

REPRINT

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ ம ஹ ர ப ர த ம்.

ஆதிபர்வம்.

(ஸ்ரீவேதவியாஸைகவான வடமொழியில் அருளிச்செய்த
ஸ்ரீ மகாபாரதத்திற்குச் சரியானது)

தம்பகோணம் காலேஜ் லேட் ஸமஸ்கிருதபண்டிதர்

மஹாவிதவான

சதாவதானம், ஸ்ரீ உபய - வே

தி. ஈ. ஸ்ரீ நிவாஸாசாரியர்

அவர்களால் மொழிபெயரக்கப்பெற்றது,

தம்பகோணம் காலேஜ் ரீடயர்ட் தமிழ்ப்பண்டிதர்

ம. வீ. இராமானுஜாசாரியரால்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது

விலை ரூபா 5—8—0 தபாற்சாரிஜ் வேறு.

PRINTED AT THE KESARI PRINTING WORKS,
MADRAS

1930

(All Rights Reserved)

ஸ்ரீ. விஜ்ஞாபனம்.

ஸ்ரீவேதவியாஸ மஹரிஷியினால் அருளிச்செய்யப் பெற்றதும் அளவிடக்கூடாத மஹிமையுள்ள துமாகிய ஸ்ரீமஹாபாரதமானது, ஸகல வேதசாஸ்திரதுட்பங்களையும் நன்றாக விளக்குவது இஃது உலகத்திலுள்ள அனேக கதைகளுக்கு ஆதாரமானது இவ்வளவு பெரியதும் அழகுள்ளதுமான கிரந்தம் உலகத்தில் எந்தப்பாஷையில் இல்லாவிடீ இஃது இந்தமத ஸம்பந்தமான சரித்திரம், தாமம், ஞானம் முதலான ஸகல விஷயங்களும்டங்கிய ஒருபொக்கசம் தீபானது இது தேசாந்தரங்களிலுள்ள இங்கிலீஷ் முதலிய பாஷைகளிலும் இந்தியாவில் வழங்கும் அனேக பாஷைகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வழங்கி வருகையில், தமிழ்ப்பாஷையில் மாதிரி வடமொழிகளுக்கு சரியான மொழிபெயர்ப்பு இல்லாமை பால் ஸமஸ்கிருத பாரதத்தின் விஷயங்களையும் ஸஸங்கங்களையும் தமிழ் நாட்டிலுள்ள யாவரும் முழுதும் அறிந்து அனுபவிக்கக் கூடாமல் இருந்தது சில பெரியோர்கள், சரியான தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு நன்று எனிய வசனநடையில் இந்நூல் வேண்டுமென்று விரும்பி அதனைச் செய்யுமபடி ஆஜ்ஞாபித்தார்கள் அவர்கள் கட்டளையை மறுத்தற்குரியும், இந்த இதிஹாஸாதந்திலுள்ள அற்புதமான விஷயங்களைத் தமிழ் நாட்டாருக்குப் பயன்படுமபடி செய்ய வேண்டுமென்கிற ஆவல்க்கும், நான் இந்த மொழிபெயர்ப்பைச் செய்வித்து வெளியிட ஆரம்பித்தேன்

ஸ்ரீமஹாபாரதம் ஆழந்த கருத்துள்ளதாதலின் அதனைச் சரியாக மொழிபெயர்த்துத் தரத்தக்க பெரிய பண்டிதர்களுடைய ஸஹாயத்தை விருமபி, குமபகோணம் கவானமெண்டு காலேஜை ஸமஸ்கிருதபண்டிதராகிய மஹாவிதவான ஸ்ரீ உபய வே சதாவதானம், தி ஈ ஸ்ரீநிவாஸாசாரியா ஸவாமிகள் முதலிய பல பெரியோர்களிடத்து என அபிப்பிராயத்தை விஜ்ஞாபனம் செய்தேன் இது லோகோபகாரமான ஸதகாரியமானதால் என வேண்டுகோளுக்கு கிணங்கி அவர்கள் அங்கீகரித்தமையால், நான் அதிக ஊக்கத்தோடு இதில் முயற்சி செய்யத் தொடங்கினேன் அவரவர்கள் மொழிபெயர்க்கும் பாவங்களை அவரவர்கள் பெயராலேயே வெளியிடுவேன்

ஸ்ரீமஹாபாரதத்தின் அராதம் எனினில் விளங்காததாயும், விளங்கினாலும் மற்றொரு பாஷையில் எடுத்துச் சொல்லக் கடினமுள்ளதாயும் இருப்பதனால், அது விஷயத்தில், பண்டித சிகரமணிகளான ஸ்ரீமத ஸ்ரீநிவாஸாசாரியரவர்கள் தமது புத்தியையும், சாஸ்திர பரிஸரமத்தையும், வியாக்கியானங்களின் ஆராய்ச்சியையும் உபயோகப்படுத்தி காலேஜை வேலையுடன் இன்னும் இதரகாரியங்களு மிருக்க

கையில், சிரமத்தைச் சிறிதும் பாராட்டாமல் இதனைமொழி பெயர்த்துப் பலமுறை ஒப்பு நோக்கி உதவிய இந்நப பேருபகார திறகாக இததமிழலகம் அவர்களுக்கு என்றும் நன்றி பாராட்டக் கடமைப் பட்டிருக்கிறது

விஸ்தாரமான முகவுரை யொன்று பின்பு வெளியிடப் ப மாதலால், அவசியம் தெரிவித்துக் கொள்ளவேண்டிய சில முக்கி மான விஷயங்களைமாததிரம் இங்கே விஜ்ஞாபனம் செய்கிறேன்

பாஷையைக் காட்டிலும் விஷயத்தை முக்கியமாக்கக்கவனித் வேண்டுமென்று அறிஞாபலரும் அடிக்கடி வற்புறுத்தினமையால் அந் முறைப்படி, ஸம்ஸ்கிருத பாஷையிலுள்ள கருத்துக்களை அமைக்கும் வகையில் தமிழ்நடை சில இடங்களில் சிறிது மா யிருத்தல் கூடும், மொழி பெயர்ப்பு மூலத்திலுள்ளபடியே இருக் வேண்டுமென்பதே முழு நோக்கமாதலால் தமிழ்நடை தன ஸ தநதிர நடைபைச் சிறிது விட்டிருக்க வேண்டியிருக்கிறது எந் மொழி பெயர்ப்பும் மூலத்தின் விஷயங்களை விளங்கச்செய்ய மா திரம் முடியுமேயல்லது பாஷையின் நடையோடு இயற்கையி அமைந்த ரஸபாவங்களை முழுதும்வெளியிடக்கூடா தென்பத ஓரு பாஷையிலிருந்து மற்றொரு பாஷையில் விஷயங்களை மாற்றி கொண்டுவிட முயற்சி செய்கிற யாவாக்கும் தெரிந்த விஷய லால், மொழிபெயர்ப்பாக இருக்கும்வகையில் இருக்கவே குணங்களை மட்டும் பார்த்துக் குற்றங்களை கூப்பிக்கும்படி க்களைப் பிராத்திக்கின்றேன்.

ஸ்ரீமஹாபாரதம் பண்டைக்காலம் தொடங்கி எல்லா மத தாசுளாலும் பிரமாண னாவென்று சிரமேற்கொண்டு கொண்டாட் படுவதனால், இதில் அந் அந் தேசங்களில் நெடுநாளா அதிகபாடங்களும் பாட்பேதங்களுமாகிய பல வேறுபாடுக ஷோதிருக்கின்றன குமபகோணம் மதவவிலாஸ புத்தகசாலை தலைவாக்களாகிய பிரமமஸ்ரீ, டி ஆர் கிருஷ்ணசாரியரவர்களுடை பதிப்பு அதிக பாடங்களைபும் பாட்பேதங்களைபும் விடாமல் குறி புக்களோடும் கூடியதாயிருப்பதனால், அதை அனுசரித்து இந் மொழிபெயர்ப்புச் செய்யப்பட்டது பலவிதமான பரிசரம் களை யெடுத்துக்கொண்டு சோதித்துப் பதிப்பித்து வெளிப் படு திய புஸ்தகத்தை இந் மொழிபெயர்ப்புக்கு உபயோகித்து கொள்ளும்படி அனுமதி செய்ததற்காக ஸ்ரீமத கிருஷ்ணசாரி ரவர்களுக்கு நான் என்றும் நன்றி பாராட்டக் கடமைப் ப டிருக்கிறேன்

பராசரருக்கும் ஸத்தியவதிக்கும் விவாஹம் நடந்ததாக சொல்வதுபோன்ற இரண்டோர் இடங்களில் மட்டும் சிலப்பகுதிக எல்லோருக்கும் விரோதமென்று வெளிப்படையாகத் தோன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

ஆதிபர்வம்.

விஷயஸூசிகை.

நியாயம்.

பக்கம்.

அனுக்கிரமணிகா பர்வம்.

கடவுளவாழ்தது	1
ஸூதா நைமிசாரணியமவருதல்	2
அவா வியாஸாசொன்னகதைகளைச் சொல்வேனெனல்	3
நைமிசாரணியவாஸிகள் குசலப்பிரபுநஞ்செய்தல்	3
நைமிசாரணியவாஸிகள் பாரதங்கூறவேண்டுமெனல்	4
ஹரிஸதுதி	4
வியாஸா பாரதமவெளியிட்டவரலாறு	5
அண்டகோளஉறபத்தியும் தேவாபிறப்பும்	5 - 6
ஸருஷ்டிககிரமம்	6 - 7
பாரதத்தினதொடக்கம் இன்னதெனபது	7
இவ்வுலகத்தில் பாரதம் யா வெளியிட்டாரெனபது	8
பாரதத்தின் சுலோகசங்கியை	8
வியாசா சிந்தையுறல்	9
பிரமமதேவா வியாஸரெனினில் தோன்றல்	9
வியாஸாபிராரதத்தையும் விக்னேசுவராஅங்கீகாரமும்	11
வியாஸா கடினமானசுலோகங்களைச் செய்தகாரணம்	12
பாரதத்தில் எவ்வளவுவெவ்வுபகுதி எங்கெங்கேதங் கிறதெனபது	12
யாயார எங்கெங்கு வெளியிட்டவரெனபது	12
கௌரவாகளையும் பாண்டவாகளையும் விருக்ஷமாக உரு வகப்படுத்தல்	12 - 13
பாண்டு சரித்திரசுருக்கம்	13
பாண்டவா அஸ்திரபுரம்புருந்தது	13
பாண்டவாகளின் சரித்திரசுருக்கம்	14
துரியோதனன் பொருமை கொள்ளக்காரணம்	15
திருதராஷ்டிரன் ஸஞ்சயனோடு யோசித்தல்	14 - 16
திருதராஷ்டிரன் ஸஞ்சயனிடத்தில் புலம்பல்	16 - 24
அவன் தெளிந்த ஸஞ்சயனைப்பார்த்துச்சொல்லுதல்	24 - 25
ஸஞ்சயன் தேற்றல்	25 - 27
பகவத்கீதையின் பெருமையும் கிருஷ்ணபகவானதுதியும்	27 - 28
அனுகிரமணிகாபாற்படனபலன்	28 - 29
மஹாபாரதமென்னும்பேர வந்தகாரணம்	29

அதிகியாயம்

பக்க

பர்வஸங்கிரகபர்வம்

2	ஸமநதபஞ்சகத்தினவரலாறு	30 -
	அஷ்டாங்கினியின் அளவு	31 -
	கௌரவஸேனாபதிகளும் அவர்கள் யுத்தஞ்செய்தகாலமும்	32 -
1	தூறு பாவங்களின் பெயர்கள்	33 -
	பாவங்களின் விஷயவிவரணமும் அததியாயசுலோக சங்கியையும்	37 -
	மஹாபாரதப் படனபலன	56 -

பௌஷ்யபர்வம்

3	ஸாரமேயனவரலாறும் ஸாரமை சபித்ததும்	58 -
	ஜனமேஜயா துகசுமம் சுருதசிரவவின் உபாயமும்	59 -
	ஐருணியின் உபாககியானம்	60 -
	உபமனயுவின் உபாககியானம்	61 -
	உபமனயு அசுவீனீதேவரைத் துதித்தல்	63 -
	பைதா உபாககியானம்	66 -
	உதங்கா குருகுலவாஸஞ்செய்தது	67 -
	பைதரிஷியினமனைவி உதங்கரைக் குருதகழிணைக்கேட்டது	68 -
	உதங்கா பௌஷ்யராஜனமனைவியின் காதணிகளைப் பெற்றது	69 -
	உதங்கருக்கும் பௌஷ்யனுக்கும் நோந்தசாபங்களும் அவற்றின் நிவிர்த்தியும்	71 -
	உதங்கா குண்டலமிழந்து நாகலோகமபுகுத்தல்	72 -
	உதங்கா நாகாகளைத் துதித்தல்	72 -
	உதங்கா இரதிரனைத் துதித்தல்	73 -
	அவா இரதிரனால் குண்டலம்பெற்றுக் குருதகழிணைக்கொடுத்தல்	74 -
	பைதா உதங்காஸமசயத்தை நிவிர்த்திசெய்தல்	75 -
	உதங்கா ஜனமேஜயரை ஸாப்பயாகஞ்செய்ததுண்டல்	76 -

பௌலோமபர்வம்

4	ஸூத்ரா ஸாப்பயாகத்துக்கு வேறுகாரணமுமுண்டெனல்	77 -
5	சௌனகா பிருருவமச கதையைக்கேட்டல்	79 -
	ஸூத்ரா பிருருவமச பரம்பரையைக்கூறல்	79 -
	பிருகுபுத்திரருக்கு சயவனான்றபெயர் வந்தகாரணம்	80 -
6	சய்வனருடைய ஜனனம்	82 -
	அக்னிகஞ்ச சாபமநோந்தது	83 -
7	பொய்சசாக்ஷிசொல்லுதலின் தீமை	83 -
	பிரமமதேவா அக்னிகு நயமொழிகூறல்	84 -
8	பிரமதவரையின் வரலாறு	86 -
	பிரமதவரை பாம்புகடித்தது இறத்தல்	87 -
9	குருபுலமபல	87 -
	பிரமதவரை உயிர்பெற்றழைத்தல்	89 -

அத்தியாயம்	பக்கம்.
ருருவுக்கும் பிரமதவரைக்கும் விவாஹம்	89
ருரு னெடுபதைக்கண்டது	89
10 ருருவுக்கும் னெடுபதற்கும் ஸமவாதம்	90
11 னெடுபம் தன் சரித்திரமசொல்லியது	91
12 ஜனமேஜயருடைய ஸாப்பயாகப்பிரஸ்தாவம்	92
ஆஸ்தீகபர்வம்.	
13 ஜாதகாரு தமது பிதிருக்களைக்கண்டது	94
14 ஜாதகாரு ஜாதகாருவை விவாஹஞ் செய்துகொண்டது	96
15 ஜாதகாருவுக்கு ஆஸ்தீகா பிறந்தது	97
16 கதரு வினதை இருவரும் கசியப்பரை வரங்கேட்டது	98
17 அருணன் பிறப்பு	99
வினதை சாபம்பெறுதல்	99
கருடனபிறப்புச் சுருக்கம்	100
அமிருதம் கடைவதைப்பற்றித் தேவர்கள் ஆலோசித்தல்	100-101
18 மந்தரமலையைத்தூக்க ஆலோசித்தல்	101
வாஸுதீயைக்கொண்டு கடைத்தல்	102
விஷ்ணுண்டாதல்	102
ஹரா விஷ்பானஞ்செய்தல்	103
ஜயேஷ்டாதேவியின் பிறப்பு	104
சந்திரன் முதலானவர்களுடைய பிறப்பு	104-105
மோஹஞ்வுதாரம்	105
உப அஸுரா கல்கஞ்செய்தது	105
ராகுவினதலை வெட்டப்பட்டது	106
தேவாஸுர யுத்தமும் தேவர்கள் ஜயித்ததும்	106-108
20 வினதைக்கும் கதருவுக்கும் பிரதிஜைஞ்	109
ஸாப்பங்கள் கதருவினால் சாபம்பெற்றது	109
ஸாப்பங்கள் சாபம்பெற்றதைக்கேட்டுப் பிரமமதேவா	
ஸந்தோஷித்தது	109
பிரமமதேவா கசியப்ருக்கு விஷ்ணுவிருத்திவிததையைக்	
கற்பித்தது	109
21 உச்சைஸ்ரவத்தைப் பாரக்கக் கதரு வினதை இருவரும்	
போதல்	110-111
22 நாகங்கள் உச்சைஸ்ரவத்தின் வாலமயிகளாதல்	112
வினதையுங்கதருவும் கடல்கடத்தல்	112
23 வினதை அடிமையாதல்	113
கருட ஜனனம்	113
தேவா கருடனைத் துதித்தல்	114-115
24 கருடன வினதையைக் காணல்	115
ஸூரியன் உலகைத்தகிக்கக் காரணம்	116
ஸூரியனுக்கு முன் அருணன் இருத்தல்	117
25 வினதை கதருவையும், கருடன பார்புகளையும் சுமத்தல்	117
கதரு இரதிரனைத் துதித்தல்	117-118
26 நாகங்கள் ராமணியகத்திவை அடைதல்	119
28 அமுதவகொணாநதால் அடிமை நீங்குமென்று நாகங்	
கள் கருடனுக்குரைத்தல்	121

28	கருடன் தனக்கு ஆகாரம் என்னவென்று கேட்டல்	121
	வினதை உணவுக்கு உபாயஞ்சொல்லல்	121-122
	கருடன் வேட்சேரியை விழுங்குதல்	122-123
29	கருடன் பிராமணனை விழுங்காமலவிடுதல்	123
	கருடன் கசியப்பரைத தனக்குப்போதுமான ஆகாரம் வேண்டல்	124
	விபாவஸு ஸுபரதீகாகளின் சரித்திரம்	124-126
	கருடன் யானையையும் ஆமையையும் தூக்கிச்சென்றது	126
	கருடன் உட்கார ஆலமரக்கிளை முறித்தது	127
80	கருடன், ஆலங்கிளையுடன் கசியப்பரைக்கண்டது	128
	கருடன் இமயமலையிலிருந்து ஆமையையும் யானையையும் பசுவித்தது	129
	தேவருல்கில் உற்பாதந தோன்றியது	129
	இந்திரன் அமிருத்தத்தைக் காதத்தது	180-181
81	வால்கிலயாதவத்தினால் கருடன் உண்டானது	181-182
	வால்கிலயா இந்திரனைக் கோபித்தது	182
82	தேவர்கள் கருடனால் தோல்வியடைந்தது	184-185
83	கருடன் அமிரதமெடுத்தல்	186
	கருடன் விஷ்ணுவின்மீடம் வரம்பெறுதல்	187
	கருடன் விஷ்ணுவுக்கு வரமளித்தல்	187
	கருடன் மரியாதைக்காக ஒற்றை இறகை விடுத்தல்	188
	இந்திரன் கருடனை நட்புக்கொள்ளுதல்	188
84	இந்திரனிடத்தில் கருடன் வரம்பெறுதல்	189
	கருடன் வைத்தபின் அமிரதத்தை இந்திரன் எடுத்துப் போதல்	140
	வினதை அடிமைத்தனமை நீங்கியது	140
	நாகங்களுக்கு நாப்பிளவுபட்டது	140
85	முககியமான நாகங்களின் பெயர்கள்	141-142
86	ஆதிசேஷன் தவஞ்செய்தது	142
	ஆதிசேஷன் பிரம்மாவைச் சந்தித்தல்	142
	ஆதிசேஷன் பிரம்மாவின்மீடம் வரம்பெறுதல்	143
	வாஸுகி நாகராஜப்பட்டம் பெறுதல்	144
87	நாகங்கள் சாபவிமோசனத்திற்கு உபாயம் ஆலோசித்தல்	145-146
88	ஏலாபத்திரன் ஆஸதீகால் சாபநிலிருத்தி உண்டா மெனல்	147-148
89	வாஸுகி பிரம்மஸபைக்குப் போதல்	149
	வாஸுகி தன் சகோதரியை ஜாதகாருவுக்குக் கொடுக்கத் துணிதல்	150
40	ஜாதகாருவென்னும் பெயரின காரணம் பரிசுரித்தது வேட்டையாடுதல்	150
	கிருகன் கிருககிக்கு ரோஷமுட்டல்	151
41	கிருகன் பரிசுரித்ததைச் சபித்தல்	152
	கிருகனின் பிதாஅரசனைச் சபித்தல் தகாதென்றல்	154
42	சமீகா கிருககிக்குப் புத்திகூறல்	154-155
	சமீகா பரிசுரித்ததுக்குச் சாபம் நோந்ததைத் தெரிவித்தல்	156-157

முத்தியாயம்

பக்கம்.

	பரிசுத்த ஸாபபயமுண்டாகாமல வேண்டியகாப்புக்கள் செய்துகொள்ளல்	157
	காசியபரைத் தங்குதல் ஸந்திதகல்	158
3	தங்குதல் கடித்த ஆலமரத்தைக் காசியபா பிழைப்பித்தல்	159
	காசியபருக்கு நாகராஜன் துணைகொடுத்தனுப்பல்	160
	நாகரகன் பரிசுத்திக்குப் பழமுதலியன் கொடுத்தல்	160
	தங்குதல் அரசன்க்கடித்தல்	161
4	ஜனமேஜயருக்கு அபிஷேகஞ் செய்தல்	162
	ஜனமேஜயர் விவாகம்	162
5	ஜாதகாருவுக்கும் அவாபிதிருக்களுக்கும் ஸம்பாஷணை	163-165
6	ஜாதகாரு விவாகத்திற்கினங்கியது	166
	ஜாதகாரு மனைவியேனாமென யாசித்தது	166
	ஜாதகாருவுக்கு வாஸுகி பெண்கொடுத்தது	167
7	ஜாதகாரு விவாகம்	168
	ஜாதகாரு மனைவியை விட்டுப்போதல்	170
8	ஆஸ்திகா ஜனனம்	172
	ஆஸ்திகரெனனும பெயரின காரணம்	172
9	பரிசுத்தினைவிருத்தநாதங்களை ஜனமேஜயர் கேட்டல்	173-175
10	பரிசுத்திக்குச் சாபமநோதவகைக்கூறல்	175
	காசியபருக்கும் தங்குதலுக்கும் நடந்தஸம்வாதம் வெளிப்பட்டவரலாறு	178-179
	ஜனமேஜயர் ஸாபபயாக்கு செய்யதனுதிதல்	179
11	ஜனமேஜயர் யாகத்திக்கு இடமவகுப்பித்தல்	180
	ஒருசிலபி நிமித்தங்கூறல்	181
12	ஸாபபயாக்கு செய்தல்	181
	ஸாபபயங்கள் அக்னியிலவிழுதல்	181-182
13	யாககாலத்திலிருந்த நிஷிகள்	182-183
	தங்குதலுக்கு இரதிரன் அபயங்கொடுத்தல்	183
	வாஸுகி தனக்கோதரியை வேண்டல்	183
14	ஆஸ்திகருக்கு அவாதாய ஸாபபயங்கள் சாபமடைந்த வரலாறு கூறல்	184-185
	ஆஸ்திகா வாஸுகிக்கு அபயமளித்தல்	185-186
15	ஆஸ்திகா யாகசாலையையடைதல்	186
	ஆஸ்திகா ஜனமேஜயரைத் துதித்தல்	186-188
	ஆஸ்திகா முனநடந்த பலயாகங்களை எடுத்துக்கூறல்	187
16	ஜனமேஜயர் தங்குதல் வரவிலையென்று சங்கித்தல்	189
	'இரதிரனோடு தங்குதல் அக்னியிலவிழுக' என்று ஹோமஞ்செய்தல்	190
	ஆஸ்திகா யாகத்தைநிறுத்த வரம்கேட்டல்	191
17	யாகத்திலளிக்கப்பட்ட நாகங்களினபெயர்கள்	192-193
18	ஜனமேஜயர் யாகத்தைநிறுத்தல்	194
	ஆஸ்திகா நாகங்களிடத்தில வரம்பெறுதல்	195-196
	அம்ராவதாணபர்வம்.	
19	ஸூதா பாரதஞ்சொல்லத் தொடங்கல்	197
20	ஜனமேஜயர்யாகத்தில வியாஸர் வருதல்	198

	ஜனமேஜயா பாண்டவாசரித்திரமகேட்டல	199
	வியாஸா வைசம்பாயனரை அநதககதையைச்சொல்லும்	
	படி ஆஜ்ஞாபித்தல	199
61	'பாரதகதைச்சுருக்கம்	200-204
62	ஜனமேஜயா பாரதத்தை விரிவாகச்சொல்லவேண்டுதல	204-205
	பாரதத்தின் மஹிமை	205-208
	வியாஸா பாரதத்தை எவ்வளவுகாலத்தில் செய்யதாரென	
	பது	209
63	பூருவமச பரம்பரை	209-216
	பரதனென்னும்பெயரின காரணம்	211
	ஹஸ்திநாபுரமன்னும்பெயரினகாரணம்	212
	சுந்தனுன்னும்பெயரினபொருள்	212
	பரிசுத்தித்து என்னும் பெயரின பொருள்	215
64	உபரிசுவஸு தவரு செய்தது	216
	உபரிசுவஸுவுக்கு இரதிரன் விமானமுதலியன கொடுத்தது	217
	உபரிசுவஸு இரதிரன் கொடுத்த கோலுக்குத் திரு	
	விழாச் செய்தது	218
	இரதிரன் வரமளித்தது	219
	உபரிசுவஸுவுக்கு உபரிசான் என்றபெயாவந்தகாரணம்	220
	உபரிசான் சுகதிமதியின் பெண்ணை மணந்தது	220
	உபரிசான் வேட்டைகருச் செல்லல்	220
	மதஸ்யன் ஸத்யவதி இவர்களின் ஜனனம்	222
	பராசரா ஸத்தியவதியின் வரலாறு கூறல்	223-225
	பராசரா ஸத்தியவதியை வேண்டல்	225
	ஸத்தியவதி ஆசேஷித்தல	225
	பராசரா அவளுக்கு வரமளித்தல	226
	வியாஸா ஜனனம்	226
	தவைபாயனரென்னும் பெயரின பொருள்	226
	வியாஸா எனபதன் பொருள்	226
	தாமம் எனபதன் பொருள்	226-a
	எந்தஎந்தவிவாஹங்கள் பிராமன்னுக்கு உரியனஎன்பது	226-a
65	- பெண்களைத் தானஞ்செய்ய அதிகாரிகள் யாரென்பது	226-b
	பராசரிடத்தில் பாஹிஷ்தா முதலியோர் வருதல்	226-b
	வவ்விஷ்டா பராசரருடையவிவாகத்திறகுவித்ததஞ்செய்தல்	226b 226c
	ஸத்தியவதியை உபரிசுவஸு கன்னிகாதானஞ்செய்தல்	226d
	ஸத்தியவதி மறுபடி கன்னிகையாதல்	226d
	வியாஸருக்குப் பராசரா நீ கிமொழிகூறல்	226e
	வியாஸா விடைபெற்றுப் போதல்	226-f
	வியாஸா வேதம் வருத்தது	226-f
	வியாஸசரித்திரத்தைக் கேட்டலின் பலன்	226-f
	பீஷ்மா, விதுரா ஜனனம்	227
	ஸஞ்சயன் பிறப்பு	227
	காணன் பிறப்பு	227

தீயாயம்	பக்கம்
கண்ணப்பிறப்பு	227-228
நாராயணன் என்பதன்பொருள்	228
ஸாதயகி, கிருதவாமா, துரோணா இவர்களினப்பிறப்பு	228
கிருபாசாரியா, சகுனி முதலியவாபிறப்பு	228-229
திரௌபதிகு ஐந்துபிள்ளைகள் பிறத்தல்	230
65 ஜனமேஜயா, மகாரதர்கள் ஜனித்தகாரணத்தை வினாவுதல்	230
சூத்திரிய ஸ்திரீகளிடத்தில் பிராமமணாசோகத்து	231
கிருதயுகதாமஸு கூறினது	231
அஸுரர்கள் பூமியிலஜனித்தது	232
பூமிதேவி பிரமமாவீடம் முறையிட்டது	233
பிரமமா தேவர்களைப் பூமியிறப்பிற்குமபடி ஆஜ்ஞாபித்தது	234
இந்திரனவேண்டுதலால் திருமால் அவதாரஞ்செய்ய உடனப்பட்டது	234
ஸம்பவபர்வம்.	
66 தக்ஷருடைய பதினமூன்று புத்திரிகளினபெயர்	235
பன்னிரண்டு ஆதிததியாக்களினபெயர்	236
திதியின் புத்திரபெனத்திர பரம்பரை	236
தனுபுத்திரர்கள்	236-237
வீமஹிகையின் புத்திரர்கள்	237
காலே தருயஸ இவர்களின் புத்திரர்கள்	237
சுகராசாரியரும் அவாபுத்திரர்களும்	237
வினதை கதருக்களின் புத்திரர்கள்	237
முனி பராதை இவர்களின் புத்திரர்கள்	238
ஸுபகாதேவி அபஸரஸுகளைப்பெற்றது	238
பிராணிகளின் ஜனனத்தைக் கேட்டலபடித்தல் முதலிய வற்றினபலன்	238
67 ஏகாதச ருத்திரா	239
பிரமமாவின் ஆறுபுத்திரர்களும் அவர்கள் ஸந்ததியும்	239
தக்ஷாஜனனம்	239
தக்ஷபுத்திரிகளின் வீராஹம்	240
தாமதேவதையின் பத்தினிகள்	240
அஷ்டவஸுகள்	240
தாமதேவதை முதலான தேவர்களினப்பிறப்பு	240-242
தேவாக்களினவகை முப்பத்துமூன்று	242
சுகராசாரியா ஜனனம்	242
சயவனரின் ஜனனம்	242
பரசுராமா ஜனனம்	243
தாதா, விதாதா, ஸுரைமுதலானவாபிறப்பு	243
தாமதேவதையினபெண்கள்	244
கோட்டான, பருந்து, ஹம்ஸம், காகை, கிளிமுதலானவைகளின் பிறப்பு	244
கொடிய யிருக்கன்களும் திக்கஜன்களும் ஜராவதமும் பிறத்தல்	244

அ

வி ஷ ய ஸி சி கை.

அதிக்யாயம்

பக்கம்

- புல, பசுக்கள், குதிரைகள், கோளிகள், கொடிசெடிகள்,
மரங்கள் இவற்றின் உற்பத்தி 244-245
- ஸம்பாதி ஜடாபுக்களினப்பிறப்பு 245
- கதரு வினதைகளின் ஸந்ததிகள் 245
- 68 ஜராஸநன் முதலியவர்கள் எந்தெந்த அஸுரருடைய
அம்சம் என்பது 246-249
- கரோதவசாகளென்னும் அஸுரக கூட்டத்தினர் பிற
த்து 249
- துரோண அஸுவத்தாமர்கள் யாராயுடைய அம்சம் என
பது 250
- கிருபா, பீஷ்மா, சகுனி, ஸாதயகி, தருபதன், கிருத
வாமா இவர்கள் யா யாருடைய அம்சம் என்பது 250
- திருதராஷ்டிரன், பாண்டி, விதுரா, துரியோதனன்
இவர்கள் யா யாருடைய அம்சமென்பது 251
- துரியோதனன்தியா தூறுவாரின்பெயர் 251-252
- துசஸூயின் விவாஹம் 252
- பாண்டவர்கள் யாராயுடைய அம்சமென்பதும் சந்தி
ரன் அபிமன்யுவைப்பற்றிச் சொன்னதும் 253
- திரௌபதிபுத்திரர்கள் யாராயுடைய அம்சம் என
பது 254
- பருதை ருத்தியானது 254
- காணன் பிறப்பு 254-255
- காணனிடம் இரதிரன் கவசகுண்டலம்பெற்றுச் சகதி
ஆயுதம் கொடுத்தது 255
- காணனென்னும் பெயரின்பொருள் 255
- காணன், பலராமா, பரத்யுமன்ன இவர்கள் யா யாரு
டைய அம்சம் என்பது 255-256
- கிருஷ்ணபதனிகள் யா யாருடைய அம்சமென்பது 256
- 69 ருகமிணி, திரௌபதி, ருத்தி, மாதரி, காரதாரி இவர்கள்
யா யாருடைய அம்சம் என்பது 256
- ஜனமேஜயா ருருவமசத்தைச் சொல்லுமபடிகேட்டல் 257
- தக்ஷாபிறப்பும் அவாவமசமும் 257
- தக்ஷபுத்திரியான அத்தியிடமிருந்து கசியபா தேவர்களை
உண்டாக்கல் 258
- யமனபிறப்பு 258
- மனுவின் பிறப்பும் அவாவமசமும் 258
- மானவானென்ற பெயரின்பொருள் 258
- புருரவஸ் வரலாற்றுச் சுருக்கம் 258-259
- 70 நகுஷன் வரலாற்றுச் சுருக்கம் 259
- யயாதிவரலாற்றுச் சுருக்கம் 259-261
- கசுனைத் தேவா வேண்டிக்கொள்ளல் 262-263
- கசன சுக்ரரிடத்தில் கலவீபயிலல் 263
- 71 கசனவரலாற்றுச் சுருக்கம் 263-268
- சுகரா மதுபானம் தகாதென்றது 268

ஞத்தியாயம்.

பக்கம்,

72	தேவயானி கசனேக காமிததல	269
	தேவயானிகளும் கசனுகளும் ஸம்பாஷணை	269-270
	இந்திரன் கன்னிகைகளின் ஆடைகளைக் கலைத்தல	271
	சாமிஷ்டைக்கும் தேவயானிகளும் ஸம்பாஷணை	271-272
	யயாதி தேவயானியைக் கிணற்றினின்றொடுத்தல	272
	தேவயானி யயாதியைவரித்ததலும் அவலிருவா ஸம்பாஷணையும்	272-273
	சுகராசாரியா தம்பெண்ணைத்தேற்றல	274-275
78	சுகராசாரியா தம்பெண்ணுகுப் பொறுமையின் சிறப்புக் கூறல	275-276
	தேவயானி தன் துணியைக்கூறல	276-277
74	சுகராசாரியா விருஷ்பாவாவைவிட்டு நீங்குவேனெனல	277-278
	விருஷ்பாவா சுகரரை வேண்டல	278
	விருஷ்பாவா தேவயானியை வேண்டல	279
	தேவயானி சாமிஷ்டையை அடிமையாகக் கொள்ளல	280
75	யயாதி தேவயானியைக்காணல	281
	யயாதி தேவயானியைப்பாராதது அவளையும் சாமிஷ்டையையும் குறித்து நீங்கள் யாரெனவினாவியது	281
	யயாதியைத் தேவயானி வரித்தல	282
	யயாதிக்கும் தேவயானிக்கும் ஸம்பாஷணை	282-283
	சுககிரா தேவயானியை யயாதிக்கு மனைவியாக அளித்தல	284
76	சாமிஷ்டையை அரசன் ஸந்தித்தல	286
	சாமிஷ்டைக்கும் யயாதிக்கும் ஸம்பாஷணை	286-288
77	தேவயானி சாமிஷ்டையைப் புத்திரனைப்பற்றி வினாவுத்தல	289
	சாமிஷ்டைக்கு மூன்றுபிள்ளைகள் பிறத்தல	290
	அந்தப்பிள்ளைகள் தங்கன்பிதாவை வெளிப்படுத்தல	291
	தேவயானி சுகரரிடம் முறையிடல	292
	சுகரா யயாதியைச்சுபித்தல	292
	யயாதி ஜரையைமாற்ற வரம்பெறுதல	293
78	யயாதிபுதரரிடம் நாலவா ஜரையைப்பெற்றுக்கொள்ள மறுத்தல	294-295
	பூரு ஜரையைப்பெற்றுக்கொள்ளல	296
79	யயாதி திருமபவும் ஜரையைப் பெற்றுக்கொள்ளல	297
	பூருவுக்கு ராஜயாபிஷேகக்கு செய்யத்தொடங்கல	298
	பூருவின் அபிஷேகத்தில் பிராமமணாகளை உடன்படுத்தல	299
80	யயாதி சரித்திரத்தின் பிறப்புகுதி	301
81	யயாதி பூருவுக்கு ராஜயாபிஷேககாலத்திறசொன்னதீதி	302
	யயாதி இந்திரனுக்கு உலகவிருத்தநாதம் கூறல	302-303
82	யயாதியை இந்திரன் சபித்தல	304
	அஷ்டகன் யயாதியை வினாவுத்தல	304-305
83	அஷ்டகன்களுக்கும் யயாதிக்கும் ஸம்பாஷணை	305-308
84	யயாதி புண்ணியக்குறைவுள்ளவா பூமியில் ஜனிப்பார் என்றது	308

அத்தியாயம்

பக்கம்

பொருளில்லாதவர்களை உலகம் மதியாதென்பது	308
நாறகால பிராணிகள் பிறக்குமுறை	309
மானிடா ஜனிகுமமுறை	310
இறந்தமனிதன் செல்லுமகதி	310
ஒருவன் புண்ணியப்பாலோகங்களைச் சேருமமுறை	311
85 பிரமசரியமுதலிய ஆஸரம் தாமதங்கள்	312
முனிவர்களின் தாமதம்	313-314
ஆஸரமததுக்கேற்ப ஆகாரநியமம்	314
86 தேவர்களோடு ஒப்புமையை அடைகிறவன் யாரென்பது	314
யயாதி தான் பூமியில்வீழுவதற்குக் காரணங்கூறல்	315
யயாதி அஷ்டகனுக்கு மேலுலகமுண்டெனல்	316
யயாதிக்கு அஷ்டகனும் பிரதாததன்னும் தங்கள் புண்ணியத்தைத் தருவோமெனல்	316
யயாதி மறுத்தல்	317
87 வஸுமானும் சிபியும்கொடுத்த புண்ணியத்தை யயாதி அவகேசிரியனும்	318
அஷ்டகன் முதலியவர்கள் வீமானத்தைக் காணல்	319
மாதவி யயாதியைக் காணல்	319
யயாதி தென்கிதிரா புண்ணியத்தை ஏறகலாமெனல்	320
யயாதிபுடன் சிபிமுதலியோர் ஸவாககமசெல்லல்	321
யயாதி சிபியினமகிமையை எடுத்தாரைத்தல்	321
யயாதி தன்பிறப்பு வரலாற்றை அஷ்டகனுக்குரைத்தல்	322
88 பூருவமசத்தின் ஒருபகுதி	328-329
89 துஷ்யநதனுடைய ராஜ்யபரிபாலனம்	324-325
90 துஷ்யநதன் வேட்டைக்குச் செல்லல்	326-327
91 துஷ்யநதன் புஷ்பவனம்புகுதல்	328-329
துஷ்யநதன் கண்ணுவருடைய ஆஸரமத்தைக்காணல்	330
கண்ணுவா ஆஸரமத்தின் சிறப்பு	331-332
துஷ்யநதன் கண்ணுவா ஆஸரமத்தில் துழைதல்	332
92-93 துஷ்யநதன் சகுநதலையை வரித்தல்	334
சகுநதலை தன்பிறப்பு வரலாற்றைக் கூறல்	335-336
மேனகைக்கும் இரத்திரனுக்கும் ஸம்பாஷணை	335-336
மேனகைக்குச் சகுநதலை பிறத்தல்	339
கண்ணுவா சகுநதலையைக் கண்டெடுத்தல்	340
சகுநதலையென்னும் பெயரினபொருள்	340
94 எட்டுவகை விவாகங்களும் அவை வழங்கும் வருணங்களும்	342 (40)
துஷ்யநதனைச் சகுநதலை வரமவேண்டல்	342-343
துஷ்யநதனுக்கும் சகுநதலைக்கும் விவாகம்	343
சகுநதலை கண்ணுவருக்கு நடந்ததை உரைத்தல்	345
சகுநதலைக்குக் கண்ணுவா அணுகியதித்தல்	346
95 சகுநதலை பரதனைப்பெறுதல்	347
இரத்திரன் சகுநதலைகுமாரனை ஆரோவதித்தல்	347
சகுநதலை குமாரனுடைய பராகரமம்	348-349

முத்தியாயம்.

பக்கம்.

96	கண்ணுவா சருந்தலையையும் அவளருமாரனையும் துஷயநதனிடம் போகும்படி துண்டல	350
	சருந்தலையும் ஸாவதமன்னும் காட்டிலேயே வலிபபோமெனல	351
	சருந்தலையும் ஸாவதமன்னும் கண்ணுவரிடம் விடைபெற்றுக்கொள்ளல	352
	கண்ணுவா தம் சிஷ்யர்களுக்கஞ்ச சருந்தலையையும் ஸாவதமன்னையும் அழைத்துப்போகும் வழியைக்கூறல	353
	சருந்தலை முதலானவர்கள் பிரதிஷ்டான நகரஞ்சோதலகண்ணுவ சிஷ்யர்கள் சருந்தலையை விட்டுவிட்டுப் பிரதிஷ்டான நகரிலை நீங்கல	354
		355-356
97	சருந்தலையும் ஸாவதமன்னும் துஷயநதனமுன்னிலையில் நமஸ்கரித்தல	357
	துஷயநதன அவர்களை நிராகரித்தல	358
98	சருந்தலை துஷயநதனோடு விவாதஞ் செய்தல	358-365
	ஜாதகாம மந்திரத்தின்பொருள	368
	சருந்தலை முன்னடந்ததை ஞாபகப்படுத்தல	364
	துஷயநதன சருந்தலையைத் துஷித்து நிராகரித்தல	365-366
		366
99	சருந்தலை தன உயாவுகூறல	
	சருந்தலை துஷயநதனைப்பார்த்து அவன் செய்யும் காரியம் தோஷமெனல	367-368
	எவர்கள் புத்திரரெனப்படுவரெனபது	368
	ஸத்தியத்தின் சிறப்பு	369
	சருந்தலை கோபித்துத் திரும்பியது	370
100	துஷயநதனைப்பார்த்து அசீரி செல்லுவது	370
	தேவர்கள் துஷயநதனுக்கு உரைத்தது	370
	சருந்தலையையும் ஸாவதமன்னையும் அரசன் அங்கீகரித்தது	371
	அரசன் சருந்தலையை ஸமாதானஞ்செய்து அவலிருவரையும் ரத்தநிரியையிடம் அழைத்துப்போனது	372
	பரதனுக்கு புவராஜ பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்தது	378
101	பரதனுடைய வம்சத்தின் ஒரு பகுதி	378-375
	ஸமவரணன் ராஜ்யமிழந்த திருமபவும் பெற்றது	376
102	மஹாபிஷேக பிரம்மதேவரால் சபிக்கப்பட்டது	378
	வஸுக்களுக்குக் கங்கை வரமளித்தது	380
108	கங்கைக்கும் பிரதீபனுக்கும் ஸம்பாஷணை	380-382
	சந்தனு பிறந்தது	382
	பிரதீபன் சந்தனுவினை விவாஹத்தைப்பற்றிச் சொன்னது	382-383
	சந்தனு ராஜ்யப்பாரஞ் செய்தது	383-384
	கங்கையைச் சந்தனு தனக்கு மனைவியாகவேண்டல	385
104	கங்கை சந்தனுவினிடம் செய்துகொண்ட ஏற்பாடு	385
105	கங்கைதன் ஏழுபிள்ளைகளையும் கொல்லல	387
	கங்கை தன்வரலாறும் தன்னுடைய செய்கைகளுக்காரணமும் சொல்லல	387-388

அத்தியாயம்	பக்கம்
106 வஸூககள் சாபமடைந்ததைக் கவகை கூறல்	389-392
தயோவென்னும் வஸூவின் மனைவி நந்தினியை விரும்பல்	390
தயோவென்னும் வஸூ மற்ற வஸூக்களுடன் நந்தினியைக் கூவாதல்	390
வலிவூடா வஸூக்களைச் சபித்ததும் அனுகிரகித்ததும்	391
கவகை பீஷ்மரைத் தன்னுடன் அழைத்துப்போதல்	392
107 சந்தனுவின் குணமும் மகிமையும்	393-394
பீஷ்மா கவகாஜவதைத் தடுத்ததைச் சந்தனு காணல்	395
கவகை பீஷ்மரைச் சந்தனுவிடம் ஒப்புவித்தல்	395-396
சந்தனு ஸத்யவதியைக்காணல்	396
செம்படவன்-அரசனாகுச் சொன்ன நிரந்தனை	397
பீஷ்மா சந்தனுவின் துக்கத்துக்குக் காரணம் வினாவுதல்	398
சந்தனு மறுமொழி கூறல்	398
பீஷ்மா சந்தனுவின் மனக்கவலைக்குக் காரணத்தையறிதல்	399
பீஷ்மா செம்படவனைப் பெண்கேட்டல்	399
பீஷ்மா பிரதிஜைஞ் செய்தல்	400
பீஷ்மா பிரமமசரிய விரதங்கொளவேனெனல்	401
ஸத்யவதியைப் பீஷ்மா தமதுருக்கழித்ததுவரல்	402
சந்தனு பீஷ்மருக்கு வரமளித்தல்	402
108 ஸத்யவதிக்குப் புத்திராகுள் பிறத்தல்	402
சிதிராவகதன் மாணம்	403
விசித்திரவீரியன் ராஜ்யம் வகித்தல்	403
109 காகிராஜன் பெண்களைப் பீஷ்மா கவாதல்	405
எட்டுவகை விவாகங்களுள் (842)	405
பீஷ்மா தம்மை எதிர்த்த அரசர்களை ஜயித்துப் பெண்களைக் கொண்டதல்	406
சாலவராஜனைப் பீஷ்மா ஜயித்தல்	407-408
அம்பை தான் சாலவராஜனை இச்சித்ததாகச் சொல்லல்	408-409
அம்பையைப் பீஷ்மா சாலவராஜனிடம் அனுப்பத்தல்	409
வேறுபுருஷனை இச்சித்த பெண்ணை வீட்டில் வைத்ததுக் கொள்ளக்கூடாதென்பது	409
அம்பையைச் சாலவனும் பீஷ்மரும் நிராகரித்தல்	410-411
முருக்ககட்டவுள் அம்பைக்கு மாலையளித்தல்	411
110 அம்பை யஜ்ஞசேனைச் சரணமடைதல்	412
அம்பை யஜ்ஞசேனை அரணமனைவாயிலில் மாலையை மாட்டிவிட்டுப்போதல்	413
சிகண்டினி மாலையை எடுத்தணிதல்	413
சிகண்டினி இஷ்டிகரியைச் சரணமடைதல்	413
சிகண்டினி சிகண்டியாகித் தன்பிதாவை நமஸ்கரித்தல்	414
111 விசித்திரவீரியன் மணமும் மரணமும்	414-415
112 ஸத்யவதி, விசித்திரவீரியன் மனைவிகளிடத்தில் புத்திரோதபத்தி செய்யுமபடி பீஷ்மரை வேண்டல்	416
பீஷ்மா மறுத்தல்	416-417

தீர்மானம்

பக்கம்.

- 3 தீரக்கதமஸ குருடரான வரலாறு 419
- ஒருபெண்ணுக்கு ஒரேகணவன்தான் கதியென்பது 420
- தீரக்கதமஸ மனைவிமக்களால் கடிக்கையில் தள்ளப்பட்டது 421
- பலி என்னுமரசன அவரை எடுத்தது தன மனைவியிடத் 421
- தில் புத்திரோதபத்திசெய்ய வேண்டினது 421
- பலியினமனைவி தன் தாதியை அவரிடம் அனுப்பியது 421
- பலி தனமனைவிசெய்ததை அறிந்தது 421
- பலியினமனைவிக்கு அங்க வங்க கலிககதேயத்தரசாபிறந் 422
- தது 422
- 14 பீஷ்மா பாதகுலத்தைப் பிராமணரால் வீருத்திசெய்ய 422
- வேண்டுமென்றது 422
- ஸத்யவதியைக் குலவீருத்திக்கு உபாயம் சொல்லும்படி 423
- பீஷ்மா வேண்டல் 423
- ஸத்யவதி தனக்கு வியாஸா பிறந்ததை உரைத்தல் 423-425
- வியாஸரைக்கொண்டு புத்திரோதபத்திசெய்விக்கப் பீஷ் 425
- மா உடன்பட்டல் 425
- ஸத்யவதி வியாஸரை அம்பிகை அம்பாலிகைகளிடம் புத் 427
- ரோதபத்திசெய்ய வேண்டல் 427
- வியாஸா உடன்பட்டி மறைதல் 427
- 15 வியாஸருடைய விகார ரூபத்தைக்கண்டு அம்பிகை கண் 429
- களை மூடிக்கொள்ளல் 429
- வியாஸா அம்பிகையினமகன்பொட்டையனுவானென்றது 430
- வியாஸா அம்பாலிகையின் புத்திரன் வெண்மையாவா 430
- னென்றது 430
- அம்பிகை தன் வேலைக்காரியை வியாஸரிடம் அனுப்பி 431
- னது 431
- தாதிக் கு வியாஸா வரமளித்தது 431
- விதூரா ஜனனம் 431
- 16 ஆணிமாண்டவயா கழுவேற்றப்படுதல் 432-433
- 17 ஆணிமாண்டவயரை அரசன் கழுவீனினதும் இறக்கி 434
- விடுதல் 434
- தாமதேவதை ஆணிமாண்டவயரால் சாபம்பெறுதல் 435
- 18 பாண்டு விலவிதையில் தோசசியடைந்து முடிசூட்டப் 437
- படுதல் 437
- 19 பீஷ்மா, பாண்டு திருதராஷ்டிராக்களுடைய விவாஹத் 438
- தைப்பற்றி விதூரூடன் யோசித்தல் 438
- காந்தாரியையும் பின்னும் பத்துக்கன்னிகைகளையும் 439
- திருதராஷ்டிரன் மணத்தல் 439
- காந்தாரியின் பதிவிரதாதாமம் 439
- திருதராஷ்டிரன் நூற்றுக்கு அதிகமானமகளிரை விவா 440
- ஹம் செய்தது 440
- 20 குருதி தூவாஸரிஷியிடம் மந்தரம்பெற்றது 441-442
- குருதி ஸூரியனை அழைத்ததும் அவன் காணனை உண் 441-442
- டாக்கினதும் 441-442
- குருதி குழந்தையைப் பெட்டியுள்வைத்து ஆற்றிலவிட்ட 442-443
- தும் ஸூரிதன் எடுத்தது வளர்த்ததும் 442-443

- ஸூராயன, 'கவசகுண்டலத்தைக் கொடாதே' என்று
காணனுக்குக் கூறியது 443
- காணன் இரதிரனுக்குக் கவசகுண்டலம் கொடுத்துச்
சகதிஷ்டுதம் பெற்றது 444
- 121 பாண்டு குருதியை விவாஹம்செய்தது 445
- 122 பாண்டு மாதரியை விவாஹம்செய்தது 447
- பாண்டு திகவிஜயம் செய்தது அஸ்திபுரம் சோரத்தது 448-449
- 123 பாண்டு புணர்ச்சியிலிருந்து இரண்டுமானகளை யெய்தது 450
- மானியிருந்த கிரதமரிஷி பாண்டுவைச் சபித்தது இறந்தது 452
- 124 பாண்டு துக்கமுற்றது தவருசெய்யத் துணிரந்தது 453-455
- ஸநயாவியாவேனென்ற பாண்டுவைக் குருதியும் மாதரி
யும் தடுத்தது 455
- பாண்டு வானப்பிரஸ்தாஸரமம் வகித்ததும் ஹஸ்திபுரி
யில் எல்லாரும் துக்கித்ததும் 456-457
- 125 பிரம்மலோகம்போகப்பற்றப்பட்ட ரிஷிகளுடன் பாண்டு
வும் புறப்பட்டல் 457
- ரிஷிகள் பாண்டுவைத் தடுத்தது அவனுக்கு ஸந்திதினை
டென்னல் 458
- 126 விதரா விவாஹம் 459
- காரதாரி காப்பந்தரித்ததும் பாண்டு ஸந்திக்காக விசா
ரப்பட்டதும் 460-461
- தாயபாகத்திக்குரிய ஆறுபுத்திரர்களும் தாயபாகத்துக்
குரியரல்லாத ஆறுபுத்திரர்களும் 461
- பாண்டு பிரம்மணரால் புத்திரோதபத்தி செய்துகொள்
ளும்படி குருதியைவேண்டிதல் 462
- 127 பாண்டுவுக்குக் குருதி வயுஷிதாஸவன் கதையைச்சொல்
வது 468-469
- 128 உத்தாலகத்தை 466-467
- வியபிசாரத்தால் ஸதிரீபுருஷா இருவருக்கும் தோஷ
முண்டெனப்பது 469
- பாண்டு பிரம்மணரைச்சோர்த்து ஸந்திவிருத்தியாகக்
வேண்டுமென்று குருதிக்குச்சொல்லியது 469-470
- குருதி புத்திரோதபத்திக்கு உபாயங் கூறல் 470
- 129 குருதி தாமதேவதையை அழைத்து யுதிஷ்டிரரைப்
பெறுதல் 472-473
- காரதாரி பொருமைகொண்டதும் அவளுக்கு மாமஸ்
பிண்டம் பிறந்ததும் 473
- பாண்டு வாயுவை அழைக்கும்படி குருதியைவற்புறுத்தல் 474
- பீமன் பிறந்ததும் அவனதேகவன்மையும் 475
- துரியோதனன் பிறந்ததும் அப்பொழுதுநோந்த உறபாத
மும் 476
- பிரம்மணர்களும் விதரரும் துரியோதனை விட்டுவிடும
படி கூறல் 477
- திருதராஷ்டிரனுக்கு யுபுதஸுவும ஒருபெண்ணும் உண
டானது 477

புத்தியாயம்	பக்கம்.
30 துச்சலையின் பிறப்பு வரலாறு	478-479
31 துரியோதனத்தியருடைய பெயர், விவாகம், துச்சலையின் விவாகம்	479-480
32 பாண்டிதேவமும் இரதிரன் அணுககிரகமும்	485
குந்தி அராஜுனனைப்பெறுதல்	486
அசரீரி குந்தியைவிளித்தது சொல்லியது	486-487
தேவாமுதலியோர் அராஜுனனைப் புகழ்ந்தது	487-488
பாண்டு குந்தியை, 'இன்னும் பிள்ளைகளைவேண்டு' என்றதும் குந்தி மறுத்ததும்	489
33 மாதரி பாண்டிவினிதம் புத்திரனவேண்டினதும் அவன் குந்தியை ஆஜ்ஞாபித்ததும்	490
குந்தி மாதரிக்கு மந்திரோபதேசம் செய்ந்ததும், மாதரிக்கு நகுலஸஹதேவர் பிறந்ததும்	490-491
வஸுதேவர் பாண்டிவுக்குப் பிள்ளைபிறந்ததைக் கேள்வியுற்று மகிழ்தல்	492
வஸுதேவருடைய புரோகிதர் பாண்டவருக்கு ஜாதகமும் நாமகரணங்களும் செய்தல்	493
சாயாதியின் குமாரனான சகனிடத்தில் பாண்டவர் ஆயுதம் பயிலுதல்	493-494
34 பாண்டவர் பிராயமும் கிருஷ்ணனுடைய பிராயமும்	494-495
பாண்டின் மரணம்	496
குந்தியும் மாதரியும் பாண்டவர்களும் புலம்பல்	497-499
பிராமமணர்கள் தேற்றலும் மாதிரி அனுமரணம்செய்ய யத் துணிதலும்	500-501
பாண்டவர் பாண்டிவுக்கும் மாதரிக்கும் ஜலதாப்பணஞ் செய்தல்	502
35 நிஷிகள பாண்டவரையும் குந்தியையும் அஸ்திநாபுரம் அழைத்ததுப் போதல்	503
நிஷிகள பிஷமா முதலானோருக்குப் பாண்டவரைக் காட்டி அவர்களை ஒப்புவித்தல்	504-505
36 பாண்டின் அஸ்திஸமஸ்காரமும் பிரேதக்கிரியைகளும்	506-508
37 ஸத்யவதியும் அம்பிகை அம்பாலிகைகளும் வனஞ்செல்லல்	509
பீமஸேனனிடத்தில் பொருமைகொண்ட துரியோதனன் அவனைக் கொல்ல நினைத்ததல்	510-511
பீமஸேனனைக் கங்கையில் தள்ளினதும் ஸாப்பங்களி னால் கடிப்பித்ததும்	511-512
யுத்தஸு பாண்டவருக்குத் துரியோதனன் செய்வதைத் தெரிவித்ததல்	512
38 துரியோதனன் பீமஸேனனுக்கு விஷங்கலந்த பக்தியங்களைக் கொடுத்து உண்பித்ததல்	513
ஸாப்பங்கள் கடித்ததனால் பீமஸேனனுக்கு ஸ்தாவர விஷம் தொல்லைதல்	514
ஆரயகன் வேண்டுகோளால் வாஸுகி பீமனை ரஸபானஞ் செய்வித்ததல்	515

அந்நியாயம்	பக்க
139 ரூதி பீமனைக்காணாமல் விதாரைவினாவுதலும் அவர் தேற்றலும்	516-5
பீமன நாகாகளால் விஷநிலிருத்தி செய்யப்பெற்றது திருமபுதல்	517
கிருபாசாராயா பாண்டவருக்கும் கௌரவருக்கும் வில்லா சிரியராதல்	518
140 சாதவானுகருக கிருபரும் கிருபியும் பிறந்தவரலாறு	519
நானருவகையான தனுவேதம்	520
துரோணா பிறப்பு வரலாறு	521
அசுவத்தாமா பிறப்பு	522
துரோணா பரசராமரிடம் அஸ்தரப்பயிற்சி செய்தல்	523-5
141 துருபதனால் துரோணா அவமானமடைதல்	525
துரோணா கிணற்றினின்று பாதையும் மோதிரத்தையும் எடுத்தல்	526
துரோணரைப்பற்றி ராஜகுமாராகள் பீஷ்மரிடம் தெரிவித்தல்	527
பீஷ்மா துரோணா வந்தவரலாற்றைக் கேட்டல்	527-5
துரோணா கௌரவபாண்டவர்களுக்கு வில்லாசிரியராயமாதல்	530
142 அராஜுனன் துரோணாசெய்த பரீகையில் தேறியது	532-53
அராஜுனன் அப்பியாஸந்தான காரணமென்றறிந்தது இரவில் ஆபுதமபயினந்து	533
ஏகலவ்யன் துரோணரைப்போலப் பதுமைசெய்து கொண்டு வழிபட்டது	534
ஏகலவ்யன்லாகவத்தைக் கௌரவர்களகண்டு வியப்புற்றது	534-53
ஏகலவ்யன் துரோணருக்கு வல்கைக் கட்டைவிரலைக் குருதசுநினை கொடுத்தது	535
பாண்டவர்களையும் கௌரவர்களையும் துரோணா பரீகித்தல்	537
143 அராஜுனன் பாஸபகியின் சிரத்தைததுணித்தல்	537-53
அராஜுனன் துரோணரை முதலையினினும் விடுவித்தல்	538
அராஜுனன் துரோணரிடம் பிரமமசிரஸன்னும் அஸ்தரம் பெறுதல்	539
144 துரோணா தம் சிஷ்யர்களின் திறமையை வெளிப்படுத்த ஏற்பாடு செய்தல்	540-54
தாமபுத்திரா முதலானவர்கள் ஆபுதப்பயிற்சியைக் காட்டல்	542
பீமஸேனனும் துரியோதனனும் கதாபுத்தருசெய்தல்	542-54
145 பீமனும் துரியோதனனும் புத்தருசெய்ய, துரோண சாரியா விலக்குதல்	543
அராஜுனன் விலகிறமையையும் அஸ்தரத்திறமையையும் காட்டல்	544-54
146 காணன் அரங்கில் பிரவேசித்தல்	546
அழைக்கப்பட்டாமல் வருதலும் கேட்கப்பட்டாற்ற பேசுதலும் பாபமென்பது	547

தீயாயம்.

பக்கம்.

காணன அஜுனனை அவமதித்த தனதிறமையைக் காட்டல்	547
கிருபா, 'ஊர்போ தெரியாத காணனோடு அஜுனன யுத்தஞ்செய்யான்' எனறது	548
காணன அங்கதேசாதிபதியாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்யப் பெற்றது	549
67 காணனை வளாததவஞ்சிய தோப்பாகன அரங்கில் வர்த்து	550
பீமன காணனை நிர்த்தத்தும், துரியோதனன பரிந்து பேசியதும்	550-551
68 துரோணா, கௌரவ பாண்டவர்களைக் குருதக்ஷிணை கேட்டல்	552
கௌரவா துருபதனால் தோல்வியடைதல்	553-554
பாண்டவா துருபதனை வென்றதும், அஜுனன அவனைப் பிடித்துவந்ததும்	554-556
துருபதன பாதிராஜயம்பெற்றது துரோணருடன் சினேகிதனானது	557
49 துருபதன உபயாஜரைச் சரணமடைதல்	559
துருபதன உபயாஜரால் மறுக்கப்பட்டு யாஜரைச் சரணமடைதல்	561
யாஜா யாகத்தில் ஹவிலை அகனியில் தோமரு செய்தல்	562
துருபதனுக்கு அகனியினின்று திருஷ்டதயுமன்னும் திரௌபதியும் பிறத்தல்	562
திருஷ்டதயுமன்ன துரோணரிடம் விலவிததைப்பயிலல்	563
50 துருபதன ஜனனம்	564-565
51 தாமபுத்திரா யுவராஜபட்டாபிஷேகம் செய்யப்பெறுதல்	566
பீமன பலராமரிடத்தில் கதாயுதம்பயின்றது	566
அஜுனனுக்குத் துரோணா பிரமமசிரஸ் எனனும் அஸ்திரத்தின் வரலாறு கூறியது	566
அஜுனனைத் துரோணா குருதக்ஷிணை கேட்டல்	567
துரோணா அஜுனனைக் கண்ணனரிடத்தில் நடபுக கொள்ளும்படி சொல்லல்	568
பீமனும் அஜுனனும் திகவிஜயஞ்செய்தல்	569-570
52 துரியோதனன திருதராஷ்டிரானிடம் பாண்டவரை வாரணுவதமனுப்புமபடி சொல்லியது	571-572
53 கணிகா திருதராஷ்டிரானுக்குப் பகைவெல்லு முறையைச் சொல்லியது	573-575
நரியின் உபாக்கியானம்	576-577
கணிகா திருதராஷ்டிரானுக்கு ராஜதந்திரமுரைத்தது	577-582
ஜதுகீருஷபர்வம்	
54 பாண்டவர்கள் அரக்குமாளிகையினின்று தப்பினதைச் சுருக்கிக்கூறல்	582-583
திருதராஷ்டிரானுக்கும் துரியோதனனுக்கும் வாகருவாதம்	584-585

கூஅ

விஷய வஸூசி கை.

அத்தியாயம்

பக்க

- 155 திருதாரஷ்டிரன் பாண்டவரை வரணுவதத்துக்கனுப்புதல் 586-5
- 156 புரோசனன அரக்குமாளிகை கடடியது 588-5
- 157 புதிஷ்டிரா தமமுடனவந்தஜனங்களை ஊருக்கனுப்புதல் 590
- விதூரா மிலேசசபாஷ்டியில் புதிஷ்டிரருக்குப் புத்திகூறல் 591
- 158 பாண்டவர்கள் அரக்குமாளிகையிற் பிரவேசித்தல் 593
- புதிஷ்டிரா பீமனுக்கு அரக்குமாளிகையைப்பற்றிச் சொல்லல் 593
- பீமன் ஸாமத்திலை ராஜ்யமடைவோமெனல் 595
- தாமராஜா அரக்குமாளிகையினின்று தப்பியோட வேண்டுமெனல் 596
- 159 கணகன் சுரங்கஞ்செய்தது 597
- 160 ருத்ரி பிராமண போஜனஞ்செய்தல் 598
- பீமன் அரக்குமாளிகையைக் கொளுத்திவிட்டுச் சுரங்க வழியாக ஓடுதல் 599
- 161 பாண்டவர்கள் கங்கையைத்தாண்ட விதூரா ஓடம் அனுப்புதல் 601
- பாண்டவா கங்கையின் அகரைசோதல் 602
- 162 ஐந்து பிள்ளைகளோடு எரிக்கப்பட்ட வேட்சசியைக் ருத்ரியென்று நினைத்தல் 603
- பாண்டவரும் ருத்ரியும் இறந்தார்களென்று கௌரவா கள் புலம்பியது 604
- பாண்டவாக்காகப் புலம்பிய பீஷ்மரை விதூரா தேற்றல் 604-6
- 163 பீமன் எல்லாரையும் தூக்கிக்கொண்டு ஓர் ஆலமரத்தடி சோதல் 610
- பீமன் ஜலம்கொண்டு வருதல் 610
- பீமன் ஸஹோதரர்களைபும தாயையுங்கண்டு புலம்பல் 611-6
- ஹிடிம்பவதபர்வம்
- 164 ஹிடிம்பனனுப்பப்பட்ட ஹிடிம்பை பீமனைக்கண்டு மேரிகித்தல் 614
- ஹிடிம்பை மாளிடப்பெண்ணுருவத்துடன் பீமனைவரித்தல் 615-
- ஹிடிம்பைசொல்லுக்குப் பீமன் உடனபடாமை 616
- 165 ஹிடிம்பன் கோபித்தது ஹிடிம்பையைத் தேடிக்கொண்டு வருதல் 617-
- பீமனுக்கும் ஹிடிம்பனுக்கும் விவாதம் 619-
- பீமனுக்கும் ஹிடிம்பனுக்கும் புத்தம் 620-
- 166 ஹிடிம்பை ருத்ரிக்குத் தன்வரலாறு கூறுதல் 622
- ருத்ரிமுதலானவர்கள் பீமனை உற்சாகப்படுத்தல் 623
- ஹிடிம்பவதம் 624
- 167 ஹிடிம்பையையும் கொல்ல நினைத்த பீமனை புதிஷ்டிரா தடுத்தது 625
- ஹிடிம்பை தான் ராக்ஷஸி அல்லள் என்றது 626-
- பீமனை மண்ணதுகொள்ளத் தாமப்புத்திரா ஹிடிம்பைக்கு அனுமதிசெய்தது 628

விஷயஸூதிசீர்கை.

கக

தீயாயம்.

பக்கம்.

8	குநதிமுதலானவர்களைச் சாலிஹோதரஸரஸுக்கு ஹிழிம பை அழைத்துப்போதல்	628
	பீமன குநதி ஆஜைஞையை ஏற்று ஹிழிமபையை மணத் தல்	629 630
	வியாஸா நேரிலதோன்றிப் பாண்டவர்களையும் குநதியை யும் தேற்றல்	631-632
9	கடோதகசன பிறப்பும் அவன் பாண்டவரின்னத்த போது வருவதாகச் சொல்லிப்போதலும்	632-633
	ஹிழிம்பை, நின்னத்தபோது வருவதாகச் சொல்லிப் போதல்	634
0	குநதிமுதலானவர்கள் மறறெருவனத்தில் வியாஸரைச் சந்தித்தல்	635
	வியாஸா அவர்களை ஒரு பிராமணனவீட்டிற் குடிவைத் துப்போதல்	636

பசுவதபர்வம்

1	பாண்டவா ஏகசகரநகரியில் பிஷ்ஷயெடுத்தது	636
	பீமன சூயவனுக்குச் சுகமெடுத்தது	637
	பிராமணன் வெறுத்துக்கொண்டு புலம்பியது	638-640
2	பிராமணனைப்பார்த்தது அவன் மனைவி ராக்ஷஸனிடம் தான் போவதாகச் சொல்லியது	640-644
	பிராமணன் மறுத்தல்	644
3	பிராமணனைப்பார்த்தது அவன் பெண் சொன்னது	644-646
	பிராமணனைப்பார்த்தது அவன் மகன் சொன்னது	646
	பிராமணன் பகன்கொடுமையைக்கூறல்	647-649
4	குநதி பகாஸுரனிடத்துக்குத் தன் புத்திரனை அனுப் புவதாகச் சொல்லியது	649 651
5	புதிஷ்டிரா பீமனைப் பகனிடம் அனுப்புகிறகுத் துக்கித் தல்	651-652
	குநதி புதிஷ்டிரரைத் தேற்றல்	652-653
	பீமன பகனிடத்திற்குப்போகுமுன் வயிறு நிறைய உண்டுபோதல்	654
	பகாஸுரனுக்காகக் கொணர்ந்த அன்னத்தைப் பீமன் புஜித்தல்	655-656
	பீமனும் பகாஸுரனும் போராபுரித்தல்	657-659
	பீமன் பகனை வதஞ்செய்தது	659
	பகனுடைய தம்பிமுதலானோர் சாந்தாக்களாயிருக்க உடனப்படல்	660
	வியப்புற்றுகேட்ட நகரத்தாருக்குப் பிராமணர் மறைத் துச்சொல்லியது	661
	நகரத்துஜனங்கள் பீமனைத் துதித்தல்	661

சைத்ராதுபர்வம்.

	பாண்டவர்கள் திரௌபதியின் ஸவயமவரத்தைக் கேள் விப் பட்டது	662-663
	துரோணாபிறப்புமுதலிய வரலாறு	663-666
	துரோணா பாஞ்சாலனைச் சிஷ்யர்களால் வென்றது	665

அத்தியாயம்.	பக்க
181 துருபதன துரோணரைக்கொல்லவல்ல புத்திரனை யடைய முயல்வ உபயாஜா, யாஜாவரலாறுகூறல் திருஷ்டதபுமன்ன பிறந்தது திருஷ்டனை பிறந்தது திருஷ்டதபுமன்ன திருஷ்டனையென்னும் பெயர்களுக்காக காரணம் 182 பாண்டவா எரிக்கப்பட்டனரென்று பிராமணா துரு பதனிடம் கூறல் துருபதன துகடத்ததும், புரோகிதா பாண்டவா ஜீவித திருக்கின்றனரென்று தேற்றியதும் திரௌபதிஸவயமவரத்துக்குக் குந்தியைப் பிராமணன் அழைத்தல் 188 பாண்டவா பாஞ்சாலதேசத்துக்குப் புறப்படல் 184 வியாஸா திரௌபதியின் விருத்தாந்தத்தைக்கூறல் 185 பாண்டவா பாஞ்சால நகரத்துக்குப் போகும்வழியில் பிராமணர்களோடு ஸம்பாஷித்தல் 186 அவகாரபாணனுக்கும் அாஜுன்னனுக்கும் விவாதம் அவகாரபாணன் சிதிராதனுது சிதிராதன் அாஜுன்னனுக்குக் குந்திரைகளும் காந்தாவாஸ திரமும் கொடுத்தது கந்தாவன் தான் எதிர்த்த காரண முரைத்தல் கந்தாவன் புரோகிதா ஒருவரை அடையும்படி பாண்ட வருக்குச் சொல்லல் 187 தபதியை ஸமவரணன் மலையிறகண்டது ஸமவரணன் தபதியைக்காணாமல் திகைத்தது தேடுதல் 188 தபதி அரசுனிடம் வருதல் தபதியும் அரசனும் சம்பாஷித்தல் 189 மூர்ச்சிததுவீழ்ந்த ஸமவரணனை அவனமைச்சன் தெளி வித்தல் ஸமவரணனுக்காக வலிஷ்டா ஸாஸியனைத் துதித்தல் வலிஷ்டா சூரியனிடமிருந்து தபதியைப்பெறுதல் தபதியை ஸமவரணனுக்குப் பாணிக்கிரஹணஞ் செய் வித்தல் ஸமவரணனுடைய நகரத்தில் அனுவிருஷ்டியும் பிறகு ஸாஸியனும் 190 கந்தாவன் வலிஷ்டாமாகாதமியத்தைச் செல்லியது 191 வேட்டைகருச்சென்ற விசுவாமித்திரருக்கு வலிஷ்டா ஆதித்யம் செய்தது விசுவாமித்திரா காமதேனுவைப் பலாத்காரமாகப் பிடித்தது காமதேனு கோபிதன் விசுவாமித்திரா சேனையைக் கலக்கியது விசுவாமித்திரா வலிஷ்டாமிது அஸதரம் தொடுத்தல் விசுவாமித்திரா பிரமமரிஷியானது 192 சக்திகளும் கலமாஷ்பாதனுக்கும் வாக்குவாதம்	667-6 667-6 669 670 671 671-6 672-6 674 674-6 676 677-6 679-6 682 683 684 685 688 689 689 690-6 692 693 694 694 695 696-6 698 699 700-6 701 702 708

புத்தியாயம்.	பக்கம்.
கல்மாஷ்பாதன சுகதியினால் ராக்ஷஸனாகச் சபிக்கப்பட்டது	704
விசுவாமிததிரா கல்மாஷ்பாதன சரீரத்தில் ராக்ஷஸனை எழுதல்	704
கல்மாஷ்பாதன பிராமணரால் நரமாமசம்பசரிப்பவனாகச் சபிக்கப்படுதல்	705
கல்மாஷ்பாதன வலிஷ்டபுத்திரர்களைப் பணித்தது	706
வலிஷ்டா தற்கொலைசெய்துகொள்ள முயன்றும் முடியாமற்போனது	706
193 வலிஷ்டா பலவகைகளாலும் இறக்க முயற்சிசெய்தல்	707-708
அதிருபாயத்தியின் காப்பத்திலிருந்து சிசு வேதமோதியது	708-
வலிஷ்டா கல்மாஷ்பாதனமேல் ஆவேசம்கொண்ட ராக்ஷஸனை விலக்குதல்	709
வலிஷ்டா கல்மாஷ்பாதனமனைவியிடம் புத்திரோதபத்தி செய்தல்	710
194 பராசரா பிறந்தது	711
பராசரா தமதுபிதாவினமரணத்தைக்கேட்டு உலகத்தை அழிக்க நினைத்தது	712
கார்த்தவியாஜானனைச்சொந்த ஸுத்ததிரியாகப் பராகவரை அழித்தல்	712-718
195 கண்ணிமுத்த அரசர்கள் ஓளாவரைச் சாணம்விட்டது	714
கண்பெற்றது	714-715
ஓளாவமுனிவரின் பிதருக்கள் அவரைச் சமாதானஞ்செய்தது	715-716
196 ஓளாவமுனிவா தம் கோபாக்கினியை எங்கேவிடுகிறது என்றுகேட்டல்	717
ஓளாவமுனிவா தம்கோபாக்கினியைச் சமுத்திரத்தில் விட்டது	717
197 பராசரா ராக்ஷஸனாகஞ்செய்ததை அததிரிமுனிவா நிறுத்த முயன்றது	717
புலகா முதலியோர் வேண்டுகோளால் பராசரா அந்தயாக்த்தை நிறுத்தியது	719
198 குமாரககடவுள் பராசரரால் மூட்டப்பட்ட அகனியை விழுங்கியது	719
பிராமணஸ்திரீ கல்மாஷ்பாதனைச் சபித்தது	720
பிராமணி கல்மாஷ்பாதனுக்கு வலிஷ்டரால் ஸந்ததி உண்டென்றது	721
199 கந்தாவன் தெனமியரைப் புரோகிதராக வரிககச்சொல்லியது	721
கந்தாவனிடம் அராஜுன்ன சாக்ஷுஷி என்னும் அஸ்தரம் பெற்றது	722
பாண்டவா தெனமியரைப் புரோகிதராகப்பெற்றது	722
ஸவயம்வர பர்வம்	
200 பாண்டவாபாஞ்சாலநகரத்திலருயவனவீட்டில்தங்கினது	723
கிருதாரமென்னும் வீஷ்ணு வரலாறு	724

அநீதியாயம்

பக்கம்

- துருபதன்செய்த ஸவ்யமவரப்பிரகடனம் 724
 ஸவ்யமவரமண்டபத்தின் சிறப்பு 725
 கிருஷ்ணை அலங்கரித்துக்கொண்டது 726
 ஸவ்யமவரமண்டபத்தில் கிருஷ்ணை பிரவேசித்தது 727
 திருஷ்டத்யுமனன் லக்ஷயத்தை அடிப்பவருக்குக் கிருஷ்ணை உரியவனென்றது 728
- 201 கிருஷ்ணைக்கு ஸவ்யமவரமண்டபத்திலுள்ள அரசாக்களைச் சொல்லியது 728-729
- 202 கிருஷ்ணை பலராமருக்குப் பாண்டவா வந்திருப்பதைக் கூறியது 731
 காணன் முதலியோர் வில்லை நானேற்றாமல் அவமானமுற்றது 732-738
- 203 அர்ஜுனன் வில்லைவளைக்க எழுந்ததும், பிராமணர்கள் பேசிக்கொண்டதும் 734-735
 அர்ஜுனன் வில்லைவளைத்து லக்ஷயத்தை அறுத்தது 735
 அர்ஜுனனுக்குத் திரௌபதி மாலையிட்டது 736
- 204 அரசர்கள் கோபித்தது துருப்தனைக்கொல்லப் பிரயத்தனப்பட்டது 737-738
 பீமார்ஜுனர்கள் அவவரசரை எதிராக விரித்தமாயிருந்ததல் 738
 கிருஷ்ணபலராமா பாண்டவர்களைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டது 739
- 205 காணன் முதலியோரை அர்ஜுனன் முதலியோர் தோற்கச்செய்தது 740-743
 மற்ற அரசர்கள் கிருஷ்ணனால் ஸமாதானஞ்செய்யப்பெற்றது 744
- 206 ஞாநி கிருஷ்ணையை ஐவரும் புழியுவகன் என்றது 745
 திரௌபதியை ஐவரும் விவாகம்செய்துகொள்ளவேண்டுமென்பது 746
 கிருஷ்ணன் முதலியோர் குயவனவீடுவருதல் 746
- 207 அர்ஜுனன்முதலியோர் கொணாதபிசைஷயைக் ஞாநி சொற்படி கிருஷ்ணை பரிமாறுதல் 748
 திருஷ்டத்யுமனனொளிக்து பாண்டவரையறிந்துபோதல்- 749
- வைவாஹிகபர்வம்
- 208 திருஷ்டத்யுமனன் அநதவீரர்கள் பாண்டவர்கள்தாமென்றுரைத்தல் 750-751
 துருபதனுடைய புரோகிதர் பாண்டவரைக் குலகோத்திரம் விசாரித்தல் 752
 யுதிஷ்டிரா அவருக்கு மறுமொழிகூறல் 752-753
- 209 பாண்டவா துருபதன் அரண்மனைபுகுந்தது 753
 துருபதன் அவவைவாக்களையும் எந்த வருணத்தாரென்ப பரீகைச்செய்தல் 755
- 210 துருபதன் யுதிஷ்டிராரை எவ்வருணத்தார் என்று வினாவுதல் 755
 யுதிஷ்டிரா துருபதனுக்குத் தமது குலத்தைச் சொல்லுதலும், அவன் மகிழ்தலும் 756

புத்தியாயம்.

- பக்கம்.

- கிருஷ்ணையை ஐவரும கலியாணஞ்செய்துகொள்ள வே
ணடுமென்பதைத் துருபதன் ஆசேஷித்தல் 757
- 211 வியாஸா பலருக்கு ஒருமனைவி இருக்கும் விஷயத்தில்
அபிப்பிராயபேதத்தைக் கேட்டல் 758-759
- ஐடிஸை ஸபதரிஷிகளிடமிருந்ததை யுதிஷ்டிரா கூறுதல் 759
- வியாஸா, கிருஷ்ணை ஐவருக்கும் மனைவி ஆகலாமென்று
கூறல் 760
- 212 கிருஷ்ணை ஐவருக்கும் மனைவியாவதற்குக் காரணங்களை
வியாஸா உரைத்தது 760-762
- கிருஷ்ணை நாளாயனியாயிருந்து மெளதகலயரால் வரம்
' அளிக்கப்பெற்றது 761
- 213 நாளாயனி துருபதனுக்குப் பெண்ணுண்காரணம் 762-764
- சங்கரா நாளாயனிக் கு ஐந்துகணவரை அளித்தது 764
- நாளாயனி திருமபவும் மகேசுவரரை வரங்கேட்டது 765
- 214 மனிதா இறக்காமையால் இறந்திரன் முதலியோர் வருந்திப்
பிரம்மதேவரைச் சரணமடைதல் 766-767
- இறந்திரன் நாளாயனியைக் கண்கைக்கரையிறகண்டது 767
- இறந்திரன் சங்கரரால் காவப்படுகப்பட்டு அனுசிரிக்கப்பட்ட
து 767-769
- ராமகிருஷ்ணர்களின் அவதாரம் 770
- ஞானக்கண் பெற்ற துருபதன் பாண்டவருடைய தேவ
தேகத்தைக் கண்டது 770-771
- பௌமாஸலியின் வரலாறு 771-772
- கிருஷ்ணையின் முனஜனம் 772
- 215 துருபதன் ஸமமதிகக் கலியாஸா முதலில் யுதிஷ்டிரரை
விவாகம் செய்துகொள்ள உரைத்தல் 774
- தௌமியா யுதிஷ்டிரருக்கும் கிருஷ்ணைக்கும் பாணிககிர
கணம் செயலித்தல் 775
- பாண்டவா வரிசைப்படி கிருஷ்ணையை விவாகம்செய்து
கொண்டது 776
- பாண்டவாக்களுக்குத் துருபதன் சீரளித்தது 776
- 216 கிருஷ்ணையைக் குந்தி ஆசீர்வதித்தல் 777
- கிருஷ்ணை அனுப்பிய ஆபரணங்களை யுதிஷ்டிரா பெற
றுக்கொண்டது 778
- விதுராகமனபர்வம்.
- 217 அரசாக்கள பாண்டவாலிவாகத்தைக் கேள்வியுற்றது 778
- சஞனி பாண்டவாக்களைக் கொல்லவேண்டுமென்று
யோசனை கூறல் 779-780
- ஸோமத்ததன்மகன் ஸமாதானஞ் செயயவேண்டுமென
றது 780-782
- 218 காணன் தன்னப்பிராயத்தை வெளியிட்டது 782-783
- கௌரவசேனையும் துருபதன்சேனையும் எதிர்த்தது 784
- பாண்டவா துரியோதனதுகியரைப் போரில்வென்றது 785-786
- கிருஷ்ணை சேனையோடு பாஞ்சாலநகரம்வந்தது 787-788
- 219 துச்சாஸனன் பாண்டவாபெருமைக்குப் பொருமைப்
பட்டது 788-789

அத்கியாயம்

பக்கம்

விதுரா திருதராஷ்டிரனை ஏமாற்றினது	789
துரியோதனன தநதைத்து குறைகூறல்	790-79
220 துரியோதனன பாண்டவர்களுக்கும் துருபதனுக்கும் மிததிரபேதம் செய்ய யோசித்தல்	791
221 காணன பாண்டவரைப் பராக்ரமத்தினால் வெல்லலா மென்றது	793 79
222 பீஷ்மா பாண்டவருக்குப் பாதிராஜ்யம்கொடுக்கவேண்டு மென்று உரைத்தல்	795-79
223 துரோணரும் பீஷ்மரைப்போலவே உரைத்தல்	796-79
காணன, துரோணா பக்ஷபாதமுள்ளவரென்றது	797-79
காணனைத் துரோணா சண்டித்தது	799
224 விதூரமும் பீஷ்மத்துரோணர்களுடைய அபிப்பிராயத் தை அவகீகரித்தது	799-80
225 திருதராஷ்டிரன பாண்டவரை அழைத்துவரும்படி விது ரரை அனுப்பியது	802
விதூர துருபதனிடம் பாண்டவரை அனுப்பும்படி சொல்லியது	803
226 துருபதன பாண்டவர்களுக்கு அஸ்திபுரம்போகவிடை தந்தது	804
குந்தியும் விதூரமும் ஸம்பாஷித்தது	805
துருபதன பாண்டவருக்குச் சீரனுப்பியது	805-80
பாண்டவரைக் கௌரவா எதிரகொண்டழைத்தது	806
நகராஜனங்கள் ஸந்தோஷித்தது	806-80
ராஜ்யலாபபரீவம்	
227 பாண்டவர்கள் தங்கள்வீட்டில் கிருகப்பிரவேசஞ் செய்தது	807
திருதராஷ்டிரன பாண்டவாக்குப் பாதிராஜ்யம்கொடுத் தது	808
யுதிஷ்டிரா பட்டாபிஷேகம் செயலிக்கப்பெற்றது	809
பாண்டவா காண்டவப்பிரஸத்தத்திற் பிரவேசித்தது	810
விசுவகாமா காண்டவப்பிரஸத்தத்தை இரதிரப்பிரஸத் மாககியது	811
விசுவகாமா அநநகாக்கு மற்ற அங்கங்களைபும் படைத் தது	812-81
கிருஷ்ணன் விடைபெற்றுத் துவாரகைசென்றது	814
228 நாரதா யுதிஷ்டிரருடையஸபைக்கு வந்தது	815-81
நாரதரை யுதிஷ்டிரா எதிரகொண்டதும், அவா ஆசீர் வதித்ததும்	818
நாரதா ஸுந்தோபஸுந்தாகதையை உரைத்தது	818
229 ஸுந்தோபஸுந்தாகள் பிரமமதேவரிடம் வரம்பெற் றது	820-82
230 ஸுந்தோபஸுந்தாக்களின் சேனைகள்செய்த அக்கிரமம்	823
231 ஸுந்தோபஸுந்தா செய்தஅக்கிரமத்தைச் சொல்லித் தேவர்கள் பிரமமதேவரிடம் முறையிட்டது	824

தீயாயம்

பக்கம்..

திலோததமை ஸருஷ்டியும், திலோததமையென்னும் பெயரின காரணமும், அவன் பிரமமதேவரால் ஏவப் பட்டதும்	825
திலோததமையின் அழகின் சிறப்பு	826
திலோததமை ஸுந்தோபஸுந்தாமுன தோன்றியது	827
திலோததமையால் ஸுந்தோபஸுந்தா ஒருவரை யொருவா கொன்றது	828
பிரமமதேவா திலோததமைக்கு வரமளித்தது	828
பாண்டவா திரௌபதியிஷ்டயமாகச் செய்துகொண்ட வியவஸதை.	829

அர்ஜுனவனவாஸபர்வம்.

பிராமண்ண தனபசு களவுபோயிறறென்று முறையிட டது	830
தனஞ்சயன் பசுவை மீட்டுகக்கொண்டது பிராமண்ணுக்கு அளித்தது	831
அர்ஜுனன் வனவாசஞ்செய்யப் புறப்பட்டது	832
உலாபி அர்ஜுனனை ஜலத்துக்குள் இழுத்தது.	833
அர்ஜுனன் உலாபியினால் வரிககப்படுதல்	833
அர்ஜுனனுக்கு உலாபி வரமளித்தல்	835
அர்ஜுனன் எங்கும் திரிந்து சிதரவாகனென்னும் அரசு னிடம்போதல்	836
சிதரவாகனையைவிரும்பிய அர்ஜுனனை அவளதகப்பன் கனயாசலகம் கேட்டது	837
ரிஷிகள் ஸநானஞ்செய்யாது விட்ட ஐந்து தீர்த்தங்க ளைப் பற்றி அர்ஜுனன் வினாத்தல்	837
வாகனையென்னும் அபஸரஸ தான் முதலையான் கா ணம் உரைத்தது	838-841
அர்ஜுனன் முதல்களாயிருந்த மறறை நானஞ் அபஸ ரஸுகளையும் சாபமளிக்கல்	841
அர்ஜுனன் பப்ருவாகனனைச் சிதரவாகனனுக்கு கொடுத்தது கோகாணதேசஞ்சென்றது	841-842
அர்ஜுனன் ஸுபத்திரையை அடைபும் உபாயத்தைச் செய்ததல்	842
கிருஷ்ணன் படுக்கையில் சிறித்தகாரணத்தை ஸத்திய பாமை வினாவுதல்	843
கிருஷ்ணனும் அர்ஜுனனும் ரைவதகபாவத்ததில் ஸந தித்தல்	844
கிருஷ்ணன் துவாரகைக்குத் திரும்புதல்	844

ஸுபதீராவாணபர்வம்.

யாதவர்களால் ரைவதகபாவத்ததில் கிரிபூஜைஎன்னும் உதஸவம் நடத்தப்பட்டது	845-846
அர்ஜுனன் தனக்கு ஸுபத்திரையைத் தரும்படி கிருஷ் ணனை வேண்டியது	846

அத்தியாயம்	பக்கம்
கிருஷ்ணன் ஸுபத்திரையை அபகரிக்க உபாயங்கூறி யது	847
240 பலராமா முதலியோரா அாஜுன்னனைக் கண்டது	848
பலராமா அாஜுன்னனைச் சுபத்திரையின் அநதப்புரத்தில வைக்க நிச்சயித்தது	849
241 துவாரகையில் யாவரும் அாஜுன்னனைப் பூஜித்தல்	850
அாஜுன்னன் ஸநயாஸியாக ஸுபத்திரையின் அநதப புரத்தில வலித்தது	851
அாஜுன்னனிடம் ஸுபத்திரைக்குண்டாயிருந்த காதல்	852
ஸுபத்திரை அாஜுன்னனவிஷயமாக யதியை வினாவி யது	853
ஸுபத்திரைக்கு அாஜுன்னன் தன்னை வெளிப்படுத்தி யது	853
ருக்மிணியும் தேவகியும் ஸுபத்திரையைத் தேற்றல்	854
கிருஷ்ணன் யாதவரனைவரையும் துவாரகையினின்றும் வேற்றிடம் அனுப்பியது	855
242 அாஜுன்னன் ஸுபத்திரையைக் காநதாவலிவாகத்தாக்கு உடனப்படுத்தியது	857-858
இநதிரான் கிருஷ்ணன் முதலியோரா அாஜுன்னனுக்கும் ஸுபத்திரைக்கும் விவாகஞ்செயலித்தல்	858-860
248 ஸுபத்திரை அாஜுன்னனுக்கு ரதம் கொணரத்தது	861
அாஜுன்னன் ஸவயருபத்தோடு தேரேறிச்சென்றது	861
244 விபருதுவின்சேனை அாஜுன்னனை எதிர்த்ததும், விபருது ஆரோவதித்ததும்	863-864
உளதீவிலிருந்தவா அாஜுன்னன் செய்கையை அறிந்தது	866
பலராமா கோபித்தது கிருஷ்ணனுடன் சொல்லியது	866-867
ஹாஸ்யஹாஸ பர்வம்	
245 கிருஷ்ணன் அாஜுன்னனை ஸமாதானப்படுத்தி அனுப்ப வேண்டும் என்றது	868
ஸுபத்திரை அாஜுன்னனிடம் யாதவஸேனையைக் கொல்லாதிருக்க வேண்டல்	868
அாஜுன்னன் ஸுபத்திரையுடன் இநதிரப்பிரஸத்ததைக் கண்டது	870
246 ஸுபத்திரை இடைச்சிவேஷத்தோடு இநதிரப்பிரஸத்த திற பிரவேசித்தது	871
நிரௌபதியும் குந்தியும் ஸுபத்திரையை ஆரோவதித்தது	871
அாஜுன்னன் இநதிரப்பிரஸத்ததில் எல்லாராலும் கொண் டாடப்பட்டது	872
247 கிருஷ்ணன் ஸுபத்திரைக்குச் சிறப்புக்களை எடுத்துக் கொண்டு இநதிரப்பிரஸதம் வந்தது	873-874
பாண்டவர்களும் யாதவர்களும் ஒருவருக்கொருவா மரி யாதைசெய்ததும், கிருஷ்ணன் முதலியோரா ஸுபத்திரைக்குச் சேரளித்ததும்	875-876
அபிமானபு பிறந்தது	877

தீயாயம்.

பக்கம்.

அபிமனயு எனனும் பெயரினபொருள்	877
திரௌபதி ஐவருக்கும் ஐந்து புத்திராகளைப் பெற்றது	878
திரௌபதிபுத்திராகளின் பெயர்களுக்குக் காரணங்கள்	878-879

காண்டவதாஷபர்வம்.

8 கிருஷ்ணாஜுனாகள் காண்டவவனத்தைக்கண்டது	881
கிருஷ்ணாஜுனா எதிரில் அக்னி பிராமண வடிவத் தோடு வந்தது	882-883
9 அக்னி கிருஷ்ணாஜுனாகளை ஆகாரமவேண்டியது	883-884
சுவேதகி என்னும் அரசன் யாகம்செய்தது	884-886
தூவாஸஸ் என்னும் ரிஷியினால் சுவேதகிராஜன் யாகஞ் செயலிக்கப்பெற்றது	887
அக்னி வாட்டமுற்றது	888
பிரமமதேவா அக்னியைத் காண்டவவீர்த்ததை உண் ணும்படி சொல்லியது	888
அக்னி ஏழுதடவை காண்டவவனத்தை எரிக்கத் தொடங்கியும் நிறைவேருமற்போனது	889
10 அராஜுன்ன அக்னியிடம் தனக்குத் தேரும் வில்லும் கிருஷ்ணனுக்கு ஆபுதமும வேண்டல்	890
11 அக்னி அராஜுன்னுக்குத் தோ, வில், தாணி முதலியவை யும், கிருஷ்ணனுக்குச் சகரமும் அளித்தது	891-892
அக்னி காண்டவவனத்தை எரித்தது	893
12 இரதிரன் மழை பெயலித்தது	894-895
13 அரவஸேனனென்னும் நாகம் இரதிரனால் விடுவிக் பட்டது	895-896
அரவஸேனை கிருஷ்ணனாலும் அக்கினியாலும் சாப் முற்றது	896
இரதிரனுக்கும் அராஜுன்னுக்கும் புத்தம்	896-898

மயதீசனபர்வம்.

14 தேவர்கள் தோலலியடைந்து திரும்பியது	900
இரதிரன் அசீரிவாகைக்கேட்டுத் திரும்பிப்போனது	900
மயன் அராஜுனனைச் சரணடைந்தது	901
காண்டவவனத்தில் எரிக்கப்பட்டதவா யாராயாரென பது	902
15 மந்தபாலரிஷி ஸந்ததிவேண்டி சாங்ககப்பதி உரு வெடுத்தது	903
மந்தபாலா அக்னியைத் துதித்தது	904
16 ஜரிதையென்னும் பெண்சாங்ககப்பதி குஞ்சுகளைக் குறித்தது துககித்தது	905-906
குஞ்சுகள் மறுமொழி கூறியது	906-907
17 சாங்ககிக்கும் குஞ்சுகளுக்கும் ஸமவாதம்	907-908
18 குஞ்சுகள் நான்கும் அக்னியைத் துதித்தது	909-911
19 மந்தபாலா லபிதையிடம் புலம்பியது	911

அத்தியாயம்

பக்கம்

~	லபிதைகூறிய மறுமொழி	911-912
	மந்தபாலா தம் குஞ்சுகளிடம் வந்தது	912
	குஞ்சுகள் மந்தபாலரை ஸதோததிரஞ்செய்தது	912
	மந்தபாலா தமகுழந்தைகளின் ஜயேஷ்ட கனிஷ்டமுறையை வினாவியது	913
	மந்தபாலரை ஜரிதை கோபித்ததும், அவா ஆற்றியதும்	913
260	மந்தபாலா தம்மனைவியையும் குஞ்சுகளையும் அழைத்துக் கொண்டு வேறிடம்போனது	914
	இந்திரன் கிருஷ்ணாஜுனாகளுக்கு வரமளித்துப் போனது	914-915
	அக்னி காண்டவவனத்தை எத்தனை நாள எரித்தானென்பது	915
	அக்னி கிருஷ்ணாஜுனாகளை ஆசீர்வதித்து விடை பெற்றுப் போனது	915
	கிருஷ்ணாஜுனாகள் மயனுடன் புறப்பட்டுப்போதல் ..	915

ஆதிபாவம் விஷயஸூசிகை முற்றிற்று

ஸ்ரீ

ஸ்ரீ கృஷ்ணாய வரஸ்வஹநெ நமః

ஸ்ரீகృஷ్ణదైவபாயనாயనమః

ஸ்ரీ மஹாபாரதம்.

ஆதிபர்வம்.

முதலாவது அததியாயம்

1 அனுக்கிரமணிகாபர்வம்

ஸூத்திரபுராணிகர் நைமிசாரண்யதீகில் சௌனகாதி முனிவர்களிடம் வந்ததும், அம்முனிவர்கள் மஹாபாரதத்தைச் சொல்லும்படி அவரைக்கேட்டதும், ஸௌகி ஸ்ரீமந்நாராயணரை பீரார்த்தித்து வேதவியாஸர் மஹாபாரதம் செய்ததைக்கூறியதும், பர்வங்களின் வரிசையும் விவரங்களும்.)

நாராயணம் நஹுஸ்யத நாரஹெவ நரோததிம் |

தெவீம் ஸாரஸ்யதீம் வ்யாஸம் ததொ ஜய பீராரதெசு ||

புருஷோத்தமர்களாகிய நரநாராயணர்களையும் ஸரஸ்வதி தவியையும் வியாஸரையும் நமஸ்கரித்துப் பிறகு³ ஜயத்தை ஒரு பன் சொல்லக்கடவன 4, 5

6 நாராயணம் ஸாரமாரம் ஜமதெசு நாயம்

ஹத்வியம் ஸகஸ்யொக நஹுஸ்யதம் உ |

1 ஆதிபர்வமுதலிய பதினெட்டு⁴ பெரிய பாவங்கள், அனுகிரணிகா பர்வமுதலிய நூறும் மேற்கூறிய பெரிய பாவங்களுக்கு உட்பட்ட சிறிய பாவங்கள்

4 'ஸாரஸ்யதீம் தெவ' என்றும் பாடம் 3 ஜயம் = பாரதம்

4 'நாராயணனையும், நரன் என்கிற ஆதிசேஷனையும், நரோத்தமன் என்கிற வாயுபகவானையும், ஸகஸ்யதியையும், கிரந்தாததாவாகிய வியாஸரையும் நமஸ்கரித்து ஜயத்தைத்தருவதான இந் பாரதத்தைச்சொல்லவேண்டும' என்பது மாதவஸம்பிரதாய உரை மஹாபாரததாதபாய நிரண்யம், மூன்றாம் அததியாயம்)

5 'நாராயணனையும், புருஷோத்தமனான நரனையும்' என்றும் காளளலாம்

6 இது மாதவஸம்பிரதாயத்தில மாததிரம் அனுஸந்திக்கப்படுகிறது.

தெய்வமுணு வஜ்ஜித ஜெம் விஹு போஜ்யீஸம்
வம்ஷெ ஹவ்ய ஜிராஸுரவிய வம்ஜிம் ||

(தேவர்களுக்குப்பிதாவும், ஜகத்துக்கு ஒரேநாதனும், பகதர்களுக்குப்பிரியனும், எல்லா உலகங்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவனும், முக்குணங்களும் ஒழிந்தவனும், ஜன்னமில்லாதவனுமாயிப்புகனும், முதலவனும், ஈஸ்வரனும், ஸம்ஸாரத்தை நிவிர்த்த செய்பவனும், தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் ஸித்ததாசனாலும் வந்தனஞ்செய்தறகுரியவனுமாகிய நாராயணனை நான் வந்தனம் செய்கிறேன்)

ஒருகாலத்தில், ¹ ரோமஹாஷணரென்பவருடைய புத்திரருடைய ² ஸுதகுலத்தவரும் பெளராணிகருமாகிய ³ உககிரஸ்ரவஸு என்பவரால், ⁴ ரைமிசாரணியத்தில் செளனகரென்னும் ⁵ குலபதியனுடைய பன்னிரண்டுவருஷங்குளிறசெய்யத்தக்கதான ⁶ ஸ்திரா

¹ புராணப்பிரஸங்கத்தால், கேட்பவர்க்கு மயிரிவித்தல் உண்டாகும்படி செய்பவரால்

² பிருதுசக்கரவாததியின் யாகத்தில் இரதிரனுக்கு உத்தேசித ஹவிலோதி பிருஹஸ்பதியின் ஹவிஸ்சோதத்து ஹோமஞ்செய்ய சிஷ்யனுடைய ஹவிஸில் குருவின்னுடைய ஹவிஸு அகப்படிக் கீழே லாகப் போனதினால் ஸுதகுலம் உண்டாயிற்றென்று வாய்புராணமுடைய ³ பிராமமணஸ்திரீகரும கூத்திரியனுக்கும் பிறந்தவன் ஸுதன் ' என யாஜ்ஞவல்கிய ஸமிருதியும் கூறுகின்றன

⁴ ஸுதா = ஸுதகுலத்திற பிறந்தமையால் ஸுதரென்றும் ஸுதிரபுராணிகரென்று பிரசித்திபெற்ற ஸுதருக்குப் புத்திரராதலின் ஸௌன்யென்றும் ஸுதபுத்திரரென்றும் இவரால் வழங்கப்பெற்றவரால் செளனகரால் முனிவர்களுக்குப் பாரதத்தைச்சொன்னவரால் இவரால்

⁵ தேவர்களால் அஸுரசேனை ஒரு நிமிஷத்திற கொல்லப்படுதற்கு இடமாக இருந்தமையின், அந்த இடத்திற்கு ரைமிசாரணியமென்னுபெயர் வந்ததென்று வராஹபுரணமும், பிரம்மதேவரால் சூரியனைப்போலப் பிரகாசிக்கிற மனோமயமான ஒருசக்கரத்தை ஸ்ருஷ்டித்து நேமியென சொல்லப்பட்ட அதன்முனை எந்த இடத்தில் தெறித்துப்போகிறதே அந்த இடம் தபஸுக்கு யோககியமானதென்று சொல்லி அந்தச்சக்கரத்தைச்செஷ்டத் அதன்முனை அந்த வனத்தில் தெறித்துப்போனதினால் அதற்கு ரைமிசாரணியமெனப் பெயர் வந்ததென்று வாயுபுராணமும்கூறும்

⁶ நிஷிக்கூட்டங்களில் முக்கியமானவரால், பதினாயிரம் நிஷிக்கு அன்னபானம் முதலியவற்றை காப்பாற்றுகிறவரால்

⁷ அனேகருக்குத் தானம் செய்வதும், அனேகம் பிராணிகளைத் திருப்தி பண்ணுவதும், அனேககாததாக்களினால் செய்யப்படுவதும், யானைகளே நிதவிக்குக்களாக இருக்கப்பெற்றதுமான யாகம்

ானகிற யாகத்தில் வந்துசோந்து ஸுகமாக வீற்றிருந்த கடுந
வமுள்ள பிரமமரிஷிகளிடஞ் சென்றா . அந்த ஸுதபுத்திரா
அவ்வாஸரமத்தைச் சோந்து அடக்கத்தினால் வணங்கினவராகி,
நரமிசாரணியத்தில் வலிப்பவர்களாகிய ரிஷிகளெல்லாரையும்
பார்த்து, “இன்றைத்தினம் உங்கள் தரிசனத்தினால் பாககிய
முள்ளவனுனை வியாஸபகவானுற் சொல்லப்பட்ட தாமமும்
அர்த்தமும் சோந்தவையான கதைகளெல்லாவற்றையும் அறிந்
திருக்கிறேன் பிராமமணஸரேஷ்டாகளே ! அவற்றை உங்களுக்
குச் சொல்லுகிறேன், தபோதனர்களாகிய ரீங்கள் இப்போது
கூட்டருளவேண்டும்” எனறனா

ஸுதா அவ்வாறு சொன்னதைக்கேட்டு, நரமிசாரணியத்
தில் வலிப்பவர்களாகிய ரிஷிகள், விசித்திரமான கதைகளைக்
கூடப்பதற்காக அவ்விடத்தில் அவரைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள்.
ஸுதபுத்திரா அந்த ரிஷிகளனைவரையும் வந்தனஞ்செய்து கை
ப்பிக்கொண்டு தப்பின் “அபிவிருத்தியைப்பற்றிக் குசலபாஸ
ரஞ்செய்து அந்தப்பெரியோர்களால் தாமும் கௌரவிக்ஷப்பெற
ரா அந்தத்தவத்தோர யாவரும் உட்காராதபின் ரோமஹா
ந்ணபுத்திரா அவர்கள் காட்டிய ஆஸனத்தைப் பணிவுடன்
அங்கிகரித்துக்கொண்டா அந்தஸுதா அதில் ஸுகமாக உட
காரந்து ஸரமபரிகாரமடைந்ததைக்கண்டு, ஒருரிஷி, பேசுவதற்கு
வந்தாப்பத்தை உண்டாக்கிக்கொண்டு, “ஸுதபுத்திரே ! எங்
ருதுவருகிறீர் ? தாமரையித்ழபோன்ற கண்களையுடையவரே !
வவளவுகாலம் நீர் எங்கே சஞ்சரித்தீர் ? கேட்கிற எனக்கு
தைச் சொல்லவேண்டும்” என்றுகேட்டா

இவ்விதம் அந்தரிஷி செம்மையாகவும் உண்மையாகவும்
பிரஸன்னஞ்செய்ய, பேசுவதில் வல்லமையுடையவரான ரோமஹா
ந்ணபுத்திரா, ஆதமத்தியான ரிஷ்டர்களான முனிவர்களுடைய
பிரிவான அந்த ஸபையில் அவர்களுடைய சரித்திரமும் அடங்
கிய வாக்கியங்களைக் கூறத்தொடங்கினா

“கிருஷ்ணதவையானரெனனும் பெயாபெற்ற வியாஸமஹ
ரிஷியினுற்சொல்லப்பட்ட மஹாபாரதகதைகளைப் பரிசுஷித்து
மஹாராஜாவின புத்திரரும் மஹாத்மாவுமான ஜனமேஜயரென
னும் ராஜரிஷி ஸாப்பயாகஞ்செய்தபோது அந்தராஜஸரேஷ்ட
ருக்கு வைசம்பாயனா முழுதும் சரியாகச் சொன்னா மிருந்த
ண்ணியமுள்ளவையும் ஆசசரியப்பட்டதக்க விஷயங்களுள்ள
வயுமான அந்தக்கதைகளை நான்கேட்டிருந்து, பிறகு, பலதீர்த்
தங்களுக்கும் கேட்கத்தீரங்களுக்கும் யாததிரைசெய்து, பாண்டவா
களும் கௌரவர்களும் மற்றுமுள்ள எல்லா அரசர்களும் புத்தஞ்

செய்த இடமும், பிராமணர்களால் ஆஸ்ரயிக்கப்பெற்றதுமாகி
 1 ஸ்மரதபஞ்சகமென்னுமபுண்ணியக்கூத்ததிரத்திற்குப் போயிரு
 தேன அவ்விடமிருந்து உங்களைத் தரிசனஞ்செய்ய விரும்ப
 இங்கே வந்துசோந்தேன நீண்டவாழ்நாளுள்ளவர்களாகிய உ
 களையெல்லாம் பரப்பிரமம்மாகவன்றோ யான நினைப்பது? பெரி
 பாக்கியம் பெற்றவர்களும் ஸ்ரீராயனுக்கும் அகனிக்கும் ஸ்மா
 மான தேஜஸையுடையவர்களுமாகிய நீங்கள் ஸ்நானத்தை முடி
 துகக்கொண்டு, பரிசுத்தர்களாகி, ஜபம்செய்துவிட்டு, அகனிக்
 ஹோமத்தைமுடித்து, கவலையின்றி இந்தயாகதத்தில் உட்கா
 திருக்கிறீர்கள் பிராமணர்களே! நான் புராணங்களிலுள்ள அற
 பொருள்களைப்பற்றிய புண்ணியகதைகளைச் சொல்லவா? மஹா
 மாக்களாகிய அரசர்கள் ரிஷிகள் இவர்களுடைய சரித்திரத்தை
 சொல்லவா? எனத் தானசொல்லட்டும்?" என்றுகேட்டனா

ரிஷிகள், “வியாஸமஹரிஷியாலே வெளியிடப்பட்டது
 தேவர்களாலும் பிரம்மரிஷிகளாலும் கேட்டுக் கொண்டாடப்பட
 தும், ஆச்சரியமான பதங்களைபும் பாவங்களையும் துணை
 யான பொருள்களையும் நியாயங்களையுமுடையதும், வேதங்களின்
 பொருள்களையே அணிகலமாகப்பூண்டதும், கதைகளுள்ளே சிற
 ததுமாகிய அந்நபபாரதமென்னும் பூர்வசரித்திரத்தைப்பற்றி
 தும், ஒழுங்காகச் சேரக்கப்பட்ட விஷயங்களடங்கியதும், அநே
 விதமான சாஸ்திரங்களினுற் பூரிக்கப்பட்டதும், வியாஸருடை
 ஆஜைஞ்சபடி வைசம்பாயனராலே ஜனமேஜயராஜாவுடை
 ஸாப்பயாகத்தில் ஸந்தோஷத்துடன் விஸ்தாரமாகச் சொல்ல
 பட்டதும், நாலுவேதங்களோடும் சேர்ந்ததும், புண்ணியத்தை
 சேர்ப்பதும், பாவத்தையொழிப்பதும், ஆச்சரியமான செயல
 யுள்ள வியாஸருடைய 2 ஸ்மஹிதையுமாகிய அந்நபபரிசுத்தமா
 வாகக்கேக் கேட்க விரும்புகிறோம்” என்றார்கள் ஸௌத்யாக
 வா சொல்லுகிறா —

“மூலகாரணமான புருஷனும், ஈசானனும், அநேகங்களாலே
 யாகங்களில் அழைக்கப்பட்டவனும், அநேகங்களாலே ஸதுதி
 கப்பட்டவனும், ஸத்தியனும், அழிவில்லாத ஒரு பரப்பிரம்மமு
 ஸதுலஸ்சிஷ்டம் ஸவருபனும், சாஸுவதனும், பிரகிருதியும் ஜீவ
 களும் சேர்ந்த பிரபஞ்சரூபனும், அந்நபபிரபஞ்சத்திற்கு மே
 பட்டவனும், மேலானவைகளையும் கீழானவைகளையும் படைத்
 வனும், என்றும் புதுமையானவனும், பரத்ததுவமும், மாறு
 வில்லாதவனும், மங்களகரனும், மங்களரூபனும், ஸாவனியாபியு

1 நாலு புறங்களிலும் ஐந்து மடக்களை உடையது

2 வேதத்துக்கு ஒப்பான கிரந்தம்

ராததிகததககவனும், பாவததைப் போககுதிறவனும், பரி
ததனும், ஐம்புலனகளைபும் ஆளுகிறவனும், ஜனகமங்களுக்கும்
தாவரங்களுக்கும் பிதாவுமாகிய ஹரியை நமஸ்கரித்து, எல்லா
லகங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்ட மஹாதமாவும் ஆசசரியமான
சயகைககையுடையவருமாகிய வியாஸமஹரிஷியினுடைய பரி
ததமான அபிப்பிராயத்தை வெளியிட ஆரம்பிக்கிறேன் அள
ற்ற மகிமைபொருந்திய அந்த வியாஸபகவானுக்கு நமஸ்காரம்,
வருடைய அனுககிரகத்தினால் இந்த நாராயணனுடைய கதை
பசு சொல்லத்தொடங்குகிறேன்

‘நாராயணனுடைய கதையானது எவ்வாறு பயனைதருமோ
வவாறு பிரமமசரியமமுதலான் நான்கு ஆரம தாமங்களைச்
சயவதும் தீர்த்தங்களிலெல்லாம் ஸநானஞ்செய்வதும் பயனைக்
காடா நாராயணனுக்கு ஒப்பு முன்னுமில்லை இப்போதுமில்லை,
னிமேலுமில்லை இந்த ஸத்தியவாககியத்தினாலே யான எல்லா
ஷயங்களையும் நிறைவேற்றுகிறேன் இந்த இதிஹாஸத்தைப்
லோகத்தில் அநேககவிகள் முன்னேசொன்னார்கள், பரந்த அறி
ள்ள மற்றுமசிலா இப்போதும் சொல்லுகிறார்கள், அப்படியே
னிமேலும் சிலா சொல்லுவார்கள் மூன்று லோகங்களிலும்
லைபெற்ற பெரிய ஞானமாகிய இதைப் பிராமமணாதன் விரிவாக
ம சுருக்கமாகவும் காப்பாற்றிவைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனா
ஃது, அழகான சொற்களாலும், தேவாளுடைய ¹ வயவஹா
ர்களாலும், மனிதாளுடைய வயவஹாரங்களாலும், அலங்கரிக்க
ப்பட்டது, பல்வகையான சந்தங்களோடுகூடியது, வித்துவான
ளுக்குப் பிரியமானது, ஸத்தியவதியின் புத்திரரான வியாஸா
மமுடைய ² தவத்தினாலும் ³ பிரமமசரியத்தினாலும் நித்தியமான
வதத்தை வகுத்தபிறகு இந்தப் புண்ணியமான ⁴ இதிஹாஸத்
தச் செய்தாரா புண்ணியக்ஷேத்திரமாகிய இமயமலையின் அடி
ரத்தில பரிசுத்தமான குஹாகருஹத்தில் தாமாதமாவாகிய
ந்த வியாஸா ஸநானஞ்செய்து தருப்பையைப்பரப்பி அதன்
மல எழுந்தருளியிருந்துசுத்தருமநியமமுள்ளவருமாய மனத்தை
டக்கி தயானத்திலேயே நிலைபெற்றிருந்து பாரதமென்னும்
திஹாஸத்தினுடைய அந்த வரலாற்றைத் தபோபலத்தினால்
ராயந்து ⁵ யோகத்தில் பிரவேசித்து ஞானத்தால் எல்லாவற்றை
ம பூணமாகப் பாரத்தார அவா கண்டமுறையாவது —

1 சரித்திரம் முதலியவை

2 தியானசக்தி

3 இரத்திரியஜயம்

4 புராதனசரித்திரம்

5 புறப்பொருள்களை உள்ளே காணக்கூடிய சக்தி

இவவுலகம், பிரகாசமில்லாமலும் அறிவிலலாமலும் என்கு இருளாலமூடப்பட்டுமிருந்தபோது, பிரஜைகளின் விததாகவுள தும் அழிவிலலாததுமாகிய ஒரு பெரியமுட்டை உண்டாயிற் பெரியதும் அறபுதமுமான அந்த அண்டத்தை யுகங்களுக்கு ஆ காரணமென்று சொல்லுகின்றனா ஸத்தியமும் தேஜோமயமு அழியாததும் ஆசசரியமும் நினைத்தற்கரியதும் எல்லாவற்றினு ஒரேதன்மையாக இருப்பதும் வெளிப்படாததும் எல்லாவற்று னும் பிரவேசித்திருப்பதும், ஜடங்களும் ஜீவன்களும் தானாக இரு பதுமாகிய பிரம்மமானது, அந்த அண்டத்தில் வேதங்களிலு அறியப்படுகிறது அந்த அண்டத்தில், பிரஜைகளைப்படைக்கி ரவரும், சகதியுள்ளவருமாகிய (முதல்) பிரம்மமேதவா பிறந்தா

தேவர்களுக்கெல்லாம் பிதாவாகிய பிரம்மாவும், ஸதாணுவ பிரம்மபுத்திரரான ஸவாயம்புவமனுவும், பிரசேதவின் புத்திராகிய தக்ஷரும், தக்ஷருடைய புத்திரர்கள் ஏழுபோகளும், ¹ இ பத்தொரு பிரஜாபதிகளும் உண்டானார்கள் எல்லா ரிஷிகளாலு அறியப்பட்டவனும் அறிதற்கரிய ஸவருபமுள்ளவனுமாகி விராட்புருஷனும், விசுவேதேவர்களும், ஆதித்தியர்களும், வஸு களும், அபரவினீதேவர்களும், யக்ஷர்களும், ஸாததியர்களும், பிசு சர்களும், ² குஹ்யங்களும், பிகிராதேவதைகளும் பிறந்தன பிறகு, எல்லாக்குணங்களும் நிரம்பினவர்களும், விதவான்களு சிஷ்டர்களும், சிரேஷ்டாருமான அநேக மஹரிஷிகள் உண்ட னார்கள், ஜலம், மேலுலகம், பூமி, வாயு, இடைவெளி, திசைகள் வருஷங்கள், ருதுக்கள், மாஸங்கள், பக்ஷங்கள், பக்ஷீரவுகள் இவை முறையே உண்டாயின இன்னும் உலகத்திற காணப்படு கின்ற ஸதாவரங்களும் ஜங்கமங்களுமாகிய மறறஎல்லாப்பொரு களும் உண்டாயின, ஜங்கங்களுக்கு முடிவுவரும்போது அவையெ லாம் மறுபடி ஸம்ஹாரஞ்செய்யப்படுகின்றன அந்த அந்த ருது களின் அநேகவிதமான அடையாளங்கள் ஒவ்வொரு ருதுவ திரும்பிவரும்போது, அந்த அந்த ருதுக்களில் முன்னிருந்தன யாகக் காணப்படுவதுபோல, ஒவ்வொருபுகத்தின் ஆரம்பத்திலு வஸதுக்கள் அந்த அந்த முந்திய யுகங்களிலிருந்தவைபோல காணப்படுகின்றன இந்தவிதமாக ஆதியும் அந்தமுயிலலாதத பஞ்சபூதங்களின் சோககையாகிய பிரபஞ்சத்திற்குக் காரண மான இந்தக் காலசக்கரமானது, ஆரம்பமும் முடிவுமில்லாப உலகத்திற சுற்றிக்கொண்டே இருக்கிறது முப்பத்து மூன் ஆயிரங்களும், முப்பத்துமூன்று நூறுகளும், முப்பத்துமூன்

1 மரீசிமுதலிய ஸபதரிஷிகளும், பதினான்குமனுக்களும்

2 யக்ஷங்களில் ஒருவகையினா

பது சுலோகங்களால் அனுகிரமணிகாததியாயமாகவுமசெய்தார அநத உதகிருஷ்டமான இதிஹாஸத்தைசசெயது, ஸமாததரான தவைபாயனா, 'இதை இங்கே எவ்வாறு சிஷ்யர்களுக்குக் கற்பிப்பேன்?' என்று சிந்தைப்பூற்றா.

தவைபாயன மஹரிஷியின் அநதச சிந்தையையறிநது உலகங்களுக்குப் பிதாவாகியபகவான பிரமமதேவா, அநத ரிஷியை மகிழ்வித்தற்காகவும், ஜனங்களுக்கு நன்மைசெய்வதற்காகவும், நேராகவே அவருக்குக் காட்சிகொடுத்தார வியாஸா அவரைக்கண்டு திகைத்துக் கைகூப்பிக்கொண்டு, தலைவணங்கிரிந்து, எல்லா முனிகணங்களினாலும் சூழப்பட்டவராய் அவருக்கு ஆஸனம் கொடுத்தார அநத உயாநத ஆஸனத்தில் வீற்றிருநத ஹிரண்யகாபபரை அடுத்தது, ஆஸனத்துக்கருகில் வியாஸபகவான நினறா பிறகு, மேலான ஸ்தானத்திலிருப்பவராகிய பர்மமாவினால் உத்தரவு கொடுக்கப்பட்ட வியாஸா மகிழ்வுற்றுப்புன்னகையுடன் அவருடைய ஆஸனத்துக்கருகில் இருந்தார மிகக் தேஜ்ஸோடுகூடிய அநதவியாஸா லோகஸுரேஷ்டரான பிரமமதேவரை நோக்கி, 'பகவானே! மிகவும் சிலாகியமான இந்தக்காவியம் எனனாலே செய்யப்பட்டது, பர்மமாவே! வேதத்தினுடைய ரஹஸ்யமும் மறமுள்ள விஷயமும் எனனால் இதில் நிலைநிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன, சீகைசு, வியாகரணம், சந்தஸ், நிருகதம், ஜோதிஷம், கலபம் எனனும் ஆறுவேதாங்கங்களும் உபநிஷதங்களும் அடங்கிய வேதங்களைத் தெளிவாகச்செய்வதும், ¹ இதிஹாஸங்களை ² புராணங்கள் இவற்றின்விரிவும் சுருக்கமும், சென்றதும் நடக்கிறதும் வருவதுமாகிய மூன்றுகாலங்களும், மூப்பு இறப்பு பயம் வியாதி உத்பத்தி நாசம் இவைகளின் நிச்சயமும், அநேகவிதங்களான தாமங்களுடையஇலக்கணமும், பிரமமசரியமுதலிய ஆஸ்ரமங்களின் இலக்கணமும், நாலுவருணங்கள் எல்லாப்புராணங்கள் தவம் பிரமமசரியம் இவைகளின்முறையும், பூமி சந்திரன் சூரியன் ³ கிரகங்கள் ⁴ நட்சத்திரங்கள் ⁵ தாரைகள் யுகங்கள் இவைகளின் அளவும், ரிக்ஞகங்களும், யஜுஸ்களும், ஸாமங்களும், அவவாறே வேதத்தினுள்ள ஆதம்ஞானபாகமும், தாக்கசாஸ்திரப்பயிற்சியும், வைத

1 சரித்திரத்தைப்பற்றியவை 2 ஸருஷ்டி, பிரளயம், வம்சம், மனவநதரம், வம்சத்தின் சரித்திரங்கள் ஆகிய இவைகள் அடங்கியவை

3 அங்காரகன முதலியவை

4 அஸ்வினிமுதலியவை உள

5 மற்ற நட்சத்திரங்கள்

தியசாஸ்திரமும், பாசுபதமும் ¹ ஞானமும், தேவ மனுஷ்யஜாதிகளும், அவ்வவற்றின் அநேககாரணங்களும், புண்ணியதீர்த்தங்கள், புண்ணியக்கூத்திரங்கள், நதிகள், பாவதங்கள், வனங்கள், கடல்கள், நகரங்கள், உயர்ந்த தனுர்வேதத்திற சொல்லப்பட்ட அஸ்திரவிதிகள், தேவாகளுடைய ² கலபங்கள் இவைகளும் புத்தப்பயிற்சியும், பேசுகிறவிதங்களின் வேறுபாடுகளும், உலக நடையின் மூன்றையும், ஸாவகியாபியானவஸ்து எதுவோ அதுவும் இதில் சொல்லப்பட்டுள்ளன ஆனால், இதை எழுதுகிறவா பூமியின் யாருமில்லை' என்று சொன்னான்

பிரமமதேவா, ' நீர் ஸ்கூழ்மமான ஞானத்தை அறிந்திருப்பதனால் உமமைத் தவத்தினால் மேனமைபெற்றவரும் ரிஷிஸரேஷ்டருமான ³ வலிஷ்டரைக்காட்டிலும் அதிக ஸரேஷ்டராக நினைக்கிறேன் உமது வாக்ரு, பிறந்ததுமுதற் பொய்யாததும், வேதத்தைச் சொல்வதுமாக இருப்பதை நான் அறிவேன் உமமாலேயே பாரதம் காவியமென்று சொல்லப்பட்டது ஆதலால், அது காவியமேயாகும் எப்படி மற்ற மூன்று ஆஸ்ரமங்களும் கருஹஸ்தாஸ்ரமத்துக்கு மேற்படாவோ அப்படியே எந்தக்கவிதையும் இந்த காவியத்திற்கு மேற்போக வல்லவராகா நீர் ஞானமென்கிற தீபத்தினாலே ஒளிகொடாமற்போனால், உலகமானது ஜடமாகவும் குருடாகவும், செவிகடாகவும், பித்துள்ளதாகவும் இருளடைந்த போய்விடும் தமதம் செய்கைகளினால் கட்டப்பட்டு, அஞ்ஞான இருளால் கண்தெரியாத உலகத்துக்கு ஞானமென்னும் ⁴ அஞ்சல சலாகையாலே அறிவாகிய கண்கள் மலர்ச்சியுண்டாகப்பெற்றன அறம் பொருள் இன்பம் வீடாகிய புருஷராததங்களைச் சுருக்கமாவும் விரிவாகவும் சொல்லிச் சூரியனைப்போற பிரகாசிக்கின்ற பாரதத்தினால் நீர் மனிதர்களுடைய இருளை அகற்றிவிட்டீர் உமது ⁵ புராணம் பூரணசந்திரனைப்போன்றது இதறை பிரகாசம் செய்யப்பெற்ற வேதாராததம் நிலவுபோலிருக்கிறது நிலவின ஆம்பறபூக்கள் மலாவதுபோல, இந்தப் புராணத்தினால் மனிதர்களின் புத்தி மலருமபடி செய்யப்பட்டது அஞ்ஞானமென்னுமறைவை விலக்குகிற இதிஹாஸமென்ற விளக்கினால் உலகம்

1 தானமும் என்றும்பாடம்

2 பலயுகங்கள்

³ வேறுபாடம் தவத்தினறநிறத்தம் ரிஷிகளின்சமூஹத்துக்கெல்லாம் மேற்பட்டதுமாகிய ரஹஸ்யமான ஞானரூபமாகிய பிரமமதன் அறிந்ததினால் உமமை அதிக ஸரேஷ்டராக நினைக்கிறேனென்பது கண்ணுக்கு மையெழுதுவகோல் -5 பாரதம்

என்னும் வீட்டின் உட்புறமுழுவதும் செம்மையாகப் பிரகாசம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது பாரதமென்பது ஒருமரம் அதற்கு ஸ்ரீரஹாததியாய்மென்னப்பட்ட அனுகிரமணிகாபாவமே விதை, பெளலோமம் ஆஸ்தீகமென்கிற பாவங்களே வேர்கள், ஸம்பவ பாவமே பருத்த அடிமரம், ஸபாபாவமே பக்ஷிகள் முதலியவை தங்குமிடம், அரணியபாவம் மரத்தின் சிறுகிளை, விராடபாவமும் உத்தியோகபாவமும் ஸாரம், பிஷ்மபாவம் பெருங்கிளை, துரோண பாவம் இலைகள், காண்பாவம் வெண்மையான புஷ்பம், சலலியபாவம் அதன்மணம், ஸதிரீபாவமும் ஐஷீகபாவமும் 1 நுனி, சாரதி பாவம் பெரும்பழம், அஸாவமேதபாவம் அமிருத்ததிறகு ஒப்பான பழரசம், ஆஸரமவாஸபாவம் பறவைகளுக்கு ஆதாரமான இடம், மௌஸலபாவம் 2 பறவைகளின் ஒலித்தொகுதி, சிஷ்டா ன் இம்மரமகாதத பறவைகள், ஜனங்களுக்கு மேகம் ஜீவனாதார மாயிருத்தலைப்போல பாரதமென்னும் மரம் அழியாமல் கவி ரேஷ்டரணைவாக்கும் ஜீவனாதாரமாக இருக்கும் ரிஷியே! இந்தக் காவியத்தை எழுதுவதற்காகக் கணபதியைத் தியானஞ்செய்யும்' என்று சொன்னா இவ்வாறு வியாஸரைப்பார்த்துச் சொல்லி விட்டு உலகத்துக்கெல்லாம் ஸ்ருஷ்டிகாததாவும் பகவானுமாகிய அந்தப் பிரம்மதேவா ரிஷிகணங்களுடனும் தேவகணங்களுடனும் தம்முடைய ஸ்தானத்துக்குச் சென்றா

பிறகு, ஸத்யவதியின் புத்திரராகிய வியாஸம்ஹ்ரிஷி விராயக ராத தியானித்தார தியானித்தவுடன் பக்தர்கள் அபேஷ்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கும் கணங்களுக்குத் தலைவருமான விக்ரேஸ்வராவ் வதவியாஸா இருந்த இடத்திற்கு எழுந்தருளினா குற்றமற்ற ஜனமேஜயரே! அப்போது வியாஸா விக்ரேஸ்வரருக்குப் பூஜை செயது, வீற்றிருந்த அவரைநோக்கி, 'கணநாதரே! மனத்திலமுன் னமே அமைக்கப்பட்ட இந்தப் பாரதத்தை இப்போது நான் சொல்லுகிறேன், நீ இதை எழுதவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தாரா இதைக்கேட்டு விக்ரேஸ்வரா, 'எழுதுமபோது என்னு டைய எழுதுகோல ஒரு நிமிஷமாவது நிலலாமலிருக்குமானால் அப்போதுதான் நான் எழுதுபவனாக இருப்பேன்' என்றா அது கேட்டு வியாஸபகவான், '(பொருளை) அறிந்துகொண்டே எந்த இடத்திலும் நீ எழுதவேண்டும்' என்று அந்த விக்ரேஸ்வரரைக் கேட்டுக்கொண்டாரா விராயகா ஸம்மதித்து எழுத்தத் தொடங்

1. சிரமபரிசாரம் செய்தற்குரிய நிழலென்பது பழையவுரை

2. காதுபோன்ற குறுக்குக்கிளையின் சோககைஎன்பது பழையவுரை.

கிருா அப்போது மஹரிஷியானவா வினையாட்டாகவே கிரந்தத் தில் பொருள் விளங்காத பாகமாகிய முடிசை அமைத்தாரா அது விஷயத்தில், தவைபாயன மஹரிஷி, 'எண்ணியிரத தெண்ணூறு சுலோகங்கள் எனக்குத் தெரியும், சுருக்குத் தெரியும், ஸஞ்சயனுக்குத் தெரியுமோ தெரியாவோ' என்று பிரதிஜ்ஞை செய்திருக்கிறா மஹரிஷியே! மிகக் கடினமாக இயற்றப்பட்ட பொருள் விளங்காத அந்தச் சுலோகங்கள், சொல்லும் பொருளும் வெளிப்படையாக இராமையால், புகுத்தறிய முடியவில்லை ஸாவஜ்ஞராகிய விக்ரேஸ்வரா சற்றுநேரம் அதைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கும் வில் வியாஸா வேறு அநேக சுலோகங்களைச் செய்தாரா இனிமையும் பரிசுத்தமுமான ரஸத்தோடு கூடியதும் தேவாசனாலும் சேதிக்ஷமுடியாததுமாகிய பாரதமென்னும் அந்த மரத்தின் புல்பங்கள் பழங்கள் முதலியவற்றின் உத்பத்தியைச் சொல்லுவேன் எல்லாப் பாவங்களின் விஷயங்களுமுள்ள அனுகிரமணிகாத் தியாயத்தைச் சொல்லுகின்றேன் தவைபாயன மஹரிஷியானவா இரதப் பாரதத்தை முதலில் தம்முடைய புத்திரராகிய சுக்ருஷ்ணரிஷிகுக்கு கற்பித்தாரா அந்தப் பிரபுவான வியாஸா, பின்னதஞ்ஜத மறற்ச சுஷ்யாகளுக்கும் சொல்லிவைத்தாரா அவர் அப்போது லக்ஷம் கிரந்தஸங்கியையுள்ள வேறோர் இதிஹாஸமாகச் செய்தாரா அதில் முப்பதுலக்ஷம் கிரந்தங்கள் தேவலோகத்தில் நின்றன, பதினேழு லக்ஷம் கிரந்தங்கள் பிதிரலோகத்திலும், பதினான்கு லக்ஷம் கிரந்தங்கள் இராக்ஷஸர்கள் யக்ஷாக்களிடத்திலும் வெளியிடப்பட்டு நின்றன, ஒருலக்ஷம்மட்டும் மனுஷ்யர்களிடம் நின்றன

(பாரதத்தை) நாரதா தேவர்களுக்குச் சொன்னார் அவரிடமிருந்தே தேவலரும் பிதிராக்களுக்குச் சொன்னார்கள் கந்தாவார்களுக்கு ராக்ஷஸார்களுக்கும் யக்ஷார்களுக்கும் சுக்ர சொன்னார் வியாஸருடைய சுஷ்யரும் தாம்த்திலேயே மனமுள்ளவரும் வேதமறிந்தவர்களெல்லாரிலும் சிறந்தவருமாகிய வைசம்பாயனரென்பவரே இரத மனுஷ்ய லோகத்தில் வெளிப்படுத்தினார் பரிசுத்தினை புத்திரரும் மஹாத்மாவுமான ஜன்மேஜயராஜாவுக்கு வைசம்பாயனரென்னும் பிரமமரிஷி சொன்ன லக்ஷத்தையும் நான் உனக்குச் சொல்லுகின்றேன், கேளுங்கள்

துரியோதனன கோபமே உருக்கொண்ட பெரியவருக்கும் அதற்குக் காணன் அடிமரம், சகுனி கவடு, துச்சாஸனன் நிறைந்த புஷ்பமும் கணியும், தன்மனத்தை அடக்க வல்லமையிலாத த்ருத்ராஷ்டிரமஹாராஜன் வோ

புதிஷ்டிரா, தாமமே உருக்கொண்ட ஒரு பெரிய மரம், தற்கு அரஜுனன் அடிமரம், பீமஸேனன் கிளைகள், மாததிரி ன புத்திரர்களாகிய நகுல ஸஹதேவர்கள் செழுமையான பூவும் னியும், கிருஷ்ணனும வேதமும் பிராமமணர்களும் வேர்கள்

பாண்டு புத்தனஞ்செய்ய மிருத சக்திமானாயிருந்ததனால் நேக தேசங்களை ஜயித்துக் காட்டிலவேடையாடிக் கொண்டு ன ஜனங்களுடனும் ரிஷிகளுடனும் கூடிக் காட்டில் வலித்தான வன் புணாச்சியிலிருந்த மாணிக்கொன்றதனால் தடுக்கக்கூடாத பத்தையடைந்தான் பாண்டவர்கள் அந்த வனத்தில் ஜனித்த ரா அங்கேயே ஆசாவிதிகளை ஒழுங்காகக் கற்பிக்கப்பெற்றனா வாகளின் தாயார்களாகிய குந்தியும் மாததிரியும் தாமத்தின் மூலமான தூவாஸரிஷியின் மந்திரத்தினால் தாமதேவதை, வாயு, இந்திரன், அஸ்வினிகேவர்கள் ஆகிய இவர்களிடமிருந்து துக்கிரஹம்பெற்றனா பிறகு, பாததாவினிடத்து அன்புள்ளவ ராகிய குந்தி பதிவீரதாதாமத்துக்கூரிய் தூவாஸரிஷியின் மந ரததையடைந்து புத்திரர்களை இச்சித்து அந்த மந்திரத்தினால், தாமதேவதை, வாயு, இந்திரன் இவர்களை அழைத்தாள் குந்தி உப ச்சித்த மந்திரத்தினால் மாததிரி அஸ்வினிகேவர்களை அழைத் தாள் பிறகு, பாண்டவாயாவரும் குந்தி மாததிரி இவர்களுடைய ரத்திரங்களிலுற பிறந்தனா, மஹரிஷிகளுடைய புண்ணியமான ஸ்ராமங்களிலும் பரிசுத்தமான காடுகளிலும் தாயார்களாற் றப்பாற்றப்பட்டு ரிஷிகளுடன்கூட வளரந்தனா மஹாதமாகக் களாகிய அந்தப் பாண்டவாயாவரும் ஜனித்தபிறகு சிறந்த புண் றிய கேஷத்திரமான சதஸ்ருங்கமென்னும் பெரியகுன்றின்மேல் ரத்திரியோடுகூடப் புணர்ந்து, ரிஷிசாபத்தின் வலிமையினால் பாண்டு இறந்தான்

பாலார்களும் அழகுள்ளவர்களும் ஜடைதரித்தபிரமமசாரிகளு ராகிய அந்த இளைஞர்கள் ரிஷிகளால் நேராகவே தருதராஷ்டிர ர்ச சேனரதவர்களிடம் கொண்டுவந்துவிடப்பட்டனா 'இந்தப் பாண்டவர்கள், உங்களுக்குப் புத்திரர்களும், ஸ்வேஹாதரர்களும், ஷயர்களும், மித்திரர்களுமாயிருப்பவர்கள்' என்று சொல்லி டு அந்தரிஷிகள் அங்கிருந்து மறைந்தனா ரிஷிகளால் ஒப்பிக ப்பெற்ற அந்தப் பாண்டவர்களைக் கண்டு அப்போது கௌரவாக ம் பட்டணத்திலுள்ள சிஷ்டாக்களான நான்குவருணத்தாராக ம் ஸந்தோஷத்தினால் அதிகமாக முழங்கினா 'இவர்கள் பாண்டு ன புத்திரர்களல்லா' என்று சிலரும், 'பாண்டு புத்திரர்களே' ன்று வேறுசிலரும், 'இறந்து வெகுநாளான பாண்டுவுக்குப் புத்

திராகள எப்படியிருக்கலாகும்? ' எனது மறறும் சிலரும் சொ
னாகள , ' எப்படியிருந்தாலும் நலவரவு, நலலகாலமாதல
பாண்டுவினஸந்ததியைப் பராக்கிறோம், நலவரவைச் சொலது
கள் ' என்ற சொறகள் என்கும் கேட்கப்பட்டன அநதச் சதத
ஒயநதபின் மறைந்திருநத தேவதைகளுடைய பெருமுழுக
னது எல்லாத்திசைகளிலும் எதிரொலியை உண்டாக்கிக்கொண்
எழும்பியது பாண்டவர்கள் நகரப்பிரவேசம் செய்யும்போ
புஷ்பவாஷமும் நல்ல சந்தனமழையும் பெய்தன சங்கதூநத
வாததிய சபதங்களும முழங்கின அஃது ஓர் அறபுதமாக இரு
தது அவர்களிடம் அன்புள்ள ஜனங்களின் ஸந்தோஷத்தி
லுண்டான பெரிய சததம் அவர்களின்கீர்த்தியைப் பரவச்செய்
ஆகாசத்தை அளாவிக்கொண்டு கிளம்பியது

அநதப் பாண்டவர்கள் எல்லாவேதங்களையும் மிகுதியா
சாஸ்திரங்களையும் ஒதியுணர்நது மதிப்பையடைநது யாரிடத்
லும் பயமில்லாதவர்களாக அங்கே வரஸஞ்செய்தனா த
ராஜாவினுடைய தூயமையினாலும், பீமஸேனனுடைய தைரியத்
தாலும், அர்ஜுனனுடைய பராக்கிரமத்தினாலும், பெரியோ
ளிடத்திற் குந்திக்குள்ள பணிவினாலும், 1 நகுலஸஹதேவ
னுடைய விநயத்தினாலும் ஜனங்கள் ஸந்தோஷமடைநதன
அவர்களுடைய பராக்கிரமத்தின் மேனமையாலும் எல்லா உல
களும் தருபதியடைநதன

பிறகு, அர்ஜுனன் அரசாக்களின்ஸபையில் யாரும்சொ
முடியாத காரியத்தைச்செய்து, தானே பாகதாவைவரிசு
2 கிருஷ்ணை எனலும் கன்னிகையை அடைநதான அதுமு
அவன இவவுலகில் வில்லாளிகள் எல்லாராலும் கொண்டாட
பெற்றவனாகவும் புத்தங்களில் சூரியனைப்போற கண்ணெடுத்த
பராக்கவுகூடாதவனாகவும் ஆனான் அநத அர்ஜுனன் எல்
அரசாக்களையும் எல்லாப் பெருஞ்சேனைக்கூட்டங்களையும் வென்
ராஜாவான புதிஷ்டிரனுடைய ராஜஸூயமென்னும் பெரு 3 வே
வியை நடத்தினான் அன்னமும் தக்ஷிணையும் நிறைநததும் சி
புக்களெல்லாம் சோநததுமாகிய ராஜஸூயமஹாயாகமான
கிருஷ்ணனுடைய நல்ல உபாயத்தினாலும் பீமஸேனன் அர்ஜ
னன் இவர்களுடைய சகதியினாலும் பலத்திறை காவங்கொண்
ஜராஸநதையும் சிசுபாலனையும்கொன்றபின், புதிஷ்டிரரால் நி
வேற்றப்பட்டது

1 நகுலஸஹதேவர்களுக்குப் பெரியோர்களிடமுள்ள பணிவினா
'பொறுமையினாலும், விநயத்தினாலும் எனப்பது மறநெரு பாடம்

2 திரௌபதி

3 யாகம்

ஆங்காங்கிருந்து முததுக்களும், பொன்களும், இரத்தினங்களும், பசுக்களும், யானைகளும், குதிரைகளும், தனங்களும், அநேகங்களான வஸ்திரங்களும், உத்தரீயங்களும், போவைகளும், பாரத கம்பளங்களும், உயர்ந்த தோல்களும், இரத்தினகம்பளப்புகளும்மாகிய காணிகைகள் துரியோதனனிடம் வந்துசேர்ந்தன. அப்போது அவ்வாறு நிரம்பியதான பாண்டவர்களுடைய பாரத ஐஸ்வரியத்தைக்கண்டபின், துரியோதனனுக்காய் மயாலுண்டான கோபம் மிகவும் அதிகமாகியது. அந்த நேரத்தில் மயனென

ஆதிபாவம்

அந்த நேரங்களின் ஸருஷ்டி சுருக்கமாக அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது திவஸபுத்திரன், பருஹத்பானு, சக்ஷு, ஆத்மா, பாவஸு, ஸவிதா, ரிசிகன், அக்கன், பானு, ஆசாவஹன், விளையும் இவர்களெல்லோரும் சூரியனுடைய புத்திரர்கள். அவர்களுக்குப் பின்தோன்றியவா மஹயா எனப்பட்ட வைவஸுபதமனு தேவபராட எனப்பவா அந்த மனுவினபுத்திரர், தேவபராடின் புத்திரர் ஸுபராட எனப்பவா சந்திரபுள்ளவர்களும் மிகுந்த கலவிபுள்ளவர்களாகிய தசஜ்யோதி, சதஜ்யோதி, ஸஹஸரஜ்யோதி என்ற மூன்றுபேர்கள் ஸுபராட்டின் புத்திரர்களாகிய மஹாதமாவாகிய தசஜ்யோதிகுப் பதினாயிரம் புத்திரர்களாகிய உண்டாஸர்கள் அதற்குமேல் இன்னும் பதினமட்டையோதியின் புத்திரர்கள் அதற்குமேல் அவர்களிடமிருந்துதான் இரத்தகருவம்சமும், யதுவம்சமும், பரதவம்சமும், யயாதிவம்சமும், இக்ஷ்வாகுவம்சமும், பரதவம்சமும், அநேக ராஜரிஷிவம்சங்களும், மிகவிளிவான பிராணி ஸருஷ்டிகளும் உண்டாயின. பிராணிகளிருக்குமிடமனைத்தும், ஜனனம் மரணம் வினைப்பயன் ஆகிய 1 மூன்றுவகைஹஸ்யங்களும், அவற்றைப்பற்றிய பற்பலஞானமும், தாமராதத்தகாமங்களும், அபரணப்பற்றிய பற்பலசாஸ்திரங்களும், உலகநடையின் ஒழுங்குமாகிய எல்லாவற்றையும் விபாஸமஹரிஷியானவா கண்டறிந்தார். பரதவம்சத்தினுடைய வேதமும், போகமும், விருத்தியும், சரித்திரங்களும், வேதார்த்தங்களும்

புத்திரர்கள் கோபத்தை மேற்கொண்டவர்களாய், முதுமையு
எனனை வெறுக்கின்றனா நானோ கண்ணிலலாதவன், ம
தளாச்சியினாலும் புத்திரர்களிடமுள்ள அன்பினாலும் அந
பொறுக்கிறேன், புத்தியிலலாத தூரியோதனனுடைய மூ
தனத்தை அனுசரித்து நானும் மூடனாயிருக்கிறேன் ராஜஸ
யாகத்திற பெரியசக்திமானும் பாண்டுபுத்திரனுமான யுதிஷ
னுடைய ஐஸ்வரியத்தைக்கண்டும் ஸபையின் படிக்கோப்பராக
யில் அநதப்பரிஹாஸத்தைபடைந்தும் ஆற்றுவனாகவும், பா
வாகளைத் தானாகப்போரில் வெல்ல வல்லமையற்றவனாகவும், சு
தியனாகவிருந்தும் நல்ல ராஜ்யலக்ஷியை அடைய உற்சாகமற
னாகவும், சகுனியோடுசொந்து மோசமான சூதாட்டத்தை ஆட
சித்தான ஸஞ்சய! அதனால், எதை எதை எவ்வாறுக ந
தெரிந்துகொண்டிருக்கிறேனோ அதை அதை நீ கேள் என
புத்தியுள்ள வசனங்களைச் சரியாகக்கேட்டு, அதனமேல் ந
சுறிவையே கண்ணாகவுடையவனென்று நீ அறிவாய்

வேட்டிழந்தல் பாண்டவர்களுக்கு ஜயகீர்த்திப்புக்களாகத் தெய்வ
தார ஸ்ஹாயமும் மனுஷ்யஸ்ஹாயமும் சக்தியும் இருப்பதைப்
தவமுள்ள பற்றித் கிருதராஷ்டிரன் புலம்புதல்)

கிருஷ்ணதலைபுணன் வில்லைவளைத்து ஆசசரியமானலக்ஷயத
கட்டையினாலும், அரயில் தள்ளினுன்னையும், அரசர்கள் யாவ
லும், விகித்திரவீரியவூதிருளபதியைக் கைப்பற்றிக்கொண்டான
போன்ற குருவம்ச புத்தேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எ
திருதராஷ்டிரனையும் பாண்ட! கிருஷ்ணனுடைய கண்கையான் சுபத்தி
விட்டு ஞானவானுகிய வியாஸனால் பலாதகாரமாக விவாகம்பண்ண
மத்திறகே சென்றா அவர்கள் யாதவவீரர்களான ராமகிருஷ்ண
அடைந்தபின் வியாஸமஹரிஷி இந்நூல்களென்றும் எப்போது
பாரதத்தைச் சொன்னார் ஜனமேதந்தை எதிர்பார்க்கவில்லை ஸஞ்ச
கான பிராமணர்களும் பாரதத்தைத் திரினை அராஜுன்ன விசேஷமா
கேட்க, ஸமீபத்தில் உட்கார்ந்திருந்த ணடவவனத்தில் அக்கினிக
சொல்லுமபடி வியாஸர் போது கேட்டேனோ அப்போ
மகாரியங்களுக்கு இடைவி ஸஞ்சய! பாண்டவா ஐவ
யுடிககடி கே யிலிருந்து தப்பிப் பிழை
காரியம் ஜயிப்பதில் விது
தும் எப்போது கேட்டே

வயமவிர மண்டபத்தின் நடுவில் லக்ஷ்மீததை அடித்து அரங்கு-
 ன- திரௌபதியை அடைந்ததையும், சூரர்களான பாஞ்சால
 ஜாகளும் பாண்டவர்களும் சோதந்தையும் எப்போது கேட-
 டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை ஸஞ்சய!
 நத்தேசத்தாருக்கெல்லாம் சிறந்தவனும் க்ஷத்திரியர்கள் நடுவில்
 வலிப்பவனுமாகிய ஜராஸநனைப் பீமஸேனன் சென்று
 ககளாலேயே அடித்தானென்று எப்போது கேட்டேனோ அப்-
 பாதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை ஸஞ்சய! திக்ருவிஜ
 ந்செய்தகாலத்தில் பாண்டவர்கள் அரசர்களை புத்தஞ்செய்து
 சப்படுத்தியதையும் ராஜஸூயமென்னும் மஹாயாகத்தை
 டித்ததையும், எப்போதுகேட்டேனோ அப்போதே நான்
 பத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை ஸஞ்சய! திரௌபதி வீட்டுக்கு
 லக்காயிருந்தபோது, நாதாக்களிருந்தும் அநாதையைப்பேர்ல
 க்கப்பட்டுக்கொண்டு ஒற்றைவஸ்திரத்தாடன் கண்ணீரால் குரல்
 டிக்கப்பெற்று ஸபைக்குக்கொண்டுவரப்பட்டதை எப்போது
 ட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை.
 ஞ்சய! அந்த ஸபையில் வஞ்சகனும் புத்தியில்லாதவனுமாகிய
 சசாஸனன் வஸ்திரக்குவியில் உரிந்தும் முடிவைமட்டும அடைய
 லலை எனபதை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான்
 பத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை ஸஞ்சய! புதிஷ்டிரன், சகுனியினால்
 தாட்டத்தில் ஜயிக்கப்பெற்று ராஜ்யம் அபகரிக்கப்பட்ட பிற-
 ம, அளவிடக்கூடாத ஸாமாத்தியமுள்ள ஸஹோதரர்களால்
 னுசரிக்கப்பட்டானென்று எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே
 ன ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை ஸஞ்சய! தாமாதமாககளான
 ண்டவர்கள் வனத்துக்குப் போனபின்னும் மூத்த ஸஹோதர
 ன புதிஷ்டிரனிடத்தினுள்ள அனபினால் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு
 னகேசெய்த அனேக காரியங்களை எப்போது கேட்டேனோ
 பபோதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை ஸஞ்சய! தாம்
 த்திரன் வனத்திலிருக்கும்போது மஹாதமாககளான 1 ஸநாத
 களும் 2 பிண்க்ஷயைப்புகிக்கிறவர்களுமான பிராமமணர்கள்
 பிரகக்ணக்காக அவனுடன் சென்றிருந்ததை எப்போது கேட-
 டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை ஸஞ்சய!
 நவருக்கும் தேவரான ஈஸ்வரா வேடநுபத்தோடு வந்தபோது
 ராஜுன்ன புத்தஞ்செய்து அவரை மகிழ்வித்துப் பாசுபத்
 மன்ற உயாந்த அஸ்திரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டானென்று

1 நியமத்துடன் வேதாத்தியயனத்தை முடித்தவர்

2 பிராமமசாரிகளும் சந்நியாசிகளும்

எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பாரா
வில்லை ஸஞ்சய! பாண்டவர்கள், சிஷ்யக்கூட்டங்களோடு கூடி
விருத்தர்களான மஹரிஷிகளுடன் சோந்ததையும், அவர்கள்
அடுக்கப்பட்டதையும், அவர்களோடு ஸநேஹமாக இருந்ததையும்
எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பாரா
வில்லை ஸஞ்சய! ஸத்தியஸந்தனு தனஞ்சயன் ஸவா
லோகத்திலிருந்துகொண்டு இந்திரனிடத்தில் நேரில் திவ்வியா
திரத்தைக் கிரமமாக நியமத்தோடு அப்பியாஸஞ்செய்து சிலா
கப்பட்டிருந்ததை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான்
ஜயத்தை எதிர்பாராக்கவில்லை ஸஞ்சய! பாண்டுபுத்திரனு
யுதிஷ்டிரன் தீர்த்தயாத்நிரைகரூப்போய் ரோமசமகரிஷியு
டனே சோந்ததையும், பிருகதஸாவரிடமிருந்து அக்ஷஹருதயமெனது
1 தயூதசாஸ்திரத்தை அறிந்துகொண்டதையும் எப்போது கே
ட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பாராக்கவில்லை ஸ
ஞ்சய! அதற்குப்பிறகு, பிரமமதேவா வரங்கொடுத்ததினால் க
மடைந்தவர்களும் தேவர்களாலும் ஜயிக்கமுடியாதவர்களு
ட புலோமாவின் புத்திரர்களுமான காலகேயகனென்னும் அஸு
கள் அராஜுனனால் ஜயிக்கப்பட்டார்களென்று எப்போது கே
ட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பாராக்கவில்லை ஸ
ஞ்சய! அராஜுன்ன அஸுரர்களை வதஞ்செய்வதற்காகப் போய்ச
துருக்களை அழித்து, காரியத்தை நிறைவேற்றிக்கொண்டு இந்
லோகத்திலிருந்து திரும்பிவந்ததை எப்போது கேட்டேனோ
அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பாராக்கவில்லை ஸஞ்சய! பீமனு
ட பாண்டவர்களும் மனுஷ்யர்கள் போகக்கூடாத தேசமாகிய
தக் கந்தமாதனபருவத்திறு குபேரனைச்சந்தித்தார்களென
எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பாரா
வில்லை ஸஞ்சய! காணனுடையபுத்தியில் நம்பிக்கையுள்ள என்
டைய புத்திரர்கள் 2 கோஷ்யாத்நிரைகருச் சென்றபோது, கந
வர்களாற் பிடிக்கப்பட்டதையும் அராஜுனனால் விடுவிக்கப்பட
தையும் எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை
எதிர்பாராக்கவில்லை ஸஞ்சய! 3 ஸந்தனே! தாமதேவர்
யக்ஷரூபத்தோடு தாமராஜனிடம் வந்ததையும், அந்தத் தேவர்
கேட்ட சில கேள்விகளுக்கு அவன் செம்மையாக ம
மொழி சொன்னதையும் எப்போது கேட்டேனோ அப்போது

1. சூதுதூல 2. பக்கனைப் பாப்பதற்குச் செல்லுதல்

3. தோப்பர்கள்

நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை ஸஞ்சய! விராடனுடைய ஜயத்தில் திரௌபதியுடன் மாறுவேஷத்தோடு வலித்த அந்நாள் பாண்டவர்களை என் புத்திரர்கள் கண்டுபிடிக்கவில்லை என்று எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை ஸஞ்சய! அஜ்ஞாதவாஸத்தில் அகனிகு ஒப்பான சக்திள்ள பாண்டவர்கள் அறியப்படாமலே என் புத்திரர்களிடம் யுத்ததிறகு வந்ததை எப்போதுகேட்டேனோ அப்போதே நான் யுத்தத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை ஸஞ்சய! சீசுகர்களுக்கும் முதன்மையான ஜயேஷ்டசீசுகன் தூறுஸகோதரர்களோடும் திரௌபதியின் மித்தமாகப் பீமஸேனனால் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டதை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை ஸஞ்சய! விராடராஜ்யத்தில் வலித்த மஹாத்மாவாகிய ஸஞ்சயன் ஒற்றைத் தேராளியாகவேயிருந்து சைனியங்களிருந்த சிரேஷ்டர்களைத் தோலவியடையச் செய்தானென்று எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை ஸஞ்சய! மச்சதேசத்தூராஜாவான விராடன் தனது அன்புள்ள பெண்ணாகிய உத்தரையை அராஜுன்னுக்குக் கொடுத்ததையும், அராஜுன்ன அவளைத் தன் புத்திரனுக்காக வாங்கிக் காண்டதையும் எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் யுத்தத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை ஸஞ்சய! சூதாட்டத்தில் ஜயிக்கப் பட்டுப் பொருளில்லாமல் வனவாஸம்போய் தன் ஜனங்களையும் கொடுத்த பிப்போன் யுதிஷ்டிரனுக்கு ஏழு அக்ஷணஹிணிகள் சாரத்தை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை ஸஞ்சய! இந்தப் பூமியெல்லாம் யாருடைய ரடியென்று சொல்லுகிறார்களோ அந்த ஸரியப்பதியான கிருஷ்ணன் எல்லாவிதத்திலும் பாண்டவர்களுடைய காரியத்தில் தீக்ஷிதமாகக் கொண்டிருந்ததை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் யுத்தத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை ஸஞ்சய! 'அந்தக் கிருஷ்ணராஜா'வர்கள் இருவரும் நரநாராயணர்கள், நான் பிரம்மலோகத்தில் சமமையாகப் பாரத்திருக்கிறேன்' என்று நாரதர் சொல்ல எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை ஸஞ்சய! லோகங்களின் நன்மைக்காகக் கௌரவர்களை மாதாநாஞ்செய்யக் கருதிவந்து ஸமாதாநாஞ்செய்தும் காரியமுற்றவேறாமல் கிருஷ்ணன் திருமதியை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை ஸஞ்சய! நான் துரியோதனனும் கேசவனைக் கடுவதற்கு நிச்சயம்

செய்ததையும் கிருஷ்ணன் தனது விஸ்வரூபத்தைக் காட்டினனையும் எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பாரக்கவில்லை ஸஞ்சய! கிருஷ்ணன் திருமடப்போகும்போதே திரிபுரம் தனித்துநின்று வருத்தமுற்ற சூரபாணவன் கேசுலன் திரிபுரத்தினை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பாரக்கவில்லை ஸஞ்சய! அந்த பாண்டவர்களுக்கு கிருஷ்ணன் மந்திரியாக இருந்ததையும், சத்தியபுத்திரராகிய பீஷ்மரும் பரதவாஜபுத்திரராகிய துரோணசாயரும் அவர்களுக்கு ஆசிரவசனம் கூறினதையும் எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பாரக்கவில்லை ஸஞ்சய! காண்ன பீஷ்மரைநோக்கி, 'நீர் யுத்தமசெய்யும்வரையில் நான் யுத்தஞ்செய்யமாட்டேன்' என்ற வசனத்தைச் சொல்லி, சேனை விட்டு விலகிப்போனதை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பாரக்கவில்லை ஸஞ்சய! அந்த கிருஷ்ண ஜூனர்களும் அளவிடக்கூடாத காண்டவமேனனும் தனுஸுடைய ஆகிய தாங்கள்கூடாத சகதியுள்ள இம்முன்றுபொருள்களுக்கெல்லாம் சோதனை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பாரக்கவில்லை ஸஞ்சய! அராஜனன் மோஹத்தினால் கவரப்பட்டுத் திரிபுரம் நடுவில் ஓய்ந்து உட்கார்ந்த போது கிருஷ்ணன் தனது பைரவரூபத்தில் எல்லா உலகங்களையும் காண்பித்ததை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பாரக்கவில்லை ஸஞ்சய! சத்தியபுத்திரன் அழிப்பவராகிய பீஷ்ம யுத்தத்தில் பதினாயிரக்கணக்கான தேராளிகளை மாயக்கும்போது பாண்டவர்களுள் மிகுந்த கியாதிபெற்றவன் ஒருவனும் கொல்லப்படவில்லையென்று எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பாரக்கவில்லை ஸஞ்சய! தாமசிஷ்டராகிய பீஷ்ம யுத்தத்தில் தமமுடைய மரணத்துக்குத் தாமே மாயக்கரு சொன்னதையும், பாண்டவர்கள் ஆனந்தத்துடன் அதைச் செய்ததையும் எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பாரக்கவில்லை ஸஞ்சய! அராஜனன் சிவனடியை முன்னே நிறுத்திக் கொண்டு யுத்தங்களில் வெல்லமுடியாத மிகுந்த சூரராகிய பீஷ்மனை அடித்ததை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பாரக்கவில்லை ஸஞ்சய! 1 ஸோமகாக்கைப், பெருமபாலு, ஒழித்ததிறகு வருத்தமும் வீரமுமான பீஷ்ம, பாண்டவர்களுள் அடிக்கப்பட்டு, 2 சரதலபத்திலபடுத்ததை எப்போது கேட்டேனோ

அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை ஸஞ்சய! 1 சாந்
 நனவா சரதலபத்தில் படுத்திருக்கையில் பருகுகிற தீரத்தத்துக
 ாக எவப்பபட்ட அராஜுன்ன, அங்கேயே பூமியைப் பிளந்து
 அவருக்குத் தாக்காந்திசெயவித்ததை எப்போது கேட்டேனோ
 அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை ஸஞ்சய! ரூத்ரி
 புத்திரர்கள் ஜயிப்பதற்கு அனுக்லமாகக் குளிராதகாற்று அடித்த
 நதயும், 2 சுககிரனும் சூரியனும் நல்ல இடத்தில் சோந்திருந்ததை
 மும் நமமைப்பார்த்துத் துஷ்டமிருக்கன்கள் விகாரமாகக்கத்தின்
 நதயும் எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை
 எதிர்பார்க்கவில்லை ஸஞ்சய! விசித்திரமான யுத்தம் செய்பவரா
 ிய துரோணா யுத்தத்தில் பறபலவன்களான அஸ்திரங்களின்
 பகைகளைக்காண்பித்தும் மிககஸரேஷ்டாகளான பாண்டவர்களை
 எப்போது கொல்லவில்லையோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர
 பாரக்கவில்லை ஸஞ்சய! அராஜுன்னைக்கொல்ல நிச்சயத்தோ
 டருந்தவாகளும் நமமைச்சோந்தவாகளும் மஹாரதாக்களுமாகிய
 ஸம்சபதகர்களை அவன கொன்றுவிட்டதாக எப்போது கேட்
 டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை ஸஞ்சய!
 புத்தரர்களால் கலைக்கமுடியாததும், ஆயுதபாணியான துரோண
 ால் காக்கப்பட்டதுமாகிய 4 வயுகத்தை, ஸுபதரையினபுத்திர
 னும் வீரனுமான அபிமனயு தனியாகப்பிளந்து உட்புகுந்ததை
 எப்போதுகேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்க
 வில்லை ஸஞ்சய! மஹாரதாக்களைவரும் அராஜுன்னை ஜயிக்க
 முடியாமற் பாலனாகிய அபிமனயுவைச் சுற்றிக்கொண்டு கொன்று
 எப்போது மிகுந்தசந்தோஷத்தை அடைந்தாராகளோ அப்போ
 த்தே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை ஸஞ்சய! மூடர்களாகிய
 துரியோதனாகிய அபிமனயுவைக்கொன்றஸந்தோஷத்தால் கூச்ச
 ிட்டதையும், விரதராஜனாகிய ஜயதரதனவிஷயத்தில் கோபத்
 தால் அராஜுன்ன பிரதிஜ்ஞை செய்த்ததையும் எப்போது கேட்
 டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை ஸஞ்சய!
 விரதராஜனை வதம்செய்வதற்காக அராஜுன்னசெய்தபிரதிஜ்ஞை
 யையும் சத்தாருக்களின் நடுவிலேயே அவனஅதை ஸத்தியமாகும்
 படி நிறைவேற்றினதையும் எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே
 நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை ஸஞ்சய! அராஜுன்னுடைய

1 பீஷ்மா

2 'சுந்திரனும் சூரியனும் நல்லஸ்தானங்களில் சோந்திருந்ததையும்'

என்பது மற்றொருபாடம்

3 ஒருவகைக்கட்டத்தார

4 சேனையினவகுப்பு

தோககுதிரைகள் களைத்துப்போனபோது கிருஷ்ணன் அவை
கைப் பூட்டு அவிழ்த்துத் தண்ணீரகாட்டித் திருமபிவந்த பிற
மறுபடியும் பூட்டி யுத்தத்திற்குப்போனதை எப்போது கேட்டே
னோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை ஸஞ்சய
தோககுதிரைகள் சகதியிலலாமலிருந்தபோது தேரின் உட்ப
கத்திலிருந்துகொண்டு அராஜுன்ன எல்லாப் போரவீரர்களையு
கிட்டவராமல் தடுத்ததை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே
நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை ஸஞ்சய! பகைவா தான்
முடியாமல் யானைச் சேனைகளினால் யுத்தம்செய்த துரோண
சேனையைக் கலக்கிவிட்டு ஸாத்யகியானவன் கிருஷ்ணராஜுனா
ளிருந்தவிடம் சென்றதை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே
நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை ஸஞ்சய! வீரனாகிய பீமசே
னன் காணாவிட்டதில் அகப்படும் அவனைக்காணான் வில்லினமுந்
தால் குத்திப் பேச்சுக்களினால் இசைந்து கொல்லாமல் விட்டுவி
ட்டதை எப்போதுகேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதி
ர்பார்க்கவில்லை ஸஞ்சய! சூரர்களாகிய துரோணரும், கிருதவாம
வும், கிருபரும், காணனும், துரோணபுத்திரரான அஸ்வத்தாம
வும், மத்திரராஜனாகிய சலஸ்யனும் ஜயதரதன் கொல்லப்படுவதை
எப்போது பொறுத்திருந்தார்களோ அப்போதே நான் ஜயத்தை
எதிர்பார்க்கவில்லை ஸஞ்சய! கேவோதிரனாற் கொடுக்கப்பட்ட
அருமையான சகதியாயுதம் கடோதகசனென்னும் பயங்கரமான
ரூபமுள்ள ராக்ஷஸன்மேல் விழும்படி கிருஷ்ணனால் ஒதுக்கப்பட
ட்டதை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதி
ர்பார்க்கவில்லை ஸஞ்சய! எதனால் யுத்தத்தில் ¹ ஸவயஸாசியை
கொல்லவேண்டுமோ அந்தக்காணனுடைய சகதியாயுதம், காண
கடோதகசன் இருவராலும் யுத்தத்தில் வீணாக்கப்பட்டதை எ
ப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க
வில்லை ஸஞ்சய! துரோணசாரியா இரத்ததின் மத்தியில் தனிமை
யாகப் பிராயோபவேசம் கிடக்கையில் திருஷ்டதயுமன்னன் தாம
தைக்கடந்து கொன்றதை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே
நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை ஸஞ்சய! துரோணபு
த்திரராகிய அஸ்வத்தாமாவுடன் ஜனங்களின் நடுவே மாதத்
புதரனாகிய நகுலன் எதிர்த்தேராளியாக நின்று சண்டை செயல்
ையில் அவர் அவ்நுஞ்சு சரியாகவே மீண்டலங்களாகச் சஞ்சரி
த்ததை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை

¹ அராஜுன்ன, இடக்கையினுடைய பாணத்தை எய்தவென்பத
பொருள்

திபாபாககவிலலை ஸஞ்சய! துரோணா கொல்லப்பட்ட பிறகு
 ரோணபுதரரான அஸ்வததாமா விசேஷமுள்ள நாராயணஸ்வ
 ரததைப் பிரயோகித்தும் எப்போது அநதப் பாண்டவர்களை
 டிக்கவிலலையோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிபாபாகக
 லலை ஸஞ்சய! தங்கள் ஸ்ஹோதரனான துசசாஸன்னுடைய
 தததைப் பீமஸேனனருடிககையில் எனது புத்திரர்களில் ஒருவ
 ரம் அநதப்பீமனைத் தடுக்கமாட்டாமற்போனதை எப்போது
 கட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிபாபாககவிலலை.
 ஸஞ்சய! தேவர்களுக்கும் விளங்காததான் அநத ஸ்ஹோதரா
 ண்டையில், புத்தங்களில் எதிக்கமுடியாத அளவற்ற பராக்ரம
 ரலியான காணன் அரஜுனனால் அடிபட்டதை எப்போது கேட
 டனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிபாபாககவிலலை ஸஞ்சய!
 ராகளும் உக்கிரர்களுமாகிய துரோணபுத்திரரையும் துசசா
 னனையும் கிருதவாமாவையும் தாமராஜாவாகிய புதிஷ்டிரரான
 ரஜயித்ததை எப்போதுகேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை
 திபாபாககவிலலை ஸஞ்சய! ஸூதா! எப்போதும் புத்தத்தில்
 ருஷண்ணுகளு எதித்தட்டாகஇருக்கிறருளாகிய மத்திராஜனால்
 லலியன தாமராஜனால் கொல்லப்பட்டதை எப்போது கேட
 டனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிபாபாககவிலலை ஸஞ்சய!
 லகத்தைவினைக்கும் சூதாட்டத்துக்கு மூலபுருஷனும் வஞ்சகத்
 தயே பலமாகக்கொண்டவனும் பாபியுமான சகூனி பாண்டிபுத்
 ரனாகிய ஸ்ஹதேவனால் கொல்லப்பட்டதை எப்போது கேட
 டனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிபாபாககவிலலை ஸஞ்சய!
 ரியோதனன் இரதம்போயச சகதிசூறையது ஒடுங்கிக் களைத்துத்
 னியாக மடுவுக்குடசென்று, அதன்ஜலத்தை அசைவற நிறுத்
 தப்படுத்திருந்ததை எப்போதுகேட்டேனோ அப்போதே நான்
 யத்தை எதிபாபாககவிலலை ஸஞ்சய! பாண்டவர்கள் கிருஷ்ண
 வடன்கூட மடுவிறசென்று நின்றனாகொண்டு அவமானத்தைப்
 பாறுககாதவனான எனபுத்திரனை அவமானஞ் செயத்தை எப்
 பாது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிபாபாகக
 லலை ஸஞ்சய! சுதாயுத்தத்தில் மண்டலமாகப் பறபல புதுவழி
 ளில் சஞ்சரிக்ரும்போது கிருஷ்ணன் குறிப்பித்ததனால்மோசமா
 ததுரியோதனனை (ப பீமஸேனன்) வதஞ்செயத்தை எப்போது
 கட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிபாபாககவிலலை
 ஸஞ்சய! அஸ்வததாமா முதலியவர்கள், தூங்கிக்கொண்டிருந்த
 ராஞ்சாலர்களையும் திரௌபதியின் புத்திரர்களையும் கொன்று அரு
 ருக்கத்தக்கதும் அபகீர்த்திக்கு இடமாகவுள்ள துமாகிய காரியத்

தைச செய்தராகனென்று எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை ஸஞ்சய! பீமஸேனனாற் பிதொடரப்பட்ட அஸ்வத்தாமா கோபித்துப்பிரயோகித்த ஐஷ்மென்னும் உயரந்த அஸ்திரம் உத்தராதேவியின் காப்பத்தைக் கொல்லமாட்டாமற் போனதை எப்போதுகேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை ஸஞ்சய! அஸ்வத்தாமாவின் பிரம்மசிர்ஸ என்கும் அஸ்திரத்தை, அாஜுன 'க்ஷேமம் உண்டாகட்டும்' என்று ஆசீர்வதித்து, தன் அஸ்திரத்தினால் அடக்கினதையும், அஸ்வத்தாமா தம்முடைய தலையிலுள்ள முக்கியமான இரத்தினத்தைக் கொடுத்துவிட்டதையும் எப்போதுகேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை ஸஞ்சய! விசாடபுத்திரியான உத்தராதேவியினுடைய காப்பத்தைத் துரோணபுத்திரா பெரிய அஸ்திரங்களினால் அழித்தபோது 'பிழைப்பிக்கிறேன்' என்ற கிருஷ்ணனுடைய பிரதிஜ্ঞையை எப்போதுகேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை ஸஞ்சய! வியாஸரும் கிருஷ்ணனும்மாகிய இருவரும் சோரது, அஸ்வத்தாமாவைச் சபித்தனா ஸூதனே! நான் அறிந்திருந்தும் புத்திகெட்டுப்போனதினால் இப்போது புத்திகளையும் பெளத்திரர்களையும் இழந்த துக்கமடைகிறேன், புத்திரர்களையும் பெளத்திரர்களையும் இழந்த காரதாரியைப்பற்றியும் பதிகளையும் ஸகோதரர்களையும் இழந்த மருமகனமாகிப்பறியும் துக்கமடைகிறேன் பாண்டுபுத்திரர்கள் யாராலும் செய்முடியாத காரியத்தைச் செய்தனா அவர்கள் எதிரியில்லா ராஜ்யத்தைத் திருப்பியடைந்தனா புத்தத்தில் நமமவர்கள்! மூவரும் பாண்டவர்களில் 1 ஏழுபோர்களுமாகப் பத்துப்பேயிருந்தனரென்று நான் கேட்டேன் ஆ! கஷ்டம்! அந்தப் பயங்கரமான கூத்திரியபுத்தத்தில் 2 இரண்டு குறைய இருப அக்ஷௌஹினிகள் அடிபட்டன ஸூதனே! இருள் மிகவும் அதிகமாக இருக்கிறது மயக்கமானது எனக்குள் பிரவேசிப்ப போலத் தோறுகிறது பிரஜைஞ வரவில்லை எனனுடையமன தளருகின்றது' என்று சொன்னான்.

துக்கமுள்ள திருத்தராஷ்டிரன் இவ்வாறுசொல்லி அதிகமாக புலம்பி மூாசகித்து, திருமபவும் தெளிந்த ஸஞ்சயனைப்பார்த்து

1 மூவா - அஸ்வத்தாமா, கிருபா, கிருதவாமா

2 ஏழுபோ - கிருஷ்ணன், ஸாதயகி, பாண்டவா ஐவா

3 பதினெட்டு அக்ஷௌஹினி

ஸஞ்சய ! இவ்வாறு நடந்தபிறகு காலதாமதமின்றி உயிரைவிட்டு ட வீருமபுகிறேன் உயிரை வைத்துக்கொள்வதிற சிறிதேனும் ரயோஜனத்தை நான் காணவில்லை' என்று சொன்னான் அவ ராறு சொல்லிக்கொண்டும், தளரந்து புலம்பிக்கொண்டும், ஸாப ததைப்போத சிறிசுகொண்டும், அடிக்கடி மூர்ச்சித்துக்கொண்டும் ருந்த அந்தத் திருதராஷ்டிரமஹாராஜனுக்குப் புத்திமானாகிய வலக்ஷாபுத்திரனான ஸஞ்சயன் சிறந்த பொருளடங்கிய அடியில ரும வாக்கியத்தைச் சொன்னான்

‘ஓ ! அரசரே ! குணங்களநிரம்பிய பெரிய ராஜவம்சங்களிற றந்தவர்களும், மேலான அஸ்திரங்களை அறிந்தவர்களும், இந்தி னுக்கு ஒப்பான பராக்ரமமுள்ளவர்களும், தாமமாகப் பூமியை பித்துப் பூணதக்ஷிணைகளுள்ள யாகங்களைச்செய்து இந்த உல கதிற கீர்த்தியையடைந்து பிறகு கரல்ஞ்சென்றவர்களும் மிகக் தஸாஹத்தோடும மிகுந்த பீலத்தோடும கூடியவர்களுமான ரசாகளை ஞானவானாகிய வேதவியாஸரும் நாரதரும் சொல்லக் கூடிருக்கிறீரல்லவா ? மஹாரதனாகிய சைபயன், ஜயிககிறவாக ிற சிறந்த வீரனாகிய ஸருஞ்சயன், ஸுஹோதரன், ரத்திதேவன், சிககின் புதரனாகிய 1 கக்ஷீவான், பாஹலீகன், தமன்னன், சைத் னன், சாயாதி, அஜிதன், 2 நளன், பகைவரை மாயக்கிறவராகிய, சுவாமித்திரா, மஹாபலசாலியான் அம்பரீஷன், மருததன், னு, இக்ஷ்வாகு, கயன், பரதன், தசரதபுத்திரராகிய இராமா, சசி ரது, பகீரதன், பெரியபாக்கியம்பெற்ற கிருதவீரியன், 3 ஜனமே பன், தேவாசனாலேயே நேரே யாகம் செய்விக்கப்பட்டவனும னங்களும் தேசங்களும்டங்கிய பூமி முழுவதையும் தன் 4 பூபஸ மபங்களினால் அடையாளஞ்செய்தவனுமாகிய புணயசாம ளன் யயாதி ஆகிய இந்த இருபத்துநான்கு அரசர்களும் னனெருகாலத்திற புத்திரசோகத்தினால் வருந்திய ஸவைதய னன்பவனுக்குத் தேவரிஷியாகிய நாரதரால் கூறப்பட்டார்கள் வாகளுக்கு முன்னேயும் அதிக பலசாலிகளும் மஹாரதர்களும் ஹாதாமாக்களும் எல்லாக்குணங்களும் நிரம்பினவர்களாகிய னனும் அநேக அரசர்கள் இறந்தார்கள் பூரு, குரு, யது, பரியதேஜஸுள்ள விஷ்வகஸுவன், அணுஹன், புலஹஸுவன்,

1 கக்ஷீவான், காமாணுஷ்டானத்துக்கு உதாரணமாகச் சொல்லப் ட்வா, ரிகவேதம், முதலமணடலம், முதல் அஷ்டகம், முதல் அததி யம், முதல் ஸூகதம், மாகஸமுல்லா பதிப்பு, பக்கம் 103 பாகக.

2, 3 இவர்கள் வேறு

4 யாகங்களிற பசுவைத் கட்டுகிற ஸதம்பம்

கருதஸ்தன், ப்ராக்ரமசாலியான ரகு, விஜயன், வீதிஹோதரன்
அங்கன், பவன், ஸவேதன், பிருஹதகுரு, உசீனரன், சதரதன், க
கன், துலிதுஹன், துருமன், தம்போதபவன், வேனன், ஸகரன்
ஸங்கிருதி, நிமி, அஜேயன், பரசு, புண்டரன், சம்பு, குற்றமற
தேவாவிருதன், தேவாஹவயன், ஸுபரதிமன், ஸுபரதிகன்
பிருஹதரதன், சிறந்த உதஸாகமுடையவனும பணிவுள்ள ம
முடையவனுமான ஸுககிரது, நிஷதராஜர்வாகிய நளன், ஸ
தியவீரதன், சாந்தபயன், ஸுமித்திரன், சகதியுள்ள ஸுபலன்
ஜானுஜங்கன், அன்ரணயன், அரக்கன், பிரியபிருதயன், சசிக்
தன், பலபந்து, நிராமாததன், கேதுகிருதகன், பிருஹதபலன்
திருஷ்டகேது, பிருஹதகேது, தீபதகேது, நிராமயன், அவிஷ்
சபலன், தூரததன், உறுதியான தூண்களுள்ள கிருதபந்த
சிலாக்கியங்களான பூவசரித்திரங்களில் கொண்டாடப்பட்ட ம
தயங்கன், சததுருக்களை வதைக்கின்றவனாகிய ஸருதி ஆகிய இ
களும் மற்ற அரசர்களும் நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்கா
வும் காலஞ்சென்றனர் பததுக்கோடி ஸங்கியையுள்ள இன்ன
அநேக அரசர்களும் இருந்தார்களென்று கேள்விப்படுகிறோ
மிரபுவே! உமது புத்திரர்களைவிட மிகச் சிறந்தவர்களும், உயர்
புத்தியுள்ளவர்களும் மிகுந்த சகதியுள்ளவர்களுமாகிய அரசர்க
மிகப்பெரிய ஸுகங்களைவிட்டு மரணமடைந்தார்கள் எவர்க
டைய உயரந்த பராகிரமமும், கொடையும், மகிமையும், ஆஸ்தி
புத்தியும், ஸத்யமும், தூயமையும், தபையும், உள்ளும்புறமும் ஏ
திருப்பதும் விதவான்களாகிய கவிஸரேஷ்டர்களால் உலகத்
துள்ள பூவசரித்திரத்திற சொல்லப்படுகின்றனவோ எல்லா எ
பததுக்களும் குணங்களும் நிரம்பின அவர்களும் முடிவையடை
தார்கள் உமது புத்திரர்கள் தூரததுமாககள், கோபத்தா
கொதிப்பையடைந்தவர்கள், பொருளாசையுள்ளவர்கள், கெட
நடை மிகுந்தவர்கள், அவர்களைப்பற்றி நீராகப்படுதல் தகா
நீராகாந்திரங்களைக் கேட்டவா, கலியுள்ளவா, சிறந்தபுத்தியு
வா, ஞானவான்களால் ஒப்புகொள்ளப்பட்டவா ஒ! பரதவம்
தவரே! சாஸ்திரத்தை அனுசரிககிற புத்தியுள்ளவர்கள் பிரமி
திலை வேந்தரே! தண்டிப்பதும் காப்பதும் உமக்குத் தெரி
வையே, புத்திரர்களை ரக்ஷிக்கவேண்டுமானால் அவர்கள் போ
வழியே முழுதும்போவது தகாது மேலும், அஃது உ
வாரே நடக்கவேண்டியிருந்தது பின்னாற்சோகப்படவேண்டா
வீதியை முயற்சியிலுல எவன் வெல்லவல்லவன்? பிரமமாவிக்
ஏற்படுத்தப்பட்ட மரக்கத்தை யாரும் தாண்டுவதில்லை பிற்ப

றப்பும் இனபமும் துன்பமுமாகிய இவையனைத்தாகும் காலமே¹ ரணம் பிராணிகளை ஸ்ருஷ்டிப்பதும் காலமே, அழிப்பதும் காலமே, பிரஜைகளை ஸம்ஹரிக் கிற² காலமே, உலகத்திலு எல்லாப்பொருள்களையும் நல்லவையாகவும் கட்டவையாகவும் மாற்றுவதும் காலம் பிரஜைகளையெல்லாம் அழிப்பதும் காலம், மறுபடி ஸ்ருஷ்டிசெய்வதும் காலம், எல்லாம் தூங்கும்போதும் காலம் தூங்காமலிருக்கிறது காலத்தைத் தாண்ட யாருக்கும் முடியாது, காலம் யாராலும் நிறுத்தப்படா ல எல்லாப்பொருள்களிலும் ஒரேவிதமாகச் சஞ்சரிகின்றது, நடனவும் நடப்பனவும் இப்போது நடக்கின்றனவுமாகிய தாரததங்கள் எவையோ அவை காலத்தாற் செய்யப்பட்டவை என்று அறிந்து நீர் விவேகத்தை இழக்காமலிருக்கவேண்டும்³ என்று

கவலகணபுத்திரனாகியஸஞ்சயன், புத்திரசோகத்தினால் வருந ன திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவுக்கு இவ்வாறு பலவகையாக ஸமா னாளுசொல்லி, அப்போது தேறச்செய்தான ஞானவான்களிற றந்த அந்தத் திருதராஷ்டிரனும் அதைக்கேட்டுத்தெய்வத்தினால் து நோந்ததென்று நினைத்துத் தைரியத்தையே அடைந்தான்

முனிஸ்ரேஷ்டராகிய கிருஷ்ணத வைபாயனா⁴ உலகங்களுக் கல்லாம் நன்மைக்காகக் கருணையிறுப்பாபத்தைப்போகத்தக்க பநிஷதென்று சொல்லப்பட்ட பகவத்கீதையை இந்தப் பார த்திற சொன்னா உலகத்தில் வித்துவான்களாயுள்ள கவி ஸ்ரேஷ்டர்கள் பாரதம்⁵ பூரவம் நடந்த விருத்தாந்தமேயென்று சாலலுகிரர்கள் பாரதம் ஒதுவது புண்ணியம், சிரத்தையுடன் ருசலோகத்தின் ஓர் அடியைப்படிப்பவனுக்கும் எல்லாப்பாவங் கும் மிச்சமின்றி விலகிப்போகின்றன ஏனென்றால், இந்தப் பார த்தில்தேவர்களும் தேவரிஷிகளும் பரிசுத்தர்களானபிரம்மரிஷிக ழும் நல்லகாரியங்களைச்செய்த யக்ஷர்களும் நாகர்களும் சொல்லப் படுகின்றனர் நித்தியரான பகவான் வாஸுதேவரும் இதிற சாலலப்படுகிரா ஞானபலனும் காமபலனும் அவரே பாவத் தவிலக்குபவரும் புண்ணியத்தைச்சோப்பவரும் அவரே மாறுத லலாததும், தானே பிரகாசிப்பதும், தேசகால வரையறை அற துமாகிய பரப்பிரம்மமும் அவரே ஞானிகள் அவருடைய செய ள்களை உலகத்திற்கு மேற்பட்டவைகளாகச் சொல்லுகிரர்கள் ரணமும்காரியமுமான ஜடஜீவாகள்சோந்த உலகமும் அவரிட ருந்து உண்டாகிறது ஸந்ததியாயவருகிற பிரம்மன் முதலியபிரா

1. யமன்

2. முநதியகலப்பங்களிலும் நடந்தது

ணிகளும், அவற்றின் தொழில்களும், பிறப்பு இறப்புகளும், ஜ்
மாதரமும் அவரிடமிருந்து உண்டாகின்றன அதயாதம்மென
சொல்லப்பட்டவையான¹ தேகத்திலுள்ள¹ ஐந்து பூதங்களு
கந்தம், ரஸம், ரூபம், ஸ்பரிசம், சப்தம் எனனும் அவற்றி
ருணங்களும், மூலப்பிரகிருதியும் அதன் காரியங்களும் எல்லா
அவரேயென்று சொல்லப்படுகின்றன யதிஸரேஷ்டாகளும் மு
தாங்களும்¹ கண்ணாடியில் பிரதிபிம்பத்தைப் பாப்பதுபோ
ஆததுமாவிலிருக்கும் அவரைத் தியானயோகத்தின் வனமையை
கொண்டு பாராகின்றனர்

எப்போதும் நியமமுள்ளவனாகவும் எப்போதும் தாமதன்
விடாதவனாகவுமிருந்து இந்த அததியாயத்தை ஸரத்தையுட
பாராயணம்செய்கிற மனிதன் பாபத்திலிருந்து விடுபடுகிறான்
பாரதத்தினுடைய முதலிலுள்ள இந்த அனுகிரமணிகாததியாய
தை எப்போதும் நம்பிக்கையுடன் கேட்பவன் கஷ்டங்களில் அச
படமாட்டான். அனுகிரமணிகாததியாயத்தில் ஏதேனும் ஒ
பாகத்தை² இரண்டுஸந்திகளிலும் பாராயணம் செய்பவன் பச
லும் இரவிலும் செய்தபாபம் எவ்வளவுஉண்டோ அவ்வளவிலிரு
தும் உடனே விடப்படுகிறான்³ ஸத்தியமும்⁴ அமிரதமுமாகி
இந்தப்பாரதத்தின்⁵ சரீரம், தயிரிலவெண்ணெய்போலவும், மனு
யர்களில் பிராமமண்ண்போலவும், வேதங்களில்⁶ ஆரணயக
போலவும்,⁷ ஒஷ்திகளில் அமிரதம்போலவும், நீரினிலைகளில்ஸமு
திரம்போலவும், நாலுகாலுள்ளவைகளிற் பசுவைப்போலவும் இ
ஹாஸங்களிற் சிறந்ததாகச் சொல்லப்படுகின்றது எவன் ஒருவ
இந்தப் பாரதத்திலுள்ள ஒரு சுலோகத்தின் அடியையாவ
ஸராதத்தில் பிராமமணாகளுக்குக் கேட்பிப்பாரே அவனுடை
பிதாக்களுக்கு⁸ அன்னபானங்கள் அழிவிலலாமல் வந்து சே
கின்றன இதிலாஸத்தினாலும் புராணத்தினாலும் வேததன்
விளக்கிக்கொள்ளவேண்டும் வேதமானது அறப் ஞானியை
கண்டு அவன் தன்னை மோசம்செய்வானென்று பயப்படுகி

1 பிருதிலி, அபய, தேயு, வாயு, ஆகாசம்

2 கால மால³ அழியாதது⁴ ஆனந்தம்⁵ முழுப்பாகம்

6 காட்டில் ஒத்ததக்கது

7 திருப்பாறகடலில் ஒஷ்திகளின் ரஸமவிடிகக்கடந்து அமிர
உண்டாகின்றதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது ஆரணயகமென்பதற்
உபநிஷத்தென்பதும், ஒஷ்திகளில் அமிரதமென்பதற்குத் தானயங்கள்
யஜஞ்சேஷமென்பதும் பழையஉரை

8 ஸந்ததிருளரு என்பது கருத்தது

ந கிருஷ்ணதவைபாயனராற் சொல்லப்பட்ட வேதமாகிய ரதப் பாரதத்தை ஒருவிதவான பிறருக்குச் சொல்லுவதினாலவியலாபம் பெறுவான், சிசுஹத்திமுதலான பாவங்களையும் நிசமாமாக விலக்கிவிடுவான் எனப் பரிசுத்தனாக இருந்து இந்த னுக்கிரமணிகாததியாயத்தை ஒவ்வொரு புண்ணியகாலத்திலும் பப்பானே அவனாற் பாரதம்முழுமையும் படிக்கப்பட்டதுபோகும் எனப்பது என்கருதது ரிஷியினாற்சொல்லப்பட்ட இந்தப் பாரதத்தை எவன் ஸரத்தையோடு நித்தியமாகக் கேட்பானே நதமனிகன தீரக்காயுளையும், கீர்த்தியையும், ஸ்வாக்கத்தை அடைவான்

முன்பு, தேவர்களெல்லாரும்சோந்து நான்குவேதங்களை ஒரு, ட்டிலும் பாரதத்தை ஒருதட்டிலுமாக வைத்துத் தராசில் நிறுத் ளா உபநிஷத்துக்களடங்கிய நான்குவேதங்களைக்காட்டிலும் பாரதம் அதிகமாகவிருந்தது அதுமுதல் இவவுலக்தில இது ஹாபாரதமென்று சொல்லப்படுகிறது நிறுக்கப்படும்போது ஹததாகவும் பாரம் என்று சொல்லப்பட்ட ஆரத்தகௌரவ ளளதாகவு மிருந்ததனாலும் மஹாபாரதமென்று பெயர்பெற ன இரதப்பெயர் வந்த காரணத்தை அறிகிறவன் எல்லாப் பவங்களாலும் விடப்படுகிறான், தவமும் பாவத்தைப் போக்கு மது, வேததில் சொல்லப்பட்ட வாணஸரம் ஆசாரங்களும் வத்தைப் போக்குகின்றன, சிரமத்தைப்பொறுத்துப் பொரு, டுவதும் பாவத்தைப் போக்குகிறது மேற்சொன்னவையே ட்டு எண்ணத்தோடு செய்யப்பட்டால் பாவங்களாகின்றன

அனுக்கிரமணிகாபர்வம் முற்றிற்று

இரண்டாவது அததியாயம்
1 பாவஸங்கிரகபாவம்.

(மஹாபாரதத்திலுள்ள பர்வங்களையும் அவற்றின்
விஷயங்களையும் கூறுவது)

ரிஷிகள், “ஓ! ஸூதபுத்திரரே! ஸமந்தபஞ்சகமென
சொன்னீரே, அதன்வரலாறையெல்லாம் நாங்கள் செவ்வ
யாகக் கேட்க விரும்புகின்றோம்” என்றுகேட்க, ஸூதா சொ
லானா

“அந்தணர்களே! அழகானதைகளை நான்சொல்லுகிறே
கேளுங்கள் சிறந்தஸாதுக்களே! ஸமந்தபஞ்சகமென்று மெ
ருள்ள இடத்தைப்பற்றியும் நீங்கள்கேட்கவேண்டும் திரேதாயு
துவாபரபுகம் இவ்விரண்டின் ஸந்தியில் சஸ்திரதாரிகளிற சிறந்த
ரான பரசுராமா கோபத்தினால் தூண்டப்பட்டு, பூமிகு அர
ளான கூத்திரியஜாதியரை அடக்கடி வதஞ்செய்தார அ
னிகு ஒப்பான சகதியுள்ள பரசுராமா தம்முடைய பராகிர
தினால் கூத்திரியர்களெல்லாரையும் அழித்து, ஸமந்தபஞ்ச
என்னும் இடத்தில் ஐந்து ரத்தமடுக்களை உண்டாக்கினொன்று
கோபமிஞ்ரத அவா, ரத்தமே ஜலமாக நிரம்பிய அந்தமடுக்கள்
ரத்தத்தினாலேயே பிதிரைகளுக்குத் தாப்பணம் செய்தாரென்று
நாம கேட்குகுகிறோம் பிறகு, அவா பிதிரைகளாகிய ரிசீ
முதலானவர்கள் பரசுராமரிடத்திற்குவந்து, ‘ஓ! ராம! ரா
பெரியபாக்கியம்பெற்றவனே! பிறகு குலத்தோனே! ஸாமாத
முள்ளவனே! உன்னுடைய இரதப் பிதிராகதியாலும் அதிகச
யாலும் சந்தோஷமடைந்திருக்கிறோம், பெரியசகதி உள்ளவ
உனக்குக் கீழ்மம் உண்டாக்ககடவது வேண்டியவரத்தைக்கே
என்று சொன்னார்கள்

பரசுராமா, ‘பிதிரைகளுக்கு என்னிடம் பிரீதியும் அணு
கத்தைப்பெறுதற்கு என்னிடத்துத் தகுதியுமிருக்குமாயின, நா
கோபத்தினால் மூடப்பட்டு கூத்திரியர்களை அழித்ததாகிய
தப்பாவத்தினின்றும் விடுபடக்கடவேன இதுதான் நான்வேண்
கிறவரம் என்னுடைய இரதமடுக்களும் புண்ணியதீர்த்தங்களாக
பூமியிற்பெயாபெற்று இருக்கக்கடவன என்றாரா பிறகு, பிதி
கள், ‘அப்படியே யாருக்’ என்று அவருக்குக்கூறி, ‘நீ பொறு

1 இதிற பாரதத்தை முழுவதும் சுருக்கமாகச்சொல்லப்படுதலி
இதனை ஸூதபாரதமென்பா

பணமும்' என்று அவரைத்தடுத்தார்கள் உடனே, அவர் சாரதாவினாரகதமே ஜலமாகவுடைய அந்த மடுக்களின் சமீபத்திலுள்ள தேசம் ஸ்மரதபஞ்சகமென்னும் புண்ணியக்ஷேத்திரமாகச் சொல்லப்படுகின்றது எந்தத்தேசம் எந்த அடையாளத்தோடு உயதாகக் காணப்படுகின்றதோ அந்த அடையாளப்பெயராலேயே அந்தத்தேசம் வழங்கத்தக்கதென்று தெரிந்தவா சொல்லுகின்றனர் கலியுகத்திற்கும் துவாபரயுகத்திற்கும் ஸந்திரோந்தராக ஸ்மரதபஞ்சகத்தில் கௌரவசேனைக்கும் பாண்டவசேனைக்கும் யுத்தம் உண்டாயிற்று மிகவும் தாமமநிறைந்ததும் பிழையப்பற்றிய தோஷமில்லாததுமான அந்தத்தேசத்தில் யுத்தஞ் செய்வதற்காகப் பதினெட்டு அக்ஷௌஹினிகள சோந்தன பிராமணர்களே! அந்த அக்ஷௌஹினிகள அவஸ்தமசோந்தாங்கேயே முடிவையடைந்தன பிராமணர்களே! அந்த ஸ்மரதபஞ்சகமென்னும் தேசத்தினபெயர் இவ்வாறு ஏற்பட்டது புண்ணியக்ஷேத்திரமும் அழகியதுமாகிய அந்தத்தேசத்தை உங்களுக்கச் சொன்னேன் சிறந்தவமுள்ளவர்களே! பிராமணஸரேஷ்டர்களே! அந்தத் தேசத்திற்கு மூன்று லோகங்களிலும் பிரசித்திவந்த வரலாற்றைப்பற்றியும் முழுவதும்சொன்னேன்” என்றுகூறினார்

ரிஷிகள், “ஓ! ஸூதபுத்திரரே! அக்ஷௌஹினிகள் எனப்படுகிறீர் சொன்னீரல்லவா? அதையெல்லாம் விவரமாகக் கேட்க விரும்புகின்றோம் ஓர் அக்ஷௌஹினியின் தூலாட்கள், குதிரைகள், தேர்கள், யானைகள் இவற்றின் அளவைச் சரியாக எங்களுக்குச் சொல்லும், உமக்கு எல்லாம் தெரியுமே” என்று கேட்டனர்

ஸ்ூதபுத்திரர், “ஒரு தேரும், ஒருயானையும், ஐந்துதூலாட்களும், மூன்று குதிரைகளும் சோந்தது ஒரு பத்தியெனப்பதாகச் சீனவிதி தெரிந்தவர்கள் சொல்லுகின்றனர், இந்தப்பத்தி, மூன்றுகொண்டதை ஒருசேனாமுகமென்று அறிவுடையோர் கூறுவதெனினர், மூன்றுசேனாமுகங்கள் சோந்தது ஒருகுலமென்று வைக்கப்படுகின்றது மூன்றுகுலங்கள் ஒருகணமென்று பயாபெறும், மூன்றுகணங்கள் ஒருவாகினி, மூன்றுவாகினிகள் ஒருபிருதீனென்று தெரிந்தவர்கள் சொல்லுகின்றனர், மூன்றுபிருதீன்கள் சோந்தது ஒருசமு, மூன்று சமுகங்கள் சோந்தது ஓர் அனீகினி, பத்து அனீகினிகளை ஓர் அக்ஷௌஹினி என்று அறிவுடையோர்கள் சொல்லுகிறார்கள் பிராமணேந்திரர்களே! அக்ஷௌஹினி ஒன்றுக்கு ரதங்களின் எண் இருபத

தோராயிரத்து எண்ணூற்றெழுபது என்பதாக அக்ஷௌஹிஸங்கியை தெரிந்தவர்கள் நிர்ணயித்திருக்கின்றனர் யானைகள் ஸங்கியையும் இவ்வளவே பதாகிகள் லக்ஷத்தொன்பதினாயிரத் முந்நூற்றைம்பது குற்றமற்றவர்களே! குதிரைகள் அறுபதையாயிரத்து அறுநூற்றுப்பத்தென்று ஸங்கியை செய்திருந்தார்கள் தபோதனர்களே! ஸங்கியை சரியாகத் தெரிந்த ஜனங்கள், அக்ஷௌஹிணியென்று சொல்வதை நான் உங்களுக்கு உவாகசசொன்னேன்

பிராமமணஸரேஷ்டர்களே! இந்தஸங்கியைப்படி, கௌபாண்டவருடைய சேனைகள் மொத்தம் பதினெட்டு அக்ஷௌஹிணிகள் இருந்தன ஆசசரியமான செய்கையையுடைய கார்த்தான், கௌரவர்களைக்காரணமாகக் கிருத்தசேனைகளை அருடதத்திறசோதது அங்கேயே முடித்தது

உயரந்த அஸ்திரங்கையுடைய பீஷ்மா பத்துத்தினங்களும் தஞ்செய்தார துரோணா ஐந்துதினங்கள் கௌரவசேனைகளாகிய சத்தருணையங்களைப்பிடிப்பவனாகிய காணா இரண்டுநாள யுத்தஞ்செய்தான் சல்லியன் அரைநாள யுத்தஞ்செய்தான் அதற்குமேலே கதாயுத்தம்நடந்தது அந்தக்கயுத்தம்நடந்த பகலமுடிந்தபிறகு அராவத்தாமாவும் கிருதவாவும் கிருபாசாரியரும் இரத்திரியிற் கவலையுற்றுத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த பாண்டவசேனைத்தலைவரை வதஞ்செய்தனர் செளகரே! உமதுஸத்திரயாகத்தில் நான்கொலுக்கிறதும் ராஜாக்களின் கோத்தியையும் சகதியையும் தெரிவிப்பதுமாகிய உத்தமமாபாரதக்கதையை ஜனமேஜயருடைய ஸாப்பயாகத்தில் வியாருடைய சிஷ்யராகிய சிறந்தபுத்தியுள்ள வைசம்பாயனர் விரிவாகச் சொன்னார் அந்தப் பாரதத்திற் பௌஷ்யபாவமும் பௌலோபாவமும் ஆஸ்திகபாவமும் முதலில் சொல்லப்பட்டன

மோக்ஷத்தை அடையவிரும்புகிறவர்களால் வைராக்கிய அங்கீகரிக்கப்படுவதுபோல புதிய புதிய விஷயங்களும் பத்தங்களும் சரித்திரங்களும் அநேகதாமவியவஸதைகளுமுள்ள, கிய பாரதம் புத்திசாலிகளான மனிதர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது அறியத்தக்கவற்றுள் ஆதமாவைப்போலவும், கிருபத்தக்கவற்றுள் உயிரைப்போலவும், மேலான அரத்தமுள் இந்த இதிஹாஸம் எல்லா உபதேசங்களிலும் மிகச்சிறந்த ஆகாரத்தைவிடத் தேகம் எப்படி நிற்பதிலையோ அடியே இரத்தக்கதையைவிட்டு எந்தக்கதையும் இப்பூமியில் இல்லாபாரேயனை விரும்புகிற வேலைக்காரர்கள் நல்லகுலத்திற்பிற

ரபுவை அடுப்பதுபோலக் ¹ கவிகள் இந்தப்பாரதத்தை ஆதாரமாக அடைகிறார்கள் உலகத்தையும் வேதத்தையும் சோந்த சொந்தமானதும் உயிரெழுத்து மெய்யெழுத்துக்களில் அடங்கியிருப்பதுபோல, உயர்ந்த ஞானமானது இந்த உத்தமமான இதிறுத்தில் அடங்கி இருக்கிறது புத்திமான்களால் ஆதரிக்கப்படும், புதிய புதிய சொற்களமைந்த பாவங்களோடு கூடியதும், உபமாகிய விஷயங்களும் நியாயங்களும் சோந்ததும், வேதாதைகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமாகிய பாரதமென்னும் இதிபாஸத்தின் பாவஸங்கிரகத்தைக் கேளுங்கள்

(நூற்பார்வங்களின் பெயர்கள்.)

முதலாவதாகிய ஆதிபாவத்தில், ² அணுகிரமணிகாபாவம், வஸங்கிரகபாவம், பெளஷ்யபாவம், பெளஷோமபாவம், ஆஸகபாவம் இவை முறையேயுள்ளன, இவை பாரதத்தின் முதல முகந்தர அம்சாவதாரணபாவமும், பிறகு ஆசசரியமும் மயிரககூசசண்டாககததக்கதுமாகிய ஸம்பலபாவமும், ³ ஜதுகருஹதாஹவமும், ஹிடிம்பவத பாவமும், பிறகு புகவதபாவமும், அதன்பிறகு சைதிரதபாவமும், அதன்பிறகு பாஞ்சாலீதேயியின் ஸவமவரத்தைப்பற்றிய ஸவயமவரபாவமும், பிறகு அரசாக்களைப் பாரகிரமத்தினால் ஜயித்தது திரௌபதியைவிவாகமசெய்துள்ளவதைப்பற்றிய வைவாஹிகபாவமும், விதுராகமனபாவமும், அதன்பிறகு ராஜ்யலாபபாவமும், அரஜுனவனவாஸ பாவமும், பிறகு சுபத்திராஹரணபாவமும், சீபத்திராஹரணத்துக்குமல ⁴ ஹரணஹரணபாவமும், பிறகு காண்டவதாஹமென்னும் பாவமும், அந்தச்சமயத்திலே மயனென்னும் அஸூரகிலபியைக் கண்டதைக் குறித்த மயதாசனபாவமும் ஆகிய இவை சொல்லப்பட்டன

ஆதிபாவத்திற்குப் பிறகு ஸபாபாவம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது ² அதில் மந்திரபாவமும், அதன்பிறகு ஜராஸநதவதபாவமும், பிறகு திகருவிஜயபாவமும், திகருவிஜயத்துக்குமேல் ராஜ்யபாவமும், அதன்பிறகு ⁵ அரககாபீஹரணபாவமும், பிறகு

¹ பரந்த ஞானமுடையவர்கள்

² கதையை வரிசைப்படுத்திச் சொல்வது

[பெயர்

³ அரசுமாளிகையைக் கொளுத்தியது ஜதுகருஹபாவம் என்றும்

⁴ பெண்ணுக்குச் சிறப்புக்களைக் கொண்டிப்போவது

⁵ வந்தவர்களுக்குப் பூஜையைச் சோதன

சிசுபாலவதபாவமும், அதனபிறகு ¹ தயூதபாவமும், அதனபிறகு ² அதுதயூதபாவமும் சொல்லப்பட்டன

ஸபாபாவததுகருப்பிறகு அரண்யபாவம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது அதிலு ஆரண்யகபாவமும், கிரமீரவதபாவமும், அதனபின் ³ அரஜுனாபிகமனபாவமும், அதனபிறகு வேட வேஷபூண்ட சிவபிரானுகும் அரஜுனனுகும் நடந்தபுத்தததைப்பற்றிய கைராதபாவமும், அதனபின், ⁴ இரத்திரலோகாபிகமபாவமும், தாமததையும் தனயையும் தெரிவிக்கிற நளோபாயான பாவமும், பிறகு மிருதஞானமுள்ள தாமராஜாவினுடைய தீர்த்த யாததிரையைப்பற்றியதாகிய தீர்த்தயாதாரபாவமும், ஜடாஸூரவதபாவமும், அதனபிறகு யக்ஷபுத்தபாவமும், நிவாகவசுபுத்தபாவமும், அதனபிறகு ⁵ அஜகரபாவமும், அதனபிறகு மார்க்கண்டேய ஸமாஸ்யாபாவமும், அதனபிறகு திரௌபயஸ்தயபாமா ஸமவாதபாவமும், அதனபிறகு கோஷ்யாதாரபாவமும், துரியோதனன பிராயோபவேசம் செய்ததும், காண்குமேற்காரியத்திற்காக மந்திராலோசனை செய்ததும், அதனபிறகு மிருகஸவபித்தோதபவ பாவமும், ⁶ வீரீஹிதரௌணிகமென்ற சாதிரததைப்பற்றிய வீரீஹிதரௌணிகபாவமும், ⁷ இரத்திரதயும்பாக்கியானமும், திரௌபதீ ஹரணபாவமும், ஜயதரதவிதேக்ஷணபாவமும், ராமோபாக்யானமும், அதனபிறகு ஸாவித்திரி என்னும் பதிவிரதையினுடைய ஆசசரியமான மகிமையைப்பற்றிய பதிவிரதாமாகாதமியபாவமும், அதனபிறகு ⁸ குண்ட ஹரணபாவமும், அதனபிறகு ஆரணேயபாவமும் ஆகிய இன்கள் சொல்லப்பட்டன

அதனபிறகு விராடபாவம் அதிலு பாண்டவப்பிரவேசபாவமும், ஸமயபாலனபாவமும், கீசகவதபாவமும், அதனபிறகு கோக்கிரஹணபாவமும், அதனபிறகு அபிமனயுவுக்கும் விராடபுத்திரியாகிய உத்தரைக்கும் நடந்த விவாஹததைப்பற்றியவைவாஹிகபாவமும் ஆகிய இவை சொல்லப்பட்டன

1 குதாட்டததைப்பற்றியது

2 இரண்டாமுறை குதாடியதைப்பற்றியது

3 அரஜுனன பாசுபதாஸதிரத்திற்காகச செவவது

4 அரஜுனன இரத்திரலோகத்துகருப போனது

5 மலைப்பாமபாக இருந்து பீமஸேனனைப் பிடித்துக்கொண்ட ஷனைத தாமராஜா ஸந்தித்தது 6 பதக்குநெல தானஞ்செய்ததைப்பற்றியது

7 இதை அரண்யபாவத்திலு மார்க்கண்டேய ஸமாஸ்யாபாவத்தோடுததுக்கொள்ளவேண்டி

8 காணனுடைய குண்டலத்தை இரத்திரன வாங்குவது

அதற்குமேல வெகு ஆசசரியமாயுள்ள உத்தியோக பாவம், தில்லேநோதயோகபாவமும், அதன்பின் ஸஞ்சயபாவமும், நுதராஷ்டிரன் கவலையினால் தூங்காமலிருப்பதைப்பற்றிய பரஜா பாவமும், ரஹஸ்யமான ஆதம்ஞானம் அடங்கிய ஸந்தஸ்திய பாவமும், அதன்பிறகு ¹யானஸந்திபாவமும், பகவத்யானமும், மாதலியின் உபாக்கியானமும், காலவருடைய சரித்திரம், ஸாவித்திரோபாக்கியானமும், வாமதேவோபாக்கியானமும், நுதூபாக்கியானமும், ²ஜாமதகினீய உபாக்கியானமும், நாடச ராஜகமென்னும் உபாக்கியானமும், கிருஷ்ணஸபாபபிரபசமும், விதுலை எனப்பவள தன புத்திரனுக்குப் புத்திசொன்னம், ³ஸைநய நிரயாணபாவமும், விசுவோபூதகியூனமும், மூாதமாவாகிய ⁴காணனுக்குக் கிருஷ்ணனுடன் நடந்த விவாதம், காரியாலோசனையில் நிச்சயத்தைச்செய்து கிருஷ்ணன் சுவேனச சேனாபதியாக அபிஷேகம் செய்ததைப்பற்றிய விசித்திரம் அநேக கதைகள் சோந்ததுமாகிய ஓர் உபாக்கியானமும், தனபின் கௌரவசேனையும் பாண்டவசேனையும் புறப்படுவதாய் ஸைநய நிரயாணபாவமும், அதன்பிறகு ரதஅதிரத ஸங்கிணபர்வமும், அதன்பிறகு கோபத்தை விருத்தி செய்வதாகிய -லாக தூதாகமணபாவமும், அம்போபாக்கியான பாவமும் கிய இவைபுள்ளன

அதன்பிறகு பீஷ்மபாவம் அதில் பீஷ்மரைச சேனாபதியாபட்டாபிஷேகம் செய்ததைப்பற்றிய ஆசசரியமான பீஷ்மாபிஷேகபாவமும், அதன்பிறகு ஜம்பூதவீபநிரமாணபாவமும், அதன்பின் தவீபங்களின் விஸ்தாரத்தைப்பற்றிச் சொல்லதாகிய பூமிவமும், ⁶ மஹரிஷியாகிய வியாஸா ஸஞ்சயனுக்கு ஞானகண்ணைக்கொடுத்ததும் பகவத்கீதாபாவமும், அதன்பின் பீஷ்மபாவமும் சொல்லப்பட்டன

அதன்பின் துரோணபாவம் அதில் துரோணாபிஷேகபாவம், ⁷ஸம்சபதகவதபாவமும், அபிமனயுவதபாவமும், பிரதிஜஞாவமும், ஜயதரதவதபாவமும், கடோதகசுவதபாவமும், மயிராக

1 ஸஞ்சயன் துதுசென்னுவந்தபிறகு கிருதராஷ்டிரனை ஸபையில்

2 பரசுராமா [ஸந்தித்தது

3 சேனையைப் புறப்படச் சித்தஞ்செய்வது

4 இது பகவத்யானபாவத்தைச் சோந்தது

5 உலாகனதாகமண பாவத்தை ஸைநயநிரயாணபாவத்திற் சோத்தகொள்ளவேண்டும்

6 இது அதிகபாடம் 7 ஒருவகைக் கூட்டத்தாரா

கூசசலேடுககத தககதாகிய துரோணவதபாவமும், நாராயண திரமோக்ஷபாவமும் உள்ளன

அதனபின் காண்பாவம் சொல்லப்பட்டது

அதனபின் சுலீயபாவம் இஃது அறியத்தககது, இத¹ ஹரதபாவேசபாவமும், பிறகு கதாயத்தபாவமும், புண்ண திரத்தககனையும் வமசககனையும் பற்றிய ஸாரஸவகோபாககியர மும் உள்ளன

அதனமேல் மிகவும் அருவருககதகக ஸௌபதிகபா சொல்லப்படுகின்றது இதனமேல் வெகு கொடுமையான ஐக பாவமுள்ளது

(அதனபிறகு ஸதிரீபாவம்) அதில் ஜலப்பிரதானிகப மும், அதனபின் ஸதிரீவிலாபபாவமும் உள்ளன

அதனபின், கௌரவரகருடைய பிரேதகாரியங்களை பற்றி² ஸராதத பாவம், பிராமணரூபமாக வந்த சாரவாகனெனது ராக்ஷஸனைச் சிக்ஷித்ததாகிய சாரவாகனிகரஹபாவம், புத்திம கிய தாமரஜாஸின் பட்டாபிஷேகத்தைப்பற்றிய அபிஷேக வம், அதனபின் கரஹவிபாகபாவம் (இவைகள் உள்ளன)

பிறகு சாந்திபாவம் அதில் ராஜதாமாஸுசாஸனபாவமு ஆபத்தாம பாவமும், அதனபின் மோக்ஷதாமபாவமும் சொல் பட்டுள்ளன சுகபரஸூபிகமனமும், நாராயணீயமென்ற பிரம பிரஸூனுசாஸனமும், தூவாஸரிஷ்யின் உதபத்தியும், மாயோடு அவாசெய்த ஸமவாதமும் சொல்லப்பட்டுள்ளன

அதனபிறகு, ஆனுசாஸனிகபாவம் அதனபின், ஞாதா கிய பீஷமா ஸவாககம்போனத்தைப்பற்றிய ஸவாககாரோஹ பாவம் உள்ளது

பிறகு, எல்லாபாபங்களையும் போககதகக ஆஸ்வமே பாவம் அதனபின், ஆதமஞானத்தைப் போதிக்கும் அனுதி பாவமுள்ளது

(அதனபின்) ஆஸ்ரமவாஸபாவம் இதில்³ புதரதாசனப மும், அதனபிறகு நாரதாசனபாவமும் உள்ளன

அதனபின், பயங்கமும் வெகுகொடுமையுமான மௌ பாவம்

(அதனபின்) மகாப்பிரஸ்தானபாவம்

- 1 துரியோதனன் மடுவில் ஒளித்தது
- 2 ஸராததபாவமுதலிய ஞானமும் சாந்திபாவத்திலுள்ளவை
- 3 இறந்துபோன புத்திரர்களைத் திருதராவீழ்மூலம் பார்த்தது

அதன்பின், ¹ ஸவாககாரோஹணபாவம்

அதன் பிறகு, ² கிலமெனறு பெயருள்ள புராணமாகிய ஹரிமசம் அதில் முதலில் ஹரிவம்சபாவமும், பிறகு, குழந்தைப் நவமுள்ள கருஷணன் செய்கைகளும் அப்படியே கமஸனுடைய தழும் அடங்கிய விஷ்ணுபாவமுமுள்ளன, பவிஷ்யபாவமெனத் தம் மிக ஆச்சரியமானது, அதுவும் கிலங்கனிலே சோந்தது

பூரணமாக இந்த நூறுபாவங்களும் மஹாத்மாவாகிய வியாஸர் சொல்லப்பட்டன பிறகு, ரோமஹாஷணரின புத்திரராகிய ஸுளதியால் தலைமையாகிய பதினெட்டுப் பாவங்களும் ஸரியாக நம்மீசாரணயத்தில் உபநயனிக்கப்பட்டன பாரதகதையின் நுககம் அனுகிரமணிகாதயாயத்திற் சொல்லப்பட்டது இதில் வஸங்கிரகம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது

(வீரவங்கனின் விஷயவிவரணமும் அந்நாய ஸலோக ஸங்கீத்யமும்)

பௌஷ்யபாவம், பௌலோமபாவம், ஆஸதீகபாவம் இவை ராதத்திற்கு ஆரம்பமானவை, அம்சாவதாரணபாவம், ஸம்பவபாவம், ஜனகருஹதாஹபாவம், ஹிடிம்பவதபாவம், பகவதபாவம், சதராதபாவம், திரௌபதிஸவயமவரபாவம், பராகிரமத்தில ராஜாககளை ஜயித்து விவாஹஞ்செய்ததைப்பற்றிய வைவாறிகபாவம், விதுராகமனபாவம், ராஜயலாபபாவம், அரஜுனன்வாஸபாவம், ஸூபதராஹரணபாவம், ஹரணஹரணபாவம், ரண்டவதாஹபாவம், மயதாசனபாவம் ஆகிய இவை ஆதி ரவத்தில் சொல்லப்பட்டன

(இவற்றுள்) பௌஷ்யபாவத்தில் உதங்கமுனியினுடைய ஹிமை வாணிக்கப்பட்டுள்ளது பௌலோமபாவத்திற் பிருகுமசத்தின் அபிவிருத்தி கூறப்பட்டது ஆஸதீகபாவத்தில் ஸாபககௌல்லாவற்றின் உதபத்தியும், கருடோதபத்தியும், திருபாரகடலைக் கடைந்ததும், உச்சைஸ்ராவம் உண்டானதும், பரிசுத்தன புத்திரராகிய ஜனமேஜயமஹாராஜா ஸாபயாகஞ்செய்யும்பாது மஹாத்மாகளாகிய இந்தப் பரதவம்சராஜாக்களுடைய கதை சொல்லியவரலாறும் சொல்லப்பட்டன

ஸம்பவபாவத்தில் அநேகராஜாக்கள், மற்றசஞ்ராகள், தவையான மஹரிஷி இவர்களுடைய உதபத்திகள் சொல்லப்பட்டன நத ஸம்பவபாவத்தில் தேவர்கள், திதியின்புதராகளும் தனுன புதராகளுமாகிய அஸுரர்கள், மிருதசக்தியுள்ள யக்ஷர்கள்,

1 பாண்டவர்கள் ஸவாககம் போனதைத் தெரிவிப்பது

2 சிதறிப்போன விஷயங்களடங்கியது

நாகாகளென்னும் ஒருவகைத் தேவஜாதிகள், ஸாபநகள், சுந்தரர்கள், பக்ஷிகள் ஆகிய இவர்களுடைய அம்சங்கள் பூமியிலவராதும், இன்னும் அநேக விதங்களான தேவஜாதிகளின் உற்பத்தியும் சொல்லப்பட்டன. சிறந்த தவமுள்ள கண்ணாவம்ஹரிஷியி ஆஸ்ரமத்தில் சஞ்ஞதலையினிடத்துத் துஷ்யந்தனுக்குப் பரதசுவாததி பிறந்ததும், அவனுடையபெயரையிட்டு இக்குலத்திற்கு உலகத்திற்கு பாரதமென்றபெயர் வந்ததும், சந்தனுவின வீட்டிலுள்ள கங்காதேவியினிடம் மஹாத்மாவாகக்களங்கிய வஸுக்கள் பிறந்ததும், அவர்கள் மறுபடியும் ஸ்வாககமசென்றதும், அவர்களுடைய 1 தேஜஸ்களின் அம்சங்களசோந்ததும், பீஷ்மா உத்பத்தியாராதும், அவர் ராஜ்யத்தைவிட்டு நித்தியபிரமமசரிய விரத்ததில் இருந்ததும், பிரதிஜைஞயை நிறைவேற்றினதும், சித்திராங்கத்தைக் காப்பாற்றியதும், சித்திராங்கத்தை இறந்துபோனபிறகு இளையஸுஷேதரனாகிய விசித்திரவீரியனை ரக்ஷித்ததும், அவனை ராஜ்யத்தில் ஸ்தாபித்ததும், ஆணிமாண்டவயரிஷியின் சாபத்தினால் தாமதேவன் மனுஷ்யலோகத்தில் விதூரராகப் பிறந்ததும், கிருஷ்ணத்தை வயனரால் திருதராஷ்டிரமும் பாண்டமும் ஜனித்ததும், தூவா முனிவருடையவரதானத்தினால் பாண்டவர்கள் பிறந்ததும், பாண்டவர்கள் வாரணாவதம் போவதைப்பற்றித் துரியோதனன் பரிதிராலோசனைசெய்ததும், அவன் பாண்டவர்களை வஞ்சகமடையப் புரோசனை அனுப்பியதும், அந்தச்சமயத்தில் புத்திசாலியாகிய தாமராஜாவுக்கு மிலேசசபாஷையில் மாககத்தில் விதூரராயைத் ஹிதோபதேசமும், விதூரரோனன்தலைசுரங்கமாக் வழிசெய்யப்பட்டதும், அரக்குமாஸிகையில் ஐந்து பிள்ளைகளே தூங்கிக்கொண்டிருந்த வேட்சிசையையும் புரோசனென்னும் துரியோதனனுடைய மந்திரியையும் எரித்ததும், பயங்கரமான வனத்திற்குப் பாண்டவர்கள் ஹிடிமபையைக் கண்டதும், மஹாபலசாயான பீமஸேனன் ஹிடிமபனை வதஞ்செய்ததும், கடோதகனுடைய பிறப்பும், அளவற்ற மகிமைபொருந்திய வியாஸரிஷியைக் கண்டதும், அவருடைய ஆஜைஞயால் ஏகசகராபுரியில் ஒரு பிரமமணனுடைய கிருஷ்ணத்திற்கு பிறருக்குத் தெரியாதபடி பாண்டவர்கள் வாஸஞ்செய்ததும், பகாஸுரனைக் கொன்றதும், பாண்டவர்களை ஜனங்கள் ஆசசரியமடைந்ததும், திரௌபதி திருஷ்டயுமன்ன இவர்களுடைய பிறப்பும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

பாண்டவர்கள் ஒருபிரமமணனிடத்திலிருந்து திரௌபதியிசயமவரத்தைக்கேள்விபுற்று வியாஸசொல்லினாலும் தூண்டப்பட

வாகளாகி, திரௌபதியை அடையவிரும்பி ஸவயமவரம பாரபப்
 ற்கு ஆசையுடன் குதூஹலமாகப் பாஞ்சாலதேசத்தை நோக்கிச்
 சென்றாகனென்பதும், அப்போது, அராஜுனன் கங்கைக்கரையில்
 ஹகாரபாணனென்று சொல்லப்பட்ட சித்தரத்தனென்னும் கந்தா
 னை ஜயித்தது, பிறகு அவனோடு ஸநேகஞ்செய்துகொண்டு அவ
 டத்திலிருந்தே உத்தமங்களாகிய தபதி உபாகயானததையும்
 சிஷ்டோபாகயானததையும் ஒளாவோபாகயானததையும் கேட்
 ரெனென்பதும், எல்லாஸஹோதராகளுடனுஞ்சோநது பாஞ்சால
 தேசத்தை நோக்கிச் சென்றெனென்பதும், பாஞ்சாலநகரத்தில
 ராஜுனன் லக்ஷ்யத்தை அறுத்து எல்லா அரசாக்களுக்கும் நடு
 ல திரௌபதியை அடைந்தானென்பதும், அங்கே பீமஸேனனும்
 ராஜுன்னும், சண்டைக்குவந்த ராஜாக்களையும் சல்லியனையும்
 ண்ணையும் பெரியபுத்தத்தில் தங்கள் பராகிரமத்தால் ஜயித்
 நரெனென்பதும், அளவீடக்கூடாததும் மனுஷ்யாக்களுக்குடா
 துமாகிய அவவிருவருடைய அந்தப் பராகிரமத்தைக் கண்டு,
 ஹாபுத்திமானங்களாகிய பலராமரும் கிருஷ்ணபகவானும் அவாக
 'ப பாண்டவாகனென்று ஊஹித்தும்' அவாளுடன் ஸந்திப்ப
 மகாகக் குயவனவீட்டில் அவர்கள் 'தங்கினி' இடத்திற்குச் சென்
 நரெனென்பதும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன

ஒருத்தி ஐவருக்கு மனைவியாயிருப்பதைப்பற்றித் துருபதன்
 சாரப்படுவதும், ஆசசரியமான பஞ்சேந்திரோபாககியானமும்,
 ரௌபதியின் விவாஹம் தேவர்களால் விதிக்கப்பட்டதேயல்
 து மானிடாக்களுடையதனெனென்பதும், துரியோதனன் விதூர
 ரப் பாண்டவாக்களிடம் அனுப்பினதும், விதூரபோயசச்சோத
 ம, கிருஷ்ணனைக் கண்டதும், பாண்டவாக்கள் காண்டவபரஸ்தத்
 ல வலித்ததும், பாதிராஜ்யம் கொடுத்ததும், நாரதருடைய
 ஜஞையினால் திரௌபதியைப்பற்றிப் பாண்டவாக்கள் வயவஸதை
 சய்துகொண்டதும், அந்த விஷயத்தில் ஸுநதோபஸுநதாசு
 ளன்னும் அஸுரர்களின் சரித்திரமும் சொல்லப்பட்டன

பிறகு, யுதிஷ்டிரா, திரௌபதியுடன் உட்காந்திருக்கும்
 பாதா வீரனான அராஜுனன் ஒரு பிராமமண்ணுக்காக உள்ளே
 ரவேசித்தது, ஆபுத்தத்தை எடுத்துக்கொண்டு பிராமமண்ணுடைய
 கோதனத்தை விடுவித்து விடுசென்றபின் நியமத்தைக்காப்பாற
 வதற்காக வனம் சென்றதும், அவன் வனவாஸததுக்குப்
 பாகையில் வழியில் உலாபியென்னும் நாககன்னிகையோடு
 சாந்ததும், புண்ணியதீர்த்தங்களுக்குப் போனதும், பப்ருவாகன

னென்னும்குமாரன ஜனித்ததும், அவ்விடத்திலேயே அந்த ஜூனன், ஒரு பிரமமரிஷியின் சாபத்தால் முதலை ஜனமமடை அழகான ஐந்து அபஸ்ஸுகளுக்குச் சாபவிமோசனம்செய்தும், பரபாஸதீர்த்தத்தில் கிருஷ்ணன் அரஜூனனோடு சோதனம், அரஜூனன் துவாங்காங்கரத்தில் தன்மீது காதல்கொண்ட ஸுபத்திரையின்மேல் தானும் காதல்கொண்டு கிருஷ்ணனுடைய அனுமதியினால் அவளை அடைந்ததும், பெண்ணுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட சிறப்புகளை எடுத்துக்கொண்டு தேவகியின் புத்திரராகிய கிருஷ்ணன் வந்திருந்தபோது ஸுபத்திரைக்கு உயரத்தசக்கியுள்ள அமையு பிறந்ததும், திரௌபதிக்குப் பிள்ளைகள் பிறந்ததும் செல்லப்பட்டிருக்கின்றன

கிருஷ்ணனும் அரஜூனனும் வேடிகையாக யமுனையின் கிற் சென்றபோது கிருஷ்ணனுக்குச் சக்கரமும் அரஜூனனுக்குத் தனுஸும் கிடைத்ததும், காண்டவவனத்தைத் தகனம்செய்வதும், அக்கினியிலிருந்து மயனும் தக்கனபுத்திரனாகிய அர்ஜுனனென்னும் நாகனும் விடுபட்டதும், மந்தபால் மஹரிஷிக் குசாங்கியென்னும் பக்ஷியினிடத்திற் புத்திரோத்தபத்தியும் ஆக இவை வெகு விரிவாகச்சொல்லப்பட்டுள்ளன (இவைகள் அடக்கிய) இது முதன்மையான ஆதிபாவமென்று சொல்லப்படுகின்ற உயரந்த தேஜஸுள்ள மஹாதமாவாகிய வியாஸமஹரிஷி னால் இருநூற்றிருபத்தேழு அத்தியாயங்களும், அவற்றில் எண்மூன்றாம் பீரத தெண்ணுற்றென்பத்தானாகு சுலோகங்களும் சொல்லப்பட்டன

இரண்டாவது, அநேகவிஷயங்களடங்கிய ஸபாபாவம் பாண்டவர்களுடைய ஸபாநிரமாணமும், கிங்கராகளென்று சொல்லப்பட்ட யக்ஷர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் மயனகண்டதும், தேவர்களையறிந்த நாரதா திக்ருப்பாலகர்களுடைய ஸபைசுனைப்பற்றி சொன்னதும், ராஜஸூயயாகத்தின் ஆரம்பமும், ஜராஸந்தக் குமரம், ஜராஸந்தனுடைய தூக்கமாகிய கிரிவிரஜமென்னுமிடத்திற் சிறையில் வைக்கப்பட்டிருந்த ராஜாக்களைக் கிருஷ்ணபகவா விடுவித்ததும், பாண்டவர்களுடைய திக்ருவிஜயமும் இதற் செல்லப்பட்டிருக்கின்றன

ராஜஸூயமென்னும் மஹா யாகத்திற்கு அரசாங்காணிகைகளோடு வருகலும், அப்படியே மரியாதைப்பற்றின் சண்டையிற் சிசுபாலவதமும், யஜ்ஞத்தினுள் அந்தச் செல்வத்தைக் கண்டு துக்கமும் கோபமும் கொண்ட துரியோதனனை ஸபையிற் பீமஸேனன் பரிசுத்ததும், அதனால் அவனுக்குக் கோபமுண்டானதும், அதனால்

தாமபடிசெய்வித்ததும், அந்த ஆட்டத்தில் தாமபுதரரசு
நில தோந்தசகுனி வென்றதும், அந்தசகுந்தாட்டமென்னும் கட
மூழ்கிப் பெருந்தயரம் அடைந்தமருமகளாகிய திரௌபதியை
புத்திமாதானாகிய திருதராஷ்டிரன் கப்பலபோலிருந்து அந்த
முத்திரத்தினின்றும் கரையேற்றினதும், அவர்கள் கரையேறி
துதெரிந்து ராஜவாகியதுரியோதனன் திருமபவும் பாண்டவா
ரசு சூதாட்டத்திற்கு அழைத்ததும், பிறகு அவன் அவர்களை
தது வனவாஸத்துக்கு அனுப்பினதுமாகிய இவையெல்லாம்
ராபாவமாக மகாததுமாவாகிய வியாஸராத சொல்லப்பட்டன
ததியாயகண்களுக்கு எழுபத்தெட்டு பிராமமணஸரேஷ்டாகளே!
தப்பாவத்தில் இரண்டாயிரத்தைநூற்றுப்பதினொரு சுவோ
கள் உள்ளன

இதற்குப்பிறகு மூன்றாவதாகிய ¹ அரண்பாவம் அது
ரிது மகாதமாககளாகிய பாண்டவர்கள் வனவாஸம் போன
ரது புத்திமாதானாகிய தாமபுத்திரரை நகரத்துஜனங்கள் பின்
ராடாந்ததும், மகாதமாவாகிய தாமராஜா பிராமமணஸர்களைக்
ப்பாற்றுவுவதற்குரிய அன்னத்திற்காகவும் காயகறிககாகவும்
ளமியமுனியின் உபதேசத்திற்ற சூரியனை ஆராதனஞ்செய்த
ம், சூரியனுடைய அனுகரகத்தினால் அன்னமகிடைத்ததும்,
தமசொல்லுகிறவிதாரைத் திருதராஷ்டிரன் விட்டுவிட்டதும்,
ந்தராஷ்டிரன்விட்டபிறகு, விதாரா பாண்டவர்களிடம்கொன்ற
ம், மறுபடியும் திருதராஷ்டிரன் கட்டளையினால் அவர் திருமபிச்
ன்றதும், காணனுடைய தூண்டுதலினால் தூரப்புத்தியுள்ள
ந்தராஷ்டிரபுத்திரனாகிய துரியோதனன் வனத்திலிருந்த பாண்
வர்களைக் கொல்ல ஆலோசித்ததும், அவனுடைய கெட்ட
சிப்பிராயத்தை அறிந்து வியாஸர் விரைந்துவந்ததும், பிரயா
த்தைத்தடுத்ததும், ஸுரபியின் உபாக்கியானம்கொன்னதும்,
த்திரேயா வந்ததும், திருதராஷ்டிரமகாராஜாவுக்குப் புத்தி
ரானனதும், அவரே ராஜாவாகிய துரியோதனனுக்குச் சாபந்
ரடுத்ததும், பீமஸேனன் யுத்தத்தில் கிராமீரணக்கொன்றதும்,
ரூனியினால் சூதாட்டத்தில் மோசமாக அவர்கள் ஜயிக்கப்பட்ட
கக்கேட்டு யாதவர்களும் பாஞ்சாலர்களுமாகிய யாவரும்வந்த
ம், கோபித்துக்கொண்ட கிருஷ்ணனை ஆரஜுனன் ஸமாதானஞ்
யத்தும், கிருஷ்ணனிடத்தில் திரௌபதி புலம்பினதும், துக்
தினால் வருந்தின அவனைக் கிருஷ்ணன் தேற்றினதும், ஸௌப
சரித்கிரமும் மகரிஷியினால் இங்கே சொல்லப்பட்டுள்ளன

1 காட்டில்நடந்தது

ஸூபத்திரையைப் புத்திரனுடன் துவாரகாநகரத்திற்கு
கிருஷ்ணன் அழைத்துக்கொண்டுபோனதும், திரௌபதியின்
திராகளைத் திருஷ்டதபுமன்ன அழைத்துக்கொண்டு போனது
பிறகு, பாண்டவர்கள் ரமயமான தவைதவனத்திற்கு பிரவேசி
தும், தாமராஜாவுக்குத் திரௌபதியோடும் பீமஸேனனோடும்
வாதமடைந்ததும், ஸியாஸா பாண்டவர்களிடம் வந்ததும், பி
ஸியாஸைமகரிஷி பிரதிஜ்ஞைசெய்து தாமராஜாவுக்கு விதைந
கொடுத்ததும், ஸியாஸா திருமபிச்சென்றபிறகு காமயகல
போனதும், அளவறறசக்கியுள்ள அாஜுன்ன பாசபதாஸத்
துக்காகப் பிரிந்துபோனதும், அவன் வேடவேஷமூண்ட ஈ
னோடு யுத்தஞ்செய்ததும், திக்ருப்பாலகர்களைக் கண்டதும்,
னுக்கு அஸ்திரமகிடைத்ததும், அஸ்திரத்திற்காக அவன் இ
லோகம்போனதும், அதனால் 'திருதராஷ்டிரனுக்கு மிகப்பெ
கலையுண்டா'னதும், ஆதமஜஞானியாகிய பிருஹதஸ்ரவமகரிஷி
யுதிஷ்டிரா கண்டதும், துயரமதாங்காமல் அவா புலம்பின
அந்த இடத்தில் தமயந்தியினநியமமும் நளனுடையசரித்திர
சோகத் சிறந்த தருமமுள்ளதும் கருணைமிருந்ததுமாகிய ந
பாகயானமும், பருஹதஸ்ரவ மஹரிஷியிடமிருந்து தாம
அக்ஷஹருதயமென்னும் சூதாட்டத்தின் ரஹஸ்யத்தை அந்
கொண்டதும், ஸவாககத்திலிருந்து பாண்டவர்களிடம் லோம
ரிஷி வந்ததும், வனவாஸம்செய்துகொண்டிருந்த மஹாத்ம
ளாகிய பாண்டவர்களுக்கு அாஜுன்ன ஸவாககத்திலிருந்
சமாசாரத்தை லோமசா சொன்னதும், அாஜுன்னுடைய
சாரம் தெரிந்தபிறகு யுதிஷ்டிராசெய்த தீர்த்தயாததிரை
ஆரம்பமும், நாரதமகரிஷி தீர்த்தங்களின் பரிசுத்தத்தையும் ப
களையும் புலஸ்தியருடையதீர்த்தயாததிரையையும் சொன்ன
மகாதமாகளாகிய பாண்டவர்களின் தீர்த்தயாததிரையும்,
னென்னும் ராஜாவினுடைய யஜ்ஞத்தின் சிறப்பும் இதற்கு
லப்பட்டுள்ளன

அகஸ்தியமஹரிஷி வாதாபியைப்பகிழ்த்ததும் அவர் ஸந்
காக லோபாழுத்திரையை மணஞ்செய்துகொண்டதுமாகிய அ
திய உபாகயானமும், சிதுபிராயத்திலேயே ஜிதேந்திரிய
இருந்த ரிசயஸ்ருங்கருடைய சரித்திரமும், ஜமதகனியின் பு
ரும மகாசக்திமானுமாகிய பரசுராமருடைய சரித்திரமும், அ
காரத்தவீரியாஜுன்னையும் ஹேஹயதேசத்துமற்ற அரசா
யும் பரசுராமர் வதஞ்செய்ததும் வாணிகப்படுகின்றன

பிரபாஸதீதத்திற பாண்டவாகளும் யாத்வாகளும் சந்ததும், பிருகுபுத்திராகிய சயவனமுனிவா சாயாதிராஜனைய யாகத்தில் அஸ்வினீதேவாகளுக்கு ஸோமபானம் செய்ததனதபும் அஸ்வினீதேவாகள இந்தச்சயவனமுனிவருக்கு ளவனம் கொடுத்ததையும் பற்றிய ஸுகனனியின் உபாக்கினமும், மாந்தாதாவென்னும் ராஜாவின உபாக்கியானமும் நிற சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன

ஸோமகன புதரவரமவேண்டி ஜநதுவென்னும் தனபுத்திர பசுவாகச்செய்து யாகஞ்செய்ததனால் நூறுபுத்திராகளை நடந்ததைப்பற்றிய ஜநது உபாக்கியானமும், அதனமேல இன்னும் அகனியும் காமதேவதைபுமசிபிசகரவாததியைப் பரீக்ஷயத் சேனசபோதீயமென்னும் சிறந்த உபாக்கியானமும், ரததுமாவாகிய அஷ்டாவகரரென்னும் பிரமமரிஷி ஜனகனைய யாகத்தில் தாராக்கிற சிறந்தவரும் வருணபுத்திரருமாவந்தியென்பவருடன் விவாதஞ்செய்து அவரைத் தம் வாததமையினால் வென்று, வந்தியினால் ஸமுத்திரத்தில் அமிழ்த்தபடிருந்த தம் பிதாவை ஜயத்தினால் திருமப்பூபெற்றுக்கொண்டதுமாகிய அஷ்டாவகரோபாக்கியானமும், யவகரீதோபாக்கினமும், மஹாத்மாவாகிய ரைபயருடைய உபாக்கியானமும், பாண்டவாகள கந்தமாதனமலைக்கு யாததிறை செய்ததும், நாராரிஷியின் ஆஸ்ரமத்தில் வலித்ததும், பலசாலியான பீமஸேன திரௌபதியினால் ஏவப்பட்டிக கந்தமாதன பாவத்ததிற்குமபோது வழியில் வாழைத்தோட்டத்தின் நடுவிலிருந்த பலசாலியும் வாபுபுதரருமான ஹனுமான்ககண்டதும், அநகந்தமாதனத்தில் செங்கமுரீர்பபுஷ்பத்திறகாகப் பீமஸேனனத்த தடாகத்தைக் கலக்கினதும், அங்கே பீமஸேனனுக்கு நிமான முதலிய மிகுந்த பராக்ரமமுள்ள ராக்ஷஸர்களோடும் டாகளோடும் மிகப்பெரிய புத்தம் நடந்ததும், ஜடாஸூரனென்ற ராக்ஷஸனைப் பீமஸேனன் வதஞ்செய்ததும், பிறகு, விருஷபாவென்னும் ராஜரிஷியைச் சந்தித்ததும், இவர்கள் ஆஷ்டரிஷியின் ஆஸ்ரமத்திற்குச் சென்றதும், அங்கே வலித்ததும், மகாத்மாவாகிய பீமஸேனைத் திரௌபதி புஷ்பத்துக் அனுப்பினதும், அவன் கைலாஸமேறினதும், அவன் பலதலகாவித்த மணிமானமுதலிய யக்ஷர்களோடு மிகப்பயங்கர யுத்தஞ்செய்ததும், பாண்டவாகள ருபேரனைச் சந்தித்ததும், அங்கே அாஜுன்ன தேவாஸ்திரங்களை அடைந்து தனகாதரர்களோடு சோந்ததும், இந்திரனுக்குக் குருதக்ஷிணையாக

ஹிரண்யபுரத்தில் வலிபபவாகளும் பயங்கராகளும் தனுவின புராகளும் தேவாகளுக்குச் சததுருகளுமாகிய நிவாதகவசாகளோடும் பெளலோமாகளோடும் காலகேயாகளோடும் புத்தஞ்செதையும் அவாகளை வதஞ்செய்ததையும் தாமராஜாவுக்குப் புமாணுன அராஜுன்ன சொன்னதும், தாமராஜாவின முன்னிலை அராஜுன்ன அஸ்திரங்களைக் காண்பிக்க ஆரம்பித்ததும், நேரிஷியாகிய நாரதா அவனைத் தடுத்ததும், திருமபவும் பாண்டுகள் கந்தமாதனத்தை விட்டு இறங்கினதும், அந்த மிக்க கடுயான காட்டில் பாவதம்போற பெரிய உடலுள்ள பலசாலிய மலைப்பாம்பினால் பிமன பிடிக்கப்பட்டதும், அங்கே கேளாளுக்கு மறுமொழிகூறி புதிஷ்டிரா அவனை விடுவித்ததும், திருவும் மகாதமாககளான பாண்டவர்கள் சாமயகவனத்துக்கு வதும், மறுபடி அங்கிருந்த புருஷஸரேஷ்டாகளாகிய பாண்டுகளைப்பாராபதற்குக் கிருஷ்ணன் வந்ததும் இத்திற சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன

- மராககண்டேய ஸமாஸயாபாவத்தில் வேனனபுத்திரன பிருது சக்கரவர்த்தியின் உபாக்கியானமும், ஸரஸ்வதிக் கிறந்த மகாதமாவாகிய தார்க்ஷ்யரென்னும் ரிஷிக்கும் நடந்த வாதமும், அதன்பின், ¹ மதஸ்யோபாக்கியானமும் ஆகிய இ உபாக்கியானங்கள் வியாஸமஹர்ஷிரியினால் பூரணமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன மராககண்டேய ஸமாஸயையும் ² புரமென்று சொல்லப்படுகின்றது இரதிரதயும்நோபாக்கியானமும் துரதாமாரோபாக்கியானமும், பதிவீரதோபாக்கியானமும், கிரஸோபாக்கியானமும், திரௌபதீ ஸத்தியபாமா ஸமவாத இத்திற சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன

பாண்டவர்கள், மறுபடியும் தவைதவனம் வந்ததும், யோதனனுடைய கோஷ்யாததிரையும், அதில் மந்தபுத்தியுடைய துரியோதனன் கந்தாவாகளாற் கடடியெடுத்ததுக் கொண்டுபோய் பட்டு அராஜுனனால் விடுவிக்கப்பட்டதும், தாமராஜா மிருகவஸ்வபனத்திற பாரதத்தனால் திருமபவும் காமயகமென்ற உயர்வனத்துக்குப் போனதும், மிகவிரிவுள்ள வரீஹிதரௌணிகனும் உபாக்கியானமும், தூவாஸஸின் உபாக்கியானமும் இ கூறப்பட்டன

ஆஸரமத்துக்குள்ளிருந்து திரௌபதியைஜயதரதன்கொண்டு போனதும், வேகத்தில் வாயுவுக்கு ஒப்பானவனும் மிருதபலகயுமான பீமஸேனன் அவனைத் துரத்தி ஐங்குடுமிவைத்ததும், ர

¹ மதஸ்யாவதாரசரித்திரம்

² பூரவகலபங்களிலுமுள்ளது

ராகசிரமத்தினால் யுத்தத்தில் ராவணவதம் செயததைப்பற்றிய திக விரிவுள்ள ராமாயணமென்னும் உபாக்கியானமும், ஸாவித்ரி உபாக்கியானமும் இங்கே சொல்லப்பட்டன

இந்திரனுக்குக் காணான தன குண்டலங்களைக் கொடுத்ததும், தனது ஸந்தோஷமடைந்த இந்திரன் ஒரேமுறைபிரயோகித்து ருவணமட்டும் கொல்லத்தக்க சக்தியாயுத்தத்தைக் காணனுக்குக் காடுத்ததும், தாமதேவதை தனபுத்திரனுக்குச்சொன்ன ஆரணயமென்னும் உபாக்கியானமும், பாண்டவர்கள் வீரமபெற்று மறற்சைக்குச் சென்றதுமாகிய இவையெல்லாம் முன்னுலகாகிய ரணயபாவமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன அரணயபாவத் து இருநூற்றுப்பத்தொன்பது அததியாயங்கள் கணக்கிடப்பட்டிருக்கின்றன இதில் சுலோக ஸங்கியை பதினேராயிரத்தறுநூற்றுப்பத்துநான்கு என்று சொல்லப்பட்டது

இதன்பின், விராடபாவத்தின் விவரத்தைக்கேளும் பாண்டவர்கள் விராடநகரம்போய் ஸமசானத்திற்பெரியவனமிரத்தைக் கண்டு, அதில் ஆயுதங்களெல்லாவற்றையும் வைத்ததுமூலவர்கள் அறுவேஷம்பூண்டு நகரத்துக்குட்போய் வலுதித்தும், துஷ்டத்தமுள்ள கீசகன் காமத்தினால் மதியங்கித் திரௌபதியின் து காதலவைத்துப் பீமனாற் கொல்லப்பட்டதும், ராஜாவாகிய ரியோதனன் பாண்டவர்களைக் கண்டுபிடிப்பதற்காக எல்லாத் தைகளிலும் ஸமாததார்களான சாராகளையனுப்பியதும், மகாத் தார்களாகிய பாண்டவர்களுடைய வருத்தாரதம் கிடைக்காமலி ரத்ததும், முதலில் திரிகாதத் தேசத்தார விராடனுடைய பசுக் ளைப்பிடிக்க, அவர்களுக்கும்விராடனுக்கும் மயிராசிலோக்கத்தருந் தகப்பெரிய யுத்தம் உண்டானதும், அந்தயுத்தத்திற்பிடிக்கப் பட்ட விராடன் பீமஸேனனால் விடுவிக்கப்பட்டதும், விராடனு டய பசுக்கூட்டங்களைப் பாண்டவர்கள் விடுவித்ததும், பிறகு, ரியோதனன்முதலிய கௌரவர்கள் விராடராஜ்யத்தில் கோகர றணம் செய்ததும், அராஜுன்ன கௌரவாய்வரையும் யுத்தத்தில் வன்று பராகசிரமத்தினாற் பசுக்களைத் திருப்பிக்கொணாததும், ராடன் தன புத்திரியாகிய உத்தரையை அராஜுன்னமருமகளா ப பகைவரைக் கொல்லுகிறவனாகிய சுபத்திரையினபுத்திரனா ன் பிமன்புவுக்குக் கன்னிகாதானம்செய்ததும் விரிவாக அடங்கிய து நான்காவதாகிய விராடபாவமென்று சொல்லப்படுகிறது இதில் வியாஸமஹரிஷியினால் ஸம்பூரணமாக அறுபத்தேழு அததி ராயங்கள் கணக்கிடப்பட்டன சுலோக ஸங்கியையையேக்கேளும்

இரண்டாயிரத்தைமபது சுலோகங்கள் இந்தப்பருவத்தில் வியாசமகரிஷியினுற் சொல்லப்பட்டன

இதன்பின், ஐந்தாவதாகிய உத்தியோகபாலம் அறியத்தக்கது அதைக்கேளும் ¹ உபபிலாஷியமென்னும் ஸதஸத்திபாண்டவர்கள் ஜயிக்கவேண்டுமென்கிறவிரூபத்துடன் தன்கியிருக்கையில், துரியோதனனும் அர்ஜுனனும் வாஸுதேவரிடம் வந்தனரென்பதும் அதில், 'எங்கனிருவருக்கும் இந்த யுத்தத்தில் நீ உதவிசெய்தற்குரியவர்' என்றவாக்கியத்தை அவர்கள் சொல்லிப்போது பேரறிவாளராகிய கிருஷ்ணபகவான், 'புருஷஸுரேஷ்டானே! சண்டைசெய்யாமற் புத்திசொல்லிக்கொண்டுமாதிரியிருக்கிற நான் ஒருபக்கமும், என்னுடைய ஓர் அக்ஷேபஹிணிசேஷமற்றொருபக்கமுமாக இருத்தல்கூடும், நான் யாருக்கு எதை கொடுக்ககூடும்?' என்று கேட்டனரென்பதும், புத்திசூறையானும்புத்திகெட்டவனுமாகிய துரியோதனன சேனையை அபேக்ஷித்தனென்பதும், தனஞ்சயன சண்டைசெய்யாமற் புத்திசொல்லும்கிருஷ்ணனையே விருமபின்னென்பதும், மத்திராஜனாகிய சலியன் பாண்டவர்களைக் குறித்துவருக்கையில் துரியோதனன் வழியிலேயே உபசாரங்களைச் செய்து வஞ்சித்து, வரங்கொடுக்க ஆரம்பித்த அநதசசலியனிடம் யுத்தத்தில் தனக்கு உதவிசெய்ய வேண்டுமென்கிற வரத்தைக்கேட்டதும், சலியன் அவனுக்கு வாக்ருத்தத்தஞ்செய்துவிட்டுப் பாண்டவர்களை நோக்கிச் சென்று அவர்களைச் சமாதானஞ்செய்து இந்திரன் விருத்திராசுரனை ஜயித்ததையச் சொன்னதும், பாண்டவர்கள் கௌரவர்களிடம் துரபதராஜாவின் புரோகிதரை அனுப்பியதும், திருதராஷ்டிரனுடன் சொல்லையும் அர்ஜுனன் இந்திரனை ஜயித்ததைப்பற்றிப் பீஷ்ம சொன்னகுறிப்பையும் கிரகித்துக்கொண்டு புரோகிதர் திருமபிப்போனதும், பராகிரமசாலியாகிய திருதராஷ்டிர மஹாராஜஸமாதானத்துக்காகப் பாண்டவர்களிடம் ஸஞ்சயனைத் தூதனுப்பினதும், பாண்டவர்களுக்குக் கிருஷ்ணபகவான் முன்னிற்பதைக் கேட்டுக் கவலையினால் திருதராஷ்டிரனுக்கு நித்திரையிலலாடலிருந்ததும், அநதக்காலத்தில் விதுரர் அறபுதமும ஹிதமுமான வசனங்களைப் புத்திசாலியான திருதராஷ்டிரமகாராஜாவுக்குச் சொன்னதும், மனஸ்தாபங்கொண்டு துக்கத்தினால் தளர்ந்த ராஜாவுக்கு ஸனதஸுராநா மிகச்சிறந்த ஆதமஞானத்தைச் சொன்னதும், ஸஞ்சயன் விடியற்காலையில் ராஜஸனையில் பிரபுவான வாஸுதேவருக்கும் அர்ஜுனனுக்குமுள்ள

1 விராடராஜனுக்கு உரியதோர் ஊரம் 2

ருமையை உரைத்ததும், பேரறிவாளராகிய கிருஷ்ணபகவானையகூர்ந்து ஸந்தியை விரும்பினவராகி விரோதசமனம் செயவற்குத் தாமே ஹஸ்திபுரமசென்றதும், இரண்டுபக்கங்களுக்கும் ரிதமான ஸமாதானத்தைப்பற்றிக் கேட்டுக்கொண்ட கிருஷ்ணரத் துரியோதனன் நிராகரித்ததும், தம்போதபவனுடைய கதை மூலகே சொல்லப்பட்டன

மகாதமாவாகிய மாதலி பெண்ணுக்கு வரன்கேடியதும், ஸ்வமகரிஷியினுடைய சரித்திரமும், விதுலை என்பவன் தனபுத் தரனுக்குப் புத்திசொன்னதும், காணன் துரியோதனன்முதலான ரசாக்குடைய கெட்ட எண்ணத்தைப்பற்றி கிருஷ்ணபகவானரம் யோகேஸ்வரரென்பதை விஸ்வரூபத்தரற் தூட்டியதும், வா காணனைத் தம் தேரிலேற்றிக்கொண்டு உபாயங்களினால் ததிர்பேதஞ் செயததும், அவன் காவத்தினால் அதைத் தள்ளி ட்டதும், எதிரிகளை அடக்குகிறவராகிய கிருஷ்ணபகவான ஹஸ்திபுரத்திலிருந்து உப்பபிலாவயத்துக்கு வந்து பாண்டவர்க்கு எல்லாவற்றையும் நடந்தபடி சொன்னதும், அந்த வீரர்கள் வாசொல்கைக்கேட்டு ஹிதத்தை ஆலோசித்துப் பிறகு புத்ததக் குவேண்டியவற்றையெல்லாம் ஆயத்தஞ் செயததும், பிறகு காதிகளும் குதிரைகளும் ரதங்களும் யானைகளும் ஹஸ்திபுரத்திலிருந்து புத்தத்திற்குப் புறப்பட்டதும், ஸைனியங்களைக் கண்கிட்டதும், ராஜாவான துரியோதனன் பெரியபுத்தம் நாளைத் தன்ம நடப்பதாயிருக்கையிற் பாண்டவர்களிடம் உலூர்களைத் தூதக் அனுப்பினதும், பீஷ்மா இரண்டுசேனைகளிலுமுள்ள ரதாகயும் அதிரதர்களையும் கண்கிட்டதும், அம்போபாகயானமும் கிய இரத் அநேக விஷயங்களடங்கியதும் ஸந்திவிசுரஹங்கள் ஈந்ததுமான பாரதத்தின் ஐந்தாவது பாவம் உத்தியோகபாவமன்று சொல்லப்பட்டது மகரிஷியினால் நூற்றெண்பத்தாறு ததியாயங்கள் சொல்லப்பட்டன முனிவர்களே! மகாதமாவும் தகிருஷ்டபுத்தியுள்ளவருமாகிய வியாஸரால் ஆரூயிரத்தது நூற்றதொண்ணூற்றெட்டுச் சுலோகங்கள் இந்தப்பாவத்திற் சொல்லப்பட்டன

இதன் பின், அத்புத்தமானவிஷயம் அடங்கிய பீஷ்மபாவம் தில ஜம்பூதவீபத்தின் நிரமாணம் ஸஞ்சயனால் உரைக்கப்பட்டது புத்திஷ்டிரருடையசேனை பெருந்துயரமடைந்ததும், பத்துத் தனங்கள் பயங்கரமான கடுமப்போரந்ந்ததும், மஹாஞானியாகிய ரஸுதேவா அராஜுண்ணுக்குத் தத்துவஞானமில்லாமையினால் ண்டான தாமாதாமபரமத்தை, மோக்ஷஸ்வரூபத்தை அறிவிக் னற நியாயங்களினாலே நிவிர்த்திசெய்ததும், புத்திஷ்டிரருடைய

நனமையில ஊககமுள்ளவரும் புலனகளுக்கெட்டாதவரும் உ
நதஞானமுள்ளவருமாகிய கிருஷ்ணமூர்த்தி பீஷ்மரைப்பாரா
உடனே தேரிலிருந்து வேகமாகத்தாண்டிப் பயமற்றவராகச் ச
டையுங்கையுமாய்த தாமே அவரைக்கொல்ல விரைந்து ஓடினது
காண்டவமென்னும் சிறந்ததனுஸைவகித்தவனும் எல்லா ஆ
தாரிகளுக்கும் னேயும் சிறந்தவனுமாகிய அாஜுனன யுத்தத்
கிருஷ்ணனுடைய சொல்லிற்ற சாடையடிபட்டவனபே
சிகண்டியை முன்னிட்டுக்கொண்டு கூர்மையையுடைய பாணங்க
னால அடித்துப் பீஷ்மரைத் தேரின்னிறும் தள்ளினதும், பீஷ்
சரதலபத்திற்படுத்தவராக இருந்ததும் விரிவாக அடங்கிய இ
பாரதத்தில் விஸ்தாரமான ஆளுவது பருவமென்று சொல்லப
டது இந்தப்பீஷ்மபாவத்தில் நூற்றுப்பதினேழு அததியாயங்க
என்றும், ஐயாயிரத்தெண்ணூற்றெண்பத்திரானகு சுலோகங்
என்றும் வேதவிதவானாகிய வியாஸமகரிஷியிற்ற கணக்கி
பட்டன

அதன்பின், அநேகவிஷயங்கள் அடங்கினதும் விசித்திர
மாகிய துரோணபாவம் சொல்லப்படுகின்றது அதில் பீஷ்ம
குப்பின் பராக்ரமசாலியாகிய துரோணசாரியா ஸேனாதிப
யாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்டதும், சிறந்த அஸ்திரங்க
அறிந்த துரோணா துரியோதனனை உதஸாஹப்படுத்தும்பொரு
டுப் புத்திமானாகிய தாமராஜாவைப் பிடிப்பதாக வாக்ருத்தத்
செய்ததும், ஸமசபதகர்கள் அாஜுனனை யுத்தகளத்தினின்று
தூரத்திற் கொண்டுபோனதும், யுத்தத்தில் இரத்திரனுகஞ்சு சமர்
மாகிய பகதததமகாராஜன் ஸுபரதீசமென்னும் யாணியோ
கூட அாஜுனனாற் கொல்லப்பட்டதும், யௌவனத்தை அன
யாத பாலனும் சூரனுமாகிய அபிமனயு ஒருவனை ஜயதரத
முதலிய மகாரதர்கள் அநேகாசோரது கொன்றதும், அபிமன்
வதத்திறாற் கோபங்கொண்ட அாஜுனன யுத்தத்தில் ஏ
அகெழ்ள ஹ்ணிகளைக் கொன்று ஜயதரதராஜாவையுங் கொன்
தும், சிறந்த கைகளுள்ள பீமனும் பெருந் தேராளியாகி
ஸாதயகியும் தாமராஜாவின ஆஜனையினால் அாஜுனனை
தேவதற்காகத் தேவர்களாலும் கலககமுடியாத கௌர
சேனையில் பரவேசித்ததும், ஸமசபதகர்களில் மிஞ்சியவ
களையும் யுத்தத்தில் மிச்சமில்லாமற் செய்ததும் சொல்ல
பட்டன அாஜுனன சேனையைவிட்டு வெளியேபோய் மகா
மாகளும் வீரர்களுமாகிய ஒன்பதுகோடி ஸமசபதகர்களை யம்
வீட்டுக்கு அனுப்பினதும், கற்களிறாற் சண்டைசெய்கிற கிரு

ஷ்டிரபுத்திரர்களும், யுத்தத்தில் விகிததிரமாகச் சண்டைசெய்
நாராயணர்களென்று சொல்லப்பட்ட கோபாலர்களும், அலம
னும், ஸ்ருதாபுவும், வீரனாகிய ஜலநாதனும், ஸௌமத்ததியும்,
ராடனும், மகாரதனாகிய துருபதனும், கடோதகசனமுதலான
றவர்களும் கொல்லப்பட்டார்களென்பதும் துரோணபாவத்
சொல்லப்பட்டன, துரோணா யுத்தத்திற் கொல்லப்பட்ட
ரது, அஸ்வத்தாமாவும் கோபங்கொண்டவராகி உககிரமான
ராயணஸ்தரத்தைப் பிரயோகித்ததும், ஆககினேயமென்பதா
உத்தமமான ருத்திரமாகாதமியம் சொல்லதும், வியாஸரு
ய வரவும், கிருஷ்ணாஜுனர்களின் மகிமையும் சொல்லப
ட்டன, இது மஹாபாரதத்தில் கிறந்ததாகிய ஏழாவதுபருவ
ன்று சொல்லப்படுகிறது இந்தத் துரோணபாவத்திற் சூர்
நம் புருஷஸுரேஷ்டர்களாகப் பெயாபெற்ற ராஜாக்களபெரும
னமையும் மரணமடைந்தனர் இந்தத் துரோணபாவத்தில் நூற்
முபது அத்தியாயங்களென்றும் எண்ணியிரத்ததுதொள்ளா
த்தொன்பது சுலோகங்களென்றும் தத்வஜ்ஞானியாகியவியாஸ
ரிஷியினால் நன்றாக நினைத்துக் கணக்கிடப்பட்டன

இதனமேல், மிக அற்புதமான காண்பாவம் சொல்லப்பட
து இதில் புத்திசாலியான சல்லியனை ஸாரதியாக நியமித்ததும்,
ராதனசரித்திரமாயுள்ள திரிபுரஸமஹாரமும, யுத்தப்பிரயாணத்
காணனுக்கும் சல்லியனுக்கும் நடந்த சூரமான் ஸமவாத
ம், தூஷணமடங்கிய ஹமஸ்காபீயம் எனனும் கதையும், ப்ரான
யன் மஹாதமாவான அஸ்வத்தாமாவினால் கொல்லப்பட்ட
ம், ¹ தண்டேஸேனன், தண்டன் இவர்களுடைய வதமும்,
மராஜாவாகிய யுதிஷ்டிரரும் காணனும் இரண்டு தேரா
களாகச் சண்டைசெய்தபோது வில்லாளிகள் யாவரும்
ரத்திருக்கையில் காணனால் யுதிஷ்டிரருக்குப் பிராணஸந
ஹம் உண்டாக்கப்பட்டதும், யுதிஷ்டிரருக்கும் அராஜுன்னுக்
ம் பாஸபரம் கோபமுண்டானதும், அநதச்சமயத்திற் கிருஷ்
ன் அராஜுனனை ஸமாதானப்படுத்தியதும், பீமஸேனன் பிர
ஷ்டஞ்செய்து துச்சாஸனன் மாலைப்பிள்ளது யுத்தத்தில்
த்ததைக்குடித்ததும், காணனும் அராஜுன்னும் இரண்டு
ராளிகளாகச் செய்தசண்டையில் மகாரதனாகிய காணனை
ராஜுன்ன கொன்றதும் சொல்லப்பட்டன பாரதம் தெரிந்தவா
ர இதை எட்டாவது பாவமென்பா இந்தப்பாவத்தில் அத்தியா

1 அன்னவர்களுக்கும் காகைக்களுக்கும் நடந்தது

2 இவ்வுடைய பெயர் தண்டதாரன் என்றே மற்ற இடங்களில்
ணப்படுகிறது

யங்கள் அதுபத்தொன்பதென்றும், சுலோகங்கள் நாலாயி-
துத் தொள்ளாயிரத்தறுபத்து நான்கென்றும் சொல்லப்பட்டன.

இதன்பின், விசித்திரமான விஷயம் அடங்கிய சல்லியபால்
சொல்லப்பட்டது இதில், சேனையில் தலைவர்கள் எல்லாரும் இர-
போது சல்லியன் சேனாபதியானதும், கௌரவகுமாரர்களுடைய
விருத்தாந்தமும், சல்லியனுக்கு அபிஷேகம்செய்ததும், பிறகு
கம் பாகமாகப் பிரிந்து செய்த புத்தகங்களும், கௌரவர்களுள் ப்-
கியமானவர்களுடைய நாசமும், மகாததுமாலாகிய தாமரா-
சல்லியனை வதஞ்செய்ததும், ஸஹதேவன் புத்தத்திற சகுனியை
வதஞ்செய்ததும், ஸ்ரீனிவம் பெரும்பாலும் அடிப்படுக கொ-
மாக மிஞ்சியிருக்கையில் துரியோதனன் மடுவிற்புகுந்து ஜலத-
ஸ்தம்பனஞ்செய்து அங்கேயிருந்ததும், அவனுடைய விருத்த-
ததை வேடர்கள் பீமனுக்குச்சொல்ல, அதனாலே புத்திமாளு-
தாமராஜா தூஷிததுச்சொன்ன சொற்களினால் ரோஷங்கொன்-
திருதராஷ்டிரபுத்திரன் மடுவிலிருந்து எழுந்துவந்து பீம-
கதாபுத்தம் செய்ததும், புத்தஸமயத்தில் பலராமருடைய வர-
ஸஸவதி முதலிய தீரத்தகங்களுடைய புண்ணியத்தன்மை-
சொன்னதும், கடுமையான் கதாபுத்தமும், புத்தத்திற பீம-
னன் பயங்கரமான வேகமுள்ள கதையினால் பலாத்காரமாக ரா-
வாகிய துரியோதனனுடைய தொடைகளை முறித்ததும் சொல்-
பட்டன ஆசசரியமும் அநேக விஷயங்கள் அடங்கியதுமாகிய இ-
ஒன்பதாவது பாலமாகக் குறிக்கப்பட்டது இந்தப்பாலத்த-
அநேகவிருத்தாந்தங்கள் அடங்கிய ஐம்பத்தொன்பது அத்தி-
யங்கள் எண்ணப்பட்டன இவற்றிலுள்ள சுலோகங்களின் ஸ-
யையைச்சொல்லுகிறேன், கௌரவர்களின் கீரத்தியை விரு-
செய்கிற மகரிஷியினால் மூவாயிரத்திருநூற்றிருபது சுலோகம்
செய்யப்பட்டன.

இதன்பின், கொடுமையான ஸ்ரீபதிகபாவம் சொல்-
போகிறேன் தொடைமுற்றதுபோய் ரகத்தினால் நனைக்கப்-
புத்தகத் தின் முன்னிடத்தில்விழுந்த அவமானத்தைத்தாங்க-
துரியோதனராஜனைப் பாண்டவர்கள் விட்டுப்போனபிறகு, சா-
காலத்தில் கிருதவாமா, கிருபா, அஸ்வத்தாமா இம்முன்று ரத்-
களும் வந்து கண்டனரென்பதும், அவர்களுள் உறுதியான கே-
முள்ள மகாரதராகிய அஸ்வத்தாமா, 'கிருஷ்ணதபுமன்னமுதல்-
பாஞ்சாலராஜர்கள் யாவரையும் பாண்டவர்களையும் அவர்கள்
மந்திரிகளையும் கொல்லாமற் கவசத்தைக்கழற்றேன்' என்றுபிர-
ஞ்செய்து அதனை ராஜாவுக்குச்சொல்ல அம்முன்று ரதிகா-
போய், சூரியாஸ்தமன்காலத்தில், ஒரு பெரியவன் தையடைந்

னபதும்,பிறகு அங்கே ஒருபெரிய ஆலமரத்தின்கீழே இருந்தன
 னபதும், பிறகு இராததிரியில் ஒரு கோட்டாறா பலகாகை
 ஹிமவிக்ஸப்பட்டதைக்கண்டு அஸ்வத்தாமா தமதுபிதாவினு
 ய வதத்தை நினைத்துக் கோபத்தினால் ஆவேசம்கொண்டு,
 ஞசாலாகள் நித்திரைசெய்யும்போது வதஞ்செய்ய நிச்சயித்தா
 னபதும், கூடாரத்தினவாயிலிற் சென்று அங்கே பாகக்க
 டாத பயங்கர உருவத்தோடு ஆகாயத்தை மறைத்துநிற்கிற
 ஸ்ரீஸுதீர் அவர கண்டாரெனபதும், அவனால் தமமுடைய அஸ
 றங்கள் தடுக்கப்பட்டதைக்கண்டு, அஸ்வத்தாமா துரிதமாக
 கண்ணாராகிய ருத்திரரை ஆராதனஞ்செய்து கிருதவாமா
 ராமம் கிருப்பரோமம்சோதது, இராததிரியிற் கவலையில்லாமல்
 வகிக்கொண்டிருந்த திருஷ்டதபுமன்னமுதலிய பாஞ்சாலர்களை
 திரௌபதியின் புத்திராகளெல்லாரையும் பரிஜனங்களையும்
 னான்றெனபதும், அந்தப்பாண்டவர்கள் ஐவரும் பெரியவில்
 ளியான ஸாதயகியும் கிருஷ்ணனுடையபலத்தை ஆராயித்ததி
 ல்விடுபட்டனரெனபதும், மற்றவர்கள் மரணமடைந்தனரெனப
 ம, அஸ்வத்தாமா தூங்கிக்கொண்டிருந்த பாஞ்சாலர்களைக்
 னாற்றதைத் திருஷ்டதபுமன்னுடையஸாரதி பாண்டவர்களுக்
 கதெரிவித்தானெனபதும், திரௌபதியானவள் புத்திரசோகத்
 தும பிதா ஸ்ரேஸ்தாதரன் இவர்களுடைய வதத்தினாலும் துக்க
 றவளாகிச் சாப்பிடுவதில்லையென்று நிச்சயஞ்செய்துகொண்டு
 ர்பாததாக்கள் சமீபத்தில் 1 உட்காராதானெனபதும், பயந
 மான பராக்ரமமுள்ள பீமன், திரௌபதியின்சொல்லைக்
 டு அவருக்குப் பிரியத்தைச் செய்யக்கருதிக் கதாபுத்ததை
 ததுக்கொண்டு மிக்ககோபத்துடன் தன்குருபுத்திரராகிய அஸ்
 தாமாவைத் தூரத்தினுன்னபதும், பீமஸேனனிடம் பயந்த
 ஸ்வத்தாமா விதியினால் மதிக்கொடுக்கப்பட்டுக் கோபத்தினால்
 அபாண்டவாய்' என்று சொல்லி அஸ்தரத்தை விடுத்தாரென
 ம, கிருஷ்ணபகவான் அவருடைய அந்தச்சொல்லைத் தடுத்தது
 பபடியாவதில்லை' என்று சொன்னாரெனபதும், அாஜ்னன
 த அஸ்திரத்தைத் தன் அஸ்திரத்தினாலே அடக்கினுன்னப
 ம, அப்போது பாபசித்தமுள்ள அஸ்வத்தாமாவினுடைய
 ராகபுத்தியைக் கண்டு அவருக்கு வியாஸாமுதலியவர்களால்
 பங்கள்கொடுக்கப்பட்டனவெனபதும், மகாரதராகிய அஸ்வத்
 மாவினுடைய தலைபிலுள்ள ரத்தினத்தைக்கவரந்து ஜயத்தி

1 'தனபாததாக்களை நிரப்பந்தித்தான்' எனபது பழைய உரை

2 பாண்டவமசத்தார இல்லாமற்போவதற்காக

ஹை பிரகாசிக்கின்ற பாண்டவர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் திரௌபதிக்கு கொடுத்தனரென்பதுமாகிய விஷயங்களடங்கிய இது, பதவது ஸௌபதிகபாவமென்று சொல்லப்படுகிறது இந்தப்பாவத்தில் மகாத்மாவும் பிரம்மமிஷ்டருமான வியாஸராத பதினெட்டாதித்யாயங்களும எண்ணூற்றெழுபதுசுலோகங்களும் சொல்லப்பட்டன சிறந்த பிரபாவத்தைத் தெரிவிக்கின்ற ஸௌபதிக்ஷீகம் இவ்விரண்பாவங்களும் ஒன்று சேர்த்தவை

இதற்குமேல, சோகம் உண்டாவதைப்பற்றிய ஸதிரீபாவத்தில் புத்திர சோகத்தினால் மிகுந்த தாபங்கொண்டவனு அறிவே கண்ணாகவுடையவனுமான அந்தத் திருதராஷ்டிரம் ராஜன், கிருஷ்ணனாற்கொண்டு வரப்பட்ட திடமான இருப்புபடமையைப் பீமஸேனனைக் கொல்லுகிற எண்ணத்துடன் முறித் விட்டதும், புத்திமாலாகிய திருதராஷ்டிரன் வியஸனத்தினால் அவாறு கொதிப்புற்றபோது, விதூர மோக்ஷஞானத்திற்கு காரணமாகிய வியாயங்களிஸால் புத்தியினாலே ஸம்ஸாரத்தை ஒழித்ததுவிடுவதையே ஸமாதானமாகச் சொன்னதும், வியஸனத்தினால் வருத்தமுற்ற திருதராஷ்டிரன் அந்தப்புரஸ்திரீகளுட்கொளவாக்களுடைய போர்களைத் துக்குப்போனதும், வீரபதிகள மிகுந்தவயஸனத்துடன் புலம்பினதும், காரதாரிகும திருதராஷ்டிரனுக்கும் கோபாவேசம் வந்ததும், அவர்கள் மூர்ச்சித்தும், சூரர்களும் புத்தத்திற புறங்காட்டாதவாக்களுமாகிய புத்தராகளும் ஸஹோதரர்களும் தந்தைகளும் பேரரிட அடிப்படடித்ததைக் கூத்ததிரியஸ்திரீகள் கண்டதும், புத்திரர்களும் பௌத்திகளும் வதம்பண்ணப்பட்டதனால் துயரம்படந்த காரதாரிகளுட்கிருஷ்ணபகவான் கோபத்தைச் சமனம் செய்த்தும், தாமிஷர்கள எல்லாரிலும் சிறந்தவரும் சிறந்தபுத்திமானுமாகிய துராஜா ராஜாக்களுடைய அந்தச் சரீரங்களைச் சாஸ்திரப்படிபண்ணஞ்செய்வித்ததும், ராஜாக்களுக்கு ஜலதாபபண்ணஞ்செய்ய ஆபித்தபோது குந்தி தனக்கு ரஹஸ்யமாகப் பிறந்த புத்திரன்கொண்கும ஜலதாபபண்ண செய்யச்சொன்னதும் இந்தப் பாவத்தில் வியாஸமகரிஷியிஹை சொல்லப்பட்டன இது பதினெட்டாவதுபாவம், வியஸனத்துக்கும் தளர்ச்சிக்கும் காரணமானது ஸாதுஜனங்களுக்கு மனத்தளர்ச்சியும் கண்ணீரும் உண்டாப்படி செய்யப்பட்டிருக்கிறது இந்தப் பாவத்தில் இருபத்தேழு அத்தியாயங்கள் சொல்லப்பட்டன, எழுநூற்றெழுபத்தைந்து சுலோகங்களென்று எண்ணப்பட்டன இவ்வாறு பாரதக் கயானது சிறந்தஞானமுள்ள வியாஸராத சொல்லப்பட்டது

இதன்பின்பு, புத்தியை விருத்திசெய்யத்தக்க சாந்திபாவம் நிலபிதிராககளையும் ஸகோதரர்களையும் புத்திரர்களையும் உறவிர்களையும் மாதுலர்களையும் கொலவிதது, தாமராஜராகிய பிஷ்டிரா வெறுப்புற்றதும், பிஷ்டிரா சரதலபத்திலிருந்து தானன தாமதங்களும், கல ஞானமபெற விரும்புகின்ற அரசர் அறியவேண்டிய தாமதங்களும், காலத்தினாலும் நிமித்தங்களிலும் ஏற்படும் ஆபத்தாமதங்களும் சொல்லப்பட்டன அவற்றைச் செவ்வையாக அறிந்தபின் ஒரு புருஷன் தெளிவாக எல்லா நிறையும் அறிந்தவனான அறபுத்தமான மோக்ஷதருமங்களும் விளிவாகச் சொல்லப்பட்டன ஞானவானகளாகிய ஜனங்கள் சக்துப் பிரியமாயுள்ள இந்தச் சாந்திபாவம் பன்னிரண்டாவது வமாகச் சொல்லப்பட்டது தபோதனாகளே! இதில் அதிபர்வங்கள் முந்நூற்றிருபத்தொன்பதும், சுலோகங்கள் பதினொன்றும் ததெழுநூற்று முப்பத்திரண்டும் உள்ளன

இதற்குமேல், உத்தமமாகிய அனுசாஸனபாவம் கௌரவ ஜரான புத்திஷ்டிரா கங்காபுத்திரராகிய பிஷ்டிரிடம் தாமத ரிசசயத்தைக் கேட்டபின் கவலைநீங்கி ஸ்வஸ்தரானுரோபம், தருமத்தையும் அர்த்தத்தையும்பற்றிய நடைகளையாவும், வகையான தானங்களின் பலன்களும், தானம் வாங்குவதற்குரிய சிறந்தபாத்திரங்களும், தானம்செய்வதற்கு முக்கியமான நிறையும், ஆசார விதிகளும், ஸத்தியத்தின் முக்கியமான யோஜனமும், பசுக்கள் பிராமணர்கள் இவர்களுடைய பெரிய மைமும், தேசகாலங்களுக்குத் தக்க தாமஸூக்யமும் இதில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன இந்த அனுசாஸனபாவம் வெகு திகமான விஷயங்களடங்கியது, உத்தமமானது பிஷ்டிரா பாகமடைந்ததும் இதிலேயே சொல்லப்பட்டது இது பதின் நூறாவதுபாவம், தாமதத்தினுடைய ரிசசயத்தைத் தெரிவிப்பது வில் நூற்றாறுபத்தாறு அதிபர்வங்கள் உள்ளன, சுலோகங்கள் எண்ணாயிரம் என்று கணக்கிட்டுச் சொல்லப்பட்டன

அதன்பின், ஆஸ்வமேதிகம் எனனும் பதினான்காவது பாவம் சகிரந்த 1ஸம்வாததம்ருத்தியமென்னும் உபாசகியானமும், பாணநிதியைத் தாமராஜர் அடைந்ததும், பரிசுத்தத்தினுடைய னமும், அஸ்வத்தாமா பிரயோகித்த அபாண்டவாஸ்திரத்தின் ரலையினால் தக்கிக்கப்பட்ட பரிசுத்தது கிருஷ்ணனால் திருமபிழைத்ததும், ஸஞ்சாரத்திற்காக விடப்பட்ட குதிரையைப் தொடரகின்ற அராஜனன் அங்கங்கே பொருமையுள்ள ராஜ

1 ஸம்வாதத் திரிபியையும் மருத்தராஜாவையும் பற்றியது

சுமாராகளோடு யுத்தஞ்செய்ததும், தனஞ்சயன் தனக்குச் சித்
ராவகதையிடம் பிறந்த புத்திரனான பப்ருவாகனனால் யுத்தத்தி
பிராணஸந்தேகமடைந்ததும், 1 சுதாசனமென்கிற சரித்திரமு
விஷ்ணுதாமமும், அஸ்வமேதமென்னும் மகாயஜ்ஞத்திற சீ
பிள்ளையின் கதையும் சொல்லப்பட்டன இவ்விதமாக இ
அஸ்வமேதிகமென்னும் பாவம் பெரிய அதபுதமானது இத்
அத்தியாயங்கள் நூற்றுமூன்று, சுலோகங்கள் மூவாயிரத்து
நூற்றிருபது

அதன்பின், ஆஸ்ரமவாஸமென்ற பதினேறாவது பா
சொல்லப்பட்டது காரதாரியுடன் திருதராஷ்டிரராஜனும் வி
ரும் ராஜ்யத்தைவிட்டுத் தபோவனம் போனதும், திருதரா
ஷ்டிரன் புறப்பட்டதைக்கண்டு பதிவரதையான சூரதியும் புத்
ராஜ்யத்தைவிட்டுப் பெரியவாக்களுக்குப் பணிவிடை செய்வதற்
கப் பின்சென்றதும், யுத்தத்தில் அடிபட்டுப் பரலோகம்போ
வீராகளாகிய புத்திரர்களும் பௌத்திரர்களும் மற்ற அரசாக்க
திருமபிவந்ததை வியாஸமஹரிஷியினுடைய அனுகிரகத்திடு
திருதராஷ்டிரன் பார்த்ததும், அந்தச் சிறந்த ஆச்சரியத்தை
கண்டபிறகு, துக்கத்தைவிட்டு மனைவியுடன் மேலான தவப்பய
அடைந்ததும், விதுரா தவஞ்செய்து நற்கதியடைந்ததும், வித்
வானும் ஜிதேந்திரியனும் கவலகணபுத்திரனுமான ஸஞ்சயது
மந்திரிகளுடன் நலலகதியடைந்ததும், தாமராஜராகிய யுதிஷ்டி
நாரதரைக்கண்டதும், நாரதரிடத்திலிருந்து யாதவர்களுக்கு
பெரிய நாசமவருவதைக் கேட்டதும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற
இஃது ஆஸ்ரமவாஸமென்று பெயருள்ள பெரிய ஆச்சரியமா
பாவம் இந்தப் பாவத்திலுள்ள அத்தியாயங்கள் நூற்பத்திரன்
சுலோகங்கள் ஆயிரத்தைநூற்று

இதன்பிறகு, கதோரமான மௌஸல்பாவமென்று அறிய
அந்தப் புருஷஸுரேஷ்டர்களான யாதவர்கள் ஆயுதங்களிடு
யுத்தத்தில் அடிபட்டதும், அவர்கள் பிராமமண சாப்
னால் அழிக்கப்பட்டு மதுபானத்தால் மயக்கங்கொண்டு
யினால் தூண்டப்பட்டவர்களாய்க் கடற்கரையிற் சுவடை
கோரை உருவங்கொண்ட வச்சிராயுதங்களினால் ஒருவர்
ஒருவர் கொன்றதும், எல்லாரையும் அழித்த பிறகு அ
ராமகிருஷ்ணர்கள் இருவரும், எல்லாவற்றையும் அழி
தும் தாண்டக கூடாததுமாகிய காலம் தங்களுக்கும் நே

1 மிருகதாசனமென்று சிலபுஸ்தகங்களிலும், மணிதாசனமென்
சில புஸ்தகங்களிலும் பாடம்

தத தபிததுககொளளாமலிருந்ததும், புருஷஸரேஷ்டனான ஜுனன யாதவாகளிலலாமற்போன துவாரண்ககருபபோயப ரதது வயஸனததையும் மிகுந்த சோவையும் அடைந்ததும், பின் புருஷஸரேஷ்டரும் தனமாதலருமான வஸுதேவருகருப ரதகாரியம் செயதபிறகு, பானஞ்செயத இடத்தில் யாதவவீரர டைய பெரிய அழிவைக கண்டதும், மகாததுமாககளாகிய மகிருஷணாகருகருகும் முககியமானவாதொடங்கி வரிசையாக ற யாதவாகருகருகும் தேகஸம்ஸகாரம் செயததும், பிறகு, பாரகையிலிருந்து கிழவாகளும் குழந்தைகளுமாகிய ஜனங்களை றழததுககொண்டுபோகையில், கஷ்டமான ஆபத்து நோந்த ரது காண்டவம் தோலையிடைந்ததையும் உயரந்த அஸ்திரங்க லலாம தோன்றாமற்போனதையும் யாதவஸ்திரீகள் கவரப்பட றதையும் பராககிரமம் நிலையிலலாமற்போனதையுங்கண்டு வருத்த டந்தது, வியாஸா உபதேசத்தினால் தெளிவிக்கப்பட்டு, தாம டரிடம்போய ராஜயத்தியாகம் செய்யுமபடி சொன்னதும் இர பாவத்திற சொல்லப்பட்டன இவவாறு மௌஸஸமௌனம் ன்றாவது பாவம் சொல்லப்பட்டது இதில் அத்தியாயங்கள் டு, சுலோகங்கள் மூன்றுற்றிருபது

அதற்குமேல, பதினேழாவது மகாபபிரஸ்தானிகபாவம் ஷஸரேஷ்டாகளான பாண்டவர்கள் இராசசியத்தைவிட்டுத் தரளபதிதேவியுடன் மகாபபிரஸ்தானம் போனதும், அப ரது அவர்கள் லௌஹிதயமௌனம் செங்கடிலையடைந்து கினியைக கண்டதும், அவவிடத்தில் அக்கினியினால் ஆளுநா கப்பட்ட அராஜுனன மகாததுமாவாகிய அந்த 1 அக்கினி ப பூஜிததுத தேவலோகத்துள்ளதும் உத்தமமுமாகிய அந்தக ணவமௌனம் விலலைக கொடுத்ததுவிட்டதும், யுதிஷ்டிரா, ஹாதராகளும் திரௌபதியும் கீழேவிழுந்ததைத் தெரிந்து ரண்டு அவர்கள் யாரையும் திரும்பிப்பாராமல் விட்டுச்சென்ற டு இதிற சொல்லப்பட்டன இது பதினேழாவதாகிய மகாப ஸ்தானிகபாவமௌனம் சொல்லப்பட்டது இதில் அத்தியாயங் ழுன்று, சுலோகங்கள் 2 மூன்றுற்றிருபது

அதனமேல, ஸவாககபாவம் அது தேவலோக ஸம்பந்தமா ற, மனுஷ்யாகருகரு உரியதன்று, மிகவும் அதிகமான பிரஜ றுள்ள தாமராஜரானவா தையினால் தம்முடனவந்த

1 'அக்கினியின் சொல்லினால், வருணன் விலலாகிய காண்டவத்தை கதிற போட்டுவிட்டான்' என்பது கதை.

2 நூற்றிருபதுமூன்று சுலோகங்களென்பது பழையவுரை

நாயினறி ஸவாககத்திலிருந்து வந்த தேவரத்தினமேல
விருமபவிலையெனபதும், மகாதமாவான தாமராஜா அவ்வா
சலிககாமல தாமத்தில் நின்றதைக்கண்டு தாமதேவதை நாய
வசதைவிட்டுத் தாமராஜரை ஸவாககத்துக்கு அழைத்துக்கொ
ண்டுபோனதும், அவருக்குத் தேவதூதன் ஒரு வியாஜத்தை மு
னிட்டி நரகத்தையும் அதிற் பிராணிகளபடும பெருந்துயரங்க
யும் காண்பித்ததும், தமசொல்லிற் கட்டுப்பட்டிருந்த தம் சே
தரர்கள் அந்த நரகத்திலிருந்து கூவுகின்ற அழுகுரல்களை அந்
தாமாத் தமாவான யுதிஷ்டிரா கேட்டதும், தாமதேவதையும்
திரணும தெரிவித்தபடி தாமபுத்திரா ஆகாசகண்கையில் ஸநான்
செய்து மனுஷ்யதேகத்தைவிட்டுத் தம் தருமத்திறைகிடை
ஸவாககவாஸத்தையடைநது இந்திராதிகளான ஸமஸத் தே
கட்டங்களினாலும் பூஜிக்கப்பட்டு அவர்களுடன் ஆனந்தப
இருந்ததும் அடங்கியது இந்தப்பாவம் சிறந்த ஞானமு
வியாஸமகரிஷியினால் பதினெட்டாவது பாவமாகச் சொல்லப
ட்டிருக்கின்றது தபோதனாகளே! இந்தப்பாவத்தில், ஐந்து
தியாயங்கள் உள்ளன, சுலோகங்கள் இருநூற்றொன்பது இப்
இவையெல்லாம் சோந்த பதினெட்டுப் பாவங்களாகின்றன

கிலங்களில் ஹரிவம்சமும் பவிஷ்யபாவமும் சொல்லப
ட்டன. கிலங்களுக்குள் ஹரிவம்சத்திற் பன்னீராயிரம் சுலோ
கங்கள் மகரிஷியினுற் கணக்கிடப்பட்டன

இவ்வாறு பாரதத்திலுள்ள பாவங்களின் ஸங்கிரகமுமு,
சொல்லப்பட்டது பதினெட்டு அக்ஷேஸ்வரிணிகள் சண்டை
கச் சோந்தன மிகவும் பயங்கரமான அந்தயுத்தம், பதினெ
ட்டுத்தினங்கள் நடந்தது எந்தப்பிராமமணன் 1 அங்கங்கள்
உபநிஷத்துக்களும் சோந்த நான்கு வேதங்களையும் அறிந்தி
தும் இந்த இதிஹாஸத்தைமட்டும் அறியாமல் இருப்பா
அவன் நல்ல வித்துவானாகமாட்டான் இது ராஜநீதி சாஸ
மாகவும், உயாந்த தாமசாஸ்திரமாகவும், காமசாஸ்திரமாக
அளவற்றஞானம் நிரம்பிய வியாஸராத சொல்லப்பட்டது
குயில் கூவுதலை கேட்டபிறகு கடுமையான காகக்கொ
ளப்படி வேண்டியிராதோ அப்படியே இந்த இதிஹாஸத்தை
கேட்டபிறகு மற்றொன்றும் கேட்கப் பிரியப்படாது உ

1 வேதாங்கங்கள் ஆறு, அவையாவன —1 உச்சரிப்பின் இலக்
மாகிய சீக்ஷையும், 2 பத இலக்கணமாகிய வியாகரணமும், 3 வரு
இலக்கணமாகிய சந்தஸும், 4 பதங்களின் பகுதிவிகுதியைத் தெரி
பதாகிய நிருகதமும், 5 கரஹக்ஷத்ர சாஸ்திரமாகிய ஜோதிஷத்
6 காமங்களை விதிக்கிற சாஸ்திரமாகிய-கலபமும்

யின் ¹ மூன்றுபிரிவுகளும் பஞ்சபூதங்களிலிருந்து உண்டாவது
பாற கவிகளுக்குக் கற்பனைகள் இந்த உத்தமமான இத்திறா
ததிலிருந்து உண்டாகின்றன அநதன்றே! ² நான்குவிதமான
ராணிகளும் ஆகாயத்தினிடம் இருப்பதுபோலப் புராணங்களெல்
லும் இந்த இத்திறாஸம்சொல்லும் விஷயங்களிலேதான் பிரவீரத்
வகவேண்டும் இந்திரியங்களெல்லாவற்றிற்கும் வெவவேறு
ருத்திகளுள்ள மனம் எப்படிக்காரணமோ அப்படியே தொழில
யின் சிறப்புகளெல்லாவற்றிற்கும் இந்த இத்திறாஸம் ஆதார
னது ஆகாரம் இல்லாமல் எப்படித் தேகம் நிற்பதில்லையோ
அப்படியே இவ்வித்திறாஸத்திற் சேராமல் கதை பூமியிலிலை அபி
ருத்தியை அடையவீருமபுகின்ற வேலைக்காரர்களால் நல்லகுலத்
தம்பிறந்தபிரபு அடுக்கப்படுவதுபோல இந்த இத்திறாஸம் எல்
லக் கவிசுரேஷ்டர்களாலும் அடுக்கப்படுகின்றது யோக்கிய
சிய கருஹஸ்தைனுக்கு மறறமூன்று ஆஸரமத்தவீரும் எப்படி
பறபடமாட்டார்களோ அப்படியே தவிகளும் இக்காவியத்திற்கு
பறபோவதில் ஸமாததராகமாட்டார்களா? நீங்கள்எல்லாரும்
டாமுயற்சியுள்ளவர்களாகவும் தாமதத்தில் எண்ணமுள்ளவாக
வீரகவும் இருக்கக்கடவீர்கள் தாமம் ஒன்றுதான் பரலோகம்
வாகிறவனுக்குப் பந்துவாகிறது, பொருள்களும் பெண்களும்
மையுள்ளவர்களால் வசப்படுத்தப்பட்டுருந்தபோதிலும் .ஒற
மையையும் நிலைமையையும் அடைவதில்லை தவைபாயனரிஷி
நவாயமலாநதருளியதும், அளவிடக்கூடாததும், தாமததைக்
காடுபதும், மனத்தைச்சுத்தப்படுத்துவதும், பாபத்தைப்
பாக்குவதும், ஸரேயஸைக்கொடுப்பதுமாகிய பாரதத்தை எவன்
ககிறானோ அவனுக்குப் புண்ணியதீர்த்த ஸநானங்கள் செய
வனால என்னபயன்? பிராமமணன் இந்திரியங்கள் வழியாகப்
விராத்தித்து ஒருபகலிற்செய்யும்பாபத்தைச் சாயங்காலம்மஹா
ரதம்படிப்பதனால் விட்டுவிடுகிறான் தேகத்தினாலும் மனத்தி

¹ 'ஆத்யரதமிகம், ஆதிதைவிகம், ஆதிபௌதிகம்' எனப்பது பழைய
பா, ஸ்வாக்கம், மத்தியம், பாதாளம் என்றும் கொள்ளலாம்

² 1 ஜராபஜம் - காப்பாசயத்திறபிறக்கும் மனிதப்பிறப்புமுதலி
வ, 2 அண்டஜம் - முட்டையினின்றுபிறக்கும் பறவைமுதலியவை,
ஸவேதஜம் - வியாவையினினுண்ணடாகும் தேனமுதலியவை, 4 உத
ஜம் - பூமியைப்பிளந்து கிளம்பும் புல பூண்டு முதலியவை

³ 'புஷ்கராஜலை' எனப்பதுபாடம், 'யானைத் தும்பிக்கைகளினால்
பயும் பட்டாபிஷேகம்' எனப்பது பழைய உரை, புஷ்கரமென்ற ஒரு
ரணிய தீர்த்தமும் உண்டு

னாலும் வரக்கூடாது இராததிரியிற்செய்யும் பாபத்தைக் காலையி
மஹாபாரதம்படிப்பதனால் விட்டுவிடுகிறான் வேதங்களும் மிகு
யான சாஸ்திரங்களும் தெரிந்த பிராமமணனுக்குப் பொருடாகடி
கொம்புகளோடுகூடிய நூறுபக்கங்களைத் தானம்செய்யவல்லுக்கு
புண்ணியமான பாரதத்தை யை நித்தியம் கேட்பவனுக்கும் பல
ஒன்றுதான் மிகச்சிறந்ததும், விசேஷமான விஷயங்களுள்ளது
அவசியம் அறியவேண்டியதுமாகிய அந்தப் பெரியஇதிஹாஸ்தன்
இந்தப் பாவஸங்கிரகத்தினால் முதலில் தெரிந்துகொள்ளவே
ண்டும் ஏனென்றால், பெருங்கடல் தெப்பத்தினால் இறங்குவதற்
களிதாவதுபோல, இந்த இதிஹாஸமானது பாவஸங்கிரகத்
தால் மனிதர்களுக்குத் தெரிந்துகொள்ள எளிதாகின்றது

பர்வஸங்கிரகபர்வம் முற்றிற்று

முன்னாவது அததியாயம்

பேளவ்யபாவம்

(உதங்கிரிஷி ஜனமேஜயராஜர்வைஸிப் பாயாகஞ்சேய்யத்
தூண்டியது)

பரிசுத்தினை புத்திரராகிய ஜனமேஜயா ஸ்வேஹாதராக
டனகூடக் குருசேஷத்திரத்தில் நீண்டகாலம் செய்யத்தக்க
திரமென்னும் யாகத்தைச்செய்தார அவருக்கு ஸ்ருதஸேன
உககிரஸேனன், பிமஸேனனென மூன்று ஸ்வேஹாதரர்கள் இ
தரர்கள் அவர்கள் அந்த ஸத்திரயாகத்தைச் செய்துகொ
டிருக்கையில் ஸரமையின் பிள்ளையாகிய நாய (=ஸாரமேயன்)
தது அது ஜனமேஜயருடைய ஸ்வேஹாதரர்களால் அடிக்
பட்டு அதிகமாக ஊர்ையிட்டுக்கொண்டு தன் தாயின் ஸமீ
திற்குப்போயிற்று அஃது அதிகமாக ஊர்ையிடுவதைப்பாராத
அதனதாய், 'நீ ஏன் அழுகிறாய்? யாரால் அடிக்கப்பட்டாய்
என்று கேட்டது இவ்வாறு கேட்கப்பட்ட அந்த நாயான்
'ஜனமேஜயருடைய ஸ்வேஹாதரர்களால் அடிக்கப்பட்டே
என்று தாய்க்குமறுமொழிசொல்லிற்று அதற்குத்தாய், 'நீ அ
கப்பட்டிருப்பதனால் நிச்சயமாக அங்கே பிழைசெய்திருக்கவே
ண்டும்' என்று மறுபடியும் சொல்லிற்று நாய், தாயைநோக்கி, 'நா
சிற்றிதம் பிழைசெய்யவில்லை, ஹோமத்திரவியங்களைப் பாக
மில்லை, நாவினால் தீண்டவுமில்லை' என்று திருமபவும் சொ
அதைக்கேட்டு, அதன் தாயாகிய ஸரமைபிள்ளையின் துக்கத்தினால்

ருத்தங்கொண்டு ஜனமேஜயா தமஸ்கோதராகருடன தீரக்கஸ்த
ரஞ்செய்துகொண்டிருந்த இடத்திற்கு வந்துகோபத்துடன் ஜன
மஜயரைப்பார்த்து, 'இந்த என பிள்ளை சிறிதும் பிழைசெய்ய
லலை, ஹவிஸுகளைப் பராககவுமில்லை, நாவினலதிண்டவுமில்லை,
தற்காக அஃது அடிககப்பட்டது?' என்று கேட்டது அவர்கள்
னறும்பேசவில்லை அநதஸரமை, அவர்களைப்பார்த்து, 'இந்த
ன பிள்ளை பிழைசெய்யாமலிருக்கையில் அதை அடித்ததனால்
ஈகருக்குத்தெரியாமலே ஓர் ஆபத்து வரப்போகிறது' என்று
சாலலிறது

தேவலோகத்து நாயாகிய ஸரமையினால் இவ்வாறு சொல்லப
ட்ட ஜனமேஜயா மிக்கபரப்பும் துக்கமுமுள்ளவரானா அவர்,
நத ஸத்திரயாகமமுடிந்தபிறகு ஹஸ்திபுரம்போய, 'என்னு
டைய பாபமென்னும் பேயை ஓட்டத்தருந்தவா யார்?' என்று
தந்த புரோஹிதரைத்தேவதில் பெருமுயற்சி செய்தார் அந
ப்பரிசுத்தினை புத்திரராகிய ஜனமேஜயா ஒருநாள் வேட்டைக
ப் போகையில் தமது தேசத்தைச்சேர்ந்த ஓரிடத்தில் ஓர் ஆஸர
த்தைப்பார்த்தார் அதில் ஸருதஸரவஸென்று பெயருள்ள ஒரு
தி இருந்தார், அவருக்குத் தவஞ் செய்துகொண்டிருப்பவராகிய
ஸாமஸரவஸு என்னும் புத்திரர் ஒருவர் இருந்தார், பரிசுத்தினை
த்திரராகிய ஜனமேஜயமகாராஜர், அநத ஸருதஸரவஸின் புத்திர
மபோய அவரைத் தமக்குப் புரோஹிதராயிருக்கும்படி வேண்
றார் அநத ஜனமேஜயா அநத ஸருதஸரவஸு என்னும் ரிஷியை
ஸகரித்து, 'பகவானே! இந்த உமதுபுத்திரர் எனக்குப்புரோ
தராக இருக்கவேண்டும்' என்று சொன்னார் இப்படிச்சொல்
ப்பட்ட அநதஸருதஸரவஸு என்னும் ரிஷி, ஜனமேஜயரைப்
ார்த்து, 'ஓ! ஜனமேஜய! இந்த என புத்திரன் பெணராகத்தி
ட்டமபிறந்தவன், சிறந்த தபஸுள்ளவன், வேதாத்தியயனம்
ணமாகச்செய்தவன், என்னுடையதவத்தின் சகதியும் நிரம்பின
ர், என்னுடைய ரேதஸைக்குடித்த அநதப்பெணராகத்தின்
பத்திற்பிறந்தவன், இவன் மகாதேவராகிய பரமசிவனால் ஏவப
ட்ட பூதத்தைத்தவிர மற்ற உன்னுடைய பாப்பபேய்கள் எல்லா
றையும் ஓட்டுவதற்குச் சகதியுள்ளவன் ஆனால், இவனுக்கு ரகஸ
ரான ஒருவிரதம் உண்டு, அதாவது இவனிடம் எந்தப்பிராம
னாவது ஒருபிரயோஜனத்தை விரும்புவானானால், அவனுக்கு
ரன அதைக்கொடுத்தவிடுவன், இஃது உனக்கு இஷ்டமானால்
ப்போது இவனை அழைத்துக்கொண்டுபோ' என்று சொன்னார்
வரால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட ஜனமேஜயா, 'பகவானே!

அஃது அபபடியே ஆகுக' என்று அவருக்கு மறுமொழிக்
அந்தப் புரோஹிதரை அழைத்துக்கொண்டு திரும்பிவந்து, 'இ
எனனூல புரோஹிதராக வரிககப்பட்டவா இவா எதைச்செ
லுவாரோ அதை நீங்கள் சங்கிககாமற செய்யவேண்டும்' என்
ஸஹோதரர்களுக்கூச்சொன்னா இவ்வாறு அவரார சொல்
பட்ட அவாஸஹோதரர்களும அபபடியே செய்தனா அவா
வாறு தம் ஸஹோதரர்களுக்குக் கட்டளையிட்டித் தக்திலாநக
தை எதிர்த்துச்சென்று அந்தத்தேசத்தைத் தம் ஸவாதினப்ப
திககொண்டா

இந்தச்சமயத்தில், 1 அயோதரென்று பெயாபெற்ற தெள
ரென்னும் ஒருரிஷி இருந்தா, அவருக்கு உபமன்யு, ஆருணி,
தன என்று மூன்றுசிறியர்கள் இருந்தார்கள் அந்தரிஷி பாஞ்ச
தேசத்தவனான ஆருணியென்னும் சிஷ்யனேனாககி, 'போ, க்ய
யின் மடையைக்கட்டு' என்றுசொல்லி அனுப்பினா உபா
யாயரால் கட்டளையிடப்பட்ட அந்தப்பாஞ்சால் தேசத்தவனா
ஆருணி அங்கேபோய் அந்தக்கழனியின் மடையைக்கட்டுவத
முடியாமல் கஷ்டமடைந்தி, 'இருக்கட்டும், இவ்வாறுசெயவே
என்று ஓர் உபாயத்தைக் கண்டறிந்தான், அவன் அந்தக்கழ
யின்மடையில் படுத்திக்கொண்டான், அவன் அவ்வாறு படு
போது அந்தத்தண்ணீர்போகாமல் நின்னுவிட்டது பிறகு,
கால, உபாத்தியாயராகிய அயோததெளமயா மற்ற இரண்டு
யாக்களையும்னாககி, 'பாஞ்சால் தேசத்தவனான ஆருணி என்
போனான்?' என்று கேட்டா அவர்கள், 'பகவானே! 'பே
கழனியின்மடையைக்கட்டு' என்றுசொல்லி உமமாலேயே அனுப்
பட்டான்' என்று அவருக்கு மறுமொழி கூறினா அவர்கள்
வாறு சொன்னபின், அவா அந்தச்சிஷ்யர்களைப்பார்த்து, 'ஆ
அவன் போனஇடத்திற்கே நாமெல்லோரும் போவோம்' எ
சொல்லி அவனை அழைப்பதற்காக அங்கேச்சென்று, 'ஓ! ப
சாலதேசத்து ஆருணியே! எங்கிருக்கிறாய்? குழந்தாய்! எ
என்றுகூறினா அந்தஆருணி உபாத்தியாயருடைய அந்தச்செ
லைக்கேட்டு அந்தக்கழனிமடையினின்றும் உடனெழுந்து அ
உபாத்தியாயரிடம் வந்துசொந்து, 'நான் இதோ இருக்கிறே
இந்தக்கழனிமடையில் வெளியிலேபோகும்ஜலம் கட்டமுடியா
ருந்ததைக்கட்டுவதற்குப் படுத்திருந்தேன், பகவானுடைய சப

1 இருமபுபோன்ற தந்தவகையுடையவா, ஆபோதா என்
பட்டம் ஆபோதா=அபோதா (=ஜலம்சாப்பிடுகிறவா) குமாரா அ
தா என்பதே மேலவருகிற கதைக்குப் பொருளுகிறது

தக்கேட்டுத்தான் உடனே கழனிமடையைப் பிளந்துகொண்டு
நகரிடம் வந்தேன் ஆதலால், பகவானாகிய உங்களை நமஸ்கரிக்க
ிறை நான் செய்யவேண்டிய காரியத்தை நீங்கள் கட்டளையிட
வண்டும்' என்று உபாத்தியாயரைப் பார்த்துச்சொன்னான் இவ்
ரது சொல்லப்பட்ட அந்த உபாத்தியாயர், 'நீ கழனியினமடை
ப உடைத்துக்கொண்டு எழுந்ததனால் 1 உத்தராலகனென்று
யருள்ளவனாக ஆவாய்' என்றும், 'எனசொல்லி நிறைவேற்றின
னால் நீ ஸ்ரேயஸை அடைவாய், எல்லா வேதங்களும் எல்லாத்
ம்சாஸ்திரங்களும் உனக்குப் பிரகாசிக்கும்' என்றும் அணுகிர
த்தார இவ்வாறு உபாத்தியாயரோடு சொல்லப்பட்ட அந்த
ருணி தனக்கு வேண்டிய இடத்திற்குச் சென்றான்

பிறகு, அந்த அயோத தெளமயரெனனும் உபாத்தியாயர்
மமுடைய மற்றொரு சிஷ்யனான உபமனயுவைப்பார்த்து, 'குழந
ய! உபமனயுவே! பசுக்களை மேய' என்று அனுப்பினான் அவன்
பாத்தியாயர் சொல்லியபடி பசுக்களை ரக்ஷித்தான் அவன் பசு
பசுக்களைக் காப்பாற்றிச் சாயங்காலத்தில் குருவின வீடுவந்து
வாழ்ந்தான் நமஸ்காரஞ் செய்துகொண்டிருந்தான் அவன்
ஷியாயிருப்பதைக்கண்டு, உபாத்தியாயர், 'குழநதாய! உப
னயுவே! எதைக்கொண்டு நீ ஜீவனஞ்செய்கிறாய்? மிகவும் புஷ்டி
யிருக்கிறாயே?' என்று கேட்க, 'ஐயா! பிசைக்கயினால் ஜீவனஞ்
செய்கிறேன்' என்று அவன் உபாத்தியாயருக்கு மறுமொழி
சொன்னான் உபாத்தியாயர் திருமபவும் அவனைப்பார்த்து,
கைக்கயை எனக்குக் காண்பியாமல் உபயோகிக்க வேண்டாம்'
ன்று கூறினான் அவன், 'அப்படியே ஆகுக' என்றுசொல்லிப்
கைக்கயெடுத்தது வந்து அதை உபாத்தியாயருக்குக் காண்பித்
ான். அந்த உபாத்தியாயர் அவனிடமிருந்து பிசைக்குமுழுவதை
ம வாங்கிக்கொள்ள அவன், ஸ்ரியென்று சொல்லி மறுபடியும்
சுக்களை மேயத்துக்கொண்டிருந்தான் பகற்காலத்தில் மேய
து ஸாயங்காலத்தில் குருவின வீட்டுக்குவந்து குருவினமுன்
ன்று நமஸ்கரித்துக்கொண்டிருந்தான் உபாத்தியாயர், அப்
புச்செய்தும் அவன் புஷ்டியாகவே இருந்ததைக்கண்டு, 'குழந
ய! உபமனயு! உன்னுடைய பிசைக்குமுழுவதும் மிச்சமின்றி
ன் எடுத்துக்கொள்ளுகிறேன், எதனால் இப்போது ஜீவனம்செய
றாய்?' என்று அவனைக்கேட்டாரா, இப்படிக்கேட்கப்பட்ட அவன்,
பகவானாகிய உங்களுக்கு முதல்பிசைக்கயைக் கொடுத்துவிட்டு
ரண்டாமுறை பிசைக் எடுக்கிறேன், அதனால் ஜீவனஞ் செய்கி

‘நேன’ என்று அவருக்கு மறுமொழி சொன்னான் உபாத்தியாய திருமபவும், ‘இஃது ஒழுங்கான குருகுலவாஸமன்று, பிணை எடுத்தது ஜீவிககிற மறறவாக்களுடைய ஜீவனத்துக்கு விரோதம் செய்கிறாய், இவ்வாறு நடப்பதனால் நீ ஆசைக்காரனாகிறாய்’ என ‘சொன்னான்’ அவன் ஸரியென்று சொல்லிப் பசுக்களை ரக்ஷித்வநதான், திருமபவும் ரக்ஷித்துக்கொண்டு உபாத்தியாயா ஹமவநது உபாத்தியாயா முன்னின்று நமஸ்காரஞ் செய்தா உபாத்தியாயா, அபபடிச்செய்தம் அவன் புஷ்டியாகவேயிருந்தைக்கண்டு, மறுபடியும், ‘குழந்தாய்! உபமன்யு! நான் உன் டைய பிணைமுழுவதையும் எடுத்துக்கொள்ளுகிறேன், வே பிணைபும நீ எடுக்கிறதில்லை, நீ மிகவும் புஷ்டியாயிருக்கிறாய்’ எனது ஜீவனஞ்செய்கிறாய்?’ என்று கேட்டான் இப்படிக்கே கப்பட்ட அவன், உபாத்தியாயரைப் பார்த்து, ‘ஐயா! இந் பசுக்களினபாலால் ஜீவனஞ்செய்கிறேன்’ என்று உத்தரம் சொன்னான் அவனுக்கு உபாத்தியாயா, ‘இது ஸரியன்று, பாலை உயோகிப்பதற்கு நான் உனக்கு அனுமதிக்கொடுக்கவில்லை’ என சொல்ல, அவன், ‘அபபடியே ஆகட்டும்’ என்று பிரதிஜ்ஞை செய்து பசுக்களை ரக்ஷித்தது, திருமபவும் உபாத்தியாயா வீடுவர அவாமுன்னின்று நமஸ்கரித்துவநதான் உபாத்தியாயா, அவ புஷ்டியாகவே இருப்பதைக்கண்டு, ‘அப்பா! உபமன்யு! நீ பிணையும் சாப்பிடுகிறதில்லை, வேறு பிணைபும எடுக்கிறதில்லை, படியும் குடிக்கிறதில்லை, மிகப் புஷ்டியாகவேயிருக்கிறாய், எதற்கு இப்போது ஜீவனஞ்செய்கிறாய்?’ என்று கேட்டான் இவ்வாறு கேட்கப்பட்ட அவன், ‘ஐயா! இந்நதக்கன்றுகள் தாய்களின் முகுடித்தது வாயக்குவெளியில் ஒதுக்கின் துரையைக் குடிக்கிறேன்’ என்று உபாத்தியாயருக்கு உத்தரம் சொன்னான் உபாத்தியாயா, ‘இந்நதக்கன்றுகள் நல்லகுணமுள்ளவை, உன்னிடத்தினதையினால் வெகுமிகுதியான துரையை ஒதுக்குகின்றன, ஆகையால், இவ்வாறு நடக்கின்ற நீ இந்நதக்கன்றுகளின் ஆகாரத்திற் இடையூறுசெய்கிறாய், துரையைக்கூட நீ குடிக்கலாகாது’ என அவனுக்கு மறுபடியும்சொன்னான் அவன், ‘அபபடியே’ என பிரதிஜ்ஞைசெய்து ஆகாரமில்லாமல் மறுபடியும் பசுக்களை மேய்ந்தான் அவ்வாறு மறுக்கப்பட்டதனால் அவன் பிணைபும சாப்பிடுவதில்லை, மற்றொரு பிணைபுமெடுக்கவில்லை, பாலுங்குடிக்கவில்லை துரையும் உபயோகிக்கவில்லை அவன் ஒருநகால் பசியினால்பீடிக்கப்பட்டுக் காட்டில் எருக்கிலைகளைத்தின்னான் உபபும கைப்பும் கமும் முருமும் ஜீரணகாலத்தில் உஷணத்தை உண்டுபண்ணுத

ரானவாகிய அந்த எருக்கிலைகளைத் தினந்தினம் கண்கெட்டு
பன குருடானான் பிறகு, கண்தெரியாதவனாகவே ஸஞ்சரித்
கொண்டிருந்ததனால் ஒரு கிணற்றில் விழுந்தான் ஸ்ரீராமன்
தகிரியையடைந்தும் அவன் வீடுவராமலிருக்கக்கண்டு உபாத
ராயா, 'உபமன்யு வரவில்லையே?' என்று சிஷ்யர்களைக் கேட்க,
வர்கள், 'அவன் பசுக்களை ரக்ஷிப்பதற்கு வனம்போனான்'
று கூறினார்கள் 'நான் உபமன்யுவை எல்லாவிஷயங்களிலும்,
ததுவிட்டேன், அதனால், அவன் கோபித்துக்கொண்டுதான்
குரோரமாகியும் வராமலிருக்கிறான், ஆதலால், அவனைத் தேட
ணும்' என்று உபாததியாயா சொல்லி, 'அந்தச் சிஷ்யாக
ன் வனம்சென்று அவனை அழைப்பதற்காக, 'அப்பா! உப
யுவே! எங்கே இருக்கிறாய்? குழந்தாய்! வா' என்று சபதம்
ப்தார அவன் உபாததியாயா கூப்பிட்டசொல்லைக் கேட்டு,
தா நான் இந்தக்கிணற்றில் விழுந்திருக்கிறேன்' என்று உரக்க
மொழிசொன்னான் உபாததியாயா, 'நீ இந்தக் கிணற்றில்
படிவிழுந்தாய்?' என்று அவனைத் திரும்பிவிட்டுக் கேட்டாரா
ன், 'எருக்கிலைகளை உண்டதனால் குருடானேன், அதனால்
க்குமபோது கிணற்றில் விழுந்தேன்' என்று அவருக்கு மறு
ழிகூறினான் உபாததியாயா, 'நீ அஸ்வினீதேவர்களைத் துதி
ப, அவர்கள் தேவவைத்தியர்கள், உன்னைக் கண்ணுள்ளவ
ச செய்வார்கள்' என்று அவனுக்கு மறுமொழிசொன்னாரா
ததியாயரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்த உபமன்யு அஸ்
தேவர்களை 2 மந்திரஸூத்திரங்களான வாக்கியங்களினால், துதிக
தொடங்கினான்

3 (உபமன்யு அஸ்வினீதேவர்களைத் துதித்தல்)

'முனசெல்லுகிறவர்களும், முன்பிறந்தவர்களும், பலவாணநா
ரான கிரணங்களுள்ளவர்களும், தவத்தால் அழிவில்லாதவாக
, தேவலோகத்திலுண்டானவர்களும், சிறந்த 4 சிறகுகளுள்ள
களும், ரஜோகுணமில்லாதவர்களும், எல்லா உலகங்களுக்கு

1 உத்தராதேச பாடத்திலுள்ளது

2 அஸ்வினீதேவர்களைப்பற்றிய ஸ்தோத்திரங்களான, 'உபா, உ,
0' என்பது முதலிய மந்திரங்களின் அந்தம் இந்த ஸ்ரீலோகங்களி
பபதுபற்றி மந்திரஸூத்திரங்களான வாக்கியம் என்றது (சிகவேதம்,
வது அஷ்டகம், சு-வது அத்யாயம், முதலவாகம்)

3 இது வித்தியாப்பிரக்ரணமாதவின அஸ்வினீதேவர்களை முன்னிட
பரப்பிரமமததையே துதிகின்றது என்பது பழையஉரை

4 விரைவாகச் செல்லுகிறவர்கள்

மேல தன்களவிமானங்களைச் செலுத்துகிறவாகளுமாகிய உ
 னிருவார்களையும் வாக்கினுல துதிககிறேன பொன்மயமான பற
 கள போன்றவாகளும், ஆபதபந்துக்களும், பொய்யாதவாகளு
 பாபபதற்கு அழகானவாகளும், அழகான மூக்குள்ளவாகளு
 விசேஷஜயமுள்ளவாகளும், 1 சூரியனுடைய தேஜஸினுல வெந்
 பும கறுப்புமாகியபகலையும் இரவையும்மெய்கிற சிறந்ததற்காராக
 மான உங்களைத் துதிககிறேன 2 அஸுவீனீதேவர்கள் கருடசீ
 போன்றபலமுள்ள ஒருசெந்நாயினுடையபலத்தினுலபிமக்சப்பட
 3 விசுகளியென்னுமபறவையைச் சுகமாயிருக்கும்படிவிஷிதக
 அவ்வளவு நல்ல செய்கையுள்ளவர்களை எனதுனபத்தை நிவிர
 செய்ய நமஸ்கரித்தேன, அவர்கள் சிறிதுமில்லாமலிருந்த சிவ
 சூரியகிரணங்களை உதயமாகச்செய்தார்கள் 4 முந்நூற்றறுபது
 வைப்பசுககள் ஒரு கண்ணை என்று அதற்குப் பாலகொடுத்
 வளராக்கின்றன, அந்தப் பசுக்கள் 5 பல கொட்டில்களும் ஒரு க
 கிறவனும் உள்ளவையாகச் செய்யப்பட்டன, அந்த அஸு
 தேவர்கள் மேற்சொன்ன பசுக்களிடம் சிலாக்கியமான தா
 தைக் கற்க்கின்றனர் 6 எழுநூற்றிருபது ஆரக்கால்கள் வட்டை
 னிற கோக்கப்பட்டு ஒரு குடத்திற சோந்திருக்கின்றன அந்தச்
 சுரமானது சுற்றளவில்லாமலும் 7 அழிவில்லாமலும் சுற்று
 தது, மாயையானது புருஷரூபங்களான அஸுவீனீதேவர்க
 ஆஸாயித்திருக்கிறது மறஞ்சுகக்கரம் 8 பன்னிரண்டு ஆரக்க
 களுடனும் ஆறு 9 நாபிகளுடனும் ஒரே அச்சுடனும் 10 அமி
 திற்கு ஆதாரமாக நடக்கின்றது எல்லாத் தேவார்க
 யஞ்ஞததைப்பற்றி அதை ஆஸாயித்திருக்கின்றனர் அ
 அஸுவீனீதேவர்கள் துன்பப்படுகின்ற என்னை விடுவிக்கக்கட

1 அஸுவீனீதேவர்கள் சூரியனுக்குமுன் செலலுகிறவர்களை

2 கருவருஷடத்தைநீக்கித் தேகத்தில நல்லகிறம் கொடுப்பவா

3 இஃது ஒரு ரிக்கிலுள்ள கதை [பாசி

4 முந்நூற்றறுபதுதினங்கள் ஒருவருஷத்தைச் செய்கின்றன

5 பலதேசங்கள் கொட்டில்கள், சூரியனே கற்க்கிறவன் ஒளி ப

6 ௩௬0 நாள்களில் சோந்த இரவுபகல்கள் ௭௨0-ம் வருஷமென
 ஒரு நாபியைச்சோந்த ஆரக்கால்களென்று சொல்லப்பட்டன

7 காலச்சக்கரத்திற்கு முடிவில்லை என்பது பொருள்

8 'பன்னிரண்டு மாதங்களும் ஆறு ருதுக்களும் ஒருவருஷமுமா
 காலச்சக்கரமானது பிராணிகளின் உணவுக்குக் காரணமாக நடக்கின்ற
 என்பது பொருள்

9 அச்சுக்கோக்கின்ற துவாரங்கள் [பொரு

10 'ரிதஸ்ய' என்றபாடத்திற்குக் காமபலத்திற்கு ஆதாரம் என

ஸுவீனீதேவர்கள் அமிரத மயமாகிய சந்திரனை வட்டமாக வியா
கின்றனர், தாஸர்களைக் காப்பாற்றுகின்றனர் அஸுவீனீதேவா
ர பலத்திறகுகாரணமாகிய 1 மழையைக்கொடுக்க மலையைவிட
புறப்பட்டுப் பூமியில் ஸஞ்சரிகளின்றவர்கள் அஸுவீனீதேவா
ள்! நீங்கள் எல்லா முன்னிலையிலும் 2 பத்துத்திசைகளையும்
ண்டாக்குகின்றீர்கள் அந்தத்திசைகள் தங்கள் தலைமேல்
வாயரத்தின் ஸஞ்சாரத்தை ஸமமாக அடைகின்றன, அந்
த்திசைகளிற்செல்லும் ஸ்வாயரத்ததை ரிஷிகளும் தேவர்களும்
நிச்செல்லுகின்றனர் மனிதர்கள் பூமியில் ஸஞ்சரிக்கின்றனர்.
எங்கள் எல்லாவகை வாணங்களோடுகூடிய கிரகங்களை விரிக
ரீர்கள் அவை எல்லா உலகங்களையும் வியாபிக்கின்றன அந்
கிரகங்களை அனுஸ்ரித்துத் தேவர்களும் ஸஞ்சரிகளின்றனர்
ஸத்தியமில்லாமையால் நாஸத்தியரெனப்படாத அஸுவீனீ
வர்களாகிய அந்த உலகங்களும் நீங்கள் அணிந்த தாமரை
லையையும் நான் பூஜிக்கிறேன் 3 மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பவாக
மகரும்பலன்களை விருத்திசெய்கிறவர்களுமான அந்த அஸுவீனீ
வதைகளன்றி மற்றத்தேவர்கள் தங்கள் ஸ்தானத்திலிருந்து
னங்களைக் கொடுப்பதில்லை 4 ஒருசிறுவனும் சிறுமியும் முகத்
லே காப்பத்தைத் தரித்தனர் ஓர் உயிருமில்லாதவள் இதை
ரிககாலால் பிரஸவித்தாள் பிறந்த சிசு உடனே தாயைச் சாப்
கின்றது அந்த அஸுவீனீதேவர்களாகிய நீங்கள் எல்லாரும்
கேடும்படி ஸ்வாயகிரகங்களை வியாபிக்கச் செய்கின்றீர்கள்.
எங்களைக்கொண்டு உங்களைத்துதிக்க நான் சக்தனல்லேன்.
ரபோய வழிதெரியாமல் இந்த ஆழமானகிணற்றில் 'நான்
நதிருக்கிறேன், ரக்ஷிக்கத் திறமையுள்ள உங்களை அடைக்கலம்
கின்றேன்' என்று துதித்தான்

1 ஸ்வாயன மேருவுக்குகீழ்ப்பாகமான தக்ஷிணயனம் வருகையில்
முடையகிறது [மிலலை]

2 ஸ்வாயரஸமி இல்லாவிட்டால் திக்குமில்லை, மனுஷ்ய சஞ்சாரமு

3 மோக்ஷத்திற்கும் புண்ணியலோகங்களுக்கும் அவற்றிற்குகாரண
ர யாகமமுதலிய தேவபித்ருகாரியங்களுக்கும் ஸ்வாயனே மாகக்
னப்பதுபொருள்

4 ஸ்வாயரஸமி தனியினால் பூமியினின்றும் ஜலத்தையிழுத்து ஆகா
காப்பமாகிறது ஆகாசம் உயிரில்லாதது, அதன்கீழாகிய வாயு
டலத்திலிருந்து மழைவருகிறபடியால் காலால் பிரஸவிக்கின்றது
நபடி காப்பமாகிய மழைஜலமானது பூமியை மூடிவிடுவதனால்
யசுசாப்பிடுகிறதெனப்பது அஸுவீனீதேவர்கள் ஸ்வாயரஸமியிற்
நதிருப்பதனால் மழைக்குக் காரணமெனப்பட்டனர்

- இவ்வாறு அவனால் துதிக்கப்பட்ட அஸ்வினீதேவர்களால் அவனைப்பார்த்து, 'நாகுகள் உனமேல அனபுள்ளவாகளாயிடுகிறோம், இதோ உனக்குப் பக்ஷணமிருக்கிறது, இதைச்சாபிட்டு என்று சொன்னார்கள் அவர்கள் இவ்வாறுசொல்ல, அவர் 'மஹிமை பொருந்திய நீங்கள் சொன்னது வீணாகாது ஆனால் நான் குருவுக்குத் தெரிவியாமல் இந்தப்பக்ஷணத்தைச் சாபிட மாட்டேன்' என்று மறுமொழி சொன்னான் பிறகு, அஸ்வினீதேவர்கள், அவனைப்பார்த்து, 'முன்னால் உன் உபாத்தியாயா இவ்வாறே கூறியெய்தபோது, அவருக்கு நாகுகள் பக்ஷணமகொடுத்தோம் அவன் அதனைத் தம் குருவுக்குத் தெரிவியாமலே சாபிட்டாரா உன் உபாத்தியாயா செய்ததுபோலவே நீயும் செய்' என்னா அஸ்வினீதேவர்கள் இவ்வாறு சொன்னபிறகும், 'இவ்வுயதில் அஸ்வினீதேவர்களாகிய உங்களை மறுபடியும் கேட்கொள்ளுகிறேன், நான் குருவுக்குத் தெரிவியாமல் பக்ஷணத்தைச் சாபிட்டிமாட்டேன்' என்று உபமனயு மறுமொழி சொன்னான் 'இந்த உன் குருபக்தியினால் உனமேல அனபுறறோம், உன் உபாத்தியாயருடைய தந்தைகள் ¹ எஃகு ஆகவிருக்கின்றன உனக்கே பொன்னாகவிருக்கட்டும், கணக்கைப்பெறுவாய், விதையை அடைவாய்' என்று அஸ்வினீதேவர்கள் உபமனயுவுக்குச் சொன்னார்கள்

அஸ்வினீதேவர்கள் இவ்விதம் சொன்னவுடன், உபமன கணக்கைப்பெற்று உபாத்தியாயரிடம் வந்து அபிவாதனை செய்து நடந்த விஷயத்தைச் சொன்னான் உபாத்தியாயா, அவன் மேல அனபுகூர்ந்து, 'அஸ்வினீதேவர்கள் சொன்னபடி உன் விதயாபலன் உண்டாகும், எல்லாவேதங்களும் எல்லாத் தாசாஸ்திரங்களும் பிரகாசிக்കும்' என்றுசொன்னான் அந்த உபமனயுவுக்கும் இந்தப் பரீக்ஷை நடந்தது

பிறகு, அந்த அயோத்யேனமயா, பைதனென்று பெயர் எவனான் மற்றொரு சிஷ்யனேனோக்கி, 'குழந்தாய்! பைதனே இந்த என்கிருஷ்ணத்தில் நான் சொல்லுகிற வரையில் சிலகார்பணியிடை செய்துகொண்டிருக்கவேண்டும் உனக்கு நீ விரும்ப விததைப்பயன் உண்டாகும்' என்று சொன்னான் அந்தப்பைத 'அப்படியே ஆகுக' என்றுசொல்லி, நீண்டகாலம் சுயநுஷ்டையெகொண்டு குருகுலவாஸஞ்செய்தான் ஒருதுபோலச் சுமைசுமக்குப் படி குருவினால் எப்போதும் நியமிக்கப்பட்டு வெப்பம், பசி, தா

¹ அயோத்யேனமயா என்கிற பெயர் இங்கே பொருந்தும் காரணம்

தலிய சஷ்டங்களைப் பொறுத்துக்கொண்டு எதற்கும் தடை
சாலலாமலிருந்தான் வெகுகாலத்திற்குப் பிறகு அவனிடம்
ருவுக்குச் சந்தோஷமுண்டாயிற்று குருவின ஸந்தோஷத்தி
லே பைதன பணையடைந்து ஸாவஜ்ஞான இஃது அந
ப பைதனக்கு நடந்த பரீகஷ், அந்தப் பைதன உபாத்தியாய
கிய அயோத்தௌமயரால் விடைகொடுக்கப்பட்டபின் அந்தக்
ருகுலவாஸத்தை முடித்து ஸமாவாத்தனம் என்னப்பட்ட
ரமமசரியவிரத ஸமாபதியைச் செய்துகொண்டு கருஹஸ்தாஸ
ம் அடைந்தான்

அந்தப்படைதரென்பவா கருஹஸ்தாஸரமத்திலிருக்கையில்,
வருக்கும் மூன்றே சிஷ்யர்கள் இருந்தார்கள் அவர் தம்சிஷ்யாக
ப்பார்த்து, 'வேலைசெய்' என்றாவது, 'குருசுஸ்ருஷை செய்' என
வது எதுவும் சொன்னதில்லை அவர், குருகுலவாஸத்தின் கஷ
தகளை அழிந்தவராகையால் சிஷ்யர்களைக் கஷ்டப்படுத்திக் குருத்
லலை பிறகு, ஒருகாலத்தில் அந்தப்படைதரென்னும் பிராமமண
ம் ஜனமேஜயன் பெளஷ்யன் என்னும் இரண்டு க்ஷத்திரியர்கள்
ந்து அவரை உபாதி 'யராகவரித்தனா' யாகஞ்செய்யக்கிற
ரியத்திற்காகப் அந்தப்படை, உதங்கரென்னும்
யருள்ள சிஷ்யரைப்பார்த்து, 'அப்பா! நம்முடைய கிருஹத்
ல எதுவேண்டியிருந்தாலும் அதை நீ குறைவிலலாமற் செய்ய
ருமபுகின்றேன்' என்று கட்டளையிட்டுத் தூரதேசம் சென்றார்

பிறகு, சுஸ்ருஷைபிலிருக்கும் உதங்கர் குருவின நியமன
தை நடத்திக்கொண்டு குருகுலவாஸம் செய்துகொண்டிருந்தார்
வா அங்கே வலிக்கும்போது உபாத்தியாயராயுள்ளவாக
டைய ஸ்திரீகள் சோந்து அவரை அழைத்து, 'உன்னுடைய
பாத்தியாயருடைய பதனி ருதுஸநானஞ் செய்திருக்கிறாள்
பாத்தியாயரும் ஊரில் இல்லை இவருடைய இந்த ருதுஸநான
லம் வீண்போசாமலிருக்குமபடி நீ செய்யவேண்டும், இவள
பஸனப்படுகிறாள்' என்று சொன்னார்கள் இவ்வாறு சொன்ன
ந்த ஸ்திரீகளைப்பார்த்து, உதங்கர், 'நான் ஸ்திரீகளுடைய
சாலலினாலே இந்த அகாரியத்தைச் செய்யேன் உபாத்தியாயர்,
யகாரியமாயினும் செய்' என்று எனக்குக் கட்டளையிடவில்லை'
ன்று மறுமொழிசொன்னார் பிறகு, வெகுகாலம் சென்றபின்,
வருடைய உபாத்தியாயர் அந்தப்பிரயாணத்தை முடித்து வீடு
ந்துசோந்தார் அவர் அவருடைய அந்த நடை முழுவதையும்
கரிந்துகொண்டு ஸந்தோஷமடைந்தார் அவரைப்பார்த்து,
ந்நந்தாய! உதங்கனே! உனக்கு என்னவிருப்பத்தை நான்

செய்யக்கடவேன்' எனறும், 'நீ தாமததைவிடாமல் எனக்கு சுமருஷைசெய்ததனால் நமமிருவருக்கும் அநயோநயஸநேஷ வருத்தியாயிற்று, ஆதலால், உனக்கு விடைகொடுக்கிறேன்' விரும்பினவற்றையெல்லாம் பெறுவாய், போகலாம்' என்று சொன்னான்

இவ்வாறு உபாத்தியாயாசொல்ல, உதங்கா, 'நானசெய்வேண்டுமென்று நீங்கள் விரும்புவது யாது?' 'ஆசாரியன் ஆசார தாமததை விட்டுச்சொன்னாலும் சிஷ்யன் சிஷ்யதாமததை விட்டுக் கேட்டாலும் அவனிருவரில் தனதாமததைவிட்ட ஒருவருடையதுவேஷத்தையும் அடைவான், இறந்தும்போவான்' என்று சாத்திரஞ் சொல்லுகின்றனரே ஆதலால், உங்களால் விடைகொடுக்கப்பெற்ற நான் குருவேண்டுகிற தனத்தைத் தக்கிவிட்டுக் கொடுக்கவிரும்புகின்றேன்' என்று கேட்டார் அவர் இப்படி கேட்டதற்கு உபாத்தியாயா, 'அப்பா! உதங்கா! நீ இன்னு சிலகாலமிரு' என்றார் அந்த உதங்கா மறறொருநாள, 'உனக்கு வேண்டிய குருதக்கினை நான்கொடுக்கவேண்டும், நீங்கள் கட்டலாயிடுங்கள்' என்கேட்டார் உபாத்தியாயா, 'அப்பா! உதங்கா! நீ 'குருதக்கினை' கொடுக்கின்றேன் என்று பலமுறை என்னைக்கேட்கிறாய் அப்படியானால், நீ வீட்டுக்குள்ளே போய் உன் இந்த உபாத்தியாயபதனியிடம் 'நான் என்ன கொடுக்கவேண்டும்?' என்றுகேள், அவன் என்னசொல்லுகிறானோ அதை கொடு' என்று அவருக்குச்சொன்னான் இவ்வாறு உபாத்தியாயா சொல்லப்பட்ட உதங்கா உபாதயாயபதனியிடம் சென்று 'அம்மா! உபாத்தியாயரால் வீட்டுக்குப்போக விடைகொடுக்கப்பட்டிருக்கிறேன், உமக்குப் பிரியமான குருதக்கினை கொடுத்தேன் என்கடனைத் தீர்த்துக்கொண்டுபோக விரும்புகிறேன்' ஆதலால், நான் கொடுக்கவேண்டிய குருதக்கினை இன்னதென்ன நீர் ஆஜ்ஞாபிக்கவேண்டும்' என்கேட்டார் இப்படிக்கேட்டபின், அந்த உபாதயாய பதனியானவன், அந்த உதங்கருக்கு 'நீ பெளஷ்யனென்னும் ராஜாவினிடஞ்சென்று அந்த ராஜாவிடம் பதனி அணிந்ததுகொண்டிருக்கும் குண்டலங்களைக்கேள், இவைகளுக்கு நான்காவதுநாள் ஒருவிரதம் வரப்போகிறது, அந்த குண்டலங்களை அணிந்ததுகொண்டு அழகாகப் பிராமமணாகளுக்குப் பரிமாறவிரும்புகிறேன், அதற்குள் அவற்றைச் சம்பாதித்துக் கொண்டுவா, இப்படிச் செய்தால்தான் உன்வித்தை பயன்படும்; இல்லாவிட்டால் நீ நன்மையை அடையமாட்டாய்' என்று சொன்னான்

இப்படி உபாதயாயத்தினியினால் உரைக்கப்பட்ட அந்த உதங்கா புறப்பட்டுப்போகும்போது, வழியில் மிகப்பெரியதான ஒரு வருஷப்பதையும் அதன்மேல் ஏறிகொண்டிருந்த ஒரு பெரிய புருஷனையும் கண்டார அந்தப்புருஷன், உதங்கரைப் பார்த்து, 'ஓ! உதங்கா! இந்தவருஷப்பதின் இந்தக் கோமயத் தப்ப பக்ஷணஞ்செய' என்று சொன்னான் இவ்விதம் சொன்ன பின்னரே உதங்கா இஷ்டப்படவில்லை அந்தப்புருஷன், மறுபடியும் உதங்கரைப்பார்த்து, 'உதங்கா! சங்கைப்படாமல் பக்ஷிக கடவாய், உன் உபாத்தியாயமும் முன்னே இதைப்பக்ஷித் தருகிறார்' என்றான் அந்த உதங்கா இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட பின்னரே சரியென்றுசொல்லி அப்போது அந்த வருஷப்பதினுடைய நதித்தையும் கோமயத்தையும் உட்கொண்டு எழுந்தவுடன் அவஸரத்தினால் ஜலத்தை ஆசமனமபண்ணுமாறு புறப்பட்டார் அந்த உதங்கா பௌஷ்யனென்னும் கூத்ததிரியன் இருக்கும்படிக்குப்போய் அங்கேவீற்றிருந்த அவனைக் கண்டார் அவனருகிற் றன்று ஆசீர்வாதங்களினால் அவனைப்பெருமைப்படுத்தி, 'யாசிப் பறகு, உன்னிடமவந்திருக்கிறேன்' என்றுசொன்னார் பௌஷ்ய உதங்கருக்கு வந்தனமபண்ணி, 'பகவானே! நான் பௌஷ்ய லவோ? உங்களுக்கு நான் செய்யத்தக்கது யாது?' என்று கேட்டது, அவனுக்கு உதங்கா, 'உனது பத்தினி அணிந்துகொண் டிருக்கும் குண்டலங்களை எனக்குக்காக யாசிக்கவந்திருக்கி ன்; அவற்றை நீ கொடுக்கவேண்டும்' என்றுசொன்னார் பௌஷ்யன், 'அந்தப்புரத்தாக்குப்போய் அரசியிடம் யாசிக்கக் கீர்' என்றுசொல்ல, அவர் அந்தப்புரத்தாக்குள்ளே சென்று ராத்தப்போது ராஜபதனி அவருக்குக் காணப்படவில்லை உதங் கா திரும்பவும் பௌஷ்யனிடமவந்தது, 'நீ என்னைப் பெய்யாக யாசிர்ப்பது சரியல்ல, அந்தப்புரத்தில் உனது அரசி இல்லை, அங்கு அவள் அகப்படவில்லை' என்றுசொன்னார் இப்படி அவர் ானனபின் பௌஷ்யன் சற்றுநேரம் ஆலோசித்து உதங்கரைப் பார்த்து, 'நீர் நிச்சயமாக ஆசாரங்குறைந்தவராயிருக்கிறீர், வலையாக நினைத்துப்பாரும், அந்த அரசி ஆசாரங்குறைந்த வர்க்கும் அசுத்தனுக்கும் தோற்றமாட்டாள், கற்புள்ளவளாத ல அவளைச் சுத்தமில்லாதவன் காண்பதரிது' என்று சொன் ன இப்படி அவன் சொன்னதன்மேல் உதங்கா நினைத்துப்

1. அவசரத்தினால் நின்றபடி ஆசமனம் செய்து புறப்பட்டார்' என வேறு பாடம்

பாரதது, 'உள்ளதுதான், 1 நான சாப்பிட்டபிறகு சீக்கிரம ததனூல ஆசமனஞ்செய்யவில்லை' என்றுசொன்னா அவருக்குப் பௌஷ்யன, 'எழுந்ததும் சீக்கிரம வரவேண்டியதற்காக நீர் மனஞ்செய்யாமற்போனது உமதுதவறு' என்றுசொல்ல, பிற உதங்கா அவனைப்பாரதது, 'ஆம்' என்று சொல்லிக் கிழக்கு மாக உட்காரந்து, கை கால் முகங்களைச் செவ்வையாகக் கழு கொண்டு, துரையிலலாமலும் காய்ச்சப்படாமலும்பிறகுத் தீரத் உள்ளேபோவது மாரபுவரையில் உணரப்படும்படி சபதமில் மல் மூன்றுமுறை ஆசமனஞ்செய்து இரண்டுமுறை கண், கா முக்குமுதலிய இடங்களை ஜலத்தினூல துடைத்துக்கொண்டு தப்புரத்திறகுப்போனா, பிறகு, அநதராஜபத்தினியைக்கண்ட அவரும் உதங்கரைக்கண்டவுடன் எதிர்கொண்டு சென்று நகராஞ்செய்து, 'பகவானே! உமதுவரவு நலவரவு, நான செ வேண்டியதைக் கட்டளையிடவேண்டும்' என்றுசொல்ல, உதங்கா 'இந்தக்குண்டலங்களை எனக்குருவுக்காக யாகிக்கிறேன், இவற்றை நீ கொடுக்கவேண்டும்' என்று அவனைக் கேட்டார அவன் உருடைய அநத நல்ல னுண்ணத்தினூல ஸந்தோஷித்தது, 'இதான ததுக்குத் தருநதபாததிரா' என்றும், 'விட்டுவிடக்கூட வா' என்றும் நினைத்து அநதக்குண்டலங்களைக்கழற்றி அவருக்குக்கொடுத்தது, 'நாகராஜனாகிய தக்ஷண இந்தக்குண்டல ளினமீது நிரம்ப விருப்பங்கொண்டிருக்கிறான், ஜாககிரதைபுட நீர் கொண்டுபோக்கக்கடவா' என்றுசொன்னான் உதங்கா வாறுசொன்ன அரதியைப்பாரதது, 'நீ விசாரப்படவேண்டா நாகராஜனாகிய தக்ஷண என்னை வெல்லமாட்டான்' என்று சொன்னான்

அவா இவ்வாறு சொல்லி அநதராஜபத்தினியினிடமவியை பெற்றுக்கொண்டு பௌஷ்யனிடமவந்தது, 'ஓ! பௌஷ்யனே தருபதியடைந்தேன்' என்று சொல்ல, அவரைப்பாரதது பௌஷ்யன, 'மஹானே! யோக்கியர்கள் கிடைப்பதற்கு நீங்கள் சிறந்த அதிதியாதலால் ஸராததஞ்செய்ய விரும்புகிறேன் அவகாசம் உண்டாக்கிக்கொள்ளவேண்டும்' என்றுசொன்னான் அவனுக்கு உதங்கா, 'அவகாசம் செய்துகொண்டவனாக இருக்கிறேன், உனக்கத்திக்குத்தக்கப்படி நீ சீக்கிரமாக அனததை விதித்தஞ்செய்வதை எதிர்பார்க்கிறேன்' என்று சொன்னான் பௌஷ்யன 'ஆகட்டும்' என்றுசொல்லித் த

1 'நான வருவதற்காக நின்றபடி ஆசமனம் செய்வேன்' என்பது வேறு பாடம்

செய்த தருத அன்னத்தைக்கொடுத்தது உதங்கருக்குப் போஜ
நசெயவிததான பிறகு, உதங்கா அன்னம் ஆறிப்போனதை
அதில் மயிரிருந்ததையுங் கண்டு, 'இஃது அசுசியாயிருக்கிறது'
என்று நினைத்து, எனக்கு அசுசியான அன்னத்தைக் கொடுத்தத
ல் நீ கண்தெரியாதவனுவாய்' என்று அந்தப்பெளஷ்யனுக்குச்
பங்கொடுத்ததா 'நீ குற்றமில்லாத அன்னத்தைத் தூஷித்தத
ல் ஸந்ததியில்லாதவராவீர்' என்று பெளஷ்யன் அவருக்குப்
திசாபம்கொடுத்ததான உதங்கா திருமபவும், 'நீ அசுசியான
அன்னத்தையுங் கொடுத்துப் பிரதிசாபமும் கொடுப்பது நியாய
மன்று, அன்னத்தைக்கண்ணுலே பார' என்று சொல்ல, பெளஷ்
யர் அந்த அசுசியான அன்னத்தைப்பார்த்து அஃது அசுத்தமா
நுந்ததை நேரில் தெரிந்துகொண்டான் அந்த அன்னம் கூந்த
பிழந்த ஸ்திரீயினால் செய்யப்பட்டதென்றும் அஃது ஆறின தும
யிருள்ள துமாக இருப்பதினால் அசுசியாயிருக்கிறதென்றும்
தெரிந்துகொண்டு அந்த உதங்கரிஷியைப்பார்த்து, 'மஹிமைபொ
த்தியவரே! தெரியாமல் மயிருள்ள தும ஆறிப்போன துமாகிய
ந்த அன்னம்கொடுக்கப்பட்டது, ஆதலால், நான் சூருடனாகாம
ருக்கவேண்டும், கூழ்மிகும்படி உங்களை வேண்டுகிறேன்' என்று
ந்த உதங்கரிஷியிடமே வேண்டிக்கொண்டான் உதங்கா, 'நான்
சாலவது பொய்யாகாது நீ சிலகாலம் கண்தெரியாமலிருந்து
ன் சீக்கிரத்தில் கண்தெரிகிறவனுவாய்' என்றும், 'எனக்கும
கொடுத்ததசாபம் தொடராமலிருக்கவேண்டும்' என்றும் சொன்
தற்குப் பெளஷ்யன், 'நான் சாபத்தைநிவிர்த்திசெய்யமாட்
டன, எனக்குக் கோபம் இன்னமும் அடங்கவில்லை பிராமமண
க்கு ஹருதயம் வெண்ணையபோன்றது, வாக்கில் கூரானமுனை
ள்ள கத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது கூத்திரியனுக்கு இவ்விண்ண
ம் மாறியிருக்கின்றன வாக்கு நவநீதம்போன்றதும் உள்ளம்
ராமையானமுனைபுள்ள கத்திபோன்றதுமாக இருக்கின்றன என
து உமக்குத்தெரியாதா? ஆதலால், என உள்ளம் கொடியதாத
ரல் இப்படி நடந்தபின் அந்தச்சாபத்தை நீ நான் மாற்றக்கூடாத
ன், நீ போகலாம்' என்று சொல்ல, உதங்கா, 'அன்னம் அசுசி
யாயிருந்ததை நீயேகண்டு பின்பு என்னை வேண்டினாய் முதலிலும்,
குற்றமில்லாத அன்னத்தைத் தூஷித்தாயாகையால் ஸந்ததியில்
மற்றபோவாய்' என்றுதான் சபித்திருக்கிறாய் அன்னத்தில்
ற்றமிருந்தபோது இந்தச்சாபம் எனக்கு வராது, போகவே
பாக்கிறேன்' என்று சொல்லி அந்தக்குண்டலங்களை எடுத்துக்
காண்டு புறப்பட்டார்

அவா, 'வழியில் வஸ்திரயிலலாத ஒரு ஸநயாலி அடிக்காண்படுவதும மறைநதுபோவதுமாகத் தொடர்ந்துவருவதைக் கண்டார பிறகு, உதங்கா அநதகருண்டலங்களைப்பூமியிலவைத்து விட்டு ஜலத்திற்காகப்போனா இநதஸமயத்தில் அநதஸநயாலி விரைவாகக் கிட்டவநது அநதகருண்டலங்களை எடுத்துக்கொண்டு ஒடினான் உதங்கா அவனைப்பார்த்து ஜலத்தின்காரியங்களை முடித்துக்கொண்டு சுசியாகவும் நியமமுள்ளவராகவும் தேவர்களுக்கும் குருவுக்கும் நமஸ்காரஞ்செய்து மிக்கவேகத்தோடு ஸநயாலியை பின்தொடர்ந்தார, அதிக ஸமீபமானபோது ஸநயாலியைக் கொண்ட அநதத்தகூக்களை உதங்கா பிடித்தார அவன் பிடிப்புடன், அநத ஸநயாலியிருபததைவிட்டுத் தகூக்கருபததை எடுத்துக்கொண்டு பூமியிலதெனிகிற ஒருபெரிய வளைக்குள் விரைவாகப் புகுந்தான், வளையில் புகுந்து நாகலோகத்துக்குட் சென்று தவிட்டு ரோந்தான் பிறகு, உதங்கா அநத ராஜபதனியொன்னலையினினைத்து அநதத்தகூக்களை பின்னேஒடி அவனதுழைநதவலையைத் தடியினால்தோண்டினா அவரால்தோண்ட முடியவில்லை அக்கஷ்டப்படுவதை இநதிரன் கண்டு தன்வஜராயுத்ததை, 'நீ பேசு இநதப்பிராமமனானாகு உதவியெய' என்று அனுப்பினான் பிறவஜராயுதமானது தடிக்குள்ளே பிரவேசித்து அநத வளைப்பிளந்துவிட்டது உதங்கா அநத வளைவழியாகவே தகூக்கனுட பிரவேசித்து முடிவில்லாததும், பறபலவிதங்களான ராஜகிருவர்களும் தனிகாகிருஹங்களும் மேலமாளிகைகளும் கொடுங்குகளும் நூற்றுக்கணக்குகளாக நிரம்பினதும், வளையாட்டிற்குள் ஆசசரியமான இடங்கள் கணக்கில்லாமல் இருப்பதுமாகிய அநநாகலோகத்தைக் கண்டார அவா அநத நாகாகளை அடியிலவரும் சுலோகங்களினால் துதித்தார

அவற்றின்பொருள் - 'ஐராவதமென்னும் நாகனை ராஜாவை உடையவரும், புத்தங்களில் பிரகாசிக்கின்றவரும், காற்றினோடு மின்னலோடுஞ்சோந்து மழைபொழியும் மேகங்களைப்போல மாரி பொழிகின்றவரும், அழகான பறபலருபங்களுள்ளவரு விசித்திரமான குண்டலங்களைத் தநித்தவருமாகிய ஐராவதநாக தின் குலத்திலுண்டான நாகங்கள், ஸவாககத்தில் தேவர்கள் பகாசிப்பதுபோல பிரகாசிக்கின்றனா கங்கையின் வடகரைய நாகாக்குடைய ஸ்தானங்கள் அநேகமுண்டு அங்குள்ள ம நாகாகளையும் நான் துதிககிறேன் ஐராவத நாகனைத் தவ வேறே எவன் சூரிய கிரணங்களாகிய சேனையில் சஞ்சரிக்கின்றனா? திருதராஷ்டிர நாகம் போகும்போது இருபத்தெ

யிரத்தெண்ணூறு 1 நாகங்கள் (சூரியன் தோகருதிரைகளுக்க) கடிவாளங்களாகச் சமீபமாகவும் தூரமாகவுமேபார்கின்றன. ஐராவதநாகத்தின் மூத்தஸஹோதரர்களுக்கும் நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன் முன்னே குருக்ஷேத்திரத்திலும் காண்டவவனத்திலும் வாஸஞ்செய்த தக்ஷகனென்ற நாகராஜாவைக் குண்டலத்திற்குத் தூதிகுகிறேன் சக்ஷகனும் அஸ்வஸேனனுமாகிய இருரும் எப்போதும் கூடவேயிருந்துகொண்டு குருக்ஷேத்திரத்திலும்க்ஷேமத்தி நதிககரையிலும் வாஸஞ்செய்கின்றனர். நாகர்களுக்கு ஜாவாகவிருத்தலை விருமபி மஹதபுமா என்னும் தீர்த்தத்திலுமித்த தக்ஷகனுடைய கடைசிப்புத்திரனாகிய ஸருதஸேனனென்ற மஹாத்மாவுக்கு நான் எப்போதும் நமஸ்காரஞ்செயவேன்' என்று ஸதோத்திரஞ் செய்தார் இவவீதமாக அந்த உதங்கென மபிரமமரிஷி நாகஸரேஷ்டாக்களைத் தூதித்தும் அந்தக்குண்டலங்களைப் பெருத்ததறை கவலையுற்றார் இவ்வாறு நாகங்களைத் தீத்தும் குண்டலங்கள் கிடைக்காமலிருந்தபோது நெய்கிற யந்ததில் வஸ்திரத்தைதேயற்றி நெய்தலுக்குரியகோலால நெய்கின்ற ண்டுஸ்திரீகளைக் கண்டார் அந்தவஸ்திரத்தில கறுப்புமருப்புமான நூல்களிருந்தன 2 ஆறுகுமாரர்களாற் சுற்றபவதும் பன்னிரண்டு ஆரக்கால்களுள்ள துமாகிய ஒரு 3 சக்கரத்தையும் ஒருபுருஷனையும் ஓர் அழகானகுதிரையையும் கண்டார். 4 அவர்களெல்லாரையும் மந்திராததங்களடங்கிய அடியிலும் சுலோகங்களினால் ஸதுதிசெய்தார் 4 இருபத்தூரானகுதிரைகளுள்ள தும் எப்போதும் நடப்பதுமாகிய இந்த அழிவிலாத சக்கரத்தின் நடுவில் 5 முநநூற்றதுபது ஆரக்கால்கள் காடப்பட்டிருக்கின்றன அந்தச்சக்கரத்தை ஆறுகுமாரர்கள் தூகின்றனர் உலகெங்கும் வியாபித்த உருவமுள்ள 6 இரண்டு பெண்கள் 7 கறுப்பும வெளுப்புமான நூல்களை எப்போதும் நுப்பிக்கொண்டும பிர்ரணிகளையும் உலகங்களையும் எப்போதும் நறிகொண்டும இந்த 8 வஸ்திரத்தை நெய்கின்றனர் வஜ்ராயு

11 சூரியகதி ஏறத்தாழவிலலாமல எப்போதுயிருப்பதற்குக் காரணமுள்ள சக்திகளையே கடிவாளங்களான நாகங்களென்று சொன்னது

2 ஆறுகுமாரர்கள் = ஆறு ரூதுகள்

3 சக்கரம் என்பது வருஷம்

[யும

4 இருபத்தூரானகுதிரைகளாவன, அமாவாஸையும பெளர்ணமி

5 முநநூற்றதுபது ஆரக்கால்கள் தினங்கள்

6 இரண்டு சிறுபெண்கள் தாதா விதாதா என்னும் தேவதைகள்.

7 கறுப்பும வெளுப்பு நூல்கள் இரவும் பகலும்

8 வஸ்திரம் என்பது காலம்

ததைத் தாங்குகிறவனும், உலகத்தை ரக்ஷிக்கிறவனும், விருதரன் நமுகியென்னும் அசுரர்களைக்கொன்றவனும், ¹ இரண்டுகூட வஸ்திரங்களைத் தரித்துக்கொண்டவனும், மஹாதமாவும், உலகத்தில் உண்மையும் பெரியபுமாகிய ஆதமா அநாதமா இரண்டையும்குத்தறிவிப்பவனும், ஜலத்தினுடைய புத்திரனும் புராதனமான அகனியைக் குதிரையாக அடைந்திருப்பவனும், உலகங்களுடைய துதிக்கிறவனும், மூன்றுலோகங்களுக்கும் நாதனுமாகிய அபிராத்திரன் நமஸ்கரிக்கிறேன்' என்று துதிசெய்தாரா

பிறகு, அந்தக் குதிரைமேலிருந்த புருஷன், உதங்கரைப்படுத்தி, 'நான் இந்த ஸ்தோத்திரத்தினால் உன்னிடம் அன்புள்ளவனேன், உனக்கு நான் செய்யவேண்டிய பிரயோஜனம் என்ன என்று கேட்க, உதங்கா, அந்தப்புருஷனுக்கு, 'நாகங்கள் என்னை வசப்படவேண்டும்' என்று மறுமொழிசொன்னா பிறகு, அந், புருஷன், உதங்கரைப்பார்த்து, 'நீ இந்தக் குதிரையின் அபானத்தில் ஊது' என்று சொன்னதன்பிறகு உதங்கா குதிரையின் அபானத்தில் ஊதிலா ஊதப்பட்ட அந்தக் குதிரையின் எல்லா ரோமத்துவாரங்ககளினின்றும் புகையுடன் அகனிஜ்வாலையெவளியப்பட்டன, அவற்றால் நாகலோகத்தில் வெப்பம் உண்டாயிற்று தகுகள் அகனிஜ்வாலையின் பயத்தினால் துயரமுற்பரப்பபுடன் குண்டலங்களை எடுத்துக்கொண்டு, விரைவவீட்டைவிட்டு வெளியேவந்தது, உதங்கரைப்பார்த்து, 'இந், குண்டலங்களை நீங்கள் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்' என்று சொன்ன உதங்கா அந்தக் குண்டலங்களை வாங்கிக்கொண்டு, 'உபயாய பதனியினுடைய அந்தவிரதம் இன்றைத்தினம்தான் நாளே நெடுந்தூரம் வந்துவிட்டேன், எவ்வாறு குண்டலங்களை உபயோகப்படுத்துவேன்? என்று சிந்தித்ததா அவ்வாறு தித்துக்கொண்டிருந்த உதங்கரைப்பார்த்து, 'உதங்கா! இந்த குதிரையின் மேலேயே ஏறிக்கொள், இஃது ஒருநொடியில் உன் உபாததியாயா வீட்டில் கொண்டிப்பாய்ச் சோகமும்' என அந்தக் குதிரைமேலிருந்த புருஷன் சொன்னான் உதங்கா அதற்கு 'அபபடியே ஆகட்டும்' என்று சொல்லி அந்தக் குதிரையின் மேலேறிக்கொண்டு உபாததியாயா கிருகத்திற்கு வந்துசோந்த அப்போது ஸநானஞ்செய்து தலைமயிரை ஆற்றிக்கொண்டு உகாரத்திருந்த உபாததியாய் பதனி, 'உதங்கன் வரவில்லை' என்று அவரைச் சபிக்க எண்ணங்கொண்டிருந்தான் அந்

1 நீருண்டமேகங்களே மேலவஸ்திரமும் கீழவஸ்திரமுமாக இரண்டு கறுப்பு வஸ்திரங்கள்.

மயத்தில் உதங்கா உபாத்தியாயருடைய கிருகத்திற்குள்ளேயே உபாதியாயபதனிகு நமஸ்காரஞ்செய்து அந்தக் குண்டங்களை அவ்விடம்கொடுத்தாரா அந்த உபாதியாயபதனி, அவர்ப்பார்த்து, 'உதங்கா! நீ சரியான தேசகாலத்தில்வந்தாய், முதாய! இப்போது உனக்கு நலவரவு, இப்போது நீ வர்ம நபபாயாஸ் நான் கோபத்தாற¹ சபித்திருப்பேன், உனக்கு நான் சீக்கிரத்தில் உண்டாகும், காரியவிரிதிறை அடைவாக' என்று சொன்னான்.

பிறகு, உதங்கா உபாத்தியாயருக்கு வந்தனஞ்செய்தாரா உபாத்தியாயா, அவரை, 'குமுதாய! உதங்கா! உனக்கு நலவரவு ஏன் காலவிளம்பம்செய்தாய்?' என்கேட்க, உதங்கா, 'ஐயா! என்னுடைய இரத்தக்காரியத்தகளுக்கு நாகராஜ கியதக்ஷகன் இடையூறுசெய்தான், அதனால் பாதாளலோகம் பாணேன், அவ்விடத்தில் தறியில் ஏறறி வஸ்திரமவெய்துகொண்டிருந்த இரண்டுஸ்திரீகளைக்கண்டேன், அந்தவஸ்திரத்தில் கறுப்பு நூல்களும் வெளுப்புநூல்களும் இருந்தன, அவை என்ன? மலும், அங்கே பன்னிரண்டு ஆரக்கால்களுள்ள ஒருசக்கரத்தை நனபார்த்தேன், ஆறுகுமாரர்கள் அதைச் சுற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள், அந்தச்சக்கரம் யாது? ஒருபுருஷனையும் கண்டேன், வனயா? ஒரு பெரிய குதிரையையும்பார்த்தேன், அது யாது? பிறிற் போகும்போது நான் ஒரு வருஷபதகைப்பார்த்தேன், தன்மேல் ஒருபுருஷன் ஏறிக்கொண்டிருந்தான், அவன் மரித்தேயுடன, 'உதங்கா! இந்த வருஷபத்தின் கோமயத்தைப் பூண்டிடுமென, உன் உபாத்தியாயரும் இதைப்பக்கித்திருக்கிறார்' என்று அனுபுடன் எனக்குச் சொன்னான் அவனுடைய அந்தச் சாலலால் அந்தவருஷபத்தின் கோமயத்தை நான் உட்கொண்டேன், அவன் யாவன்? இவையெல்லாம் இன்னவையென்று நீ நான் உபதேசிக்க விரும்புகின்றேன்' என்று உபாத்தியாயரைக் கட்டார அவரால் இவ்வாறு கேட்கப்பட்ட உபாத்தியாயா, 'பார்த்த இரண்டு ஸ்திரீகள்² தாதாவும்³ விதாதாவுமாகிய ரண்டுதேவதைகள், கறுப்பும் வெளுப்புமாகிய நூல்கள் இரவும் கலும், பன்னிரண்டு ஆரக்கால்களுள்ள சக்கரத்தைச் சுற்றிக் கொண்டிருந்த ஆறுகுமாரர்கள் ஆறுருதுக்கள், பன்னிரண்டு ரங்குள் பன்னிரண்டுமாதங்கள், சக்கரம் வருஷம், அந்தப்புருஷன் பாஜனயெனென்றுசொல்லப்பட்ட மேகதேவதை, அந்தக்

1 பிழையில்லாமையால் என்காபத்தினின்றும் தப்பிவெய்து வறுபாடம் 2 உண்டாகுவது 3 பலமாதுதல்களைக் கொடுப்பது

குதிரைதான் அகனி, நீ வழியிறபோகும்போது கண்ட வருஷ ஐராவதமேனனும் சிறந்தயானை, அதன்மேல ஏறியிருந்தபுருஷ இரதிரன், நீ சரப்பிட்டவருஷபதின்னகோடியும் அமிரதம், அனலேதான் நீ அந்த ஸாப்பலோகத்தில் அழியாமலிருந்தாய், அதப்பகவானாகிய இரதிரன் எனக்கு ஸநேஹிதன், உன்னிடத்தையையினால் இந்த அனுகிரஹத்தைச்செய்தான், அதனால்தான் நீ மறுபடியும் குண்டலங்களைப்பெற்றுக்கொண்டு வந்தாய்-முகனே! இனிப்போகலாம், உனக்கு அனுமதிக்கொடுக்கிறேன், நீ மேனமையை அடைவாய்' என்றுசொன்னான்

உபாத்தியாயரால் விடைகொடுக்கப்பட்ட அந்த மஹிஷபெற்ற உதங்கரிஷி தக்ஷணமீதுகோர்பங்கொண்டு அவனுக்கு பிரதிசெய்ய எண்ணமுள்ளவராய ஹஸதினுபுரத்திற்குப் புறப்பட்டார் அந்தப் பிராமமணஸரேஷ்டராகிய உதங்கா, விரைவாக ஹஸதினுபுரம் சென்று ஜனமேஜயராஜரைச் சந்தித்தார் தக்ஷிலாகரத்தில் முன்னேயிருந்தவரும் வைராகியமுள்ளவரும்தோலவியடையாதவரும் 'நல்லஜயசாலியுமான ஜனமேஜயம், ராஜா - மந்திரிகளாற் சுற்றிலும் சூழப்பட்டிருப்பதைக்கண்ட அவருக்கு முதலில் முறைப்படி ஜய ஆசீர்வாதங்களைச்சொல்ல அவருடைய ஸந்தோஷகாலத்தில் அழகான பதங்களோடுகூடியவாக்கினால், 'ராஜஸரேஷ்டனே! நீ செய்யவேண்டியகாரியம் வேருக்க மறமுன்னறைச்செய்வது சிறுபிள்ளைத்தனம்போலிருக்கிறது என்று சொன்னான் அந்தப் பிராமமணா இவ்வாறுசொல்ல ஜனமேஜயராஜா, பிராமமணோத்தமருக்குக் கிரமப்படி பூசைசெய்து, 'இந்தப்பிரஜைகளைப் பரிபாலனம்செய்வதுதான் உன் டைய கடத்திரியதாமதத்தைக் காப்பாற்றி வருகிறேன், நா இப்போது செய்யவேண்டியதென்ன? நீர் என்னகாரியம் பற்றவந்திருக்கிறீர்? அதைச்சொல்லும்' என்றார் அந்த ராஜஸரேஷ்டர் இவ்வாறுசொன்னபிறகு, புண்ணியஞ்செய்தவாகளிற சிறந்தவரான அந்தப் பிராமமணோத்தமா தாழவில்லாத ஸவபாமுள்ள ராஜாவைப்பார்த்து, 'ராஜாவே! உனது சொந்த காரியத்தையே செய்துகொள், அரசர்களுக்கெல்லாம் அச்சனே! உன்பிதாவைக்கொன்ற துராதமாவான தக்ஷணமேனனும் ஸாப்பத்திற்குப் பிரதிசெய்யவேண்டும், சாஸ்திரோக்மான கிரியைசெய்ய இது ஸமயமென்று நான் நினைக்கிறேன் அரசனே! ஆதலால், மஹாதமாவாகிய உனது அந்தத் தத்தைக்கு மரியாதைசெய், ஏனென்றால், உன்பிதாவாகியராஜ அபராதம் ஒன்றுமில்லாமலே கெட்ட, எண்ணமுள்ள அந்த

கட்குறை கடிக்கப்பட்டு இடியினால் வீழ்த்தப்பட்ட மரம்போல
ணமடைந்தாரா இழிவான ஸாபபமாகிய தக்ஷகனென்னும்
பி பலமும் காவமும் மிகுந்து செய்யத்தக்காததைச் செய்தான்,
வன ராஜரிஷிவம்சத்தை ரக்ஷிக்கிறவரும் தேவதைக்கு ஒப்பான
சருமாகிய உனபிதாவைக் கடித்தான், அந்தப்பாபிஷ்டன்
பிதாவினிடம் போக விருமபிய காசியபரையும் தடுத்தான்,
றாராஜாவே! அந்தப்பாபியை ஸாபபமாகத்தில் ஜவலிக்கிற அக
ரியில் ஹோமஞ்செய்யவேண்டும், அந்தஸாபபாகம் சீக்கிர
கச் செய்யத்தக்கது, ராஜாவே! இப்படிச் செய்தால் உனபிதா
கும் மரியாதைசெலுத்தினவனாவாய், எனக்கும் மிகப்பெரிய
யமான காரியத்தைச் செய்ததாகும், பூமிக்குரக்ஷகனே! மஹா
ஜாவே! குற்றமற்றவனே! அந்தத்தூராதமா குருதக்ஷிணைக்
கப்போன என்னுடைய காரியத்திற்கும் விரோதம்செய்தான்
ரறு சொன்னாரா

இதுகேட்ட அரசா, உதங்காசொல்லாகிற நெய்யினால் அகனி
ப்போல ஜவலித்துக்கொண்டு தக்ஷக்ஷீமீன் கோபமடைந்தாரா
கு, அவ்வரசா மிகுந்த துக்கத்துடன் தமமந்திரிகளைப்பார்த்து
தங்கா முன்னிலையிலேயே, தம்பிதா ஸவாககம்போய்விட்ட
பபற்றிக் கேட்டாரா அந்தராஜாரேஷ்டரான ஜனமேஜயா,
தா மரணமடைந்த விதத்தை உதங்கரிடம் கேட்டபொழுதே,
கத்தினாலுண்டான கண்ணீரால் நனைக்கப்பட்டவராரா

பௌஷ்யபரீலம் முற்றிற்று

நான்காவது அததியாயம்
பௌதீலாமபாவம்

(ரிஷிகளும் சேனைகளும் ஸூதரும் ஸபையிற்சேர்ந்தது)

ரோமஹராஷணருடைய புத்திரரும், ஸூதருலததவரும்,
ரணங்களை தெரிந்தவருமாகிய உகரஸரவஸென்பவா, நைமி
ரணயத்தில் சென்னகரென்னும் குலபதியினுடைய பன்னி
ண்டு வருஷம் செய்யத்தக்க ஸத்திரயாகத்தில் வந்திருந்த ரிஷிக
டம் சென்றாரா

புராணங்கள் தெரிந்தவரும் புராணங்களிலேயே எப்போதும்
ழைப்புள்ளவருமாகிய அவா, அந்தரிஷிகளுக்குக் கைகடப்பிக
காண்டு, “ஜனமேஜயருடைய ஸாபபமாகத்திற்குக் காரணமாக

உதங்கருடைய சரித்திரமுறையுமாயான உங்களுக்கஞ்சொன்னே அந்த யாகததிறகு மறறொருகாரணமும் இருக்கிறது, நீங்க கேட்கவிரும்புகின்றீர்களா? நான் சொல்லட்டுமா? ” என கேட்க, ரிஷிகள், “ரோமஹாஷணபுத்திரரே! நான்கள் உம்மிடத்தில் முக்கியமாகச் சொல்லுவதாவது — ‘கதைகளின் தொகையைக் கேட்கவிரும்புகின்ற எங்களுக்குக் கதையின் விஷயமாவசனம் சொல்லவேண்டும்’ எனப்பதே மஹிமைபொருள். வரும் எங்களுக்குலபதியுமான செளனகா அங்கே அகனிஷேற திரசாலையில் இருக்கிறா, நீண்டகாலம் செயததக்க ஸத்திரய மாகையால் எல்லாகதைகளையும் கேட்பதற்கு அவகாசமிருக்கிறது ஸுதபுத்திரரே! தேவர்கள், அஸுரர்கள், மனுஷ்கள், நாகர்கள், கந்தாவர்கள் ஆகிய இவர்களெல்லாரையும்பற்றி அருமையான கதைகளையறிந்தவரும், விதவானும், காரியங்கள் ஸமாததரும், கூாமையர்ன் புத்தியுள்ளவரும் சாஸ்திரங்களிற் ஆரணயகமென்னும் வேதபாகத்திலும் குருவும், ஸத்தியவாதியு சாரதியுள்ளவரும், சிறந்த தீவமுள்ளவரும், உறுதியானநியமபு ளவரும், எங்களுக்கெல்லாம் பூஜ்யரும், குலபதியுமாகிய அர, பிராமமணா இந்தயஜஞ்சத்தில் தீக்ஷாவஹித்திருக்கிறா, அவருக்காகச் சற்றுநேரம் நாம் காத்திருக்கவேண்டும் அந்த நமது ஆரியா மிகவும் மேனமைபான ஆஸனத்தில் வீற்றிருந்தபிறகு, பிரமணோததமராகிய அவா கேட்பதை நீ சொல்லுவீராக” என சொன்னார்கள் ஸ்ரேஸ்தி, “அவ்வாறே ஆகட்டும், மஹாதமாவா! அந்த ஆசாரியர் உட்காராது அவர் பரஸனஞ்செய்ததனமே அநேகவிஷயமான புண்ணியகதைகளாகச் சொல்வேன்” என சொன்னார்

பிறகு, அந்தப் பிராமமணஸரேஷ்டரான செளனகா, செவவேணடியவறறையெல்லாம் சாஸ்திரப்படிசெய்து, மந்திரங்களை சொல்லித் தேவர்களுக்கும் பிதிரகளுக்கும் ஜலதாபபண செய்து, தவத்தில் வித்திபெற்றவர்களும் விந்தமதவறுதவாகமாகிய அந்தரிஷிகள் ஸுதபுத்திரரை முன்னிடடுக்கொண்டு ஸமமாக உட்காராதிருந்த யஜஞ்சாலையின் ஸமீபமான இடத்திற் வந்துசோந்தார அப்போது, ரிதவிக்ருகங்களும் கோஷ்டிபை சோந்தவர்களும் உட்காராதபிறகு, குலபதியான செளனகருவந்து உட்காராது பின்வருமாறு சொல்லலானார்

ஐந்தாவது அத்தியாயம்
பௌலோமபாவம் (தொடர்ச்சி)

நதுவம்சத்தின் வரிசையும் பிந்துபதீநியைப்பற்றிப் 1 புலோமா என்னும் அலுரானுக்கும் அக்னிக்கும் நடந்த ஸம்வாதமும்)

சௌனகா, “ஐபா ! முன்னே உமமுடையதந்தை புராணா ளல்லாம ஓதினா 2 ரோமஹாஷணபுத்திரரே ! உமக்குமஅவை லாம தெரிபுமா ? புராணங்களிற் சொல்லப்படும் சிறந்த தகையும அறிவிறசிறந்தவர்களுடைய புராதன வம்சோத் திகளையும் முன்னே நாங்கள் உமதுபிதாவினிடம் கேட்டிருக் கும், அவற்றுள் பருகுவமசத்தை நான் முதலிற கேட்க நம்புகிறேன், அந்தக்கதையைச் சொல்லும், நாங்கள் உமமிடம் உட்பதற்கு வித்தமாகவிருக்கிறோம்” என்றுசொல்ல, ஸௌதி லாலத தொடங்கினா

“முன்னே வைசம்பாயுனரென்னும் பிராமமணா முதலான ஹாதமாககளாகிய பிராமமணஸரேஷ்டாகள் நன்றாக ஓதிப் பிற கருசுசொன்னவைபும், எனபிதாவும் அவருக்குப்பின் நானும் வைவையாக ஓதியவைபுமாகிய விஷயங்களெல்லாவற்றையும் ன்ருங்கள் பிருகுபுத்திரரே ! முனிஸரேஷ்டரே ! இரதிரனமுதலிய தவர்களாலும் ரிஷிகளாலும் மருததுக்களென்னப்பட்ட தேவ திகளாலும் பூஜிக்கப்பட்ட இந்தச்சிறந்த பருகுவமசத்தையே முறுகாகப் புராதனகதைகளுடன் உங்களுக்குச்சொல்லுகிறேன் ஹிமைபொருநதீய பருகும்சரிஷி 3 ஸவயம்புவாகிய பிரமமாவி ல வருணனுடைய யாகத்தில அகனியிலிருந்து உண்டாக்கப் டாரென்று நமக்குக் கேள்வி சயவனரென்பவா பருகுவுக்கு, க்க அனபுள்ள புத்திரா தாமத்தைச் செய்கிறவராகிய பிரமதி ன்பவா சயவனருடைய புத்திரா பிரமதிகளுக்கு கிருதாசியென மும்அபஸரலினிடத்தில் ருருவென்னும் புத்திரா உண்டானா ருவுக்குப் பிரமதவரையென்பவளிடத்தில் வேதங்களின் கரை ண்டவரும், தாமத்திலேயே மனமுள்ளவரும், சிறந்ததவமுள்ள ரும், கீரத்திபெற்றவரும், கேள்வியிறசிறந்தவரும், உயரந்தபிரம ஜனானியும், தாமத்தையே அனுஷ்டிக்கிறவரும், ஸத்தியவாதீ ம், நியமந்தவருதவரும், போஜன நியமமுள்ளவரும், உமது

1 இவன் அஸுரனென்றும் ராக்ஷஸனென்றும் சொல்லப்பட்டிருக் கான, சூகையால், அஸுரஜாதியிற பிறந்தவனென்றும் ராக்ஷஸசெய கபுடையவனென்றும் கொள்ளவேண்டும்

2 இங்கே ஒருவரி, பொருந்தாமையால் விடப்பட்டது, 3 தாமே, கிதவா

கூடஸ்தருமான சுனகரென்னும்புத்திரா பிறந்தாரா” என ஸ்லுதபுத்திரா சொல்ல, சென்னகா, “ஸ்லுதபுத்திரரே! மஹாமாவாகிய அந்தப்பிருகுவின புத்திரருக்கு சயவனரென்ற பெயர் எவ்வாறு வந்ததென்பதைக்கேட்கிறேன், அதனை எனக்குச் சொல்லவேண்டும்” என்றுகேட்க, ஸ்லுதபுத்திரா சொல்லுகிறா—

“பருகுவுக்குப் புலோமையென்று புகழ்பெற்ற மிகப்பரிமாண ஒருமனைவி இருந்தாள், அவளுக்கு பருகுவினவீரியத்திலுக்காப்பம் உண்டாயிற்று பருகுசுலசரோஷ்டரே! பிறகு, புகழ்பெற்ற பிருகுமஹரிஷிக்கு ஒத்த ஒழுககமுள்ள தாமபதனியாக புலோமையினிடம் அந்தக்காப்பம் உண்டாயிருந்தகாலத்தில், மததை வஹிக்கிறவர்களுக்கெல்லாம் சிறந்தவராகிய பிருகு ஸனத்திறகாகப் போயிருக்கையில், அவருடைய ஆஸரமத்திற்புலோமாவென்னும் ராக்ஷஸன் வந்தான் அவன் அந்த ஆஸரமத்திற்புகுந்து சிறந்த அழகுள்ள பிருகுபதனியைக்கண்டு காமபரஸையப் புத்திதப்பின்வணை அழகிய ரூபமுள்ள புலோமை, அதியாகவந்த அந்தராக்ஷஸனுக்குக் காட்டிதுள்ள காயகிழங்கு முலியவற்றை ஆகாரமாகக் கொடுத்தாள் பிராமமணாகளே! அப்போது அந்தராக்ஷஸன் அவளைப்பார்த்துக் காமத்திறை பிடிக்கப்பட்டு, சிறந்த அழகுள்ள அந்தப்புலோமையைக் கொண்டுபோதற்கு எண்ணுகொண்டு ஸந்தோஷமடைந்தான் அந்த அழகுளவனைக் கொண்டுபோக நினைத்து, ‘காரியமாகிவிட்டது’ என ஸந்தோஷமாகச் சொன்னான் அழகான புன்னகைபுள்ள அந்தப்புலோமையை அந்தப்புலோமா என்னும் ராக்ஷஸன் 1 முன்னே விரும்பியிருந்தான் பிறகு, அவருடைய பிதா அவளைச் சந்திரபிரகாரமாகப் பிருகுவுக்கு விவாஹஞ் செயதுகொடுத்தாராகவரே! அப்போதுமுதல் அந்த அபகாரம் அந்தராக்ஷஸன் மனத்தில் எப்போதும் மறக்காமலிருந்தது அவன் அப்போது இதுஸமயமென்று நினைத்து அவளைக்கொண்டுபோக எண்ணுகொண்டான் பிறகு, அகனிஷேராதர கருஹத்தில் ஜவலிக்கும் அனியைக் கண்டான் ராக்ஷஸன், ஜவலித்துக்கொண்டிருந்த அகையைப்பார்த்து, ‘அகனியே! உன்னைச் சத்தியமாகக்கேட்கிறேன் இவளையாருடைய பாரியை? எனக்குச்சொல், தேவர்களுக்கு முமாயிருக்கிறாய், எல்லாவற்றையும் பரிசுத்தஞ்செய்கிறவனே! நா

1 குழந்தையாயிருக்கையில் அழுதபோது, பயப்படுத்துவதற்காக ‘ராக்ஷஸா! இவளைப்பிடித்துக்கொள்’ என்று அவன் பிதா சொன்னதற்கு மறைந்திருந்த புலோமா என்பவன் கேட்டு அவளைத் தன்பாரியாக நினைத்தான்

பதற்குச்சொல், நான்தானே இந்தச் சிறந்த பெண்ணை முத
பாரியையாக வரித்தவன், பிறகு, பொய்யனாகிய இவன் கந்தை
னைப் பிருகுவுக்குக் கொடுத்தான், இப்போது தனிமையிலிருக்
இந்தப்பெண் பிருகுவின பாரியையாக இருந்தால் நீ ஸத்திய
கச்சொல், நான் இவளை ஆஸ்ரமத்திலிருந்து கொண்டுபோக
நம்புகிறேன், முதலில் எனக்குப் பாரியையான இந்த அழகிய
பெயுள்ளவளைப் பிருகு அடைந்தவிஷயத்தில் எனக்குண்டான
ரபம் எனெனஞ்சைச் சமீபத்துப்போலிருக்கிறது இப்படிப் பிருகு
நடந்ததை நான் ஒப்பவில்லை, இவளை ஆஸ்ரமத்திலிருந்து
ரண்டுபோவேன்' என்றுசொன்னான் அந்த ராக்ஷஸன் ஜவலித்
கொண்டிருக்கும் அக்கினியை இவ்வாறு (தன்கருத்துக்கிணங்கி
படி) கேட்டு, பிருகுவின பாரியையென்று சங்கிதது, 'பரந்த
னமுள்ள அக்கினியே! நீ எல்லாப் பிராணிகளுள்ளேயும் எப்
ரதும் புண்ணியப்பங்களுக்குச் சூட்சுமியப்போற சஞ்சரிக்
, நீ ஸத்தியமான வராததையைச் சொல்லு, முதலில் என
ரவியாயிருந்த இவளைப் பிருகு பொய்யாக அபகரித்துக்கொண்டு
ரான, இவன் உண்மையாக என்னுடைய பாரியையாயிருந்
ல நீ சொல்லவேண்டும், உன்னிடத்திற்கேட்டு, நீ பராததுக
ரண்டிருக்கையில், இந்தப் பிருகுவினபாரியையை ஆஸ்ரமத்தி
ந்து கொண்டுபோவேன், எனக்கு ஸத்தியவசனம்கொல்'
ரது பலமுறை கேட்டான் இப்படி அவன் சொன்னதைக்
ட்டு, அசனி, துகக்கத்துடன், 'நான் ஸத்தியம் சொல்லவேனாயின
ரக்குச் சிறந்த பிரமமஜ்ஞானியான பிருகுவின சாபம்வரும்,
ரய்சொல்லவேனாயின நிச்சயமாக நரகத்தில் விழுவேன்'
ரது பொய்க்கும் பிருகுவின சாபத்திற்கும் பயந்து மெல்ல,
ஸ்ரஸரேஷ்டனே! இந்தப் புலோமை முதலில் உனனால் வரிக
பட்டவள்தான், ஆனால், இவளைச் சாஸ்திரப்பிரகாரம் மந்திரத்
ரட்டு நீ முதலில் வரிககவில்லை, அதனால், கீர்த்திபெற்ற இந்தப்
லாமைையை அவள்தந்தை பிருகுவுக்குக் கொடுத்ததா ய்குந்த
ரதிமானாகிய இவளுடையபிதா நல்லவரனுக்கு ஆசைப்பட்டத
ல, இவளை உனக்குக்கொடுக்கவில்லை அஸ்ரனே! பிறகு, பிருகு
றியிஷி என்னைச் சாக்ஷியாக வைத்துக்கொண்டு முறைப்படி
தோகத கா மங்களைச்செய்து இவளை விவாகம் செய்துகொண்
ர இவன் இவ்வாறு அவாபாரியையென்று அழிகிறேன், நான்
ரய்சொல்ல விரும்பேன் அஸ்ரஸரேஷ்டனே! உலகத்தில
ரய ஒருபோதும் ஆதரிகப்படுவதில்லை' என்று சொன்னான்

ஆருவது அத்தியாயம்
பேளலோமபாவம் (தோடீச்சி)

(சயவனருடைய ஜனனமும் அக்னீக்த ப்ருதசாபமும்)

பிராமணரே! அகனிசொன்னதைக்கேடடபிறகு, அந்தராஸன மனததுக்கும் காற்றுகும் ஸமானமான வேகமுள்ள பசுவடிவத்தோடு அவளைத் தூக்கிக்கொண்டுபோன பிருகுவமத்திற்குநதவரே! பிறகு, புலோமைபின்காபபத்திலிருந்த அந்சிசு, கோபத்தினால் தாயாரின்வயிற்றிலிருந்து நழுவிவிட்ட அதனால் அவருக்கு, 1 சயவனரென்று பெயர்வந்தது தாய்வயிற்றின்னினும் நழுவின குரியனைப்போன்ற காரதியுள்ள அந்சிசுவைக்கண்டு அந்தராக்கூஸன அவளைவிட்டுவிட்டு நீறாய்ந்தான் அழகான நிதமபுமுள்ள அந்தப்புலோமையான பிருகுவை ஆனந்தப்படுத்துகிறவரும் அவாபுத்திரருமான அசயவனரை எடுத்துக்கொண்டு துகுகம் அதிகரித்தவனாய் வருள நீரிற்றைந்தகண்களுடன் அழுதுகொண்டிருக்கும் அழகான பிருகுபத்தினியை ஸாவலோகத்துக்கும் ஸருஷ்டிக் தாவாகிய பிரமமதேவா தாமே பராததரா, பகவானுள் பிரபதமது மருமகளாகிய புலோமையைத் தேற்றினா, அந்தப் பிரமகரிஷியின் பத்தினியினுடைய கணவரீததுளிகளால் உண்டபெரியநதி அவள் மாரக்கத்தை அனுஸரித்துக்கொண்டு கெற்று, அவளுடைய மாரக்கத்தை அனுசரித்த அந்த நதிக் கண்டு லோககாததாவாகிய பிரமமதேவா சயவனாஸரமத்த அருகேபோகின்ற அந்தநதிக்கு 2 வதூஸரையென்று பெயடா பிருகுபுத்திரரான மிருத மஹிமைபுள்ள அந்த சயவ இவ்வாறு ஜனித்தார

பிதாவான் பிருகுஅங்கே அந்த சயவனரைக் கண்டார பிரதம பாரியையான அந்தப் புலோமையென்பவளைப்பராததுக் பத்துடன்கேட்டார 'அழகிய புன்கிரிப்புள்ள எனபாரியைய உன்னை அந்தராக்கூஸன அறியானே, உன்னைச் சொன்னவன் உண்மையைச் சொல்லு, அப்படிச்சொன்னவனை இப்பே கோபத்தினால் நான் சபிக்கக்கருதுகிறேன், என சாபத்துக்கு சாதவன் யார? இது யாருடையபிஷ்டம்?' என்றா புலோமை, வானே! அந்த ராக்கூஸனுக்கு என்னை அகனி தெரிவித்தது அதனால் அந்த ராக்கூஸன, பெண்புனறிப்போலே க,

1 சயவனம் = நழுவுதல்

2 பெண்ணுடன் சென்றது

ராணடிருந்த என்னைத் தூக்கிக்கொண்டுபோனான், அப்படிசு
ராண்டுபோகப்பட்ட நான் இந்த உமதுபுத்திரனுடைய சுகதிபி
ல் விடுவிககப்பட்டேன், அந்த ராக்ஷஸன் என்னைவிட்டுவிட்டு
'கிவிழ்ந்தான்' என்று சொன்னதைக்கேட்டு, மிகுந்த கோப
ள்ள பிருகு, அதிககோபமுடையவராய், 'நீ எல்லாவற்றையும்
அபிப்பவனாகக் கடவாய்' என்று அகனியைச் சபித்தாரா

ஏழாவது அததியாயம்

பௌலோமபாவம் (தோடர்ச்சி.)

அகினி கோபமடைந்து மறைந்துகொண்டதும், பிரம்மா ஸமா
தானம் செய்ததனால் சந்தோஷம் அடைந்ததும்)

அகனி, பிருகுவிழை சபிக்கப்பட்ட பிறகு, கோபங்
கொண்டு, 'பிராமமணரே! என்ன என் விஷயத்தில் இப்படி
ராயந்து பாராமற்செய்தீர்? தர்மத்தை விடாதவனும் ஸத்திய
தியுமான நான், ஒருவன் கேட்டபிறகு, பக்ஷபாதமின்றி ஸத்
யத்தைச் சொன்னதில் எனபிழை என்ன? தான் கண்ட விஷ
யத்தைக்கேட்கும்போது எந்த ஸாக்ஷி தெரிந்திருந்தும் மாறாகச்
சால்வனோ அவன் தனஞலத்தின் முன்னேழுபோகனையும் பின்
ராமுபோகனையும் கெடுத்துவிடுவான், செய்யவேண்டிய விஷயங்
கில் உண்மைதெரிந்தவன் தெரிந்திருந்தும் ஒன்றும் பேசாம
நுப்பானாயின் அவனுக்கும் அந்தப்பாபம் தொடரும், இதில் சந
தகமிலலை, எனக்கும் உமமைச்சபிக்கச் சுகதியுண்டு, ஆனால்,
பிராமமணராக நீராம் பூஜித்தலவேண்டும், பிராமமணரே! நீர்
தீர்தவராயிருந்தபோதிலும் உமக்கு ஒருவிஷயம் நான் சொல்
வபோகிறேன், அதைத்தெரிந்துகொள்ளும் நான் என்னுடைய
பவனமையால் என்னைப் பல உருவங்களாகப் பிரித்துக்கொண்டு
கனிஹோதரங்களிலும், ஸத்திரயாகங்களிலும், விவாகாதி கிருக்
கரியங்களிலும், மறையாகங்களிலும் இருக்கிறேன், வேதத்திற்
காலப்பபட்ட விதிப்படி என்னிடத்தில் ஹோமஞ்செய்யப்பட்ட
விவினூல தேவர்களும் பிதிராக்களும் திருபதியடைகின்றனா,
நல்லாத தேவக்கூட்டங்களும் பிதிராக்கூட்டங்களும் நெய், பால்,
நாமரஸம் முதலிய ஜலத்தினபரிணாமத்தினால் உண்டாகிறவா
ர், 1 தாசபௌரணமாஸயாகங்கள், பிதிராக்களுக்கும் தேவாக்களுக்
கும சோந்தே செய்யப்படுகின்றன, ஆதலால், தேவாக்களே பிதிராக்

1. தரிசம் பிதிராக்களுக்கும், பௌரணமாஸம் தேவாக்களுக்கும்

கள், பிதிரககளே தேவர்கள், புண்ணியகாலங்களில் இவர்களுடைய ஓனாறுகளும் வேறுகளும் காணப்படுகின்றன, தேவர்களும் பிதிரர்களும் என்னிடத்தில் ஹோமஞ்செய்யப்பட்டவற்றையே புசிக்கின்றன, தேவர்களுக்கும் பிதிரகளுக்கும் என்னை வாயென சொல்லுகின்றன, அமாவாஸையில பிதிரகளுக்கும் பெளரமாவியில தேவர்களுக்கும் என்னிடத்திலேதான் ஹோமஞ்செய்யுகின்றன, அந்தஹோமஞ்செய்த ஹவிஸை என்னை வாயாக கொண்டுதான் தேவர்களும் பிதிரககளும் புசிக்கின்றன, இவர்களுக்கு வாயாகிய நான் எல்லாவற்றையும் பக்ஷிப்பவனாவது எப்படி? என்று சொல்லி ஆலோசனைசெய்து, பிராமணர்களுடைய அக்னிஹோத்திரங்களிலும் யாகங்களிலும் ஸத்திரயாகங்களிலும் சட்டங்குகளிலும் இல்லாமல தன்னை ஒளித்துக்கொண்டான பிற அக்னியில்லாமல் பிரஜைகள் அனைவரும், 1 ஓங்காரம் 2 வலகாரம் 3 ஸவதா 4 ஸவாஹா ஆகிய இவை ஒன்றுமில்லாமல் விட்டுப்போய மிருக வருத்தமடைந்தவர்களை பிறகு, ரிஷி மிகவும் துயரமுற்றவர்களாய்த் தேவர்களிடம் சென்று, 'குமரர்களே! அக்னியில்லாமல் யாகமுதலிய கிரியைகள் தவறப்போனதனால் மூன்று உலகங்களும் தமோறிப்போயின இவ்விஷயத்தில் என்ன செய்யவேண்டுமோ அதைக் காலதாமதம் இன்றிச் செய்யுங்கள்' என்றனா பிறகு, ரிஷிகளும் தேவர்களும் பிரமாவிடம் சென்று அக்னிக்ருஹோத சாபத்தையும் கருமங்களையும் லாமற்போனதையும் தெரிவித்தது, 'மிகக் பெருமை தங்கினவனே பிறகு ஏதோ ஒருகாரணத்திற்காக அக்னியைச் சபித்ததா, தேவர்களுக்கு முகமாக இருந்து எல்லா உலகங்களிலும் யாகங்களிலுள்ள தேவபாகங்களை முதலிற் புசிக்கிறவனாகிய அக்னி எல்லாவற்றையும் பக்ஷிப்பவனாக எப்படி ஆகலாம்?' என்று கேட்டனா உலகங்களைப் படைப்பவராகிய பிரம்மதேவ அவர்கள் சொன்னதை கேட்டு, எல்லாப்பொருள்களுக்கும் காரணமும் அழிவல்லாதவராகிய அக்னியை அழைத்தது, நயமான வசனத்தைச் சொன்னது அதாவது — 'எல்லா உலகங்களுக்கும் நீயே ஆதியும் அந்தமும் இருக்கிறாய், நீ கிரியைகளை நடத்தி மூன்றுலோகங்களையும் தாக்குகிறாய், உலகங்களுக்கெல்லாம் ஈஸ்வரனே! கிரியைகள் லோகங்களில் இருக்கும்படிச் செய், அக்னியே! நீ சகதியுள்ளவனாக இருந்து ஏன் இவ்வாறு சிறிதும் அறியாமலிருக்கிறாய்? உலகத்தில் எப்போதும் நீதான் பரிசுத்தஞ்செய்யவன், எல்லாப்பிராணிகளுக்கும்

1 வேதம் ஒதுவது

2 யாகம் செய்வது

3 ஈஸ்வரத்தம் செய்வது

4 ஹோமம் செய்வது

ன ஆதாரம், நீ உனசரீரத்தின் எல்லாப்பாகங்களாலும் எல்லா
றையும் பக்ஷிப்பவனாவதில்லை அகனியே! உனது பின்
றத்திலுள்ள 1 ஜவாலிகள்தாம் எல்லாவற்றையும் பக்ஷிக்கும்,
மஸம் சாப்பிடுகிற 2 உனசரீரம் எதுவோ அஃது எல்லாவற்
றையும் பக்ஷிப்பதாகும், எப்படி ஸ்ரோயகிரணங்கள் பட்டதெல்
லாம் சுததமாகக் காணப்படுகின்றதோ அப்படியே உன ஜவாலி
ரினால் தகிக்கப்பட்டதெல்லாம் சுததமாகும் அகனியே! நீ
ன சொந்தசக்தியினுற பிரகாசிக்கின்ற சிறந்த தேஜஸாயிருக்கி
ய, ஸாமாதத்தியமுள்ளவனே! உனசக்தியினாலேயே ரிஷியின்
ந்தச சாபத்தை ஸத்தியமாகச் செய்வாயாக, உனவாயில
மூலமு செயப்பட்ட தேவாபாகத்தையும் உனபாகத்தையும்
பாக்கிக்கொள்' எனபது

அகனியும், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று பிரமமாவுகருச
சாலலி எல்லாருக்கும் மேற்பட்டவரான அந்தப் பிரமமதேவரு
டய கட்டளைப்படி செய்வதற்குச் சென்றான பிறகு, தேவா
நம் ரிஷிகளும் ஸந்தோஷமடைந்து வந்தபடியே சென்றனர்.
ஷிகளும் முனபோலவே எல்லாக்கிரியைகளையும் விசேஷித்துச்
சயதனா ஸவாககத்தில் தேவர்களும் பூலோகத்தில் எல்லாப்
ராணிகளும் சந்தோஷமாயிருந்தனர் அகனியும் துயரம் நீங்கி
ருந்ததிருப்பதியடைந்தான் இப்படி, அகனிபகவான முன்னே
ருருவினசாபத்தை அடைந்தான் இந்த அகனிசாபத்தைப்
றறிய சரித்திரமும் புலோமா வென்னும் அசுரனுடைய நாசமும்
பவனருடைய ஜனனமும் இவ்வாறு முன்னே நடந்தன

எட்டாவது அத்தியாயம்

பௌலோமபாவம் (தோடீச்சி)

ருவுக்கும் பிரமதீவரைக்கும் விவாகநீச்சியழம், பிரமதீவரை பாம்பு
கடித்து இறந்ததும், நுவின் துக்கமும்.)

பிராமமணரே! பிருகுபுத்திரராகிய அந்த சயவனரும் ஸுக
னியென்பவளிடத்தில் ஜவலிக்கிற தேஜஸுள்ள மகாதமாவா
ய பிரமதியென்னும் புத்திரரைப் பெற்றாரா பிரமதி கிருதாசியி
ரிடம் ருரு எனபவரைப் பெற்றாரா ருரு பிரமதவரையினிடம்.

1 அழகுக்குகளைப் போக்குமெனபது

2 மாமஸம் சாப்பிடுகிற பிராணிகளின் வயிற்றில் ஜீரணம் செய்யும்
களி பக்ஷிக்கத்தகாததைப் பக்ஷிப்பதாக இங்கே சொல்லப்பட்டது

சனகரைப் பெற்றாரா உயரந்த ஸ்தவகுணமுள்ள சனகா பிரு
வமசத்தாரையெல்லாம் ஸந்தோஷிக்கச்செய்து உக்கிரமான த்
திலிருந்து பிறகு அழிவிலலாத கீர்த்தியை அடைந்தாரா அந்
ரே! மிருதமஹிமையுள்ள அநத ருருவின சரித்திரம் முழு
யும் விரிவாகச்சொல்லவேன , அதையெல்லாம் நீங்கள் கேளுங்கள்

முற்காலத்தில், தவமும் வித்தைபு முடையவரும், எல்ல
பிராணிகளின் நன்மையிலும் கருத்துள்ளவருமாகிய ஸ்தூலதே
வென்று பெயர்பெற்ற ஒருமஹரிஷி இருந்தாரா பிரமமரிஷி
அநதக்காலத்தில் விஸ்வாவஸு-வென்று சொல்லப்பட்ட ஒரு
தாவராஜன் மேனசையிடம் காப்பாத்தானஞ்செய்தான பிருகு
புத்திரரே! அபஸ்ரஸாகியமேனகை கந்தாவனுக்குண்டான அ
காப்பத்தைப் பிரஸவசாலத்தில் ஸ்தூலகேசரிஷியின் ஆஸ்ரமத்த
குச் சமீபத்தில் நன்றான பிரமமணரே! அநத அபஸ்ரஸா
மேனகை அநதக்குழந்தையைத் தையிலலாமலும் லஜ்ஜையில
மலும் நதியின்கரையிற் போட்டுவிட்டுச்சென்றாள் காரதியி
ஜ்வலிப்பவள் போன்றவளும் தேவகன்னிகையைப் போன்றவ
மனுஷ்யஸஞ்சாரமில்லாத நதிக்கரையிற் பந்துகளிலலாமலவி
பட்டவளுமாகிய அநதக்கன்னிகையைச் சிறந்த தேஜஸு
அநத ஸ்தூலகேசமஹரிஷி கண்டாரா, அநதக் கன்னிகை
கண்டு சிறந்த பிரமமணராகிய அநத ஸ்தூலகேசரென்ற மு
ஸ்ரேஷ்டா கிருபையோடு எடுத்து வளர்த்தாரா அநத உயா
பெண அவருடைய அழகான ஆஸ்ரமத்தில் வளரந்தா
சிறந்த மகிமையுள்ள ஸ்தூலகேசமஹரிஷி அவளுக்கு ஜ
காம முதலான கிரியைகளை முறையே சாஸ்திரப்படி செய்த
அவள் நல்ல ஸ்வபாவமும் அழகும் குணங்களுமுள்ளவளா
பெண்களெல்லாரினும் சிறந்தவளாயிருந்ததனால், மஹரிஷியா
வா அவளுக்குப் 1பிரமதவரையென்று பெயரிட்டாரா அ
ஸ்தூலகேசருடைய ஆஸ்ரமத்தில் அநதப் பிரமதவரைய
கண்டு, தாமத்தில் மனமுள்ள ருரு காமத்தால பீடிக்கப்பட
ராலா அவா, பிறகு, தமசினேகிதாக்களைக்கொண்டு தமது பிதா
கிய பிரமதிக்குத் தெரிவிக்க, பிரமதியும் பெயர்பெற்றவராக
ஸ்தூலகேசரிடம் பிரமதவரையை யாசித்தாரா பிறகு, அவள் பி
வான ஸ்தூலகேசா அநதப்பிரமதவரையென்னும் கன்னிகை
ருருவுக்குக் சன்னிகாதானம் செய்வதாக வாக்குத்தத்தஞ்செய்த
அடுத்தவரும் ஹஸ்த நக்ஷத்திரத்தில் விவாஹம் செய்வத
ரிச்சயஞ் செய்தாரா சில நாளைக்குப்பின், விவாஹ கால

நீபித்தபோது, பெண்களிறசிறந்தவளாகிய அந்தக்கன்னிகை
 களோடுகூட வினையாடுகையில் குறுக்கே நீண்டுபடுத்திருந்த
 பபத்தை, மரணம் நெருங்கிவிட்டதனால் காலத்தினால் ஏவப்
 பட்டு, பாராமல காலாலமித்ததான அந்தஸாபம விதியினால்
 பபட்டு, பாராமலிருந்த பிரமதவரையினுடைய தேகத்தில்
 முள்ளபற்களைநனருகப்படுத்தது அவள் அந்தஸாபம
 ததவுடன் நிறமமாறி ஒளிகுன்றிப் பிரஜைஞதபி ஆபரணங்
 ரமுவீழ்விழ், திடீரென்று பூமியில் விழுந்தாள் பராக்நிதற்கு
 வும் பிரியமாயிருந்த அந்தப்பிரமதவரை, தலைமீறி அவிழ்ந்து
 ரிபோய் அந்தப்பரண்களுக்கருது துககமுண்டாகும்படி பராக்
 னகாதவளானாள் ஸாபத்தின் விஷத்தினால் கொல்லப்பட்ட
 லலிய இடையையுடைய அவள், பூமியில் தூங்கினவளபோல
 தநிலைமையிலும் அதிக அழகாகவேயிருந்தாள் பதுமம்
 ான்ற நிறமுள்ள அவள், பூமியில்விழுந்து துடிக்கும்போது,
 வளுடைய பிதாவும் மற்ற ரிஷிகளும் பாராதனா. பிறகு,
 வஸதியாதரேயா, மஹாஜானு, குசிகா, சங்கமேசலா, உத்தால
 , கடா, பெருங்கோத்தியுள்ள ஸவேதா, பரதவாஜா, கௌண்
 னயா, ஆர்ஷடிஷேணா, கௌதமா, பிரமதி, அவாபுத்திர
 கிய ருரு ஆகிய இவர்களும் அந்தவீனத்தில் வலிகின்ற மற்ற
 பிராமமணஸரேஷ்டாக்கள் யாவரும் இரக்கத்தோடு வந்து சோந
 னா பாம்பின் விஷத்தினால் பீடிகப்பட்டு உயிர்போன அந்
 தப்பெண்ணைக் கண்டு, அவர்கள் இரக்கத்தினால் பரவசமாகிக்
 கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டு, ருருமட்டு துககப்பட்டுக்கொண்டு
 வளியிறசென்றா அந்தப் பிராமமணஸரேஷ்டாக்களைவரும்,
 னகேபே உட்காராந்நிருந்தனா

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்

பௌலோமபாவம் (தோடர்ச்சி)

(ருந தம் பிராயத்திற் பாகியைக்கொடுத்துப் பிரமத்வரையைப்
 பிழைப்பித்தது)

அந்த மஹாதமாககளாகிய பிராமமணாக்கள் அங்கே உட
 ராந்நிருக்கையில் ருரு மிருந்த துககத்துடன் யாருமில்லாத
 டுக்குடசென்று கதறினா அவா வயஸனம் தாங்காமலமிக
 மதினமாக அழுது தம் பிரியையான பிரமதவரையை நினைத்
 த கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டு, 'மெல்லிய அங்கமுள்ள பிரமத

வரை எனனுடைய சோகதகை விருத்தி செய்துகொண்டு, எ
பிராணனை அபகரிப்பவளபோற பூமியிற் படுத்திருக்கிறாள் ஸ்ரீ
சுந்திரனைப்போன்ற முகமும், பருத்து விசாலமாகிய நிதம்பமு
தாமரைவிதழ்போன்ற நேத்திரங்களுமுடைய அந்தப்பிரமதவ
இறந்தாலும் என உயிரையும் உடனே எடுத்துக்கொண்டு
போவாள், ஸந்ததியில்லாமையால் மாதாபிதாக்கள் ஞாதி
இவர்களின் பிண்டத்தை விட்டுவிட்ட எனக்கும் மற்ற அவள்
றத்தார்களுக்கும் இதற்கு மேற்பட்ட துக்கம் என்ன இருக்கிற
நான் காணங்கொடுத்துத் தவளுசெய்து குருக்களைச் சமூகஸை
னால் செம்மையாகத் திருப்பதெய்தவனுபிரந்தால் அவற்றிடு
எனனுடைய பிரியை ஜீவிககட்டும், நான் பிறந்ததுமு
மனத்தைஜயித்து உறுதியான தவமுள்ளவளுக இருந்தால், இ
உயராத பெண்ணாகிய பிரமதவரை இப்போது எழுந்திருக்கட்டு
1 என்கும் நிறைந்தவரும், ஐம்புலன்களையும் ஆளுகிறவரும், லே
நாயகரும், அஸுரசத்தாருவுமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானிடத்
எனக்கு உறுதியான பகதியிருக்குமானால், எனனுடைய பிரி
யான பிரமதவரை ஜீவிககட்டும்' என்று புலம்பிக்கொண்டி
கையில், தேவர்களெல்லாரும் கிருபைகூர்ந்து ருருவுக்கு ஹ
மானவாரத்தையைச் சொல்லுமபடி ஒரு தூதனையனுப்பினாள்
தேவர்களுடைய பிரியத்தைச் செய்பவனும் சுத்தனு
யிருக்கும் அந்தத் தூதன் விரைவாகவந்து துக்கப்பட்டுக்கொ
டிருக்கிற ருருவையழைத்து, 'பிராமமனோததமரே! உம
அனுக்லாகளான தேவர்களெல்லாரும் உமக்கு ஹிதத்தை
'சொல்லுமபடி என்னை உமமிடம் அனுப்பியிருக்கின்றனர், அ
உமக்குச் சொல்லுகிறேன், கேளும், ருருவே! நீர் துக்கப்ப
உமது வாக்கினாற் சொல்வது பொய்யன்று, தாமததில் சித்தமு
-ளவரே! மனுஷ்யன் ஆயுளபோனபிறகு ஜீவிப்பதில்லை, சுந்த
னுக்கும் அபஸுஸுக்கும் புத்திரியாகிய இந்தப் பாசகியமில்லா
பிரமதவரைக்கு ஆயுள போய்விட்டது, ஆகையால், ஐயா!
-எவ்வகையிலும் வயஸைப்படவேண்டாம், இவள் பிழைப்ப
குரிய உபாயம் முன்னமே சிறந்த மஹிமைபுள்ள தேவர்கள்
விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது, உமக்கு அதைச்செய்ய இஷ்டமிருந்தா
இந்த உலகத்தில் பிரமதவரையை நீர் அடையலாம்' என
சொன்னான்

அதைக்கேட்ட ருரு, 'தேவனே! தேவர்கள் விதித்த உபாய
யாது? சரியாகச்சொல், கேட்பின் நான் அப்படியே செயவே

எனனைக காப்பாற்றவேண்டும்' என்று சொல்ல, தேவதூதன், 'நெருவமசபுத்திரரான நுருவே! அந்தக் கன்னிகைக்கு உமது புளில் ஒருபாதி கொடுத்தால் உமது பாரியையாகிய அவள தூர்திருப்பாள்' என்கூற, நுரு, 'தேவஸரேஷ்டனே! அந்தக் கன்னிகைக்கு என் ஆயுளிற் பாதியைக் கொடுக்கிறேன், அழகான நவமும் ஆபரணங்களுமுடைய எனபிரியமுள்ள அந்தக் கன்னிகை எழுந்திருக்கட்டும்' என்றுசொன்னான் பிறகு, மிக்கஸரேஷ்டர்களான பிரமதவரையின் பிதாவாகிய கந்தாவராஜனும் அந்தத் தவதூதனுமாகிய இருவரும் யமனிடத்திருப்போய், 'தாம ஜாவே! உனக்கிஷ்டமிருந்தால் இவ்வாறு இறந்தபோன பிரமதவரைபென்னும் நுருவின் அழகானபாரியை நுருவின் ஆயுளின் ஒரு பாதியைக்கொண்டு எழுந்திருக்கட்டும்' என்று சொன்னார்கள் தாமராஜன், 'தேவதூதனே! வேண்டுமானால் நுருவின் பாரியையாகிய பிரமதவரை நுருவின் ஆயுளின் ஒரு பாதியைக் கொண்டு எழுந்திருக்கட்டும்' என்று சொன்னான் இவ்வாறு சொன்ன பிறகு, அந்தக் கன்னிகையான பிரமதவரைபென்னும் பாரதபெண் அந்த நுருவின் ஆயுளில் ஒருபாதியைக்கொண்டு வகினைவளஎழுவதுபோல் எழுந்தாள் அதிகமாக விருத்தியடைந்திருக்கும் ஆயுளில் ஒருபாதியை மனைவிகளாகக் கொடுப்பதானது, நு சிறந்த மஹிமையுடையவராதலால், அவசியம் நேரிடப்பண்டிய விதிபிழை ¹ அவருக்கு நோந்ததென்று அறியப்பட்டது

பிறகு, குறிப்பிட்ட தினத்தில் பிரமதவரை நுரு இவ்விஷ்டையுடைய பிதாக்களும் ஸந்தோஷத்துடன் அவர்களுக்கு விவாஹத்தச் செய்வித்தனா அவர்களிருவரும் ஒருவருக்கொருவா தத்தையே விருமபுகிறவர்களாக விளையாடிக் கொண்டிருந்தனாறுதியான தவமுள்ள நுருவானவா, தாமரைத்தாதுவைப்பால் அழகான நிறமுள்ளவளும் கிடைப்பதற்கு அருமையான நுமாகிய பாரியை கிடைத்தபின், ஸரப்பங்களை அழிப்பதாக நியந்த செய்துகொண்டார் அவர் எப்போதும் எந்த ஸரப்பங்களைப் பார்த்தாலும் கடுங்கோபங்கொண்டவராய் ஆயுதமெடுத்தாக்கொண்டு இயன்றவரையில் அடித்துவந்தார் அந்த நுருவென ம பிராமமணா ஒரு காலத்தில் ஒரு பெருங்காட்டுக்குப்போய் வகை வயதுசென்ற ² ஒரு தண்ணீர்ப்பாம்பு படுத்திருந்ததைக் கண்டார், பிறகு, அந்தப்பிராமணா கோபங்கொண்டு யமனுடைய

¹ மறறவர்களுக்கு இது முடியாதென்பது. ² கெடுபெய் என்பது லம், கெடுபெய் = வீஷ்ணு ஒருவகைப்பாம்பு

தண்டாயுததாசரு ஓபபான தடியை ஓங்கி அசைக்கொல்
போனபொழுது, அந்த நீர்ப்பாம்பு, அவரைப்பார்த்து, 'தடே
னரே! நான் இப்போது உமக்குச் சிறிதும் தீங்குசெய்யவில்லை
ஏன் எனமீது கோபித்து அவசரமாக என்னைக் கொல்லவருந்
தீர்?' என்று கேட்டது

பத்தாவது அத்தியாயம்

பௌலோமபாவம் (தோடர்ச்சி)

(நடுவுக்கும் தண்ணீர்ப்பாம்புக்கும் ஸம்வாதம்)

ருரு, 'என்னுடைய உயிருக்குச் சமமானமான மனைவி
ஒரு ஸாபபம் கடித்துவிட்டது பாம்பே! அதற்காக நான் எ
ஸாபபத்தை எப்போது கண்டாலும் கொல்லவேண்டுமென
ஒரு கொடிய ஸங்கலபத்தை எனக்குள்ளேயே செய்துகொ
டேன, அதனால் நான் உன்னைக் கொல்லப்போகிறேன், இப்பே
உன்னுயிரி பிரிந்துபோகப்போகிறது' என்று சொன்னா
பம், 'பிராமணரே! இந்த உலகத்தில் மனிதர்களைக் கடிக்க
ஸாபபங்கள் வேறு, நீர்ப்பாம்புகள் ஸாபபத்தைப்போலி
பதினாலேயே நீர் அவற்றைக்கொல்லவது சரியன்று, நீர்ப்பா
களுக்கும் ஸாபபங்களுக்கும் ஸவபாவம் வெவவேறு, ஸௌக்கி
வெவவேறு, பிறரால் வரும் உபத்திரவமும் துயரமுமாததி
யுயிருக்கின்றன நீர் தாமததெரிந்தவராக இருந்தும் நீ
பாம்புகளைக் கொல்லவது உமக்குத் தகாது' என்று சொல்லிற்று
அந்தத் தண்ணீர்ப்பாம்புசொன்ன இந்தச் சொல்லைக்கே
போது, அந்த ருரு பயத்தினால் ஒடுங்கியிருந்த தண்ணீர்ப்பா
ரிஷியென்று அறிந்தது அதைக் கொல்லவில்லை எல்லாம் தெரிந்
தான ருரு அந்தத் தண்ணீர்ப்பாம்பைச் சமாதானம் செய்வ
காக, 'பாம்பே! நீ யார்? எதனால் இந்தப் பாம்புஜனமத்
அடைந்திருக்கிறது?' என்றுகேட்க, நீர்ப்பாம்பு, 'ருருவே! ந
முன்னே ஸஹஸரபாத என்று பெயருள்ள ரிஷியாக இருந்தே
அப்படியிருந்த நான் ஒரு பிராமமணருடைய சாபத்திற்றை பா
ஜனமத்தை அடைந்தேன்' என்று சொல்லிற்று ருரு, 'உத்
ஸாபபமே! ஏன் உன்னைப் பிராமமணன கோபத்திற்றைச்
தான்? எவ்வளவு காலமவரையில் உனக்கு இந்த ஜன
இருக்கும்?' என்று கேட்டனா

பதினோராவது அத்தியாயம்
பௌலோமபாவம் (தோடர்ச்சி)

(நீர்ப்பாம்பின் சரித்திரம்.)

நீர்ப்பாம்பு, 'ஐயா! தவவலிமையுடையவரும் மிகக் கடுஞ்
சாலனுள்ளவருமாகிய சுகமரென்றுபெயருள்ள ஒருபிராமமணா-
னனே எனக்கு ஸ்ரேஹிதராயிருந்தாரா நான் பாலயத்தில்
ளயாடிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது, புலவினால ஒரு ஸாப்பத்
த்செய்து அகனிஹோததிரத்தில் ஞாபகமவைத்திருந்த அவ
ப்பயமுறுத்தினேன், (அதனால்) அவர் மூர்ச்சிததாரா, ஸத்
வாகும கூர்மையான தவமுமுள்ள அந்தத்தபோதனா மறு
பும பிரஜைஞவநதபினை கோபத்தினால் என்னைத் தகிப்பவா
ரால், 'எனக்குப் பயமுண்டாகருவதற்கு எவ்விதமான சுகதி
ள்ள ஸாப்பத்தை நீ செயதாயோ அவ்விதமான சுகதியுள்ள
ப்பமாக நீ எனசாப்பதாலாவாய்' என்றுசொன்னான் தபோத்
ரே! அவருடைய தவத்தின் சுகதியை அறிந்தநான் அப்போது
மவும் மனத்தில் நடுக்கமுற்றேன் பரபரப்புடன் அவரை நமஸ
சஞ்செய்து கைகூப்பி அவருக்கு எதிரில் நின்றது, 'ஸ்ரேஹித்
னது பரிஹாஸமசெய்வதற்கு விளையாட்டாக நான் உமக்கு
தைச்செய்தேன், பிராமமணரே! எனவிஷயத்தில் பொறுக்க
மணமும், இந்தச்சாப்பத்தை நிவர்த்திசெய்யவேண்டும்' என்று
வரை வேண்டினேன் பிறகு, அதிகமாக மனத்தில் துயரமுற்ற
தனை அந்தத்தபோதனா பார்த்து மிகவும் பச்சராததாபமுள்ள
ராய் அடிக்கடி உஷ்ணமாகப் பெருமூச்சுவிட்டு, 'நான்சொன்னது
வகையிலும் பொய்யாகாது, தபோதனனே! நான் சொல்ல
த்களே, குற்றமற்றவனே! கேட்டபின் இந்தச்சொல் எப்போ
ம உன்மனத்திலேயே இருக்கட்டும், பிரமதிகுருருவென்னும்
ந்தரான புத்திரா உண்டாவாரா, சீக்கிரமாகவே அவரைப்பார்த்த
டன் உனக்குச் சாபவிமோசனமுண்டாகும்' என்றுசொன்னான்
பாடி அவர்சொல்லலும், நான் ஸாப்பநுபமடைந்தேன், நீர்தாம்
ந்த ருருவென்று கியாதிபெற்ற பிரமதியின் புத்திரா, இப்போது
ன் என முனஉருவத்தையடைந்தது உமக்கு ஹிதஞ்சொல்லப்
பாகிறேன்' என்று சொல்லி, மிகுந்த புகழ்பெற்ற அந்தப் பிராம
ணரேஷ்டா, அப்போதே நீர்ப்பாம்பின் வடிவத்தைவிட்டுத்
ருமபவும் பிரமமதேஜஸோடுகூடிய தம் ரூபத்தை அடைந்தார்
ந்தப்பிராமமணா, ஒப்பற்ற மகிமையுள்ள ருருவைப்பார்த்து,

‘கிறந்தவரே! எல்லாப் பிராணிகளையும் ஹரிமலிகசாமலிருப்
முதனமையான தாமம், ஆதலால், பிராமமணன எவவிடத்தி
எந்தப் பிராணிகளையும் ஹரிமலித்ததெக்டாது, இவவுலகத்
பிராமமணன சாந்தனதான என்பது பெரியபிரஸித்தியாக இ
கிறது, வேதவேதாங்ககங்களை அறிந்தவன எல்லாப் பிர
களுக்கும் அபயம் கொடுப்பவனல்லவா? கொல்லாமை
பொய்யாமையும், பொறுமையும், வேதங்களை மறவாமையும்
மணருக்கு முக்கியமான தாமமென்று நிச்சயிக்கப்பட்டுள்ள
கூத்திரியதாமத்தை நீர் இப்போது விருமபத்தகாது உ
டிப்பதும் கடுமையாயிருப்பதும் பிரஜைகளைக் காப்பதும்
இவையெல்லாம் கூத்திரியதாமமாக ஏற்பட்டவை நுரு
நான சொல்லுகிறேன், கேளும பிராமமேனோத்தமரே! முன
ஜனமேஜயருடைய யஜ்ஞத்தில் ஸாப்பங்களைக் கொன்றதை
தவமும் ஸாமாததீயமும் மனோபலமுமுள்ளவரும், வேதங்களி
வேதாங்கங்களிலும் கரைகண்டவரும், பிராமணர்களுக்குள்
கிறந்தவருடான ஆஸதீகரேனனும் பிராமணர் அந்த ஸா
யாகத்தில் பயமடைந்த ஸாப்பங்களைக் காப்பாற்றினதையும் ந
சொல்லுகிறேன், கேளும’ என்று சொன்னார்

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்

பௌலோமபாவம் (தோடர்ச்சி.)

(ஜனமேஜயருடைய ஸரீர்ப்பயாகப்பிரஸ்தாவம்)

நுரு, ‘பிராமணஸரேஷ்டரே! ஜனமேஜயராஜா அந்தயா
தில் ஸாப்பங்களை எவ்வாறு கொன்றார்? அவைகளை எதற்கா
கொன்றார்? அந்தச் கிறந்தனானமுள்ள ஆஸதீகரால் ஸாப்
கள் ஏன் விடுவிக் கப்பட்டன? பிராமணஸரேஷ்டரே! முழு
கேடக விருமபுகிறேன்’ என்று சொல்ல, ரிஷி, ‘நுருவே! ந
தான ஆஸதீகசரித்திரம் முழுமையும் பிராமணர்கள் சொல்ல
கேட்பிராக, நான சீக்கிரம் செல்லவேண்டியவனாக இருக்கிறே
என்று சொன்னார்

இவ்வாறுசொல்லி ஸாமாததராகிய அந்தரிஷிஸரேஷ்டரேய்
சகதியால் மறைய, நுரு மனத்தில் பரப்பப்படுகொண்டு அ
ஆச்சரியமாக நினைத்தாரா, மறைந்தபோன அந்த ரிஷி
தேடிககொண்டு முழுபலத்தோடும் எவரும் ஓடிக் களைத்துப்
யில் விழுந்த மிருந்த மூாசசையடைந்த பிரஜைஞதப்பிப்போ
பிரஜைஞ வந்தபிறகு, அவர் உண்மையான அந்த ரிஷியி

சை அடிககடி நினைததுககொண்டு வரது, தம் பிதாவுக்குச்
 னனனா நீர்ப்பாமபு சொன்னதையும் ஆஸ்தீகரைப்பற்றி அந்த
 ப்பாமபு சொன்னதையையும் பிதாவுக்குச் சொல்லி, ‘பக
 னே! அந்தக்கதையை நீங்கள் எனக்குச் சொல்லவேண்டும்,
 ன நடந்தபடி கேட்கவிரும்புகிறேன்’ என்றுபிதாவைக் கேட்க,
 வருடைய பிதாவும் அவருக்கு அந்தக்கதை முழுவதையும்
 னனனா” என்றா

பௌலோமபர்வம் முற்றிற்று

பதினமூன்றாவது அத்தியாயம்

ஆஸ்தீகபர்வம்.

ஆஸ்தீகர் சரித்திரம், ஜாத்நாநுசரித்திரம்
 ஜாத்நாநுசுக்கும் அவர்பிதிர்க்களுக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணை.)

சௌனகமானவா ஸௌதியைப்பாராதது, “ஸூதபுதாரே!
 ஸூரேஷ்டராகிய அந்த ஜனமேஜயராஜாவானவா எதற்காக
 ப்பயாகத்தினால் ஸாப்பங்களை நாசஞ்செய்தாரா? அதையெல
 ம பூரணமாக நடந்தபடி எனக்குச் சொல்லும், ஜபஞ்செய்கிற
 களிற சிறந்தவராகிய ஆஸ்தீகமென்னும் பிராமண ஸூரேஷ்டா
 ஸித்த அகனியிலிருந்து ஸாப்பங்களை எதற்காக விடுவித்தாரா?
 ப்பஸத்திரஞ்செய்த அந்த ராஜா யாருடைய புத்திரா? அந்தப
 ராமணஸூரேஷ்டராகிய ஆஸ்தீகா யாருடைய புதரா? அவற்றை
 ரக்குச்சொல்லும்” என்றுகேட்க, ஸௌதி, “பிராமணரே!
 ஸ்தீகசரித்திரம் பெரியசரித்திரம், பேசுகிறவர்களுடையசிறந்த
 ர! அது பெரியோர்களால் எப்படிச் சொல்லப்பட்டு வரு
 னதோ அந்தப்பிரகாரமே நான் முழுவதும் சொல்லுகிறேன்,
 ர்கள் என்னிடம் கேளுங்கள்” என்றுசொன்னா

சௌனகா, “கீர்த்திபெற்ற புராதனரிஷியாகிய ஆஸ்தீகமென
 ம பிராமணருடைய இந்த அழகான கதையை முழுவதும்
 ட்கவிரும்புகிறேன்” என்றுசொல்ல, ஸௌதி சொல்லுகிறா —
 டந்த இதிஹாஸத்தைப் ப்புராதனமென்று பிராமணர்கள் சொல்
 கின்றனா முன்னே ரைமிசாரணயத்திலிருந்த பிராமணா
 ர, வியாஸசிஷ்யரும் சிறந்த ஞானமுள்ளவரும் எனபிதாவு
 கிய ரோமஹாஷணைக்கேட்க, அவர் அவர்களுக்குக் கிருஷ்

ணதவைபாயனராற சொல்லப்பட்ட இரதசசரி ததிரததைசசொ
 ஞா, நான அவரிடம் கேட்டபடி சொல்லுவேன செளனக்
 எல்லாப பாபங்களைபும் போககததகக இந்த ஆஸதீகச
 திரததை இப்போது கேட்கின்ற உமக்கு முழுதும் சொல்வே
 ஆஸதீகரின பிதா ஜரதகாருவென்று கியாதிபெற்றவ
 யிருந்தாரா, அவா பிரமமாணவப்போனறவா, சுதந்திரமான
 அவா பிரமமசாரியாகவே உணவைவிட்டு எப்போதும் உகிரமா
 தவத்திலேயே ஊகமுள்ளவராயிருந்தாரா, அவா வீரியம்
 நோக்காதவா, பெருந்தவமுள்ளவா, கிராமத்துக்கு ஓர் இர
 திரியாகத் தங்குகிறவாகளிற சிறந்தவா, தாமசுதேரிரதவா, உ
 தியான நீயமுள்ளவா ஒருஸமயம், தவவலிமை வாய
 மஹானுபாவராகிய அந்த ஜரதகாருமுனி சூரியன் அஸதமி
 இடத்தில் தங்கிக்கொண்டு பூமியெல்லாந் திரிந்தாரா சிறந்தம்
 மையுள்ள அம்முனிவா எல்லாப புண்ணியதீர்த்தங்களிலும் எ
 னஞ் செய்துகொண்டும் மனத்தை ஜபிககாதவர்கள் செய்ய ரு
 யாத தீகைகையை அனுஷ்டித்துக்கொண்டும் ஆகாரமில்லா
 சாற்றையே பிசித்துக்கொண்டும் உலாந்து, கணமுடாமல் எந்
 திரிந்துகொண்டிருந்தாரா, ஜவலீகினை அகனிககொப்பான
 ஸுள்ள அந்தநிஷி, இங்குமங்கும அலைந்து திரிந்துகொண்டிரு
 கும்போது, ஒருகாலத்தில் பெரிபு பள்ளத்தில் காலமேலும் த
 கீழுமாகத் தொங்கிக்கொண்டிருந்த தம் பிதிராகளைக் கண்ட
 அந்த ஜரதகாரு அந்தப்பிதிராகளைக் கண்டதும், 'இந்த வளைய
 எப்போதும் ஒளிர்துவல்லித்துக்கொண்டிருக்கும் எலியினால் சு
 லும் கடிக்கப்பட்ட விலாமிசை வைக்கோலைப்பற்றிக்கொண்
 இரதப்பள்ளத்தில் தலைகீழாகத் தொங்குகின்றீர்களே, நீங்
 யாரா?' என்றுகேட்டாரா 'நாங்கள்¹ யாபாவராகளென்று பெ
 ருள்ள உகிரமரான தவமுள்ள ரிஷிகள், பிராமமணி ஸந்த
 குறைந்து போனதினால் பூமிக்ருக கீழேபோய்க்கொண்டிரு
 கிறோம், அதிர்ஷ்டமில்லாத எங்களுக்கு அதிர்ஷ்டஹ்
 னான ஜரதகாருவென்னப்பட்ட ஒருவன்தான் ஸந்ததி
 யிருக்கிறான், அந்தமுடன் தவம் ஒன்றையே பற்றியிருப
 னால் புத்திராகளைப் பெறுவதற்குக் காரணமான விவாஹ
 தைச் செய்துகொள்ள விரும்பாமலிருக்கிறான், அவனுக்கு
 சந்ததியில்லாமற் போனதனால் எங்களுக்கு நாதனாக அவ
 இருந்தும், நாங்கள் பாவஞ்செய்தவர்களைப்போல ந
 னற்று இந்தப் பள்ளத்தில் தொங்குகிறோம், மனுஷ்யலோ

¹ கிராமத்துக்கு ஓர் இராததிரியாகத் தங்குகின்றவர்கள்

எவர்களுக்குச் சுகந்தரகதஞ்சுத ஸந்ததியில்லாமலிருக்க-
தோ அவர்கள் புண்ணியமசெய்தவர்களாயினும் அவர்களு
ஸவாககத்தில் ஸ்தானமிஷலை, மிகச்சிறந்தவனே! நீ யாரா?
துவைப்போல எங்களைப்பற்றி வயஸனப்படுகிறாயே, பிராம
ற! இவகிருக்கிற நீ எங்களுக்கு என்னமுறை என்பதையும் பரி
ப்பபடத்தக்க எங்களைப்பற்றி நீ எதற்காக வயஸனப்படுகிற
னபதையும் நாங்கள் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறோம்' என்று
ராக்கள் கேட்க, ஜரதகாரு சொல்லுகிறார்

‘நீங்கள் என்னுடைய முன்னோராகிய பிதிரகளும பிதா
றாகளுமானவர்கள், நானே ஜரதகாரு, இப்போது உங்களுக்கு
ன் செய்யவேண்டியதென்ன? சொல்லுங்கள்’ என்றார் பிதிராக
, ‘ஸ்வதந்திரனே! நமமுடைய குலத்திற்குப் புத்திரஸந்ததி
ண்டுமென்றாவது உன் ஆதம்மாததமாகவாவது எங்களுக்காக
வது தாமமென்றேயாவது நினைத்து விவாஹஞ்செய்துகொள்
ராததையுடன் முயலவாயாக், புத்திரவான்கள் அடையும் கதி
யடைவது பூவஜனமததுப் புண்ணியங்களின் பலன்களினாலு
லை, இப்போது ஸம்பாதிக்கின்ற தவங்களினாலுமில்லை, புத்திர
ரா! ஆதலால், நீ எங்கள் ஆஜைஞயின்படி விவாஹஞ்செய்து
ராளவதில் முயற்சினையும் ஸந்ததியில் விருப்பத்தையும் செய்
களுக்கு இதுதான் பெரியநன்மை’ என்று சொன்னார்கள்

ஜரதகாரு, ‘நான் மனைவியையும் ஜீவனத்துக்காகத் தனத்-
தையும் தேடேன், ஆனாலும், உங்களுடைய நன்மைக்காக விவா
ஞ் செய்துகொள்வேன், நான் ஒரு நியமத்தை ஏற்படுத்தப்
பாகிறேன், அந்த நியமப்படி எனக்குப் பெண்கிடைத்தால்
ன் விவாஹஞ் செய்துகொள்வேன், இல்லாவிட்டாலில்லை, என
யருள்ள கணனிகையாக இருக்கவேண்டும், அந்தக் கணனிகை
ப் அவள் பந்துக்கள் தாமே எனக்குக் கொடுக்கமுயலவேண்டும்,
ப்போது அவளை நான் பிணைக்கையப்போல வாங்கிக்கொண்டு
ஸ்திரப்படி’ விவாஹஞ் செய்துகொள்வேன், ஏழையான
னக்கு மனைவியை எவன் தேடிக்கொடுப்பான்? அப்படி ஒருவன்
நாடுப்பாணகில் பிணைக்கையப்போற பெற்றுக்கொள்வேன்,
திராக்களே! இந்த நியமப்படி விவாஹத்திற்காகப் பலமுறை
யற்சிசெய்வேன், இதற்கு மாறுகச்செய்யேன், அவளிடம்
ங்களைக் கரையேற்ற ஒருஸந்ததி உண்டாகும், என்னுடைய
திராக்கள் ஸ்திரமானஸ்தானத்தை அடைந்து ஸந்தோஷமாக
ருக்கக்கடவா’ என்று சொன்னார்

பதினான்காவது அததியாயம்
ஆ ஸ தீ க பா வ ம (தோடர்ச்சி.)

(ஜாத்காருஷி வாஸுகியின் ஸ்லோகாதரியான ஜாத்காருவை மனம்புரிதல்)

பிறகு, உறுதியானநியமமுள்ள அநதப்பிராமணா, விவாதத் திறகாகப் பாரியையைத் தேடிக்கொண்டு பூமிமுழுவதும் ஸஞ்சதம் பாரியையை அடையவில்லை, அநதப்பிராமணா ஒருநபிதிராகுகள சொன்னதை நினைத்துக்கொண்டு வனஞ்சென்று னிகையைக்கொடுவென்று பிசுக்கி கேட்பதுபோல முன்றுமுமெதுவாகக்கேட்டாரா அப்போது வாஸுகி தனஸ்லோகாதரியை கொடுக்க விரிததமாக வைத்துக்கொண்டு அவரை அழைத்தார் அவர் அவனைத் தம் பெயருள்ளவன் அல்லவென்று நினைத்து அவனை வாங்கிக்கொள்ளவில்லை தம் பெயருள்ள பெண்ணை வன முன்னமே அவருக்கென்று நிச்சயமாக வைத்திருந்தாடுபுபாறையின் வாங்கிக்கொள்ளலாமென்று அநதமஹாத்மாவ ஜாத்காருவின் மனத்தில நிச்சயமிருந்தது சிறந்தபுத்தியுள்ளரும் தவத்திறசிறந்தவருமாகிய ஜாத்காரு, 'ஓ! நாகனே! இ உன் ஸ்லோகாதரி என்ன பெயருள்ளவன்? உண்மையைச் சொ என்று கேட்க, வாஸுகி, 'ஜாத்காருவே! இந்த என் தங்கை ஜாத்காரு என்று பெயருடையவன், அழகிய இடையுள்ள இவ உமகருப் பாரியையாக நான்கொடுக்கிறேன், வாங்கிக்கொள்ளு பிராமமண ஸரேஷ்டே! இவன் உமக்காக முன்னமே காப்பா வைக்கப்பட்டிருப்பதனால் இவனை நீர் அங்கீகரிக்கவேண்டும் என்று சொன்னான்

இவ்விதமாகச் சொல்லி, பிறகு, அந்நுதஸலாககியமான பெண் அவருக்குப் பாரியையாகக் கொடுத்தான் அவரும் சாஸ்திரோமான கிரியைகளைச் செய்து அவனைப் பாணிககிரஹணஞ்செய்து

பதினேந்தாவது அததியாயம்
ஆ ஸ தீ க பா வ ம (தோடர்ச்சி.)

(ஜாத்காருவுக்கு ஆஸதீகர் பிறந்து ஸரீ ப்பங்களுக்குச் சாபவிமோசனம் செய்வீத்தது)

பிரமமஞானிகளுக்கெல்லாமசிறந்தவரே! முன்னே ஸாபங்களின் தாயாராகிய சதரு ஸாப்பங்களைப் பார்த்து, 'ஜனே

நடைய யஜ்ஞத்தில் உங்களை அகனி தகிக்கப்போகிறான்' என்று சபித்திருந்தான். அந்தச் சாபத்தைச் சமனஞ் செய்வதற்கு நாகஸரேஷ்டனான வர்ஸுகி தன் ஸ்வேஹாதரியைச் சிறந்த முள்ள அந்த மஹாதமாவாகிய ரிஷிகளுக்கு கொடுத்தான். அவர் வர்ஸுகி சாஸ்திரப்பிரகாரம் கிரியைகளைச் செய்து பாணிககிரஹம் செய்துகொண்டார். அவருக்கு அவளிடம் ஆஸதீகரென்னும் பெயருள்ள புத்திரர் பிறந்தார். அவர் உயரந்தமனமுள்ளவா, ஸ்ரீ, மஹாதமா, வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலும் கரைந்தவா, எல்லா ஜனங்களிடத்தும் பக்ஷபாதமின்றி ஸம்மாக நம்பவா, பிதாவுக்கும் மாதாவுக்கும் பயத்தை நீக்குகிறவா.

அப்படியிருக்கையில், நெடுங்காலத்துக்குப்பிறகு பாண்டவ நாசத்திற்குப் பிறந்த ஜனமேஜயராஜர் ஸாப்பஸதரமென்று பெயர் உள்ள மஹாயாசத்தைச் செய்தாரென்று நமக்குக்கேள்வி ஸாப்பங்களின் நாசத்திற்காக அந்த யாகம் நடந்தபோது, மிகச் சிறந்த தவமுள்ள அந்த ஆஸதீகர் தமது ஸ்கோதராகனும்மாது களும் மற்றவர்களும்மாகிய அந்த ஸாப்பங்களைச் சாபத்திலிருந்து விடுவித்தார், அப்படியே ஸந்ததியை விருத்திசெய்து பிதிராக அக கரையேற்றினார், பிராமணரே! தபஸினாலும் பலவிதமான யஜ்ஞதீகைகளாலும் தேவர்களின் கடனையும் வேதாத்தியாசங்களினால் ரிஷிகளின் கடனையும் தீர்த்தார், நிரம்பின தக்ஷிணை ளாடுகடிநீர் யாகங்களினால் தேவர்களையும், பிரம்மசரிய மததுடன் வேதமோதினதனால்¹ ரிஷிகளையும், புத்திரஸந்ததி² னால் பிதிராக்களையும் தருபதி அடைவித்தார்.

உகிரமான தவமுள்ள ஜாதகாரு பிதிராக்களின் கடனாகிய பாரததையிறக்கித் தம் பிதிராக்களோடுகூடவே தாழ்மையாகத் துக்குப்போனார். ஜாதகாருவென்னும் ரிஷி வெருகாலத்திற்குப் பின்பு ஆஸதீகரென்னும் புத்திரரையடைந்து சிறந்த ததையுஞ் செய்து ஸவாககம் சென்றார். இந்த ஆஸதீகசரித்திரத்தை நடந்தபடி நான் சொன்னேன். பருருஸரேஷ்டரே! உங்களுக்கு இன்னும் நான் சொல்லவேண்டியதென்ன? சொல்லுவது என்று ஸ்ரீ கீதேட்டனார்.

1 வேதங்களையும்

பதினாறுவது அததியாயம்
ஆ ஸ தீ க பா வ ம். (தோடர்ச்சி)

(கத்ரு வினதை இருவருக்கும் புத்ராஜனம்)

சௌனகா, “ஸூதபுத்திரரே! பரந்தஞானமுள்ளவரு
பரோபகாரியுமான ஆஸதீகருடைய இந்தக் கதையைத் திருட
வும் விரிவாக நீர் சொல்லக்கடவீர், எங்களுக்குக் கேட்கவருப
அதிகமாயிருக்கிறது மலாந்தமுததையுடையவரே! நீர் நயமா
எழுத்துக்களோடுகூடிய சொற்களை இனிமையாகச் சொல்லுகிற
ஐயா! மிகவும் திருபதியடைகிறோம் உமது பிதாவான ரே
ஹாஷணாபோலவே நீர் இதைச் சொல்லுகிறீர் உமமுடைய
பிதாவும் எங்களுக்குச் சொல்வதற்கு எப்போதும் ஆசையுள்
வராயிருப்பாரா இந்த ஆஸதீகசரித்திரத்தை உமதுபிதா சொ
னதுபோலவே நீரும் சொல்லும” என்றுகேட்க, ஸௌதிசொல்
கிறார் —

“தீரக்காயுஷமானே! எனபிதா சொல்ல நான் கேட்டப
இந்த ஆஸதீகசரித்திரத்தை உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன் பி
மணரே! குற்றமற்றவரே! முந்திய தேவயுகத்தில் தக்ஷபிரஜாப
யின் சிறந்த பெண்களாகிய இரண்டு ஸகோதரிகள் ஆசசரிப
படத்தக்க ரூபமுள்ளவர்களாக இருந்தனர் கதருவெனத்
வினதையென்றும் பெயருள்ள அவ்விருவரும் கசியபருநா
பாரியைகளாக இருந்தனர் பிரமமாவுக்கு ஒப்பான அவ
ருடைய பாததாவாகிய கசியபா அந்தத்தாமபதனிகளின்
மிருந்த ஸந்தோஷமடைந்து அவர்களுக்கு அன்புடன் வ
கொடுப்பதாகச் சொன்னா இவ்வாறு கசியபா சிறந்த வ
கொடுப்பதைக்கேட்டு அந்தச் சிறந்த பெண்களிருவரும் உள்
மகிழ்ந்து ஒப்பற்ற ஸந்தோஷத்தையடைந்தனர் கதரு எனப
ஒரேரூபமுள்ள ஆயிரமாரகாக்களைப் பிள்ளைகளாக வரம்கேட்டனர்
வினதை, வலிமையில் கதருவினை புத்ரர்களுக்கு மேற்பட்ட இரண்
புத்ரர்களை வரித்தாள் அவ்விரண்டுபுத்திரரும் ஒளியிலும் உ
வத்திலும் பராகிரமத்திலும் மேற்பட்டவர்களாக இருப்ப
யும் வீரும்பினுள் வினதைக்குப் பாததாவான கசியபா,
கேட்டபடியான புத்திரர்கள் உனக்கு உண்டாவதாக
என்று வரம் அளித்தாரா அப்போது அவளும் கசியபை
பாத்தது, ‘அப்படியே உண்டாகவேண்டும்’ என்று சொ
ன்னா வினதை அப்போது தான் வீரும்பின் வரத

நம்பியபடி அடைந்ததனால் ஸந்தோஷமடைந்தாள் வினாவுக்கு அதிகசக்தியுள்ள இரண்டு புத்திரர்கள் கிடைத்ததல்லாம, சதருஷுக்கு ஒருருபமான ஆயிரம் புத்திரர்கள் கிடைத்ததல்லாம இருவருக்கும் மனோரதங்கள் நிறைவேறின சிறந்த முள்ள அந்தக் கசியபா, வரங்களினால் ஸந்தோஷமடைந்த மரியைகளைப்பார்த்து, 'இருவரும் அவரவர்காப்பத்தை ஜாககித்யாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள்' என்றுசொல்லி வனத்திற சென்றா

பிராமணஸ்ரேஷ்டரே! நீண்டகாலத்துக்குப்பின், சதருபிரம் முட்டைகளையும் வினதை இரண்டு முட்டைகளையும் மற்றனா அவவிருவர்களுடைய முட்டைகளையும் வேலைக்காரி ஸந்தோஷத்துடன் அவற்றிற்குவேண்டிய அளவான உஷணர்கள் பாததிரங்களில் ஐரநூறுவருஷகாலம் வைத்திருந்தனாரு, ஐரநூறுவது வருஷத்தில் சதருவினபுத்திரர்கள் முட்டைகாவிட்டு வெளிவந்தனா வினதையினுடைய இரண்டுமுட்டைகளிலிருந்தும் இரண்டுபுத்திரர்களும் காணப்படவில்லை

பிறகு, புத்திரர்களை விரும்பின் வினதாதேவி பரிதாபப்பட்டத்கவளாக வெட்கிப்போய ஒருமுட்டையை உடைத்தாள், அதிலிருந்தின் மேற்பாகம் பூணமடைந்தும் மற்றப்பாகம் தெரியாமிருந்த ஒருபுத்திரனைக் கண்டாள் அந்தப்புத்திரன் கோபாசங்கொண்டு, 'அம்மா! நீ அதிக ஆசைகொண்டு என்னை இப்பச சரீரம் பூணமாகாமற செய்ததனால், நீ ஐரநூறுவருஷங்கள் விளிடம் பொழுமையுற்றிருக்கிறாயோ அவருக்கு அடிமையாய்' என்றுசபித்தது, பிறகு, 'மாதாவே! இந்த வயஸைப்பட்டத்க இரண்டாவது பிள்ளையையும் நீ முட்டையைபுடைத்து என்னப்போல அங்கங்குறைந்தவனாகவாவது அங்கமில்லாதவனாகவது செய்யாமலிருக்கவேண்டும் அப்படியிருந்தால் அந்தப்புத்திரனை உன்னை அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுவிப்பான் எல்லாருக்கும் மேற்பட்ட பலமுள்ள புத்திரனைவிரும்புகிற நீ மனவுறுதின ஐரநூறு வருஷத்திற்கு மேற்பட்டு இவனுடைய ஜனனத்திற்குக் காததிருக்கவேண்டும்' என்று சொன்னான் பிராஸரே! இப்படியினதையைச் சபித்தபிறகு, அந்தப்புத்திரன் நாசத்தையடைந்து காவேவையாகிய அப்போது சென்றிறாள்வனாகக் காணப்பட்டான் பிறகு, தேஜஸ்களுக்கு ராஜான சூரியன் இருளைப்போக்கிக்கொண்டு உதயமாகும்போது, வன, தேஜஸினால் ஜவலிப்பவனும் தனக்கொப்பான பிரகாசாள்வனுமாகிய அந்த அருண்ணைக்கண்டு அன்புடன் அவனை

ஸாரதியாகவைத்துக்கொண்டான லோகங்களுக்கெல்லாம் தி
போனறவனாகிய சூரியனுடைய அந்த ரதத்தினமேலேறித்
தையானான்

ஸாபங்களைப் புசிக்கிறவனாகிய கருடனும் சூரித்தகாலத்
ஜனிததான பிருசுவமசுரேஷ்டரே ! பக்ஷிகளுக்கூராவா
அந்தக்கருடன் பிறந்தவுடன் பசியடைந்த தான புசிக்கத்த
தாகப் பிரமமா தனக்கு விதித்திருக்கும் அன்னத்தைச் சம்பா
பதற்காக வினையை விட்டுவிட்டு ஆகாயத்திற்போனான்

பதினேழாவது அததியாயம் ஆ ஸ தீ க பாவம் (தோடர்ச்சி)

(அமிர்தம் கடைவதைப்பற்றித் தேவர்கள் ஆலோசிப்பது)

தபோதனரே ! அதேகாலத்தில், அந்தஸுஹோதரிசுளா
கதரு வினதை இருவரும், தேவகூட்டங்களெல்லாவற்றா
மிருந்த ஆனந்தத்தடன் பூஜிக்கப்பெற்றதும் அமிர்தம்கடை
காலத்தில் உண்டானதும் மிகச்சிறந்ததும் தோலவியடைய
பலமுள்ளதும் குதிரைகளுள்ளே சிறந்ததும் வேகமுள்ளவற்
சிறந்ததும் அழகுள்ளதும் ஜரையிலலாததும் லக்ஷணங்க
லாம் பொருந்தியதுமாகிய உச்சைஸரவம் என்னும் ரத்
போனற தேவலோகத்துக்குதிரை ஸமீபத்தில் வருவதைக் க
னா” என்று ஸௌதி சொன்னா

இவ்வாறுஸு-ஓதபுத்திரா சொல்ல, சென்னகா, “சிறந்த
யுள்ளதும் மிருதச்சக்தியுள்ளதுமாகிய அந்த உச்சைஸரவம்
னும் அஸ்வராஜா உண்டானதற்குக் காரணமான அமிர்தம்த
தைத் தேவர்கள் என்கே எப்படிச்செய்தனா ? எனக்குச் செ
லும், இந்த அமிர்தம்தனத்திற்குக் காரணத்தையும் அமிர்தத்
குப்பிற்கு உண்டானதையும் எனக்குச்சொல்லும்” எனுகே
ஸு-ஓதபுத்திரா சொல்லுகிறா

“சிறந்த பராக்ரீமமுள்ளவரும் தவமும் நியமமுமுள்ள
மான தேவர்களெல்லாரும், தேஜஸுகளெல்லாஞ் சோந்த உ
கொண்டதுபோல ஜவலிப்பதும், மிக உயர்ந்ததும், தங்கத்தி
பிரகாசிக்கின்ற கொடுமுடிகளினால் ஸூரியனுடைய காந்தியே
மாறுகொண்டுவிளங்குவதும், தங்கத்தையே ஆபரணமாகவு
தும், அநேகவாணங்களுடையதும், தேவர்களாலும்கந்தாவாக
லும் ஆஸ்ரயிக்கப்பட்டதும், அளவிடமுடியாததும், பாபமயிரு

ரங்கள் அடையக்கூடாததும், பயங்கரமான ஸாபபங்களிற்
 றூழப்பட்டதும், இராத்நிரியில் பிரகாசிக்கிற ¹ ஜயோதிரைலை-
 தலான தீவய ஒஷதிகளால் பிரகாசிப்பதும், உயரத்தினால்
 வாககத்தை மறைத்துக்கொண்டு நிற்பதும், சாதாரண மனிதா-
 ர மனத்தாலும் செல்ல முடியாததும் நதிகளும் வருகுகளும்
 றறந்ததும், மிக அழகான பலபக்கிக்கூட்டங்கள் சபதிப்பதும்
 மேருபாவத்ததை அடைந்து, பலரதனங்களால் நிறைந்ததும்
 மகானதும் முடிவிலையென்று சொல்லக்கூடியதும் ஒப்பிலலா-
 தமாகிய அதன்கொடுமுடியிலேறி அதில் ஓனாருசர சோரது-
 டகாரதுகொண்டு அமிரத்தத்திற்காக ஆலோசிக்கத் தொடங்-
 ரா அங்கே தேவர்களெல்லோரும் இவ்வாறு அமிரத்தத்தைக்-
 கிறித்துச சிந்தித்துக்கொண்டு அதற்குரிய உபாயத்தை ஆலோ-
 கத்துக்கொண்டிருக்கையில், பகவானுன் நாராயணன் பிரமமா-
 வப்பாரத்து, 'தேவர்களும், அஸுரக்கூட்டங்களும், திருப்-
 புகடலை கடையட்டும், அந்தப் பெருங்கடல் கடையப்படும்
 ாது அமிரதமுண்டாகும்' என்றுசொல்லி, பிறகு, 'தேவாக-
 ர' எல்லா ஒஷதிகளையும் எல்லாரதனங்களையும் போட்டுச்சமுத்-
 ததைக்கடையுங்கள், பிறகு, அமிரத்ததையடைவீர்கள்' என்று
 ானனார்

பதினேட்டாவது அத்தியாயம்

ஆஸ்தீகபாவம் (தோடீச்சி)

விஷ்ணு மோஷினி நுபமேதீத்துத் தேவர்களுக்கு அமிர்தபானம்
 செய்யுந்தது)

பிறகு, மேகங்களின் சிகரங்களைப்போன்றகொடுமுடிகளினால்
 லங்கரிக்கப்பட்டதும், கொடிகளநிரம்ப அடர்ந்ததும், பலவித
 ஷிகள சபதிப்பதும், கோரப்பற்களுள்ள பல பிராணிகள் நிரம்பி-
 தும், கின்னரர்களும் அபஸரஸுகளும் தேவர்களும் எப்போது
 ருப்பதும், பதினேராயிரம் யோசனை உயர்ந்ததும், பூமியின் கீழே
 கினேராயிரம் யோசனையளவு சென்றதுமாகிய அந்தமந்தரம்.
 னனுஞ் சிறந்த பாவத்ததை எடுக்கமுடியாமல் தேவக்கூட்ட-
 லெல்லாம் விஷ்ணுவும் பிரமமாவும் வீற்றிருக்குமிடஞ் சென்று,
 ள்களிருவரும் இந்த மந்தரத்தை எடுக்கும் விஷயத்திற பயனை
 ரத்தக்க சிறந்தயோசனையைச் செய்யக்கடவீர், எங்களுடைய

1 இரவீற பிரகாசிக்கிற ஒருவகை கொடி.

நன்மைக்காக முயற்சிசெய்யவேண்டும்' என்றுகேட்டுக்கொள்ளா பிருகுவமசு புத்திரரே! செந்தாமரை மலாபோன்ற கண்டயுடையவரும் அறியக்கூடாத ஸவருபமுள்ளவருமாகிய திரும பிரமமாவுடன்கூட, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று அங்கீகரித்து ஆதிசேஷனை ஏவினா பிறகு, சிறந்த சுகதிபுள்ள ஆதிசேஷ எழுந்த அந்த மந்தரபாவதத்தைத் தூக்குகிறவேலையில் பிரம விஞ்ஞானம் விஷ்ணுவிஞ்ஞானம் நியமிக்கப்பட்டன

பிராமணரே! அதன்பின் மஹாபலசாலியாகிய ஆதிசேஷ அந்த மந்தரமென்னும் பெரியமலையைத் தனபலத்தினால் வசைகளுடனும் வனவாசிகளுடனும் தூக்கிணை பிறகு, தேவா அவனுடன்கூடச் சமுத்திரத்திற்குச் சென்று அதைப்பார்த்து 'அமிரதத்திற்காக உனஜலத்தைக் கடையப்போகிறோம்' என்று சொல்ல, 'எனக்கும் அந்த அமிரதத்திற்கு பாகமிருக்குமா' என்று அப்போது மந்தரம் சுழலுவதினாலுண்டாகும் மிருக உபதவத்தை நான் பொறுப்பேன்' என்று சமுத்திரம் சொல்லித் தேவர்களும் 'அசுரர்களும் சமுத்திரத்திலிருக்கும் பெரிய ஆயையைப்பார்த்து, 'நீ இரத மலேக்கு ஆதாரமாகஇருக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டனா அந்த ஆமையும், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொல்லி மந்தரமலேக்கு முதுகுகொடுத்த அந்தக்கூடமத்தின் முதுகிலிருந்த அந்தமலையை இரதிரன் அராபுத்தத்தினால் மேலேஅழுக்கிணை பிராமணரே! மந்தரத்தைத் தாக்கவும் வாஸுகியைக் கயிறுகவுஞ்செய்து, தேவர்களும் அஸுரர்களும் அமிரதத்திற்காக ஜலங்களுக்கெல்லாம் ஆதாரமாகிய சமுத்திரத்தைக் கடையத்தொடங்கினா நாகராஜாவான வாஸுகியி ஒருகோடியாகிய முகத்தை அஸுரஸரேஷ்டர்கள் பிடித்துக் கொண்டனா முடிவிலலாதவரும் பகவானுமாகிய நாராயண எங்கே இருந்தாரோ அந்த வாலின பக்கத்தில் தேவர்களெல்லோரும் சோரனுநின்றனா அஸுரஸரேஷ்டர்கள் நாகராஜாவான வாஸுகியின் முகத்தைப்பிடித்துக்கொண்டனா நாகத்தினுடைய தலையை அடிக்கடி தூக்கிப்போட்டனா அஸுரர்கள் வேகமாக 'போட்டபடியால் வாஸுகியென்னும் நாகத்தினுடைய முகத்திலிருந்து அடிக்கடி புகையோடும ஜவாலையோடும கூடப் பெருகு சக்கள கிளம்பின

பிருகுவமசுபுத்திரரே! பீடிககப்பட்ட வாஸுகி கக்கினவிஷ்ணோடு அந்தஜலம்சோரனுபோயிற்று பின்பு, தேவர்களும் அஸுரர்களும் கைவலிமையினால் மந்தரத்தைக்கொண்டு கடைந்தபோது ஹாலாஹலமென்று பெயாபெற்ற கொடிய விஷம் உண்டாயிற்று

வாகளும் அஸுரர்களும் விஷத்தால் தகிக்கப்பட்டுப்பயந்து ஸனமடைந்து அவவிடமவிட்டோடினா தேவர்களும் நிஷி ரீஷ்டர்களும் சோந்து பிரமமாவின்விடம்போய், 'அமிர்தம்' உபயோகிப்போது பிரளயகாலங்களிக்கு ஒப்பான விஷம் உண்டாயி கிறது அதனாலேயே உலகங்கள் தகிக்கப்படுகின்றன, அதற்கு கள் பரிஹாரஞ் செய்யவேண்டும்' என்றனர்

அவர்கள் இவ்வாறு சொன்னபொழுது, பிரமமா, லோகேஸ்வ ரும், 1 ஹரரும், மூன்றுநேத்திரங்களுடையவரும், திரிசூலந ததவரும், தேவர்களுக்கருதேவரும், பாவத்திபுமாயிய ன்ர மூர்த்தியைத் தியானஞ்செய்தார அவராற்சிறத்திக்கப்பட்ட ஸ்வரா அவா சிந்தித்ததையறிந்து சீக்கிரமவந்தனர் பிறகு, மமதேவா அதையெல்லாம் அந்த ஈஸ்வரருக்குச்சொல்ல, தக்ககேட்டுத் தேவர்களுக்கரு தேவரும், ஈஸ்வரருமாகிய ருத் மூர்த்தி உலகங்களுக்கு ஹிதஞ்செய்யக்கருதிப் பிரளயகாலாக ரிக்கொப்பான தேஜஸோடுகூடிய அந்த விஷத்தைப் பானஞ் யதார ஈஸ்வரா, லோகஹித்தத்திற்காக அந்த விஷத்தைத் தம் ஷத்தினுள் நிறுத்தினார் அதனால் சுமுத்திற கருமையுண்டா துபற்றி அவா நீலகண்டரென்று சொல்லப்படுகிறார் அளவற்ற ஜஸுள்ள ருத்திரராலே விஷம் குடிக்கப்பட்டமாதிரித்தில ஸ்வர்கள் ஸந்தோஷமடைந்து திரும்பவும் சுமுத்திரத்தைப் பழையபடி கடைந்தனர் தேவாஸுரர்கள் அமிர்த்தத்திற்காக மறு யும் கடலைக்கடைந்தபோது, அஸுரர்கள் திடீரென்று போடுவ றுல் வாஸுகிராகத்தின் முகத்திலிருந்து புனையுடனும் ஜவாலே டனும் மூச்சுக்கொறுகுகள் அடிக்கடி வெளிப்பட்டன அந்த திகப்புனைய்கள் சோந்து மின்னலோடுகூடிய மேகங்களாக ஆகி, மமத்தினாலும் உஷணத்தினாலும் பீடிக்கப்பட்ட தேவகூட்டம் ரின்மேல் மழையைப் பொழிந்தன அந்த மந்தரபாவத்தின் ரத்தின்மேலிருந்து புஷ்பவாஷங்கள தேவாஸுரக் கூட்டங்க ளல்லாவற்றின்மேலும் நாலுபக்கங்களிலும் விழுந்தன

தேவாஸுரர்கள் மந்தரத்தினால் சுமுத்திரத்தைக் கட்டையும் ராது அதில் மஹாமேக காஜனைப்போன்ற ஒருபெரிய கோஷ ண்டாயிற்று அந்தச் சுமுத்திரத்தினுள்ள பல ஜலஜந்துக்க ம அந்தப் பெரியமலையினால் நசுக்கப்பட்டு னூற்றுக்கணக்காக சமடைந்தன மலையானது பாதாளத்தில் வலிகளும் வருண ச்சோந்த பறப்பிராணிகளை நாசஞ்செய்தது அந்தமலை பசு சுழற்றும்போது பெரியமரங்கள் ஒன்றோடொன்று

1 ஹரா = கஷ்டங்களைப் போக்குகிறவா

உரைந்துகொண்டு பறவைகளுடன் கூடப் பாவத்தின் பேராகத்தினின்றும் விழுந்தன அவற்றின் உரைதலினாலுண்டாகின அழகுகடிபெரியஜவாலைகளுடன் எரிந்துகொண்டு 1 மின் 'லோகெடியநீலமேகம்போலமந்தரமலையினமேல வியாபித்தது, கிருந்துவெளிப்படுகின்ற யானைகளையும் வரிமமங்கையும்தகித்த பல்வகைகளான பிராணிகளனைத்தும் இறந்துபோயின தேவகுஷ்டனாகிய இந்திரன் இவ்வுமங்கும் தகிக்கின்ற அந்த அகனிமேகங்களினுண்டான ஜலத்தினால் முழுவதும் சமனஞ்செய்தாபின்பு, அந்தஸமுதரஜலத்தில் அநேகவகைகளான பெரியமரங்களின் பால்களும் அநேக ஓஷதிகளுடைய ரஸங்களும் பெருகிவித்தன அமிரத்ததைப்போன்ற சகதியுள்ள அந்தரஸங்கள் லுண்டான பாலினாலும் தங்கம் உருகி ஜலமாகப் பெருகுவதாலும் தேவர்கள் 2 அமரத்தவத்தையடைந்தனா பிறகு, அந்தஸமுதரத்தினுடையஜலம் அந்தச்சிறந்த ரஸங்களோடு சேர்த்ததால் பாலாயிற்று, அந்தப்பாலினின்றும் வெண்ணெய் உண்டாயிற்று

பிறகு, தேவர்கள்வரங்கொடுக்கிறவராகவீற்றிருக்கும்பிரமலைப்பார்த்து, 'பிரமமாவே! தேவர்களும் அஸுரர்களும் எல்லாரும் மிகவும் கிரமப்படடி ருக்கிறோம், தேவனாகிய நாராயணிலலாமல் அமிரதமுண்டாவதில்லை ஸமுத்திரமகடைய ஆபித்தது வெகுகாலம் ஆயிற்று எங்களுக்குச் சோரவுண்டாயிற்று அமிரதம் இதில் உண்டாகவில்லை' என்று சொன்னார்கள் தேவர்களுடைய சொல்லைக்கேட்டபிறகு, உலககாததாவாகிய பிரமபகவானாகிய நாராயணனைப்பார்த்து, 'விஷ்ணுவே! இந்தத்தேவர்களுக்குப் பலத்தையுண்டுபண்ணும், நீர்தாம் இதற்கு முதனாயான ஆதாரம்' என்று சொன்னார் நாராயணன், 'இந்தக்கயத்ததை எடுத்ததுகொண்டவரெல்லாருக்கும் பலங்கொடுக்கிறேன் எல்லாரும் மந்தரத்தைச் சுழற்றிப் பாலைக்கலக்கட்டும்' என்று நாராயணன் சொன்னதைக்கேட்டு அந்தத்தேவாஸுரர்கள் முள்ளவாகளாகி ஒன்றுசேர்ந்து மறுபடியும் அந்தப்பாலை மிக்கலங்கச்செய்தனா அதில் முதலில் உண்டான அந்தவிஷத்தை, பிரமமா சொன்னதனால் லோகத்தை ரக்ஷிப்பதற்காகச் சிவவிழுங்கினபிறகு, கறுத்த உருவத்துடன் எல்லா ஆபரணங்களும் அணிந்துகொண்டு ஜயேஷ்டாதேவி உண்டானாள்

பிறகு, ஸமுத்திரத்தைக்கடையும்போது குளிராத நூறுபிரமணங்களுடன் பிரகாசித்துக்கொண்டு நிராமலரூபமாகச்சந்திரன் உ

1 மரங்கள் மேகத்தைப்போலவும் ஜவாலையினம்போலவும் இருந்தன 2 மரணமில்லாமை

டானுன பிறகு, வெண்ணெயினினதும் வெளுப்புவுஸ்திரம தரித்த
லக்ஷியும் 1 ஸுராதேவியும் வெள்ளைக்குதிரையும் உண்டாயி
னா விரிவான கிரணங்களுடையதும் நாராயணனது மாரபிலிருப
பதுமாகிய அழகுள்ள சிறந்த கௌஸ்தபமென்னும் ரதனமும்
அந்த வெண்ணெயினினதும் உண்டாயிற்று மஹரிஷியே! பிராம
ணரே! அபேக்ஷித்த எல்லாப்பலன்களையும் கொடுக்கத்தக்க பாரி
ஜாதமரமும் காமதேனுவும் அதிலுண்டாயின பிறகு, பெரியசரீர
முள்ளதும் நான்கு தந்தங்களுள்ளதுமாகிய ஐராவதமென்னும்
மஹாகஜமுமுண்டாயிற்று காமதேனுவும், கலபகவருக்ஷமும்,
கௌஸ்தபமும், அபஸ்ஸஸ்குளம் சூரியனுடைய மாரகமான
ஆகாசத்தின் வழியாகத் தேவாகளிருக்கிறஇடம் சோந்தன

பிறகு, அழகான தேகமுள்ள தனவந்தரியென்னும் தேவதை
அமிரத்ததுடனகூடின வெள்ளைக்குடத்தை எடுத்துக்கொண்டு
கிளம்பினா அந்த மிருகத் ஆசசரியத்தைக்கண்டு, அஸுரர்கள்,
'இஃது எங்களுக்குத்தான்' என்று சொல்லிக்கொண்டு அமிரத்த
திறகாகப் பேரிரைச்சலிட்டனர். பிறகு, நாராயணன் எல்லாரை
யும் மயக்குகின்ற தம் மாயையினால் ஆசசரியமான ஒரு பெண
னுருவம் எடுத்துக்கொண்டு அஸுரர்களினமுன் நின்றா அந்த
அஸுரர்கள் அனைவரும் அந்தப் பெண்ணினிடம் மனமசென்று
மதிமயங்கி அந்த அமிரத்ததை அந்தப் பெண்ணினிடம் கொடுத்தனர்
நாராயணனுடைய மாயையாகிய அந்தப்பெண் அமிரதக்
குடத்தை எடுத்துக்கொண்டு திதிபுத்திராகளையும் தனுபுத்திரா
களையும் வரிசையாக உட்காரவைக்கையிலேயே தேவர்களை அமிரத
பானஞ் செய்வித்தாள அஸுரர்களைக்குடிப்பிக்கவிடலை அந்த
அஸுரர்கள் கூக்குரலிட்டனர்

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்

ஆஸ்தீகபாவம் (தோடீச்சி)

(தேவாஸுரயுத்தத்தில் தேவர்களுக்கு ஜயமுண்டானது)

அதன்பின், அஸுரர்களெல்லாரும் ஒன்றுசேர்ந்து சிறந்த
கவசங்களைத் தரித்து அநேக ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு தேவா
களை எதிர்த்தார்கள் பிறகு, சகதியுள்ளவரும் பிரபுவுமாகிய பகவா
னான விஷ்ணு நரனுடனேசேர்ந்து அந்த அமிரத்ததை அஸுர
ஸரேஷ்டர்களிடமிருந்து கவாந்தார பிறகு, பெருங்கலகமநடக்
கும்போது, தேவர்கள் அனைவரும் விஷ்ணுவினிடமிருந்து அந்த

அமிரதத்தை வாங்கி அப்போது பானஞ்செய்தனா நாராயண தேவர்களுக்கு அமிரதபானஞ் செய்விக்கையில் நரனென தம்புஜபலத்தினால் விலவெடுத்தது விலலாளிகளைத் துரத்தித் தள்ளினாரா எவ்வெவா அமிரதம் சூடித்தனரோ அவ்வெவரோ அஸுரர்களோடு புத்தஞ்செய்தனா

தேவர்கள் அமிரதத்தை விருப்பத்துடன் பானஞ்செய்த காலத்தில், அங்கே ராகு என்னும் அஸுரன் தேவனுடன பானஞ்செய்தான அந்த அமிரதம் அந்த அஸுரனுக்கு நெஞ்சிறச்செருமபோது தேவர்களின் ஹிதத்திற்காகச் சூரியர்கள் அதைச் சொன்னார்கள் பிறகு, சக்கராயுதராகிய வான, அமிரதபானஞ் செய்த அந்த அஸுரனுடைய அலங்குப்பட்ட தலையைத் தேஜஸுள்ள தம் சக்கரத்தினால் அறுத்து மலையின் கொடுமுடிபோலப் பெரிதான அந்த அஸுரன் 1 [சக்கரத்தினால் வெட்டப்பட்டுப் பூகம்பத்தை உண்டுபண்ணி கொண்டு விழுந்தது] சக்கரத்தினால் வெட்டப்பட்டு, ஆகாசத்தினிடமிருமிக்கப்பயங்கரமாகச் சபதஞ் செய்தது, அஸுரனுடன் அந்தத் தலையிலா உடல் துடித்துக்கொண்டு பூமியில் விழுந்த அந்த அஸுரனுடைய தலை, மலைகள் வனங்கள் தீவுகளுக்கடிய பூமியைப் பதினமூவாயிரம்போஜனை தூரம் சச்சுதூரம் என்கும் அசையச் செய்தது பிறகு, அந்த ராகுவினுடைய முச்சந்திரசூரியர்களுடன் தீராப்பகையை உறுதியாகக் கொண்ட அதனால் இன்னமும் அஃது அவர்களை விழுங்குகின்றது

பகவானாகிய விஷ்ணு, அந்த ஒப்பற்ற பெண்ணுருவத் விட்டுவிட்டுப் பயங்கரமாகிய அநேக ஆயுதங்களோடு அவர்களை நடுங்கச் செய்தாரா பிறகு, சமுத்திரத்தினருகில் தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் எல்லாவற்றையுங் காட்டிலும் உக்கிரமான பெரியயுத்தம் நடந்தது கூடாமையும் பயங்கரமாகிய பெரியாடடிகளுமே தோமரங்களும் பலவித ஆயுதங்கள் ஆயிரக்கணக்காக விழுந்தன பிறகு, அஸுரர்கள் சக்கரத்தினால் வெட்டப்பட்டும், கத்திகளாலும் வேலாயுதங்களாலும் கதாயுதங்களாலும் அடிக்கப்பட்டும், ரத்தத்தை மிகுதியாகக் கக்கிக்கொண்ட பூமியில் விழுந்தனா கொடிய பட்டிசமென்னும் ஆயுதங்களாயுத்தத்தில் வெட்டப்பட்டதலைகள் கிறந்த தங்கமாலைகளுடன் அப்போது இடைவிடாமல் விழுந்தன அடிக்கப்பட்ட அளவற்றோட்கள் ரத்தம்பூசின் சரீரங்களுடன் காவிககற்களினிவந்த பாவதீசுரங்களைப்போலப் படுத்திருந்தனா 2 சூரியன்

1 இது அதிகபாடம்

2 சூரியாஸ்தமன்காலத்தில்

கையில், ஆபுகங்களினால் ஒருவரைப்பொருவா ஆயிரக்கணக்க
வெட்டுமபோது, அங்கங்கே ஹாஹாகாரம் உண்டாயிற்று
பித்தபோது, கூாமையான இருப்புத்ததிகளாலும் கைக குத
களாலும் புத்தத்தில் ஒருவரைப்பொருவா அடிப்பவருடைய
ம ஆகாசமெல்லாம் வியாபித்தது 'வெட்டு, பிள, ஒடு,
நு, எதிர்த்துப்போ' என்ற மிக்ககோரமான சபதங்கள்
புத்தத்தில் எங்கும் கேட்கப்பட்டன

இவ்வாறு, மிகவும்பயங்கரமான கடுஞ்சண்டை நடந்துகொண்
தகையில் தேவர்களாகிய நரநாராயணர்களேபோலதனதுகரு
ணா, அங்கே நானுடைய உயரத்தனுஸைப் பார்த்து, பக
ருகிய விஷ்ணுவும் அஸுரர்களைக் கொல்லுவதாகிய தம் சக
தை நினைத்தார பிறகு, மிகுந்த பிரகாசமுள்ளதும், சத்துருக
கருத் தாபதையுண்டாகருவதும், சூரியனுக்கு ஒப்பானதும்,
மழுங்காத சுறுபுப்பக்கத்தையுடையதும், புத்தத்திற்பாரக
தற்குப் பயங்கரமுமாகிய ஸுதாசனமென்னும் சககரம்,
ததமாததிரத்தில் ஆகாசத்திலிருந்து வந்தது ஜவலிக்கிற
கினியைப்போல மிக்க ஒளியுள்ளதாகவும், எதிரிகளின் நகரங்
ப பிளப்பதாகவும், பயங்கரமாகவும் வந்துசேர்ந்த அந்தச்
சகத்தை, யானைத்துதிகளைப்போன்ற கைகையுடைய விஷ்ணு,
பவேகத்துடனும் மிகுந்த பலத்துடனும் பிரயோகித்தார
யகாலாகினிகொப்பான தேஜஸுடைய அந்தச் சககரம்
ஷோததமரான விஷ்ணுவின் கையினால் புத்தத்திற பிர
கிக்கப்பட்டு அஸுரர்களை ஆயிரக்கணக்காகப் பிளந்து
ண்டு வேகத்துடன் சத்துருக்களின்மேல் அடிக்கடி விழுந்தது
கினியைப்போலச் சிலவிடங்களில் எரித்துக்கொண்டும், பிள
ம் சில விடங்களில் ஜவாலையாகப் பக்கத்திலிருப்பவற்றையும்
ரத்துக்கொண்டும் பலாதகாரமாக அந்த அஸுரக்கூட்டங்களை
ட்டியது அடிக்கடி மேலும்மீழும் பிரயோகிக்கப்பட்ட அந்
சககரம் மிசாசுபோல புத்தத்தில் ரத்தத்தைக் குடித்தது
ந்த பலசாலிகளும் வாஷிக்கிற மேகங்களைப்போன்றவர்களு
கிய அஸுரர்களும் மனத்தில் உதஸாஹத்துடன் ஆயிரக்கணக்க
ஆகாசத்திற்கினம்பி அப்போது தேவக்கூட்டங்களை மலைகளி
அடிக்கடி பீடித்தனா பிறகு, பயத்தை உண்டாக்குகின்ற
களும் மரங்களோடு கூடியவைகளும் மேகங்களைப்போற பல
உருவங்கொண்டவைகளுமாகிய பெரியமலைகள், ஒன்றோடு
று பலமாக அடித்ததனால், சிகரங்களும் பக்கங்களும் சரி
சபதஞ்செய்துகொண்டு ஆகாசத்தினின்றும் விழுந்தன.

பிறகு, அதிகமாகச் சண்டை நடக்கும்போது, போர்களைத் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்து அடிக் கடி பெரியகாஜனை வென்றதென்ற பெரியமலைகள் வீழ்ந்ததனால் காடுகளுடன் பூமி என்ற அநாதை

அதன்பின் அதிகப்பங்குமான அந்த அஸுரக்கூட்டத்தையுத்தத்தில் நரனென்பவா, சிறந்த பொன்னை மேலலங்கார உடையவையும் சிறகுகளோடு கூடியவையுமான பெரியபாணந் னால் மலைகளின் சிகரங்களைப்பிளந்தது, ஆகாசமாகத்ததை மூடி டார பிறகு, தேவர்களால் அடிக் கடிப்பட்ட அந்த அஸுரபா டர்கள் ஜவலிக்கிற அகனிபோற் பிரகாசித்துக்கொண்டு ஆக தில் நின்று கோபித்த ஸுதாசனத்தைக்கண்டு பூமிகுள லவணஜலமுள்ள சமுத்திரத்துக்குள்ளும் புகுந்தனா பிறகு, மடைந்த தேவர்களால் மந்தரம் மிகவும் கௌரவிக் கப் முன்னிருந்த இடத்திற் சோகக்கப்பட்டது

அதன்பின், அமிரதத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட தேவாக்க லாரும் ஆகாசத்தில் ஜயகோஷஞ் செய்துகொண்டு வந்தபடி ஸ கஞ்சென்றனா ஸவர்க்கத்துக்குப்போன பிறகு, தேவா மேலான ஸந்தோஷத்தைப் பூரணமாக அடைந்து அந்த உ தத்தைப் பத்திரமாக வைத்தனா இந்திரன் தேவர்களுடன் அந்த அமிரதபாததிரத்தை ரக்ஷிக்கும்படி நரனிடம் கொடுத்த

இருபதாவது அத்தியாயம்

ஆ ஸ தீ க பா வ ம (தோடர்ச்சி)

(உச்சைஸ்ராவத்தைப்பற்றி வினாக்கீழ் கத்ருவுக்கும் பந்தய ஸரீப்ங்களுக்குக் கத்ருவின் சாபமும்)

அழகுள்ள தம் ஒப்பற்ற சகதியுள்ள துமாகிய அந்தஉச் ஸரவம் உண்டாவதற்குக்காரணமான அமிரதமதனம் நடந்த முழுவதையும் இப்போது உமக்குச்சொன்னேன் அப்போது உச்சைஸ்ராவமென்னும் குதிரையைப்பார்த்தவுடன், கத்ரு வின யைப்பார்த்து, ‘பிரியமானவளே ! உச்சைஸ்ராவம் என்னவா ன உடனே சொல்’ என்றுகேட்டாள் வினதை, ‘அழகானவ லே அஸ்ரவராஜாவான் உச்சைஸ்ராவம் வெண்மையானதுதான், நீ த என்ன நினைக்கிறாய்? நீயும் அதனுடைய வாணத்தைச்சொல், பி இதுவிஷயத்திற் பந்தயம்போடுவோம்’ என்றுசொன்னாள் க, ‘வெண்மையான புனன்கையுடையவளே ! நான் அந்தக

ரக்கு வாலகறுப்பென்று நினைக்கிறேன், பெண்ணரசி! நமயில நூற்றவள் ஜயித்தவளுக்கு அடிமையாவதாகப் பந்தயம் போடுபாம்' என்று சொன்னாள் இப்படி அவர்களிருவரும் ஒருவாக ன்ருவா அடிமையாய் இருப்பதாகப் பந்தயம் போடுக னாண்டு, 'நானேத்தினம் அந்தக்குதிரையைப் பார்ப்போம்' என்று தமதம் வீட்டுக்குப்போயினா பிறகு, கதரு வஞ்ச ன் செயயநினைத்துத் தன் ஆயிரம்பிள்ளைகளையும் பார்த்து, 'நான் டிமை ஆகாமலிருக்கும்படி நீங்கள் மைபோன்ற நிறமுள்ள ரலமயிரகளாகி அந்தக்குதிரையைச் சேக்கிரம் அடையுங்கள்' என்று ஆஜ்ஞாபித்தாள அவள், தான் சொன்னதை ஏற்றுக் ளாளளாத ஸாப்பங்களைப்பார்த்து, 'புத்திமாணுகிய ஜனமேஜய னன்னும் பாண்டவவம்சத்து ராஜரிஷியின் ஸாப்பயாகம் நடக் மபோது, அகனி உங்களைத் தகிப்பான்' என்று சபித்தாள

இவ்வாறு விதிவசமாகக் கதரு மிக்ககொடிய சாபங்கொடுத்த தப் பிரமமதேவரே நேரிருக்கேட்டு, ஸாப்பங்கள் அதிகமாயிருப் தைக் கண்டு, ஜனங்களின் நன்மைக்காகக் கதரு சொன்னதைக் தவக்கூட்டங்களெல்லாரோடும் ஆமோதித்து, 'இந்த ஸாப்பங் கொடியவிஷமுள்ளவைகள் மிக்க பலமுள்ளவைகள், கொடிய ஷத்தினால் பிறரைப்பிடிப்பதற்காகவே ஸஞ்சரிக்கின்ற அந்த ஸாப்பங்களுக்குத் தாயராசெய்தது, ஜனங்களுடைய கேஷமத்திற் த தருகியானது எப்போதும் பிறரைக்கெடுப்பதே காரியமான றற்ப பிராணிகளுக்கும் பிராணநாச பரியந்தமான தண்டனை யவததினாலேயே விதிக்கப்படுகின்றது' என்றும் சொன்னா ரமமதேவா இவ்வாறு சொல்லி, அந்தக்கதருவைச் சிலாகித்து, பபோது, கசியபரையழைத்து, 'குற்றமற்றவனே! கடுவிஷமும் ரிய உடல்களுமுள்ள இந்தக் கடிக்கின்ற ஸாப்பங்களை நீ உண் க்கினாய், வீரனே! அவற்றை அவற்றின் மாதா சபித்தாள, பபா! நீ அந்த விஷயத்தில் எவ்வகையிலும் கோபிக்கத்தகாது, ஸப்பயாகத்தில் ஸாப்பங்கள் அழிந்துபோவது 1 முன்னமே னடவிஷயம்' என்று சொன்னா ஸருஷ்டிகாததாவாகிய ரமமதேவா இவ்வாறு சொல்லி, அந்தக்கசியபரைச் சமாதானப் டித்தி, மஹாததுமாவாகிய அந்தக் கசியபருக்கு விஷநிவர்த்தி யையும் விததையயுக கற்பித்தார

பிராமணஸரேஷ்டரே! இவ்வாறு நாகங்கள் கதருவினை சபிக் பட்டபோது, அவள் சாபத்துக்குப் பயந்த நாகஸரேஷ்டனை

காக்கோடகன மிகுந்த அன்புடன் மாதாவாகிய கதருவை பார்த்து, 'நான் மைநிறமான வாலம்பிராகி உயர்ந்த குதிரையாகிய உச்சைஸ்ரவத்தை அடைந்து அதனிடம் என்னிறத்தை காண்பிக்கப்போகிறேன், நீ சிறிதும் கவலையிலலாமலிரு' எனச் சொல்ல, கீரத்திபெற்ற கதரு 'அப்படியே ஆகட்டும்' எனத் தன் புதரனுக்கு மறுமொழி சொல்லினான்

இருபத்தோராவது அததியாயம்

ஆ ஸ தீ க ப ர வ ம் (தோடர்ச்சி)

(உச்சைஸ்ரவத்தைப் பார்ப்பதற்கு விளதையும் கத்நவும் சென்றது)

தபோதனரே! இரவுமுடிந்த பொழுதுவிடிந்த சூரியோதமானபின், அடிமையாயிருப்பதாகப் பந்தயஞ் செய்துகொண்ட அந்த ஸ்ஹோதரிகளாகிய கதரு விளதை இருவரும், பொருளபுடனும் கோபத்துடனும், உச்சைஸ்ரவமென்னும் குதிரையை சமீபத்திற் பார்ப்பதற்காக, கரைகளிலுள்ள காடுகளினால் அடக்கிக்கப்பட்ட சமுத்திரத்தின் அக்கரைகளுக்குச் சென்றனர்

பிறகு, அவர்கள் ஜலங்களுக்குப் பெரிய ஆதாரமும், ஆழமும் கலங்கிக்கொண்டு பேரிரைச்சலிடுவதும், பயங்கரமானவைகளுக்கிராமமான ரூபமுள்ளவைகளும் கருநீர்வாய்ப்பாவுமுள்ளவைகளுக்கோபமுள்ளவைகளும்மாகிய அனேகமாயிரக் கணக்கான திமிர் ஜலங்களும் சிறுமீன்களும் ஆமைகளும் முத்திலைகளும் இன்னும்பிற்புறங்களான ஜந்துக்களும் நிரம்பினதும், ஒருபொழுதும் வந்ததும், அணுகமுடியாததும், எல்லாவகை ரதனங்களுமுண்டாமிடமும், வருணனுகு இருப்பிட்டமும், ஸாப்பங்களுக்கு வாஸ்தானமும், மிகரமணியமும், நதிகளுக்குப்பாததாவும், வடவாசினிகளுக்கு இருப்பிட்டமும், அஸுரர்களுக்கு ஆதரவும், பிராக்ஷணங்களுக்குப் பயத்தை உண்டாக்கத்தக்கதும், ஜலத்தின்மிகுதியால் ஸுக்கரமும், லோக விலக்ஷணமும், தேவர்களுடைய அமிரத்துக்கு முக்கியமான இடமும், அளவிடவும் சிரத்திக்கவும் முடியாததும், பாவங்களைப்போக்குவதும், ஆச்சரியப்படத்தக்கதுகம்பிரமும், ஜல ஜந்துக்களின் சபத்தத்திற் பாயங்கரசபதமுள்ளதும், ஆழமான சுழல்களினால் கஷ்டமுள்ளதும், எந்தப்பிராக்ஷணங்களுக்கும் பயத்தை உண்டுபண்ணுவதும், காற்றினால் ஜலம் ஊசலபோல அலைவதும், கலங்கி வேகமாக மேலே கிளம்புவது

லைகள் நாலுபக்கங்களிலும் கைகளைப்போல அசைவதனால் ததாவதுபோலவதும், சந்திரனுடைய உதயாஸ்தமனங்களை னுசரித்து அலைகள் மாறுவதும், பாஞ்சஜனய மென்னும் வகத்தின் உதபத்திஸ்தானமும், உயாநதவஸ்துககளுக்கு முக பமான இருப்பிடமும், அளவிலலாத தேஜஸைபுடைய பகவா கிய விஷ்ணு வராஹரூபமெடுத்தப பூமியைத் தூக்கினபோது வரால உள்ளே புருந்து கலக்கப்பட்ட ஜலமுள்ளதும், அதரி னனனும் பிரமமரிஷி நூறுவருஷ்காலம் தவஞ்செய்தும் ஆழம் றியப்படாததும், பாதாளத்தின் இருப்பிடமும், மாறாததும், ரகடந்த தேஜஸுள்ள பதமநாபரெனப்பபட்ட விஷ்ணு ருஷ்டிகு முந்தினகாலத்தில் ஆதமஸாக்ஷாதகாரமாகிற யோக ததிரைசெய்தபோது அவருக்குச் சயனமும், இந்திரனுடைய ஜராயுதப் பிரயோகத்துக்குப் பயந்த மைநாகபாவத்தத்துக்கு பயங்கொடுத்ததும், யுத்தத்தில் அடிபட்டுப் பயத்தினால் றையிட்ட அஸுரர்களுக்குச் சிறந்த ஸரணமான இடமும், டவையின் முகத்தில் ஜவலிக்கிற அசுருகிக்கு ஜலமென்னும் றவிஸைக் கொடுப்பதும், சுபகரமும், கரைகடந்து விரிந்திருப்ப மும், ஆயிரக்கணக்கான அநேக மஹாநதிகள் ஒன்றுகொன்று பாறுமை கொண்டவைபோல ஆவலுடன் எப்பொழுதும் பிர வசிப்பதும் நிரப்புவதுமாகச் சேருமிடமுமாகிய பெருங்கடலை கண்டனா

அலைகளினால் நாததனம் செய்வது போன்றதும், பிரவே ககமுடியாததும், மீன்களுமமுதலைகளும் நிரம்பிப்பயங்கரமான மும், ஜலஜநதுக்களின் கடுங்குச்சலகளினாற் காஜிப்பதுபோலவ மும், ஆகாசம்போல விசாலமானதும், ஆழமும், முடிவிலலாதது ராகிய பெரிய சமுத்திரத்தை அவா இருவரும் கண்டனா

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்

ஆஸ்தீகபாவம் (தோடீச்சி)

(நாகங்கள் உச்சைஸரவதீகீன் வாலம்யீர்களாக ஆவதும், கந்நவும் வினதையும் கடலைத் தாண்டுவதும்)

நாகங்கள், 'நமதுதாய, தன அபீஷ்டம் நிறைவேறு றபோனால், அனபுவையாமல நமமைத்தகித்துவிடுவன, அவருக் ததையை வந்தால் இந்தச் சாபத்திலிருந்து நமமை விடுவிப்பாள்,

அதனால் அவள் சொன்னதை நாமசெய்யவேண்டும், உச்சைப்
வத்தின் வாலிக் கறுப்பாகச் செய்யவேண்டும், இதில் ஸநத்
மிலலை' என்று நிச்சயஞ்செய்து, அநதக்குதிரைக்குக் கருவ
யான வால்களபோலிருந்தன அப்போதும், அநத ஸபதநிக்
இருவரும் பந்தயஞ் செய்துகொண்டனர் பிராமணஸரேஷ்ட
பந்தயம் போட்டுக்கொண்டிருந்த அநத ஸ்வேஹாதரிகள் இருவ
ரும் மறுபடியும் பந்தயத்தை நிச்சயித்துக்கொண்டு மிகுந்த
தோஷத்துடன் ஸமுத்திரத்தின் அக்கரைக்குச் சென்றனர்

கலகமுடியாததும், ஜலங்களுக்கெல்லாமிருப்பிடமும், கா
றினால் அதிகவேகமாகக் கலக்கப்படுவதும், பெரியகோஷமுடை
தும், தியிங்கிலமதஸயங்களும முதலைகளும் அநேகமாயிரக்கண
கான பலவகைப் பயங்கரமான ஜந்துக்களும் நிரம்பினதும், அ
கமுடியாத ஆழமுள்ளதும், அதிகபயத்தைத் தரத்தக்கதும், ப
னங்களுக்கெல்லாமிருப்பிடமும், வருணனுடைய கிருஹமு
நாகங்களுக்கு வாஸஸ்தானமும், நதிகளுக்கு மிகவும் இனியக்
வனும், வடவாகனிக் கு வாஸஸ்தலமும், அஸுரர்களுக்கும் பய
கரமான பிராணிகட்கும் இருப்பிடமும், வறறதஜலமுள்ளது
பிரகாசமான நிறமுள்ளதும், ஒப்பற்றதும், தேவாமிரத்ததுக்
முககியமான இடமும், அளவிடவும் சிந்திக்கவும் முடியாதது
பாபத்தைப்போக்குவதும், அங்கங்கே ஆயிரக்கணக்காக அ
மஹாநதிகளால் மேனமேலும் நிரப்பப்படுவதும், அலைக்
றை கூத்தாடுவதுபோலவதுமாகிய சமுத்திரத்தைப் பார்த்து
கொண்டு, தகூபுத்திரிகளான கதருவும் வினதையும், ஆக
மாகக்மாகச் சென்றனர் இவ்வாறாக, மிகவும் அசைகின்ற அ
களிறை கலங்குவதும், அகாதமும், அகன்றதும், ஆகாச ந
முள்ளதும், வடவாக்கினியின் ஜவாலையினால் தகிக்கப்படுவது
காஜிககின்றதுமாகிய அநதச் சமுத்திரத்தை அவ்விருவரு
விரைவாகத் தாண்டினர்

இருபத்துமூன்றுவது அத்தியாயம்
ஆ ஸ தீ க ப ர வ ம (தோடர்ச்சி)

(கருடஜனனம், தேவர் துதித்தலால் அவர் தேஜஸைக்குறுக்கினதும்
கதரு, வினதையுடனகூடவிரைவாகச்சென்று, அநதஸமுத
தைக்கடந்து, உடனே அநதக்குதிரையினருகிற போயசசோநதா
பிறகு, அவர்களிருவரும் சந்திரகிரணம்போல வெண்மையானது

ததவாலுள்ள தும், மிருதவேகமுள்ள துமாகிய அந்த உயர்ந்த
 ரையைக் கண்டனா வாலேசேரந்த மயிராகள் மிகவும் கறுப
 ருப்பதைக்கண்டு, துக்ககருதிப்போடுகூடிய வினதையைக்
 நவானவள அடிமையாக நியமித்தாள பிறகு, அந்த வினதை
 த விஷயத்தில் பந்தயத்தைத் தோற்று, துக்கத்தினால் வருத
 படுக்கொண்டு, அடிமைத்தனமையை ஏற்றுக்கொண்டாள்
 அப்படியிருக்கிற ஸமயத்தில், குறித்தகாலம் வந்தபோது,
 த தேஜஸையுடைய கருடரும், தாயாரிலலாமலே முட்டை
 உடைத்துக்கொண்டு பிறந்தா சிறந்த உதஸாஹமும் பலமு
 ளவரும், தம் ஒளியினால் எல்லாத்திசைகளையும் பிரகாசிக்கச்
 சுவரும், நினைத்தபடி ரூபமெடுப்பவரும், நினைத்தபடிபோகிற
 ம, நினைத்தபடி சுகதி எடுத்ததுகொள்ளுகிறவரும், ஜவலித்
 த பெருநெருப்புப்போற பயங்கரமாகப் பிரகாசிக்கின்றவரும்,
 னலபோற்பிரகாசுக்கும் சிவந்த கண்களையுடையவரும், பிரளய
 ாகனிகொப்பானவருமாகப் பெரிய சரீரத்துடன் வருத்தி
 டந்த அந்தப்பக்கியாகிய கருடா, பயங்கரமாகவும் பயங்கர
 தத்துடன் இரண்டாவது வடவாக்கினிபோல உக்கிரமாகவும்
 யத்திற சென்றா அவரைப் பார்த்துத் தேவாக்களையுடைய
 னியைச் சரணமடைந்தனா விஸ்வரூபியாக வீற்றிருக்கும் அக்
 ய வந்தனஞ்செய்து, 'அக்னியே! நீ அதிகவருத்தியையடை
 த, எங்களைத் தவறிக் விருமபாமலிருக்கிறாயா? உன்னுடைய
 பெரிய உருவம் ஜவலித்துக்கொண்டு பரவுகிறதே' என்று
 டனா அதற்கு அகனி, 'அஸுரசுதருக்களே! இந்தப்பெரிய
 வம் நீங்கள் நினைக்கிறபடி என்னுடையதன்று, இவன் சிறந்த
 ளாள் கருடன், தேஜஸினால் எனக்கொப்பானவன், பிறக்
 போதே மிகச்சிறந்த தேஜஸ் உள்ளவனாகப் பிறந்தவன், வின
 கு ஆனந்தத்தை விருத்திசெய்கிறவன், இந்த ஒளியினமிகுதி
 கண்டு உங்களுக்குப் பிரம்ம உண்டாயிருக்கிறது, இவன்
 களுக்கு நாசத்தை உண்டாக்குகிறவன், கரையருக்குப்
 ன, மஹாபலசாலி, தேவாங்களுக்கு நன்மை செய்வதிலேயே
 ராதித்தவன், அஸுரர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் மட்டும
 ராதி, இவன்விஷயத்தில் எவ்விதத்திலும் நீங்கள் பயப்பட
 ன்டாம், என்னுடன் சேர்துபாருங்கள்' என்றுசொன்னான்
 அக்னியால் இவவாறுசொல்லப்பட்ட அந்ததேவாக்களிலிக
 டங்களுடன் கருடனிடஞ்சென்று தூரத்தில் நின்றுகொண்டு
 க்கருடனை அடியிலவரும் வாக்கியங்களினால் துதித்தனா
 கரு

‘நீ 1ரிஷி, நீ மஹாமஹிமைபுள்ளவன, நீ தேவனாகிய பக்ஷிராஜ
 நீ பரபு, சததுருக்களுக்குத் தாபம் உண்டுபண்ணுபவன,
 2 ஸ்ராயன், நீ உயராத ஸ்தானத்திலிருப்பவன, நீ பரஜைக்
 காப்பவன, நீ 3இரதிரன், நீ ஹபகர்வனென்னும் விஷ்ணு
 அவதாரம், நீயே 4சிவன், நீ உலகத்துக்கெல்லாம் ஈசுவர
 நீ பரபஞ்சத்துக்கு முகம்போலமுதன்மையான பரமமா, நீ பி
 மணன், நீயே அக்னி, நீயே வாயு, நீதான் 5தாதாவுமவிதாத
 மாகிய இரண்டு தேவர்களும், 6நீ தேவஸரேஷ்டனாகிய விஷ்ணு
 நீ மஹான், நீ எப்போதும் சததுருக்களைத் தோற்கச்செய்யப்
 7 நீ அமிர்தம், நீ பெரிய கோத்தி, நீ பேரொளி, நீ யாவருக்
 பிரியமானவஸ்து, நீயே எங்கெல்லோருக்கும் சிறந்த கா
 நீதான் எப்போதும் எங்களுக்குக் கதி, உன்னால் எங்களுக்கு
 பயமவருவதேது? அழியாத கோத்தியுள்ளவனே! நீ பலமென
 அலைநிறைந்த கடல், எதையும் சாதிக்கவல்லவன், தாழாத
 பாவமுள்ளவன், எல்லாம் நிறைந்தவன், நீ எதிரிகளால் தா
 கூடாதவன், வருவதும் சென்றதுமாகிய அனைத்தும் உன்
 மிருந்து உண்டாயின, நீ மேலானவன், ஸ்ராயணப்போலக்
 னைகளினால் இந்த ஜகதும் ஸ்தாவரமனைதையும் பாகாசி
 செய்கிறாய், ஞாயனுடைய ஒளியை மறைத்துவிடுகிறாய், 8
 அடிக்கடி முடிவைச் செய்கிறவன், இந்த நிதயாநிதயங்கள் யா
 நீயே, அக்னியைப்போன்ற பிரகாசமுள்ளவனே! ஸ்ராயன்
 பித்துக்கொண்டால் பிரஜைகளை எவ்வாறு எரிப்பதோ,
 வாறு எரிகிறாய், யுகங்கள் திரும்புவதை முடிப்பதற்கும்
 லாவறையும் அழிப்பதற்கும் ஜவலிக்கிற பரளயகாலாகனி
 பயங்கரனுபிருக்கிறாய், மஹத்தான சக்தியுள்ளவனும், அ
 யைப்போன்ற பிரகாசமுள்ளவனும், மேகத்திலேலாமற் பி
 சிக்கின்ற மின்னலைப் போன்றவனும், இருளை ஒழிப்பவ
 8 எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்டவனும், வரத்தைக் கெ
 பவனும், ஜயிக்கமுடியாத பராக்ரமமுடையவனும், மிரு

1 சிறந்த ஞானமுள்ளவன்

2 செம்மையாக லோகத்தைப் பிரவாதிக்கச்செய்யவன்

3 மிருந்த ஜஸ்வாயமுள்ளவன்

4 இவனே சரன் என்று பாடம்கொண்டு, ‘திரிபுரஸம்ஹார
 பாண ரூபியாயிருந்த விஷ்ணு’ எனப்பது பழையஉரை

5 ‘தாதா=ஞானசக்தி, விதாதா=மாயை’ எனப்பது பழையஉரை

6 இவனே, ‘நீ தேவஸரேஷ்டன், வியாபிப்பவன்’ எனவரும்
 உரை 7 ஆனந்தரூபன், 8 தாஜன்காரியரூபன் எனப்பது பழையஉரை

முள்ளவனும், ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பவனுமாகிய பக்ஷிராஜான கருடனாகிய உன்னிடம் வந்து நாங்கள் சரணாகதிசெய்கிறோம். ஜகததுக்கெல்லாம் பரபுவே! மாற்றையாந்த பொன்னிற உன் ஒளியினால் உலகமெல்லாம் மிகவும் தாபமுண்டாகப் பட்டது நீ மஹாதமாகளாகிய தேவாகளெல்லாரையும் பபாயாக - விமானங்களிலேறிச் சஞ்சரிகிற தேவர்கள் அல்லியடைந்தவர்களாய்ப் பயத்துடன் ஆகாயத்தில் வழியைட்டு விலகிப்போகின்றனர் ஸமாததனே! பக்ஷிராஜனே! நீயுள்ளவரும் மஹாதமாவுமாகிய கருவபரிஷியின்புத்திரன் தலால், நீ கோபிக்கலாகாது, உலகத்தினமீது மிகுந்த தயை என்னு, நீ ஸமாததன, தேஜஸை அடக்கிக்கொள், எங்களைக் பபாற்று, பக்ஷியே! பெரிய இடியின் முழக்கத்துக்குச் சமனாகிய உன்சபத்தினால் திசைகளும் ஆகாசமும் ஸவாகமும் தப்பியும் எங்கள் மனங்களும் இடைவிடாமல் நடுங்குகின்ற அகனியைப்போன்ற இந்த ரூபத்தை அடக்கவேண்டும், ரபித்த யமனுக்கு ஒப்பான உன் தேஜஸைக்கண்டு எங்கள் ம நிலைதப்பி அலைகின்றது பக்ஷிராஜனே! வேண்டுகின்ற கள் விஷயத்தில் அனுகரஹஞ்செய், பகவானே! எங்களுக்கு கத்தைச்செய்து அனுகூலனை இருக்கக்கடவாய்' என்றாகள் வாகளாலும் நிஷிக்கூட்டங்களாலும் இவ்வாறு துதிக்கப்பட்ட த வைன்கேயர உடனே தமதேஜஸை அடக்கிக்கொண்டார்

இருபத்துநான்காவது அத்தியாயம்
ஆஸ்தீகபாவம். (தோடர்ச்சி)

(ராஹுக்ரஹணகீதனால் ஸ்ரீரீயனுக்ந்தக் கோபமுண்டானதும்,
அருண் ஸ்ரீரீயனை மறைத்ததும்)

அந்தக்கருடா தேவர்கள் சொன்னதைக்கேட்டுத் தாமும் தேகத்தைப்பார்த்துத் தமதேகத்தை அடக்கிக்கொள்ள ஆரம் ப்தார 'பயங்கரமான ரூபத்தோடுகூடிய என தேகத்தைக் கண்டு எல்லாபிராணிகளும் பயப்படாமலிருக்கட்டும், பயங்கர ன ரூபத்தினால் இவர்கள் பயந்திருக்கிறார்கள், ஆதலால், ஒளி யைக் குறைக்கிறேன்' என்று சொன்னார் பிறகு, தாம் நினைத்த போகத்தக்கவரும் நினைத்தசக்தி எடுத்துக்கொள்ளத் தக்க ரமாகிய அந்தக்கருடா அருண்ணியும் தமமுதுகின்மேலேற்றிக் காண்டு பிதாவின சருஹத்தினின்றும் ஆகாசமாகக்கமகப் பபட்டு மஹாஸமுத்திரத்தின் எதிர்க்கரையிலுள்ள மாதாவி

னிடம் போய்ச்சோந்தார சூரியன் மிக உக்கிரமான தேஜஸ்களால் உலகங்களை எப்போது தஹிகக நினைத்தானோ அப்போது சிறந்த தேஜஸுள்ள அவனுடைய முன்னிலையில் அருண்யம் வைனதேயா வைத்தாரா” என்று ஸ்ரீதர சொன்னார்

சொன்னார், “ பகவானாகிய ஸ்ரீயன் அப்போது எதற்கு உலகங்களைத் தஹிகக நினைத்தான்? அவனுடைய எந்தப்பெருமையைத் தேவர்கள் அபகரிக்க, அதனால் அவனுக்குக் கோபமடைந்தா” என்று கேட்க, ஸ்ரீதர சொல்லுகிறார் “ குற்றம் வரே! அமிர்தம் குடித்த ராஜஸூயைச் சந்திரசூரியர்கள் காணாதது கொடுத்ததுமுதல் அவன் சந்திரசூரியர்களின்மேல் மடப்பகைகொண்டான் பிறகு, ராஜஸூயைத் திணை ஸ்ரீயன் பிடிக்கப்பட்டபோது ஸ்ரீயன் கோபமடைந்து, ‘ தேவர்களே! திறகாகத்தானே ராஜஸூயைக் கொடுத்தீர் கோபம் உண்டானது, அதிசயத்தையுண்டாக்குகிற பாபத்திற்கு நானொருவன் தப்பாதிராம? எல்லாரும் தங்கள் காரியங்களில் மட்டுமே உதவினை தேடுகின்றனர் உதவிசெய்தவனுக்குக் கஷ்டமவந்தபோது, திணைக்கவனிப்பதில்லை, தேவர்கள், ராஜஸூயை என்னை விழுங்குவன பார்த்தும ஸ்ரீயன் திருக்கின்றனர் ஆதலால், உலகங்களை அப்பதற்கு ஆரம்பிக்கப்போகிறேன், இதில் ஸந்தேஹமில்லை’ என நிச்சயஞ்செய்து அஸ்தமனமானான் அங்கிருந்து உலகமழிப்படி பெருந்தாபத்தை உண்டுபண்ணினான் பிறகு, மஹர்ஷிகள் தேவர்களிடஞ்சென்று, ‘ இந்த நடுராத்நிரியில் எல்லா ஜனங்களும் பயத்தைக்கொடுப்பதும், மூன்றுலோகங்களுக்கும் நாசம் உண்டாகுவதுமாகிய ஒருபெரிய தாபம் உண்டாகப்போகிறது என்று சொன்னார்கள் உடனே, தேவர்கள், ரிஷிகளுடன் பிரம்மவிடம்சென்று, ‘ இப்போது தஹிப்பதனுண்டான பெரிய பாபத்திற்கு என்னகாரணம்? இன்னும் ஸ்ரீயன் தெரியவேயில்லை இப்போதே பிரளயம்போலத் தோற்றுக்கிறது பகவானே! ஸ்ரீயன் உதயமானபின் இஃது எவ்வாறாகுமோ?’ என்று கேட்டனர் பிரம்மதேவர், அதைக்கேட்டு, ‘ இந்த ஸ்ரீயன் உலகங்களை அழிப்பதற்காகவே உதயமாக ஆரம்பித்திருக்கிறான், அக்காணப்படுமபோதே உலகங்களை நீற்றுக்குவியலாகச்செய்யப்போகிறான், அதற்குப்பரிஹாரமும் முன்னமே ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது கஸ்யபருடையபுத்தரன் அருண்ணென்று பெயர்பெற்ற சிறந்தனானமுள்ள ஒருவன் இருக்கிறான், பெரியசரீரமும் மிகு

1 ஒருகேட்பதும் பிரம்மசொல்லுவதுமாகச் சிலபுஸ்தகங்களில் கிறது

ஒளியுமுள்ள அவன ஸ்ரீராயனுக்குமுன்னே இருக்கப்போகிறான், ஸ்ரீராயனுக்கு ஸாரதியாக இருந்து ஸ்ரீராயனுடைய பரகாசத்தையும் இழக்கப்போகிறான், அப்போது உலகங்களுக்கும் ரிஷிகளுக்கும் தேவாளுக்கும் கேஷமமுண்டாகும்' என்று சொன்னான் பின்ன, பிரமமாவின் ஆஜைஞ்சினால், அருண்ண அப்போது அவர் சொன்னதையெல்லாவு செய்தான் ஸ்ரீராயன் உதயமானவுடன் அருண்ணால் மறைக்கப்பட்டான் ஸ்ரீராயனுக்கு கோபமவந்ததும், இவனுக்கு ஸமாததனான அருண்ண ஸாததியை செய்ததுமாகிய இவையெல்லாம் உமக்குச்சொன்னேன் முன் சொல்லப்பட்டிருந்த கருடனவிஷயத்தையும் மறுபடியும் சொல்லுகிறேன், கேளும

இருபத்தைந்தாவது அததியாயம் ஆஸ்தீகபாவம். (தோடீச்சி)

(விவாத கந்திரவையும் கருடன் ஸீப்பங்கனையும் சுமந்தும்,
கந்திர ஓங்கினதே துதித்தும்)

அதனபின்ன, இசைப்படி ஸஞ்சரிப்பவரும் மிகுந்த பராகிரமத்தையும் மிகுந்த பலத்தைபுமுடையவருமாகிய கருடா, சமுத்திரத்தின் எதிர்க்கரையில் பந்தயத்தில் தோற்று அடிமைத்தனமையை அடைந்து மிகுந்த துக்கத்தினால் வருத்தமடைந்து கொண்டிருந்ததமதாயான வினதை இருந்த இடத்திற்குப்போனான் அதன்பின், ஒருகாலத்தில் கதருவானவன், வினதையை அழைத்து, வணங்கி நின்ற அவனைப்பார்த்து, அவருடைய புத்திரன் முன்னிலையில், 'பிரியமான வினதையே! ஸமுத்திரத்தின் நடுவில் ஒரு பிரதேசத்தில் மிகச்சிறந்ததும் பராகிரமத்தற்கு இனியதுமாக நாகங்களுக்கு ஒரிடமிருக்கின்றது, எனனை அங்கே தூக்கிக்கொண்டுபோ' என்று சொன்னான் பிறகு, கருடருடைய தாய் அந்த ஸாப்பங்கனின் தாயை எடுத்தாக்கொண்டுபோனான் கருடரும், தாயினுடைய வாக்கியத்தினால் ஏவப்பட்டவராகி, ஸாப்பங்களைத் தூக்கிக்கொண்டுபோனான் வினதையின் புத்திரராகிய அவர் ஸ்ரீராயனுக்கு ஸமீபத்திற் போகையில், ஸ்ரீராயன்கிரணங்களால் தபிக்கப்பட்டு, ஸாப்பங்களை மூர்ச்சையடைந்தன கதரு அந்தநிலைமையிலிருந்த தன்பிள்ளைகளைக் கண்டவுடன் பின்வருமாறு இரத்திரனைத் துதிக்கலானான்

'எல்லாதேவாளுக்கும் ஈசனே! உனக்கு நமஸ்காரம், பலாஸ்ரனை ஸமஹரித்தவனே! உனக்கு நமஸ்காரம், நமுசியைக்

கொன்றவனே ! ஆபிரங்கணகளுடையவனே ! இந்திராணியின
வனே ! உனக்கு நமஸ்காரம், ஸ்வாஸ்தியை தபிக்கப்பட்ட ஸாப்
களை நீ ஜலத்தினால் நனைக்கக்கடவாய் தேவஸரேஷ்டனே ! எ
னக்கு நீதான் உயாந்தகாப்பு, புரந்தரனே ! நீதானே அளவு
ஜலத்தை வாஷிக்கிறதற்குச் சகதியுள்ளவன், நீதான் மேகம்
வாய், நீ அகனி, நீ மின்னல், நீ ஆகாயத்தில் மேகக்கூட்டங்க
பரவச்செய்பவன், உனையே மஹாமேகமென்று சொல்லுகி
னா, ஒப்பில்லாத உக்கிரமான வஜராபுதமும் நீயே, முது
முள்ளமேகமும் நீ, நீதான் லோகங்களுக்கு ஸருஷ்டிகாததா
ஸமஹாரகாதகாவுமாக இருக்கிறாய், நீ தோலவியடையாத
நீ ஸாவப்பிராணிகளுக்கும் தேஜஸ் என்று சொல்லப்பட
சகதியாக இருக்கிறாய், பரகாசத்தைத் தன்மாகவுடைய ஸர்
வனும் நீயே, நீ அபுதமான பெரிய பிரமமம், நீ ராஜா, நீ
ஸரேஷ்டன், நீ விஷ்ணு, நீ ஆபிரங்கணனுள்ளவன் நீ ஸர்வ
நீ மேலான ஆதாரம், எல்லாம் நீ, அமிரதம் நீ, தேவனே !
மும் பூஜிக்கப்பட்டசந்திரனும் நீ, முகூர்த்தமும் நீயே, சித்
நீயே, லவமென்னப்பட்டக்ஷணத்திற்குக் சிறியகாலமும் க
மும் நீயே, சகலபக்ஷமும் நீயே, கருஷணபக்ஷமும் நீயே, இன்
தலும் நீயே, பதினெட்டு இமைக்கொட்டுக்கள் சோந்த காஷ
யும் நீயே, முப்பது காஷடைகளாகிய கலையும் நீயே, வருஷங்க
ருதுகளும் மாஸங்களும் இரவுகளும் பகல்களும் நீயே,
களும் காடுகளும்டங்கிய உத்தமமான பூமியும் நீயே, ஸ்வாஸ்தி
கூடிய இருளற்ற ஆகாசமும் நீயே, ¹ திமிகளும் திமிநிலங்க
சிற்றீன்களும் முதலைகளும் வெருவாயுள்ளதும் பெரிப அ
ளோடு கூடியதுமான மஹாஸமுதரமும் நீயே, ஞானவா
ளாகிய மஹரிஷிகளாலே நீ உயாந்தகோத்தியுள்ளவனென்று
போதும் பூஜிக்கப்படுகிறாய், துதிகப்பட்டு ஸந்தோஷமு
மனத்தோடு யஜ்ஞங்களில் ஸோமரஸத்தையும் ஹோமஞ்செய
பெற்ற ஹவிஸ்களையும் யஜ்ஞம்பயன்படுவதற்காக நீ பா
பண்ணுகிறாய், ஒப்பற்ற பெருஞ்சேனைகளுள்ளவனே ! பிராம
எப்போதும் பரயோஜனத்திற்காக இவ்வுலகத்தில் யாகங்களி
உனனை ஆராதிக்கின்றனா மந்திரங்களினால் ஸதுதிகின்ற
யாகத்தை முக்கியமாக அவலம்பித்த பிராமணஸரேஷ்டா
உனக்காகத்தான் எல்லா முயற்சிகளுஞ்செய்து வேதங்களை
வேதாங்கங்களையும் ஒதுகின்றனா' என்றான்

இருபத்தாறுவது அததியாயம்

ஆஸ்தீகபாவம் (தோடர்ச்சி)

தீரன் வருஷித்ததும், நாகங்கள் ராமணியகத்தீவை அடைந்ததும்.)

இவ்வாறு, கதருவினால துதிககப்பட்ட பகவானாகிய இரதிரன், போது கறுத்தத மேகங்களின் கூட்டங்களினால் ஆகாசமுழுமையும் மறையச்செய்து, அநதமேகங்களைப்பார்த்து, 'ஸுகமான ததைப் பொழியுங்கள்' என்று கட்டளையிட்டான் அப்படி கட்டளையிடப்பட்ட மேகங்கள், மின்னலாற் பிரகாசித்துக்கொண்ட ஆகாயத்தில் ஒன்றையொன்று மிஞ்சுவதுபோல இடைவிடா காஜனைசெய்துகொண்டும் மிருதஜலத்தைப் பொழிந்தனவும் ஆச்சரியமான அநதமேகங்கள் மிகப்பெரியகாஜனையோடு இடைவிடாமல் அபரிமிதமான ஜலத்தை வாஷித்ததனால், ஆகாசத்தில் பிரளயகாலம் வந்ததுபோலிருந்தது மழைத் தாரைகளாகையோல மிகுதியாக இருப்பதனாலும் மேகங்களின் அதிககாரங்களாலும் மின்னலுடனகூடக் காற்றடிப்பதனாலும் ஆகாசமகதனாற் செய்வதுபோலிருந்தது இடைவிடாத நீரத்தாரைகளை மாற்றப்பொழிகின்ற அநதமேகங்களினால் ஆகாசத்தில் சந்திரராயர்களின் கிரணங்கள் மறைந்துபோயின அவ்வாறு இரதி வாஷிக்கையில் நாகங்களுக்கு மிருத ஸந்தோஷமுண்டாறு பூமியெங்கும் ஜலத்தினால் நிரப்பப்பட்டது நிரமலமான நிரந்த ஜலம் பாதாளமவரையிற் சென்றது அப்போது, பூமிரும்பாலும் ஜலங்களின் அலைகளால் மூடப்பட்டிருந்தது ஸாபகங்கள் தங்கள் தாபுடன் ராமணியகமென்னும் தீவுகளுக்கென்றன

இருபத்தேழாவது அததியாயம்

ஆஸ்தீகபாவம் (தோடர்ச்சி.)

மீர்கும்கொண்டேவந்தால் விவாதையை அடிமைத்தனத்தினின்றும் விடுவிப்பதாகக் கருதலுக்கு ஸரீர்ப்பங்கள் சொன்னது)

அப்போது, மேகங்கள் வாஷித்ததனால் ஸந்தோஷமடைந்த தநாகங்கள், கருடா தூக்கிக்கொண்டுபோனதனால் சீக்கிரமாகத் தராமணியகதவீபத்தைச் சேர்ந்தன 1 முதலில், அநதத்

1 பிறகு, வேறுதீவுகளுக்கும் போவதனால் முதலிலென்னப்பட்டது

தீவுககு வந்து அந்த ஸாபபங்கன, அவ்விடத்தில் பிரமமாவிக்
முதலைகளுககு இடமாக ஸருஷ்டிக்கப்பட்ட பயங்கரமான¹ லவ
ஸமுதரத்தைக்கண்டன, ஸமுதரஜலத்தினுற் சுற்றிக்கொள்ள
பட்டதும் பக்ஷிகூட்டங்களின் சபதமுள்ளதும், புதியபுதியபு
களும புஷ்பங்களுமுள்ள வனங்களின் வரிசைகளினுல் மறைக்க
பட்டதும், அழகான வீடுகள் நிறைந்ததும், தெளிந்த ஜலமுள்
தாமரைகளுளங்களாலும் உயர்ந்த மடுக்களாலும் அலங்கரிக்க
பட்டதும், உயர்ந்த வாஸீனையைக் கொண்டுவரும் பரிசுத்தமாக
காற்று வீசுவதும், காற்று அசைப்பதனால் பூமாரி பொழிகின்ற
பூம் ஆகாயத்தின்மேல் எழும்புகின்றவைபோல உயர்ந்தவை
அங்குள்ள நாகங்களைப் பூமாரிகளினுல் நனைப்பவைபோன்றவை
மாகிய சந்தன வருஷங்களாலும் காற்றினுல் இறைக்கப்பட்ட
புஷ்பங்களுடைய வேறு மரங்களாலும் சோபிக்கின்றத
மனத்துக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுப்பதும், பூலோகத்தில் அ
யாததும், கந்தாவாங்களுக்கும் அபஸாஸுங்களுக்கும் பிரியமா
தும், வண்டுகள் மதித்துச் சபதிப்பதும், பாரப்பதற்குப் பி
மான ரூபமுள்ளதும், ஜனங்களின் மனத்தை இழக்கத்தக்க
லாவற்றாலும் அழகியதும், ஸுகமம் பரிசுத்தமும் சுதருவின்
திராகளுககுச் சந்தோஷகரமமாகிய வனத்தை ஸாபபங்க
கருடருடன் பாரத்தன அப்போது அந்த ஸாபபங்கன அ
வனத்தை அடைந்து விளையாடின சிறந்த பராகிரமமுள்ள
பக்ஷிராஜாவாகிய கருடரைப்பார்த்து, 'எங்களை இதைவிட
காயும், தெளிந்த ஜலமுள்ளதாயுமிருக்கிற மற்ொரு தீவுக்
கொண்டுபோ, பக்ஷியே! போகும்போது நீயும் அழகான
தேசங்களைப் பராககிறாயன்றோ?' என்று சொல்லின

அப்போது வைனதேயர் ஆராயந்துபார்த்துத் தம்
மாதாவாகிய வினையை நோக்கி, 'தாயே! ஸாபபங்க
சொல்வதை நான் செய்வதற்கு என்ன காரணம்?' என
கேட்டார் வினதை, 'பக்ஷிராஜனே! என மாற்றான ப
யம் போட்டு, ஸாபபங்களைக் கொண்டு கெட்ட உபாயத்தினு
மோசன செய்து அந்தப் பந்தயத்தைப் பொய்யாகச்செய
தனால், நான் அவருக்கு அடிமையாயிருக்கிறேன்' என்று சொ
னான் தாய் அந்தக் காரணத்தைச் சொன்னவுடன் அவ
அவருடைய துக்கத்தினுல் தாழ்ம வருத்தமுற்று ஸாப

1 'முன்பு, அவர்கள் அங்கே லவணஸூனைப் பாரத்தார்கள
படி போனபோது அவனிலையென்று கருத்து' என்பது பழையவுண்

நோக்கி, 'ஓ! நகருகின்ற பாம்புகளே! எதைக்கொணாநது, எதைத்தெரிநதுகொண்டு, அல்லது எவ்விதமான முயற்சியின்கே செய்து, உங்களுக்குச்செய்யும் அடிமைத்தனத்தினை விடுப்படுவேன? உண்மையைச் சொல்லுங்கள்' என்று ன்றா

அதைக்கேட்டு, ஸாப்பங்கள், 'பக்ஷியே! பராகிரமத்தினால் அத்தம கொண்டுவா, அதன்பின் உனக்கு அடிமைத்தனத்திலிருந்து விமோசனம் உண்டாகும்' என்று கருடனுக்குச் சொல்லின

இருபத்தேட்டாவது அததியாயம்
ஆஸ்தீகபாவம். (தோடர்ச்சி)

(கருடர் வேடச்சேரியை விழுங்கினது)

ஸாப்பங்களினால் இவ்வாறு சொல்லப்பெற்ற கருடா, பின்பு நோக்கி, 'நான் அமிரதம் கொண்டுவரப் போகிறேன், நீக்கு என்ன ஆகாரமென்று தெரிநதுகொள்ள விரும்புகிறேன்' என்கேட்க, வினதை, 'சமுத்திரத்தின் நடுவிலுள்ள தீவின ஒரு தீவில் ஒரு பெரிய வேடச்சேரி இருக்கிறது பக்ஷிராஜனே! விடத்தில் பாபிகளும், இஹபரமாகிய இரண்டிலோகங்களும் வாதவாகளும், தயையற்றவர்களும், துஷ்டர்களாகிய வேடாநாய வீடுகளிருக்கின்றன அநேகமாயிரம் வேடாக்கள் இருக்கின்றன அவர்களைப் புசித்துவிட்டு அமிரதத்தைக் கொண்டுவா, மண்ணைமட்டும் எந்தக்காரியத்திற்காகவும், நீ கொல்ல நினைத்த, பிராமணன் அக்கினிகொப்பானவன், எந்தப் பிராமணன் அவனை வதஞ்செய்தல் தகாது கோபம் மூட்டப்பட்ட மண்ணை, அகனிபோலவும் ஸ்ராயணபோலவும் விஷம்போல ஆயுதம்போலவுமாகிறான் பிராமணன் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் பெரியவன் என்று சொல்லுகின்றனா மேற்சொன்ன வகையு ஸ்வபாவங்களாலேதான் பிராமணன் பெரியோர்களால் வரவிக்ஷப்படுகிறான் குழந்தாய்! அப்படிப்பட்ட பிராமணனை வளவு கோபமிருந்தாலும் நீ கொல்லாதே எந்தக்காரணத்தால் பிராமணர்களுக்குத் துரோகஞ்செய்வது தகாது குற்றமற்றது! கடுந்தவமுள்ள ஒரு பிராமணன் சீறினால் எவ்வாறு பஸம் செய்வானோ அவ்வாறு அக்கினியும் செய்யாது, ஸ்ராயணம் செய்யான ஆதலால், நான்சொன்ன அநேக அடையாளங்கொண்டு, நீ வருணங்களில் உயாநதவனுன் பிராமணனைத் தெரிநதுகொள் பிராமணன் பிராணிகளுக்கு முதலில் உண்டாக

னவன், வருணங்கள் நான்கிலும் சிறந்தவன், தந்தையைப் போலவும் குருவைப் போலவுமிருப்பவன்' என்று சொன்னான் அருக கருடா, 'அம்மா! பிராமணன் எவ்விதமானவன்? அவஸம்பாவம் என்ன? சகதியென்ன? அவன் பாரபதற்கு அபையப்போலிருப்பானா? அல்லது, சந்திரனைப்போல இனிமையிருப்பானா? அம்மா! நான் பரயோஜனத்திற்காகக் கேட்பது பிராமணனை நான்தெரிந்துகொள்ளக்கூடிய அவனுடைய மேமையான அடையாளங்களை நீ எனக்குச் சொல்லவேண்டு என்று கேட்க, வினதைச் சொல்லுகிறான்

'புத்திரனே! எவனை நீ விழுங்கும்போது தொண்டைத் தூண்டிலமுள் போவதுபோலிருக்குமோ, தலைப்போற சுடு அவனை உயரந்தவனுள் பிராமணனென்று அறி, கோபம் போதிலும் எக்காலத்திலும் நீ பிராமணனைக் கொல்லாது என்று சொல்லி மறுபடியும் புதர்ப் பேரமையினால், 'உன் வயிற் போன பின் எவன் ஜரிககாமலிருப்பானோ அவனைப் பிராமணத்தமென்னற்றி' என்றும் சொன்னான் பிறகு, வினதைக் குருடைய ஒப்பற்றச்சகதியை அறிந்திருந்தும் நாகங்கள் செய்த தினால் மிகுந்த துக்கங்கொண்டு புதரவாதஸ்யத்தினால் ஆசோவாசெய்யத்தொடங்கினான் 'உன் சிறகுகளை வாய்புகவான காக்கடவா, முதுகைச் சந்திரசூரியர்கள் காக்கக்கடவா, உன் சிறகுகளைப் புகவான காக்கக்கடவா, உன் சரீரத்தைச் சுற்றி அஷ்டவஸுகள் காக்கக்கடவா, எங்கும் வியாபித்த விஷ உன் அங்கங்களெல்லாவற்றையும் காக்கக்கடவா புத்திர நானும் எக்காலத்திலும் உனக்குத் தீங்குகளில்லாமையே கேட்கமுண்டாவதையும் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு இங்கே காரந்து எப்போதும் மங்கள் காரியங்களைச் செய்துகொண்டேயே புத்திரனே! ஆரம்பித்தகாரயம் நல்லமுடிவுபெறுமபடியில் தீங்கில்லாமற் செல்வாயாக' என்றான்

அந்தக்கருடா, தாய்ரா சொன்னதைக் கேட்டபிறகு, 'உன்னை விளித்துக்கொண்டு ஆகாயத்திற்கிளம்பினா பின்பு பலவகிய கருடா பசியுடன் வேடங்களிருக்குமிடத்திற்கு உலகத்திலுழிகிற இரண்டாவது யமனப்போலப் போய்ச்சோந்தார போது, அந்தக் கருடா அந்தவேடங்களை ஸமஹரிப்பதற்கு ஆகாசத்தை அளவிய பெருந்தூளினை எழுப்பி ஸமுத்திரத்திலுள்ள ஜலத்தைவற்றச்செய்து, அருகிலுள்ள பாவதாண்டாண்டான மரங்களை அசையச் செய்து வேடங்களுள் வழியைத் தடுத்ததுகொண்டு வாயைப் பெரிதாகத் திறந்து

த, வேடாகள், பயததால் பரபரப்படைந்து, அந்தக் கருடா
யநோக்கியே ஓடினா பெருங்காற்றினால் மரங்கள் ஆடுகின்ற
ததிலுள்ள பக்ஷிகள் மண்ணோடு கூடிய காற்றினால் திசை
யாமல் ஆகாயத்துக்குள் ஓடுவதுபோல, அந்த வேடாகள்
பெரிதாகத் திறக்கப்பட்ட அந்தக் கருடருடைய வாயினுள்
ரக்கணக்காக ஓடினா பிறகு, சத்துருக்களை மைஹரிக
மும் மிகுந்த பலமுள்ளவரும் பக்ஷிகளுக்கெல்லாம் ராஜாவும
தவருமாகிய கருடா மீன்களினால் ஜீவிப்பவர்கள் பலவகை
மையும் விழுங்கிக் கொல்வதற்காகச் சீக்கிரத்தில வாயை
தா

இருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம் ஆஸ்தீகபாவம் (தோடர்ச்சி)

(கருடர் பிராமணனை விழங்காமல் விட்டதும், யானையையும்
ஆமையையும் தூக்கிக்கொண்டு சென்றதும்.)

ஒருபிராமணன் தனபாரியையுடன் கருடருடைய நெஞ்சிற
கும்போது, எரிகின்ற தனலபோற் சட்டான அவனைப்பரா
ப பக்ஷிராஜா, 'பிராமணஸரேஷ்டனே! வாயைத்திறக்கிறேன,
நகிரம் வெளியிற்போ, எப்போதும் பாவச் செய்கைகளி
ய இருப்பவனான பிராமணனையும் நான் கொல்லேன்' என்று
னதா

இவ்வாறுசொல்லுகின்ற கருடரைப்பார்த்து, அந்தப்பிராம
ர, 'எனபாரியையாகிய இந்த வேடசசியும் என்னுடன்கூட்
ரிப்படவேண்டும்' என்று கேட்டான கருடா, 'இந்தவேடச
பயும் அழைத்துக்கொண்டு விரைவாக நீ வெளியிறசெல், என
டராகனியினால் நீ ஜீரணமாவதற்குமுன் சீக்கிரமாக உன்னை நீ
பாற்றிக் கொள்' என்றா பின்பு அந்தப்பிராமணன் வேடசசி
ன வெளிப்படிக் கருடருக்கு ஆசீர்வாதஞ்செய்து, நினைத்த
ததிற்குச் சென்றான் அந்தப்பிராமணன் பாரியையுடன்
ரிப்பட்டபின் அந்தப்பக்ஷிராஜா பக்ஷிகளை விரித்துக்
ண்டு மனோவேகமாக ஆகாசத்தில் எழும்பினா பிறகு, அறியக்
ாத மஹிமையுள்ள கருடா தம் பிதாவான கசியபரைக் கண்டு
ர கேட்டதற்கு முறைப்படி தம் வரலாற்றைத் தெரிவித்தாரா.
பு, கசியபமஹரிஷி, அவரைநோக்கி, 'புத்திரனே! உனக்கும்
ரதமையனுக்கும் உனதாயாருக்கும் போஜனத்தில் மிகுந்த

ஸௌககியம் எப்போதுமிருக்கிறதா? முக்கியமாக உலக வேண்டிய மிகுதியான ஆகாரம் மனுஷ்யலோகத்தில் கிடைக்கிறதா? அதிவேகமாக நீ என்கே போகிறாய்? எனக்கு நீ சொகடவாய்' என்று கேட்டதற்குக் கருடா சொல்லலானா

‘பிதாவே! எனதாயாருக்கும் எனபிரதாவுக்கும் போதில் எப்போதும் ஸௌககியநதான், எனக்கு மிகுதியான ஸௌககியம் வேண்டியிருப்பதனால் அவர்களைப்போல ஸுகமில்லை எனவற்றிலுஞ் சிறந்த அமிரதத்தைக் கொண்டுவரும்படி எனனைப்பவர்கள் ஏவியிருக்கின்றன எனதாயாரின் அடிமைத்தனம் விடுவிப்பதற்காக இப்போது நான் அதைக்கொண்டுவரப் போகிறேன் உணவுக்காக வேடாகளைச் சாப்பிடுமபடி எனமாதா கொண்டுள்ள ஆயிரக்கணக்கான வேடாகளை உண்டும எனக்குத் திடுக்கிட உண்டாகவில்லை பகவானே! பிரபுவே! ஆதலால், நான் உண்டால் அமிரதத்தைக்கொண்டுவரச் சகதியுள்ளவனாய் பேசேனோ, அப்படிப்பட்ட வேறொரு உணவை நீங்கள் எனக்குச் சொல்லுங்கள், எனபசியும் தாகமும் நிவர்த்தியாகும்படியான ஆகாரத்தை எனக்கு நீங்கள் சொல்லவேண்டும்’ என்றா

கசியபா, ‘இந்த ஏரி மிகப்பண்ணியமென்று தேவலோகத்திலும் பிரவரித்திபெற்றது இதில் ஒரு யானை முறபிறப்பில் ஐயேஷ்டனான ஆமையை எப்போதும் தலைகுனிந்துகொண்டுக்கொண்டிருக்கின்றது அவவிரண்டிற்கும் முந்தியஜனமத்தில் விரோதத்தோடானதையும் அவவிரண்டினுடைய அளவையும்பற்றி நான் உத்தமமாகவும் ஸரியாகவும் சொல்லுகிறேன், கேள் குழந்தாய் பசுவின் முன்னே அவவிரண்டுக்கும் மாதாபிதாக்களின் பொருளாகப் பிரித்ததுக்கொள்ளுகிற விஷயத்தில் உண்டான விரோதத்தை நிறிய கதையொன்று உனக்குச் சொல்லுகிறேன் அது ஸமஸ்தத்தில் ஒழிவை விருத்திசெய்யத்தக்கது நீ கேள், உனக்குச் சொல்ல உண்டாகட்டும்’ என்று சொல்லத் தொடங்கினா

‘ஃபாவஸுவென்று பெயருள்ள ஒரு மஹரிஷியிருந்தான் அவர் அதிககோபமுள்ளவா, அவருக்கு ஸுபரதீகரென்னும் பெயருள்ள தம்பி ஒருவரிருந்தார் அவர் சிறந்த தவமுள்ளவா, ஸுபரதீகமஹரிஷி, தமையனுக்கும் தமக்கும் சொத்துப் பிரிவு இருப்பதில் இஷ்டமடையவில்லை, ஸுபரதீகா எப்போதும் மனத்தின் ஃபாகத்தைப்பற்றியே பேசுவது வழக்கம் அந்த ஸுபரதீகரைப் பார்த்து, ஸ்ஹோதரரான ஃபாவஸு, ‘பெருந்தவமுடையனே! ஃபாகத்தில் அநேகம் பிழைகளேரிமே பலா, அறிமையால் எப்போதும் ஃபாகத்தையே செய்ய விருமபுகின்ற

ததுக்கொண்ட பிறகு, திரவியத்தினால் மோஹனாகொண்டு
 நவையொருவா ஆதரிப்பதில்லை பிறகு, வைகாராயபரா
 நம் தனங்கள் தனங்களை வைத்துக்கொண்டு பிறகு தனித்
 நியிருப்பவருமான இந்த மூடாக்களைத் தெரிந்துகொண்டு
 ரோதிகள் மித்திராக்களைப்போற சோதது, இவர்களைக் கலை
 னறனா மற்றும் சிலா, இவர்கள் கலைந்துபோனதை அறிந்து
 டையிலே பிரவேசிக்கின்றனா விரோதமுள்ளவர்களுக்கு
 டனே சீக்கிரத்தில் பெரிய நஷ்டம் வருகின்றது ஆதலால்,
 பெரியோசொல்லிற கட்டுப்பட்டவர்களும் ஒருவருக்கொரு
 ஸந்தேஹப்பட்டாதவர்களுமான ஸ்வேஹாதாராகள் பிரித்துக்
 காளவதை யோக்கியாகள் சிலாகிப்பதில்லை' என்று சொன்
 ா இப்படிச்சொல்லப்படும், ஸம்பரதீகா எப்போதும் பாகத்
 தயே சொல்லிக்கொண்டிருந்தாரா இவ்வாறு நிரப்பந்தம் செய
 தனால் விபாவஸு அந்த ஸம்பரதீகரைப் பார்த்து, 'ஸம்பர
 களே ! பிரித்துக்கொண்டு தனத்தைவிருமபுகிற நீ, தடுக்க முடி
 மலிருப்பதனால், யானே ஜன்மத்தை அடைவாயாக' என்று
 தித்தாரா இப்படிச் சபிக்கப்பட்ட ஸம்பரதீகர விபாவஸுவை
 ாக்கி, 'நீயும் ஜலத்துக்குள் ஸஞ்சரிகிற ஆமையாவாய' என்று
 தித்தாரா இப்படி ஸம்பரதீகரும் விபாவஸுவும் திரவியத்தைப்
 றிப்ப புத்திமயங்கி ஒருவையொருவா சபித்துக்கொண்டு முறை
 ப யானையும் ஆமையுமானார்கள் கோபமென்னும் தோஷந தொ
 ர்ந்து வந்ததனால், அவர்கள் திரயகஜன்மமெடுத்தும் உருவத்
 ன பெரிய அளவினாலும் பலத்தினாலும் மிருகத் காவனாகொண்டு,
 ருவாமேலொருவா தவேஷத்தை விடவில்லை பெரிய உருவ
 ளள் அவ்விரண்டும் பழையவிரோதத்தை விடாமல் இந்தத்
 டாகத்திலிருக்கின்றன அவ்விரண்டனுள் ஒன்றாகிய அழகுள்ள
 பரிய யானே வருகிறது அதன் சபதத்தைக் கேட்டு ஜலத்தினுள்
 ருந்த பெரிய சரீரமுள்ள ஆபையும், தடாகமுழுவதையும் கலக்
 க்கொண்டு, இதோ கிளம்பியது வீரியமுள்ள இந்தயானே, அந்த
 மையைக்கண்டு, துதிகையைச் சுழற்றிக்கொண்டு அநேக மதஸ
 ன்கள் நிறைந்த இந்தத் தடாகத்தைத் தந்தனங்களாலும் துதிகை
 னியினாலும் வாலினாலும் காலகனின் வேகத்தினாலும் கலக்கிக்
 காண்டு ஜலத்தில் இறங்குகின்றது வீரியமுள்ள ஆமையும், தலை
 யத் தூக்கிக்கொண்டு புத்தத்ததுக்காக எதிர்த்து வருகின்றது

1. கிருஷ்ணசாரியா பதிப்பில், 'ஸ்வேஹாதாராகள் பெரியோசொல்லிற
 டுப்பட்டாலும் ஒருவருக்கொருவா ஸந்தேஹித்துக்கொண்டும் விபா
 ன் செய்துகொள்வதை யோக்கியா சிலாகிப்பதில்லை' என்றிருக்கிறது

யானை ஆறுயோசனை உயரமும் அதற்கிரண்டதனை சுற்றமுள்ளதாக இருக்கின்றது, ஆமை மூன்றுயோசனை உயரப்பததுயோசனை சுற்றளவுமுள்ளதாக இருக்கின்றது இவ்விருசண்டையில் கொழுத்தவை, ஒன்றையொன்று கொல்ல விருக்கின்றவை, இவற்றைப் புசித்துவிட்டு நீ நினைத்தகாரியத்தைச் கிரமாக முடிப்பாய் திரண்ட பெரிய மேகம்போன்ற அந்த ஆயையும் பெரியமலைபோல உக்கிரமான ரூபத்தோடுகூடிய அயானையையும் புசித்துப் பிறகு அமிரத்ததைக் கொண்டுள்ளனது சொன்னா

கசியபா இவ்வாறுசொல்லி, பிறகு கருடரைப்பார்த்து, 'பயே! நீ தேவர்களோடு யுத்தஞ்செய்கையில் உனக்கு மங்கல உண்டாகக்கடவது, பூரணகுமபமும் பிராமணசீவாதமும் கேட்களும் இன்னும் வேறு உயரந்த கேட்ககரமான மங்களங்களுடன் உனக்கு நேரிடக்கடவன, சிறந்த பலமுள்ளவனே! பக்ஷிபாடுடனே! நீ தேவர்களுடன் யுத்தஞ்செய்யும்போது, நிகயஜஸாமவேதங்களும் பாபத்தைப்போக்குகின்ற ஹோமத்திரவியனும் எல்லா ஞானசாஸ்திரங்களும் (மற்ற) எல்லாவேதங்களும் (மந்திரங்களும்) உனக்குப் பலத்தை விருத்திசெய்யக்கடவன¹ என்று அவருக்கு மங்கள ஆசீர்வாதஞ்செய்தார

இவ்விதம் பிதாசொன்னபிறகு, கருடா அந்தமடுவின்றி சென்று, பலவகைப் பறவைகள் நிறைந்த தெளிவான ஜலத்தைப் பார்த்தாரா கொடிய வேகமுள்ள அந்தக் கருடா பிதாசொன்னதை நினைத்து யானையை ஒரு நகத்தாலும் ஆமையை மற்றொரு நகத்தாலும் இடுக்கிக்கொண்டு பிறகு ஆகாயத்தில் உயர்ந்துகிளம்பினா அவர்² லம்பதீர்த்தம் சென்று அங்கே ஜலோகத்து விருக்ஷங்களாகிய கற்பகவிருக்ஷங்களிடம் சென்று அவருடைய சிறைக்காற்றினால் அடிக்கப்பட்ட அந்தத் ஜலோகத்து ஸவாணமயமான விருக்ஷங்கள், 'நமமை முடிகாமலிருக்கவேண்டுமே' என்றுபயந்து நடுங்கின நினைப்பலனைத்தரும் அம்மரங்கள் நடுங்கினதைக் கண்டு, கருடா, பொன்னும் வெள்ளியுமான பழங்களினாலும் வைபோயமயமான கிளைகளாலும் பிரகாசிக்கின்றவையும், ஸமுதரஜலத்தினால் சூழப்பட்டவையும், ஒப்பில்லாத ரூபமுள்ளவையுமான வேறு பெரிய ம

¹ இங்கே அதிகபாடமான ஒருவரி விடப்பட்டது

² 'ஸோலம்பம்' என்று பாடம்கொண்டு, 'ஆதாமில்லாமல் ஆகாமாக்கமாகப் புண்ணியமான மேருசிகரத்துக்குப்போய்' என்பது பன உரை

மேலோடு அவைகளின் நடுவில் வெகு அழகாயும் ஆயிரம்
சாலை உயரமுள்ளதாயும் அநேகமகிளைகளுள்ளதாயும் பக்ஷி
களுக்கு இருப்பிடமாபுமுள்ள தேவலோகத்திய பெரிய 1ஆம்மரம்
இருந்தது அதனுடைய நிழலையடைந்தவன் உடனே
எளகயமடைவான் அங்கே அதிகவளராசகியுள்ள அநதப்பெரிய
மரம், மனோவேகமாகவருகின்ற அநதப் பக்ஷிராஜாவைப்
பார்த்து, 'நூறுயோஜனை நீளமுள்ள எனது இநதப்பெரிய கிளை
களினதே, இதில் உட்காந்துகொண்டு நீ இநத யானையை
ஆமையையும் சாப்பிடு' என்று சொல்லிற்று பிறகு, மலை
சமானமான சரீரமுள்ளவரும் சிறந்தவேகமுள்ளவருமாகிய
பிராஜா ஆயிரம் பக்ஷிகள் அடைந்திருக்கும் அம்மரம் நடுங்கும்
விரைவாகவந்து இறங்கினதனால், நெருங்கின இலைகளோடு
அநதகிளை முறிந்தது.

முப்பதாவது அததியாயம்

ஆஸ்தீகபாவம். (தோடர்ச்சி)

நடர் தாம் உட்காந்ததனால் முறிந்த ஆஸ்திகிளையில் வர்லகில்யரிஷி
கள் தோங்கிக்கொண்டிருந்ததைக்கண்டு அதை முக்கினால் கொத்
கித் தூக்கிக் கொண்டுபோய் இமயமலையிலிருந்து ஆமையை
யும் யானையையும் புஜித்தது)

அதிகபலவான கருடா காலகளால தொடடமாததிரத
அநதமரக்கிளைமுறிந்தது முறிந்துபோன அநத ஒருகிளையை
மாமல காலாறபிடித்துக்கொண்டார் முறித்தபிறகு அவர் அந
பெருங்கிளையைப் புன்னகையுடன் பாராக்குமபொழுது, அதில்
லகிலயரென்னும் ரிஷிகள் தலைகீழாகத் தொங்குவதைக் கண்
பார்த்தவதில் ஊக்கமுள்ள அநதப் பிரமமரிஷிகள் அதில்
காங்குவதைக்கண்டு, 'இநத ரிஷிகள் தொங்குகின்றார்களே,
ம இவர்களைக் கொல்லாமலிருக்கவேண்டுமே, இநதகிளைவிழுந
ரல இவர்களைக் கொண்டு விடுமே' என்றுகினைத்து, அநத வீர
கியகருடா யானையையும் ஆமையையும் நகங்களினால் மிகவும்
கட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு அநதரிஷிகளுடைய நாசத்திற

1 மூலத்தில், 'ரௌஹிணம்' எனறிருக்கிறது இது, 'பாரதம் நீல
ண்ட வயாகயானததாலும், வால்மீகிராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம்,
இ-வது அததியாயம், உ-வது முதலிய சுலோகங்களாலும், 'விண்ணா
வுமோர் வடகிணைமிசைமேவி' என்னும் பாரதசெய்யுளாலும்,
மமரமென்றே விளங்குகின்றது, இராமாயணத்தாலேயே அது ஸுபக
என்னும் பெயருடையது என்பதும் தெரிகிறது, இதற்குச் சந்தன
ருக்ஷமென்றும் பொருளுண்டு

குப பயந்து அவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே வேகமாக வாயினால் அந்தக்கிணையைக் கௌவிககொண்டார் தேவர்களுக்கும் முடியாத அந்தச் செய்கையை அவரிடம்கண்டு அம்மஹரிசுகள் மனத்தில் ஆச்சரியமேலிட்டு அந்தப்பறவைகட்கு அரசராகருடனைப்பார்த்து, 'ஸாப்பங்களைப்பிசிப்பவனாகிய இந்தப்பராஜா பெரியபாரததையும் தூக்கிக்கொண்டு ஆகாயத்திற் பறத்தனா இவனுக்கு, 'கருடன்' என்று பெயர் இருக்கட்டும்' என்றா அதன்பிறகு, சிறகினவேகத்தால் மலைகள் அசையும்பறந்துகொண்டு யானையையும் ஆமையையும் இடுக்கிக்கொண்டவால்கிலயாகளுடைய தையக்காகக் கிரமமாக அநேக தேசங்களைத் தாண்டி, ஓரிடத்திலும் தங்கவில்லை அவர் நேராக நதமா தனமென்னும் சிறந்த பாவத்திற்குப்போய அவ்விடத்தில் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் தம் பிதாவாகிய கசியபைகண்டார் அந்தக்கசியபரும், உயாந்தரூபமுள்ளவரும், ஒளியுடையபராகிரமமும் பலமுமுள்ளவரும், மனத்துக்கும் காற்றுக்கும் போனவேகமுள்ளவரும், மலைச்சிகரம்போன்றவரும், மேலே தூக்கப்பட்ட பிரமமதண்டம்போன்றவரும், சிந்திப்பதற்கும் தியானசெய்வதற்கும் முடியாதவரும், ஸாவப்பிராணிகளுக்கும் பயத்தைச் செய்கிறவரும், மஹாசக்திபுள்ளவரும், ஜவலிக்கின்ற அணியைப்போல உக்கிரமானவரும், தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் எதிராகவும் ஜயிக்கவும் முடியாதவரும் மலைகளின் சிகரங்களைப் பெயர்ப்பவரும், ஸமுதரஜலங்களை வறச் செய்பவரும், உலகங்களை ஆட்கிறவரும், பாரப்பதற்கு யமனைப்போற பயங்கரமான அந்தக் கருடரைக் கண்டார் அப்போர்பகவானான கஸ்யபரும், அவாவந்ததைப்பார்த்து, வால்கிலயைப் பற்றிய அவருடைய அபிப்பிராயத்தையும்றிந்து, 'புத்திரே ஸாஹஸ்காரியஞ்செய்யாதே, உடனே துன்பத்தை அடையாடு ஸூரியகிரணங்களைப் பாளஞ்செய்கிற வால்கிலயமஹரிஷிக் கோபித்து உன்னை நீறுக்கசெய்யாமலிருக்கவேண்டும்' என்ற புத்திரரைப்பார்த்துச் சொல்லி, பிறகு, அவர், தவத்தினால் கௌவிகங்களைப் போக்கின மஹாமஹிமைபுள்ள வால்கிலயரிஷிகளைப் பார்த்து, 'தபோதனாக்களே! கருடனுடைய ஆரம்பம் ஜனங்களின் நன்மைக்காக, அவன் பெரிய காரியத்தைச் செய் ஆரம்பித்திருக்கிறான், அதற்கு நீங்கள் அஞ்சுகொடுக்கக்கூடாது' என்று வேண்டிக்கொண்டார் பகவானான கசியபர், இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்த வால்கிலயமஹரிஷிகள் அந்தக்கிணையைவிட்டு நீங்கித் தவத்திற்காகப் புனயமான இட

குசு சென்றனா அநதரிஷிகள் போனபிறகு, கருடா, கிளை
ல தடுக்கப்பட்டவாயுடன் பிதாவானகாயப்பரைப்பார்த்து,
வானே ! இரதமரக்கிளையை நான் என்கே போடலாம ? மனி
ள இல்லாதவிடத்தை நீங்கள் எனக்கு சொல்லவேண்டும '
றுகேடக, அதற்கு அந்தக் காயப்பா, மனிதர்களிலலாததும்,
நகெல்லலாம பனியினுல மூடப்பட்டதும், மற்றவர்கள் மனத
லும் போக்ககூடாததுமாகிய ஒருபாவத்ததைக் கருடருக்குக்
பித்தாரா அநதப்பக்ஷிராஜா, 1 விசாலமான நடுப்பிரதே
தையுடைய அநதப்பாவத்ததைநோக்கி கிளை, யானே, ஆமை
வகளுடன் வேகமாய்ச்சென்றாரா கருடா தூக்கிக்கொண்டு
ன அநதப் பருத்தநீண்ட கிளையைச்சுற்ற 2 அநேகம் தோல
லசெய்யப்பட்ட வாகூடப் போதாது, அதன்பின், அதிக
தாமஸமில்லாமலே பக்ஷிராஜாவாகிய அந்தக்கருடா, காயப்
பரிவிருந்து நூறுபிரமயோஜன தூரம் போனா பிதாவின
லலைக்கேட்டு வெகுச்சீக்கிரமாக அம்மலைக்குச்சென்று அநதப்
புறக்கிளையைச் சபதமுண்டாகும்படி அங்கே விட்டுவிட்டாரா
நப்பெரியமலை, இவருடைய பக்ஷங்களின் காரற்றினுல அடிக்கப்
பு அசைந்து மரங்கள் பெயர்ந்து புஷ்பவாஷத்தையும் வாஷித்
தத்தினங்களினாலும் பொன்னினாலும் சித்திரமானவைகளும்,
மலைக்கு அழகை உண்டாக்குகின்றவையுமான அதனசிக
ள நாலுபக்கமும் சரிந்துவிழுந்தன அந்தக் கிளையினுலடிபட்ட
க் மரங்களும் தங்கமயமான புஷ்பங்களோடு, மின்னலோடு
ப மேகங்களைப்போல விளங்கின பெண்ணிறமாகப் பிரகா
னற அநதமரங்கள் பூமியிலு விழுந்து, அம்மலையிலுள்ள
ன்னிறமான மண்களுடன் சேர்ந்து, சூரியகிரணங்களும் படு
றல பிரகாசமாக விளங்கின

பிறகு, அநதப்பக்ஷிராஜாவாகிய கருடா, அம்மலையின் கொடு
பிலுட்காரந்து, அநதயானே ஆமை இரண்டையும் பக்ஷித்தாரா
அவவீரணடையும் பக்ஷித்தபின் அநதப் பாவத்தசிகரத்தின்
யிலிருந்து மிகுந்தவேகத்துடன் உயரப்பறந்தாரா அப்போது,
ரகளுக்குப் பயத்தைத்தெரிவிக்கின்ற அபசருனங்களுண்டா
இந்திரனுடைய பிரியமான வஜராயுதமானது பயத்தினுல
த்தது, ஆகாசத்திலிருந்து பகலில புகையோடும் ஜவாலையோ

1. 'அநதப்பாவத்தின் விசாலமான மத்தியத்தைநோக்கி' எனபது
பாடம்

2. 'நூறுமாடுகளின் தோலினுறசெய்யப்பட்டவா' எனபது பழைய

மெளரிகொள்ளி விழுந்தது வஸுக்கள், ருத்ரர்கள், ஆதித்ய ஸாததியர்கள், ஸபதமருதனுகள், மற்றுள்ள தேவகூட ளாகிய எல்லாருடைய ஆபுதங்களும், ஒன்றையொன்று பிடித் தேவாஸுரபுத்தம் நடந்தபோதும், இந்த அபசுஞம டானதிலை காரற்று இடியுடன் அடித்தது எரிகொள ஆயிரக்கணக்காக விழுந்தன மேகமில்லாமலே ஆகாசத்தில் முழுகமுண்டாயிற்று தேவர்களுக்குத் தேவதையாகிய இந் ரகதத்தை வாழித்தான், தேவர்களுடைய புஷ்பமாலைகள் வ ஒளிகள் மாறின, பயங்கரமுள்ளவைகளாகிய பிரளயகால சள அதிக ரகதத்தை வருஷித்தன அவர்களுடைய உ கிரீடங்களைத் தூளிகள் கிளம்பி மூடின பிறகு, இந்திரன் தே ளுடன் கூடப் பயங்கரமான அபசுஞங்களைக்கண்டு ப பருஹஸபதியைப்பார்த்து, 'பகவானே! பயங்கரமான அ னங்கள் காரணமில்லாமல் உண்டாயிருப்பதென்ன? நமஸ தத்தில் எதிரக்கக்கூடிய சத்துரு யாரும் இருப்பதாச' என தெரியவில்லை' என்றுகேட்க, பருஹஸபதி, 'தேவேந்திர மஹாதமாக்களான வால்கிலயமஹரிஷிகளின் தவத்தினால் க முனிக்கு வினதையினிடம்பிறந்த புத்திரனும் நினைத்த ரூப பவனும் மிகுந்தபலவானுமாகிய கருடன் உன்னுடையகுற்ற லும் அஜாகிரதையினாலும் அமிரதத்தைக்கொண்டுபோக திருக்கிறான் பலவான்களுக்கெல்லாம் சிறந்தவனாகிய பக்ஷிர அமிரதத்தைக் கொண்டுபோவதற்கு ஸாமாததியமுள்ள அவனிடத்தில் எதையும் எதிர்பார்க்கிறேன், அவன் சாத் கூடாததையும் சாதிப்பான்' என்றுசொன்னா இந்திரன், இ சொல்கேட்டு, அமிரதம் காப்பவர்களைப்பார்த்து, 'மி பராகிரமமும் வன்மையுமுள்ள பக்ஷிராஜன் இவருள்ள தத்தைக் கொண்டுபோக ஆரம்பித்திருக்கிறான், இதோ உந் குத் தெரிவிக்கிறேன், தேவவீரர்களே! கவசங்களைத் தரி கொண்டும ஆபுதங்களை எடுத்துக்கொண்டும நீங்களெல்ல என ஆஜைப்படி அமிரதத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு அவன் ப காரமாகக் கொண்டுபோகாவண்ணம் காப்பாற்றுகள் உ டைய பலத்துக்கு ஒப்பில்லையென்று பருஹஸபதி சொல்லிய றா' என்று சொன்னான் அவ்வாறு இந்திரன் சொன்ன கேட்டு, தேவர்கள் வியப்புற்று, முயற்சியுடன் அமிரதத்தைச் ின்றனா வீரனாகிய இந்திரனும் வஜராயுதமெடுத்தாநின்றான் ஸாஹமுள்ள தேவஸுரேஷ்டர்களனைவரும் சிறந்த ஆபரண அணிந்து பிரகாசித்துக்கொண்டு, பொன்மயமானவையும் வை

ததவையும் மிகுந்தவிடெற்றவையுமான விசித்திரகவசன
மும், பிரகாசமுள்ளவைகளும் உறுதியுள்ளவையுமான கேடகந
மும், பாபபதற்கு உககிரமும் கூாமையுமான பறபல ஆபுதந
மும், நெருப்புப்பொறிகளும் ஜவாலைகளும் புகைகளும் உண்டா
சககரங்களுக்கும், இருப்புககட்டுத் தடிக்கலும், திரிசுலங்கல
கோடாலிகளையும், தீக்ஷணமான அநேகவித சகதி ஆபுதநகல
பளபளப்பான கத்திகளையும், பாபபதற்குப் பயங்கரமான
புதநகலையும், தங்கள் தேகங்களுக்கு ஏற்றபடி எடுத்தக
னும், பிரகாசிக்கின்ற அந்த ஆபுதநகளோடு அசசமின்றி
னா ஒப்பற்றபலமும் பராகிரமமும் ஒளியுமுள்ளவாகளும்,
தததைக் காப்பதில் உறுதியான மனமுள்ளவாகளும், ஜவ
ற அகனியைப்போல பிரகாசிக்கின்ற சரீரமுள்ளவாகளும்,
பரமுடைய நகரங்களைப் பிளப்பவாகளுமாகிய அந்தத்தேவா
அநேகலக்ஷம் பரிகாபுதநகள் நிறைந்த அந்தப்பெரியபுததத
வவவாறு நின்றனா அப்போது ஸ்வாயகிரணங்களிலுற பிர
கின்ற ஆகாசத்தின் மத்தியம் நழுவி விழுந்ததுபோலத்
தற்றது” எனறா

முப்பத்தோராவது அததியாயம்
ஆஸ்தீகபாவம். (தோடீச்சி)

(வாலகிலியர்களின் தவத்தினால் கருடன உண்டானது.)

சௌனகா, “ ஸௌதியே ! தேவேந்திரனிடத்தில் என்ன
மும், என்ன அஜாகரதையும் இருந்தன ? வாலகிலியர்களு
தவத்தினால் கருடருண்டானது எப்படி ? பிராமணரான
பருக்குப் பக்ஷிராஜா பிள்ளையானது எப்படி ? அந்தப்பக்ஷி
எல்லாப்பிராணிகளாலும் எதிரகக் முடியாமலும் வதஞ
ப முடியாமலும் ஆனது எவ்வாறு ? அந்தப் பக்ஷிராஜா
ததபடி ஸஞ்சரிப்பவரும் நினைத்தபடி சகதியுள்ளவருமாக
தது எப்படி ? இவை பூாவசரித்திரத்திற சொல்லப்படடிருந
நான கேடக விரும்புகிறேன் ” என்றுகேடக, ஸௌதி
ல்லலாரா

“ நீங்கள் என்னைக்கேட்டது புராணத்திலுள்ள விஷயந்தான்
மணரே ! இவற்றை நான் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன் , கே

ஆபரணமுதலியவை ஸ்வாயகிரணம் போலவும் இருப்பாபுதநகள்
மபோலவும் இருந்தனவென்பது கருத்தது

ஞம் பரஜாஸிருஷ்டி காததாவாகிய கஸ்யபா, புத்திரனை வி
யாகஞ்செய்யும்போது, ரிஷிகளும் தேவர்களும் கந்தாவா
உதவிசெய்தனா அதிலுந் திரனும் வால்கிலயரிஷிகளும் ப
முள்ள தேவகூட்டங்களும் ஸமிததுககள் கொண்டுவருவத
கஸ்யபரால் நியமிக்கப்பட்டனா இந்திரன் சகதியுள்ளவனாத
மலைபோன்ற ஸமிததுககட்டைத் தன் சகதிக்ருத்தககபடி
துககொண்டு அதிகஸரமயிலலாமல வந்தான் அப்போது கட
விரல நடுகையையவான குறிய சரீரமுள்ளவர்களும், ஒற்
பலாசககழியை அநேகாசோனது சம்பப்பவர்களும், அதன்பா
னூல தங்கள் அங்கங்கள் குன்றியிருப்பவர்கள் போன்றவர்க
ஜலம் நிறைந்த ஒருமாட்டுக்குள் படியில் கஷ்டப்படுகிறவர்க
சகதியற்றவர்களும், ஆகாரமில்லாதவர்களுமான ரிஷிகளை வழ
கண்டான் பராக்ரமத்தினால் காவமடைந்த இந்திரன், ஆ
யத்துடன் அவர்களெல்லாரையும் பாரத்துச் சிரித்து அவ
துத் தாண்டிக்கொண்டு வேகமாகச் சென்றான் பிறகு, அவ
கோபத்தோடும் மனத்தில் மிகுந்ததுகத்தோடும் இந்திரனு
பயத்தைத்தரத்தக பெரிய செய்கையைச் செய்ய ஆரம்பித்த
அந்தச் சிறந்த தவமுள்ள பிராமணர்கள், எந்தப்பிரயோ
திற்காக அநேக மந்திரங்களினால் சாஸ்திரப்படி அகனியில்
மஞ்செய்தாராகவென்பதைச் சொல்லுகிறேன், கேளும் 'உ
பும் சகதியுள்ளவனும், நினைத்தபடி ஸஞ்சரிப்பவனும், இந்தி
ருப் பயத்தைக் கொடுப்பவனுமாக மறறோ இந்திரன் எல்
தேவர்களுக்கும் இருக்கவேண்டும்' என்றும், 'சௌரயவீ
களில் இந்திரனைக்காட்டிலும் நூறுமடங்கு அதிகமுள்ளவனா
மனோவேகமுள்ளவனாகவும் பயங்கரனாகவும் நமமுடைய தவத்
பலனாக இப்போது உண்டாகவேண்டும்' என்றும் கிரியை
தனா, அதனை அறிந்த தேவராஜாவாகிய இந்திரன் மிகுந்தவ
முள்ளவனாகி உக்கிரமான தவமுள்ள கஸ்யபரைச் சரணம்
தான் இந்திரன் சொன்னதைக்கேட்டு, பிரஜைகளுக்குப் பிர
கிய கஸ்யபா, வால்கிலயர்களிடம் சென்று, 'நீங்கள் என்ன
விருமபி இந்த ஹோமகாரியத்தை ஆரம்பித்தீர்கள்? என்
சரியாகச் சொல்லுங்கள், நான் கேட்க விரும்புகிறேன்' எ
வால்கிலயர்களின் கிரியையின் முடிவைப்பற்றிக்கேட்க, அவ
ஸத்யவரதிகளான வால்கிலயர்கள், 'ஐஸ்வரயகாவத்தினால்
நும் தெரியாதபடிதான் தேவேந்திரன் புத்தியில் தோச்சியி
மல சிஷ்டர்களுடைய ஆசாரங்களை நினைத்து எங்களை அவ
தான் கஸ்யபரே! அவனுடைய அந்தக்காவத்தைக் கொடு

க நாங்கள் சாஸ்திரப்படி இந்தக் கிரியை ஆரம்பித்திருக்கிறோம்' என்றும், 'இப்படித்தான் ஆகவேண்டும்' என்றும் மறுபாழிகூறினா கஸ்யபா, நல்லவாரத்தைபுடன் அவர்களைப் பார்த்து, 'இவன் பிரம்மாவின்னுடைய கட்டளையினால் மூன்றுலோகங்களிலும் இந்திரனாக ஏற்பட்டிருக்கிறான் தபோதனாகளே! நீங்களும் இந்திரனாகக்காததான் முயற்சிசெய்கிறீர்கள், சிறந்தராகுகளே! பிரம்மாவின் சொல்லை நீங்கள் பொய்யாகச்செய்தலாகாது, உங்களுடைய இந்த எண்ணத்தையும் நான் பொய்யாகக் கண்டுகொண்டேன், மிகுந்த பலமும் தையமுமுள்ளவனும், உங்கள் கிரியையினாலுண்டானவனுமான புருஷன் பகவத்க்கு இந்திரனாக இருக்கட்டும், வேண்டுகொள்ளுகிற இந்த இந்திரனவியைத் தவிர நீங்கள் அனுகரஹ்ஞ் செய்யவேண்டும்' என்று நல்லவாரத்தைக் கச்ச சொன்னான்

இப்படி கஸ்யபரஹ் சொல்லப்பட்ட வால்கிலய மஹரிஷி, ரிஷிபுரேஷ்டராகிய கஸ்யபருக்கும்ரியாதையெய்து, 'ஸருஷ்டித்ததாவே! இந்திரனாகக்கவும் உமக்குப் புத்திரஸந்தானத்துக்கவும் நாங்கள்எல்லாரும் இதைச்செய்ய ஆரம்பித்தோம், இந்தக் கிரியையையப் பலனுடன் உமக்குக் கொடுத்தவிடுகிறோம், நீர் நாங்கள்எல்லாருக்கும் எப்படி இருக்குமானால் நன்மையென்று நானுகிறதோ அப்படியே செய்துகொள்ளும்' என்றுசொன்னார்கள் அந்தச் சமயத்தில், அழகும் குணமுமுள்ளவனும் புகழ்பற்றவருமான வினதையென்று பெயருள்ள தக்ஷபுத்திரியாகிய கஸ்யபாதனி, புத்திரனைவேண்டித் தவறுசெய்து நியமத்துடன் நானாகசெய்து நோன்பு நோற்றுத் தனக்குப் பிள்ளைபிறக்க வண்டுமென்று பரிசுத்தமாகத் தனபாததாவினிடஞ் சென்றாள் பிறகு, கஸ்யபா, அவளைப்பார்த்து, 'தேவியே! நீ விரும்பினகாரியம் நிறவேற்றப்போகிறது, வீரர்களும் மூன்றுலோகங்களுக்கும் ஈசராகருமாகிய இரண்டு புத்திரர்களைப்பெறுவாய், வால்கிலயுடைய தவத்தினாலும் என்னுடைய ஸங்கலபத்தினாலும் மூன்று லோகங்களும் கொண்டாடத்தக்க சிறந்தமஹிமைபுள்ள இரண்டு புத்திரர்களுண்டாவார்கள்' என்று சொல்லி, பகவானான கசியா, திருமபவும் அவளைப்பார்த்து, 'மிகப்பெரிய மேனமையைத் தந்தக்க இந்தக் காப்பத்தைத் தவறுதலில்லாமல் வைத்துக் கொள், ஒருபுத்திரன் உலகங்களினால் பூஜிக்கப்பட்டவனும் நினைத்தபடி ரூப்மெடுத்தக்கொள்ளுகிறவனும் வீரனுமான பகவியாகப் பிறந்து எல்லாப்பகவிகளுக்கும் இந்திரனாக இருக்கப்போகிறான்' என்றுசொன்னான் பிறகு, கஸ்யபா, அன்புடன் இந்திரனைப்பார்த்து,

‘மஹாபராக்ஷிமதாலிகளான இருவரும் உனக்குப் 1 பிராகாசனம் உனக்கு ஸஹாயாகளுமாக ஆவார்கள், புரந்தரவே அவர்களிடமிருந்து உனக்குத் தீவருவரது, இந்திரா! உனது ரம விலக்ககடவது, நீதான் இந்திரனாக இருப்பாய், இனி இவன் மாகப் பிரமமநிஷ்டாகளை நீ அவமதியாதே, சொல்லையே வஜ்ர யுதமாகவுடையவாகளும் பலமான கோபமுள்ளவாகளுமாகி பெரியோர்களைக் காவததினால் அவமானஞ்செய்வது தகாத என்று சொன்னா

அவா இவ்வாறு சொன்னபின், இந்திரன் அச்சத்தைவிட ஸவாககம் சென்றான் வினைதையும் தனகாரியம் நிறைவேறிய இல தருபதியடைந்தான், அப்படியே அருண்ணும் கருடருமாகி இரண்டு புத்திரரைப் பெற்றான் அவர்களுள் அங்கங்குறை அருணன் ஸூரியனுக்கு ஸாரதியான (தேவர்கள்) கருடரை பக்ஷிகளுக்கு இந்திரனாகப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்தனா பிரு புத்திரரே! அவர் செய்த இந்தப் பெரியகாரியத்தைக் கேளும்

முப்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்
ஆ ஸ தீ க ப ர வ ம் (தோடர்ச்சி)

(தேவர்கள் கருடரோடு யுத்தம்செய்து தோற்றது)

அதன் பிறகு, மஹாபலசாலியாகிய கருடர் அந்தச்சிறை மலையினின்றும் கிளம்பி விரைவாகத் தேவர்களிடம் சென்றா மிருந்த பலமுள்ள அந்தக்கருடரைக்கண்டு தேவர்கள் நடுங்கித் தால, ஆயுதங்களைக்கூட ஒருவரமீது ஒருவர் போட்டுக்கொண்டனர் அவர்களுள் மின்னலுக்கும் அகனிகுக்கும் ஸமானமாக ஒளியுள்ளவனும் மிகச்சிறந்த பராக்ஷமுள்ளவனும் அளவிடக் கூடாததன்மைபுள்ளவனுமாகிய பெளமனனென்பவன் அமிரத் துக்குக் காவலாக இருந்தான் அவன் சற்றுநேரம் ஒப்பற்ற யுதம்செய்தபிறகு, அவனை அந்தக்கருடர் சிறகுகளினாலும் மூக்கினாலும் நகங்களினாலும் குத்தி அடித்தார பக்ஷிராஜா பக்ஷிகளின் காற்றினால் மண்ணை மிகுதியாகக் கிளப்பி உலகங்களைப் பிரகாமிலலாமற செய்து அந்த மண்ணைத் தேவர்களினமேல் இறை தார அந்தத்தூளியினால் மறைக்கப்பட்ட தேவர்கள் திசைமயங்கி நின்றனர் இப்படித் தூளியினால் மூடப்பட்ட அமிரதாக்கை களுக்குக் கண்டெறியவில்லை இவ்வகையாகக் கருடர் ஸவாகக

1 அன்புள்ள ஸஹோதரர்களைப் போன்றவர்கள்

தக கலககினா, பக்ஷங்களினாலும் மூக்கினாலும் தேவர்களை அடித்த கிழித்ததா பிறகு, தேவேந்திரன் வாயுவைப்பார்த்து, 'இந்த ணமாரியைச் சீக்கிரம் விலக்கு மாருதனே! இஃது உனவேலை' என்று ஏவினான் அதன்பின், பலவானாகியவாயு தன் வன்மையில் அந்தத் தூளியை ஒதுக்கினான், பின்பு, இருளநீங்கினபோது தவர்கள் அந்தப்பக்ஷியை அடித்தனர் பலவானாகிய அந்தக் கருடா, தேவர்களால் அடிக்கப்பட்டபோது, எல்லாப்பிராணிக லும் நடுங்குமபடி ஆகாசத்திற் பெரியமேகமபோல மிக்ககாஜித ரா சிறந்த பராகிரமசாலியும் எதிரிகளான வீரர்களைக் கொல் பவருமாகிய பக்ஷிராஜா மேலேகினம்பினா தேவர்களுக்கும் மோ காசத்திற் கிளம்பியிருந்த அந்தக்கருடாமேல் கவசங்கள் தரித்த நதிராதி தேவர்களெல்லாரும் பட்டிசமென்னும் கத்திகள், பரிக மன்னும் ஆயுதங்கள், சூலங்கள், கதைகள் முதலிய அநேகவித யுதங்களைப் பிரயோகித்தார்கள் ஜவலிக்கின்ற அரத்தசுந்திர ணங்கள், ஸொயனைப்போற் பிரகாசிக்கின்ற சக்கரங்கள் முத லிய அநேக ஆயுதங்களைப் பிரயோகித்துத் தேவர்களால் நான்கு க்கங்களிலிருந்தும் அடிக்கப்பட்டும் பயங்கரமான யுத்தம்செய்து காண்டிருந்த கருடா அசையவில்லை வைனதேயா தம்முடைய ராகிரமத்தினால் எல்லாரையும் தவறிக் கிறவாபோல ஆகாசத் ல் நின்று சிறகுகளாலும் மார்பினாலும் தேவர்களை நாற்புறமும் ளளினா கருடரால் அடிக்கப்பட்டுத் தள்ளப்பட்ட அந்தத் தவர்கள், நகங்களினாலும், மூக்கினாலும் குத்தப்பட்டி ரகத்ததை குதியாகப் பெருக்கிக்கொண்டு ஒடினா மிகுந்த பராகிரம லர்களான தேவர்கள், கருடரால் பீடிக்கப்பட்டும், ஸாததியாக டும் கந்தாவார்களும் கிழக்கிலும், வஸுக்களும் ருதரர்களும் தெற் லும், ஆதிதயர்கள் மேற்கிலும், அஸுவினீதேவர்கள் வடக்கிலு மாக, யுத்தஞ்செய்கிற கருடரைத் திருமபித்திருமபிப் பார்த்துக் காண்டு, கூட்டமாக ஒடினார்கள் பக்ஷிராஜாவானவா, வீரனான ஸுவகாரதனோடும், ரேணுகனோடும், கரதனனோடும், சூரனான பன்னோடும், உலூகனோடும், ஸவஸனனோடும், நிமேஷனோடும், ரருஜனோடும், புளிநனோடும், யுத்தஞ்செய்தாரா, பிரளயகாலத் து கோபித்தசிவனைப்போல¹ சதருக்களை ஸமஹரிப்பவராகிய கருடா பக்ஷங்களாலும், நகங்கள் மூக்கு இவற்றின் துனிகளாலும் அந்தத் தேவர்களைப் பிளந்தாரா மிகுந்த பலமும் உதஸாஹமு

1 இங்கு, 'பரந்தப்' என்ற பாடங்கொண்டால் செளனகரை விளித்த தாம், அது பொருந்தாமையால் 'பரந்தப்' என்னும் பாடம் கொள்ளப் பட்டது

முள்ள அந்தத் தேவர்கள் அந்தக்கருடரால் அநேகவிதமாக அடக்கப்பட்டு ரகதப் பிரவாஹங்களைப் பொழிந்தனவென்று பெரியராமேசுவரர்களைப்போல விளங்கினா, கருடர் அவர்களைல்லாரைக்கொண்டு, அமிரதத்தை எடுப்பதற்காக அவர்களைத் தாண்டி நான்குபுறங்களிலும் பெரிய ஜவாலையுள்ளதும், ஜவாலையிலிருந்து ஆகாசத்தை எங்கும் தவிர்ப்பதுபோன்ற உகரமான கிரணங்களுள்ளதும், கடுங்காற்றினால் தூண்டப்பட்டதுமாக நார்புறமுடிகொண்டிருந்த ¹ அகனியைக் கண்டார் பிறகு, வேகசாரியும், மஹாத்மாவும், சதருக்களைப் பிடிப்பவருமாகிய பக்ஷிராவான கருடர் எண்ணுபிரதது நூறு வாய்களை எடுத்துக்கொண்டு அந்த வாய்களினால் நதிகளைக் குடித்து மறுபடியும் வேகத்துடன் சீக்கிரமாக வந்து அந்த ஜவலிக்கிற அகனியை அந்த நதிகளினால் ஜலங்களினால் நனைத்தார், அகனியை அவித்த பிறகு, உள்ளே புகுந்து வேசிப்பதற்காக ² வேறு சிறிய உருவம் எடுத்துக்கொண்டார்

முப்பத்துமூன்றுவது அதிகாரம்
ஆஸ்தீகபாவம் (தோடீச்சி)

(கருடர் அமிர்தமேடுப்பது)

அந்தப் பக்ஷிராஜர், மிகுந்த கிரணங்களினால் பிரகாசிக்கின்ற பொன்மயமான உருவத்தோடு வேகமானஜலம் சமுத்திரத்தினுள்ளே புகுவதுபோலப் பலத்தினால் பிரவேசித்தார் அமிரதத்தின் ஸம்பத்தில விடாமற் சுழன்றுகொண்டிருப்பதும், கூர்மையான முனையுள்ளதும், அகனியைப்போலவும் ஸ்ராயணப்போலவும் தேஜஸுள்ளதும், உகரமானதும், அமிரதத்தை எடுப்பவர்களைச் சேதிப்பதும், சுற்றிலும் கத்திமுனையுள்ளதுமாகிய இருபுச்சக்கரத்தை அவர் கண்டார், மிகவும் பயங்கரமான முள்ள அந்த யந்திரத்தைத் தேவர்கள் செய்தவைத்திருந்தனா அந்தப் பக்ஷிராஜர்வானவர் அதில் ஹைவதற்கு இவ்வெளியைப்பார்த்துக்கொண்டு தாம் சுற்றினார், ஒருநொடியில் சரத்தைக் குறுக்கிக்கொண்டு அதன் ஆரக்கால்களின் சந்திநுழைந்தார் அந்தச் சக்கரத்தின் கீழேயும் ஜவலிக்கிற அகனிகொப்பான ஒளியுள்ளவையும், மின்னலைப்போன்ற நாவுள்ளவையும், ஜவலிக்கிற வாயையும் ஜவலிக்கிற கண்களையுமுடையவையு

¹, ² இவ்வுள்ள அதிகபாடங்கள் விடப்பட்டன

நத சக்தியுள்ளவையும், கண்களில் விஷ்ணுள்ளவையும், மிக
பயங்கரமானவையும், எப்போதும் கோபமுள்ளவையும், பல
ளவையும், அமிரதத்தைக் காப்பதற்காக எப்போதும் சிவந்த
கருடன் இமைகொட்டாமலிருக்கின்றவையுமான இரண்டு
ஸாபபங்களைக் கண்டார அவவிரண்டிலும் எஃது ஒருவ
பாராததாலும் அவன உடனே நீறுகிவிடுவான அவற்றைக்
கருடா உடனே வருத்தத்தாடன், 'மிருதசக்தியுள்ள
த ஸாபபங்களை எவ்வாறு ஜயிக்கலாம்?' என அநினைத்து, அவ
னடையும் விலகருவதற்காக உடனே அவற்றின்கண்களில்
ப மண்ணைத் தூவி, தமமை அவை பாககமுடியாமற்செய்து
ற்றை எல்லாவிடத்திலும் அடிதகார அந்தக்கருடா மேலே
துகொண்டு, அவவிரண்டு ஸாபபங்களின் உடல்களையும்
தது, விரைவாக நடுவில்துணித்து, பிறகு அமிரதத்தினிடம்
லா உடனே, பலவாணம் பராகிரமசாலியுமான கருடா
கிருந்து அமிரதத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு யந்திரத்தைமுறித்து
வாக வெளியிலவந்தார குடிக்காமலே அமிரதத்தை எடுத்
கொண்டு சீக்கிரம் வெளியேபுறப்பட்டு ஸூரியனுடைய ஒளி
பும் மறைக்கின்ற தேஜஸோடு களைப்பில்லாமல் அங்கிருந்து
னறா

அப்போது அந்த வைனதேயா ஆகாயத்தில் விஷ்ணுவைச்
ததார அமிரதபானத்தில் ஆசைவையாத அந்தக் கருட
ய செய்கையினால் அழிவில்லாத தேவதையாகிய விஷ்ணு
வா ஸந்தோஷமடைந்து, அந்தப் புகழ்ராஜாவைப்பார்த்து,
'நான வரங்கொடுக்கிறேன்' என்று சொல்ல, அவா,
'கரு மேலே நான் இருக்கவேண்டும்' என்றும், 'நான் அமிரதம்
னாமலே ஜரையும் மரணமும் இல்லாமலிருக்கவேண்டும்' என
இரண்டு வரங்கள் விஷ்ணுவினிடம் கேட்டார விஷ்ணு, அந்
ருடனைப்பார்த்து, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று வரங்
டுத்தார அவவிரண்டு வரங்களையும் பெற்றுக்கொண்டு, கரு
விஷ்ணுவைநோக்கி, 'உமக்கும் நான் வரங்கொடுப்பேன்;
பானுகிய நீங்களும என்னைக் கேட்கவேண்டும்' என்று சொல்ல,
'ஹ், அந்தமஹாபலசாலியாகிய கருடரைத் தமக்குவாஹனமா
க்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார பகவானுனவா
லையிருப்பாயென்று சொன்னதற்காகக் கருடரைக் கொடியாக
செய்துகொண்டார மிருநத வேகசாலியான அந்தக் கருடா,
வாரே ஆகட்டும்' என்று பகவானுன் விஷ்ணுவுக்குச் சொல்லி
டு, வேகத்தினால் வாயுவைத் தோலவியடையச் செய்பவராய

விரைவாகச்சென்றா அமிரதத்தை எடுத்துக்கொண்டு போக
அந்தப்பக்ஷிஸரேஷ்டரைக் கோபத்துடன் இந்திரன் வஜராயு
தினால் அடித்தான் பக்ஷிஸரேஷ்டராகியவருடா, அந்தக்க
யான யுத்தத்தில் அப்படி வஜராயுத்ததால் அடிக்கப்படும்,
துக்கமொண்டு அந்த இந்திரனைப்பார்த்து, 'ஓ! இந்திரனே!
வஜராயுதம் யாருடைய உடம்பின் எலும்பிலிருந்து உன்
னதோ அந்தரிஷிக்கும் இந்தவஜராயுத்ததிற்கும் உனக்கும்
யாதைசெய்வதற்காக ஒற்றையிறகை இதோ விடுகிறேன், இ
மற்றொருகோடியை நீ பாரக்கமாட்டாய், வஜராயுதம் விழு
னால் எனக்குச் சிறிதும் உபத்திரவமில்லை' என்று நயமான
லாகச் சொன்னா

இவ்வாறுசொல்லி, உடனே அந்தப்பக்ஷிராஜா ஒருசிற
உதிரத்தார அவரால் உதிரக்கப்பட்ட அந்தமிக்கசிறந்த சிற
கண்டு அதன் அழகானருபத்தைப்பார்த்து எல்லாதேவர்களும்
'இவா ஸுபாணா' என்று கருடனுக்குப் பெயரிட்டனா
தப் பெரிய ஆச்சரியத்தைக்கண்டு, ஆயிரங்கணக்கான இந்த
இந்தப்பக்ஷி மஹாபூதமென்று நினைத்து, அவரைநோக்கி, 'ப
ராஜே! எல்லாவற்றிலும் சிறந்த உமது வலிமையைப் ப்
விருமபுகிறேன், உமமுடன் அழிவிலலாத ஸநேஹத்துக்
அபேக்ஷிக்கிறேன்' என்றான்

முப்பத்துநான்காவது அத்தியாயம் ஆ ஸ தீ க பா வ ம் (தோடீச்சி)

(இந்திரன் கருடனோடு ஸநேஹஞ்செய்ததும், வினதையின்
அடிமைத்தனம் நீங்கியதும்)

இப்படிச்சொன்ன இந்திரனுக்கு, கருடா, 'தேவ
புரந்தரனே! நீ விருமபுகிறபடி எனக்கும் உனக்கும் ஸநே
மிருக்கட்டும், என்னுடையபலம் பெரிதெனலும் தாங்கள்கூட
தெனலும் நீ அறியவேண்டும் தேவஸரேஷ்டனே! யே
யர்கள் தங்கள் பலத்தைக்குறித்துத் தாங்கள் ஸலாகிப்
இல்லை ஆனால், காரணமில்லாமல் ஸதுதிசெய்வன, த
உடனே தூஷணைக்கிடமாகிறான். ஸவாககத்துக்கு ஸஸ்வர
பிறா கேட்டபின் தன் குணங்களைப்பற்றியும் சொல்ல
தானாகச் சொல்வது தகாது ஸநேஹிதனே! நீ கேட்டதன

ஹிதனென்றுநினைத்துநான் உனக்குச் சொல்லுகிறேன் நிஷணமாக ஒருவன் தன்னைத் தானே சிலாகித்துக் கொள்ளலாகுமா இரத்திரனே! மலைகள், காடுகள், கடல்களடங்கிய இரத்திரமியையும், இதிலிருக்கின்ற உன்னையும் ஒரு சிறகினால் தவென, அல்லது ஜங்கமங்களும் ஸ்தாவரங்களும் அடங்கியவைகள் எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகச்சேர்த்து, ஸரமயிலலாமலபேன இஃது என்னுடைய பெரியபலமென்று அறி' என்று சொன்னான்

சொன்னாரே! இவ்வாறு சொன்னபின், அந்த வீரரான கருடபாபாத்து, சிறந்த ஐஸ்வர்யமுள்ளவனும், எல்லாலோகங்களுக்களமை செய்கிறவனும், பிரபுவும், கிரீடதாரியுமாகிய தேவேந்திர, 'நீர் சொல்வது சரி, உமமிடத்தில் எல்லாம் இருக்கக்கூடியதே, இப்போது என்னுடன் நீர் மிகமேலான ஸநேஹத்தை உறுதுக்கொளவீராக அமிரத்தத்தினால் உமக்கு உபயோகமில்லிருந்தால் அதை எனக்குக்கொடும, ஏனெனின், நீர் இந்த உறுதுத்தை யாருக்குக் கொடுப்பீரோ அவர்கள் எங்களைப் பிடிப்பார்கள்' என்று சொன்னான் அதற்குக் கருடா, 'ஒரு பிரஜைதனைக்குறித்து நான் இந்த அமிரத்தத்தைக் கொண்டு கிறேன் நான் இந்த அமிரத்தத்தை யாருக்கும் உண்பதற்குக் கூடேன் ஸஹஸராகூஷனே! ஸவாககலோகத்துக்கும் ஈஸ்வரனே! இதை எங்கே வைக்கிறேனோ அங்கே நீ வந்து உடனே இதை உறுதுக்கொண்டுபோகலாம்' என்று சொன்னான் இரத்திரன், 'ஐஸ்வேஷ்டரே! உமமுடைய இரத்தச்சொல்லினால் நான் ஸநேஹமுடையதேன் உமக்கு வேண்டியவரத்தை என்னிடம் உறுதுக்கொள்ளும்' என்றான் இப்படி இரத்திரன் சொன்னபின், 'நான், கதருவின் புத்திரர்களையும் அவர்கள் மோசமாகத் தமரகார அடிமையாக்கச் செய்த காரணத்தையும் நினைத்து, இரத்திரனே! நான் எல்லாவற்றிற்கும் பிரபுவாக இருந்தாலும் மனிதத்தில் வரமயாசிக்கிறேன் மிருதவலிமைபுள்ள ஸாபபந' எனக்கு ஆகாரமாகக்கூடவன்' என்று சொன்னான் பிறகு, 'நான், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொல்லி, தேவதேவ யோசேஸ்வரரும், மஹாதமாவுமாகிய விஷ்ணுவின்மீடம் பாராளு அவரும் கருடன் சொன்னபிரகாரமே அந்த அமிர எடுத்துக்கொள்ளும் விஷயத்தை ஒப்புக்கொண்டார் அதன் , பெருமை பொருந்திய தேவேந்திரன், அந்தக் கருடரை முத்து, 'அமிரத்தத்தை நீர் வைத்தபின் எடுத்துக்கொள்ளுகி' என்று மறுபடியும் சொன்னான்.

அதன்பின், கருடா வேகமாகத் தாயாரிடம் வந்து விநோகிட்டு நமஸ்காரம்செய்து, 'அம்மா! சிறந்ததவமுள்ளவரே தேவலோகத்திலிருந்து, இந்த அமிரதத்தை இப்போது நமது கொண்டு வந்திருக்கிறேன் இதன்மேல் நான் என்னசெய்யவேண்டும்? கட்டளையிடவேண்டும்' என்றுசொன்னான் வினதை, 'பரணே! உன்னுடைய இந்தச் செயல்கையினாலே நான் ஸந்தோஷ அடைந்தேன், நீ மூப்பும் இறப்புமில்லாமல் தேவர்களுக்கு அன்புறுகக்கூடியவாய்' என்றுசொன்னான் பிறகு, கருடா மிகு மகிழ்ச்சியடைந்து, ஸாப்பங்களைப்பெல்லாம் நோக்கி, ஸாப்பங்களே! இதோ அமிரதம் கொண்டு வந்திருக்கிறேன், உங்களுக்காகத் தாப்பைகளில் வைக்கிறேன், நீங்கள் ஸநானம் பண்ணுகளாகளான காரியங்களைச் செய்து, பிறகு இதை உண்கள, நீங்கள் இங்கே உட்காராது அப்போது சொன்னசொல்படி எனமாதா இந்த நிமிஷம் முதல் அடிமையிலலாதவரே வேண்டும், உங்களுடைய சொல்லின்படி நான் இதைக் கொண்டு விட்டேன்' என்று சொன்னான் உடனே, ஸாப்பங்கள், 'அடியே ஆகட்டும்' என்று கருடருக்கு மறுமொழிசொல்லி ஸநானம் செய்யப்போயின் இந்திரனும் அமிரதத்தை எடுத்துக் கொண்டு திருமபவும் ஸவாககம் சென்றான்

அதன்பின், ஸாப்பங்கள் ஸநானமும் ஜபமும் மங்களாசகங்களுஞ் செய்துவிட்டு ஸந்தோஷத்துடன் அமிரதத்திற்காக அட்டம் வந்தன அமிரதம் சாப்பிடுகிறவிஷயத்தில், 'நான் முன்னாள் நான் முன்னே' என்று சொல்லிக்கொண்டு ஒன்றுக்கொன்று முந்தி முந்தி அமிரதம்வைத்திருந்த தாப்பைப்பரப்பினிடம் வந்தன அமிரதம் அபஹரிக்கப்பட்டதைக்கண்டு ஸாப்பத்தாங்கள் செய்த மோசததுக்காகப் பிரதிமோசம் செய்யப்பட்டுத் தென்று தெரிந்துகொண்டு, 'இஃது அமிரதமிருந்த இது என்று தாப்பங்களை அப்போது நக்கின அவ்வாறு தாப்பத்தினைத்தினால் ஸாப்பங்களின் நாகுக்குகள் இரண்டாகப் பிளப்பட்டன அமிரதம்பட்டதனால் அந்தத் தாப்பங்கள் பரிமாறப்பட்டன ஸமாததரே! நாகங்கள், வினதையின் அடித்தனமையை நீக்கி ஏமாந்து கருடருடையபலத்தை நினைத்தாங்கக்கூடாத வயஸினத்தையடைந்தன அந்த மஹாதமாவ கருடரால் இவ்வாறு அமிரதமும் தேவலோகத்திலிருந்து ஹரித்துக்கொண்டு வரப்பட்டது ஸாப்பங்களும் இரப்ப நாவுள்ளவைகளாகச் செய்யப்பட்டன பிறகு, கருடனின் மகிழ்ச்சியுடன் ஸாப்பங்களைப் பக்ஷித்துக்கொண்டும் தாயாரு

அந்தக்காட்டில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டும் பக்ஷிகளால் விசேஷ-
கப் பூஜிக்கப்பட்டவராய் விருத்தியடைந்த கீர்த்தியினால்
நாதையை மகிழ்வித்தாரா பிராமணரேஷ்டர்களுடைய ஸபை
ய்ப்போதும் இந்தக்கதையைக்கேட்பவனும் படிப்பவனுமாகிய
நணியசாலியான மணிதன் மஹாத்மாவான கருடருடைய
வகீரத்தனத்தினால் நிச்சயமாக ஸ்வாகமடைவான்” என்றான்.

முப்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம் ஆஸ்தீகபாவம் (தோடீச்சி)

(சௌனகருக்கு ஸ்மதபுத்திரர் ஸரீப்பங்கலிள் பெயர்களை
உரைப்பது)

சௌனகா, “ஸ்மதபுத்திரரே! ஸாபபங்களைத் தாயார்
தத்தற்கும், வினாதையைப் புத்திரனாகிய அருணன் சபித்ததற்-
காரணம் சொன்னார் அப்படியே கதருவுக்கும் வினாதைக்கும்
ததா வரம்கொடுத்ததும், வினாதையின் புத்திரர்களாகிய 1 அரு-
ன கருடன் எனனும் இரண்டு பக்ஷிகளின் பெயர்களும் சொல்-
பட்டன ஸாபபங்கலினுடைய பெயர்களைமட்டும் நீர் சொல்ல-
லலை முக்கியமான பெயர்களைமட்டுமாவது, (சொல்லவேணா-
) நான்கள் கேட்க விரும்புகின்றோம்” என்று கேட்க, ஸ்மத-
புத்திரர் சொல்லலானான்

“தபோதனரே! ஸாபபங்கன் அதிகமாகையால் எல்லாவற்-
றுடைப பெயர்களுமும் நான் சொல்லமுடியாத முக்கியமான
யார்களைமட்டும் நான் சொல்லுகிறேன், கேளும சேஷன்
தலிற் பிறந்தவா, அவருக்குப்பின் வாஸுகி, ஐராவதன், தக்ஷ-
ர, காராகசோடகன், தனஞ்சயன், காளியன், மணிநாகன், ஆபூந-
ன், பிஞ்சரகன், ஏலாபதன், வாமனன், நீலன், அநீலன், கல்-
ஷன், சபலன், ஆரயகன், உக்கிரகன், கலசபோதகன், ஸும-
ந, ததிமுகன், விமலபிண்டகன், ஆபதன், கோடரகன், சங்கன்,
லிசிகன், நிஷ்டானகன், ஹேமகுஹன், ஹேமஷன், பிங்கலன்,
ஹயகாணன், ஹஸ்திபதன், முதகரபிண்டகன், சுமபலன், அஸ்-
ரன், காலீயகன், வருத்தன், ஸாவரத்தகன், பத்மாகனென்று
யருள்ளவரிருவா, சங்கமுகன், சுஸ்மாண்டகன், கேசுமகன்,
ஸ்டாரகன், கரவீரன், புஷ்பதமஷ்டான், பிலவகன், பிலவ-
னந்ரன், முஷிகாதன், சங்கசிரஸ், பூணபத்திரன், ஹரித்திர-

1 சூரியனுடன் ஆகாசத்திற் பறப்பதினால் அருணனைப் பக்ஷி எனபா-

கன, அபராஜிதன, ஜயோதிகன, ஸ்ரீவஹன, கௌரவயன, திரு
ராஷ்டிரன, மிகுந்தசக்தியுள்ள சங்கபிண்டன, வீரஜஸ, ஸுபா
மிகுந்தசக்தியுள்ள சாலிபிண்டன, ஹஸ்திபிண்டன, பிடரக
ஸுமுகன, கௌணபாசனன, குடரன, குஞ்சரன, பிரபாகர
குமுதன, குமுதாக்கன, தித்திரி, ஹலிகன, காததமன, பகுபு
கன, காககரன, அகாககரன, குண்டோதரன, மகோதரன ஆக
இந்தப் பிரதானமாயுள்ள நாகங்களின் பெயர்களைச் சொன்னே
பிராமணஸரேஷ்டரே! மிகுதியாயிருப்பதினால் மற்றவற்றின் பெ
யர்களைச் சொல்லவில்லை தபோதனரே! இவற்றின் ஸந்ததிகளு
ஸந்ததிகளின் ஸந்ததிகளும் எண்ணமுடியாதவையென்று நி
தது, அவற்றை நான் சொல்லவில்லை இந்த ஸாப்பவமசங்களி
அநேகமாயிரங்களும், பததுலக்ஷங்களும், பததுக்கோடிகளுமிரு
கின்றன தபோதனரே! அவற்றைக் கணக்கிடமுடியாது” என்று

முப்பத்தாறுவது அததியாயம்
ஆ ஸ தீ க பா வ ம். (தோடாச்சி)

(ஆதிசேஷன் பூமியைத் தரித்தது)

சௌனகா, ஸூதகுமாரரைப்பார்த்து, “ஐயா! சிறு
சக்தியுள்ளவையும் வெல்லக்கூடாதவையுமான நாகங்களைக் கூ
னீர் அவை அந்தச் சாபத்தையறிந்தபிறகு, மேலே ஏன்
செய்தனர்?” என்று கேட்க, ஸூதா சொல்வாராயினர்

“அந்த நாகங்களுக்குள் பெருங்கோத்திபெற்ற சேஷபகவா
கதருவைவிட்டு நீங்கிக் காற்றைப் புசித்துக்கொண்டு உறுதியா
நியமத்தோடு உக்கிரமான தவஞ்செய்தார் கந்தமாதன பாவத்
திறகும், பதரிகாஸரமத்திறகும், கோகாணசேஷத்திரத்திறகு
புஷ்கரசேஷத்திரமென்கிற அரண்யத்திறகும், இமயமலையின் ச
வுககும், இன்னும் பற்பலபுண்ணியதீர்த்தங்களுக்கும், சேஷத்திர
களுக்கும் போய்த் தனிமையாயிருந்துகொண்டு, நியமத்தைவிட
மற்ற புலன்களையடக்கித் தவஞ்செய்தார் உக்கிரமான தவ
செய்கிறவரும், மாமஸம் தோல நரம்பு எல்லாமுலாதவருட
ஜடையும் மரவுரியும் தரித்தவருமாகிய அந்த ரிஷியான ஆதிசே
ஷைப் பிரமமா கண்டார் உறுதியைவிடாமல் தவஞ்செய்த அந்
ஆதிசேஷனைப்பார்த்துப் பிரமமாவானவா, “சேஷனே! குற்றம்
றவனே! நீ என்னசெய்கிறாய்? பிரஜைகளுக்குக் கேடும்த்தைச்செய்
நீ கடோரமான தவத்தினால் பிரஜைகளைப்பீடிக்கிறாய், சேஷனே

மனதிலிருக்கிற விருப்பத்தை எனக்குச்சொல்' என்று ட்டார அதற்குச் சேஷன், 'என்னுடைய சொந்தஸ்தோடு கள்ளொரும புத்திக் குறைவானவர்கள், அவர்களுடன்கூடி ப்பதற்கு நானவிரும்பவில்லை, அதற்குத் தாங்கள் உத்தரவு க்கவேண்டும், அவர்கள் ஒருவரையொருவர் சத்தருவாக தது எப்போதும் பொறுமைப்படுகின்றனர், அதனால், அவர் பபராககாமலிருக்கவேண்டுமென்றே நான்தவஞ்செய்கிறேன், ர்கள் வினதையிடத்தும் அவன்பிள்ளையிடத்தும் பொறுமைப் கிறார்கள், மேலும், எங்களுடைய மறறொருபிராதாவாகிய கரு, ஆகாசத்திற் சஞ்சரிப்பவன், அவனை எப்போதும் துவேஷிக ற்னர், அவனுக்கு மஹாத்மாவும் எங்கன்பிதாவுமாகிய கரய் வரங்கொடுத்திருப்பதனால், அவன் மிகுந்த பலமுள்ளவனா க்கிறான், அதனால் நான் தவஞ்செய்து மறறொருஜன்மத்திலும் க்கு அவர்களுடன் ஸம்பந்தம் இல்லாமலிருக்கும்படி இந்தத் தத்தை விட்டுவிடப்போகிறேன் என்றார்

இப்படிச்சொல்லுகின்ற சேஷன்பபராதது, பிரமமா, 'சேஷ ! உன்பிராதாகள் எல்லாருடைய நடைகளும், தாயார விஷ தில் அபராதஞ் செய்ததனால் அவர்களுக்குப் பெரியபயம் நதிருப்பதும் எனக்குத்தெரியும், நாகனே! இதற்குப்பரிஹா ம முன்னமே செய்யப்பட்டிருக்கின்றது உன்ஸ்தோதரவெல் லையும் குறித்து நீ வயஸன்பப்படவேண்டாம் சேஷனே! நீ மபுகிற வரத்தை என்னிடம் கேட்குகொள் உன்னிடத்தில க்கும் மிகுந்த பிரீதியிருப்பதனால் வரங்கொடுப்பேன் ஸாப்ப ரஷ்டனே! நல்லவேளையாக உன்னுடையபுத்தி தாமத்தில பிர தத்திருக்கிறது, மேனமேலும் உன்புத்தி தாமத்திலேயே லும்உறுதியாக இருக்கக்கடவது' என்றார் பிரமமா இப்படிச் ஸல், சேஷன், 'பிதாமஹரே! தேவரே! இந்த வரம்தான் ரவேண்டினது ஸர்வரே! எனபுத்தி தாமத்திலும் சாந்தியி' தவத்திலுமே உதஸாஹப்படக்கடவது' என்று சொன்னார், அதைக்கேட்டு, பிரமமதேவா, 'சேஷனே! உன்னுடைய த இந்திரியஜயத்தினாலும் மனோஜயத்தினாலும் தருபதியடைந க்கிறேன் பிரஜைகளுக்கு ஹிதமானதொன்றை நான்கொல்லு றன், அதை என்கொற்படி நீ செய்யவேண்டும் சேஷனே! களும் வனங்களும் ஸமுத்திரங்களும் கிராமங்களும் தோட்டங் ம நகரங்களும் கிரமபியிருப்பதினால் அசைகின்ற இந்தபபூமி , அசையாமலிருக்கும்படி நீ செவ்வையாகத் தாங்கிக்கொண் ' என்றுசொல்ல, அதுகேட்ட சேஷன், 'வரங்கொடுப்பவ

ரும் பூமிகும பிராணிகளுக்கும் உலகங்களுக்கும் பதியுமா பிரமமதேவரான நீங்கள் எப்படிச் சொல்லுகிறீர்களோ அப்படியே பூமியை அசையாமல்தாங்குகிறேன், பிரமமதேவரே! என அந்தப்பூமி மாரகம் கொடுக்கட்டும்' என்று கேட்டார் அக்குப பிரமமா, 'நாகராஜனே! நீ பூமியின் கீழேபோ, பூமி தானே உனக்கு மாரகத்தைக்கொடுக்கும், சேஷனே! நீ இப்பூமியைத் தாங்குவதனால் எனக்குப் பெரிய பிரியமான காரியம் செய்யப்பட்டதாகும்' என்றார் நாகராஜர்களுக்குள் ஜயே நாம் ஸமாததருமாகிய ஆதிசேஷன் அப்படியே மாரகத்தை உண்டுபண்ணிக்கொண்டு பூமியின்கீழே பிரவேசித்தது நிகழ்கொண்டு ஸமுதரங்களாற் சூழப்பட்ட இந்தப்பூமிதேவியைப் புறமும்பிடித்துக்கொண்டு சிரஸினால்வஹிக்கிறார் பிரமமா, 'ஹரேஷ்டனே! நீ ஸ்ஹாயமில்லாமல் இந்தப் பூமிமுழுவதையும் அநேகமசிரஸுகளினால் அசையாமல் வஹித்துக்கொண்டு, பின்பேபோலவும் இந்திரனேப்போலவும் காப்பாற்றுவதனால், நீ இவ்வகவும் தாமதேவதையாகவும் இருக்கிறாய்' என்று சொன்னான்

இவ்விதமாகச் சக்திமானாகிய ஆதிசேஷனென்னும் நாரபிரபுவாகிய பிரமமாவின்னுடைய ஆஜ்ஞையினால் ஸ்ஹாயமில்லா பூமியை வஹித்துக்கொண்டு பூமியின்கீழிருக்கிறார் அப்பேதேவஹரேஷ்டராகிய பகவானான பிரமமா, வினதையின் புத்தராகிய கருடனையும் ஆதிசேஷனுக்கு ஸநேஹிதராகக் கொடுத்த ஆதிசேஷன் போனபிறகு, மிகுந்த பலமுள்ள வாஸுகி, தேவர்களினால் இந்திரன் பட்டாபிஷேகஞ் செய்ப்படுவதுபோல நான்களினால் அபிஷேகம் செய்யப்பட்டான்

முப்பத்தேழாவது அத்தியாயம்
ஆ ஸ தீ க ப ர வ ம். (தோடீச்சி)

(நாகரீகன் சாபவிமோகனத்தீர்த்த உபாயம் ஆலோசிப்பது)

ஸ்ரீஹாரபாரதமான வாஸுகி, தாயாரிடமிருந்துவந்த தச்சாபத்தைக் கேட்டு, இந்தச் சாபம் எப்படிப் பலிக்க விரைக்குமென்று சிந்தித்ததான் பிறகு, அந்தவாஸுகி, தானையே முக்கியமாகக்கொண்ட ஐராவதன் முதலிய ஸ்ஹேதாபிஷேகங்களால்லாருடனுங்கூட ஆலோசனை செய்யும்போது, 'சூரியல்லாதவர்களே! இந்தச் சாபம் எவ்விதமாகச் சொல்லப்பட்டதோ அஃது உங்களுக்குத் தெரியும் நாம் ஆலோசித்து அந்தச் சாபத்தை விடுவிகக் முயலவோம் எல்லாச் சா

கரும் நிவிததியுண்டு தாயின சாபத்துக்கு விடுதலை எங்கு
லை அழிவிலலாதவரும் அளவிடக்கூடாதவருமாகிய பிரமம்
வாமுனபாக நாம சபிக்கப்பட்டோமென்பதைக் கேட்டுத்
த எனமனத்தில் நடுக்கமுண்டாகிறது இது நமமெல்லாராக
நாசமாக வந்திருக்கிறதென்பது நிச்சயம் குணமில்லாத
வினா மிக்ககடுமையான சாபம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது
த அழிவிலலாத பிரமம்தேவா இவன் சபிப்பதைத் தடுக்கா
பாரா ஆகையால், இப்போது ஸாப்பங்களுக்கெல்லாம்
மம் எப்படியுண்டாகுமென்பதைக் குறித்து ஆலோசனை
பேரம் இந்தக்கெட்காலம் நமமை ஆக்கிரமிக்காமலிருக்க
ணும் நமக்குள் எல்லாரும் புத்திராலிகள், பேசத்தெரிந்த
கள் முன்பு தேவர்கள் குகைக்குள் மறைந்து காணாமற்போன
னியைக் கண்டுபிடித்ததுபோல நாமும் ஸாப்பங்களின் நாசத்
துக் காரணமாக ஜன்மேஜயன் செய்யும் ஸாப்பயாகம் நடவாத
பும் நமக்குத் தீங்குநேரிடாதபடியும் நமமைச்சாபத்திலிருந்து
வித்துக்கொள்வதற்கு உபாயத்தை ஆலோசித்துத் தெரிந்து
ளவோம்' என்று சொன்னான்

உடனே, மந்திராலோசனையில் ஸாமாததியமுள்ள கதருவின்
திராகளெல்லாரும் ஒன்று சேர்ந்து, 'அப்படியே ஆகட்டும்'
று சொல்லி, அங்கே அவரவர்களுக்குள் நிச்சயஞ்செய்து
ண்டனா அவர்களிற சிலநாகுகள், 'நாம பிரமணஸுரேஷ்
களாக ரூபமெடுத்துக்கொண்டு, ஜன்மேஜயனிடம் யஜ்ஞம் நட
மலிருக்கவேண்டுமென்று பிணைக்கேட்போம்' என்றனர் மற்
சில நாகுகள், தங்களைச் சிறந்த அறிவுள்ளவர்களாக நினைத்து,
மெல்லாரும் ஜன்மேஜயராஜாவுக்கு நிரம்ப நம்பிக்கையான மந
களாயிருப்போம், அவன் எல்லாக்காரியங்களிலும் பிரயோஜ
நிச்சயிப்பதைப்பற்றி நமமைக் கேட்பான், அப்போது

நம் நடவாதபடி புத்திசொல்வோம், புத்திமான்களுக்குட்
ந்தவனாகிய அநதராஜா புத்திமான்களாகத் தன்னால் மதிக்கப்
பற்ற நமமை யஜ்ஞத்தைக் குறித்து நிச்சயமாகக் கேட்பான்
அது கூடாதென்று, இம்மையிலும் மறுமையிலும், அநேகங்
டிய பாப்பங்களைக் காண்பித்து, அநேகயுகங்களாலும்காரணங்
ாலும் அநதயஜ்ஞம் நடவாதபடி சொல்லுவோம் அல்லது,
பயாகளு செய்யும் முறைதெரிந்தவனும் ராஜகாரியத்தில் நன்
யைக் கருதுகிறவனுமாகிய எந்தப் புரோஹிதன், அநத யஜ்
திற்கு ஏற்படுவானே அவனை ஒரு ஸாப்பங் கடிக்கட்டும், அவன்
நதுபோவான், யஜ்ஞஞ்செய்கிறவன் இறந்துபோனால் அநத யஜ்

ஞம் நடவாது இன்னும் ஸாப்பயாகம் தெரிந்தவர்களாக ரீ தவிகளுக்கள் யாவந்தபோதிலும் அவர்களெல்லாரையும் தது விடுவோம் இவ்வாறு காரியங்கள் விதித்தியாய்விடும்' எனா தாமத்திறித்தமுள்ளவர்களும் தையுள்ளவர்களும் மறறும் சில நாகர்கள், 'நீங்கள் சொன்ன இந்தப்புத்தி சரியை பிரமமஹத்தி செய்வது நல்லதாகாது வயசனமவந்தபோது மையாக நல்லதாமத்தைக்கொண்டு சரியான பரிஹாரமசெய சிறந்தது அதாமம் அதிகரித்திருப்பதானது உலகத்தையெம் மழித்ததுவிடும்' என்றனா இன்னும் சிலநாகர்கள், 'நாம் மி லுள்ள மேகங்களாக ஆகி ஜவலிக்கின்ற அகனியை மழையி ஁வித்ததுவிடுவோம்' என்றும், வேறு சில நாகஸுரேஷ்டர்கள், ' திரியில் அங்கிருப்பவர்கள் அயாந்திருக்கையிற்போய், யஜ்ஞ திரங்களைச் சீக்கிரத்தில் எடுத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டும் படிச் செயதால் அதற்கு விகினம் வந்துவிடும் அல்லது, யஜ்ஞத்தில் ஸாப்பங்களைல்லாம நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆ ணக்காகவும் ஜனங்களைக் கடிக்கட்டும் இப்படிச் செய், நமக்குப் பயமுண்டாகாது அல்லது, ஸாப்பங்கள் எ லுக்காரங்களையும் கெடுக்கத்தக்க தங்கள் மூகத்திரத்தினும் டையினும் வித்தஞ்செய்யப்பட்ட போஜனத்தைக் கெடு விட்டும்' என்றனா அங்கே இன்னும் சில நாகர்கள், 'ந அந்தராஜாவுக்கு ரீ தவிகளுக்களாக இருப்போம் தச்சு கொடுக்கவேண்டுமென்றுசொல்லி யாகத்துக்கு விகனஞ் லோம் நமக்குட்பட்ட அந்த அரசன் நாயகேடத்தை லாம் செய்வான்' என்றனா அவர்களுள் மறறும் நாகர்கள், 'ராஜா ஜலக்கிரீடை செய்யும்போது, நமமி கிய பாதாளத்துக்குக் கொண்டுவந்து கட்டிவிடுவோம் போது அந்த யஜ்ஞம் நடவாது' என்றனா தங்களைத் தெவர்களாக நினைத்த இன்னும் சிலநாகர்கள், 'அந்தராஜா பிடித்துக்கொண்டு உடனே கடித்துவிடுவோம் இப்படியா காரியமாகிவிடும் அந்தராஜா இறந்தபோனால், அநாததங்க லோ வெட்ப்பட்டதாகும் வாஸுகியே! எங்கெல்லாரும் முடிவான ஆலோசனைகளும் இவைதாம் ராஜாவே! இதன் உனக்கு எது ஸம்மதமோ அதைச் சீக்கிரம் செய்யவேண் என்றனா

இவ்வாறுசொல்லிவிட்டு, நாகர்கள் ஸாப்பராஜாவ வாஸுகி (சொல்வதை) எதிர்ப்பாரத்துக் கொண்டா வாஸுகியும் தான் செவ்வையாக ஆராயந்து

நாகளைப் பார்த்து, 'நாகாகளே ! நீங்கள் செய்யவேண்டு
மாறு நினைத்த இந்ந ஆலோசனை நன்மையைத் தரத்
தன்று எவ்வாறாகாங்களும் சொன்ன ஆலோசனையும் எனக்
பிழைக்கவில்லை மேற்சொன்ன ஆலோசனையில், உங்களுக்கு
மாகச் செய்யத்தக்கது என்ன இருக்கிறது ? நாகாகளே !
நாதமாவான கசியப்பரை ஸ்ரேஷ்ணததுடன் வேண்டிக்கொள்வது
எனக்கும் என்னைச் சோந்த உங்களுக்கும் நன்மையென்று
ககிறேன் என புத்தி நீங்கள் சொன்னவற்றில் ஒன்றையும்
யலாமென்று நினைக்கவில்லை உங்களுக்கு எது நன்மையாக
கருமோ அதை நான்தானே செய்யவேண்டும் இதனால், நான்
யும் சஷ்டப்படுகிறேன் நன்மையும் தீமையும் என்னைப்
றுத்தவை' என்று சொன்னான்

முப்பத்தேட்டாவது அததியாயம்

ஆஸ்தீகபாவம் (தோடர்ச்சி.)

(ஏலாபந்தன் ஆஸ்தீகரால் சாபநீர்நீத்தியைப்பற்றி
நாகர்களுக்குச் சொல்வது)

ஸாபப்பங்குளெல்லாம் இப்படியென்றும் அப்படியென்றும்
கையாகச்சொன்னதையும் வாஸுகிசொன்னதையும் கேட்டு,
பதரென்னனும் நாகன் அடியிலவருமாறு சொல்லத் தொடங்
ன

'நாகஸ்ரேஷ்டாகளே ! நாகராஜாவான வாஸுகியே ! இது
பத்தில் எனனுடைய ஆலோசனையை நான் முன்னமே தெரி
நிருக்கிறேன் உங்களுெல்லாருக்கும் இதை ஏற்றுக்கொள்ளக்
தென்ற எண்ணமிருந்தால் அப்படியேயிருக்கட்டும் இப்
முதம் அந்த அபிப்பிராயமே என ரூபகத்தில் வந்திருக்
ந நாகாகளே ! அதைத் தெளிவாகச் சொல்லுகிறேன்,
நங்கள், அந்தஸாப்பயாசம் நடவாமலிராது யாரிடத்தி
ந்து நமக்குப் பெரியபயம் இருக்கிறதோ அந்தப்பாண்டவ வம்
ந ஜனமேஜயராஜா ¹ அப்படிப்பட்டவரல்லா ராஜாவே !
புலகில் எந்தப்புகளுண் தெய்வத்தினுற் கெடுக்கப்பட்டவனோ
ந தெய்வத்தையே அடையவேண்டும் அவனுக்கு வேறு
ரமில்லை நாகஸ்ரேஷ்டாகளே ! நமக்கு இப்போது வந்திருப்
அந்தத் தெய்வபயம் இதற்காகத் தெய்வத்தையே அடை

1 நீங்கள் மேற்சொன்ன எவ்வகையாலும் யாக்குசெய்யாமல் சிவிரத்
ககடியவரல்லரென்பது கருத்து

வேம நான சொல்வதைக் கேளுங்கள் நாகஸுரேஷ்டாக் (பிரபுவான வாஸுகியே! சாபங்கொடுத்தவுடனே பயத்திதாயாமடியிலேறிக் கொண்டிருந்த நான், 'சிறந்தவைகளான பெண்கள் கொடியவை கொடியவை' என்று தேவர்கள் சொத்தைக் கேட்டிருந்தேன சாபத்தினாலுண்டான துகடமென அகனியினால் தஹிக்கப்பட்ட நாகங்களின் க்ஷமத்தைவிருமிருந்த கிருபையுடன் தேவர்கள் பிரமமாவினிடம் சென்றே 'தேவரே! பிதாமஹரே! மிகக்கொடியவனான கதருவைத் தவேறு எவன் அன்புள்ள பிள்ளைகளைப்பெற்று அவர்களை உமுன்னிலையில் இப்படிச் சபிப்பன்? நீரும் அவன் வராததை 'சரி' என்று சொன்னீர் நீர் அவனைத் தடுக்காமலிருந்தது காரணத்தை நான்கள் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறோம்' என்றா பிரமமா, 'கொடியவையும் பாரக்கப் பயங்கரமானவை உகரமான விஷமுள்ளவையுமாகிய ஸாபபண்கள் மிகுதியாக இருக்கின்றன பிரஜைகளின் நன்மையைக்கருதி, அவன் சபித்ததே நான்தடுக்கவில்லை அலபஸவபாவமும் பாவச்செய்கையும் கெவிஷமுமுள்ளவையும் தாமதத்தைச் செய்யாதவையுமான ஸாக்களுக்கு அவசியம் நாசம் வரப்போகிறது அந்த ஸாபபண்கள் அந்த நாசகாலம் வந்தபோது, என்ன காரணத்தினால் பெயத்திலிருந்து நிவிர்த்தி உண்டாகப் போகிறதோ அது கேளுங்கள்' 1 யாயாவராகுலத்தில் பெரிய தபஸுள்ளவரஜிதேந்திரியரையும் புத்திமாஸ்யமுள்ள ஜரதகாருவென்று பெற்ற மஹரிஷி ஒருவர் உண்டாகப்போகிறார் அந்த ஜரதவுக்குத் தபோதனராகிய ஆஸதீகரென்னும் புத்திரர் உண்டாகிறார் அவர் ஸாபபண்களின் நாசகாலத்தில், அந்த ஸயாகத்தைத் தடுக்கப்போகிறார் அந்தக்காலத்தில், தாமிஷளான நாகர்கள் மட்டும் விடுபடப்போகின்றனர்' என்றார் குத் தேவர்கள், 'பிரமமாவே! பெருந்தவமுள்ளவரும் சிசுகதியுள்ளவருமாகிய அந்த ஜரதகாருமஹரிஷி மஹாதமா புத்திரனை எவளிடம் உணடுபண்ணப்போகிறார்?' என்று கேள் பிரமமா, 'வாஸுகியின் ஸஹோதரியாகிய வெகு அழகான கன்னிகை பிறந்திருக்கிறாள் அந்தக் கன்னிகையை நாகவான வாஸுகி ஜரதகாருவுக்குக் கொடுக்கப்போகிறான் அபிராமஸுரேஷ்டா, தம்பையருள்ள ஜரதகாருவென்ற அகன்னிகையினிடத்தில் வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலும் கண்டவனான புத்திரனை உண்டாகப்போகிறார்' என்றார்

1 இதன் 94-வது பக்கக் குறிப்பைப் பாரக்க

த தேவர்கள் 'அப்படியே ஆகவேண்டும்' என்று பிரம
வினிடம் சொன்னார்கள் தேவர்களைப் பார்த்து இவ்வாறு
ராலி, பிரமமதேவர் தம்முல்கு சென்றா வாஸுகியே !
நல்ல, ஜரதகாருவென்று பெயர்பெற்ற உன் ஸ்வேஹாதரி இருக
ளே, அவனை சிறந்ததவமுள்ள அந்த ஜரதகாருவென
மரிஷிகேட்குமபோது, நாகர்களினப்பயமிவிரததியாவதற்காக
நிகையப்போல அவருக்குக்கொடு இதுதான் நான் கேள்
பட்ட விமோசனம் இஃது என ஆலோசனை' என்றான்.

முப்பத்தொன்பதாவது அததியாயம்.

ஆஸ்தீகபாவம் (தோடீச்சி)

வாஸுகி, தன்ஸ்வேஹாதரியை ஜரத்காருமஹிஷிக்குக் களிவிநா
நானஞ்செய்ய நீச்சயித்தது)

பிராமணஸ்வேஷ்டரே ! அந்த நாகர்களெல்லாரும் ஏலாபத
சொன்னதைக்கேட்டு மனமகிழ்ந்தது, 'சரி, சரி' என்று
ரண்டாடினா அதுமுதல் வாஸுகி தன்ஸ்வேஹாதரியாகிய
தகாருவெனனும் அந்தக்கன்னிகையை மிகுந்த ஸந்தோஷத்
ன காப்பாற்றிவந்தான்

அதன்பிறகு, சிலகாலம் கடந்தபின் தேவாஸ்ராகளெல்லா
ஸ்முதரத்தைக் கடைந்தனா அதில் பலசாலிகளுக்கெல்லாரு
ந்தவனாகிய வாஸுகியென்னும் நாகன் கயிறுக்கவிருந்தான்
ந்தவேலையை முடித்துவிட்டு வாஸுகியுடன் கூடத் தேவர்கள்
மமாவினிடம் சென்று, 'பகவானே ! இந்தவாஸுகி, சாபத்தி
றப்பந்து மிகவருந்தகிறான், ஞாதிகளுக்கு நன்மையைவிருமபு
ற இவனது மனத்தில் தாயின் சாபத்தினுண்டான சல்லி
தை நீர்தாம் எடுக்கவேண்டும், இந்த நாகராஜன் நமக்குவேண்
பவன், எப்போதும் நமக்குப்பிரியமே செய்கிறவன் தேவ
ஸ்வேஷ்டரே ! தயையசெய்து, இவன்மனத்திலுள்ள தாபத்தை
ரோதத்செய்யும்' என்று வேண்டினா அதற்குப் பிரமமா, 'அம்
களே ! ஏலாபதரென்னனும் நாசன முன்னால் இவனுக்கு என்ன
ானாலே அது நானே மனப்பூர்வமாகச் சொன்னவாகியந
ன் நான் சொன்னதை இந்தநாகராஜனுன் வாஸுகி காலம்
தபோது தானே செய்யக்கடவன் பாபிஷ்டர்கள் மட்டும்
ழிவார தாமிஷ்டர்கள் அழியார அந்த ஜரதகாருவென்னும்
ராமணா ஜனித்து உகரமான தவத்திலேயே விருப்பமுள்ளவரா
நக்கிறா இவன் தன் ஸ்வேஹாதரியான ஜரதகாருவை அவா

கேட்குங்காலத்தில் அவருக்குக் கொடுக்கக்கடவன தேவாகு
ஏலாபதரன எனனுமநாகன ஸாப்பங்களுக்கு ஹிதமாகச்சொ
சொல சரியே அது பிழையன்று' என்றுசொன்னா சாப
னூல பிரமைகொண்டிருந்த அந்த நாகராஜனுன வாஸுகி, இ
டிப பிரமமாசொன்னதைக் கேட்டு, ஜரதகாரு எனனும ரிஷி
கத் தனஸஹோதரியை வித்தமாக வைத்துக்கொண்டு ஸாப
களை யெல்லாம் அழைத்தது, 'யாருக்கும் உட்படாதவராகிய ஜ
காரு எப்போது பாரியையை வரிகக நினைப்பரோ அப்பே
உடனே வந்து எனக்குச் சொல்லவேண்டும் அப்படிச் சொன்
தான நமக்கெல்லாம் கேஷமமுண்டாகும்' என்று சொல்லி அ
ஜரதகாருவை எப்போதும் கவனித்து எதிர்பாரத்திருக்கும்
அநேக நாகர்களை அந்த ஜரதகாருவினிடம் நியமித்தான்' என

நாற்பதாவது அத்தியாயம்

ஆஸதீகபாவம் (தோடீச்சி)

(பரீக்ஷித்து வேட்டையாடும்போது சமீகரிஷியிள தோளில்
இறந்துபோன பாம்பைப்போட்டது)

சௌனகா, "ஸுதபுத்திரரே! நீர் ஜரதகாருவென
சொன்னீரே, அந்த மஹாதமாவாகிய ஜரதகாருரிஷிக்கு அந்
பெயர் பூமியில் பிரவித்தமானதற்கு என்னகாரணம்? ஜரதக
என்ற பெயர்வந்தவரலாற்றை நான கேட்கவிரும்புகிறேன்
விவரமாகச் சொல்லக்கடவீர்" என்று கேட்க, ஸுதபுத்திர
சொல்லுகிறார்

"பிராமணரே! கெடுவதை ஜரையென்று சொல்லுகின்ற
துன்பத்தைச் செய்வதற்குக் காருவென்றுபெயர் அவரு
வைராகியத்தினால் சரீரம் காருவாக இருந்தது சிறந்த ஞ
முள்ள அவர் காலக்கிரமமாக உக்கிரமான தவத்தினால் சரீ
தைக் குறைத்தார இரதகசாரணத்தினால், ஜரதகாருவென
சொல்லப்படுகிறார் வாஸுகியின் ஸஹோதரியும், தவத்
லேயே ஜரதகாரு என்று பெயர்பெற்றாள்" என்றுசொன்ன
இப்படிச் சொன்னவுடன், தாமாதமாவாகிய சௌனகா,
போது உக்கிரராவஸுஎனனும ஸுதபுத்திரரை அழை
'சரி' என்று சொல்லி, நகைத்தது, பிறகு, "எல்லாவற்
யும் நடந்தபடி சொன்னீர் நானும்கேட்டேன் ஆஸதீகா
வாறு ஜனித்தாரென்பதைக் கேட்கவிரும்புகிறேன்" என்கே
ஸுதபுத்திரர் புரணத்தினுள்ளபடி சொல்லத்தொடங்கி

“வாஸுகி நாகாகளுக்கெல்லாங் கட்டளையிட்டபின், ஸ்வேரா
ய ஜரதகாருரிஷிககாக விதிதமாக வைத்துக்கொண்டு
ர்தஜாககிரதையுடனிருந்தான் பின்பு, உக்கிரமான விரத
ளவரும் சிறந்த ஞானமுள்ளவருமாகிய அந்த ஜரதகாருமுனி
நகாலம் வறையில் தவத்திலேயே கருததைவதது விவா
தை விரும்பாமலிருந்தார இந்நிரியங்களை ஜயித்தவரும்,
ந்தில் பிரவருத்தித்தவரும், வேதாததியயனம் உள்ளவரும்,
ற்றவரும், சுததமான மனமுள்ளவருமாகிய அந்த ஜரதகாரு
ர்ணும் மஹாதமா பூமிமுழுதும் திரிந்தார, பத்தினியை
ததாலும் நினைக்கவில்லை

பிராமணரே! அதன்பின், மறொருநகாலம் நோந்தபோது,
வமசத்திற்பிறந்த பரிசுத்ததென்னும் ஒரு ராஜா இருந்தார
த கைகளுள்ளவரும் புத்தத்திறசிறந்த வில்லாளியும் அவா
ிதாமஹருமாகிய பாண்டு முன்னே இருந்ததுபோலவே அவ
வேடடையையே பழகிக்கொண்டிருந்தார அபிமன்புபுத்திர
ப பரிசுத்தது அவருடையபிரபிதாமஹராகிய பாண்டுவைப்
லவே உலகத்தில் பெயாபெற்றிருந்தார அந்தராஜா, மான
பும் பன்றிகளையும் புலிகளையும் எருமைகளையும் இன்னும் பற
காட்டு மிருகங்களையும் அடித்துக்கொண்டு ஸஞ்சரித்தார
ரானுகிய ருத்திரா தேவலோகத்தில் 1 மானவடிவங்கொண்ட
ருபுருஷனை அடித்ததுபோல, அந்த ராஜா ஒருநாள பதிவான
ககளுள்ள பாணத்தினால் ஒருமானையடித்து, அந்த அடாந்த
டில் அதைத்தேடுவதற்காக அதன்பின்னே வில்லுங்கையு
இவருமங்கும் போரா அவராலடிக்கப்பட்ட மாணுது
த்து அந்தவனத்திற போயக்கொண்டிருக்கவில்லை அந்த அடி
ட மிருகம் காணாமற்போனதே அந்தப் பரிசுத்ததுமஹாராஜா
ரத்தில் ஸவாககம்போவதைத் தெரிவிக்கிற முன்னறிகுறி
இருந்தது அந்த மிருகத்தினால் வெகுதூரம் வனத்தில்
க்கப்பட்ட அந்தராஜா களைத்துத் தாகத்தினால் வருந்தி, ஊட
கனயுகளின் வாயிலிருந்து வெளிப்பட்ட மிருகத் பாலுறரை
ப புசித்துக்கொண்டு மாட்டுக்கொட்டில்களில் உட்காரந்திருக்
ஒருரிஷியைச் சந்தித்தார பசியோடும் சிரமத்தோடுகூடிய
தராஜா வில்லையெடுத்தபடி கடுமையான தவமுள்ள அந்தரிஷி
ம் விரைவாகச்சென்று, ‘ஓ! ஓ! பிராமணரே! நான் அபி
புபுத்திரானுகிய பரிசுத்ததென்னுமராஜா, என்னால் அடிக்கப்
ட மான ஒன்று காணப்படவில்லை அதைக் கண்டரோ?’

எனதுகேட்டாரா மௌனவிரதத்திலிருந்த அநதமுனி அநத ர
வுக்கு விடை ஒன்றும் சொல்லவில்லை ராஜாவானவா கோபி
இறந்துபோன ஸாபத்தை அநதரிஷியின்கழுத்தில் வில்
துனியால் எடுத்து மாட்டினா அவா அநத ராஜாசெய்த ப
யைக் கவனிக்காமல் விட்டுவிட்டாரா அவா அநதராஜா
பாரதது நல்லதோ கெட்டதோ எதுவும் சொல்லவில்லை
ராஜா, அவா அவவாறு இருந்ததைக்கண்டு கோபத்தைக்
துக்கத்துடன் நகரஞ்சென்றா அநதரிஷியோ அப்படியே
தாரா பொறுமையே ஸவபாவமாகவுள்ள அநதமஹரிஷி,
அவமதிக்கப்பட்டிருந்தும், இராஜதாமத்தை விடாதவராகிய
ராஜஸரேஷ்டரைச் சபிக்கவில்லை பரதஸரேஷ்டராகிய அ
பரிஷித்தமஹாராஜா தாமத்தைக் கைவிடாத அநத மஹ
யைத் தெரிந்துகொள்ளாமையால், அவரை அப்படி அவமா
செய்தாரா

அநதரிஷிக்கு, கடுமையான தேஜஸுள்ளவரும் சிறந்த
முள்ளவரும் மிகுந்தகோபமுள்ளவரும் சமனம் செயவிகக்
யாதவரும் நியமநதவருதவரும் இளமைப்பருவமுள்ளவரும்
ஸருங்கியென்று பெயருள்ளபுத்திரா ஒருவரிருந்தாரா அவா
லாபபிராணிகளுக்கும் நன்மைசெய்ய எண்ணமுள்ளவரும் உய
ஸ்தானத்திலிருப்பவருமாகிய பிரமமதேவரை ஒவ்வொருகா
லும் மிகுந்த நியமத்துடன் உபாஸித்துவந்தாரா பிரா
ஸரேஷ்டரே! அநதஸருங்கி அநதப்பிரமமாவிலை விடைக்
கப்பெற்று வீடுகெடுவரும்போது, அதிக கோபஸவபாவமு
வரும் விஷமபோன்றவருமாகிய அமமுனிபுத்திரரைநோ
அங்கே விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் அவா ஸநேஹிதனாகிய
சன என்னும் ரிஷிபுத்திரன், சிரித்துக்கொண்டு, 'ஓ! ஸருங்கி
சிறந்ததேஜஸும் தவமுமுள்ள உன பிதா சுவததைத் தோ
சுமக்கிறா, காவப்படாதே, தவத்தில் தோசசியடைநத
ளும் பிரமமஜ்ஞானிகளும் சிறந்ததவமுள்ளவர்களுமாகிய
மைப்போன்ற ரிஷிகுமாரர்கள் பேசும்போது, நீ ஒரு பே
பேசாதே எந்த நீ பிணஞ்சுமக்கின்ற பிதாவைப் பாரக்கப்பே
றையோ அநத உனக்கு ஆண்பிள்ளையென்கிற அபிமானம்
அதற்குத்தக்க காவப்பேசுக்கள் எங்கிருந்துவரும்? முனிஸ
டனே! உன்னுடையபிதா தமக்குத் தகாதகாரியத்தைச் செ
கொண்டாரா. அத்தனால, நான் மிகவும் வயஸனப்படுகிறே
என்று, அவன் பிதாவைக்குறித்து, கேட்டவுடன் கோபமுன
கும்படி பரப்பப்பட்டன சொன்னான்.

நாற்பத்தோராவது அததியாயம்
ஆஸ்தீகபாவம் (தோடர்ச்சி)

(சமீகர்புத்ரராகிய ஸருங்கி பரிக்கித்துக்குச் சாபம்கொடுத்தது)

இவ்வாறு அவன சொன்னவுடன், தேஜஸுள்ளவரும் கோப ளவருமாகிய அந்த ஸருங்கி, தம் பிதா பிணததைச் சுமப்ப க கேட்டு, கோபத்தினுற கொதிப்புறறா அவா, அந்தக் கிருச னபவணைப்பார்த்து, உணமையும் பிரியமுமான சொலலைச் லலி, ' எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் நன்மையைவிருமபுகிற ம, எப்போதும் வேறு சித்தமில்லாமல் தேவனாகிய விஷ்ணு ப பூஜிப்பவரும், வனத்திலுள்ள ஆகாரத்தைப் புசிப்பவரும், பாபம மெளனவிரதத்தை விடாதவருமாகிய சிறந்ததேஜ ளள ரிஷியான அந்த எனபிதா இப்பொழுது பிணஞ்சுமப்பவ ர்தெப்படி?' என்றுகேட்டார் கிருசன, ' அன்பனே! பரி கதென்னும் ராஜா வேட்டைக்கூக்த திரியும்போது உனபிதா தோளில் இறந்துபோன ஸாபத்தை இப்போது மாட்டி ' என்றான் ஸருங்கி, ' அந்தத் துராத்மாவாகிய ராஜாவுக்கு பிதாசெய்த தீங்கு என்ன? கிருசனே! அதை உணமையாகச் லலி, என்னுடைய தவத்தின் வன்மையைப்பா ' என்று லல, கிருசன, ' அபிமனபுவினபுத்திரனாகிய அந்தப் பரிக்கித் னனும் ராஜா வேட்டையாடிக் கொண்டு தனியாகப் போகையில், ரவாக ஓடுகின்ற ஒருமாளைப் பாணத்தால் அடித்துப் பின் டாந்தான், அந்த ராஜா அந்தப்பெரியவனத்தில் அலைந்து மனக்காணவில்லை, பசியினாலும் தாகத்தினாலும் சிரமத்தினாலும் கசுப்பட்ட அவவரசன், பேசாமற் கட்டையைப்போல நிற்பவ ய உனபிதாவைப்பார்த்து, காணாமற்போன மாளைக்குறித்து ககடி கேட்டான் மெளனவிரதத்தை மேற்கொண்டிருந்த ர அவனுக்கு உத்தரஞ்சொல்லவில்லை ராஜா வில்லின் முனையி ஸாபத்தை எடுத்து அவா தோளில் மாட்டினான் ஸருங் மி தவத்தைவிடாத உனபிதா அப்படியே இருக்கிறா அந்த ர ஹஸ்தினபுரமென்று பெயருள்ள தன் நகரத்துக்குப் யவிட்டான் ' என்றான்

இவ்வாறு சவம் தோளில் இருப்பதைக்கேட்டு, சிறந்த ரிமையுள்ள அந்தரிஷ்புத்திரா, கோபத்தினுற கண்கள் சிவந்து லிப்பவாபோலக் கோபாவேசங்கொண்டு, அப்போதே ஆச னுசெய்து, கோபத்தின் வேகத்தினால் மெய்மமறந்து, ' எந்த

ராஜாவென்னும் பாரி, விருத்தரும் கஷ்டப்படுகிறவருமாகிய பிதாவினதோளில் இறந்தபோனஸாப்பத்தைப் போட்டார். அந்தப்பாரியும், பிராமணர்களை அவமதிப்பவனும், குருவமசு ராஜாக்களுக்கு அபகீர்த்தியை விளைவிப்பவனுமாகிய அரியையனை, பலலிஷ்டமுள்ளவனும் கொடியசக்திபுள்ளவனுமாகிய தக்ஷகனென்னும் ஸாப்பராஜன எனசொல்லின வன்மை தூண்டப்பட்டு மிகுந்த கோபத்துடன் இன்றுமுதல் ஏழு இதிரிகளுக்களுளாக யமனுடைய கிருகத்துக்கு அனுப்பப் பெற்றான்' என்று சபித்தாரா.

இப்படி, ஸருநகி அதிகோபத்துடன் சபித்துவிட்டு, இரதப் போனபாமபைசு சுமந்துகொண்டு மாட்டுக்கொட்டிலில் உட்கார்ந்திருக்கிற பிதாவினிடஞ்சென்றார். அந்த ஸருநகி, தோளில் கும இறந்தபாமபுடனிருக்கின்ற அந்தப் பிதாவைக்கண்டு, 'ஹம் கோபத்தினால் கலககமுற்று, துக்கத்தினால் கண்ணீர் விடுகொண்டு, பிதாவைப்பார்த்து, 'பிதாவே! அந்தத் துராவாகிய பரிக்கூழித்து என்னும் ராஜா உமகஞ்செய்த இரதமானத்தைக்கேட்டு நான்கோபத்தினால் குருவமசுத்தில் இழிவுவனான் அவனுக்குத் தகுந்த உக்கிரமானசாபத்தைக் கொடுத்தேன், ஸாப்பஸுரேஷ்டனாகிய தக்ஷகன் அந்தப்பாரிபை நைக்கு ஏழாவதுநாள் மிகப்பயங்கரமான யமனுடைய வீட்டு அனுப்பப்போகிறான்' என்றுசொன்னார்.

பிராமணரே! அப்படிக்கோபங்கொண்ட அந்த ஸருநகி பார்த்து, அவர் பிதாவாகிய சமீகா, 'குழந்தாய்! நீ செய்வனக்குப் பிரியமாக இல்லை, தவஞ்செய்கிறவர்களுக்குத் தாமமன்று, நாம் அந்தராஜாவினுடைய தேசத்தில் வளமேறும், அவனால் நியாயமாக ரக்ஷிக்கப்படுகிறோம், அவனுடைய தீங்குசெய்வது எனக்குப் பிரியமன்று, புத்திரனே! ராஜா என்னுடைய நடந்தாலும் அதைப் பொறுப்பது நமமைப்போனவர்களுக்குக் கடமை, தாமத்தைக் கெடுத்தால் அது நமக்கெடுத்தாவிடும், ஸந்தேஹமிலலை, புத்திரா! ராஜா ரக்ஷிக்கப்போவானால் நமக்குப் பெருங்கஷ்டம் வரும், ஸௌகரியம் தாமஞ்செய்ய நமக்கு முடியாது, பிரியமானவனே! தாமதமாகுமுள்ள ராஜாக்களினால் நாம் காப்பாற்றப்பட்டுப் பெருமத்தைச் செய்கிறோம், தாமத்தில் அவர்களுக்கும் பாக்கியம். ராஜா எவ்விதமாக நடந்தாலும் க்ஷமிப்பதுதான் நமக்குக்கடமை. பரிக்கூழித்தோ, அவனுடைய பிரபிதாமஹராகிய பாண்டு அடியோ அப்படியே விசேஷமாக நமமைக் காப்பாற்றுகிறான்.

நா! பிரஜைகளை ரக்ஷிப்பதுதான் ராஜாவின்கடமை, ராஜாஇல்
தேசத்தில் எப்போதும் தோஷங்களுண்டாகின்றன, நிலை
பெரிய உலகத்தை ராஜா தண்டத்தினுல்லல்லவோ எப்போதும்
பெருகின்றான், தண்டத்தினால் பயமுண்டானபிறகு, சமனமுண்
டபிறகு, கலங்கினவன் தாமனஞ்செய்யமாட்டான், கலங்கினவன்
வெய்யமாட்டான், ராஜர்வினால் தாமம் நிலைநிறுத்தப்படு
கிறது, தாமத்தினால் ஸ்வாகமம் நிலைநிறுத்தப்படுகிறது, யஜ்ஞகாரி
வெல்லலாம் ராஜாவினால் ஸ்தாபிக்கப்படுகின்றன, யஜ்ஞத்
தேவர்கள் ஸ்தாபிக்கப்படுகின்றனர், தேவர்களால் மழை
பெருகின்றது, மழையினால் பயிர்கள் உண்டாகின்றன, ராஜா
களினால் மனுஷ்யர்களைக் காப்பாற்றி எப்போதும் அவர்க
ளுக்கு நன்மைபெச்செய்து ராஜ்யபரிபாலனமும் செய்கிறான் ஒரு
ராபதன் 1 ஸ்ரோத்தரியர்களுக்கு ஸமான்மென்று மனு
ஷ்யப் பிரகங்கிறா அநதராஜா பசியோடு மாலைத் தேடிக் களைத்து
சுவந்து என்னுடைய இந்த விரதத்தையறியாமல் இதைச்
சுறுவிட்டானென்று நினைக்கிறேன் நீ ஏன் ஆலோசிக்காமல்
பிள்ளைத்தன்மமாக இந்தக் கெட்டகாரியைச் செய்தாய்? புத்தி
யுடைய! எவ்வகையிலும் ராஜா நம்பியிருந்து சாபத்தை அடை
கருந்தவனாகான்' என்று சொன்னான்

நாற்பத்திரண்டாவது அததியாயம்.

ஆஸ்தீகபாவம் (தொடர்ச்சி.)

சீகர், கௌரவர்களின்னும் சிஷ்யரால் தம்புத்தீரன் சுபித்ததைப்
பரிசுத்தித்துத்தீரவித்தது)

ஸ்ராவகி, 'பிதாவே! இஃது ஆலோசிக்காமற் செய்ததாயி
தாலும், பாவஞ் செய்ததாயிருந்தாலும், உங்களுக்குப் பிரிய
யிருந்தாலும், அப்பிரியமாயிருந்தாலும், நான் சொன்ன
வெய்யாயாதல்கூடாது, இது மாறாகாது பிதாவே! இதோ
உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன், நான் விளையாடுகிற
யசொல்லவதில்லை, நான் சபிப்பது வெய்யாவதேது? ' என்று
ல்ல, சமீகா, 'குழந்தாய்! நீ உக்கிரமான சுகதியுள்ளவ
னாயும் அப்படியே சத்தியமபேசுகிறவனென்றும் நான் அறி
க, ஒருபோதும் நீ வெய்யசொன்னதில்லை, இதுவும் வெய்ய

1 வேதாத்தியயனஞ்செய்த பிராமணர்கள்

ஆகாது ஆனால், புத்திரன் வயஸ்வந்தவனுயிருந்தபோது எப்படி கருணமுள்ளவனாவனோ, எப்படிப் பெரியகோத்தி அவனோ அப்படிப் பிதா எப்போதும் அவனாகருசு சொல்லவே யதுதான் நீயோ பாலனாகவேயிருக்கிறாய், எப்போதும் தவத்த் பரிபாகமடைந்திருக்கிறாய், உனக்குச் சொல்லவதைப்பற்றி ஸந்த மென்ன? சகதியுள்ள மஹாதமாககளுக்குக் கோபம் மிகுதி விருத்தியாகுமானால் இந்தலோகங்கள் அழிந்துவிடும் பொ பதுதான் கோபத்துக்குப் பரிஹாரம் தாமமுள்ளவர்களுட் தவனே! நீ புத்திரனாயிருப்பதையும் சிறுவனாயிருப்பதையும் ஸரக்காரனாயிருப்பதையும் கண்டு உனக்குச் சொல்லவது அ மென்றே நான் கினைக்கிறேன், நீ இந்தக்கோபத்தைவிட்டுச் சாரதியைக் கடைப்பிடித்தவனாகி, வனத்திலுள்ள ஆகாரத்தை புசித்துக்கொண்டுதிரி இப்படிச் செய்வதால், உனக்குத் தாமஸ் றுமலிருக்கும் யதிகளாயிருந்து கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதித்த ணியத்தையும் குரோதம் அழித்துவிடுகின்றதல்லவா? புண் மில்லாதவர்களுக்கு நல்லகதியில்லை பொறுமைபுள்ள யதிகளு தான் இந்திரியஜயம் வரித்தியைச் செய்கின்றது, இந்தலோக பொறுமைபுள்ளவர்களுக்கே உள்ளது, பரலோகமும் பொறு உள்ளவர்களுக்கே ஆதலால், எப்போதும் பொறுமையை மல இந்திரியங்களை வசப்படுத்தி நடக்கக்கூடவாய், பொறு னால் பிரமமாவுக்கு ஸம்பமாயுள்ள லோகங்களை அடைவாய் பொறுமைபுடன் இனி என்னசெய்யமுடியுமோ அதைச் செ போகிறேன் குழந்தாய்! அந்தராஜாவுக்கு, 'ராஜாவே! எ டையபுத்திரன் சிறுவன், புத்தித்தோச்சி அடையாதவன், அ உன்னால் எனக்குநேரிட்ட இந்த அவமானத்தைக்கண்டு தா மல் உன்னைச் சபித்துவிட்டான்' என்று ஸமாசாரம் அனு போகிறேன்' என்று இவ்வாறுசொல்லி, மிகஉறுதியும் சி தவமுமுள்ள அந்தச்சமீகரிஷி தயைகூர்ந்து பரிசுஷிகடு னும் ராஜாவினிடம் ருசுலப்பிரஸன்னஞ்செய்து நடந்தகாரியத் தெரிவிக்கும்படி சொல்லி, நல்லொழுக்கமுள்ளவரும் பொறு உள்ளவருமாகிய கௌரமுகரென்று பெயருள்ள சிஷ்ய அனுபபிரா

அந்தச்சிஷ்யர், உடனே விரைவாகப் பரிசுஷிததுமஹா ர வினிடஞ் சென்று, காவற்காரர்களைக் கொண்டு முன்னாத வித்து, ராஜகருஹத்துக்குள் பிரவேசித்ததா கஹப்படை கௌரமுகரென்னும் பிராமணர், ராஜாவிற்ற பூஜிக்கப்பட்டு, கா சொல்லியனுப்பின அந்தப் பயங்கரமான செய்திமுழுவதை

ரா சொன்னபடி, மந்திரிகளின் முன்னிலையில் ராஜாவுக்குச் சால்லாலா 'ஓ, ராஜராஜே! கேளும, சிறந்த தாமிஷ்டரும் புலன்களையும் மனத்தையும் அடக்கினவருமாகிய பெருந்தவரான சமீகரேனனும் ரிஷி உங்களுடைய தேசத்தில் இருக்கிறார் ஷடரேஷ்டரே! மௌனத்தை அனுஷ்டிக்கிற அவருடைய ராளில் உங்களால் உயிர்போன ஒரு ஸாபபம் விலைநதுனியி' எடுத்து மாட்டப்பட்டது, அந்த உமதுசெய்கையை அந்த பொறுத்திருந்ததா, அவா குமாரா பொறுக்கவில்லை ராஜ ரேஷ்டரே! அந்தப்புத்திரா, 'ஏழுராததிரிகளுள்ளாகத் தக்கன க்கு யமனாகப்போகிறான்' என்று தம் பிதாவுக்குத் தெரியா சபித்திருக்கிறார், அதுவிஷயத்தில் ரக்ஷணஞ்செய்துகொள்ளு என்று உமக்குச்சொல்லும்படி சமீகா பலமுறை சொல்லியிருக்கா அந்தச்சாபம் யாராலும் மாற்ற முடியாது கோபமுற்ற கிரை அவராலும் அடக்க முடியவில்லை ராஜாவே! அதனால் துக்ஷமத்தை விருமபுகின்ற அந்தச்சமீகா என்னை உமமிடம் வுப்பினா' என்றார்

இப்படிக்க கௌரமுகாசொன்ன கொடியசொல்கைகேட்டு, நுந்தவமுள்ள பரிக்கித்தமஹாராஜா, அந்தப்பாவஞ் செயத் பபற்றி மிகத் துன்பமுற்றார் வனத்திலிருந்த அந்த முனி ரேஷ்டரை மௌனவிரதமுள்ளவரென்று கேட்டபின், ராஜா கித்துக்கத்தினால் மனத்திற்கொதிப்புள்ளவராகி, அந்தச்சமீக டைய தையபுள்ள ஸவபாவத்தைத் தெரிந்துகொண்டபிறகு, படிப்பட்ட ரிஷிவிஷயத்தில் தாம் தீங்குசெய்ததற்காக இன் அதிக பரிதாபமுற்றார் தேவதைக்குச் சமானமானதீர்த்தி ள் அந்தராஜா அந்தப்பாபகாரியத்தைத் தாம் செய்ததற்காக படிப பரிதபித்தாரோ அப்படித் தமக்கு நோந்திருக்கும் மர நதைக்கேட்டும பரிதபிக்கவில்லை உடனே, அரசா 'பகவானகிய கா இந்தக்குற்றத்திற்காக என்னிடத்தில் இனிமேலும் மிக்கவேண்டும்' என்றுசொல்லிக் கௌரமுகரை அனுப்பினா போது கௌரமுகமுனிவா, ராஜா சொன்னதைக்கேட்டு, ரிமிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு, விரைவாகத் தம் குருவின ராமத்திற்குச் சென்றார்

அந்தக்கௌரமுகாபோனதும், ராஜா மனத்தில் அச்சமுற்றும் திரிகளுடன் கூட ஆலோசனைசெய்தாரா ஆலோசனையின் வகை ரிந்த அந்த ராஜாவானவா, அவ்வாறு மந்திரிகளுடன் ஆலோ தபிற்கு, ஒற்றைத்தானோடுகூடிய மிகவும் பத்திரமுள்ள மாளி யைக்கட்டுவித்து, அதில் காவலும் ஏற்படுத்தி, வைத்தியர்களை

யும் ஒளஷதங்களையும் மந்திரவித்தியுள்ள பிராமணர்களையும்
 கும நியமித்ததா தாமம் தெரிந்தவராகிய அவா, எல்லாப் ப
 களிலும் காப்பாற்றப்பட்டவராக அதில் இருந்துகொண்டு,
 திரிகளுடன்கூட ராஜகாரியங்களைல்லாவற்றையும் செய்
 மாளிகையிலேறின ராஜஸரேஷ்டரிடம் யாரும் அணுகு
 வில்லை வெளியிலவந்த காற்றுக்கூட உன்னேபுகும்போது
 கப்பபட்டது அந்த ஏழாவதுநாள் வந்தபோது, வித்துவா
 காசியப்பென்னும் பிராமமணஸரேஷ்டர் அந்த ராஜாவுக்குச்
 தனை செய்வதற்காக வந்தாரா, ஏனெனில், நாகஸரேஷ்ட
 தகூக்கன அந்த ராஜஸரேஷ்டனை யமனிடம் அனுப்பப்போ
 னென்பதை அவாகேட்டிருந்தாரா, 'ஸாப்பராஜனா கடிக்கப்ப
 அவரை நான் விஷ உபத்திரவமில்லாதவராகச் செய்
 அதில், எனக்குப் பொருளும் அறமும் கிடைக்கும்' என்று நி
 தாரா அந்த நாகராஜாவாகிய தகூக்கன வயதுசென்ற பிரா
 னாக ரூபமெடுத்ததுகொண்டு, ராஜாவினிடத்தில் ஒரேருபகம்
 செல்லுகின்ற அந்தக்காசியப்பரை வழியிறகண்டான நாகர
 வானவன், முனிஸரேஷ்டரான அந்தக் காசியப்பரைப் பாரா
 'நீங்கள் எங்கே விரைவாகப் போகிறீர்கள்? என்ன காரியஞ்
 விரும்புகிறீர்கள்?' என்றுகேட்டான அதற்குக் காசிய
 'குருவமசத்திற பிறந்தவரும் எதிரிகளை அடக்குகிறவரும்
 பரிசுத்திதென்னும் ராஜாவைத் தகூக்கென்னும் ஸாப்பரா
 தனவிஷபலத்தினால் இன்றைக்கு எரித்துவிடப் போகிற
 'ஸௌமயரே! அகனிககொப்பான பராக்கிரமமுள்ளவரும் ப
 டவர்களின் வமசவிருத்தியெய்வரும் அளவற்ற சக்தியுள்ள
 மாகிய அந்தராஜாவை அந்தநாகராஜன் கடித்தவுடன் உபத்த
 மில்லாமற்செய்வதற்கு நான் விரைவாகப் போகின்றேன், ந
 விஷவைத்தியந்தெரிந்தவனாக லோகத்தாராற் பூஜிக்கப்ப
 பிராமணன் எம்முடைய குருவின் கடாகூத்ததினால் விஷதன்
 போக்குவதில் நான் ஸாமாதியமுள்ளவன்' என்றுசொன்
 அதைக்கேட்ட தகூக்கன, 'பிராமணரே! நான்தான் அந்
 தகூக்கன, அந்தராஜாவைத் தகிக்கப் போகிறேன், எனனாற் ச
 கப்பபட்டவனுக்குச் சிகிதையைசெய்வது உமமால் முடியா
 திருமடப்போம்' என்றான் அதற்குக் காசியப்பா, 'உனனாற் ச
 கப்பபட்ட அந்த ராஜாவை நான் போய் உபத்திரவமில்லாதவனா
 செயவேனென்பது என்னுடைய விதையின் வலிமையினா
 டான நிச்சயம்' என்றார்

நாமபதமுன்றவது அததியாயம்
ஆஸ்தீகபாவம் (தோடர்ச்சி)

(தக்குகன்கடித்த ஆலமரத்தைக் காசியபர் பிழைப்பித்தது)

தக்குகன, 'காசியபரே! நான்கடித்த எதற்காவது சிகிதனை ய உமக்குச் சகதியிருக்குமானால், இந்தமரத்தைக் கடிக்கி ர, அதைப்பிழைப்பியும் உமதுமந்திரத்தின் மேலானவலிமை வேர அகைக்காட்ட முயற்சியெய்யும் பிராமணோத்தமரே! ஆலமரத்தை நீர்பார்க்கும்போதே எரித்துவிடுகிறேன்' என காசியபா, 'நாகராஜாவே! உனக்கு இந்தக் காவமிருக்கு ல நீ இந்த மரத்தைக் கடி, நீ கடித்த இந்தமரத்தை நான் ப்புமுட்கிறேன், இப்போது என் மந்திரபலத்தைப் பார னே! ஆலமரத்தைக்கடி' என்றா மஹாதமாவாகிய காசியப இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட ஸாப்பராஜாவான தக்குகன ஆல தினிடஞ்சென்று அதைக்கடித்தான் அந்த மரத்தை அந்த ரதசகதியுள்ள தக்குகன கடித்தவுடன், அவனுடைய பலலின ம வியாபித்தமையால்அம்மரமென்கும் எரிந்தது அந்தநாகன த மரத்தை எரித்துவிட்டு மறுபடியும் காசியபரை நோக்கி, ராமணாரேஷ்டரே! முயற்சியைச்செய்யும், இந்த மரத்தைப் ப்பியும்' என்றான் அதன்பின், ஸாப்பராஜாவின் விஷாக யினால் நீறுயப்போன மரத்தின் சாமபலையெல்லாம் குவித்து யபா, 'நாகாரேஷ்டனே! என்னுடைய விதையின்பலத்தை மரத்தினிடம் பார, ஸாப்பமே! நீ பார்க்கும்போதே இதை ர பிழைப்பிக்கிறேன்' என்று சொன்னா

பிறகு, சிறந்தமஹிமையுள்ளவரும் விதையுள்ளவருமாகிய தக்காசியபரென்னும்பிராமணாரேஷ்டர், சாமபற்குவியலாகச் ப்பப்பட்டவருக்கத்தை விதையிழை பிழைப்பித்தார அதில ரைய உண்டாக்கினா பிறகு, இரண்டுஇலைகள் உண்டாகச்செய இலைகள் விருத்தியாகவும் கிளைகள்கிளைக்கவும் பின்னா மர னவுமசெய்தார மஹாதமாவாகிய காசியபரால்அம்மரம் பிழைப் ப்பட்டதைக்கண்டு, தக்குகன, 'பிராமணாரேஷ்டரே! என் டையதும் என்னைப்போனவருடையதுமாகிய விஷைகளையெல ம நீர் நீக்கிவிடுவீரென்பது உமமிடத்தில் அதிகஆச்சரியமன்று பாதனரே! என்னபிரயோஜனத்தைக்கருதி நீர் அங்கே போகி ? அந்த ராஜாரேஷ்டரிடமிருந்து எதை அடையலாமென்று ம்பகிற்றோ அந்தப்பிரயோஜனம் கிடைக்க அரிதாயிருந்த

போதிலும், அதை நானே உமக்குக் கொடுப்பேன் பிராமண பிராமணசாபம் மூடிக்கொண்டமையால் ஆயுள்குறைந்த விஷயத்தில் நீ பிரவருத்தித்தால் உமது காரியவிரிததி ஸஹமாயிருக்கும் அதனால், மூன்றுலோகங்களிலும் பிரகாசிக்க உமது கீர்த்தி ஒளிகுறைந்த சூரியனைப்போல இந்தவிஷயத் அஸ்தமனமாகிவிடும்' என்று சொன்னான்

காசியபா, 'நாகனே! நான் தனத்துக்காக அங்கேதே ரேன அதை நீ எனக்குக்கொடு, தனங்கிடைத்தபோதே திருமபிவிடவேன்' என்றா தசுக்கன், 'பிராமணஸேஷ்ட அநத ராஜாவினிடத்திலிருந்து எவ்வளவு தனத்தை எதிராக கிரீரோ அதைவிட அதிக தனத்தை நானே கொடுப்பே திருமபிவிடும்' என்று சொல்லக்கேட்டு, மிகப்பெரிய ஸா தியமுள்ளவரும் சிறந்த புத்தியுள்ளவருமாகிய அநதக கா ரென்னும் பிராமணஸேஷ்டா ராஜாவைக்குறித்துச் சிரத்தி துவயஜ்ஞானமுள்ளவரும் மிகுந்த பிரமமதேஜஸுள்ளவரும் அநதக காசியபரென்னும் ரிஷிஸேஷ்டா அப்போது பாண வம்சத்தினராகிய அநத ராஜாவுக்கு ஆயுள்குறைந்ததெ தெரிந்தகொண்டு, தனக்குவேண்டிய அளவு தனத்தைத் த னிடைம் பெற்றுக்கொண்டு திருமபிவிட்டா அநத மஹா வாகிய காசியபா பணம்பெற்றுக்கொண்டு திருமபிப்போனபி தசுக்கன் துரிதமாக ஹஸ்திஸூபரம் சென்றான்

பிறகு, அநதததசுக்கன் போகும்போது, ராஜா விஷங்க போகும் உயர்ந்த மந்திரங்களினால் பிரயத்தனத்துடன் பாற்றப்படுவதைக் கேள்வியுற்று, அப்போது அவன், 'ராஜாவை ஒரு கபடப்பிரயோகத்தினால் நான் மோசம் வெண்ணேம், என்ன உபாயம் பொருந்தும்?' என்று சிரத்தித் தினபு, அநதததசுக்கன் அநேக ஸாபங்களை ரிஷிவேஷ்த்து பழங்கனையும் இலைகளையும் ஜலத்தையுமெடுத்துக்கொண்டு போ படி ராஜாவினிடம் அனுப்பினான் 'நாகாகனே! காரியமிரு னால், நீங்கள் பழங்கனையும் இலைகளையும் ஜலத்தையும் ராஜாவுக் கொடுப்பதற்குப் பயப்படாதவர்களாய்ச் செல்லுங்கள்' எ தசுக்கன் நாகாக்களுக்குக் கட்டளைபிட்டான் தசுக்கனாற் கட ியிடப்பட்ட அநத நாகங்கள் அவ்வாறே செயதனா ராஜாவுக் தாபகைகளையும் ஜலத்தையும் பழங்கனையும் கொண்டுபே கொடுத்தனா சூரராகிய அநத ராஜஸேஷ்டா, அவைகளை வறையும் வாகிக்கொண்டு அவர்களுடைய காரியங்களை நிறைவேற்றி அவர்களைப் போகலாமென்றும் கூறினா

ரிஷிகளாக மாறுவேஷங்கொண்ட அந்த நாகங்கள் சென்ற அந்தராஜா, மந்திரிகளையும் ஸ்ரேஷ்ணிகளையும் நோக்கி, களாற கொண்டுவரப்பட்ட மதுரமான இந்தப் பழங்களை மாம நீங்கள் என்னுடன் புசியுங்கள்' என்று சொல்லி, பிறகு, மந்திரிகளுடன் பழங்களை எடுத்துக்கொள்ள ஆரம்பித்த அந்த ரிஷிசாபத்தினுண்டான விதியினால் தூண்டப்பட்ட எந்தப்பழத்தில் தக்ஷகநாகன் இருந்தானோ அதைத் தாமதமாகச் சொன்னாரே! அவர் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கையில், பழத்தினின்றும் நீளமில்லாததும் கறுத்த கண்களையுடைய சிவந்த வாணமுள்ள துமாகிய ஒரு சிறிய புழு வெளிப்பட்ட அந்தராஜஸரேஷ்டரும் அந்தப் புழுவையெடுத்தது மந்திரிகளைக் கி, 'ஸ்ரீயன அஸ்தமனமாகிறான், இனி விஷத்தின் என்சுகிலை, அந்தமுனியின் வாசகரூப பொய்யாகாமலிருக்க, இந்தப் புழு தக்ஷகனென்று பெயருள்ளதாக இருந்தாக கடித்திடுக, அப்படியானால் பரிஹாசமாய்விடும்' என்று சொல்லி அந்த மந்திரிகளும் காலத்தினால் தூண்டப்பட்டவாக அந்தராஜா சொன்னதை அங்கீகரித்தனா அந்த ராஜஸரேஷ்டா என்று சொல்லி, மரணம் ஸம்பீதித்திருப்பதனால், புத்திகெட்டு, சிறிய புழுவைக் கழுத்தில் வைத்துக்கொண்டு உடனே அவர் சிறிக்கும்போதே தக்ஷகனுடைய உடலினுள் சுற்றப்பட்ட எந்தப்பழம் ராஜாவுக்குக் கொடுக்கப்பட்டதோ அந்தப் புழுவிருந்து வெளிப்பட்ட தக்ஷகனென்னும் நாகராஜன் தன்னால் ராஜாவைச் சுற்றிக்கொண்டும் பெரிய இரைச்சல் இராவிடும் ராஜாவைக் கடித்தான்

நாற்பத்தி நான்காவது அத்தியாயம்

ஆஸ்தீகபாவம் (தொடர்ச்சி)

என கடித்தினால் பரிசுத்தித்து இறந்த பிறகு ஜனமேஜயருக்குப் பட்டாபிஷேகம்)

அப்படியே பாம்பின் உடலினால் அந்தராஜா சுற்றப்பட்ட பாதது, மந்திரிகள் யாவரும் குனிந்த முகங்களோடு மிகத் துறதுக் கண்ணீர் வீட்டனா பின்பு அந்த நாகத்தைக்கண்டு மந்திரிகள் ஒடிப்போயினா அதன்பின், மிகுந்த துக்கத்தை அந்த மந்திரிகள், தாமரைப்பூநிறமுள்ளனும் ஆகாயத்தை உக

வகிராததுபோற செலலுகிறவனுமாகிய தக்ஷகனென்னும
ரியமான ஸாபஸரேஷ்டனைக் கண்டனா உடனே, அவர்கள்
பத்தின விஷத்தினாலுண்டான அகனியினுற சூழப்பட்டு எரி
அந்தக் கிருகத்தைவிட்டுவிட்டுப் பயத்தினால் திசைகளில் ஓடி
அந்தவீடும் இடியினுலடிபட்டதுபோல வீழ்ந்தது பிறகு, த
னுடைய விஷத்தினுற கொல்லப்பட்ட ராஜாவுக்குப் பர
துக்கு வேண்டிய நலன்கிரியைகளெல்லாவற்றையும் செய்து,
வின புரோஹிதராகிய பரிசுத்தரான பிராமணரும் மந்திரி
நகரத்தில் வசிக்ரும எல்லா ஜனங்களும் ஒன்றுகூடி, அந்த
வின புத்திரனை சூழ்நதையை ராஜாவாகப் பட்டாபி
செய்தனா அந்த ராஜாவை, சத்துருக்களைத் தொலைப்ப
குருவமசத்துக்கு வீரனுமாகிய ஜனமேஜயனென்று ஜன
வழங்குகின்றனா

அவா, சூழ்நதையாயிருக்கும்போதே, சிறந்த புத்தி
அரசர்களுக்கெல்லாம் சிறந்தவராக அந்த மந்திரிகளோடும்
ஹிதரோடுங்கூடவே, குருஸரேஷ்டராகிய பாண்டவர்களு
ஜயேஷ்டரும் தமமுடைய பிரபிதாமஹரும் வீரருமாகிய
ராஜா எப்படி ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்தாரோ அப்படியே
போது, ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்தார அதனபின், அந்தராஜ
ரிகள் கண்டு நடுங்கும்படியான பராக்ரமசாலியாயிருப்ப
கண்டு, அந்த ராஜாவினுடைய மந்திரிகள் காசிதேசத்து
வாகிய ஸ்வாணவாமா எனபவனிடம் சென்று, வபுஷ்டமை
அவன பெண்ணை ராஜாவுக்காகக் கேட்டனா பிறகு,
ஸ்வாணவாமாவென்னும் ராஜா தாமததில் பரீகஷ்டசெய்து
வீரராகிய ஜனமேஜயருக்கு வபுஷ்டமையைக் கன்னிகாதான
கொடுத்தான ஜனமேஜயரும் வபுஷ்டமையை விவாகஞ்
கொண்டு மிருதஸநதோஷமடைந்து வேறு ஸ்திரீகள் ய
தினும் மனமவைக்காமலிருந்தார பராக்ரமசாலியாகிய
ராஜஸரேஷ்டா, முன்பு புருரவனென்னுமரசன் ஊர
அடைந்து எப்படி விளையாடினானோ அப்படியே, மனம்
யுடன், புஷ்பிதத் வனங்களிலும் தடாகங்களிலும் விளையா
பெயாபெற்ற அழகுள்ளவரும் பதிவிரதையுமாகிய வபுஷ
யும் ஜனமேஜயராஜாவைப் பாததாவாக அடைந்து அந்
ஸ்திரீயாகி மகிழ்வுற்று ரமிக்கிறகாலங்களில் அனபுடன்
மகிழ்வித்தனா

நாற்பத்தைநதாவது அததியாயம்

ஆஸ்தீகபாவம். (தோடர்ச்சி)

காருழனிவருக்கும் அவர் பிதிருக்களுக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணை.)

இதேஸமயத்தில், சிறந்த தவமுள்ளவரும் அஸதமித்த ம வீடாகவுடையவருமாகிய ஜாதகாருமுனிவா பூமிமுமுதம ரித்ததா மிருத தேஜஸுள்ள அமமுனிவா, மனத்தை காதவாகள் செயதற்கரிய வித்தத்தைச் செய்துகொண்டும், நியதிரத்தவகளில் ஸநானஞ்செய்துகொண்டும், வாயுபக்த செய்துகொண்டும், வேறு ஆகாரமில்லாமல் நாளுக்கு நாள் துகொண்டும் திரிந்ததா அவா ஒரு பள்ளத்தில் தலைமீழா தாங்கிக்கொண்டு ஒற்றை அலகுமட்டும் மிச்சமாயுள்ள விலா ம புல்லொன்றைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்த பிதிரககளையும், விலாமிச்சையின் ஒற்றை அலகை அநதவீளையிலிருந்து ஒரேலி சிறிதாகக் கடித்திழுப்பதையும் கண்டா அவா ஆகாரமில் ல இளைத்து ஓய்ந்து துக்கத்துடன் அநதப் பள்ளத்தில் தன கு ரக்துணத்தை இச்சிக்கின்ற அநதப் பிதிரககள் அருகே று, தாமும் மிருத துக்கமுற்றுப் பேசத்தொடங்கினா வளையிலிருக்கின்ற எலியினால் வோ அரிக்஑ப்பட்ப பலாமற்போன விலாமிச்சமவைக்கோலைப் பிடித்துக்கொண்டு டுகுக்கின்றீர்களே, நீங்கள் யார? இங்கே விலாமிச்சைக்கு றவோ மிச்சமாக நிற்கிறது, அதனையும் இந்த எலி கூமை பறகளினால் கொஞ்சநகொஞ்சமாக இழுகிறது இந்த ல சிறிதுபாகமே மிச்சமிருப்பதினால் இதுவும் சீக்கிரத்தில் ற்துபோய்விடும், அப்போது நிச்சயமாக இந்தப்பள்ளத்தில் மூய விழுவிட்கள், இவ்விடத்தில் தலைமீழாகத் தொங்கி னடு கஷ்டமான ஆபத்தையடைநத உங்களைக்கண்டு எனக் துக்கமுண்டாபிருக்கிறது, உங்களுக்கு நான் செய்யக்கூடிய மான காரியம் யாது? இந்த என தவத்தினுடைய நான்கி ருபாகத்தினாலாவது, மூன்றிலொருபாகத்தினாலாவது, பாதி லாவது இந்த ஆபத்தைத் தாண்டுவதற்கு இஷ்டமிருந்தாற லுங்கள், தாமஸமவேண்டாம், அல்லது, எனனுடைய முழுமையினுட்கூட நீங்களெல்லாரும் கரையேறுவதா தால் அவசியம் அப்படியே செய்யலாம்' என்றா பிதிரககள், 'நீ பிரமமசாரி, நீ எங்களைக்காப்பாற்ற நினைப் எவ்வாறு? பிராமணஸரேஷ்டனே! தவத்தினால் இதை

நிலிருத்தசெய்வது முடியாது, பேசுகிறவரின் சிறந்தவ
அப்பா! எங்களுக்கும் தவத்தின்பலன இருக்கிறது, பிராமண
ஸந்ததியிலலாமையால் அச்சியான நரகத்தில் விழுகிறோம்
ததி உண்டாகுவது முக்கியமான தாய்மென்று பிரம்
சொல்லுகிறா, அன்பனே! இங்கே தொங்குகின்ற எங்களு
புத்தி தெளிவாக இல்லை, அதனால் உலகத்தில் பிரவிரததமா
வனம்புள்ள உணை நாங்கள் கண்டுபிடிக்கமுடியவில்லை, பிர
தாப்பபடதக்கவரும் மிருத துயரமுற்றவருமாகிய எங்க
கருணையோடு வயஸனப்படுகிற சிறந்த மஹிமைபுள்ள நீ
முதிர்ந்தவனாயிருக்கிறாய், பிராமணனே! நாங்கள் யா
தைக்கேள்? நாங்கள் கடோரமான தவமுள்ள 'யாயாவராகள
னும ரிஷிகள் ரிஷியே! ஸந்ததியிலலாமற்போனதனால் பு
லோகத்திலிருந்து இங்கே நழுவுகின்றோம், எங்களுக்கு எ
யாகிய தந்து இல்லாமையால் எங்களுடைய கூாமையான
போய்விட்டது, அதருஷ்டஹீனர்களான எங்களுக்கு அத
ஹீனனான ஒருவன் ஸந்ததிக்குத் தந்துவாக இருக்கிறான்,
இருந்தும் இல்லாதவனபோலவே தவம் ஒன்றையே பிடி
கொண்டிருக்கிறான், அவன் 'ஜரதகாரு' என்று பெயருள்ள
வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலும் கரைகண்டவன், மன
அடக்கின்வன், மஹாதமா, உறுதியான நியமமுள்ளவன்,
சிறந்த தவமுள்ளவன் அவன் தவத்தில் ஆசைவைத்து எ
இந்தக் கஷ்டத்திற் கொண்டுவந்துவிட்டான் அவனுக்குப்
பையுமில்லை, புத்திரனுமில்லை, எந்தப்பந்துமில்லை, அத
நாங்கள் புத்திமயங்கி அநாதர்களைப்போற பள்ளத்தில் தெ
கின்றோம், அப்பா! எங்களுக்கு அவன் நாதனாக இருப்ப
நீ அவனைக்கண்டால், 'உன் பிதருக்கள் கதியற்றவர்களாய்
ளத்தில் தலைகீழாகத் தொங்குகின்றனர், விவாஹஞ்செய்து
ஸந்ததியையும் உண்டுபண்ணு, அதுதான் நல்லது' என்று
னுக்குச்சொல்லு, தபோதனனே! எங்கள் குலத்துக்கு அந
றைத்தந்துதான் மிச்சம், எந்த ஒற்றைவிலாமிச்சம் வைக்க
எங்களுக்குப் பிடிப்பாக நீ பாரக்கிறாயோ இதுதான் எ
டைய குலத்திற்கு ஒரே ஆதரவும் தனகுலத்தை விருத்தி
வேண்டியவனுமாகிய அந்த ஜரதகாரு, பிராமணனே! இந்த
ரையின்வோகளைப்பாரக்கிறாயே, இவை எங்களுடைய ஸந்த
காலத்தினால் பகலிக்கப்பட்டன, பிராமணனே! நீ பாதிசாப்
பட்டஎந்தவேரைப் பாரக்கிறாயோ, நாங்கள் எதைப்பிடி
கொண்டு பள்ளத்தில் தொங்குகிறோமோ, அது தவதன்

தத்துக்கொண்டிருக்கும் ஜரதகாரு ஒருவனாகும், பிராமணனே! பாரகிற எலிதான மிருதவலிமைபுள்ளகாலம், அந்தக்காலம் பத்திலிருப்பவனும் இனிமேலும் தவத்திலுசைவைப்பவனும் சக்தனும் அறிவிலலாதவனும் நல்ல எண்ணிலலாதவனுமாகிய நத ஜரதகாருவைக் கொஞ்சங்கொஞ்சமாகக் கடித்து அழிக்கிறது, சிறந்த ஸாதுவே! அவனுடைய அந்தக்கவம் எங்களைக்கரை பற்றாது, வேரற்று நழுவிப்போய்க் காலத்தாற புத்திகெட்டுப் பிஷ்டாகளைப்போலவே கீழேபோகின்ற எங்களைப்பாரா, நாங்கள் லாபபரதுக்களோடும் இங்கேவிழுந்தோம்நாலு, காலத்தினால வனும் அறுபட்டு இரதநரகத்துக்குத்தான போகவேண்டியவனான, ஐயா! தவமாகட்டும், யஜ்ஞமாகட்டும், இன்னும் தூயமை பத்தரத்தக்க எந்தப்பெரிய காரியமாகட்டும் அவையெல்லாம் நத்திக்கு ஸமானமல்லவென்று பெரியோர்கள் நினைக்கின்றனா பா! தபோதனனே! ஆதலால், நீ அந்த ஜரதகாருவைக்கண்டு சாலலு, இங்கேகண்ட எல்லாவற்றையும் நீ அவனுக்குச் சொல்லப் பணடும், பிராமணனே! அவனே எங்களுக்கு நாதனாயிருப்பத ல், எப்படிச் சொன்னாலு அவன் விவாஹஞ்செய்துகொண்டு புத் தாகளை உணடுபண்ணுவனோ அப்படி, உன்னுடைய குலத்தைப் பால நினைத்துப் பரதுக்களாகிய எங்களுடைய நன்மைக்காக நீ வனுக்குச் சொல்லவேண்டும், சிறந்தஸாதுவே! பரதுவுக்கு நத்தமடைபவன்போல எங்களைக்குறித்து வருத்தமடைகிற நீ ரா? இங்கே நிறகிற நீ எங்கெல்லாருக்கும் என்ன ஆகப் பணடும்? கேட்கவிரும்புகின்றோம்' என்றுசொன்னார்கள்

நாற்பத்தாருவது அத்தியாயம்

ஆஸதீகபாவம். (தோடீச்சி)

(ஜரதீகாரு விவாகதீகீர்த்தக் கண்ணிகை தேவேது.)

இதைக்கேட்ட ஜரதகாரு, மிகவும் வயஸன்மடைந்துகொண்டு கத்ததாலுண்டான கண்ணிரினால் தழுதழுத்தவாக்குடன் அந்தப் பருக்களை நோக்கி, 'நீங்கள் எனதுமுன்னோர்களாகிய பிதருக்க மபிதாமகாருமாயிருக்கிறீர்கள், உங்களை ஸந்தோஷமடைவித் தக்கா நான் என்ன செய்யவேண்டும்? சொல்லுங்கள் நான்தான் வங்களுக்கு அபராதிதான ஜரதகாருவென்னும் புத்திரன், அறி லலாதவனும் பாபமுள்ளவனுமாகிய எனக்கு நீங்கள் தண்டனை திபுங்கள்' என்று சொல்ல, அவர்கள், 'புத்திரனே! தற்செய் க நீ இவ்விடம் வந்துசொந்தது ஸந்தோஷம், பிராமணனே!

எதற்காக நீ விவாஹஞ்செய்துகொள்ளவில்லை? ' என்று கேட்டனா ஜாதகாரு, ' பிதருக்களே! நான் இந்திரியத்தைச் சோஷிக்கச் செய்து இந்தத்தேகத்தை மேலுலகத்துக்குக் கொண்டிப்போக வேண்டுமென்ற இந்த ஒருவிஷயம் எப்போதும் எனஹருதயத்திற்கு சுற்றிக்கொண்டேயிருக்கிறது விவாஹஞ்செய்துகொள்வதில்லை யென்று எனமனம் ஸ்திரபபடுத்தப்பட்டது பிதாமஹாகளே! நீங்கள் பக்ஷிக்காப்போல இவ்வாறு தொருவதைக்கண்டுமட்டும் பிரம்மசரியத்திலிருந்து எண்ணத்தை நான்மாற்றுகிறேன், நீங்கள் விரும்பின காரியத்தைச் செய்ப்போகிறேன், ஸந்தேஹமின்றி விவாஹம் செய்துகொள்ளப்போகிறேன், என பெயருள்ளவரும் பிணக்கையப்போல எனக்காக வித்தமாகவைத்துக் கொடுக்கப்படுபவருமாகிய ஒருகன்னிகை எப்போது எனக்குக்கிடைத்தாலும் அவளை நான் விவாஹஞ்செய்துகொள்வேன், ஆனால், நான் அவளைக்காப்பாற்றமாட்டேன், இவ்விதமான விவாஹம் கிடைக்குமானால் நான் செய்துகொள்வேன், இல்லாவிட்டாற் செய்துகொள்ளமாட்டேன், பிதாமஹாகளே! இது நிஜம், அவளிடம் உங்களைக் கரையேற்றுவதற்கு ஒருஸந்தியுண்டாகும், என்னுடைய பிதருக்கள் நீண்டகாலம் அழிவில்லாமல் இருக்கக்கூடவா' என்று சொன்னார்

இவ்வாறு பிதருக்களை நோக்கிச் சொல்லிவிட்டு அம்முனிவா பூமியெல்லாம் திரிந்தார் சென்னக்கே! இவா பிராயம் முதிர்ந்தவரென்ற காரணத்தினால், இவருக்குப் பாரியை கிடைக்கவில்லை பிதருக்களால் அவ்வாறு கட்டளையிடப்பட்ட அநதஜரதகாரு அப்போதுவெறுப்புற்றுக்காட்டுக்குச்சென்றுமிருந்தவயஸனத்தான உரக்கக்கூவிரா சிறந்த அறிவுள்ள அநதஜரதகாரு, தம் பிதருக்களுக்கு நன்மைசெய்வதற்காகக் காட்டுக்குட்சென்று, ' நான் கன்னிகையை யாசிக்கிறேன் ' என்றசொல்லை மூன்று தரம் நினைத்துச் சொன்னார் திருமபவும், ' இங்குள்ள ஸதாவரஜனகமங்களும் இன்னும் கண்ணுக்குப்பலப்படாத தெய்வங்களாகிய எல்லாம் நான் சொல்வதைக்கேட்கக்கூடவன், துன்பப்படுகின்ற என பிதருக்கள் சமீபத்துத்திலிருக்கின்ற என்னை ஸந்தியுண்டாகுவதற்காக விவாஹஞ்செய்துகொள்ளும்படி கட்டளையிடுகின்றனா, விவாஹத்திற்காகக் கன்னிகையென்னும் பிணக்கைய உத்தேசித்துப் பூமியெல்லாம் திரிகின்றேன், நான் தரித்திரன், கஷ்டப்படுவதே இயற்கையாகவுடையவன், பிதருக்களினால் ஆஜ்ஞாபிக்கப்பட்டிருக்கிறேன், நான் இப்போது குறிப்பிட்டவர்களுள் எவ்வகையாருக்குக் கன்னிகையிருந்தபோதிலும் எல்லாத் திசைகளிலும்

அந்த எனக்கு அவர்கள் அக்கண்ணிகையைக் கொடுக்கக்கடவா, பெயருள்ளவளாகவும் பிணைப்பைப்போல வலிந்துகொடுக்கப் பவளாகவும் நான் காப்பாற்றவேண்டாதவளாகவும் இருக்கிற னிகையை எனக்குக்கொடுங்கள்' என்றுசொன்னா

பிறகு, முன்னமே ஜரதகாருவின் ஸமயத்தைக் கவனிக்ரூம் வாஸுகியினுற கட்டளையிடப்பட்ட அந்தநாகங்கள், அந்தச் சாரத்தைக் கொண்டுபோய வாஸுகிக்குத்தெரிவித்ததன் பற்றின் சொல்லக்கேட்டு, அந்த நாகராஜன், அலங்கரிக்கப் பட்ட அந்த ஜரதகாருவென்னும் கண்ணிகையை எடுத்துக் கொண்டு காட்டில் அந்த ஜரதகாரு நிஷியினிடம் சென்றான் பிரா ரே! அவ்விடத்தில், வாஸுகியென்னும் நாகராஜன் அந்தக் ணிகையை அந்தமஹாத்மாவுக்குப் பிணைப்பைப்போல கொடுத் ன மோக்ஷத்தைப்பற்றிய அபிப்பிராயத்தில் உறுதியுள்ளவ ிவாஹத்தில் விருப்பங்குறைந்தவருமான அந்த ஜரதகாரு னுக்குப் பெயாவேறியிருக்குமென்று நினைத்ததனாலும் காப் றறுவதைப் பற்றின் ஏற்பாடு செய்துகொள்ளாமையாலும் பனை வாங்கிக்கொள்ளவில்லை பிருகுபுத்திரரே! பிறகு, அவா, ஸுகியினிடம் அந்தக்கண்ணிகையின் பெயரைக்கேட்டு, 'நான் பனைக் காப்பாற்றமாட்டேன்' என்றுசொன்னா

நாற்பத்தேழாவது அத்தியாயம்

ஆஸ்தீகபாவம் (தொடர்ச்சி)

(ஜரத்காரு விவாஹஞ்செய்துகொண்டு பாரியையை விட்டுப்போனது)

அப்போது, வாஸுகி, ஜரதகாருநிஷியைப் பார்த்து, 'இந் கண்ணிகை உமமுடைய பெயருள்ளவள், என்ஸஹோதரி; ததோடு கூடியவள், உமதுபாரியையை நான் போஷிப்பேன், ராமனோத்தமரே! இவளைக் கிரஹித்துக்கொள்ளும், தபோ ரரே! எனனால் எவ்வளவுகூடுமோ அவ்வளவும் இவளைக்காப் றறுவேன், முனிஸரேஷ்டாகளுக்குட சிறந்தவரே! இவள் உமக் கவே காப்பாற்றிவைக்கப்பட்டிருக்கிறாள்' என்றுசொன்னா தகாரு, 'நான் இவளைப் போஷிக்கமாட்டேன், எனக்கு ரூபமில்லாததை இவள் செய்தல்தகாது, செய்தால், இவளை டுவிடுவேன், இது நான் செய்திருக்கிற நியமம்' என்றா தைக்கேட்டு, 'ஸஹோதரியைப் போஷிக்கிறேன்' என்று நாக

ராஜன பிரதிஜனஞ்செய்தபின், மந்திரம் தெரிந்தவர்களுக்கெல்லாம் சிறந்தவரும் தவத்திற பெரியவரும், உறுதியான நியமனளவரும், தாமததிலேயே சித்தமுள்ளவருமாகிய ஜரதகாரு ராஜனவீட்டுக்குப்போய் அங்கே சாஸ்திரோகதமாக மந்திரத்துடன் அந்தக் கன்னிகையைப் பாணிககிரகணஞ் செய்கொண்டார்

அதன்பின் பாரியையை அழைத்துக்கொண்டு, மஹரிஷிக்குள்ளுத் துதிககப்பட்டவராய், அழகியதும் தம்மனத்துக்கு இன்னதும் தமக்காக அமைக்கப்பட்டதுமான கிருகத்துக்குப்போய் அந்தச் சயனிகிருகத்தில் விழையாதமெத்தைப்பரப்பின் கட்டிடப்படுகை அமைக்கப்பட்டிருந்தது அதில் ஜரதகாரு மனைவியுடைய இருந்தாரா அங்கே சிறந்தஸாதுவாகிய ஜரதகாரு தம் பாரியையைப் பார்த்து, 'நீ எனக்குவேண்டாததை எக்காலமும் செய்யச் சொல்லவும் கூடாது அப்பிரியஞ்செய்தபோது, உன்னையும் உவீட்டில் வலிப்பதையும் விட்டுவிடுவேன் நானசொன்ன இரகசொல்லககிரஹித்துக்கொள்' என்று நியமனஞ்செய்தாரா அதன்பின், வாஸுகியின் ஸஹோதரி அதிகபயமுற்றவளாய் மிகுந்த கதத்துடன் அவரைநோக்கி, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொன்னாள் சிறந்தகோத்தியுள்ள அந்த ஜரதகாரு கஷ்டத்தை இயல்பு உடையவரான பாததாவுக்குப் பிரியத்தைப் கருதி ¹ வெளக்காக்கைபோல புதிதும் விநோதமுமான உபாயங்கனிஞ் செய்கொண்டான்

பின்ன, ஒருகாலத்தில் அந்த வாஸுகியின் ஸஹோதரி நுதுஸானஞ்செய்த பிறகு, தன் பாததாவாகிய முனிஸரேஷ்டருடன் கிரமப்படி சோந்தாள் அப்போது அவளுக்கு அகினிககொப்பான காப்பமுண்டாயிற்று, அகினியைப்போல மிகுதியான தேஜஸுள்ள அந்தக்காப்பம் சுக்கிலபக்ஷத்திரிபேபோல விருத்தியடைந்தது, பிறகு, சில தினம் னுசகுப் பின் பெருங்கோத்தியுள்ள ஜரதகாருவானவா கண்புற்றவராக அந்தப் பாரியையின் மடியில் தலைவைத்து

* 1 கவேதகாகம் என்பதுமூலம் கவேதகாகம் என்பதை, கவ=நவத=மான, காக=காக்கை என்றுபிரித்து, நாயைப்போல எப்போது ஜாக்கிரதையாகவும் மாண்புபோல பயன்தும் காக்கையைப்போல குறிப்பை அறிந்தும் உபசரித்தாள் என்பா சிலர், கவேதகாகம் என்பது கொக்கு என்றும், மழைக்காலத்தில் கூட்டுக்குள்ளிருக்கும் ஆண்டெகைப் பெண்கொக்கு காப்பாற்றுவதுபோல உபசரித்தாள் என்று சொல்லுவா வேறு சிலர்

ண்டு நித்திரை செய்தார பிராமணரே! அந்தப்பிராமண
ரஷ்டா தூங்கினபோது பகலினமுடிவில் ஸ்ராயன் அஸ்தமன
ன அப்போது நல்லமனமுள்ள அந்தவாஸுகியினஸுஹோ
தாமம் கெடுமேயென்று பயந்து, 'நான் பாததாவை எழுப
து தாமமாகுமோ, ஆகாதோ, இவா கஷ்டத்தை இயல்பாக
யவா, தாமத்திலே சித்தமுடையவா நான் என்ன
தால் இவருக்கு அபராதஞ் செய்தவளாக ஆகாமலிருப்
ரா?' என்று நினைத்தாள 'தாமத்தை இயல்பாகவுடைய இவ
யகோபம், தாமலோபம் என்னும் இரண்டனும் கோபத்
த்காட்டிலும் தாமலோபமே பெரிது' என்று நினைத்து,
ரை எழுப்புவேனானால் நிச்சயமாகக் கோபிப்பாரா, நான்
பபாமல் ஸந்தியாகாலம் கடந்துபோனால் இவருக்குத் தாம
பம் வருவது நிச்சயம்' என்று எண்ணினாள் இனிமையாகப்
கிறவளும் நாககன்னிகையுமாகிய ஜரதகாருவானவள் இவ
ய மனத்தில் நிச்சயஞ்செய்துகொண்டு, ஜவலிகின்ற தவமுள
ரும் அக்கினிகொப்பானவரும் படுத்திருந்தவருமான அந்த
காருநிஷியை நோக்கி, 'பெரிய மஹிமையுள்ளவரே! ஸ்ர
அஸ்தமனமாகிறான், எழுந்திரும், பகவானே! ஸ்ரானஞ்
து நியமத்துடன் ஸந்தியை உபாஸனை செய்யும், அகனி
ரத்திரம் விததமாக இருக்கிறது, இந்தக்காலம் அழகாயும்
கரமாயுமிருக்கிறது பிரபுவே! மேற்றிசையில் இதோ செவ
ரம் தெரிகின்றது' என்று நயமாகச்சொன்னாள்
கிறந்தவமுள்ளவரும் மஹிமைபொருந்தினவருமான அந்த
காரு, இவவாறு உரைத்த பாரியையையேநோக்கி, உதடுதடிக்க,
கன்னிகையே! நீ எனக்கு இந்த அவமானத்தைச்செய்தாய்,
ஸமீபத்திலிருக்கமாட்டேன், நான் வந்தவழியே திரும்பிப்
வேன், அழகிய தொடையுள்ளவளே! நான் தூங்கும்போது
ந்தவருமல் ஸ்ராயன் அஸ்தமனமாவது முடியாததென்பது
மனத்திலிருக்கின்றது, அவமானம் அடைந்தபிறகு, அந்த
த்தில் வலிப்பதில் யாருக்குத்தான் விருப்பமிருக்கும்? தாமத்
இயல்பாகவுடைய எனக்கும் என்னைப் போன்றவனுக்கும்
ல்லவேண்டுமா?' என்றுசொன்னா அந்த வாஸுகியின் கிரு
தில் வாஸுகியின் ஸுஹோதரியாகிய ஜரதகாரு தன்னுடைய
தா இவவாறு மனம் நடுங்கும்படி சொன்னபோது, 'பிராம
ர! நான் உங்களை அவமானஞ்செய்து எழுப்பினவனல்லேன்,
மணரே! உங்களுக்குத் தாமலோபம் வரக்கூடாதென்றுநான்

இப்படிச்செய்தேன்' என்றுசொன்னான் மஹாதபஸுள்ள காரூரிஷி இவ்வாறுசொன்ன பாரியையாகிய நாககன்னினை விட்டுவிட்டு நினைத்து, கோபாவேசம்கொண்டு, 'நாகபபெண்ணெனவாகுப பொய சொல்லுவதில்லை, நான் போவேன், முன்னமே உனக்கு ஶ்ரஹஸ்யத்தில் இரதநியமம் செய்திருக்கிற பிரியமானவனே! நான் ஸுகமாக வலித்திருந்தேன், சுபமானே! பயந்தவனே! நான் இதை விட்டுப்போனபிறகு, 'அபகவான சென்றுவிட்டா' என்று உன் ஸ்ஹோதரனான வாகிசுக்குச்சொல், நீயும் நான் போனதைப்பற்றி வயஸன்பபடா' என்றா

சிலாககியமான சரீரமுள்ளவரும் அழகான நிதம்பமுமடைகளுமுள்ளவருமாகிய அந்த ஜரதகாருவானவன், அவ்வாறு சொன்னபிறகு, சிந்தையிலும் சோகத்திலும் ஆழந்து, போது அந்த ஜரதகாருமுனியை நோக்கி, கண்ணீரினால் தழுத்தசொல்லோடும் உலாந்தழுகத்தோடும் கண்ணுங்கண்ணமாய்க் கைகூப்பிக்கொண்டு நடுங்குகிற மனத்தோடு தைரியம் செய்துகொண்டு, 'தாமமதேநிரதவரே! தாமத்தில் இருப்பவனே! எப்போதும் உமது பிரியத்தையும் ஹிதத்தையும் நாடுகிறவனாகிய என்னைத் தாமநிஷ்டராகிய நீர் குற்றமில்லாமலிருக்கவேண்டுமது தகாது பிராமணஸரேஷ்டரே! என்னை உமக்குக் கொடுத்ததற்கு என்ன பிரபோஜனமோ அதனை அடையாமலிருக்கவேண்டியாகிய என்னை வாஸுகி என்னசொல்லுவன்? சிஸாதுவே! தாயின் சாபத்திறைக்கெடுக்கப்பட்ட எனஞாதிகளுக்கும் உமமிடத்திலிருந்துண்டான ஸந்ததிவேண்டியது அதை இனக்காணவில்லை உமமால் ஸந்ததி கிடைத்தால்தான் என சுற்றத்தாருக்குக் கேஷம்முண்டாகும் பிராமணரே! எனக்கும் உமமுன்னிருந்தச்சோகையானது வீணாகாமலிருக்கவேண்டும் பகவாந்ருாதிகளுடைய நன்மையைவிருமபி உமமைவேண்டுகிறேன் என்ஸரேஷ்டரே! எனக்கு நிச்சயப்படாத இரதக்காபத்ததைவை குற்றமில்லாத என்னை விட்டுவிட்டு மஹாதமாவாகிய நீர் கேடு நினைப்பது எப்படி?' என்றுகேட்டான் இவ்வாறு சொல்கேட்டு, தவமே தனமாகப்பெற்ற அந்தரிஷி, தம்முடையபாரியாகிய ஜரதகாருவை நோக்கி, ஸமயத்துக்குத் தக்கபடி அவருக்குத் தகுதியாக, 'அழகானவனே! அக்கினிகு ஒப்பானவனே! தாமத்தில் மிருந்த சித்தமுள்ளவனும் வேதங்களிலும் வேதங்களிலும் கரைகண்டவனுமாகிய இந்தரிஷி உன்காபத்தில் இருக்கிறான்' என்றா இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, அந்தத்தாமாதம்

ஐரதகாருமஹரிஷி திருமபவம் உககிரமான தவஞ்செய்ய நிச
ஞ்செய்துகொண்டு சென்றா

நாற்பததேட்டாவது அததியாயம்

ஆஸ்தீகபாவம் (தோடீச்சி.)

(ஆஸ்தீகர் ஜனனம்.)

தபோதனரே! ஐரதகாருவானவன், பாததா சென்றவுடனே
தாவினிடமவநது நடந்தவிஷயத்தைத் தெரிவித்தான் அதன்
அந்த நாகஸரேஷ்டன் மிகப்பெரிய அஸநதுஷ்டியான செய
யக்கேட்டு, வருத்தமடைகின்ற தன் ஸ்வேஹாதரியைப் டார
, தானும் மிகத்தனப்பமுற்று, 'பிரியமானவனே! உன்னைக்
டுத்ததற்குக் காரணமும் பிரயோஜனமும் உனக்குத் தெரி
நாகாகளுடைய நன்மைக்காகச் செய்தது, அவரால் உனக்
கிறந்த சகதியுள்ள புத்திரன் உண்டாவனையாயின, அவன்
மஸாப்பயாகத்தினின்றும் விடுவிப்பாரென்பதுதான் இப்
முன்பு பிரமமதேவா தேவாகளுடன் சோநது சொல்லியிருக்
ஸாந்தரியே! அந்த முனிஸரேஷ்டரால் உனக்குக் காப
கிடைத்திருக்கிறதா? அந்தஞானவானுடைய விவாஹம் பயன்
மற்றபோவது எனக்கு இஷ்டமில்லை இப்படிப்பட்ட காரியத்
ப்பற்றி நான் உன்னைக்கேட்பது நியாயமன்றுதான் காரியம்
தாயிருப்பதனால் அதைப்பற்றி நான் உன்னைக் கேட்டேன்
ந்த தவமுள்ள உனது பாததா தடுக்கமுடியாதவா என்பது
ரிந்த நான் அவரைப் பின்தொடராமாட்டேன், ஒருகால
ர என்னைச் சபித்தாலும் சபிப்பா குழந்தாய! உன் பாததா
னித்ததில் நடந்துகொண்டவரலாறு முழுவதையும் எனக்குச்
ல, எனஹருதயத்தில் வெகுநாளாக நாட்டப்பட்ட கொடிய
வியத்தை எடுக்கக்கூடவாய்' என்றுசொன்னான்

இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட ஐரதகாருவானவன், பரிதபித்துக்
ண்டிருக்கும் ஸாப்பராஜாவான் வாஸுகியை உடனே ஸமா
னப்படுத்துகிறவனாக மறுமொழி சொல்லத்தொடங்கினான் —
ஜாவே! ஸ்வேஹாதரனே! பெருந்தவமுள்ள அமமஹாதமாவி
டம் ஸந்ததியைக் குறித்து நான் கேட்டேன் எனக்கு ஸந்ததி
ககிறதென்று உத்தரஞ்சொல்லிவிட்டு அவா பொய்விட்டா
ஹாஸங்களிலும் அவா பொய் ஒன்றும் சொன்னதாக எனக்கு
வில்லை அவா ஆபத்துக்காலத்தில் பொய்சொல்வதேது? 'நாக

கன்னிகையே! காரியத்தைப்பற்றி நீ ஸங்கடமடையவேண்டி
அகனிகளும் ஸ்வாமிநாதரும் ஸமமான தேவஸ்தானம்
உனக்குப் பிறக்கப்போகின்றன' என்று எனக்குச் சொ
விட்டு அந்தத் தபோதனராகிய என பாததா சென்றா
லால், உன்மனத்திலிருக்கின்ற இந்தப் பெருநாயகமானது
கிப்போகட்டும்' என்றாள்

அதைக்கேட்டு, ஸாப்பராஜனாகிய அந்தவாஸுகி, 'அப்படி
ஆகவேண்டும்' என்று சொல்லித் தன்ஸஹோதரிசொன்ன வ
யத்தை மிகுந்தஸநதோஷத்துடன் அங்கீகரித்தான் அந்த
ஸ்ரேஷ்டன் நல்ல வராததைகளாலும் வெகுமானஞ்செய்வ
லும் தனங்களைக் கொடுப்பதாலும் மனத்துக்கு மிகப் பிரியப்
பூஜைபிணாலும் தன் ஸஹோதரியைச் சிறப்பாக நடத்திக்
கொடுப்பிராமணஸ்ரேஷ்டரே! அதன்பின், பெரியசக்தியும் பெரிய ஓ
ழுள்ள அவருடைய காப்பமானது, சககிலபக்தத்தில் உதயப்
சந்திரன் ஆகாததில் விருத்தியடைவதுபோல விருத்தியடை
த்து பிராமணரே! அதன்பின், பிரஸவகாலத்தில் அந்த
ராஜன்ஸஹோதரி பிதாவுக்கும் மாதாவுக்கும் பயத்தை நிவி
செய்யத் தக்கவரும் தேவகுமாரனைப் போன்றவருமாகிய
குமாரரைப் பெற்றாள்

அவா அந்த வாஸுகியின் கிருஹத்திலேயே வளரந்து பி
புத்திரராகிய சயவனருடைய புத்திரரிடத்திலிருந்து வேதங்
யும் வேதாங்கங்களையும் அதனியனஞ் செய்தாரா அவா சிறு
யத்திலேயே புத்தியும் சாரதியும் குணங்களுமுடையவராகப் பி
சாரி விந்தத்தை நிறைவேற்றினா, ஆஸ்தீகரெனப்பதாக
ருடைய பெயரும் லோகங்களில் பிரஸித்தமாயிருந்தது
காப்பத்திலிருக்கும்போதே அவருடைய பிதா அஸ்தி (இருக்கிற
என்று சொல்லிவிட்டு வன்மபோனதனால் அவருக்கு ஆஸ்தீக
னும் இந்தப்பெயர் உண்டாயிற்று அவா பாலராக இருக்க
லேயே அளவிலலாத ஞானமுள்ளவராக அந்த வாஸுகி
கிருஹத்தில் இருந்துகொண்டு ஸஞ்சரிகையில், அவரை வான்
மிகுந்த ஜாக்ஜரையோடு காப்பாற்றினான் தேவஸ்ரேஷ்ட
பகவானுமான சிவபிரானைப்போலே ஸ்வாணநிழமாக விரு
அடைந்துகொண்டு அந்த ஆஸ்தீகா அந்த நாகாகளெல்லா
ஸநதோஷப்படுத்தினா" என்றாள்

நாற்பத்தோனபதாவது அததியாயம்
ஆஸ்தீகபாவம் (தோடர்ச்சி)

(சௌனகர் கேட்டதன்மேல் பரிசுத்தீர்த்தின் மானத்தை
விரிவாக ஸௌதீ சொல்வது)

சௌனகா, “அப்போது ஜனமேஜயராஜா, தம் பிதா ஸவாக
பானதைப்பற்றி, மந்திரிகளை என்னகேட்டாரோ அதை
கு மறுபடியும் விரிவாகச் சொல்லவேண்டும்” என்றுகேட்க,
தபுத்திரா சொலலத்தொடங்கினா — “பிராமணரே! அப
து ராஜா மந்திரிகளைக் கேட்டதையும் அதற்கு அவர்கள் பரி
தின மரணத்தைப்பற்றிச் சொன்னதையும் சொல்லுகிறேன்,
ங்கள் ஜனமேஜயா மந்திரிகளைப்பார்த்து, ‘நீங்கள் என்னு
பிதாவின் விருத்தாரத்தையும் பெரிய கீர்த்தியுள்ள அவா
ககாலத்தில் எப்படி மரணமடைந்தாரென்பதையும் அறிவீர
ல்லா? உங்களிடமிருந்து எனபிதாவின் வரலாறுகளெல்லா
றையும் கேட்டபிறகு, நியாயமாயிருந்தால், பரிஹாரமசெய
, இல்லாவிட்டால் ஒருகாலத்தும் செய்யமாட்டேன்’
று சொன்னா

அந்த மஹாததுமாவான ஜனமேஜயா கேட்டவுடன், தாமந
ந்தவர்களும் சிறந்தபுத்தியுள்ளவாகளுமாகிய மந்திரிகளை
ஜனமேஜயராஜாவைநோக்கிச் சொல்லலாயினா ‘அரசரே!
தமாவும் அரசாக்கரசருமாகிய உமதுபிதாவினுடைய சரித
தையும் அவா எவ்வாறு மரணமடைந்தாரென்பதையும் நீ
வியதற்குச் சொல்லுகிறோம், கேளும் தாமததிறசித்தமுள்ள
கவும் சிறந்த ஸவபாவமுள்ளவராகவும் பிரஜைகளைப்பரி
த்த உமது பிதா இந்த லோகத்தில் எவ்வாறான ஒழுக்கத்
திருந்தாரா எனபதை நீ கேட்கவேண்டும் அவா நாலுவரு
களையும் தமதம் தாமங்களிலிருக்கும்படிசெய்து காப்பாற்றி
தாமமே உருவங்கொண்டதுபோன்றவரும் தாமந்தெரிந்தவ
ஐஸ்வரியமுள்ளவரும் ஒப்பிலலாத பராக்கிரமமுள்ளவரு
ய அந்த ராஜா தாமமாகவே பூமிதேவியை சக்தித்தாரா
ரை விரோதிப்பவா யாருமில்லை அவரும் யாரையும் விரோ
பதில்லை பிரமமாவைப்போல எல்லாப்பிராணிகளிடத்தும்
ற்பாடினறி இருந்தாரா அரசரே! அந்த ராஜாவினாற் செவ
பாக ஆளப்பட்டுப் பிராமணர்களும் சுத்ததிரியர்களும் வைசி
ளும் சூத்திரர்களும் ஒற்றுமையுள்ள மனத்தோடு தமதம்
ழில்களிலிருந்தனா அவா, கணவனிறந்த ஸ்திரீகளையும்

கதியற்றவாசனையும் அவயவக குறைவுள்ளவர்களையும் தரிசு
களையும் காப்பாற்றினா இரண்டாவது சந்திரனைப்போ
எல்லா ஜனங்களுக்கும் பாப்பதற்கு இனிமையாக இருந
அவருடைய ஜனங்கள் தருபதியும் ஸம்பத்தும் உள்ளவாக
இருந்தாராகள் மிருத ஸம்பத்தானவரும் ஸத்தியவாக்கிய
ளவரும் ஜயிக்கமுடியாத பராக்ரமத்தைபுடையவருமாகிய
ராஜா, விலவித்தையில கிருபாசாரியருடைய சிஷ்யராயிருந
ஜனமேஜயரே! மிருத சோத்தியுள்ள உமதுபிதா கிருஷ்ண
துப பகதியுள்ளவராகவும் எல்லா ஜனங்களிடத்தும் அன்பு
ராகவுமிருந்தாரா பலசாலியாகிய அந்த அபிமனயுபுத்திரா
வாகனெல்லாரும் 'பரிக்ஷயம்' என்னப்பட்ட நாசத்தை அந
பிறகு, உத்தரையினிடத்திற் பிறந்ததனால், பரிக்ஷித்து
பெயருடையவரானா அவர் ராஜதாமங்களிலும் தனலாப
லும் ஸமாததா, ஜாக்ரதையுள்ளவா, எல்லாகுணங்
நிரம்பினவா, இந்திரிபங்களை ஜயித்தவா, மனத்தையடக்கிய
சிறந்த புத்தியுள்ளவா, தாமத்தை அனுஷ்டிப்பவா, காமம், ட
தம், லோபம், மோஹம், மதம், மாதஸாயம் என்ற ஆறு
பகையையும் ஜயித்தவா, மேலான அபிப்பிராயமுள்ளவா,
சாஸ்திரம் அந்நிதவாகளுக்கெல்லாம் சிறந்தவா, இந்தப்பி
களை உமதுபிதா அறுபதுவருஷகாலம் பரிபாலனஞ் செய
அதன்பின், எல்லாருக்கும் துக்கத்தை வினைவித்துக்கொ
மரணமடைந்தாரா புருஷஸரேஷ்டரே! அவருக்குப்பின் நீர் ப
மாயிருக்கும்போதே பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பெற்றுத் தாய்
எல்லா ஜனங்களையும் காப்பாற்றிக்கொண்டு குருவம்சக்கிரபு
வரத் இந்தராஜ்யத்தை அநேகமாயிரவருஷங்கள் ஆளு
அடைந்திருக்கிறீர்' என்றனா

அதற்கு ஜனமேஜயா, 'பிரஜைகளுக்கு விருப்பத்தைச்
யாதவனும் பிரஜைகளால் விருமப்பபடாதவனுமாகிய ராஜா
தசகுலத்தில் ஒருபொழுதும் உண்டானதில்லை நடையையே
கியமாகக்கொண்ட தம்பிதாமஹாசனான பாண்டவர்களு
மேலான நடையைப் பாராததிற்கும் சொல்லவேண்டுமோ?
படிப்பட்டவராகிய எனபிதா எவ்வாறு மரணமடைந்தார்? ந
படி எனக்குச் சொல்லுங்கள் தெளிவாகக் கேட்கவிரும்ப
றேன்' என்றுகேட்டாரா

இவ்வாறு ராஜாவினால் கேட்கப்பட்ட அந்தமந்திரிகளெ
ரும் ராஜாவின்பிரியத்தையும் ஹித்தத்தையும் விருமபுகிறவாக
நடந்தபடி ராஜாவுக்குச்சொல்லலானார்கள் அதாவது, 'அர

ததில் விலலாளிகளுக்கும் சிறந்தவரும் சிறந்தவன்மையுள்ள
 ராகிய பாண்டமஹாராஜா எப்படியோ அப்படியே ஆயுதம்
 தவரெல்லாரிலுஞ் சிறந்தவரான உமது பிதாவாகிய பரி
 து மகாராஜாவும் ராஜ்யகாரியங்களுையெல்லாம் எங்குமிடம்
 ததுவிட்டு, எப்போதும் வேடையாடுவதே காரியமாக
 தாரா அவர், ஒருகாலத்தில் வனத்துக்குப்போய்ப் பாணத்தி
 ஓரு மாணையடித்தாரா, அடித்தவுடன், கத்திகட்டிக்கொண்
 டிலலை வளைத்துக்கொண்டும் அந்தப்பெருங்காட்டில் அந்த
 பபினதொடர்ந்து காலநடையாக விரைந்து சென்றார்
 ஓர் காணுமற்போனமான உமது பிதாவுக்கு அகப்படவில்லை
 பதுபிராயம் நிரம்பி மூப்பையடைந்த அந்தராஜா பசித்துக்
 படைந்து அந்த மஹாவனத்தில் ஒருமுனிஸரேஷ்டரைக்கண்
 அந்தராஜஸரேஷ்டர், மெளனவிரதத்திலிருந்த அம்முனி
 'மாணக்கண்டரோ?' என்று கேட்டனார் அவர்கேடும்,
 முனிவர் அப்போது யாதொன்றும் சொல்லவில்லை அதன்பின்,
 பசியினாலும் ஸரமத்தினாலும் பீடிக்கப்பட்டவராய், மரக்கட்
 யையப் போலிருந்து மெளனவிரதம் வஹித்துக்கொண்டிருந்த
 ரான அம்முனிவாரமேல் உடனே கோபங்கொண்டார் அம்
 வர் மெளனவிரதம் அனுஷ்டித்திருப்பதை ராஜா அறிய
 ஓர் அந்த உமது பிதா குரோதத்தினால் ஆவேசங்கொண்டு
 ஓர் அவமானஞ்செய்தார் பரதவம்சஸரேஷ்டரே! இறந்து
 ன் ஸாப்பத்தை விலவின் நுனியினால் பூமியிலிருந்து தூக்கிப்
 பத்தமான மனமுள்ள அந்த ரிஷியின் தோளிற்போட்டார்
 ரபின், ஞானியானரிஷி அவரைப்பற்றி நல்லதாவது கெட்ட
 து எதுவும்கொல்லவில்லை கோபியாமல் அப்படியே தோளில்
 பத்தை வைத்துக்கொண்டேயிருந்தார்

ஐம்பதாவது அததியாயம்

ஆஸ்தீகபாவம் (தோடச்ச்சி.)

கனுக்தும் காசியபருக்தும் நடந்த வீருத்தாந்தம் தெரிந்தவாலாறு)
 ராஜஸரேஷ்டரே! பசியினறக்கைத்த அந்தராஜா அம்முனி
 டயதோளில் பாம்பைமாட்டிவிட்டபிறகு தம் பட்டணத்துக்
 திருமபிசுசென்றார் அந்த ரிஷிக்குப் பசுவினிடம் பிறந்த
 பெருங்கோத்திபெற்றவரும் மிகுந்த பிரமமதேஜஸுள்ள
 உக்கிரமான சக்தியுள்ளவரும் மிகுந்த கோபமுடையவருமா

கிய ஸ்ருங்கி என்ற புத்திரா இருந்தாரா அந்த ஸ்ருங்கிடு முனிவா பிரமமாவின் டம்போய அவரைப் பூஜை செய்தாரா ஸ்ரேஷ்டரே! அங்கிருந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு வருகை அந்த ஸ்ருங்கி, கட்டைபோல அசைவற்றிருந்த தமது பிதா ய கும தீங்குசெய்யாமலிருக்க, அவாமேல உமது பிதா இ போன பாம்பையெடுத்தது மாட்டி அவமானஞ் செய்தன அவா அதைத் தோன்றி சுமந்திருப்பதையும் தம் ஸ்ரேநிதன கேள்விப்பட்டாரா அரசரே! அந்த ரிஷி ஸ்ரேஷ்டரான ச மிகச சிறந்த தவமுள்ளவா, ஐம்புலன்களையும் மடக்கினவா, ப தா, தமது கருமம்தவறுதவா, ஆசசரியமான மஹிமை வவா, தவத்தினால் ஆதமானவை நிராமலமாகிக்கொண்டவா, முடைய அவயவங்களிலும் மனமவையாதவா, இனியசெயனை இனியசொல்லுமுடையவா, தமநிலை தவறுதவா, ஆசையற்ற மஹான, பொறுமையிலலாதவா, வயஸுமுதிராதவா என் பிராணிகளையும் ரக்ஷிக்கத்தக்கவரான அவா மௌனவிரத மேற்கொண்டிருக்கையில் உமது பிதா அவருக்குத் தீங்குசெய

அதனமேல, மிகுந்த பிரமமே தஜஸுள்ள ஸ்ருங்கி கோப டன உமது பிதாவைச் சபித்தாரா சிறுபிராயமாக இருந்தே லும் தமது பெரியமஹிமையினால் பெரியவரைப்போல பிர க்கின்ற அந்த ரிஷி புத்திரரான ஸ்ருங்கி உடனே ஆசமனஞ்ெ பிரமமே தஜஸினால் ஜவலிப்பவாபோலக்கோபத்துடன் உமது வை உத்தேசித்து, 'அபராதமில்லாத என பிதாவினமேல இ ஸாப்பத்தை எந்தப்பாபி போட்டானோ அவனைக் டமான விஷாக்கினியோடு கூடிய தக்ஷகநாகன, எனசொல்வன னால் தூண்டப்பட்டு, கோபங்கொண்டு இன்றுமுதல் ஏழ்ந றகளுள்ளாகத் தன் விஷஜவாலையினால் எரித்துவிடுவான தபோபலத்தைப் பார' என்று சொன்னா

அவா இவ்வாறு சொல்லித் தம் பிதா இருந்த இடஞ்செ பிதாவைக்கண்டு தாமக்கொடுத்த சாபத்தை அவருக்குத் வித்தாரா அவருடைய பிதாவாகிய முனி ஸ்ரேஷ்டா நல்லொ முள்ளவரும் குணவானுமாகிய கௌரமுகா என்றுபெயருள்ள சிஷ்யரை உமது பிதாவினிடம் அனுப்பினா அந்தக் கௌ ரும் வந்து ஸ்ரமபரிகாரம் செய்துகொண்டு ராஜாவைப்பார 'ராஜாவே! எனபுத்திரனால் சபிக்கப்பட்டிருக்கிறீர்

1 பிரமமா எனபதற்கு ஆசாயா என்றுபொருள்கொண்டு, 'ஆ ரிடம்போய அவருக்குப் பூஜைசெய்து அவரிடம் விடைபெ ட்கொண்டு வீட்டுக்குவந்தாரா' எனபது பழைய உரை

ரீ! தகைகன உமமை விஷத்தினுல எரிககப்போகிறுன ;
கிரதையோடிரும' என்று குரு சொன்ன எல்லாவற்றையும்
னனா ஜனமேஜயரே! உமதுபிதா அந்தக் கொடிய சொல
கட்டு, ஸாபஸரேஷ்டனான தகைகனுகுப பயந்து தகை
கியுடன் இருந்தாரா

அதன்பின், அந்த ஏழாவதுநாள வந்தபோது, காஸ்யபா என
பிரமமரிஷி ராஜாவினிடம் போய்க்கொண்டிருந்தாரா அப
து அந்தக் காஸ்யபரைத் தகைகனென்னும் நாகராஜன் கண
அவன், வேகமாகப்போகின்ற அந்தக்காஸ்யபரென்னும்
மணரை நோக்கி, 'நீர் என்கே விரைவாகச் செல்லுகிறீர் ?
ன காரியஞ்செய்ய நினைத்திருக்கின்றீர் ?' என்றுகேட்க,
யபா, 'ஓ! பிரமமணா! கௌரவஸரேஷ்டராகிய பரிக்கித
ரனும் ராஜாவினிடம் போகின்றேன், அவரை இன்றைத்
தகைகனென்னும் நாகன் எரிககப்போகிறுமும், அவரைக்
தவுடன் அந்த விஷவேகத்தை நிவிர்த்திசெய்வதற்கு நான்
மாகப்போகின்றேன், நான் காப்பாற்றுவதற்கு ஏற்பட்
கிற ராஜாவை அந்த ஸாபம் அழிக்கமுடியாது' என்றா
கேட்ட தகைகன, 'பிரமமணரே! நான்தான் அந்தத்தகை
நான் கடித்தராஜாவை நீர் ஏன் பிழைப்பிக்க விருமபுகிறீர் ?
றக்கடிக்கப்பட்ட அவ்வரசனைப் பிழைப்பித்தற்கு உமமா
து, என்னுடைய ஆசசரிய சகதியைப் பாரும' என்று
லி அந்தத்தகைகன அங்கேயுள்ள ஒரு மரத்தைக் கடித்தான்
ந கடித்தவுடன் அந்த மரம் நீருகிவிட்டது அரசரே! உடனே
யபரும் அம்மரத்தைப் பிழைப்பித்தாரா பிறகு, அவரைத்
கன, 'உமக்கு வேண்டியதைச் சொல்லும்' என்று ஆசை
-, அந்தக்காஸ்யபா இப்படிக்கேட்ட அந்தத்தகைகனை
கி, 'நான்திரவியம் கிடைக்குமென்று அவ்விடம்போகிறேன்'
ய சொன்னாரா

அவரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட தகைகன, மஹாததுமா
காஸ்யபரைநோக்கி, 'ஓ! குற்றமில்லாதவரே! நீர் அரசனின்
வவளவு தனம் அடையவிருமபுகிறீரோ அதற்கு அதிகமாக
நிடம் பெற்றுக்கொண்டு திருமபிப்போம்' என்று நயவசன்
பேசினான் அந்த நாகன் இவ்வாறு சொன்னபின், மனிதா
கிறந்தவராகிய அந்தக் காஸ்யபா தகைகனிடமிருந்து தமக்கு
டிய அளவு பொருளைப்பெற்றுக்கொண்டு திருமபிப்போனா
பபிரமமணா திருமபிப்போனபின், தகைகன மாறுவேஷமாக
, தாமிஷ்டரும் ராஜஸரேஷ்டருமான உமதுபிதா மாளிகை
உரு

யினமேல ஐக்கிரகைதபாகவிருந்தும், அவரை வீஷ்ணுகளியி
எரித்துவிட்டான் புருஷஸுரேஷ்டரே! அதன்பின், நீர் லே
தை வசப்படுத்துவதற்காகப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யப்பப
அரசருட் சிறந்தவரே! உள்ளபடி நாங்கள் கண்டதும் கேட்ட
இதுதான் இந்த மிக்ககொடிய சமாசாரமெல்லாவற்றையும்
கள் உமக்கு விடாமற்சொன்னோம் புருஷஸுரேஷ்டரே! த
வுக்கும் இந்த உதங்கரிஷிக்கும் நேரந்த அவமானத்தைக் கே
பிறகு, அதனமேற் செய்யத்தக்கதைச் செய்யும்' என்று ம
கள் ஜனமேஜயருக்குச் சொன்னார்கள்

சத்தருக்களை அடக்குகிறவராகிய அந்த ஜனமேஜயர
அதேகாலத்தில் மந்திரிகளெல்லாரையும் பார்த்து, 'மந்திரிக
அந்தமரத்தின் வீஷ்ணுமாக நடந்த வருத்தநாதம் உங்களு
யாராற்சொல்லப்பட்டது? தக்கூகனூல சாமபறகுவியலாகச்
யப்பட்டமரத்தைக் காசுயபா அப்போதே பிழைப்பித்தா
பது லோகத்துக்கே ஆசசரியமான வீஷ்ணு, காசுயபருடை
திரங்கினூல வீஷ்ணுபோக்கப்பட்டவன் இறக்கமாட்டா
பது நிச்சயம் அந்தக் கெடுநினைவுள்ள நாகங்களுள் இழி
வன், 'என்றாகடிக்கப்பட்ட ராஜாவை இந்தப்பிராம
பிழைப்பிப்பாணூல தக்கூகனுக்கு வீஷ்ணுபோய்விட்டதென
கத்துக்குப் பரிஹாஸமாகும்' என்று மனத்தில் நினைத்துத்
அந்தப்பிராமணனைத் திருப்தியெதருக்கவேண்டும், இன்
உபாயத்தினால் அவனுக்குத் துன்பத்தைக் கொடுக்கப்பே
றேன, ஆனால், அவனுடைய நடையைப்பற்றி ஒன்றுமட்டும்
விருமபுகின்றேன மனிதரிலலாதகாட்டில் தக்கூகனுக்கும் கா
ருக்கும் நடந்த அந்த ஸம்பாஷணையைக் கேட்டதும் அவர்
பார்த்ததும் யார்? அந்தஸமாசாரம் உங்களுக்கு எப்படிவந
இதைக் கேட்டபிறகு அவனுகாக ஸாப்பங்களை யே ஒழிக
ஆலோசனையைச் செய்வேன்' என்றார்

மந்திரிமார்கள், 'அரசரே! பிராமணஸுரேஷ்டரான ச
பரும் தக்கூகனும் வழியில் ஸந்தித்த வீஷ்ணுத்தை எங்க
இனனா இவ்வாறு சொன்னா என்பதைச் சொல்லுகிறே
கேளும் மன்னரே! ஒரு மனிதன் விற்குக்காக அமமரத்தித்
உலாந்தகினைகளைத் தேடிக்கொண்டு முன்னமே அமமர
ஏறியிருந்தான் அவன் மரத்திலிருந்து தக்கூகன் கா
இருவருக்கும் தெரியாது அரசரே! அவன் அந்த மரத்
கூடவே நீருகிவிட்டான் ராஜஸுரேஷ்டரே! காசுயபரு
பிரபாவத்தினால் அவன் அமமரத்தோடு கூடவே பிழைத்

பிராமணனுடைய வேலைக்காரனாகிய அவன் திருமயிவந்து கன சாஸ்யபா அவலிருவருக்கும் நடந்ததை நடந்தபடி எங்குதெளிவித்ததான் வேங்கே! இரதவிஷயம் எப்படிக்காண்பது, எப்படிக்கேட்கப்பட்டதென்பதை நாங்கள் உட்கருசனனோம், ராஜஸரேஷ்டரே! இதைக்கேட்டபிறகு, மேலநடக்கண்டியதைச் செய்யும்' என்றனா

இவ்வாறு மந்திரிகள் சொன்னதைக்கேட்டு அந்த ஜனமே ராஜா கையாற கையைப் பிசைந்துகொண்டு துக்கத்தினால் மிகப் பரிதாபித்ததா, தாமரைக்கண்ணினமாகிய ராஜா அடிக்கடி ணமான பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு கண்ணால் நீர்த்துளிச் சொரிந்து அழுதா, அவமானத்தால் மனஸ்தாபிதா இறுதுபோனதனால் வயஸனமுமுற்ற அந்த ஜனமே ராஜா நிறுத்தமுடியாத கண்ணீரை விட்டபிறகு சாஸ்திரப்பிரம ஜலத்தினால் முகத்தைக் கழுவி ஆசமனஞ்செய்து சற்று மகோபத்துடன் மனத்தில் ஆலோசனைசெய்து ஒரு நிர்சயஞ் சூகொண்டு மந்திரிகள் எல்லாரையும் நோக்கி அடியில் வருவ சொல்லலானா —

‘எனது பிதா ஸ்வாகமபோனதைப்பற்றி நீங்கள் சொன்ன கேட்டபிறகு, எனக்குண்டான உறுதியான அபிப்பிராபத நீங்கள் கேளுங்கள், தூராதமாவான தக்கைனுக்குப் பிரதிருசெய்வதுதான் அடுத்துச் செய்யத்தக்க காரியமென்று நினைக்கிறேன், அவன் ஸருங்கியென்னும் ரிஷியைக் காரண மாதிரம் வைத்துக்கொண்டு ராஜாவாகிய என பிதாவை துக்கொன்றவன், காஸ்யபரைத் திருப்பினதும் அவனுடைய டததனம், அந்தப் பிராமணா வந்திருப்பாரானால் எனபிதா ததிருப்பரே, காஸ்யபருடைய அனுகிரகத்தினாலும் காஸ்ய ருக்கு மந்திரிகள் உபசரிப்பதனாலும் அந்தராஜா ஜீவித்திருந் , அந்தத் தக்கைனுக்கு என்னகுறைந்ததுபோம்? யாவரிடத்தி தோலவியடையாத ராஜாவைப் பிழைப்புமூட்டவந்த பிரா ஸரேஷ்டராகிய காஸ்யபரை அவன் காவத்தினால் தடுத்தா லவா? ராஜாவைப் பிழைப்பு மூட்டாமலிருக்கவேண்டுமென்று தப் பிராமணருக்குத் திரவியம்கொடுத்ததும் தூராதமாவான கன செய்த பெரிய அநியாயமல்லவா? உதங்கருக்கும் எனக் உங்களுல்லாருக்கும் மிகுந்த பிரியமான காரியத்தைச் செய்து என பிதாவிஷயத்தில் பகை தீர்ப்பதாகிய மரியாதையைச் செய்போகிறேன்’ என்றா

ஐம்பத்தோராவது அததியாயம்
ஆஸதீகபாவம் (தோடீச்சி)

(ஜனமேஜயர் ஸரீப்பயாகம் செய்தது)

ஸ்ரீமானுசிய ராஜா இவ்வாறு சொல்லி, மந்திரிகள் கரிததபிறகு, ஸாபபஸைதரதுககாகப் பிரதிஜைஞ்செய்தார மணரே! பேசுகிறவரிற்சிறந்தவரும் பரதஸரேஷ்டரும் பரிசுதின புத்திரருமாகிய ஜனமேஜயராஜா புரோஹிதரையும் நிதருககளையும் அழைத்து, தாம் நினைத்தகாரியம் நிறைவேறுத்தருந்த ரொலஸை சொல்லத்தொடங்கினார்

‘எனது பிதாவை ஹிமலித்த துராதமாவான் தஞ்சுகனான எவவிதமான பிரதிசெய்யலாமென்பதை நீங்கள் எனக்கு சொல்லுங்கள், அந்தத் தஞ்சுகனென்னும் நாகனைப் பந்துருடன் ஜவலிகின்ற அகனியில் எந்தக் கிரியையினால் வேண்டுமோ அந்தக்கிரியை உங்களுக்குத் தெரியுமா? அவன் பிதாவை விஷாகனியினால் எவ்வாறு எரித்தானோ அவ்வாறு அந்தப் பாவியான ஸாபபத்தை எரிகக் வீருமபுகிறேன் என்ற ராஜா சொல்ல, நிதங்குகுகள், ‘அரசரே! தேவர்களால் படுத்தப்பட்டதும் ஸாபபஸைமென்று பெயாபெற்றதும் 1 னைக்கின்ற சொல்லப்பட்டதுமாகிய ஒரு பெரிய யாகம் முடைய காரியத்திற்கு ஸாதகமாக இருக்கிறது வேந்தரே! ஸைதயாகஞ் செய்வதக்கவா உமமைவிட வேறு யாருமில்லைமும் பெளரணிகர்கள் சொல்லுகின்றனர் அந்த யாகம் நட ஸாதகமாயிருக்கின்றது’ என்றனர்

ஸாதுஸரேஷ்டரே! இப்படி அவர்களால் தெரிவிக்கப்பட்டு அந்த ராஜநிஷியானவா, தஞ்சுகன் ஜவலிக்கிற அகனியில் விழுகது எரிகப்பட்டுப் போனதாகவே நினைத்தார பி ராஜா, மந்திரிகள் தெரிந்த அந்தப் பிராமணர்களை நோக்கி ‘அந்த ஸைதயாகத்தை நான் செய்யப்போகிறேன், சே வேண்டிய ஸாமகரிகளைச் சோக்கவேண்டும்’ என்று சொன்னார் பிராமணஸரேஷ்டரே! பிறகு, அந்த நிதங்குகுகள் சாலைக் கடவேதற்காக அதற்கு வேண்டிய இடத்தைச் சாஸ்திரபிரகாரம் அளக்கச் செய்தனர் அவர்களெல்லோரும் வேலைகளைச் சரியாக அறிந்தவர்கள், புத்தியிற்சிறந்தவர்கள், அ

1 ஜனமேஜயர் என்ற பெயருள்ளவா ஸாபபயாகம் செய்தது பூவகலபசரித்திரங்களில் கேட்டபடி உமக்குப் பெயரும் ஸாபபயத்திற்குக் காரணமும் அமைந்திருக்கின்றன என்பது

மிகச் சிறப்புள்ளதும் ராஜாவுக்குப் பிரியமும் அநேக பிரா
சோரத்தும் தனங்களும் தானியங்களும் மிகுதியாக நிறைந
மரிதவிக்குக்கள் ஸுகமாக இருக்கத்தக்கதுமாகிய அழகான
சாலையைச் சாஸ்திரப்பிரகாரம் கட்டுவித்து, பிறகு, ராஜா
ஸாப்பயாக்குசெய்யத் தீர்க்குசெய்வித்தனா அந்த யஜ்ஞ
கட்டுமபோது சிறந்த புத்தியுள்ளவனும் வீடுகட்டுகிற வித
நில நிபுணனுமாகிய ஒரு ஸதபதி, 'இந்த ஒரு பெரிய நிமித
உண்டாயிருக்கிறது, இது வரப்போகிற ஸாப்பயாகத்துக்கு
பூறு நேரிடுவதை முன்னமே தெரிவிக்கிறது' என்று சொன்ன
வேலைக்கு நூலபிடிக்கிற தலைவனும் புராணங்கள் தெரிந்தவ
ஸூத்திரத்திற் பிறந்தவனுமாகிய அந்த சிலபி நில அளவு
த இடத்தையும் காலத்தையும் பாராத்துச் சொன்னதாவது,
பிராமணன் காரணமாக இந்தயாகம் முடிவுபெறாமற் போ
என்பது அந்தராஜா, இதைக்கேட்டு, தீர்க்குச் செய்வதற்கு
னமே துவாரபாலகனை நோக்கி, 'எனக்குத் தெரியாமல் யா
உள்ளேபிரவேசிக்கக் கூடாது' என்று கட்டளையிட்டார்

ஐம்பத்திரண்டாவது அததியாயம்
ஆஸ்தீகபாவம் (தோடர்ச்சி)

(ஸரீப்பங்கள் அக்னியில் விழுந்தது.)

பிறகு, ஸாப்பயாகம்செய்வதற்குவேண்டிய கிரியை ஆரம்பிக்
ட்டது யாக்குசெய்விக்கிறவர்கள் சாஸ்திரப்படி தமதம்
களில் பிரவருத்தித்தனா, கறுப்புலவதிரங்களைப் போத்துக்
ண்டு, புகையினுறசிவந்த கண்களுடன், ஜவலிக்கும் அக்னியில்
ர பூவகமாக ஹோமஞ்செய்தனா அப்போது ஸாப்பங்க
லாவற்றையும் அவற்றின்மனம் நடுங்கும்படி அக்னியினமுன
யில் அழைத்தனா பின்பு ஸாப்பங்கள் ஜவலிக்கிற அக்னியில்
விழுந்தன துடித்துக்கொண்டும் தீன்ஸவரமாக ஒன்றை
ன்று கூப்பிட்டுக்கொண்டும் படமெடுத்துச் சீறிக்கொண்டும்
ளிநுலும் வால்களிநுலும் ஒன்றையொன்று கெட்டியாகச்சுற
காண்டும் அக்னியில் விழுந்தன வெருப்புநிறமும் கறுப்புநிற
நீலநிறமுமான ஸாப்பங்கள், கிழங்களும் குட்டிகளுமாகப்
தமாக இரைச்சலிட்டுக்கொண்டு ஜவலிக்கும் அக்னியில்
தன் அக்னிஹோத்திரிகளிறசிறந்த செளனகரே ! பசுவின
கப்போல அடிசிறுத்து நடுபருத்து நுனிசிறுத்த வடிவமுள்ள

ளவையும், ஒரு குரோசநீளமும் ஒருயோஜனை நீளமுமுள்ளன
டான நாகங்கள் இடைவிடாமல் வேகமாக அகனியில் விழுந்த
ணடிருந்தன இவ்வாறு லக்ஷகசணககாகவும் பத்துலக்ஷக
காகவும்பத்துகோடிககணககாகவும் ஸாபபங்கள் அந்தயாக
தங்கள் ஸ்வாதீனமதப்பி அழிந்தன, குதிரைகள் போலச் சி
யானை துதிககைகள் போலச் சிலவும் மதயானைகள் போலப்
உடலுள்ளவை சிலவுமாக, மிருத பலமுள்ளனவும் ஈடிக
போலப் பயத்தைச் செய்வனவும் கொடிய விஷமுள்ளனவும்
பலிறமுள்ள ஸாபபங்கள் தாயாரசாபமென்னும் தடியினாலடி
பட்டுக் கணக்கிலலாமல் அகனியில் விழுந்தன ” என்று

ஐம்பத்துமுனருவது அததியாயம்
ஆ ஸ தீ க பா வ ம. (தோடீச்சி)

(வாஸுதீ தன் ஸ்லோதரியின் ஜரத்காருவினிடம் முறையிலே

சென்னகா, “ அன்பராகிய ஸூதபுத்திரரே! பா
வமசத்திறபிறந்தவரும் சிறந்தபுத்திமானுமாகிய ஜனமேஜய
வின் அந்த ஸாபபயாகத்தில் ரிதவிக்ருககளாக இருந்த
ரிஷிசன் யார? ஸாபபங்களுக்கு மிருதபயத்தையும் துன்ப
பும் விளைவிக்கும் அந்த மிகக்கொடிய ஸாபபயாகத்தில் ஸ
லிருந்தவா யார? ஸாபபயாகஞ்செய்கிற விதிதெரிந்தவா
நாம அறியத்தக்கவா யார? எல்லாவற்றையும் விரிவாக நீ
லக்கடவீ ” என்று கேட்க, ஸூதபுத்திரா சொல்லத் தெ
கிலா —

“ நன்று, நன்று அப்போது ஜனமேஜயராஜாவின் ரி
குக்களும் ஸதஸ்யாக்களுமான ஞானவான்களின் பெயர்களை
குச்சொல்லவேன அந்தயாகத்தில் சயவனாவமசத்திறபிறந்த
வேதந்தெரிந்தவாக்களுக்கெல்லாம் சிறந்தவருமான சண்டபா
ரென்று கியாதிபெற்ற பிராமணர் ஹோதாவாகவும், வருத்
விதவானும் குதஸவமசத்திற பிறந்தவருமான ஜைமினியென்
பிராமணர் உதகாதாவாகவும், சாரங்கரவா பிரமமாவாகவும்,
களா அதவாயுவாகவும் இருந்தாராக புத்திரரோடும் சிஷ
ளோடும்கூடின வியாஸர், உததாலகா, பிரமதகா, ஸவேத
பிங்களா, அவரிதா, தேவலா, நாஸதா, பாவதா, ஆதரேயா,
டா, ஜடரா, காலகடரென்னும் பிராமணர், வதஸகோத
தாரும் வருத்தரும் ஜபமும் வேதாத்தியயனமும் நல்லொழு

ளவருமாகிய ஸ்ருதஸரவஸ எனபவா, கோஹலா, தேவசாமா, தகலயா, ஸம்ஸௌரபா ஆகிய இவாகளும், வேதங்களிற் கண்ட இன்னும் அநேகபிராமணாசனும் ஜனமேஜயருடைய யாகத்தில் ஸபையிற்சோந்தவாகளாக இருந்தார்கள். அந்த ஸாப்பஸ்தரமென்னும் பெரியயாகத்தில் ரிதவிக்ருக ஹோமஞ்செய்கையில் எல்லாபிராணிகளுக்கும் பயத்தை டுபண்ணும் கொடியஸாப்பங்கள் அதில் வந்து விழுந்தன பங்களுடைய ஊன்ஜலத்தையும் கொழுப்புக்களையும் அடித்து ிற வாய்க்கால்கள் ஒடின அப்போது இடைவிடாமல் எரிக மகின்ற நாகங்களின் நாற்றம் மிகுதியாக விசியது விழுந்த ண்டும் ஆசாசத்தில் நின்றுகொண்டும் அகனியினால் மிகுதி எரிககப்படுகின்ற நாகங்களின் சபதம் இடைவிடாமற் கேட டுடது அந்த ஜனமேஜயராஜா தீக்ஷிச்செய்துகொண்ட கேட்டதும், அந்த நாகராஜாவான தக்ஷகன் இரதிரனுடைய றத்துக்குச்சென்றான் தான் குற்றஞ்செய்ததன்ற பயந த தக்ஷகன், நடந்ததையெல்லாம் நடந்தபடி இரதிரனுக்குச் ஸலி அப்போது அவனிடத்தில் சரணுகுத்செய்தான் இரதி மிக அன்புடன் அவனைநோக்கி, 'நாகராஜாவே! தக்ஷகா! ஸாப்பயாகத்தில் உனக்கு ஒருபொழுதும் பயமில்லை, உனக் முன்னமே பிரம்மதேவரை வேண்டுகொண்டிருக்கிறேன், லால், உனக்குப் பயமில்லை, உன்மனத்தின் தாபம் நீங்கட என்று சொன்னான் இப்படி இரதிரனால் தேற்றப்பட்ட அந்த ஸாப்பராஜன், ஸந ஷத்துடன், அந்த இரதிரகருஹத்தில் ஸுகமாக இருந்தான் கள் அகனியில் இடைவிடாமல் விழுந்துகொண்டிருக்கும் து, தன் பரிஜனங்களில் சிலாமட்டும் மிகுந்திருப்பதைக்கண்டு த் துகத்துடன் வாஸுகி பரிதபித்தான் நாகராஜனான ுகிக்ருக கஷ்டமான மூாசசை உண்டாயிற்று நடுங்கின துடன் தன்ஸஹோதரியைப் பார்த்து அடியிலவருமாறு லலத் தொடங்கினான் 'பிரியமானவனே! என அங்கமெல்லாம் எரிகின்றது, எனக் திசைதெரியவில்லை, மூாசசையினால் விழுந்தவன்போலிருக்கி , எனமனம் நிலையற்றிருக்கிறது, என்கண் மிகவும் சுழலுகின் மனமவெடிப்பதுபோலிருக்கின்றது இப்போது நான் ஸவா ம தப்பி அந்தநெருப்பில் விழப்போகிறேன், ஜனமேஜய டய இந்த யாகம் எங்களைக்கொல்வதற்காகவே நடக்கின் , நிச்சயமாக நான் யமனவீட்டுக்குப் போகவேண்டும் என-

ஸஹோதரியே! எதற்காக உன்னை ஜாதகாருவருக்கு தெனே அதற்கு சாலம் இதோ நோதிருக்கிறது நமனை நம பந்துகளுக்கும் நீ காப்பாற்றுவாயாக நாககன்னிகைகளை சிறந்தவளே! அந்தயாகம் நடக்கும்போது ஆஸ்தீகனதான் நம தப்போகின்றனென்று பிரம்மா முன்னே நேரில் எனக்குச் செய்திருக்கிறா குழந்தைய! ஆதலால், சிறுவனாயிருந்தாலும் எதனைப்போல கௌரவிக்ஷயப்பட்ட சிறந்த வேதவிததாகிய உத்திரனிடம், என்னையும் எனபரிஜனங்களையும் விடுவீங்குமபடி வெல்ககடவாய்' என்று சொன்னான்

ஐம்பததுநான்காவது அத்தியாயம்
ஆஸ்தீக பாவம் (தோடீச்சி)

(ஆஸ்தீகா ஜன்மேஜயநுடைய யாகசாலைக்குச் சென்றது)

நாகராஜாவாகிய வாஸுகியின் அந்தச்சொல்லைக்கே நாககன்னிகையாகிய ஜாதகாருவானவன், தனபுத்திரனையழைத்து 'புத்திரனே! என்னுடைய பிரதா ஒருகாரணம்பற்றி என் உன்பிதாவுக்கு கன்னிகாதானஞ்செய்தான் அதற்குக்கூட இப்போது நோதிருக்கிறது நீ அந்தக்காரியத்தை எப்படியெனச் செய்வேண்டுமோ அப்படிச் செய்வாயாக' என்று சொன்ன அதற்கு, ஆஸ்தீகா, 'என் மானுலன் உன்பிதாவுக்கு உன்னைக் கன்னிகாதானஞ்செய்ததற்கு காரணம் யாது? அதைத் தெளிவாக என்னக்குச்சொல், கேட்டபின், அதை அப்படியே செய்வேன்' என்று கேட்க, வாஸுகியின் ஸஹோதரியான அந்த ஜாதகாருவன் தன பந்துகளுக்கு நன்மையை விரும்புகின்றவளாய், நம்பியுடன் தனபுத்திரனுக்கு அந்த விஷயத்தைச் சொல்லத்தொடங்கினான்

'எல்லா நாகாருவருக்கும் தாயாரானவள் கதருவெ பெயர் பெற்றவள் அவள் கோபங்கொண்டு புத்திராசை சபித்ததற்கு காரணத்தைத் தெரிந்துகொள் அவள், திராகளே! நான் வினத்தைக்கு அடிமையாகும்படி பந்தயஞ் செய்து, அந்த உச்சைஸ்ரவமென்னும் அஸ்வராஜாவுக்குப் பெருபத்தை நீங்கள் செய்யாமைபினால் ஜன்மேஜயா சொப்போகிற யாகத்தில் உங்களை அகனி எரித்துவிடும், உமரணமடைந்து யமலோகம் போவீர்கள்' என்று சபித்த அவள் சபித்ததை உலகத்துக்கெல்லாம் ஸருஷ்டிகா

சியபிரமமதேவா, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று தாமுமலலி, அவள சொன்னதை அங்கீகரித்ததா குழந்தாய! அப்பது பிரமமா சொன்னதைக்கேட்ட வாஸுகியும் அமிர்தநாதபிண தேவர்களைச் சரணமடைந்தான் எல்லாவற்றிலுமாரததாகிய அமிர்தம் கிடைத்தபின், கிருதாரததாசளாயிருந்தவாசுகியைவரும் என ஸ்வேஹாதரனை முன்னிட்டுக்கொண்டு மமதேவரிடம் சென்றனா அந்தத்தேவர்களெல்லாரும் ஸாப்பாவாகிய வாஸுகியோடு கூடப் பிரமமாவைப்பார்த்து, 'பகன! இந்த நாகராஜாவான வாஸுகி, தன் உறவினர்களைத்தனது துன்பமடைகிறான், தாயார்கொடுத்த அந்தச்சாபம் மலிருக்கவேண்டும், அதற்கு உபாயம் என்ன?' என்றுவேண்டிக்கட்டனா அதற்குப் பிரமமதேவா, 'ஐந்தகாருவென்பவாசாருவென்பவன மனைவியாக அடையப்போகிறா, அவாக்குப்பிறக்கும் புத்திரனாகிய பிராமணன் ஸாப்பங்களைச்சாபத்திற்று விடுவிகப்போகிறான்' என்றா தேவையைப் போன்றன! இப்படிப் பிரமமா சொன்னதைக்கேட்டு, நாகராஜாவானவாசுகி அக்காலம் வருவதற்கு முன்னே மஹாதமாவான உனவாக்கு என்னைக்கனனிகாதானஞ்செய்தான் அவருக்கு எந்ததில் நீ பிறந்தாய் அந்தக்காலம் இப்போது வந்திருக்கிறது, யத்திலிருந்து எங்களைக் காப்பாற்றவேண்டும் எனஸ்வேஹானபும் அந்த அக்கினியிலிருந்து ரக்ஷிப்பாயாக எனஹாதரன் தன்னை விடுவிப்பதற்காகச் சிறந்த ஞானமுள்ளவய! உனபிதாவுக்கு என்னைக்கொடுத்தது வீணாகாமலிருக்கும் நீ செய்யவேண்டும் புத்திரனே! நீதான் என்னினைக்கிறாய்?' ன்றா

இவ்வாறு அவளசொல்ல, அந்த ஆஸதீகா, 'அப்படியேட்டும்' என்று தம் மாதாவுக்குச்சொல்லி, அப்போதே துகநில பரிதபித்துக்கொண்டிருக்கும் வாஸுகியைநோக்கிப் பிப்பிக்கிறவாபோற பேசினா 'நாகராஜாவாகிய வாஸுகி! சிறந்த பலவானே! நான் உன்னை அந்தச் சாபத்திலிருந்து விப்பேன், இதை ஸத்யமாக உனக்குச்சொல்லுகிறேன், னே! நீ மனக்கலக்கம் அடையாதே, உனக்குப் பயமிலலை, சனே! எவ்விதமாக நன்மை உண்டாகுமோ, அவ்விதமாகலவேன், எனவாக்கு விளையாட்டுக்களிலும் பொய்சொன்னல், மற்றப்பொழுது சொல்வதேது? மாதுலனே! ஸாப்பரஷ்டனே! இப்போது யஜ்ஞதீகைச்செய்துகொண்டிருக்கும் ஸரேஷ்டனாகிய அந்த ஜனமேஜயனிடஞ் சென்று, எப்படி

யானால் அந்த ராஜாவினயாகம நினுபோயவிடுமோ, அப்
யாக மனகளவாகியவர்களினால் தருபதியடைவிககப்போகிறே
நாகராஜாவே ! சிறந்தபுத்தியுள்ளவனே ! நீ என்னிடத்தில் எ
யும் எதிர்பார்க்கலாம், என்னிடத்தில் நீ வைத்த நம்பிக்கை
பொழுதும் பொய்யாகாது ' என்றா அதற்கு வாஸுகி, '
தீகனே ! நடுங்குகிறேன், என ஹருதயம் வெடிககின்றது,
மாவின தண்டனையாகிய சாபத்தினுற பிடிக்கப்பட்டித் திசை
யாமலிருக்கிறேன் ' என்றுசொல்ல, ஆஸதீகா, ' நாகஸ
டனே ! நீ எவ்வகையிலும் பரிதாபப்படவேண்டாம், ஜவலி
அகனியினால் உனக்குண்டான பயத்தை நான் ஒழித்துவிடு
பரளயகாலாகனிககொப்பான சகதியுள்ள மிக்க பயங்கர
1 பிரமமாவின தண்டனையை அழிப்பேன், நீ எவ்வகையிலும்
விஷயத்தில் அசமடையவேண்டாம் ' என்றுசொன்னா

பிறகு, பிராமணஸரேஷ்டராகிய ஆஸதீகா, வாஸு
னுடைய தாங்கக்கூடாத மனஸ்தாபத்தை நீக்கி, அதைத்
அங்கங்களிலேற்றுகொண்டு, நாகஸரேஷ்டர்களை விடுவி
காக, எல்லாச்சிறப்புகளும் நிரம்பின அந்த ஜனமேஜய
தற்கு மிகவிரைவாகப் போனா அந்த ஆஸதீகா செ
ஸுபாயனுக்கும் அசனிகும ஒப்பான தேஜஸுள்ள அநேக
ஸபையிற் சோந்திருந்த அந்த உயரந்த யஜ்ஞசாலையைக்கண்ட
விரோதிகளுக்குத் துன்பமுண்டாக்கத்தக்க அந்தப்பிரா
ஸரேஷ்டர் அங்கே பிரவேசிகுமபோது துவாரபாலகாகள
கத் தாம் உள்ளேபோவதற்காக அந்த யஜ்ஞத்தைக்குற்
ஸதுதி செய்தனா புணயகாமஞ் செய்பவர்களுக்கெல்லாம் சி
வராகிய அந்தப் பிராமணோத்தமர், மிகச்சிறந்ததாகிய
சாலையை அடைந்து, அவற்ற கோத்தியுள்ள ராஜாவையும்
விக்ருககளையும் ஸபையோராகளையும் அகனியையும் துதித்தார்

ஐம்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்

ஆ ஸ தீ க பா வ ம (தோடர்ச்சி)

(ஜனமேஜயரைப்பற்றி ஆஸதீகர் செய்த ஸ்தோத்திரம்)

‘பிரயாகையில் சந்திரனுடையயாகமும் வருணனுடைய
மும் பிரமமாவினுடையயாகமும் நடந்தன 2 பரிசுத்ததினபுத்

1 பிரமமா சொன்னவாக்கு

2 இப்படிப் பலமுறை விளித்துக்கூறியது, அரசன் மனத்தில்
முண்டாவதற்காகவென்று தோன்றுகிறது

குலஸரேஷ்டரே! உமது இந்த யாகம் அப்படியேயிருக்கின்றது அனபாகளுக்குக் கேஷம்முண்டாகக்கடவது இந்திரனுடைய யுகள் நூற்றுக்கணக்காகச் சொல்லப்படாதிருக்கின்றன அந்த யுகங்களை மறறொரு நூறுஸங்கியையாகக்கூடிய பதிரம் யாகங்களுக்கு ஸமானமாக உமது யாகம் இருக்கிறது குலஸரேஷ்டரே! பரிக்ஷித்தினபுத்ரரே! நம அனபாகளுக்கு மமுண்டாகக்கடவது யமனுடைய யாகமும் ஹரியினிடத்தில யுள்ளவனாகிய ரதத்தேவனென்னும் ராஜாவின யாகமும் எபருநதனவோ அப்படியே இந்த உமமுடைய யாகமும் இருக்கிறது பரதகுலஸரேஷ்டரே! பரிக்ஷித்தினபுத்ரரே! நம அனபாகளுக்குக் கேஷம்முண்டாகக்கடவது கயன், சசபிநது என்ற அரசா னுடைய யாகங்களும் யக்ஷராஜாவான குபேரனுடைய யாகமும் டியோ அப்படியே இந்த உமது யாகமும் இருக்கிறது பரத குலஸரேஷ்டரே! பரிக்ஷித்தினபுத்ரரே! நம அனபாகளுக்குக் கேஷம்முண்டாகக்கடவது நருகனென்னும் ராஜாவினுடைய யாகமும் டிராஜாவின யாகமும் தசரதபுத்ரராகிய ராமருடைய யாகம் எப்படியிருந்தனவோ அப்படியே இந்த உமது யாகமும் இருக்கிறது பரதகுலஸரேஷ்டரே! பரிக்ஷித்தினபுத்ரரே! நம அனபாகளுக்குக் கேஷம்முண்டாகக்கடவது நாமதேவதையினபுத்ரரும் டீவமசத்தினருமாகிய யுதிஷ்டிராஜாவின யாகம் தேவலோகம் பெயாபெற்றது, இந்த உமமுடைய யாகமும் அப்படியே இருக்கிறது பரதகுலஸரேஷ்டரே! பரிக்ஷித்தினபுத்ரரே! நம அனபாகளுக்குக் கேஷம்முண்டாகக்கடவது ஸதயவதியின புத்ரராகிய டணரெனறு சொல்லப்பட்ட வியாஸருடைய யாகம் நடந்தது, அவரே கிரியைகளைச் செய்பதார, உமது இந்த யாகமும் எப்போலவே இருக்கிறது பரதகுலஸரேஷ்டரே! பரிக்ஷித்தினபுத்ரரே! நம அனபாகளுக்குக் கேஷம்முண்டாகக்கடவது ஸ்வாய்காப்பான தேஜஸ் உள்ள இந்த ரிதவிகளுக்கள் இந்திர யாகத்திற்கு நதவாகளபோலிருக்கின்றன, இவர்களுக்கு இனி அறியாதிருக்கிறது ஒன்றுமில்லை, இவர்களுக்குச் செய்யும் தானம் என அழியாது தவைபாயனருக்கு ஒப்பான ரிதவிகளுக்கு எந்த ததிலும் யாருமில்லை யென்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும் ம காரியங்களில் ஸமாதிகளாகப் பூமியென்கும் ஸஞ்சரிக்க எல்லா ரிதவிகளுக்களும் அவருடைய சிஷ்யர்கள்தாம் யயே தனமாகவுடையவரும் பலவாண் கிரணங்களை யுடைய

நம அனபாகளுக்கு எனப்பதற்கு ராஜா ரிதவிகளுக்கள் முதலியவர்தான் எனறும், நாகர்களுக்கென்றும் இரண்டு பொருள் தோன்றும்

வரும் மஹாத்மாவும் பொன்னைவீரியமாகவுடையவரும் ஹே
 செயததைப் புசிப்பவருமாகிய அகனிபகவான பிரதக்ஷிண
 திருமபுகின்ற ஜவாலையுடன் ஜவலித்துக்கொண்டு உமது
 ஹவிஸை ஆசையுடன் வாங்கிக்கொள்ளுகிறா இந்த ம
 லோகத்தில பிரஜைகளைப் பரிபாலனஞ்செய்யத்தக்க அரசு
 மைப்போல வேறொருவருமில்லை உமமுடைய தைரியத்தைப்
 நான் எப்போதும் மனத்திலுந் தோஷமடைகிறேன் நீரும்
 னும் யமனுந் தாம் தாமததுக்கு ராஜாக்கள் மனுஷ்யர்களு
 லாம் இந்திரனே ! வஜ்ராயுதத்தைக் கையில்தரித்துக்கொண்
 கிற தேவேந்திரன் நேரே வந்ததுபோல நீ இந்தலோகத்தி
 லைகளைக் காப்பாற்றுகிறீரென்று நினைக்கிறேன் இந்த உலக
 உமமைத்தவிர வேறு ராஜா இப்போதுமில்லை, முன்னுப
 கடவாங்கனுகும் நாபாகனுகும் திலீபனுக்கும் ஒப்பான
 யயாதிகளும் மாகாதாவுக்கும் ஸமானமான சக்தியுள்ள
 ஸ்வாயனுடைய பிரகாசம்போன்ற பிரகாசமுடைய நீ
 ரைப்போல உறுதியான விரதமுள்ளவராக விளங்குகின்றீர்
 முடைய சக்தியானது வாலமீகியின் சக்தியைப்போல ஆழந்
 திருது உமதுகோபம் வலிஷ்டருடைய கோபம்போல அப
 படிருக்கிறது உமமுடைய பிரபுத்துவம் இந்திர பத்த
 ஸமானமென்று நான் நினைக்கிறேன் உமது மஹிமை நான்
 னுடைய மஹிமையைப்போல விளங்குகின்றது தருமத்தின்
 யத்தை அறிவதில் யமனைப்போலவும், எல்லாக்குணங்களும்
 பின்வராகவும் லக்ஷ்மிக்கு இருப்பிடமாகவுமிருப்பதில் வி
 வைப்போலவும் இருக்கிறீர் நீ ஸம்பத்துக்களுக்கு நிதியாக
 பதுபோலவே யாகங்களுக்கும் நிதியாக இருக்கிறீர் பலத்தி
 போதப்பவனென்னும் அரசனுக்கு ஸமானமாயிருக்கிறீர் ராப
 போல அஸ்திரங்களும் சஸ்திரங்களும் தெரிந்தவராயிருக்
 ளளாவா, திரிதா என்னும் ரிஷிகளுக்கும் பகீரதனுக்கும் ஒப
 மஹிமையுள்ளவராகவும் எதிரிகள் கண்ணெடுத்தப பாகக்
 யாதவராகவுமிருக்கிறீர்' என்று ஆஸதீகா இவ்வாறு ஸ
 திரஞ்செய்ய, அரசரும் ஸபையிற் சோந்தவர்களும் ரிதவ்
 களும் அகனிபுமாகிய யாவரும் ஸந்தோஷமடைந்தனர் அவ
 டைய அபிப்பிராயங்களையும் ஜாடைகளையுங்கண்டு, பிறகு, ஜ
 ஜயராஜா சொல்லலானா

ஐம்பத்தாருவது அததீயாயம்

ஆஸ்தீகபாவம். (தோடீச்சி)

தியினால் ஸந்தோஷமடைந்த ஜனமேஜயராஜாவினிடம் ஆஸ்தீகர் யஜஞத்தைநிறுத்துவதாகிய வரங்கேட்டது)

ஜனமேஜயமஹாராஜா, 'இவன் பாலஸ்யிருந்ததும் முதிர்ந்த பபோற பேசுகின்றான், இவன் பாலன்லன், முதிர்ந்தவனேயுந் நான் நினைக்கிறேன் நான் இவனுக்கு வரங்கொடுக்க மபுகிறேன் பிராமணர்களே! இதில் நீங்கள் எனக்கு முழு ஒத்திருப்பீர்களாக' என்று சொல்ல, ஸபையிலிருந்தவர்கள், விதவானுபிராமணன் இளையவஸ்யிருந்தபோதிலும் அவனை சாகள முறைப்படி பூஜிக்கவேண்டும், வேந்தரே! உம்முடைய லா அபிஷ்டங்களும் நிறைவேறுவதற்காக இந்தப் பிராமண ரஷ்டனைச் சீக்கிரமாக ஸந்தோஷிக்கச் செய்யும், இப்போது விடமிருந்து அவன் எல்லா அபிஷ்டங்களையும் பெறத்தக்க, அதனால் நம்மிடத்துத் தக்கனும் சீக்கிரமவருவான்' என்று ன்னார்கள்

விருமபினதைக்கொடுப்பவராகிய அரசர் அந்தப் பிராமணரை க்கி, 'வேண்டியவரத்தைக்கேளும்' என்று சொல்வதற்கு க்கும்போது, ஹோதாவானவா, மனத்தில் உதஸாஹுத நந்தவராய, 'இந்தக்கிரியையில், தக்கன இன்னும் வரவில் ப' என்றவாக்கியத்தைச் சொன்னார் அதற்கு ஜனமேஜயா, களெல்லாரும் இந்தக்கிரியை சீக்கிரத்தில் முடிவுபெறுமபடி தக்கன உடனே வந்துசேரும்படியும் உங்களுடைய பூரண ியைக்கொண்டு முயலுங்கள், தக்கன தானே எனக்கு ராதி' என்று சொல்ல, ரிதவிக்ருககள், 'அரசரே! தக்க பயத்தினால் உபத்திரவிக்ருகப்பட்டு இந்திரனுடைய வீட்டில் க்கின்றான்' என்று 2 சஸ்திரமந்திர தேவதைகளும் அகனிபக லும் எங்களுக்குச் சொல்லுகின்றனர் பூவகலபங்களுடைய ிந்திரங்களையறிந்து மஹாதமாவாகிய 3 லோஹிதாக்கூரென ஸூதா அவ்வாறு முன்னமே தெரிவித்திருக்கிறார்' என்று ன்னார்கள்

1 கிருஷ்ணசாரியாபாடப்படி, அவிதவானுயிருந்தாலும் விதவானு தாலும் பூஜிக்கவேவேண்டும் என்பது பொருள்

2 சாஸ்திரங்களுமென்னும் பாடத்திற்கு முன்கலபத்து நடந்ததைச் லலுகின்ற புராணங்களென்று பொருள்கொள்க

3 சிவந்தகண்ணுள்ளவா

அப்போது ராஜா அந்த லோஹிதாக்கூரென்னும் ஸூத்ர கேட்க, அவர் ராஜாவைப்பார்த்து, 'ராஜாவே! பிராமண எப்படிச் சொல்லுகிறார்களோ, அப்படியே இது நடந்திருக்கிற பூர்வகலபத்துச் சரித்திரத்தைப்பற்றித் துணைகொண்டு சொல்லுகிறேன், அரசரே! இந்திரன், தக்கூர்களுக்கு 'நீ இவ்வளவுமே பயமில்லாமல் என்ஸமீபத்திலிருந்து, அகனி உனதவழிகளாகத்' என்று வரங்கொடுத்திருக்கிறான்' என்று சொல்லி இதைக்கேட்டு, தீக்கூடுசெய்துகொண்டிருந்த அரசர், யந்தருங்காலத்தில் வருத்தத்துடன் 'இந்திரனேடுகூடத் தக்கூர் அகனியில் தள்ளுங்கள் அந்தநாகனைவிடக்கூடாது' என்று ஹோதாவைத்தூண்டிக்கொண்டிருந்தார் ஹோதாவும் யந்தருங்காலத்தில் உறுதியுடன் அவனை மந்திரங்களினால் அழைத்தார் உடனே இந்திரனே நேரே வந்தான் 'இந்திரனுமே தக்கூரேடுகூடக் கடவன், சீக்கிரமாக நாகராஜனுடன் கூடவே, ஜம்பாஸூயக் கொன்றவனாகிய இந்திரன் அகனியில் விழக்கடவன்' என்று சொல்லி, ஹோதா ஹோமஞ்செய்தார்

அப்போது தக்கூர்நாகனுக்கு அபயங்கொடுத்த மஹாயுள்ள தேவேந்திரன் விமானத்திலேறி எல்லாதேவர்களையும் துதிசெய்யப்படும், மேகங்களாலும் அபஸ்ரஸ்களால் விதயாதர்களாலும் கூட்டங்கூட்டமாகப் பின்தொடரப்பட்ட தக்கூர்களுக்கும் தனக்கும் நாசமவரப்போகிறதென்று நினைத்துக் கொண்டே வந்துசேர்ந்தான் அந்தத் தக்கூரை இந்திரன் உத்தரீயத்தில் மறைத்துவைத்திருந்தும், பயத்தினாலும் தக்கூர்களுக்கு ஸூகமுண்டாகவில்லை பிறகு, தக்கூர்களுள் நாசத்தைவிருமபுகின்ற அரசர், கோபத்துடன் திருமபவும் பாரம் அறிந்தவர்களைப்பார்த்து, 'பிராமணர்களே! அந்தத் தன்னுமே நாகன் இந்திரனுடையகருஹத்தில் இருந்தால் இன்னேடுகூடவே அவனை அகனியில் விழுத்துங்கள்' என்று சொல்லி தக்கூரைப்பற்றி ஜனமேஜயராஜாவினால் ஏவப்பட்ட ஹோதாவானவா, இந்திரலோகத்திலிருந்த தக்கூர்நாகனை கிருந்தபடியே ஹோமஞ்செய்தார் அப்படி ஹோமஞ்செய்த பிறகு, ஒரு நிமிஷத்துக்கெல்லாமே யாகசாலைக்குமேல் ஆகாசத்தில் துகித்தத் தக்கூர் இந்திரனுடன் கூடக் காணப்பட்டான் இந்திரன், அந்தயஜனத்தைக்கண்டு மிகுந்தபயத்தை அடைந்த பிறகு பயத்தினால் தக்கூரைவிட்டுவிட்டுத் தன் இருப்பிடத்துக்கே திரும்பிச் சென்றான்

இந்திரன்சென்றபிறகு, தக்கனென்னும் நாகேந்திரன் ராஜ
ஷ்டரான ஜனமேஜயரிடம் பயத்தினால் பிரமைகொண்டு மந
தின சக்தியினால் ஸவாதீனம் தப்பி, அக்கினிஜவாலையின் ஸமீ
ல வந்தான் அவனைக்கண்டு அங்குள்ள ரிதவிகளுக்கள்,
சரே! அந்தத்தக்கன் இதோ விரைவாக உமது ஸவா
ந்திற்கு வருகிறான் பயங்கரமாகக் கத்துகின்ற அவனுடைய
ப இரைச்சல் கேட்கிறது நிச்சயமாக அந்த நாகன் இந்திர
விடப்படடிருக்கவேண்டும் அந்த நாகன் ஸவாகத்ததைவிட
தவறி மந்திரத்தினால் உடம்புநடுங்கித் துடித்துக்கொண்டு
நுதுதப்பி உஷ்ணமான பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு ஆகாசத்
வருகிறான் ராஜஸரேஷ்டரே! பிரபுவே! உமது இரத்தகிரியை
திரப்படி நடந்துகொண்டிருக்கிறது ஆனால், இந்தப்பிராமண
ஷ்டருக்கு நீ வரவகொடுக்கக்கூடவீ' என்றனர் அதைக்
ண்டு, ஜனமேஜயா, ஆஸ்தீகரைப்பார்த்து, 'அளவற்ற மஹிமை
வரே! இளமையிலேயே வித்துவானாகிய உமக்குத் தகுதி
வரத்தைக்கொடுக்கிறேன், உமமுடைய ஹருதயத்திலிருக்
கேந்திரத்ததைக்கேளும் அது கொடுக்கக்கூடாததுயிருந்தா
கொடுப்பேன்' என்று சொன்னான்

தக்கனென்னும் நாகராஜன் அகனியில் விழப்போகையில்,
தான் ஸமயம்' என்று நினைத்து அப்போது ஆஸ்தீகா
ல்லலானா 'ஜனமேஜயமஹாராஜரே! எனக்கு நீங்கள் வரவ
டுக்கிறதாயிருந்தால் கேட்கிறேன், உங்களுடைய இந்தயாகம்
வேண்டும் இதில் ஸாப்பங்கள் விழாமலிருக்கவேண்டும்'
றா

சொன்னாரே! அந்த ஆஸ்தீகா அவவாறு கேட்டபோது,
மஜயா, மனத்தில் அதிக ஸந்தோஷமில்லாமல் ஆஸ்தீகரை
க்கி, 'ஸமாததரே! பிராமணரே! பொன்னையும் வெள்ளியை
பசுக்களையும் இன்னும் என்ன என்ன விருமபுகிறீரோ அவற்
யல்லாம உமக்கு வரங்களாகக் கொடுப்பேன், என யாகம்
றுபோக்க கூடாது' என்று சொல்ல, அதற்கு ஆஸ்தீகா,
சரே! பொன்னையும் வெள்ளியையும் கோக்களையும் உமமி
நான்கேட்கவில்லை உமது இந்தயாகம் நிறக்கவேண்டும், எங்
மாதாவினவமசத்தாக்குக் கேட்கமுண்டாகவேண்டும்' என்றான்
இவ்வாறு ஆஸ்தீகாசொன்னபிறகு, பேசத் தெரிந்தவாகன்ற
தவராகிய ஜனமேஜயமஹாராஜா, ஆஸ்தீகரை நோக்கி,
ராமண ஸரேஷ்டர்களுக்கெல்லாம் சிறந்தவரே! நீ தயை
து வேறு வரங்கேளும்' என்று பலமுறைசொன்னான் பருகு

புதரே! அவா வேறு வரம வேண்டவில்லை ஐயா! அதன் வேதந்தெரிந்தவர்களாகிய அந்தராஜாவின ஸபையோர்கள் நாம ஒருமித்து, அந்த ராஜாவை நோக்கி, 'பிராமணா வரதம் பெறுக' என்றார்கள்" என்றா

ஐம்பதேழாவது அததியாயம்

ஆ ஸ தீ க பா வ ம் (தோடர்ச்சி)

(ஸரீப்பயாகதீகில் எரிக்கப்பட்ட நாகங்களுள் முக்கியமான வற்றின் பெயர்கள்)

சௌனகா, "ஸுதபுத்திரே! அந்த ஸாப்பயாக, அகனியிலவிழுந்த ஸாப்பங்களை லலாவற்றினுடைய பெயர்களை கேட்க விருமபுகிறேன்" என்று சொல்ல, ஸுதபுத்திரா உததொடங்கினா

"பிராமணாஸுதேஷ்டரே! ஸாப்பங்கள் ஆயிரக்கணக்காக பத்துலக்ஷக்கணக்காகவும் பத்துக்கோடிக் கணக்காகவும் யாகத்தில் விழுந்தன, பலவாயிருப்பதனால் அவற்றை எண்ண யாது என ஞாபகத்திலுள்ளவரையில் அகனியில் ஹோமஞ் செய்ப்பட்ட முக்கியமான நாகங்களின் நாமத்தையங்களை நானசொ கிறேன், கேளும் வாஸுகியின் வம்சத்திற் பிறந்தவையும் கரமானவையும் பெரிய உடல்களுள்ளவையும் உகிரமான முள்ளவையும் கறுப்பும் சிவப்பும் வெண்மையும்மான ஸாப்பங் தாயினசாப்பமென்னும் தடியினால் அடிபட்டு ஸ்வாதினந்தப்பித் தமுற்று, ஹோமம் பண்ணப்பட்டவற்றில் முக்கியமான ரா னைச் சொல்லுகிறேன், கேளும் கோடிசன, மானஸன், பூரீ சலன், பாலன், ஹலீமகன், பிச்சலன், கௌணபன், சகரன், வேகன், பிரகாலன், ஹிரண்யபாஹு, சரணன், கக்ஷகன், தந்தகன் ஆகிய இந்த வாஸுகிவம்சத்திற்பிறந்த நாகங்கள் யில் விழுந்தன பிராமணரே! எல்லாம் பயங்கரரூபமும் மி பலமுமுள்ளவையான அந்தக் குலத்திற்பிறந்த இன்னும் அ ஸாப்பங்கள் ஜவலித்துக்கொண்டிருந்த அகனியில் ஹோமஞ் செய்ப்பட்டன தக்ஷகன்குலத்திற் பிறந்தவைகளைச் சொ கிறேன், கேளும் புச்சாண்டகன், மண்டலகன், பிண்டஸே ரபேணகன், உச்சிகன், சரபன், பங்கன், பிலவதேஜஸ, வ ஹணன், சிலி, சலகரன், முகன், ஸுருமாரசன், பிரவேபன்ன, கரன், கிசுரோமா, ஸுரோமா, மஹாஹனு ஆகிய இந்தத் த

நிற்பிறந்த நாகங்கள் அகனியில் விழுந்தன பாராவதன், ராதன், பாண்டன், ஹரினன், கிருசன், விஹங்கன், சரமாதன், பிரமோதன், ஸமஹகாபன்ன ஆகிய இந்த ஐராவத நாகங்கள் அகனியில் பிரவேசித்தன பிராமணஸரேஷு கௌரவயநாகன்குலத்திற் பிறந்த நாகங்களைச் சொல்லு, கேளும ஏரகன், குண்டலன், வேணி, வேணீஸகந்தன், கன், பாகுகன், ஸருங்கபேரன், தூததகன், பிராதன், ராத ஆகிய இந்தக் கௌரவயகுலநாகங்கள் அகனியில் விழுந்தன ணரே! காற்றுக்கொப்பான வேகமுள்ளவையும் கொடிய ளளவையுமான திருதராஷ்டிரகுலத்திற் பிறந்த நாகங்களை வரிசையாகச் சொல்லுகிறேன், கேளும சங்குகாணன், பிடருடாழமுகன், ஸேசகன், பூரணுகத்தன், பூரணமுகன், பிரன், சகுனி, தரி, அமாஹுடன், காமடகன், ஸுஷேணன், ஸன், அவயயன், அஷ்டாவகரன், கோமலகன், ஸவஸனன், னவேபகன், பைரவன், முண்டவேதாங்கன், பிசங்கன், உதன், ரிஷபன், வேகவான், பிண்டாரசன், மஹாஹனு, ரககாந ஸாவஸாரங்கன், ஸமருத்தன், படவாஸகன், வராஹகன், கன், சசித்திரன், சித்திரவேங்கன், பராசரன், தருணகன், ஸகந்தன், ஆருணி ஆகியவை திருதராஷ்டிரகுலத்திற் நாகங்கள்

பிராமணரே! இவ்வாறு மிகுந்தகீர்த்தியுள்ள பிரதானமான களின் பெயர்களை நான் சொன்னேன் மிகுதியாயிருத்த எல்லாவற்றையும் சொல்லவில்லை இவற்றின் ஸந்ததிகளும், திகளின் ஸந்ததிகளும் ஜவலித்த அகனியில் விழுந்தனவற கணக்கிடமுடியாது இரண்டுதலைகளும் ஐந்துதலைகளும் ஏழு ளும் பத்துதலைகளும் நூறுதலைகளும் எண்ணிலலாத தலை ளளவையும் பரளயகாலாகனிகொப்பான விஷ்ணுள்ள மான கொடிய ஸாபபங்கள் லக்ஷக்கணக்காக ஹோமஞ் பபட்டன் பெரிய உடல்களுள்ளவைகளும் கடியவேகமுள்ள களும் மலையின் கொடுமுடிபேரல் உயரமுள்ளவைகளும் ஒரு னை இரண்டியோசனை நீளமுள்ளவைகளும் நினைத்த ரூபமெ னவகளும் நினைத்தபலம் அடைகின்றவைகளும் ஜவலிக்கின்ற யைப்போன்ற கொடிய விஷ்ணுள்ளவைகளுமான நாகங்கள் ாவின் சொல்லாகிற தண்டனையினால் பீடிக்கப்பட்டு அந்தப் யாகத்தில எரிக்கப்பட்டன

விஸகந்தன் என்று ஒருபெயராகக்கொள்வது தக்ஷிணதேச பாடம்.

ஐம்பதத்தெட்டாவது அத்தியாயம்

ஆ ஸ தீ க பா வ ம் (தொடர்ச்சி)

(ஜனமேஜயர் யாகந்தை நிறுத்திவழிந்து நாகலோகத்துக்கு
ஆஸ்திகரைநாகர்களுள்வாங்குகொடுத்துக் கௌரவிப்பது

ஆஸ்திகரிடத்தில் இந்த மறறொரு பெரிய ஆசசரியதெ
கேட்டிருக்கிறோம் அதாவது — ஜனமேஜயராஜா அவருக்கு
களைக்கொடுக்கிறதாக அப்படி அனபுன சொல்லுமபோது
ரன கையைவிட்டுத் தப்பிப்போன தகைகளை ஆகாசத்திலே
ருன , அதன்பின் ஜனமேஜயராஜா மிருத சிந்தையுடனிரு
சாஸ்திரப்படி ஹோமஞ்செய்யப்பட்டு அதிகமாக ஜவ
அகனியில் பயத்திறைகுன்றின அந்தத் தகைகளை விழாமலி
னென்பது ” என்று ஸௌதி சொல்லினா

சௌனகா, “ஸ-உதரே ! ஞானவானகளாகிய அந்த
மணாகளுக்கு மந்திரங்கள் அப்போது புத்திக்குத் தோ
போயினவா ? எதனால் அந்தத் தகைகளை அகனியில் விழவி
என்றுகேட்க, ஸ-உதத்திரா சொல்லத்தொடங்கினா

“இந்திரன் கையைவிட்டு நீங்கிப் பிரஜைந்தப்பின் அந
ராஜனை ஆஸ்திகா, ‘நிலநில’ என்று மூன்றுமுறை சொ
அவன் வருத்தமுற்ற மனத்தாடன் ஆகாசத்துக்கும் பூமிக்கு
யில் ஒருமனிதன் நேரே நிற்பதுபோல நின்றவிடான
ஸபையிலுள்ளவர்களால் அதிகமாகக் கேட்டுக்கொள்ள
ஜனமேஜயராஜா, ‘ஆஸ்திகா கேட்டது அவா இஷ்டம்போ
கட்டும் , இந்தக்கருமத்தை நிறுத்துங்கள் , நாகங்கள் உப
மில்லாமலிருக்கட்டும் , ஆஸ்திகரும் ஸந்தோஷமடைய
அந்த லோஹிதாக்கூரென்னும் ஸ-உதாசொன்னதும் ஸதய
டும்’ என்று சொன்னா ஆஸ்திகருக்கு அந்தவரத்தை அ
பிறகு, அந்த ஸபையில் ஸந்தோஷத்தினால் ‘கலகல’
னும் சபதம் உண்டாயிற்று பரிசுத்தினை புத்தி
ஜனமேஜயருடைய அந்த யாகமும் அவ்வளவிலேயே நி
பரதவம்சத்து ராஜாவாகிய ஜனமேஜயரும் தருபதியை
ரித்துவிடுகக்களுக்கும் ஸபையிற் சோந்தவர்களுக்கும்
வந்திருந்த மறறவர்களுக்கும் னூற்றுகணக்காகவும்
கணக்காகவும் தீவியங்களைக் கொடுத்தாரா பிரபுவாகிய
ஜயராஜா லோஹிதாக்கூரென்னும் ஸ-உதருக்கும், ஒரு பிர
காரணமாக அந்த ஸாப்பயாகம் நின்றபோமென்று முதல்

தஞ்சை நகரம் ஸ்தலபதிக்கும் மிகுதியான திரவியங்களைக்
ததாரா அளவிடக்கூடாத புராகிரமத்தை அபிஷேகம் செய்து
படி போஜனத்தோடும் வஸ்திரத்தோடுகூடத் திரவியத்
தரம் ஸந்தோஷமாக அந்த ஸ்தலபதிக்குக்கொடுத்தது, பிறகு,
திரோகதமான கிரியையோடு அவ்விருதமென்று சொல்லப்
பாக்கஸமாபதிஸநானம் செய்து ராஜா, மனத்தில்தருபதி
நதவராகி, தமசாரியமநிறைவேறினதினால் தருபதியடைந்த
ராஜா ஆஸ்திகரை மிகுந்தமரியாதையுடன் அவர் கருணை
விடைகொடுத்தது அவ்வைநோக்கி, 'என்னுடைய அஸ்வமேத
னும் மஹாயாகத்திற்கு ஸ்தலபதியிருக்கவேண்டும் அதற்கு
தருமபவும் நீங்கள் வரவேண்டும்' என்று சொல்லியனுப்ப
அப்போது ஆஸ்திகரும், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று
விதம் தம்முடையபெரியகாரியத்தையும் முடித்துக்கொண்டு
வரும் தருபதிசெய்துவிட்டு ஸந்தோஷத்துடன் விரை
த்திரும்பிப்போனார் அவர் சென்று மிகுந்தமகிழ்ச்சியுடன்
விரைவிலும் அந்த மாதாலையும் ஸந்தித்து நமஸ்காரஞ்செய்து
விஷயத்தைத் தெரிவித்தார்

அதைக்கேட்டு அவ்விடத்திலிருந்த நாகர்களெல்லாரும் பயம்
ஸந்தோஷத்துடன் கூட்டமாகச்சேர்ந்து ஆஸ்திகரிடத்
தருபதி அன்புள்ளவராகி, 'உனக்கு இஷ்டமான வரத்தைக்
கொடுக்கவேண்டும்! நான்கள் இப்போது உனக்கு என்னபிரியம்
பெறக்கூடவோம்? நான்களெல்லாரும் விடுவிக்கப்பட்டு ஸந்தோ
ஷமுள்ளவர்களாயிருக்கிறோம் குழந்தாய்! உனக்கு என்ன
இஷ்டத்தைச் செய்யக்கூடவோம்?' என்று பலமுறை அவ
கேட்டனர்

அதற்கு ஆஸ்திகர், 'இந்தலோகத்தில் பிராமணர்களாகட்
மற்ற மனிதர்களாகட்டும், தெளிந்தும் சிறந்தும் இருக்கும்
தோடு இந்த என் தாமசத்தைக்காண்பதும் மாலையும் படிப
பின், அவர்களுக்கு உங்களிடமிருந்து ஒருபயமும் இல்லாம
க்கூடவது என்றால் ஸந்தோஷமடைந்த நாகர்கள்,
புகியினமருகராகிய ஆஸ்திகரைப்பார்த்து, 'ஓ! மருமகனே!
இதையே இந்த வரம் மிகவும் ஸ்தலபதிக்கூடும் பிரீதியோடு
நான்களெல்லாரும் நீக்கேட்டதை ஜாக்ஜரையாக நிறை
யவேராம் அவ்விதமையும் ஆதத்திமாலையும் ஸந்திதமையும்
நினைப்பானே அவனுக்குப் பகலிலாகட்டும் இரவிலாகட்டும்
பயம் நேரிடாது 'மஹானுபாவர்களான நாகர்களே!
நாருநிஷியினால் ஜாதகாருவென்பவனிடத்திற்கு பிறந்த பெரிய

கோத்தியுள்ள எந்த ஆஸ்தீகா நாகாகளாகிய உங்களை ஸாப
ரத்திற காப்பாற்றினாரோ, அவரை நான் ஸமரிககிறேன், எ
நீங்கள் ஹிமலிககாமல இருக்கக்கடவீர்கள் ஸாபபமே!
செய்து ஓடிப்போ, மஹாவிஷ்ணுள்ள ஸாபபமே! போ, ஜ
ஜயா யாகத்தினமுடிவில் ஆஸ்தீகாசொன்ன சொல்லை
என்று உமமைப்பற்றிச் சொல்வதாகிய இமமந்திரங்களைக்
பிறகு, எந்தஸாபம நிவிரத்தியாகவிலையோ அதனதலை
வருஷத்தின் பழம்போல நூறுதுண்டாக வெடித்துப்ப
என்று சொல்லினா

இவ்வாறு முக்கியமான ஸாபபஸரேஷ்டாகள்
சொன்னபோது, அந்தமஹாதமாவாகிய பிராமணஸரே
மிருந்த தருபதியடைந்து, பிறகு தாம் அந்த இடத்தை
போவதற்கு நிச்சயஞ்செய்தார நாகராஜாவாகிய வாஸு
நாகாசுருடைய மத்தியிலிருந்து இவ்வாறுசொல்லி, அந்த
பங்கருடன்கூடவே தன் கருஹம்சென்றான் தாமாதமா
பிராமணஸரேஷ்டா, நாகாசுரு ஸாபபயாகத்திலிருந்து விடு
புதர பௌதராகளோடு வர்ழந்தபிறகு, ஒருகாலத்தில்
வாழ்க்கையைத் துறந்தார இந்த ஆஸ்தீக சரித்திரத்தை
படி உமக்கு நானசொன்னேன் இதைச்சொன்னால் ஸாப
என்குமிரது பருவம்சஸரேஷ்டரே! பிராமணரே! ஞா
னாகிய ஆஸ்தீகருடைய அழகுள்ள சரித்திரத்தை ருரு
போது உமது கூடஸ்தராகிய பிரமதி அவருக்கு அன்
சொன்னதைக் கேட்டிருந்த நான், அவா சொன்னபடியே
லிருந்து உமக்குச்சொன்னேன் பிராமணரே! தண்ணீர்ப
சொன்னதாக நான் சொல்லக்கேட்டு, நீ எனனை வினாவிய
இது இந்திரியங்களை ஜயித்தவராகிய பிராமணரே! உமமு
பெரிய ஆவல தீரட்டும சிறந்த தாமமுள்ளதும் புண்ணிய
விருத்திசெய்வதுமாகிய ஆஸ்தீகசரித்திரத்தைக் கேட்டவ
ஸாப பாவங்களினினதும் விடுபட்டுத் தீரக்காயுளை அடை
என்றனா

ஆ ஸ தீ க ப ரீ ஸ ம் மு த் தி த் து

ஐம்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம் அம்சாவதரண பர்வம்.

ப்பயாகத்தில் ஜனமேஜயநக்து வைசம்பாயனர் சொன்னபடி ஹாபாரத கதையைச் சொல்லும்படி சௌனகர் கேட்டதன் மேல் ஸ்வுதர் சொல்ல ஆரம்பித்தது.)

சௌனகா, “ஐயா! ஸ்வுதபுத்திரரே! பிருகுலமசம் முதலாவே பெரிய சரித்திரமுழுவதும் உமமாற சொல்லப்பட்டது. இன்னும் உமமிடத்தில் தருபதியடைந்தேன ஸ்வுதநந்தனரே! இன்னும் உமமைத தசகபடி அநேகம் கேட்பேன் வியாஸரிட நது வந்த கதைகளை இன்னும் எனக்குச் சொல்லும் நிறை நறுவதற்கு மிகவும் கடினமான அந்த ஸாப்பயாகத்திலமஹா ராகங்களிய ஸபையோராகள் யாகத்தின் கிரியைகளின் மத்திய லங்களில் எந்த எந்த விஷயங்களில் எவ்வாறெவ்வாறு என்ன ன விசித்திரமான ஸம்பாஷணைகளை நடத்தினரோ, அவற்றை லலாம நான்கள் உமமிடம் கேட்க விரும்புகின்றோம் ஸ்வுத திரரே! நீர் எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்க, ஸ்வுதபுத்திரா, “கிரியைகளின் மத்திய காலங்களில் பிராமணா வேதவிஷயங்களைப்பற்றின பிரசங்கங்களைப் பேசினா வியா மாத்திரம் விசித்திரமான பாரதமென்னும் பெரிய சரித்திரத் த சொல்லினா” என்று சொன்னான்.

அதற்குச் சௌனகா, “ஸாப்பயாககாலத்தில் சாஸ்திரப்பிர ம நடந்த கிரியைகளின் மத்தியில் ஜனமேஜயா கேட்கும் து, கிருஷ்ணதவைபாயனா பாண்டவர்களுடைய புகழை ததிசெய்யத்தக்க மஹாபாரதமென்கிற சரித்திரத்தைச் னனூரல்லவா? அந்தப் புண்ணியகதையை நான் ஒழுங்காகக் க டக விரும்புகிறேன் ஸாதுஸரேஷ்டரே! யோகத்தாலபரிசுத்த ன புத்தியுள்ள வியாஸமஹரிஷியின் மனமென்னும் ஸமுத்தி தினின்றும் உண்டானதும் ரதனங்களைப்போன்ற விஷயங்க லலாம பொருந்தின துமாகிய அந்தக் கதையைச் சொல்லும்” னு கேட்க, ஸ்வுதபுத்திரா சொல்லத்தொடங்கினான் “ஆகட் கிருஷ்ணதவைபாயனரரசொல்லப்பட்ட உத்தமமானமஹா ரதமென்னும் இதிறாஸத்தை ஆதிமுதல் உமக்குச் சொல்லு றன், பிராமணரே! நான் வீடாமல் முழுதும் சொல்லுகிறேன், ளம் இந்த இடத்தில் எனக்கும் அதைச் சொல்வதற்குப்ரிய உதஸாஹமுண்டாயிருக்கிறது” என்று சொல்லத் தாடங்கினான்.

அறுபதாவது அத்தியாயம்

அம்சாவதரணபாவம் (தோடர்ச்சி.)

(வியாஸர் ஸரீர்ப்பயாகத்துக்கு வந்து, ஜனமேஜயர் கேட்டபாத்தாயைச் சொல்லும்படி வைசம்பாயனருக்குக் கட்டினையிட்டது

“காஸி என்று சொல்லப்பட்ட ஸ்தயவதியானவன், விவரமாகாமலிருக்கும்போதே சகதிமுனிவரின் புத்திரராகிய பரமஹரிஷிக்ருப பாண்டவர்களின் பிதாமஹராகிய எவரையுமின தீவில பெற்றருளோர், பெருங்கோத்தியுள்ள எவா பிறந்தபுத்திரத்தில் இச்சையினால் உடனே தம் தேஹத்தை வளரச்செய்வேதங்களையும் வேதாங்கங்களையும் இதிஹாஸங்களையும் அறிவாரோ, தவத்தினாலும் வேதாததியயனத்தினாலும் விரதத்தினாலும் உபவாஸத்தினாலும் பிறப்பினாலும் யாகத்தினாலும் எவருக்கு யாருமில்லையோ (அவரும்), வேதமறிந்தவர்களிற சிறந்தவரென மேலானவற்றையும் கீழானவற்றையும் அறிந்தவரும், கவியும், யததையே விரதமாகக் கொண்டவரும், பரிசுத்தமான எவராவேதத்தை நான்காக வகுத்தாரோ (அவரும்), நிராமலம் பெருமபுகழுள்ளவரும், சந்தனவின ஸந்ததியை விருத்திகொத்தற்காகப் பாண்டுவையும் திருதராஷ்டிரனையும் விதூரரையும் உபண்ணினவருமாகிய அநதக் கிருஷ்ணதவைபாயனரென பரமஹரிஷி, ஜனமேஜயா ஸாப்பயாகத்துக்காகத் திசைக் கொண்டதைக் கேட்டு அவரிடம் சென்றா அநத மஹாபாவானவா, வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலும் கரைகண்டவராகிய தம் சிஷ்யர்களுடன் ஜனமேஜயரென்னும் ராஜரிஷியாகஸபையிற் பிரவேசித்தாரா அநதஸ்தவில தேவர்களாறகுபட்ட இரத்திரனைப்போல அநேகம் ஸபையோர்களாலும், பட்ட வேதங்களு செயதுகொண்ட பறபல தேசாதிபதிகளாலும், யுகாரியத்தில் ஸமாததர்களாகிய பிரமமாவருகு ஒப்பான ரிதவிகளாலும் சூழப்பட்ட ஜனமேஜயராஜாவைப் பாராததார

பரதாரேஷ்டராகிய அநத ஜனமேஜயரென்னும் ராஜா அநத ரிஷி வந்ததைக்கண்டு, ஸந்தோஷத்துடன் கூட்டங்களுக்கே விரைவாக எதிரகொண்டழைத்தாரா அநத ராஜா, ஸபையோர்களால் அனுமதி கொடுக்கப்பெற்று, பருஹஸபதிகு இந்திய செயவதுபோல, அநத மஹரிஷிக்ருப பொன்மயமான ஆஸன அளித்தாரா தேவர்கள், ரிஷிகள் இவர்களுடைய கூட்டங்களிற் பூஜிக்கப்பட்டவரும் வரங்கொடுப்பவருமாகிய அநத மஹா ஆஸனத்தில் வீற்றிருந்தபின், ஜனமேஜயா சாஸதிரோகதப

வயயால் அவரைப் பூஜித்தாரா ஜனமேஜயா தமது கூடஸ்தரும ஜகஞ்சியவருமான வியாஸருக்குச் சாஸ்திரப்பிரகாரம் ஆரக் பாததியாசமனீயங்களுமும்¹ கோவையும் கொடுத்தது உபசரித் வியாஸா, பாண்டு வம்சத்தவராகிய ஜனமேஜயரிடத்தில் தப் பூஜையைப் பெற்றுக்கொண்டு கோவைமட்டும் அனுப்பி டி ஸந்தோஷமுள்ளவராலா ராஜா, தமக்குக் கூடஸ்தராகிய ரை அவ்வாறு அனபுன பூஜைசெய்து, மனமகிழ்ந்து ஸமீ தில் உட்காராது குசலப்பிரஸன்னஞ் செய்தாரா வியாஸபகவா அவரைநோக்கித் தமக்கேழ்மத்தைத் தெரிவித்தது, ஸ்தஸ்யா ரல்லாராலும் பூஜிக்கப்பட்டு, அந்த ஸ்தஸ்யாகளுக்கும் பிரதி பாதை செய்தாரா பிறகு, ஜனமேஜயா, ஸ்தஸ்யாகளெல்லா னும்கூடக் சைகூப்பிக்கொண்டு பிராமண ஸரேஷ்டரான ஸ்ரைப்பாராது அடியிலவருமாறு கேட்டனா —

‘கௌரவாக்களைப்பற்றியும் பாண்டவாக்களைப்பற்றியும் நீர ல அறிவீர் பிராமணரே! அவர்களுடைய சரித்திரத்தை நீங் சொல்லவேண்டுமென்றே ஸலாக்கியமான செய்கைகளை ய அவர்களுக்கு விரோதம் எப்படி உண்டாயிற்று? என மஹாக்ஷ எல்லாருக்கும் தெய்வத்தினுற் புத்தியில் ஆக்கிரகம் டாகிப் பிராணிகளுக்கெல்லாம் நாசத்தைச்செய்யும் அந்தப் யயுத்தமானது எவ்வாறு நடந்தது? பிராமணஸரேஷ்டரே! னை முழுதும் நடந்தபடி எனக்குச் சொல்லக்கடவீர் பக் னா! நீர் தெரிந்தவராதலால் உமமிடத்தில் சரியாகக் கேட்க மபுகிறேன்’ என்றார்

கிருஷ்ணதவைப்பாயனா, அப்போது அவர் சொன்னதைக் டி, தம் ஸமீபத்தில் உட்காராதிருந்த வைசம்பாயனரென்னும் பரைப்பாராது, ‘கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் னை விரோதம் எவ்வாறு உண்டானதோ அதுமுழுதையும், நீ னிடத்திற் கேட்பபடி, ஜனமேஜயனுக்குச்சொல்’ என்று கட யிட்டாரா அப்போது பிராமணஸரேஷ்டரான வைசம்பாய தம் குருசொன்னதை ஏற்றுக்கொண்டு, முன்காலத்தில் ரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும்முண்டான விரோதத்தை அதனால் எல்லாருக்கும் நாசமுண்டானதையும்பற்றிய புரா மான இதிஹாஸம் முழுதையும் அந்த ஜனமேஜயராஜாவுக்கும் ஸபையிற்சோந்தவர்களுக்கும் அங்குள்ள ராஜாக்களெல் றுக்கும் சொல்லத்தொடங்கினார்

1 மதுபாககத்தோடு கொடுப்பது, ஸபாபாவம் எசு-ம பகம் குறிப், ம, வணபாவம் கஅசு-ம பகம் குறிப்பிலும் காண்க

அறுபத்தோராவது அததீயாயம்
அம்சாவதரணபாவம் (தோடீச்சி)

(பாரதகதையை வைசம்பாயனர் சுருக்கமாகச்சொல்வது)

வைசம்பாயனர், “அரசரே! ஸ்வேஹாதராகளும் வீராமாகிய பாண்டவர்கள் ஐவருக்கும் கெட்ட எண்ணமுள்ள திராஷ்டிர புத்திரர்களோடு வீரோதம் வந்தவகையகுகளும் லில அனபையும் அழிவையும் தியானத்தையும் குருவின செலுத்திக் குருவுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து, பிராமணர்களும் புவாகளுமான வித்துவான்களெல்லாரையும் பூஜித்தது, எல்லா கவகளிலும் பிரஸித்திபெற்றவரும் சிறந்தபுத்தியுள்ளவரும் வற்ற மஹிமையுள்ளவருமாகிய வியாஸமஹரிஷியின் அபிபாயத்தை முழுவதும் இங்கேசொல்லப்போகிறேன் அரசரே இதைக்கேட்பதற்கு உரியவர் ¹ இரதப்பரதவம்சத்தின் கதையை எடுத்துக்கொண்டு என்குருவின நா அசைந்தது எனமனத்த உதஸாகப்படுத்திகுறித்து அரசரே! பரதகுலஸரேஷ்டரே! ராஜதிறகாகக் கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் வீரோதம் வாறு உண்டானதென்பதையும் சூதாடினதால் வனவாஸமடைந்ததையும் பூமியில் ஜனங்களுக்கு அழிவையுண்டாக்குகின்ற யுத்த எவ்வாறு நடந்ததென்பதையும் வினாவுகின்ற உமக்குச் சொல்போகிறேன், கேளும்

அந்தவீரர்களான பாண்டவர்கள், பிதா இறந்துபோனவனத்திலிருந்து தங்கள் சுருஹமவந்து வெஞ்சீக்கிரத்தில் வேதிலும் விலவிததையிலும் தோந்தவராயினர் அவ்வாறு பல பராகிரமமும் முயற்சியும் கிரமப்பெற்றவர்களும் நகரங்களினால் நன்குமதிக்கப்பட்டவர்களாகிய அந்தப் பாண்டவர்கள் ராஜயாதிபத்தியத்தையும் கீர்த்தியையும் அடைந்திருந்தைக்கண்டு, கௌரவர்கள் பொறாமைபுற்றனர் அதன்பின், பெயவளுகிய துரியோதனனும் காணனும் சகுனியும் அவர்களுக்குப் பலவகையாகத் தீங்குகளையும் ஊரைவிட்டு ஓடுவதைச் செய்வதொடங்கினர் பிறகு, கொடியவனான துரியோதன் ² குலிங்கபக்ஷியைப் போன்ற சகுனியினுடைய அபிபிராயத்தி

¹ குரு பாரதம் சொன்னது என்பதற்கு வைசம்பாயனரைப் பாசொல்லக் கட்டளையிட்டதென்பது பழையஉரை

² வஞ்சகமாக வரிமமத்தின் தொண்டையிலுள்ள மாமஸத்தைக் கும குலிங்கபக்ஷியைப் போன்றமையால் சகுனியைக் குலிங்கனென்கு - கெட்ட, லிங்கம் - லக்ஷணம் கெட்டலக்ஷணமுடையவனென்கூறும்

ஸரிதது ராஜ்யத்திற்காகப் பாண்டவர்களைப் பறபலவழி
 துன்புறுத்தினான் அப்போது, பாபிஷ்டனாகிய திருதராஷ்டிரன்
 பின்பு பீமனுக்கு விஷத்தைக் கொடுத்தான் வீர
 பீமன் அந்தவிஷத்தை அன்னத்துடன் கூடவே ஜீரணம்
 நுகொண்டான், மறுபடியும், கங்கைக்கரை யிலுள்ள பிரமாண
 யென்னும் இடத்தில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த பீமனைக் கட்டிக்
 ஜலத்தில் போட்டுவிட்டு நகரமவந்துசேர்ந்தான் சிறந்த
 முள்ள குருதிபுத்திரன் பீமஸேனன் கணவிழித்தவுடனே,
 னையறுத்துக்கொண்டு 'நேருயிலலாமல' எழுந்தவந்தான்
 தூங்கிப்போது, பலலிலவிஷமுள்ள தருநாகங்களைக்
 கண்டு தூயோதன்ன அவனை எல்லா அங்கங்களிலும் கடிப்பித்
 சத்தாருக்களை ஸம்ஹரிப்பவனாகிய பீமஸேனன் இறக்க
 சிறத்தபுத்தியுள்ளவிரா பாண்டவர்களைத் தூயோ
 செயத் பலவதைகளால் தீங்குகளிலிருந்து விடுவிப்பதிலும்
 மிறகுப் பிரதிசெய்வதிலும் கவனமுள்ளவராக இருந்தாரா
 ன ஸவாககத்திலிருந்துகொண்டு மனுஷ்யலோகத்துக்கு
 கதைச்செய்வதுபோலவே விதாரும் ஏப்போதும் பாண்ட
 நக்கு ஸ்ரீகந்தைச்செய்யவராயிருந்தாரா தெய்வத்தினால்
 யமநேரிடத்தீக்க காரியத்திற்காகத் கர்ப்பாற்றப்பட்ட
 டவர்களை ரஹஸ்யங்களும் வெளிப்படையுமான அநேக
 பங்களைச்செய்தும் அவன் கொல்லமுடியாமற்போனபோது,
 ன துச்சாஸன்னமுதலிய மந்திரிகளோடுகூட ஆலோசனை
 து திருதராஷ்டிரனை ஸம்மதிகச்செய்து அரசுக்கினால் கரு
 நக்கட்டுமபடி கட்டினாயிட்டான். அடங்காத பராகிரம
 அந்தப்பாண்டவர்களை அதில் வலிக்கச்செய்தான் அம்
 ததிராகிய திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் பிள்ளையினவருப்
 தச் செய்யக்கருதி ராஜ்யஸூக்தத்தைத் தன்பிள்ளைகள் அனு
 கவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தினால் அந்தப்பாண்டவர்களை
 திடுபுரத்திலிருந்து வெளிப்படுத்தினான், அவர்களசோந்து
 திடுபுரத்திலிருந்து புறப்பட்டனர் புறப்படுமபோது மஹாத்
 களான பாண்டவர்களுக்கு விதார புத்திசொன்னா அத
 (அவர்கள்) நரோத்தரியில் அரசுமாளிகையிலிருந்து தப்பித்
 காண்டு வந்ததிற்கு ஒடிப்போயினா மஹாதமாககளும் எதிரி
 துன்பப்படுத்துகிறவர்களுமாகிய குருதியினபுத்திரர்கள்
 ருடன் கூட ஹஸ்திபுரத்திலிருந்து வாரணாதநகரம்போய்
 ருசெய்தனா தூயோதன்னமந்திரியாகிய புரோசனனிடத்தி
 து தங்களைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு ஒருவருஷகாலம் ஜாக

ந்தையோடு அரசகுமாரிகையில் திருதராஷ்டிரனகட்டளை வாஸஞ்செய்தனா அந்தவீரர்கள் விதூராதெரிவித்தபடிச் செயவித்துக்கொண்டு அரசகுமாரிகையைக்கொளுத்திப் சனனை எரித்துவிட்டுப் பயத்தினால் தூரிதமுள்ளவாகத் தாயாருடன் ஓடினா, 1 பயங்கரமானகாட்டில் மிகுந்தப் பராகிரமமுமுள்ள ஹிடிமபன்னெனும் கொடியராக்ஷசனா அந்தராக்ஷஸரேஷ்டனைக் கொன்றபின், தன பிறா தெரிந்துகொளவாரென்று பயந்து, தூயோதனப்பயத் பீடிககப்பட்டு பாண்டவர்கள் இவ்விளையே ஓடினா பீமே ஹிடிமபையையடைந்தான் அவ்விடத்தில் கடுமையான தான பிறகு, பாண்டவர்கள் ஏகசகராபுரிசென்று உறுதியான நியமத்தோடு வேதாதபயனஞ் செயதுகே பிரமமசாரிகளாக இருந்தனா அந்தப் புருஷஸரேஷ்டர்கள் முள்ளவாகளாகத் தாயாருடன் அந்த ஏகசகராகரத்தில் பிராமணனுடையகருணத்தில் சிலகாலம் வலித்தனா சிறந்தபுஜபுலமுள்ள பீமனென்ன மிகுந்தபலமுள்ளவனும் பவனும் மனிதர்களைப் புசிப்பவனுமாகிய பகன்னெனும்மர னிடம் போனா புருஷஸரேஷ்டனும் வீரனுமாகிய பீமே அந்தப்பகனைத் தன்புஜபராகரத்தினால் விரைவிறகொன்று நகரஜனங்களுக்குப் பயத்தைப்போக்கினான் பிறகு, பாண்டவர்கள் பாஞ்சாலத்தேசத்தில் திரௌபதிஸவயமவரம் பதைக கேள்விபுற்றனா கேட்டதும், சென்று, அவளையத் தனா அந்தப் பாண்டவர்கள் திரௌபதியையடைந்து களைப்பித்து ஒருவருஷகாலம் அங்கே வலித்தபிறகு அபட்டவர்களாக ஹஸ்தினாபுரத்திற்குத் திரும்பிவந்தனா

திருதராஷ்டிரமஹாராஜனும் பீஷ்மாசாரியரும் அவா பார்த்து, 'அப்பா! உங்களுக்குப் பிராதாககளுடனகூடத் தும் உண்டாகாதுலிருக்க வேண்டுமென்று நினைத்து, நா 'காண்டவபரஸ்தம் என்கிறவிடத்தில் நீங்கள்வலிக்கலாம்' எ நிச்சயித்தோம், ஆதலால், நீங்கள் விரோதத்தைவிட்டு, மங்களோடுகூடினதும் ராஜவீதிகள் செம்மையாக வருகக் டதுமாகிய காண்டவபரஸ்த நகரத்தில் வலிப்பதற்குச்செ கள்' என்றனா திருதராஷ்டிரன் பீஷ்மா இருவரு சொல்லையுங்கேட்டு அந்தப்பாண்டவர்கள் வேண்டியவாகனெ

1 மலையருவியில் ஹிடிமபன்னெனும் கொடியராக்ஷஸனைக் னா' எனவது கிருஷ்ணசாரியாபாடம், ஆனால், 'அருவியின் டில்' என்று வருவிப்பது பழையஉரை பின்வருங்கதையில் அரு கண்டதாக இல்லை.

ஹம் உயாநத பொருள்களெல்லாவற்றையும் எடுத்துக்
 ண்டு காண்டவபிரஸ்தமென்னும் நகரத்துக்குச் சென்ற
 அநதபபாண்டவாகள் அஸ்திரசக்தியினால் மறறராஜாக்களை
 தெதிக்கொண்டு அநேகவருஷகாலங்கள் அங்கே வாஸஞ்
 தனா இவ்வாறு அவர்கள் தாமததையேகடைப்பிடித்து,
 ததையே விரதமாக்கொண்டு, ஊக்கத்தோடும முயற்சி
 ம பொறுமையோடும புகையரசாக்கொண்டெல்லாம் பயப
 செய்துகொண்டிருந்தனா சிறந்தகோத்தியுள்ள பீமஸேனன்
 திசையையும், வீரனாகிய ஆர்ஜுனன் வடதிசையையும், நகு
 மேற்றிசையையும், எதிரிகளின் வீராக்கொகொலுக்கிறவனா
 ஹதேவன் தென்திசையையும் ஜயித்தனா இவ்வாறு எல்
 ம இநதப பூமிமுழுவதையும் வசப்படுத்திக்கொண்டனா
 யண்பபோன்றவரும் தீவருத பராக்ரமமுள்ளவருமாகிய
 டவா ஐவரும் ஸ்ரீராமனும் பிரகாசிப்பதலை பூமியானது
 ஸ்ரீராமாகையுடையதுபோலாயிற்று

அதன்பின், ஏதோ ஒருகாரணத்திற்காகச் சக்தியுள்ளவரும்
 ததிலுறுதியுள்ளவருமாகிய, தாமராஜாவான் யுதிஷ்டிரா,
 ஸரேஷ்டனும் உறுதியுள்ள மன்னுள்ளவனும் குணங்கள்
 நந்தினவனும் தமக்கு உயிர்ப்பாராக்கிலும் அதிக அன்பனும்
 கைகளாலும் பாணம் பிரயோகிக்கத்தக்கவனும் ஸ்ரீஹா
 மாகிய ஆர்ஜுனனை வந்ததுக்கு அனுப்பினா அவன் ஒரு
 முழுதும் மேலே ஒருமாஸமும் வனத்திலவலித்து, தீராத
 கிரையும் செய்து, நாதகன்னிகையையும் பாண்டியன் பெண்
 ம அடைந்து அவர்களுடன்கூட அங்கே வரஸஞ்செய்தான்
 , ஒருகாலத்தில் ஆர்ஜுனன் துவரகரபுரியில் கிருஷ்ண
 போனான் அங்கே தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுடைய
 அழகாகப்பேசுகிறவனும் கிருஷ்ணனுக்குத் தங்கையுமாகிய
 தரையைப் பாரியையாக அடைந்தான் அநத ஸூபதரை,
 ராணி இந்திரனோடு சோந்ததுபோலவும் லக்ஷ்மி கிருஷ்ண
 சோந்ததுபோலவும் பாண்டவனாகிய ஆர்ஜுனனுடன் அன்
 ட சோந்தான் ராஜஸரேஷ்டரோடு சூரதீபத்திரனாகிய ஆர்ஜு
 கிருஷ்ணனுடன் சோந்த காண்டவவனத்தில் அகனியைத்
 தி அடைவித்தான் தன்ஸங்கலப்மே ஸ்ரீஹாயமாக்கொண்ட
 னுவுக்கு அஸூராக னைவதஞ்செய்வதில் அதிகாசரமம் இல்லா
 பாலவே கிருஷ்ணனோடு சோந்த ஆர்ஜுனனுக்கு எதிரிகளாக
 வதில் அதிகாசரமம் இல்லாமலிருந்தது அகனி ஆர்ஜுன
 ட காண்டவமென்னும் உயாநததனுஸையும் பாண்டிகள்

குறையாத இரண்டுதுணிகளையும் ஹதமக்கொடியுள்ள ரத யுகுகொடுத்தான அநதக காண்டவதஹனகாலத்தில் அன்ன மயனென்னும் அஸுரரரசேஷ்டனை விடுவித்தான. மயன் எல்லாவிதமான ரதனங்களுஞ்சோரத உயரதஸ்பைன் மாணஞ்செய்தான புத்தியிலலாதவனும் மிக்ககெட்ட எழுளாவனுமாகிய தூயோதனன் அநத ஸம்பத்தில் ஆசை தான அவன் பிறகு சகுனியைக்கொண்டு சூதாடித் தாமரை மோசஞ்செய்து பன்னிரண்டு வருஷதூர்லம் வந்ததுக்கு அருண அதற்குமேல் பதினமூன்றாவதுவருஷமாகிய ஒரு காலம் யாருக்குநதெரியார்மல ஒருதேசத்தில் வலிகுமபடி தான அதற்குப்பிறகு, புதினனகாவது வருஷத்தில், பாண கள தனகள் தன ததைக கேட்டும திருமப அடையாமற்போன

மஹாராஜாவே ! அதன்பின், யுத்தம் நடந்தது பிறகு தப்பாண்டவர்கள் கூத்திரியாகையழித்து ராஜாவாகிய து தனனைக்கொன்று பெருமபான்மையும் ஜனங்கள் அடிப் போன் ராஜயத்தைத் திருமபப்பெற்றுக்கொண்டனர் மேதமமுதலான் பலவிதமான் அநேகம் யாகங்களைச் செய்து திருதராஷ்டிரனும் ஸவாககம்போக விதாரும் தேகத்தை பிறகு, மிகுந்த மஹிமைபுள்ள ராஜாக்களுக்கு ஸவாககத் யோககியமான கிரியைகளை நடத்திவைத்து, கிருஷ்ணபக தமது உலகத்தை அடைந்தபேர்தி, கிருஷ்ணனுடைய ஸதிரீ காப்பாற்றி மஹாப்பிரஸ்தானஞ்செய்து பாண்டவர்கள் மே யான ஸவாககத்தையடைந்தனர். ஜயசரீரிகளுட்சிறந்த சிலாககியமான செய்கைகளையுடைய அநதப் பாண்டவர்களு கெளரவவிரோதமவந்ததும் ராஜயம்போன்தும் ஜயமவந இவவாறுக முன்னேநடந்தவை ” என்றனர்

அறுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்

அம் சா வ த ர ண பா வ ம (தோட்க்சி)

(பாரத தீ தீ ன் ம ஹி மை)

ஜன்மேஜயமஹாராஜா, “பிராமனோத்தமரே ! கெள களின் பெருஞ் சரித்திரமாகிய மஹாபாரதமென்னும் இதிலு முழுவதும் உமமால் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டது தனரே ! கிராமலரே ! விசித்திரமான விஷயங்களடங்கிய இ கதையைச் சொல்லும், விரிவாகக்கேட்பதில் எனக்கு ம

சுயண்டாயிருக்கிறது, ஆதலால், நீங்கள் இதை மறுபடியும்
 ராகச சொல்லக்கடவீர் முன்னோகளுடைய பெரிய சரித
 தைக் கேட்டு எனக்குத் திருப்தியுண்டாகவில்லை தாமந
 ரத பாண்டவர்கள் கொல்லத் தகாதவர்களை யெல்லாம்
 னறும், மனிதர்களால் புகழப்படுகின்றனரென்பது சிறிய
 ணத்தினாலிராது. அந்தப் புருஷஸுரேஷ்டர்கள் திறமை
 ரவர்களாகவும் சூறமற்றவர்களாகவுமிருந்தும், துராதமாக
 செய்த உபத்திரவங்களை எதற்காகப்பொறுத்தனர்? பிராம
 ததமரே! பதினாயிரம் யானைப் பலமுள்ளவனும் சிறந்த
 லமுள்ளவனுமாகிய பீழ்ஸேனன் பீடிககப்படும் கோபத்தை
 யாறு அடக்கினான்? தருப்ப்துதிரியாகிய கருஷ்ணையானவள்
 தமாககளான கௌரவர்களால் பீடிக்ஷிப்டுமேபூது, சகதி
 ரவளாயிருந்தும் திருதராஷ்டிர புத்திரர்களைக் கோபப
 வையினால் எரிககாமலிருந்ததேன்? சூரதிபுத்திரர்களும் மாத
 புத்திரர்களாகிய அந்தப் புருஷஸுரேஷ்டர்கள், கெட்டவா
 கிய கௌரவர்களால் பீடிககப்பட்டவர்களாகச் சூதாட்டத்
 ஆசைவைத்த தாமராஜரை எவ்வாறு ஒத்துப்போயினர்? தா
 ரைக் காப்பவர்களுக்கெல்லாம் சிறந்தவரும் தாமரதேரிந்தவரு
 ய் தாமபுத்திரரான புதிஷ்டிரா கஷ்டத்தை அடையக் கூடாத
 யிருந்தும் அந்தப் பெருங்கஷ்டத்தை எப்படி ஸஹித்தார்?
 ஸுனன் கிருஷ்ணனாகிற ஸாரதியுடன் ஒருவனாகப் பாண்ப
 யர்களுசெய்து, மிகுதியான ஸேனைகள் எல்லாவற்றையும் எவ
 ய் யமலோகத்துக்கு அனுப்பினான்? தபோதனரே! இதைபும்,
 மஹாரதர்கள் அந்தஸம்பங்குகளில் இன்னும் என்னஎன்ன செய
 களோ அவையெல்லாவற்றையும் நடந்தபடி சொல்லும்”
 று கேட்டதற்கு, வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினார்
 “மஹாராஜாவே! அவகர்சம் செய்துகொள்ளும், இந்தப்
 ணியமான சரித்திரத்தைப்பற்றித் கிருஷ்ணதவைபாயனா
 னனதாகிய கதைத்தொடாச்சி, நான் சொல்லப்போவது,
 து எல்லாலோகங்களிலும் பூஜிக்கப்பட்டவரும் அளவற்ற
 ிமையுள்ளவரும் மஹாதமர்வுமாகிய வியாஸ மஹரிஷியின்
 பபிராயத்தை முழுவதும் சொல்லப்போகிறேன் மிகுந்த
 யுள்ள வியாஸர் இந்தக் கிரந்தத்தில் புண்ணியகாமம் செய்த
 ரப் பற்றிய ஸலோகங்கள் நூறாயிரம் சொல்லியிருக்கிறார்
 தமமாகிய பாரதம் உபாக்கியானங்களுடனகூடக் கேட்கவும்
 யவும் தக்கது அரசரே! ஆனால் இதை யெல்லாம் சுருக்கமா
 சொல்லப்போகிறேன். இரண்டாயிரம் அததியாயங்களும்

1 நூறுபாவங்களும் நூறுபிரமமலோகங்களும் இதில் உள்ள அநக நூறுபாவங்களையும் மஹரிஷி பதினெட்டுப் பாவங்களுக்குத் தனா இதைச் சொல்லுகிற விதவாணும் கேட்கிற மகங்களும் பிரமமலோகஞ்சென்று பிரமமாவுக்கு ஒப்பாயிருப்பாரா இந்தப்பூராணம் வேதங்களுக்கொப்பானது, புண்ணியமானதுள் உத்தமமானது, கேட்கத்தக்கவைகளுள் சிறந்ததுள்ளாலும் புகழப்பட்டது இந்த மஹாபுண்ணியமான இதிஹாஸில் பொருளும் இன்பமும் மோக்ஷத்தைப்பற்றிய ஞானமும் பூமமாக உபதேசிக்கப்படுகின்றன விதவாஸ்யிருப்பவன் கிணைதவைபாயனராற் சொல்லப்பட்ட வேதமாகிய இந்தப் பாத்தைப் பெருநதன்மைபுள்ளவர்களும் கொடுப்பவர்களும் ஸ்தவறுதவர்களும் நாஸ்திகர்ல்லாதவர்களுமான மனிதர்களுள் சொல்லிப் பொருளை ஸம்பாதிக்கிறான் மிக்ககொடியவனுதனும் இந்த இதிஹாஸத்தைக் கேட்பதனால் காப்பத்தைக் பெறுவதனுலுண்டான பாபத்தையும் நிவிர்த்தித்துவிடுவனென்றிச்சயம் இதைக்கேட்பவன், சூதிரன் ராகுவினால் விடப்பட்டுப் போல எல்லாப்பாவங்களாலும் விடப்படுவான் இந்த இதிஸம் ஜயமென்று சொல்லப்பட்டது ஜயிக்க விரும்புகிற இதைக் கேட்கவேண்டும், ராஜாவாயிருப்பவன் எதிரிகளைத் துப்ப சூமியை வசப்படுத்திக்கொள்வான் இஃது ஒருவனுக்குப் புருஷஸ்தானம் உண்டாவதற்குச் சிறந்தகாரணம், மகங்களுக்குப் பெரிய ஆதாரம், அரசிகளும் இளவரசர்களும் முறை கேட்பதற்குரியது, அரசியானவன் வீரனை புத்தியாவது இராஜ்யத்தையடையக்கூடிய பெண்ணையாவது பெவன் அளவற்றஞானமுள்ள வியாஸராற் சொல்லப்பட்ட மஹாபாரதம் புண்ணியத்தைக் கொடுக்கும் தாமசாஸ்திரவும் சிறந்த ராஜநீதிராஸ்திரமாகவும் மோக்ஷசாஸ்திரமாக இருக்கிறது பரதஸுரேஷ்டரே! தாமராததகாமமோக்ஷங்குபற்றி இதில் என்ன இருக்கிறதோ அதுதான் மறவறமிருக்கிறது, இதில் இல்லாதது எதினுமில்லை இந்தலோகத் இந்த இதிஹாஸம் பிரமமண்ணாகளால் பிரமமணர்களுக்குச் செலப்பட்டுவருகிறது இதை இப்போதும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றனா அப்படியே பின்னிட்டுவரும் கேட்கப்போகின்றனா இக்கேட்பதனால் புத்திரர்கள் பிதிராசுருஷைச் செய்பவராகவும் வேகாராகள எஜமானன் விரும்பினதைச் செய்பவராகவும் ஆகுகள் பரதவம்சத்தாருடைய மேலானஜனனத்தை வெறுக்க

கேட்பவருக்கு வியாதிபயமேயில்லை அவர்களுக்குப் பரலோகத் தைப்பற்றிய பயமில்லையென்பது சொல்லவும் வேண்டுமா? இதைக் கேட்கிறமனிதன் சரீரத்தினாலும் வாககினாலும் மனத்தினாலும் செய்த பாபமெல்லாவற்றையும் உடனேவிட்டுவிடுகிறான் தனத்தையும் புகழையும் தீரக்காயுணையும் புண்ணியத்தையும் ஸவாககத்தையும் தருவதாகிய இந்த இதிஹாஸம், அதிகதனமும் பராகிரமமுமுள்ளவரும் லோகத்தில் பெயாபெற்ற செயக்கையுடையவரும் எல்லா விதைகளிலும் தெளிவுள்ளவருமான மஹாத்மாகளாகிய பாண்டவர்கள் மற்றுமுள்ள ஸூத்திரியர்கள் ஆகிய இவர்களுடைய கீர்த்தியை உலகத்தில் பிரகாசப்படுத்தி, புண்ணியத்தை விருத்தி செய்ய விருப்பமுள்ள கிருஷ்ண தவைபாயனரால் செய்யப்பட்டது லோகத்தில் எந்தமனிதன் மிகுந்த புண்ணியத்தைத் தருவதான! இந்த இதிஹாஸத்தைப் புண்ணியத்தை விருமபிப் பரிசுத்தார்களான பிராமணர்களுக்குச் சொல்வானோ, அவனுக்கு அழியாத புண்ணியமுண்டாகும் ஸலாககியமான கௌரவர்களின் வம்சத்தை எப்போதும் பரிசுத்தனயிருந்து சொல்லுகிறவன் பெரிய வம்சவருத்தியடைவான் உலகத்திலும் மிகக்கொண்டாடத்தக்க வனாவான் எந்தப்பிராமமணன் நியமம் தவறாமல் புண்ணியமான பாரதத்தை வருஷாக்காலமான நாலுமாதங்களிலும் படிப்பானோ, அவன் எல்லாபாபங்களாலும் விடப்படுவான் பாரதத்தைப் படிப்பவன் எனோ, அவனை வேதங்களின்கரைகண்டவனாக அறியலாம். இதில் பாபங்கள் நீங்கிப் புண்ணியம் நிரம்பினவர்களாகிய தேவர்களும் ராஜரிஷிகளும் பிரமமரிஷிகளும் சொல்லப்படுகின்றனர் அவ்வாறே தேவர்களுக்கெல்லாம் ஈஸ்வராகிய பகவானை விஷ்ணுவும் சொல்லப்படுகிறார் 1 தேவியும் சொல்லப்படுகிறாள். இதில் 2 அநேகாதளால் ஜனனமுள்ள குமாரருடைய உற்பத்தியும் சொல்லப்படுகின்றது இதில் பிராமமணர்களுடைய மஹிமையும் பசுக்களுடைய மஹிமையும் சொல்லப்படுகின்றன எல்லா வேதங்களினுடைய தெரிகையுமாகிய இதைத் தாமத்தில் எண்ண முள்ளவர்கள் கேட்கவேண்டுமே எந்தவிதவான் இதைப் புண்ணிய காலங்களில் பிராமணர்களுக்குச் சொல்வானோ, அவன் பாபங்களை உதறி ஸவாககத்தைஜயித்துச் சாஸ்வதமான பிரமமததையடை

1 விஷ்ணுவுக்குப்பின் இருப்பதனால் லக்ஷ்மியென்றும், பிறகு சுப் பிரமணயரைச் சொல்வதால் பாவதியென்றாக கொள்ளலாம்

2 ஆறுகிருத்திகைக்கும் பாவதிக்கும் அகனிகும் நாணற்காடிகுக்கும் புத்திரராக இருந்ததாபற்றி இப்படிக்கூறப்பட்டனா.

வான ஸாராதத்ததில் இதன ஒரு ஸலோகத்தின் ஓர் அடின வது பிராமணாகளை ஒருவன் கேட்பித்தால் அவன் செய்கிற ஸாராதம் அழியாபயனுள்ளதாகப் பிதிரக்களிடம் சேரும் மனிதன் இதிரியங்களுலாவது 'மனத்தினுலாவது தெரி தெரியாமலும் ஒருதினம் செய்கிறபாபம் மஹாபாரதமெ இதிஹாஸத்தைக் கேட்டவுடன் அழிந்துபோகின்றது பர சததாருடைய மஹத்தான் ஜனமந்தான் மஹாபாரதமெ சொல்லப்படுகின்றது இப்பெயரின் இந்தக்காரணத்தை அ வனை எல்லாப்பாபங்களும் விட்டுவிடுகின்றன. பரதாருட இரத இதிஹாஸம் மிக அதபுதமானதல்ல, அது, சொல்லப் மாதிரிததில் மனிதர்களைப் பெரியபர்ப்புத்தினினதும் விடுவிக் சிறந்தமஹிமைபுள்ளவரும் ஸாமாததிப்புள்ளவருமாகிய க்ணதவைபாயணா மூன்றுவருஷகாலம் எப்போதும் தூங்க பரிசுத்தராயிருந்துகொண்டு மஹாபாரதத்தை ஆதிமுதலெ ன்ரா தவததுக்குரிய நியமங்களைவீறித்தது வியாஸமஹரிஷி மஹாபாரதத்தைச் செயதார் ஆதலால், இதைப் பிராமமண நியமத்துடன் கேட்கவேண்டும் வியாஸராமசொல்லப்பட்ட புண்ணியமும் உத்தமமூமாகிய இரதபாரதகதையைப் பிறரு சொல்லுகின்ற பிராமணர்களும் கேட்கிறமனிதர்களும் எவ யாக நடந்தாலும் ¹ செய்தவற்றையும் செயயர் தவற்றையும் வயஸனப்பட்டவேண்டியவரல்லா, தாமத்தில் விருப்பமுள்ள தன இரத இதிஹாஸத்தை முழுவதும் விடாமற் கேட்கவேன அதனால் அவனுக்கு நினைத்தது கைகூடும் இவ்வாறு மிருதப மாகிய இரத இதிஹாஸத்தைக்கேட்டு ஒருமனிதன் எந்த ஸந ஷத்தைப்படைகிறானோ, அந்த ஸந்தோஷத்தை ஸவாககத்தி போயும் அடைகிறதில்லை அதபுதமான் இரத இதிஹாஸத சிரத்தைபுடன் கேட்கிறவனும் கேட்பிக்கிறவனுமாகிய புண்ய யான மனிதன், ராஜஸூயம் அஸுவமேதம் என்னும் யாக டைய பலனையடைவான் மகிமைதனாகிய ஸமுத்திரமும் மஹா வென்னுமமலையும் ரதனங்களுக்கு நிதிகளென்று எவ்வாறு லப்படுகின்றனவோ அவ்வாறே மஹாபாரதமும் ² ரதனங்க நிதியென்று சொல்லப்படுகின்றது இது வேதங்களெல்லாவ் கும ஸமமும் பாபங்களைப்பேர்க்குவனவற்றுட் சிறந்ததும் க்ணியதும் மனத்தைப் பரிசுத்தஞ்செய்வதும் நல்லொழுக்க விருத்திசெய்வதுமானது ஆதலால், இதை யாவரும் அவ

1 பாபஞ்செய்ததற்கும் புண்ணியஞ்செய்யாததற்கும்

2 உயரந்த வீஷயங்கள்

வேண்டும் ராஜாவே! எவன இந்தப் பாரத புஸ்தகத்தைப் பவனுக்குத் தானஞ்செய்கிறானோ, அவன் கடலுக்கு நத்யெல்லாம் தானஞ்செய்தவனாவான் பரிசுஷித்தின்புத்திரரே! ஸ்ரீ சொல்லப்படும இந்த ஸந்தோஷகரமான உயாதகதை புண்ணியத்திறகாகவும் ஜயத்திறகாகவும் முழுதுமாகவும். ஸந்தவைபாயனமஹரிஷி மூன்று வருஷகாலம் எப்போதும் ராமல இந்த அதபுதமான மஹாபாரதமென்னும் இதிஹாஸத் செய்தார அநதப்புராதனமான இதிஹாஸத்தை நான்கைகளும்

அறுபத்துமூன்றாவது அததியாயம்.

அ ம ச ர வ த ர ண ப ர வ ம். (தொடர்ச்சி)

(பூருவம்சம்)

மிருத பராகிரமமுள்ள உமது கூடஸ்தாகளாகிய ராஜா வம்சமாகிய பராகிரமபெற்ற பூருவம்சத்தை நான் சொல்வாகிறேன், அவர்களுடைய பெயர்களைக்கேளும். அவர்கதம் சொல்லப்பட்ட அறியக்கூடாத பிரமமத்தினிடமிருந்து அழியாதவரும் குற்றங்களிலலாதவருமாகிய பிரமம் உண்டானா அவரிடமிருந்து மரீசி, தக்ஷா எனனும் ஸ்ருஷ்டிகாததர்கள் உண்டானார்கள் பிரமமதேவா கடரலிலிருந்து தக்ஷரையும் கணதனிலிருந்து மரீசியையும் ஸ்ருஷ்டித்தார மரீசியின் புத்திரா கசியபரென்பவா, தக்ஷரு பெண் அத்தியென்பவள் கசியபருக்கு அத்தியினிடம் வன் ஸ்ராயன் ஸ்ராயபுத்திரன் மனு வைவஸவதமனு பெண் இனையென்பவள் இனையின் புத்திரன் புருரவஸ் புருரபுத்திரன் ஆயு ஆயுவினபுத்திரன் நகுஷன். நகுஷன் புதயபாதி யபாதிக்குச் சுககிரருடையபெண் தேவயானியென் ம விருஷபாவாவென்னும் அஸ்ரராஜாவின்பெண் சாமிஷ் பனபவருமாகிய இரண்டு பாரியைகளிருந்தனா அவா பின்வம்சம் அடியிலவருமாறு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது அதாவது — 'தேவயானியானவள் யதுவையும் தூவஸுவை ஸ்ரீ விருஷபாவாவின பெண்ணாகிய சாமிஷ்டை தருஹமும் அனுவையும் பூருவையும் பெற்றாள்' என்பது அவர்களில் யதுவினவம்சத்தவா யாதவர்கள் பூருவினவம்சம் பௌரவர்கள் பூருவுக்குக் கௌஸலையென்னும்

பாரியையிருந்தான் அவனுக்கு அவளிடம் ஜனமேஜயன் தான் அவன் மூன்று அசுவமேதங்கள் செய்தான், விசுவன் எனும் யாகத்தையுஞ்செய்து வனத்துக்குச்சென்றான் ஜயன் மகத்தேசத்த ராஜாவின பெண்ணாகிய ஸ்ராவணைப் பவனை விவாஹஞ்செய்துகொண்டான் அவனுக்கு அவளிடம் பிராசீனவான் என்பவன் பிறந்தான் அவன் ஸ்ராவண மாகின்ற இடமவரையில் கிழக்குத்திசைக்கஜயித்தான் அவனுக்குப் பிராசீனவான் என்று பெயர்வந்தது பிராசீனென்பவன் யதுவமசத்திற்பிறந்தவளாகிய ஆஸமகியென் விவாஹஞ்செய்துகொண்டான் அவனுக்கு அவளிடத்தில் 1. திபிறந்தான் சையாதி திரிசங்குவின பெண்ணை வராங்கு பவனை மணம்புரிந்தான் அவனுக்கு அவளிடம் அஹ பிறந்தான் அஹமயாதி கிருதவீரியன் பெண்ணை மதியென்பவனை விவாஹஞ்செய்தான் அவனுக்கு அவ ஸ்ராவபௌமன் பிறந்தான் ஸ்ராவபௌமன் கேசயதே சன் பெண்ணை ஸ்ராவதையென்பவனை ஜயித்ததுகெ வந்து மணஞ்செய்துகொண்டான் அவனுக்கு அவளிடம் ஸேனன் பிறந்தான் ஜயதேஸேனன் விதாப்பராஜாவின னாகிய ஸ்ராவையென்பவனை விவாஹஞ்செய்தான் அவனுக்கு அபராசீனன்பிறந்தான் அபராசீனன் மர் விதாப்பராஜனுடைய புத்திரியாகிய மரியாதையென் மணம்புரிந்தான் அவளிடம் அவனுக்கு அரிஹன் பிறந் அரிஹன் அங்கதேசத்தரசன் பெண்ணை விவாஹஞ தான் அவளிடம் அவனுக்கு மஹாபௌமன் பிறந்தான் பெளமன் பிரஸேஷித்தின் பெண்ணாகிய ஸ்யஜனுயென் விவாஹஞ்செய்தான் அவளிடம் அவனுக்கு அபுதாநாயி பவன் பிறந்தான் அவன் புருஷமேதம் என்னப்பட்ட நா தில் பதினாயிரம்மனிதர்களைக் கொண்டுவந்தான், அதனால் னுக்கு 2 அபுதாநாயி என்று பெயர்வந்தது அபுதாநாயி பவன் பருதுஸரவவின் பெண்ணாகிய பாஸையென்பவனை ஹஞ்செய்தான் அவளிடம் அவனுக்கு அககுரோதனை தான் அககுரோதனை கனிங்கராஜன் பெண்ணாகிய என்பவனை மணம்புரிந்தான் அவளிடம் அவனுக்குத் தேவ பிறந்தான். தேவாதிதி விதாப்பராஜாவின பெண்

1 சாயாதி என்பது உகதாதேசத்துப்பாடம்

2 அபுதாநாயி-பதினாயிரம்பெயரைக் கொண்டுவந்தவன், அபுதாநாயி, ஆநாயி=கொண்டுவந்தவன்

தை யென்பவளை விவாஹஞ்செய்தான அவ்விடம் அவனு
 ரிசனபிறந்தான் ரிசன அங்கராஜன் பெண்ணாகிய வாமதேவி
 பவளிடத்தில் ரிக்ஷனென்னும் புத்திரனைப் பெற்றான் ரிக்ஷன்
 கன் பெண்ணாகிய ஜவலந்தியென்பவளை விவாஹஞ்செய்தான
 விடம் அந்தியநாரன் என்பவனை உண்டாககினை அந்திய
 ர ஸ்ரஸ்வதிநதிககண்டில் பன்னிரண்டு வருஷம் செய்யத்தக்க
 யாகத்தைச் செய்தான் அவனை யாகஸ்மாபதி காலத்தில்
 வதிதேவியே நேரிலவ் துப் பாதாவாகவரித்தான் அவ்விடத்
 திரஸ்துவென்னும் புத்திரனை உண்டுபண்ணினான் இதில் பின்
 ததைப்பற்றி அடியில் வருமீறு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது
 அது, 'ஸ்ரஸ்வதி அந்தியநார்க்குத் திரஸ்துவென்னும் புத்
 ரப் பெற்றான் திரஸ்து காஸ்தியென்பவளிடத்தில் இலில்
 ரனும் புத்திரனைப் பூண்டிருக்கினான்' என்பது
 இலிலன் ரதந்தரியென்பவ்விடம் துஷ்யநதன் முதலிய ஐந்து
 ராகளை உண்டுபண்ணினான் துஷ்யநதன் பகிரதன்பெண்
 பு லாக்ஷியென்பவளை மணம்புரிந்தான் அவ்விடம் அவனுக்கு
 மஜயன் பிறந்தான் அந்தத் துஷ்யநதனே விசுவாமித்திரா
 ணன் சகிருதலையென்பவளை விவாஹஞ்செய்தான் அவ
 ம அவனுக்குப் பரதன் பிறந்தான் அந்தப் பரதன் விஷயத்
 அடியிலவரும் இரண்டு சிலோகங்களுக்கின்றன
 அவற்றின் பொருளாவன— 'தாயார தோற்பை போன்ற
 புத்திரன் பிதாவுக்குச் சொந்தம், ஏவனுக்கு எவன் பிறந்
 து, அவன் அவனேதான் துஷ்யநதனுக்குப் பிறந்த புத்தி
 ருதேதுகொள் சகிருதலை நிஜம் சொல்லுகிறான் ராஜாவே!
 ரன் தன் உறபத்திக்காகக் காப்பாதானஞ்செய்தவனை நரகத்
 நது கரையேற்றுகிறான் நீ இந்தப் புத்திரனுக்குக் காப்பா
 ம் செய்தவன் சகிருதலை ஸத்யம் பேசுகிறான்' என்பவை
 நீ இவனைப் பரிசுக்கவேண்டும்' என்று அசரீரவாணி துஷ்யநத்
 ர்ச சொன்னதனால், அந்தப் புத்திரனுக்குப் பரதனென்று
 வந்தது பரதன் காகிராஜாவாகிய ஸாவஸேனன் பெண்
 ஸுனநதையென்பவளை மணம்புரிந்தான் அவ்விடம் அவ
 நப் புமனபு என்பவன் ஜனித்தான் புமனபுவென்பவன் யது
 கதுப் புத்திரியாகிய ஸுவாணையென்பவளை விவாஹஞ்செய்
 . அவ்விடம் அவனுக்கு ஸுஹோதானென்பவன் ஜனித்
 . ஸுஹோதரன் இக்ஷ்வாகுவம்சத்துப் புத்திரியாகிய ஜயந்தி
 பவளைக் கல்யாணஞ்செய்துகொண்டான். அவ்விடம் அவ

னுக்கு ஹஸ்தியென்பவன் பிறந்தான். அந்த ஹஸ்தியென்ப இரத நகரத்தை நிரமாணஞ்செய்தான் அதனால்தான் 1 தினபுரம் எனப்படுகிறது ஹஸ்தியென்பவன் திரிகாததே தரசன் பெண்ணாகிய யசோதையென்பவளைக் கலயாண்டான். அவனுக்கு அவளிடத்தில் விசுஞ்சன்னென்பவன் தான் விசுஞ்சன்ன யதுவமசத்துப் புதரியாகிய ஸ்ரீநாதன் பவளை மணம்புரிந்தான் அவளிடம் அவனுக்கு அஜமீட பவன் பிறந்தான் அஜமீடனுக்குக் கனகேயி, நாகை, கார் விமலை, ரிகைஷ்யென்னும் ஐந்து பாரியைக்கிடத்தில் இர யிரத்து நானூறு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள் அவ்வரசர்கள் தனியாக வம்சங்களை உண்பெண்ணினார்கள். அந்தப்புத்திரா ஸ்ரீமவரண்ணென்பவன் அஜமீடனுக்கு ரிகைஷ்யினிடம் பிறந்த அவன் வம்சத்தை விருத்திசெய்தவன். ஸ்ரீமவரன்ன ஸ்ரீ புத்திரியான். தபதியென்பவளை விவாஹஞ்செய்துகொண்ட அவளிடம் அவனுக்கு குருவென்பவன் ஜனித்தான் குரு பவன் யதுவமச புத்திரியாகிய சபாஹகியென்பவளை மண தான் அவளிடம் அவனுக்கு விதூரதன் பிறந்தான். வித மசதராஜன் பெண்ணாகிய ஸ்ரீமபிரியை என்பவளைக் கலய செய்துகொண்டான் அவளிடம் அவனுக்கு அனஸவாடு வன் பிறந்தான் அனஸவான் மகத்ராஜன்பெண்ணாகிய அப யென்பவளை விவாஹம் பண்ணிக் கொண்டான். அவளிடம் னுக்குப் பரிக்கித்தென்பவன் பிறந்தான் பரிக்கித்த பா பெண்ணாகிய ஸ்ரீவேஷையென்பவளைக் கலயாணம்பச கொண்டான் அவளிடம் அவனுக்குப் பீமஸேன்னென் பிறந்தான், பீமஸேன்ன கேகயராஜன் குமாரியான ஸ்ரீ யென்பவளைக் கலயாணஞ்செய்துகொண்டான் அவளிட னுக்குப் பரிஸ்ரவஸ் என்பவன் பிறந்தான் அந்தப் பா ஸையே பிரதிபன்னென்றும் சொல்வா பிரதிபன் சிபிசக்கிர யின் பெண்ணாகிய ஸ்ரீநாதியென்பவளை விவாஹஞ்செய்து டான் அவளிடத்தில் அவனுக்குத் தேவாபி, சந்தனு, ப கன் என்ற மூன்று புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள் தேவாபியென சிறு பிராயத்திலேயே வனஞ்சென்றான் சந்தனு ராஜாவாக தான் அவன் விஷயத்தில் ஒரு சலோகமிருக்கிறது

அதன் பொருளாவது — ‘மூப்புள்ள எவ்வெவரைச் சைக்களினால் தொடுகிறானோ அவராகளெல்லாம் ஸ்ரீமகம்

படியும் யௌவனத்தையடைகின்றனா, ஆதலால், அவனைச் தனு என்று நினைக்கின்றனா' எனபது

இவ்வாறு இவனுக்குச் சந்தனுவென்று பெயர்வந்தது சந்தனு தனபுத்திரியான கங்காதேவியை விவாஹஞ்செய்துகொண்டா அவளிடம் அவனுக்குத் தேவவிரதரென்பவா ஜனித்தாரா பிஷ்மரென்றுஞ் சொல்லுவா பிஷ்மா பிதாவின பிரியதச் செய்கருதி ஸத்யவதியென்பவளைத் தமக்கு மாதாவாகக் கொண்டவர்தா அவனைக் தாளியென்றும் சொல்லுவா முதலில நிகையாபிருக்கும்போதே அவளிடத்தில் பராசரருக்குப்பிறந்தவைப்பாயனா அவளிடத்திலேயே சந்தனுவுக்குச் சித்ராஹா, விசித்ர வீரியன் என்னும் இரண்டுபுத்திரர்களு பிறந்தார்கள். ராஜகதன் ராஜ்யத்திற்கு வந்ததும் ஒருகந்தாவனால் கொல்லப்பட்டான் பிறகு விசித்ரவீரியன் ராஜாவானான், விசித்ரவீரியன் ராஜன் பெண்களாகிய அம்பிகை அம்பாலிகை எனப்பவர்களை வாஹஞ்செய்தான் விசித்ரவீரியன் ஸந்தியுண்டாகாதிருக்கும்போதே தேகவியோர்கழைந்ததான பிறகு, ஸத்யவதியானவள் வாறு சந்தனுவின் 1 பிண்டம் விட்டுப்போகாமலிருக்குமென்று சித்தாள அதன் பிறகு, அவள் தவ்வபாயனரை நினைத்தாள, அவரது, 'நான்' செய்யவேண்டியதென்ன' என்று கேட்டு முன்னின்றா ஸத்யவதி அவரை நோக்கி, 'உன்பிரதா ஸந்தி லாமல ஸவாக்கமபோனான் அவனுக்காக நீ ஸந்ததியை உண்கக்கடவாய்' என்னாள்.

அவா ஸரியென்றுசொல்லி, அந்தஸந்தாபபத்தில் திருதராஷ்டன, பாண்டு, விதுரர்என்ற மூன்றுபுத்திரர்களை உண்டுபண்ணி வியாஸருடைய வரம்பிரஸாதத்தினால் காரதாரியினிடம் தந்தராஷ்டிரனுக்கு தூறுபிள்ளைகள் பிறந்தனா அந்த நூறுபுத்திரர்களுள் தூயோதனன், துச்சாஸனன், விகாணன், சித்ரஸேன் என்ற நாலவரும் முக்கியமானவர்கள் பாண்டுவுக்குக் குந்தினும், மாததிரியென்றும் சந்தனுகளபோன்ற இரண்டுஸ்திரீ இருந்தார்கள். அந்தப்பாண்டு வேடடையாடுகையில், ஒருரிஷி ருக்குப்பத்தோடு பெணமானிடம் புணாசுசெய்துகொண்டிருந்த லத்தில் அவரைப் பாணத்தால் அடித்தான் பாணத்தாலடித்த அவா பாண்டுவைப்பாராத்துச் சொன்ன சுலோகம் இருக்குது அதன் பொருள் வருமாறு —

'குருவே! மிருகரூபமெடுத்ததுகொண்டெனனைப் புணாசின ஆசை நிறைவேறாமலிருக்கையிலேயே பாணத்தாலடித்தா

யாதலின, உனக்கும் இவ்விதமான நிலைமை துரிதமாகவே நோ
என்பது

இவ்வாறு மிருகரூபமாகத் திரிந்துகொண்டிருந்த ரிஷிய
சபிக்கப்பட்டு மிருகத்துக்கமுற்ற அந்தப்பாண்டு அந்தச்சாப
விலக்குவதற்காகப் பூரிப்பதோச சேராமல இருந்தான
காலத்தில் அவன் தனது பாரியையான் குருதியைப்பார்த்து,
யோசனைக்குறைவினால எனக்கு இந்தச்சாபம் நோந்தது ஸ
யிலலாதவனுக்குப் புண்ணியலோகங்களிலையென்று புரா
களில் சொல்லியிருப்பதை நான் கேட்டிருக்கிறேன், ஆதல
எனக்காகப் புத்திரர்களுையுண்டாக்கிக் கொள்' என்று சொன்ன
அந்தக்ருத்தியானவள் தீர்மதேவதையினிடம் புதிஷ்டிரன்
வாயுவினிடம் பீமஸேனையும இந்திரனிடம் அரஜுனனை
பெற்றுக்கொண்டாள் அந்தப்பாண்டு மிருக ஸந்தோஷத்து
'இந்த உனமாற்றாளாகிய மாத்நிரி யோக்கியமானவள், இவள்
ததியிலலாமையால் வெட்கமடைகிறாள், இவளுக்கு ஸந்ததி
டாகக்கவேண்டும்' என்று குருதியைநோக்கிச் சொல்ல, அ
குருதியும் ஆகட்டுமென்று சொல்லி, அந்த மாத்நிரிகும வி
தை உபதேசித்தாள் பிறகு, அவளுக்கு அரவினிதேவாக
நகுலனும் ஸஹதேவனும் இரட்டைப்பிள்ளைகளாகப் பிறந்த
பாண்டு செவ்வையர்க அலங்காரஞ்செய்துகொண்டிருந்த மா
யைப்பார்த்து விருப்பமுற்றான் அவனைச் சோந்தவுடனே அ
தேகவியோகமடைந்தான் பிறகு, மாத்நிரி கணவனுடன் க
சிதையேறினாள் அப்போது, மாத்நிரி குருதியைநோக்கி, 'வ
வளான நீ நகுல ஸ்ஹதேவர்களைப்பயற்றியும் கவனமுள்ளவ
இருக்கவேண்டும்' என்று சொன்னாள்

அதன்பின், பாண்டவர்கள் ஐவரையும் குருதியுடன் கூட
கள் ஹஸ்திபுரத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய்விட்டு,
மருகும் திருத்தாஷ்டிரனுக்கும் விதாரகும் பாண்டு ஸவா
போனதைப்பற்றி நடந்தபடி தெரிவித்தனா பாண்டவாக
குருதியுடன் கூட அரசுமாளிகையில் எரிப்பதற்குத் திருத்த
டிப்புத்திரன் ஆரம்பித்தான் அவர்களை விதார விடுவித்த
பிறகு பீமஸேனன் ஹிடிமபனைக்கொன்று ஹிடிமபையின்
கடோதகசன்னெற்புத்திரனை உத்பத்தி செய்தான் பின்பு (ப
டவா) கேசுமமாக ஏகசகரா நகரம் சோந்தனா அதன்பி
பாஞ்சாலதேசஞ்சென்று ஸவயமவரத்தில் திரௌபதி
யடைந்து பாதிராஜ்யம் பெற்றுக்கொண்டு இந்திரப்பிரஸ்த
தில் வாஸஞ் செயதபோது அந்தத் திரௌபதியிடம் புத்

பெற்றனா யுதிஷ்டிராருடைய புத்திரன் பிரதிவிரதி
 பீமனபுத்திரன் ஸுதேஸாமன், அராஜுன்னபுத்திரன் சுருத
 தி, நகுலனபுத்திரன் சதாநீகன், ஸஹதேவனுடைய புத்திரன்
 சேனன் யுதிஷ்டிரா சைபயனுடைய புத்திரியாகிய தேவகி
 ரபவளை விவாஹஞ்செய்துகொண்டாள் அவளிடம் யௌதேய
 னனும் புத்திரனைப்பெற்றாள், பீமஸேனன், காசியிலுக்கிராஜன
 னணுகியஜலநதன்ரைய ஸவயம்வீரத்திலவிவாகஞ்செய்துகொண்
 டாள் அவளிடம் அவனுக்குச் சாவகதிராதனென்னும் புத்திரன்
 தான் அராஜுன்ன துவாந்தகைக்குப்போய்க் கிருஷ்ணபகவா
 டய ஸகோதரியான் ஸுபுத்தரையென்னும் கன்னிகையைவிவா
 ஹஞ்செய்துகொண்டு அவளிடம் அபிமன்யுவென்னும் புத்திரனை
 பெற்றான் புத்திரசெய்தான் நகுலன் தேகிராஜாவின் பெண்ணாகிய ரேணு
 வியன்பவளை விவாஹஞ்செய்து அவளிடம் நிரமிதரனென்னும்
 புத்திரனை உதபத்திசெய்தான் ஸஹதேவன் மத்திரதேசத்தாராஜா
 பெண்ணாகிய விஜயையென்பவளை ஸவயமுவரத்தில் பாரியை
 மணம்புரிந்து அவளிடம் ஸுதேஹாதிரனென்னும் புத்திர
 னைப்பெற்றான் பீமஸேனன் முன்னமே ஹரிடிமுபையென்னும்
 கவியினிடத்தில் கதேசத்தகசனென்னும் புத்திரனை உதபத்தி
 செய்திருந்தான் அராஜுன்னேவெனில் நாககன்னிகையாகிய
 ரியினிடம் இராவானென்னும் பெய்ருள்ள புத்திரனைப்பெற
 அதன்பின் ¹ மன்னவாபுரத்தரசன் பெண்ணாகிய சித்திராந
 டியினிடம் பபுருவாஹனென்று பெய்ருள்ள புத்திரனைப்
 பெற்றான் இந்தப் பாண்டவர்களின் புத்திரர்கள் பதினமூவர்.
 டனபுத்திரியாகிய உத்தரையென்பவளை அபிமன்யு விவாஹஞ
 செய்துகொண்டான் அவளிடம் அபிமன்யுவுக்கு உண்டான
 பம் இறந்ததாகப்பிறந்தது அந்தக்கரப்பத்தைப் புருஷோத்
 தான கிருஷ்ணபகவானுடைய கட்டளையினால் குரதி தன்மடி
 ஏந்திக்கொண்டான் 'ஆறுமாதத்தியகாப்பத்தை நான்
 லொதொட்டுப் பிழைப்புமுடிகிறேன்' என்றும், 'அளவற்ற
 ககிரமமுள்ள சூரமரனை நான் பிழைப்பிக்கிறேன், இந்தக்
 கத்தை அபிமன்யுவுக்கே ஜனித்தவன் என்ற ஸத்தியத்தினால்
 ரப்பும் இவனைத்தாங்குட்டே' என்றும் வாஸுதேவா
 னன்பிறகு, அவர்பார்த்தமபட்டதனால் அந்தச் சிசுவுக்கு உயிரா
 டாயிற்று. 'குலமெல்லாம் ² பரிக்ஷிணமானபின் கீரத்திமானான
 மனயுவுக்கு உததரையினிடம் இவன்பிறந்ததனால் இந்தவீரனு

¹ மணிபுரம் எனப்படுவதேசத்தபபாடம்

² அழிவு -

கரு, 'பரிசுத்திதது' எனப்பதுபெயர்' என்று ஸுபதரை அருமநதைகருப பெயரிட்டான் பரிசுத்திதது பத்திரவதியென்ப விவாஹஞ் செயதுகொண்டான் அவளி்டம ஜனமேஜயராகிய கள் பிறந்தீர்கள் ஜனமேஜயராகிய உககருகரு வபுஷ்டமைபெவளி்டத்தில் சதாரீகன, சகருகாணன என்ற இரண்டு புத்கள் உண்டாயிருக்கின்றனர் சதாரீகன விதேஹராஜா பெண்ணை விவாஹஞ்செயதுகொண்டான் அவளி்டம அவனு அஸவமேததததன்னும புத்திரன பிறந்திருக்கிறான் இவன் இரதப பூரு, பாண்டு இவர்களுடைய வமசம சொல்லப்பட்ட இரதபபூருவமசததைக கேடயவனுக்கு எல்லாப்பாபங்களும் கிப்போகின்றன.

அறுபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

அ ம் சா வ த ர ண் பா வ ம். (தோடீச்சி)

(உபரிசரவஸுவிஞ்சரிதீரமூர், வியாஸர், பீஷ்மர், சித்ராங்கதன், வீரீயன், த்ருதாரஷ்டிரன், பாண்டி, விதுரர், பாண்டவர்கள், கேரவர்கள், பாண்டவர்களின் புத்திரர்கள் முதலான தருவம்சத்தவரின் ஜனஸ்தம்)

எப்போதும் தாமததைவிடாதவனும் வேதாததிய முள்ளவனும் பரிசுத்தனுமாகிய உபரிசரனென்னும் ராஜாவன இருந்தான் அவன் எப்போதும் வேடடையாடிக் கொட்டேயிருந்தான் பூருவமசததவரை விருத்திசெய்கிறவனாகிய உபரிசரவஸுவென்னும் ராஜாவானவன், இந்திரன் சொதலை அழகர்ன சேதிதேசததைப பிடித்தான் ஆபுதன விட்டுவிட்டு ஆஸரமத்திலவ்வித்துக்கொண்டு சிறந்த தவஞ்செய்கொண்டிருந்த அந்த ராஜாவினி்டம் இந்திரன் முதலான தேவர்கள், 'இந்தராஜா தன் தவத்தினால் இந்திரபத்ததிறகுரியவனாகிறான்' என்று நினைத்தது அவர்கள் நேரே வந்து அந்த ராஜாநல்லவாாததைகளினால் தவத்திலிருந்து நிவீருத்திககச செய்த

தேவர்கள் அவனைப்பார்த்தது, 'ராஜாவே! பூமியில் இந்தத்தவ்வ்வஸ்தை தப்பாமலிருக்கவேண்டும், நீ தாமததை நிலைநிறுத்தனாலேதான் அந்தத்தாமம் உலகததையெல்லாம் தீர்க்கிக் கொடுக்கிறது' என்று சொன்னார்கள். இந்திரன், நான் தேவா

கிறேன், நீ மனிதர்களை ரக்ஷி, நீ எப்போதும் முயற்சிசெய்து
 ன் ஊக்கத்துடன் உலகத்தில் தாமதத்தைக்காப்பாற்ற, தா
 ன் பிரவீரத்தித்தவனாகிப் பிறகாலத்தில் அழிவில்லாத புண
 லோகங்களையடைவாய், ஸ்வாக்கத்திலிருக்கின்ற எனக்குப்
 லுள்ள நீ அன்புள்ள தோழனாக ஆயு அரசனே! பூமி
 னும் பசுவுக்கு மடிசையப்போன்ற தேசமெதுவோ, அதில் நீ
 னுசெய் இந்தத்தேசம் பசுக்களுக்கு அனுக்லமன்து, புண
 சேத்ததிரம், தனங்களும்தானயுங்களும மிருதியாக உள்ளது,
 மகமாக ரக்ஷிக்கக்கூடியது, சாந்தமானது, ஸுகமான
 முள்ளது, இந்தத்தேசம் ஸம்பத்தனள்ளது, இதில் தனங்
 ரத்தினங்கள் முத்தியவையும எப்போதும் இருக்கின்றன
 றாஜனே! இந்தப்பூமியில் எல்லா ஸம்பத்தனங்களும் நிறைந்
 தின்றன ஆதலால், நீ சேதிதேசத்தில் வாஸுஞ்செய் கிரா
 னிலுள்ள ஜனங்கள் தாமந்தவருத்தவர்களும் எளிதில் திருப்தி
 கிறவர்களும் யோகயுகளுமாக இருக்கின்றனர். இந்தத்
 தில் விநாயாட்டாகவும் பொய்சொலவதில்லை, மறப்பபடி
 வதேது புத்திரர்கள் பிதாவுடன் பாகஞ்செய்துகொள்வ
 , பெரியோர்களுக்கு நன்மை செய்வதிலேயே விருப்பமுள்ள
 இளைத்த வருஷப்புகளை துகத்தடியிற் பூட்டுகிறதில்லை,
 றைப் புஷ்டி செய்குகின்றனர் கௌரவத்தைக் கொடுக்க
 னே! சேதிதேசத்தில் எல்லா வருணத்தாரும் எப்போதும்
 தாமதங்களில் இருக்கின்றனர் மூன்று லோகங்களிலும்
 குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை தேவர்களமாததிரம் அனு
 தத்தக்கதும் தேவலோகத்திலுள்ளதும் ஆகாயத்தில் ஸஞ்
 பதுமாகிய பெரிய ஸபடிகமயமான விமானத்தை நீ ஆகாயத்
 ளஞ்சரிப்பதற்காக உனக்கு நான் கொடுக்கிறேன் அஃது
 ரிடம் வரும் மனுஷ்யரெல்லாருளளும் நீ ஒருவன்தான்
 ரகளேறுகிற உயாரத் விமானமேறி மனித உருவங்கொண்ட
 னைப்போல ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பாய் வாடாத தாமரைப்
 பங்களையுடைய ஸ்வஜயந்தியென்னும் ஜயத்தைத் தரத்தக்க
 யை உனக்குக் கொடுக்கிறேன் அது புத்தவங்களில் ஆபுதந
 ல் காயங்கள் படாமல் உன்னைக்காப்பாற்றும் அரசனே!
 ரமாலையென்று கியாதிபெற்றதும் பாகியத்தைக் கொடுப
 நிகரற்றதுமான இந்த மாலையே இந்த லோகத்தில் உனக்
 றந்த அடையாளமாக இருக்கும்' என்று சொன்னான் இர

'ஸ்வாகம போன்றதாதலால் ரக்ஷிக்கத்தக்கது' என்பது பழைய

2 கொடிய ஜந்துக்களில்லாதது என்பது கருத்து :-

திரன் அவனுக்குத் தான் அன்புடன் ஒன்று கொடுக்கக்
கிஷ்டாகளைக் காப்பாற்றற்குரிய ஒரு மூங்கிறகோலையும் அ
ருக் கொடுத்தான் இவ்வாறு இந்திரன் ராஜாவைச் சந்தே
படுத்தித் தவத்திலிருந்து நிவிர்த்திக்கச்செய்தான், அந்தத்
காரியத்தை நிறைவேற்றித் தேவர்களுடன் சென்றான்

அதன்பின், சேதிதேசத்தரசன் இந்திரன் கொடுத்த ஆ
மாகிய வைஜயந்திமாலைபை அணிந்துகொண்டும், அவனாற்
கப்பட்ட அந்த விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டும் நகரத்த
போனான அப்போது பூமியில் இந்திரனைப் பூஜிப்பதற்காக
அரசன் அந்தக் கோலுக்கு எல்லா உதஸவங்களிலும்
நகரப்பிரவேசம் என்கிற உதஸவத்தைச் செய்வித்தான்,
ராஜாவே! அதுமுதல் இன்னமும், அந்த ராஜா நடத்தி
எல்லா ராஜ ஸ்ரேஷ்டர்களுக்கும் மாகழிமாதம் சுககிலபக்ஷ
கோலுக்கு நகரப்பிரவேசத்தைப் பெரிய யாகமாகச் செய்
னார் அதற்கு மறுதினம் அந்தக்கோலைப் பொற்கிணிக
லும் சந்தனங்களாலும் புஷ்பமாலைகளாலும் ஆபரணங்கள்
அலங்காரஞ்செய்து, அரசர்கள் எடுத்து நாட்டுகின்றனர்
மாலைகளாற் சுற்றப்பட்டதும் முப்பத்திரண்டுசாண் அளவு
மாகிய அந்தக் கோலேத்தூக்கி ஸ்வாண்மயமான வஸ்திர
அந்தக் 1 கோலுக்குச்சுற்றி, வஸ்திரங்களினாலும் அன்னப்
களினாலும் பிராமணிக்ஷேடாகளைத் திருப்தியடைவித்து,
களால் புண்யாஹ்வாசனம் செய்வித்து, ஆறு கஜம் உய
ருமபடி பள்ளத்தில் அந்தத் துவஜத்தைநாட்டுகின்றனர்,
தக்காலத்தில் சங்கங்களும் பேரிகளும் மிருதங்கங்களும்
சுப்படும் மஹாததுமாவான் உபரிசுவஸூவினிடம் அன்
தானே கோல வடிவமெடுத்துக்கொண்டு வந்த பகவா
இந்திரன் அந்தக்கோலில் பூஜிக்கப்படுகிறான் மாணிபத்
முதலிய யக்ஷர்களும் தேவர்களுடன்கூடப் பூஜிக்கப்படுகின்
வேண்டுமென்றவர்களுக்கு அனேகவிதமான தானங்களைக் கொ
டுஷ்ட மித்திரர்களுடன் புஷ்பமாலைகளாலும் பலவித
களாலும் அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு ராஜாவின ஆ
யினால் ஜலம் நிரம்பிய அநேகம் தோலதுருத்திகளைக்கெ
விடையாடி, ராஜாவைக்கண்டு வேடிக்கையான பேச்சு
பேசி, நகரத்துஜனங்களும் கிராமத்து ஜனங்களும் வீடு
கின்றனர் ஸூதரர்களென்னப்பட்ட பெளராணிகர்களும்
சனைப்பற்றிய ஸ்தோத்திரங்களைப்பாடுகிற மாகத்தாங்களும், ந

1 இஃது இந்திரதவஜமெனவும் வழங்கும்

றவாகளும், நாததனஞ் செய்கிறவர்களும் ஸந்தோஷி-
னா ராஜஸ்தோஷ்டரே! அந்த உபரிசாராஜன்காலத்திலி-
ரும் ஸந்தோஷமாகப் பெரிய உதஸவத்தைச் செய்தனா.
பாது சேதிதேசத்தரசனான உபரிசாவஸு அந்தப்புரஸ்திரீ-
மும் மந்திரிகளோடும் எல்லா ஆபரணங்களையும் அணிந்து
ளமும், ஸுவாணமயமான பீதாம்பரங்களை உடுத்துக்கொண்-
டயாரத்தசாதிலிங்கம் பூசிக்கொண்டும் ஸந்தோஷமாக இருந்

சேதிராஜாவான் வஸுவானவன் எப்படி ஸந்தோஷமாக
ரனுடைய உதஸவம் செய்தானோ அப்படியே தேசத்திலுள்ள
அனைவரும் இந்திரோதஸவத்தைக் கொண்டாடினார்கள்
வினாறுசெய்யப்பட்ட இந்தசசிந்திரபூசையுடையதென
மஹரிகளென்றுபெயருள்ள குதிரைகள் பூட்டின ஆகாசத்
பாகினை தனரத்தத்தில் இத்திராணியுடன் ஏறிக்கொண்டு அப்-
புகளுடைய கூட்டங்களினாறஞ்ஞாபப்பட்டவனாக வந்து, ராஜ-
ஸ்தோஷ உபரிசாவஸுவைசந்தித்து, 'ஜனங்களாகட்டும்,
களாகட்டும், சேதிராஜாவைப்போல ஸந்தோஷமாக என-
டைய உதஸவத்தைச் செய்து கொண்டாடுவாராயின், அவாக-
ம அவர்கள்தேசங்களுக்கும் ஸம்பத்தம் ஜயமுமுண்டாகும்,
டியே தேசம் செழுமையாகவும் ஸந்தோஷமாகவுமிருக்கும்
கவிதமானபயிர்கள் கெடுதியில்லாமல் உண்டாகும் ராஜ்-
னம் பரிசாசாகளும் அவற்றை எவ்வகையிலும் கெடுக்கமாட்-
கள்' என்று சொன்னான்

வேந்தரே! இவ்வாறு அந்தமஹாதமாவாகிய தேவேந்திரனால்
மஹாராஜன் பிரீதிபுடன் கௌரவிக்ஷிப்பபட்டான் இவ்வாறு
ரவித்துத் தேவேந்திரன் தன்னிடஞ்சென்றான எந்தமனிதா-
ள இந்தினைங்கள் முதலியவற்றைத் தானஞ்செய்து இந்தி-
ஸவஞ்செய்கின்றனரோ அவர் உபரிசாவஸுவைப்போலவே
கப்படுவார் இந்திரனாற் கொண்டாடப்பட்ட வஸுவனனும்
ராஜன், கேட்டவற்றைக் கொடுத்துக்கொண்டும் மஹாயாகந்
மும் இந்திரோதஸவத்தையுஞ் செய்துகொண்டும் சேதிதேசத்
ந்தே இந்தப் பூமியையெல்லாம் தாமமாகப் பரிபாலனஞ்
தான் சேதிராஜாவான் உபரிசாவஸு இந்திரனிடத்தில்
யோடு இந்திரோதஸவத்தைச் செய்தான்

அவனுக்கு அளவற்ற மஹிமையுள்ளவர்களும் மிகுந்த பராக-
முள்ளவர்களாகிய ஐந்துபுத்திரர்களிருந்தார்கள சககர-
தியாகிய அந்தராராபுத்திரர்களை அநேகராஜ்யங்களில் பட்டா-
கம் செயலித்தான் வேந்தரே! மகத்தேசத்து அரசர்களில்

பிரலித்திபெற்றமஹாரதனாகிய பிருஹதரதனும் பிரத்தியகர
மணிவாஹனெனென்று வழங்கப்பட்ட குசாமபனும் மதவிலை
தோலவியடையாத யதுவென்னும் ராஜாவுமாகிய இவர்கள் மி
மஹிமைபுள்ள அந்த வஸு-வென்னும் ராஜரிஷியின் புத்திர
இரதபுத்திரர்கள் தங்கள் பெயர்களினாலேயே தேசங்களையு
ரங்களையும் ஏற்படுத்தினா உபரிசரவஸு-வின புத்திரர்கள்
ஐரதராஜாக்களும் தனித்தனி வம்சங்களோடு நெடுங்காலம்
தாங்கள் இரதிரகருஹத்திலும் ஆகாசத்திலும் ஸபடி-கமய
விமானத்திலிருக்குமபேர்து, அந்த மஹாதமாவான வஸு-
னும் ராஜாவைக் கந்தாவார்களும் அபஸரஸு-களும் ஸேவித்
அதனபிறகுதான், அந்த ராஜாவுக்கு¹ உபரிசரன என்ற
பிரலித்தமாயிற்று

அவனுடைய பட்டணத்துக்குச் சமீபத்தில் வெள்ளமடு
யோடுகின்ற சுகதிமதியென்னும் நதியைக் கோலாஹலமென
பாவதம் புருஷரூபமாகக் காமவகொண்டேடுத்தது அந்தக்
ஹலமையை உபரிசரவஸு- காலால் உதைத்தான் அந்த
யினினுண்டான துவாரத்தினால் அந்தநதி வெளியிற்போயி
'அந்தநதியினிடம் கோலாஹலபாவத்திற்கு ஆணுமபெண
கிய இரண்டு குழந்தைகள் பிறந்தன அரசன கோலாஹலம
தடையிலிருந்து விடுவித்ததனால் ஸந்தோஷமடைந்த சுகதிம
ராஜாவினிடம்சென்று, 'இரதபபெண உனக்கு அரசியாகவும்
ஆண் உனக்குச் சேனாதிபதியாகவும் இருக்கவேண்டும்' எ
தெரிவித்தது சுகதிமதிநதி சொன்னதைக்கேட்டு, அவ்வி
குழந்தைகளையும் பார்த்து, ராஜரிஷிகளில் சிரேஷ்டனும் ஸ
தைக்கொடுப்பவனும் வீரனுமான வஸு- அந்தப்பிள்ளை
சேனாதிபதியாகவும் கிரிகையென்னும் பெயருள்ள அந்தப
ணைத் தனக்குப் பதரியாகவுஞ் செயலுகொண்டான்

வஸு-வின மனைவியான கிரிகை ருதுகாலத்துக்குப்பின்
னஞ்செய்து பரிசுத்தையாக இருந்துகொண்டு, ஸந்ததிகாக்க
க்கு விருப்பம்இருப்பதைத் தெரிவித்தாள் அதேதினத்தில் பி
கள் அன்புடன் அந்த ராஜஸரேஷ்டனிடம் வந்து, 'மிருகங்
கொல்' என்று சொன்னார்கள் புத்திமான்களிற சிறந்தவ
அந்தஅரசன அப்போதுபிதாக்களினகட்டனையினால் அந்தக்க
யை விட்டுவிட்டு, அவளமேல் காமத்துடன், இரண்டாம்
மீயே நேரே வந்தாற்போன்ற மிருகதழகுள்ள அவளையே

கொண்டு வேடடையாடினான் அசோகன்கள் சண்பகன்கள்
 மரங்கள் தினிசமரன்கள் புனணைமரன்கள் கொன்றைமரன்கள்
 மரன்கள் உயரந்தபாதிரிமரன்கள் பலாமரன்கள் தென்னை
 கள் சந்தனமரன்கள் மருதமரன்களாகிய இனியகனிகளோடு
 அழகிய பரிசுத்தமான இரதப பெரிய மரங்களோடுகூடி
 ம், குயில்கள் நிரம்பச் சபதிககப்பெற்றதும், மதமுள்ளவனு
 ின்காரன்கள் செய்யப்பெற்றதும், சைத்தராதமென்னும் குபே
 றைய தோட்டத்துக்கு ஒப்பானதுமாகிய அரத வனத்தை
 தகாலத்திற்பாத்தது மனமத்தாபமுற்ற மனத்துடன் கிரிகை
 காணாமல் காமத்தாற கொதிப்படைந்து ஸஞ்சரிகையில்,
 சயலாகப் புஷ்பங்களால் கிளைகளினதுனிகள் மறைக்கப்பட
 ம தளிராகினினால் சோபிக்கின்றதும் அழகானதும் பூங்கொத்
 னால் மறைக்கப்பட்டதுமாகிய ஓர் அசோகமரத்தைக் கண்
 ற அதன்கீழ் நிழலில் ஸுகமாக வீற்றிருந்தராஜன், காற்றி
 கொணவெரப்பட்டதும் 1 தேனமணமுள்ளதுமாகிய அரத
 ப் புஷ்பவாஸீனையை மோந்து ஸந்தோஷமடைந்தான் மனை
 ப் நினைக்கும்போது அந்தராஜாவுக்குக் காமமென்னும்
 ரி விருத்தியாயிற்று அவன் இருண்ட காட்டில் ஸஞ்சரிக
 பாது அவனுடையவீரியம் வெளிப்பட்டது வெளிப்பட்ட
 திரத்தில், அரத அரசன், 'என்னுடையவீரியம் வீணாகவிழுக
 து' என்று நினைத்தது, உடனே அதனை இலையில் ஏந்தினான்
 அரதவீரியத்தில் தனமோதிரத்தினால் முததிரை வைத்துச்
 க அசோக புஷ்பங்களாலும் தளிரங்களாலும் மூடிக்கட்டினான்
 ர எனவீரியம் வீணாக விழுந்ததாகாமலும், அரத எனபத்தினி
 ருதுகாலம் வீணாகாமலும் எவ்வாறிருக்கும்)' என்று அறம்,
 ருள் இவைகளின் துட்பமான உண்மையை அறிந்திருந்த
 ஸமாதத்தனாகிய ராஜஸரேஷ்டன், சிந்தித்துப் பலமுறை
 யந்துபாத்தது, 'தனவீரியம் வீணாவதில்லை' யென்பதை நிச்ச
 ன, அதைத் தனபத்தினிக் கு அனுப்புவதற்கு, 'இதுகாலம்'
 று நினைத்தது, அதற்குக் காப்பாதான் மந்திரத்தைஜபித்து,
 கேகிற்பதும் விரைவாகச் செல்லத்தக்கதுமாகிய ஒருபருந்தி
 ம சென்று, 'பிரியமானவனே ! எனவிருப்பத்தைச் செய்வ
 ராக இந்த எனவீரியத்தை என்கிருக்கத்திற்குக் கொண்டுபோய்
 னை கிரிகைக்குக்கொடு, இப்போது அவளுக்கு ருதுகாலம்'
 று சொன்னான்

மிகுந்தவேகமுள்ள பக்ஷியாகிய பருந்து அப்போது அ
எடுத்துக்கொண்டு உடனே கிளம்பி மிகுந்தவேகத்துடன் ஓடி
அந்தப்பருந்து வருவதைப்பார்த்து மறறொருபருந்து மாமஸத்
யெடுத்துக்கொண்டு போவதாக நினைத்து உடனே அதை எத்
த்து பிறகு, ஆகாசத்தில் அவவிரண்டும் மூக்கினால் சண்டை
தன் அவை சண்டைசெய்யும்போது அந்தவீரியம் யமுனாஜலத்
விழுந்தது அங்கே அதிநிரிகையென்று பெயாபெற்ற ஒருசிற
அபஸ்ரஸ பிரமமாவின்சாபத்தினால் மீனஜனமமெடுத்து யமு
னையில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தான் அந்த மச்சஞ்ஞபதே
கூடிய அதிநிரிகையானவன் பருந்தின்காலிலிருந்து தவறிவிடு
அந்தவஸுவினுடைய வீரியத்தை விரைவாக ஓடிவந்து எடுத்
கொண்டான் பரதஸுரேஷ்டரே! அதற்குப்பிறகு, பத்தா
மாஸம் வந்தபோது, ஒருநாள் அந்தமீனச் செம்படவர்கள் பி
த்தர்கள் அதனவயிற்றிலிருந்து மனுஷ்யர்களாகிய ஒருஸ்திரி
யும் ஒருபுருஷனையும் எடுத்தார்கள் உடனே ராஜாவினி
சென்று, 'வேந்தரே! மீனின் சரீரத்தில் இந்த இரண்டுமனுஷ்
உண்டாயிருந்தனர்' என்று அந்த ஆசனியத்தைத் தெரிவித்த
அப்போது ராஜாவாகிய உபரிசர்வஸு அந்தக்குழந்தைக்
ஆண்குழந்தையை வாங்கிக்கொண்டான் அந்த ஆண்குழந்
தாமசீலனும ஸத்தியந்தவறாதவனுமாகிய மதஸ்யனென்னும ர
வானுன் அந்தமீன உடனே சாபமடீங்கி அபஸ்ரஸாக ஆய்
டது அந்த அழகான அபஸ்ரஸுக்கு முன்னே, பகவானு
பிரமமா, 'நீ திரியக்குஜாதியிலிருந்து இரண்டு மனுஷ்யர்க
பெற்றுப் பிறகு சாபவிமோசனம் அடைவாய்' என்று சொல்லி
ந்தாரா அதனால், அந்தச் சிறந்த அபஸ்ரஸ அவவிரண்டு குழந்
களையும்பெற்றுச் செம்படவர்களால் கொல்லப்பட்டு, மீன
வத்தைவிட்டுத் தேவருபதையைடைந்து, உடனே வித்ததாக
ரிஷிகளும் சாரணர்களும் ஸஞ்சரிக்கும் மாரக்கத்தில் சென்றா
மீனின்பெண்ணாகிய அந்தக்கன்னிகை மீனநாற்றம் உ
வளாயிருந்ததினால் அவளை உபரிசர்வஸு, 'இவள் உனக்
பெண்ணாக விருக்கட்டும்' என்று ஒருசெம்படவனுக்குக் கொ
தான் அழகும விரயமுமுள்ளவரும் குணங்களெல்லாம் நிரம
வளம் மந்தஹாஸ் முகமுள்ளவளுமான ஸத்யவதியென்று
ருள்ள அவள் மீனபிடிப்பவனிடம் இருந்ததனால், சிலகாலம்
யில் மதஸ்யகந்தையென்ற பெயரோடேயேயிருந்தான் தனது
னுக்குப் பணிவிடை செய்வதற்காக ஜலத்தில் ஓடத்தை நட

ண்டிருக்கும் அவளைத் தீர்த்தயாததிரையாக ஸஞ்சரித்துக் கொண்டுவந்த பராசரா கண்டார மிகவும் அழகு நிரம்பினவளும் பாகளும் விரும்பத்தக்கவளும் புன்னகையோடுகூடிய முகமுள்ளுமாகிய அந்தப்பெண்ணைக்கண்டவுடன், சிறந்தஞானியான தப்பராசரரிஷி காமமுற்றார வாழ்மரம்போன்ற தொடைகளை உயவளும் தேவதையைப் போன்றவளுமாகிய அந்த வஸுபுதபான கன்னிகையைப்பார்த்து, அவளுடைய பிறப்பைப்பற்றிச் சித்திதெளிந்ததுகொண்டு, சக்தியின் புதராகிய பராசரரென முனிஸரேஷ்டர், 'உயரந்தபெண்ணே! இந்தஓடத்தை நடத்து ஓடக்காரனானாகே? 'சொல' என்று அவளைக்கேட்க, மதஸ்யர்து, 'பிராமணரே! நான் ஸந்ததியிலலாத செம்படவனுக்குப் பன், அவன்பிரியத்தைச் செய்யக்கருதி ஆயிரம் ஜனங்கள் நிரம் இந்த ஓடத்தை நான் நடத்துகிறேன்' என்று சொன்னாள் சரமஹரிஷி, 'நல்லது, வஸுவின்புத்திரியே! அழகானவளே! தாமதிகிறாய்? ஓடத்தைநடத்து, ஆயிரத்திலபாதி ஐந்துறு கியையுள்ள பொன் உனக்கு வரப்போகிறது நான் ஒருவன் ப்பேன் சீக்கிரமஓடுவாய்' என்று சொல்ல, மதஸ்யகந பானவள் 'ஆகடம' என்றுசொல்லி ஜலத்தில் ஓடத்தைநடத் போது, தன்னைப்பார்க்கின்ற பராசரமுனியை நோக்கி, 'னைச் செம்படவன்பெண்ணாகிய மதஸ்யகநதையென்று ஜனம் சொல்லுகின்றனா இந்தத்துக்கத்தினால் வருத்தப்பட்டுக் ண்டிருக்கிற 'நான் ஜனித்தவரலாற்றை நீர் எவ்வாறு அறிவீர்? லலவேண்டும்' என்றுகேட்க, பராசரா சொல்லத்தொடங்கி

'வஸுபுத்திரியே! உன் தேகத்தைப் பார்த்த வாதிரத்தில னுடைய ஸனேஹம் பெறுவதைப் பிரபோஜனமாகக்கருதி, னுடைய திவ்யஜஞானத்தினால் நான்கண்டதை உனக்குச் லலப்போகிறேன், அதை நீ கேள் பாவறிஷ்த்துக்கள் என்று லலப்பட்ட பிதிரத்தேவதைகள் இருக்கின்றனா, அவர்கள் ரதபானஞ்செய்கவர்கள் நீ அவர்களுக்கு மனத்தினால் உண் கப்பட்ட பெண் 2 அச்சோதம் எனப்பதாகத் தேவலோகத் தடாகம் ஒன்றிருக்கின்றது, அதிலிருந்து நீ உண்டானதனால் க்கு அச்சோதையென்று பெயர் உண்டாயிற்று நீ உன் க்களை ஒருகாலத்துங்கண்டதில்லை அவர்களின் மனத்தினால்

1 வஸுபுத்திரியே! என்று தன்னை அடர் விளித்தது பற்றிச் சொல்லி

2 தெளிந்த ஜலமுள்ளது

நீ உண்டானவளாதலால், உனபிதிராககளை நீ அறியாய்' அத உனபிதிராககளைத் தாண்டி, நீ, அததிரிகையென்னும் அபஸர டனசோரது ஆகாசத்தில் தேவவிமானமேறி அங்கேயே ஸ்ரு துககொண்டிருந்த வஸு எனறுபெயாபெற்ற மனுபுத்திரனை உ குபபிதாவாக விருமபிசுய வேறுபிதாவைப் பிராத்திதக லுண்டான மனத்தினமாறுபாட்டினால் நினைத்தபடி ஸ்ருசரித் கொண்டிருந்த நீ யோகசக்தியை இழந்தது கீழேவிழ்ந்தாய படி நீ விழ்ந்துகொண்டிருந்தபோது ஸமீபத்தில் மூன்றுவிம ளுகளைக் கண்டாய பலகணிவழியாக விழுகின்ற ஸ்ராயகிரண புதைபோற்காணப்படும திரஸரேணு என்னப்பட்ட சிறிய வளவாக உற்றுப்பார்க்கக்கூடியவர்களும் அவயவங்களின் பிரி தோன்றாதவர்களும் அவயவங்களுள் மறைந்தவைபோன்ற தே ளுள்ளவர்களுமான உனபிதிராககள் அந்தவிமானங்களில் இ ளைக்கண்டு, தலைகீழாகவிழுந்துகொண்டே துக்கத்துடன் ளுகளைநோக்கி, 'தந்தைகளே' என்றாய அவர்கள், 'பயப்படா என்று சொன்னதனால் ஆகாசத்திலேயே நின்றாய அதன் தினஸவரத்தோடு உன பிதிராகளுக்கு ஸமாதானம் செய்தாய பிழைசெய்ததனால் யோகமஹிமை தப்பிப்போன அ சன்னிகையான உனனைநோக்கி அந்தப்'பிதிராககள், 'புன்னை ளவனே! உனதுகுற்றத்தினால் யோகசக்தியற்று நீ விழுகி இருதலோகத்தில் தேவர்கள் எந்தச்சரீரங்களால் கருமங்க செய்கின்றனரோ அவற்றிலேயே அக்கருமங்களின் பலனை அ விக்கின்றார்கள் மனுஷ்யர்களோவெனில், தங்கள் நலவினைதிவி பயன்களை மறநெரு தேகமெடுத்தது அனுபவிக்கிறார்களென நிச்சயம் தேவர்களாயிருக்கையிற்செய்த கருமங்கள் அப்பே பஸ்க்கும், மனிதராயிருக்கையிற்செய்த கருமங்கள் வேறு ஜ னத்திற்பஸ்க்கும் பெண்ணே! ஆதலால், நீ விழுகிறாய், அடுத்த மத்தில் இதைப்பலனை அனுபவிப்பாய நீ பிதாஇல்லாதபெ ளகவும வஸுவின புத்திரியாகவும இருக்க நினைத்தாய அததி யென்பவள் கருகையமுனைகளின் ஸங்கமத்தில் மதஸ்யரூபம் பிறந்திருக்கிறாள் மதஸ்யமாயிருக்கின்ற அவளுடைய காப்ப ராஜாவுக்குப் பிறந்த பெண்ணாக ஆகப்போகிறாய் நீ பராசர னு ஒரு புத்திரனைப் பெறப்போகிறாய் அந்தப்பிரம்மரிஷிய புத்திரன் ஒன்றாகவிருக்கிற வேதத்தை நான்காக வகுக்கப டுருன மஹாபிஷ்களென்னும் ராஜாவின புத்திரனாகிய தனுவின கோத்தியை விருத்திசெய்கிறவர்களும் வீரா

சிபெற்றவர்களுமாகிய மூததவனுள் சிதராகதனையும் பிறகு
ரவியானையும் பெறப்போகிறாய் இந்த ஸதபுதராகளைப்
பிறகு, திருமபவும் உன் உலகத்துக்குப்போவாய் பிதிராக
அபராதத்தினால் இழிவான ஜனமத்தை அடைவாய் இந்த
வுக்கே அததிரிகையினிடம் நீ பெண்ணாகப் பிறக்கப்
பெறாய் இருபத்தெட்டாவது சதுராயுகத்தைச்சோந்த துவா
ததில் நீ மதஸ்ய யோனியில் ஜனமத்தையடைவாய்' என்று
நாராகள்

அவர்களால் முன் ஜன்மத்தில் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட நீ
நானஸ்தியவதியாக இப்போது பிறந்திருக்கிறாய், அததிரிகை
யு பெயாபெற்ற சிறந்த அபஸாஸ, பிராமுவினசாபுத
மீனஜனமமடைந்து உன்னைப்பெற்றபிறகு ஸ்வாககரு
ருள் அந்த அசசோதைபெண்ணுமெண்ணுகிய நீ வஸ
துமராஜாவின விரியத்திறகு, மீனஜனமமெடுத்த அந்த
ரவினிடம் பிறந்திருக்கிறாய் ஆதலால், இவ்வாறு வஸ
புதரியாக இருப்பவளே! உன்குசு சுபமுண்டாகக்கடவது
வருத்திகராகிய புத்திரனை வேண்டுகிறேன் அழகானவளே!
மடன ஸங்கமஞ்செய்' என்று நயமார்க்கப்பேசினா

அவள், பூவஜ்னமகதின ஞாபகத்தையடைந்து, ஆசசர்யத
அங்கமெல்லாம் பூரித்தவளாகி, 'பகவானே! அக்கரையில்
நிருப்பதைப்பாரும், அவர்கள் பராக்கையில் நாமிருவரும்
ாறு சேரலாம்?' என்றகேட்டனள் அப்படி அவள்
நனவுடன், எல்லாந்தெரிந்தவரும் ஸமரத்தருமான பரா
மரிஷி பனியை உணடுபண்ணினா அந்தப்பனியினால்
த தேசமெல்லாம் இருளடைந்ததுபோலாயிற்று அந்த
விதியினால் ஸருஷ்டிசெய்யப்பட்ட அந்தப்பனியைக்
அந்தக்கன்னிகை வியப்புறவளாகி வெட்கத்தோடும்
பத்தோடும் அமுமுனிவரைநோக்கிச் சொல்லலானாள், 'பக
வானே! நான் எப்போதும் தந்தைக்குட்பட்டிருக்கிற கன்னிகை
றறியும் குற்றமில்லாதவனே! உங்களுடைய சோகையினால்
யடைய கன்னிகாதாமம் கெட்டுப்போய் பிராமணஸரேஷ்
ரிஷியே! சிறந்த ஞானமுள்ளவனே! கன்னிகாதாமம்கெட்டுப்
புல நான் எப்படி வீடுபோகமுடியும்? ஆதலால், நீசொன்ன
ருக்க நான் விருமபவிலை பகவானே! நீங்கள் இதை நன்றாக
பந்து அதன்பின் செய்யவேண்டியதைச்செய்யுங்கள்' என்றுள்.

'தபஸவீ' என்பது கிருஷ்ணசாரியாபாடம், தந்தையின் சொற்
ருப்பதாகிய நியமமுள்ள கன்னிகை என்பது பொருள்

இவ்வாறு சொன்ன அவனோடுகி, அநதரிஷிஸரேஷ்
மிருந்த அன்புடன், 'பயமுள்ளவளே! உயாந்தபெண்ணே!
விருப்பத்தை நிறைவேற்றினபின் நீ கனனிகையாகவே ஆ
வாய, உனக்கு வேண்டிய வரத்தையும் கேள் அழகியுன்
யுள்ளவளே! என்னுடைய அனுகரகம் எப்போதும் வீணானதி
என்றுசொன்னா இவ்வாறு அவா சொன்னபின், அவள
சீராததில் மேலான நல்ல மணமிருப்பதையே வரமாகக்கேடப
அந்த ஸ்மாததாரான பராசரபகவாஹும் அவளமனதனுக
மானவரத்தை அவளுக்குக்கொடுத்தார் பிறகு, வரத்தைப்பெ
கொண்டு ஸந்தோஷமடைந்த அவள், ஸதீர்களுக்குரிய சி
விருப்பக் குறிப்புகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளாகி, ஆ
மான செயகையுள்ள ரிஷியுடன் சோககையையடைந்தாள்,
வரத்தினால் இவளுக்குக் கந்தவதியென்னும் பெயர் பூமியி
லித்தமாயிற்று பூமியில் மனிதர்கள் ஒரு யோஜனை தூர
ருந்து அவளுடைய கந்தத்தை 'மோரதுஅறிந்தனா அத
அவளுக்கு யோஜனகந்தையென்று மற்றொருபெயரும் சொ
பட்டது இவ்வாறு மேலானவரத்தையடைந்து மனமகிழ்ச்சி
ஸதயவதியானவள் பராசரருடன் புணர்ந்து உடனே கா
தைப் பிரஸவித்தாள் சிறந்த மஹிமைபுள்ள அந்தப்பராசரபு
யமுனையின் தீவிரபிறந்தாரா அவா தாயாரிடம் விடைபெ
கொண்டு தவத்திலேயே மனததைச் செலுத்தினா
'உனக்குக் காரியமாகவேண்டியபேர்து என்னை நீ நினை
நானே என ரூபத்தை உனக்குக் கீர்ணபிப்பேன்' என்று
ருக்குச் சொல்லினா

இவ்வாறு பராசரருக்கு ஸதயவதியினிடம் தலைபா
பிறந்தாரா அவா சிசுவாயிருக்கும்போது, தவீபத்தில்
பட்டதனால் 1 தலைபாயுனா என்று அவ்ருக்குப்பெயர்
எல்லாம் தெரிந்த அந்ததலைபாயுனா தாமம் ஒவ்வொரு
துக்கும் கார்பங்கு விலகிப்போவதையும் மனிதர்களின் ஆ
சக்தியும் புகைகளுக்குத்தக்கபடியிருப்பதையும் பார்த்து, வே
தையும் பிராமணர்களையும் அனுகரவிகக்கருதி, வேத
வீகுத்ததனால், அவருக்கு, 'வியாஸா' என்று
வீர்த்து, ஸ்மாததரும் மிகச்சிறந்தவரும் வேண்டினவரது
கொடுப்பவருமாகிய அந்த வியாஸா, ஸ்மரதுவுக்கும்

1 தவீபத்தில் இருந்ததனால் தவீபா என்பது பராசரரைச் செ
கிறது. அவருடையபுத்ரா என்பதுபற்றி தலைபாயுனா என்ற
வந்ததென்று வியாசாணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது தவீப
அயுனம் இடம் அகிலஉண்டானதனால் தலைபாயுனா என்று
கூறுவது பழையபழக்கம்.

ஸ்ரீ :

பராசாரருக்கும் ஸதயவதிகளும் விவாஹம் நடந்ததாகச்
லலுகிற பகுதி பாக்கிபதமென்று 1 வெளிப்படையாகத் தெரி
டியால், முன்பு மொழிபெயராகப்படவில்லை இப்பால், சில
பாக்கள் அதனையும் மொழிபெயராகவேண்டுமென்று விரும்பிய
ால் அதனைத் தனியே மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டோம்.
இனி, பாக்கிபதமென்று தோன்றுகிற அதிக பாடங்கள் அந்
தக் குறிப்புகளுடன் வெளியிடப்பெறும்.

பராசாரஸதயவதி விவாஹத்தைப்பற்றிய பாகம் உத்தராதேச
த்திலில் தக்ஷிணதேசப்பாடங்களில் பாக்கிபதமாக இருத்
வேண்டுமென ஏனெனினு —

பராசாரருக்கும் ஸதயவதிகளும் சாஸ்திரீயமாக விவாஹம்
திருந்தால் அவள் மறுபடியும் சந்தனுனை விவாஹமபண்ணிக
ளவது முறையாகாது வலிஷ்டா முதலிய ரிஷிகளும் உபரி
ஸம்ஸும பிதாக்களும் தோன்று நடத்தின விவாஹம் ஸம்ஸ
மாகாமற் போவதற்கு நியாயமில்லை ஸம்ஸகாரமாயிருந்தால்
நடாவது விவாஹ ஸம்ஸகாரம் எப்படிக்கூடும்?

இவ்வளவு பெயர்களும் அறிய நடத்தின விவாஹத்தை ஸதய
யின பிதாவான செம்பட்டவனுக்கும்டமும் தெரிவியாமல்
துவானேன?

மறுபடியும் கன்னிகையாவதென்றால் என்ன? விவாஹம்
யப்பபடாதவளாவதா? அப்படியாயின் விவாஹம் செய்யப்பட
ள விவாஹம் செய்யப்படாதவளாக ஆவதுமுடியுமா? அது
களால் நடத்தப்பட்ட விவாஹமாதலின் உலக வழக்கத்தில
று விவாஹம் நடத்தத் தன்டயிலலை என்னவா? ரிஷிகள்
பத விவாஹத்தை மாற்றி உலகமுறையில் வேறு விவாஹம்
னகளுக்குச் செய்யலாமென்பதற்குச் சாஸ்திரமாவது சரித்
ராவது காணப்படவில்லையே

மேலும், 'கானீனன' என்றபதம், 'கன்னியின் புதரன்' என்ற
தத்தில் வருவதை விதிக்கும் பாணினிஸூத்ரத்தின் வயரக
தத்தில், ஸூத்ரத்தாகக் கொழுதியில், வயாஸரும் காணனும்
ரீனாகளென்று உதாரணம் காட்டப்பட்டிருக்கிறது காணன
திகு விவாஹமாகாத புருவத்தில் ஜனித்ததனால் கானீன
றன் அவவாரே, வயாஸரும் ஸதயவதிகு விவாஹமில்லா
ல ஜனித்திருக்கவேண்டுமென அந்த ஸூத்ரத்தின் மஹா பாஷ
திலும், கன்னிகைக்குப் புத்திரனுண்டாவதும், புத்திரனைப்
ற்றவன் கன்னிகையாயிருப்பதும் பொருந்தாவென்று ஆகேஷ
து, புருஷனும் மனைவியும் என்னும் நியமம் ஒருவருக்கொரு
செய்துகொண்டபிறகு புருஷ ஸம்போகஞ்செய்தவன் கன்னி
யாகாள் என்றும், அந்த ஏற்பாட்டில்லாமல் புருஷனைச் செரு
வஞ் கன்னிகைதானென்றும், அவளுக்குப் பிறந்தவன் கானீன
னமும் ஸமாதானம் சொல்லியிருப்பது, ஸதயவதிகளும் பரா

சரணுக்கும் விவாகம் நடந்ததாகச் சொல்லுகிறபக்கத்தில் திககிறது இந்தக் 'கானீனா' என்ற பெயர் வயாஸருக்கு யோகிக்கப்பட்டிருப்பதை இந்த மஹாபாரதத்திலும் மற்ற நூல்களிலும் பரக்கக் காணலாம்

மூன்று வருணங்களைச் சேராதவர்களுக்கும்மட்டுமே கவம், ஆஸ்ரமம், ராக்ஷஸம் எனனும் இம்மூன்றும் உரியனவென்ற இந்த அதிக பாடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது அது, ரம், லப்சாசம் எனனுமிரண்டு விவாஹங்களமட்டுமே அல்லென்றும் காரதாவமும் ராக்ஷஸமும் கூத்தரியர்களுக்கு யங்குளென்றும் சஞ்ஞதலோபர்குயர்ந்ததிலும், காசிராஜர்களின் ஸ்வயம்வரத்தில் பீஷ்மா சொல்லும் ஸந்தாபபதம்னுமிருதி ௩-வது அதிகரியாயத்திலும் சொல்லியிருப்பதமாராக இருக்கிறது

ஸ்தயவ்ருதி தன் தீர்த்தையின் ஓடத்தைத் தான் ஓட்டுவதும் தந்தைக்கிடங்கின் கன்னிகையென்றும் சொல்லியிருக்கிறாருக்குத் தந்தை முதலானவர்கள் யாருமில்லையென்று பத சொல்வது எவ்வாறு? செம்படவரர்ஜன வளர்த்த யல்லவா? பெற்ற தந்தையன்றென்றால் சந்தனங்களுக்குக் கன்ன தானம் செய்வதற்கு அவன் எவ்வாறு உரியவனாக இருந்தான்

வியாஸர் அவ்வளவு பெரிய ஞானியாயிருந்தும் தா முரட்டுத்தனமாக இகழ்ந்து பேசினாரென்பதும் தந்தை செய்கிறகு சிறிது இணங்கினாரென்பதும் அவர் பெருமைக்குச் சிறி பொருந்தவில்லை வயாஸர் வேதங்களை வகுத்துப் பார செயது சிஷ்ய பரம்பரையைக்கொண்டு பரவச்சனங்களும் செய்ததைச் சொல்லி, அதன்பிறகு, ஸ்தயவ்ருதி தன் வீட்டுக்குச் சென்றபதம் பொருந்தவில்லை

மறுபடியும் அவள் கன்னிகையாயிருக்கும்படி பராசரர் கொடுத்தார் என்றதன் சுருத்தது யாதெனில், அந்த மஹரிஷி திவ்ய சக்தியினால் பதிவரதீர்தாமம் கெடாமலிருந்ததும், அ அடையாளமாகப் புருஷ ஸம்போகத்தாலும் பரஸவத்த தேஹத்திலுண்டாகக்கூடிய எவ்வகை மாறுதலும் உண்டாக முடியாவிதியாகவே அவள் இருந்தாளென்பதுமேயாம்

சஞ்ஞதலோகமும் துஷ்யந்தனுக்கும் நடந்த காரதாவவிலு திலும் புரோகிதர் முதலியோர்கள் சேர்ந்து ஹோமங்கள் மு சடங்குகளுடன்விவாஹத்தை நடத்தினதாகச் சொல்லியிருப் காரதாவ விவாஹ இலக்கணத்தாக்குப் பொருந்தவில்லை மந்திரமில்லாமல் வதுவரர்களமனமொப்பிச்சேருவது காந்த என்று, காரதாவ விவாஹத்துக்கு இலக்கணம் கூறியிருக்

கண்ணுவருடைய ஆஸ்ரமத்தில் அவருக்குத் தெரியாமல் ஹரிதர் முதலியோர்கள் விவாஹத்தைச் செய்வித்திருக்கக்கூ

இதுவும் உத்தரதேசபாடத்திலில்லை ஆதலால், இதுவும் கூறப்படமென்றே தெளிவாகிறது பின்னும் குறிப்பிடுமிடம் இவ்வாறே கண்டுகொள்க

௬௪ - வது அத்தியாயத்தில் பரக்ஷிபதமாகவுள்ள கதை
(உஉ௭ - வது பக்கம் பக்கம்) ;

அதன்பின், பராசரயோகி, அழகான வனபரதேசத்தில், தவிரிப்பில்¹ வீராணம் போட்டுக்கொண்டு திபானத்திலிருந் வெண்பட்டினுற செய்யப்பட்ட அழகான வீட்டில் மேலே பட்டிபோர்த்த படுக்கையில் தமையோகச்சக்தியினால் பிரகாசித்த கொண்டு, மௌனமாக இருந்த அந்தக்கனவிரிகையைக்கண்டு, தத்ததையடக்கிப் பலமுறை ஆராய்ந்து, 'எதுசெய்தால் ஸரிச் செய்ததாகும்' எனப் புதைப்பற்றிச் சிந்தித்ததோ 'சிஷ்டர்கள்' என்றுதொட்டுச் செய்துவரும் ஆசாரத்தைச் சிஷ்டாசாரம் என்று சொல்லுகின்றனா வேதங்களையும் தாமசாஸ்திரங்களையும் ஸூட்சுமங்களையும் அறிந்த பிரம்மணர்களுள் ஞானிகளெனப்படுகின்றனா தாமந்தெரிந்த பிரம்மணர்களுள் ஸ்ரேயாத்மென்றும் ராத்மென்றும் இருவகைத் தாமத்கள் விதிக்கப்பட்டுள்ளனாம் அகநிறோதரம் யாகமஇவை ஸ்ரேயாத்மத்தினுடிரிவுகள் ஸ்ரீமஸை, பொய்யாமை, திருடாமை, பிரம்மசரியம், பற்றில்லம் ஆகிய) யமங்களோடும் (தூய்மை அல்லது செஞ்சம், உளம் திருப்தியுடையது, தவஞ்செய்வது, வேதமோதுவது, ஈசர்யானமபண்ணுவது ஆகிய) நியமங்களோடும் கூடிய வாண்பா தாமாநுஷ்டானம், ஸமாதத்தமெனப்படுகிறது தாமமெனப் பத்தினபகுதிக்கு, 'தரிப்பது' அதாவது, 'எல்லாவற்றிற்கும் ரமாக இருப்பது' என்றும், 'விடாமல் கூட இருப்பது' எனப் பொருள்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன இனியபலனைப்பெறுபது தாமமென்று ஆசாரியாதனால் உபதேசிக்கப்படுகிறது அதைப்பலனைப்பெறுவிப்பது அதாமமென்றும் அவர்களால் லபப்பட்டுள்ளது ஆதலால், இனியபயனைப்பெறுவதற்குத் ததையே பற்றவேண்டும் பிரம்மம், தைவம், ஆரண்ம, பிராந்தியமஎனனும் விவாஹங்களிடமும் பிரம்மணர்களுக்குத் தாமதவை காரதாவவிவாஹம் ஒருபொழுதும் தாமமாகாது பிரம்மநியவைசியாகனென்னும் மூன்றுவருணங்களிற் சேராதவர்களுக்காநதாவம் ஆஸ்ரம் ராக்ஷஸ்மென்னும் விவாஹங்கள் மானவை பைசாச விவாஹம் யாரும் செய்யத் தகாத்து சாசமென்னும் எட்டாவது விவாஹம் இழிவானது கோபத்தையுலபாகவுடையவள், அங்கவீரமுள்ளவள், தன் மாதருவம் சிறு பிறந்தவள், வயஸில் முதிர்ந்தவள், வைராக்யமுள்ளவள், டுலக்ஷணமுள்ளவள், பெரும் பாதகமுள்ளவள், ரஜஸ்வலையாப்பவள்,² அபஸமாரசோகமுள்ள குலத்திற்பிறந்தவள், கூந்தல் விழிகளும் செந்நிறமாயிருப்பவள், குஷ்டரோகமுள்ளவள், வீரணமுள்ளவள், ருதுஸநானமாகாதவள் ஆகிய கன்னிகைச் சேரத்தகாது என்பது தாமசாஸ்திரம் தந்தை, பாட்டன்

¹ இடக்காலை வலமுழங்காலமேலும் வலக்காலை இடமுழங்காலமும் போட்டுக்கொண்டு கைகளிரண்டையும் சேர்த்து மீயிர்த்து மடிவைத்துக் கொண்டும் உட்காருவது ² காகைவலிப்பு

உடன்பிறந்தான், தாய், அம்மான, ¹ உபாத்தியாயர்கள், புத்தகங்களாகிய இவர்கள் கன்னிகையைத் தானமசெய்வதற்குக் காரமுள்ளவர்கள் இவர்களால் கொடுக்கப்பெற்றேதான் கன்னிகையை அடையவேண்டுமென கொடுக்கப்பட்டதவளைக் கிரகிகொள்ளலாகாது என்பதைத் தாமந்தெரிந்தவர்களிற் சிறந்தவர்களான ரிஷிகள் விவாஹவிஷயத்தில் கூறுகின்றனர் இவ்வுருத்தந்தை, உடன்பிறந்தான், தாய், அம்மானயாருமில்லை கார்விவாஹத்தினால் ஞான இச்சையாக நான் தொடேன வைகிரியைகளில்லாத் காரநாவவிவாஹத்தை ஆபதகாலத்தில் தசெய்வது தகாது இவ்விடத்தில் பிறக்கும் புதல்வன் ² வேதவஞ்சனரிஷியாவான வைதிகக்கிரியையிலலாத பிராமணன் மேஅறிவுள்ள ரிஷியாத் ஆவது எவ்வாறு? என்று இப்படித் தாயான மனமுள்ள அம்மஹரிஷி சிந்தித்துக்கொண்டிருக்க, கருத்தையறிந்து பாஹிஷதங்கள் என்னும் பிதிரர்கள் வந்த அநதநிமிஷத்தில் பிரம்மபுத்ரரான வலிஷ்டரும் வந்துசோர்வலிஷ்டர் அவர்களைக்கண்டு முதலில், 'நவவரவு' என்று லீபபேசிக்கொண்டிருக்க, பிதிரர்கள் அவரைநோக்கி, 'எட்டைய மானஸபுத்திரியும் எங்கள் சார்பத்தினால் வஸுவினபுத்திரருப்பவருமான இக்கன்னிகையை உமது பௌதாணுக்காகப் புகிற்ராயின உடனே பெற்றுக்கொள்ளும்' என்றனர் பிதிரட்டையசொல்லைக்கேட்ட வலிஷ்டர், 'மஹரிஷிகளின்வாக்ருபயாகாது என்று புராணங்களிலும் நான் கேட்டிருக்கிறேன் சரண பிரம்மசாரியாகவும் ஸந்ததியைவிரும்புகிறவனாகவும் எச்சததுக்கு ஆதாரமாகவுயிருக்கிறான்' என்று மறுமொழிசொன்ன இவ்வாறு வலிஷ்டர் பிதிரர்களுடன் ஸம்பாஷணைசெய்துபெற்றிருக்கையில், ரைமிசாரணயத்தில் வலிப்பவர்களான ரிஷிசிறந்தஞானியும் சக்தியின் புத்ரருமான பராசரருடைய விவாதைக்காணவிரும்பி அங்கே வந்தனர் பெயாபெற்ற மஹாவையான அருந்ததியும் ஆதிர்யுநதியென்னும் பெயருள்ள சரா தாயாருடன்கூட அங்கே வந்தனர். அநத அருந்ததியைக் காமாவினால் நிரமாணம் செய்யப்பட்ட சிறந்தபாணசாலைசென்று, விவாஹத்திற்குரிய ஸாமகரிகளை முறைப்படி சேகரிப்பருமகளாகிய ஸந்தியவதியைக் கையிறைபிடித்துக்கொண்டுகளமான ஆஸனத்தில் உட்காரவைத்து, இந்திராணியை ஆஸனமசெய்தாள் சுகலபகூதத்தில் சந்திரனுடையதான விசாகந்திரத்தில் திரயோதசித்தியில் சுபமானகிரஹங்களோடு மேமைதாமென்னும் முகூததம் வந்தபோது, வலிஷ்டர் விவாஹத்துக்கு இதுகாலமென்று சொல்லி ரிஷிகளுடன்கூட யமுனைதிவைச்சேர்ந்து தம் சிஷ்யர்களோடும் முனிவா குழாங்களுடன் ஸ்தண்டிலமென்று சொல்லப்பட்ட சச்சதாரமான மேடைகோமயத்தினால் மெழுகி அகூதைகளினாலும் கணிகளிடமலர்களினாலும் மோதகங்களினாலும் மாந்தளிராகளினாலும்

பின் பூணாகுமபங்களினாலும் நார்புறங்களிலும் சோபிக
செய்து அந்த ஸ்தனமில்லாததின நடுவில் தாபபாஸனத்தில
வரில் தலைவரான பாரசாரை உட்காரவைத்தார வெண்
யவதானயம் இவற்றின் குழம்புகளாலும், எல்லா ஒஷதி
ரஸங்களினாலும் ஸநர்னம் செய்வித்து வெண்மையான
களை அம்மஹாமுனிவருக்கு உடுத்தி, புண்பாகவாசனம்
யித்தி, அக்ஷதைகளினால் ஆசீர்வதித்தனர் பிறகு, அந்தப்
பாமுனிவா சநந்நம் பூசிக்கொண்டு புஷ்பமாலைகளைத் தரித்
தகையில் சவுகருப்பிடித்துக் கால நடையாகச் செல்லாமல்
மறி) அங்கிருந்து (பெண்ணின் வீட்டுக்குச்) சென்று பெண்
சுற்றத்தாராற் பூஜிக்கப்பெற்று, மங்கள் ஸநானஞ் செயத்
த கோடி உடுத்தினவரும் சநந்நனிருந்து மலா மாலைகளினாற்
சிப்பவரும் மங்களங்களான மஞ்சள குங்குமம் முதலியவற்
தகடின்வரும் ஹஸ்தில் அம்புதரித்திருப்பவருமாகிய, மண்
ககண்டு, காலநெற்றித்தவரும் எல்லாததாமங்களையும் அறிந்
மான அவா அந்தக்காலத்தில், 'வாங்குவது கொடுப்பவனு
அதினம் என்று முன்னமே நான் கேட்டிருக்கிறேன் பித்ர
தைகள் எவ்வாறு நியமிப்பதாகனோ அவ்வாறு நாம் செய
ம்' என்று சொன்னா 'ஸ்ததியவாதியான பராசரா மிகக்
முள்ளதும் புகழ்மீதநருவதுமாகச் சொன்ன சொல்லை
பெ பற்றையும் அபிமானத்தையும் விட்டவாகளான பித்ராக
ளவரும் தாமிஷ்டர்களிற் சிறந்தவனான உபரிசுவஸுவை
யித்தி, 'ஐயா! உமக்கு மதஸ்யோனியிலுள்ளித் பெண்ணை
ரப பராசாமுனிவருக்கு விசேஷமான தாமதத்துடன் நீ
மிகத்த தகுதியுள்ளவராயிருக்கிறீர்' என்று சொன்னார்கள்
மரு வஸு, 'நிஜம், அவள் எனனுடைய புத்திரிதான் செம்
ராஜனால் வளரக்கப்பட்டவள் பிரஜைகளைப் பாலனஞ்
பும் அரசனாகிய நான் என்பிரஜைகளைக் கேட்பவர்களுக்குக்
மிகக் ஸ்வதந்திரமுள்ளவன்' என்றான பித்ராகளெல்லாரும்,
களெல்லாரும் புலனை விரும்பாதவர்கள், விருப்பம் வெறுப்பு
ராதவர்கள், எனது என்ற பற்றையொழித்தவர்கள் கன்னிகா
ம் செய்வதஞ்ஞாண்டாகும் ஸமயநத்ததைத் தக்ஷிணபந்தம்
று சொல்லுகின்றனர் மனுஷ்யலோகம் கருமங்கள் செயதற்
இடம் ஸவாகக்கலோகம் ஸுத்ததை அனுபவிக்கும் இடம்
மனுஷ்யலோகத்தில் புண்பு கருமங்கள் செயதவர்கள்
கக்கலோகம் அடைகிறார்கள் என்பது திண்ணம் இவ்வுலகத்
பாபம் செய்த கொடியவர்கள் நாகம்புகுதின்றனர் புண்ணிய
ங்களிரண்டும் தக்ஷிணபந்தம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின
யோகிகள் தக்ஷிணபந்தத்தை அடைவாராயின அவர்கள்
விழுகின்றனர் அரசரே! ஆதலால், யோகத்தினின்றும்
யி உமக்குப் பெண்ணாகப்பிறந்தவளும் எங்கள் மானஸ புத்ரி

பும ஸாதவியுமான் இநதககனனிகையைப் பராசரருக்குப் பிரயாகக கொடும' என்றுசொல்லி அப்போதே ஒருநொடியில் தாததானமாயினா உடனே, யாஜஞவலகயமுனிவரை விவாசெயவிக்கும் ஆசாரியராகவரிதது உபரிசரவஸுஸைபும அதுககொண்டு முனிவர்களுடனகூடச சாஸதரோகதகரியைச் செயது வலிஷ்டா விவாஹததைச செயவிததார 'பராசமஹாஜஞானியே! நான எனதுபெண்ணை உமக்குக் கொடுப்போகிறேன இவளை வர்ணிக்கொள்ளும் உமக்கு ஸுகடாகககடவது உமது கையினால் இவளைப் பாணிகரஹ செயதுகொள்ளும்' என்ற உபரிசர்வஸுஸின் செர்லலைக்கே யாஜஞவலகயா சொன்னதையும் அனுசரிததுக கணகனத முதலிய மங்கனதாரியங்களைச் செய்து, (பராசரா) தமதுகைய அவள் கையைப்பிடித்தார். நெய்மிகு தியர்க்குள்ள ஹவினை திரவகளோடு அகனியில் ஹேமாமஞ்செயது, அகனியை மூன்று வலமவநது பூஜிதது, யாஜஞவலகயமுதலிய மஹரிஷிகளு தக்ஷிணைகள் கொடுத்தது திருபதியீடைவிதது உடனே அவ டம விடைபெற்றுக்கொண்டு அவர்களை நமஸகரிததுப் பிரணஞ்செயதார பராசரா விவாஹஞ்செயதுகொண்டவுடனே தேவர்கள் ரிஷிககூட்டங்களுடனகூடி மகிழ்நது ஒருநொடி வேதவயாஸா பிறப்பர்வென்று சொல்லிச் சென்றனர் இவ் ஸதயவதி கௌரவததையடைநது மனங்களிதது விருமபிப் பராசரருடன் சோநது, உண்டர்னசாபபததை உடனே பிரததாள மஹிமைபொருந்திய அநதப் பராசரபுத்திரா யமுனை திட்டில் பிறந்தார பிறந்தவுடனே, அவர் வளநது அப்பே ஏழுவருஷத்துக் குமாரரானார் அநதவயாஸா ஸநானஞ்செய்திதர்வுக்கு வந்தனஞ்செயது அடக்கததுடன் நின்றார். 'கேள் என்ற சொல்லையும் சொல்லி ஓர் உயாரதகுடததையும் கொதார பராசரா கலசத்தை வர்ணிக்கொண்டிருந்தபோது, ஸா பணிவுடன் நின்றார் பராசரப்திரியான ஸதயவதி செயவனுக்கு அஞ்சி அநதக்குடத்துஜலத்தினால் ஸநானஞ்செயதவு கனனிகையாகிவிட்டாள் அவள் பராசரமுனிவருடைய பகனைப்பிடித்தது வந்தனஞ்செயது கையினால் தன புத்திரரைப் பதுகுகொண்டாள் அநதப்புத்தர அவள் தொடட மாததிர அவளை அதட்டி, 'அம்மா! எனதநதை தொடடதனால் நீ மாக இருந்தாய், இப்போது கனனிகையாகிவிட்டாய நீ செயவபெண்ண குற்றமற்றவளே! என்னைத்தொடாதே' என்று கொ ஷ்யாஸா சொன்னதைக் கேட்டபோதே, அநதப்பெ மானிடததனமையினால் கண்ணீர்நிரம்பினமுகத்துடன் பர முனிவருடைய பாதங்களில் வீழ்ந்தாள் தாமதநெரிந்தவய பராசரபகவான அவளிடம் பெருங்கருணையுடன் தமது பு தைப்பாரததுச சொல்லலானார்

நீ இப்படிச் செய்வலாகாது இது தாமததிறகுரியதென்று
 நன்ககவிலலை முதலில் பேருதவி செய்வார்களான தாய்
 யாக்களைத் தாவிக்கத்தகாது காப்பதில் தரித்ததனாலும்
 காக்கைப் பொறுத்ததனாலும், பெற்றோர்களிருவருள் தாய்
 மந்தவள் உலகத்துப்பயிர் வித்தும் நிலமும் சோந்தபோது
 முன்க்கிறது அவ்வாறே, புருஷனும் ஸ்திரீயும் சோந்து
 புத்திரன் உண்டாகிறான் மூரண்களிடத்தும் யறவைகளிடத்
 தும் பஸரஸ்களிடத்தும் சூத்திரஜாதிய, பெண்களினிடத்தும்
 களிறு கண்கண்ட நரிஷிகள உதப்பதிப்பாதினற்றா ரிசிய
 கா மாளினபுத்திரர் அவ்வாறே கண்ணுவா மயிலின புத்திரர்
 தியரும் வலிஷ்டரும் ஊர்வசிகுப பிறந்தவர்கள் ஸோம
 ல எனபவா பெண் நாத்தினிடம் பிறந்தவர் அஸவினீ
 கள் குதிரையினிடம் ஜ்ஞித்தவர்கள் ஸகந்தா முறகாலத
 ரணமகரட்டிற்சுத்திரன் சூகவரூட்டைய விரியத்திற்குப் பிறந்த
 தேவர்கள், ரிஷிகள் இவர்களுள் உதப்பதி இவ்வகையாகவே
 இருக்கிறது உலகநடைகளையும் சாஸ்திரவீதிகளையும் பற
 புத்திசாலிகள் ஒருபோதும் யுகதி விசாரிக்கத்தகாது நீ
 ததிலேயே வேதவ்யாஸனென்று பிரமமாவிறை சொல்லப
 வன் மஹரிஷிகளுக்கும் மானிடர்களுக்கும் தாடோப
 செய்கிறவன் நீயே புத்தானே! ஆதலால், யோகத்தை
 பவனாகிய நீ இந்த வஸ்புத்திரியை இகழ்த்தகாது சிறந்த
 குருள்ளவனே! என விருப்பத்திற்காகவும் நீ அனபுவைத்
 பசவேண்டும் தபோதன்னே! பிரஜைகளின் நன்மைக்காக
 ஷணுவின அம்சத்தாலும் மஹரிஷிவடிவம்கூட ஆவிரப்பவித்தி
 ரய ஆதலால், நீ உனதாயினிடம் அனபோடு பேச்சுக்கடவாய்
 இவ்வாறு தமதுதந்தை சொன்னதைக்கேட்டு, அப்போதே
 ரா அனபுள்ளவாரா உலகநடையை நினைத்துத் தாயா
 ப அடைந்தார் புத்தனைத் தொலைத்தபுராக்கிலும் வேறு
 ஸங்கம் எவ்வுலகிலுமில்லையன்றோ? அவள், தாமரை இதழ்
 ரு கண்களையுடைய வியாஸரைத் தழுவி முலைப்பாலின்
 க்கிலை நனைத்துத் தன் புத்தரான வியாஸரை உச்சியில்
 து கண்ணீர் சொரிந்து அவரைநோக்கி, ஸந்ததியை விரும
 யர்களுக்குப் புத்தரூபத்திற்கு மேலான லாபம் இவ்வுலகத்
 தையுமில்லை பெறுவதற்கரிய பெருந்தவத்தை நான் பெற்ற
 ினைக்கிறேன் ஒ! மஹாஜனானியே! பெருந்தவத்தினாலும்
 யோகமகிமையினாலும் தேவர்களுக்கு அபிராதம் கிடைத்தது
 எனக்கு நீ கிடைத்திருக்கிறாய் ரிஷிபுத்தனே! ஆதலால்,
 பாது நீ என்னைவிடத்தகாது என்றுசொன்னான் அவள்
 ரு சொன்னபின், வியாஸரும் தாயாபாராதது அன
 , ராஜபுத்திரியே! நான் உனலை தொடப்படேன், தழுப
 டன், பலமுறை உச்சிமோக்கவும் பெற்றேன் இவ்வளவு மாத
 கிலேயே நான் திருப்பதிபுள்ளவனாக இருக்கிறேன் இனி,

காரியங்கள் நேருமபோது நீ நினைததால் என உருவத்தை குக காணப்பிப்பேன்' என்று சொன்னா அவா தாயாரிடம் பெற்றுக்கொண்டு தவத்திலேயே மனததைச்செலுத்தினா பிறகு, பராசரபகவான் மறுபடியும் கன்னிகையாகவே இப்படி ஸ்தயவதிகஞ்சுசொல்லி அவளிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தம்புத்திரருடன் சென்றா பராசர பரிசுத்தமான தமது ஆதிரஞ்சுசென்று அதருநயந்தியென்னும் தமதாயாரைக்கொண்டு தம்புத்திரருக்கு நியாயப்படி ஜாதகாமமுதலிய ஸமஸ்களைச் செய்வித்தார். பாரதரே! வியாஸர், யாஜ்ஞவல்கயரால் உபநயனஞ் செய்யப்பட்டு, முன்னுமாததீரைகளோடு ரததை உச்சரித்தது வேதவேதாங்கங்களை ஒதினா, குருத்தரத்தின் தவஞ்செய்யத் தொட்டங்கினா இவவாறு பராசர ஸ்தயவதியினிடம் தவைபாயனா ஜனித்தார் அவா குழந்தியிருக்கும்போதே யுழிந்ததிலில் விடப்பட்டதலை, 'தன்னா' என்று பெயருள்ளவரானா, ஸல்லாமதேரிநத் அரதபரிஷி, தாமம் ஒவ்வொருபுகத்திலும் நாலிலொருபாகம் போயிருப்பதையும் மனிதாதின ஆயுளும் சுகதியும் யுகத்யுகம் பின்வாங்குவதையுங்கண்டு, பிராமணர்களை அணுகிரககருதி, வேதங்களை வஞ்சுகதார, அத்தலை, வேதவியாஸபெயாபெற்றா விதவானும் மகிமைபெற்றவரும் மிகச்சிறந்தவராகொடுப்பவருமாகிய அம்மஹரிஷி ஸம்மநது, பைலா, தம்புத்திரரின் சுகா, வைசம்பாயனா ஆகிய ஐந்துகளையும் அழைத்து நியமத்துடன் நிக, எஜுஸ, ஸர்மம், அம்மென்னும் நான்கு வேதங்களையும் ஐந்தாம்வேதமான மஹத்ததையும் ஒதுவித்தார் அந்தச்சிஷ்யர்களால் வேதஸம்சுநம் பாரதஸம்ஹித்தையும் தனித்தனியாகச் சொல்லப்ப

பிறகு, ஸ்தயவதி 'மகிழ்வுற்றுத் தன்மனைக்ஞ்சுசென்றா ன்னடய தேகமணத்தைப் பூமியிலுள்ள மனிதர்கள் போதாததிலிருந்து மோந்தனா செம்படவரானா அவளமன மோந்த மனக்களிப்புறது, 'பெண்ணே! உன்னை மதஸய்யென்று சொல்லுகிறார்களே! இரதஸ்கந்தம் ஏது? மதத்ததையிலக்கி இரதஸ்கந்தத்தைத் தந்தவா யா?' என்று ஸ்தயவதி, 'சுகதியினபுத்திரரும் பராசரரென்று பெயாபெயர்மான் ஒருமஹாஜனானி ஓடததைநடத்தின எனனுடைய 'தோசசியைக கண்டு என்மதஸய்கந்தத்தை நீக்கி யோசனை தந்தாரா ரிஷியின் அணுகிரஹத்தைக்கண்டு ஜனங்களு தோஷமடைந்தனா நான் நல்லமனத்தை இவவாறு அடைநீர் கோபமசெய்யலாகாது' என்று சொன்னா செமகளுக்கு அரசனும் அவள சொன்னதைச் சிலாகித்து மகிழ் பரிசுத்தியைச் செய்வதும் புண்ணியலோகத்தைத் தருவது, வியாஸஜன்னமென்னும் இரதச சிறந்த சரித்திரத்தைக் கேட்கனும் சிலாகயமான சந்ததியுள்ளவர்களாகினறனா.

கும் பைலருக்கும் தம் புதராரகிய சுகருக்கும் வைசமபாய்ன்
ம நான்குவேதங்களையும் ஐந்தாவதுவேதமாகிய மஹாபார
தையும் ஒதுகித்தாரா அநதச சிஷ்யர்கள் மஹாபாரதத்திற்கு
களாயுள்ள வேதங்களைத் தனித்தனியே வெளிப்படுத்தினா
அப்படியே, அளவற்ற பராக்ரமமுள்ளவரும் மிகுந்த பல்
வரும் பெரும்புகழ்பெற்றவருமான பீஷ்மா வஸுகதனின்
மசத்தினுல் சந்தனுவுக்குக் கங்காதேவியினிடம் பிறந்தாரா
வதாரத்தமறிந்தவரும் பெருங்கோத்தியுள்ளவரும் சிறந்த
யுள்ளவருமாகிய ஒரு பழ்மையான பிரமமரிஷி திருடா
கையில், அவரைத் திருட்டுன்னு நினைத்து, ராஜா கழு
ல் ஏற்றினான் ஆணிமாரண்டவ்யரென்று சொல்லப்பட்ட
பெரிய புகழ்படைத்த மஹரிஷி, முன்னே தாமதேவ
ய அழைத்து, 'தாமனே' நான் பாலயத்தில் ஒரு பக்ஷியை
ஹகுத்தியிருக்கிறேன், அந்தப் பாபம்தான் எனக்கு ஞாபக
பிறது வேறுபாபம் தெரியவில்லை, அந்தப் பாபத்தை
ந ஆயிரமடங்குகொண்டதும் அல்லது அளவற்றதுமாகிய
இந்தத்தவம் ஏப்படி ஜயிககாமற்போயிறறு? எந்தப்பிராணி
கொலவதினும் பிராமணவதஞ் செயவது மிகப் பெரிதாத்
ந்தப் பாபத்தினுல் நீ சூத்திரஜனமத்தில் பிறப்பாய் என்று
னா அநதச சாபத்தினுல் தாமதேவதையும் அநத அப
கிறகாக விதாரூபமாக வித்துவாகாகவும் தாமிஷ்டலாகவும்
ரஜனமத்தில் ஜனித்தான்
ஷிக் கொப்பான ஸஞ்சயன்னென்னும் ஸூத்தன் கவலகண்ணுக்
ந்தான் மஹாபலசரலியான காணன் பிறக்கும்போதே
தைத் தரித்துக்கொண்டு குண்டலங்களினுல் அலங்கரிக்கப்
முகத்தோடு சூத்திரபோஜன் பெண்ணாகிய சூத்தியினிடத்தில்
பணுகுப் பிறந்தான்
லகங்களால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவரும் பெருங்கோத்தி பெற்ற,
ஆதியும் அநதமுயிலலாதவரும் உலகங்களைப் படைத்த
எல்லாவற்றிற்கும் ஸர்வாரும் ஸவயமே பிரகாசிக்கின்ற
ன் திருமால் லோகங்களை அனுகிரஹிப்பதற்காக வஸு
க்குப் புதராகத் தேவகியினிடம் அவதரித்தாரா எவரை
இந்த இடத்தில் அஅ - சுலோகங்களின்கதை மஹாபாரதத்தின்
ன் ஸந்தாபங்களுக்குப் பொருந்தாமையால், அந்தப்பாடம் விடப்
ந்தது இப்பால், சில கையொப்பக்காரர்களுடைய விருப்பப்
மாழிபெயர்த்துச் சேர்க்கப்பட்டது.

அறியக்கூடாததும் அழிவிலாததுமான பிரமமென
 1 முன்று குணங்களும் சோந்த மூலபரகருதியெனறும், தே
 லாத ஆதமாவென்றும், காரியபரகருதியாகிய மஹாததெ
 அஹங்காரம் முதலிய ஜடங்களுக்கு ஈசுவரெனென்றும், அநத
 யென்றும், உலகமெல்லாம் அவா செயலாயிருப்பதனாலும் ந
 தீவினைகளாகிய தருமங்களுக்கெல்லாம் புயனகளைக் கொ
 னாலும் விஸ்வகாமாவென்றும், 2 ஸதவகுணமுள்ளவரென்று
 மான அக்ஷரமாகிய பிரணவரூபியென்றும், தேசத்தாலும்
 காலும் ஸவரூபத்தாலும் அளவீடப்படாதவரென்றும், அ
 றவரென்றும், பிரகாச ரூள்ளுபியென்றும், 3 ஹம்ஸரெ
 ஜீவனங்களுக்கெல்லாம் தஞ்சமாயிருப்பதனாலும் ஜீவாதமாகக்
 ஆதமாவாயிருப்பதனாலும் காராயணரென்றும், தமக்குமே
 வரனிலலாதவரென்றும், எல்லாவற்றையும் தாங்குகிறவரெ
 ஜனனமில்லாதவரென்றும், ஸஞ்சுமங்களுக்கும் மேலான ஸ
 மென்றும், ஸவரூபம் மாறுதவரென்றும், ஒன்றிலும் பற்றி
 கைவலயரென்றும், நிராக்ருணரென்றும் தாமே எல்லாமும்
 பவரென்றும், அநாதியென்றும், தாமே பிரமமரூபமாயி
 ரென்றும், ஒரே தன்மையாயிருப்பவரென்றும் மெ
 கினறனரோ, அநதப பரமபுருஷரும் ஸருஷ்டிகாததாவ
 லாப பிராணிகளுக்கும் மூலபுருஷருமாகிய அநத விஷ்ணுப
 தாமததை நிலைநிறுத்தவதற்காக அநதகூ யாதவாக
 அவதரித்தாரா அஸ்திரங்கள் தெரிந்தவர்களும் மிகுந்த
 கிரமமுள்ளவர்களும் எல்லாச்சாஸ்திரங்களிலும் 4 பாண்ட
 முள்ளவர்களும் அஸ்திரங்களைப் பிரயோகிக்க வல்லவ
 கிருஷ்ணனை அனுஸரித்தவர்களும்மாகிய ஸாதயகியும் கி
 மாவும் முறையே 5 ஸததியகனிடத்தும் ஹிருதிகனி
 ஜனித்தனா உகரமான் தவமுள்ள பரதவாஜமஹரி
 டைய விழுந்தபோன வீரியம் 6 தரோணியென்னும்
 திரத்தில விருத்தியடைந்தது அதிலிருந்து தரோணா
 தாரா கௌதமகோத்திரத்திற பிறந்த சரதவானென்ப
 நாணலதண்டில் அசுவத்தாமாவின் தாயாரும் மஹாப

1 ஸதவம், ரஜஸ, தமஸ 2 ஸதவகுணத்தினாலுண்டான
 தயானத்தினால் அடையத்தக்கவரென்பது பழைய உரை

3 ஸன்னியாஸ ஆசரமரூபமாக இருப்பவா எனபது பழைய
 ஹம்ஸாவதாரம் எடுத்துப் பிரமமாவுக்கு வேதோபதேசம் செய்த
 ஹம்ஸரென்பது 4 ஆகிய ராமகிருஷ்ணர்கள் ஜனித்தனா எனபது
 உரை 5 தரோணியென்பது மலையினர்களை எனபது பழைய உ

கிருபாசாரியரும் இரட்டையராகப் பிறந்தனா அந்தத்
 ராணருக்கு மஹாபலசாலியான அசுவததாமா பிறந்தாரா அப-
 யே அகனியே நேரேவந்ததுபோலப் பிரகாசிக்கின்ற வீரனான
 ஷ்டதபுமனனும் துரோணரை அழிப்பதற்காக யஜ்ஞமந்தருது
 ண்டிருக்கும்போது தனுஸை ஏந்திக்கொண்டு அகனியிலி-
 து பிறந்தான சிறந்த ஒளியுள்ளவனும் நல்லலக்ஷணங்களுள்ள
 ம் மேனமையான அழகுள்ளவளாகச் சரீரத்தாலபிரகாசிக்கின்-
 றுமான கிருஷ்ணையும் யூக்வேதிகையிற பிறந்தாள் பிரஹ்-
 மசிஷ்யுன நகனஜித என்பலுன், அவனுக்கு ஸுபலனபிறந-
 ன அவனுடைய ஸந்ததி தேவதையின் கோபத்தினால் தாமத-
 கடுபதற்கு உண்டாயிற்று அதனால், ¹ ராஜ்யகாரியங்களில்
 ணாகளாகிய ² சகுனியும் துரியோதனனதாயாரும் காரதார-
 ளாவாகிய ஸுபலனுக்குப் பிறந்தனா கிருஷ்ண தலைபாயன
 விசித்திரவீரியனுடைய பாரியைகளிடத்தில் கிருதராஷ்டிர-
 ளாவும் மஹாபலசாலியான் பாண்டுவும் ஜனித்தனா தாமசாஸ-
 ததிலும் ராஜநீதியிலும் ரிபுணரும் பிரமமஜ்ஞானமுள்ளவரும்
 மையான புத்தியுள்ளவரும் பாபங்களை விலக்கியவருமாகியவிது
 கிருஷ்ண தலைபாயனருக்குச் சூத்திரஜாதி ஸதிரீயின் காப்பத-
 ஜனித்தாரா பாண்டுவைக்கு இரண்டு ஸதிரீகளிடம் ஐந்துபுத்தி-
 ள் ஒவ்வொருவரும் தேவர்களுக்குச் சமானமாகப் பிறந்தனா
 ர்களுள் யுதிஷ்டிரா குணங்களிற் சிறந்தவராயிருந்தாரா தாம-
 வதையினிடமிருந்து யுதிஷ்டிரரும், வாயுவினிடமிருந்து பீம-
 னனும், இந்திரனிடமிருந்து அழகுள்ளவனும் ஆயுதம்பிடித்த-
 களிற சிறந்தவனுமாகிய தனஞ்சயனும் பிறந்தனா பெரியவா-
 ளுக்குப் பணிவிடைசெய்வதில் சிரத்தைபுள்ளவர்களும் அழகிற-
 ந்தவர்களுமாகிய நகுலஸஹதேவர்கள் அசுவீனீதேவர்களால்
 டட்டையாகப் பிறந்தனா அவலாநே, சிறந்த அறிவுள்ள கிருத-
 ஷ்டிரனுக்கும் துரியோதனனமுதலான துறுபுத்திரர்கள் ஜனித்-
 ர்கள் பாரதமே! அவர்களுள் யுபுதஸு³ என்று சொல்லப்பட்ட
 ணன் துச்சாஸனன், துஸஸஹன், தாமாஷ்ணன், விகாணன்,
 ரசேஸனன், விவிமசதி, ஜயன், ஸத்தியவிரதன், புருமித்திரன்
 யெ³ பதினொருவரும் மஹாரதர்கள் வைசியஜாதிப் பெண்ணி-

1 காரதாரிக்கே ராஜ்யத்தில் விருப்பமிருப்பதாக இதனால் குறிப்-
 கப்பட்டது

2 சகுனியும் காரதாரியின் புத்திரர்களும் தாமததைக்கெடுத்தவா

3 துரியோதனனுடு பேதினொருவா,

டம் பிறந்ததினால், யுத்தஸூவுக்கும் ¹ கரணன் எனப்படுபவ ஸூபதரையினிடம் அராஜனனுக்கு அபிமானபு பிறந்தான், அக் கிருஷ்ணனுடைய மருமகன், மஹாதமாவாகியபாண்டுவின் பெ திரன் பாண்டவர்களுக்குத் திரௌபதியினிடம் ரூபமுள்ள களும் ஸாவசாஸ்திரங்கள்லும் பாண்டித்யமுள்ளவாகளுமா ஐந்தருமாராகள் பிறந்தாராகள் யுதிஷ்டிரருக்குப்பிரதிவிரதியது பீமஸேனனுக்கு ஸூதஸோமனும், அராஜனனுக்குச்சுருதகீர யும், நகுலனுக்குச் சதாரீகனும், ஸஹதேவனுக்குப் பராக்ரமச யான சுருதஸேனனும் பிறந்தனர் பீமனுக்கு வனத்தில் ஹி பையினிடம் கடோதகசன் பிறந்தான் துருபதனுக்குச் சிகன் பிறந்தான் அவன் முதலில் பெண்ணாகவிருந்து பிறகு ஆணான அவனை ஸதூணன் எனலும் யக்ஷன் துருபத்ராஜனுக்குப் பிரி செய்வதற்காகப் புருஷனாகச்செய்தான் அந்தக் கௌரவா டைய பெரிய யுத்தத்தில் சுண்டைபோடுவதற்காக அநேகலக் அரசர்கள் வந்துசேர்ந்தார்கள் அளவிடக்கூடாதவர்கள் அவர்களுடைய நாமதேயங்கள் பதியியிரவருஷங்களுாலும் கு தும் சொல்லமுடியா எவர்களால இந்தப்பாரதசரித்திரம் விர யிருக்கிறதோ அந்த முக்கியமாயுள்ளவர்களைப்பற்றிமட்டும் செ னேன்” என்று வைசம்பாயனர் சொன்னார்.

அறுபத்தைந்தாவது அதிகாரம்.

அ ம சா வ த ர ண ப ர வ ம. (தே1டர்ச்சி.)

ஜன்மேஜயா, “பிராமணரே! எவர்கள் இப்போதுசொல் டட்டவர்களோ இன்னுமஎவர்கள் சொல்லப்படாதவர்களோ ஆ யிரக்கணக்கான அரசர்களும் மறறவர்களுமாகிய அவர்கள் லாரையும்பற்றிக்கேட்கவிருமபுகின்றேன் மஹானுபாவரே! தே களுக்குச்சமான்மாகிய மஹாரதர்கள் இந்தப் பூமியில் எதற்க ஐனித்தாராகனென்பதையும் எனக்குத்தெளிவாகச் சொல்லவே டும்” என்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார்

“அரசரே! இத்தேவர்களுடைய ரஹஸ்யமென்று நாம கே ருக்கிறோம், ஆகிலும், பிரமமாவுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து நான் அத்

¹ கஷத்திரியனுக்கு வைசியஜாதிப்பெண்ணினிடம் பிறந்தவன் பது பொருள் சௌ-ம பக்கத்திலுள்ள குறிப்பைப்பாராக

சுருசு சொல்லுவேன முன்னே ஜமதகநியின் புத்திரரான
ராமா இருபத்தொருமுறை பூமியில் கூத்ததிரியாகளிலலாமற
புதுவிட்டு மஹேந்திரமேனனும் சிறந்த பாவதத்தில் தவரு
தார வேந்தரே! உலகத்திலேயே கூத்ததிரியாகளிலலாமல
ராமரால் செய்யப்பட்டபொழுது, கூத்ததிரிய ஸ்திரீகள் புத்தி
னை விரும்பி, பிராமணர்களிடம் சோந்தனா புருஷஸுரேஷ்
! பிராமணர்கள் உக்கிரமான நியமத்தோடேயே ஒவ்வொரு
காலத்திலும் அவர்களிடம் சோந்தனா, காமத்தாற் சேர
ல், * ருதுகாலமில்லாதபோதும் சேரவில்லை அந்தப் பிரா
ர்களால் அந்த ஆயிரக்கணக்கான கூத்ததிரியு ஸ்திரீகள் காப
கரித்தனா அரசரே! அதன்பின், முன்னிலும் அதிக பராக
சாலிகளாகிய கூத்ததிரியர்களைப் பெற்றனா, மதுபடியும்,
திரியர்கள் விருத்தியடையும்படி புத்திரர்களையும் புத்திரிகளை
பெற்றனா இப்படியே சிறந்த தவமுள்ள பிராமணர்களினால்
திரிய ஸ்திரீகளிடத்திலுண்டாகி விருத்தியடைந்த கூத்ததிரியா
தருமமும் தீரக்காயுளும் பொருந்தியிருந்தனா அப்போது,
சுவருணத்தாராகளும் பிராமணர்களையே மேனமையாகக்
கண்டிருந்தார்கள் (மனிதர்கள்) ருதுகாலத்திலேதான் ஸ்திரீ
ச சோந்தனா, காமத்தாலும் சேரவில்லை, ருதுவில்லாதகாலத்
த சேரவில்லை தீரயகஜாதியிலுள்ள மற்றப் பிராணிகளும்
காலத்திலேதான் பெண்களிடம் சேருகின்றன பரத
ஷ்டரே! அதுதான் ஸ்ரீ ராஜாவே! அந்தத் தாமத்தினால்
த ஸந்ததிகள் தாமத்தினுடைய நியமங்கள் தவறாமல் அநேக
ருண்டளவும் ஜீவித்திருந்தனா மனுஷ்யர்களை வரும்
நன்மற்றும் நோயற்றாமிருந்தனா

சிறந்த யானையைப்போன்ற நடைபுள்ளவரே! அதன்பின்,
ததிரத்தை எல்லையாகவுடைய மலைகள், வனங்கள், நகரங்
ளபட இந்தப் பூமி முழுதையும் திரும்பவும் கூத்ததிரியர்கள்
ரடனா மதுபடியும் கூத்ததிரியர்கள் இந்தப் பூமியைத்
மமாக ஆளுமபோது, பிராமணா முதலிய வருணத்தாரர்கள்
ந்த ஸந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள் அரசர்கள் ஸ்னேஹத்
லும் கோபத்தினுமுண்டாகக்கூடிய தோஷங்களை விலக்கித்
டிககத் தக்கவர்களுக்கு நியாயமாகத் தண்டனை விதித்துக்
ண்டு ராஜ்யப்பரிபாலனஞ்செய்தனா கூத்ததிரியர்கள் அவ்வாறு
மத்தைக் கடைப்பிடித்தபோது, நூறு யானைகள் செய்தவ
ய தேவேந்திரன் ஸரியானஇடத்திலும் ஸரியானகாலத்திலும்
ங்கள் திருப்திபடுமபடி இனியமனையைப் பெய்தனன் ராஜா
சுருதுகாலத்திலும் காமத்தாற் சேரவில்லையென்பது கருத்து

வே! அப்போது யாரும் சிறுபிராயத்தில் இறக்கவில்லை யெள வயஸுமவராத ஸ்திரீயை யாரும் சோதனையில்லை பரதஸுடே ரே! இவ்வாறு இரதக்கடல்குழந்தபூமி ஆபுள வளாரதிரு ஜனங்களால் நிறைந்திருந்தது அப்போது, கூத்ததிரியாகள் மிரு தகூஷிணைகளுள்ள மஹா யாகங்களைச் செய்தாராகள் பிராமணர் வேதங்களை அங்கங்களுளோடும் உபநிஷததுக்களோடும் அதி னஞ் செய்தாராகள் அரசரே! அக்காலத்தில் பிராமணர் வேதத்தை விகிரயஞ்செய்யவில்லை சூத்திரர்களஸம்பீத வேதத்தை உச்சரித்ததும் இல்லை இரதபபூமியில் வைசியாக் விருஷ்பங்களைக்கொண்டு உழும்போது இளைத்த விருஷ்பங் துகத்திற்குடடவில்லை, அவற்றைப் போஷித்தனா மனுஷ்யா களறுகள் பாலையே குடிக்கும் நிலைமையிலிருக்கையில் மாடுக கற்ககவில்லை வாததகாகள் விறகவேண்டியவற்றை மோச அ களால் விறகவில்லை புருஷசிரேஷ்டரே! மனிதர்கள் தா லுத்தாரமென்று நினைத்து தாமதத்தையே கவனித்துத் தாமத காரியங்களுையே செய்தனா அரசரே! எல்லா வருணத்தா தம் தம் கருமங்களை விடாமலிருந்தனா புருஷசிரேஷ்டரே! போது இவ்வாறு தருமம் ஒரிடத்திலும் குறையவில்லை சிரேஷ்டரே! பசுக்களும் ஸ்திரீகளும் காலத்தில் பிரஸக் தனா விருக்ஷங்களுக்கு அந்த அந்த ருதுகங்களில் பூக்களும் களும் உண்டாயின அரசரே! இவ்வாறு அப்போது கிருத் செவ்வையாக நடந்ததனால், பூமி முழுதும் அநேகம் பிராணிக் அதிகமாக நிரப்பப்பட்டது பரதசிரேஷ்டரே! மனிதாக்கர இவ்வாறு மனுஷ்யலோகம் செவ்வையாக விருத்தியடைந்த கையில், ராஜ ஸ்திரீகளிடம் அஸுரர்கள் ஜனித்தனா டே ஸுர யுத்தத்தில் தேவர்களால் அநேகந்தலைவ ஜயிக்கப் ஐசுவரியத்திலிருந்து நீக்கப்பட்ட அஸுரர்கள் அப்பே ஸவாகத்ததை விட்டு இரதபபூமியில் பிறந்தனா ராஜசிரே ரே! பிரபுவே! பரிதபிக்கத்தக்க அஸுரர்கள் இரதபபூப் ராஜாக்களாக இருக்க விருமபி மனுஷ்யாக்களிடத்திலும் கோச அஸுவங்கள், கழுதைகள், ஓட்டகங்கள், எருமைகள், மாமஸந் கிற பிராணிகள், யானைகள், மான்கள் முதலிய அநேகம் பிர களிடத்திலும் பிறந்தனா ராஜாவே! எல்லாவற்றிற்கும் ஆ மான பூமியானது அந்த அஸுரர்கள் தன்னிடத்தில் மு மே ஜனித்தும் இன்னும் ஜனித்துக்கொண்டு மிருப்பத தனைத் தானாக நிலைநிறுத்திக்கொள்ள முடியாமற்போயி ஸவாகக்கலோகத்திலிருந்து விழுந்த திதிபுத்திரர்களும் தனுபுத் தருமாகிய அஸுரர்கள் உடனே இரதபபூமியில் மிருந்த

சில அரசர்களாகப்பிறந்தனர். மிகுந்தபராகரமமுள்ள
நம் காவமுள்ளவர்களும் சதருக்களைப் பீடிப்பவர்களு
அவர்கள் பலருபங்களைப்பெடுத்துக்கொண்டுஸமுதரஞ்சூழ்நத
பூமியெல்லாம் வியாபித்தனர் பலத்தினால் பிராமம்ணர்களை
ஶதிரியர்களையும் வைஸ்யர்களையும் சூதரர்களையும் மற்றப
ளிகளையும் பீடித்தனர் ராஜாவே! பராகரமத்தினால் காவங்
னட அந்த அஸ்திரங்கள் கொழுப்பினாலும் பலத்தினாலும்
பபிராணிககூட்டங்களைப்பீயமுறுத்திக்கொண்டும், வதஞ்
தொகொண்டும், ஆங்காங்கு ஆஸ்ரமங்களிலிருந்த மஹரிஷிகளை
ரவித்துக்கொண்டும், பிராமணர்களுக்கு விரோதிகளாக
கணககாகப் பூமிபெய்தும் ஸஞ்சரித்தனர்.
அரசரே! இவ்வாறு பராகரமத்தினாலும் பலத்தினாலும் கா
காண்ட அந்த அஸ்திரங்களைவிடாதவர்கள் பீடிகப்பபட்ட
பூமிதேவியானவள் பிரம்மாவின்விடம் போனாள். பஞ்ச
களின் சக்திகளாகிய திகக்ஷணத்தும் ஆதிசேஷன் முதலிய
நாகங்களும் ¹ குலபாவதங்களும் அஸ்திரங்களின் பலத
பீடிகப்பபட்ட இந்தப்பூமியைத் தாங்குவதற்குச் சக்தி
மலபோயின் ராஜாவே! அதனால், பூமிதேவியானவள் பாரம
முடியாமல் மிகுந்தபயத்தினால் ஏல்லாப்பிராணிகளுக்கும்
பீடிகாததாவாகிய பிரம்மதேவரைச் சரணமடைந்தாள்
மஹிமையுள்ள தேவர்களாலும் பிராமணர்களாலும் மஹ
னாலும் சூழப்பட்டவரும் = வந்திகளின் செய்கையை மேற
னடிருக்கும் கந்தாவர்களாலும் அபுஸரஸ்களாலும் ஸந்தோ
ட்டன் ஸேவிகப்பட்டவருமான லோகதாததாவாகிய பிரம
ய அந்தப்பூமிதேவி கண்டு, அவாஸம்பத்திற்போய நமஸ
செய்தாள் பாரதமே! பிறகு, அந்தப்பூமி தனக்கு ரக்ஷ
த விருமபிக்கொண்டு ஏல்லாத திககுப்பாலகாங்களு
முன்னிலையிலும் பிரம்மதேவரிடம் தனகாரியத்தை
பாபனஞ்செய்தாள் ராஜாவே! பூமிபினுடைய அந்தக்
மானது உயரந்தஸ்தானத்திலிருப்பவரும் முதற்காத
மாகிய பிரம்மாவைக்கு முன்னமே தெரிந்திருந்தது
ரே! ஜகதையே ஸருஷ்டி செய்தவா, தேவர்கள் அஸு
முகலிய பிராணிகளின் மனத்திலுள்ளவறையெல்லாம்
ராமலிருப்பரே? மஹாராஜாவே! பூமிக்குநாதரும் சக்தி

'ஸநகாம' என்ற பாடத்தைவிட்டு, 'ஸநகா' என்றபாடம் கொள்
ட்டது வந்திகள் - ஸதுதிபாவோர

யுள்ளவரும் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதிகாரணரும் எல்லாவற்றை நடத்துகிறவரும் ஸுகத்தைத்தருபவருமாகிய பிரமமாவார். அந்தப்பூமியைநோக்கி, 'பூமியே நீ எந்தக்காரியத்திற்காகக் கனிமவந்தாயோ அந்தக்காரியத்தைக்குறித்து எல்லாத் தீயங்களையும் அனுப்பப்போகிறேன், எழுந்திரு, உன்னிடம் என்றுசொல்ல, அந்தப்பூமிதேவியும் சென்றாள்.

ராஜாவே ஸுருஷ்டிகாததாலாகிய அந்தப்பிரமமதேவரவாறு சொல்லிப் பூமியை அனுப்பிவிட்டி, எல்லாததேவர்களேரேபாரதது, 'இந்தப்பூமியினபாரததை நிவீருத்திசெய்வதற்கீடுகள் தேவருபத்தை மறைத்து உங்கள் அம்சங்களைக்கொத்தனித்தனியாக இந்தப்பூமியிலேயே ஜனியுங்கள்' என்று ஆபித்ததார அப்படியே கந்தாவக்கூட்டங்களையும் ஸுக கூட்டங்களையும் அழைத்து அவர்களெல்லாரையும் பாடி 'நீங்கள் உங்கள் இஷ்டப்படி உங்கள் அம்சங்களைக் கொள்ளுமாநிடாகளாகப்பிறப்பீர்கள்' என்று சொல்லி, செய்யவேண்டியதற்குக் கட்டளையிட்டார் அதன்பின், அந்த இந்தேவர்களெல்லாரும் பதாரததும் காரியமுள்ளதும ஹித்தகிய அந்தத்தேவஸுரேஷ்டரான் பிரமமாசொன்ன சொல்கைக்கு அதை உடனே அங்கீகரித்தாராக பிறகு, அவர்களெல்லாதங்கள் அம்சங்களினால் பூலோகத்துக்குப்போக நிச்சயஞ் செய்கொண்டு, சத்துருக்களை ஸமஹரிப்பவரும் வைகுண்ட வரமான நாராயணரிடம் சென்றனர் சக்கரத்தையும் கதாயுதத்தையும் கையிலேந்தியவரும் பிதாமபரத்தைத்தரித்தவரும் காமேனியுள்ளவரும் நாபியிற கமலமலையுடையவரும் அஸ்திரங்களைக் கொல்லுபவரும் அகலமும் அழகும் விசாலமுமான கையுடையவரும் பிரமமாவுக்குநாதரும் தேவர்களுக்குப்பிரபுவாக நதசகதியுள்ளவரும் ஸ்ரீவதஸ்மென்னும் மறுவை அடையாள உடையவரும் ஐம்புலன்களையும் ஆளுகிறவரும் எல்லாததேவர்களும் பூஜிக்கப்பெற்றவருமாக இருப்பவரெவரோ அந்தருஷோத்தமரைப்பாரதது, இந்திரன், 'பூமியைச்சுத்திசெய்வதற்குத் தேவரீர் அம்சத்தினால் அவதரிக்கக்கடவீர்' என்று பரிதித்ததான் ஹரியும், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று அவ்விடையளித்தனர்.

அந்நகராவதானபர்வம் முற்றிற்று

அறுபத்தாறுவது அததியாயம்.

ஸம்பவபாவம்.

பிறகு, இந்திரன் தானும் தேவர்களுடன்கூட ஸ்வாககத்தி
து பூமியில் அம்சங்களைக்கொண்டு ஜனிப்பதற்கு நாராயண
பிரதிஜைஞ்செய்தான இந்திரன் தானே எல்லாதேவா
தும் கட்டளையிட்டு மறுபடியும் நாராயணருடைய ஸ்தான
அரத் வைகுண்டத்திலிருந்துசென்றான் அந்தத்தேவர்கள்,
ராகளை அழிப்பதற்காகவும் எல்லாலோகங்களுக்கும் நன
சயவதற்காகவும் ஸ்வாககத்தினின்றும் பூமியில் ஒவ்வொரு
இறங்கினா ராஜஸரேஷ்டரே! பிறகு, தேவர்கள் தங்களிஷ்ட
பிரமமரிஷிகளின் வம்சங்களிலும் ராஜரிஷிகளின் வம்சங்
ம ஜனித்தார்கள் அஸுரர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும்
வர்களையும் நாகர்களையும் இன்னும் மனிதர்களைத்தின்கிற
அநேகம் பிராணிகளையும் கொன்றனா பரதஸரேஷ்டரே!
தேவர்கள் பிறந்ததுமுதல் பலசாலிகளாக இருந்ததனால்
தையாரிருக்கும்போதுகூட அஸுரர்களும் ராக்ஷஸர்களும்
வர்களும் நாகர்களும் அவர்களைக் கொல்லமுடியவில்லை”
வைசம்பாயனா சொல்லினா

ஜனமேஜயா, “தேவரஸுரக்கூட்டங்கள் கந்தாவர்கள் அப
ர்கள் மனிதர்கள் யுக்தர்கள் ராக்ஷஸர்கள் இவர்கள் எல்
டைய உதப்பத்தியையும் ஆதிமுதல் முழுதும் தெளிவாகக்
விருமபுகிறேன் எல்லாபிராணிகளுடைய ஜனனத்தைப்
பும் நீ சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்க, வைசம்பாயனா
லத்தொடங்கினா.

அப்படியே ஆகட்டும் பிரமமாவுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து,
கள் முதலான ஜனங்களுடைய பிறப்பு இறப்புகளை நான்
த தெளிவாகச்சொல்லப்போகிறேன் மரீசி, அதரி, அறு
புலஸ்தயா, புலஹா, கரது ஆகிய இந்த ஆறு மஹரிஷிகள்
தேவா மனத்தினால் ஸருடித்தபுதரர்களென்று பிரவித்த
ர்கள் மரீசியினுடைய புதரர்களியபா மிருதமஹிமையுள்ள
ருடைய பெண்கள் பதினமூவா, கசியபரால அடியிலவரும்
களை உண்டாக்கினா புருஷஸரேஷ்டரே! பாரதரே! அதிதி,
தனு, காலை, தனு, வமிமஹிகை, குரோதை, பிராதை,
வ, வினதை, கபிலை, முனி, கதரு இவர்கள் தக்ஷபுதரிகள்.

இவர்களுக்குப் பராக்கிரம்சாலிகளான பிள்ளைகளும் பேரர்
எண்ணிலாதவர்கள் உண்டானார்கள்

அதிதியினிடம் லோகங்களுக்கெல்லாம் ஈசுவரர்களாகி
னிரண்டு ஆதிதயர்கள் பிறந்தார்கள் பாரதரே! அவர்களைப்
களோடு உமக்குச்சொல்வேன் அவர்கள் தாதர், மிதரன்
யமா, சகரன், வருணன், அம்சன், பகன், விவஸவான், பூஷ்
தா, தவஷ்டா, விஷ்ணு என்று பன்னிரண்டுபோகள் எல்ல
தயர்களிலும் கடைசியவனாகிய விஷ்ணு குணங்களிற்சிறந்தவ

ஹிரண்யகசிபு ஒருவன்தான் திதியின்புதரெனென்றுசெ
பட்டவன் சிரேஷ்டனாகிய அந்த ஹிரண்யகசிபுவுக்குப் பிர
மானபெயருள்ள புதரர்கள் அடியிலவரும் ஐவர்கள் அவர்
பிரஹ்லாதன் ஜயேஷ்டன், அடுத்தவன் ஸம்ஹ்லாதன், ம
மவன் அனுஹ்லாதன், அவனுக்குப்பின், சிபி, பாஷ்கல்
னும இருவருமாவா, பாரதரே! விரோசனன், குமபன்,
பன்னென்று பிரஹ்லாதனுக்கு மூன்றுபுதரர்கள் அவர்கள்
கும பிரவித்தமானவர்கள் சிறந்த பராக்ரம்முள்ள பவி ஓ
தான் விரோசனனுடைய புதரன் பாணன்னெனும அ
ஸரேஷ்டன் பலியின்புதரெனென்று பிரவித்தன் அவன் ப
ஸம்பததுள்ளவன் அவன் மஹாகாலரென்று சொல்லப
ருதரருடையதாஸன்

பாரதரே! தனுவுக்கு 1 நாரபதுபுதரர்கள் அவர்கள் எ
பெயாபெற்றவர்கள் அவர்களுள் ஜயேஷ்டனும புகழ்
வனுமாகிய ஸிபரசித்தியென்பவன் ராஜாவாயிருந்தான் சம
நமுசி, பெயாபெற்ற புலேஸ்ரமன், அஸிலோமன், கேசி, தூ
அயசிரன், அஸவசிரன், சூரனாகிய அஸவசங்கு, ககன்மூ
வேகவான், கேதுமான், ஸவாப்பாணு, அஸவன், அஸவபதி,
பாலா, அஜகன், அஸவகரீவன், ஸ்ரீகூஷ்மன், மிருநதபல
துஹுண்டன், 2 இஷ்ட்பாத, ஏகசகரன், வீரூபாக்ஷன், 3 உ
அஹ்ரன், நிசந்திரன், நிகுமபன், குபடன், கபடன், சரபன், ச
ஸ்திர்யன், சந்தரமஸ இவர்கள் தாம் தனுவினவமசத்தில 4

1 'சதவாரிமசத்' என்ற இடத்தில், 'சதுஸ்திரிமசத்' என்று
மிருககவேண்டும வேறுசிலரும் இப்படியே அபிப்பிராயப
றனர் 2 'ஏகபாத' என்றும் பாடம்

3 மஹோதரன் என்பது வடதேசபாடம் 68-வது அத்யாய
ஹரன் அஹரன் என்பவர்களுக்கு ஸந்ததி சொல்லியிருக்கிறது
தரனுக்கு ஸந்ததி சொல்லவில்லை

மற்றவர்களின் பெயா பிரவித்தமாக இல்லை

மற்ற தானவாகளென்று சொல்லப்பட்டவர்கள் தேவர்களுக்
ஸ்திராய சந்திரர்கள் வேறு, அஸ்திராயரேஷ்டர்களுக்கா
ஸ்திராயசந்திரர்கள் வேறு என்று சொல்லப்பட்டனா மஹா
ராவே! * * * * * ஏகாக்கூன, வீர
ய மருதபன், பரமபன், நரஹன், வாதாபி, சதருதபன், ந
ஸ்திராயரேஷ்டனாகிய சடன், கவிஷ்டன், வனாயு, தீராககஜிஹ்வன்
று பதினமரும் தானவாகளின் வம்சத்தகருக காரணமாகிய
வினபுதரர்களே பாரதரே! அவர்களுடைய புதரர்களையும்
தரர்களையும் எண்ணுதல் முடியாது ஹிமஹிகையென்பவள்,
ந், சந்திராக்கமாததன், ஸ்சந்திரன், சந்திரஹாததா,
பிரபரமாததன் என்ற புதரர்களைப்பெற்றான்

குருரையான குரோதையினுடைய குருரமான ஸ்வபாவ
ளபுதரர்களும் பெளதரர்களும் எண்ணிலாதவர்கள் அவர்கள்
டிய செய்கையுள்ளவர்களும் சதருககளை அழிககிறவர்களு
ய குரோதவசர்கள் என்று பெயருள்ள ஒரு கூட்டமாயிருந
கள் விசூரன், பலன், வீரன், வருதரர்ஸ்தரன் என்ற
ராகு அஸ்திராயரேஷ்டர்கள் தனையுவின புதரர்கள்

யமனைப்போன்றவர்களும் ஹிமலிககிறவர்களும் அஸ்திரா
களு பெரியவீரர்களென்று பெயாபெற்றவர்களும் எதிரிகளைத்
ப்படுத்திகிறவர்களுமாகிய விநாசனன், குரோதன், குரோத
தா, குரோதசதரு இவர்களும் காலகேயர்களென்று பெயா
ற்ற இன்னும் சிலரும் காலையினுடைய கியாதிபெற்ற புதரர்கள்
குமஹரிஷியின் புதரரான சுகராசாரியா அஸ்திராயர்களுக்குப்
ராஹிதராக இருந்தார தேஜுவில் ஸ்திராயனைப்போன்றவாக
பிரமமலோகத்துக்குப் போகத்தக்கவர்களுமாகிய தவஷ்டா
அவனுக்குப்பின் அதரியும், மற்றிருவர்களான ரௌதரனும்,
புமாகிய இந்த நாலு புரோஹிதர்களும் சுகராசாரியரின் புத
ரென்று பிரவிததர்கள்

இவ்வாறு பராகிரமசாலிகளான தேவாஸ்திராயர்களின் வம்
தபத்தியை நான் புராணத்திற் கேட்டிருந்தபடி உமக்குச்
னனென ராஜாவே! இவர்களுடைய ஸந்ததியை முழுதும்
ணமுடியாது அதைச்சோந்த உட்பிரிவும் அளவில்லாதது.
கூத்யன், அரிஷ்டநேமி, கருடன், அருணன், ஆருணி, வாருணி
ர்கள் வினதையின் புத்திரர்களாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற

சேஷன், அநந்தன், வாஸுகி, தக்ஷன், கூமன், குலிகன்
ர்கள் கதருவின் புத்திரர்களென்று சொல்லப்பட்டவர்கள்.

ராஜாவே! பீமஸேனன், உகரஸேனன், ஸுபாணன், வருண் கோபதி, திருதராஷ்டிரன், ஸூர்யவாசசன், ஸத்தியவா அரக்கபாணன், பெபாபெற்ற பிரயுதன், பீமன், பிரலித்த எல்லாதெரிந்தவனும ஜிதேந்திரியனுமாகிய சிதராதன், சிரஸ், பாஜனயன், கலி, நாரதன்என்ற இந்தத் தேவகந்தாவ முனியென்பவளுக்குப் பிள்ளைகளாகச் சொல்லப்பட்டனர். பீரோ! இதன்மேல், இன்னும் அநேக வம்சங்களை உமக்குச் செவன அனவதையை, மனு, வம்சை, அஸுரை, மராக்கணப்பிரி அருபை, சுபகை, பாவி இந்தப்பெண்களைப் பிராதை யென்ப பெற்றாள் விதிதன், பூணன், பாஹிஸ, பெரியகோத்திய பூரணயுஸ், பிரமமசாரி, ரதிகுணன், ஸுபாணன், விஸ்வாவ பாணு, ஸுசந்திரன், இந்தத் தேவகந்தாவாகள் பராதை புத்திராகளென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர்

நல்ல லக்ஷணங்களோடுகூடிய பிரலித்தமாகச் சொல் போகிற அபஸ்ரஸுகளின் வம்சத்தைச் சுபமான ஸுபகா யானவன் முன்னே தேவரிஷிக்ருப்பெற்றாள் அவளிடத் அலம்புஷை, மிஸ்ரகேசி, விதயுதபாணை, திலோத்தமை, அரு ரக்ஷிதை, ரம்பை, மனோரமை, கேசினி, சுபாஹு, ஸுர ஸுரஜை, ஸுபரிஜை இந்த அபஸ்ரஸுகள் உண்டானா அதிபாஹு, பெபாபெற்ற ஹாஹா, ஹூஹூ, துமபுரு, இ நான்கு கந்தாவாஸரேஷ்டர்களும் ஸுபகையின்புத்திரர்கள் அ தமும் பிராமணர்களும் பசுக்களும் கந்தாவாகளும் அபஸ்ர ள்களும் கபிலையின்புத்திரர்கள் எனப்பது பூரவக்ஷஸரித்திரத் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது இவ்விதமாக எல்லாப்பிராணிக ளுன்னத்தைப்பற்றியும் உமக்கு நான் சொன்னேன் கந்தாவா அபஸ்ரஸுகள், நாகர்கள், கருடர்கள், ருத்திரர்கள், தேவா கோக்கள், சிறப்புற்றவர்களும் புண்ணிகாமங்கள் செய்பவா மாகிய பிராமணர்கள் ஆகிய எல்லாருடைய உத்பத்தியையும் யாக நிரணயித்துச் சொன்னேன் இஃது ஆயுளையும் புண்ணி தையும் பாககியத்தையும்கொடுப்பது, கேட்பதற்கு ஸுகமான அஸுயையினி எப்போதும் கேட்கவும் கேட்பிக்கவும் வேக யது இந்த மஹாதமாகளுடைய வம்சத்தைப் பிராமண னிதானத்திலும் தேவதாஸன்னிதானத்திலும் நியமித்துப் எவன்படிப்பானோ அவன் பூணமான ஸந்திலாபத்தை கோத்தியையும் இறந்தபின் மேலான லோகத்தையும் அடைவா

அறுபத்தேழாவது அததியாயம்,
ஸமபவபாவம். (தொடர்ச்சி)

பிரமமாவின் மனத்திலிருந்து பிறந்த புத்திரர்களாகிய ஆறு
ரிஷிகளையும் தெரியுமே மிகுந்த தேஜஸுள்ள ருத்திர
புத்திரா பதினொருவரென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்
மிகுந்தவயாதா, ஸாப்பா, பெரிய கோத்தியுள்ள நிருநதி,
ஜகபாத, அஹிராபபுத்தனியா, வீரராகியுபிதிகி, தஹனா, ஈஸ
பெரியதேஜஸுள்ள கபாலி, ஸதாணு, மஹிமையுள்ளவரா
பகா ஆகிய இவர்கள் பதினொருருத்திராகுளென்று சொல்லப
ருக்கின்றனா மிகுந்த மஹிமையுள்ள மர்சி, அங்கிரஸ,
ரி, புலஸதயா, புலஹா, க்ரது என்ற இந்த ஆறுமஹரிஷிகளும்
மாவின் புத்திரர்கள் உறுதியான தபஸுள்ளவர்களும்,
லாலோகத்திலும் பெயாபெற்றவர்களாகிய பருஹஸபதி,
கதியா, ஸமவாததா என்ற மூவரும் அங்கிரஸின் புத்திரர்கள்
ராவே! அததிரியினுடைய புத்திரர்கள் அநேகாகுளென்று
ல்லப்படுகின்றனா அவர்களுள்ளொரும வேதவித்துக்களும்
ததில் வித்திபெற்றவர்களும் அடங்கின மனமுள்ளவர்களு
ய மஹரிஷிகள் மனுஷ்யஸுரேஷ்டரே! ராக்ஷஸர்களும் வான
ளும் 1 கின்னரர்களும் யக்ஷர்களும் சிறந்தஞானமுள்ள அரதப
ஸதயருடைய புத்திரர்கள் ராஜாவே! சரபங்களும், விரிம
களும் 2 கிம்புருஷர்களும் புலிகளும் கரடிகளும் ஓராயகளும்
ருடைய ஸந்ததிகளாகச் சொல்லப்படுகின்றன கரது என்பவ
கு ஸ்வாயனோடுகூட ஸஞ்சரிககிறவர்களும் ஸதயத்தையும்
ததையுமே முக்கியமாகக் கொண்டவர்களுமென்று மூன்று
கத்திலும் பெயாபெற்ற அவரைப்போன்ற வாலகிலயா
னனும் புத்திரர்கள் உண்டாயினா

ராஜாவே! சாந்தமான மனமுள்ளவரும் மிகச்சிறந்த தவமுள்ள
மாகிய தக்ஷரென்னும் மஹிமைபொருந்திய ரிஷி பிரமமாவின்
கைக்கடடைவிரலினின நுமபிறந்தார மஹாதமாவான தக்ஷரு
யபாரியை பிரமமாவின் இடக்கைக் கட்டடைவிரலினின நுமபிறந
அவனிடம் அந்தத் தக்ஷரென்னும் ரிஷி ஐம்பது பெண்களைப்
றறா அழகான தேகமுள்ளவர்களும் கமலம்போன்ற சுணக்கோ
டயவர்களாகிய அரதப்பெண்கள் அனைவரையும் தக்ஷரென

1- ருத்திராமுகமும் மர்சிதஉடம்பும் உடையவர்கள்

2 மனுஷ்யமுகமும் ருத்திரைஉடம்பும் உடையவர்கள்

னும பிரஜாபதியானவா புத்திரனிலலாமையால் ¹ புத்திரிகளாக வைத்துக்கொண்டாரா ராஜாவே! அவர் தாமதேவகுப பததுப பெண்களையும் சந்திரனுக்கு இருபத்தேழு பெண்களையும் கசியபருக்குப பதினமூன்று பெண்களையும் தேவிவாஹக கிரமமாகக் கன்னிகாதானஞ்செய்தாரா தாமதேவயின் பத்தினிகளுடைய பெயர்களைச் சொல்லுகிறேன், கோததி, லக்ஷ்மி, ² திருதி, ³ மேதை, ⁴ புஷ்டி, ⁵ சிரத்தை, ⁶ கிரி, ⁷ புத்தி, ⁸ லஜை, ⁹ மதி இந்நதகருணைகளின் அதிஷ்டானத்தைகளாகிய பத்துக்கன்னிகைகளும் தாமதேவதையின் பத்தினிகளான இவர்களுையே தாமததுக்கு மாராகமென்று பிரஹ்மபுத்தியிருக்கிறார் சந்திரனுடைய பத்தினிகள் இருபத்தேழு பேர்களும் உலகத்தில் பிரலித்தமானவர்கள் காலத்தைத் தவிரவிபபதற்குப் பிரலித்ததவர்களும் பிரலித்தமான தவருவர்களும்மாகிய சந்திரனமனைவியரெல்லாரும் உலகநடைநடத்துவதனால் ¹⁰ நகத்திரிகளென்ற பெயர்பெற்றவர்களாகிய தாமதேவதை பிரமமாவின்னுடைய புத்திரா தக்ஷஜாபதியும் பிரமமாவின்னுடைய புத்திரரே அஷ்டவஸுந்ரும தாமதேவதையின் புத்திரர்கள் அவர்களின் விவரத்தைப் பரிசு சொல்வேன் தான், தருவன், ஸோமன், அஹஸ், அநிலன், அநலன், பரத்யுஷன், பரபாஸன் ஆகிய இவர்கள் அஷ்டவஸுந்ருமென்று சொல்லப்படுகின்றனர் தான், தாமதையின்னுடைய புத்திரன் தருவன் ¹¹ பிரமமவித்தியின்னுடைய புத்திரன் ஸோமன்ஸவீனியின் புத்திரன் அநலன் சுவாஸையின் புத்திரன் அஹஸ் என்பவன் ரத்தையின் புத்திரன் அநிலன் சாண்டிலி புத்திரன் பரத்யுஷனும் பரபாஸனும் பரபாதையின் புத்திரன் என்று சொல்லப்படுகின்றனர்

தரவிணனும ஹுதஹ்வயவஹனும தானுடைய புத்திராவை தண்டியன், சிரமன், சாந்தன், முனி இவர்கள் ஆபனுடைய புத்திரர்கள் உலகங்களை நடத்துகின்ற பகவானாகிய காலபுருஷன் வனுடைய புத்திரன் ஸோமனுடைய புத்திரன் வாசசஸன் என்பவன்

1 எதப்பெண்ணின் ஜயேஷ்ட புத்திரனைத் தான் எடுத்துக் கொள்வதாகப் பிரதா கவியாணஞ்செய்யும்போதே¹ ஏற்படுத்திக்கொள்ளுஞ் சுவருக்குப் புத்திரிகை என்று பெயர்

2 திருபதி 3 ஸ்திரபுத்தி 4 தேகபலம் 5 நம்பிக்கை 6 செயல் 7 நிச்சயம் 8 வெட்கம், 9 விவேகம் 10 அழிவிலலாதவை 11 தக்ஷ தேசபாடம்.

ஹேதான எல்லாரும் தேஜஸுள்ளவர்களாவது சிசிரன், ணன், ரமணன இவர்கள் மனோஹரையின் புதராகள் ஜயோதி, ர, சாரதன், முனி இவர்கள் அஹ்லவின் புதராகள் சரவணத் திறநத் ஸ்ரீமானாகிய குமாரககடவுள் அகனியென்று சொல்லப் பட்ட அந்லனுடைய புதர சாகன், விராகன், நைகமேயன் இவா அவருக்குப்பின் திறநதவர்கள் கருத்திகாதேவி¹ எடுத்த தத்தனால அவா காரத்திகேயரென்றும் சொல்லப்படுகிறா யென்பவள் அநிலனுடைய பாராயை, அவளிடம் அவனுக்கு றஜவனும் அவஜ்ஞாதந்தியுமாகிய இரண்டு புதராகள் திறந கள் தேவலா என்று பெயருள்ளரிஷியைப் பரதபூஷனுடைய ரென்று அறிகின்றனா தேவலருக்குப் பொறுமையுள்ளவா ம ஞானவானகளுமாகிய இரண்டு புதராகள் இருந்தாராகள் ஹஸபதியின் ஸஹோதரியும் பிரமமஜ்ஞானமுள்ளவளுமாகிய கலிதகையெனனும் திறநதபெண் உலகமென்கும் தடையின் சஞ்சரித்தாள் அவள் வஸுக்களில் எட்டாமவனாகிய பரபாஸ டய பாராயை, சிற்பவிஷயத்தில் பிரமமாவும் அனேகஆயிரம் தொழில்களைச் செய்கிறவனும் தேவர்களுக்குத் தச்சனும் ாபபூஷணங்களைபும் செய்பவனும் சிற்பிகளுக்கெல்லாம் ரா மாகிய திறநதமஹிமையுள்ள விஸ்வகாமா அவளிடம் ஜனித் ர அவன் தேவர்களுக்கு ஆகாயத்திறசெல்லும் விமானம் ச செய்தான். அம்மஹாத்மாவின் சிலபத்தை மனிதர்களும் ஸ்ரீகனின்றனா அழிவில்லாத அநத விஸ்வகாமாவை எப தும் பூஜையுஞ் செய்கின்றனா

எல்லா லோகங்களுக்கும் ஸுகத்தைச்செய்கிற பகவானான தேவதை மனுஷ்ய சரீரத்துடன் பிரமமாவின் வலஸ்தனத் ப பிளந்துகொண்டு வெளிப்பட்டார அவருக்கு எல்லாப் ணிகளுடைய மனத்தையும் தவருகின்றவரும், தேஜஸினால் கங்களைத் தாங்குகின்றவருமாகிய சமன், காமன், ஹாஷன் ற மூன்று திறநதபுதராகள் திறநதாராகள் காமனுடைய பார ¹ ரதி, சமனுடைய பாராயை ² பிராபதி, ஹாஷனுடைய பார ³ நநதை அவர்களைப்பற்றியே உலகங்கள் நிலைபெறுகின்றன ஸரேஷ்டரே! மரீசியின் புதர கஸயபா கஸயபருக்குத் தே னும், அஸுரர்களும் திறநதாராகள் அவாதாம லோகங்களுக் உதப்பதிகாரணம் விஸ்வகாமாவின் பெண் ஸ்வாயனுடைய யையானா அநதமஹானுபாவை பெண்குதிரை வடிவப்பெடுத்த கொண்டு ஆகாசத்தில் அஸவினி தேவர்களிருவரையும் பெற

¹ ரதி = சுகம், ² பிராபதி = கிடைத்தல் ³ நநதா = குறைவினமை.

ஸ்ரீ அரச்சே! அதிகியினபுதராகள சுகரன்முதலான ப
ரணடுபோகளதாம் அவாகளுள கடைசியிறபிறதவா விஷ
அவா லோகங்களுக்கு ஆதாரமாக இருக்கிறா இப்படி 1 கே
களின்வகை முப்பத்துமூன்று அவாகளுடைய உமசங்களை
பக்தகங்களையும் குலங்களையும் கணங்களையும் நான உம
சொலவேன் நுதராகளுக்கும் ஸாதயாகளுக்கும் மருததுக்
கும் கிருஷ்ணபக்தும் சுகரனையும் விஸுவேதேவர்களையும் வ
களைச் சோதனவாகளாக அறியவேண்டும் வினதையின் ப
களும சிறந்த பல்முள்ளவாகளுமாகிய அருணன் கருடன
ரும் பருஹஸ்பதிபகவானும் ஆதித்யாகளிலேயே சோதன
ணப்படுகின்றனா 2 அஸுவினீ தேவர்களையும் ஓஷதிகளெல்ல
றையும் 3 பசுகளையும் பக்தகண்மென்று அறியும் ராஜா
இந்தத்தேவகணங்களை வரிசையாக உமகருசு சொன்னேன்
தன் இவர்களைச் சொலவதினால் எல்லாப் பாபங்களிலிரு
விடுபடுகிறான்

பகவானாகிய பிருகும்ஹரிஷி, பிரமமாவின் ஹருதயத்
பிளந்துகொண்டு வெளிப்பட்டவா கவியும் 4 கவியினபுத்
நலகரஹங்களில் ஒருவருமாகிய சுகரா பிருகுவினபுதரா
மூன்று லோகங்களும் ஜீவிப்பதற்காக மழை மழையின்மை
பயமினமை இவைகளைச் செய்யும்படி பிரமமாவினால் ஏற்படு
பட்டு உலகத்தைச் சுறுகிறா யோகத்தில் ஆசாரியரும் சி
ஞானமுள்ளவரும் கூாமையான புத்தியுள்ளவரும் இந்திரிய
ஜீவிததவரும் உறுதியான வ்ரதமுள்ளவருமாகிய சுகராச
அஸுராகளுக்கும் 4 தேவாகளுக்கும் குருவாயிருந்தாரா அ
பிருகுபுதராரான சுகரா பிரமமாவினால் உலகத்தின் லாபத்தி
கேழ்மகதிறகுமாக நியமிகப்பட்டபோது, பருகு, ஜவல்
தபஸுள்ளவரும் தாமதத்திலேயே சித்தமுள்ளவரும் புகழ்
வருமாகிய சயவனரென்று பெயருள்ள மற்றொரு சிறந்தபுத்
உணடுபண்ணினா பரதவமசீத்தில் பிறந்தவரே! அவா தம்
ரைப் புலோமாவென்னும் ராக்ஷஸனிடமிருந்து விடுவிப்பதற்
கோபத்தினால் காப்பத்திலிருந்து வெளிவந்தவா ஆருஷி
பெயருள்ள மனுஷின்பெண், சிறந்தஞானமுள்ள அந்த ச
ருடைய பதனி அவளிடத்தில் பெரும்புகழுள்ளவரும்

1 வஸுக்கள் 8, ருதராகள் 11, ஆதிதயாகள் 12, பிரஜாபதி,
2 நாலுகாலுள்ளவை [காரண 2 ஆ
3 பரந்தஞானமிருந்ததனால் பிருகுவுக்கும் கவியென்றுபெயர்,
4 பருஹஸ்பதிபுதரானாகிய கசனுக்கு விதயோபதேசஞ் செய்த
தேவகுருவானா

தேஜஸுள்ளவரும் மிருத்சக்தியுள்ளவரும் சிறுபிராயத்திலே குணங்கள் நிரம்பியவருமாகிய ஒளாவா தொடையைப்பிளந்துண்டு பிறந்தாரா, ஒளாவருடைய புதரா ரிசீகா ரிசீகருக்கு கனி பிறந்தாரா மஹாதமாவாகிய ஜமதகனிகு நானகுபுத்திருந்தனா இராமா அவர்களுக்கெல்லாம் கடைசியாகவுமுமுதமயான குணங்களுள்ளவராகவு மிருந்தாரா அவா எல்லா திரங்களிலும் நிபுணா, சூத்தரியர்களை அழித்தவா, ஜிதேநாரா ஒளாவருக்கு ஜமதகநிமுதலான நூறுபுதரங்கள் இருந்தன அவர்களுக்கு அனேகம் ஆயிரம்புதரங்கள் உண்டானாரா அவர்கள் பூமியில் மிகுதியாக ஆனார்கள்

பிரமமாவுக்கு வேற்றிண்டு புதரங்களிருந்தார்கள் அவாத்தில் 1 லக்ஷணமென்பது இருக்கின்றது அவர்கள் உலகில தாதா விதாதாவென்று சொல்லப்பட்டவர்கள், மனுஷியன இருப்பவர்கள் தாமரைமலரை இருப்பிடமாகவுடையவர்களையான 2 லக்ஷமிதேவி அவர்களுடைய ஸஹோதரி, சக்தியில் ஸஞ்சரிகின்ற 3 குதிரைகள் அந்த லக்ஷமியினுடைய கதிலுண்டான ஸந்ததிகள் 4 வருணனுடைய பாரபையாகிய ஷ்டாதேவியானவள் சுக்ரனிடத்திலிருந்து ஜனித்தாள். இவ்வளவு அவருடையபுதரனாகவும் தேவர்களை மகிழ்விக்கும் வரையே அவருடைய புதரியாகவும் அழியும் ஜனங்கள் தது ஒருவரைப்பொருவா பக்தித்ததினால் அந்தஸுரையினிடமுலாபபிராணிகளையும் அழிக்கும்படியான அதாமனென்னும்புத பிறந்தான் அந்த அதாமனுக்கு நிருநுதி பாரையே அவருக்கு பிறந்ததினால் ராக்ஷஸர்களுக்கு நெருநுதர்கள் என்றுபெயர்த்த நிருநுதிக்குக் கொடியவர்களும் எப்போதும் பாபஞ்செயலேயே எண்ணமுடையவர்களுமாகிய பயன், மஹாபயன், எல்லாபிராணிகளையும்ழிக்கும் மருதயு ஆகிய மூன்றுபுதரங்களிருந்தன மருதயு எல்லாவற்றையும் அழிக்கிறவனதலால் அவருப் பாரபையுமில்லை, புதரனுமில்லை

1 உலகத்தின் இயல்பு.

2 வஸ்துக்களில் மனத்தைக் கவராதக்க சோபை இவகே லக்ஷமி எனப்படுவது

3 ஆகாயத்தில் பிரகாசிக்கின்ற ஸூரியகிரணங்கள் முதலியவற் குதிரைகளென்றது லக்ஷமியென்பதைப் பிரமமாஎன்றும், குதிரைப்பதைப், பிதிரைகள் முதலானவா என்றும் பழையஉரை கூறுகிறது

4 வருணனுடைய பாரபையான ஜயேஷ்டாதேவியானவள் அவனுடைய வீரியத்தினால் பலனென்னும் புதரனையும் ஸுரையென்னும் ணனையும் பெற்றாள் என்பது பழையஉரை

தாமராதேவியானவள் காகி, சேனி, பாவி, தருதராஷ்
சுகி ஆகிய லோக பரவித்தமான் இந்தப்பெண்களையும் பெற்
ராஜாவே! காகியென்பவள் கோட்டான்களையும், சேனியென்ப
பருந்துகளையும், பாவியென்பவள் கள்ளிககாகைகளையும் ச
களையும், சுபமான தருதராஷ்டரியென்பவள் எல்லா ஹமஸந
யும் 1 கலஹமஸன்களையும் சகரவாகனங்களையும் உண்டாகி
கோத்தியுள்ளவளும் நல்ல குணங்களும் நல்லலக்ஷணங்
நிரம்பினவளுமாகிய சுகியென்பவள் கிளிகளையே பெற்றனள்.

அதன்பின், குரோதவச்சென்பவள் 2 கோபதேவ
னிமிருநது மருகி, மருகமநதை, ஹரி, பதரமனஸ, மா
சாராததூலி, ஸவேதை, ஸூரபி, எல்லாலக்ஷணங்களும் பெ
திய ஸூரஸை ஆகிய ஒன்பதுபெண்களைப்பெற்றாள் ராஜஸ
டரே! மிருகங்களெல்லாம் மருகியின் ஸ்ரத்திகள் கரடி
பெரிய கவரிமானகளும் மிருகமநதையின் ஸ்ரத்திகள் 3
மனஸ என்பவள் ஐராவதமென்னும் யானையை ஸ்ரத்திய
பெற்றாள் தேவர்களினயானையாகிய ஐராவதமென்னும்
கஜம் அவளஸ்ரத்தி பலசாலிகளாகிய குரங்குகளும் கருங்
குளும் கோலாங்குலங்களும் ஹரியின் ஸ்ரத்திகளென்று
லுகின்றனா சாராததூலியென்பவள் அநேகங்களான விரி
களையும் புலிகளையும் வேங்கைகளையும் இன்னும் மிருத பலமு
வையான எல்லாவற்றையும் பெற்றாள் இதில் ஸ்ரதேகம்
ராஜாவே! மாதங்கியென்பவள் யானைகளை ஸ்ரத்திகளாகப்
பெற்றாள் ஸவேதையென்பவள் வேகமாகச்சொல்லத்தக்க ஸ
மென்றுபெயருள்ள திககஜத்தைப்பெற்றாள்

பாரதரே! ராஜாவே! உமக்கு ஸூகமுண்டாகட்டும் ஸூரப்
பவளரோஹிணி, கோத்திபெற்றகநதாவி, விமலை, அநலை எனகிற
களைப்பெற்றாள் ரோஹினியிடம் பசுக்கள் பிறந்தன குதின்
கநதாவியின் ஸ்ரத்திகள் இரையென்பவளுக்குத் தாமரைப்பு
போன்ற கண்களையுடைய மூன்றுகன்னிகைகள் பிறந்தார்கள
களிடமிருந்து பூவாமறகாயகிறமரங்களும் மறமரங்களும்
களும் பிறந்தன லதையென்றும் ருஹையென்றும் இரண்டி
கள்தாம் பிரவித்தமாகச்சொல்லப்படடிருக்கின்றனா அவ

1 காரணனங்கள்

2 'பிரமமாவினிடமிருந்து' எனபது தக்ஷிணதேசத்துப் பாட்டு

3 பதரமனஸ என்பது மனத்தில் எப்போதும் ஜலமுள்ளதேவ
குப் பெயராதவின, ஐராவதம் அவளஸ்ரத்தி என்பபட்டது

4 இதற்குத் தமிழில் கோளியென்று பெயர்

நம் மேற்கொள்ள கொடி செடிவாகக்கொடுக்கெல்லாம் உரிய
புஷ்பங்களிலலாமலே காயகருமங்களெல்லாமலதையென
டைய ஸந்ததிகளென்று அறியத்தக்கவை அவற்றைத்தாம்
பதிகளென்று சொல்லுகின்றனா புஷ்பிததுப்பலிக்கின்ற
களை நுழையென்பவனுடைய ஸந்ததியென்று அறிகின்ற
புதாகளும் மரங்களும் தோலில் பலமுள்ள மூங்கிலமுதலிய
ரதிகளும் கொடிகளும் நுழையினுடைய ஸந்ததிகள் 1 அவா
நவரோமம் வம்சம் முடிந்தபோகின்றது அந்நிலையென்பவள்
பலன்களென்று சொல்லப்பட்ட உருண்டைவடிவான பழங்
கள எழுவுருக்கைகளைப் பெற்றாள் 2 சுகியென்பவள் அந்நிலை
பெண ஸ்ராவஸ்யின்புத்தரன் கங்கன் அருண்ணுடைய
நயயாகிய சேனி பராகரமமுள்ளவர்களும் மிகுந்தபலமுள்ள
நாமாகிய ஸம்பாதியையும் ஜடாயுவையும் பெற்றாள் ஸ்ராவஸ
களைபும் கதரு 3 பன்னகங்களைபும் ஸந்ததிகளாகப்பெற
வினதைக்குக கருடன் அருண்ன என்று இரண்டுபுதரா
பிரஸித்திபெற்றவர்கள் அரசரே! புத்திமான்களிற சிறந்
3 இவ்வாறு 1 எல்லாமுகப்பொருள்களுடைய உதபத்தி
பும நான் தெளிவாகச்சொன்னேன். இதைக்கேட்ட புருஷன்
ததினினு முழுதும் நீங்குவான், ஸாவஜனனுமாவான்,
வான் ஸ்கந்ததையும் பெறுவான்” என்று சொல்லினா

அறுபத்தேட்டாவது அத்தியாயம்

ஸம்ப்ரவபாவம். (தேடர்ச்சி)

ஜனமேஜயா, “பகவானே! தேவர்கள், அஸ்ரர்கள், கந்தா
கள், நாகங்கள், ராக்ஷஸர்கள், வரிமம்ங்கள், புலிகள், மிருகங்கள்,
ன்கங்கள், பக்ஷிகள், மற்றமுள்ள பிராணிகள், மனிதர்களில்
ராதமாக்களானவர்கள் ஆகிய இவர்களுடைய ஜனனத்தை நான்
ரமாகக் கேட்கவிரும்புகிறேன் இந்தப்பிராணிகளின் பிறப்பை

1 முன்னுக்கனனிகைகள் என்று சொல்லப்பட்டவர்களில் மூன்றாமவ
குத தனித்து ஸந்ததியில்லாமையால் பெயாகுறவில்லை

2 இவள் வேறுபுருக்கவேண்டுமெ

3 ஸாப்பங்களின் ஜாதிபேதம்

4 இதில் ஸ்ரூஷாமகாரணங்களைச் சொன்னதனால் ஸ்தூலிகாரணங்
வேறு சொல்லப்பட்டாலும் விரோதமில்லை

பும செய்கையையும் வரிசையாகக்கேடக விரும்புகிறேன்” கேடக, வைசம்பாயனா சொல்லத்தொடங்கினான்

“வேந்தரே! தேவர்களிலும் அஸுரர்களிலும் எவர்கள் மயர்களிடம் முதலில் ஜனித்தனாகளோ அவர்களை யெல்லாம் உமக்குச்சொல்வேன் விபரசித்தியென்று பெயாபெற்ற அஸ்ரேஷ்டனிருந்தானல்லவா? அவன் ஜராஸந்தனென்று பெற்ற ராஜாவானான் ராஜாவே! திதியின்புத்தான ஹிரணயவென்று சொன்னேனே, அவன் மானிடலோகத்தில் சிசுனென்ற ராஜாவாகப்பிறந்தான் பரஹ்லாதனுக்குத் தம்பியஸம்ஹ்லாதனென்பவன் சல்லியுனென்றுபெயருள்ள வாஹீகனாகப்பிறந்தான் பிரஹ்லாதனுடைய கடைசித்தம்பியாகிய ரமமுள்ள அநுஹ்லாதனென்று சொல்லப்பட்டவன், தருஷ்டவென்று பெயாபெற்ற ராஜாவாகப் பிறந்தான் அரசரே! யென்ற திதியின்புத்தானைச் சொன்னேனே, அவன் பூமியிலுனென்று பெயருள்ள ராஜாவானான் அஸுரர்களுள் பெற்ற பாஷ்கலனென்பவன் பகதத்தெனென்று கயாதி ராஜாவானான் அரசரே! அயசிரனும் அஸுவசிரனும், பரசாலியான அயசங்குவும், ககனமூர்த்தாவும், வேகவானும் வீரர்களான இவ்வைந்து அஸுரஸ்ரேஷ்டர்களும் கேகயகுடில் மஹாதமாகளாகிய ராஜஸ்ரேஷ்டர்களாகப் பிறந்தார்கள் அவர்களைத் தவிர வேறுகிய பராகரமசாலியான கேனென்பவன், அமிதௌஜஸு என்று பெயாபெற்ற கொடியகையுள்ள ராஜாவாக ஜனித்தான் ஸவாப்பானுவென்று சொல்லப்பட்ட மிருத ஜஸவாயமுள்ள அஸுரஸ்ரேஷ்டன் உகரனென்று பெயாபெற்ற உகரமான் செய்கையுள்ள ராஜாவாகப் பிறந்தான் அஸுவனென்று சொல்லப்பட்ட மிருத ஜஸமுள்ள அஸுரஸ்ரேஷ்டனிருந்தானன்றோ? அவன் பெரியமுள்ள தோலவியடையாத அசோகனென்னும் ராஜாவாகப் பிறந்தான் ராஜாவே! அவனுக்குத்தம்பி அஸுவபதியென்று சொன்னன்றோ? அந்த அஸுரன் புருஷஸ்ரேஷ்டனாகிய ஹராயனென்னும் ராஜாவாக ஜனித்தான் விருஷ்பாவாவென்று சொல்லப்பட்ட ஜசுவாயமுள்ள அஸுரராஜன் பூமியில் தீரக்கப் பென்று சொல்லப்பட்ட அரசனாகப் பிறந்தான் மன்னரே! ஷ்பாவாவின தம்பியாகிய அஜகனென்பவன் ஸாலவனென்று பெயருள்ள ராஜாவாகப் பூமியிற்பிறந்தான், அஸுவகீவனென்று சொல்லப்பட்ட அஸுரஸ்ரேஷ்டன் பூமியில் ரோசமானனென்று சொல்லப்பட்ட ராஜாவாகப் பிறந்தான் அரசரே! மதிய

மகோத்தியுள்ளவனுமாகிய ஸ்கந்தமென்று சொல்லப்பட்ட
 ஸ்ரீமதியில் பருஹதாதென்று பெயர்பெற்ற ராஜாவாகப்
 பிறந்தான். துஷ்டனென்று கயாதிபெற்ற அஸுரோத
 ஸ்ரீமதியின் தவனென்ற கயாதிபெற்ற ராஜாவாகப் பிறந்தான்.
 அஸுரர்களுள் பரிதாபிற் சிறந்தவனாகிய இஷ்டபாத என
 ஸ்ரீமதியில் பராகரமத்திற புகழ்பெற்ற நகனஜித எனனும
 வாகப் பிறந்தான். ஏகசக்தரென்று கயாதிபெற்ற அஸுர
 ஷ்டன் ஸ்ரீமதியில் பிரதிவிந்தியெனென்ற பெயரோடு புகழ்பெற்றி
 ஸ்ரீமதியின் வித்தரமானபுத்தனென்று செய்வனும் திதியின் புத்தரனுமான
 பாக்ஷென்னும் அஸுரராஜன் ஸ்ரீமதியில் சித்தராமாவென்று
 பெற்ற ராஜாவாகப் பிறந்தான். சதருக்ஷைப்பீடிகிற வீர
 பஹுரென்னும் அஸுரோததமனிந்ரந்தானல்லவா? அவன்
 பஹுவென்று பெயர்பெற்ற ஸ்ரீமானுன் அரசனாகப் பிறந்
 பெரிய பராகரமசாலியும் எதிரிகள பக்தத்தை ஒழிப்
 வமாகிய அஹுரென்னபவன் ஸ்ரீமதியில் பஹுலீகென்னென்று பெயர்
 பெற்ற ராஜாவாகப் பிறந்தான். சந்திரனபோன்ற முகமுள்ள
 திரென்னும் அஸுரோததமன் முஞ்சகேசென்னென்று கயாதி
 ஸ்ரீமானுன் அரசனாகப் பிறந்தான். புத்தத்தில தோலவி
 யாதவனும் சிறந்த புத்தியுள்ளவனுமாகிய நிகுமபென்னெனும்
 ஸ்ரீமதியில் தேவாதிபென்னென்று சொல்லப்பட்ட ராஜ
 ஷ்டனாகப் பிறந்தான். அந்த அஸுரர்களில் சரபென்னெனும்
 ஸ்ரீமதியில் ராஜரிஷியாகிய பெளரவென்னென்று பெயருள்ள ரா
 வாகப் பிறந்தான். ராஜாவே! சிறந்தபராகரமமுள்ள ஸ்ரீமா
 நகுபதென்னெனும் அஸுரோததமன் ஸ்ரீமதியில் ஸுபாஸாவ
 ஸ்ரீமதியின் பெயர்பெற்ற ராஜாவாகப் பிறந்தான் வேந்தரே! கபட்
 ஸ்ரீமதியின் அஸுரோததமன் பெளரவமலைக்கொப்பான பாவ
 ஸ்ரீமதியின் சொல்லப்பட்ட ராஜரிஷியாகப் பூமிபிற்பிறந்தான்
 அஸுரர்களுள் இரண்டாமவனான சலபன், பஹுலாத
 ஸ்ரீமதியின் பஹுலீக தேசத்தரசனாகப் பிறந்தான் சந்திரென்ன
 அஸுரோததமன் சந்திரனபோன்றவனான சந்திரவாமா
 ஸ்ரீமதியின் பெயர்பெற்ற காமபோஜதேசத்து ராஜாவாகப் பிறந்தான்
 ஸ்ரீமதியின் பெயர்பெற்ற அஸுரோததமன் ரிஷிகென்னென்று
 ஸ்ரீமதியின் ராஜரிஷியாகிய ராஜோததனாகப் பிறந்தான் ராஜ
 ஷ்டரே! மிருதபென்னென்று பெயர்பெற்ற அஸுரோததமன்
 பச்சிமானுபகென்னென்ற ராஜாவென்று அறியும் மிருத
 கரமமுள்ள கவிஷ்டென்னென்று பெயர்பெற்ற அஸுரராஜன்
 ஸ்ரீமதியின் கயாதிபுள்ள ராஜாவாகப் பூமியில் ஜனித்

தான் மயூரனென்று சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீமானான அஸுரஸுரன் விஸ்வனென்று பெயாபெற்ற ராஜாவாகப் பிறந்தான் பானனென்று சொல்லப்பட்டவனாகிய அவனதம்பி, காலகியென்று சொல்லப்பட்ட அரசனாகப் பூமியிற்பிறந்தான் ஹந்தாவென்று சொல்லப்பட்ட ஸரேஷ்டனான பெரிய அஸுர ராஜரிஷியாகிய சுனகனென்னும் ராஜாவாகப் பிறந்தான் சுந்தரமாதனென்று சொல்லப்பட்ட அஸுரராஜன ஜானகியென்பெயருள்ள ராஜாவாகப் பிறந்தான்

குருவமசததவரே! அரசரே! தோகக்ஜிஹவெனென்று சொல்லப்பட்ட அஸுரஸரேஷ்டனான பூமியில் காசிராஜனென்பெயாபெற்றிருக்கிறான விமஹிகை யென்பவளால் பெறப்பட்டவனும் சுந்திராகமாததன்னுமாகிய அந்தராகு, கராதவென்பெயாபெற்ற ராஜாவாகப் பிறந்தான் தனுபுலின புதராகளவரில் முதலவனும் பராகரமசாலியுமாகிய விசுக்ரனென்னும் அரசன் வஸுமிதர்னென்ற ராஜனென்று நினைக்கப்படுகிறான் ராஜவிசுக்ரனுக்கு அடுத்தவனாகிய அஸுர ஸரேஷ்டனான பாஸுதேசாதிபதியான ராஜாவென்று புகழ்பெற்றிருக்கிறான் வீரனென்பெயருள்ள பலவானாகிய அஸுரோத்தமன பெளண்டரமாதனென்ற ராஜாவாக ஜனித்தான் வேந்தரே! வருதரனென்று பெயாபெற்ற மஹாஸுரனான ராஜரிஷியாகிய மணிமானென்ப ராஜாவாகப் பிறந்தான் வருதரனதம்பியாகிய கரோதஹந்தானும் அஸுரன் பூமியில் தண்டனென்று பெயாபெற்ற ராஜனாகப் பிறந்தான் கரோதவாததன்ன என்னப்பட்ட மஹாஅஸுரன் தண்டதாரனென்று பரவித்தனான ராஜாவாக வருதரனான ராஜஸரேஷ்டரே! (காலேயர்களின்) புதரர்களில் எவரென்பெயர்கள் புலிகஞ்சுமானமான பராகரமமுள்ள அரசர்கள் பிறந்தனர் அந்தக்காலேயபுதரர்கள் எட்டுபெயர்களுள்ள ஷ்டனான அஸுரஸரேஷ்டன மகததேசத்தில் ஜயதஸேனென்னும் ராஜாவாக ஜனித்தான்

அவர்களில் இரண்டாமவன் ஸ்ரீமானாகவும் இரண்டாமவனாகவும் மிருக்கிற அபராஜிதனென்னும் ராஜாவாகப் பிறந்தான் சிறந்த பராகரமமும் மேலான மாமமுடைய மூன்றாவது அஸுரஸரேஷ்டன பயத்தைத் தக்க பராகரமத்தையுடைய 1 நிஷாதராஜாவாக பூமியில் பிறந்தான் அவர்களில் நாலாமவனாகச் சொல்லப்பட்டவன் பூமஸரேணிமானென்று சொல்லப்பட்ட ராஜரிஷி ஸரேஷ்டனான

களில் ஐந்தாமவனாகிய கிறந்த அஸுரஸுரேஷ்டன் இந்த ததில மஹோஜஸு என்று சொல்லப்பட்ட வீரனாகப் பிறந அவர்களில் ஆறாமவனும் புத்திசாலியுமான அஸுரஸுரன் புவியில் அபீருவென்று பெயாபெற்ற கிறந்த ராஜரிஷி ஆன ஸமுதரம் சூழந்த பூமியில் பெயாபெற்றவனும் பொருள்களைச் சரியாகத் தெரிந்துகொண்டவனுமாகிய ரஸேனனென்னும் ராஜா அந்தக் காலையாகளின் கூட்டத்தி லுண்டானவன் தான் வேந்தரே! அந்தக் காலையாகளில் ராமவனாகிய பருஹத் எனபவன் எல்லாப்பிராணிகளின் நன லும் ஊக்கமுள்ள தாமாதமாவாகிய ராஜாவாகப் பிறந்தான் ரே! தான்வாகளுள் மிகுந்த பலவானாகிய குஷ்டியென்று பெற்ற அஸுரன், பொன்மலைபோன்றவனை பாவதிய று பெயாபெற்ற அரசனாகப் பிறந்தான் மிகுந்த பராகரம வனும் ஸ்ரீமானும் ராஜாவுமாகிய கரதனென்னும் அஸுர ஷ்டன் தான் பூமியில் ஸுராயாக்ஷென்னு பெயாபெற்ற வாக ஜனித்தான் அஸுராகளுள் ஸுராயென்னு சொல்லப் பூரீமானாகிய அஸுரஸுரேஷ்டன், எல்லா ராஜாக்களுக்கும் தரதென்னும் பெயருள்ள பாஹலீகராஜனாக ஆன ரே! கரோதவசாகளென்கிறதாக ஒரு கூட்டம் சொன்னே வா? அவர்களிடமிருந்து வீரர்களாகிய அரசர்கள் இந்தப் பூமி றந்திருந்தார்கள் குருவம்சத்தவரே! மதரகன், காணவேஷ லித்தாராததன், கீடகன், ஸுவீரன், ஸுபாஹு, மஹா , பாஹலீகன், கிரதன், ஹிசிதரன், ஸுரதன், ஸ்ரீமானாகிய னன்னுமரசன், சீரவாஸஸ, பூமிபாலென்னும் அரசன், வகதரன் என்னுமரசன், தூஜயெனென்பவன், ருகமியென் ராஜஸுரேஷ்டன், ஜனமேஜயுராஜன், ஆஷ்டன், வாயுவேகன், கஜஸ, ஏகலவயன், ஸுமிதரன், வாடதானன், கோமுகன், தேசத்தரசர்கள், கேஷமதூரத்தி, ஸருதாயுஸ், உதவஹன், மதஸேனன், கேஷமன், அகரதீரத்தன், கலிங்கதேசத்து அரச ய குஹரன், மதிமானென்னுமரசன், ஈஸ்வரென்னு பெய ரவன் ஆகிய இந்த அரசர்களின் கூட்டம் கரோதவசாகளென் அஸுரக் கூட்டத்தினின்றும் பூமியில் உண்டானது பெரியபாகயசாலியும் பெரிய கோத்தியுள்ளவனும் மிகுந்த பல வனும் அஸுராகளுக்குட பெரியவீரனுமாகிய காலநேமி று பெயாபெற்றவன் முன்னிருந்தானன்றோ? அவன் தான் ஸேனன் புதரனாகிய பலவானுன் கமஸென்னு கயாதிபெற் தான் இந்திரனுகொப்பான் தேஜஸையுடைய தேவகென்

ஹம் அரசனிருந்தானல்லவா? அவன், தலைமையாகிய கராஜாவே அரசனாகப் பூமியிற்பிறந்தவன் பாரதரே! பெரிய ரிஷியாகிய பருஹஸபதிரிபினுடைய அம்சத்திலிருந்து பருகருகருத் துரோணா காப்பாசயத்திலிருந்து ஜனிககாமல பிரென்று அறிபும் ராஜஸரேஷ்டரே! அவா வில்லாள் மேலானவரும் அஸ்திரங்களைல்லாம தெநிரதவரும் பெரும பெரும பராகரமமுள்ளவருமாக ஜனிததார மநிரதவாகள் அந்தத் துரோணரைத் தனாவேத்ததிலும் திலும் மிகச்சிறந்தவராகவும் அருமையான் செய்கையுள்ள வும் தமது குலத்தை வருத்தி செய்பவராகவும் அறிகின் பரதவம்சத்தவரே! எதிரிகளைப் பீடிப்பவரும், சிறந்த பராகர ளவரும், சதருபக்ஷங்களுக்குப் பயத்தையுணடுபண்ணுகிற தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடையவரும், சூரருமாகிய வத்தாமாவானவா, சிவன யமன இவர்கள் ஒன்றுசேரந்து கர லிருந்தும் கோபத்திலிருந்தும் உணடுபண்ணப்பட்டு, மனிதர சிறந்தவராகப் பூமியிலிருந்தார அஷ்டவஸுக்கள் வவ ருடைய சாபத்தாலும் இரதிரனுடைய கட்டளையினாலும் ச ராஜாவுக்குக் கங்காதேவியினிடம் புதராகளாக ஜனிததனா களுள் கடைசியானவரும் கௌரவர்களுக்கு அபயம்கொ வரும், சிறந்த புத்தியுள்ளவரும், வேதங்களையநிரதவரும், வாக்ருள ளவரும், சதருபக்ஷங்களை யொழிப்பவருமாகிய பிர சாரியா அந்தச் சந்தனுவின புத்திரா அஸ்திரம தெநிரதவாக லாருள ளும் சிறந்தவரும், மஹாபராகரமசாலியுமான அவா ம மாவாகிய பரசராமருடன் யுத்தஞ் செய்தார அரசரே! எ னன்று பெயருள்ள பிரமமரிஷி, பூமியிலிருந்தாரன்றோ? மி சகதியுள்ள அவா ருதராகளுடைய கட்டத்திலிருந்து உண்ட ரென்று அறிபும் இந்தலோகத்தில் மஹாரதனுள் சகுனியெள ராஜா இருந்தானே, எதிரிகளைப் பீடிப்பவனாகிய அவனைத் துட யுகமே வந்து பிறந்ததாக அறிபும் ஸதயஸந்தனும் வருஷன் ஸரேஷ்டனும் எதிரிகளையழிப்பவனுமாகிய ஸாதயகி, தேவா கிய ஸபத் மருததுக்களின் பக்ஷத்திலிருந்து ஜனிதத் அரசரே! இந்த மனுஷ்யலோகத்தில் ஆயுதம் பிடித்தவாகளெ றினும் ஸரேஷ்டனுள் தருபதனென்னும் ராஜரிஷி, அந்த துக்களின் கட்டத்திலிருந்தே பிறந்தவன் ராஜாவே! நிகரில் செய்கையையுடையவனும் க்ஷத்திரிய ஸரேஷ்டர்களுக்கெ ல் சிறந்தவனுமாகிய கருதவாமாவென்னும் ராஜாவையும் அந்த டத்திலிருந்து வந்தவனாக அறிபும், சததுருக்களையழிப்ப

எனின தேசங்களுக்குத் தாபத்தை உண்டாக்குகின்றவனுமா
 பிராடனென்னும் ராஜாவையும் ஸபதமருத்துக்களின் கூட
 லிருந்து உண்டானவனாகவே அறியும் அரிஷ்டை யென
 ன புதரனாகிய ஹமஸன்னன்று பெயாபெற்ற கந்தாவராஜன்,
 ணதவைபாயனருடைய புதரனாகிய தருதராஷ்டரனென்று
 பெற்ற கௌரவராஜனாகப் பிறந்தான் நீண்டகைகளும்
 பராக்கிரமமுமுள்ளவனும் அறிவே கண்ணாகவுடையவனு
 தருதராஷ்டர ராஜன் தனதாயாசெய்த சூறறத்தினுண
 ரிஷியின் கோபத்தினால் சூருடனாகவே பிறந்தான் சஸ்தி
 ததவரெல்லாரிலும் சிறந்தவனும் சிறந்தகைகளையுடையவ
 ன்பிதாவுக்குப் பாட்டனும் அந்தத் திருதராஷ்டரனுக்குத்
 மும் மிகுந்ததையுமும் பலமுமுள்ளவனுமாகிய பாண்டு
 னும் வீரன் ஸபதமருத்துக்களின் கூட்டத்திலிருந்து ஜனித
 மிகச்சிறந்த பாக்கியுமுள்ளவரும் ¹ புதரவான்களுட் சிறந்
 ம புத்திமான்களுட் சிரேஷ்டருமாகிய அந்த விதுரா, தாம
 நதியின் அம்சத்திலிருந்து பூலோகத்தில் ஜனித்த வயாஸ
 றன்று அறியும், கலியினுடைய அம்சமானது, அறிவிலலா
 ம டீகட்ட எண்ணமுள்ளவனும் கௌரவர்களுக்கு அபகீத
 உண்டாக்குகிறவனுமாகிய தூயோர்தன்னென்னும் ராஜா
 பூமியில் ஜனித்தது அரசரே! எல்லா உலகமும் கிரோ
 தக்க கலிபுருஷனாகிய தூயோதன்ன பூமிமுழுவதையும்
 செய்தான் அவனால் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் நாசத்தை
 ாக்கும் பெரியவிரோதம் தூண்டி விடப்பட்டது புலஸ்திய
 களாகிய ராக்ஷஸர்கள் இந்த மனுஷ்யலோகத்தில் தூயோ
 ஸ்வேறாதராகளும் எல்லாரும் கொடிய செய்கையுள்ளவா
 ன் துச்சாஸன்னமுதலிய தூறுபோகளாகப் பிறந்தனர்
 ரேஷ்டரே! தூமுக்னும், துஸ்ஸஹ்னும், இன்னும் நான்
 குறிககாத தூயோதன்னுக்கு ஸஹாயமா யிருந்தவர்களும்
 ஸாகளே தருதராஷ்டரனுக்கு வைஸயராதிப பெண்ணரி
 பிறந்ததூற்றோராவது புதரனாகிய யுபுதஸும் ராக்ஷஸ
 னன்று வைசம்பாயனர் சொல்ல, ஜனமேஜயா, “ஸமாத
 இந்தத் திருதராஷ்டர புதரர்களில் மூத்தவா இளையவா வரி
 யும் அவர்களுடைய பெயர்களையும் வரிசையாகச் சொல்லக்
 ’ என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினான்
 ராஜாவே! தூயோதன்ன, யுபுதஸும், துச்சாஸன்ன, துஸ்

இதனால் விதுரனுக்கு நல்லபிள்ளைகளிருந்தாரென்று தெரிகிறது

ஸஹன, துச்சலன, ¹ தூமுகன, விவிமசதி, விகாணன, தன, ஸுலோசனன, விநதன, அநுவிரதன, தூததாஷ்ண பாஹு, துஷ்பரதாஷ்ணன, தூமாஷ்ணன, தூமுகன, ணன, காணன, சிதரன, உபசிதரன, சிதராஷ்ண, சாருக் கதன, தூமதன, துஷ்பரஹாஷ்ணன, விவிதஸு, வி ஸமன, ஊரணநாபன, பதமநாபன, நந்தன, உபநந்தன, பதி, ஸுஷேணன, குண்டோதரன, மஹோதரன, சிதரப சிதரவாமா, ஸுவாமா, தூவிரோசனன, அயோபாஹு, ² பாஹு, சிதரசாபன, ஸுகுண்டலன, பீமவேகன, மீம பலாகி, பீமவிகரமன, உகராயுதன, பீமசரன, கன்காயு, த தன, தருடவாமா, தருடக்ஷிதரன, ஸோமகோததி, அனு ஜராஸநதன, தருடஸநதன, ஸத்தியஸநதன, ஸஹஸரவாக, ஸரவஸ, உகரஸேனன, கேக்ஷமமாததி, அபராஜிதன, ப கன, விசாலாக்ஷன, தூராதனன, தருடஹஸதன, ஸுஹ வாதவேகன, ஸுவாசசஸ, ஆதிதயகேது, பஹவாசி, ந தன, அனுயாயி, கவசி, நிஷங்கி, தண்டி, தண்டதாரன, கரஹன, உகரன, பீமரதன, வீரன, வீரபாஹு, அலோ அபயன, ரொதரகாமா, தருடரதன, அனாதருஷ்யன, பேதி, விராவி, தீராககலோசனன, தீராககபாஹு, மஹாப வபூடோரு, கன்காங்கதன, குண்டஜன, சிதரகன இவாகன ராஷ்டிர புதராகன, துச்சலைனனற பெண தூற்றோராமவன ராஷ்டிரனுடைய வைஸயஸ்திரீபுதரனாகிய யுயுதஸுவும றுகரு மேறபட்டவன ராஜாவே! இந்நூற்றொரு புதரா ஒருகன்னிகையும் சொல்லப்பட்டனா குறித்த போவரின ஜயேஷ்டாகனிஷ்டா எனபதை அறிகின்றனா ராஜாவே லாரும் அதிரதர்களான சூராகள, எல்லாரும் யுத்தத்தில டிதய முள்ளவாகள, எல்லாரும் வேதம் தெரிந்தவாகள, ரும் சாஸ்திரத்தின கரைக்கண்டவாகள, எல்லாரும் யுத்தத் சோரத வித்தைகளில் தோரந்தவாகள, கலவியினலும் குல லும் சோபிக்கின்றவாகள, ராஜாவே! எல்லோருக்கும் யான பாரையகன கலயாணன செயப்பட்டனா ராஜ குருவமசத்தவனாகிய தருதராஷ்டிர மஹாராஜா துச்சலை னும் பெண்ணை விவாஹத்தாகருகிய பருவத்தில் காரநா அபிப்பிராயப்படி விரிந்து தேசத்தரசனாகிய ஜயதரத்த கனனிகாதானன செயதான

ராஜாவே! ராஜாவானயுதிஷ்டிரரைத் தாமதேவதையின

1 இஃது இரணமுகை வந்திருக்கிறது

2 இஃது இரணமுகை வருகிறது

கவும், பீமஸேனனை வாயுவின அடச்சமாகவும், அராஜுனனை இர
னுடைய அமச்சமாகவும், எல்லாப்பிராணிகளுடைய மனத்தை
கவருகிறவாகளும் அழகில் நிகரற்றவாகளுமாகிய நகுல ஸஹ
வாகளைப் பூமியிலவந்த அஸுவீந்தேவாகளுடைய அமச்சநக
கவும் அறிவீர்

வாசசஸு என்று பெயாபெற்ற ப்ராகரமசாலியான சந்திர
கிரனதான பெரிய கிரத்தியுள்ள அபிமனயுவென்னும் அர
னபுதரனாகப் பிறந்தான ராஜாவே! அவன் அவதரிக்கும்
து தேவர்களை நோக்கிச் சந்திரன் சொன்னதாவது — ‘எனக்
பிராணனிலும் அதிகப் பிரியமான புதரனை நான் கொடுக்க
டேன நான் சொல்லப்போகிற நியமத்தைச் செய்துகொள்ள
ணமும், அதைத் தாண்டக்கூடாது பூமியில் அஸுரர்களைக்
ல்லதாகிய தேவர்களுடைய காரியம் நமது காரியம்தான்,
த வாசசஸு அங்கே போகப்போகிறான், ஆனால், அதிககாலம்
மாட்டான் நாராயணருக்கு ஸகாவான் நான், இந்திரபுத்ர
ய அராஜுனனென்றுபெயாபெற்ற ப்ராகரமசாலியானபாண்டு
ரனாகப் பிறக்கப்போகிறான், இவன் அவனுடைய புதரனாகப்
கப்போகிறான், இவன் பாலனாக இருக்கையிலேயே பூமியில்
ராரசனுவான் தேவஸுரேஷ்டர்களே! பதினாறுவருஷ்காலம்அந்
இருப்பான், இவனுடைய பதினாறும்பிராயத்தில் உறகளுடைய
சுறகளெல்லாம் வீரர்களைக்கொல்லும் செய்கையை நடத்து
அந்த யுத்தம் நடக்கப்போகிறது தேவர்களே! நரநாரா
ரர்கள் அந்தச் சண்டையில் லில்லாமலிருக்கிறபோது அஸுரா
சகரவஜ்ஜுஹத்தைச் செய்துகொண்டு உறகளோடு யுத்தஞ்
பயப் போகின்றனர் சிறுவனாகிய என்னுடைய புத்திரன்
கமுடியாத வயுக்கதற்குள் பரவேசித்து ஸஞ்சரிகப்போகி
, சத்தருக்களெல்லாரையும் முகங்காட்டாமல் ஓடச்செய்யப்
கிறான், மஹாரதர்களானவீரர்களை வதஞ்செய்யப்போகிறான்,
தக்கைகளுள்ள அந்த எனபுத்திரன், ஒருதினத்தின் ஒருபாதிக்
சத்தருக்களுடைய நாலிலொருபாகத்தை யமபட்டனத்
கு அனுப்பப்போகிறான் மஹாரதர்களாகிய அனேகவீராக
டு யுத்தத்தில் ஸந்தித்து ஸாயங்காலத்தில் அந்தவீரன் மறு
பும் எனனோடு சேரப்போகிறான், வம்சவருத்தியைச் செய்யு
ன ஒரு புத்திரனைப் பெறப்போகிறான் அந்தப் புத்திரன்
நதுபோன பாரதவம்சத்தை மறுபடியும் நிலைநிறுத்தப்போகி
’ எனபது இந்தச் சந்திரனுடைய சொல்லைக் கேட்டுத்
வாகளெல்லாரும் சோநது, ‘அவ்வாறு ஆக்ககடவது’ என்று
ரலிச் சந்திரனைக் கௌரவித்தனர்.

ராஜாவே ! இவ்வாறு உமது பிதாவினபிதாவாகிய அபிம
வின ஜனனத்தை நானசொன்னேன் மஹாரதனாகிய தருஷ்ட
யுமனனை அகனியின் அமசமென்று நீர் அறியும், ராஜாவே !
லில ஸதிரீயாயிருந்த சிகண்டியை ராக்ஷஸனாக அறியும்
ஸரேஷ்டசே ! பிரதிவீரதியன், ஸுதஸோமன், ஸருதகீர
நகுலன் புதரனான சதானீகன், பராகரமசாலியான ஸருதஸே
னென்ற கிரௌபதிபுதராகள ஐவாஇருந்தனரே, அவர்களை வி
ரௌனனும் தேவககூட்டங்களே ஜனித்தனவாக அறியும் வ
தேவரின் பிதாவான சூரனென்னும் யாதவஸரேஷ்டன் ஒரு
இருந்தான். பூமியில் அழகில் நிகரற்ற பருதையென்பவள்
னுக்குப் பெண் பராகரமசாலியாகிய அநதச சூரன் பிள்ளை
லாமலிருந்த தன் அததையின் புதரனுடைய புதரனாகிய கு
போஜனென்பவனுக்குத் தன் ஸந்ததியில் முதனமையான
கொடுப்பதாகப் பிரதிஜனஞ்செய்தபடி, அநதப்பெண் முதலிறி
தவளாதலால், அநதக் குந்திபோஜனை வருத்தி செய்வதற்கு
அவளை அவனுக்குப் பெண்ணாகக்கொடுத்ததான் தன் பிதா
கருஹத்தில் பிராமணர்களையும் அதிகிகளையும் பூஜிப்பதற்கு
மிக்கப்படடிருந்த அவள், கடுமையானவரும் பயங்கரமானவ
கடுந்தவமுள்ளவரும் தாமததில் தருடமான உறுதியுள்ள
மாகிய தூவாஸரென்று சொல்லப்பட்ட பிராமணருக்குப்
விடை செய்தாள் சிலாகயமான மனமுள்ள அநத உகர
ரிஷியை எல்லா வகையான முயற்சிகளாலும் ஸந்தோஷப்படு
னா அவர் திருபதியடைந்தவராகி மந்திரமுள்ள கிரியை
முறைப்படி உபதேசித்ததா சிறந்த மஹிமையுள்ள அநதத்
வாஸா, அவளைப் பார்த்து, 'பரியமானவளே ! உன்னிடத்
தருபதியுள்ளவனாக இருக்கிறேன் தேவியே ! நீ இந்த மந்திர
னால எந்த எந்தத் தேவதையை ஆவாஹனஞ் செய்வாயோ, அ
அநதத் தேவதையின் அனுகரஹத்தினால் புதரர்களைப் பெ
வாய்' என்று சொன்னா

இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட கீர்த்தியுள்ள அநதச சிறு
பரீகைப் பராககவேண்டுமென்கிற ஆகையுடன், கன்னிகையாயி
குடபோதே ஸ்ரீராயபகவானை அழைத்தாள் பிரகாசத்தையு
பண்ணுகிற ஸ்ரீராய பகவான் அப்போது அவளிடத்தில் காப
தானஞ் செய்தான் ஆயுதம் பிடிப்பவர்களெல்லாரிலும் ஸரே
டனும் கவச்சுண்டலங்களுள்ளவனும் அழகுள்ளவனும் ஒ
னால ஸ்ரீராயனுக்கு ஒப்பானவனும் எல்லா அநகநகனி
ஆபரணங்களை அழகாக அணிந்தவனும் தேவபுதரனுமா
பிள்ளையை அவளிடத்தில் உணடுபண்ணினான் அப்போ
குந்தி பரதுவாககத்தின் பயத்தினால் பிறந்ததை மறைப்ப

, புகழ்பெற்ற அந்தக்குமாரனை ஜலதிலிவிட்டுவிட்டாள். திலிவிடப்பட்ட அந்தக்குழந்தையை ராதையின்கணவனும் நத கீர்த்தியுள்ளவனுமாகிய ஒரு ¹ ஸூத்ன தன மனைவியா ராதையினபுதரனாகச்செய்தான் அந்தத்தமபதிகளிருவரும் தக்குழந்தைக்கு எல்லாதேசங்களிலும் பரவித்தமான வஸு ண்ணென்கிற நாமதேயத்தைச்செய்தனா பலவானாகிய அவனா ருது எல்லா அஸ்திரங்களிலும் மேலானவனான ஜபஞ் பவருட்சிறந்தவனாகிய அவன் வேதாங்கங்களெல்லாவற்றை ஜபஞ்செய்தான் உறுதியானபராகரமமுள்ளவனும் புத்திமா ராகிய மஹாத்மா ஜபஞ் செய்துகொண்டிருக்காலத்தில் மணாக்களுக்குக் கொடுக்கத் தகாதது அவனுக்கு ஒன்றும் நத்திலை பிராணிகளை வருத்திசெய்கிற இரதிரன் தனபுதர காகப் பிராமணரூபமெடுத்ததுகொண்டு அந்தவீரனிடத்தில் னசீரத்திற்கூடவேபிறந்த கவசகுண்டலங்களை யாசித்தான் படியே, காணன் கவசகுண்டலங்களையறுத்து எடுத்துக்கொடுத்த இரதிரன் அவனுக்கு ஆச்சாயத்துடன் சக்தி யென்னும் தத்தைக்கொடுத்தது, 'ஜயிக்கமுடியாதவனே! தேவர்கள், ுரர்கள், மனுஷ்யர்கள், கந்தாவர்கள், நாகர்கள், ராக்ஷஸா இவர்களுள் ² எவன்மீது இதைப்பிரயோகிப்பாயோ அந்தஒரு இருக்கமாட்டான்' என்றுசொன்னான் முதலில் அவனுக்குப் பில் வஸுஷேணென்னென்ற பெயராமாதிரம் இருந்தது பிறகு, கஸூராயபுதரன் அந்தச்செய்கையினால் (கவசத்தைகயறுத்த ல) ³ காணென்று பெயர் பெற்றான்

கவசத்தைத் தரித்துக்கொண்டபடி பிறந்த பெருமபுகழ் ற்ற அந்தவீரன்தான் காணென்று பெயர்பெற்ற குருதியின் ஷ்டபுதரன் ராஜஸுரேஷ்டரே! அந்தவீரன் ஸூத்னவீட் வளார்தான் ராஜாவே! ராஜஸுரேஷ்டனும் ஆயுதம் பிடித்த ன்ருளெல்லாம் சிறந்தவனும் தூயோதன்னுடைய மந்திரியும் நஹிதனும் பசைவாக்கையுழிப்பவனுமாகிய அந்தக்காணனை ராயனுடைய சிறந்த அம்சமென்றறியும் தேவர்களுக்கரு வரும் சாஸுவதருமாகிய நாராயணருடைய அம்சந்தான் மனுஷ் ன்ருள் பராகரமசாலியான வஸுதேவபுதரராகிய கிருஷ்ணனாக தரித்தது மஹாபலசாலியாகிய பலராமா ஆதிசேஷனென் ன நாகனுடைய அம்சம் ராஜாவே! மிகுந்ததேஜஸுள்ள

1. தேரோட்டுகிறவன் 2. ஒருவனைமட்டும் கொல்லும் என்பது கது 3. கருண (=சேதிப்பது) என்னும் பகுதியிலிருந்துவந்தது

பரதபுமனனை ஸனதகுமாரரென்று அறியும் இப்படி இன்
அனேகராஜாக்கள் தேவர்களுடைய அமசங்களாக வஸு-
ருடைய வமசத்தில் வமசவருத்தி செய்துகொண்டு பிறந்த
ராஜாவே! அபஸரஸுகளுடையகூட்டம் நானசொன்னே
அவர்களுடையபாக்கங்கள் இந்திரனுடைய கட்டையினால் பூய
பிறந்தன ராஜாவே! இவர்கள் தாம் மனுஷ்யலோகத்தில் கரு-
னால் விவாஹஞ்செய்யப்பட்ட பதினாறாயிரம் ஸதீகளாக இ-
னா லக்ஷமியினுடைய அமசம் கிருஷ்ணனுடைய பரீதிக்
பூமியில் பீஷமகராஜாவின் வமசத்தில் ருகமிணிபென்று
ருள்ள பதிவரதையாக ஜனித்தது ஸலாகியமான தரௌ-
பெனபவள, இந்திராணியின் பாகத்திலிருந்து உண்டானவள்,
பதனவீட்டில் யஜ்ஞமேடையின் நடுவில் உண்டானவள், குற-
லாதவள் அதிகக் குட்டையுமல்லள், அதிகநெட்டையுமல்லள்
லோதபல புஷ்பமபோன்ற நல்லமணமுள்ளவள், தாமரைபு-
களபோன்ற நீண்ட கண்களையுடையவள், அழகான நிதம்பமு-
வள், மிக்க கறுத்தும் சுருண்டுமிருக்கிற கூந்தலையுடையவள்,
லாலக்ஷணங்களும் நிரம்பினவள், வைபவமும் நிறமான
ரஹஸ்யத்தில் புருஷஸரேஷ்டர்களாகிய ஐவர்களுக்கும் மனத்-
கலக்குகிறவள் 1 வித்தியென்றும் 2 தருதியென்றும் சொ-
பட்ட தேவஸ்திரீகளே குருதியென்றும் மாதரியென்றும்
லப்பட்ட ஐவரின் தாய்மாராகளாகப் பிறந்தனர் 3 மதியென்-
தேவதைதான் காரதாரியாகப் பிறந்தது ராஜாவே! இவ-
தேவர்கள், அஸுரர்கள், கந்தாவர்கள், அபஸரஸுகள், ர-
ஸர்கள் இவர்களுடைய அமசங்கள் பூமியில் அவதரித்ததைப்
உமக்கு நான் சொன்னேன் புத்தகத்தில் அடங்காத மதமு-
அந்த மஹாத்மாகளான ராஜாக்கள் விரிவான யதுவமச-
பிறந்து பூமியிற்பிரகாசித்தனர்; பிராமணர்களையும் க்ஷத்தி-
களையும் வைசியர்களையும்பற்றி உமக்குச் சொன்னேன் தன-
பும கோத்திரியையும் புத்தரையும் ஆயுளையும் ஜயத்தையும் கொடு-
தக்க இந்த அமசாவதாரமானது வெறுப்பில்லாமற் கேட்க-
கது தேவகந்தாவராக்ஷஸர்களுடைய அமசாவதாரத்தை
கேட்டு ஜனன மரணங்களையறிந்த புத்திமான கஷ்டங்க-
சோரலையடையான்” என்று வைசம்பாயனா கூறினா

அறுபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபாவம் (தொடர்ச்சி)

ஜனமேஜயா, “பிராமணரே! தேவர்கள், அஸுரர்கள் ஸர்கள், கந்தாவர்கள், அபஸரஸுகளாகிய இவர்களுடைய மகள் பூமியில் அவதரித்த விதத்தைச் செம்மையாக உமமிடது கேட்டேன் பிராமணரே! பிரமமரிஷிகளின் கூட்டத் முன்னிலையில் இந்தக் குருக்களுடைய வம்சத்தை முதலிது நீங்கள் மறுபடியும் சொல்ல விரும்புகிறேன்” என்று, வைசம்பாயனா சொல்லத் தொடங்கினான்.

‘தாமாதத காமங்களோடுகூடியதும் பாபங்களைப் போக்குகிய சிறந்தஞானமுள்ள ராஜரிஷிகளின் சரித்திரத்தை நான் பாது சொல்லுகிறேன், கேளும் குற்றமற்றவரே! தக்ஷபவா, வைவஸுவதமனு, பரதன், குரு, அஜமீடவம்சத்தவனாரு, யாதவர்கள், கௌரவர்கள், புத்தவம்சத்தவர்கள் இவர்களுடையதும், புண்ணியமும் மங்களத்தையும் ஸம்பதம் சீர்த்தியையும் ஆயுளையும் மிகுதியாகத் தருவதுமாகிய ததை உமக்குச் சொல்லப்போகிறேன் எல்லாரும் தேஜஸுல பிரகாசிப்பவரும் மஹரிஷிகளுக்கொப்பான தேஜஸையவர்களுமாகிய பராசீன பாஹியின் புதரர்கள் பதினமா, ககளாகவும் புண்ணிய ஸவபாவமுள்ள ஜனங்களாகவும் லபபட்டிருக்கின்றனர் அவர்களுடைய முகத்திலிருந்தியினாலே மிகுந்த செழுமைபுள்ள விருக்ஷங்களும் ஓஷதிகளும் ப்பட்டன அவர்களிடமிருந்து பராசீன பாஹியின் வம்ச பிறந்ததன்றை பிராசேதஸா என்று சொல்லப்பட்ட தக்ஷா தார புருஷஸுரேஷ்டரே! தக்ஷரிடமிருந்து இந்தப் பிரஜை ண்டாயின் அதனால், அவர் லோகத்துக்குப் பிதாமஹராக

பிரசேதவின் புத்திரரும் ரிஷியுமாகிய தக்ஷா¹ வீரணி வளோடு சோந்தது கூர்மையானதவமுள்ள தம்மைப்போன்ற கள் ஆயிரம்பேரை உண்டு பண்ணினான் ஆயிரக்கணக்கான புதரர்கள் சோந்திருக்கையில் நாரதா அவர்களுக்கு மோக்ஷத் க காரணமாகிய சிறந்த ததவஜ்ஞானத்தைக் கற்பித்தாரா, கள் காணாமற் போவதற்காகவே திக்குக்களின் முடிவுகளைத் தந்து கொள்வதாகிய வியாபாரத்தில் (அவர்) அவர்களை நிய

ரா

1 வீரணன் புத்திரி

ஜனமேஜயரே! பிறகு, பிரஜைகளை ஸருஷ்டிகக விருத்
தக்ஷரென்பவா, ஐம்பது பெண்களைப் புதரிகைகளாக நிச-
செய்துகொண்டா அவா தாமதேவதைக்குப் பத்துபெ-
ண்களையும், கஸ்யபருக்குப் பதினமூன்று பெண்களையும், சந்தி-
ருக் காலத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக ஏற்பட்ட இருபத்தேழு பெ-
ண்களையும் கன்னிகாதானஞ் செய்தாா மர்சியின புதராகிய
பா பதினமூன்று மனைவிகளுக்குள் முதன்மையான அத்தி-
னும் தக்ஷபுதரியினிடம் மிருநத பராக்ரமமுள்ள இரதிராத்
வார்களையும் ஸ்ரோயணீயும் உண்டாககிறா, வைவஸ்வதன் எ-
சொல்லப்பட்ட ஸமாததனாகிய யமன் ஸ்ரோயணுடைய புதர-
பிறந்தான் அரசரே! 1 யமி எனனும் பெண்ணும் ஸ்ரோய-
ருப் பிறந்தாள் சிறந்த ஞானமுள்ளவரும் ஸமாததருமாகிய
வும ஸ்ரோயணுடைய புத்திரராகப் பிறந்தாா அந்தப் புத்-
னாகிய மனு தாமத்திலேயே சித்தமுள்ளவா, அவரிடத்தில்
சம நிலைபெற்றது மனுஷ்யாகளுடைய இந்தப் பிரலித்த-
வமசம அந்த மனுவினிடத்திலிருந்து உண்டாயிற்று பி-
க்ஷதரியா முதலானவர்கள் அந்தமனுவினிட மிருந்து உண்ட-
னால மானவார்களானாகள் மஹாராஜாவே! அதனால், பி-
மணர்கள் க்ஷதரியாகளுடன் சோந்திருந்தனா மனுபுதர-
கிய பிராமணர்கள் அந்த க்ஷதரியாகளுக்கு வேதங்களை அந்-
ருடன் கற்பித்தனா வேனன், தருஷ்ணு, நரிஷிபத, நாபா-
இக்ஷ்வாகு, காருஷ்ண, சாயாதி, எட்டாவது இளை யென்-
பெண், ஒன்பதாவது க்ஷதரியதாமத்தைக் கடைப்பிடித்த பரு-
ரன், பத்தாவது 2 அரிஷ்டன் இவர்களை மனுபுதராகளென்று
லலுகின்றனா அப்படியே, மனுவுக்கு வேறு ஐம்பது புதர-
பூமியில் இருந்தனரென்றும், பரஸ்பர விரோதத்தினால் அ-
ளெல்லோரும் அழிந்துபோயினரென்றும் நமக்குக் கேள்வி

அதன்பிறகு, விதவானாகிய புருரவஸு என்பவன் இளையி-
பிறந்தான் அந்த இளை அவனுக்கு மாதாவாகவும் பிதாவா-
இருந்தாளென்று நாம கேட்டிருக்கிறோம் பதினமூன்று ஸ-
தவீபங்களை வசப்படுத்தின பெரியயசஸுள்ள புருரவன், தான்
ஷ்யனாகஇருந்து மனுஷ்யரல்லாத 3 பிராணிகளினால் ஸஹாய-
வேண்டப்பட்டான் பராக்ரமத்தினால் காவல்கொண்ட அந்த
ரவன் பிராமணர்களுடன் சண்டைசெய்தான் அவன் பிராம-

1 யமுனை 2 'நாபாகாரிஷ்ட' என்று மூலத்தில் இருப்பதனால் அ-
னாகும் நாபாகளென்ற பெயர் உண்டென்று தெரிகிறது 3 தேவ

தறியும் அவர்களுடைய ரதனங்களுையெல்லாம் அபஹரித ராஜாவே! ஸந்தகுமாரா பிரமமலோகத்திலிருந்துவந்து புகுச சாஸ்திரத்தைப் போதித்ததா அவன் அதையும் அங்கி விலலை பிறகு, பொருளாசைகொண்டவனும பலத்தின் காவ ல விவேகம் தப்பின்வனுமாகிய அவ்வரசன், கோபித்த மஹ னினால் சபிக்கப்பட்டு உடனே அழிந்துபோனான் - அந்தச்சகர ஸ்யானவன் ஊர்வசியுடனேசொந்து, கந்தாவலோகத்திலிரு மூன்றுவிதமாகப் பிரிக்கப்பட்ட அக்னிகளைச் சாஸ்திரப்படி மசெய்வதற்காகக் கொண்டுவந்தான் அந்த இளையின் புத் தகிய புருரவனுக்கு ஊர்வசியினிடம் ஆபுஸ, தீமான, அமா , தருடாபுஸ, வனபுஸ, சதாபுஸ ஆகிய ஆறுகுமாரர்கள் ார்கள் நகுஷன், விருத்தசாமா, ரஜி, கயன், அநேநஸ், ள் ஆய்வுக்கு ஸ்வாப்பானவி என்பவனிடம்பிறந்த புத்ரா ச சொல்லுகின்றனா அர்ச்சரே! புத்திமானும் ஸ்திர பராக்கிரமமுள்ளவனும் ஆயுவின்புத்ரனுமான நகுஷனென , மிகப்பெரிய ராஜ்யத்தைத் தாமமாகப் பரிபாலித்ததான ன் பிதாக்களையும், தேவர்களையும், ரிஷிகளையும், பிராமணா ம், கந்தாவர்களையும், நாகர்களையும், ராக்ஷஸர்களையும், ஸ்மதத்திரிய வைஸ்யவாணங்களையும் பரிபாலித்ததான் அவன் ளைக்காரர்களின் கூட்டங்களைக்கொன்று ரிஷிகளைக் கப்பங் ககச் செய்தான் பராக்ரமசாலியான அவன் அவர்களைப் பைப்போல் முதுகில் தனனைத் தூக்கச்செய்தான், தேவா கீழ்ப்படுத்தி இரதிராதிகாரத்தைச் செலுத்தினான் நகு சபிக்கப்பட்டு ஒளி, தவம், சகதி, உதஸாஹம் இவையெல் ளைகி உடனே மலைப்பாம்பாக ஆனான், யதி, யயாதி, ஸம் ஆயாதி, அயதி, தருவன் என்னும் இனசொல்லாகப் பேசு ஆறு புத்ரர்களைப் பெற்றான் யதியென்பவன் யோகளு த ரிஷியாகிப் பிரமமமாகிவிட்டான் ஸ்திரமான பராக்கிரம யயாதியென்னும் நகுஷபுத்ரன் சகரவாததியாக இருந்து யப் பரிபாலனஞ்செய்தான், அநேக யாகங்களும் செய , தோலவியடையாத யயாதி எப்போதும் நியமமுள்ளவனா திாக்களையும் தேவர்களையும் மிகுந்த பகதியுடன் ஆராதனஞ் துகொண்டு எல்லா ஜனங்களுக்கும் நன்மைசெய்தான் ராஜாவே! மேலான விலலாளிகளும் குணங்களெல்லாம் ினவாகளுமாகிய புத்ரர்கள் அவனுக்குத் தேவயானியிட

மூம் சாமிஷ்டையிடமும் பிறந்தனா யதுவும் தூவஸு
தேவயானியிடம் பிறந்தனா தருஹ்யும், அதுவும், பூருஷ
மிஷ்டையினிடம் பிறந்தனா வேந்தரே! அந்த நகுஷ்ட
அநேக வருஷகாலங்கள் தாமமாகப் பிரஜைகளைப் பரிபா
வந்து ரூபதையழிப்பதும் மிகக் துன்பத்தைத் தருவது
மூப்பையடைந்தான் பரந்தரே! ஜரையிறு பிடிக்கப்பட்ட
அரசன், யது, பூரு, தூவஸு, தருஹ்யு, அது எனனும்
களை நோக்கி, 'புதராகளே! நான் யௌவனவயஸோடு போக
அதுபவித்துக்கொண்டு, புவதிகளுடன் யுவாவாக விளையாட
கிறேன் உதவி செய்யுங்கள்' என்று சொன்னான் அ
பாரததுத தேவயானியின் முதல்புதரன், 'எங்கள் யௌவ
னம் உமக்கு ஆகவேண்டிய பரயோஜனம் யாது?' என்று
டான் யயாதி, அவனைநோக்கி, 'என ஜரையை நீ பெ
கொள், உன் யௌவனத்தினால் நான் போகக்கூடிய அனுப
கடவேன நீண்டகாலம் செய்யத்தக்க ஸ்திரீயாகத்தைச் செ
னனும் ரிஷியான சுகரூடைய சாபத்தினனும் இரதக் க
ஷாரதம் எனக்கு இல்லாமற் போகிறது, அதனால் வருத்த
கிறேன் புதராகளே! உங்களில் ஒருவன் என (மூப்பன்)
ரதத்தைக்கொண்டு ராஜ்யத்தை ஆளக்கூடவன் நான் புதி
ரத்துடன் யுவாவாக இருந்து காமஸூகதையடையக்கூடு
என்றான் அந்த யதுமுதலிய புதரர்கள், அவனுடைய ஜ
வாங்கிக்கொள்ளவில்லை அப்போது ஸ்திரமான பராகரம்
கனிஷ்டனாகிய பூரு யயாதியைநோக்கி, 'ராஜாவே! எ
னத்தை எடுத்துக்கொண்டு புதியசரீரத்துடன் விஷயங்களை
பவியும் நான் உமது ஆஜைரூபபடி மூப்பை வாங்கிக்கொ
ராஜ்யத்திலிருப்பேன்' என்று சொன்னான்

இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட அந்தராஜரிஷி, தவத்தின் வ
யாகிய ஆதாரத்தைக்கொண்டு அப்போது அந்த மஹாத்மா
புதரனிடம் தன்ஜரையைப் போகச்செய்தான் பிறகு, ராஜ
வினவயஸைக்கொண்டு யௌவனமடைந்தான் பூருவும்
யின் வயஸுடன் ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்தான் அதன்
புலிக்கு ஸமானமான் பராககிரமமுள்ள அந்த யயாதியை
ராஜஸுரேஷ்டன் அநேகமாயிரவருஷம் தோலவியடையாப்
தான் யயாதி இரண்டு பதனிகளுடனும் நீண்டகாலம் ரமி
திருமபவும் விஸுவாசியென்னும் அபஸஸுடன்சோந்து
ரதமென்னும் குபேரனுடைய உதயானவனத்தில் ரமித்
அப்போது அந்தப் பெருமபுகழ் பெற்றவன் போகங்களின்
யத்தில் தருபதியடையவில்லை ராஜாவே! அப்போது ம

நிசயஞ்செய்து இந்தக் காதைகளை (஁ஸலோகங்களைச்) னனான அவற்றின் பொருளாவது —

‘காமம், விருப்பினவற்றை அனுபவித்ததனால் தீருவது ஒரு முத்தும் இல்லை, நெய்யினால் அகனி ஜவலிப்பதுபோல இன்னும் கமாகவே வருத்தியாகிறது பூமியில் நெல், யவதானயம், ன், பசுக்கள், பெண்கள் முதலிய எவையெவை உண்டோ, வயெல்லாம் ஒருவனுக்குப் போதாவென்று தெரிந்து ஒழிவை டயவேண்டும் எப்போது ஒருவன் செய்கையினாலாவது மனத லாவது வாக்கினாலாவது எந்தக்காலத்திலும் எந்தப்பிராணி க்கும் தீங்குசெய்யாமலிருக்கிறதோ, அப்போது அவன் பிரம்ம னுள்ள, எப்போது இவன் பயமற்றிருக்கிறதோ, எப்போது னிடத்து மறவா பயமற்றிருக்கின்றனரோ, எப்போது விருப வெறுப்பும இல்லாமலிருக்கிறதோ அப்போது பிரம்மமாகி ’ என்பது

மன்னரே! அந்தச் சிறந்தஞானமுள்ள யயாதி காமஸுகங்கள், வானவையென்பதை இவ்வாறு ஆராய்ந்து, அறிவினில் ததை நிறுத்திக்கொண்டு, பிள்ளையினிடமிருந்து மூப்பைத் தவிரவாங்கிக்கொண்டான் தோலனியடையாத யயாதி அநேக பிரம் வநுஷங்களுக்குப்பின் யெளவனத்தைப் பூருவுக்குக் தெதுப் பூருவை ராஜ்யத்தில் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து காம கங்களில் தருபதியடையாதவனாகவே பூருவென்னும் புத்தி நோக்கி, ‘உன்னாலேதான் நான் புத்திரவாஸியிருக்கிறேன் ன என வம்சவருத்திசெய்யும் புதரன் உனனால் இந்தவம்சம் ாரவம்சமென்று லோகத்தில் கயாதிபெறும்’ என்றான்

ராஜஸரேஷ்டரே! பிறகு, அந்தயயாதி பூருவுக்கு ராஜ்யா ஷங்கு செய்வித்துப் பிறகு பருகுதுங்கமென்னும் மலையில் நத்தவஞ்செய்து, புண்ணியத்தை ஸம்பாதித்தது நீண்டகாலத் குப்பின் தேகவியோகமடைந்தான், உபவாஸத்தைச்செய்து யையுடன் ஸ்வாக்ம சோந்தான்” என்று வைசம்பாயனா லலினா

எழுபதாவது அத்தியாயம்

ஸ ம ப வ ப ா வ ம (தோடர்ச்சி)

ஜனமேஜயா, “தக்ஷரென்பவருடைய பத்தாவது தலைமுறை னங்களுக்குக் கூடஸதருமான அந்த யயாதி, தமக்குக்

கிடைப்பதற்கு மிகவும்¹ அரிய சுகரபுத்தரியை எவ்வாறு அடைய
தரா? தபோதனரே! நான் இதை விரிவாகக்கேட்க விரும்புகிறேன்
தனித்தனி வம்சங்களுக்கு மூலபுருஷர்களான அக்ஷயம
களையும் எனக்கு வரிசையாகச் சொல்லும்” என்றுமே
வைசம்பாயனா சொல்லத் தொடங்கினான்

“ஐனமேஜயரே! யயாதியென்கிற ராஜா இந்திரனுக்கு
பாண சகதியுள்ளவனாக இருந்தான் அந்தராஜாவைச் சுகரா
யரும் வருஷபாவா என்கிற அஸுரனும் முன்னே எவ்வாறு
வேண்டினார்களென்பதையும் தேவயானிக்கும் நகுஷபுத்திரரும்
யயாதிக்கும் உண்டான ஸம்பந்தத்தையும் பற்றிக் கேட்க
உமக்கு நான் சொல்வேன் ஐங்கமங்கனும் ஸதாவரங்க
சோந்த மூன்று லோகங்களையும் ஆளுகையைப்பற்றித் தே
வர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் ஒருவருக்கொருவா விரோதமுண்டா
யிற்று அப்போது, தேவர்கள் தாங்கள் ஜயிக்கவேண்டுமென்று
எண்ணத்தினால் ரிஷியாகிய பருஹஸ்பதியைத் தங்களுக்கு யதிகார
ங்கள் செயலிக்கிற புரோஹிதராக வரித்தனர் எதிரிகள்
அஸுரர்கள்² கவியின புத்ரராகிய சுகரரை வரித்தனர் அ
பிராமணர்களிருவரும் எப்போதும் ஒருவாக்கொருவா ம
வதற்குத் திடமான எண்ணமுள்ளவராயிருந்தார்கள் அ
தேவாஸுரர்களுக்குள் யுத்தத்திலசந்திதத் எந்த அஸுரர்க
தேவர்கள் கொன்றார்களோ அவர்களைச் சுகராசாரியா வி
யின பலத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு மறுபடியும் பிழைப்ப
னா அதனால், அவர்கள் திருமபவும் எழுந்த தேவர்களு
போசெய்தனர் போமுனையில் அஸுரர்கள் எந்தத் தே
வர்களைக் கொன்றனரோ, அவர்களைச் சிறந்தபுத்தியுள்ள பரு
பதி பிழைப்பிக்கவில்லை ஏனெனில், மிகுந்தசகதியுள்ள ச
ராரியருக்குத் தெரிந்த ‘ஸஞ்சீவினி’ எனனுமவத்தை பரு
பதிக்குத் தெரியாது அதனால், தேவர்கள் மிகுந்த துயரம
தனர் அப்போது கவிபுத்ரராகிய சுகரிடமுள்ள பயத
நடுகின் அந்தத் தேவர்கள் பருஹஸ்பதியின் ஜயேஷ்ட
னாகிய கசனென்பவனிடம் சென்று அடியிலவருமாறு சொ
தொடங்கினான்

“உன்னை அடுக்கின்ற எங்களை நீ அங்கீகரிக்கக்கடவாய்,
ருக்கு உத்தமமான ஓர் உபகாரத்தைச் செய்யக்கடவாய்
வற்ற சகதியுள்ள சுகரரென்னும் பிராமணரிடத்தில் எந்தவித

1 பிராமணப்பெண்ணை ஸுத்திரியன் மணஞ்செய்தல் தகுதியுடையவன்

2 ஞானத்தின் மிகுதியால் பருகுவைக்கவியென்பார்

கிறதோ அதைத் துரிதமாகச் சம்பாதித்துக் கொண்டுவா
ளுடன் நீயும் யஜ்ஞபாகததுரு உரியவனாவாய் அந்தப்
மணரை நீ வருஷப்பாவாவின ஸமீபத்தில் தான் காணமுடியும்
அங்கிருந்து அஸுரர்களைக் காப்பாற்றுகிறாய், அஸுரரல்
வரைக் காப்பாற்றுவதில்லை நீ முந்திய வயஸா யிருப்பவ
ரால், அந்தக்கவியைச் சுருளுஷையினால் ஸந்தோஷிக்கச் செய
கிறமையுள்ளவன் அந்த மஹாத்மாவின் அன்புள்ள குமாரி
ய தேவயானியையும் நல்லொழுக்கம், மனம்போல நடத்தல்,
மாகப் பேசுதல், செய்கை, அடக்கம் இவற்றினால் ஸந்தோ
படுதலுதற்குச் சகதியுள்ளவன் நீ தான், வேறுயாருமில்லை
யானி ஸந்தோஷ மடைந்தபோது, நீ அந்த விதையைப்
பவது திண்ணம்' என்றனா

பிறகு, பருஹஸ்பதியின் புத்ரனாகிய கசன், 'அப்படியே'
யுசொல்லித் தேவர்களால் மரியாதை செய்யப்பட்டு, அப்
தே வருஷப்பாவாவின ஸமீபம்கென்றான் அரசரே! தேவா
ல் அனுப்பப்பட்ட அந்தக்கசன் விரைவாகச்சென்று அஸு
ரு அரசனாகிய வருஷப்பாவாவின நகரத்தில் சுகரகைகண்டு,
கிரஸ் எனலும் ரிஷியின் பேரனும், பருஹஸ்பதியின் ஒளரஸ்
னும் கசனென்ற பெயரினால் பரஸித்தி யுள்ளவனுமாகிய
ன் நீங்கள் கிஷ்யனாக ஏற்றுக்கொள்ளக் கடவீர் குருவாகிய
ளிடம் நான் பூரணமான¹ பிரமமசாயத்தை ஆயிரவருஷ கா
செய்யப்போகிறேன் பிராமணரே! எனக்கு அனுமதி கொடுக்கக்
கா' என்றுகேட்க, சுகரா, 'கசனே! உனக்கு மிகக் நல்லவரு
டாகக்கடவது, உன்சொல்லை நான் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன்,
ரவிக்கத்தகுந்த உன்னை நான் கௌரவிப்பேன், அதனால்,
மஸ்பதி கௌரவிகப் பட்டவராவா' என்று மறுமொழி
ன்னா

கசனும் சுகராசாரியரைநோக்கி ஸரியென்று சொல்லிக் கவி
ராகிய உசுநஸ் என்று சொல்லப்பட்ட அவராலேயே கட
யிடப்பட்ட அந்தப் பிரமமசாய விரதத்தை மேற்கொண்
பாரதரே! யுவாவாகிய அந்தக்கசனென்னும் முனி உபாத்தி
ருக்குச் சுருளுஷை செய்வதற்கும் யௌவனத்திலிருக்கும்
ததேவயானியை எப்போதும் ஸந்தோஷப்படுத்தலுதற்கும்
மான வரதகாலத்தை அவா சொல்லிப்படி அங்கீகரித்தான்
பும் ஆடியும் வாததீயம் வாசித்தும் தேவயானியை ஸந்தோ
ச செய்தான் பாரதரே! யௌவனம் வந்த கன்னிக்கயா
தேவயானியை அவன் ஸந்தோஷஞ் செய்துகொண்டு, புஷ்பங்க

ளாலும் பழங்களாலும் ஏவலசெய்வதனாலும் ஸந்தோஷப்படு
னா. தேவயானியும், தவததையும் பிரமமசாய விரதத்தை
வஹிதவனாகிய அநதப பிராமணனை ரஹஸ்யத்தில் பாடி
வினையாடியும், அவனைப்போலவே உபசரித்தாள பாடுகிறவது
திரவியத்தைக் கொடுப்பவனும், இனிமையாகப் பேசுகிறவது
அழகுள்ளவனும், புஷ்பமாலை சூட்டிக்கொண்டவனுமாகிய பு
னைப் பெண்கள் வீருமபுவார இவ்வாறு கசன பிரமமசாயவி
நடத்திக்கொண்டிருக்கையில், அவ்விடத்தில் ஐந்துறுவரு
கள் சென்றன பிறகு, அஸுரர்கள் அநதக்கசனைத் தெர்
கொண்டு அப்போது ஜனமில்லாதவனத்தில் அவன் ஏகாகிய
பசுமேயக்கக்கண்டு பருஹஸ்பதியினிடமுள்ள தவேஷத்தினு
சுக்ரருடைய வித்தை கசனிடம்போகாமல் காப்பாற்றுவதற்
வும், பொருமையுடன் (அவனை) கொன்றனா அவனைக்கொ
துண்டு துண்டாகச் செய்து நாயகளுக்குப் போட்டனா பி
அநதப் பசுக்கள் மேயப்பவனில்லாமல் தங்கள் கொட்டிலுக்
திரும்பிவந்தன பாரதரே! கசனில்லாமல் வனத்திலிரு
திரும்பிவந்த பசுக்களைக்கண்டு அநதத்தேவயானி அப்பொ
அடியில்வரும் சொல்லிச் சொன்னான்

‘பிரபுவே! ஸமாததரான எனதரதையே! உமது
ஹோதரமும் ஆய்விட்டது, ஸூரியனும் அஸ்தமன்மானான்,
கள் மேயப்பவனில்லாமல் வந்திருக்கின்றன, கசனே காண்ட
வில்லை பிதாவே! கசன கொல்லப்பட்டோ, இறந்துபோ
இருக்கவேண்டும், ஸந்தேஹமில்லை அவனைவிட்டு நான் ஜீ
மாட்டே நென்பதை உமக்கு உண்மையாகச் சொல்கிறேன்’
ருள அதற்குச் சுக்ரா, ‘நான் இறந்துபோனவனை வாவெ
அழைத்து இப்போதே பிழைப்பிப்பேன்’ என்றுசொல்லி,
னே ஸஞ்சீவினிவிததையைப் பிரயோகித்துக் கசனைக் கூட
டரா விததையினால் கூப்பிடப்பட்ட அநதக்கசன் நாயகளு
சரீரங்களைப் பிளந்துகொண்டு வெளிப்பட்டு ஸந்தோஷமு
னாக எதிர்வந்து நின்றான் ‘ஏன் விளம்பஞ்செய்தாய்?’ எ
தேவயானியால் கேட்கப்பட்ட கசன், சுக்ரபுத்ரியாகிய அவ
மறுமொழி சொல்த தொடங்கினான்

‘பெண்ணரசி! நான் ஸமிததுக்களையும் தாப்பமுதலியவ
யும் விறகுசுமையையுடனெடுத்துக்கொண்டுமிகுந்தசுமையினால்
புறநு ஓர் ஆலமரத்தையடைந்தேன் மாடுகளும் எல்லாம் ஓ
சோந்து மரத்தநிழலையடைந்தன அஸுரர்கள் அங்கேஎன்
கண்டு, ‘நீயார?’ என்றுகேட்டனா நான், ‘பருஹஸ்பதியினபுத்

ரானறு பெயாபெற்றவன்' என்று சொன்னமாத் திரத்திலு; ாராகள் எனனைக்கொன்று அரைத்து நாயகளுக்குப் போட்டு ஸந்தோஷமாகத் தங்கள் இடஞ்சென்றனா அன்புள்ள மஹாத்மாவாகிய சுகராசாரியரால் விததையைக் கொண்டு டப்பட்டு எப்படியோ சிரமப்பட்டு உயிருள்ளவனாகி உன் ம வந்துசோந்தேன்' என்றும், 'நான் இறந்தவனேதான்' ம அந்தப்பிராமணப்பெண் கேட்க, (அவன் மறுமொழி) ரான மறறொருநாள தேவயானியினால், 'பிராமண! எனக் புஷ்பம்கொண்டுவா' என்று கட்டளையிடப்பட்ட அந்தக் ரானனுமபிராமணன் வனஞ்சென்றான் அஸுராகளும் ாக்கண்டனா மறுபடியும், அவனை அரைத்து ஸமுதாஜலத் தரத்தனா மறுபடியும், அந்தக்கன்னிகை அவன்போய நேரமானதைத் தந்தைக்குத் தெரிவித்தாள் மறுபடியும், பபிராமணரான சுககிரரால் விததையைக்கொண்டு அழைக் ட்ட அந்தப்பிருஹஸ்பதியின் புத்திரன் திருமபிவந்து அந்தச் தியை நடந்தவாறு தெரிவித்தான் பிறகு, மூன்றாவதுதரம் னக்கொன்று கொளுத்தி மாவாயப்பொடிசெய்து, மதுவிற த்து அஸுராகள் அந்தப்பிராமணரான சுகரருக்கே கொடுத்த சுககிரா கசனுடைய சாமபலை மதுவுடன் கூடவே குடித் அந்தத் தேவயானி, ஸாயங்காலத்தில் மேயப்பவனின்றி பசுக்களைக் கண்டு ஐயமுற்றவளாயப் பிதாவைநோக்கி, வே! புஷ்பங்கள் கொண்டுவரப்போன என எவலசெய்கின்ற காணப்படவில்லை தாதையே! கொல்லப்பட்டவனாகவோ தவனாகவோ கசன் போயிருக்கவேண்டும் இது நிச்சயம். ககசனைவிட்டு நான் ஜீவித்திரேன, உமக்கு இதை உண்மை சொல்லுகிறேன்' என்று சொன்னான்

அரசமே! தன்பெண்ணின் சொல்லைக்கேட்டுச் சுகராசாரியா தமவயிறற்குள்ளிருப்பதை அறியாமல் வெளியிலிருப்ப நினைத்து மந்திரத்தைச் சொல்லி, கசனைக்கப்பிட்டார ி, அவா, 'பெண்ணே! பருஹஸ்பதியின் புதராகிய கசன் இற போனான் நமதுவிததையிற்ற பிழைப்பிக்கப்பட்டபோதிலும ராறு கொல்லப்படுகிறான் நாம் என்ன செய்வோம்? தேவ ரி! வேதமும், பிராமணர்களும், இந்திராதி தேவர்களும், டவஸுக்களும், அஸுவினிதேவர்களும், அஸுரர்களும், ஜச த்தம் உன்ஸமீபத்தில் வருமபோது உனது மஹிமைபற்றி ன்குகின்றனா அப்படிப்பட்ட நீ வயஸன்பப்படாதே, அழாதே,

உண்போனறவள மரணமடைபவனைப்பற்றித் துக்கப்படு
ஸரியனது, இந்தப்பிராமணனைப் பிழைப்பிக்க முடியாது, பி
பித்தால் மறுபடியும் கொல்லப்படுகிறான்' என்று தேவயானி
சொன்னா அதற்குத் தேவயானி, 'எவனுக்கு மிகப் பெரியவ
அங்கிரஸ எனப்பவா பிதாமஹரோ, தவத்துக்கெல்லாம் நிதி
பரஹஸ்பதியும் பிதாவோ அப்படிப்பட்ட ரிஷியினபெளத
ரிஷியின புதரனுமாகிய அநதக்கசனைப்பற்றி நான் எப்படி
கிக்காமலிருப்பேன்? எப்படி அழாமலிருப்பேன்? அவன்
சாரி தவத்தைத் தனமாகவுடையவன், எப்போதும் முயற்சி
வன், வேலைகளில் நிபுணன் பிதாவே! கசன் சென்றமராக
நானும் அடையப்போகிறேன் உண்ணேன், அநத அழகா
னிடத்தில் நான் அன்புள்ளவன்' என்று சொன்னான்

அதற்குச் சுகரா, 'நிரபராதியான என்கிஷ்யனைக் கொ
கிற இந்த அஸுரர்கள் நிச்சயமாக எனக்கே விரோதம் கொ
றனர் அடிக்கடி என்னைமீறுகின்ற இந்தக்கொடிய அஸு
தங்களுக்குப் பிராமணஸஹாயமில்லாமற் செய்துகொள்ள வ
கின்றனர் இந்தப்பாபத்திற்கு இவவுலகத்தில் நிவி
உண்டோ? பிரமமஹத்தி இந்திரனயிருந்தபோதிலும் எ
ளரிககாமல் விடும்' என்றார் மறுபடியும், தேவயானி
தூண்டப்பட்ட மஹரிஷியாகிய சுகரா அஸுரர்களமீது கோ
துடனேயே பருஹஸ்பதி புதரனான கசனை அழைத்தாரா ராஜ
விததையினால் அழைக்கப்பட்டு விததையின் பலத்தினால் பி
யையடைந்த சிறந்த மஹிமைபுள்ளவனுமே மேலான ஸ்வபாவ
ளவனுமாகிய அநதக்கசன் குருவினிடம் பயந்துகொண்டு,
வயிற்றிலிருந்து மெல்ல அடியிலவரும் சொல்லைச் சொன்னான்

'பகவானே! எனமீது அநுகரஹஞ் செய்கக்கடவீர் கச
நான் வந்தனஞ்செய்கிறேன் புதரனை அபிமானிப்பது
என்னை நீங்கள் நினைக்கவேண்டும்' என்றான் அவனைப்பார
சுகராசாரியர், 'பிராமண! நீ எனவயிற்றிலிருக்கிறாய், எந்த
யாகக் கொண்டு விடப்பட்டாய், சொல்! பிராமண! இந்த
ஷத்தில் அஸுரர்களை அழித்துவிட்டு உடனே நான் தேவாக
போகிறேன்' என்று சொன்னான் அதற்குக் கசன், 'உங்கள்
ரஹத்தினால் ஞாபகம் என்னைவிடவில்லை எஃது எப்படிநடந்த
அஃதெல்லாம் எனக்கு நினைவிலுள்ளது எனதவம் இவ்வனை
அழியாமலிருக்கவேண்டும் அதற்காக இந்தக்கடினமான க
தைப் பொறுக்கிறேன். கவிபுத்ரரே! அஸுரர்களால் கொ

ம, எரிககப்படும், அரைககப்படும் மதுவிறகலநது உங்க
க கொடுககப்படேன பிராமணரே! நீ இருககும்போது
ணாகளுடைய மாயையிலும் அஸுராகளுடைய மாயை
தேவாகளுடைய மாயையிலும் எவ்வாறு ஒருவன் மேலா
' என்றான சுக்ரா, 'பெண்ணே! இப்போது உனக்கு
பிரியததைசெயவேன நான் இறந்தால்தான் கசனுக்குப்
புணடாகும் தேவயானி! எனக்குள்ளிருக்கிற கசன் என
றைய பிரந்தாலல்லது தேரன்ற மாட்டான்' என்று சொல்ல,
யானி, 'கசனுக்கு நாசமவந்தாலும் ஸுரி; உமககழிவு நோந
ம ஸுரி, இரண்டு துககககனும் நெருப்புப்போல என்னைத்
த்கும் கசனிறந்தால் எனக்கு ஸுகமில்லை நீ போய்விட்
நான் பிழைப்பதற்கே முடியாது' என்றான

அதுகேட்ட சுக்கிரா, 'புருஹஸபதியின் புதரா! உனக்குக்
விததி செமமையாத ஆயிற்று ஏனெனில், நீயும் தேவ
யிடம் பற்றுவைத்தாய் தேவயானியும் உன்னிடம் பற
வளாயிருக்கிறான் நீ கசனுடைய வேஷத்தோடு வந்த இந
க இராமலிருந்தால், இந்த ஸஞ்சீவினி யென்னும் விததை
பெற்றுக்கொள் பிராமணன் ஒருவனைத்தவிர மற்றபாரும்
து என வயிறறிலிருந்து திரும்பி வெளிவரமாட்டார் ஆத
விததையைப் பெற்றுக்கொள் குழந்தாய்! நீ என்னால்
பயிக்கப்பெற்று நம் சரீரத்திலிருந்து வெளிவரது புதரனை
என்னைப் பிழைப்பிக்கக் கடவாய் குருவினிடமிருந்து வித
யப் பெற்றுக்கொண்டு விததைபுள்ளவனாகிய நீ தாமமுள்ள
யை ஆலோசிப்பாயாக' என்றார் பிராமணனும் விதவானு
கசன், பிராமணரும் தன்குருவுமாகிய சுக்ராசாரியரிடமிரு
விததையைப் பெற்றுக்கொண்டு அந்தக்ஷணத்திலேயே அவா
யைப் பிரந்துகொண்டு சுக்லபக்ஷத்தின் கடைசியான பௌ
ஸியில் சந்திரன் புறப்படுவதுபோல வெளிவந்தான் வேத
ருவங்கொண்ட அந்தசுக்ரா விழுந்திறந்ததைக்கண்டு, கச
அவரை விததையினால் எழுப்பினான் பலித்துப்போன அந்த
தையைப் பெற்றுக்கொண்டு அந்தக்குருவை வந்தனஞ்செய்து,
கசன், அடியில் வருமாறு சொன்னான் 'விததையிலலாதவ
விததையென்னும் அமிரதத்தை உமமைப்போன்ற எந்த
யா காதுகளிற பிழிகின்றாரோ அவரைத்தான் பிதாவாக
ாதாவாகவும் நான் நினைக்கின்றேன் அவருடைய உபகா
ந அறிந்திருப்பவன் அவருக்குத் தீங்குசெய்யான் எல்லாவற

றிலும் சிறந்த ஸ்தயமான விதையைக் கொடுத்தவரும், நிதி போன்ற விதைகளுக்கு நிதியும் பூஜிககததகவருமான கு விதையைப் பெற்றுக்கொண்டு எவர்கள் பூஜிககாம லிருக் னரோ அவர்கள் புதழ் அழிந்து ¹ பாபலோகங்களுக்கும் வெ வர்கள்' என்றான அப்போது, விதவானும் மஹானுபாவரு புதரருமான சுசுராசாராயா, மதுபானத்தினால் ஏமாறுதலைய வும் பயங்கரமான பிரஜஞாபங்கததையும் அடைந்து தெரி யால் அவ்வளவு பிரியமான கசன்கூட மதுவுடன் தாமசுடி நினைத்துக் கோபத்துடன் எழுந்து பிராமணர்களுக்கு ஹித செய் விருமபி மதயபானத்தைப்பற்றி வெறுப்புற்றவராக யிலவரும் வாககியத்தைச் சொன்னார்

‘இன்றுமுதல் எந்தப்பிராமணன் அறிவினமையால் ம னம் செய்வானோ அவன் மதிக்கெடுத்த தாமமவிட்டு பரமம் செய்வனாகி இந்த லோகத்திலும் பரலோகத்திலும் இகழ்பவ னாவான் எனனால் எல்லா லோகங்களிலும் வரம்பாக நிலை தப்பட்ட இந்தப் பிராமணதாமதத்தைப்பற்றிய முடிவான லைக் குருக்களிடம் சர்ஸ்திரங்களைக்கேட்ட ஸாதுக்களான மணார்களும் தேவர்களும் எல்லா ஜனங்களும் கேட்கக்க எனறா மஹானுபாவரும் தவங்களென்னும் புதையல்க இருப்பிடமானவரும் அளவிடக்கூடாத மஹிமை யுள்ளவரு அந்தசுசுக்ரா இந்தச்சொல்லை இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு தெய லால் மதிமயங்கின அந்த அஸுரர்களை அழைத்து அடியில் சொல்லைச் சொல்லலானார்

‘அஸுரர்களே! உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன், மூட யிருக்கிறீர்கள் கசன காரியவலித்தியை அடைந்தான் ம மாவும் எனக்கு ஈடான பரபாவ முள்ளவனுமாகிய அந்த மணன் ஸஞ்சீவினி விதையையடைந்து ² பிரமமாவைப்பே என ஸமீபத்தில் வலிக்கப்போகிறான் தேவர்களுக்காக கும செய்தற்கரிய காரியத்தைக் கசனசெய்தான் அவனு கீததி அழியாது யஜஞாபகததாக்கு உரியவனாகவும் ஆவான்’ என்று இவ்வளவு சொல்லைச் சொல்லி, அந்தச் சினறா அஸுரர்கள் வியப்புற்றவர்களாகத் தங்கள் கரு சென்றனர் அந்தக்கசன் ஆயிரவருஷகாலம் குருவினிடம் தது, பிறகு அவரால் விடைகொடுக்கப்பெற்று, ஸவாகமம் விருமபினான்

1 நரகங்கள்

2 இறந்தவனைப் பிழைப்புமுடவேதனால் பிரமமாவை ஒத்தவ

எழுபத்தோராவது அத்தியாயம்
ஸ ம ப வ ப ர வ ம (தோடீச்சி)

பிரமமசாயவரதம் முடிந்தது ஸநாநமானபிறகு குருவினால்
டகொடுக்கப்பட்டுத் தேவலோகத்துக்குப் புறப்படுகையில்,
யயானி கசனைநேர்க்கி அடியிலவருமாறு சொல்லலானான்
'அநகிரஸஎன்னுமரிஷியினபௌத்திரனே! ஒழுகுகத்தினாலும்
ததினாலும் கலவியினாலும் தவத்தினாலும் இரத்திரியங்கனையடக்கி
பபதனாலும் நீ சோபிக்கிறாய் பெரியகோத்தியுள்ள அநகிரஸ
னுமரிஷி எப்படி எனபிதாவுக்குக் கௌரவிகததக்கவரோ'
படியும், இன்னும் அதிகமாகவும் பருஹஸபதி எனக்குக்
ரவிகததக்கவரோ, பூஜிப்பதற்குரியவா தபோதனனே! நான்
ரிநதுகொண்டே இவ்வாறு சொல்லுகிறேனென்பதை நீ
ரிநதுகொள் நீ பிரமமசாயவிரதத்திலிருந்துகொண்டு நிய
தவறுதிருக்கையில், நான் எப்படி நடந்துகொண்டேனோ அப
யே விததைநிறைவேற்றின நீ அன்புள்ளஎன்னிடம் அன்புவைக்
தகுதியுள்ளவனாயிருக்கிறாய், மந்திரங்களைச்சொல்லிச் சாஸ்திர
பபபடி என்னைப்பாணிகரஹ்ணஞ்செய்வாயாக' என்றான்
தக்கேட்டுக் கசன, 'குற்றமற்ற அழகுள்ளவனே! பகவனாகிய
ரதுபிதா எனக்கு எப்படிப் பூஜிப்பதற்கும் கௌரவிப்பதற்கும்
யவரோ, அப்படியேதான் நீயும், இன்னும் அதிகமாகவும் நீ
க்குப் பூஜைக்குரியவன் மஹாதமாவாகிய சுக்ராசாரியருக்கு
ரைவிட நீ அதிகப்பிரியமானவன் அன்புள்ளவனே! குருபுத்
யாகிய நீதாமத்தினால் எனக்கு எப்போதும் பூஜிக்கத்தக்கவன்
வயானி! எனக்குவும் உனபிதாவுமாகிய சுக்ரா எப்படி எனக்கு
போதும் கௌரவிகததகுநதவரோ அப்படியேதான் நீயும்,
ரனை நீ இவ்வாறுசொல்லத்தகாது' என்றுசொன்னான் திரும
ம, தேவயானி, 'நீ எனபிதாவுக்குப் பூஜ்யரான அநகிரஸின
திரராகிய பருஹஸபதியின் புத்திரனேயல்லது எனபிதாவின
திரனல்லே பராமமனோததமனே! ஆதலால், எனக்கும் நீ
ிக்கத்தக்கவனும் கௌரவிகததக்கவனுமாக இருக்கிறாய்
னே! நீ அஸுரர்களால் பலமுறை வதஞ்செய்யப்பட்டகாலத்
லும் ஆதிதொடங்கி உன்னிடத்தில் நான் வைத்த அன்பை,
புப்போது நினைக்கவேண்டும் ஸநேஹத்தினாலும் காமத்தின
ம நான் செய்த உயர்ந்த அன்பை நீ அறிவாய் தாமந்தெரிந்த
ன! பற்றுள்ளவனும் குற்றமில்லாதவனுமாகிய என்னை நீ விடத்
ராது' என்றான்.

கசன, 'தேவயானியே! ஏவததகாதவேலையில் என்னை நீ வது தகுதியன்று, அழகான புருவங்களைபுடையவளே! நீ விஷயத்தில் தயைசெய்யக்கடவாய சுபமானவளே! எனக்கு நீ வுக்கும் மேலானருந், விசாலமான நேத்திரங்களைபுடையவ சந்திரனைப்போன்ற முகமுள்ளவளே! இனியவளே! கோபமு வளே! சுக்ரருடைய எந்தவயிற்றில் நீ வலித்தாயோ அதே மறுகளு நானும் வலித்திருக்கிறேன் அழகான இடைபுள் வளே! தாமப்படி நீ எனக்கு ஸ்ஹோதரி, இவ்வாறு சொல்லா அன்புள்ளவளே! ஸுகமாக வலித்தேன், எனக்குக்கோபமி உன்னிடம் நான் விடைபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன், செலவே எனக்கு வழியில் சுபததைவேண்டக்கடவாய தாமதத் விரோதமின்றிப் பிரஸ்தாவங்களின் நடுவில் நானும் நினைக்கக் கவன, தவறுதலின்றிச் சோமபல்லலாமல் என ஆசாரய சுக்ரருக்கு எப்போதும் பணிவிடைசெய்யக் கடவாய' எ சொன்னான் அதுகேட்டதேவயானி, 'கசனே! தாமதத் கூடிய காமமென்னும் பிரயோஜனத்திற்காக என்னால் வேண்ட பட்ட நீ என்னைவிட்டுவிடுவாயானால், அப்போது இரதவித உனக்குப் பயன்பெறுது' என்றான் கசன, 'நான் குருப யென்றுநினைத்தது உன்னைவிடுகிறேன், உனகுற்றத்தினால் அந் குருவும் எனக்கு இவ்வாறு அனுமதிக்கொடுக்கவில்லை நீ இஷ்ட படி இன்னுமும் என்னைச்சுசி தேவயானி! நிஷிகளாற்சொல் பட்ட தாமததைச்சொல்லுகிற நான் சாபத்திற்குத் தகாத ிருந்தும், தாமததாலின்றிக் காமத்தினால் இப்போது உன் சபிக்கப்படவேண்டாதலால், உன்னுடையகாமம் ஸரியாக நி வேறப்போகிறதில்லை நிஷிபுதரன் எவனும் உன்னைப் பாண ஹணஞ் செய்ப்போகிறதில்லை நீ என்னைப் பார்த்தது, 'உன் விததை பயன்பெறுது' என்று சொன்னது அப்படியேயிருக் டும் நான் யாருக்குக்கற்பிக்கிறேனோ அவனுக்கு விததை பவி, விடும்' என்று அநதப்பிராமமணஸரேஷ்டனாகிய கசன தேவயா யைநோக்கிச் சொல்லி, அப்போதே விரைவாக ஸ்வாககத்தாக் சென்றான் அவன் வந்ததைக்கண்டு இரதிரன் முதல் தேவர்கள், ¹ பருஹஸபதியைக் கௌரவித்தது, கசனைநோடி 'எங்களுக்குநன்மையான பெரிய ஆச்சாரயமானகாரியத்தை நீ செய்தனால் உன்கீர்த்தி அழியாது, நீ யஜ்ஞபாகத்திற்கும் உரியவ வாய' என்று சொன்னார்கள்.

¹ கசனைப்புத்திரனாகப் பெற்றதற்காகக் கௌரவித்தது

எழுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்
ஸம்பவபாவம் (தொடர்ச்சி)

பரதஸுரேஷ்டரே! விததையை ஸாதித்ததுகொண்டு கசன
பிறகு, தேவர்கள் மிகக் மகிழ்ச்சியுடன் கசனிமீருந்து
விததையைக் கற்றுக்கொண்டு கராயவிரித்தியை அடைந
பிறகு, எல்லாரும் சோந்து இந்திரனைநோக்கி, 'புரந
ன! இனி உனக்குப் பராகரமஞ்செய்யத் தருணம், சத்தருக்
ககொல்' என்றனா இவ்வாறு தேவர்களால் ஒன்றுசேர்ந்து
ல்லப்பட்ட இந்திரன், அப்போது, 'அப்படியே ஆகடமே'
று சொல்லிப் புறப்பட்டான் அவன் ஒரு வனத்தில் பெண
ககண்டான் சைதரரதம் என்று பெயருள்ள குபேரனது
சரியானதுகொப்பாகிய வனத்தில் ஜலகீடை செய்யும் கன
ககளின் ஆடைகளெல்லாவற்றையும் காற்றுருபமாகிக் கலந
பிறகு, அந்தக்கன்னிகைகள் சோந்து ஜலததிலிருந்து
யேறி, தமக்கு ஸம்பமாபுள்ள அந்த வஸ்திரங்களை அனேக
எடுத்துக்கொண்டனா அப்போது வருஷப்பாவாவின பெண
ய சாமிஷ்டை, கலந்துபோனது தெரியாமல் அங்கே தான
ந்த இடத்திலுள்ள தேவயானியின் ஆடையை உடுத்துக்
ண்டனள், ராஜஸுரேஷ்டரே! அந்த வஸ்திரவிஷயமாகத்
யானிக்கும் சாமிஷ்டைக்கும் அங்கேயே விவாதம் உண்டா
ய 'அஸுரபபெண்ணே! நீ என சிஷ்டையாயிருந்தும் என
திரத்தை எப்படி உடுக்கிறாய்? மரியாதையைவிட உனக்கு
மயுண்டாகாத' என்று தேவயானி சாமிஷ்டையைநோக்கிச்
னளை ராஜாவே! அதற்குச் சாமிஷ்டை, 'உனதந்தை,
காரும்போதும் படுக்கும்போதும் அடங்கினவரைப்போல
ந்து நின்றுகொண்டு வந்தியைப்போல எப்போதும் என
தையைத் துதிக்கின்றா நீ, யாசித்ததுகொண்டும துதித்துக்
ண்டும வாங்கிக்கொண்டுமிருப்பவருடையபெண் நான் துதி
டுகிறவரும் கொடுப்பவரும் தானம் வாங்காதவருமாக இருப
ருடையபெண் யாசிப்பவளே! மன வருத்தத்தை உண்டு
ஹ, உபத்திரவஞ்செய, தீங்குசெய, கோபித்துக்கொள்,
சக்காரி! ஆயுதமில்லாத ஏழையாகிய நீ ஆயுதமுள்ளவளி
லில் கலங்குகிறாய் உனக்குச் சரியான சண்டைக்காரி கிடைப்
அட! யாசகீ! இதுமுதல் விரோதமாகப் பேசுவாயாகில்
உன்னைமதிப்பதில்லை' என்றுசொல்லி, பிறகு, அவள் கோபம்

மிகுநது வஸ்திரததைப பிடித்துக்கொண்டிருந்த தேவயானி கிணறறில் தள்ளிவிட்டுத் தனப்பட்டனம் சோந்தாள தெண்ணமுள்ள சாமிஷ்டை மிகுந்த கோபததையடைந்தவள் இவள் இறந்தாளென்று நினைத்துத் திருமபிப்பாராமல வீடுகொள்ள, அஸுரர்களின் தனமையையடைந்து வீடுசென்றும் காமலிருந்தாள் அதன்பின், நகுஷன புதரனாகிய யயாதி, குதிரைகளும் ஏறுகுதிரையும் களைக்க, மாணத்தேடிக்கொத்தாகத்துடன் அந்த இடம் வந்துசோந்தான் - அந்த நகுஷனாகிய ராஜா அந்த ஜலமில்லாத கிணறறைப் பாராக்கையில், அக்கனிஜவாலையைப்போன்ற அந்தக் கண்ணிகையைக் கண்ட கண்டவுடன், தேவதையைப்போன்ற ரூபமுள்ள அந்தக் கையை அந்தராஜஸுரேஷ்டன் மிகவும் அழகான இனசொல்லத்தேற்றி வினாவினா 'சிவந்த நகங்களுடையவளும் பிரகாசமாதன குண்டலங்களைத் தரித்தவளுமாகிய யுவதியான நீ யென நீண்ட ஆலோசனை செய்கிறாய்? ஏன் தூக்கத்தினால் மூச்சு விடுகிறாய்? கொடிகளும் புறங்களுமுடின் இரத்தக்கிணறு எப்படி விழுந்தாய்? நீ யாராபெண்? அழகான இடையுள்ளவ உள்ளதைச் சொல்' என்றுகேட்க, தேவயானி மறுமொழி சொல்லாளுள்

'எவா தேவர்களாற் கொல்லப்பட்ட அஸுரர்களை விடயினால் பிழைப்பிக்கின்றாரோ, அந்தச் சுகரருடையபெண் எனனை அவா அறியாமலிருக்கிறா அரசரே! சிவந்த நகங்க விரல்களுமுள்ள எனவலக்கை இதோ, பிடித்து எனனைத் தவிவிட்டு, நல்ல குலத்திற் பிறந்தவனென்று உன்னை நானறிக்கிறேன் உன்னைச் சாந்தியுள்ளவனென்றும் சகதியுள்ளவனென்றும் கோத்தியுள்ளவனென்றும் அறிகிறேன் ஆதலால், வினா எனனை இரத்தக்கிணறறிலிருந்து தூக்கிவிடுவதற்கு நீ தகுதியவன்' என்று தேவயானி சொல்ல, பிறகு, நகுஷபுதரனாகிய யயாதி அந்தக் கண்ணிகையைப் பிராமணப்பெண்ணென்று தெரி கொண்டு வலக்கையைப்பிடித்து அந்தக் கிணறறிலிருந்து தூக்கிவிட்டு அரண் தன் சகதியினால் அந்தக் கிணறறிலிருந்து அவதூக்கிவிட்டு, 'சுபமானவளே! இஷ்டப்பிரகாரம் செல, உன் பயமில்லை' என்றான் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட தேவயயராஜாவை நோக்கி, 'நீ எனனை அழைத்துக்கொண்டு விரைவப்போ எனக்கு நீ அன்பன் உன்னால் நான் கைபிடிக்கப்பட்டு ஆதலால், நீ எனக்குப் பதியுமாவாய்' என்று மறுமொழி சொல்லா இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட அரசன், 'அன்புள்ளவளே! க்ஷத்திரியகுலத்திற் பிறந்தவன், நீ பிராமணப்பெண், ஆதல்

னுடன் விவாஹம் உனக்குத் தகாது அழகானவளே! சுகராயா எல்லாலோசனங்களுக்கும் ஆசாயா நீ அவாபெண் அதுவாய் எனக்கு இப்போது பயமிருக்கிறது ஆதலால், மஹாபாண்டவளே! நீ எனக்குரியவள் அல்ல' என்று சொன்னான்.

அதற்குத் தேவயானி, 'ராஜாவே! இப்போது எனபேசுகொண்டு என்னை நீ அங்கீகரிக்க விரும்பாமலிருந்தால் எனக்கு நயின மூலமாகவே உன்னை விரிக்கிறேன் அவரிடத்திலிருந்து நீ என்னை அடையப்போகிறாய், செல்' என்று சொன்னாள்.

யயாதி அழகான நிதம்பமுள்ள தேவயானியிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தனது நகரஞ்சென்றான்.

அந்த நகுஷ்புதரன் சென்றபிறகு, சிறந்தபெண்ணாகிய தேவயானியும் ஓரிடமசென்று அழுதுகொண்டு ஒரு மாததை அடுத்தாற்பிறகு, சுகராசாயா பெணவரத் தாமதித்தபோது அவத்திலுள்ள பரேமையினால் தளாசெயுறறுப பெண்ணைநினைத்து ஞடைய தாதியைப்பார்த்து, 'தாதியே! அழகிய இடையுள்ள யயானியை நீ சீக்கிரம் அழைத்துவா' என்றாள் இவ்வாறு என்னவுடன், அந்தத்தாதி அவளை அழைத்துவருவதற்காக தன தோழிமாராகளோடுகூட விளையாடுகிற இடங்களுக்கல்லாமல் துரிதமாகச்சென்று அவளிருக்குமிடத்தைத் தேடி.

அவள், அப்படிக்க களைப்புற்றுத் துக்கத்துடன் அழுதுகொண்டு நின்ற தேவயானியைக் கண்டாள் (கண்டு), 'பரியமானா! இஃது என்ன வருத்தநாதம்? உடனேசொல், பிதா அழைக்கார்' என்றாள் இப்படிச் சொல்லப்பட்ட தேவயானி, வயஸ்தினால் கொதிப்புற்றவளாகி ஸமாசாரம் கொண்டுவந்த வேலைகயாகிய தாதியை முன்னே நோக்கி, சாமிஷ்டை செய்த பிழைக தெரிவித்து, 'தாதியே! விரைவாகச்செல், நான் இனி வருஷபாஷின் நகரத்திற்குள் துழையமாட்டேன் என்பதை எனதற்கு உடனேசொல்' என்று சொன்னாள் ஹாஹுபாவரான் மேஜயரே! அந்தவேலைக்காரி உடனே அந்த அஸூரகருஹத்திற்கு சென்று சிறந்தஞானமுள்ள சுகராசாயரைக்கண்டு புத்தியிறப்படப்புகொண்டு, தேவயானி, வனத்தில் வருஷபாவாஷின் ணைண சாமிஷ்டையினால் அடிபட்டதைத் தெரிவித்தாள்.

சுகராசாயா அந்தவனத்தில் தம்பெண் சாமிஷ்டையினால் பட்டதைக் கேட்டுத் துக்கங்கொண்டு வனத்தில் பெண்ணைத் தவறகு விரைவாகப் புறப்பட்டார் பிறகு, வனத்தில் பெண்கிய தேவயானியைக்கண்டு, சுகராசாயா துக்கத்துடன் இரண்டு களாலும் தழுவிக்கொண்டு, 'எல்லாஜனங்களும் கஷ்டத்தை

அடைவதும் செளக்யத்தையடைவதும், தங்கள் குற்றங்கள் குணங்களாலுநதான் உன்னிடத்தில் பிழையிருக்கிறது அதற்குச் செய்யப்பட்ட பரிஹாரநானென்று நினைக்கி என்று சொன்னா (அப்படிச் சொன்னவுடன்) தேவன் 'எனது தப்புகுச் சிக்கையிருக்கட்டும், அல்லது, இல்லாமல் கட்டும் வருஷபாவாவினபெண் சாமிஷ்டை என்னைச் சொல்லிக் கவனித்து வன்னிடம் கேளும் நீர் அஸுராக ஸ்தோத்திரங்களைப் பாடுகிறவரென்று அவள் சொல்லு நிஜமா? வருஷபாவாவின பெண் சாமிஷ்டை மிகவும் கோபத் திவந்தகண்களுடன், 'நீ துதிப்பவரும் யாசிப்பவரும் கைக் கிறவருமாய் இருப்பவருடைய பெண் நாளைத் துதிக்கப்படுபு கொடுப்பவரும் கையேந்தாதவருமாய் இருப்பவருடைய பெண் என்று சூழி கடுமையுமாள் பேசை என்னைப்பார்த்துச் செ கிறாள் வருஷபாவாவின பெண்ணின் சாமிஷ்டை கோபத் திவந்தகண்களுடன் மிக்க காவம் கொண்டு பலமுறை இந்தப் பை என்னைப்பார்த்துச் சொன்னா பிதாவே! நான் துதி ரும் கையேந்துகிறவருமாய் இருப்பவருடைய பெண்ணையிருந் தான் தயைசெய்யுமாடி உன்னைக் கேட்டுக்கொள்வேனென்று யான் சாமிஷ்டையை நோக்கியே சொன்னேன் இவ் சொல்லியும் என்னை அவள் மிகவும் இகழ்ந்து ஜனமில்லாத டில் கிணற்றில் தள்ளிவிட்டாள் தள்ளிவிட்டு, வீடு சோந், என்று சொன்னா

அதுகேட்டு, சுகராசாராயா, 'நீ ஸ்தோத்திரம் செய்யப் புகும் யாசிப்பவனுக்கும் கையேந்தப்பவனுக்கும் பெண் அல்ல யானி! துதியாமல் பிறரால் துதிசெய்யப்படுகிறவனுடைய பெ ண்கிறாய், அது வருஷபாவாவுக்கே தெரியும், இந்திரனுக்குத் தியும், நகுஷணபுத்தரனாகிய யயாதியென்னும் ராஜாவுக்கும் தெ ரிந்திக்க முடியாததும், ஒப்பற்றதும், ஈஸ்வரன் கொடுத்ததுப மந்திரம் எனக்குப்பலம் இந்தலோகத்தில் என்றும்ழியாத வினி பென்னும் விததையைத் தெளிவாக அறிந்திருக்கித் தாமரைப் புஷ்பம்போன்ற கண்களையுடையவளே! அந்தவி யினால் இறந்துபோன பிராணி பிழைப்பிக்கப்படுகிறது ஆ ஸாதுவான்வன் தன்குணங்களைப்பற்றிய புகழ்ச்சியைத் த செய்வதனால் வருத்தமடைகிறான் அதனால், 'நான் சொ கொள்ள முடியவில்லை என்னுடைய பலம் எதுவோ அஃது குத்தெரியும் ஆதலால், எழுந்திரு குலத்தைச் சிறப்பிக்கிறே னே! விசாலமான கண்ணையுடையவளே! பொறுன்

நது வீடு செலவோம் ஸதபுருஷாகளுக்குக் கூழைமதான் |
பூமியிலும் ஸவாககத்திலும் மறற எல்லா இடங்களிமுள்ள
றகெல்லாம் நான் எப்போதும் பரபு என்று பிரமமா ஸந்தோ
நடன் எனனைச் சொல்லியிருக்கிறா நான் ஜனங்களுடைய
மையை விருமபி ஜலத்தை வாஷிக்கிறேன் எல்லா ஒஷதி
பும வருத்தி செய்கிறேன் இஃது உண்மையாக உனக்குச்
லலுகிறேன்' என்று சொன்னா துக்கமுற்றும் கோபத்திறை
கப்படடுமிருக்கும் அவளை இவ்வாறு இனிமையும் சாந்தமு
சொற்களினால் பிதாவான சுகரா தேற்றினா

எழுபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்

ஸ ம ப வ பு ர வ ம் (தோடாச்சி)

சுகராசாராயா தேவயானியைப்பாராததுச சொல்லுகிறா —
யானீ! எந்தமனிதன் எப்போதும் அயலாசொல்லும் நிர
பான் சொற்களை அதிகமாகப் பொறுக்கிறானே அவனால் இந்த
மெல்லாம் ஜயிக்கப்பட்டதென்று அறி, உண்டான கோபத்
குதிரையை அடக்குவதுபோல எவன் அடக்குகிறானே அவன்
ஸாரதியென்று தெரிந்தவர்களால் சொல்லப்படுகிறான் கடி
ததைப் பிடிப்பவன் ஸாரதியென்று சொல்லப்படுவதில்லை
யானீ! மூளுகிறகோபத்தை அடக்குவதினால் விலக்குகிறவன்
னே, அவனால் உலகமெல்லாம் ஜயிக்கப்பட்டதென்றறி பாம்பு
யசட்டையை உரிப்பதுபோல எவன் உண்டானகோபத்தை
மயினால் நீக்கிவிடுகிறானே, அவன்தான் ஆண்பிள்ளையென்று
ல்லப்படுவன் எவன் கோபத்தை அடக்குகிறானே, எவன்
னைகளைப் பொறுக்கிறானே, எவன் பிறா வருத்தியும் வருந
லிருக்கிறானே, அவன் நிச்சயமாகக் காரியவித்திக்குப் பாத்ர
ருண் தூறுவருஷகாலம் ஒவ்வொருமாஸமும் சோர்வின்றி
ம செய்பவனெருவனும் எதற்கும் கோபிக்காதவனெருவனு
ய அவ்விருவருள் கோபிக்காதவனே மேலானவன், ஆதலால்,
பிக்காதவனே எல்லாரிலும் சிறந்தவன் காமமும் கோப
இழிவானவை கோபிப்பவனுடைய தானமும் யாகமும்
மும் பயன்பெறுதவை அன்புள்ளவனே! ஆதலால், கோப
லாதவனிடத்தில் யஜ்ஞம், தவம், தானம் இவற்றின் பயன்
தியாக உண்டாகும், கோபிப்பவனிடத்தில் ஒருபொழுதும்
டாகாது இது நிச்சயம் எவன் கோபத்திற்கு உட்படுவனே

அவன் யதியுமாகான், ரிஷியுமாகான், யாகஞ்செய்
மாகான், தாமததையுமடையான், அவனுக்கு (இமமை மறு
இரண்டு லோகங்களுமில்லை கோபிக்கிற ஸ்வபாவமுள்ளவனு
புதரன், வேலைக்காரன், ஸனேகிதன், ஸஹோதரன், பாரைய, த
ஸத்தியம் இவையெல்லாம் நிச்சயமாக விலகிப்போம் சி
களும சிறுமிகளும் புத்தியில்லாமல் விரோதஞ்செய்வதை
முள்ளவன் அனுஸரிககத்தகாது ஏனெனில், அவராக கோ
பொறுமை இவற்றின் லாபங்களை அறியா' என்றா

அப்படிச் சொல்லக்கேட்டு, தேவயானி, 'பிதாவே! நான்
பெண்ணாயிருந்தாலும் தாமதங்களின் ஸூக்ஷ்மத்தை இப்பே
அறிந்திருக்கிறேன் பொறுமைக்கும் நிரதனைக்கும் உள்ள
பலங்களையும் நான் அறிவேன் ஆனால், தான் செய்ய வேண்
யதைச் செய்யாமல் உண்மையில் தாமதத்தை விட்டுவிட்டு, சிஷ்ய
முறைமையை விட்டுவிட்ட சிஷ்யன் விஷயத்தில் பொறு
அபிவருத்தியை விருட்புகிறவனுக்குத் தகாது ஏவக்கூடியவ
சிஷ்யன் தன் நடையைவிட்டுப் பயன்படாமற் போயிருக்கி
ஆதலால், ஒழுககந் தப்பினவர்களிடம் வலிப்பது என
பிரியமில்லை எந்த மனிதர்கள், நடையைப்பற்றியும் குலத்
பற்றியும் பிறரை நிர்திக்கின்றனரோ, அந்தக் கெட்டபுத்திய
வர்களிடம் ஸ்வேயஸை விருட்பும் அறிஞன் வலிக்கக்கூட
ஒழுககத்தாலும் குலத்தாலும் யார எவனை ஸரியாக மதிக்கி
ரோ, அந்த ஸாதுக்களிடம் அவன் வசிப்பது தரும்
வாஸம் மிகச்சிறந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது மனிதர்கள்,
மில்லாமலிருந்தபோதிலும், தமமை அடக்கிக் கொள்வதில்
போதும் ஊக்கமுள்ளவர்களாயிருந்தால் சிறந்தவராவா
ஒழுககம் கெட்டவரும் பாபம்செய்கிறவரும் தனவான்களா
தாலும் சண்டாளர்களாதாம், ஜனமத்திலுமடமும் சண்ட
களாவதில்லை தமக்கு விதித்த செய்கையைவிட்டுத் த
குலம், வித்தை இவைகளில் ஆசை வைத்தவர்கள்
டாளுடைய செய்கையைச் செய்கிறவர்களாதாம், அவ
காரணமில்லாமல் தவேஷம் செய்வார்கள், தூஷணை
சொல்லுவார்கள் அவர்களிடம் ஸாது வலித்தல் தக்
பாபிகளுடன் வலித்தால் பாபியாவான் நன்மையோ
லது தீமையோ எதில் எந்த மனிதன் பழகுகிறானோ, அ
அவனுக்குப் பற்றுதல் நிச்சயமாக உண்டாகிவிடும் ஆதல

1 தன் நடையைவிட்டுப் போயிருக்கிறானென்பது வேறுபாடும்

ஷததை விருமபததகாது, வருஷபாவாவினபெண சொன்ன கொடிய கெட்டசொல, அகனியை வேணுகிறவன அரணிக டையக கடைவதுபோல, எனமனததைக கடைகிறது ஐசு மிலலாத ஒருவன எதிரியினிடம் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிற ரியத்தினிடம் காத்கிருப்பதைவிடச் செய்யத்தகாதகாரியம் று லோகங்களிலும் வேறு இருப்பதாக நான் நினைக்கவில்லை டிப்பட்டவனுக்கு மரணமே நல்லதென்று தெரிந்தவர்கள் னென்றா நீசாகளின் சோகையினால் ஒருவன் காலகரமத அவமானத்தை அடைவான், வாய்களினின்றும் வரம்பு தசொற்கள் புறப்படுகின்றன அவைகளால் அடிப்பட்டவன் ம பசலும் துக்கப்படுகிறான் அவை எதிரியின் மாமஸ ங்களிலே தான் விழுகின்றன ஆதலால், தெரிந்தவன் றறை அயலாரிடம் பரயோகிக்கமாட்டான் ஆயுதங்களினால் டப்பட்டது ஆறும், தீயினால் சுடப்பட்டதும் ஆறும், லலினால் உண்டானபுண் பிராணிகளுக்குத் தேகமுள்ளவரை ம ஆறுது பாணங்களினால் அடிப்பட்டதும் கோடாலியினால் டப்பட்டதுமாகிய வனம் மறுபடியும் வளருகின்றது வாக் கொட்டசொற்களைச் சொல்வதனுண்டான அருவருப் சொற்புண் ஆறுது' என்றான்

எழுபத்துநான்காவது அத்தியாயம்

ஸம்பவபாவம் (தேட்டரீட்சி)

பிறகு, பருகுவமசத்திற சிறந்தவராகிய சுக்ராசாரியர், வீற சகும் வருஷபாவாவினருகேசென்று கோபத்துடன் ஆலோ ராமல் அடியிலவருமாறு சொன்னார்

'ராஜாவே! ஒருவனுக்குத் தான் செய்தபாவம் பசுவைப் ல உடனே பலினைத் தருவதில்லை ஆனால், 1 தொடர்ச்சிச் செய்யப்பட்டபோது காலகரமத்தினால் செய்பவனுடைய ராகளை அறுக்கும் புதராகளிடத்தும் பேரனமாகளிடத்தும் னிடத்ததுமுள்ள பாபத்தை ஒருவன் கவனிக்காமலிருப்பானா அந்தப் பாபமானது மிகுதியாக உண்ணப்பட்டது வயிற்றில் படியோ அப்படியே நிச்சயமாகத் தன் பயனைக்காட்டும ராவே! படிக்கிறவனும் பொறுமைபுள்ளவனும் இந்திரியங்களை

1 'அதற்குக் காலகரமத்தினால் பரிபாசுமடைந்து செய்பவனுடைய களையறுக்கும்' என்பது வேறுபாடும் 2 பூவபுண்ணியங்களை

ஜயிததவனும பாபத்தைச் செயயாதவனும தாமததைய
வனும எனவீட்டில் அன்புடன் எனக்குச் சுபருஷ்செய்தல்
பருஹஸ்பதிபுத்ரனுமான அநதக கசனென்னும பிராம
முன்னே கொலவித்தாய பிரபுவே! மானமுள்ளவளாகிய
யானி, சாமிஷ்டையினால் மிகக் குருரமாகச் சொல்லப்பட
விரோதஞ்செய்து கோபத்தினால் கிணற்றிலுந்தள்ளப்பட்ட
அவள, இங்கே வலிப்பதற்கு முடியாதவளாயிருக்கிறாள்,
ளில்லாமல் நான் இங்கே எப்படி வலிப்பேன்? ராஜாவே!
லால், உன் தேசத்தை விட்டுவிடுகிறேன் வருஷப்பாவா
கொலத்ததகாதவனாகிய அநதககசன்கொன்றதனாலும்,
பெண்ணைக் கொல்ல ஆரம்பித்ததனாலும், உன்னையும் உன் ப
கனையும் விடப்போகிறேன் இதை நீ அறி ராஜாவே! உன்
தில் உன்னுடன் நான் இருக்கமுடியாது ராஜாவே! வரு
வாவே! நீ வயஸனமடையாதே, கோபமுஞ்செய்யாதே ராஜா
தேவயானியைவிட்டு உனதேசத்தில வலிக்க எனனால் முடிய
இவளுடைய இடந்தான் எனக்கும் இடம், இவளுடைய விரு
தான் எனக்கும் விருப்பம்' என்றான்

(இப்படிச் சொல்லக்கேட்ட) வருஷப்பாவா, 'பிராமண
நான் சாமிஷ்டையைக்கொண்டு தேவயானியை அடிக்
தாலும் தூஷிக்கச்செய்தாலும் அதனால் ஹீனத்தியை அ
கிறேன்' என்றான் சுகரா, 'ஓ! அஸுரர்! என்னைப் பொய்
கிறவனாக நினைக்கிறாய் ஆச்சாயம்! அதனாலேதான் இந்த
குற்றத்தை அடக்காமல் உபேகைச் செய்கிறாய்' என்று
றா வருஷப்பாவா, 'பருகுபுத்ரரே! அதாமததையாவது
சொல்லாதையாவது உங்களிடத்திலிருப்பதாக நான் நினை
வில்லை தாமதமும் ஸத்யமும் உங்களிடத்திலிருக்கின்றன
லால், நீங்கள் எங்கள் வீஷயத்தில் அதுகரஹம் செய்யக்க
கள் பருகுபுத்ரரே! நீங்கள் எங்களைவிட்டு இவ்விடமிரு
போவீர்களேயாகில், முன்னதாகவே நானும் என பந்துக்க
ஸமுத்ரத்திலாவது பாதாளத்திலாவது அகனியிலாவது
வேசிப்போம் வேறு ஆதரவில்லை கரஹன்களுக்கு ராஜா
நீர் என்னையும் விட்டுத் தேவர்களிடமும் போய்ச்
வீராயின அப்போது நான் எல்லாவற்றையும் தயாக்கு
அகனியிற பிரவேசிப்பேன்' என்றான் சுகராசாரியா, 'அ
ராகளே! ஸமுத்திரத்திலே தான் விழுங்கள், திசைக்
குருதான் ஓடுங்கள், என பெண்ணினுடைய துக்கத்
நான் தாங்க முடியாதவன் எனக்கு அவள் பரியமான

யானியை நீ ஸமாதானப்படுத்தவேண்டும் எனனுயிர அவ
 கதிலிருக்கிறது நான், இந்திரனுக்கு பருஹஸப்தியைப்போல
 ஸகு லாபத்தையும் கேஷமத்தையும் செய்பவன்' என்றா
 டபாவா, 'பருகுபுதரே! அஸுரராஜாக்களின் தனமாகட
 யானைகள் பசுக்கள் குதிரைகளாகடும், பூமியில் என்ன
 ன உண்டோ அவற்றிற்கு நீங்கள் பரபு எனக்கு நீங்கள்
 பரபு' என்று சொன்னான் அதைக்கேட்டுச் சுகரா, 'அஸுர
 னை! அஸுரராஜாக்களின் திரவியமெல்லாவற்றிற்கும் நான்
 வாயிருப்பேனாயின், இந்தத் தேவயானியை நீ ஸமாதானப
 தவேண்டும்' என்றா இப்படிச் சொல்லப்பட்ட வருஷ
 ரா, 'அப்படியே' என்று சிறந்த கவியாகிய சுகராசாரயருக
 சொன்னான் சுகராசாரயரும் தேவயானியிடஞ்சென்று
 ன சொன்ன விஷயத்தைச் சொன்னான்
 தேவயானி, 'மிதாவே! பருகுபுதரே! ராஜாவின திரவியத்
 த நீர்பரபுவாயிருந்தால் அந்த விஷயம் எனக்குத் தெரியாமை
 அதை ராஜாவே சொல்லடும்' என்று சொன்னான்
 ர தேவயானியின் சொல்லைத் தெரிவிக்கக்கேட்டு, வருஷபாவா
 சுற்றத்தாருடன் தேவயானியிடஞ்சென்று, 'தேவயானியே!
 பசெய' என்று பூமியில் அவள் பாதங்களிலவிழுந்து, 'அழ
 வளே! உன் தந்தை எப்போதும் என்னால் துணிக்கப்படும்
 ன்னு செய்யப்படும்பிறப்பவா சிரித்த முகமுள்ள தேவ
 ரியே! நீ எதை விரும்பினாலும், அது பெறக்கூடாததாயிருந
 லும், அதை உனக்கு நான் கொடுப்பேன்' என்று சொன்னான்
 ரகுத் தேவயானி, 'ஆயிரம் கன்னிக்களுடன் சாமிஷ்டையை
 வேலைக்காரியாயிருக்க நான் விருமபுகிறேன் எனனை என
 ர எந்த இடத்தில் கொடுப்பாரோ அங்கும் அவள் என
 னை செல்லவேண்டும்' என்றுசொல்ல, வருஷபாவா, 'ஓ
 ர! நீ எழுந்திரு சாமிஷ்டையை உடனே அழைத்துவா தேவ
 ரி எந்த இஷ்டத்தை விரும்புகிறாளோ, அதை அவள் செய்யக்
 ளள் ஒரு குலத்திற்காக ஒருவனை விடவேண்டும், ஒரு கரா
 திற்காக ஒரு குலத்தைவிடவேண்டும், ஒருதேசத்திற்காக ஒரு
 மத்தை விட்டுவிடவேண்டும் 1 தனக்காகப் பூமியையே விட்டு
 வேண்டும்' என்றான் உடனே, தாதி, சாமிஷ்டையிடஞ்சென்று,
 மா! சாமிஷ்டையே! எழுந்திரு உன் பந்துக்களுக்கு ஸௌக
 தைச்செய தேவயானியினால் ஏவப்பட்டுப் பிராமணா சிஷ்யா

1 தன் ஆதமா முத்திபெறுவதற்கு விஷயங்களில் பற்றுதலைவிட
 னடுமென்பது கருத்து

களை விட்டுவிடுகிறா. குற்றமில்லாதவளே! அவள் எதை விரும்புகிறாளோ, அதை இப்போது நீ செய்யவேண்டும்' என்று சொன்ன சாமிஷ்டை, 'இப்படித் தேவயானிககாகக் சுகரா அழைப்பாரானால் அவள் எதைவிரும்புகிறாளோ அதை இப்போது நான் செயவேன்' என பிழையினால் சுகரா போகவேண்டாம்' தேவயானியும் எனக்காகப் போகவேண்டாம்' என்றாள்.

பிறகு, ஆயிரம் கன்னிகைகளினூடே சூழப்பட்டவளாகக் கல்கிலேறிப் பிதாவின் கட்டளைப்படி அந்தப்புரத்திலிருந்து வரக் வெளிப்பட்டாள் 'நான் ஆயிரம் வேலைக்காரிகளுடன் சூழப் பணிவிடைசெய்யும் தாலியாக ஆகிறேன் உன்னை உன் எந்த இடத்தில் கொடுப்பாரோ, அங்கேயும் உன்னைப் பின்பிடுவேன்' என்று தேவயானியை நோக்கிச் சாமிஷ்டை சொன்ன அதற்குத் தேவயானி, 'நான் உனக்குத் துதிப்பவன், யாருடனாவது வரவருகிறவன் பெண்ணல்லவா? துதிக்கப்படுகிறவன் னாகிய நீ எனக்கு எப்படித் தாலியாகலாம்?' என்றாள் அங்கேயும், சாமிஷ்டை, 'துக்கப்படுகிற பந்துக்களுக்கு எவ்வாறும் சௌக்யத்தைச் செய்யவேண்டும் ஆதலால், உன்னைக் கொடுக்குமிடத்துக்கு உன்னைப் பின்பிடுவதொன்றே வேண்டும்' என்றாள்.

ராஜஸரேஷ்டரே! வருஷபாவாவின் பெண் வேலைக்காரியிருக்க வரக்குத் தத்தனச் செய்தபிறகு, தேவயானி தன் பிதா நோக்கி, 'தந்தையே! பிராமணஸரேஷ்டரே! நான் தயானேன் இனி, பட்டணத்துக்குள் வரக்கூடாது உமமுஞ்ஞானமும் உமது வீதத்தையின பலமும் வீணல்ல' என்று சொன்னாள் அந்தப் பெருங்கீர்த்தியுள்ள பிராமணஸரேஷ்டர், வரவரத் தம்பெண்ணினூடே சொல்லப்பட்டபிறகு, எல்லா அங்கங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டு ஸந்தோஷத்துடன் வருஷபாவாவின் பட்டணத்திலே பரவேசித்தாள்.

எழுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்

ஸ்ரீ ம ப வ ப ர வ ம (தொடர்ச்சி)

ராஜஸரேஷ்டரே! பிறகு, நீண்டகாலத்துக்குப்பின், பெருங்கீர்த்திவளாகிய தேவயானி, அந்த ஆயிரம்வேலைக்காரிகளுக்கிடையே சாமிஷ்டையுடன் விளையாடுவதற்காக முன்புபோன அந்தத் திறக்கேபோனாள். அந்த இடத்தையடைந்து அந்த எல்லா

மெய்யிக மகிழ்ந்தவனாக விருப்பம்போல ஸஞ்சரித்தாள
வரும் வினையாடிகொண்டும், புஷ்ப மதுவைகருடித்துக்
கொண்டும், பலவகையான பக்ஷணங்களைப் புசித்துக்கொண்டும்,
களைக் கடித்துக்கொண்டும் ஸந்தோஷமாக இருந்தனா.
பவும், நகுஷ்புதரஞ்சிய யயாதிமஹாராஜா தற்செயலாக மிரு
தத் தேடிக்கொண்டு ஸரமத்தினுலினை தது ஜலத்தை விருமபி
இடம் வந்துசேர்ந்தான் அவன் குடித்துக்கொண்டும் வினா
க்கொண்டும் உயரந்த ஆபரணங்களை அணிந்துகொண்டுமிருந்த
யானியையும் சாமிஷ்டையையும் அந்த மறற்ப பெண்களையும்
டான் அந்த ஸ்திரீகளின்ருவில, எல்லா ரதனங்களினாலும்
சுக்கிரகப்பட்ட தேவதாயோகயமான சிறந்த ஆஸனத்தில்
ய புன்னகையோடு உட்கார்ந்திருந்தவனும் அழகில நிகரற்ற
சிறந்தபெண்ணுமாகிய தேவயானியைக் கண்டான் அந்தத்
யானியின் ஆஸனத்திற்குக் கொஞ்சநதாமவாக உட்கார்ந
பவனும் பொன்னுபரணங்களை அணிந்தவனும் அழகியநகை
ள்ளவனும் பிராமணபெண்ணாகிய தேவயானியின் பாதங்
பிடித்துக்கொண்டிருப்பவனும் ஸலாகயமான ரூபமுள்ளவனும்
அஸ்ரராஜாவின் பெண்ணையும் கண்டான் பாரதே!
பாது பாடிக்கொண்டும் ஆடிக்கொண்டும் வாதயம் வாசித்
காண்டுமிருந்த அந்தப் பெண்கள் ஒப்பில்லாத ரூபமுள்ள
நியைக்கண்டு நாணத்தினுல தலைகுனிந்து நின்றனா.
யயாதி, (தேவயானியைப்பார்த்து,) 'அழகானவளே! நீங்கள்
ருக்கினனிகைகள் இரண்டாயிரம் கன்னிகைகளினுற சூழப்
பருக்கினமீர்கள் உங்களிருவருடைய குலங்களையும் பெயாக
நான் தெரிந்துகொள்ள விருமபுகிறேன்' என்றுகேட்க,
யானி, 'ராஜாவே! நான்சொல்லப்போகிறேன் எனசொல்லை
றறுக்கொள்ளும் சுகரென்னும் அஸ்ரரகுரு இருக்கிறா
ன் அவாபெண்ணென்று அறியும், இவள் அஸ்ரராஜா
ப் வருஷபாவாவின்பெண், சாமிஷ்டையென்பவள், என
றியும் என தாதியுமானவள், நான் என்கேபோனாலும் அங்கே
கிறவள்' என்றாள்.

யயாதி, 'அஸ்ரராஜன் பெண்ணும் அழகிய புருவங்
புடையவனும் உத்தம ஸ்திரீயுமாகிய இந்தக் கன்னிகை
க்கு ஸகிபாகவும் தாதியாகவும் இருப்பது எவ்வாறு?
த தெரிந்துக்கொள்ள எனக்கு விருப்பம் அதிக
இருக்கிறது இவ்விதமான ரூபமுள்ள பெண் தேவ
களிலும் கந்தாவ ஸ்திரீகளிலும் யக்ஷஸ்திரீகளிலும் கின்
ஸ்திரீகளிலும் பூமியிலுள்ள ஸ்திரீகளிலும் இதற்குமுன் நான்

கண்டதில்லை லக்ஷ்மியைப்போன்றவளும், நீண்டவையும் தாம் புஷ்பங்கள் போன்றவையுமாகிய கண்களோடும் எல்லா ணங்களும் பொருந்தினவளும், எல்லா அலங்காரங்களும் சே கிறவளும் அஸுர ராஜாவின பெண்ணுமாகிய கன்னிகை அ டைய தூபபாகியத்திறை கெடுக்கப்பட்டாளா? அல்லது, தவத்திறை கெடுக்கப்பட்டாளா? இவ்வாறனறிக் குற்றமற்ற முள்ள இவள் இங்கே அடிமையாவது நேராத உன்னு ரூபம் இவளுடைய ரூபத்துக்கு எவ்வளவுமீகரல்ல பூர மத்திற செயத பர்பத்தினுல இவள் உனக்கு அடிமையா கிறாள், ஐயோ!' என்றான அதற்குத் தேவயானி, ' உ ஸரேஷ்டரே! யாவரும் விதியைத் தாண்டுவதில்லை விதி செய்ப்பட்டதென்று நீனைதது, புதுமையான பேச்சுகள் பேசலாகாது உமமுடைய ரூபமும் வேஷமும் ராஜாவை விருக்கின்றன பிராமணவாக்கை வறிகிறீர் (பேசுகிறீர் யார்? எங்கிருந்துவருகிறீர்? யாருடைய புத்திரர்? என் சொல்லும்' என்றுகேட்க, யயாதி, 'நான் பிரமமசாய மிருந்ததனால் வேதமமுழுவதும் என கேள்விகு வந்திருக்க னான் ராஜா, ராஜாவின புதரன், யயாதியென்று பிரலித்தி வன்' என்று சொன்னான தேவயானி, 'ராஜாவே! என்ன க திறகாக இந்தஇடம் வந்தீர்? ஜலத்திலுண்டான தாமரைப்பு முதலியவற்றைப் பறிக்கவா? அல்லது மாண்பிழக்க எனது கேட்டாள, யயாதி! பரியமானவளே! ம ல்தத் தேடிக்கொண்டெவரத் நான் ஜலத்திறகாக இங்கு வந் பலவகையாலும் என்னை பரஸுனரு செயதாயவிட்டது ஆத் எனக்கு நீ விடை கொடுக்கலாம்' என்று சொன்ன தேவயானி, 'இரண்டாயிரம் கன்னிகையோடும் தாலியா மிஷ்டையோடும் உமஸவாதீனமாக இருக்கிறேன் எ ஸநேஹிதராகவும் பாததாவாகவும் ஆக்ககடவீர் உமக்கு முண்டாக்க கடவது' என்று சொன்னாள் யயாதி, அஸுர வின பெண்ணைப்பார்த்து அவளிடம் பற்றுள்ள மனதே அவள் தனக்கு மஹிஷியாக வேண்டும் என்று நினை தேவயானியைப்பார்த்து ஒருவசனம் சொல்லலானாள்

சுகரபுதியே! உயாதபெண்ணே! நான் உனக்குத் த வனலிலேன எனபதையறி உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும் யானி! உனபிதாவுக்கு அரசா விவாஹஸம்பந்தத்துக்கு உரிய லா அபலானுடைய பாரையபும் ஸஹோதரியும் மேலானஜா பிரந்தவளும் ஒரேகோதரமுள்ளவளும் பதிதையும் மரும இழிவானவளும் பிச்சைக்காரியும் வயாதிபுள்ளவளும்

தவாகளென்று தெரிந்தவர்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. 'என்றான் அவன் அப்படிச் சொல்லலும், தேவயானி, கரியஜாதியோடு பிராமணஜாதியும் பிராமணஜாதியோடு கூத்தராதியும் சோந்தே இருக்கின்றன அதிக ஸூக்ஷ்மமாகப் பார்த்தால், அவ்விண்ணுஜாதிகளுக்கும் வேற்றுமையிலலை ஒப்புதலே! நீர் ரிஷிபாகவும் ரிஷிபுத்தராகவும் இருக்கிறீர்' என்று விவாஹஞ் செய்துகொள்ளும்' என்று சொன்னான், 'சிறந்த பெண்ணே! நான்குவருணங்களும ஒருதேகத்தில் டானவை ஆனால், அவற்றிற்குத் தாமங்கமும் ஆசாரமும் வெவ்வேறு அவற்றுள் பிராமணவருணம் மேலானது' என்று சொன்னான் தேவயானி, 'புருஷபுத்தரே! இந்தப்பாணிகாஹனா னும் தாமமானது இதற்குமுன் எந்தப் புருஷர்களாலும் பஞ்சுச் செய்யப்படவில்லை' என்று அந்தக்கையை நீர் முன்னே திருக்கிறீர் ஆதலால், நான் உமமை வரிககிறேன் ரிஷிமும் தாமே ரிஷியுமாகிய உமமாற் பிடிக்கப்பட்டதாகியு தியான மனமுள்ள என்னுக்கையை வேறுபுருஷன் எவ்வாறு டலாம்?' என்று சொன்னான் யயாதி, 'அந்த வசனத்தைக்கேட்டு! 'பல்லில விஷமுள்ள ஸாப்பத்தைக்காட்டிலும், எல்லாப்பக்கத்திலும் வியாபித திபைக் காட்டிலும், பிராமணன் மிகவும் நெருங்கமுடியாத னன்று அறிவுள்ள மனிதன் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்' றான் தேவயானி, 'புருஷஸுரேஷ்டரே! பிராமணன் பல்லில் முள்ள ஸாப்பத்தைக்காட்டிலும், எங்கும் வியாபிக்கின்ற க்காட்டிலும், அணுகமுடியாதவெனன்று ஏன் சொல்லுகிற னன்று கேட்க, யயாதி, 'ஸாப்பம் ஒருவனைக் கொல்லுகிறது, தத்தினால் ஒருவன் கொல்லப்படுகிறான் கோபமூட்டப்பட்ட மணன் அநேக தேசங்களைப்பும் நகரங்களைப்பும்ல்லவா கொல்லு ர? பயமுள்ளவனே! அதனால், பிராமணன் மிகவும் அணு டாதவெனன்று நான் நினைக்கிறேன், அன்புள்ளவனே! றால், உனபிதா கன்னிகாதானஞ்செய்யாமல் உன்னை நான் ஹம் செய்யேன்' என்றான் தேவயானி, 'அரசரே! அப்படி ல என்னால் புருஷராக வரிககப்பட்ட நீர் எனபிதா கொடுத்த என்னை மணஞ்செய்துகொள்ளும், தான் கேட்காமலே பிற கொடுக்கப்பட்டவனைப் பெற்றுக்கொள்வதுகருப் பயமில்லை அரசரே! சற்றுநேமிரும்; நான் பிதாவுக்குச் செய்தி அனுப்ப ன' என்று யயாதிக்ஞ்சு சொல்லி, தன் தாதியைப் தது, 'தாதி! சீக்கிரம்போய்ப் பிரம்மாவுக்கொப்பான் என்

பிதாவை இங்கே அழைத்துவா நகுஷபுத்திரரை நான் வரமாக வரித்திருப்பதையும் சீக்கிரம் அவருக்குத் தென்று சொன்னாள் அப்போது தேவயானியினால் தனவுக்குச் சொல்லியனுப்பப்பட்ட செய்திமுழுமையையும் உதாதி அவருக்கு நடந்தபடி தெரிவித்தாளா கேட்டவுடன் தச சுகராசாராயா ராஜாவின்குமுன்னே வந்துநின்றா வந்த சாராயரைப் பார்த்ததும், ராஜாவாகிய யயாதி பிராமணசுகரரை வந்தனஞ்செய்து கைகூப்பி வணங்கி நின்றான் யானியானவள், 'பிதாவே! நகுஷனுடைய புதராகிய ராஜா, ஆபத்தக்காலத்தில் முன்னே யாருமபிடித்திராத கையைப் பிடித்ததா அதனால், நான் ஆபத்து நீங்கினவன் செயப்பபட்டேன் உங்களுக்கு நமஸ்காரம் எனனை இருக்க கொடுங்கள் இந்த லோகத்தில் நான் வேறுபதியை பதிலலை' என்று சொன்னாள் சுகரா, 'தாமமவேறு, பமவேறு முன்னேயே கசனுடையசாபம் நோந்ததிலை நீ புதரனை உனக்குப் பதியாக வரித்தாய் அது விதயாஸம் தகாது ஒ! வீரனே! நகுஷபுதரனே! என்று பரியமான னாகிய இவள் உனைப் பதியாகவரித்திருக்கிறாள் பிராமணைனைத் தானாக ஒருவன் கரஹித்துக்கொண்டால், வருகளை கலந்துபோவதிலை பெரிய குற்றந்தான் ஆனால், என் கொடுக்கப்பட்ட இவளை உன் மஹிஷியாக நீ அங்கீகரிக்க வாய்' என்று சொன்னாள்

யயாதி, 'பிருகுபுதரே! பிராமணரே! இது விஷய வருணங்கள் கலப்பதினாலுண்டான பெரிய அதாமம் என் தொடராமலிருக்க வேண்டுமென்று நான் உங்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்' என்றான் சுகரா, 'உனைப் பாபத்திலே நீக்கிவிடுகிறேன் உனக்கு வேண்டியவரத்தை நீ கேள் விவாஹத்தில் வருத்தப்படாதே நான் உன் பாபத்தை விடுகிறேன் அழகான இடையுள்ள தேவயானியைத் தாமமா பாரையாக விவாஹஞ்செய்துகொள் இவளுடன் ஒப்பில் ஸநேஹத்தையடை ராஜாவே! இந்த ராஜகுமாரியும் உன் பாவாவின்பெண்ணுமான சாமிஷ்டையுங்கூட உனனால் போதும் கௌரவிகததக்கவள் ஆனால், இவளைச் சயனத்திலே மீட அழைக்காதே, இவளை ஏகாந்தத்தில் அழைத்துப் பேசா தொடவுந்தொடாதே, தேவயானியைப் பாரையாக விவா செய்துகொள் உனக்கு ஸரேயஸ் உண்டாகக்கடவது நீ ததையெல்லாம் அடைவாய்' என்றாள்

இப்படிச் சொல்லப்பட்ட யயாதியென்னும் அரசன சுகரரைப் புகழ்நினைவு செய்து சாஸ்திரத்திற் சொன்ன முறையின்படி சுப ர விவாஹத்தைச் செய்துகொண்டான் சுகாரீடமிருந்து நிரம தனத்தையும், இரண்டாயிரம் கன்னிகைகளுடனும் சாமிஷ்ட புடனும் உத்தம ஸ்திரீயான தேவயானியையும் அடைந்து, பராலும் அஸுரர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்ட அந்த ராஜ ரஷ்டன் மஹாதமாவாகிய சுகரரால் விடை கொடுக்கப்பெற்று தோஷத்துடன் தன் நகரஞ்சென்றான்

எழுபத்தாறுவது அத்தியாயம்.

ஸ ம ப வ ப ா வ ம. (தோடர்ச்சி)

யயாதி, தேவநதிர நகரத்துக்கொப்பான தன் நகரத்தை டந்து அந்தப்புரத்துக்குட் சென்று அதில் தேவயானியை ககசசெய்தான் தேவயானியின் அனுமதியின்படி அந்தவருஷ ராவின பெண்ணை அசோகவனிகை யென்னும் தோட்டத்தின் பத்தில் மருஹம் கட்டி அதிலிருக்கச் செய்தான் ஆயிரம் கைகாரிகளாற் சூழப்பட்ட வருஷபாவாவின பெண்ணாகிய ஷ்டையை வஸ்திரங்களையும் அன்னபானங்களையும் கொடுத்த செவ்வையாகக் கௌரவித்து, நகுஷ்புதானான் அந்த அரசன் யயானியுடன் சோநது மிருநத ஸநேகமுள்ளவனாக அனேக ஷ காலம் மகிழ்ந்திருந்தான் தேவயானி பரிசுத்தமாயும் தனக்கினிமையாயுமுள்ள அசோக வனத்தின் மத்தியில் ஷ்டையுடன் சோநது விளையாடிவிட்டு அங்கேயே அவளை வயி ராஜாவுடன் கருஹத்துக்குட் சென்றாள் இப்படியே த ராஜா ஸநேஹத்துடன் வெகுகாலம் ஸந்தோஷமாக இருந்து வந்தையப்போல் மனமகிழ்ந்து ஸுகமடைந்து அனேக ஷ காலம் விளையாடினான் உயர்ந்த பெண்ணாகிய தேவயானி காலம் வந்தபோது முதலாவது காப்பத்தைத் தரித்தாள் , குமாரனையும் பெற்றாள் அநேக வருஷ காலங்கள் கடந்தபின் ளவன்மடைந்த வருஷபாவாவின பெண்ணாகிய சாமிஷ்டையும் கரு குதுகாலம் வந்ததைப்பார்த்துச் சிந்தையுற்றாள் ஸநானம் பது நிரமலமாக இருந்த சாமிஷ்டை, எல்லா அலங்காரங்களினு சோபித்துக்கொண்டு அழகிய பூக்கொத்துக்கள் நிறைந்த சாக மரத்தின் கிளையைப் பிடித்துக்கொண்டு கண்ணடியில் ம பாததுப் பாததாவைப்பாக்க ஆவன உள்ளவளாகச் சோ கினாலும் மோகத்தினாலும் ஆவேசங்கொண்டு அடியில் வரும ரலிசை சொன்னாள்

‘அசோகமே! சோகத்தினால் அடிபட்ட மனமுள்ளவாக
கெல்லாம சோகத்தை விலக்குவாய் என கணவனைக் க
எனையும் 1 உன் பேருள்ளவளாக இப்போது செய்யக்கடவ
என்றான் (இப்படிச்) சொல்லிவிட்டு அந்தச்சாமிஷ்டை, ம
யும், ‘எனக்கு ருதுகாலம் நோந்திருக்கிறது நான் ஒரு ப
யும் வரித்திருக்கவில்லை, எஃது உசிதம்?’ என்ன செய்யல
எதைச்செய்தால் ஸுகமுண்டாகும்? இந்தத் தேவயானி பி
யைப் பெற்றிருக்கிறான் எனக்கு வந்த யௌவனம் வீண, உ
எப்படிப் பாததாவை வரித்தாளோ, அப்படியே நானும் அ
யே வரிக்किறேன், ‘எனக்குப் புத்திர லாபத்தை ராஜா
கொடுக்க வேண்டியவனென்பது என்னுடைய உறுதி
எண்ணம், அந்தத் தாமாதமாவான் ராஜா ஏகாந்தத்தில்
போது எனக்குப் பாரகக்கிடைப்பானா? எனக்குப் பாதத்
கிய ராஜாவைக் 2 கூந்தலிறை கடடி யாசிப்பேன், தேவயான்
புத்திரனை அடிக்கடி பாதத்துக்கொண்டு அவளுடைய அந்தப்
தில் விளையாடிகொண்டிருக்கும் அரசன் எப்போதாவது
வையடைந்து இந்த இடத்தை விருமபுவானா?’ என்று சொ
கொண்டிருந்தான் அந்தக் காலத்தில் அந்த அரசன் தற்செய
வெளிப்பட்டு அசோக வனிகையின் ஸமீபத்தில் நிற்கின்ற சர்
டையை ஸந்தித்தான் ஏகாந்தத்தில் ஒருவனாக இருந்த
வைக்கண்டு சாமிஷ்டை அழகிய மந்தஹாஸ முகத்துடன்
கொண்டுபோய்க் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு ராஜாவை நே
அடியில் வருமாறு சொல்லலானான்

‘நகுஷ புத்திரரே! சந்திரன், இரதிரன், விஷ்ணு, ய
வருணன் இவர்கள் வீட்டிலும் உம் வீட்டிலுமிருக்கும் ஸ்திரீ
எவன் பாரகக்கக்டும்?’ அரசரே! ரூபத்தினாலும் குலத்தின
ஒழுக்கத்தினாலும் எனனை எப்போதும் நீர் அறிந்தவா, உ
நான் இப்போது உம்மைப்பிராததித்தது யாசிக்கிறேன் ராஜா
எனக்கு ருதுகாலத்தின் பிரயோஜனத்தைக் கொடுக்கக்கட
என்றான் யயாதி, அந்த வசனத்தைக் கேட்டு, ‘அஸுரர
பெண்ணாகிய உன்னை நல்லொழுக்கம் நிரம்பினவென்ன
உயரந்த ரூபமுள்ளவென்றும் நான் அறிவேன் உன் ரூபத்
ஊசி முனையளவும் குற்றத்தை நான் பாரகக்கவில்லை உயா
ளே! உன்னை நான் பாராததுமுதல் உன் நினைவாகவேய்
கிறேன் நான் எப்போது தேவயானியைக் கலயா
செய்தேனோ அப்போது கவிபுத்தராகிய சுக்ராசாராய, ‘
வருஷபாவாவின் பெண்ணை நீ சயனத்தில் கூப்பி

து தேவயானியின் பரியததைச்செய்து சாமிஷ்டையையும் பாறறு' என்று சொல்லியிருக்கிறார்' என்று சொன்னான் ஷ்டை, 'ராஜாவே! பரிஹாஸததுக்காகவும், ஸ்திரீகளிடத்தும், ஹ காலத்திலும், பராணபாயகாலத்திலும், எல்லாச் சொத பறிகப்படுகாலத்திலும் சொல்லப்படும் பொய் தீங்கு யாது இந் ஐந்த பொய்களையும் பாபமல்லாதவையென்று லலுகின்றனா வேந்தரே! ஸாக்ஷ்யத்தில் கேட்கப்பட்டவன் நியாஸமாகப் பொய் பேசினால் அவனைப் பறித்தென்று லலுகின்றனா ஒருகாயத்தை நிச்சயிக்கும்போது பொய் லலுகிறவனை அந்தப் பொய்கெடுக்கும் ஸ்திரீகளிடத்தும், ஹாஸத்திலும், விவாஹத்திலும், தன் உயிரும்பொருளும் டமாகும்போதும் சொல்லப்படும்பொய் பொய்யன்று, வே சிறப்பையடையும்' என்று சொன்னான்

யயாதி, 'அரசன்தான் ஜனங்களுக்கு உதாஹரணம், அவன் ய சொன்னால் கெடுவன ராஜ்யகாயத்தில் ஸங்கடம் வந்த கிலும் நான் பொய்சொல்ல விரும்பேன்' என்றான் அதற்குச் ஷ்டை, 'வேந்தரே! தன் பதியும், ஸ்கியின்பதியும், ஒன்ற ப நினைக்கப்படுகின்றனா ஒருமையாக இருப்பதைத்தானே ஹமென்று சொல்லுகின்றனா என ஸ்கி உமமைப் பதியாக ததேயிருக்கிறாள் சிறந்தபுத்தியுள்ள சுகராசாயரால் தேவ ரியுடன்கூடவே நானும் பூஜிக்கத்தக்கவனென்றும் போஷிக தக்கவனென்றும் சொல்லிக்கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறேன் அதை பொய்யாகச்செய்யத் தகாது பொன், மணி, முதது, வஸ ம, ஆபரணம், பசு, பூமி முதலிய எல்லாவற்றையும் நீ யாசிப்ப கருக்கொடுக்கிறீர், அவையெல்லாம் வெளிப்பட்ட தானங ரகச சொல்லப்பட்டனவேயன்றிச் சரீரத்தைச் சோந்தவை ல அரசரே! புதரனைக்கொடுப்பதும் தனனைக்கொடுப்ப செயற்கரிய தானங்கள் ஐயா! சரீரத்தைக்கொடுப்பதினால் றவையெல்லாம் கொடுக்கப்பட்டவையாகும் அரசரே! எவ வனுகு என்ன என்ன விரும்பமோ அவனவனுகு அவற யெல்லாம் நான் கொடுக்கிறேன்' என்று சொல்லி உம நகரத் நீரே மூன்றுதரம் பறையடித்திருக்கிறீர் ராஜாவே! உமது ரலும் நீர் செயத் விளம்பரமும் பொய்யாய்விடும் ராஜ ரஷ்டரே! குபேரனைப்போன்ற நீர் அதை தையமாகச் செய்யும்' றுள யயாதி, 'யாசிப்பவருக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென த நான் விரதமாக வைத்திருக்கிறேன். நீ என்னையாசிக்கிறாய்

உனக்கு என்ன விருப்பத்தை நான் செய்யவேண்டுமோ? அழகு புன்கிரிப்புடையவனே! உனக்குப் பொருளைக் கொடுக்கட்டுமோ? ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கட்டுமா? சொல்' என்றான் சாமிஷ்டை. 'அரசரே! பாபமவராமல எனனைக்காப்பாற்றும், தாமதம் கொடும் புதரனை விரும்புகிற நான்! வேறு புருஷனை விரிப்பதில் புதரனைக்காட்டிலும் சிறந்ததொன்றுமில்லை உமமிடத்திலிருந்து புதரனையடைந்து லோகத்தில் உயர்ந்த தாமதத்தைச் செய்யவேன் ராஜாவே! பாராயை, அடிமை, புதரன் இம்மூவரும் தாமதம் கத தனங்களுக்குத் தன்மில்லாதவர்கள் இவர்கள் அடைவதில்லாம இவர்கள் யாரைச் சோந்தவர்களோ அவருடைய தனந்தான் புதரனைப் பெறுவதற்கும், பாததாவைப் போஷிப்பதற்குந் பிரம்மமதேவா ஸ்திரீகளைப்படைத்திருக்கிறார்களெனின்கைகளையிலலாமலும் புதரனிலலாமலும் மிருப்பார்களாயின, இந்த லோகத்தில் அவர்களுடைய ஜன்மம் வீண்பரலோசமும் அவர்களுக்கென்றான் தேவயானிக் கு வேலைக்காரியாயிருக்கிறேன் அந்தத் தாயானி உமக்குவசப்பட்டவளாயிருக்கிறாள் மனவரே! அவனை எனனையும் நீர்தாம் அடையத்தக்கவா எனனை அங்கீகரிக்கவீர' என்று சொன்னான்.

இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்த அரசன் ஸரியென்றதன் சாமிஷ்டையைக் கொண்டாடினான், தாமதத்தையுங்கொடுத்த அவன் சாமிஷ்டையைச் சோந்து ஸுகமாக இருந்த பி அவர்களிருவரும் ஒருவரையொருவர் மரியாதை செயது, படியே சென்றனர் அந்தச் சோகையில் அழகான புருஷனையவனும் மதுரமான் சிரிப்புள்ளவளுமாகிய சாமிஷ்டை ராஜஸுரேஷ்டனிடத்திலிருந்து முதல் காப்பத்தைத் தரித்த ஜன்மேஜயராஜாவே! தாமரைப் புஷ்பம்போன்ற கண்களைப் பு சாமிஷ்டை, பிறகு, பரஸவகாலத்தில் தாமரைக்கண்ணனும் குமாரனைப்போன்றவனுமாகிய ஒரு புதரனைப்பெற்றான்.

எழுபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

ஸ ம ப வ ப ர வ ம (கோடீசர்)

சுகலபக்ஷத்தில் சுபராசியைச் சோந்த சந்திரனுடன்கூடிய நக்ஷத்ரம் பொருந்திய அந்தத்தினத்தில் அந்தச்சகரவாதத்திய ராஜா அந்தச்சாமிஷ்டையோடு கூடி மகிழ்ந்திருந்தான் அந்தச் 'ஜனங்களுக்கு ஸம்மதது ஸமீபிப்பதுபோல எனக்குச் சாமிஷ்டை மனைவியானான்' எனக்குத் தேவயானிஸாபம் போலப் பயங்க

ராவளாக் ஆகிவிட்டான் வருஷப்பாவாவின புதரியாகிய சாமிஷ
 எனக்குப் பயிராகளுக்கு மேகம்போலவும் தேவாக்களுக்கு
 தம்போலவுமிருக்கிறான் ' என்று மனத்தில் நினைத்துத் தேவ
 யை விட்டுவிட்டான் பாரதரே ! இனிய சிரிப்புள்ள தேவ
 யானவன் குமாரன் பிறந்ததைக்கேள்விபுற்றுத் துக்கமுள்ளவ
 ர் சாமிஷ்டையெப்பற்றி ஆலோசித்தான் , பின் சாமிஷ்டை
 சென்று, ' அழகான புருவங்களைபுடையவளே ! காமஸூகத்
 து ஆசைப்பட்டு என்ன இந்தப் பாவஞ் செயதுவிட்டாய் ?'
 சொல்லைச் சொன்னான் சாமிஷ்டை, ' அழகிய சிரிப்புள்ளவ
 தாமமே உருவங்கொண்டவரும் வேதங்களில் கரைகண்ட
 ன ஒரு நிஷி வந்தாரா வரங்கொடுக்க வந்த அவரை நான்
 ந்துடன் சோந்த காமத்தை யாசித்தேன் நான் புதரலாபத்
 பற்றி அவரைக் கேட்டுக்கொண்டேன் சுத்தமான புன்னகை
 வளே ! நான் அனியாயமாகக் காமஸூகத்தை அடையேன்
 நிஷியினிடமிருந்து எனக்குப் புத்திரனுண்டானான் எனப்
 ப உனக்கு உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன் ' என்று சொன்
 அதற்குத் தேவயானி, ' பயந்தவளே ! ஆனால் ஸரி 1 தவிஜ
 ய கோதரமும் இருப்பிடமும் உனக்குத் தெரியுமா ? நானும்
 த தவிஜரைத் தெரிந்ததுகொள்ள விரும்புகிறேன் ' என்று
 ச, சாமிஷ்டை, ' சுத்தமான புன்னகையுள்ளவளே ! தவத்
 ம ஒளியினாலும் ஸ்ரீராயனைப்போல ஜவலித்துக்கொண்
 க அவரைப் பார்த்துக் கேட்க எனக்குச் சகதியில்லாமற்
 பிறறு ' என்றான் தேவயானி, ' சாமிஷ்டையே ! இஃது
 டியாக இருந்தால் பெரியவரும் சிறந்தவருமாகிய பிராமண
 உனக்கு ஸந்ததி கிடைத்ததனால் உன்மேல் எனக்குக் கோப
 ' என்று சொன்னான் அவ்வீருவார்களும் இவ்வாறு ஒருவ
 டாருவா டஹஸ்யமாகப் பேசிக்கொண்டும் சிரித்துக்கொண்டு
 த பிறகு, சுகர புதரியான தேவயானி அதை நிஜமென்றே
 கொண்டு அநதப்புரம் சென்றாள் யயாதிராஜன், இரண்டா
 இரத்திரனையும் விஷ்ணுவையும் ஒத்த யது தூவஸு எனனும்
 டு புத்திரர்களைத் தேவயானியிடம் பெற்றான்
 அநதக் காலத்தில், ராஜநிஷியாகிய யயாதிராஜன், தேனசுவை
 சோகசப்பட்டதும் மதத்தை விருத்தி செய்வதும் சிவப்பும்
 ன்மீக்லந்த வாணமுள்ள துமான் மதுவைச் சுககிரா பெண்
 தேவயானியைக் குடிக்குமபடி செய்தான் அநத மதுவைக்

1 தவிஜன் - பிராமணன், சுஷ்நியன், வைசியன்

குடிததுக குடிதது அநதத தேவயானி மயககனகொண
அடிககடி அழுதுகொண்டும பாடிககொண்டும ஆடிககொ
மிகுதியாகப் பிதறறிககொண்டுமிருநத அநதத தேவயானி
வை நோக்கி, 'ஓ! பிராமணஸுரேஷ்டனே! உன உருவமும்
காரமும் ராஜாவுக்கிருப்பதுபோலிருக்கின்றன எதற்காக நீ
வந்தாய? ஜனங்களிலலாத கடினமான காட்டுக்கு என்ன க
திற்காக வந்தாய? யயாதி பென்னும் ராஜஸுரேஷ்டன பெ
பாவையுள்ளவன் ஆதலால், பிராமணு! நன்மையை விரு
யானால் இவ்விடமவிட்டு ஒடிப்போ' என்று இவ்வாறு பி
கொண்டிருநத தகாதவரும் பாபத்தை விருத்திசெய்கிறவன்
அநதத தேவயானியை யயாதி வசனங்களினூட பயமுறுத்தி
பிறகு, அலிகளையும் ஊமையசையும் அங்கப்பிழையுள்ளவாக
கிழவர்களையும் முடவர்களையும் தேவயானியைப் பாதுகா
போஷிக்கவும் கட்டளையிட்டான சிறந்த புத்தியுள்ள
புதரனான் அநத ராஜா, பிறகு சாமிஷ்டையைச் சோநது
காலம் அவளுடனகடி சமிததான விருஷ்பாவாவின பெண்
சாமிஷ்டை, அதே ராஜரிஷிக்கு தருஷியு, அனு, பூரு எ
மூன்று குமாரர்களைப் பெற்றாள்

ஜனமேஜயராஜாவே! அதன்பின், ஒருஸமயத்தில், தெளி
நகையுள்ள தேவயானி, யயாதியுடன்சோநது ஜனமில்லாத
உத்திறகுச சென்றாள் அப்போது அவள் அவ்வனத்தில்
களுக்கொப்பானரூபத்துடன் அசசமின்றி விளையாடுகின்ற கு
களைக் கண்டு வியப்புற்றவளாகி, 'ராஜாவே! தேவகுமார
கொப்பான இந்த அழகிய குமாரர்கள் யாருடையவா? ஒ
'லும் அழகினலும் உன்னைப்போல இருக்கிறார்களென்று
நினைக்கிறேன்' என்று ராஜாவைக்கேட்டாள இப்படி ராஜா
கேட்டபின் குழந்தைகளையும் விசாரித்தாள் அநதக கால
அதைக்கேட்ட அநதக குழந்தைகளின் தாதி, 'குமார
ஒரு பிராமணஸுரேஷ்டர் உங்களுக்குப் பிதாவென்பதை நீ
ஏன் சொல்லவில்லை?' என்று குமாரர்களை நோக்கிச் சொ
குமாரர்கள், 'ரிஷியும் வேதாததியயனம் செய்தவருமான
தவிஜாதாம் எங்களுக்குத் தந்தை சாமிஷ்டை பொய் செ
தில்லை தேவயானி! எங்களை டன்னிக்கக் கடவாய' என
கள் அத்தற்குத் தேவயானி, 'புதரர்களே! உங்கள் பிதா
பிராமணருக்குப் பெயரும் கோதரமும் என்ன? அவர் யா
கிருக்கிறார்' உண்மையாக உடனே சொல்லுங்கள் அவனு
நான் கேட்க விரும்புகிறேன் எனக்கு நிஜத்தைச் சொல்லுங்

கேட்டாள அழகிய இடையையுடைய தேவயானியால்
 ருது கேட்கப்பட்ட அந்தக் குமாரர்கள் சுட்டுவீரலால் அந்த
 ரேஷ்டனையே காட்டினா சாமிஷ்டை தாயாரென்பதை
 அந்தக் குமாரர்களே சொன்னார்கள் இவ்வாறு சொல்லி
 அந்தக் குழந்தைகளெல்லாரும் ராஜாவினருகில் சென்றா
 தேவயானியின் ஸமீபத்தில் அவர்களை ராஜா அழைக்க
 அதனமேல் அந்தக் குழந்தைகள் அழுதுகொண்டு சா
 டயிடம் போனார்கள் அழகான கண்களையுடைய சா
 ட ராஜாவைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லாமலே ராஜாவுக்கு
 தூரத்தில் தலைகுனிந்து நின்றாள் அந்தக் குழந்தைகள்
 னதைக்கேட்டு, ராஜா வெட்கப்பட்டு நின்றான் மறுமொழி
 ல் மடியாமல் ராஜா மௌனமாக இருந்தான்

ராஜாவினிடத்தில் அந்தக் குழந்தைகளின் ஸநேஹத்தைக்
 தேவயானி உணர்மையை அறிந்துகொண்டு சாமிஷ்டையை
 கி, 'பெண்ணே! ஒரு ரிஷி என்னிடம் வருகிறாரென்று
 ன்ளையே! இப்படி நீ யயாதிராஜாவை மறைத்தாயல்லவா?
 நழ்செய்திருக்கிறாயென்று நான் முன்னமே சொன்னேன்,
 கு உட்பட்டவளாக இருந்தும் எனக்கே விரோதத்தை ஏன்
 தாய? இன்னும் அதே அஸூரத்தன்மையை வஹித்து நீ
 ிடம் பயப்படாமலிருக்கிறாய்' என்று சொன்னாள் அதற்
 சாமிஷ்டை, 'அழகான சிரிப்பு முகமுள்ளவளே! ரிஷி
 றுதானே நான் சொன்னேன் அது நிஜம் நியாயமாக
 னாமத்தைவிடாமலும் நடத்தலால் நான் உனக்குப் பயப்பட
 . நீ பாததாவை எப்போது வரித்தாயோ அப்போதே
 ம வரித்தாய்விட்டது அழகானவளே! தாம்பபடி ஸகியின்
 டா தனக்கும் பாததாவாகலாம், நீ எனக்குப் பூஜிக்கத்தக்க
 கௌரவிக்ஷத் தக்கவள், ஏனெனில், வயதில் பெரியவளாக
 ிராமணப் பெண்ணாகவுமிருக்கிறாய், உன்னைப் பராக்கிலும்
 ஷி எனக்கு அதிகமாகப் பூஜயா, உனக்குத் தெரியாதா?
 னாவளே! என குருவாகிய உன் பிதாவினால் நாமிருவரும்
 க்கப்பட்டோம் ஆதலால், பாததாவாகவும் பூஜயராகவு
 கிற இவா இங்கே போஷிக்கப்படவேண்டியவளாகிய என
 போஷிக்கிறா' என்று சொன்னாள் அவள் சொல்லிக
 ட பிறகு, தேவயானி, 'ராஜாவே! சாமிஷ்டையாகிய
 யையுடன் உன் இஷ்டப்படி ரமித்துக்கொண்டிரு நீ எனக்கு
 ரடாத காரியம் செய்திருக்கிறாய் இனி நான் இங்கிரேன்'
 ய சொன்னாள் இவ்வாறு சொல்லிக் கருமையான விழிகளை
 ய தேவயானி, வெட்கத்தோடுருக்கும் சாமிஷ்டையை

எரிப்பவள போறபாரதது எல்லாப் பூஷணங்களையும் க
எறிந்தாவிட்டு மிகுந்த கோபத்தினால் ஜவலிப்பவளபோல
உடனே எழுந்தா கண்ணும் கண்ணீருமாகச் சுககிராசாரிய
விரைவாகப் போகத்தொடங்கிய யுவதியான தேவயான
பாரதது, ராஜா வருத்தமுற்றவனாகப் பரபரப்புடன் நலவா
சொல்லிக்கொண்டு பின்தொடர்ந்தான் கோபத்தினால்
கண்களாயுடைய தேவயானி, திருமடவேயிலலை அவள்
வுக்கு ஒன்றும் சொல்லாமல் கண்ணும் கண்ணீருமாக வி
கவிபுதரராகிய சுகரா ஸமீபம் சோந்தான் அவள் தன்
வைக் கண்டவுடன் நமஸ்காரஞ்செய்து அவாமுன நி
பிறகு, யயாதீயும் சுகராசாரயரைப் பூஜித்தான் தேவ
'தந்தையே! அதாமத்தினால் தாமம் வெல்லப்பட்டது.
மேலாக நடந்ததுபோயிற்று வருஷபாவாவின பெண் சாமி
எனனை மிஞ்சிவிட்டாள் இந்த ராஜாவாகிய யயாதி அவ
மூன்று புத்திரர்களை உண்டுபண்ணினான் அதிரஷ்டமி
எனக்கு இருவரே புத்திரர்கள்- தந்தையே! உமக்குச் செ
கிறேன் பருகுஞ்ஞரேஷ்டரே! இந்த ராஜா தாமந் தெ
னென்று பெயாபெற்றவன்- இவன் வயவஸதை தவறி
யிருக்கிறான் கவிபுதரரே! இதை உமக்குச் சொல்லுகி
என்று சொன்னான் சுகரா, யயாதீயைப் பாரதது, 'ர
ராஜாவே! நீ தாமந் தெரிந்தவனாயிருந்தும் அதாமத்தை
பத்தாடன் செயத்தினால் உன்னால் ஜயிக்கமுடியாத மூப்பு உ
விரைவில் மூடிக்கொள்ளும்' என்று சொன்னான்

யயாதி, 'பகவானே! அஸுரரீஜனபெண் ருதுகால்
பயனை வேண்டினதற்காக நான் தாமத்தை அனுஸரித்து வே
மான எண்ணமில்லாமல் இதைச் செயதேன் பிராமணரே!
வீன் பயனையாசிக்கிற ஸதிரீக்கு அதைக் கொடாமலிருக்கிற
ஷன், காப்பஹத்தி செய்தவனென்று இவவுலகத்தில்
தெரிந்தவர்களாற் சொல்லப்படுகிறான் விருமரினவரும்
தகுதியுள்ளவருமாகிய ஸதிரீ, ரஹஸ்யத்தில் வேண்டின
அவனையடையாதவன் காப்பஹத்தி செய்தவனென்று தா
திரம தெரிந்தவர்கள் சொல்லுகின்றனர் எனனை எவன்
கேட்கிறானோ அதையெல்லாம் அவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டு
பது என்னுடையவிரதம் அவரும் உமமாலேயே எனக்குக்
கப்பபட்டாள் அவள் இவவுலகத்தில் வேறொரு கணவனை
வில்லை பருகுஞ்ஞரேஷ்டரே! இவ்வாறு இந்தக்காரணங்களை
யந்த நான் பாபமவருமென்ற பயத்தினால் கலக்கமுற்றுச் ச
டையிட்டம் சோந்தேன் பிராமணரே! நான் செய்ததைத்

று நினைத்து எனவிஷயத்தில் க்ஷமைசெய்ய வேண்டும் ' என்று சொன்னான்
சுகராசாராயா, 'ஓ! நகுஷபுதரனே! ராஜாவே! நீ என்னை பார்த்திருக்கவேண்டும், எனக்குட்பட்டவனாயிருக்கிறாய், நகளில் பொய்யான ஆசாரமுள்ளவன் திருடனாகிறான்' என்று சொன்னான் கோபங்கொண்ட சுககிரராதசபிக்கப்பட்ட புத்திரனாகிய யயாதி உடனே இளமைப்பருவத்தைவிட்டு வயடைந்தான் அப்போது, யயாதி, 'பருகுசுஸுரேஷ்' என்று யெளவனவயஸினுடைய தருபதியைத் தேவயானி நான அடையவில்லை பிராமணரே! எனக்கு அனுக்ரஹஞ் செய்கடவீர் இந்த மூப்பு என்னை அடையாமலிருக்கவேண்டும் என்று கேட்க, சுககிரா, 'ராஜாவே! நான் பொய்சொல்ல வ நீ இதோ ஜரையையடைந்திருக்கிறாய் ஆனால், உனக்கு பம்பிருந்தால் இந்த ஜரையை வேறொருவனிடம் மாற்றிக் கொள்ளலாம்' என்று சொன்னான் யயாதி, 'பிராமணரே! இதுடைய புத்திரர்களில் எவன் தனவயஸை எனக்குக் கொடுப்பது அவன்தான் ராஜ்யத்துக்குரியவனாகவும் புண்ணியமுள்ளவனாகவும் புகழுள்ளவனாகவுமிருப்பன அதற்கு நீங்கள் அனுக்ரஹஞ் செய்கொடுக்கவேண்டும்' என்றான் சுககிரா, 'நகுஷபுதரனே! நீதினால் என்னைத் தியானஞ்செய்து ஜரையை உன் இஷ்டப் படி மாற்றலாம் உனக்குப் பாபம் வராது எந்தப்புத்திரனாக இருக்க இளமையைத் தருவதோ அவனே ராஜாவாகவும் தீராகவும் ஸௌந்தரமாகவும் புகழ்பெற்றவனாகவும் அதிக ஸந்ததியுள்ளவனாகவும் இருப்பான்' என்று சொன்னான்

எழுபத்தேட்டாவது அததியாயம்

ஸ ம ப வ ப ா வ ம (கோடீச்சி)

யயாதி ஜரையையடைந்து தனநகரம்சேர்ந்து சிறந்தவனுமாய் விட்டனுமான யதுவென்னும் புதரனைநோக்கி, 'சூழந்தாய! மூம் மடிப்புக்களும் நரைகளும் கவிபுதரரான சுககிரசாரியாய் சாபத்தினால் என்னைச் சூழந்திருக்கின்றன யெளவனத்திலிருப்பதையே நான் அடையவில்லை யதுவே! மூப்புடன் கூடிய துன்பத்தை நீ வரங்கிக்கொள் உன்னுடைய யெளவனத்திலே நான் போகக்கூடிய அனுபவிப்பேன் ஆயிரம்வருஷங்கள் நந்தபின், நான் உன் யெளவனத்தை உனக்குக் கொடுத்ததுண்டு

வேன, துன்பத்தையும் மூப்புடனகூடப் பெற்றுக்கொள்ளவே
என்று சொல்ல, யதுவேனனும் புத்திரன் மறுமொழி சொ
தொடங்கினான்

‘ராஜாவே! மூப்பில் பானமபண்ணுதலாலும் உண்ப
லும் செய்யப்பட்ட குற்றங்கள் அனேகமுண்டு ஆதலால்,
முடைய ஜரையை நானவாங்கிக்கொள்ளமாட்டேன் இஃது
அபிப்பிராயம் மனிதன் ஜரையினால் மீசைநரைத்து உ
ஹம் குறைந்து தளாச்சியடைந்து உடம்பெல்லாம் மடிப
டாகிப் பராக்ஷ வழுநகாமல் பலமகுன்றி இளைத்துக் கா
களைச் செய்ந்த சகதியிலல்லாமல் சிறு பெண்களுடைய கூ
களாலும் வேலைக்காரர்களாலும் அவமதிக்கப்படுகிறுந்
தலால், நான் ஜரையை விருமபவிலலை ராஜாவே! உமக்கு
னிலும் அதிகப்பிரியமான புத்திரர்கள் இருக்கின்றனா
தெனிரதவரே! ஆதலால், வேறொருவனை ஜரையை வா
கொள்ள வேண்டிக்கொள்ளும்’ என்றான் இப்படி யது
நிராகரிக்கப்பட்ட யயாதிமஹாராஜன், ‘குழந்தாய்! எ
ஹருதயத்திலிருந்து பிறந்த நீ உனவயஸை எனக்குக்கொட
யால் உனஸந்ததி ராஜ்யத்தையடையாமலே போகும்’ எ
சொல்லி, தூவஸுவை நோக்கி, ‘தூவஸுவே! புத்திர
ஜரையுடனகூடத் துன்பத்தைவாங்கிக்கொள், உனது வெ
னத்தினால் போகற்களை அனுபவிப்பேன் ஆயிரம் வருஷ
நிரம்பினபின் உன் யௌவனத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்தால்
ஜரையுடன் துன்பத்தை வாங்கிக்கொள்வேன்’ என்று வெ
னான் அதற்குத் தூவஸு, ‘தந்தையே! காமஸுக்கத்
கெடுப்பதும் பலத்தையும் ரூபத்தையும் அழிப்பதும் அ
யும் உயிரையும் கெடுப்பதுமாகிய ஜரையை நான் விருமபவி
என்று சொன்னதன்மேல், யயாதி, ‘தூவஸுவே! என
தயத்திலிருந்து பிறந்த நீ உன் வயஸை எனக்குக்கொடாமை
உனஸந்ததி நாசத்தையடையும் மூடனே! ஆசாரங்கள்
தாமதங்களிலும் வயவஸத்தை தப்பினவர்களும் சாஸ்திரத்
மாற்றினரடையுள்ளவர்களும் மாமஸம் தின்பவர்களும் எ
வருணங்களுக்குத் தாழ்ந்தவர்களும் குருபதனிக ிடம் சே
வர்களும் திரயக்ஜாதியின ரடையுள்ளவர்களும் மிருகத்த
யுள்ளவர்களும் பாபிஷ்டார்களுமாகிய மிலேசசார்களுக்கு நீ
வாவாய்’ என்று சொன்னான் அந்த யயாதி தன்புத்திர
தூவஸுவை இவ்வாறு சபித்து, சாமிஷ்டையினபுத்திர
தருஹபுவைநோக்கி, அடியிலவரும் சொல்லைச் சொன்ன

‘தருஹபுவே! நிறததையும் அழகையும் கெடுக்கின்ற என
யை ஆயிரவருஷகாலம் நீ எடுத்ததுக்கொள, உன் இளமையை
நுகுகொடு ஆயிரவருஷமான பிறகு, யௌவனத்தைத்
நுகுகொடுப்பேன் ஜரையுடன் துன்பத்தை நான் திருமப
கிக்கொளவேன்’ என்று சொல்ல, தருஹபுவானவன்,
ரபுள்ளவன் யானையையும் தேரையும் குதிரையையும் ஸதீர்
ம அனுபவிககமாட்டான் சொல் தடுமாறுதலும் அவனுக்கு
டாயவிடுகிறது அந்த ஜரையை நான் விருமபவிலை’
றன் யயாதி, ‘தருஹபுவே! என ஹருதயத்திலிருந்து
த நீ உனவயஸை எனக்குக் கொடாமையால் நீ விருமபுகிற
ம உனக்கு என்கும் நிறைவேறுது குதிரைகள் கட்டின
ததோகரும், குதிரைகளும், யானைகளும், தளஞ்கிறவனடி
, கழுதைகளும், ஓட்டகங்களும், மாடுகளும், பல்கைகளும்
ககூட்டாததும், எப்போதும் ஓட்டதாலேயே தாண்டவேண்டி
மான இடத்தில ராஜயமில்லாமல் உன்ஸந்ததியோடு போஜன
பெயரை அடைந்து இருக்கப் போகிறாய்’ என்றான்
பிறகு, யயாதி, (அனு என்பவனைப்பார்த்து), ‘அனுவே! நீ
ரமவருஷகாலம் ஜரையுடன் துன்பத்தைவாங்கிக்கொள, உன்
வனத்தினால் நான் போகங்களை அனுபவிப்பேன்’ என்று
ல்ல, அவன், ‘கிழவன், குழந்தையைப்போல சுத்தியிலலா
பசித்தபோது உணவையுண்ணுகிறான், காலத்தில் அகநி
ரதரம் செய்யான அப்படிப்பட்ட மூப்பை நான் விருமப
ல’ என்றுசொன்னான் யயாதி, ‘என ஹருதயத்திலிருந்து
த நீ உனவயஸைக் கொடாமையோடு மூப்புக்குக் குற்றமும்
ன்னபடியால், அந்தக் குற்றத்தை நீ அடைவாய் அனுவே!
னுடைய ஸந்ததிகளும் யௌவனவயஸை வந்தவுடன் இறந்து
ம நீயும் அகநிஹோதரத்தை விட்டவனாவாய்’ என்று
ன்னான்

புதலவா நாலவராலும் நிராகரிக்கப்பட்ட யயாதி, யதுமுத
அநநாலவரையும் சபித்துப் பூருவைத் தனசொல் தவ்றுத
ரன்று நினைத்து அவனிடஞ்சென்று, ‘பூருவே! நீ எனக்கு
பன்ன புதலவன் நீ மிகச்சிறந்தவனாவாய், குழந்தாய்!
பும் மடிப்புக்களும் நரைகளும் ககராசாரியா சாபத்தினால்
னைசஞ்ஞந்தன் யௌவனஸ்குத்தில் எனக்குத் திருபதியாக
ல் * பூருவே! ஜரையுடன் துன்பத்தை நீ வாங்கிக்கொள
ராலம் உனவயஸினால் போகங்களை அனுபவிககக்கடவேன்.

ஆயிரமவருஷம் நிரம்பினதும் உன யெளவனத்தைத் திரு
கொடுத்தவிட்டுத் துன்பத்தை ஜரையுடன் வாங்கிக்கொள்ளவே
என்றுசொன்னான்

இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட பூருவானவன், மனத்தில்
மினறித் தன் தந்தையைநோக்கி, ‘மஹாராஜாவே! நீ எ
சொல்லுகிறீரோ அதைச் செயவேன் குருவினவாக்கியம்
தாசுக்குப் புண்ணியத்தையும் சுவாககத்தையும் தீரக்கா
பும் செய்யத்தக்கது இந்திரன் குருவின அனுக்கிரகத்தி
மூன்று லோகங்களுக்கும் ஆதிபத்தியத்தை அடைந்தான்
வினுடைய அங்கீகாரம் கிடைத்தால் எல்லாவிருப்பங்களையும்
வன் அடைவான் நீ எதுவரையில் விரும்புகிறீரோ, அது
யில் உமது ஜரையை வஹிப்பேன் ராஜாவே! ஜரையுடன்
பத்தையும் வாங்கிக்கொள்வேன் என்னிடமிருந்து யெள
தைப் பெற்றுக்கொள்ளும், விரும்பிய ஸுகங்களை அனுப
நான் யெளவனத்தை உமக்குக் கொடுத்தவிட்டு, ஜரையு
மூடப்பட்டு, உமதுவயஸையும் ரூபத்தையும் வஹித்துக்கொ
நீ சொல்லுகிறபடி நடப்பேன்’ என்றுசொன்னான் ‘
தாய்! பூருவே! உன்னிடம் ஸந்தோஷமடைந்தேன் ஸ
ஷத்துடன் இதை (=ஜரையை) உனக்குக் கொடுக்கிறேன் உ
ராஜ்யத்தில் பிரஜைகள் எல்லா மனோரதங்களும் நிரம்பியிரு
கள்’ என்று சிறந்த தவமுள்ள யயாதி சுகரரைத் தியான
அப்போது மஹாத்மாவாகிய பூருவினிடம் ஜரையை மாற்றி

எழுபத்தொன்பதாவது அததியாயம்

ஸ ம ப வ பா வ ம (தேடீச்சி)

பிறகு, ராஜஸுரேஷ்டனும் நகுஷ்புத்திரனுமான யயாதி
வின வயஸையடைந்து, ரூபமும் யெளவனமும் நிரம்பின
னாகி, ஸந்தோஷத்துடன் தான் விரும்பின ஸுகங்களை
பவித்தான் விருப்பத்துக்கும் உதஸாஹத்துக்கும் தக்க
அந்த அந்தக் காலங்களில் தாமத்துக்கு விரோதமில்லாம
கும்படி அந்த ராஜஸுரேஷ்டன் ஸுகத்தை அனுபவித்த
யஜ்ஞங்களினால் தேவர்களையும், சிராததங்களினால் பித்ர
யும் தருபதிசெய்தான் அன்புடன் கூடிய உபகாரங்கள்
ஏழைகளையும், அபீஷ்டபூரணம் செய்வதனால் பராமம
தமாகளையும், அன்னங்களினாலும் பானங்களினாலும் விரு
களையும், தனரக்ஷணஞ்செய்வதனால் வைசியர்களையும்,

லகுத்திராகளையும், நியாயமான தண்டனையினால் திருடர்களை தாமதத்தினால் எல்லா ஜனங்களையும் ஸரியாக ரஞ்சனம்செய்து ண்டு இரண்டாவது இந்திரனே நேரில் வந்ததுபோல யயாதி பரிபாலனஞ் செய்தான் சிங்கம் போன்ற பராகரம்முள்ள ராஜா, இளமைப் பிராயத்தோடு போகங்களை அடைந்த ததுக்கு விரோதமில்லாமல் மேலான ஸுகந்ததை அனுபவித் மனிதர்களைக் காப்பாற்றுகிற அவவரசன இனிய போகங் அடைந்தது ஸுகிதது ஆயிரம் வருஷம் முடியுங்காலத்தை தத்துடன் நினைத்தான் வீரனும் காலத்தை அறிந்தவனு ய அந்த ராஜரிஷி, யௌவனத்தை அடைந்தபின் ஆயிரம் ஷகாலங்களை நிமிஷங்களாகவும் நொடிகளாகவும் கணக்கிட்டு பாசி எனனும் அபஸ்ரஸ்டுன் கூடி நந்தனவனத்திலும் காபுரியிலும் மேருவினவட்கொடுமுடியிலும் அந்தக்காலமெல்ல ரமித்துக்கொண்டு ஆனந்தித்தான் அப்போது, அந்தத் தத்துமாவாகிய அரசன் காலத்தை ஆராயந்து குறித்தகாலம் தியானதை நினைந்து, புத்திரனாகிய பூருவைப் பார்த்துச னனதாவது —

‘எதிரிகளையடக்குகின்றவனே! புத்திரனே! நான் உனது வனத்தைக்கொண்டு விருப்பத்திற்கும் மன உதஸாஹத்தக தக்கபடி குறிப்பிட்ட காலமவரையில் விஷய ஸுகங்களை பவித்தேன விருப்பமானது விருமுபின்வற்றை அனுபவி; ப ல் அடங்குவது ஒருகாலத்திலுமில்லை, நெய்விடுவதனால் அக்னி படியோ அப்படியே இன்னும்திகமாகத்தானவிருத்தியாகிறது பபூமியிலுள்ள நெல் யவம் முதலான தானியங்களும், பொன் , பசுக்களும், பெண்களும் ஒருவனுக்கும் திருப்பதியாகா, ஆத் , ஆசையை விடவேண்டும் எது நல்லறிவில்லாதவர்களுக்கு முடியாதோ, எது மனிதன் தளாச்சியடைந்தாலும் தான ரச்சியடையாதோ, எஃது உயிருள்ளவரையிலுமுள்ள ரோக , அப்படிப்பட்டதாகிய ஆசையை விடுகிறவனுக்குத்தான கம், நான் காம் ஸுகங்களில் மனத்தைச் செலுத்தினபின் ரம் வருஷங்கள் நிறைந்தன ஆயினும், எனக்கு இந்த ஸுகங் ல ஆசை ஒவ்வொரு நாளும புதிதாக உண்டாகிந்து லால், இதை நான் விட்டுப் பிரம்மத்தினிடம் மனத்தை தது, 1 இரண்டை விட்டு, எனதென்ற பற்றை யொழித்து, கங்களுடன் ஸஞ்சரிககப்போகிறேன் பூருவே! உன்னிடம் திதாஷ்மடைந்திருக்கிறேன் உனக்குச் சிரேயஸ உண்டாகக் வது இந்த உனது யௌவனத்தை நீ வாங்கிக்கொள் இந்த

1 சீதோஷ்ணம் , சுகதுக்கம் , லாபநஷ்டம் , ஜயரபஜயம்

ராஜ்யத்தையும் நீயே பெற்றுக்கொள். நீ எதுவரையில் யெள
விரும்புகிறாயோ அதுவரையில் தீரக்காயுடன அதை
பவிக்கக்கடவாய நீ தானே என பிரியத்தைச்செய்த புத்
என்பது

அப்போதே நகுஷ புதரனாகிய யயாதிராஜன ஜரையை
தான சிறந்த மனமுள்ள பூருவும் திருமபவும் தன் யௌவன
அடைந்தான் கனிஷ்ட புதரனாகிய பூருவுக்கு ராஜ்யாபி
செய்யக்கருதின அரசனை நோக்கி, பிராமமணா முதலிய ந
வருணத்தார்களும், 'பிரபுவே! சககிராசாரியருடைய பே
தேவயானியின் புத்திரனும், ஜயேஷ்டனுமாகிய யதுவைத்
டிப பூருவுக்கு ராஜ்யத்தை எவ்வாறு கொடுக்கிறாய்? யது,
டைய முதற்பிள்ளை அவனுக்குப் பின்பிற்றதவன் தூ
சாமிஷ்டையின் புதரன் தருஹபு; அவனின் அனு, பிறகு
மூத்தவர்களைத் தாண்டிக் கடைசியவன் ராஜ்யத்திற்கு எ
உரியவன்? இதனை உனக்குத் தெரிவிக்கிறோம் நீ தாமததை
பாற்று' என்று கூறினா

யயாதி, 'பிராமணர்கள் முதலிய எல்லா வருணத்த
ஜயேஷ்டனுக்கு ராஜ்யம் எவ்வள்கியிலும் கொடுக்கத் தகா
தைப்பற்றி நான் சொல்வதைக் கேட்கக்கடவா ஜயேஷ்ட
யது, என கட்டளையை அனுஸரிக்கவில்லை பிதாவுக்கு வி
மாக நடப்பவன் எவனோ அவனைப் புத்திரனென்று பெரியே
ரினைக்கவில்லை தாய்தந்தையர்கள் சொல்லைச் செய்ப
அவர்களுக்கு வேண்டியவனும், நெறி தவறாதவனும், தாய்
களிடம் புத்திரன் நடக்கவேண்டியபடி நடந்துகொளப
எவனோ அவன்தான் புத்திரன் புத்தென்பது நரகத்தின்
துக்கத்தை நரகமென்றறிகின்றனர் இம்மையிலும் மறுமை
அந்த நரகமென்னப்பட்ட துக்கத்திலிருந்து காப்பாற்றுவ
எல்லாரும் புத்திரனை விரும்புகின்றனர் பிதாக்களையும்
களையும் ரிஷிகளையும் பூஜிப்பதில் தன்னை ஒத்திருப்பவனும்,
கருக்கு நன்மை செய்பவனுமாகிய புத்திரன் எவனோ அ
தான் ஜயேஷ்ட புத்திரன் எனபா ஊமையும், குருப
செவிடனும், வெண குஷ்டமுள்ளவனும், தன் தாமத
செய்யாதவனும், திருடனும், பாபியும் முதலிற பிறந்த
ஜயேஷ்ட புத்திரனென்று சொல்லப்படுவதில்லை இவ
தும் அவ்வுலகதும் நன்மையைச் செய்கின்ற குணமுள்ள
புத்திரன்தான் ஜயேஷ்ட பாகம் பெற்றுக்கொள்ளத்
யுள்ளவன் அவன்தான் புத்திரன் மற்றவன் புத்திரன்
லன், வீணானவன் தாமத தெரிந்தவர்கள், பிதாக்க

னியம் புத்திரனுண்டாகிறதென்று கூறுகின்றனா என
ய ஹருதயத்திலிருந்து இவன் பிறந்தவனென்று புத்திர
ரத்தைப்பற்றி வேதம் சொல்லுகிறது இந்தப்பிதாவின் தேக
ந்தமானவையெல்லாம் புதரனுக்கும் உண்டாயிருக்கின்றன
தலதானே புத்திரன் என்று சுருதி சொல்லுகிறது யது
ல நான் அவமதிக்கப்பட்டேன் அப்படியே தூவஸுவினா
தருஹபுவினாலும் அனுவினாலும் என விஷயத்தில் மிகவும்
மதி செய்யப்பட்டது பூருமட்டுமே என சொல்சை செய
, எனனை விசேஷமாகக் கௌரவித்தான் எனஜரையை
கிக்கொண்ட கட்டையினான் தான் என சொத்தை வாங்கிக்
காவதற்குரிய புத்திரன் பூருதான் எனக்கு மித்திரனாக்
து எனவிருப்பத்தை நிறைவேற்றினான் கவிபுத்திரராகிய
ரசாரியரும், 'உனக்கு ஓததிருக்கும் புத்திரன் எவனோ அவன்
ராஜா, பூமிக்கு அபிபன்' என்றவரத்தைத் தாமேகொடுத்த
புத்திரர்களுள் எவன் பிதாவுக்கு இணங்கி நடப்பனோ
புத்திரன்தான் தாய்ப்பாடுதிறகு உரியவன் இவ்வாறு
னைவேண்டுகிறேன் பூருவுக்கு, ராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்
ன்மே' என்றான்

'எந்தப்புத்திரன் குணங்கள் நிரம்பினவனும் எப்போதும்
தந்தையார்களுக்கு வேண்டியவனுமாக இருக்கிறானோ அவன்
ரா நன்மைகளுக்குமுரியவன் சிறியவனாயிருந்தாலும் அவன்
யவனென்பது வேதத்திலும் தாமசாஸ்திரங்களிலும் முன்னே
களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது 'உனக்குப் பிரியஞ்செய்தபுத்
தகியபூரு இந்த ராஜ்யத்திற்குத் தகுதியுள்ளவன்' என்று சுககிர
வரம்கொடுத்திருப்பதனால் இதைமறுத்துச்சொல்லமுடியாது'
று நகரத்தஜனங்களும் தேசத்தஜனங்களும் தருபதிபுடன்கொ
மின், அப்போதே யயாதி தன்னுடையபுத்திரனாகியபூருவுக்கு
யாபிஷேகம் செய்வித்தான் யது, தூவஸுவி, தருஹபு, அவன்
ரியாகிய அனு ஆகியபுத்திரர்களை ராஜ்யத்தின் எல்லைக்கோடி
ல நியமித்து, பூருவுக்கு ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து, வனவாஸத்துக்
திக்கூடுசெய்துகொண்டு அந்தராஜர் பிரமமரிஷிகளுடன் நகரம்
டுப் புறப்பட்டான் பாரதரே! அந்தராஜா, தேவயானி சாமி
ட எனனும் பாரியைகளுடன்சேர்ந்து வனத்தில் உத்தமமான
ஞ்செய்தான் யதுவினிடமிருந்து யாதவர்கள் பிறந்தவர்கள்
வஸுவினிடமிருந்து பிறந்தவர்கள் யவனர்கள் என்னப்படுகிற
கள் தருஹபுவின புத்திரர்கள் போஜர்கள் அனுவின்புத்திரர்கள்

மிலேசச ஜாதியாகள ராஜாவே! பூருவினிடமிருநது வா
பௌரவவம்சம் ஜிதேந்திரியராகிய நீர் இநதராஜயத்தை ஆ
வருஷகாலம் ஆளுவதற்கு அநதவம்சத்திற பிறந்திருக்கிறீர்

எண்பதாவது அததியாயம்
ஸம் பவபாவம். (தோடீச்சி)

(யயாதி சரித்ராகீர்த்தி பிற்பகுதி)

இவ்வாறு நகுஷபுத்திரனாகிய அநத யயாதிமஹாராஜன்,
பிரியயானபுத்திரனை ராஜயத்தில் அபிஷேகஞ்செய்வித்துத் தி
யடைந்தவனாக வானபபிரஸ்தாஸரமம் எடுத்துக்கொண்டு ரி
னான கடுந்தவமுள்ளவனாகக் காயகனையும் கிழங்குகளையும் புஜி
கொண்டு புலன்களையடக்கிப் பிராமணர்களுடன் வனத்திலவா
செய்து, அதன்பிறகு, இவ்வுலகத்தைவிட்டுச் சுவாககம் போ
பிறகு, ஸந்தோஷமாகவும் ஸுகமாகவும் சுவாககவாஸத்தை
பவிகளையில் அவன மிகநீண்டகாலமாக மலிருக்கையிலேயே
படியும் இநதிரனால் தள்ளப்பட்டான ஸாதுக்களுடன் சோ
கிடைத்தபின், மறுபடியும் ஸவாககம்டைந்தான்” எ
வைசம்பாயனாசொல்ல; ஜனமேஜயா அவரைப்பார்த்து, “பி
ணரே! சுவாககம்போயத தேவர்களுடைய கிருகத்தில் வ
திருந்தும், அதிகநீண்டகாலம் ஆவதற்குமுன்னமே இநதிரனால்
வாறு தள்ளப்பட்டான? ஸவாககத்தைவிட்டு நழுவிவிழும்பே
பூமியினிடம்சேராமல் ஆகாயத்தில் அவன அப்போதுநின்றபொ
டிருந்தானென்றும் வஸுமான, அஷ்டகன், பிரதாததன்ன, சி
ன்ற அரசர்களை ஸபையில் ஸந்தித்து அநத ஆகாசத்திலிரு
அநதவீரன் மறுபடியும் ஸவாககம்சென்றானென்றும் நான் கே
ருக்கிறேன் அநத அரசன் எநத நற்கருமத்தினால் திரும
ஸவாககம்டைந்தான்? பிராமணரே! இவற்றையெல்லாம் மு
நடந்தபடி இநதப் பிரமமரிஷிகளின் கூட்டத்தினமுன்னிலையி
சொல்லக் கேட்கவிரும்புகிறேன் குருவம்சத்தை விருத்திசெ
னும் அக்கினிகொப்பான தேஜஸுள்ளவனுமாகிய யயாதி
னும் அரசன் இநதிரனுக்கு ஒப்பாகவல்லவோ இருந்தான் வி
மான புகழ்பெற்றவனும் உண்மையானபுகழுள்ளவனுமாகிய
மஹாதமாவின்னுடைய இன்கும் ஸவாககத்திலும் நடந்ததாய்
சரித்திரமுழுவதையும் நான் கேட்கவிரும்புகிறேன்” எ
சொல்ல, வைசம்பாயனா சொல்லத்தொடங்கினார்

“ஆ || ஆ || நன்று, புண்ணியமான விஷயமடங்கியதும் எல் பாவங்களையும் ஒழிப்பதும் சுவாககலோகத்திலும் இவ த்திலும் நடந்ததுமாகிய யயாதியின்பிறப்படக்கதையை உமக சொல்லுவேன நகுஷபுதரனாகிய யயாதிராஜா கடைசிப ரனாகிய பூருஷ்கு ராஜ்யத்தில் அபிஷேகஞ்செய்வித்து சசியோடு வனஞ்சென்றான் அப்போது, அவ்வரசன், யது னான புத்திரர்களைத் தேசங்களின் கோடிகளில் நியமித்து, வனத்தில் காயகிழங்குகளைப் புஜித்துக்கொண்டு, நீண்ட ம் வலித்தான் அந்தப் பிரபு பரிசுத்தமானமனத்தோடு பத்தையடக்கி, பிதிரைகளையும் தேவர்களையும் தருபதி செய வகெகொண்டு, வானப்பிரஸ்தான்களின் ஆசாரத்தை அனுஸரித் தாஸ்திரப்படி அகனிஹோததிரஞ் செய்துகொண்டு, சிதறின யங்களையும் ஓயங்களையும் ஜீவனமாக எடுத்ததுகொண்டு, டிலுள்ள அன்னத்தினால் அதிதிகளைத் திருபதிசெய்வித்து, மாகிய அன்னத்தினால் தான் ஆகாரஞ்செய்துகொண்டிருந ஆயிரமவருஷ்காலம் பூரணமாக அந்த அரசன் இவ்வித ஆகாரத்தோடிருந்தான் முப்பதுவருஷ்காலம் ஜலத்தை திரம் உணவாக்ககொண்டு வாக்கையும் மனத்தையும் கடடி தான், அதன்பின், ஒரு வருஷ்காலம் வாயுபக்ஷணஞ்செய்து ன்டு சோராமலிருந்தான் அவ்வாறே 1 ஐந்து அகனிகளின் யில் ஒருவருஷம் அவன் தவஞ்செய்தான் ஆறுமாதகாலம் றையே பக்ஷித்துக்கொண்டு, ஒற்றைக்காலால் நின்றுகொண் தான் பரிசுத்தமான கீததிபெற்ற அவன் ஆகாசம் பூமி ாடையும், (கீததியினால்) நிரப்பிச் சுவாககஞ்சென்றான்

எண்பத்தோராவது அத்தியாயம்

ஸ ம ப வ ப ா வ ம (தேவரீட்சி)

ஸ்வாககம்போய்த தேவர்களாலும் ஸாததியர்களாலும் மருததுக்களாலும் அஷ்டவஸுக்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டு, ரகளுடைய கருஹங்களில் வாஸஞ்செய்துகொண்டிருந்த னியஞ் செய்தவனும் இந்திரியங்களை ஜயித்தவனும் அரசா ளும் அரசனுமான அந்தயயாதியென்னுமராஜா தேவலோகத் தும் பிரம்மலோகத்திற்கும் போய் வந்துகொண்டு நெடுந் ாலுபக்கமும் நாலுஅகனிகளும் மேலேசூரியனும்

காலமிருந்தானென்று கேள்வி அந்த ராஜஸுரேஷ்டனாகிய ம
ஒருகாலத்தில் இருதிரனிடம் போனான் அங்கே பேசக்கூ
முடிவில், இருதிரன், அவ்வரசனைப் பார்த்து, 'எப்போது
உன் ரூபத்தையும் ஜரையையும் வாங்கிக்கொண்டு பூமியில்
சரிததானோ அப்போது ராஜ்யத்தைக்கொடுத்தது அவனுக்
என்னசொன்னாய்? இதில் உண்மையைச்சொல்' என்று
டான

அதற்கு யயாதி, 'பூருவுக்கு, 'கங்கைக்கும் யமுனைக்கும்
லுள்ள தேசம் முழுவதும் உன்னுடையது பூமியின் மத்தி
ராஜா கோடிகளுக்கு உன் ஸ்ஹோதரர்கள் அதிபர்கள் ம
எழைமைத்தன் தையும் மோசஞ்செய்வதையும் கோபிப்ப
கபடத்தையும் பொறுமையையும் தவேஷத்தையும் செய்யலா
எங்கும் இவற்றைச் செய்வித்தலுமாகாது ராஜஸுரேஷ்ட
புத்திபுள்ளவர்கள் மாதாஸுவயம் பிதாவையும் ஜயேஷ்ட
வித்துவானையும் ரிஷியையும் பொறுத்தவனையும் அவ
லாகாது சக்திபுள்ளவன் எப்போதும் பொறுப்பான
யிலலாதமனிதன் கோபிப்பான் துஷ்டன் ஸாதுவையும்,
யிலலாதவன் மிருத பலமுள்ளவனையும், ரூபயிலலாதவன்
முள்ளவனையும், தன்யிலலாதவன் தன்முள்ளவனையும், க
விட்டவன் கருமஞ்செய்பவனையும், அதாமிஷ்டன் தாமிஷ
யும், குணயிலலாதவன் குணமுள்ளவனையும் பண்பபராகள்.
திரனே! இவை கலிபுகத்தின் லக்ஷணம் ராஜேந்திரனே!
றிற்கு எதிராமறையான்வை கருதபுகத்தின் லக்ஷணங்கள்
மண்ண, கூத்திரியன், வைசியன், சூத்திரன் யாராகட்டும்
விஷயங்களிற் பிரவீரத்திததால் கோத்திபெற்றவர்களாகப் ப
படுகின்றனர் ஆதலால், ராஜேந்திரனே! மனிதன் சிலா
மான காரியத்தில் மனம் வைத்தவனாக இருக்கவேண்டும்
ஸ்ஹோதரர்கள் உலகமறியாதவர்கள், புகழ்ப்படாதவர்கள்
கெட்டவர்கள், பிதாவின சாபத்தினால் எல்லாரும் தேசத்
கோடிகளுக்கு அதிபராயிருந்தனர்' என்றுசொன்னேன்
றான இருதிரன், 'ராஜாவே! நீ தாமமறியாதவனாயிருக்க
மேலான தாமத்தைத் துக்கிக்றிய மறுபடியும், உலகத்தித்
மேலான விருத்தாரத்ததை எனக்குச் சொல்' என்று
யயாதி சொல்லத்தொடங்கினான்

கோபிக்கிறவனிலும் கோபியாதவன் சிறந்தவன், பொ
யிலலாதவனிலும் பொறுமையுள்ளவன் சிறந்தவன், மனி

வறறைப பாரகிலும் மனிதா சிறந்தவா, அவிததுவானிலும் துவான சிறந்தவன் ' ஒருவன் திட்டப்பட்டாலும் அதற்குப் பாகத திட்டக்கூடாது பொறுக்கிறவனுடைய வருத்தமே! கிறவனை எரித்துவிடும் திட்டகிறவனுடைய புண்ணியத் தும் திட்டப்படுகிறவன் அடைவான் யாருக்கும் புண்ணைக்குத் து போன்ற மிக்கதுன்பத்தைச் செய்கிறவனாகவும் ஹிமஸை சொல்லை சொல்லுகிறவனாகவுமிருத்தல் தகாது குறைந்த டமிருந்து அதிகத்தை வாங்கத்தகாது இவனுடைய எந்தச் லலிதல் அயலான துன்பம் அடைவனோ அந்த அம்மக்களமும் லோகத்துக்கு ஹேதுவுமாகிய சொல்லைச் சொல்லலாகாது னைக்குத்துகிறதுபோன்ற மிக்க துன்பத்தைச் செய்கிறவனும் டியவனும் கடுஞ்சொல்லுடையவனும் முன்னிப்போன்ற றகளினால் மனிதர்களைக் குத்துகிறவனும் ஜனங்களுக்குள் த அம்மக்களமுள்ளவரென்றும் வாயில் நிருதியென்னும் டதேவதையை வஹிசகின்றவரென்றும் அறியத்தக்கவா, ககியமான நடைபுள்ளவன் யோக்கியாகனோ அனுஸரித்து கவேண்டும் முன்னும் ஸாதுக்களினால் பூஜிதத்தைக்கப்பட னடும் 1 பின்னும் ஸாதுக்களினால் காயபாற்றப்படவேண்டும் பாககியாகருடைய வரைக்டந்த பேச்சுகளை எப்போதும் றுத்தல் வேண்டும் தானும் நல்ல நடையை யுடையவனாக ந்து ஸாதுக்கருடைய நடையையும் கிரஹித்துக் கொள்ள னடும் சொற்களென்னும் அம்புகள் வாயினின்றும் புறப்படு றுன் அவற்றால் அடிக்கப்பட்டவன் இரவும்பகலும் அழுகிறுன் விபிறருடைய மாமஸ்தானங்களில்தான் விழுகின்றான் தெரிந ன அவறறைப பிறரிடம் பிரயோகிக்கமாட்டான். பிராணிக ததுக் கருணையும் நேசமும்கொடையும் இனசொல்லும் போல ப்படுத்தும் வகை முன்னுலோகங்களிலும் வேறிலலை ஆதலால், யசொல்லே சொல்லத்தக்கது கடுஞ்சொல் என்கும் சொல் ககாதது பூஜைக்குரியவர்களைச் செம்மையாகப் பூஜிக்க னடும், கொடுக்கவேண்டும், ஒருகாலும் யாசிக்கக்கூடாது' ருன் ;

எண்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்
ஸ ம ப ஸ் ப ல ம (தோடீரீசி)

இந்திரன், 'ராஜாவே! எல்லாக் காமங்களையும் பூர்த்தி
இல்லாததைவிட்டு வனஞ்சென்றாய் ஒ! நகுஷ்புத்திரனே! யே!
யே! அதனால், உன்னைக் கேட்கிறேன் தவத்தில நீ யாருக்கு
பானவன்?' என்று கேட்க, யயாதி, 'இந்திரனே! தேவர்களின்
மனிதர்களிலும் கந்தரவர்களிலும் ரிஷிகளிலும் தவத்தில எ
ஒப்புபானவன் ஒருவனையும் நான் காணவில்லை' என்று மறு
சொன்னான் இந்திரன், 'ராஜாவே! ஸமானமானவாக
மேலானவர்களையும் தாழ்வானவர்களையும் அவர்களின்
மையை அறியாமலே நீ அவமதித்தாயாதலின் உனக்கு
லோகங்கள் முடிவுள்ளவையாம் புண்ணியம் அழிந்து இப்போ
விழுவாய்' என்று சொன்னான்

யயாதி, 'இந்திரனே! தேவர்களையும் ரிஷிகளையும் கந்த
ர்களையும் மனிதர்களையும் அவமதித்ததினால் எனக்கு லோக
அழிந்தனவாயின், தேவராஜாவே! நான் தேவலோகத்தை
விழும்போது, ஸாதுக்களின் நடுவே விழுவதற்கு விரும்புகி
என்றான் 'ராஜாவே! ஸாதுக்களின் ஸமீபத்திலேயே விழ
அங்குவிழாதால் திரும்பவும் இந்த ஸ்தானத்தையடைவாய்
தியே! இதை அறிந்துகொண்டு இனி ஸமானங்களையும் மேலா
களையும் தாழ்ந்தவர்களையும் நீ அவமதியாதே' என்று இந்
சொன்னான்

பிறகு, தேவராஜாவினால் ஆளப்பட்ட புண்ணியலோக
விட்டு விழுகின்ற யயாதியைப்பார்த்து, ராஜரிஷிகளுட சிற
னும் ஸாதுக்களுடைய தாமாநுஷ்டானத்தைக் காப்பவனும
அஷ்டகனென்பவன் சொன்ன தாவது —

'இந்திரனுக்கொப்பான ரூபமுள்ளவனும் உன் ஒளி
அகனியைப்போல பிரகாசிப்பவனும் யுவாவுமாக இருக்கி
இருள்போல எழும்புகின்ற மேகங்களோடுகூடிய ஆகாயத்தி
றும், கிரகங்களுடசிறந்தவனாகிய சூரியனைப்போலவிழுகிறாய் நீ
அக்கினிக்கும் சூரியனுக்கும் ஒப்பான ஒளிபுள்ளவனும் அள
கூடாதவனுமாகிய நீ சூரியனுடைய மாரகத்திலிருந்து விழுவ
கண்டு, 'இஃது என்ன விழுகின்றது' என்று ஊகித்துக்கொ
எல்லாரும் பிரமித்துப் போயிருக்கிறோம் தேவர்களின்
கத்தில நிற்பவனும் இந்திரனுக்கும் சூரியனுக்கும் விஷ்ணுவு

னமஹிமைபுள்ளவனுமான உன்னைக்கண்டு நான்களெல
இப்போது நீ விழுவதற்குரிய காரணத்தை அறியவிரும்பி
எதிர்கொண்டழைக்கிறோம் உன்னை முதலிறகேட்கவும்
தெரியப்படவில்லை. நீயும் நான்கள் யாரென்பதைப்
எங்களை விசாரிக்கவில்லை ஆயினும், உன்னைக்கேட்கிறேன்
பட்டதக்க ரூபமுள்ளவனே! நீ யாரைச்சோதவன்?
காரணத்தினால் இங்குவந்தாய்? இந்திரனுகொப்பான பிர
மனவனே! உனது பயம் நீங்கடமே துக்கத்தையும்
ததையும் சீக்கிரம் விட்டுவிடு ஸாதுக்களிடமிருக்கின்ற
ரப்பலாதகாரஞ்செய்வதற்கு, பகாஸுரனைக் கொன்ற இந்திர
மாததனல்லன் தேவேந்திரனுகொப்பானவனே! ஸுகத்
தது தவறின ஸாதுக்களுக்கு எப்போதும் ஸாதுக்கள்தாமே
ம ஸதாவரங்களுக்கும் ஜங்கமங்களுக்கும் பிரபுக்களாகிய
ஸாதுக்கள் சோந்திருக்கின்றனர் நீ உன்னைப்போன்ற
க்களிடம் நிலைபெற்றிருக்கிறாய், தணிபதில் அகனி¹ பிரபு,
விதைப்பதில் பூமி பிரபு, பிரகாசம் உண்பெண்ணுவதில்
ந பிரபு, ஸாதுக்களுக்குத் தமமிடம் தேடிவந்தவனான
பிரபு' எனபது

எண்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்

ஸ ம ப வ பாவம் (தோடர்ச்சி)

பயாதி, 'நான், நகுஷ்ணுடையபுத்திரனும் பூருவினபிதாவுமா
யயாதி என்பவன் எல்லாப்பிராணிகளையும் அவமதித்த
தேவர்களும் வித்தார்களும் ரிஷிகளுமிருக்கும் லோகத்தை
விலக்கப்பட்டுப் புண்ணியம்குறைந்து நடுவிவிழுகிறேன்
உங்களிலும் வயலில் முத்தவனாதலால் உங்களுக்கு நான்
ராதனம் செய்யவில்லை விதையினாலாவது தவத்தினாலாவது
த்தினாலாவது எவன்பெரியவனோ அவன்தான்² தவிஜாக்களில்
னுகிறான்' என்றான் அஷ்டகன், 'ராஜாவே! நீ இவ்வாறு
னாய், ஆகிலும், எவன் வயஸுமிருந்தவனோ அவன் பெரிவ
சொல்லப்படுகிறதில்லை தவிஜாக்களுள் எவன் விதையின
தவத்தினாலும் மேறபட்டவனோ அவன்தான் பூஜயனுகிறான்'
ரன்

ஸமாதன ² இரு பிறப்பாளர் அவர் பிராமணரும் ஸூத்திரி
வைசியருமாவார்

யயாதி, 'நல்லகாமங்களுக்கும் பாவம் விரோதின
சொல்லுகின்றனா இழிவானலோகத்திற்குக்காரணமாகிய
பாபம் பணிவிலலாதவனிடம் இருக்கின்றது அயோக்கிய
டைய இந்தப்பாபத்தை ஸாதுக்கள் ஒத்துக்கொள்வதில்லை.
துக்கள் எப்படி இந்த நல்லகருமங்களுக்கு ஸாதகர்களாகல்
அப்படிநடந்தனா 'எனக்கு மிகுந்த தனமிருந்தது, அது
விட்டது, நான் முயற்சியெய்தும் அதை அடைவதில்லை'
தெரிந்துகொண்டு ஆதமாவின்னுடைய ஹிதத்திலேயே ஊக்க
னிர்நயப்பவன் எவனோ அந்தப்புத்திசாலிதான் தெரிந்தவன்
ந்த தன்முள்ள எவன் நல்ல யஜ்ஞங்களைச் செய்கிறவனாகவுப்
லாகக்கலவிகளிலும் தோச்சியடைந்தவனாகவுமிருக்கிறானோ, பு
னாகிய அந்தப் புருஷன் வேதங்களை ஒதித் தேகத்தைத்
துடன் கூட்டி அஜ்ஞானமரீங்கிச் சுவாககத்திற்குச் செ
பெரிய செல்வத்தினால் ஒருபோதும் ஸந்தோஷமடையக்கூ
வேதங்களை ஒதவேண்டும் அஹங்காரத்தை விடவேண்டும்
கத்தில் வெவவேறு தன்மையுள்ள அனேகங்கள் தெய்வத்
உடப்பட்டவராகச் செய்கையும் ஸாமாதியுமும் அழிந்து
ருக்கின்றனா தைரியமுள்ளவன் தனப்புத்தியினால்
அதிகபலமுள்ளதென்று நினைத்திருப்பதனால், அவன் ஸுக்
கள் வரும்போது அவற்றினால்¹ கெடுக்கப்பட்டான், விதிவ
நோந்த இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் அனுபவிக்கிறான்
சக்தியினால் ஆவதொன்றுமில்லை அதனால், தெய்வம்பெரி
நினைப்பவன் எவ்வகையிலும் வயஸன்மும் ஸந்தோஷமும்ப
ஞானமுள்ளவன் துக்ககாரணங்களினால் துக்கப்பட்டலாகாது,
காரணங்களினால் ஸந்தோஷப்பட்டவும்கூடாது எந்தக்காலத்
ஒரேவிதமாக இருத்தலவேண்டும் விதி அதிகவன்மை
தென்று நினைத்தது எவ்வகையாலும் வஸயனத்தையும் ஸந்தோ
தையும் அடையத்தக்காது அஷ்டகளை! பிசமமா எனனை
கத்தில் எவ்விதமாக ஸருஷ்டித்திருக்கிறாரோ, அவ்விதம்
நான் நிச்சயமாக இருக்கவேண்டியவன் என்று நினைத்து அ
நான் பயம்பேருமபோது ஒருபொழுதும் கலங்குவதில்லை
மனத்தில் வயஸன்ம சிறிதும்இல்லை² ஸவேதஜ்ஞங்களும், ப
ஜ்ஞங்களும், உத்பிஜ்ஞங்களும், ஸாப்பங்களும், புழுக்களும், உ
லுள்ள மீன்களும், கறங்களும், புறங்களும், கடடைகளும்மாகிய

1 காவதையும் சோவையும் அடையான்

2 57-ம் பக்கத்தில் இந்த அடையாளமுள்ள குறிப்பைப் பா

விதிமுடிந்தபின் அவற்றின் ¹ இயற்கையை அடைகின்றன
கனே! ஸுகமம் துககமம் நிலையற்றவையென்பதையறிந்த
ன எதனால் துன்பமடைவேன? என்ன செயவேன? எதைச்
தான துன்பப்படாமலிருப்பேன? ஆதலால், விவேகத்தைக்
டு துககத்தை விலக்குகிறேன்' என்று சொன்னான்
றகு, அஷ்டகன, தனக்கு மாதாமஹனும குணங்களென
மயின்வனுமான யயாதி மஹாராஜா ஸ்வாககத்திலிருப
ாலவே ஆகாசத்திலிருந்து இவ்வாறு பேசும்போது திரும்
அவனைக் கேட்கலானான்
ராஜஸுரேஷ்டனே! எந்த எந்தச் சிறந்த லோகங்களை எவ்வளவு
வுகாலம் எவ்வாறு நீ அனுபவித்தாய்? ராஜாவே! அவற்றை
ராம தெளிவாகச் சொல் தத்துவஞானியைப்போல நீ தா
ர சொல்லுகிறாய்' என்று கேட்க, யயாதி சொன்னதா
'நான் இந்தப் பூமியில் சககரவாததியான ராஜாவாக இருந்
அதன்பின், சிறந்த லோகங்களையும் வசப்படுத்தினேன்
யில் ஆயிரவருஷகாலம் வலித்தேன் அங்கிருந்து வேறு
கத்திற்குச் சென்றேன் அங்கே ஆயிரம் வாயில்களுள்ளதும்
யோசனை தூரம் நீண்டதுமாகிய அழகான இந்திரனுடைய
யில் ஆயிரவருஷகாலம் வலித்தேன் அங்கிருந்து வேறு
ம் போனேன் அப்போது, மேலானதும் அழிவில்லாத
ருக்கும் கிடைக்காததுமாகிய லோகநாதரான பிரமமான்
ய லோகத்தையடைந்து அதில் ஆயிரம் வருஷம் வரையில்
தேன் அங்கிருந்தே வேறு லோகம் போனேன் அப
நான் நினைத்தபடி அனேக லோகங்களில் ஸஞ்சரித்துக்
டு எல்லாத் தேவர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டுத் தேவஸுரேஷ்
துக்கொப்பான மஹிமைபையும் ஒளியையும் அடைந்து
களுக்கும் தேவரான பிரமமானின் கிருகத்தில் வலித்தேன்
ஸுகளுடனகூடி வினை பாடிக்கொண்டும் அழகான மண்
ருபமுமுள்ள புஷ்பித்த மரங்களைப் பார்த்துக்கொண்டும்
லகூ வருஷகாலம் நந்தனவனத்தில் வலித்தேன் அதன்பின்,
காலம் கடந்தபிறகு, அந்த நந்தனவனத்திலிருந்துகொண்டு
களுடைய ஸுகங்களில் அதிகமாகப் பற்றுள்ளவனாக
எனனைப்பார்த்து உக்கிரமான ருபமுமுள்ள தேவ தூத
வன் மூன்று மாதங்களைக் கருள்ள ஸ்வரத்துடன் உரத்த
க, 'அழ்ந்துபோ' என்று மூன்றுமுறை சொன்னான்
யிம்மமே! இவ்வளவுதான் எனக்குத் தெரியும் உடனே,

புண்ணியமழிந்தது நந்தனவனத்திலிருந்து நான் தவறிவிழுமே
'ஐயோ ! கஷ்டம்!! புண்ணியஞ்செய்து நல்ல புகழ்பெற்ற
புண்ணியம் அழிந்தது இதோ விழுகிறான்' என்று ஆகாய
என்னைப்பற்றித் தயையுடன் துக்கப்படுகின்றதேவர்கள் செ
சொற்களைக் கேட்டேன் பிறகு, விழுகின்ற நான் அவ
நோக்கி, 'நான் எப்படி ஸாதுக்களின் மத்தியில் விழு
எனறுகேட்க, அவர்களால் நீங்கள் யாக்கஞ்செய்யுமிடம் வெ
கப்பட்டது இதைப்பாராத்து யாகபூமியின் இடத்தாக்குரிய
தரவயத்தின் வாஸனை புகையினால் கொண்டு வரப்பட்டதை
கொண்டு ஸந்தோஷத்துடன் வேகமாக வந்தேன்' என்று

எண்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்

ஸ ம ப வ பா வ ம (தொடர்ச்சி)

(ஸ்வர்க்கீகஞ்சேறவன் புண்ணியம் அழிந்தபின் மறுபடியும்
ஜனிப்பதைப்பற்றி அஷ்டகனுபூத யயாதீகோல்வது.)

அஷ்டகன், 'கிருதபுகதது ராஜாக்களில் முக்கியமான
நினைத்தபடி ரூபமெடுப்பவனாகப் பத்துலக்ஷ வருஷகாலம்
வனத்தில் வலித்தவன் அதைவிட்டுப் பூமிகு வந்ததற்கு
காரணம்?' எனறுகேட்க, யயாதி, 'இந்த லோகத்தில் ப
லாதவன் பந்துவாயிருந்தாலும் ஸநேஹிதனாயிருந்தாலும்
மனிதனாகவேயிருந்தாலும் அவனை மனிதர்கள் எப்படி விட
கிறார்களோ அப்படியே அந்த லோகத்தில் புண்ணியம்
மனிதனை இந்திராதிதேவர்களைவரும் உடனே விட்டுவிடு
கள்' என்று சொன்னான்

அஷ்டகன், 'அந்த லோகத்தில் புண்ணியம் அழி
களாக ஆவது¹ எப்படி என்ற விஷயத்தில் என மன
வும் மயங்குகிறது என்ன சிறப்புள்ளவர்கள் யாருடைய
துக்குப் போவார்கள்? அவற்றையெல்லாம் சொல், உ
தத்துவந தெரிந்தவனாக நான் நினைக்கிறேன்' என்று
ன்ன யயாதி, 'ராஜாவே ! அவர்களெல்லாரும்
கொண்டு இந்தப் பூமியிலுள்ள நரகத்தில் விழுகின்றனர் பு
யம் போனபிறகு, அவர்கள், கழுகுகள் நரிகள் இவற்றின் கூ
களுக்கு உணவாக ஆகுமபடி பல ஜன்மங்களெடுக்கின்ற
ராஜாவே ! ஆதலால், உலகத்தில் கெட்டதும் இகழத்த

¹ புண்ணியலோகத்தில் புண்ணியம் கெடாதென்பது கேள்
கருத்து.

பகருமத்தை விடவேண்டும் ராஜாவே! உனக்கு நான் ¹ எல் சொல்லியிருக்கிறேன் மறுபடியும் உனக்கு இப்போது சொல்லக்கடவேன்? சொல்' என்று சொன்னான் அஷ்டகன், 'அந்தப் பிராணிகளைக் கழுக்குளும் மயில்களும் பபக்ஷிகளும் துண்டித்துவிடுகின்றனவே! பிறகு, அவை எவ் உண்டாகின்றன? எவ்வாறு வளர்கின்றன? பூமியிலுள்ள மென்று நான் வேறு கேள்விப்படவில்லை' என்று கேட்க, தி, 'தேசம் போனபிறகு கருமம் விருத்தியடைவதினால், ல சரீரடைந்து, பிராணிகள் பூமியில் ஸஞ்சரிகின்றன வதாம் இந்தப் பூமியிலுள்ள நரகத்தில் விழுகின்றவை அவை நகவருஷங்கள் தட்டாதுபோவதை அறியாமலிருக்கின்றன பதினாயிரம் வருஷங்களும் எண்பதினாயிரம் வருஷங்களும் ரகத்தில் வலித்தது ஆகாயத்தில் பறக்கின்றன அவைகள் பிலவிழும்போது பூமியிலுள்ள பயங்கரமான ² ராக்ஷஸ்கள் மயான பறக்கைகொண்டு அவற்றைக் கடிக்கின்றனர்' என்று சொன்னான்

அஷ்டகன், 'பாபத்தினால் விழுகின்ற அவைகளைப் பூமியிலுள்ள பயங்கரமான ராக்ஷஸ்கள் கூரியபற்களினால் கடிக்கின்றன அவைகள் மறுபடி எவ்வாறு பிறக்கின்றன? எவ்வாறு வளர்கின்றன? எவ்விதமாகக் காப்பத்திலுண்டாகின்றன?' என்று கேட்க, யயாதி, 'புஷ்பங்களையும் பூலங்களையும் புஜிப்பதனால் நரகத்தமானது புருஷ வீரியமாக மாறுகிறது அது புருஷ விடப்பட்டு ஸ்திரீயின் சோணித்ததைச் சேருகின்றது அது அவ்விடத்தில் காப்பமாகப் பரிணமிக்கிறது ஜீவன்களாயத்தையும் ³ வாயுவையும் ஜலத்தையும் பூமியையும் மரங்களை பூண்டுகளையும் அடைந்தபிறகு, நான்கு கால்களுள்ளவை ம இரண்டு கால்களுள்ளவைகளுமான பிராணிகளெல்லாவற்றும் மடைந்து காப்பங்களில் சேருகின்றன' என்று சொன்னான் 'இவ்வுலகத்தில் இந்த மானிடயோனிக்ருப் போகிற ஜீவனறு சரீரத்தை எடுத்துக்கொண்டு காப்பத்தில் சேருகிறாறு?

1 கருமம் அறிதயமாதவின புண்ணியம் அழியத்தக்கது புண்ணியத்தால் விழுவதும் மறுபடியும் பிறப்பதும் விடமுடியாதவை, ஆதலால், கருமத்தைவிட்டு மோக்ஷத்திற்குக் காரணமான ஞானத்தையே வேண்டும் எனபது கருத்து

2 பிணி பசி முதலியவையும் காமக்குரோதம் முதலியவையும் ராக்ஷஸ்கள் என்னப்பட்டன 'பிள்ளை மனைவி முதலியவை' எனபது மயவுரை ³ இவகே வாயுவின்பின் தேஜஸைச் சேர்த்துக் கொள்வேத்திறக்கொத்தது

அல்லது, தன் ஸ்வரூபத்தோடு மாத்மிரம் போகிறான்? ஸமசயனால கேட்கிறேன், எனக்குச்சொல் சரீரத்தின் பருமனை உயரத்தையும் கண்காதுகளையும் புத்தியையும் எதனாலே அகிறான்? இதன் உண்மையைக் கேட்கிறேன், முழுதும் சொல்லுயா! நாங்களுள்ளாரும் உன்னை ஞானியென்று நினைக்கிறேன் என்று அஷ்டகன் கேட்க, யயாதி, '1 பூக்களிலிருந்தும் காயலிருந்தும் வந்த வீரியத்தை ஸ்திரீயின் ருதுகாலத்தில் காப்பக காப்பாசயத்தில் கொண்டுவந்து விடுகிறது அந்தக் காப்பத் அந்தவாயு அந்தவீரியத்தினஸ்கூட அவயவங்களிலபிரவேசி நாளடைவில் காப்பத்தை விருத்தியாகச் செய்கிறது அவயவ சள பிரிக்கப்பட்டு விருத்தியடைகிற காப்பம் புத்தியையடை மனிதனாகி இவ்வுலகத்தில் காதிலு சபதத்தைக் கேட்கின்ற கண்ணினால் ரூபத்தைப் பாராக்கின்றது, மூக்கினால் மணத்தை நாவிலு ரஸத்தையும் தவக்கினால் ஸ்பரிசத்தையும் மனத்தி அபிப்பிராயத்தையும் நுகருகின்றது அஷ்டகா! மஹாத்மாவ ஆதமாவுக்குச் சரீரத்தில் இந்திரியங்கள் இவ்வாறு ஸம்பந்தப் பட்டனவென்று அறி' என்று சொன்னான்

அஷ்டகன், 'இரகதுபோன முனிதன் கொளுத்தவா புதைக்கவாவது இழுத்துவிடவாவது செய்யப்படுகிறான் இற இல்லாமல் போனவன் பிறகு 2 தன்னையறிவது எப்படி?' என கேட்க, யயாதி, 'ராஜலிமமமே! உயிர்போனபிறகு அது தூங்கிவண்ணைப்போலச் சபதம் செய்துகொண்டு, தன் புண்ணி தையோ பாபத்தையோ முன்னிட்டிக்கொண்டு சுவாசத்தின் மு யை அனுஸரித்து இந்தத் தேகத்தைவிட்டு வேறு காப்பத்துக்கு போகிறான் புண்ணியஞ் செய்தவர்கள் புண்ணிய ஜனமமெ கின்றனர் பாபஞ் செய்தவர்கள் பாபஜனமம் அடைகின்றனர் பாபமுள்ளவர்கள் புழுக்களும் பறவைகளும்மாகின்றனர் மஹா பாவனே! நான் சொல்லவேண்டியதொன்றுமில்லை அப்ப புண்ணிய பாபங்களைச்செய்த பிராணிகள் நான்கு காலகளுள்ள வும் இரண்டு காலகளுள்ளனவும் ஆறு காலகளுள்ளனவுமான க பங்களாக ஆகின்றன இவற்றை யெல்லாம் முற்றும் சொன்னே ராஜலிமமமே! இன்னும் என்ன கேட்கிறாய்?' என்றுசொன்னான்

1 இங்கு, 'புஷ்பராஸாதுபிருகதம்' என்ற பாடகதைக்கொண் 'புஷ்பமென்று சொல்லப்பட்ட கருமத்தின் ரஸமாகிய அகிரஷ்ட துடன்சேர்ந்த புருஷவீரியத்தை' எனப்பது பழையஉரை

2 ஞானம் வந்தது எவ்வாறு எனப்பது கருத்து

இப்படிச் சொல்லியதைக் கேட்ட அஷ்டகன, 'ஐயா ! மனிதனைச் செயது தவத்தினாலும் விதத்தையினாலும் மேலான கனங்களை அடைகிறான், அந்த மேலான லோகங்களை எந்தக் ததினால் அடைகிறான் என்பதை நான் கேட்கிறேன், எல்லாம் ராகச் சொல்' என்று கேட்க, யயாதி, 'தவம், தானம், இரதங்களை அடக்குதல், மனத்தை ஐயித்தல், நாணம், உளநுட்பம் ஒத்திருத்தல், எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் தயை ஆகிய வேழினியே மனிதர்களுக்குச் சுவாகக் லோகத்தின் பெரிய பலகொன்று சொல்லுகின்றனா தமோருண் மிகுந்த மனிதர், எப்போதும் அகங்காரப்படுவதனால் அழிகின்றனா என்று யோரா சொல்லுகின்றனா (வேதம்) ஒத்த தன்னைப் பண்பித்தன்று நினைத்துக்கொண்டு தன் கலவியினால் பிறாபுகழை அழிப்புகளுக்கு நல்ல லோகங்கள் அழிவுள்ளவையாகின்றன அந்தப் பிரம்மமும் அவனுக்குப் பலனைத் தருவதில்லை அகனிஹோத 1 மௌனம், வேதமோதுதல், யாகம்செய்தல் ஆகிய நான்கு மங்கள் பாப்பயத்தைப் போக்குகின்றவை அந்நான்கு கருமம் பெருமைக்காகச் செய்யப்பட்டவையாயின, பயத்தைக் குகின்றன வெருமானத்தினால் கௌரவிக் கப்பட்டவன் ஸர்வத்தை அடைதல் தகாது அவமானத்திற்காகத் துன்பம் அடையக்கூடாது இந்த லோகத்தில் ஸாதுக்கள் ஸாதுகப் பூஜிக்கின்றனா அஸாதுக்கள் ஸாதுக்களுடைய புத்தியை டவதில்லை 'இதற்காகத் தானஞ்செயவேன், இதற்காகஞ்செயவேன், இதற்காக வேதமோதுவேன், இதற்காகத் தஞ்செயவேன்' என்ற இவை பயங்கரங்களென்று சொல்லுந்னா அவற்றை முழுதும் விடவேண்டும் மனத்தை வசப்படுத்தின எவர்கள், மனம் செலவதனால் அடையப்பட்ட புராதன சாரமான பிரம்மத்தை அறிகின்றனரோ, அவர்கள் இந்த லோகில் மேலான சாந்தியையும், சரீரத்தை விட்டபிறகு அந்தப் ப்ரம்மத்துடன் சேர்ந்து மோக்ஷ ஸுகதத்தையும் அடைவா' றுன்

எண்பத்தைநதாவது அததியாயம்.

ஸ ம ப வ பாவ ம. (தொடர்ச்சி)

(பிரம்மசாரியம் முதலிய ஆஸ்ரமங்களைப்பற்றி அஷ்டகங் கேட்
யயாதி சொல்லுவது)

அஷ்டகன, யயாதியைப் பார்த்து, 'ஆசாரிய சமுத்
செயகிற பிரமமசாரியும், கிருஹஸ்தனும், வானபிரஸ்த,
ஸன்னியாஸியும், ஸரியான மாரகததிலிருந்து தாமங்களை
படிசெய்யவேண்டும்' இவர்களுக்கு அனேக தாமங்களை ரிஷி
தெரிவிக்கின்றனரே' என்று கேட்க, யயாதி சொல்லுகிறான்

'உபாத்தியாய அழைத்தபின் அததியனஞ் செய்
னும், குருவின் காரியங்களை ஏவாமற் செய்பவனும், முன்
திருப்பவனும், பின்படுப்பவனும், பணிவுள்ளவனும், இரதி
கையடக்கினவனும், திருப்திபுள்ளவனும், ஊக்கமுள்ளவ
ஸ்துவதைவிடாதவனுமாகிய பிரமமசாரி பயன்படுகிறான் கரு
தன் தாமத்தினால் கிடைத்த தனத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு
போதும் யாகமும் தானமும் செய்யக்கடவன், விருந்தினாக
புசிப்பிக்கக்கடவன், பிறர் கொடாததை எடுத்துக்கொள்
வீருக்கக்கடவன் இது கருஹஸ்தனைப்பற்றிய பழமைய
ரஹஸ்யமான சாஸ்திரம் தன் சுகதியினால் ஜீவிப்பவனும்,
காரியத்தைவிட்டு நீங்கினவனும், பிறருக்குக் கொடுப்பவ
பிறரைப் பிடிக்காதவனும், ஆஹாரத்தையும் வயவகாரத்தை
அடக்கினவனுமாகிய வனத்தில் வசிக்ரும முனியென்று சொ
பட்ட வானபிரஸ்தன் மேலான வித்ததியை அடைகிறான் செ
லால் ஜீவிககாதவனும், குணங்கள் நிரம்பினவனும், எப்போ
இரதிரியங்களை ஜபித்தவனும் எல்லாவற்றையும் விட்டவ
வீட்டில் படுக்காதவனும், கையில் ஒன்றுமில்லாதவனும், செ
கள் குறைந்தவனும் தனியாகத் தேசங்களில் ஸஞ்சரிப்பவனு
இருப்பவன் ஸந்நியாஸியாவன் விருப்பத்தினால் ஸம்பாதிக்கப்ப
ஸுமமான புண்ணிய லோகங்கள் எந்த ராததிரியில் விருமப
விடப்பட்டவையாகின்றனவோ அந்த ராததிரியே மனத்தை
கிய அந்தவித்துவான், காட்டிலிருப்பவனாக ஆவதற்கு முயல
டும காட்டிலிருப்பவன் தன்சரீரத்தின் தாதுகளாகிய ரகதம்
முதலியவற்றைக் காட்டிலேயே விட்டுவிட்டு, (அதனால்) த
முன் பதினமரும் தனக்குப்பின் பதினமருமாகிய தன் குலத்

ம இருபத்தோராமவனாகிய தன்னையும் புண்ணியத்தில் நிலை
கூதுகிறான் ' என்று யயாதி சொன்னான்

அஷ்டகன, 'முனிவர்கள் எத்தனை வகைப்படுவார்கள்,
எனவகளும எத்தனை வகையாகின்றன என்பவற்றைச் சொல்,
கேடகவிரும்புகிறோம்' என்று கேடக, யயாதி, 'அரசனே!
நுகரு வனத்தில் வலிகையில கிராமமும் கிராமத்தில் வலிக
யில வனமும் பின்னிடுகின்றனவோ அவன் முனி ஆவான்'
து சொன்னான்

அஷ்டகன, 'வனத்தில் வலிப்பவனுக்கு கிராமம் பின்னிடு
ம கிராமத்தில் வலிப்பவனுக்கு வனம் பின்னிடுவதும் எப
' என்று கேட்டான் யயாதி, 'வனத்தில் வலிககின்ற
கிராமத்திலுள்ளவற்றுள் ஒன்றையும் உபயோகம் செய்யக்கூ
த அவ்வாறு வனத்தில் வலிப்பவனுக்கு கிராமம் பின்னி
து முனியானவன் அக்கினியிலலாதவனும் வீடி-லலாதவ
பிறந்தகுலமும் வித்தியா வுமசமுமிலலாதவனுமாகி மறைக்கத
அங்கத்தைமறைக்கும்ளவு வஸதிரத்தையும் உயிரதாரிகு
ய ஆகாரத்தையும் விரும்பக்கூடவன் அப்படி கிராமத்தில்
ககிறவனுக்கு ¹வனம் பின்னிடுகிறது எவன் விருப்பங்களை
கரும்புகளையும் விட்டுப் புலன்களையடக்கி ²மௌனத்தையடை
வது அநதமுனி இவவுலகத்தில் வித்திபெறுவன் (ஆகாரசுத
திறகாகப்) பற்களின்சீத்தமடைந்தும், (ஹிமஸ்யைவிட்டதற்
ப) நகங்கள் அறுக்கப்படும், (மனததூயமைக்காக) எப்போ
ஸநானம்செய்தும், (சாரதிமுதலிய நற்குணங்கள் பொருநதி)
வகரிக்கப்படும், பற்றினால் கட்டப்படாமலுயிருக்கிற அநதச
கமான தரும்முள்ளவனை யூராதாம் பூஜிக்கமாட்டார்கள்
ன தவத்தினால் ஒடுக்கப்பட்டு இளைத்து மாமஸமும் எலும்பு
மும் சோஷித்தவனாகி, இவவுலகத்தையும் ஜயித்துப் பரலோ
கத்தையும் ஜயிக்கின்றான் முனியானவன் மௌனத்தை வஹித
கொண்டு எப்போது ³இரண்டைவிட்டவனாகிறானோ அப
து இரதலோகத்தையும் ஜயித்துப் பரலோகத்தையும் ஜயிக
ன் முனியானவன் எப்போது பசுவைப்போல ⁴வாயினால்

1 வீரதங்கள்

2 கிராமத்திலிருப்பதொன்றையும் கிரஹிக்காமல் வனத்திலிருப்ப
கிராமத்தை விட்டவன் கிராமத்திலிருந்தும் வனத்திலிருப்பவன்
வ ஒன்றையும் விரும்பாதவனுக்கு வனம்போவதனால்விசேஷமில்லை

3 ஒழிவு

4 சீதம் உஷ்ணம், ஸுக்ம துகக்ம, லாபம் நஷ்டம்,

5 அபஜயம்

5 வாயில் வந்துநோந்ததைத் தவிரக் கையினால்

பாதிகக் முயலாதிருத்தல்

ஆகாரத்தைத் தேடுகிறாணோ அப்போது இவவுலகமெல்லாம் னுடையது அவன் முகதிக்கும் அருகனாகிறான் கோபமும் ஆயும் பிறருக்குத் தீங்குசெய்தலும் பொறுமைபும் எல்லாருடைய பொதுவான தன்மை விரோதத்தையும் வஞ்சகத்தையும் காதையும் கபடத்தையும் கோளசொல்லுவதையும் கோபத்தை ஆசையையும் விட்டுவிட்டவனுக்கு எனதென்பது இல்லை அவன்தான் தாமந் தெரிந்தவன் என்று சொன்னான்

அஷ்டகன், 'பிரமம்சாரி கிருஹஸ்தன் வானபிரஸ்தன் யாவளி இவாகள நித்தியமாக உண்ணுகிறவராயிருந்தும் உன் வதனால் பாபத்தை அடையாதிருப்பதெப்படியென்று இப்பே கேட்கிறேன், எனக்குச் சொல்லவேண்டும்' என்று கேய்யாதி, 'ஸந்யாஸிகு எட்டே கவளங்கள் விதிகப்பட்டு கின்றன வானபிரஸ்தனுக்குப் பதினாறு கவளங்களும் கிருத்தனுக்கு முப்பத்திரண்டு கவளங்களும் சொல்லப்பட்டன பிரசாரிகு ஸங்கியையிலலை அஷ்டகா! இவ்வாறு இந்தக் கவளங்களைக்கொண்டு நல்லதும் தீயதும் அறியத்தக்கவை' 1 என்ற சொன்னான்

எண்பத்தாருவது அததியாயம்

ஸ ம ப வ ப ர வ ம (தோடாச்சி)

(அஷ்டகனு¹ பிரதர்த்தனனும் தங்கள் புண்ணியங்களைக் கொட்டுதற்காகச் சொல்ல, யயாதி மறுப்பது)

அஷ்டகன், 'ராஜாவே! சூரியனையும் சந்திரனையும்போல கின்ற முனசொல்லப்பட்ட (கிராமத்தில் வலிப்பவனும் வனத்தில் வலிப்பவனுமாகிய)' இவ்விருவருள் எவன் முதலில் 3 தேவர்களை ஓப்புமையடைகிறான்' என்று கேட்க, யயாதி, 'கிருஹஸ்தாகளில் வாஸஞ்செய்யாதவனாகவும் 4 விருப்பத்தின்பிரசாரித்திகளை 5 கின்வனாகவும் கிராமத்திலேயே வலிக்கும் யதி, அவரிருவாக முதலில் தேவஸாமயத்தை அடைகிறவன் 5 எவன் நீண்டவாழ்ந்

1 நியமத்தாடன பஜிப்பதனால் பாபம் வராதென்பது கருத்து

2 'யோகியும் ஞானியும்' எனப்பது பழையவுரை 3 முததியை

4 வைராகியமுற்றவன்

5 தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில் மனம் விஷயத்தைப் பதனால் தவம்கெட்டபிறகு தன்பிழையைப்பற்றி அதுதாபமிருந் வேறுதவம் செய்வதற்கு அந்த அதுதாபமே ஸாதகமாம் பிறகு த செய்யப் போதுமான ஆபுள் இராவிட்டால் மறுஜனம்ததிலாவது வ பெறுவதற்குப் பின்செய்யும் அந்தத் தவம் உதவியாகுமென்பது கரு

யாமல் மனத்தின் விகாரத்தை அடைந்து திரிவதோ அவன்
பாறு செயததனால் அனுதாபப்படுவனையாயின பிறகு வேறு
செய்யக்கடவன் ¹ எந்தமனிதன் எப்போதும் பாபகாரி
நுகுப பயந்திருப்பதோ அவன் எப்போதும் தன் ஸுகத்
செய்துகொண்டிருந்தாலும் மேலான ² ஸுகத்தை அடை
வது எது ஹிமஸையை உண்பெண்ணுவதோ அதைத்தான்
ததியமென்று சொல்லுகின்றனா? ராஜாவே! ஒருவன் ஒன்
தன்சொத்தென்றும் அதற்குத் தான் ஸ்வாமியென்றும்
பாமலும் பல்ணைககருதாமலும் தாமதத்தைச் செய்வானாயின்
தானநோமை, அதுதான் நிஷ்டை, அதுதான் யோக்கியம்'
று சொன்னான்

அஷ்டகன், 'ராஜாவே! இளம்பிராயமுள்ளவனும் புஷ்பமாலை
அணிந்தவனும் அழகுள்ளவனும் ஒளியுள்ளவனுமாகிய நீ
எல்ல அழைக்கப்பட்டிருக்கிறாய்? யாரால் அனுப்பப்பட்டிருக்க
ய்? எங்கிருந்து வந்தாய்? எத்திசைநோக்கி வந்தாய்? உனக்குப்
பில் வேறு இடம் ஏதாவது இருக்கிறதா?' என்றுகேட்க,
தி, 'இவ்வாறு அறிந்தவனும் கூடாமையான புத்தியுள்ளவனும்
க்கியமான எண்ணமுள்ளவனுமாகிய நான் புண்ணியம்கெட்டு
பழியியிலுள்ள நரகத்தில் பிரவேசிக்கிறதற்காக மேலுலகத்
நுது நீக்கப்பட்டபு பூமிகு வந்தேன் எனக்கு மேலுலகத்
தூரிய கருமமெல்லாம் இருந்தது உங்களுக்கு மறுமொழி
ல்லவிட்டு உடனே நான் பூமியில் விழப்போகிறேன் பிரம்மா
ல நியமிக்கப்பட்ட லோகபாலகர்கள் என்னைத் துரிதப்படுத்த
ன்றனா நல்லவர்களிடம் விழுவதை நான் கேட்டுக்கொண்
ன் எல்லாரும் குணமுள்ளவர்களாக நீங்கள் சோந்திருக்கின்
னா அரசனே! நான் பூமியில் விழப்போகையில் இந்திரனி
கிலிருந்து இந்தவரம் எனக்குக் கிடைத்தது' என்று மறு
புழி சொன்னான்

அஷ்டகன், 'உன்னைக்கேட்கிறேன், அதுவரையில் நீ விழாதே
ந்தனே! ஆகாயத்திலாவது சுவாக்கத்திலாவது உள்ளலோகங்கள்

1 இங்கு, 'பிபீயாத' என்பதற்கு, 'பிபருயாத' என்றுபாடங்கொண்டு
மனிதன் ஸுகமென்று சொல்லப்பட்ட பிரம்மத்தை எப்போதும்
னத்தினால் தன்மனத்தில் தரித்திருப்பதோ அவன் பாபகாமங்களைச்
பதாலும் நித்யஸுகம் பெறுவானென்பதும் முன் சொன்னவன்
கியென்றும் இவன் ஞானியென்றும் சொல்வதும் பழைய உரை
ல நோந்த பிழையில் அறுதாபமும் வரும் பிழையில் பயமும் இருப
த ஒருவனுக்கு முக்கி பெறுவதற்கு முக்கியமான ஸாதனம் என்பது
ததின் கருத்து ² மோக்ஷத்தை

எனக்குண்டா? நீ அதற்குக்காரணமான புண்ணியத்தின் தத
மறிந்தவனென்று நான் நினைக்கிறேன்' என்று கேட்டான் ய
'இந்தப்பூமியில் கோக்களும் அசுவனங்களும் காடுகளிலுமமலை
முள்ளிருக்கங்களும் எந்தக்காலமவரையில் ஸ்ருஷ்டியிலிருக்கு
அந்தக்காலமவரையில் உனக்கு மேலுலகங்கள் இருக்கின்றன
வலிமமமே! நீ அவ்வாறு தெரிந்துகொள்' என்றான்

அஷ்டகன், '1 ராஜஸுரேஷ்டனே! மேலுலகத்தில் எனக்கு
மேலுலகங்கள் எல்லாவற்றையும் உனக்குத்தானஞ்செய்கிறே
விழாதே, ஆகாயத்திலிருந்தாலும் ஸ்வாககத்திலிருந்த
அவற்றை நீ அசசமின்றிச் சீக்கிரமாக அடையலாம்' எ
சொல்ல, யயாதி, 'ராஜஸுரேஷ்டனே! பிராமணஜாதியிற் பிற
நமமைப்போன்ற பிரமமஜ்ஞானமுள்ளவனுக்கு வானகுவது
தியனறே ஏனென்றால், எப்போதும் பிராமணாக்களுக்கு
கொடுக்கவேண்டும் ராஜாவே! அபயடியே நான்முன்னே க
திருக்கிறேன் பிராமணனாக இல்லாதவனும் பிராமணஜ
பெண்ணாக இல்லாத அந்தவீரனுடைய பத்தினியும் ஒருக
யாசித்துஜீவித்தல் தகரது ஆதலால், நான் முன்செய்யாத
செய்யேன செய்யக்கருதினால அந்தஜாதியில் யோக்க
வேனோ?' என்று சொன்னான்

அங்கே பிரதாததன்னென்பவன், 'விருமபத்தக்கருப்ப
வனே! நான் பிரதாததன்ன, உனன்க கேட்கிறேன் ஆகா
லாவது அதற்கு மேலுலகத்திலாவது எனக்கு லோகங்கள்
கின்றனவா? அதற்குக்காரணமான புண்ணியத்தின் தத
உனக்குத் தெரியுமென்று நான் நினைக்கிறேன்' என்றான் ய
'தேனெழுக்கின்றவையும், நெய்யுள்ளவையும் துயரமற்ற
மான அனேக லோகங்கள் உனக்கு இருக்கின்றன ஒவ்வொ
றையும் எவ்வேழு நாள் அனுபவித்தாலும் முடிவு பெறாத
அவை உனனை எதிர்பார்க்கின்றன்' என்றுசொன்னான் பிர
தன்ன, 'அவற்றை உனக்கு நான் கொடுக்கிறேன், விழாதே, எ
டைய லோகங்கள் எவையோ அவை ஆகாயத்திலிரு
லும் அதற்குமேலிருந்தாலும் உன்னுடையவையாகடும்
சமின்றிச் சீக்கிரமாக அவற்றையடையலாம்' என்று சொ
யயாதி, 'ராஜாவே! உனக்குச்சரியான சகதியுள்ள
வாக இருப்பவன் தன் லாபத்திற்காகவும் ஸுகத்திற்காக
பிறாபுண்ணியத்தை விருமபான் தெரிந்தவனாகிய அரசன
வத்தின் கட்டளையினால் ஆபததையடைந்தாலும் இழிவான்

த ஒரு பொழுதும் செய்யத்தகாது அரசன் தாமததைப்
து முயற்சியுடன் புண்ணியத்தையும் புகழையும் தாததக்க
பதையே செய்யவேண்டும் தாமததில் எண்ணமுள்ள
பபோன்றவன் அறிந்திருந்தும் நீ சொல்லும் இந்தயாசக
தியைச் செய்யலாகாது அயலார செய்யாததை 'ஒருவன்
ரகச் செய்யலாமா? செய்ய விரும்பினால் அதில் என்ன
ம்? எவன் புண்ணியப்பாபங்களைச் சரியாகத்தெரிந்துகொண்டு
பததக்கவற்றிலும் செய்யத்தகாதவற்றிலும் தவறுதலின்றிச்
மையாக நடப்பானோ அவன்தான் ஞானமுள்ளவன், சத்
ள்ளவன், மனத்தூயமையுள்ளவன், தன் மஹிமையினால்
தனை யெல்லாம் ரக்ஷிக்கிற ராஜாவாவன், தாமதசெய்யும்
து (பிரயோஜனத்தைப்பற்றிய) ஸந்தேகம் வந்தாலும்
நுநமின்பமும் செவ்வையாகக் கிடைக்கக்கூடியவையாயிருந்
ம் அந்த விஷயத்தில் தாம் காரியத்தையே முத்தலீற செய்ய
ரமே பொருளையும் இன்பத்தையும் செடுக்காமலிருப்பது
தாமதம்' என்று சொன்னான் இவ்வாறுசொல்லும் அந்த
தி ராஜனை நோக்கி, வஸுமான்னென்னும் ராஜபுரேஷ்டன்
லுக்கிறான்

எண்பத்தேழாவது அததியாயம்

ஸ ம ப வ ப ர வ ம (தோடர்ச்சி)

ஸுமான், சிபி, உஷ்டிகள் இவர்களுடன் யயாதி ஸம்பாஷணம்
செய்த பிறகு, உவர்களுக்கீத்தாயும் யயாதியின் பெண்ணு
மாகிய மாதவி யென்பவன் வந்துசொல்ல, யயாதி உவர்க
களைத் தன் தேவஸித்ராகளு என்று தெரிந்துகொண்டு
பிறகு உவர்களுடன் ஸவர்க்கீகர்த்து சொல்வது)

வஸுமான எனப்பவன், 'ராஜாவே! உஷதஸவன் புத்திர
வஸுமானென்று சொல்லப்பட்ட நான் உனனைக் கேட
ன் மஹாதமாவே! ஆகாயத்திலாவது அதற்குமேலாவது
கு நல்லலோகமிருக்கிறதா? அந்தப் புண்ணியத்தின்
மை உனக்குத்தெரியுமென்று நான் நினைக்கிறேன்' என்று
க, யயாதி, 'சூரியன் தன் ஒளியினால் பிரகாசஞ்செய்கின்ற
யமும் பூமியும் திசைகளும் எவ்வளவுள்ளனவோ அவ்வளவு
கங்கள் உனக்கு மேலே இருக்கின்றன அவை முடிவில்லா
, உனக்குக் காததிருக்கின்றன' என்றுசொன்னான் வஸு
, 'ராஜாவே! அவற்றை உனக்குக் கொடுப்பேன், விழாதே'

என்னுடைய லோகங்களெல்லாம் உன்னுடையவை ஆக
ஞானமுள்ளவனே ! தானம் வாங்குவது உனக்குத் தோல்
இருந்தால் ஒரு துருமபையாவது கொடுத்தது இதைக்
துக்கு வாங்கிக்கொள் ' என்றுசொன்னான் யயாதி, 1
மத்தில பயமுள்ள நான் குழந்தைப்பருவம் முதல் பொ
விறகப்பட்டதைப் பொய்யாக வாங்கிக்கொண்டதாக எ
நினைவில்லை மறவர்கள் இதற்குமுன் செய்யாததை நான்
யவே செய்யேன் , செய்ய நினைத்தால் அந்த விஷயத்தில்
யோக்கியனாவேனோ ?' என்று சொல்ல, வஸுமான, ' ராஜா
உனக்குக் கிரயத்தில் விருப்பமில்லாவிட்டால் என்னால் த
செய்யப்படும் அந்த லோகங்களை நீ பெற்றுக்கொள் , நான்
லோகங்களுக்குப் போவதில்லை அந்த லோகங்களெ
உனக்கேயிருக்கட்டும் ' என்று சொன்னான்

அங்கே சிபியென்பவன், ' ஐயா ! உசீரான புத்திரனாகிய
பென்னும் நான் கேட்கிறேன் ஆகாயத்திலாவது அதற்குமே
வாவது உள்ளலோகங்கள் எனக்கு இப்போது இருக்கின்றன
நீ அந்தத்தாமத்தின் ஸூக்ஷ்மம் தெரிந்தவனென்று நான்
கிறேன் ' என்றுசொல்ல, யயாதி, ' ராஜாவே ! உன்னிடம்
வது அடைய விரும்பின் ஸாதுக்களை நீ மனத்தினாலும் வா
லும் இகழ்ந்தாயில்லை அதனால், உனக்கு மேலே அள
லோகங்களிருக்கின்றன அவை மின்னலைப்போலப் பிர
துக்கொண்டு இனிய சங்கீத வாததிய முழக்கத்துடன் சிற
றிருக்கின்றன ' என்று சொன்னான் சிபி, ' ராஜாவே !
குக் கிரயத்தில் விருப்பமில்லாவிடில், என்னால் தானால் தெ
பட்ட அந்தலோகங்களை நீ பெற்றுக்கொள் கொடுத்த
அவற்றை நான் எடுத்துக்கொள்ளமாட்டேன் சிறந்த
முள்ளவர்கள் அங்கேபோய்த துயரப்படாமலிருக்கின்ற
என்று சொல்ல, யயாதி, ' ராஜாவே ! நீ எப்படி இந்த
கொப்பான மஹிமையுள்ளவனாகவும் அளவற்ற புண்ணியமே
களுள்ளவனாகவுமிருக்கிறாயோ அப்படியே நானுமிருந்தவன்
கொடுத்த லோகத்தில் எனக்கு ஸூகம்மிராது சிபியே ! ஆத
நீ கொடுத்ததை நான் அங்கீகரிக்கவில்லை ' என்று சொன்னான்

பிறகு, அஷ்டகன், ' ராஜாவே ! நாங்கள் தனித்தனியே
தத் லோகங்களை நீ அங்கீகரிக்காவிட்டால், நாங்களெல்லாம்

1 சிமசுமார சக்கரம் என்று சொல்லப்பட்ட காலசக்கரத்த
பயந்த நான் எனபா சிலா குழந்தையினிடம் வாங்குவதில் பயந்த
எனபா மற்றும் சிலா

சூககொடுத்ததனால் ¹ நரகம் போவோம்' என்றான். யயாதி, நியந்தவருத ஸதபுருஷர்களே! நான் எதற்குத் தகுதியுள்ள அநாதசசெய்ய முயலுங்கள் நான் இதற்குமுன் செய்யாததை இப்போது அங்கீகரிக்கவில்லை' என்று சொன்னான். 'அழியாத லோகங்களுக்குச் செல்ல விருமபுகின்றன ஏறத்தக்க ஐந்து பொன்மயமான ரதங்கள் காணப்படுகின்றனவே, இவையெல்லாம் யாருடையவை?' என்று கேட்க, 'அகனி ஜவாலிகளைப்போல ஜவலித்துக்கொண்டு மேலே பிரகாசிக்கின்ற இவ்வைந்து பொன்மயமான ரதங்களும் நுகரு வாஹனங்களாகப்போகின்றன' என்று சொன்ன பாரதரே! பிரம்மதேவரால் முற்காலத்தில் விதிக்கப்பட்ட மேதமென்னும் மஹாயாகத்தை அஷ்டகன் முதலானவர்கள் வந்தபோது குதிரையின் எந்த அவயவங்களை வெட்டிக் காக ஹோதா, அதவரியு, உதகாதா, பிரம்மா இவர்களும் பதினாறு ரிதவிக்ருகங்களும் சாஸ்திரப்படி அகனியில் ஹோசய்தனரோ அவற்றின் புகை வாஸனையை ஆக்கிராணஞ் செய்து பூமியில் மிருகத பாபஞ்செய்த மனிதர்கள் உடனே பாபம் பரிசுத்தங்களாயினா அநாதசசமயத்தில் மானதோலை உடுத்த காணும், மானதோலைப் போர்த்துக்கொண்டும், மிருகத ஜகாரத்தையும் செய்கையையும் செய்துகொண்டும், மிருகநன்ஸஞ்சரிப்பவரும் தவததையேதனமாக் உடையவளுமாகிய பியென்பவள மான கூட்டங்களுடன் அந்த யஜஞ்சாலையினுடன், புகை வாசனையை ஆக்கிராணஞ்செய்து, மிருகத ஆசசரிடன மிருகங்களுடனேயே திரிந்தாள் அந்த மாதவியஜ்ஞ பினுள் திரிந்துகொண்டிருக்கையில், தோலவியடையாதவாக தன் புத்திரங்களையும் யஜ்ஞத்தின் பெருமையையுங் கண்டு காஷ்மடைந்தாள் அப்போது ஆகாயத்திலிருந்துகொண்டி யத்தொடாமல் அங்கே வந்த நஞ்ஞபுத்திரனான யயாதியைத் திதாவென்று தெரிந்து வந்தனஞ்செய்தாள்

அப்போது வஸுமான, சிறந்த தவமுள்ளவளாகிய தன்னை நோக்கி, 'நீ இவருடைய பாதங்களுக்கு வந்தனஞ்செய்ய தேவதைக்கொப்பான இந்த ராஜா யா? வந்தனஞ் செய யா?' எனக்குச்சொல்' என்று கேட்டான் அதற்குமாதவி, புத்திரர்களே! நீங்கள் சோந்து கேளுங்கள் இந்த நஞ்ஞ

கொடுத்ததை வாங்கிக்கொள்ளாவிட்டால் தத்தாபஹாரதோஷம் எனபது கருத்து.

புத்திரரான யயாதி, என தந்தை, என புத்திரர்களாகிய
 ஒருக்கு மாதாமஹரென்று எனக்குத் தெரிகிறது என ஸ்வே-
 னாகிய பூருவை ராஜ்யத்தில் பட்டாபிஷேகஞ் செயதுவிட்டு
 கம் சென்றா பெரிய கோத்தியுள்ள இவா என்ன காரணத்
 தின்கே வந்தாரா?' என்றான்

இவளுடைய அந்தச் சொல்லைக்கேட்டு, வஸுமான, 'ச-
 கத்தைவிட்டுத் கவறிப்போனா' என்று சொன்னான் அந்தப்
 தன் புத்திரன் சொல்லியதைக் கேட்டு, மனத்தில் பரப-
 கொண்டவனாகித் தெளஹிதராகளாற சூழப்பட்ட தன் பி-
 தனாககி, 'கவததால் ஜயிக்கப்பட்ட எனது லோகங்களைப்
 றுககொள்ளும், தாம்த்தினால் சம்பாதிக்கப்பட்ட தன்ம¹ பு-
 களுடையது எப்படியோ அப்படியே அவர்களின் புத்திர-
 டையதும் தன்னு தன்மேயென்று இந்த லோகத்தில் தா-
 தேசஞ் செய்யும் ரீஷிகள் சொல்லுகின்றனா ஆகலால் ந-
 செயத் தானங்களையும் தவறங்களையும் கொண்டு சுவாககம்
 லும்' என்று சொன்னான் யயாதி, 'உனது தவத்தின்
 எனக்கு நன்மையாக இருக்குமானால், அப்போது, நான் பெ-
 னாலும் மஹாதமாககளாகிய தெளஹிதிராகளாலும் கரை-
 பட்டவனாகிறேன் ஆதலால், இதுமுதல் பிதிராகருமத்தில்
 ஸந்ததி புண்ணிய பலனைத் தருவதாகும் தெளஹிதிரன்,
 காலம், எள்ளு இம்முன்றும் சிராதத்ததில் புண்ணியமா-
 ச்சியாயிருத்தல், கோபத்தை விடுதல், அவஸரமில்லாமை இ-
 றையும் சிராதத்ததில் சிலாககியமாகச் சொல்லுகின்றனா
 கிறவர்களும், பரிமாறுகிறவர்களும், வேதம் சொல்லுகிறவா-
 பரிசுத்தம் செய்கிறவர்கள் பகலின் எட்டாவது முகூர்த்த-
 ஞரியன் உஷ்ணம் குறைந்திருக்கும்போது இருக்கிற காலம்
 மென்று சொல்லப்பட்டது அதில் பிதிராகளுக்குக் கொடு-
² அக்ஷயமாகும் என்ற, பிசாசத்தினினுமும் காப்பாற்றுகி-
 தாப்பம் ராக்ஷஸர்களிடத்தினினுமும் காப்பாற்றுகின்றது, (உ-
 ள்கின் பிராமணர்கள் தாங்களிருக்கும் பந்தியையே காப்ப-
 கின்றனா யதிகள் புஜிப்பது அக்ஷயமாகிறது, அபு-
 பலனுள்ளது ஞானமுள்ளவனும் வேதமோதினவனும்
 முள்ளவனும் சுசியுள்ளவனுமாகிய நல்ல பாதிரன் கிடை-
 அதுதான் காலம் அந்தக் காலத்திலே தான் கொடு-
 வேண்டும் காலம் இதைவிட வேறாக நினைக்கப்படவி-
 என்று சொல்லி, புத்திரமானாகிய யயாதி, 'நீங்ககெ

1 பன்மை மகளையும் மகளையும் குறிக்கும்

2 அழியாதது

யஜஞஸமாபதி ஸநானஞ்செய்தவர்கள், காரியம் முக்கிய
ஞால சீக்கிரம் புறப்படுங்கள்' என்று அவர்களுக்கு மறு
சொன்னான்

அஷ்டகன, 'ராஜாவே! நீ உன் ரதத்தினமேலேறி ஆகாயம்
எங்களுக்கு எப்போது காலம் வருமோ அப்போது நாளை
பின்னே வருவோம்' என்று சொன்னான் 'நாமெல்லோ
உப்போதே போகவேண்டும் நாம் ஒன்றுசேர்ந்து ஸவாக
ஜயித்திருக்கிறோம் இதோ நமக்கு ரஜோ குணம் விலகிய
லோகத்தின் மராககம் தெரிகிறது' என்று யயாதி
ஞான

பிறகு, அஷ்டகனும் சிபியும் காசி ராஜாவாகிய பிரதாததன்
புஷ்வாகு வம்ச ராஜாவாகிய¹ வஸுமனஸும:இந்த ஸாதுக
ய நான்கு ராஜாக்களும் அப்போது அவ்விருதமென்கிற
மாபதி ஸநானஞ்செய்து சேர்ந்தே சுவாககம் சென்றார்கள்.
ராஜஸுரேஷ்டாகளெல்லாரும் ரதங்களிலேறி ஒளிகளினால்
ததை நிரப்பிக்கொண்டு தங்கள் புண்ணியத்தினால் ஆகாயம்
பரணடையும் வியாபிககச செயது சென்றனர்

அப்போது அஷ்டகன, 'நானொருவன் தான் முன்னே போ
ருக நினைத்தேன். மஹாதமாவாகிய இந்திரன் எல்லாவகையி
ரான்குச் சினேகிதன் இப்படியிருக்க, உசீனரன் புத்திரனா
நதச சிபியெனனும் ஒருவன் மற்ற இரதங்களை முழு வேகத்
தவவாறு தாண்டினான்?' என்று கேட்க, யயாதி, 'உசீன
த்திரனாகிய இந்தச சிபி எவ்வளவு தன்ம சம்பாதித்தானோ
ளவையும் பாசகார்களுக்குக் கொடுத்தான் ஆதலால், இவன்
நள்ள மிகச் சிறந்தவன் ராஜாவே! கொடையும் தவமும்
யமும்² தாமமும் (செய்யத் தகாததைச் செய்வதில்) நாண்
ஒளியும் பொறுமையும் அன்பும் செய்யும் கருமத்தில் உத
முமாகிய இவையெல்லாம் புத்தியில் ஒப்பில்லாத சிபியென
ராஜாவினிடத்தில் அளவிடக் கூடாதவையாயிருக்கின்றன
ளவு நடைபுடன் நாணத்தை விடாமலிருப்பதால், சிபியான்
ரதத்தினால் உன்னைக் கடந்துபோனான்' என்று சொன்னான்,
பிறகு, அஷ்டகன, இந்திரனுக்கொப்பான மாதாமஹனை
கி, தெரிந்துகொள்ள விரும்பி, 'ராஜாவே! உன்னை நான்
கிறேன் கிஜத்தைச் சொல், நீ எங்கிருந்து வருகிறாய், நீ

இவனே வஸுமான என்றும் சொல்லப்படுவன்

கடமையை விடாம

யாரா, யாருடைய புத்திரன்? ஏனெனில் நீ செயத காரியம் இவவுலகத்தில் உன்னைவிட வேறு கூத்ததிரியனிலும் பிரமமும் செய்பவன் இல்லை' என்று மறுபடியும் கேட்க, 'நான் யயாதி, நகுஷ்ணுடைய புத்திரன், பூருவின் பிதா பூமியில் சககரவாததியாக இருந்தேன் இன்னும் ரஹஸ்ய விஷயத்தையும் என்னைச்சோந்த உங்களுக்கு வெளிப்படை சொல்லுகிறேன் நான் உங்களுக்கு மாதர்மஹன் இந்த முழுவதையும் ஜயித்து அதையும் அழகிய நிறமுள்ள உலகக்ஷணமுள்ள நூற்றொரு குதிரைகளையும் பிராமணாகக் கொடுத்தவிட்டு வானப்பிரஸ்தரர்கப போகிறவர்கள் புலனை அடைந்து தேவர்களாகின்றனர் நான் குதிரைகளாகளும் பொன்னும் உயரந்த தனங்களும் நிறைந்த இந்தப் பூவதையும் பிராமணாக்களுக்குத் தானஞ்செய்தேன் ஆயிரம் பசுக்களை நான் அப்போது கொடுத்தேன் என்னுடைய 'யத்தினால் ஆகாயமும் பூமியும் வியாபிக்கப்பட்டிருந்தன யாக்களுக்குள் 1 அகனியும் ஜவலித்தது, என சொல் பொய் போனதேயிலலை ஸத்தியத்தைத்தானே பெரியோர்கள் விகின்றனர் அஷ்டகளை! உனக்கும் உஷ்ணவ வம்சத்தினிய பிரதாததன்னுக்கும் நான் ஸத்தியமாகச் சொல்லுகிறேன் எல்லா ஜனங்களும் ரிஷிகளும் தேவர்களும் ஸத்தியத்தினால் பூஜிக்கத்தக்கவராகிறார்களென்பது என மனத்தில் உவவனொருவன் சுவாககத்தை ஜயித்தவர்களாகிய நம்மெல்லாம் பற்றி நடந்தபடி பொருமையினறிப் பிராமணஸரேஷ்டருக்குத் தெரிவிப்பானே அவன் நமது ஸாலோகயத்தை 'வான்' என்று யயாதி சொன்னான்

சத்தருக்களை அடக்குகிறவனும் மிகச் சிறந்த காரியம் வனுமாகிய அந்தச் சிறந்த மஹாத்மாவாகிய ராஜா இவ்வாறு தெளவித்திராக்களினால் கரையேற்றப்பெற்று, தன் புண்ணம் மங்களினால் பூமியை நிரப்பிப் பூமியைவிட்டு ஸவாககம் சென்றான்

எண்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம்
ஸ ம ப வ பாவம். (தொடர்ச்சி)

(பூருவம்சத்தைப்பற்றிச் சொல்லியது)

ஜனமேஜயமஹாராஜா, “தாமபரிபாலனஞ் செய்கிறவரிற்
வனும் யயாதியின் புதரனுமாகிய பூருவையும் அந்தப் பூரு
வம்சத்தை விருத்திசெய்த மறவர்களுடும்பற்றி வரிசையர்
சாலலும் பிராமணஸரேஷ்டரே! துஷ்யந்தன் புத்திரனை
மஜயனென்பவனைவிட்டுப் பரதன் எவ்வாறு ராஜாவான
பதை மறுபடியும் விரிவாகச் சொல்லும்” என்றுகேட்க,
பாயனா சொல்லுகிறார் —

ராஜாவே! ராஜசிரேஷ்டனாகிய பூரு அவன் பிதாவான
யையப்போலவே தாமததை விடாதவனாகவும் இரதிரனுக்கு
ந பராகிரமமுள்ளவனாகவும் ராஜயாதிபதயம் செய்து
புருந்தான் பூருவுக்குப் பௌஷ்டி யென்பவளிடம்
ந, சுசுவரன், ரௌதராஸுவனென்று மஹாரதர்களான
புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள் பூருவுக்குப் பிறகு, பரவீரன்
தை விருத்தி செய்தான் பரவீரனுக்குச் சூரஸேனியென்
டம், நான்கு கடல்களையும் எல்லையாகவுடைய பூமியைக்காப்
ம தாமரைப் புஷ்பத்துக்கு நிகரான கண்களையுடையவனும்
தனுமாகிய மனஸ்புவென்னும் புத்திரன் பிறந்தான் சுக
ஸமஹன்னன், வாகமியென்று மூன்றுபுத்திரர்கள் மனஸ்பு
1 ஸௌவீரி யென்பவளிடம் பிறந்தனர் எல்லாரும் சூரா
எல்லாரும் மஹாரதர்கள் சிறந்த மனமுள்ள ரௌத
னுக்கு மிஸரகேசி யென்னும் அபஸரவீனிடம் சிறந்தவில
ளான அனவக்பானு முதலிய புத்திரர்கள் பதினமா பிறந்
எல்லாரும் சாஸ்திரப்படி யஜ்ஞஞ் செய்தவர்களாகவும்
ளாகவும் ஸந்ததிகளுள்ளவர்களாகவும் மிகுந்த கலவிகேளவி
வர்களாகவும் எல்லா அஸ்திரங்களும் தெரிந்தவர்களாகவும்
தை முக்கியமாகக் கொண்டவர்களாகவு மிருந்தனர் அவர்
சேய், கக்கேயு, வீரனாகிய கருகனேயு, ஸதண்டிலேயு,
பு சிறந்த கீர்த்தியுள்ள ஜலேயு, பலவானாகிய தேஜேயு,
வானும் சந்திரனைப்போன்ற பராகரமமுள்ளவனுமாகிய ஸத்
தாமேயு, தேவர்களுக்கொப்பான பராகரமமுள்ள ஸன்ன
என்று பதினமராவா அவர்களுள், அனத்திருஷ்டி.

1 ஸௌவீரதேசத்தரசன் பெண்,

யென்று சொல்லப்பட்ட ரிசேபுவெனபவன தேவாகளு
திரைபோல பூமியில் ஒரேராஜாவாகவும் விததுவானாகவும்
கரமசாலியாகவுமிருந்தான் அனாதிருஷ்டியின் புத்திரன்
ஸூரியாகமும் அசுவமேதயாகமுஞ்செய்த உயரந்த தாமி
கிய மதினான் என்று பெயாபெற்ற ராஜாவாக இருந்தான்

ஜனமேஜயராஜாவே ! தமஸு, மஹான், அதிரதன்,
லாத சுகதியுடைய தருஹபு அளவற்ற பராகரமமுள்ள
வரும் மதினான் புத்திரர்கள் அவர்களுள், சிறந்த ப
முள்ள தமஸு வெனபவன பூருவின வம்சசத்தைச் சிறப்ப
கொண்டு பிரகாசமான கோத்தியைச் சம்பாதித்தான்,
ஜயித்தான், பராகரம சாலியாகிய தமஸு, ¹ இலிலனெ
புத்திரனைப்பெற்றான் ஜயிப்பவர்களில் சிறந்த அந்த இ
இப்புவனி முழுவதையும் ஜயித்தான் இலிலன ரதந்தரி பெ
ளிதம் துஷ்யந்தன், ஞான, பீமன், பரவஸு, வஸு ஆகிய
பூதங்களுக்க கொப்பாகிய ஐந்துபுத்திரர்களைப் பெற்றான்
ஞான பெரியவனும புத்தத்தில் பிறரால் ஜயிக்க முடியாத
கிய துஷ்யந்தன் ராஜாவாக விருந்தான் துஷ்யந்தனுக்கு, ல
யென்யவளிதம் ஜனமேஜயன் பிறந்தான் சகுரதலையி
பரதனென்னும புத்திரன் பிறந்தான் அவனிடமிருந்துதான்
வம்சத்திற்குப் பெருங்கோத்தி ஆரம்பித்தது” என்று கூறின

எண்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்

ஸ்ரீ ம ப வ ப ர வ ம். (தோடீச்சி)

(சுதந்தலை உபாக்கியானந்தின் லூர்ப்பம், துஷ்யந்தன் ராஜ்யப

ஜனமேஜயா, “பகவானே ! மஹாதமாவாகிய
னுடைய ஜன்னத்தையும் செய்கையையும் கேட்க விர
எனக்கு இங்கே அவற்றை விரிவாகச் சொல்லக்கூடவீ”

கேட்க, வைசம்பாயனா சொல்லத்தொடங்கினான்

“பந்தஸுரேஷ்டரே ! பெளரவர்களுடைய வம்சவிரித
செய்த துஷ்யந்தனென்னும வீரன் நாலுஸமுத்திரமும் சூழ
க்கு ரக்ஷகனாக இருந்தான் புத்தங்களில் ஜயம்பெறுகிறவனு
களை அழிகிறவனுமாகிய அந்த துஷ்யந்தராஜன் சமுத்திரம்
சூழப்பட்ட தீவுகளாகிய தேசங்களையும் ரதனங்களை நிரம்பின

மகளாற சூழப்பட்டவையும், நாலுவருணத்தது ஜனங்களும் நிரம
வையும் மிலேசசுதேசமவரையிலுள்ளவையும் 1 நாலுபாகந
ரகப பிரிக்கப்பட்டவையுமான தேசங்களெல்லாவற்றையும்
எடான அந்த அரசன் ஆளுமபோது வருணங்களின் விய
தைகளை மீறுகிறவனும், 2 உழுவதையும் சரங்கமெடுப்பதை
செய்பவனும், பாபம் செய்பவனும் யாரும் இருக்கவில்லை
ஷஸ்ரேஷ்டரே! அந்தத் துஷ்யந்தன் தேசங்களுக்கு ராஜாவாக
ந்த காலத்தில் அப்போதுள்ள மனுஷ்யர்கள் தாமத்திலேயே
சவைத்தவர்களாகி அறம்பொருளிரண்டையும் சம்பாதித்
ரா ஐயா! அவன் தேசத்தையாளுமபோது திருடா பயமும்
பின் பயமும் வியாதியின் பயமும் சிறிதும் இல்லை எல்லா
ணத்தாரும் அந்த ராஜாவை ஆஸ்யித்தது தெய்வச்செய
யை எதிர்பாராமல் தந்தம் தாமங்களினாலேயே திருபதியாக
ந்தனா யாரிடத்திலும் பயமில்லாமலிருந்தனா மேகமும்
தத்தில் வருஷித்தது பயிர்கள் ஸாரமுள்ளவையாயிருந்தன
யில் எல்லாந்தனங்களும் பசுக்களும் நிரம்ப இருந்தன. பிரா
ங்கள் தங்கள் கரும்ங்களில் ஊக்கமுள்ளவர்களாயிருந்தனா.
களிடத்தில் அஸத்தியம் இருக்கவில்லை அந்த ராஜா வியக்
க்கப் பெரிய பராக்ரமமுள்ளவன், வஜ்ராயுதம்போல உறுதி
சரீரமுள்ளவன், யௌவனமுள்ளவன், மந்தரமலையைச்
சூழ்ந்த மரங்களுடன் கைகளால் தூக்கியெடுப்பான், நாலுவதை
சுத்தாயுத்தத்திலும் எல்லா ஆயுதங்களிலும் யானையேற்றம்
ரையேற்றங்களிலும் தோந்தவனாக இருந்தான் பலத்தில்
னுவுக்கு ஒப்பாகவும், தேஜஸில் சூரியனுக்கொப்பாகவும்,
க்ககூடாமையில் கடலுக்கு ஒப்பாகவும் பொறுமையில்
க்கு ஒப்பாகவுமிருந்தான் எல்லாருக்கும் பிரியமானவனும்,
உணத்தையும் தேசத்தையும் ஸந்தோஷிக்கச் செய்பவனு
ய அவ்வரசன் மேனமேலும் தாமத்தையே முக்கியமாகக்
ண்ட செய்கைகளினால் ஸந்தோஷமாயிருக்கும்படி ஜனங்களை
த்தான் 22 என்றா

11 குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் எனபது தமிழ்தூல வழக்கு

2 உழாமலே பயிர்விருத்தியும் இயற்கையாகவே தன்ஸமிருத்தியும்
ந்தன.

தோண்ணூறுவது அததியாயம்
ஸ ம் ப வ ப ர வ ம . (தோடர்ச்சி)

(துஷ்யந்தன் வேட்டைக்குச் சென்றது)

ஜனமேஜயா, “ பகவானே ! தத்துவஜ்ஞானியே ! மானகளிற சிறந்தவரே ! சிலாககியமான புத்தியுள்ள பரதனுள் பிறப்பையும் சரித்திரத்தையும் சஞ்ஞதலையின் பிறப்பையும் விவரமாகக் கேட்க விரும்புகிறேன் வீரனும் புருஷசிரேஷ்டமான துஷ்யந்தனால சஞ்ஞதலை அடையப்பட்ட விவரத்தை நான் கேட்கவிரும்புகிறேன் ” என்று கேட்க, வைசம்பாயன் சொல்லத்தொடங்கினான்

“ சிறந்த புகழ்முள்ளவனும், ஸ்ணியங்களும் வாகங்களும் மிகுதியாக உள்ளவனுமாகிய அந்தத் துஷ்யந்தன் ஒரு அனேக நூற்றுக்கணக்கான குதிரைகளோடும் யானைகளோடும் கத்திகளையும் வேல்களையும் கதாயுதங்களையும் உலகைகளையும் பராஸமென்னும் ஆயுதங்களையும் ஈடிகளையும் கைகளில் தாங்குகொண்ட அனேகம் போரவீரர்களோடும் கூட மிகவும் கான சதுரங்க ஸ்ணியத்தினால் சூழப்பட்டவனாக அடர்ந்திருக்கிறான். அந்தராஜா பலவித ஆயுதங்களையும் பருஷங்களையும் தரித்துக்கொண்ட சேனைவீரர்களுடன் போரில், போரவீரர்களின் காசசனைகளினாலும், சங்கவாதத்தியந்தரத்துபிவாதத்தியங்கள இவற்றின் முழக்கங்களினாலும், ரதசூகங்கள ஒடும் ஒசையினாலும், சிறந்த யானைகளின் சபதங்களினாலும் குதிரைகளின் சபதங்களினாலும், தோள தட்டுகிற சபதங்களாலும் கலகலவென்ற சபதமுண்டாயிற்று சூரனும் தனக்குப்புகன் சம்பாதிக்கிறவனும் சிறந்த ராஜலக்ஷணம் பொருந்தியவனும் அவ்வரசனை அந்த நகரத்திலுள்ள ஸ்திரீகள் உயரந்த மாளிகளின் மேலே நின்று பார்த்தனா இந்திரனுக்கொப்பானவனான எதிரிகளை அழிப்பவனும் எதிரிஸ்ணியத்தின் யானைகளைத் தப்பவனுமாகிய அவனை அங்கேபாரதத் பெண்களின் கூட்டம் இந்திரனென்றே நினைத்தன ‘இவன்தான் யுத்தத்தில வஸு-உன்னும் தேவஜாதியைப்போலப் பராகிரமமுள்ள அந்தப் புருஷரேஷ்டன் இவனுடைய கைபலத்தினமுன் அணுகிய எதிரிகளையே கூட்டங்கள் நிற்பதில்லை’ என்றசொற்களைச் சொல்லிக் கொண்டு அந்த ஸ்திரீகள் அன்புடன் அந்த ராஜாவை ஸ்துதிசெய்து அவன்கிரவில புஷ்பவாஷங்களையும் வாஷித்தனா ஆங்காங்கு

மணஸ்ரேஷ்டர்களாலும் நாற்புறமும் துதிசெய்யப்பட்டு, மகிழ்ச்சியுடன் வேட்டையாடுவதற்கு வனத்திற்குப் புறப்பட இரத்திரணுகொப்பான அவ்வரசன் மக்யானீபினமேலே புறப்படுமபோது, பிராமணர்களும் க்ஷத்திரியர்களும் வைசியரும் சூத்திரர்களும் அவனைப் பின்சென்றனா நகரத்தாரும் ததாருமாகிய அவர்கள் மங்கள் ஆசீர்வாதங்களாலும் ஜயஜய ாற சபத்ததாலும் அந்த ராஜாவைச் சிறப்பித்துக்கொண்டு நூதாரம் பின் சென்றனா அதன்பின், ராஜாவினால் விடை கெகப்பெற்றுத் திருமபினா

பிறகு, அவ்வரசன் கருடனுக்கொப்பான வேகமுள்ள ரத்ததி ி அதனுடைய கோஷத்தினால் பூமியையும் ஸவாககத்தையும் பிணை சிறந்தபுத்தியுள்ள அவ்வரசன் சென்று நந்தனவனத் கொப்பானதும், பிலவங்கனும் எருக்குக்கனும் கருங்காலி களும் விளாமரங்களும் வெளவேலமரங்களும் நிறைந்ததும், களிநினிறும் சரிந்த கற்கள் நிரம்பி மேடுபள்ளமாக இருப்ப மனிதரில்லாததும், ஜலமில்லாததும், அனேகயோசனை மனைடதும், மானகளும் லிமமங்கள் முதலிய மற்றப் பயந ான வனமிருக்கனும் நிறைந்ததும், நந்தனவனத்தைப் னறதுமான வனத்தைக்கண்டான

புருஷஸ்ரேஷ்டனான துஷ்யநதன் வேலைக்காரர்களோடும் னயோடும் வாகனங்களோடும் பறப்பல மிருகங்களைக்கொன்று தவனத்தைக் கலக்கினான் அவ்விடத்தில் துஷ்யநதன் பாணத் எதிரிலகப்பட்ட அநேகம் புலிகூட்டங்களைப் பாணங்களி பிளந்து கீழேதள்ளினான் அவ்வரசன் தூரத்திலிருந்த சில றைப் பாணங்களினால் பிளந்தான், அருகிலவந்த சிலவற்றைக் கியினால் வெட்டினான் ஸமாததர்களில் சிறந்தவனாகிய அவன் மானகளைச் சகதியாயுத்தத்தினால் அடித்தான் கதாயுத்தத்தைச் றறுவதின் ரஹஸ்யங்களை அறிந்தவனும் அளவற்ற பராகரம் ளவனுமாகிய அவன் தோமரங்களாலும், கத்திகளாலும், யுத்தங்களையும் உலகைகளையும் சுழற்றுவதனாலும், அந்தக் டிதுள்ள மிருகங்களையும் பக்ஷிகளையும் கொன்றுகொண்டு சரித்தான் வியக்கத்தக்க பராக்ரமமுள்ள அரசனாலும் டையில் விருப்பமுள்ள போர்வீரராலும் கலக்கப்பட்ட அந்தப் நுகாட்டை விட்டு லிமமங்கள் ஓடின பிறகு, அவ்விடத்தில் டங்கள் கலைந்தோடியும் கூட்டத்துக்கு முக்கியமானவைகள் பட்டும் இருந்த -- மானமந்தைகள் ஆவலினால் ஆங்காங்குச்

சபதஞ்செய்தன ஓடித்திரிந்தது மாஃபு படபடவென்று னுய
சிலா ஜலமில்லாத நதிகளையடைந்தது ஜலத்தில் ஆசையை
வருத்தமடைந்தது பசியினாலும் தாகத்தினாலும் பீடிக்கப்பட்டு
களைத்துப் பிரஜைஞ்சுப்பிப் பூயியிலவிழுந்தனா அங்கே பசியு
புருஷஸுரேஷ்டர்களால் சில மிருகங்கள் பக்ஷிக்கப்பட்டன
வனத்தில் சஞ்சரிக்கும் மற்றுமசிலா நெருப்பைமூட்டி மா
களைப் பாகஞ் செயது ஒழுங்காக அரைத்துப் புஜித்தனா அ
பலமுள்ள சில மதயானைகள் ஆபுதங்களினால் அடிக்கப்பட்டு
பயந்து துதிகைக துனிகளைச் சுருக்கிக்கொண்டும், இலத்திக
போட்டுக்கொண்டும், மூத்திரம் விட்டுக்கொண்டும், மிகுதி
ரகத்ததைப் பெருக்கிக்கொண்டும் விரைந்தோடின அவ்விட
லுள்ள பெருங்காட்டானைகள் அநேக மனிதர்களைத் துக்கத்
அந்தவனத்திலுள்ள லிமமங்கள் ராஜாவினால் கொல்லப்பட்டு
போது மிருகங்கள் நிறைந்த அந்த வனம் அமபுகளென
மழைத்தாரைகளைப் பொழிவின்ற சேனை யென்னும் மேகத்தி
மறைக்கப்பட்டதாக விளங்கிறது

தோண்ணுற்றோராவது அததியாயம

ஸ ம ப வ ப ர வ ம (தோடீச்சி)

(துஷ்யதீதன் கண்ணு யாராமம் போவது)

அதன்பின், அனேகமாயிரம் மிருகங்களைக் கொன்றுவி
சேனை வாகனங்களுடன் அங்கே பட்டணத்துக்குஇரண்டியோ
தூரத்தில் வித்தார்களும் சாரணாக்ருமவலிப்பதும், திர
நெருங்கின மேகம்போன்றதுமாகிய வனத்தைக்கண்டான். க
மிருகங்களைத் தூதத்தின் களைப்பினால் சோரந்த ராஜா, மி
களைத் தொடர்ந்துகொண்டே வேகமாகக் குதிரைகளை ஓட்டி
பிறகு, அந்த அரசன் ஒரு மாணைத்தொடர்ந்துகொண்டு
வனம்புகுந்தான் உயர்ந்த பலமுள்ளராஜா தனியாகவே பசிட
சிரமங்களுள்ளவனாக அவ்வனத்தின் அருகேசென்று ஒரு பெ
பாழான இடத்தையடைந்தான் அவ்வரசன்அதைபுர்தாண்டி
ந்த ஆராமங்களுடையதும், மனத்தைமகிழ்விப்பதும், பாப்பத
மிக இனியதும், குளிரந்தகாற்றுள்ளதும், புஷ்பங்களுள்ள மாந
நிறைந்ததும், வெகுஸுகமான புலபிரதேசமுடையதும், வி
மான தும் இனிமையான குரலுள்ளபறவைகளும் குயில்களும் சு
கொண்டிருப்பதும், சுவாக்கோழிகள் கத்தப்பெற்றதும், வள

ஞானவையும் ஸுகமான நிழலுள்ளவையுமான மரங்களி
மூடப்பட்டதும், பூமியெல்லாம் வண்டுகள் மொய்ததுக
டிருப்பதும், மிகக் அழகுள்ளதுமாகிய வேறொரு பெரிய
கிறகுச் சென்றன

புரதவனத்தில் பூவாமலும் காயக்காமலும் ஒருமாமுயிலலை ,
ள்ள மாமுயிலலை, வண்டு நிரம்பாத மாமுயிலலை, பக்ஷிகள்
நிகழப் பெற்றதும், புஷ்பங்களினால் மிகக் அலங்காரமுள்ள
எல்லாக்காலங்களிலும் புஷ்பமுள்ளவையும் ஸுகமான நிழ
வையுமான மரங்களினால் மறைக்கப்பட்டதும், மனததைக்
ன்றதுமான அந்தச் சிறந்தவனத்தில் சிறந்த விலலாளி
அரசன் பிரவேசித்தான் அவ்வனத்தில் புஷ்பித்த கிளைக
கூடிய அம்மரங்கள் காற்றினால் அசைக்கப்பட்டு அநேக
முள்ள பூமாரியை அடிக் அடி பொழிந்தன ஆகாயத்தை
வியவையும் இனிப்பகுரலுள்ள பக்ஷிகள் கூவுகின்றனவையுமாகிய
காட்டிலுள்ள மரங்கள் பல நிறங்களான புஷ்பங்களால்
ரங்களை அணிந்துகொண்டவைபோலச் சோபித்தன அவகே
ங்களின் மிகுதியினால் சாயத்திருக்கும் அம்மரங்களின் தளிர்
மதுவில் ஆசைகொண்ட வண்டுகள் இனிய சபதங்களைச்
கொண்டிருந்தன அவ்விடத்தில் புஷ்பங்களை சிதறிக
த்தலால் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் கொடிப் பந்தல்களினால்
க்கப்பட்டவையும் மனததுக்கு விருப்பத்தை விருத்திசெய
வையுமான அநேக இடங்களைப்பார்த்து, மிகுந்த பராக்ரம
ான அவவரசன் சந்தோஷமடைந்தான். ஒன்றுக்கொன்று
ள் உரைந்துகொண்டு புஷ்பங்களை நிறைந்து இரத்தினுடைய
ததுக்கொப்பாயிருந்த மரங்களினால் அவ்வனம் அழகாயிருந்
அந்தவனம் சித்தர்கள் சாரணர்கள் கந்தாவர்கள் அப
ுகள் மதமுள்ள வானரங்கள் கினனரர்கள் இவர்களின்
ங்களினால் நிரம்ப வியாபிக்கப்பட்டிருந்தது ஸுகமான
ச்சிபுள்ளதும் இனிய மணமுள்ளதுமான புஷ்பங்களின்
களை வஹித்ததுகொண்டு வருங்காற்று அந்தவனத்தில் ஸஞ்
தம்போது விளையாடுவதற்காக மரங்களைத் தாவுவதுபோலி
து இவ்வகையான குணங்கள் நிறைந்ததும் நதியின்பக்கத்தி
ர ஊறல்களிலுண்டாயிருப்பதும் தவஜஸ்தம்பம் அலங்கரித்
பால் அழகியதுமாகிய வனத்தை அவவரசன்பார்த்தான்
மிகக் கலகலப்பான பக்ஷிகளோடுகூடிய அவ்வனத்தைப்
ததுக்கொண்டிருக்கையில், அழகியதும் மனததுக்கு இனிய

‘தும் அநேகவிருக்ஷங்கள் நிரம்பியதும், அகனிஹோதரம்
 ‘ஜவலிததுகொண்டிருப்பதுமாகிய சிறந்த ஆஸரமம் ஒ
 கண்டான் ராஜலக்ஷ்மியையுடைய அவவரசன், யதிகளும்
 முதல பிரமமசாரிகளான வால்கிலயாகளென்னும் ரிஷிகளு
 ரிஷிக கூட்டங்களுமுள்ளதும் அநேக அகனிஹோதர
 னுள்ளதும் புஷ்பங்கள் மெத்தைகளைப்போற்ற பரவப்பெற்
 தும் அநேகம் பெரியதிட்டுக்களினால் விசேஷமாகச் சோ
 றதுமாகிய அநதநிகரற்ற ஆஸரமத்தை அப்போது கெ
 தான் ஜனமேஜயரஃஜாவே! அருகில பரிசுத்தமாயும் ஆ
 மான ஜலமுள்ளதாயும் அநேக பக்ஷிககூட்டங்கள் நிரம்பின
 ஆஸரமத்திற்கு அழகையுண்டாகருவதாயுமிருக்கிற
 நதியையும் அதன் அருகிலுள்ள துஷ்டமிருகங்களுக்கூடச்
 மாக இருப்பதையும்கண்டு அவன் சந்தோஷமடைந்தான்
 னில் தனக்கொப்பாரிலலாதவனாகிய அநத ஸ்ரீமான்,
 லோகத்துக்கொப்பானதும் எப்பக்கங்களிலும் மிகக்
 முள்ளதுமான அநத ஆஸரமத்திற்குப் போனான் ஆஸர
 அருகே ஓடுவதும், புண்ணிய தீர்த்தமுள்ளதும், அங்குள்ள பி
 ளெல்லாவற்றிற்கும் தாபைப்போல நிற்பதும், மணல்களில்
 வாக பக்ஷிகளிருக்கப்பெற்றதும், கரையிலுள்ள மரங்களில்
 பங்கையும் துரைகளையும் அடித்துக் கொண்டுபோவதும்
 ‘னரக் கூட்டங்கள் வசிக்ருமிடங்களுள்ளதும், (குரங்கு
 கொண்டைமுசுறுகளும் நிரம்பினதும், பரிசுத்தமான வே
 யயன் சபதமுள்ளதும், மணற்குன்றுகளினால் அழகாயிருப்
 மதயானைகளும் புலிகளும் மஹாஸாபங்களும் நிரம்பினது
 அநத நதியையும் கண்டான் அநத நதியின்கரையில் அழக
 மஹரிஷிக் கூட்டங்களினால் ஆஸரயிக்கப்பட்டதுமாகிய, முக்
 மறிந்த மஹாத்மாவான கண்ணுவரிஷியின் சிறந்த ஆஸர
 டும் கண்டான் ஆஸரமத்தோடுசேர்ந்த நதியையும் ஆஸர
 கும இடத்தையும்கண்டு அவவரசன் அப்போதே உள்ளே
 தற்கு விருப்பங்கொண்டான் திட்டுக்களோடுகூடியதும்
 கானகரையுள்ளதுமாகிய மாலினிநதியினால் அலங்கரிக்கப்
 னால், கங்கையினால் சோபிக்கின்ற நரநாராயணாஸரமம்போன
 மயில்கள் காவத்துடன் சபதிப்பதுமான அநதப்பெரியவன்
 பிரவேசித்தான் அநதப் புருஷஸரேஷ்டன் சைதராதமெ
 குபேரனது உத்தியானவனத்துக்கொப்பாகிய அநதவன்
 ‘குட்சென்று எல்லாக் குணங்களும் மிகநிரம்பினவரும்—

வினா கண்ணெடுத்தது பாரக்கக்கூடாதவரும் தவததையே கவுடையவருமாகிய கசியப கோத்திரத்திற பிறந்த கண மஹரிஷியைக் காண்பதற்காக, குதிரைகளும் யானைகளும் களும் நிறைந்ததும், கொடிகள் பிரகாசிக்கின்றதுமான தன் னைய வனத்திற்குவெளியிலேயே நிறுத்தி, 'நான் ரஜோ- றறவரும் தவததையே தனமாகவுடையவருமாகிய கண மஹரிஷியைக் காண்பதற்குப்போகப் போகிறேன் நான் ரவும் இங்கே நிற்கவேண்டும்' என்று கட்டளையிட்டான். களுக்கு ஈசுவரனாகிய அவ்வரசன் நந்தனவன்மபோல துகின்ற அந்த வனத்தை அடைந்ததும் பசிதாகங்களை ன, பூணமான ஆனந்தத்தையும் அடைந்தான். றற்கு, அவ்வரசன், தவமே உருவங்கொண்டவரும் தோஷ தவருமாயிருக்கிற அந்த ரிஷியைத் தரிசிக்கக் கருதி, வில முதலிய ராஜ சின்னங்களை கீக்கிவிட்டுப் புரோஹிதாகளு மந்திரிகளுடனும் அந்த உத்தமமான ஆஸ்ரமத்தை அடைந் வண்டுகளினுடைய சிறந்தபாடடினால் சபதமுள்ளதும், வித் பக்ஷிகூட்டங்கள் நிரம்பினதும், பிரம்மலோகத்துக்கு னதுமாகிய அந்த ஆஸ்ரமத்தைக்கண்டு, அந்த ராஜா ஆச்சரி னால் மலர்ந்த கண்களுடன் மகிழ்வுற்றான் அங்கே யாக்களா ப்படுமபோது நிகவேதிகளுட் சிறந்தவர்களால் பதந் மும் கிரமங்களோடும் உச்சரிக்கப்பட்ட நிகவேத மந்திரங் அந்தப் புருஷஸுரேஷ்டன் கேட்டான், யஜ்ஞவிதையின் றகளாகிய கலபஸூத்ரதிர முதலியவற்றை அநிரதவர்களும், வேதம் தெரிந்தவர்களும், மதுரமான ஸாமகானஞ்செய்கிற றும், 'பாருண்டம்' என்னும் ஸாமகானத்திலும் அதாவசிர னும் அதாவண வேதோபநிஷத்திலும் சிறந்தவர்களும், யான தவமுள்ளவர்களும், மனதையும் இந்திரியங்களையும் கினவாகளுமாகிய ரிஷிகளினால் அந்த ஆஸ்ரமம் அப்போது ித்தது அதாவணவேதத்திலே தோந்தவர்களும் 'பூதயஜ்ஞம்' மம் ஒருவித ஸாமத்தைப்பாடுகிறவர்களும் ஆகிய அந்த ரிஷி பத்ததோடும் கிரமத்தோடும் ஸமஹிதையென்னும் வேத ததைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தனா சொற்களின் ஸவர ஈததிபுடன் ஒதுகின்ற இன்னும் அநேகம் பிராமணர்களி் வேத கோஷம் செய்யப்பட்ட அந்த ஆஸ்ரமம் இரண்டா பிரம்மலோகம் போல அழகுள்ளதாக இருந்தது யஜ்ஞத் தாபபை பரப்புவது முதலான செய்கைகளை அநிரதவர்களும்,

1 கிரமம், 2 சிகைக்ஷ இவற்றில் நிபுணர்களும், 3 நியாய சாஸ்திரியான ஞானமும் ஆதம ஞானமும் நிரம்பினவர்களும், வேதத்தின் கரைகண்டவர்களும், மீமாம்ஸை தெரிந்தவர்களும், அநேக விதமான வாக்கியங்களின் தொகுதிகளிலும் அந்நிகளிலும் நிபுணர்களும், வைசேஷிக சாஸ்திரத்தின் விஷயம் தெரிந்தவர்களும், மோக்ஷ தாமதத்தை அவலம்பித்தவர்களும், பக்ஷத்தை ஸ்தாபிப்பதையும் இதர பக்ஷத்தை ஆக்ஷேபிப்பதற்கு வந்த ஆக்ஷேபத்தை விலக்கி லரித்தாரதம் செய்வதற்கு உண்மையான விஷயங்களையும் தெரிந்தவர்களும், சொற்களின் மையப்பிலக்கணம் சொற்கள் வந்த காரணங்கள் இவை தெரிந்தவர்களும், 4 காலமறிவதில் நிபுணர்களும், பொருள்களும் நிறை செய்கைகளும் குணங்களும் தெரிந்தவர்களும், ஒவ்வொருவருக்கும் காரியத்தையும் காரணத்தையும் அறிந்தவர்களும், புகள வானவர்கள் இவைகளுடைய சபதங்களை அறிந்தவர்களும், விரிவான கிரந்தங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டவர்களும், வேதம் அறிந்தவர்களில் சிறந்தவர்களுமாகிய ரிஷிகளால் எங்கு ரொலிபுண்டாகும்படி உச்சரிக்கப்படும் விதத்தியா கோஷம் செவியுற்றன

எதிரிகளான வீரர்களைச் சங்கரிப்பவனாகிய அவவரசன் அந்த இடங்களிலும் நியமமுள்ளவர்களும், உறுதியான தவர்களும், ஜபஹோமங்களைச் செய்பவர்களுமாகிய பிராமணர்களான அவர்கள் பிரயாஸப்பட்டுச் செய்த அழகும் திரமமான ஆஸனங்களைக் கண்டு அரசன் வியப்புற்றான். மணர்களாற் செய்யப்பட்ட தேவாலய பூஜையைக் கண்டு ராஜஸேஷ்டன் தனனைப் பிரமமலோகத்திலிருப்பவனாக தான் காசியருடைய தவத்தினால் காப்பாற்றப்பட்டதும் வனத்துக்குரிய குணங்கள் நிரம்பினதும் கேட்கமுமான சிறந்த ஆஸரமத்தைப் பாரப்பதில் அவனுக்கு ஆசைநிரம்ப அந்த வீரன் மந்திரி புரோகிதர்களுடன் கூடினவனாகி உறுதியுள்ளவர்களும் தவமேதனமாக உடையவர்களுமாகியவர்களால் நாலுபக்கமும் சூழப்பட்டதும், ஏகாந்தமானதும், மனமிகவும் கவாகினறதும், புண்ணியமுமாகிய கண்ணுவருடைய சாலையில் பிரவேசித்தான்

1 வேதபதங்களைக் கோத்துச் சொல்வது

2 ஸவரம் எழுத்து முதலியவற்றின் லக்ஷணம்

3 தாக்க சாஸ்திரத்தில் கௌதமராதசொல்லப்பட்டது நியமமுள்ளவர்களும் தவமேதனமாக உடையவர்களுமாகியவர்களால் நாலுபக்கமும் சூழப்பட்டதும், ஏகாந்தமானதும், மனமிகவும் கவாகினறதும், புண்ணியமுமாகிய கண்ணுவருடைய சாலையில் பிரவேசித்தான்

4 சோதிடம்

தோண்ணுற்றிரண்டாவது அத்தியாயம்
ஸ ம ப வ ப ர வ ம (தொடர்ச்சி)

னுவராஸாமத்தில் சதுந்தலைக்கும் துஷ்யந்தனுக்கும் ஸம்பாஷணை)
பிறகு, சிறந்த புஜபலமுள்ள அவவரசன், அந்த மந்திரிகளை
நிறுத்திவிட்டுத் தனிமையாகப்போனான் அந்த ஆஸ்ரமத்
தனிமையான தவமுள்ள அந்தரிஷியைக் காணவில்லை அவன்
தரிஷியைக் காணாமையால், ஆஸ்ரமத்தில் யாருமில்லாமலிருப்
தக்கண்டு, வனமுழுதும் எதிரொலிபுண்டாகச் செய்கிறவன்
ல, 'யா இங்கே?' என்று உரக்கக்கூப்பிட்டான் அவனுடைய
த ஒலியைக்கேட்டு, லக்ஷ்மியே உருவங்கொண்டு வந்தாற்
ரானவளும் ரிஷிவேஷந்தரித்தவளுமாகிய ஒரு கன்னிகை அவ
ஸ்ரமத்தினின்றும் வெளிப்பட்டாள் ஜனமேஜயரே! கறுத்த
களையுடைய அந்தப்பெண், பூஜிக்கத்தக்கவனும் எல்லா
ஆளுகிறவனுமாகிய அந்தத் துஷ்யந்த மகாராஜன் அதிதியாக
திருப்பதைக்கண்டு மிகுந்த சந்தோஷமடைந்தான் அழகும
வமும் நிரம்பினவளும், சிறந்த ஒழுகுகமும் ஆசாரமுமுள்ள
ம், மங்களமான லக்ஷணங்களைச் சந்தவளுமாகிய அந்தப்
ண், தாமரைப் புஷ்பம்போல விசாலமான கண்களும் அகன்ற
பும் சிறந்தபுஜமும் லிமமம்போன்ற தோள்களும் நீண்ட
களுமுடையவனும் எல்லா நல்ல லக்ஷணங்களும் பொருந்தின
மாகிய அவவரசனேனோக்கி, இனியசொற்களினால் தெளிவாகப்
பிள்ளை 'உமக்கு நலவரவு' என்று சீக்கிரமாகச் சொன்
ஜனமேஜயரே! ஆசனம்கொடுத்த மரியாதையெய்து அரக்
பாத்தியங்களினால் பூஜித்து ராஜாவைக் கௌரவத்தையும் 1 அந்
தையும் விசாரித்தான் நியாயப்படி பூஜித்துக் குசலப்பிரஸ
செய்த பிறகு மலர்ந்த முகத்துடன், 'என்ன காரியம்
பயவேண்டும்?' என்றும், 'நீ என்ன காரியம் செய்யக்கருதி
ஸ்ரமத்திற்கு வந்திருக்கிறீர்? இப்போது மஹரிஷியின் இந்தப்
ணியாஸ்ரமத்திற்கு வந்த நீ யாவா?' என்றும் கேட்டான்
பிறகு, சாஸ்திரப்பிரகாரம் பூஜிக்கப்பெற்ற அவவரசன், எந்த
யவங்களிலும் குற்றமில்லாதவளும் இனிமையாகப் பேசுகிற
மாகிய அந்தப் பெண்ணைப்பார்த்து, 'தாமரைப்புஷ்பம்
ரன்ற கண்களையுடையவளே! நான் இல்லறன்னனும் பிரசுத்தி
ற்ற மஹாதமாவான் ராஜரிஷியின் புத்திரன் துஷ்யந்தன்

எனபது எனபெயா இது நிஜம் மஹானுபாவராகிய கண்ட
மஹரிஷியை உபாவிப்பதற்கு நான் வந்திருக்கிறேன்
புள்ளவனே! அழகானவனே! அந்தப் பகவான் எங்கேபோய்
கிறார்? அதை எனக்குச்சொல்' என்று கேட்க, சகுந்தலை,
வானுகிய எனபிதா பழங்குள கொண்டு வருவதற்காக ஆஸரமத்
விட்டுப்போயிருக்கிறார் சற்றுநேரம் இரும், அவர் வந்த
பாக்கலாம்' என்று சொன்னான் அந்தச் சகுந்தலை அவன்
சொல்லியதைக்கேட்ட அந்த அரசன், அந்த ரிஷியைக் காணு
யால், அழகுள்ளவனும்; மனோஹரமான சிரிப்புள்ளவனும்,
ரத்தினாலும் தவத்தினாலும் அடக்கத்தினாலும் சோபிக்கிறவரும்
அழகும் பருவமும் சீரம்பின்வருமார்க்கிய அந்த உத்தமமான
னைப்பார்த்து, 'அழகான நிதம்பமுள்ளவனே! நீ யார்? யா
டைய பென்? எதற்காக வந்ததில்வந்தாய்? அழகானவ
இப்படி அழகும் குணமுமுள்ள நீ என்கிறுவதுவந்திருக்கிற
அழகானவனே! உன்னைப் பார்த்துமாதிரித்தில் நீ எனமனத்
அபகரித்துவிட்டாய் உன்னை நான் தெரிந்துகொள்ளவிரு
கிறேன் ஆதலால், அழகியே! எனக்குச் சொல் அள
ஸௌந்தராயமுள்ளவனே! காத்நிருக்கிறேன், ஒன்று சொல்
நினைக்கிறேன் யானைத் துதிகளைப்போன்ற தொடைகளையு
வனே! பெண்ணரசியே! என சொல்லைக்கேள் நான் ராஜ
வம்சத்திற் பிறந்தவன் அதிலும், விசேஷமான பூரு வம்சத்
பிறந்தவன் நான் துஷ்யந்தனென்பவன் பெண்ணரசியே!
போது உன்னை நான் வரிகிறேன் எனக்குக் கூத்ததிரியப் பெ
னைத்தவிர வேறு ரிஷிபுத்திரிகளிடத்திலும், தாழ்ந்த பெண்
டத்திலும் உயர்ந்த பெண்களிடத்திலும் மனம் ஒருபொழு
செல்வதில்லை இனிமையாகப் பேசுகிறவனே! ஆதலால், என்
கட்டுப்பட்ட மனமுள்ளவனென்று அறி எனக்கு உன்
அபிப்பிராயம் உண்டானதனால் நீ கூத்ததிரியப்பெண்ணாக இரு
வேண்டும் நீ யார்? சொல் பயந்தவனே! எனமனம் பிராம்
பெண்ணிடம் செல்வதற்கு யத்தனப்படாது நீண்ட கண்
யுடையவனே! உன்னை நான் விரும்புகிறேன் விருப்பமுள்ள எ
நீயும் விரும்பக்கடவாயாக, விசாலமான கண்களையுடைய
ராஜ்யத்தை அனுபவி வேறுவிதமாக எண்ணாதே' என்று சொ
ன்ன ஆஸரமத்தில் அந்த ராஜாவினால் இவ்வாறு சொல்லப்பட
அந்தக் கன்னிகை, சிரித்துக்கொண்டு அவனைநோக்கி, மிக இன்
யான சொற்களுள்ள பின்வரும் வாக்கியத்தைச்சொன்னாள்

‘துஷ்யந்தராஜாவே! உயாத தவமுள்ளவரும் தருடமான கமுள்ளவரும் தாமததெரிந்தவரும் மஹாதமாவுமாகிய பக ணுன கண்ணுவா எனனைப் பெண்ணை நினைத்திருக்கிறா ஸரேஷ்டரே! எனக்கு என்விஷயத்தில் ஸ்வதந்திரமில்லை ணுவா எனக்கு எஜமானரும் பிதாவுமாக இருப்பவா உமது யததைப்பற்றி அவரையே கேளும் தகாததைச்செய்வது பன்று’ எனமுன் துஷ்யந்தன, ‘பெரியபாக்கியமுள்ளவளே! கமெல்லாம பூஜிக்கத்தக்க பகவானாகிய கண்ணுவா ஹாதவ ஸ, தாமதேவதையே ஒழுகத்ததை விட்டு விலகினுமவிலகும், தக கமெயான நியமமுள்ள கண்ணுவா விலகா பெண்ண ராகிய நீ அவருக்குப் பிறந்த பெண்ணென்பது எவ்வாறு? இந்த யத்தில் எனக்குப் பெரிய ஸமசயம் இருக்கிறது அதை க்கு நீ நிவிர்த்திசெய்யவேண்டும்’ என்று கேட்டனன் சகுந , ‘ராஜாவே! நான் கண்ணுவரிஷியின் பெண்ணை இருக்கின்ற யம் முன்னால் எவ்வாறு நடந்ததென்பதைப் பற்றி எனக்குத் திரந்தவகையை விவரமாகச் சொல்லுகிறேன், கேளும் எவன் ன ஒருவனை இருக்க வேற்றருவனாகப் பெரியோர்களிடம் லலுகிறானோ அவன் பாபத்தினால் மூடப்பட்டவனும் மூடனும் னை அபகரித்த திருடனுமானவன் ஒருரிஷி, எனபிதாவினிடம் து என ஜனனத்தைப்பற்றி, ‘நீர் ஹாதவரேதஸாக இருக்கி இந்தச்சகுந்தலை உமக்குப்புத்திரியாவது எவ்வாறு? உமக்கு ன எவ்வாறு ஜனித்தாள்? உண்மையை எனக்குச்சொல்லும்’ று கேட்டார் ராஜாவே! அவருக்குக் கண்ணுவபகவான ன உத்தரம் சொன்னாரோ அதைக்கேளும் ‘முற்காலத்தில் வாமித்திரா கடுந்தவம்செய்து தேவகூட்டங்களுக்கெல்லாம் ஸவாகிய இந்திரனுக்கு மிக்கபயத்தை உண்டுபண்ணினார் ‘தவத ல ஜவலிக்கின்ற சக்திபுள்ள இவா எனனை இந்திரபதத்திலி து தள்ளிவிடுவார்’ என்று விசுவாமித்திரருக்கு அஞ்சின இந ன மேனகையை நோக்கி, ‘மேனகையே! நீ அருமையான ரங்களினால் அபஸரஸங்களுக்கெல்லாம் மேலாகஇருக்கிறாய கானவளே! எனக்கு ஒரு நன்மைசெய் நான் சொல்லு தக கேள் சூரியனைப்போலப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற பப் பெருந்தவமுள்ள விசுவாமித்திரா கடுந்தவஞ்செய்து என ளத்தைக் கடுக்கச்செய்கிறார் அழகிய இடையுள்ள மேன யே! இந்த விசுவாமித்திரா சுத்தமான மனத்தோடு யாராலும் கமுடியாதவராக உக்கிரமான தவத்திலிருக்கிறார், அவா னை ராஜ்யத்தைவிட்டுத் தள்ளாமலிருக்கும்படி, நீபோய

அவரை மயங்கச்செய அவா தவததுக்கு இடைபூறுகெ
என்னுடைய முடிவான விருப்பத்தை நிறைவேற்று அழ-
வளே! ரூபத்தினாலும் பெளவனத்தினாலும் இனிமையின
செய்கையினாலும் புன்னகையினாலும் சொற்களினாலும் மய
அவரைத் தவத்திலிருந்து விலக்கிவிடு, இஃது உன்னுடைய
றுப்பு' என்று சொன்னான் அதற்கு மேனகை, 'அநதப்பக
மிருதமகிமைபும கடுதவமும் உள்ளவா, கோபக்காரா,
அப்படிப்பட்டவ ரென்பதை நீங்களும் அறிவீர்கள்
மஹாதமாவின சக்திக்கும் தவத்திற்கும் கோபத்திற்கும் நீங்க
பயப்படுகிறீர்கள் நான் எவ்வாறு நடுங்காமலிருப்பேன்? மி
பிரபாவமுள்ள வலிஷ்டரைப் பிரியமான புத்திரர்களை
அவா பிரித்தவா, முதலில் கூத்திரியஜாதியிற்பிறந்து தமது
மையினால் பிராமணரானவா, தமக்கு ஸ்ரானத்திற்காக நிரம்
ஜலத்தினால் இறங்கிச் செல்லமுடியாத நதியையுண்டுபண்ணின
அதைத்தான் இவ்வுலகத்தில் மிருதபுண்ணியமுள்ள கெ
நதியென்று ஜனங்கள் அறிகின்றனர் முன்னே பஞ்சகாலத்
இந்த மஹாதமாவினுடைய பாரியையை வேடனாகப்பே
1 மதங்கன்னெனும் தாமிஷ்டனான ராஜரிஷி காப்பாற்றி
அநதப் பஞ்சகாலம் கடந்தபின் திரும்பவும் ஆஸ்ரமத்த
வந்து ஸ்மாததராகிய அநதமஹரிஷி 2 பாரை யென்று
நதிக்குப் பெயரிட்டாரா மனமகிழ்ந்து தாமே அவ்விடத்
சண்டாளனுக்கு யாகம் செய்வித்தாரா தேவேந்திரரே! உ
டம்பயந்து அநதச்சண்டாளனுடைய யஜ்ஞத்தில் ஸோமரஸப
னஞ்செய்கிறதற்கு நீங்களும் போனீர்கள் அவா கோபங்
நகூத்திரங்கள் நிறைந்த வேறுலோகத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்
3 பரதிஸ்ரவணம் முதலிய நகூத்திரங்கள் அவா செய்த

1 திரிசங்கு

2 பிரம்பினது

3 பரதிஸ்ரவணம் எனபது ஸ்ரவணத்துக்கெதிராக விசுவா
படைத்த நகூத்திரமாக இருத்தல் வேண்டும்

அனுஷம் கேட்டை மூலம் பூராடம் உத்தராடம் இவ்வைந்து
திரங்களும் ஒருகொத்தாகத் தெற்கிலும், மற்ற இருபத்திரண்டு
திரங்களும் தனித்து வடக்கிலுமிருப்பதுபற்றி அதிக எண்ண
நகூத்திரங்களை முதலிற கூறுவதற்காக ஸ்ரவணத்தை முதலாகக்க
தாக்ககொள்க

வாலமீகிராமாயணம், பாலகாண்டம் ௬0 - வது ஸாகம், ௨0 - வ
லோகம்முதல் ௨௩ வது ஸ்லோகம்வரையில், விசுவாமிதராகோபம்மூ
ஸபதரிஷிகளையும் நகூத்திரவம்சத்தையும்தழிணமாகக்கத்தில் வே
படைத்தது, மறுபடியும் கோபத்துடன், 'வேறுஇந் திரணியாவதுப
பேன், அல்லதுஇந் திரணிலல்லாமலேயாவதுலோகம் இருக்கட்டும்'

ராகிய வலிஷ்டருடைய சாபத்தால் கெடுக்கப்பட்ட திரிபுகளுக்கு அபயம் கொடுத்ததா

ராஜரிஷியாகிய கௌதிகா பிரமமரிஷியின் சாபத்தை எவ்விதமாகத் தப்பித்தான்? என்று அவமதித்து, தேவர்கள் அந்த யஜ்ஞக்ருவிகளை அழித்தனர். அந்தப் பெருஞ்சகதியுள்ளவரும் நதிருமான விசுவாமித்திரர் வேறு யாக்ககருவிகளைப் படைத்திருந்த தவமுள்ள அவர் திரிசங்குவை அப்போதே சுவாகளுக்கு அனுப்பினார். அவருடைய செய்கைகள் இப்படிப்பட்ட அவரிடத்தில் நான் மிகவும் நடுங்குகிறேன். பிரபுவே! அவர் தான் என்னை எரிககாமலிருக்கும்வண்ணம் எனக்குக்கட்டினான்? அவர் மகிமையினால் உலகங்களை எரித்துவிடுவார். பூமியை நடுக்கச் செய்வார். மஹாமேருவை எறிந்துவிடுவார். மாகத் திசைகளைச் சுழற்றிவிடுவார். அவ்விதமான தவமுள்ள எரிகிற நெருப்பைப் போன்றவருமாகிய அந்த ஜிதேந்திரிய விசுவாமித்திரரை எங்களைப்போன்ற ஒரு பெண் எவ்வாறு கொல்லுவாள்? தேவேந்திரே! அக்னியையே முகமாகவும் சூரியர்களைக் கண்களாகவும் யமனை சாவாகவும் கொண்டு ஜவலிக்கும்வரை எங்களைப்போன்றவள் அணுகுவது எப்படி? யமனும் அமும் மஹரிஷிகளும் ஸாத்தியாகளென்னும் தேவர்களின்வ

து, தேவர்களையும் கோபத்தினால் ஸருஷ்டிக்கத் தொடங்கினார். சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

தற்கு, கோவிந்த ராஜ்ய வயாக்யானத்தில், 'வடக்கில் தருவனாமலிருப்பதுபோல தெற்கில் திரிசங்கு இருக்கட்டும், தருவனைச் சூழப் பதரிஷிகளிருப்பதுபோலவே திரிசங்குவைச் சுற்றியும் ஸபத்திருக்கட்டும், அங்கே இருப்பதேழு நஷத்திரங்குகளிருப்பதுபோல வரும் இருப்பதேழு நஷத்திரங்குகளிருக்கட்டும், இதர நஷத்திரங்களும் அங்கிருப்பதுபோலவே இவருமிருக்கட்டும் என்று ஸங்கற்பித்தாண்டு இந்த லோகத்திற்கு இந்த இரத்திரனைத்தளனி வேறு இரயாவது ஸருஷ்டிப்பேன், லோகத்தில் இரத்திரனை இல்லாமற் போலும் செயவேன், இரத்திரனில்லாத மறநெரு லோகத்தைப் பத்தாலும் படைப்பேன்' என்று ஆரம்பித்தார் என்றிருக்கிறது.

கூ, ௩௦, ௩௧, ௩௨-வது ஸ்லோகங்களில் விசுவாமிதரர் தாம் பத்த நஷத்திரங்களை முதலிய யாவும் உல்கமுள்ளவரையில் அழியாமல் வேண்டுமென்று கேட்டிக்கொள்ள, பிரமமதி தேவர்கள், 'அவ் இப்போதுள்ள நஷத்திர ஸஞ்சார மாகக்கத்திற்கு வெளிப்பட்டுச் சாஸவதங்களாக இருக்கட்டும், அவற்றின் நடுவில் திரிசங்கு மடல்கிழாகத் தேவதையைப்போற் பிரகாசித்துக்கொண்டு நஷத்திரங்க இருக்கட்டும்' என்று சொன்னதாகவும் சொல்லியிருக்கிறது. வகு பாரத்ததிலும் நஷத்திரங்களை மறைந்த மறநெரு லோகத்தையடைத்தார் என்றதனால், முன்னிருந்த நஷத்திரங்களுக்கெதிராக நஷத்திரங்களையும் விசுவாமிதரர் படைத்ததாக ஏற்படுகிறது.

‘நம வால்கிலயாகளெல்லோரும் எவருடைய மஹிமைக்கு கின்றனரோ அவரிடம் எனனைப்போன்றவள் எவ்வாறு படாமலிருப்பள்? தேவ ராஜாவே! நீங்கள் இவ்வாறு பெரின அந்த ரிஷியின் சமீபத்திற்கு நான் எப்படிச் செல்லாப் போனே? தேவராஜாவே! எனனைக் காப்பாற்றுவதைப் பற்றி ஆலோசிக்கவேண்டும் நான் காப்பாற்றப்பட்டு உமது உதவியைத் முடிக்கக்கூடவேன, தேவரே! நான் அந்த இடத்திலிருந்து யாழ்க்கொண்டிருக்கையில் என வஸ்திரத்தை வாய் இஷ்ட விலக்கிவிட வேண்டும் உங்கள் அனுகிரகத்தினால் அந்தக் காலத்தில் எனக்கு மனம்தன் உதவியாக இருக்கவேண்டும் அந்த ரிஷியை வஞ்சிக்கவும் அந்தக் காலத்தில் காட்டி வாலுள்ளேயுள்ள காற்று வீசவேண்டும்’ என்று சொன்னான், படியேயாகட்டும்’ என்று சொல்லி இரத்தினால் அந்தச் செய்யப்பட்டபின், மேனகை விசுவாமித்திரருடைய ஆசை நிறைவேற்றினான்.

தோணணாற்றுமூன்றாவது அத்தியாயம்.
ஸ ம ப வ ப ர வ ம். (தோடர்ச்சி)

(சுதந்திர பிறந்த வாலாறு)

மேனகை இவ்வாறு கேட்டுக்கொள்ள, இரத்தினன் அவனுப்பினான் அந்தக்காலத்தில் வாய்வுடனகூட மேனகைப் பட்டாள பிறகு பெண்களுள் சிறந்தவளாகிய மேனகைப் பட்டாள வளாகி, பாபங்களெல்லாம் நீறுகுமபடி தவஞ்செய்து அந்த விசுவாமித்திரரை ஆசாமதத்திற்கண்டான் பிறகு ரிஷியை வந்தனஞ்செய்துவிட்டு அவருடைய வினையாடினான் அவருடைய சந்திரனுகொப்பான ஆடையை விலக்க உயரந்த பெண்ணாகிய மேனகை அகனிகொப்பான ஆடையுடைய அந்த ராஜரிஷியான விசுவாமித்திரர பாகங்களில் முற்றாக காற்றை நிரத்தித்து, அந்த ஆடையை பெடுபபத்துரிதமாகப் பூமியில் இறக்கினான் அப்போது ரிஷிஸாரேஷ விசுவாமித்திரர மாசற்ற ரூபமுள்ளவனும் வயலிலும் அமர்ந்திருப்பிடக் கூடாதவருமான அந்த மேனகை வஸ்திரமில்லா கட்டப்பட்டுக்கொண்டு ஆடையில் ஆசை வைத்துப் பரபரப்பி வருவதைக் கண்டார அப்போது அந்தப் பிராமணஸாரேஷ அவருடைய அழகையுங் குணங்களைப்புகண்டு காமததுக்கு

ளாடு சேர எண்ணங்கொண்டாரா, அவளை அழைக்கவும் ததாரா அநதசகிறநதபெண்ணும் ஸமமதிததாள அவா வரும அங்கே அப்போது வெருநீண்ட காலம ஒருதினம் இஷ்டப்பிரகாரம் ரமிததுக்கொண்டிருந்தனா எப்போ ரவத்திலிருந்த ரிஷியானவா இவவாறு காமக்குரோதங்களை காதவராகி அநேக ஆயிரவருஷங்கள் கடந்ததுபோனதை காமறபோனா. அநதரிஷி வெருகாலமாகச சமபாதிதத துக்கு அழிவைச செய்துகொண்டாரா தவமழிந்ததனாலே முமுனிவா மோகத்தையடைந்தாரா கோபமே இயல்பாக யவரும் காயகிழங்குகளைப் புசிப்பவருமாகிய முனிவா பெண த்திலகப்பட்டுக்கொண்டு காலடிவைப்பதனால் ஜலத்தில் சப கச செய்துகொண்டு நதியின் உளதிட்டிலுள்ள ஆசாமத்திற ிசனறா தானும் விட்டுநகுவதற்கு விருமபின் மேனகை தின் சபதத்தைக் கேட்டாள் 'தவத்தினால் ஜவலித்த மகிமை இவா போவதும் வருவதும் ஆகாசமாகக்கததாலேதான பாது இவா தவமகுறைந்து போனதினுடைய அடை கதை நான் அறிகிறேன் இப்போது நான்போவது ஸரி ' என்றுசொல்லி மேனகை ருதுஸநானஞ் செய்து காமத விருப்பத்தில் அகப்பட்டவராகிய அமுமுனிவரின் அருகிற றுள அநதரிஷி மாலினிநதியின் ஸநீபத்தில் அழகான மலையின் சாரலினிடத்தே மேன்கையினிடம் சஞ்ரதலையை பெண்ணினா தெய்வப்பெண்ணுக்கு ஒப்பானவளும் எல்லா ணங்களும் அணிகிறதொண்டு அழகிய சயனத்தில் படுத பவளுமான அநதப் பெண்ணைப்பார்த்து, மேனகை, 'பெண் யே! நீ உககிரமான தவமுள்ள மஹரிஷியின்' வீரியமாக கிறாய் 1 ஆதலால் தேவகாரியத்திற்காகவந்த நான் ஸவாக சலவேன' என்று சொன்னாள் பிறந்தவுடன் அநதக் காப த மாலினிநதியினருகில் விட்டுவிட்டு, தானுவந்த காரியத்தை வேற்றிக்கொண்ட மேனகை உடனே விரைவாக இரதிர க்குச சென்றாள் சிங்கங்களும் புலிகளும் நிறைந்த ஜன ராத காட்டிற படுத்திருக்கும் அநதக் குழந்தையைப்பாரத பக்ஷிகள் சுற்றிலும் குழந்தைகொண்டன 'குருநாமான மிரு ள மாமஸத்தில் ஆசைவைத்து இரதப் பெண்குழந்தையைக் லலக்கூடாது' என்று பக்ஷிகள் அங்கே அந்த மேன்கையின் ாணைக் காததன் ஸநானத்திற்காகப் போன நான்

'மானிடப்பெண்ணை ஸவாகத்தில் எடுத்துக்கொண்டு போகக் து' என்பது கருத்து

ஜனமில்லாத அழகானகாடடில் பக்ஷிகளினுற சூழப்பட்டுப்
திருந்த இவனாககண்டேன. அழகாகக் கூவுகின்ற பக்ஷிக
லாம எனனைப்பார்த்துக் கிட்டவந்து என்கால்களில் விடு
'பிராமணரே! இந்தவிசுவாமித்திரருடைய பெண்ணை அ
கலம்போல வைத்துக் காப்பாற்றக்கடவீர் உமது சிநே
காமகருரோதங்களை அடக்காமல் கௌசிகி நதிகஞ்ச்செ
ஆதலால், தையையோடு அவருடைய பெண்ணை வளாகக்கட
என்று இனிமையாகவும் தெளிவிலலாமலும் சொல்லின பி
களின் பாஷைகளை யெல்லாம் தெரிந்தவனும் எல்லாப்பி
களிடத்தும் "தைய்யுள்ளவனுமாகிய நான் உடனே அ
கொண்டு வந்து பெண்ணை வைத்துக்கொண்டேன் சரீர
உண்டுபண்ணுகிறவன், உயிரைக்கொடுப்பவன், எவனுடைய
னத்தைப் புசிக்கிறார்களோ அவன் ஆகிய இம்மூவரும்
யாகத் தந்தைகளென்று தாமசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்ப
றனா. ஜனமில்லாத வனத்தில் பறவைகளினால் சூழப்பட்ட
நான் இவன்கஞ்சு ¹ சஞ்ஞதலை என்று பெயரிட்டேன் பிர
ரே! சஞ்ஞதலை இவ்விதமாக எனது பெண்ணென்றறியும் உய
பெண்ணாகிய சஞ்ஞதலையும் எனனையே பிதாவென்று நி
கிறாள்' என்று எனனைப்பற்றிக் கேட்டபோது, எனபிறப்பை
மஹரிஷிக்ரு எனபிதா சொன்னார் ராஜாவே! இவ்வாறு
கண்ணுவருடைய பெண்ணென்று நீர் அறியும் பெற்றத்கட
அறியாதவளாகிய நான் கண்ணுவரையே பிதாவாக நினைத்
கிறேன் ராஜாவே! இவ்வாறு நான் கேட்ட எனவரலாற்
சொன்னேன்' என்றாள்

தோண்ணுற்றநான்காவது அதயாயம்
ஸம் ப வ பாவம். (தோடர்கீச்)

(துஷ்யந்தன், சதுந்தலையைக் காந்தீர்வ விவாகஞ்சேய்து நகரத்
துச் சேன்றபிறகு, கண்ணுவர் வந்துசேர்ந்து சதுந்தலைக்கு வரமளித்

துஷ்யந்தன், 'கலயாணியே! நீ சொல்லுகிறபடி நீ ரா
திரியென்பது தெளிவாகிறது அழகிய நிதமபமுள்ளவளே
எனக்கு மனைவியாகக்கடவாய உனக்கு நான் என்ன
வேண்டும்? சொல் பொன்மாலையையும், வஸ்திரங்களையும், பெ
மயமான குண்டலங்களையும், ஒளியுள்ளவையும் மங்கள

¹ சஞ்ஞத - பறவைகளினால், லா - கிரஹிக்கப்பட்டவள்

ராகிய அனேகவித நகரங்களிலுண்டான முத்துக்களையும், நகலையும், பொன்காசு முதலியவற்றையும், தோலும் இப்போது உனக்கு நான் கொடுக்கிறேன் ராஜ்யமும் இப்போது உனதாக ஆகட்டும் அழகானவளே! கு நீ பாரையாகக் கடவாய் சுந்தரியே! அச்சமுள்ள! காரதாவமென்னும் விவாகத்தினால் நீ என்னிடம் வாழைமரம் போன்ற தொடையை யுடையவளே! விவாஹம் காரதாவவிவாகம் சிறந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது பசொன்னான் அதைக்கேட்ட சஞ்ரதலை, 'ராஜாவே! எனது பழங்குடி கொண்டு வருவதற்காக இந்த ஆஸாம் தலைநகரிலிருக்கிறா சற்றுநேரம் இரும் அவர் என்னை உமக்குக் கிப்பார எனக்குப் பிதாவே அதிகாரி அவர் எனக்கு யமான தேவதை பிதர் என்னை யாருக்குக் கொடுப்பாரோ ர எனக்குப் பாததாவாவா இளமையில் பிதா காப்பாற்றும் பருவகாலத்தில் கொழுநன் காப்பாற்றுகிறான் முதிர்ந்த பதில் புத்திரன் காப்பாற்றுகிறான் ஸ்திரீ ஸ்வதந்திரமாய் கததக்கவள் அல்லள் ராஜ்யரேஷ்டரே! தாமிஷ்டரே! ரதவமுள்ள என் பிதாவை மதிகாமல அதாமமாக வரனை எப்படி அடையலாம்?' என்று சொன்னான் துஷ்யந்தன், சுந்தரியே! தவமே உருக்கொண்டவரும், சாரதியை இயல் உடையவருமான கண்ணுவரைப்புற்றி நீ இவ்வாறு சொல் தகாது தகாது' என்று சொல்ல, கேட்ட சஞ்ரதலை, 'பிரா களுக்குக் கோபமே ஆயுதம், பிராமணர்கள் கையில் ஆயுதம் பவரல்லா, இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தினால் அஸுரர்களைக் கவதுபோல பிராமணர்கள் கோபத்தினால் சததுருக்களைக் கலுக்கின்றனர் அகனி ஜவாலையினால் தகிக்கிறது, சூரியன் வகளினால் தகிக்கிறான், ராஜா தண்டனையினால் தகிக்கிறான், ணன் கோபத்தினால் தகிக்கிறான் கோபம் மூட்டப்பட்ட ணன், கோபத்தினாலேயே இந்திரன் அஸுரர்களைக் கொன் பாலவே கொல்லுகிறான்' என்று சொன்னான் அதற்குத் தந்தன், 'பிரியமானவளே! அந்தக் கண்ணுவ மஹரிஷியை அறிவேன் அவருக்குக் கோபமில்லை அழகான நிதம்ப வளே! சிலாகையமானவளே! நீ என்னை அடைவதை நான் புகிறேன், உனக்காகவே நான் இங்கு இருப்பதாக அறி, னம் உன்னிடம் இருக்கிறது தானே தனக்கு உறவு, ன தனக்கு உதவி, தாமப்படி நீயே உன்னைத் தானம்செய

யத தகுதியுள்ளவளாயிருக்கிறாய் 1 பிராமமம், தைவம், ஆர் பிராஜாபதயம், ஆஸ்ரம், காரதாவம், ராக்ஷஸம், பைச ஆகிய இந்த எட்டுவிவாகங்கள்தாம் விவாகங்களென்று தாம் திரங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன அவற்றிலும் தாம் விவாஹங்களைப்பற்றி முன்னமே ஸ்வாயம்புவமனு எவ் சொல்லியிருக்கிறாரென்பதைச் சொல்லுகிறேன் சிலர்க்கிய வளே! பிராமணனுக்கு முதல் நான்கு விவாஹங்களும் சி கியங்களென்றறி கூத்திரியனுக்கு முதலிலிருந்து ஆறுவிவா கள் தாம்முள்ளவையென்றறி, ராஜர்க்களுக்கு ராக்ஷஸவிவாஹ சொல்லப்பட்டிருக்கிறது ஆஸ்ரமென்னும் விவாஹம் வை களுக்கும் சூத்திரர்களுக்கும் சொல்லப்பட்டது 2 ஐந்த ஹங்களுள் 3 மூன்று தாம்முள்ளவை (ஆஸ்ரம், பைச ஆகிய) இரண்டும் தாம்மில்லாதவையென்று சொல்லப்பட கின்றன பைசாச்மும் ஆஸ்ரமும் ஒருபோதும் செ தகாதவை இந்த விதிப்படி விவாஹம் செய்யத் தக்கது தாமத்தின் மாரக்கமென்று தாம் சாஸ்திரத்தில சொல்லப டிருக்கிறது காரதாவமும் ராக்ஷஸமும் கூத்திரியனுக்குத் தாமானவை அவற்றைப்பற்றி நீ சந்தேகிக்காதே அவவிரண் யும் வெவவேறுகவும் செய்யலாம், சோததும் செய்யலாம் ஸம்சயமில்லை உததம்மான பெண்ணே! விருப்பமுள்ள விருப்பமுள்ள எனக்குக் காரதாவ விவாகத்தினால் பாரியை தற்கு உரியவளாயிருக்கிறாய்' என்றுசொன்னான்

சகுந்தலை, 'பௌரவசிரேஷ்டரே! ராஜாவே! நீர் சொல் தாம்மாரக்கமாக இருந்து நானே என்னைக்கொடுத்துக்கொ ஸ்வதந்திரமிருந்தால் எனது ஒரு நிச்சயத்தை நீர்கேளும் இரக்கியத்தில் சொல்லப்போவதை நீர் ஸத்தியமாக வாக்கு தம் செய்யக்கடவீர் எனக்குப்பிறக்கிறபுத்திரன் உமக்கே இளவரசனாகவேண்டும் மஹாராஜாவே! இதனை உமக்கு

1 அலங்கிருத கன்னிகாதானம் பிராமமவிவாகம், யாகத்தின் வில் ரிதவிகளுக்குத் தக்ஷிணையாகக் கன்னிகாதானஞ்செய்வது விவாகம், இருவருஞ்சோரது தாம்மம் செய்யட்டுமென்று மனவ தானஞ்செய்து விட்டுவிடுவது பிராஜாபதயம், வரனிடமிருந்து இ கோக்களை வாவகிக்கொண்டு கன்னிகாதானஞ்செய்வது ஜாஷ்வீவா மிருந்ததிரவியம் வாவகிக்கொண்டு கன்னிகாதானஞ் செய்வது ஆ விவாஹம், கன்னிகையும் வரனும் மனமொப்பிக் கலந்து கொ காரதாவவிவாஹம் தூக்கத்திலும் குடியமக்கத்திலும் கன்னிகை தூக்கிக்கொண்டுபோவது பைசாசவிவாஹம், சண்டைபோட்டுப் ப காரமாகக் கன்னிகையைக் கொண்டுபோவது ராக்ஷஸவிவாஹம்

2 நான்காவதுமுதல் எட்டாவது வரையிலுள்ளவை மனுஸம் கூ-வது அததியாயம் உடு-ம ஸலோகம் குலலூகப்பட்டா வயாகயா

3 பிராஜாபதயம் காரதாவம் ராக்ஷஸம்

யாகச் சொல்லுகிறேன். துஷ்யந்தரே! இஃது இவ்வாறு கருமானால் எனக்கு உமமுடன் விவாஹம் நடக்கலாம்' என
1 [அவள் சொன்ன எல்லாவற்றையும் சொன்னபடி பிரதிஜ்
ந் செய்து அந்த ராஜாவாகிய துஷ்யந்தன், 'இன்னும் என்ன
ரன் விரும்புகிறாயோ அவற்றையெல்லாம் கேள்' என்று மறு
யும் சொன்னான் சகுந்தலை, 'சாஸ்திரீய விவாஹமென்னும்
ரக விவஹாரம் பிரசித்தமாயிருக்கிறது பெரியோர்கள்
வாஹமென்ற கிரியையைச் சந்ததிக்கு நன்மையென்று சிலாசிக
ரணர் உலகத்தாரின் பழிப்பு நிவிருத்தியாகும்படி சாஸ்திரப
காரம் விவாஹம் செய்யும், இங்கே யாகத்திற்குரிய பாததிரை
தம், தாப்பங்களும், புஷ்பங்களும், அக்ஷதைகளுமிருக்கின்றன
வாஹம் எப்படி யோக்கியமாயிருக்குமோ அப்படி ஸந்ததியும்
யோக்கியமாயிருக்கும், ஆதலால், ராஜாவே! ஹோமம் பண்ணத்
த செய்யும், அன்னமும், பொரிகளும், மணலும், பிராமணர்
தம், விவாஹத்திற்குரிய மறககருவிகளும் உமக்கு இங்கே
ரந்திருக்கின்றன ராஜஸரேஷ்டரே! தாமத்திற்காக நான் தடுத்த
சொன்னதையும் நீ பொறுக்கவேண்டாம்' என்றுசொன்னான்]
அரசன், சமிக்ஷாமல அவளை நோக்கி, 'அப்படியே ஆகட்ட
' என்று மறுமொழி சொல்லி, மறுபடியும், 'அழகிய புன்ன
யுள்ளவளே! அழகிய நிதம்பமுள்ளவளே! உன்னை நான் உன்
ததிக்கு ஏற்றபடி என நகரத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போ
ன் எனப்பதை உனக்குச் சொல்லுகிறேன் உனக்கு விருப்ப
?' என்று அந்த ராஜரிஷி அழகாக நடக்கின்ற அவளைப்
ரத்து இவ்வாறுசொல்லி, 1 [புரோஹிதரை அழைத்துச் சமயோ
மான சொல்லைச் சொன்னான் 'ராஜகுமாரியான சகுந்தலை
ரன்னதை வியாததமாகருவதற்கு நான் கருதவில்லை சிறந்த
த்தியுள்ள எனது புத்திரன் ஸமஸ்காரமில்லாதவனாக ஆகத்
ரத்து ஆதலால், சாஸ்திர விதிப்படி விவாஹத்தை நடத்தும்,
லவிளம்பம் செய்யவேண்டாம்' என்றான் ராஜாவினால் இவ
று செரலப்பபட்ட பிராமணர், 'அரசாக்கரசே! நியாயம்'
ரறு சொல்லிச் சிறந்த நியமமுள்ளவராகச் சாஸ்திரப்படி விவா
தத்தைச் செய்தாரா அந்தப் பிராமணஸரேஷ்டர் சொற்படி மன
கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு சாஸ்திரப்படி சகுந்தலையைப்பாணிக
ஹணஞ் செய்துகொண்டு] அவளுடன்கூட இருந்தான் அவன்
வளை ஸமாதானப்படுத்திப் பிரயாணப்படுமபோது, 'உனக்காகச்

1 [] இவற்றுக்குட்பட்டவை உத்தர தேச பாடத்தில் இல்லை.

சதாநக சேனையையும் அனுப்பவேன்' என்று பலமுறையும் மூன்று 'அழகிய புன்னகையுள்ளவளே! மூன்று வேதங்களை அறிந்த பெரியோர்களோடும் அனேக ராஜஸேவகர்களே அனேகமாயிரம் பலகைகளுக்களோடும் கூட என பந்துகள் வராகள் ஊமையாகளும் வேடாகளும் கூனாகளும் குள்ளாக அலிகளும் புராணம் சொல்லுகிறவர்களும் ஸதுதிபாடுகிறவர்களும் சோந்த சேனை சங்கதூதபிவாதியருகளின் முழக்கங்களுவனத்திற்கு வரப்போகிறது அவ்வாறாக உன்னை என நகரத்திலிருந்து விலகிப்போன அவ்வாறு மங்களங்களான எல்லா ஆசாரங்களும் கௌரவம் செய்யாமல் சாதாரணமாக உன்னை என அழைக்க அழைக்கமாட்டேன் அழகியபுருவமுள்ளவளே! உன் ஸத்தியஞ்செய்கிறேன்' என்று சொன்னான் அழகாக நடக்க அந்த சகுந்தலைக்கு அந்த ராஜரிஷி இவ்வாறு சொல்லி, அந்நேரம் இரண்டு கைகளினாலும் தழுவிக்கொண்டு, மலர்ந்த முகத்தையுடைய பார்த்து, தான் சொன்னதை அவள் ஒப்புக்கொண்டதன் மறுபடியும் அவளைத் தழுவிக்கொண்டான் அழகிய முகமுடைய அந்த சகுந்தலை ராஜாவினுடைய பாதங்களில் விழுந்தாள் ஜனக ராஜே! தன் மனைவியான அந்த சகுந்தலையை மறுபடியும் தழுவிக்கொண்டு, 'ராஜகுமாரியே! நீ விசனப்படாதே, நான் அந்நேரம் துக்ககொண்டு போவேன், என தாமததினமேல் ஆனை' என்பதன் பலமுறை அவளுக்கு உறுதிமொழி சொல்லி, அவ்வரசன் கண்டவரைப்பற்றி மனத்தில் சிந்தித்துக்கொண்டே சென்றான் சிந்தித்துவருவதற்கும் கசியப்பகுலத்தவருமான பகவான் கண்ணகேட்டு என்ன செய்வாரோ? அந்தப் பிரம்மாண்டரேஷ்டரைத் தழுவிக்கொண்டு செய்யுமென்று மனனிப்புக கேட்டுக்கொள்ளாமல் நான் விலகிவிட்டேனென்று நினைத்துக்கொண்டே தனது நகரத்திலிருந்து வேசித்தான்

அவன் போனபின் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் கண்டவா ஆசாரம் வந்துசேந்தார் சகுந்தலை நானத்தினால் தந்தையினிடம் போகவில்லை அவள் அஞ்சினவளாகக் கண்ட ரிஷியினிடம் மெல்லச்சென்றாள் பிறகு அந்த மஹாத்மாவைக் கண்ணுவா கொண்டுவந்த சூமையை வாங்கிக்கொண்டு வருகரு ஆசனமிட்டு அவர் பாதங்களை அலம்பினான் லஜஜையுடைய சகுந்தலைக்கு அவரைக் கண்ணெடுத்தது பாரகக் முகத்தில் நான்முற்ற சகுந்தலை அந்த ரிஷியினிடம் போகவில்லை பாதாரேஷ்டரே! ஜிதேந்திரியையாயிருந்த அவ் ஸ்வதந்திர மெடுத்துக்கொண்டு அந்த ஸ்வதாமதிலிருந்து த

ராகத் தன பிழையைத் தெரிந்துகொண்டவளாகையால் பய
ருந்தாள் அப்போது கண்ணுவிரிவி, நாணமுற்ற சகுந்தலை
பார்த்து, ' நீண்ட ஆயுளுள்ளவளே ! வாழைமரம்போன்ற
நடகளுள்ளவளே ! நீ வெட்கப்பட்டுக்கொண்டேயிருக்கிறாய்,
பாலவுமில்லை, நடந்ததைச்சொல், அச்சப்படாதே' என
பிறகு, சிறந்த லக்ஷணங்களுடையவளும், பூருவமசத்தவருக
முதனமையான துஷ்யந்தனை யடைந்ததனால் சிறந்த சோபை
வளும், துண்ணிய இடையுள்ளவளும், அழகான புன்னகை
வளமான சகுந்தலை, ரிஷியின் பாதங்களை அலம்பி, சிரமபரி
ரணபின், அவருக்கு வேண்டிய காயகளையும் கிழங்குகளையும்
விவந்து வைத்து, அவர் புஜித்தபிறகு, கால்களைப்பிடித்துப்
வெட்கத்துடன் பிரயத்தனப்பட்டுத் தழுகழுத்து அடியில்
புது அவரைப்பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினாள்
பிதாவே ! இல்லினை புத்திரரான துஷ்யந்தர் எனனுமராஜா
க வந்தார், அதிர்ஷ்டவசமாக இவ்விடத்திற்கு வந்த அந்த
வை நான் எனக்குப் பதியாக வரித்தேன் பதியான அவர்
விரிவான புகழுள்ளவர் தந்தையே ! அவர்விஷயத்தில்
கிரகஞ் செய்கக்கடவீர் இத்தற்குமேல் நடந்தவையெல்லாம்
ஞானத்தினால் நீரே அறிவீர் அந்தக் கூத்திரிய வம்சத்திற
பயமில்லாமலிருக்கும்படி அனுகிரகம் செய்கக்கடவீர்'
ள் சிறந்த மகிமையுள்ளவளும், மிகச்சிறந்த தவமுள்ளவரு
அந்தக் கண்ணுவ டுஹிரிஷி அந்த ராஜாவின மனம் தாமத
பாறும் தவறவில்லையென்பதையும், அவன் விராததாரநங்களை
நான்கண்ணினாலறிந்து, அந்த ராஜா தாமிஷ்டன் எனப்பதை
னைத்துச் சந்தோஷத்துடன் சொல்லலானாள்
இதை நடந்தபடி ஞானக்கண்ணினால் தெரிந்துகொண்
ட ராஜவம்சத்திற பிறந்த நீ இப்போது என்னைக் கேளாமல்
னுடன் சோந்தது தாமதத்துக்கு விரோதமன்று அன்புள்ள
! உனக்குப் பயமில்லை நீ விசனப்பட்டாதே நீ செய்ததுதாம்
நாதாவமென்னும் விவாஹம் கூத்திரியனுக்கு மிகச் சிறந்த
சொல்லப்படுகிறது விருப்பமுள்ள புருஷனுக்கும் விருப்ப
பெண்ணுக்கும் நடக்கும் விவாஹம் மிகவும் சிலாககிய
சொல்லப்படுகிறது சாஸ்திரப்படி விவாஹம் செய்து
பாடபிறகு குறைவென்ன இருக்கிறது? நல்ல ஸந்ததியைப்
வாய் சகுந்தலையே ! துஷ்யந்தன் தாமதத்தில் சித்தமுள்ள
மஹாத்மா, புருஷர்களுள் உத்தமன், அவன் தன்னைவிரும்

பின் உனக்குப் பதியாக ஆனான் உலகத்தில் பெருமபுகழ் உ
 னும் மஹாதமாவுமாகிய புத்திரன் உனக்குப் பிறக்கப்போ
 அவன் கடல்குழந்த பூமி முழுமையும் ஆளுவான் அந்த ப
 மாவும் சக்கரவாததியுமான உன் புத்திரன் எதிரிகளை எதி
 செல்லுமபோது அவன் சேனை ஒருபோதும் தடைப்படா
 கும. சிறந்த பெண்ணே! உனக்காக அவனவிஷயத்தில்
 அனுகிரகமுள்ளவனாயிருக்கிறேன் அழகான சிரிப்புள்ள
 உன்னுடைய அனேகருதுகாலங்கள் வீணாகப்போயின இப்
 தான் அந்த ருதுகாலம் பயன்பெற்றது குற்றமில்லாத
 உனக்குப் பாபமில்லை அரசனவிஷயத்தில் நீ வீருமபின் வ
 என்னிடம் பெற்றுக்கொள்' என்றார் அப்படிச் சொல்லி
 கேட்டுச் சிறந்த மனமுள்ள சகுந்தலை, 'புருஷர்களில் உத்த
 மனமுள்ள அரசர் என்னால் பதியாக வரிககப்பட்டுத் தே
 முன்னிலையில் விவாஹஞ் செய்துகொள்ளப் பெற்றிருக்கிறா
 ருக்கும் அவர் மந்திரிகளுக்கும் நீர் அனுகிரஹஞ் செய்யக்
 என்று சொல்லி, மனத்தினால் சிந்தித்தபாராததுத து
 னுக்கு ஹிதம் செய்யவதற்காக அவன் தாயிஷ்டனாயிருப்ப
 அவனுக்கு ராஜ்யம் தவறாமலிருப்பதையும் கண்ணுவரிடம்
 ளாகக் கேட்டுக்கொண்டாள் தாமதத்தை காப்பவர்களுட
 வராகிய கண்ணுவர் பெளரவவம்சத்தைச்சேர்ந்த துஷ்
 டைய நன்மையைக் கருதி, 'அவ்வாறே ஆகட்டும்' என்று
 சகுந்தலைக்கு உத்தரஞ்சொன்னார். லக்ஷ்மியே பிரத்திய
 வந்ததுபோலிருக்கிற தம் பெண்ணை இருக்காளளும்
 கொடுத்தது, 'மஹாதமாவான் துஷ்யந்தனுடைய மனை
 நீ இதுமுதல் பதிவரதைகளின் நடையை அனுஸரிப்ப
 என்று சொன்னார் இப்படிச் சொல்லித் தாமாதமாவான் க
 சத்திக்காக அவனைப் பரிசித்தார அவரால் சரீரம் தொட
 மாத்சிரத்தில் அவள் மிகுந்த ஆனந்தமடைந்தாள்.

தோண்ணுற்றறைந்தாவது அத்தியாயம்
 ஸ ம ப் வ ப் வ ம (தோடர்ச்சி)

(சகுந்தலைக்குப் புத்திரன் ஜனித்தது)

துஷ்யந்தன் உறுதிமொழிக் கிறதிற்குமப்பிப்போனபி
 ராஜகுமாரியாகிய சகுந்தலையினிடம் மஹாதமாவான் து
 னுக்கு உண்டானகாபம் நாளுக்குநாள் அபிவிருத்திய

தலை ராஜாவையே நினைத்துக்கொண்டு தன¹ காரியம் பெரி
 இருந்ததனால் இரவும் பகலும் நித்திரையின்றி ஸநாநீபோஜ
 னைவிட்டு, 'ராஜாவின தூதர்களாகிய பிராமணர்கள் சதுரங்க
 யோடு இன்றைக்கோ நாளைக்கோ அடுத்தநாளோ வருவார
 என்று நிச்சயமாயிருந்தான் பாரதரே! நாடகமும், பக்ஷம்
 , மாதங்களும், ருதுக்களும், அயனங்களும், வருஷங்களும்
 நப்பட்டுப் பூரணமாக மூன்று வருஷங்கள் கடந்தன
 வருஷங்கள் நிரம்பினபின் கண்ணுவரிஷி சொன்னசொல
 களையவத்தினால் அனேக² ரிஷி பதனிகள் நியாயமுள்ள
 லை உரைக்கலா³பினா- - -

அன்புள்ளவளே! உலகத்திலுள்ள நடைகளைக்கேள்,
 பின்னா உனக்கு எது நன்மையென்று⁴ தோன்றுகிறதோ
 ச செய அரதியே! பிதாவின சொல்லைக் கௌரவிக்
 ததல் தகாது தேவர்களுக்குத் தேவதை விஷ்ணு, பிரா
 களுக்குத் தேவதை அக்ரிபும் வேதமும், பெண்களுக்குத்
 தை கொழுநன், ஜனங்களுக்குத் தேவதை பிராமணன்,
 னாகிய உனபிதா, 'பிரஸவகாலத்தில் பிரஸவித்தது விடுவாயாக'
 சொல்லியிருக்கிறா⁵ 'பிதிருவாதகியத்தை நான் செய்யவேன்'
 ஸங்கலபித்தது நீ செய்யவேண்டும் அப்போது தான்
 குப புண்ணியமுண்டாகும்' என்றனா அவ்வாறு ரிஷி
 னிகள் சொன்னதைக் கேட்டுச் சகுரதலை, 'நன்றுநன்று'
 நினைத்தான் அழகான தொடைகளுள்ள சகுரதலை காப
 லிருந்த அளவற்ற சக்தியுள்ளகுமாரனைப் பெற்றான் ஜன
 ரே! மூன்று வருஷங்கள் நிரம்பினபின் சகுரதலை அழகும்
 மும் குணங்களும் சோந்த துஷ்யந்தனுடைய புத்திரனைப்
 றுள் அந்தப் புத்திரன் பிறந்தபோது ஆகாயத்திலிருந்து
 பெய்தது, தேவதூதர்பிகள்⁶ முழங்கின, அபஸ்ரஸ்கள்
 ன்களாக நாதனைச் செய்தனா, இனிமையாகப் பாடுகிற
 களுடன் கூட இரதிரன் அங்கேவந்து, 'சகுரதலையே! உன்
 ன சககரவாததிரர்க்கப் போகிறான் இவனுடைய தேக
 மயும் பராகிரமமும் அழகும் பூமியிலுள்ள யாருக்கும்
 லாதவை இரதப் பூருவமசத்துப் புத்திரன் தன்னுடைய
 தைப் பிராமணர்களுக்கு வழங்கி அளவற்ற தக்ஷிணை
 தது நூறு அசுவமேதயாகங்களையும் ராஜஸூயம் முதலான
 கமாயிரம் யாகங்களையும் செய்யப்போகிறான்' என்று
 னான தேவர்களுடைய சொல்லைக்கேட்டுக் கண்ணுவ

தன் புத்திரனுக்கு ராஜ்யம் கிடைக்க வேண்டுமென்பது,

ருடைய ஆஸ்ரமத்தில் வவிகும மஹரிஷிகள் அனைவரும் கவா பெண்ணாகிய சஞ்ஞதலையைப் பூஜித்தனர் அந்தச் சஞ்ஞயும் அதைக்கேட்டு மிக மகிழ்வுற்றாள் புண்ணியவான் சிறந்தவரும் மிகக் புகழுடையவருமாகிய கண்ணுவ மஹாபிராமமணர்களையும் ரிஷிகளையும்ழைத்து அவர்களுக்கு மரிய செய்து விரைவில் வளராதுகொண்டிருக்கும் அந்தக் குழந்தை ஜாதகாமம் முதலான ஸமஸ்காரங்களைச் செயவித்தனர் லாக் கிரியைகளையும் சாஸ்திரப்படியே க்ஷத்திரிய முறை காரம் செயவித்தனர் அந்தக் குமாரன் வெளியினவும் அமுனைபுள்ளவைகளுமாய்க் பறக்கேட்டுக் கூடியவனும் லிமம் கொப்பான வடிவமைப்புள்ளவனுமாயிருந்ததுமனநிக் சககர அண்டியாள் இருந்ததனாலும்¹ லக்ஷ்மி பொருதிய தனாலும் இரண்டாவது விஷ்ணுவைப் போலிருந்தான். முழ உயரமுள்ளவனும், மிருத பரக்கிரமமுள்ளவனும், தேயுள்ளவனும், மிருத பலமுள்ளவனும், தேவகுமா போன்றவனுமாகிய அந்தக் குமாரன் அந்த வனத்தில் சீக்கி வளரத்தான்

துஷ்யந்தனோவெனில் நினைவிருந்தும் ரிஷியினிடச் பயத்தினால் உடனே சஞ்ஞதலையை அழைக்கவில்லை நெடுமான பிறகு ரிஷிபுத்திரியாகிய சஞ்ஞதலையை நினைக்கவேய் பிறந்தபின் ஆறு வருஷங்கள்ரையோது துஷ்யந்தபுத்திர அந்தச் சிறுவன் கண்ணுவருடைய ஆஸ்ரமத்தினருகிலிருந்து மத்துக்கு உபத்திரவஞ் செய்துகொண்டிருந்த் கொடிய ம் களாகிய புலிகளையும் லிமங்களையும் பன்றிகளையும் செ களையும் எருமைகளையும் கொண்டைமுசுகளையும் காலக் உதைத்தான் அவைகளைப் புஜபலத்தால பிடித்து அடக்கி மத்துக்குச் சுற்றிலுமுள்ள மரங்களிறகட்டி மரங்களினமே விளையாடிகொண்டே ஓடினான் லிமமக் கூட்டங்களி புலிக் கூட்டங்களினாலும் நின்றநத் அவ்வனத்தையே கலக்கி பிறகு, சத்துருக்களாகிய எல்லா ராக்ஷஸர்களையும் பிசாசு யும் யுத்தத்தில் குத்துச்சண்டையிற் கொன்று ரிஷிகளு சந்தோஷத்தை விளைவித்தான் பெரியபலமுள்ள ஓர் அஸு அஸுரர்கள் அவனால் கொல்லப்படுவதைச் சகிக்காமல் அவ் கொலவதற்காக எதிர்த்தான் எதிர்த்துவந்த அவனைச் சிரி கொண்டே கைகளினால் தழுவிக்கெட்டியாக்கக்கட்டிக் கை லேயே இறுக்கினான் கசக்கப்பட்ட அவ்வஸுரன் இந்தக்குப அதிக பலவானாக இருந்ததனால் இவனிடமிருந்து தப்பி கொள்ளமாட்டாமற் பயங்கரமாகக் கதறினான் அவனு

முககு முதலிய துவாரங்களினின்றும் இரத்தம் வெளிப
து அவன சபத்தினுல மானகள் வலிமமங்கள் முத
வ மருண்டு மலஜலங்களைவிட்டன. ஆஸரமத்திலிருப்பவா
விரைந்து ஓடினார்கள் அந்த அஸுரனை முழங்காலடிகளி
டயிரை மாயத்தவிட்டான் அந்த அஸுரன விழுந்தான்.
க குழந்தையின் அந்தச் செய்கையைக்கண்டு எல்லாரும்
புறறனர். அஸுரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் எப்போதும்
கப்பட்டு அந்தக்குமாரனிடமுள்ள அச்சத்தினாலேயே அந்த
மத்துக்குப் போகவில்லை பிறகு கண்ணுவருடைய ஆஸரமத்
வவிககின்றவரனைவரும் மனிதருக்கெட்டாத அவன் செய
யக்கண்டு கண்ணுவருடன் சேர்ந்து, 'இவன் எல்லாவற்றை
புட்குவுதலை ஸாவதமனனென்ற பெயருள்ளவனாக இருக்
டவன்' என்று அவனுக்குப் பெயரிட்டனர் ஸாவதமனன்
மும் பெயருள்ள அந்தக்குமாரன் பராக்ரமத்தோடும் உத்
ரத்தோடும் பலத்தோடும் கூடினவனாக இருந்தான் துஷ்
ன் தன் மஹிஷியையும் புத்திரனையும் அழைக்காமலிருந்த
து வெண்ணிறம்படாந்த தேகமுள்ளவனும், கவலையில மூழ்
ருளும், முன்னுச்சிமயிர்கள் தொங்க விசனப்பட்டுக்கொண்டு
கது அழுகக்கடந்த ஆடையுடுத்தவளுமாகிய சகூரதலையே
பாபாத்து அம்மஹிஷி சிந்தையுற்றா அப்போது பன்னி
வயதான அந்தக்குமாரனுக்கு அஸ்திரவித்தையும் எல்லா
ங்களும் கற்பிக்கப்பட்டிருந்தன

தோண்ணுற்றருவது அத்தியாயம்

ஸ ம ப வ பா வ ம் (தோடர்ச்சி)

தலையைக் கண்ணுவர் ரீஷிகளுடன் துஷ்யந்தரிடம் அனுப்புவது.)

அந்தப் பிரமமரிஷியாகிய கண்ணுவா அந்தக்குமாரனையும்
காக்கள் செய்யமுடியாத அவன் செய்கையையுங்கண்டு இவன்
ராஜாவாவதற்கு இது தருணமென்று நினைத்துச் சகூரதலையை
மத்துப் பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினான் —

‘எனது இனியபெண்ணே! அழகான சிரிப்புள்ளவளே!
சொல்வதைக் கேள் பதிவிரதையான பெண்களுக்கு
ரத்தாலும் ² வாககாலும் செய்கையாலும் பதிக்குச்சுஸூருஷை
வது முதனமையான சிறப்பென்று சொல்லப்படுகிறது

நான முன்னமே உன விவாஹத்தை அங்கீகரித்திருக்கிறேன். உன்னுடைய பதிவரதாதாமத்தைக் கொண்டாடவேண்டுமென்று இந்த ஒழுக்கத்தினாலேயே நீ புண்ணியலோகங்களை அனைத்து அந்நாட்டிலே மனுஷ்யலோகத்திற் சிறந்த ஐசுவரியத்தை வாய், பிரியமானவனே! ஆதலால், இப்போது பெளரவராஜ சமீபத்துக்குச் செல்லவேண்டும் அழகான முகமலாசரி வனே! உனக்குக் குறித்த காலம் கடந்ததாக்கிரித்தது அந்த தானாகவராமலிருக்கிறான் நீ உன்னுடைய நன்மையின் பொருளேயேயோ ராஜாவாணு துஷ்யந்தனைச் சந்தோஷப்படுத்தியவர்தனுடைய புத்திரன் புவராஜாவாயிருப்பதைக் கண்டு மகிழ்வதை வாய் தேவதைகளிடத்தும் பெரியோர்களிடத்தும் உன்களிடத்தும் கணவர்களிடத்தும் தாமே செல்வது மிக நன்மைக்குமே பெண்ணே! ஆதலால், என விருப்பத்தைச் செய்வதற்கு முன்னாலேயே நீ போகவேண்டும் எனக்கு மாறான விடை கொடுத்தே என பாதங்களினமீது ஆணை வைக்கப்பட்டிருக்கிறாய்' என்று கண்ணுவா தம் பெண்ணைப் பார்த்து இவ்வாறு சொல்லி அங்கே பூருவம் சத்தவனாகிய தம் பேரனையும் அழைத்துக் களினால் ஆலீங்கனஞ்செய்து உச்சிமோந்தது, 'துஷ்யந்தனே பெயாபெற்ற சந்திரவம்சத்திற் பிறந்த ராஜா ஒருவன் இருக்கிறான் பரிசுத்தமான வீரதமுள்ள இந்த உனதாயா அவனுடைய மஹிஷி அழகான இடையுள்ள இவள் உன்னுடன் கணவனாக போக விரும்புகிறாள் நீ சென்று ராஜாவை வந்தனஞ்செய்ய வேளவராஜ்யத்தை அடையப்போகிறாய் அரசாக்கரசன் தந்தை நீ அவனுக்கு உட்பட்டிருந்த உனதந்தை பாட்டன் யாகவந்த ராஜ்யத்தை இயற்கையாகவே நீ அடைவாய் பூருவம் சத்தவ புத்திரனே! நீ உனராஜ்யத்திலிருந்து கொண்டு அந்தக் களத்திலே என்னை நினை' என்று சொல்லினா பூருவம் சத்திற் பிறந்தவனாகிய அந்தக் குமாரன் ரிஷியின் பாதங்களில் வந்தனஞ்செய்து யிலவரும் சொல்லைச் சொன்னான்

'ஓ பிரம்மரிஷியே! எனக்குத் தந்தையும் நீர், தாயும் ரக்ஷகரும் நீர் பெருந்தவமுள்ளவரே! உம்மைத் தவிர வேறு இருப்பதாக நான் நினைக்கவில்லை உமக்குச் சூரனுஷ்டெய்தான் இந்த லோகத்திலும் அந்த லோகத்திலும் புண்ணியம் வனிடம் அன்பு வைத்த சூரதலைமட்டும் அவள் விருப்பத்தின்படி செல்லட்டும் நான் உங்கள் பாதத்தினடியிற் விடை செய்து கொண்டு வலிக்கிறேன் முன்னே

1 புத்திரியின்புத்திரன் எனலும் அாதத்திலே பெளத்திரம் என்றிருக்கிற

துஷ்ட மிருகங்களுடன் கூட விளையாட மாட்டேன். எனக்கடையிலடங்கி எப்போதும் வேதாத்தியயனம் செய்கிறான் என்றான் இவ்வாறுசொல்லிக் கண்ணுவருடைய பாதம் பிடித்துக்கொண்டுநிற்கிற அந்தக்குமாரனுடைய அந்தச்சொக்கேட்டுச் சஞ்ஞதலை கண்ணாவிட்டாள பிதாவினிடத்திலும் பணிபுத்திலுமுள்ள ஸநேகத்தினால் 1 சந்தோஷமும் வியஸ்தம் அடைந்தாள துக்கத்துடன் கண்ணீரைவிடுகிற அவளேநோக்கி, பந்தபுத்திரனான் ஸாவத்யன், 'சஞ்ஞதலையே பகவானுன்னுவருடைய சொல்லைக்கேட்ட பிறகு ஏன்முகிறாய்? உனக்குப் பணிபுத்திலும் அன்பிருக்குமான்ற காலையிலெழுந்த போகவேண் என்று சொன்னான் சஞ்ஞதலை, 'ஒருவன் பாபம் செய்கிறான் பல்லை மஹாஜனங்கள் அனுபவிக்கின்றனர்' நித்தியம் நான் துமரீ எனசொற்படி செய்கிறதில்லை குழந்தையி பூருவம்சபுத்தன்! வெளியிலவந்தபாணைகளை நித்தியம் ஸக்களால் கசக்கியும், மங்களம் புலிக்கூட்டங்களும் நிறைந்தவனத்தத் எப்போதும் கியும், இவ்வகையான இன்னுமனேக்கு செயல்களைச்செய்தும் நாம் தெரிந்தறிவிக்கு நீ கோபமுண்டாககிறாய் அதனால், நாம் பப்பபடுகிறோம் நான் துஷ்டந்தராஜாவினிடம் செல்லேன். புத்திரனுடைய நன்மையை விரும்புகிறவளல்லேன் ஆதமஜ நியான மஹரிஷியின் பாதத்தினடியில் வலிப்பேன்' என்று லலி அழுதுகொண்டு ரிஷியின் கால்களில் விழுந்தாள் இப்படி கின்ற அவளைப் பகவானாகிய கண்ணுவா பல்நியாயங்களால் தானஞ்செய்து மறுபடியும் தயையினால் அவளுக்கு நன்மை சொல்லைச் சொல்லலாயினா

'சஞ்ஞதலையே! பெண்மணியே! உனக்கு நன்மையும் நியாயம் நான் சொல்வதைக்கேள் பதிவரதையாக இருப்பதற்குரிய ன்களைவிட்டு நீ செய்யத்தக்கதொன்றுமில்லை பதிவரதைகளுக்க தேவர்களும் மகிழ்ந்து எல்லாவற்றையும் கொடுப்பா, அனுக மும் செய்வா, கஷ்டங்களுக்கும் விலக்குவா பதிவரதைகள் பின் அனுககிரகத்தினுறு புண்ணியத்தைப் பெறுவா பாபப் படையா மலாந்த முகமுள்ளவளே! ஆதலால், நீ சென்று ரவுக்குப் பணிவிடைசெய்' என்றான் அவ்வாறு சஞ்ஞதலைக்குச் லலி, பிறகு அவளுடைய புத்திரனைநோக்கிச் சொல்லத்தொ கினா

1 பாததாவினிடம் செல்வதனால் சந்தோஷமும் பிதாவையும் புத யும் பிரிவதனால் வீசனமும்

‘நீ எனது 1 தெளவிதரன், மஹாதமாவான் இல்லினு
2 பெளதரன் குறமறறவனே! உனக்கு உணமைசொல்லுகி
நான் சொல்வதைக்கேள் மனத்தினால் கணவனை விரும்பி
ண்டு வாக்கினால் மாததிரம வேறுகப்பேசி இந்த அழகியசு
போக விரும்பாமலிருக்கிறாள் ஆதலால், குழந்தாய! இ
அழைத்துக்கொண்டுபோ பெளரவனே! ரிஷிகளுடன்
போவதற்கு நீ சகதியுள்ளவன்’ என்று ஸாவதமனனேநோ
சொல்லிவிட்டு, பிறகு கண்ணுவா சிஷ்யர்களைப்பார்த்து, ‘உ
லக்ஷணங்களெல்லாம் பெருருந்திய’ இந்தச் சகுரதலையைப் பு
னுடன் கூடச் சேக்கிரத்தில் இந்த ஆரமத்திலிருந்து பாதத
ஸம்பத்திற கொண்டுபோய்விடுங்கள் பெண்கள் தம்
சோரத உற்வினாகளிடம் நெடுநகாலம் வலிப்பது புகை
ஒழுக்கத்தையும் தாமதத்தையும் கெடுக்கும் அதில் எ
இஷ்டமில்லை ஆதலால், சேக்கிரம் கொண்டுபோய்விடுங்
என்றா கசியபகுலத்தில் பிறந்த கண்ணுவரால் முறை
கொளவிககப்பட தன் புத்திரனைக்கண்டு சகுரதலை கண்
ரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு சந்தோஷமடைந்தாள் க
வா, ‘தந்தையிடம் செல்’ என்று பலமுறை சொன்னதைக்கே
அந்தப் பூருவமசததுக குமாரன், ‘அப்படியே ஆகட்டும்’ எ
கண்ணுவருக்குச் சொல்லித் தனதாயரைப்பார்த்து, ‘அ
நீ ஏன் தாமதிகிறாய்? ராஜாவின விட்டுக்குப்போவோம்’ எ
சொன்னான் மஹாதமாவாகிய துஷ்யந்தனுடைய மனைவிய
அந்தச்சகுரதலையைப்பார்த்து இவ்வாறுசொல்லிக் கண்
ரிஷியின் பாதங்களில் வந்தனஞ்செய்து அந்தக்குமாரன்
தற்கு விரும்பினான், சகுரதலையும் பிதாவுக்கு வந்தனஞ்செ
கைகூப்பிப் பிரதக்ஷிணம் செய்து, ‘நான் எனது பிதா
பதனால் தெரியாமல் விரோதமாகச் சொல்லியிருந்தாலும், செ
சொல்லியிருந்தாலும் செய்யத்தகாததையும் உமக்குப் பிரி
யிராததையும் செய்கிருந்தாலும், அவற்றை நீங்கள் க்ஷமிக்க டீ
டு’ என்று பிதாவுக்குச் சொன்னான் இவ்வாறு சொல்லப்ப
ரிஷி ஒன்றும் சொல்லாமல் தலைகுனிந்து மின்னா கண்ணு
ரிஷியாயிருந்தும் மானிடத் தன்மையினால் கண்ணீர் சொரிந்த
கண்ணுவமுனிவர ஜலபக்ஷணஞ் செய்கிறவாகளும் வாயு
ணம் செய்கிறவாகளும் சருகுபக்ஷணஞ் செய்கிறவாகளும்
கிழங்குகளைப் புசிக்கிறவாகளுமாகிய ஜிதேந்திரியாகளும், இ
வாகளும், நரம்புகக்டுகளாக இருப்பவாகளும், சிறந்ததவமு

நம், மரவுரிகள் தோல்கள் தரித்தவர்களும், சிலா ஜடை தவர்களும், சிலா சிரோமுண்டனம் செய்துகொண்டவர்களு நிரிஷிகளை அழைத்துச் சஞ்ருதலையினிடத்துள்ள அன்பினால் ருமாறு சொல்லலாறா.

புகழ்பெற்ற இந்தப்பெண் எனனால் எப்போதும் லாலனை ப்பட்டவள், வனத்திற பிறந்தவள், வனத்தில் வளந்தவள், ஒன்றுமறியாள் நீங்கலெல்லாரும் ஆஸரமத்திலிருந்து யழைத்துக்கொண்டு க்ஷத்திரியன் வீட்டுக்கு வழியோடே வேண்டும் பிராமணர்களே! இதற்கு இரண்டு 1 யோஜனை தில் பிரதிஷ்டான மெனனும் நகரமிருக்கின்றது பிரதிஷ்ட நகரத்தில் சஞ்ருதலையின் புத்திரனுக்குக் கூடஸ்தனாகிய ஸ எனனும் ராஜா ஹாவசிபுடன் சோரது முன்னே வெரு

இருந்தான ஜலக்கரைக்கும் காடுகளுமுள்ளதும், தன பங்கள நிரம்பினதுமாகிய அந்த உயரந்த நகரம் கங்கை களின் ஸங்கமத்தில் இருக்கின்றது தபோதனர்களே! ஸங திற சென்று அதில் ஸநானஞ் செய்து அகநிஹோதரஞ் தவிட்டு, கீரைகளையும், கிழங்குகளையும், காய்களையும் புஜித் திருமபிவாருங்களை பிராமணர்களே! புசிக்காவிட்டால் வழி பதனால் சிரமமுண்டாகும்' என்றா சிறந்த மகிமைபுள்ள நிரிஷிகளெல்லாரும், 'அப்படியே' என்று சொல்லிச் சஞ்ரு ய முன்னிடிகொண்டு துஷ்யந்தனுடைய நகரத்திற்குப் பட்டனா தாமரைப் புஷ்பங்களைப் போன்ற கண்களை பவனும் தேவதைக்கொப்பானவனுமாகிய அந்தச் சஞ்ரு தரையும் சஞ்ருதலையையும் அழைத்துக்கொண்டு தாமத புனபுள்ள நிரிஷிகள் வனத்திலிருந்து துஷ்யந்தன் வவிக்ரும ன பட்டணத்துக்குப் போயினா அவர்கள் வனங்களையும், னையும், குளங்களையும், மலையருவிகளையும், குகைகளையும், சரிவுகளையும், தேசங்களையும், நகரங்களையும், பரிசுத்தமான ஸரமங்களையும் கடந்து களைப்பில்லாமல் மெல்ல மத்தி ன வேளையில் பிரதிஷ்டான நகரஞ் சோரதனா இளையி னுகிய புத்தனுககாக இந்திரனால் நிரமாணஞ் செய்யப்பட்டதும் களாலும் அனேகம் உதவிககட்டங்களோடு கூடிய பிர மான பிராகாரங்களாலும் பிரங்கிகளாலும் சக்கர யந்திரங் ளும் காக்கப்பட்டதும், எதிரிகளால் அணுக முடியாத தனவான்கள் வீடுகளும் ராஜகருஹங்களும் நெருங்கிய பலவகையான வியாபாரப் பொருள்களினால் அலங்கரிக்கப்

பட்டதும், அழகிய மண்டபங்களும் ஸபைகளும் தன
பந்தல்களும் நிரம்பினதும், நேராக வசூலிக்கப்பட்ட பெரிய
மான ராஜ மாரகத்திறை சோபிப்பதும், கைலைமையின்
போன்ற கோபுரங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், மனக்
காரங்களோடு கூடிய வாயில்களாலும் மேலவளைவுகளாலும்
நின் ஸதம்பங்களாலும் விளங்குவதும், பூர்தோட்டங்களும்
சோலைகளுமுடையதும், மேகலைபோன்ற பிராகாரத்தையு
டும், அனேகம் தாமரைத் தடாகங்களாலும் தோட்டங்கள்
சூழப்பட்டதும், எல்லாவருணத்தாரும் ஆராமத்தாரும்
தங்கள் கடமைகளிலிருந்துகொண்டு நித்யோதஸுவத்துடன்
தோஷமாக இருக்கப்பெற்றதும், தனதானியங்களும் சிறு
னங்களும் மிகுதியாக இருப்பதால் ஸந்தோஷமடைந்த
களையுடையதும், எப்போதும் யஜ்ஞமும் அகநி ஹோத
செய்துகொண்டு அகாரியம் செய்வதை விலக்கினவரும் பெ
பதை இயல்பாக உடையவரும் தையுள்ளவரும் பாவத்
அஞ்சினவரும் ஸவாகக்கலோக்ததை ஜயிக்க விரும்பினவரும்
அநேக விதவான்களையுடையதுமாகிய இரண்டாவது இந்த
கம்போன்ற அந்தப் பிரதிஷ்டானநகரியைச் சோந்தனா

திரவியக் குவியல்கள் நிறைந்ததும் இந்திரனுடைய க
துக்கொப்பானதுமான ராஜாவின அரண்மனை அந்த
தின நடுவிலிருந்தது அந்த அரண்மனையின் நடுவிலே ப
ரத்தனங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஓர் உயர்ந்த ஸபை
தது அந்த ஸபையில் எல்லா ஆபரணங்களையும் அ
கொண்டு, பிராமணர்களாலும் க்ஷத்திரியர்களாலும் மந்திர
லும் சூழப்பட்டு, 1 ஸூதரர்களாலும் 2 மாகதர்களாலும் 3
ளாலும் ஸதுதி செய்யப்பட்ட அந்த அரசாக்கரசனான ர
இருந்தான் வியவஹாரத்திற்காக வந்த வாதிப் பிரதிவா
அப்போது வந்து வியவஹாரத்தை முடித்துக்கொண்டு
பிறகு அந்தராஜா ஸ்கமாக வீற்றிருந்தான் அந்தக் கா
நிமித்தம் தெரிந்த அம்மஹரிஷிகள், பக்ஷிகள் கூவினதைக் கே
'சகுந்தலையே! நமக்கு நல்ல நிமித்தங்களாகின்றன இன்
முடைய காரியம் வித்திப்பதைத் தெரிவிக்கின்றன நிச்ச
நீ ராஜபதியாகப் போகிறாய் உன் புத்திரன் இன்றைத்த
யுவராஜாவாகப் போகிறான்' என்றனா வாத்தியங்களின்
கங்களினால் ஒலி நிரம்பின தலைமையான அரண்மனை வா

1 பெளராணிகர்கள் 2 ராஜ வம்சக்கிரமத்தைப் பாடுகிற

3 கட்டியம் கூறுகிறவர்கள்

தலையை முன்னிட்டுக்கொண்டு அமமஹரிஷிகள் பிரவேசித்த
பாரபவர்கள் பிரவேசிக்கின்ற ராஜபுத்திரனைச் சிலாகித்தனா
ப பூருவமச குமாரன தலைகோட்டை வாயிலில் புழை
த மகிழ்ச்சியுடன் தனனை இரதிரலோகத்திலிருப்பவனாக
தான பாரதரே¹ பட்டணத்து ஜனங்களனைவரும் ராஜகுமா
பாரபபதற்காக ஒருவரை ஒருவர் அழைத்துக்கொண்டு அந்
நதுசோதனா² 'இவன் இந்த ஜனங்களின் முன் தேவதை
ஸ்ரீதேவியே வந்ததுபோலவும், ஜயந்தனென்னும் புத்திர
ர இரதிரலோகத்திலிருந்து இரதிரானியே வந்ததுபோலவும்
ககிறான்' என்று சொல்லி, அந்த ஜனங்களெல்லாரும்
து தேவதைகளைப்போன்ற ரூபமுள்ள அமமஹரிஷிகளை
ராஞ்செய்து, 'இப்போது எமது ஜன்மம் ஸபலமாயிற்று
னப்போன்ற தேஜஸையுடைய இமமஹரிஷிகளைக்கண்டு நாம
ராததராஜோம்' என்றனர் - இவ்வாறு சொல்லி, சிலா ஒன்
சோதனா பாவதி புத்திரர்கிய குமாரக்கடவுளைப்போன்ற
த தாமரைக்கண்ணனாகிய ராஜகுமாரனை அனுஸரித்துச்
றனர். சஞ்சதலையின் குமாரனைப் பாரபபதற்காக வந்தவர்
சில மூடர்கள் கிருஷ்ணஜினம் போர்த்துக்கொண்டிருந்த
ளைப்பாக்க விரும்பரமல, 'விகாரரூபமுள்ள இவர்கள்
காக்களுக்குப் பிசாசுகளைப்போலக் காணப்படுகின்றா ஸந
ராலம் வராமலிருக்கும்போதே பிசாசுகள் இந்த உயாந்த
தில் பிரவேசிக்கின்றனவே!' என்று சொன்னார்கள் பசி
ம தாகத்தினாலும் பீடிக்கப்பட்டவர்களும், களைத்தவா
மரவுரியையும் தோலையும் தரித்தவர்களும், தோலும்
புமாக இருப்பவர்களும், மாமஸுமில்லாதவர்களும், நரம்புக
வகளாக இருப்பவர்களும், சிவந்த கண்களும் செம்பட்டை
ன ஜடைகளும் நீண்ட பற்களுமுடையவர்களும், வயிறு ஒட
ர்களும், தலையில் வஸ்திரமில்லாதவர்களும், கைகளைத் தூசு
ர்களும்மாகிய அவர்களைக்கண்டு பட்டணத்து ஜனங்கள் பரி
ம செய்தனர் இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டிருந்த அந்த
களின் சொல்லைக்கேட்டு அந்த மஹரிஷிகள் ஒருவரை ஒரு
ழைத்துப் பின்வருமாறு சொல்லலாயினர்
ஸத்யவாதியான பகவானாகிய கண்ணுவா சொன்ன
லை நாம செய்யாமற்போனோம் இந்த நகரப்பிரவேசம் செய
ராதென்பது அவருடைய கட்டளை தூஜனங்கள் மிகுதியா
நகரத்தில் நாம ஏன் பிரவேசிக்கவேண்டும்? பற்றுக்களை
த ரிஷிகளுக்கு நகரத்தில் என்ன காரியம்? ஆதலால், கங்கை

யும யமுனையும் சேருகிற இடமாகிய வனத்துக்குப்போக
என்று சொல்லி அந்த ரிஷிகூட்டங்கள் வந்தவழியே திரு
போயின

தோண்ணூற்றேழாவது அத்தியாயம்,
ஸ ம ப வ ப ர வ ம் (தொடர்ச்சி)

(வந்த சகுந்தலையைத் துஷ்யந்தன் நிராகரிப்பது)

அந்தச் சகுந்தலை ரிஷிகூட்டங்கள் திரும்பிப்போ
கண்டு கையினால் புத்திரனைப் பிடித்துக்கொண்டு தாய்தன்
விட்டுவிட்ட குழந்தைகள் எப்படி அழுமோ அப்படி
கொண்டிருந்தாள் அந்தப் பிராமணர்கள் மறைந்துபோ
துயரப்பட்டுக்கொண்டிருந்த சகுந்தலை தைரியத்தை அந்
புத்திரனையே துணையாக அழைத்துக்கொண்டு ராஜமா
தினால் மெல்லமெல்லச் சென்றாள் ராஜமாராகக்கமரச்ச் செ
அந்தக் குமாரன் முன் பராககாத தனிகா கருஹங்கனையும்
கருஹங்கனையும் தேவாலயங்கனையும் விசித்திரங்களான உ
ஸ்பைகளையும் விருப்பத்துடன் பார்த்து வியப்புற்றான்

24

நடையினால் அன்னத்தையும், குரலால் குயிலையும்,
தால் சந்திரனையும், ஒளியால் கஷ்யமியையும், புன்னகை
குருக்கத்தி மலரையும் ஒத்திருப்பவளும், மலாமகளே கை
திய தாமரைப் புஷ்பமாகிய அடையாளத்தை நீக்கிவா
போன்றவளும், தாமரை இதழ்போன்ற அசுறை கண்களையு
வளும், தாமரைப்பூவிலுள்ள காயும் உருக்கின தங்கமுமே
நிறமுள்ளவளுமாகிய அந்தச் சகுந்தலையைக்கண்டு எல்லா
களும், 'இவள் கைக்குள்ளடங்கும் இடையுள்ளவளும், உ
கூந்தலுள்ளவளும், நெருங்கிய ஸ்தனங்களுள்ளவளுமாக
கிறாள் இவளுடைய நிதம்பம் மிகவிசாலமாயிருக்கிறது தொ
யானை ததுதிகைக்கொப்பானவை கால்கள் உயரந்தும் உ
கால சிவந்தும் பூமியில் நன்றாகப் பதிந்துமிருக்கின்றன இ
பட்ட ரூபமுள்ள இவள் ஸ்வாகக்கலோகத்திலிருந்து வ
போலிருக்கிறாள்' என்று சொன்னார்கள் துஷ்யந்த ந
லுள்ள ஜனங்களைவரும் இவ்வாறுகவே நினைத்தனா. 'வ
லிமமம்போன்ற பாவையுடையவன், வலிமமம்போன்ற உ
டையவன், வலிமமம்போன்ற தோள்களையுடையவன், வ
போன்ற மார்பையுடையவன், வலிமமத்துக்கொப்பான பல

காண்டாள சமுதேரம் சிந்தித்து விசனமும் கோபமும்
ண்டு பாததாவை நோக்கி நியாயத்தைவிடாமல் மின்வருமாறு
ல்லத தொடங்கினாள் —

‘மஹாராஜாவே! நீர் அறிந்திருந்தும் ஸாதாரணமான
மனிதனைப்போல அறியேனென்று ஏன் இப்படி அஞ்சாமற்
கிறீர்? நீர் சொல்வது, சத்தியமென்பதும் பொய்யென்பதும்
மனத்தாகுகே தெரியும் நற்சாஷியான உமதுமனத்தை
அவமானம் செய்கிறீர் ஐயோ! எவ்வெருவன ஒரு
யாக இருக்கிறமனத்தினை அதற்கு மாறானவகையில்
பிக்கிறானோ தன்னைத்திருடிகொண்ட அநதத்திருடன
யாதபாபம் எனன் இருக்கிறது? ‘நான் ஒருவனையிருக
ன்’ என்று நீர் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறீர் உமது மனத்
தன் மறைத்திருக்கும் ஆதிபுருஷனாகிய கடவுளை நீர் அறிய
ல். எவன் பாபகாரியத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க
ான அவனருகில் நீர் பாபத்தைச் செய்கிறீர் எப்போதும்
பயை விட்டவர்களாகிய ஸதபுருஷர்களைவாக்கும் நன்மைக
ாரணமானதும் துன்பத்தைச் செய்யாமலிருப்பதும் தாம்
ன்றுதான் ஒருவன் பாபத்தைச்செய்து தன்னை யாரும்
பவிலையென்று நினைக்கிறான் தேவர்களும் அநதாயாமி
பரமாத்மாவும் அவனைப் பார்த்திருக்கின்றனர் சூரிய
சந்திரனும் வாயுவும் அகனியும் ஆகாயமும் பூமியும் ஜலமும்
மனஸும் யமனும் பகலும் இரவும் இரண்டு ஸந்திகளும் தாம்
தையும் மனிதனுடைய நடையை, அறிகின்றனர் செய்யுங்
ங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் தன் ஹிருதயத்திலுள்ள
தமா எவனுக்குத் திருபதியாகிறானோ அவனுடைய பாபத்
சூரியபுதரனாகிய யமன் விலக்கிவிடுகிறான் துராத்மா
ய எந்தமனிதனுக்குத் தன் ஆதமா திருபதியாகவில்லையோ
தப்பாபகாரியம் செய்கிற நிரப்பாக்கியனை யமன் பயமுறுத்து
ர் எவன் தானாக ஆதமாவை அவமதித்து மனத்தை வேறு
ரண்பிக்கிறானோ அவனுக்குத் தேவர்கள் நன்மைசெய்வதில்லை
னுக்குத் தன் ஆதமாவே உதவவில்லையே பதிவரதையாகிய
னைத் தானாக வந்தாளென்று இவ்வாறு அவமதிக்கவேண்ட
மரியாதைசூரிய பாரியையாகிய நான் ஸவயமாகவே
ருக்கையில் நீர் மரியாதை செய்யாமலிருக்கிறீர் எதற்காக
ரடோடியைப்போல ஸபையில் என்னை அனாதரவுசெய்கிறீர்?
இப்போது யாருமில்லாத இடத்தில் முறைபிடிவிலை
சொல்வது உமக்குச் செவியிற்படவிலையா? துஷ்யந்தரே!

வேணுகின்று எனனுடையசொல்லை நீர்செய்யாவிட்டால் தலை இப்போதே நூறுதுணுகளுக்களாக வெடித்துப்போம். ஷன தனமனைவியின் காப்பத்திற்புகுந்து அவளிடத்தில் மறுபடியும் ஜனிக்கிறான் அப்படி ஜனிப்பதனாலேதான் புர கள் தெரிந்தகவிகளும் ரிஷிகளும் அவளை ஜாயையென்று திருக்கின்றனர் சாஸ்திரோகத கருமங்களைச்செய்கிற னுகு எந்த ஸந்ததிஉண்டாகிறதோ அந்தஸந்ததி, அவனு முன்னிறத்துபோன பிதாமஹாகளை (தன்னாலும்) தன் சந்த லும் கரையேற்றுகின்றது புதரன் பிதாவை, 'புத்' எனனு கத்திலிருந்து காப்பாற்றுவதனால் புதரனென்று பெயருள்ள முன்னமே பிரமமதேவரில் கூறப்பட்டிருக்கிறான் புத்தி புண்ணியலோகங்களை ஒருவன் வசப்படுத்துகிறான் புத் டைய புத்திரனால் அழிவிலலாமையை அடைகிறான். அதன் பௌத்திரனுடைய புத்திரனால் இவன் முன்னோர்கள் ஆன கின்றனர் எவன் வீட்டுவேலைபில் தோரதவளோ அவன் யை, எவன் ஸந்ததியுள்ளவளோ அவன் பாரியை, எவன் வனை உயிராக நினைப்பவளோ அவன் பாரியை, எவன் கற்ப வளோ அவன் பாரியை, பாரியையென்பவன் புருஷனுடைய பாதியாவான் பாரியை மிகச்சிறந்த ¹ ஸகா, பாரியை பொருளினபமாகிய முன்னுபுருஷராததங்களுக்கும் கா பாரியையுள்ளவனே சுற்றங்களுள்ளவன், பாரியையுள்ளவா ² கிரியைகளுள்ளவர்கள், பாரியையுள்ளவர்களே கருஹஸ்த பாரியையுள்ளவர்களே ஸ்கமுள்ளவர்கள், பாரியையு ள்களே ஸம்பத்துள்ளவர்கள் இன்சொற சொல்லுகின்ற பா கள் ரகஸ்யகாலத்தில் கிண்கிதாதளாகவும், தாமகாரியங் ³ தந்தைகளாகவும், கஷ்டப்படுமபோது தாய்களாகவும் வழி குமபோதும் காடுகளிலேயும் ஆறுதலாகவும் இருக்கின்ற எவன் பாரியையுள்ளவனோ அவனே நம்பிக்கைகருரியவன் லால், பாரியை முக்கியமான் ஆதரவு ஜீவித்திருக்கும்பே இறந்துபோனபோதும் கஷ்டங்களில் ஸகாயமின்றி அகப பேர்தும் பதிவரதையான் பாரியை ஒருத்திமட்டுமே பாதத் விடாமல் அதுஸரிகிறான் முதலில் இறந்துபோன மனைவி கணவனுக்குப் பரலோகத்தில் காததிருக்கிறான் முன்ன கணவனைக் கற்புடையமனைவி பின்னேயும் அனுஸரிகிறான் ஜாவே! இந்த லோகத்திலும் பரலோகத்திலும் பா

1 துணை

2 யஜ்ஞாதிகாரியங்கள் செய்யத்தக்க

3 ஸ்விதம்சொல்லுகிறவர்கள்

கணவன் அடைகிறான் இந்த லோகத்தில் பாரியை தேசத்தாளாபதற்குரியவள், ஸ்வாககலோகம் செல்லுகிறவனுக்குக் காரதம் போன்றவள் இந்தககாரணத்தினாலேதான் பாணிகாம சாஸ்திரத்தில் விதிகப்படுத்திடுக்கிறது தானே தன்னிததுபுத்திரானுகிறுன்னென்று தெரிந்தவா சொல்லுகின்ற ஆதலால் கணவன் புத்திரானுக்குத் தாயாகிய தன் பாரியை தாயைப்போல பார்த்துக்கேண்டோம் எல்லாருக்கும் புத்திரபவன் தன்னுடைய ஆத்மாவேதான் என்று சொல்லுகின்ற நடைபுறம் உருவமும் செய்கையும் சுழிகளும் லக்ஷணங் பிதாக்களிடம் எவ்வாறுகூட காணப்படுகின்றனவோ அபுத்திராக்களிடமும் இருக்கின்றன புத்திராக்களுக்குப் பிதாசம்பந்தத்தினாலேதான் நல்லவையும் கெட்டவையுமானவர்களும் குணங்களுக்கும் செய்கைகளும் உண்டாகின்றன எனவன் தன் பாரியையினிடத்தில் உண்டாக்கப்பட்ட தனனைத் தன் முகத்தைக் கண்ணாடியிற் பார்ப்பதுபோலது, புண்ணியஞ் செய்தவன் ஸ்வாககலோகம் சென்று ஆநந்தபதுபோல ஆநந்தமடைகிறான் பதிவரதைகளைப்போல நாரிகளின் ஸ்திரீகள் அன்னிய்புருஷனுடைய கரப்பத்தைக் கொளவதினால் தங்கள் பரிதாபங்களின் குலங்களையும்புதிதாரங்களும் கொடியநரகம் புகுகின்றனர் தம் பாரியையிடம் நினைத்தபடி பரபுருஷர்களால் உண்டாக்கப்பட்ட புத்திராதமதுபுத்திராக்களென்று ஜனங்கள் நினைக்கின்றனர் அவாபுத்திராக்களாயிருந்தும் சத்தருக்களேயர்வா அவர்கள் தம் செய்வார்கள், சொன்னதைச் செய்வா, மாறாகச்செய்பிதாவும் அவர்களை வெறுப்பான ராஜாவே! தனக்குப் பவன் விஷயத்தில் அவ்வாறில்லை புத்திரன் தனனை உத்சயத் பிதாவைப் பகைக்கமாட்டான் அவ்வாறே உத்பத்திபிதாவும் புத்திரனைப் பகைக்கமாட்டான் ஆதலால், புத்திரனாக இருப்பவன் மனத்துயரங்களாலும் மிகுதி கோயங்களாலும் வருந்திக்கொண்டிருக்கும் ஜனங்கள், கோலத்தில் தாபமடைந்தவா தண்ணீரில் ஆறுவதுபோல, மனைவிகளிடம் ஆறுகின்றனர் தூரதேசம்போய் இளைப்பவர்களாய் அழுகக்கூடிய வஸ்துக்களோடு கூடியவர்களும் தங்கள் மனைவிகளைக்கண்டு, தரித்திரர்கள் தனலாபத்து மகிழ்வதுபோல, மகிழ்கின்றனர் அறிவுள்ளவன் தன்மும் சநதோஷமும் தாமமும் தன் பாரியைகளிடமிருப்பதை நனது அவர்கள் தனக்குப் பிரியமில்லாத சொற்கொண்டாலும்

அவர்களுக்குப் பிரியமில்லாத சொல்லைச் சொல்லலாகாது தன்னில பாதிபென்பது வேதவாக்மியம் அவன் இவனு தனதையும் ஸந்ததிகளையும் தேகததையும் உலகவாழ்க்கையும் தாமததையும் ஸவாக்மததையும் ரிஷிகளையும் பிதிராகக் காப்பாற்றுகிறான் பரிசுத்தமான ஸ்திரீகள் தாம் உதபத கும நிலமர்க இருக்கின்றனர், எப்போதும் விடாதவர்கள் ரீகளினரிசு சந்ததியை உண்டுபண்ணுவதற்கு ரிஷிகளால் எப்படி முடியும் தேவர்களுக்கும் தீவர்களை உதபததிடுவதற்கு ஸாமாததியேமேது? உலகங்களில் எல்லாம்நிறதவனு ஸருஷ்டிசெய்வது ஸ்திரீகளிடம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. சன் ஸ்திரீகளிடத்திலும்கூட ரிஷிகளுக்குப் பிறந்ததிலா ரிஷி இருந்திருக்கின்றனர் புதலவன்புரண்டு திரையிலுள்ளமண பில படிநதபடி தந்தையின் அங்கத்தைத் தழுவிக்கொள்வா அதைக்காட்டிலும் சிறந்தது என்ன இருக்கிறது? அப்படிப் பிதாவாகிய நீர், விருப்பத்துடன் கிட்டவந்து கடைககண பாக்கின்ற இந்தமானியான புத்திரனை எத்தற்காக அனாதை கிறீர்? எழும்புகளும் தங்கள் முட்டைகளை எடுத்ததுகெட்டு போகின்றன, விட்டுவிடுவதில்லை நீர்மட்டும் இவ்விதமாக புத்திரனை எல்லாவகையிலும் ஆதரிக்காமலிருப்பது ஏன்? என தில பிறந்த உமது புத்திரனை நீர் எப்படி எடுக்காமலிருக்க காககைகளும் குயில்களின் முட்டைகளைத் தம்முட்டைகெட்டு நினைத்து வளர்க்கின்றன எல்லாம் தெரிந்த நீர் இப்படிப் புத்திரனை ஏன் மதிக்காமலிருக்கிறீர் பெரிதாய்மையிலுண்ட சந்தனம் மிக்ககுளிராசசியென்று சொல்லுகின்றனரே! அந்த தனததைக்காட்டிலும் தனகுழந்தையைத் தழுவுவது மேற்பதாசும் தன்பிள்ளை குழந்தைப்பருவத்தில் கட்டிக்கொடுப்போது அவனைத் தொடுவது எவ்வாறு இனிமையர்க இருக்க அவ்வாறு நல்லவஸ்திரங்களைப்படுவதும் ஸ்திரீகளைத் தழுவ ஜலத்தில் ஸநானஞ்செய்வதும் ஸ்கமாக்கவிரா புத்திரனைத் தொடுவதைப் பாக்கிலும் அதிக இனிய ஸபாசம் உலக இல்லை பாவைக்கிளியவனாகிய இந்தப் புத்திரன் உபகட்டிக்கொண்டு தொடடும் மனிதர்களுள் பிராய சிறந்தவன் நாலுகால்களுள்ளவற்றுள் கோ சிறந்தது கத தக்கவர்களுள் ஆசாரியர் சிறந்தவர் தொடு இனியவற்றுள் புத்திரன் சிறந்தவன் வீரரே! ராஜபரேஷ மூனாவருஷம் நிறைந்தபின் இந்த வீரனாகிய குமாரன் துக்கததைப் போகருவதற்காக என்னிடத்திற் பிறந்த

இப்போது நான் கட்டளையிட்டதன்மேல் நீர் ப்பதை எதிர்பார்க்கிறேன் — 'பூருவமசததுக குமாரனாகிய' நூறு அசுவமேதங்கள் செய்யப்போகிறேன், அளவற்ற ணைகளுள்ள ராஜஸூயம்முதலான வேறுயாகங்களையும் செய் பாகிறேன்'—என்று முன்னே என்னுடைய பிரஸவகாலத்தில் வாணி எனக்குச்சொல்லிற்று ஆ! ஆ! வேறு ஊருக்குப் மணிதார்களும் திருமபிவந்து புத்திரர்களை அன்புடன் தம் மடியிலவைத்து உச்சிமோகத்து ஆனந்திக்கிறார்களல்லவா? ணைகள் புத்திரர்களுடைய ஜாதகாமதத்தில் வேதங்களி் மந்திரங்கோவையைப் பின்வருமாறு படிக்கின்றனர். தம் அது நன்றாகத் தெரிந்ததுதான் அவையாவன — ஒவ்வொரு அங்கத்திலிருந்தும் நீ ஜனித்திருக்கிறாய் என யத்திலிருந்தும் அதிகமாக உண்டாயிருக்கிறாய் புத்ர ற்பெயருள்ள நானாகவே நீ இருக்கிறாய் அந்த நீ நூறு காலம் ஜீவித்திருக்கக்கடவாய் என்னுடைய உயிர உன இருப்பது என்னுடைய ஸந்ததி உனனால் குன்றாமல் கவேணமும் ஆதலால், எனது புத்திரனே! அப்படிப்பட்ட றுவருஷ்காலம் ஸுகமாக ஜீவித்திருக்கக்கடவாய்' எனனும் மந்திரங்களினால் தந்தைகள் புத்திரர்களை உச்சியில் மோக னா முதலில் ஒருவனாக இருந்து பிறகு இரண்டாக ஆயிருக் பன்று உலகச்சொல் இருக்கிறது இவன் உமமுடைய அவ களிலிருந்து பிறந்தவன் புருஷ்ணிடமிருந்து வந்த மறநெரு ன தெளிவான தடீர்த்தில் உமது இரண்டாவது உரு பாப்பதுபோல் உமது புத்திரனைப்பாரும் தெளிவான தத்தில் சந்திரனைப் பாப்பதுபோல் உமமை என்னிடம் ம ஆகவனீயுமஎன்னும் அக்னி காரஹபதயமென்னும் அக்னி ருது எப்படி எடுக்கப்படுகின்றதோ அப்படியே இவன் உம் ருந்து எடுக்கப்பட்டவன் நீ ஒருவராக இருந்து இப்போது ராகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறீர் ராஜாவே! வேட்டையாடிக ண்டிருந்த நீர் ஒரு மானினால் இழக்கப்பட்டபோது என பிதா ஆபரமத்தில் கன்னிகையாக இருந்த என்னை அடைந் ஊாவசி, பூாவசித்தி, ஸஹஜனயை, மேனகை, விபு கருதாசி இவவறுவாதாம் அபஸரஸுகளுள்ளே கவர்கள் அவர்களில், பிரமமாவினிடமிருந்து பிறந்த த அபஸரஸான மேனகை யென்பவள் ஸவாககத்தி து பூமிக்குவந்து விசுவாமித்திரருக்கு என்னைப் பெற ஐசுவாயமுள்ளவரும் தாமதத்தைக் கடைப்பிடித்தவரும்

இரண்டாவது அகனியைப் போன்றவரும் பிரம்மாவின் புத்தி விசுவாமிதரருக்குக் கூடஸதருமாகிய குசரென்னும் ராஜரிஷி வர இருந்தாரா. பலவாணம் தாமம் செய்பவருமாகிய குசரென்பவா குசருடைய புதரா ராஜாவே! குசரபருடைய பகாதி காதியினபுதரா விசுவாமிதரா எனபிதா இப்படிப் பவா, எனனுடைய தாயாராகிய மேன்கை சிறந்தவள மேன்கையென்னும் அபஸரண இமயமலையின் சரிவில் என் பெற்றாளா அந்தத் துஷ்டை ஊரார் பிள்ளையைப் பேரலவே என் யெற்றிடுவாவிட்டுச் சென்றாள் அந்தப் புண்ணியமுள்ள பசு என பாககியத்தினால் வந்து சேர்ந்து சிறகுதனினால் என் காததன். அதனால் நான் சஞ்ஞதலை யென்று பெயர் பெற்றேன் அதன் பின், மஹாத்மாவாகிய கண்ணுவமஹரிஷியிற்ற பாபட்டேன் அகநிஹோதரம் செய்வதற்கு ஜலத்திற்காகப் பெ அம்மஹரிஷியைப் பக்ஷிகள்கண்டு தயாவானாகிய அவருக்கு என் அடைக்கலம் வைக்கப்பட்ட ஸோததைப்போலக் கொடுத்த கண்ணுவ மஹரிஷி என்னைப்பார்த்து, 'திரேதாக்கினிகள் சர ஷப்படுகின்றன' என்று எனமீது அன்புவைத்து அரணியைப் பெ என்னை யெடுத்தாக்கொண்டு தமது ஆசாரம் செய்நரா ராஜ அந்த மஹரிஷி தாமாகவே கிருபை செய்து சிறந்த பெண்ணை என்னைத் தம் பெண்ணைப் போல நடத்தினா ராஜாவே! நான் வாமிதரா பெண், கண்ணுவ மஹரிஷியினால் வளர்க்கப்பட்ட ராஜாவே! யௌவனப் பருவத்திலிருக்கும்போது ஜனமின் ஆசாரமத்தில் பாணசாலையில் கன்னிகையாயிருந்த என்னை கண்டா யாருமில்லாத ஆசாரமத்தில் பிதா இல்லாமல் தெ தினால் புத்தி கொடுக்கப்பட்ட என்னை ரஹஸ்யத்தில் உணர் பிரியமுமான பேச்சுக்களினால் நீர் ஸந்ததிக்காகக் கேட்டுக் கொ டா. அறம், பொருள், இன்பம் மூன்றையும் வேண்டி நீர் மத்தில் வாஸம் செய்தீர் கார்தாவமென்னும் சாஸ்திரே விவாஹத்தினால் என்னைப் பாணிகரஹணம் செய்தீர் அந்த என்னு குலத்தையும் ஒழுகத்தையும் பெர்யயாமையையும் மத்தையும் முன்னிடம்கொண்டு உமமை இப்போது சரணம் திருக்கிறேன் ஆதலால், 'ஆகட்டும' என்று பிரதிஜ்ஞைஞ் அந்தச் சொல்லைப் பொய்யாகுவது உமக்குத் தகாது நா தராகிய நீர் உமது தாமத்தைப் பின்னேதள்ளி, உமக் கணவராக உடையவனும் பிழையில்லாதவனுமாகிய நான் ருக்க என்னை விடத்தகாது ராஜாவே! நான் முன் ஜ தில் என்ன பூபகாமஞ் செய்தேனோ, ஏனெனில், குழந்

தில் பெற்றோரால் விடப்பட்டேன, இப்போது உமமால். பட்டேன விடப்பட்ட நான் ஆஸ்ரமத்தகரூப போகவே வன் உமது புத்திரனாகிய இந்தக் குழந்தையைமட்டும நீர் விடாதீர்' என்றான்

இப்படிச் சொல்லக்கேட்ட துஷ்யந்தன், 'சகருதலையே! ரிடத்தில் புத்திரன் பிறந்ததைப்பற்றி எனக்குத் தெரிய பெண்கள் சொல்லவா உன்சொல்லை எவன் நம்ப முக்கியமாக என்னிடத்தில் இந்த நம்பத்தகாத சொல்லைச் சொல்கிற நீ வெட்கப்பட்டவிலலை கெட்ட ரிஷிப்பெண்ணே! லலாம் தவத்தில் தீவரமுள்ள விசுவாமிதரமஹரிஷி என்கே! மேனகை பெண்ணும் அபஸ்ரஸ் என்கே! இப்படிக்கதையில் ரிஷிவேஷம் கொண்ட நீ என்கே! இந்த உன்னுடைய புத்திரன் சிறுவனாக இருந்தும் பெரியுத்தேகமுள்ளவனாகவும் மிகுந்த ளளவனாகவும் மிருககிருண எப்படி மரத்தினடிபோல கொஞ்சத்தில் கிளம்பிவிட்டான் உனதுபிறப்பு வெகுதாமதமானது என வியபிசாரியென்று நினைக்கிறேன் மேனகைக்கு இஷ்டம் காமமவைத்த சினேகத்தினால் பிறந்தவளாக அல்லவோ கிருய? ரிஷிகன்னிகையே! நீ சொல்வது ஒன்றும் எனக்குத் ததாயிலலை உலகத்தில் பெண்களனைவரும் கொடியவர்கள், தை முக்கியமாகக் கொண்டவர்கள் எல்லாப் பெண்களும் ாருக்குட்படுகிறவர்கள் எல்லாரும் கோபத்தை மேற னடவர்கள் பெண்களெல்லாரும் பொய்சொல்லுகிறவர்கள் னுவரைப்பற்றி நீ பேசத்தகாது உன் தாயராகிய மேனகை யற்றவள், வியபிசாரி, அவள் உன்னை இமயமலைச் சரிவில் மாலியத்தைப்போல எறிந்து விட்டாளல்லவா? அந்த க்ஷத்திராதியில் பிறந்த உன் பிதாவாகிய விசுவாமிதரரும் தயையில் வா பிராமமணராக ஆவதற்கு ஆசைகொண்டவா, காமத் டப்பட்டவா, தேவஸ்திரீ விசுவாமிதரருக்குத் தன் இஷ்டப்படி பற்றாளென்று சொல்லுகிருய வியபிசாரியே ஆ! ஆ! உன் டய பிறப்பே ஜனங்களால் இகழப்பட்டதென்று நான் நினைக் ன மேனகை அபஸ்ரஸ்களுள் சிறந்தவன் உன்பிதாவோ ிஷி அவரிருவருக்கும் பெண்ணாகிய நீ ஏன் வியபிசாரியைப் ப் பேசுகின்றாய்? உன்ஜாதியும் இழிவானது நல்ல குலத்திற தவளென்று நீ சொல்லிக்கொள்ளுகிருய பெற்று விடப்பட்ட ிலைப்போல பிறரால் வளக்கப்பட்டிருக்கிருய. பாபங்கள்

1. தேவதைகளேப் பூஜித்துக் கழித்த பொருள்

னால கெட்டபுத்தி வளாககப்படுவதுபோல நீ வளாககப்பட்டு கண்ணுவா உனக்கு வளாததகப்பனரா? ரிஷிப்பெண்ணே பிதற்றுகிற இந்தச்சொல நம்பத்தகாது அதை ராஜாவின் பிதற சொல்லுகிறாய் விரும்பின் இடத்திற்குச் செல்லலாம் பெண்ணே! பொன், ரதனம், முத்தம், ஆடை, ஆபரணங்கள் நில் எதை நீ அனுபவிக்க விரும்புகிறாயோ அதைவாங்கிக் கொள்ள உன்னைப்பாராகக் விரும்பவில்லை இதைவிட்டு உன் இடம் படி போகலாம்' என்றான்.

தோண்ணிறஞென்பதாவது அத்தியாயம்

ஸ ம ப வ ப ர வ ம் (கோடீரீசீ)

(துஷ்யந்தனைக் கோபித்துச் சதந்தலை புக்கீரனுடன் தீரும்பு) சகுந்தலை சொல்லுகிறாள் — 'ராஜாவே! பிறருடைய துன்பங்கள் 1 கடுகளவாயிருப்பினும் அவற்றை நீ பார்க்கிறீர் உடையவை 2 விலவப்பழுவளவாயிருப்பினும் அவற்றைப்பாரா பாரக்காமலிருக்கிறீர் மேனகை தேவர்களிலேயே இருப்பதேவரும் மேனகையை அனுஸரிப்பவா துஷ்யந்தராஜாவே! பிறப்பைப்பார்க்கிலும் என பிறப்புத்தான் மேலானது ராஜா நீ பூமியில் சஞ்சரிக் கிறீர் நான் வானத்தில் சஞ்சரிக் கிடுமஹா மேருவுக்கும் கடுகுகுமிருப்பதுபோல நம்மிருவரு வித்தியாசம் இருக்கிறது, பாரும் ராஜாவே! நான் தேவேந்திரகுபேரன், யமன், வருணன் இவர்களின் இருப்பிடங்களைச் செல்வேன் என பிரபாவத்தைப் பாரும் மஹாராஜா முன்னா உமது கூடஸ்தரான ஆயு எனனும் ராஜா, ஊராவதிலும் அபஸரஸினிடத்தில் உண்டாக்கப்பட்ட புத்திரா உமகரிஷிகளும் வீரர்களான கூத்ததிரியர்களும் அபஸரஸுகளும் உண்டாக்கப்பட்டவர்கள், ரிஷிகளுக்குத் தாயைப்பற்றிய மீயில்லை ராஜாவே! நான் சொல்லப் போகிற ஜனவாக்கியம் உண்மையாகவே இருக்கிறது உமக்கு அதை உதாரணம் வைத்தற்காகச் சொல்லப்போகிறேன் துவேஷத்தாலன்று, அகேட்டு நீ மன்னிக்கக்கடவீர் குருபியாயுள்ளவன் கண்ணுதன் முகத்தைப் பாரக்காதவரையில் தன்னை மறறவரை மிகுந்த அழகுள்ளவனாக நினைக்கிறான் எப்போது மான தன் ரூபத்தை அவனை கண்ணுடியிற பாரக்கிறானே

1 கடுகு துழையுமளவு

2 விலவப்பழம் துழையுமளவு

து வெடகமுற்றுத் தனக்கும்¹ பிறருக்குமுள்ள வேற்று
ய அறிந்துகொள்வான மிகக் அழகு பொருந்திவன
யும் இகழ்வதில்லை மிகுதியாகக் கெட்டசொற்களைச் சொல்
இவவுலகத்தில்² விதாஷ்களுகிறுன மதம்பிடித்த யானை
தலைகளமீது புழுதிகளைப் போட்டுக்கொள்வதனால் எப்படி
கின்றனவோ அப்படியே துஷ்டபுத்தியுள்ளவன்³ அன்னி
ளத் தூஷித்துச் சந்தோஷமடைகிறுன உண்மையையும்
ததையும் விட்டுத் தவறின மனிதனைக் கண்டால் சீறியபாம
கண்டதுபோல மிகுந்த நாஸ்திகனுன மனிதனும் அஞ்சு
ஆஸ்திகனைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமா? தான் தன்
பொன்ற புத்திரனை உத்பத்திசெய்து அவனையே நிர்திககிற
ருக்குக் கேட்கத்தக்க தேவர்களே அழித்ததுவிடுகின்றனா அந்
தத்தில் இவனைக்⁴ கலி ஆகரமிகிறது பிறருக்கு நன்மை
பாதவனிடத்தும் பொய்யனிடத்தும் சுததமில்லாதவனிடத்
நாஸ்திகனிடத்தும் துராசாரனிடத்தும் ஆசாரம் தப்பின
ததும் உடனே கலி வருகின்றது, தாம்ஞ்செய்யவரிடம்
பருவதில்லை மூடன, பேசுகிற மனிதர்களுடைய நல்லவை
கெட்டவையுமான சொற்களைக் கேட்டபிறகு விஷ்டையைப்
எடுப்பதுபோல கெட்டசொல்லை மாததிரம் எடுத்துக்
கொள்கிறுன அறிவுள்ளவனெவ்வின, பேசுகிற மனிதா
நல்லவையும் கெட்டவையுமான சொற்களைக் கேட்டபிறகு
நம் ஜலத்திற்குநதபாலை எடுப்பதுபோல குணமுள்ள
லைமாததிரம் எடுத்துக்கொள்கிறுன தெளிவிலலாத புத்தி
வன தான் கெட்ட எண்ணமுள்ளவனாயிருப்பதை யறிந்து
ததும் தன் குணங்களுக்கொப்பான குணங்களையே கிர
கிறுன அதமாதன் தன்களால் தாங்கமுடியாத பிறாபுக்
கனும் தீயினால் சுடப்பட்டு அவர்களின் வழியை அனுசரிக்க
ாமல் அவர்களமீது துஷணங்களை மிகுதியாகச் செய்கின்ற
யோக்கியன் பிறரைத் தூஷிப்பதனால் எப்படி வருத்தப்
படுகிறுன அப்படியே அயோக்கியன் அபலாரைத் தூஷிப்பத்
துணந்தமடைகிறுன மூர்க்காருள் பிறரை நிர்திப்பதிலேயே
யமாகக் கவனமுள்ளவர்களா யிருக்கின்றனா ஸாதுக்கள்
நிர்தியாமலிருப்பதில் முக்கியமாகக் கவனமுள்ளவர்களாக

இவ்ரு வேறுபாடும் கொள்ளப்பட்டது

இவ்ரு வேறுபாடும் கொள்ளப்பட்டது

பிறரைத் தூஷிப்பது தனக்கே பரபமாதவின அது தன்மேல்
யைப் போட்டுக்கொள்வது போலானது⁴ பாபம்

இருக்கின்றனா ஸதபுருஷன் பெரியோர்களை வந்தனனெ
எவ்வாறு திருபதியை அடைகிறானோ அவ்வாறே மூலக்கன்
சியாகளைத் தூஷித்தது திருபதியடைகிறான் மூலக்கா பிற
றங்களை யே கவனித்துக்கொண்டு தங்கள் குற்றங்களை அறிய
சுகமாக ஜீவிக்கின்றனா அதனாலேதான் தாங்கள் பிறா
பதற்குரியவாகளாயிருக்கப் பிறரை அவ்வகையாகச் செ
கின்றனா தாங்கள் தூஷனாகளாயிருப்பவா யோக்கிய
தூசசனனென்று சொல்லுவாராயின லோகத்தில் இதற்கு
பட்ட பரிஹாஸம் வேறொன்றுமில்லை ஜன்மங்களுக்குக் கொ
யான மனவருத்தமுண்டாகருவதில் ஒருவன் துயரமடை
திண்ணம் 1 பிதிரைகள் புத்திரனைக் குலத்தின் ஸந்தி
திக்கு ஆதாரமென்று சொல்லுகின்றனா ஆதலால், எ
2 தாமதங்களுக்கும் மேற்பட்டவ்னாகிய புத்திரனை எவனும்
விடுதல் தகாது தன் தாமதத்தினிக்குப் பிறந்தவர்களையும்
னிலலாமல் அகப்பட்டவர்களையும் 3 ஸவீகாரம் செய்யப்பட
களையும் அபிமானித்து வளரக்கப்பட்டவர்களையும் கிரயத்
வாங்கப்பட்டவர்களையும் விவாகமில்லாத கன்னிகைகளிடம்
தவர்களையும் புத்திரர்களென்று மனது சொல்லியிருக்கிறா
அறுவரும் தாயபாகம் பெறத்தக்க பருதுக்கள் மற்ற அ
தாயபாகம் பெறத்தகாத பருதுக்கள் மனிதர்களுக்குத்
மத்தையும் கீர்த்தியையும் உண்டுபண்ணுகிறவர்களும்
மகிழ்ச்சியை விருத்தி செய்கிறவர்களும் புண்ணியக் க
களுமான புத்திரர்கள் பிறந்து பிதிரைகளை நரகத்திலிருந்து
பாற்றுகின்றனா ராஜஸுரேஷ்டரே! ஆதலால், நீர் உ
புத்திரனை விடத்தகாது அரசரே! ஆதலால் புத்திரனை
சத்தியத்தையும் காப்பாற்றும் இவ்விண்ணடையுமே காப
றும், பொய் சொல்லவேண்டாம் ராஜாவே! உமமு
4 ஆதமாவையும் ஸத்தியத்தையும் 5 தாமதத்தையும் காப்பா
கடவீர் ராஜஸிம்மமே! நீர் கபடத்தை வஹிக்கத்தக்க
6 ஒரு குளம் நூறுகிணறுகளைப் பாராகிலும் சிறந்தது ஒரு ய
நூறுகுளங்களைப் பாராகிலும் சிறந்தது ஒரு புத்திரன்

1 கூடஸதாகன்

2 நரகத்திலிருந்து காப்பாற்றுவதினால் புத்திரனைத் தரும்மென

3 'தன்னால் உபநயனம் முதலான ஸமஸ்காரம் செய்யப்பட்ட
யும்' என்பது பழைய உரை

4 புத்திரனையும்

5 தான் கலியாணஞ் செய்த மனைவியை விடாமலிருப்பது த

6 கிணறுகடடுவது குளம் வெடடுவது யாக்குசெய்வது எ
சொல்வது புத்திரோதபத்தி ஆகிய தாமதங்களின் சிறப்பைச்சொன

களிலும் சிறந்தவன் ஸதயமானது நூறு புத்திரர்களைவிடச்
து ஆயிரம் அஸாவமேதகங்களையும் ஒரு ஸத்தியத்தையும் தரா
வததாலாயிரம் அஸாவமேதகளைப் பராக்கிலும் ஒரு ஸத்திய
தந்திருக்கும் ராஜேந்திரரே! எல்லா வேதங்களையும் ஒதுவ
ரல்லாப் புண்ணிய தீர்த்தங்களிலும் ஸநானஞ்செய்வதும்
சத்தின பதினாறில் ஒநீர்பாகத்திற்கு ஈடாகா ஸதயத்தனுகொப்
பதாமில்லை ஸதயத்தனுகு மேற்பட்டதொன்றுமில்லை
பத்திற்கு மேற்பட்ட கொடிய பாபம் இவ்வுலகத்திலில்லை
வே! ஸதயம் உயர்ந்ததாம் வாக்ருத்தத்தம் ஸதயத்தனுக
மறப்பட்டது ராஜாவே! வாக்ருத்தத்தத்தை விட்டுவிடா
மமுடைய சிநேகம் 1 ஸதயமாக இருக்கட்டும் அரசரே! எந
பியானவன் ஒரு காரியத்தைச் செய்கிறது அதை மறந்துபோகிற
புலன் பொய்யனாவதனால் அந்த மறப்பதைப்போன்ற பாபம்
ம இவ்வுலகத்தில் இல்லை சத்தியத்தைப்பற்றியும் அஸத்
தப்பற்றியும் உமது உள்ளமே அறிந்திருக்கிறது ஆதலால்
தினால் உமது நன்மையைப்பற்றிய ஆலோசனையை நீர் செய
வீர் எவன் சத்தனுவையும் மிதரையும் காமகரோதங்களி
தவேஷத்தினாலும் மோசம் செய்யாமலிருக்கிறானோ அவன்
ம உத்தம புருஷன் நீர் என்னிடத்தில் சோந்தது பொய
நதாலும் நான் செல்லுவதை நீர் நம்பாமலிருந்தாலும் நான்
மத்திற்கே போக விரும்புகிறேன் உமமைப்போன்றவனிடத்
னேகமில்லை இவன் உமது புதரன் எனப்பதைப்பற்றி ஸம்
நதால் நீரே புத்தியினாலாராய்ந்து நிச்சயம் செய்யலாம்
டைய நடையும் குரலும் ஞாபகசகதியும் பொய்யாமையும்
மும் கலவியும் பராக்ரிமமும் அஞ்சாத ஸவபாவமும் அபிப்
மும் சுழிகளும் மயிர் வரிசைகளும் எவனுடைய நடை முத்
ற்றிற்கு ஒப்பாக இருக்கின்றனவோ அவன் அவனுடைய
னென்பதில் ஐயமில்லை ராஜாவே! உமக்கும் இவனுக்கு
திற ஒப்புமையினால் இவன் உமமுடைய தேகத்திலிருந்து
பபட்ட பிரதிபிம்பமாக இருக்கிறான் ராஜாவே! 'பிதாவே!
தழக்கிற குழந்தையை வீணாக விடாதேயும் 2 கழுதைப்
லாமலும் என பிள்ளை பாலகுடிப்பன் மேலும், வேந்தரே!
மேருவைக் கீரீடமாகத் தரித்த இந்த நாலு கடல்களும்
புலனியை என புதரன் நீர் இல்லாமலே ஆளப்போ
'சகுந்தலேயே! உன் பிள்ளை சக்கரவர்த்தியர்க்ப் போ

ஸபலமாக,

ராஜ்யஸூகம், கழுதைப்பால், யோகஸூகம் பசுவின்பால்

கிறான்' என்று தேவேந்திரனே சொல்லியிருக்கிறான் அது
காது தேவதூதர்கள் முதலான அநேகரை நான் சாக்
இருக்கச் சொல்லியிருக்கிறேன் அவர்கள் நிஜம் அல்லது
யெனப்பதைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லை அதிஷ்டம்
நான் சாக்கிகளிலலாமல் வந்தவழியே செல்லை போகி
என்கிற இவ்வளவு சொல்லைச் சொல்லி, சஞ்ரதலை பு
டாள் கோபத்தினால் உண்டான அகநி புதைப்புடன் அவ
யில் காணப்பட்டது பிறகு தன்னுள் உண்டான கோபமெ
தியைத் தன் அங்கங்களிலேயே அடக்கிக்கொண்டு அழகான
முள்ள சஞ்ரதலை புத்திரனுடன் வந்ததிறகே புறப்பட்டான்

நூறுவது அத்தியாயம்

ஸ ம ப வ பா வ ம். (தோடீச்சி)

(அசிரீ வாக்குச் சொன்னதன்மேல் ராஜா சதந்தலையை அந்
தரித்துப் பாதனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வது.)

பிறகு, ரிதவிகளுக்களாலும் புரோகிதர்களாலும் ஆச
ளாலும் மந்திரிகளாலும் சூழப்பட்ட துஷ்யநதனை நோக்கி
யத்தில ஓர் அசிரீ வாணி சொன்னதாவது — 'தாய் தே
போன்றவன், புதரன் பிதாவைச் சேர்ந்தவன் எவன்
குப பிறந்தானோ அவன் அவனேதான், இந்தத் துஷ்யநதன்
எடுத்தாக்கொள் சஞ்ரதலை ஸத்தியமாகவே சொல்லுகிறான்
வோர் அங்கத்திலிருந்தும் ஒவ்வோர் அங்கத்தைப்பெற்றுப்
வினிடத்திலிருந்து நேரே புதரன் உண்டாகிறான் பூருவம்
னே! ஆதலால் உன்னுடைய ஆதமாவே (சரீரமே) புத்திரன்
பெயரோடிருக்கிறது தான் காப்பாதானம் செய்து
தானே பிறந்தவனாகிய இந்தப் புதரனை நீ காப்பாற்றிப் பதி
யான சஞ்ரதலையை நீ பூஜிக்கவேண்டும், அவமதிக்கல்
பெண்கள் ஒப்பில்லாத பரிசுத்த வஸ்து துஷ்யநதனே
தாம் சாஸ்திரத்தை அனுசரித்தது ஏனெனில் ஒவ்வொரு
திலும் ருதுகாலம் இவர்களுடைய பாபங்களைப்போக்கிவிடு
என்பது அவ்வாறு சொன்னபின் நாலுபக்கத்திலுமுள்ள
களெல்லோரும் துஷ்யநதனைப் பார்த்து, 'இந்தப் புத்திரன்
சரீரத்திலிருந்து காப்பாதானம் செய்யப்பட்டவன் சஞ்ரத
நிராகரிககாதே ராஜாவே! புத்திரன் தனக்கு வித்துப்போட
நரகத்திலிருந்து தூக்கிவிடுகிறான். நீ இந்தப் புத்திரனுக்கு

னம் செய்தவன் சகுந்தலை ஸத்யமாகச் சொல்லுகிறான். எனே மனைவியின் காப்பததில் பிரவேசிக்கிறான் அவனே ரிடம் மறுபடியும் ஜனிக்கிறான் இவ்வாறு இவர்கள் ஒருவாக நவா காரணமாக இருக்கின்றனர் சகுந்தலையை நிராகரிக்க தன் சரீரத்தை இரண்டாகச் செய்து பிரிக்கப்பட்ட புத்ததான் மனைவி பெறுகிறான் துஷ்யந்தராஜாவே! ஆதலால் கலையின் புத்திரனை எடுத்துக்கொள்ள இது சிறந்த ஐஸ்வரி விடத்தகாதது உன் உயிரானபுத்திரனைக் காப்பாற்றும் பரதனே! மஹாத்மாவும் பூருவம்சத்தவனுமாகிய சகுந்தலை புத்திரனை எடுத்துக்கொள்ள இவனை நீயாகவும் எங்கள் மலுக்காகவும் தாங்கிக்கொள்ளவேண்டியிருப்பதனால் இந்த புத்திரனுக்குப் பரதனென்று பெயர் இருக்கட்டும் பரதனால் அனபுகழ் பாரதி என்னப்படும. இவனால் இந்தக் குலத்திற்கு பாரதமென்ற பெயாவரும் இவனுக்குப் பிரதினவரும் முநவரும் பாரதர்களே யாவா? என்று சொன்னார்கள் இவ பதிவரதை யென்றுசொல்லித் தேவர்களும் தவத்தையே வாக உடைய ரிஷிகளும் சந்தோஷத்துடன் பூமாரி பெய்த துஷ்யந்தன் அந்தத் தேவர்களுடைய சொல்லைக்கேட்டு மாஸனத்திலிருந்தெழுந்த தேவர்களுக்கு நமஸ்காரம்செய்து சந்தோஷத்துடன் புரோகிதர்களையும் மந்திரிகளையும் நோக்கி, நளம் இந்தத் தேவதூதன் சொல்லைக்கேளுங்கள் தேவா , மஹரிஷிகளும் சொல்லுவதையும் கேளுங்கள் நானும் கள் சொன்னபடி இவனை எனக்குப்பிறந்த புத்திரனென்றே கிறேன் இவளுடைய பேச்சினால்மட்டும் நான் இவனை எனது ரணக்க கிரஹிப்பேனாயின் ஜனங்களுக்கு ஸந்தேகமுண்டா அப்படிக்க கிரஹிப்பதனால் இவன் நிச்சயிக்கப்படான்' றசொன்னான் அப்போது, ராஜா அவனைத் தேவர்கள் மஹ ள் சொல்லிலை தெளிவாக நிச்சயம்செய்துகொண்டு திருபதி டும் மகிழ்ச்சியோடும் அந்தப் புத்திரனை அழைத்தான் ன பிறகு ராஜா அந்தப்புத்திரனுக்கு மகிழ்ச்சியுடனும் ஸநே டனும் பிதா செய்யவேண்டிய ஜாதகாமம் முதலிய காமந யெல்லாம் செய்தான் அவனை உச்சியிலமோர்து சினேகத ன தழுவிக்கொண்டான் பிராமமணர்களால் பூஜிக்கப்பட வந்திகளால் தூதிகப்படட்டும் அவ்வரசன் புதரனைத் தொடு ற லுண்டான மிகுந்த ஆனந்தத்தையடைந்தான் தாமம் நத ராஜா தனது பாரியையாகிய சகுந்தலையையும் தாமப்படி ரவித்தான்

பிறகு, ராஜா அவளை (நோக்கி), இனிய சொற்களை முன்
கூசு சொன்னதாவது — ‘நமமிருவருடைய சம்பந்தம் முன்
ஜனங்களுக்குத் தெரியாமலிருந்தது மறுபடியும் இப்போது
ஜனங்களுக்குத் தெரியும்படி ஸம்பந்தம் செய்யப்பட்டது.
லால் நமமுடைய சம்பந்தத்திற்கு முன் நடந்த நிமித்தத்தால்
பற்றி இவ்வாறு பேசினேன் நீ ஸ்திரீயாயிருப்பதனால்
விவாகம் செய்துகொண்டதைப்பற்றி இந்தலோகம் ஸந்தோஷம்
வும கூடும் ஆதலால், உன்னிடத்தில் அந்த ஸந்தேகம் மெய்
தற்காக நான் இந்த விசாரணை செய்தேன் தேவியே !
வேறு பிரிவுகளாகவுள்ள பிராமமணாகளும், சூத்திரியாக
வைசியாகளும், சூதரர்களும், பதிவிரதையென்று தெளிந்த
தெரிந்த உன்னைக் கௌரவிப்பா இந்தப் புத்திரனும் ராஜா
திற்காக வரிக் கப்பட்டிருக்கிறான் நீ முதல் மஹிஷியாக
பிரியமானவளே ! நீ மிகுந்த கோபத்துடன் என்னை அப
மான வாரத்தை சொன்னாயே விசாலமான கண்களையுண்
ளே ! அழகானவளே ! நீ அன்புள்ளவளாதலால் அதை
பொறுத்தேன் விசாலமான கண்களையுடையவளே ! பொ
யிருந்தாலும் இன்னுததாயிருந்தாலும் சொல்லத்தகாததாயிரு
னும் மிகுந்த பாபமாயிருந்தாலும் நான்சொன்ன கெட்டசெய்
நீயும் இவ்வாறே பொறுக்கவேண்டும் புருஷன் செய்த
பெய்யப் பொறுப்பதனால் ஸ்திரீகள் பதிவிரதா தாமதத்தை அடை
றனா’ என்று சொன்னான்

பாரதரே ! அந்த ராஜாவிஷயாகிய துஷ்யநதன் இவ
சொல்லி அழகாக நடக்கின்ற தனக்குப்பிரியமான அந்தப்
மஹிஷியை அந்தப்புரத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் ஆ
ளாலும் அன்னபானங்களாலும் சிறப்பித்து ரதந்தரியையென்
தன் தாயிடம்போய், ‘புகழ்பெற்றவளே ! இவள் எனக்கு
திற பிறந்த புத்திரன், உன் வயஸைத்ததைப் போக்குகிற
உன்னுடைய பேரனால் நான் இப்போது 1 கடனிலிருந்து வி
டேன் இவள் விசுவாயித்திரருக்குப் பெண், கண்ணு
வளாக் கப்பட்டவள், உன் மருமகன் சிறந்த பாக்கியமுண்
ளே ! சகருதலையினிடம் தயை செய்’ என்று சொன்னான்
ரதந்தரியை, தன்புத்ரனான துஷ்யநதன் சொன்னதைக்கே
டேரனைத் தழுவிக்கொண்டான் காலகளில் விழுந்த சகருதலை
கைகளாலணைத்து ரதந்தரியை ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்த

பரதந்தரியை சஞ்ஞதலையைப் பார்த்தது, 'நீ சொன்னது சத்தி துஷ்யந்தனுடைய லக்ஷணங்களை இந்தக் குழந்தையினிடம் பாராக்கிறேன் விசாலமான கண்களையுடையவளே! உன் சகரவாதத்தியாகப் போகிறாள் விசாலாக்ஷீ! உன் கணவனா லோகங்களுக்கும் ஜயிப்பவளுவான பெண்ணரசியே! நீ ந்த போகங்களை அனுபவிப்பாயாக' என்றான் இப்படி ரியையிற்றா சொல்லப்பட்ட சஞ்ஞதலை மிகுந்த ஆனந்த நதாள அப்போது ராஜா சாஸ்திரத்திற் சொல்லப்பட்ட களைச் செய்து எல்லா ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப் சஞ்ஞதலையை முதலமஹிஷியாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்து மணாகளுக்கும் சேனைத்தலைவாளுக்கும் தனங்களைக் தத்துச் சஞ்ஞதலையின் புதரனாகிய தன் மைந்தனுக்குப் பரத ரு பெயரிட்டு அவனுக்கு யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் வித்தான பரதனிடத்தில் ராஜ்ய பாரததை ஒப்பித்தது ராஜா ராததனுளை பிறகு துஷ்யந்த மஹாராஜா தூறு வருஷங் கிரமப் ராஜ்ய பரிபாலனஞ்செய்து அப்பால வனத்திறகுசு யு ஸவாகலோகம் அடைந்தான்

ஊற்றோராவது அததியாயம்.

ஸம் ப வ பாவம். (கோடீரீச்சி)

(பரதனுடைய வம்சம்.)

அந்தப் பரதன் துஷ்யந்தனிடமிருந்து ராஜ்யத்தைக் கிரமப் அடைந்தான் மஹாதமாவாகிய அந்தப் பரதனுடைய பரி மான அந்த ராஜ்ய வியாபாரம் தேவாகஞ்சூரியதம் தோலவி யாததம் ஜனங்களால் மிகச் சிலாக்கிக்கப்பட்டதுமாகப் பிர கதுக்கொண்டு நடந்தது அவன் அசுரர்களை ஜயித்துத் தனக் கீழ்ப்பட்டவாளுக்கச் செய்தான் ஸாதுக்களுடைய தாமத அனுஷ்டித்த பராக்கிரமசாலியான அந்தராஜா எல்லாவற்றிற் மேலான புகழையடைந்து பூமி முழுமைக்கும் ஈசுவரனாகிய ரவாதத்தியாகி இருந்தான் தேவாக்களுக்கு ராஜாவாகிய இந் ரப்போலவே அனேக யாகங்களைச் செய்தான் தக்ஷருக் பபான கண்ணுவ மஹரிஷி மிகுந்த தக்ஷிணைகளுடன் அவ து யாகம் செய்வித்தார அவன் ¹ கோவித்தம என்று சொல் டட்ட சிறப்புள்ள அஸுவமேத யாகத்தைச் செய்தான் பரதன்

1 கோக்களை மிகுதியாகவுடையது

அந்த யாகத்தில் கண்ணுவ மஹரிஷிக்கு ஆயிரம் ¹ பதப் பொன்னைக் கொடுத்தான் அவன் யமுனைக் கரையில் கொண்டு அங்கே அநேக தூறு அஸ்வமேத யாகங்களைச் தான் ஸர்ஸவதிக்கரையில் முந்நூறு அஸ்வமேதங்களைச் தான், கங்கைக்கரையில் நானூறு அஸ்வமேதங்களைச் செய்து துஷ்யந்தனுக்கும் சகுந்தலைக்கும் புதரனாகிய பரதனென்னும் சன் இவ்வாறு யஜ்ஞங்களைச் செய்தான் பரதவம்சத்திற்கு காலம் முதலாகப் பெருமபுகழ் பரவியது பரதனுக்கு உஸ்திரீகளிடமிருந்து தனித்தனியே புத்திரர்கள் பிறந்தனர் போது ராஜா அந்தப் புத்திரர்கள் தனக்குத் தகுந்தவாக வொன்று நினைத்து அவர்களை ஆதரிக்கவில்லை, பிறகு அந்த திராக்களைத் தாய்மாராகக் கோபத்துடன் யமனிடத்திற்கனுப்ப அதனால், அந்த ராஜாவுக்கு அந்தப் பிள்ளைகள் பிறந்தது விட்டது பாரதரே! அதன்பின் பரதன் பெரிய யாகம் செய்து அப்போது பரதவாஜ மஹரிஷியின் அனுக்கரஹத புமனபுவென்னும் புத்திரனை யடைந்தான் பரதஸுரேஷ்ட பூருவம்சத்தவரைச் சந்தோஷிக்கச் செய்கின்ற பரதன் புத்திரன் பிறந்தபிறகு தான் தன்னைப் புத்திரவானென்று நினைத்து அந்தப் புமனபுவுக்கு யௌவராஜ்யப் பட்டாபிஷேகம் செய்தான் அதன்பின் புமனபுவுக்குத் திவிரதன் என்னும் குடும்ப பிறந்தான் புமனபுவுக்குப் புஷ்கரணி யென்பவனிடம் ஸுமேரன், ஸுஹோதா, ஸுஹவிஸ, ஸுயஜுஸ, ரிசீகன் என்னும் திராக்கள் பிறந்தார்கள் அவர்களுள் ஜயேஷ்டனாகிய ஸுமேரன் பூர்வ ராஜாக்களுடைய ராஜ்யத்தை அடைந்தான் ராஜஸூயம், அஸ்வமேதம் முதலிய அநேக யாகங்களைச் தான் ஸுஹோதரன் யானைகளும் பசுக்களும் குதிரை பலவகையான ரதனங்களும் நிரம்பினதும் கடலை ஆடையாக யதுமான பூமி முழுவதையும் ஆண்டான் யானைகளும் குதிரைகளும் தோகளும் நிறைந்ததும் மனிதர்கள் மிகுதியாக நிரம்பிய மாகிய அவனுடைய பூமி மிகுந்த பாரதத்தினால் பீடிகைப் அமிழ்ந்ததுபோலிருந்தது அந்த ஸுஹோதரனென்னும் தாமமாகப் பிரஜைகளை ஆளும்போது பூமி லக்ஷக்கணக்கத் தேவாலயங்களினாலும் பூபஸ்தம்பங்களினாலும் அடையச் செய்யப்பட்டதாக இருந்தது எப்போதும் ஜனங்களும் களும் விருத்தியடையப் பெற்றுச் சிறப்பற்றிருந்தது பாரத இக்ஷ்வாகுவின் புத்திரியானவள் ஸுஹோதாராஜாவுக்கு அது

ம, ஸம்மீடனையும், புருமீடனையும் பெற்றாள் அவர்களுள்
மீடன சிறந்தவன் அவனே ஸந்ததிகு ஆதாரமாக இருந
மூன்று ஸ்திரீகளிடம் ஆறுபுத்திரர்களைப் பெற்றாள் தூ
யென்பவள் ரிக்ஷனையும், நீலியென்பவள் துஷ்யந்தனையும்
மஷ்டியையும், கேசினியென்பவள் ஜனஹுவையும்¹ ஜனனை
ரூஷியையும் பெற்றனா வீரனாகிய ஸம்வரணன் சந்தநா
ய பெண்ணினிடம் ரிக்ஷனுக்குப்பிறந்த புத்திரனென்று அறி
னா ராஜாவே! அப்படியே இந்தப் புருசாலதேசத்து
கள்ளனைவரும் துஷ்யந்தன் பரமேஷ்டி இவர்களுடைய சந்த
குசிகர்கள் அளவற்ற தேஜஸையுடைய ஜனஹுவினசந
ள ரிக்ஷனென்னும் ராஜாவை ஜனனுக்கும் ரூஷினுக்கும்
தவனென்று கூறுகின்றனா ராஜாவே! உம் வம்சத்துக்கு
ஸ்தனாகிய ஸம்வரணன் ரிக்ஷனிடமிருந்து உண்டானவன் ரா
வ! ரிக்ஷபுத்திரனாகிய ஸம்வரணன் பூமியையாளுமபோது பிர
ருக்குப் பெரிய நாசமுண்டானதென்று நமக்குக் கேள்வி
பாது பசி, மரணம், மழையில்லாமை, பிணி ஆகிய பலவகை
ன கெடுதிகளினூற் பீடிக்கப்பட்டது தேசம் சிதறிப் போ
ப பரதவம்சத்தரூரை எதிரிகளின் சேனைகள் அடித்தன
சாலதேசத்தரசன் தனபராகிரமத்தினால் பூமியைஜயித்ததுச
ங்க சேனையினால் இந்தஉலகத்தை நடுகுமபடி செய்து
ண்டு பத்து அக்ஷௌஹினிகளுடன் அந்நஸம்வரணனை
த்து ஜயித்தான் பிறகு, ஸம்வரணராஜன் மிருகதபயத்தினால்
யை, மந்திரிகள், புத்திரிகள், சினேகிதர்களுடன் அந்நத்
ம் விட்டோடியுபோனான் அப்போது அந்நப் பரதவம்சத்
தோலவியடைந்து மேற்றிசை சென்று விரிந்துள்ளனும்
ய² நத்ததின கரையிலுள்ள புதர்களில் வலித்தனா பார
ள அங்கே பாவத்தகினருகிலுள்ள விரிந்துநதியுச்சோரத் தே
னகோடியில்³ மலைத்தூக்கத்தையுடையது வெளுகாலம் வலி
அவர்கள் ஆயிரவருஷகாலம் அங்கேவலித்தபிறகு, பகவானு
லிஷ்டரிஷி அந்நப் பரதவம்சத்தார்களிடம் வந்தாரா அந்நப்
நாக்களனைவரும் அப்போதுவந்த வலிஷ்டரை ஆதரவுடன்
கொண்டு போய் வந்தனம்செய்து அவருக்கு அரக்கியம்
ணடுவந்தனா சிறந்த பிரம்மதேஜஸ்ஸுள்ள வலிஷ்ட மஹ
ரு ஸ்தகாரஞ்செய்து எல்லாப்பொருளையும் கொடுத்தது,
ஆஸனத்தில் வீற்றிருந்தபிறகு ஸம்வரணராஜன், 'நாங்கள்
பத்திரகாக முயலவேண்டும், நீங்கள் எங்கள்ருக்குப் புரோகித

1. வரஜனையும் ரூபியையும் எனபது வட்டேசத்துப் பாடம்

2. மேற்கு முகமாக ஓடும நதி

3. மலையரண

ராக இருக்கவேண்டுமென்று தானாக அவனைவிரித்த வவ்விஷ்டரும், 'ஆகடமெ' என்று பாரதர்களுக்கு மறுபெயர் சொன்னான் அதன் பின், பூருவமசத்தவனாகிய ஸமவரணனைப் முழுமைக்கும் சிகரம்போலிருக்கும்படி எல்லாக்கூத்திரியர்களுக்கும் சககரவாததியாகப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்தாரென்று கேட்கிறார்களென்ற முன்பு பாரதன் வவ்விதத உத்தமமான திருக்கரத்தில் அவன் வாஸஞ்செய்தான் மறுபடியும் எவ்வாறு அரசாக்கையும் கப்பம் கட்டுகிறவர்களுக்காகச் செய்தான் சிறந்தபராக்கிரமமுள்ள அந்த அஜமீட் பெந்தரனாகிய ஸமவரணராஜ்யத்தையடைந்தான் மறுபடியும் மிகுந்த தக்கூஷணங்களோடு அநேகம் மஹாயாகங்களைச் செய்தான் அந்தஸமவரணனுக்குரியன புத்திரியாகிய தபதியென்பவள் குருவென்பவனைப் பற்றிப் பிராஜைகளைவரும் அந்தக்குருஷ்வத தாமரத்திரிவென்று நினைத்தது ராஜாவாக இருக்கும்படி விரித்தனா மகிமையினால் குருவமசத்தவா மிகுந்தகீர்த்தியை யடைந்த அவனப்பெரிநால் குருஜாங்கலமென்னும் தேசம் பூமியில் பெற்றது சிறந்ததவமுள்ள அவவரசன் தனத்தவத்தினால் கேட்கத்திரத்தகைப் புண்ணியக்கூத்திரமாகச் செய்தான் வான், அபிஷயந்தன், சைதரத்தன், முனி, ஜனமேஜயன் பெயாபெற்ற அந்தக்குருஷின் புத்திரர்களைக் கேட்கிறார்களென்று சிறந்த மனஸுள்ள வாஹினியென்பவள் இவ்வவந்த புத்திரர்களையும் பெற்றாள் அவிக்கித்தது என்று பெய்ருள்ள அஸ்திவருக்குப் பரிக்கித்தது, வீரனாகிய சபலாஸவன், ஆதிராஜன், ஜன், சிறந்தபலமுள்ள சாலமலி, உச்சகைஸரவன், பந்தகஜிதாரி ஆகிய இந்த எட்டுபுத்திரர்கள் இருந்தனா இவ்வுடைய வயசத்தில் ஜனமேஜயன் முதலான எழுவரும் மறுபடி மஹாரதர்களும் தங்கள் பராக்கிரமத்தினாலுண்டான சிறப்பற்றிக் கியாதிபெற்றிருந்தனா கக்கூஸேனன், உகரஸேனன், வீரனாகிய சிதரஸேனன், இந்திரஸேனன், ஸுஷேனன், பிரிவன் என்ற பெயருள்ள பரிக்கித்தின் புத்திரர்களைவரும் சாஸ்திரத்திலும் ராஜகீதிராஸ்திரத்திலும் நிபுணர்களாயிருந்த ஜனமேஜபனுடைய புத்திரர்கள் பூமியில் மிகுந்தபலமுள்ளவர்களாகக் கியாதிபெற்றிருந்தனா ஜயேஷ்டன், திருதராஷ்டிரபிரகு பாண்டுவும், பாஹலீகனும், மிகுந்தபராக்கிரமமுள்ளவர்களும், பலவானாகிய ஜாமபூர்த்தனும், குண்டோதரபதாதிபும், வஸாதிபும் ஆக எண்மா சொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

அவர்களெல்லாரும் தாமசாஸ்திரத்திலும் ராஜநீதி சாஸ்திரம் நிபுணர்கள் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் நன்மை செய்வன்க்கமுள்ளவர்கள் பிறகு திருதாராஷ்டிரன் ராஜாவாக அந்நாடு அவனுடைய புத்திரர்கள் குண்டினன், ஹஸதி, கன், கராதன், ஐந்தரம்வனன் குண்டினன், ஹவிஸரவன், ரபன் தோலவியடைபுரதவனாகிய புமன்பு ஆகிய இவர்கள் சீர்திருதாராஷ்டிரன் புத்திரர்களில் பரதீபன், தாமநேதரன் தரன் இந்த மூவரும் பூமியில் கியாதி பெற்றவர்கள் அந்த நாடும் பரதீபன் பூமியில் ஒப்பற்றவனென்று புகழ்பெற்றான் பரதாராஷ்டிரே! பரதீபனுக்குத் தேவாபி, சந்தனு, தனன் பாஹலீகன் ஆகிய மூன்று புத்திரர்கள் பிறந்தனர் ஞான தேவாபி தாமததினனுண்டாகும் ஹிதத்தை விருமபிக ரகுச சென்றான் மஹாரதாக்களாகிய சந்தனுவும் பாஹலீ ராஜ்யத்தை அடைந்தான் இந்தப் பரதவம்சத்திற் பிறந்த ராஜாராஷ்டிரர்கள் மஹாரதாக்களாகவும் தேவாக்களைப் பறவராகவும் பிரம்மதேவருக்கொப்பானவர்களாகவும் இருந மஹாராஜரே! தேவாக்களைப்போன்ற வடிவமுள்ளவரும், னைத் தொலைப்பவரும், புருரவ்வின வம்சத்தை விருத்தி னறவருமான் இப்படிப்பட்ட மஹானுபாவர்கள் உமது வம் பிறந்தனர் ஜன்மேஜயரே! ஒபருமபுகழ் பெற்ற சகுரதலை புதரனான பரதனென்னும் அரசன் கணக்கெககரை சோரது செய்துகொண்டு அநேகமாயிரம் அஸவமேதங்களைபும் னுறு வாஜபேயயாகங்களையும் செய்தான் மறுபடியும் டோமம், அதிராத்ரம், உகதம், வாஜபேயயாகம், இஷ்டி நதரயாகம் என்னும் அநேகமாயிரம் மஹாயாகங்களை சிறப்புடன் தக்ஷிணைகள் நிரம்பக்கொடுத்தது ஸோமபானஞ் பிரம்மமணாகளைத் தனங்களினால் திருபதி அடைவித்து வற்றினான் மறுபடியும் ஆயிரம் பதமக்கணக்குள்ள நானயங்களுக்கும் உயரந்த தங்கங்களையும் கண்ணுவருக்குக் தான் நூறுபாகம் பருமனுள்ளவைகளும் ஆயிரம்பாகம் ளளவைகளுமான் அழகாகிய எல்லாவகை தனங்களாலும் நிகரப்பட்டுப் பிரகாசித்த பரதனுடைய பொன் பூபஸ்தம் இந்திராதி தேவர்களால் நாட்டப்பட்டன பொன்னை னைகளையும் குதிரைகளையும் எருமைகளையும் ஓட்டகங்களை மமநியாடுகளையும் வெள்ளாடுகளையும் வேலைக்காரிகளையும் காரர்களையும் தனத்தையும் தானியத்தையும் கன்றுகளுடன் முள்ள பசுக்களையும் ஆயிரம் பூபஸ்தம்பங்களை அடையாள

மாகவுடைய இந்தப் பூமியையும் கண்ணுவருகஞ்சு சிறந்த யாகக கொடுத்தான பிரமமாவுக்கொப்பான அநேகம் மணாகளுக்குத் தனத்தையும் கிராமங்களையும் வெணை கருஹங்களையும் கோடி கோடியாகக் கொடுத்து அநேகம் களைச் செய்தான பரதனிடத்திலிருந்து பரதவம்சத்தா ளோத்தியுண்டாயிற்று அவனால், இந்தக் குலம் பாரதப் பெயர் பெற்றது பரதனுடைய வம்சத்திற் பிறந்த மஹ ளாகிய அநேக ராஜஸரேஷ்டாக்கள் தேவாக்களைப் போலவும் தேவரைப் போலவும் இருந்தனர் அவர்களுடைய பெ ண்ணமுடியாமல் இருக்கின்றன் பாரதனே! அந்த அ டைய வம்சத்திலே தேவாக்களைப் போன்றவர்களும், ஸத்தியத் தன்மை வாகக் குக காயங்கள் ஒத்திருப்பதையும் கடைப்பிடி கருமான முக்கியமான மஹானுபாவர்களை மட்டுமே உ சொல்லப் போகிறேன்

மூர்த்திரண்டாலது அத்தியாயம்

ஸ ம் ப வ ப ர வ ம் (தேவரீக்சி)

(மஹா பிஷ்க் என்னும் ராஜாவின் சரீர்தீர்தம் வஸூகி கங்கையிளிடம் முறையிடக்கொண்டது)

ஸத்தியவாக்குள்ளவனும் தோலவியடையாத பராக் கி ளவனுமாகிய 1 மஹாபிஷ்க் என்று பெயர் பெற்ற இக்ஷ்வ சத்த அரண் பூமியைப் பரிபாலித்துக்கொண்டிருந்தான் ஆயிரம் அஸுவமேதயாகங்களாலும் நூறுராஜஸூயங்கள தேவேந்திரனைத் திருபதி செய்வித்தான் பிறகு அந்த ஸவாக்கத்தை யடைந்தான் பிறகு ஒருகாலத்தில் தே பிரமமதேவரை ஸேவித்துக்கொண்டிருந்தான் அங்கே ரிஷிகளும் இருந்தனர் அந்த மஹாபிஷ்க் என்னும் ர இருந்தான் அப்போது நதிகளுக்குட சிறந்த கங்காதேவிய பிரமமாவின்மீடம் வந்தாள் சந்திரனைப் போன்ற நிறமுள்ள அவளுடைய ஆடை காற்றினால் விலகப்பட்டது அப் தேவகூட்டங்கள் உடனே தலைகுனிந்து நின்றன மஹ ளென்னும் ராஜரிஷியோவெனில் கூச்சமின்றி அவளைப்பாரி அந்த மஹாபிஷ்க் பகவானாகிய பிரமமதேவரால் இகழ்ப்பப் பிரமமதேவா, 'நீ மனிதர்களிற் பிறந்து பிறகுதான்

1 'மஹாபிஷ்க்' எனப்பது வடதேசத்துப்பாடம்.

ஊக்கை யடைவாய் அறிவு கெட்டவனே ! எந்தக் கரு
 னால் உன் மனம் இழக்கப்பட்டதோ அந்தக் கருகாதேவி
 யிய லோகத்தில் உனக்கு வேண்டாதவற்றைச் செய்யப்போ
 அதனால் உனக்குக் கோபம் எப்போது வருமோ அப்
 பதான நீ சாபத்திலிருந்து விடுபடுவாய் ' என்று சொன்னா
 ராஜா மறற ராஜாக்களையும் ரிஷிகளையும் நினைத்துப்பார்த்து
 த மஹிமையுள்ள பரதீபனையே தனக்குப் பிதாவாக விரும்பி
 நதிகளுட சிறந்த கருகாதேவி மஹாபிஷக் எனனும
 மனோஜயமில்லாமற் போனதைக்கண்டு அவனையே மனத்
 தைத்துக்கொண்டு திருமபிச சென்றாள் ஜனமேஜய ராஜா
 அவள் போகும்போது ஸ்வாககத்தில் வலிக்கின்ற தேவா
 ய வஸுக்கள் தேகத்தின் ஒளிகுன்றி அறிவு கலங்கி வழி
 ருக்கக்கண்டாள் அவ்வாறிருந்த அவர்களைக் கண்டு நதி
 சிறந்த கருகை, 'ஏனிப்படி நிறமாறிப்போயிருக்கின்றீர்கள்?
 களுக்குக் கேஷமந்தானா?' என்று வினவினா தேவர்களா
 ஸுக்கள் அவளை நோக்கி, 'மஹாரதியே ! நாங்கள் மஹாத
 கிய வலிஷ்டரால் சிறிய பிழைக்காகக் கோபித்துச் சபிக்கப்
 பருக்கிறோம் முன்னா நாங்கள் எல்லோரும் அறியாமல்,
 மஹிமையை வெளிக்காட்டாமல்) ஸந்தியாவந்தனரு
 கொண்டிருந்த ரிஷிஸரேஷ்டரான அந்த வலிஷ்டரை உல
 ளைச் செய்தோம் அவர் கோபத்தினால், 'மானிட காப்பத்
 தக்ககடவீர்' என்று எங்களைச் சபித்தார வேத வாக
 அவர் எது சொன்னாரோ அது மாறறுவதற்கு முடியாதது
 னிடப்பெண்ணாகப் பூமியிலிருந்து வஸுக்களாகிய எங்களைப்
 ரார்களாகப் பெறக்கடவாய் சிறந்தவளே ! மனுஷ்ய ஸதிரீ
 டய வயிற்றில் நாங்கள் புகோம் ' என்றனா அந்த வஸுக்
 ல இவ்வாறு கேட்டுக்கொள்ளப்பட்ட கருகாதேவியானவள்,
 படியே ஆகட்டும்' என்று அங்கீகரித்து, 'மனிதர்களில் எந
 ருஷஸரேஷ்டன் உங்களை உறபத்தி செய்யக்கூடியவனாவான்?'
 கேட்டாள் அதற்கு வஸுக்கள், 'பரதீபனுடைய புத்
 கிய சந்தனுவென்னும் ராஜா லோகத்தில் கியாதி பெற்றிருக்
 கிருான் மனுஷ்ய லோகத்தில் அவன்தான் எங்களை உத்
 செய்பவனாகலாம்' என்றனா 'தேவர்களே ! குற்றமில்
 ரார்களே ! நீங்கள் என்னிடம் என்ன சொல்லுகிறீர்களோ
 எனக்கும் ஸமமதம் அந்த ராஜாவுக்கும் உங்களுக்கும
 பமான இந்தக்காரியத்தை நான் செயவேன்' என்று கருகை
 ளுள் உடனே வஸுக்கள், 'மூன்று லோகங்களும் செல்லு

கிறவளே ! நீண்டகாலம் எங்களுக்கு இரதச்சாப தண்டனை
லாமலிருக்கும்படி உன் குமாரர்களைப் பிறந்தவுடனே ஜெ
போட்டுவிடவேண்டும் புத்தியிலலாத நாங்கள் எல்லே
வலிஷ்டருடைய பசுவைப்பிடிக்க கீரும்பி அரதப் பிரமம்
ஞலசபிக்கப்பட்டோம் அப்படிச் சபிக்கப்பட்ட எங்களை நீ
வில விடுவிககககடவாய்' என்றனா கங்கை, 'அப்படியே
காரியத்தைச் செய்வேன் ஆனால் அரதச் சந்தனு ராஜா
ஒரு புத்திரனை நிறுத்தவேண்டும் புத்திரனுக்காக அவன்
னுடன் சேருவது வீணாகாமலிருக்கவேண்டும்' என்று செ
'நாங்கள் ஒவ்வொருவரும் எங்கள் சகதியில் நாலிலொரு
தைக கொடுப்போம் அரதச் சகதியுடன் உனக்கும் அரத
வுக்கும் பிரியமான புத்திரன் உண்டாவான் ஆனால், ம
லோகத்தில் அவனுக்கு ஸந்ததியிராது ஆதலால், உன்னு
வீரனாகிய புத்திரனுக்குப் புத்திரன் உண்டாகமாட்டான்'
சொன்னார்கள் இவ்வாறு அரத வஸூக்கள் கங்காதேவி
ஏற்பாடு செய்துகொண்டு மனமகிழ்ச்சியுடன் உடனே இஷ்ட
சென்றனா

நூறுமுனருவது அத்தியாயம்.

ஸம் ப வ ப ர வ ம (தொடர்ச்சி)

(சந்தனு பிறந்து பெண்ணுருவமான கங்காதேவியைப் பார்த்து)

ஹே, எப்போதும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ந
செய்துகொண்டிருந்த பரதீபன் என்னும் ராஜா ஒருவன்
தான் அவன் கங்கோதபத்திக்குப்போய் அநேக வருஷ
ஐப்ஞ்செய்துகொண்டு உட்காரத்திருந்தான் அரத ரா
வேதம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், அழகிய முகமுள்ள
தேவதாரூபமுள்ளவரும் அழகும் குணங்களும் பொருந்தின
மிகவும் ஆசைப்படத்தக்க தேகத்தோடு கூடிய பெண்ணு
தைத் தீர்த்துகொண்டவளுமான கங்காதேவி அரத ஜலத்
றும் கரையேறி, வேதாத்தியயனஞ் செய்துகொண்டிருந்த
ராஜரிஷியினது ஆஸ்ரமம்போன்ற வலத்தொடையை அடைந்

பேசத்தெரிந்தவாளுட சிறந்தவனும் தாமததினமு
நிச்சயமாக அந்நிந்தவனுமாகிய அரதப் பிரதீபனென்னும்
மிகுந்த கீர்த்தியுள்ள அரதக் கங்காதேவியை நோக்கி, 'அ
ளே ! உனக்கு என்ன பிரியத்தை நான் செய்யக்கடவேன்

புவது யாது?' என்று கேட்க, கங்கையானவள், 'ராஜாவே ! உன்மீது காதல கொண்டிருக்கிறேன் உன்னை யடைகின்ற நீயும் அடையக்கடவாய், காதல வைத்த பெண்களை விடுவதை ஸாதுக்கள் நிரூபிக்கின்றனர்' என்று சொன்ன பரதீபன், 'இனிய பெண்ணரசியே ! நான் பிறா மனைவியை வேறு வருணத்திற்பிறந்த பெண்ணையும் விருப்பத்தினால் யமாட்டேன் இது தாமதத்துடன் கூடிய எனது நியமம் தன் மனைவியை விட்டுப் பிறா மனைவியை அடைகிறேனே' பிரளயகாலம் வரையில் நரகத்திலிருந்து விடுபடான்' என்று சொன்னான் 'ராஜாவே ! நான் இழிவானவளல்லேன், தகாதவளல்லேன், ஒரு காலத்திலும் நிரூபிக்கத்தக்கவளல்லேன், சேவகன்னிகையும் பெண்ணிற சிறந்தவளுமாகிய நான் உன் யடையும்போது நீயும் என்னை அடைவாயாக' என்று சொன்னாள் பரதீபன், 'நீ எந்த விருப்பத்தைப்பற்றி உன் துணைகிறாயோ அஃது உன்னாலேயே நிறைந்ததி செய்' என்று நான் அதற்கு விரோதமாகச் செய்தால் தாமததவறு என்று என்னை அழித்துவிடும் சிறந்தபெண்ணே ! நீ எனது தொடையில் உட்கார்ந்து என்னைத் தழுவினாய் அச்சமுள்ள ! இது தன் ஸந்ததிகளுக்கும் மருமகளுக்கும் உட்காருமிடம் அறி காதலி அனுபவிக்கத்தக்கது இடத்தொடை நீ விட்டுவிட்டாய் பெண்ணரசியே ! ஆதலால், நான் விட்டதில் விருப்பத்தைச் செய்யேன் அழகிய நிதமமுள்ள ! நீ எனக்கு மருமகளாகக் கடவாய் என புதரனுக்காக உன் நான் வரிகிறேன் அழகிய தொடையையுடையவளே ! உன் மருமகளுடைய பாகமாகிய வலத்தொடையை அடைந் து என்ருன் அந்தக்கேட்ட அந்தப் பெண், 'தாமந்தெந்நிந்த ! இவ்வாறுமாகலாம் ; உன் புத்திரனோடு நான் சேரக்கட உன்னிடமுள்ள அன்பினால் பெயாபெற்ற பாரதவம்சத்தை அடையப்போகிறேன் இரதப் பூமியிலுள்ள அரசர்களெல்லாம் நீங்களே ஆதாரமானவர்கள் உங்களுடைய குணங் குற்றங்கணக்கான வருஷங்கள் சொன்னாலும் என்னால் லிமுடியா உங்கள் குலத்திற பெயாபெற்றவா எவரோ டைய யோக்கியதை மேலானது தாமந்தெந்நிந்த பிரபுவே ! பாது நான் செய்யும் உடன்படிக்கையின்படி எதைச்செய் னை அதையெல்லாம் உனது புத்திரன் ஒருபோதும் விசாரிக் கிருக்கவேண்டும் இவ்வாறு உனது புத்திரனிடமிருந்து னடு நான் அவனுக்கு ஸூகத்தை விருத்திசெயவேன் உனது

புத்திரன் பிரியமான புண்ணியகுமாராகளுடன் ஸ்வாகக்
வான்' என்று சொன்னான் ஜனமேஜயராஜாவே! அவன்,
படியே ஆகட்டும்' என்று அந்த ராஜாவினாற் சொல்லப்
பவளாக அந்தாததானமாயினான் அந்த ராஜஸுரேஷ்டன்
துக்கொண்டிருக்கும்போதே அவன் அவன் கண்ணுக்குப்
படாதவளானான் அந்த அரசன் புத்திரன் பிறப்பதை
பார்த்து அதனை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டிருந்தான் குரு
புத்திரரே! அதேகாலத்தில் ராஜஸுரேஷ்டனான பரதீபன்
னைப்பெற விருமபிப பாரியையுடன் கூடத் தவஞ்செய்தான்
தீபனுடைய பாரியையினிடம் அழ்குள்ள காப்பம், மி
சோபையோடு சரத்காலத்து வளாபிறைச் சந்திரனபோல வ
தது பிறகு, பத்தாவது மாதத்தில் பரதீபனுடைய மனை
யனுக்கொப்பான ஒளியுள்ளவனும் தேவகுமாரனைப்போன்ற
மான குமாரனைப் பெற்றான் அந்த மஹாபிஷக் வயோ
களான அவ்விருவருக்கும் புதரனாகப்பிறந்தான் உரியபி
கடந்தபின் அந்தஸந்தானம் உண்டானதினால் அந்தப் புத
1 சந்தனுவென்று சொல்லப்பட்டான் அந்தப் புத்திரன்
பிறகு பிரதீபராஜன் ஜாதகாமம் முதலான ஸ்மஸ்காரங்களைப்
மணாகளைக்கொண்டு வேதத்திற்சொல்லிய விதிப்படி செ
தான் ஜனமேஜயராஜாவே! பிராமணர்கள் சந்தனுவை
வேதோகதமான கிரியைகளோடு நர்மகரணத்தை மிகச்
பாக்ச்செய்தனர் பிறகு தக்க பருவமுள்ளவனாக வளார்
தனுராஜன் உலகத்துக்கெல்லாம் தாமிஷ்டனான அவன்
கீததியை யடைநது தாமதத்தைக் காப்பவர்களுள் சிற
னாகித் தனாவேதத்திலும் வேத்தத்திலும் மேலான ஞான
யடைந்தான் பேசுகிறவர்களிற் சிறந்தவனாகிய அந்தக்கு
யெளவனத்தைபுமடைந்தான் தனனுடைய நல்ல கருமத்
ஜயிக்கப்பட்ட அழிவிலலாத் லோகங்களை அறிந்திருந்தும்
வம்சத்திற் சிறந்தவனாகிய சந்தனு புண்ணியகருமங்களைச்
கொண்டேதானிருந்தான் பிறகு பரதீபன் யெளவனம்
தனது புதரனான சந்தனுவை நோக்கி, 'சந்தனுவே! உ
ஸ்ரேயஸுக்காக முன்னே ஒருபெண் என்கிடம் வந்தாள
திரனே! அழகு நிரம்பிய தேவலோகத்துப் பெண்
அந்தப் பெண்ணாகி புத்திரனை விருமபிக் காதலுற்று ரக
தில் உன்னிடம் வருவாளாயின் அவளை நீ, 'பெண்ணே! நீ
யாருடைய பெண்?' என்று கேட்காதே குற்றமற்றவனே!

1 சம = சாந்தமானபோது, தனு = உண்டாக்கப்பட்ட
சாந்தனு என்று மூலத்திலிருக்கிறது

ககாரியம் செயதாலும் அதைப்பற்றி அவனாகக்கேட்கவேண்டியனையடைகின்ற அவனே நீ எனக்கட்டையினால் அங்கீகரிக்கப்படவாய்' என்று கட்டையிட்டான். பரதீபராஜன், இவ்வாறு தனது புத்திரனாகிய சந்தனுவுக்குக் கட்டையிட்டதைத் தனது பததில் அவனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்தது வனத்திறத்தான சிறந்த புத்தியுள்ளவனும் தேவேந்திரனுக்கொப்பப் பராகரமமுள்ளவனுமாகிய அரசர் சந்தனுமஹாராஜன் சிவவாதியென்று எல்லாலோகங்களிலும் கியாதிபெற்றிருந்த பருத்ததோள்களும் நீண்டகைகளும் உடையவனும், மதப்போல நடப்பவனும், குறைவற்றசெல்வன்களோடும் ராஜாநாயக எல்லாலக்ஷணங்களோடும் கூடியவனும், சிறப்புற்ற மன்னர்களோடு கூடியவனும், க்ஷத்திரியதாமங்களின் விசேஷங்களைச் சந்தவனுமான அரசர்சந்தனுமஹாராஜன் தானஒருவீரனாக அக்களை ஜயித்தது இந்தப்பூமியைத் தனஸ்வாதீனமாகக்கொண்டான் வேதங்கௌல்லாவற்றையும் ராஜதாமங்களைத் தமது தெரிந்துகொண்டான் மிகுதியான தக்ஷிணைகளோடுப் ப அரசை ஸ்திரயாகங்களையும் யாகங்களையும்செய்தான் ராதையனத்தில் தோரத பிராமணர்களை அளவற்ற சந்தவனும், பசுக்களாலும், கிராமங்களாலும், அசுவங்களாலும், மக்களாலும், திருபதியடைவித்தான், வயஸும் ரூபமும் முயற்ற தேகவனமையும் பிரபுதவமும் உதஸாகமும் பராகரமமும் மும் நிரம்பினவனாகவும், ஸத்தியமாக நடப்பவனாகவும், எல்லாதாமங்களும் தெரிந்தவனாகவும் இருந்தான் அரசர்கள் ராஜவை அரசர்களுக்கரசனாகச்செய்தனர் பரதவரேஷ! அரசர்கள் விசனமும் பயமும் பிறருடைய உபதரவமுமில்லா ஸுகமாகத்தூங்கி யெழுந்தகொண்டு ஐசுவரியத்தை அடைந்தனர் அனுஷ்டானங்களினால் பிராமணவருணம் எல்லாணங்களினும் மேலாக இருந்தது க்ஷத்திரியர்கள் பிராமணர்களுக்கு அனுக்லாகளாகவும், வைசியர்கள் க்ஷத்திரியர்களுக்குக் குக்லாகளாகவும் இருந்தனர் பிராமணர்களுக்கும் க்ஷத்திரியர்களுக்கும் ஒற்றுமையாக இருந்தவைசியர்களுக்குச் சூத்திராபணியிடையெய்தனர் இவ்வாறு சந்தனு ராஜயத்திலிருந்துப் பாது ஆடுமாடுகளுக்கும் பன்றிகளுக்கும் மானகளுக்கும் களுக்கும் வீணை ஹிமஸை நடக்கவில்லை ஸுகமற்றவை நாத்தற்றவையுமான திரியகஜாதிகளிற பிறந்த பிரானிக ல்லாவற்றிற்கும்கூட அரசர் ராஜா பிதாவைப்போலிருந்தான் தியெனனும் பெயருள்ளநகரத்தில் விளையாடிகொண்டிருந்த தத் தாமாதமாவான குருவம்சத்தரசன் பராககிரமத்தில் சூரி

யனுக்கொப்பாகவும் பலததிலவாயுவுக்கொப்பாகவும் கோப
யமனுக்கொப்பாகவும் பொறுமையில் பூமிக்கொப்பாகவு
தான உறுதியான பராக்ரமமுள்ள அநதராஜா தன பி
க்ஷிடத்தில் நல்ல அனபுள்ளவனாக இருந்தான் அநதச் ச
வேடடையேபழிக்கொண்டு காட்டிற்சென்று அழகான
களிலும், மலையருவிகளிலும் திரிந்துகொண்டிருந்தான்
ராஜபரேஷ்டன் லித்தாகளும் சாரணர்களும் வலிக்கின்ற
கைக்களையோரமாக மானகளையும் எருமைகளையும் அடி
கொண்டு தனிமையாக ஸஞ்சரித்தான் மஹாராஜாவே! அ
ஒருகாலத்தில், ஜவலிப்பதுபோல பிரகாசிக்கிற தேகமுள்ள
இரண்டாவது லக்ஷமியே நேரேவந்தாற்போலபவளும், அந
வதும் தோஷமில்லாதவளும், அழகிய பற்களையுடைய
சிறந்த ஆபரணங்களையணிந்தவளும், மெல்லிய ஆடையைத்
வளும், தாமரைப்புஷ்பத்தினுள்ளேயிருக்கிற காய்க்கு ஒப்
பிறமுள்ளவளும், தனித்திருந்தவளுமாகிய ஓர் உத்தம ஸதீ
கண்டான் ஸநானஞ்செய்து சுததமான சரீரமுள்ளவளும்,
ஆடைதரித்தவளும், கூசலையவிழ்த்து இருகரங்களாலும்
கிறவளும், அழகினாலும் வயலினாலும் ஒளியினாலும் அவயவ
னாலும் முகமலாச்சியினாலும் அனபினாலும் விளையாட்டுக்கள
கடைக்கண் ஓட்டங்களாலும் பெரிபரிதமபத்தினாலும் இடை
லும் ஸதனங்களாலும் மாபினாலும் பார்வையினாலும் குழ
றையினாலும் காலங்களாலும் இங்கித்தத்தினாலும் புனன்கையி
ருயில் கூவுதலையோன்ற ஸல்லாபங்களினாலும் ஸரஸவதின
பாவதியையும் லக்ஷமியையும் தேவஸதீர்க்களையும் மற்ற ஸதீ
யும் கீழ்ப்படுத்தினின்றவளுமாகிய கங்காதேவியைக் கண்ட
குறைவை நினைந்தி செய்பவளாகிய அவள் சந்தனுவினிட
தாள் சந்தனு அவளைக்கண்டு அழகினுடைய நிறைவினால்
புற்று மயிர்க் கூசமுள்ளவனான அவவரசன் கண்க
அவளைக் குடிப்பவன்போல பார்த்துத் திருபதியடைய
அநதப் பெண்ணும், சிறந்த பராக்ரமமுள்ளவனாகச் சஞ்
கின்ற அநத ராஜாவைக் கண்டவுடன், விருப்பத்தினால் ஸந
தையடைந்து, பார்ப்பதில் சலிப்பில்லாதவளாக இருந்
கின்றப பெண்போலவும் அபஸரஸைப் போலவுமிருக்
அநதக் கங்கையென்னும் பெண் விருப்பத்தோடு
வைப் பார்த்துக்கொண்டு அவன் முன்னிலையில் ஸந
தாள் ரூபத்தினால் எல்லா ராஜ ஸதீர்களுக்கும் மேற்பட்
கின்ற அவளைக்கண்டு, சந்தனு அவளைப் பார்ப்பதின

த ஆனந்தமுள்ளவனாக இருந்தான். பிறகு, ராஜா இன் லிலை அவனைத் தைரியப்படுத்திச் சொல்லலானான் 'அழ இடையுடையவனே! நீ தேவப்பெண்ணை? அஸுரப் பெண்ணை? கந்தாவப்பெண்ணை? அபஸரஸா? யக்ஷப்பெண்ணை? னனிகையா? மானிடப்பெண்ணை? தேவதைபோன்றவனே! மிலலாதவனே! நீ யுத்தாமிருந்தாலும் எனக்குப் பாரியை கடவாய், என்னுடைய உயிரும் எனக்குள்ளு, தன்மயாவும் ராச சோரத்தை தேவப்பெண்ணைப் போன்றவனே! உன தில் நான் யாசிக்கிறேன் அழகுள்ளவனே! நீ எனக்கு யாக்ககடவாய்' என்று சொன்னான்

நூற்று நான்காவது அத்தியாயம்

ஸ ம ப வ ப்ரா வ ம (தேரூர்ச்சி)

(கங்கை சந்தித்துவுக்கு மனைவியானது)

அந்தச் சந்தனுராஜன் புன்கிரிப்புடன் மிருதுவாகவும் அழ் ம சொன்ன இந்தச் சொல்லைக்கேட்டு, புகழ்பெற்ற அந்தப் , அன்னுடைய நன்னடக்காக அவனிடம் வந்தான் சிலாக். ன ரூபமுள்ள அவன், தான் வஸுக்களுக்கு வாககுத்தததம்- தையும் பரதீபன் சொன்னதையும் நினைத்து ஸந்ததியை பி ராஜபுத்திரனும் ராஜாவுமான சந்தனுவிடம் தானாக வந்து தான் வஸுக்களின் சாபத்திலை தூண்டப்பட்ட அவன் தருணமென்று நினைத்துப் பேச்சினால் ராஜாவின் மனத்தை விததுக்கொண்டு, 'ராஜாவே! நான் உன் ஸவாதீனமான தியாவேன் நீயாவது மற்றவராவது ஏன்னைப்பற்றி எவ்வகை தெரிந்துகொள்ள விருமபக்கூடாது ராஜாவே! நல்லதோ -தோ நான் என்னசெய்வேனோ அதில் என்னைத் தடுக்காம கவேண்டும் அப்படியே' எனக்கு, விருப்பமில்லாததைச் லாமலிருத்தல்வேண்டும்' ராஜாவே! இவ்வாறு நடந்து னுமவரையில் நான் உன்னிடம் வலிப்பேன என்னைத் தாலும் விருப்பமில்லாததைச் சொன்னாலும் உன்னை ஸந மினறி விட்டுவிடுவேன் ராஜாவே! இஃது என்னுடைய உன் இஷ்டப்படி நீ என்னை அடையலாம் உன் பிதா, நான் அங்கீகரிக்கப்படாதிருக்கிறேன் பிரபுவே! நீ என் ராவாககடவாய்' என்று சொன்னான் பரதசிரேஷ்டராகிய மஜயரே! 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று ராஜா சொன்ன

போது அந்த ராஜஸரேஷ்டனையடைந்தது அவன் மிகுந்த ஆ
மடைந்தான் அந்தக் கங்காதேவி கேட்டதற்கு, 'அப்படியே
ம' என்று வாக்ருத தததஞ்செய்து அவனை தேரினபே
றிககொண்டு சந்தனமஹாராஜன் அவருடன் சென்றான்
பிரத்தியக்ஷமாக வந்த இரண்டாவது லக்ஷ்மியைப்போல
னுவைவடைந்தான் ஜிதேந்திரியனாகிய சந்தனமும்
யடைந்தது காமஸ்ரீமனும்பவித்தான் கேட்பது அயுகதவ
ரினைத்தது அவன் அவனை ஒன்றும்கேட்கவில்லை அவரு
விரயத்தாலும் ஒழுகத்தாலும் அழகினாலும் உயரத்த
யாலும் குணங்களினாலும் ரஹஸ்யத்திற்கெய்யும் உபசார
லும் அந்த அரசன் திருபதியடைந்தான் உயரத்த ஸ்திரீ
உபசரிக்கப்பட்ட அந்த அரசன் மிகவும் மகிழ்வுற்றான் தே
ருபமுள்ளவரும் ¹ மூன்று மராகங்கங்களுக்கும் செல்லுகி
மாகிய அந்தப் பெண்ணரசியான் கங்காதேவி, அழகுள்ள ம
பெண்ணுருவம் எடுத்துக்கொண்டு, அதிர்ஷ்டத்தினால் மகே
நிறைவேறினவனும் இரத்திரனாகொப்பான் மகிமைபுள்ள
மாகிய சந்தனுவெனனும் ராஜஸரேஷ்டனாகுப பாரிஸ
வந்து சேர்ந்தான் புணர்ச்சியினாலும் ஸநேகத்தினாலும்
யத்தினாலும் முகமலர்ச்சியினாலும் அழகிய விளையாட்டுக்கள்
அந்தப் பிரபு பிரியப்படுமபடி அவனைச் சந்தோஷிக்கச்
தான் அந்த உத்தமஸ்திரீயின் குணங்களினால் இழுகப்
அவ்வரசன் போகத்திலேயே அமுரத்தியிருந்தான்

நூற்றைந்தாவது அத்தியாயம்

ஸ ம் ப வ் பாவ ம் (தொடர்ச்சி)

(ஏழுபுகழீரர்கள் பிறந்தவுடன் கங்கை அவர்களைக் கொன்றன
பார்த்து, சந்தன எட்டாவது புத்ரனைக் கொல்லாமலிருக்கு
படி கேட்க, அவள் மறுமொழி சொன்னது)

அவருடன்கூடி விரும்பினபடியெல்லாம் ரமித்துக்கொ
டிருந்த அரசன் அநேக வருஷங்களும் ருதுக்களும் மாதங்
கடந்துபோனதை அறியவில்லை. அவ்வரசன் தேவலோ
லுள்ளவையும் மனுஷ்யலோகத்திலுள்ளவையுமாகிய போக
யெல்லாம் அனுபவித்தான் ராஜலக்ஷ்மி பொருந்திய ச
அந்தப் பெண்ணரசியை யடைந்தது மகிழ்ந்தான் அந்தக்

¹ சுவாகம் பூமி, பாதாளம்

ருதுஸநானமான் காலத்தில் தேவகுமாரனைக் காப்பதில்
 ள்ள. தேவதைக்கொப்பான சந்தனுவுக்கு எட்டுக்குமா
 ப பெற்றாள் பாரதரே! ஒவ்வொரு புத்திரரையும் பிறக
 கக ஜலத்திற்போட்டுவிட்டாள் அந்தப் புத்திரர்களைப்
 ததபோதே கழுத்தைப்பிடித்து யமலோகம் அனுப்பினாள்
 ன் நான் சந்தோஷப்படுத்துவேன்' என்று ராஜாவுக்குச்
 லிவிட்டுப் புத்திரர்களைக் கங்காபரவாகத்தில்' அமிழ்த
 . அப்போது அந்தச் சந்தனுமஹாராஜனுக்கு அவள்
 து பிரியமாயிருக்கவில்லை நீங்கிவிடுவாளென்று பயந்து
 ற அவளை ஒன்றும் கொல்லவில்லை அவள் செய்கைகளுக்
 ததையும் அவள் வந்த காரணத்தையும் கேட்கத்தகா
 ய தனபிதர் சொன்னசொல்லை நினைத்துக்கொண்டு, சந்தனு
 றாகள் விஷயத்தில் அவ்வுசெய்த தீங்கைப்பற்றிக் கேளா
 லிருந்தான். அந்த ஸ்திரீ சிறந்த ஏழுகுமாரர்களைப் பிறக
 ககக் தொண்டுகொண்டிருந்தாள் சந்தனு 1 தாமம்கெடு
 ய அவளை வெகு பிரயாஸத்தோடு ஒன்றும் கேளாமலிருந்
 டாட்டாவது புத்திரனை அவள் கொல்லவிரும்பியபோது
 லின் மனவறுதி கலங்கியது எட்டாவது புத்திரன் பிறந்த
 ிரித்துக்கொண்டிருந்த அந்தக் கங்காதேவியை நோக்கித்
 தினால் வருந்தித் தனபுத்திரனைக் காப்பாற்றுவதற்கு விரும்
 ரசன கேட்டன்ன புத்திரனைக் கொல்லுகின்ற அவளைக்
 அப்போது மிகுந்த துயரமுற்ற ஸரோஷ்டனாகிய கௌரவ
 , 'கொல்லாதே, நீ யாரைச் சேர்த்தவள்? நீ யார்?' என
 'பிள்ளைகளை ஏன் கொல்லுகிறாய்?' என்றும் 'புத்திரனைக்
 லுகிறவளே! உனக்கு மிக இழிவான பெருமபாவம் நோந்
 றது' என்றும் சொன்னான் கங்கை, 'புத்திரனிடத்தில்
 ரமுள்ளவளே! புத்திரரைப் பெற்றவருட் சிறந்தவனே!
 த்திரனை நான் கொல்லுகிறதில்லை- நாம் செய்த ஏற்பாட்
 - நான் இங்கே வலிப்பது முடிந்தது நான் ஜனஹு
 லியின் புத்திரியும் முஹரிஷிகளுடைய கட்டடங்களிலை ஆஸா
 பட்டவளுமாகிய கங்கை தேவர்களுக்குச் செய்யவேண்
 ரியோஜனத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக நான் உன்னுட்
 தன் இவர்கள் தேவர்களும் மிகுந்த புண்ணியமுள்ள
 ம மிகுந்த சக்தியுள்ளவர்களுமாகிய எட்டு வஸுக்கள்,
 டருடைய சாபமென்னும் தோஷத்தினால் மானிடத்தன்
 ி அடைந்தனா அவர்களுக்குப் பிதாவாகத் தக்கவன்

உண்கைகாட்டி ஓம்வேறேயாரும் பூமியிலிலை எனனைபடு
தாயாகவும் இவவுலகத்தில் மனுஷ்யஸ்திரீ பாருமில்லை ஆத
அவாகளுக்குத் தாயாயிருப்பதற்காக மானிடதேகமெடுத்த
எட்டு வஸுகளையும் புத்திரராகப்பெற்று அழியாத தே
களை நீ ஜயித்தாய் தேவர்களாகிய வஸுகளுக்கு, 'நான்
களைப் பிறந்தவுடன் பிறந்தவுடன் மானிட ஜனமத்தினின்று
விப்பேன்' என்ற உறுதியான வாகுத்தத்தம் செய்தேன்
லால், அவர்கள் மஹாதமாவான் ஆபவா என்று சொல்லப்
வலிஷ்டருடைய சாபத்தினின்று விடுபட்டனா உனக்
களமுண்டாகட்டும், நான் கெல்வேன். மிகுந்த விரத
வனாகிய இந்தப்புத்திரனை நீ காப்பாற்று சூலத்தைச் சி
கின்ற இந்த உன் புத்திரன் அநத் எட்டு வஸுகளின்
களும் சோந்து உண்டாயிருக்கிறான் மனிதராலாகாத க
தைச் செய்யப்போகிறான் நிச்சயம். வஸுகள் என
தில் இப்படி மாறுநபத்தோடு வாஸமசெய்தனா என
பிறந்த இந்தப் புத்திரனைக் 1 கங்காதேவன் என்றறி' என

நாறருருவது அததியாயம்

ஸ ம ப வ ப ர வ ம. (தோடரிச்சி)

(வஸுக்கள் வலிஷ்டசாபத்தினால் புத்திரர்களாகவந்ததை
சந்தனுவுக்குக் கங்காதேவி யுரைத்தது)

சந்தனு, 'மங்களமூர்த்தியே! அழகிய நோக்குள்ள
எந்த ஆபவரெனப்பவருடைய சாபத்தினால் அநத் வஸுக
லாரும் மனுஷ்யகாப்பதற்கு வந்தனரோ அவர் யார்?
சபித்ததற்குக் காரணமாய்க் வஸுகளின் அபராதம்
உன்னால் எனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட இந்தக்குமாரன் மா
மனுஷ்யலோகத்தில் வலிக்கவேண்டியதாக இருக்குமபடி
இவன் செய்கையாது? எல்லா உலகத்துக்கும் ஈசுவராக
அநத் வஸுகள் எவ்வாறு மனுஷ்யர்களிடம் பிறந
ஜனஹுபுதரியே! அவற்றையெல்லாம் எனக்குச்சொல'
கேட்டான் புருஷாரேஷ்டராகிய ஜனமேஜயரே! இ
சொல்லியதைக்கேட்டு ஜனஹு புதரியாகிய கங்காதேவி
போது சந்தனு மஹாராஜாவை நோக்கிப் பின்வருமாறு
லானான் —

பரதஸரேஷ்டனாகிய சந்தனுமஹாராஜனே! முன்பு வரு
எவரைப் புத்திரராக அடைந்தானோ அந்த வலிஷ்டரென்று
ருள்ள முனிவா ¹ ஆபவரென்று பிரவித்திபெற்றவா. புண
மானதும், மிருகங்களும் பட்சிகளும் நிரம்பியிருப்பதும்,
பாககாலங்களின் புஷ்பங்களும் பூணமாக இருப்பதுமாகிய
ஷ்டரிஷியின் ஆஸ்ரமம் மேருவென்னும் சிறந்தபாவதத்தின்
லிருக்கிறது பாதவமசு ஸரேஷ்டனே! புண்ணியஞ் செயப
சிறந்தவரும் வருண புத்திரருமான அந்த வலிஷ்டா
மான கிழங்குகளும் காய்களும் ஜலமுமுள்ள அந்தமேருவின்
லிருக்கிற அவவனத்தில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தா
ரேமே! ஸாரபியென்று சொல்லப்பட்ட தக்ஷபுத்திரி எவ
அந்தத்தேவி, நினைத்ததையெல்லாம் கற்க்கின்ற சிறந்த பசு
லோகானுகரஹஞ் செயவதற்காகக் கசியப்ருககுப் பெற்றாள்.
ரதமாவாகிய அந்த வலிஷ்டா அந்தப் பசுவைத் தமது
ரமதேனுவாக கரஹித்துக்கொண்டாள். அந்தத் தேனுவா
ரிஷிகளினால் அடையப்பட்டதும் புண்ணியமும் ரமணீயமு
அந்தத் தபோவனத்திலிருந்துகொண்டு, பயமில்லாமல்
சரித்தது பரதஸரேஷ்டரே! பிறகு, ஒருகாலத்தில், பருது
லான தேவர்களாகிய வஸுக்களெல்லாரும் தேவரிஷிகளால்
டயப்பட்ட அந்தவனத்துக்கு வந்தனா அவர்கள் தங்கள்
விகளுடன் அழகான குன்றுகளிலும் வீணங்களிலும் விளை
க்கொண்டு அந்த வனமெங்கும் ஸஞ்சரித்தனா இரதிரானுக
ப்பான பராக்ஷிரமமுடையவனே! ராஜஸரேஷ்டனே! அந்த
குகளில் லொருவனுடைய பாரியையாகிய அழகான இடையை
டயபெண அவ்வுனத்தில் ஸஞ்சரிகளையில எல்லாக் காமதே
களிலும் சிறந்த அந்த நந்தினி யென்னும் பசுவைக்கண்டாள்
த விருஷ்பத்துக்கொப்பானை கண்களையுடையவனே! அவள்
பப்பசுவின் குணமாகிய தனத்தின் சிறப்பினால் வியப்பற்றவ
நல்ல புஷ்டியுள்ளதும், செம்மையாகக் கற்பபதும், அழகான
ம குளம்புகளுமுள்ளதும், மங்களகரமானதும், எல்லாச்
புகளும் நிரம்பியுதும், மிகச்சிறந்த ஸாதுத் தன்மையுள்ளது
ய அந்தத்தேனுவை ² தயோவென்னும் வஸுவ்க்குக் காண
நாள் பூருவமசுத்துப் புத்திரனாகிய ராஜேந்திரனே! சிறந்த

¹ ஆபம்—ஜலங்களின் வாககம் அவற்றிற்கு டஜமானவையிருப்
தல் வருண ஆபவன என்னப்படுகிறது அவனுடைய புத்திர
ப் வலிஷ்டருக்கும் அந்தப்பெயர் சொல்லப்பட்டது ² தயோ—பர
ர. பகம-உசு

யானைக்கொப்பான் நடைபுடையவனே! முன்னே வஸு-
பாரியை இவ்வகையான குணங்கள் நிரம்பின அநதத் தே-
வஸுவுக்குக் காண்பித்தாள ராஜாவே! த்யோவானவன்
போது அநதக்கோவைககண்டு தன்மனைவிககு அதன்முன்
குணங்களையும் தெரிவித்துச் சொல்லலானான்

‘1 கருமையான கண்களையுடையவனே! சிறந்த நிதம்பு-
வனே! இநத உத்தம தேவதையாகிய தேனு இநத உயாநத த-
வனத்திறகுடையவராகிய வலிஷ்ட மஹரிஷியுடையது அழ-
கையுடையவனே! இதனுடைய சுவையுள்ள பாலைக்குடி-
மனிதன் யௌவனமழியாமல் பதினாயிர வருஷகாலம் ஜீவித்-
பன்’ என்றான் ராஜாரேஷ்டனே! அழகான இடையையு-
வரும் சிலாக்கியமான அங்கமுடையவளுமாகிய அநத
பதனி இதைக்கேட்டு மிகுந்த ஒளியுள்ள தன் தணவனை நோ-
பினவருமாறு சொல்லலானான்

‘மனுஷ்ய லோகத்தில் அழகினாலும் யௌவனத்தி-
சோபிக்கின்ற ஜிதவதியென்று பெயருள்ள ராஜபுத்திரி என-
தோழியாக இருக்கிறாள் ஸத்தியஸுந்தனம் சிறந்த புத்தியு-
வனுமாகிய உசீனரனென்னும் ராஜரிஷியின் புதலவியான
மானிடலோகத்துக்குள் அழகின் சிறப்பினால் பெயாபெற்ற
மிகுந்த மஹிமையுள்ளவனே! தேவர்களிற் சிறந்தவனே!
ணியத்தை விருத்தி செய்பவனே! அவளுக்காக நான் வி-
கின்ற இநதக்கோவைக கன்றோடுகூடத் துரிதமாகக் கொண்-
கொளரவததைக் கொடுப்பவனே! என்னுடைய அநதஸ்கி ஓ-
இநத ஆவினபாலைக் குடித்து மனிதர்களுள் மூப்பமுபின்
இல்லாதவளாக இருக்கக்கூடவள. சிறந்த மஹிமையுள்ளவ-
குற்றமில்லாதவனே! நீ எனக்கு இதைச் செய்யக்கடவாய்
தப பிரியத்தைவிட வேறு மேலான பிரியம் எனக்கு எவ்வகை-
மில்லை’ என்றாள் அவளுடைய இநதச் சொல்லைக்கேட்டுத்
மனைவியின் விருப்பத்தைச் செய்யக்கருதி த்யோவானவன்
முதலிய ஸஹோதரர்களுடன்கூட அநதப்பசுவை அப்போது
ண்டுபோனான் ராஜாவே! தர்மநீரயிதழ்போன்ற கண்களையு-
அநதமனைவியினால் ஏவப்பட்ட தயோவெனப்பவன் அப்போது
ரிஷியின் உக்கிரமான தவத்தைக் கவனிக்கமாட்டாமற் போ-
அப்போது அவன் அநதப்பசுவைக் கொண்டுபோனான் அந-

1 ‘அவிதேக்ஷண’ என்பதைவிட்டு, ‘அவிதேக்ஷணே’ என்ற
கொள்ளப்பட்டது

தினகை நினைக்கவில்லை பிறகு பழங்களை யெடுத்துக்கொண்டு
 ஷ்டா ஆசாரமம் வந்தா அந்தச் சிறந்த வனத்தில் அந்தப்
 வக கன்றுடன் காணவில்லை பிறகு, அந்தத் தபோதனா
 வனத்தில் அதைத்தேடினா உயரந்த புத்தியுள்ள அம்
 பா தேடியும் அந்தப் பசுவைக் காணவில்லை திவ்யஜ்ஞான
 அவா அந்தப்பசு வஸுக்களால் அவவாறு கொண்டுபோ
 ட்டதை யறிந்து உடனே கோபத்துக்கு வசப்படும் வஸுக்க
 அப்போதே சபித்தார 'அழகிய வாலுள்ள என கறவைப்
 ப வஸுக்கள் கொண்டுபோனதனால் அவர்கள் பாவமும் மனி
 ரில் ஜனிக்கப்போகின்றனர், சந்தேகமில்லை' என்று அந்த
 ஷ்ட பகவான் அந்த வஸுக்களைச் சபித்தார பாதஸரேஷ்ட
 சிறந்த மஹிமைபுள்ள ஆபவரென்னும் முனிஸரேஷ்டா கோ
 மறகொண்டு அந்த வஸுக்களை இவவாறு சபித்தபின் தவத
 ிய மனத்தைச் செலுத்தினா ராஜர்வே! மிகுந்த மஹிமை
 வரும் தவத்தைத் தனமாகக் கொண்டிருமாகிய அந்தப்
 ஷி இந்தக் காரணத்தினால் கோபங்கொண்டு தேவர்களாகிய
 க்கள் எண்மரையும் சபித்தார மிகச்சிறந்தவனே! தயோ
 குற்றத்தினால் எட்டு வஸுக்களும் வலிஷ்ட மஹரிஷியினால்
 ரு சபிக்கப்பட்டனா ராஜஸரேஷ்டனே! அதன்பின் அந்த
 க்கள், 'சபிக்கப்பட்டோம்' என்று தெரிந்து மறுபடியும் அம்
 தமாவின ஆசாரமம் வந்து அந்த ரிஷிக்கு அனுசரணம் வரும்
 சயவதற்காக அம்முனிவரிடஞ் சென்றனா புருஷஸரேஷ்ட
 எல்லாத் தாமதங்களும் தெரிந்தவராகிய அந்த வலிஷ்ட மஹ
 ன அதுகாலத்தை அவர்கள் பெற்றவில்லை அந்தத் தாமாதமா
 வலிஷ்டா, 'என்னால் சபிக்கப்பட்ட தான் முதலிய நீங்கள்
 லாரும் ஒரு வருஷத்துக்குப்பின் சாபத்திலிருந்து விடுபடுவீர்
 யாருக்காக நீங்கள் என்றோ சபிக்கப்பட்டிருக்கின்றீர்களோ
 தயோவென்னும் வஸுமட்டும் தான் செய்ததற்காக நீண்ட
 மனுஷ்ய லோகத்தில் வலிப்பான் நான் உங்களைக் கோ
 ச சொன்ன சொல்லைப் பொய்யாகக் விருமபவிலை சிறந்த
 ள்ள இவன் மனுஷ்யர்களில் ஸந்ததியை உண்டுபண்ண
 ளான இவன் தாமாததுமாவாதவும் எல்லாச் சாஸ
 ளினும் வல்லவனாகவும் தன் பிதாவின் விருப்பத்தையும்
 மையையும் செய்வதில் ஊக்கமுடையவனாகவும் இருப்பான்
 போகங்களை விட்டுவிடுவான்' என்றா
 இவவாறு வஸுக்களெல்லாரையும் நோக்கிச் சொல்லிவிட்டு
 மஹரிஷி சென்றா, அதன்பின் அந்த வஸுக்களெல்லாரும்

சோநது என்கிடம வநதனா ராஜாவே! அவாகன, 'கவன
எனக்கைப் பிறககப்பிறகக நீ நேரே ஜலததில போட்டுவிடு'
எனனை வரங்கேட்டனா நானும் அதனை அப்படியே செய
ராஜஸரேஷ்டனே! பாரதனே! இவ்வாறு நான் சபிக்கப
வஸுங்ககளை மானிடவுலகத்திலிருந்து விடுவிப்பதற்காக
மாகவும் செமமையாகவுஞ் செயதேன ராஜஸரேஷ்டனே!
வென்னும் வஸுவாகிய இரதக குமாரன ஒருவனமாததிரம
ரிஷியின் சாபத்தினால் மனுஷ்யலோகத்தில் வெகுகாலமிருப
உன புத்திரனாகிய இரதககுமாரன பெரியவனான் பிறகு மறுப
உன்னிடம் வருவான் ராஜாவே! நானும் நீ அழைக்கும்
உன்னிடம் வருவேன்' என்று கவகாதேவி சொன்னாள். இ
சொன்னபின் அரதக கவகாதேவி அவகேயே அரதாததான
னாள் அரதக குமாரனையும்ழைத்துக்கொண்டு அவள தனது
படி சென்றாள் அரதக குமாரன தேவவரதனென்றும் கா
னென்றும் பெயாபெற்றிருந்தான் சரதனுவின புத்திர
தயோவென்னும் வஸு, குணங்களில் சரதனுவுக்குமேலாக
தான். 'சரதனு சோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவனாகி வ
லிருந்து தன் நகரம் சென்றான் அரதப் பரதவம்சத்த
மஹாதமாவுமான சரதனு ராஜாவின மிகுதியான குணங்க
மஹிமையையும்பற்றி நான் சொல்லப்போகிறேன் அவனு
அழகுள்ள சரித்திரம் மஹாபாரதமென்று சொல்லப்படுகி

ஹரேழர்வது அததியாயம்

ஸ ம ப வ ப்ரா வ ம். (தோடீச்சி)

(கங்காதேவி பீஷ்மரை வயஸுவந்தபிறகு சந்தனுவுக்குக் கொ
சந்தனு அவரை யுவராஜாவாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்தது
பீஷ்மர் ஸந்தியவசீஷ்யத் தம் பிரதாவுக்குக்கொண்டு
வந்து கொடுத்ததும்)

அரதசசரதனு மஹாராஜன சிறந்த ஞானமுள்ளவன்
வாகளாலும் ராஜாக்களாலும் ரிஷிகளாலும் கௌரவிககப
வன், தாமத்திலேயே சித்தமுள்ளவன், ஸ்தயவாககென்று
லோகங்களிலும் பெயாபெற்றவன் சரதனுவின குணங்க
வறறையும் நான் சொல்லப்போகிறேன் இந்திரிய ஜயம், கொ
பொறுமை, புத்தி; (அகாரியங்களில்) லஜஜை, தைரியம், உ

ராமம் ஆகிய இவை உயரந்த சுபாவமுள்ள புருஷ சிரே
 ஷன் சந்ததுவினிடத்தில் நிலைபெற்றிருந்தன இவ்வகையான
 வகைகள் நிரம்பினவனும் தாமததிலும் ராஜநீதியிலும் ஸமாத
 மாகிய அவவரசன பரதவம்சத்தையும் எல்லாப் பிரஜைகளை
 காப்பவனாக இருந்தான், ¹ சங்குபோன்ற கழுத்துள்ளவனும்
 தோள்களையுடையவனும் மதயானைபோன்ற நடையுள்ளவ
 னுமாயிருந்தான் பின்ன்கையுடைய ராஜலக்ஷணங்களெல்லாம்
 பின்னவையுடையவனாயிருந்தான் புகழ்பெற்ற அவவரசனுடைய ஒழுக
 தக கண்டு மனிதர்கள் எப்போதும் இன்பத்தையும் பொரு
 மகாட்டி லும் அறமே சிறந்ததென்று உறுதியுள்ளவராயிருந்
 தான் பரதசிரேஷ்டராகிய ஜனமேஜயரே! சந்தனு இவ்வாறு
 சொன்ன ஸ்வபாவமுள்ளவனாக இருந்தான் தாமததில் அவ
 னுடைய அரண்மனை ஒருவனும் இருக்கவில்லை தாமததில்
 யிருந்ததுகொண்டு தாமதத்தைக் காப்பாற்றுகிறவர்களெல்
 லும் சிறந்த அந்த ராஜாவை ராஜராஜனாக மற்ற அரசர்கள்
 அபிஷேகஞ் செய்துவிட்டனர் பரதவம்சத்திற்கு ரக்ஷகனாகிய
 சந்தனுவைத் தங்களுக்கு நாதனாகப்பெற்ற அரசர்கள்
 பழம் பழம் பிறரால் உபத்திரவமுமநீங்கினவர்களாகவும்
 சமான் நித்திரையும் விழிப்புமுள்ளவர்களாகவுமிருந்தனர்
 பெற்றவனும் இந்திரனுக்கொப்பான பராக்ரீமமுடையவனு
 மாயிருந்தான் சந்தனுவினால் ஆளப்பட்ட அரசர்கள் யாகம தானம் முத
 லாகரியங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தனர் சந்தனுவைத்
 தவனாகவுடைய அரசர்களினால் உலகம் ரக்ஷிக்கப்படும்போது
 லா வருணங்களிலும் வியவஸதைபுடன் தமதம் தாமமே
 ராக இருந்தது கூத்ததிரியுன் பிராமமணனுக்குச் சூரருஷை
 தான் வைசியர்கள் கூத்ததிரியர்களை அனுஸரித்திருந்தனர்
 பிராகள் பிராமணாதனிடத்திலும் கூத்ததிரியர்களிடத்திலும்
 புனைத்து வைசியர்களையும் ஸேவிதனா அவன் (சந்தனு)
 ரவர்களின் ராஜதானியாகிய அழகான ஹஸதிபுரத்தில்
 ததுக்கொண்டு கடல்குழந்த பூமியை ஆண்டான் இந்திர
 கு ஒப்பானவனும் தாமம் தெரிந்தவனும் ஸத்தியம் தவறாதவ
 னுள்ளும் புறமும் ஒத்திருப்பவனுமாகிய அவன், தானம் தா
 தவம்இவை சேரத்திருந்ததனால் சிறந்தசெல்வம் அடைந்தான்
 பழம் வெறுப்புமில்லாதவனாகவும், சந்திரனைப்போல இனிய
 சிபுள்ளவனாகவும், ² தேஜஸினால் சூரியனுக்கொப்பானவ

1 மூன்று ரேகைகளோடுகூடிய கழுத்து.

2 எல்லாவற்றையும் அடக்கும் சக்தி

னாகவும், வேகத்தில் வாயுவுக்கு ஒப்பானவனாகவும், கோயமனுக்கு ஒப்பானவனாகவும், பொதுமையில் பூமிக்கு ஒப்பானவனாகவும், மிருந்தான ஜனமேஜயமஹாராஜாவே ! சந்திரராஜன பூமியை ஆண்டுகொண்டிருக்கையில் ஆடுமாடுகளும் களும் காட்டுமிருகங்களும் பக்ஷிகளும் ஹரிமலிக்கப்படப் பிராமணதாமமே அதிகரித்திருந்த ராஜ்யத்தில் அடக்கமனத்தையுடைய சந்தனு இந்திரியஸூகங்களில் ஆசைப்பட்டுப் பிராணிகளைப் பக்ஷபாதமின்றி ஆண்டன்ன, சகோபலக் கண்களுடையவனும் சிவந்தவாயுள்ளவனும் விமமதவிருஷபததுக்கும் ஒப்பான நடையுள்ளவனும் பூணசந்திர ஒப்பான முக்முள்ளவனுமான சந்தனும், யௌவனவயவிலிப்போதே தன்னை அடுப்பதற்குக் காரணிகளாகிய குணமாகிய லாம ஒப்பிலாமல வஹித்தவனும் ஆழந்த கருத்துள்ள தைரியமுள்ளவனுமாயிருந்தான அக்காலத்தில் தேவர்களாகிய பிதிராகள இவர்களின் 1 யாகங்களுக்காகக் காரியங்களையுபபட்டன. அதாமமாக சந்தப்பிராணிகளும் கொலையில்லை ஆதரவிலலாதவையும் ஸௌகியமில்லாதவை திராயக ஜாதியிற்பிறந்த பிராணிகளெல்லாவற்றிற்கும் ராஜாவே பிதாவாக இருந்தான குருவமசத் தலைவர்களுடைய தவனாகிய அநதச சந்தனு மஹாராஜன் அரசாக்கரசனாக வருகையில், சொற்களெல்லாம் ஸத்தியம் தவறாமலிருந்தன ளங்களெல்லாம் தானத்திலும் தாமத்திலும் பற்றியிருப்பசுக்கள் யாகத்திற்காகவே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டிருந்தன, பெண புணாவது சந்ததிக்காகவேயிருந்தது அவன் 2 பட்டை, நாறு, எட்டு ஆகியவருஷங்கள் ஸதிரீ ஸூகத்தைப் பவிக்காமல் காட்டிலேயே திரிந்துகொண்டிருந்தான அவர்களுக்கையினிடம் பிறந்த புத்திரனும் வஸூக்களின் அமசரு தேவவிரதனென்பவன் ரூபத்திலும் செய்கையிலும் ஒழுங்கும கலவியிலும் அவனைப்போலவே இருந்தான சிறந்தமையும் சிறந்த தீரமும் சிறந்தபராக்ரமமுமுள்ள அநதரதனான தேவவிரதன் பூமியிலுள்ளவையும் 3 இல்லாமான எல்லா அஸ்திரங்களிலும் தோச்சியுள்ளவனாகிய தான அநதச சந்தனு மஹாராஜன் ஒரு காலத்தில் களை வேடடையாடிக் கொண்டு கங்காரதிககரையில்

1 தேவயாகம் = அகநிஹோதரம் முதலியவை, ரிஷியாகம் = மோதுவ்ந்து, பிதிரயாகம் = ஸராததம் முதலியவை

2 முப்பத்தாறு வருஷங்கள் 3 தேவலோகத்திலுள்ள

கயில கங்கை ஜலமகுறைவாயிருப்பதைக் கண்டான
 க கண்டு புருஷஸரேஷ்டனாகிய சந்தனு, 'இந்தமஹாரதி இப்
 பு முனபோல ஏனென்கவிலலை?' என்று சிந்தித்தான
 அதன் காரணத்தைப்பற்றித் தேடிக்கொண்டு போகும்
 அந்த உயாரத் மனமுள்ள சந்தனு அழகு, நிரம்பினவனும்
 சிபுள்ளவனும் அழகான பாவையுள்ளவனும் தேவேந்திர
 பால தேவலோகத்து - அஸ்திரத்தைப் பிரயோகிப்பவனு
 ஒரு சிறுவன் கூடையுடன் அம்புகளால் கங்கை முழுவதை
 மித்துக்கொண்டு நின்றதைக்கண்டான அந்தச் சிறுவனு
 ஸம்பததில் அந்தக்கங்காரதி அம்புகளினால் தடுக்கப்பட
 தைக்கண்டு மனிதாக்கு முடியாத அவன் செய்கையை
 ராஜா வியப்புறவண்ண முன்னே பிறந்தவுடன்
 திருந்த அந்தத் தன் புத்திரனைச் சிறந்த புத்தியுள்ள சந்தனு
 புத்திரனென்று அப்போது அடையாளம் கண்டுகொள்ள
 மறப்போன அந்தப்புத்திரனும் தன் பிதாவைப் பார்த்து
 யை உணர்புண்ணிப் பிரமிக்கச் செய்தான். அவனை
 னபின் உடனே அவன் அங்கேயே மறைத்துவிட்டான்.
 ததில் அந்த ஆச்சரியத்தைக்கண்ட சந்தனுமஹாராஜன்
 தன் புத்திரனென்று ஸம்சயித்துக் கங்கையைப் பிரத்தி
 ராகுமபடி கேட்டுக்கொண்டான் கங்கை உத்தமமான ரூபத்
 துக்கொண்டு அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்தக்குமாரனை
 கயிற பிடித்துக்கொண்டு ராஜாவுக்கு எதிரே தோன்றின
 னங்களினால் அலங்கரிக்கப்பெற்று நிரமலமரன் ஆடையுட
 ண்டவரத் அந்தக்கங்காதேவியை முன்னே பார்த்திருந்
 தவனே அந்தச்சந்தனு அப்போது தெரிந்துகொள்ளவில்லை
 ராது கங்காதேவி, 'ராஜர்வே! முன்னே எந்த எட்டாவது
 னை நீ என்னிடத்தில் அடைந்தாயோ அவன் தான் இவன்
 ரேஷ்டனே! இவன் எல்லா அஸ்திரங்களும் தெரிந்தவன்
 க்கு மேற்பட்டவன் யாருமில்லை மஹாராஜாவே! என்னால்
 கப்பட்ட இந்தப்புத்திரனை வாங்கிக்கொள் பிரபுவே!
 ரேஷ்டனே! இவனை உனவிட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்
 இந்தவீரன் வலிஷ்டரிடமிருந்தே வேதங்களையும்
 வகங்களையும் ஒதினான், அஸ்திரங்களில் தோந்தவன், முதன்
 ன விலாளி, யுத்தத்தில் இந்திரனுக்கொப்பானவன், பரத்
 தவனே! தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் எப்போதும்
 பபெற்றவன் சுக்ராசாரியருக்கு எந்தச் சாஸ்திரம் தெரி
 அஃதெல்லாம் இவனுக்கும் தெரியும் சிறந்தவைகளுடைய

யவனும மஹாதமாவுமாகிய இந்த உனபுத்திரனிடத்தில்
களாலும் அஸுரர்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்ட அங்கிரவியை
திரமாகிய பருஹஸபதியறிந்த சாஸ்திரமெல்லாம் ஸாங்கோப
மாக நிலைபெற்றிருக்கின்றன ரிஷியும் எதிரிகளால் ஜயிக்க
யாத பரர்க்கிரமமுள்ளவருமான பாசநாமருக்கு என்ன அன்
தெரியுமோ அஃது இவனிடம் நிலைபெற்றிருக்கிறது ராஜ
பெரிய வில்லாளியும் ராஜதாமத்திலும் ராஜநீதியிலும் தோந
மாகிய இந்த உனபுத்திரனை நான் உனக்குக் கொடுக்கி
வீரனே! நீ இந்தவீரனை உன் வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டு
என்று சொன்னான்

இவ்வாறுசொல்லி அந்தமஹாநுபாவையான கங்கை
கேயே மறைந்தாள அந்தக்கங்கையினால் இவ்வாறு
கொடுக்கப்பெற்ற சந்தனம்ஹாராஜன் சூரியனைப்போல பிர
கின்ற புத்திரரை அழைத்துக்கொண்டு தன் நகரத்துக்குச்
றான அந்தப் பூருவமசத்திற பிறந்தவனான சந்தனு
புரிக்கு ஒப்பான தன்பட்டணம் சோரது தான் விருமபி
யெல்லாம் நிறைவேறினவாக்கத் தன்மனத்தில் நினைத்தான்
பின் ராஜ்யம் பூருவமசத்தாரிடம் நிலைபெறுவதற்காகப்
களுக்கு அபயம் கொடுப்பவரும் சிறந்த குணங்களுள்ள
மஹாதமாவுமாகிய தன் புத்திரருக்கு யௌவராஜ்யப் பட்டா
கம் செயவித்தான் பரதஸ்ரேஷ்டராகிய ஜன்மேஜயரே! வெ
கோத்தி பெற்றவராகிய அந்தச் சந்தனுவின புத்திரா தம்
கத்தினால் பூருவமசத்தவரையும் தம் பிள்ளையும தேச்தன்
மகிழ்வித்தார அளவற்ற சகதியுள்ள அந்தச் சந்தனு ம
ஜன் தன் புத்திரருடன் கூட அவ்வாறு மகிழ்ந்துகொண்டு
வருஷங்களைக் கீடத்தினான் அவ்வரசன் ஒருகால வனஞ்
யமுனையாற்றங்கரையில் ஒப்பிடமுடியாத் ஒரு சிறந்தவாச
துகாரதான் அதுவந்த கர்ணத்தைத் தேடிக்கொண்டு எ
திரிந்தான் அப்போது அவன் தேவதையைப்போன்ற ரூப
ஒரு செம்படவப்பெண்ணைக் கண்டான் கறுத்த கண்
யுடைய அந்தக்கன்னிகையைக் கண்டவுடன், 'அச்சமுடைய
நீ யா? யாருடையபெண்? என்ன செய்துகொண்டிருக்கி
என்று கேட்டான் அதற்கு அவள், 'நான் செம்படவப்
செம்படவாககரசனும் மஹாதமாவுமாகிய என தந்தையின்
டனையினால் - புண்ணியத்திற்காக ஓடத்தை நடத்துகி
1 உனக்குக் கேட்கும் உண்டாகட்டும்' என்று சொன்னாள்
ராஜாவாகிய சந்தனு அழகும் சொல்லினைமையும் மணமும்

1 இது தக்கமனிதரிடம் பேசும்போது சொல்லுமமரியாதை

எனமதேவதாரூபமுள்ளவருமாகிய அநதசசெமபடவபபெண்ணு விருப்பங்கொண்டு அவள் தந்தையினிடமசென்று தனக அவளைவேண்டி அவளைக்கேட்டான அநதசசெமபடவ அர அநதராஜாவைநோக்கி, 'பிரஜைகளுக்கு ஈசுவரனே! அவள் ணைகப்பிறந்த மாதத்திரத்திலேயே-நான் அவளை ஒருவரனுக் காடுக்கவேண்டியதுதான் ஆனால் விருப்பம் ஒன்று என கிலிருக்கிறது அதைத்தெரிந்துகொள் குற்றமற்றவனே! உனை உனக்குத் தாமதத்தினியாகுமபடி என்னிடம் கேட்பை ர, சொல்தீவ்ருதவனாகிய, நீ ஸத்தியத்தை முன்னிடமி கு ஓர் உடன்படிக்கை செய்துகொடு, -ராஜாவே! இந்தக் கையை அநத ஏற்பாட்டினபடி உனக்கு நான் கொடுப எனக்கு உன்னைப்போன்ற ஒருவரன் ஒருகாலத்திலும ராட்டான்' என்று மறுமொழி சொன்னான் அதைக்கேட்டு, சனே! நீ கேட்கிறவரத்தை நான் தெரிந்துகொண்டு உன ததில நிச்சயிப்பேன் கொடுக்கக்கூடியதாயிருந்தால் அதைக் பபேன் கொடுக்கக்கூடாததை எவ்வகையிலும் கொடேன்' சொல்ல, தாசன, 'பூமியையாளும அரசனே! இவ்விடத் திறக்கும் புத்திரன் எவனோ அவனை உனக்குப்பின் ராஜா பட்டாபிஷேகம்செய்துவிண்ணும், மறையாரையும் செய்யக் து' என்றான் பாரதரே! சந்தனு தாங்கக்கூடாத மனமத் தினால் தக்ககப்பட்டிருந்தும் அநதசசெமபடவன் கேட்ட த அவனுக்குக்கொடுக்க விருமபவிலலை அப்போது அவ ர அநதசசெமபடவபபெண்ணைச் சிந்தித்துக்கொண்டே மன ற பீடிக்கப்பட்ட மனத்துடன் ஹஸ்தினாபுரத்திற்குத் திரும் சன்றான் அதன்பிறகு, ஒருகால வியஸனப்படடுத்கொண்டும புறறுமிருந்த தம்பிதாவிடம் சந்தனுபுத்திரராகிய தேவவிர சன்று, 'ராஜாவே! உமக்கு எல்லாம் கேஷமமாக இருக்கின் எல்லா அரசார்களும் அடங்கியிருக்கின்றனா அப்படியிருக்க பாது எதற்காக இடைவிடாமல் துக்கப்பட்டிடுத் கண்ணீர் றீர்? கவலைப்படுகிறவா போலவே யிருந்துகொண்டு ஈன னீர் ஒன்றுமபேசவில்லை குதிரையின்மேலேறி வெளியிற பதுமில்லை வாணமாறி வெருததும் இளைத்தும் இருக்கி உமது நோயைத் தெரிந்துகொள்ள விருமபுகிறேன் அத நான் அதைப்பரிகரிப்பேன்' என்றசொல்லைச் சொன்னா ற்டைய பிதாவாகிய சந்தனு அநதச செமபடவபபெண் மாக இவ்வகையான தனவிருப்பம் சொல்லத்தகாதத

ஸூல அதைத் தனபுத்திரரிடம் வெளியிடமுடியாமல் தான் தனபுத்திரரால் இவ்வாறு கேட்கப்பட்ட அந்த தனு, 'குழந்தாய்! நீசொன்னபடி நான் கவலைபுற்றவனாகவேய் பது திண்ணம் அஃது எதனெனப்பதைச் சொல்லுகிறேன், பாரதனே! நமது பெரியஞ்ஞத்தில் நீ ஒருபுத்திரன தானிருக்க எப்போதும் அஸ்திரப்பழக்கம் விடாதவனும் பராகிரமமு வனுமாயிருக்கிறாய் புத்திரனே! உலகவாழ்க்கை நிலையிலல் யைப்பற்றி நான் துயரப்படுகிறேன்¹ கனகாபுத்திரனே! எவ்வ லாவது உனக்கு அபாயமாவதற்கு நமதுகுலமே இல்லாமறே விடும் நீ ஒருவனே நூறுபுத்திரர்களைக்காட்டிலும் சிறந்த பு னென்பதில் ஸந்தேகமில்லை நான் வீணாக மறுபடியும் விவா செயதுகொள்ளவும் பிரியப்படவில்லை ஸந்ததி கெடாமல் பதற்காகமாதிரம் ஆசைப்படுகிறேன்¹ உனக்கு கேஷமம் டாகட்டும் தாமசாஸ்திரோபதேசம் செய்கிறவர்கள் ஒரு ரன் இருப்பதும் புத்திரன் இல்லாமலேயிருப்பதும் ஒன் னென்று சொல்லுகின்றனா பாரதனே! ஒற்றைக்கண்ண பதம் ஒரு புத்திரனிருப்பதும் இல்லாமையே கண்ணழிந சரீரத்திற்கழிவு புத்திரனழிந்தால குலத்துக்கழிவு அகநிதே ரமும் மூன்று வேதங்களையும் ஒதுக்கி¹ நிரம்பின் தக்ஷிணே பல யாகங்கள் செய்வதுமாகிய இவைபெல்லாம் ஸந்தானத் பதினூறில் ஒரு பாகத்துக்கும் ஈடாகா மிகத்தெரிந்தவ மனிதர்களுள் இஃது இவ்வாறுதான் எல்லாப்பிராணிகளு ஸந்ததியென்பதுதான் எல்லாமாக இருக்கிறது அதில் எ ஸந்தேகமில்லை லோகத்தில் புத்திர ஸந்தானத்தினுலேதான் வன பிரிதாக்களின் கடனைத்தீர்க்கிறுனென்பது நிச்சயம் இத் விகாக்களான ரிஷிகளுக்கும் தேவர்களுக்கும் சாஸுவதமான லே பாரதனே! புத்திரனும் நல்ல்கருமங்களும் ஜனான்முமாகியமூன் ஒளிகளுள்ளன பாரதனே! நீயேர் சூரன், எப்போதும் அவமா தாங்காதவன், ஆயுதப்பயிற்சியை விடாதவன், ஆதலால் புத்தி விட்டு வேறு எவ்வகையிலும் உனக்கு அபாயமில்லை ஆகை உனக்குக் கெடுதிறோந்தால் எப்படியாகுமோ என்ற ஸந்தேகத் தான் அடைந்திருக்கிறேன் குழந்தாய்! இதுதான் எனது து திற்குக்காரணம், இதை உனக்கு முறறிலும் சொன்னேன்' எ மறுமொழி சொன்னான் பிறகு ராஜாவின அந்தக்காரணத்தை லாம் பூரணமாகத் தெரிந்துகொண்டு சிறந்தஞானமுள்ள பீ

1 நீ வருத்தப்படாதே எனபது கருத்து

யவதியினிடம் உண்டுபண்ணினான் - புருஷஸுரேஷ்டனாகிய
 விசித்ரவீரியனுக்கு யௌவனமவருவதற்கு முன்னமே
 மானாகிய அந்தச் சந்தனமஹாராஜாவின்காலம் முடிந்
 தசந்தனு ஸ்வாகக்ம் போனபின், பீஷ்மா ஸத்தியவதி
 அபிபிராயத்தை அனுஸரித்து வீரனாகிய சித்ராங்கத்தை
 ததில் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்ததா அந்தச் சித்ராங்
 கனெளயத்தினால் எல்லா அரசர்களையும் கீழ்ப்படுத்தினை
 ரில் ஒருவரினையும் தனக்கு ஒப்பாக அவன் நினைக்கவில்லை
 ரகளையும் மனிதர்களையும் அஸுரர்களையும் தோற்கடிசெய்
 அவனை, அகேபெயருள்ள மிகுந்த பலசாலியான கந்தாவ
 எதிர்த்துச்சென்று, அப்போது, 'ராஜகுமாரனே ! நீ
 பயருள்ளவனாயிருக்கிறாய், எனக்கு யுத்தத்தன்கொண்டு யுத்
 கொடுக்கமாட்டாயாயின் வேறுபெயரையாவது வைத்துக்
 , உனனோடு யுத்தத்தை நான் விரும்புகிறேன், எனபெயர்
 கிருப்பதனால் உன்னிடத்திற்கு வந்திருக்கிறேன், எனபெயர்
 சொல்லி உன்னை அழைப்பதினால் எனபெயர் வீணாகத்
 து' என்று சொன்னான் இவ்வாறு சொன்னபின், அவ
 புரும காஜித்துக்கொண்டு ஹிரணவதிகைகரைக்குச்சென்ற
 சித்ராங்கத்தனக்கு அந்தக்கந்தாவனோடு குருஷேந்திரத்தில்
 மபோர் நடந்தது பலசாலிகளாகிய கந்தாவராஜனும் குரு
 ஹமாகிய இருவருக்கும் அந்த ஹிரணவதி நதிக்கரையில்
 ஹருஷ்காலம் சண்டைநடந்தது இடைவிடாமல் ஆயுதங்
 வருஷிப்பதினால் பயங்கரமான அந்தப் பெருஞ்சண்டையில்
 பயில் மிகுந்தவனாகிய கந்தாவன் குருஸுரேஷ்டனாகிய சித்
 தனென்னும் வீரனைக்கொன்றான் அந்தக் கந்தாவன் எதிரி
 அடக்குகிற ராஜாவான் சித்ராங்கத்தை அடித்து முடியும்படி
 து பிறகு ஸ்வாகக்ம்சென்றான் மிகுந்த சகதியுள்ள அந்தப்
 ஷ்விமமமாகிய சித்ராங்கத்தன் கொல்லப்பட்டபின், சந்தனு
 ரான் பீஷ்மா தாமே ராஜாவாகஇருந்து அவனுடைய பிரேத
 பங்களைச் செய்வித்ததா அப்போது, சிறந்த புஜபலத்தை
 ய பீஷ்மா பருவமவராத சிறுவனான விசித்ரவீரியனை அவ
 கு அடுக்தவனாகக் கௌரவராஜய் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்
 ஜன்மேஜயமஹாராஜரே ! அப்பொழுது அந்த விசித்ர
 ன பீஷ்மா சொல்லுகிறபடியே தனக்கப்பன் பாட்டன்வழி
 வந்த ராஜயத்தை ஆண்டான் அவ்வரசன் தாமசாஸ்திரத்
 தோரதவராகிய சந்தனுபுத்தரான் பீஷ்மரை முறைப்படி
 தான் அவரும் விசித்ரவீரியனைப் பரிபாலித்ததா

ஹரேனபதாவது அததியாயம்
ஸ ம ப வ பா வ ம் (தோடர்ச்சி)

(பீஷ்மர் தமது ஸ்னோதானுள் விசித்ரவீரியனுக்காகக் கே
வந்த அம்பை அம்பாலிகை அம்பிகையெனனும் ழன்று பெண்டி
அம்பையென்பவள் தான் சால்வனைவிநம்பினதாகச்சொல்ல உ
விட்டுவிடேலும், மற்றெருபுருஷனிடமிருந்து வந்ததனால சா
னும் அவனை அங்கீகரிக்காமலிருந்ததும், அதன்மேல் அவள்
பீஷ்மரைக் கொல்வதற்குத் தவம் செய்தபோது
குமார்க்கடவுள் அவளுக்கு மாலைகொடுத்து
அனுக்கிரகம் செய்ததும்)

குருவம்சத்தவரே ! இதரானகதன இறந்தபின், பீஷ்மர்
ஸ்னோதானுள் விசித்ரவீரியன் சிறுவனாகிநுநதபோது ஸ
வதியின் அபிப்பிராயத்தையனுசரித்து அந்த ராஜ்யத்தை
பாலனஞ் செய்தார புத்திமானகளு-சிறந்தவரான பீஷ்
அவ்வாறு ஒப்பற்ற ஸௌகரியத்திலிருந்துகொண்டிருந்த
வீரியனுக்கு யௌவனம் வந்ததைக்கண்டு அவனுடைய விவ
தைப்பற்றி ஆலோசனை செய்தார பிறகு, பீஷ்மா அபஸ
களுக்கு ஒப்பாகிய காசிராஜாவின கன்னிகைகள் மூன்று
சோரது ஸவயம்வரம் செய்வதைக் கேள்விபுறறா பிறகு, தே
களிற சிறந்தவரும் சததுருக்களை ஜயிப்பவரும் ஸமாததரு
அந்தப் பீஷ்மா தமது தாயாரிடம் அனுமதிபெற்றுக்கொ
ஒற்றைத்தேரோடு காசிக்ருச சென்றார் அவ்விடத்தில் சு
புதரான பீஷ்மா, எல்லாத் தேசங்களினின்றும் வந்து கூடி
கின்ற அரசாக்களையும் அந்தப்பெண்களையும் கண்டார் அ
பெண்களமீது ஆசையோடு காங்குதுக காசிதேசத்த
கோசலதேசத்தவரும், வங்கதேசத்தவரும், புண்டரீதேச
ரும், கலிங்கதேசத்தவருமாகிய அரசர்கள் கூட்டமாக அந்
ரத்திற்குப் போயினர் எல்லா அரசர்களினபெயர்களும்
லப்படுமபோது, சந்தனுபுத்திரரும் வயதில் முதிர்ந்தவரு
பீஷ்மா தனித்திருக்கக்கண்டு, மிக்க அழகான அந்தக் கண்
கள் அனைவரும் கிழவரென்ற எண்ணத்தினால் பயத்த
போல விலகிப்போயினர் பாரதரே ! அங்கிருந்த அ
ளான அரசர்கள், 'முதிர்ந்தவரும் மிக்க தாமாதமாவும்
பையும் நரையையும் தரித்தவரும் பரதஸரேஷ்டரு
பீஷ்மா லஜைஜயைவிட்டு இங்கு ஏன் வந்திருக்கிறார் ? இ
பாரதா பிரதிஜனஞயைப் பொய்யாகச் செய்துவிட்டு ஜ

என்ன சொல்லுவாரா? இவா பிரம்மசாரி யென்று
 'ல வீண்புகழ் பெற்றாரா' என்று பேசிக்கொண்டு சிரித்
 ஜனமேஜயராஜரே! அந்த அரசாசனின் சொல்லைக்
 பிப்ரமோ கோபித்தாரா ஸமாததாரான பிப்ரமோ அப்போது
 கனனிகைகளைத் தாமாகவே வரித்தாரா ஜனமேஜய
 ரா! அந்தப்பெண்களைத் தமதுதேரின்மேல் ஏற்றிக்
 கண்டு போசெய்கிறவரிற்றிருந்த பிப்ரமோ மேககாஜனத்திற்கு
 ரான குரலுடன் அவ்வரசாசனக் கோக்கிச் சொல்லலானா
 1 குணமுள்ளவாகையழைத்து இயன்ற அளவு பொருளா
 தத்துப் பெண்களுக்கு அலங்காரஞ்செய்து அந்தப்பெண்களை
 களுக்குக்கொடுப்பது ரிஷிகளினால் தாமசாஸ்திரங்களில்
 கப்பட்ருக்கிறது 2 இன்னுமசிலா இரண்டுபேசுகளை வாங்க
 காணும் கனனிகையைக்கொடுக்கின்றனா 3 பணம்பேசிக
 னு சிலா கொடுக்கின்றனா 4 இன்னும் சிலா ஸாமாத்தி
 னால் கனனிகையைச் சமமதிகச்செய்து விவாகமசெய
 னா 5 இன்னும் சிலா தூக்கமயக்கம் முதலியவற்றிலிருக்
 கனனிகையை அபகரித்து விவாஹமசெய்கின்றனா 6 மற
 லா பெற்றோரா அனுமதியின்மேல் தாங்களே கனனிகைகளை
 ஹஞ்செய்கின்றனா 7 இன்னும் சிலா வேதோகதமான
 விதியைமுன்னிட்டு விவாஹஞ் செய்துகொளருகின்றனா
 ராவதான ராசூஸவிவாகமே புத்திசாலிகளால் விருமப்ப
 தென்றறியுங்கள் மேலும், ராஜபுத்திரர்கள் ஸ்வயம்
 ததச சிலாகிககவும் சிலாகிககின்றனா, செய்யவும் செய்கின்ற
 ஆனால், தாமசாஸ்திரம் சொல்லுகின்றவர்கள் பலாதகார
 கொண்டுபோகப்பட்டவளே சிறந்தவளென்று சொல்லு
 னா அரசாசனே! ஆதலால், இந்தப்பெண்களை இவ
 து பலாதகாரமாகக் கொண்டுபோகச் சந்துகிறேன் நீங்கள்
 ளசகதியளவு ஜயிக்கவோ தோற்கவோ ஆரம்பஞ்செய்யுங்
 அரசாசனே! நான் யுத்தத்திற்காக நிச்சயம் செய்து
 னு நிற்றுகிறேன்' என்றாரா

பிரம்மபிப்ரமோ, அரசாசனையும் காசிராஜாவையும்
 கி இவ்வாறுசொல்லி, அந்தகனனிகைகளைத் தமது ரதத்
 மலேற்றி அந்த அரசாசனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு
 கனனிகைகளுடன் விரைவாகச்சென்றாரா பிறகு, அவ்வா

பிரம்மவிவாஹம் 2 ஆஷ்விவாஹம் 3 ஆஸ்ரவிவாஹம்
 கார்தாவவிவாஹம் 5 பைசாசவிவாஹம் 6 பராஜாபத்யம்

7 தைவவிவாஹம்

சாசனனைவரும் கோபமுறறுத தங்களைதோள்களைத் த
கொண்டும், உதடுகளைக் கடித்துக்கொண்டும் கிளம்பினா
அவசரமாக அவர்கள் ஆபரணங்களையும் கவசங்களையும் அவ
கொள்ளும்போது மிகுந்த கலக்கமுண்டாயிற்று ஜனமேஜ
எல்லா ஆபரணங்களும் எல்லாகவசங்களும் சோந்து
திரங்கள் சோந்ததுபோலிருந்தன அந்த வீரர்களெல்ல
ஸாரத்தினால் உத்தமமான குதிரைகளைப்பூட்டிக் கொண்டு
பட்ட அழகிய கோகளில் எல்லா ஆயுதங்களோடும் ஏறி, க
களும் ஆபரணங்களும் இறுகுமறுகும சிதறிக் கோபத்தி
பொறுமைபினாலும் புருவங்களை நெறித்துக் கண்களசிவந்து,
னேபோகின்ற பீஷ்மரை ஆயுதங்களை ஓங்கிக்கொண்டு
தொடர்ந்தனர் பிறகு, அவ்வரசர்கள் அநேகருக்கும் பி
ஒருவருக்கும் பயங்கரமும் மீராகக் கூச்சமுண்டாகுவதுப
யுகதம் நோந்தது அவர்கள் பதினாயிரம்பாணங்களைப் பி
மீது ஒரேகாலத்தில் எய்தனர் அந்நகர்பீஷ்மா இடைவிட
ஒடுகின்ற பெரியசரமாரியினால் அவர்கள் எய்தபாணங்க
லாம் தம்மிடமவராமலே விரைவாக இடையில் அறுத்துத்
னா பிறகு, அவ்வரசர்களனைவரும் பீஷ்மரைச்சுற
வளைத்துக்கொண்டு மேகங்கள் மலையின்மீது வருஷிப்பது
சரமாரி பொழிந்தனர் பீஷ்மா, நான்குபுறங்களிலும்
அந்நகர பாணவருஷங்களைப் பாணங்களினால் தடுத்தப
எல்லா அரசர்களையும் முழுமுன்று பாணங்களினால் அடி
ஜனமேஜயராஜரே! அவ்வரசர்களில் ஒவ்வொருவரும் ஐந்து
பாணங்களினால் பீஷ்மரை அடித்தார்கள் அவரும் பரா
தைக்காண்பித்து இரண்டிரண்டு பாணங்களினால் அவர்களை
படி அடித்தார் அம்புகளும் சக்தியாயுதங்களும் மிகு
வுள்ள அந்நகரமும்போரானது பராக் கின்ற உலகத்திலுள்ள
கஞ்சகெல்லாம் தேவாஸுரயுத்தம்போல் பயங்கரமாக இரு
பீஷ்மா அந்நகரத்தத்தில் விற்கையும கொடிகளின்
களையும் கவசங்களையும் தலைகளையும் நூற்றுக்கணக்க
ஆயிரக்கணக்காகவும் துணித்தார் யுத்தத்தில் பீஷ்மா
மேறிச் சஞ்சரித்துச் செய்கதான் மனிதா செய்யமுடி
செய்சையையும் அவருடைய ஹஸ்தலாகவதையும் த
அவா காப்பாற்றிக்கொள்வதையும் எதிரிகளும் சிலாகித்
நினைப்பதற்கரிய பராகரமமுள்ள அந்நகரக்காபுதரர்ான்
தாம் அடிபட்டாமல் எதிரிகளையழித்துக் காசிராஜாவினபெண்
கொண்டுவந்தார் ஆயுதம்பிடித்தவர்களிற சிறந்தவரும்

தவருமாகிய அந்தப் பீஷ்மா யுத்தத்தில் அவர்களை ஜயித்
 ன்னிகைகளுடன் கூடப் பரதநாட்டிற்குச் சென்றா
 ஜனமேஜயராஜரே! மஹாசதனும அறியக்கூடாத மன
 யவனுமாகிய சாலவராஜன் அந்தச் சந்தனுபுத்ரராகிய பீஷ்
 யுத்தத்தில் பின்தொடர்ந்தான் பலமுள்ளவற்றிற் சிறந்த
 க்கூட்டத்து அரசயானையானது பெணயானையைத் தொட
 பாது மறறோர் ஆணயானையைத் தந்தவர்களினால் இடிபபது
 பீஷ்மரைப் பின்னாலடித்துக்கொண்டு சிறந்தகைகளை
 ய அந்தச் சாலவராஜன் பெண்களின்மேல் வீரப்பங்கொண்டு
 ரமையினால் தூண்டப்பட்டவனாகப் பீஷ்மரை நோக்கி, 'நில
 ன்னுசொன்னான் பிறகு, எதிரிசளுடைய ஸெனையத்தை
 ப்பவரும் மஹாசதரும் புருஷஸரேஷ்டருமான பீஷ்மா
 ரசொல்லினால் கலங்கச்செய்யப்பட்டுக் கோபத்தினால் புலக
 நிரத அக்கினிபோல ஜவலித்துக்கொண்டு தொடுத்த அம்
 டிகூடிய விலலைக் கையிலேந்தி நெறித்தநெறியோடு கூத்த
 தாமத்தை முன்னிடப்ப பயமும பரபரப்பும் அற்றவராகச்
 யனையெதிர்த்து ரதத்தைத் திருப்பினோ அவர் திருப்பிவரு
 க்கண்டு அங்குள்ள எல்லா அரசர்களும், பீஷ்மரும் சாலவ
 சந்திப்பதைப் பார்ப்பவர்களாயினர் பலத்தினாலும் பராக
 தினாலும் கோபிக்கின்ற அவர்கள் ஒருபுக்மாட்டிற்காக
 ரும் பலமுள்ள விருஷப்பங்களை காஜிப்பதுபோலக் காஜித்துக்
 ண்டு ஒருவரையொருவா எதிர்த்துச்சென்றனர் பிறகு, சந
 புத்ரராகிய பீஷ்மரீது புருஷஸரேஷ்டனாகிய சாலவராஜன்
 வாகச் செல்லுகின்ற பரணங்களை லக்ஷக்கணக்காக வரு
 தான முதலில் சாலவனால் பீஷ்மா அடிக்கப்பட்டதைக்
 அவ்வரசர்கள் வியப்புற்று 'நல்லது நல்லது' என்று கூறி
 அவ்வரசர்களையெல்லாம் யுத்தத்தில் சாலவனுடைய ஹஸ்த
 வத்தைக்கண்டு சந்தோஷமடைந்து அவனை ஸ்தோத்திரங்
 றால் சிறப்பித்தனர் பிறகு, கூத்ததிரியர்களின் ஸ்தோத்திரங்
 க் கேட்டுச் சத்துருக்களின் நகரங்களை ஜயிப்பவரும் சந்தனு
 யருமாகிய பீஷ்மா கோபித்துச் சாலவராஜனை, 'நில நில'
 ன்னுசொன்னார் கோபித்துக்கொண்டு ஸாந்தியைநோக்கி,
 புதரசன் இருக்கிறவிடம் செல், பாம்பைச் சுருட்டின்கொல்
 போல இப்போது அவனைச் கொல்லப்போகிறேன்' என்று
 ன்னார் பிறகு, அந்தக்கொளவர வாரூணஸ்திரத்தைச் செம்
 பாகத்தொடுத்தார் ஜனமேஜயராஜரே! அதனால் சாலவ
 ன் குதிரைகள் நான்கையும் கொன்றார் ராஜஸரேஷ்டரே!
 ரவராகிய பீஷ்மா சாலவராஜர்வினை அஸ்திரங்களை அஸ்திரங்

களால தடுத்தது அவன ஸாரதியைக்கொண்டு அதன்பிறகு ராஸ்திரத்தினுல அவனுடைய உத்தமமான குதிரைகளையும் ஞா புருஷஸரேஷ்டரே! சந்தனுபுத்தராகிய பீஷமா ஸரேஷ்டனாகிய சாலவனை ஜயித்தது, பெண்களுக்காக அபே உயிரோடு விட்டுவிட்டாரா பரதஸரேஷ்டரே! பிறகு, சாலவர தன நகரம்சென்று கூத்ததிரிய தாமப்படி ராஜ்யபரிபாலனம் கொண்டிருந்தான் அவ்விடத்தில் ஸ்வயம்வரம் பராக்ஷவி அங்கேவந்திருந்த வீரர்களான அரசர்களும் தங்கள் த தேசங்களுக்கே சென்றனர்

இவ்வாறு, யுத்தஞ்செய்கிறவர்களுள் கிறந்தவராகிய பீஷ அரசு கண்ணிகைகளை ஜயித்துக் குருவம்சத்து ராஜாவ விசித்தரவீரியவிரூபபிடமான ஹஸ்தினாபுரத்திற்குச் சென்றார் மாதமாவான் விசித்திரவீரியன் தனபிதாவும் குருவம்சத்து ஸரேஷ்டனுமாகிய சந்தனுவைப்போலவே இந்தப்பூமியை ஆ கொண்டிருந்தான் அரசரே! நினைத்தற்கரிய பராக்ஷமுள்ள க்க கங்காபுத்திரராகிய பீஷமா போரில தாமஅடிபடாமல் களையழித்துச் சீக்கிரத்தில் நதிகளையும் மலைகளையும் பலவகை களமிஞ்ருந்த வனங்களையும் தாண்டிக் காசிராஜாவின பெண் கொண்டுவந்தாரா தாமாதமாவாகிய அந்நபபீஷமா மருமக போலவும் உடன்பிறந்த சகோதரிகளைப்போலவும் பெண் போலவும் அழைத்துக்கொண்டு குருக்கூத்திரம்போலான சி கைகளையுடைய பீஷமா தம் சகோதரனுடைய விருப்ப, நிறைவேற்றங்களுக்கு அவர்களைக் கொண்டுவந்தாரா எல்லாரு களும் நிரம்பின அந்தப்பெண்களைத் தம்பராக்ஷமத்த கொண்டுவந்து தமது இளையஸஹோதரனை விசித்தரவீரியத் அவன் ஸஹோதரரான பீஷமா கொடுத்தாரா தாமமதெரி ரும் சுத்தமான மனமுள்ளவருமாகிய பீஷமா, இப்படித் த தோடு, மணிதருக்கு முடியாதசெய்கையைச் செய்து ஸத்திய யோடுகூட ரஹஸ்யமாக ஆலோசனைசெய்து தம் ஸஹோதர விசித்தரவீரனுக்கு விவாஹம்செய்யத் தொடங்கினார்

அப்போது, அவர்களுக்குள் மூத்தவளாகிய காசி வின பெண், விவாஹம்செய்க்கத் தொடங்கின பீஷ நோக்கி நசைத்து, அடியிலவருமாறு சொல்லாளை ' ஸௌபல கேசத்தரசனான சாலவனைப் புருஷனாக னமே என மனத்தால் வரித்துவிட்டேன் அவனும னமே எனனை வரித்திருக்கிறான் என தகப்பனரு அபிப்பிராயமும் இதுதான் அந்தஸ்வயம்வரத்தில் நான்

வாரிப்பதற்கிருந்தேன தாமநதெரிந்தவரே ! இதையறிந்த
 ஸரியான தாமததை நடத்துவீராக ' எனறாள் பிராம
 பையில் அந்தக்கனனிகை இவவாறுசொன்னபின், வீரரான
 ' அந்த விவாஹகாரியத்தைப்பற்றிய ஆலோசனையைச் செய
 ' எனனாலுழிக்கப்பட்ட மூத்தபெண்ணாகிய இந்த அம்பை
 னும் கனனிகை வேறுபுருஷனமேல ஆசைவைத்தவளாக
 ிறாள் வாககாலே கொடுக்கப்பட்டவளும் மனத்தாலே
 கடிப்பட்டவளும் விவாகத்தைச்சேர்ந்த மந்திரங்கள் சொல்
 டவளும் அயலாணுகர்க்கு குறிப்பிடப்பட்டவளும் அயற்
 ிடத்தில் ஆசைவைத்தவளும் விடத்தக்கவர்கள் ' என்று
 லி, நமசொற்படி நடக்கின்ற தம் சகோதரனுடைய
 தியின்மேல, வேதங்களின் கரைகண்ட பிராமமணாகளுடன்
 சனைசெய்து, தாமநதெரிந்த பீஷமா அப்போதே காசிராஜா
 யேஷ்டபுத்ரியாகிய அம்பையை அனுப்பினா தம் கனிஷ்ட
 கருகிய விசிதரவீரியனுக்குச் சாஸ்திரோக்த கிரியையைச்
 அம்பிகை அம்பாலைக் கன்னம் இருவரையும் பாரியைக்
 பீஷமா கன்னிகாதானஞ்செய்தா அழகினும் பெளவ
 னும் சாவகுகொண்ட தாமாதமாவாகிய விசிதரவீரியன்,
 ருவாகளையும் பாணிகரஹ்ணஞ்செய்துகொண்டபின், அம்
 பை எவ்வகையிலும் விருமபவிலலை பாரப்பதற்கு அழகான
 ப மறறொரு புருஷனைப்பற்றிச் சொன்னதற்காக விசிதர
 ர, ' ஆரியரே ! அயோக்கியமும் பிரயோஜனமில்லாததுமா
 நதக்காமம் பாவத்தின் பயன்தான் பரபுருஷனை விருமபி
 ' அனுப்பப்பதற்கு எனனை நீங்கள் கட்டினையிடம் விருக்க
 மம் ' என்றுசொன்னான் பீஷமா, ' குழந்தாய ! தாமாத
 ! காமத்திற்குட்படாத நடைபுள்ள உன்னை ஸந்ததியாகப்
 சந்தனுவமசம் புகழ்பெற்றது உன் அபிப்பிராயம் நியாய
 ற நான் நினைக்கிறேன் ' என்று விசிதரவீரியனுக்குச்
 லி, அம்பையைநோக்கி அடியிலவருமாறு சொல்லத்
 துக்கினா ' குற்றமற்றவளே ! உனக்குவிடைகொடுக்கிறேன்,
 பம்போலே செல்லலாம் , என அன்புண ஸஹோதரனை
 காக சாரியகதில் எவ்வதற்கு நான் ஸமாததனலலேன
 புருஷனிடம் மனமவைத்த பெண்ணை எவன் விட்டில் வைத்
 றாளுவன் ? ஆதலால், உன்னை நான் வைத்துக்கொள்ள
 டன் நீ வேறொருவனை விருமபியிருக்கிறாய் போகலாம்
 ிதேநதிரியன் , விவாஹத்தில் விருப்பமற்றவன் , நமமிரு
 நம் ஸம்பந்தம் எவ்வகையிலும் நேராத ' என்றா

ஜனமேஜயராஜரே! சாலவராஜனைக் குறிப்பிட்டவளா
 பை, அவனிடத்தில் பீஷ்மரால் இவவாறு சொல்லப்பட்டபின்
 ஸகிகளுடன் கூடிச் சாலவராஜனுடைய பட்டணத்துக்கு
 மெல்லச் சென்றான் பிறகு, அந்த அம்பை சாலவனிடம்
 அவனைக் கௌரவித்து, 'அழகான முகமுள்ளவனே! நீ
 எனையே மனத்தினால் குறிப்பிட்டபடியால் பரதஸுரேஷ்ட
 பீஷ்மரையும் அவாதமபியையும் விட்டுவிட்டு உன்னிடமவந்
 துறேன வலுவிலவந்திருக்கிற என்னைச் சாஸ்திரப்படி விவ
 செயதுகொள் உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும்' என்று
 னான் அவளால் இவவாறு சொல்லப்பட்ட சாலவனும், சி
 கொண்டு அவனைப்பார்த்து, 'பீஷ்மா அரசாசனினருமில்
 ஜயித்து உன்னை வசப்படுத்திக்கொண்டார் அழகிய
 வேறொருவனால் வசப்படுத்தப்பட்டு அவனால் தன் வீட்டில்
 அனுப்பப்பட்டவனை நான் அங்கீகரிக்கமாட்டேன் பெ
 சியே! நீ அங்கேயே போகலாம்' என்றுசொன்னான் அ
 இவவாறு சொல்லப்பட்ட அந்த அம்பை சிறப்புள்ள குரு
 திறகு வந்து அங்கே பீஷ்மரைநோக்கி, 'நீ என்னைப் பல
 மாசுக் கொண்டுவந்தாய், கூத்ததிரிய தாமததை ஆயந்து
 நியாயமாக நீதான் எனக்குக் கணவன் எவன் தன்பராக
 தின் சிறப்பினால் ஸ்வயமவரத்தில் எல்லா அரசாசனையும் ஜ
 ஒரு கன்னிகையை ஸ்வாதீனப்படுத்துகிறானே அவன் அவ
 சயமாக விவாஹம் செய்துகொள்ளவேண்டும் நீ என்னை
 னால் அடைந்தவனாதலால் எனக்கு நீதான் கணவன் பீஷ்
 ஆதலால், ஸபையில் உன்னால்ஜயித்து வசப்படுத்தப்பட்ட
 நீயே விவாஹம்செய்துகொள்' என்றுசொன்னான் பீஷ்மா,
 ஜிதேந்திரியன்' என்று பலமுறை மறுத்ததால் அந்த அம்பை
 'நீ எவ்வாறு ஜயித்தாயோ அவவாறே செய்' என்று பீஷ்
 குச் சொன்னான் தாமரைப் புஷ்பம்போன்ற கண்களைய
 அம்பை ஆறுவருஷம் இவவாறு அனுஸரித்ததால் பீஷ்மா,
 கியவளே! நான் ஜிதேந்திரியன் விவாஹத்தை விரும்பாத
 ிட்டேன் நீ முதலிலேயே மனத்தினால்வித்த சாலவ
 திறகே செல்லலாம் நீ வேறொருவனிடத்தில் ஆசைவைத்
 உன்னைப்பற்றி முன்னே ஏன் சொன்னாய்? வேறொருவனிட
 ஆசைவைத்த வயதுவந்த கன்னிகையைத் தம் வீட்டில்
 வைத்துக்கொள்ளமாட்டார் அழகியவளே! நான் என
 ஸகோதரனான விசித்ரவீரனுக்கும் உன்னை மணம் செ
 மாட்டேன், உன் விருப்பம்போலப் போகலாம்' என்று

அம்பை, மறுபடியும் சாலவனிடம்போய, 'அரசனே! என கிரஹித்துக்கொள்' என்று சொன்னாள் 'மற்றொருவன் நவனே நான் அங்கீகரிக்கமாட்டேன்' என்று சாலவன் விட்டான் நான் ஜிதேந்திரியன்' என்று சொல்லி பீஷ்ம விட்டுவிட்டார் ஜனமேஜயராஜரே! பருதனும் உயரனும் நின்ற இரண்டு ஸ்தனன்களும் அகன்ற ஜகனமும் கண்களும் யவளும், நிதம்பங்களின் பாரததினும் மெனமையான வயுடையவளும், பூணசந்திரனாகொப்பான முகமுடைய பொழிகின்ற மேகக்கூட்டத்தினமேல் பிரகாசிக்கின்ற லைபோன்றவளும் உயரந்தமனமுள்ளவளுமான அந்த பகண்ணீரின்னும் பூயிரனையும்படி வயஸன்புபட்டுக்கொண்டு ரைவிடுச சாலவனிடமும் சாலவனைவிட்டுப் பீஷ்மரிடமு வவவாறு பலமுறை போகருவரவுகளினால் ஆறுவருஷகாலம் தான் அவள் அதற்குப்பின் பன்னிரண்டு வருஷகாலம் லையின் அழகானசரீரில் பாஹுதாந்திக்கரையில் கடுந புரிந்தாள் அவன்விடத்தில் ஐம்புலன்களையும்மடக்கி மிக்கமன புடன் தவம்செய்துகொண்டு காற்கட்டைவிரலாலினின்றும் ல, தேவர்கள் நடுங்கினா அழியாதசேனையுடையவரும் காடுப்பவரும் ஸாவசகதியுள்ளவருமாகிய ஷண்முகக்கட தேவர்களுக்கும் பயத்தைபுண்டாக்கத்தக்க அவளுடைய நவததைக்கண்டு ஆசரியமுமஸநதேவமும அடைந்து, கரு அனுகரஹிக்க எண்ணங்கொண்டு அந்தராஜபுத்தரியைக் கிப்பத்தற்காக அவளுக்கு அழகான மாலையை அளித்தார், பப்பே! அழகியதாமரைப்புஷ்பங்களையுடைய இந்தத்தேவ ததுமலை உனக்குத் தக்கபடி வந்திருக்கிறது இது பூமியில் யஸனத்தை நிவர்த்திசெய்வதாகும் நான்கொடுத்த இந்த வயத்தரிப்பவன் எவனோ அவன் பீஷ்மருடைய மரணத் த காரணமாவான்' என்று சொல்லினா

நூற்றப்பத்தாவது அத்தியாயம்
ஸ ம ப வ ப ர வ ம் (தோடீச்சி)

ப பாஞ்சாலதேசத்தில் துருபதராஜன் அரண்மனை வாயிலில் வையை மாட்டிவந்ததும், ராஜபுத்திரியான சிகண்டினி அதைத் தீர்த்துத் தந்தையினால் கோபித்துவிடப்பட்டோக் கங்கோத் பத்தீர்துச் சென்று கங்கர்வனைக்கண்டு ஆணுருவமடை ந்து நீரும்பிவந்ததும்)

அம்பை, 'மூடனானசாலவன் நான் வேறொருபுருஷனை நவனென்று நினைத்து என்னை அங்கீகரிக்கவில்லை அத

னால, பதியிலலாமல தாமததையும் காமததையுமீட்டுத
தைப்பொறுத்துக்கொண்டு எல்லாப் பக்கங்களிலுமுள்ள
யாகளாகிய உங்களனைவரையும் அழைக்கிறேன் சுத்திரியா
பீஷ்மனைக் சொல்வதற்குக் காரணமான இந்தமாலையை
வாங்கிக்கொள்ளுங்கள் எவன் பீஷ்மனைக் கொல்வானோ அவன்
நான் பாரியையாலேன்' என்று சொன்னான் அவன் இவ்
அலைந்துகொண்டிருக்கப் பின்னும் ஐந்துவருஷங்கள் செ
பீஷ்மரிடம் பயந்திருந்ததனால் சுத்திரியன ஒருவனும் அவரு
தஞ்சுமாவில்லை அந்த அம்பை, புகழ்பெற்றவனும் பிரதி
தவருதவனும் சிறந்தவிலலாளியும் பொய்யாமையையும்
தையும் முக்கியமாகக்கொண்டவனுமான ஸோமகனெ
பாஞ்சாலகேச ததரசனிடம் சென்றான் அழகான கைகளைய
அந்த அம்பை பாஞ்சாலதேசத்தாரால் காக்கப்பட்டசை
வாயிலையடைந்து இருக்காங்களையும் தூக்கிக்கொண்டு பா
தேசத்தரசனை நோக்கி, 'யஜ்ஞஸேனனே! பீஷ்மனாகெ
படுகிறவனும் மடுவில் முழுகுகிறவனபோன்றவனாகிய
நீ இங்கே ஓடிவந்து கையைப்பிடித்துத் தூக்கிவிட்டு அந்தப்
னால என்னுடைய எல்லாத் தாமதங்களும் எல்லாக் காமஸ்
னும் இம்மைமறுமையாகிய இரண்டு லோகங்களும்
1 வேரோடும் 2 பலனோடும் அழிக்கப்பட்டன நான் இ
கதறியும் எங்கும் ஒருராஜபுத்தரனும் எனக்கு அடைக்க
கிடைக்கவில்லை இந்தலோகத்தில் திகழ்ந்து துயரமு
யாக சுத்திரியர்கள் இல்லாமற்போயினரா? ராஜஸுரேஷ்டர்
எல்லா அரசர்களும் சேர்ந்திருக்கும்போது நான் சொல்லுகி
இசுக்வாகுவம்சத்தவரிற் பெரியவரும் பாஞ்சாலதேசத்திற
வரும் யோக்கியாக்குளுமான அரசர்களனைவரும் நான்
தைக் கேட்கக்கடவா ஸோமகனாகிய யஜ்ஞஸேனனே!
விவாஹவிஷயத்தில் தாமதம் என்னைக் கெடுத்துவிடாம
வேண்டும் தயைசெய்து இப்போது நீ எனக்கு அடைக்க
இருக்கக்கடவாய்' என்று கூவினான்

அதைக்கேட்டு, யஜ்ஞஸேனன், 'ராஜபுத்தரியே! உன்னை
அறிந்திருக்கிறேன் முக்கியமாக உனக்கு ஒன்று தெரிவிக்க
எனக்கித்கும் சுத்திரியதர்மத்திற்கும்தக்கப்படி நான்கே
வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன் ராஜகுமாரியே! உனக்கு
அரசர்களிடம் என்னபயம் இருந்தாலும் அதைப்போக
குத் தருந்த உபாபத்தைச் செய்ய என்னால் முடியும் சிறந்த

லமுள்ள பீஷமா யத்தஞ்செய்யும்போது பயத்தைப்போக்க
சகதனலேன கூத்தரியதாமமாகிய புத்தம் பலத்துக்குத்
படிதான இருக்கிறது அழகியவளே ! ஆதலால், நல்லது ;
பீஷமா தமதுவனமையினால் என்னை எரித்துவிடாமலிருக்க
நீ மற அரசாகளெல்லாம் என்னகாரணத்தினால் உன
லலை அங்கேகிரிக்கவில்லையோ அதனை நானறியேன பீஷ
ஜயித்து உன் தாமதத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கு என்னால்
சகையிலும் முடியாது' என்றுசொன்னான்
இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அம்பை ராஜாவினவாயிலில் அந்த
யை மாட்டிவிட்டு ஓடிப்போனான் எல்லாஜனங்களாலும்
ப்பட்டவரும் உக்கிரமான தவமுள்ளவருமாகிய அந்த
பையைத் துருபதன், 'ஸூரதரியே ! மாலையைஎடுத்துக்
ள், எங்களுக்கு விசேஷத்தத்தைக் கொண்டுவந்துவிடாதே'
று பலமுறை நல்லவாததை சொல்லிக்கொண்டு பின்தொடர்
அம்பை, 'நான் சொன்னபடியேதான் நீ செய்யவேண்
விதி இவ்வாற்றுகிறது, இது மானிடச்செயலன்று,
யைமாற்றமுடியாது, எவன் இந்த மாலையைஎடுத்துத்
ன கழுத்தில் போட்டுக்கொள்ளுகிறானோ அவன், என தா
தக்கெடுத்த பீஷமனை புத்தத்திற்கொல்லப்போகிறான்'
றுசொன்னான் அந்தத் துருபதராஜன் சிலகாலமவரையில்
மாலையை யாரும் எடுக்காமல் காப்பாற்றிவந்தான் அதன்
யாரும் எடுக்கமாட்டார்களென்ற நம்பிக்கையுடன் அதைக்
ரிகாமல் விட்டுவிட்டான் சிண்ணடியென்னும் சிறுபெண்,
த சொன்னதைச் சவனிக்காமல் அந்தமாலையைப்போட்டுக்
ண்டான் பீஷமாவீஷயத்தில் அப்பராதமென்றுபயந்து
னை அந்தப்பெண்ணைத் தகப்பன் விட்டுவிட்டான் அந்தப்
ந் பயந்து கங்கோதபத்தியில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த
கரென்னும் பிரமமரிஷியை ஆராதிப்பதற்காகத் தானும் தவ
தம் தரித்துக்கொண்டு அவரிடம் சென்றான் அந்தரிஷி
ஷ்டா அவளுடைய சுயஞ்ஞையினால் ஸந்தோஷமடைந்து
னேராகி, 'கங்கையின் உத்பத்தியில் சீகிரகாலத்தில் விப
மஎன்னும் உதஸவம் வரப்போகிறது அதில் பாரப்பதற்
ய துமபுருவென்னும் கந்தாவராஜனைச் சந்தோஷப்படுத்த
னஞ்செய் அவனுக்குச் செம்மையாகப் பணிவிடைசெய்
கானவளே ! நானும் இந்தவீஷயத்தில் உனக்கு உதவிசெய்
அந்தக் கந்தாவராஜனுக்கு நான் சொன்னதைச்செய்,
க்குக்ஷேமம் உண்டாகும், அவன் உனக்கு நன்மையைச்

செய்வன' என்று சொன்னா பிறகு, அந்தஇடத்தில் விமெனனும் கந்தாவாக்குடைய உதஸ்வம் நடந்தது மிதேஜஸுள்ள கந்தாவா இருவா அங்கே தங்கிரினறனா களில் ஒருவன் ஸதிரீயாவதற்கு வீருமபி அந்தச் சிகண்டி நோக்கி, 'இந்த எண்புருஷருபத்தை வாங்கிக்கொள், நான் ஸதிரீருபத்தை வீருமபுகிறேன்' என்று சொன்னான் கந்த சிகண்டினி இருவரும் முறையே பெண்ணாகவும் ஆணாகவும் உடனபாடு செய்துகொண்டனா சிகண்டினி வீராகளாகிய துருக்களை ஸமஹரிக்கத்தக்க சிகண்டியென்னும் ஆணபிள்ளை வீட்டாள அந்தக்கந்தாவன் பெண்ணாக ஆகி ஆனந்தமுற்றவ 'சென்றான துருபதபுத்தரனும் மிகுந்த புகழ்பெற்றவனும சிகண்டி மிகமகிழ்வுற்று, பிறகு, புதபுதகம் என்னுமிடத்தி சென்று பலமுறை அஸ்திராபபியாசஞ்செய்தான குருபுத அவன் அங்கே தேவலோகத்து அஸ்திரங்களை அபபியவ மிகச்சிறந்த பராகரமத்துடன் ஸவதேசமாகிய பாஞ்சால தே திறகு வந்துசோரதான சிறந்த வில்லாளியாகிய அவன் வின பாதங்களை வந்தனஞ்செய்து கைகப்பிக்கொண்டு, 'நீ பீஷ்மரிடம் எவ்வகையிலும் அச்சமடையவேண்டாம்' என்று சொன்னான்

நூற்றுப்பதினேராவது அத்தியாயம்
ஸ ம ப வ ப ர வ ம (தோடரீச்சீ)

(விசீத்ரவீரியனுடைய விவாஹமும் மானமும்)

அப்போது, அம்பை வெளியிற்போனபின், சந்தன ராகிய பீஷ்மா, ராஜாவாகிய விசித்ரவீரியனுக்கு விவா யத்தை முறைப்படி செய்வித்ததா அம்பிகை அம்பா இருவரையும் அகனியின் முன்னிலையில் விவாக்குசெய்துகொ தாமத்திலமனமுள்ள குருவம்சத்தவனாகிய விசித்ரவீ அவ்விருவார்களையும் பாணிக்கிரகணஞ் செய்துகொண்ட தன் ருபத்தைப்பற்றி இறுமாப்புடையவனாகிய காமஸ் லேயே விருப்பமுள்ளவனான வளாச்சியும் நடுயெள்ள முள்ளவார்களும், சுறுதுதுச்சுருண்ட கூந்தலுடையவா சிவந்தும் உயாநதுமிருக்கிற நகங்களுள்ளவார்களும், ப ிதிதம்பங்களும் ஸ்தனங்களுமுடையவார்களும், நல்ல லக்

அழகும் பொருந்தியவாகளுமாகிய அந்த அம்பிகை
 அலிகைகளிருவரும் விசித்திரவீரியனைத் தங்களுக்குத் தகுதி
 புருஷனாகக் கிடைத்தானென்று நிச்சயித்து அவனைப் பூஜித்
 ஒருத்தியை ஒருத்தி நேசித்துக்கொண்டு ஒருமனமுள்ள
 பால் இருந்தனா அழகில் அசவினீதேவாகளுக்கொப்பான
 பராககிரமத்தில் தேவாகளுக்கொப்பானவனும் தனிமை
 னும் பெண்கள் எல்லாருடைய சித்தத்தையும் கலங்கச்
 சுவனுமாகிய யெளவனப்பிராயத்திலிருக்கும் அந்த விசித்ர
 னும் அந்த மனைவிகள் இருவரோடும் கூடி ஏழுவருஷகாலம்
 னு கூடியரோகத்தினால் ஆகரமிக்கப்பட்டான அனபுள்ளவா
 மபிகையான வைத்தியர்களுடன் சோரது சிகிதையைச் செய்
 அந்தக்குருவமசத்தரசன், சூரியன் அஸ்தமனமாவதுபோல
 லகுசென்றான தாமாதமாவும் கங்காபுத்தரருமான அந்தப்
 ர கவலையும் வயஸன்முமடைந்து ரிதவிக்ருகுகளும் கௌரவ
 ஷ்டாகளுமாகிய எல்லாருடனும் சோரது ஸத்யவதியின்
 பிராயத்தை அனுஸரித்து அந்த விசித்திரவீரியராஜாவின
 ர்காரியங்களைத் தைத்யும் செமமையாகச் செயலித்தாரா

நூற்றுப்பன்னிரண்டாவது அததீயாயம்

ஸ ம ப வ ப ர வ ம (தோடீச்சி)

ரவீரியனுடைய பாரியைக் கிடைத்த புத்ரோத்பதீகி சேய்யும்படி
 தீயவகி கட்டினாயிட, பீஷ்மர் தம் பிரகீஜனஞயை நிறைவேற்று
 வதற்காக அதனை ஒப்புக்கொள்ளாமை)

ஜனமேஜயரே! பிறகு, பிள்ளையினிடம் அனபுள்ள ஸத்ய
 தன் துயரத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவளாயத் துக்கக்கடலில்
 தித் தைரியமற்று ஓய்ந்து மருமக்களுடன் கூடப் புத்தரனுடைய
 ர்காரியங்களைச் செய்து பாததா இறந்த துக்கத்தினால் பீடிக்க
 ட்ட அந்த மருமக்களிருவரையும் தேற்றிக் குலதாமதத்தை
 ன புத்தரனுடைய மாதாபிதாக்களின் விருத்தியையும் ஆராய
 ராததுப் பீஷ்மரை நோக்கிச் சொல்லத்தொடங்கினான்
 தாமதத்தைவிடாதவரும் சிறந்தகீர்த்தியுள்ளவரும் குரு
 ததரசருமான சந்தனுவுக்குப் பிண்டதானமும புகழும் சந்
 ம உன்னைப்பற்றியனவாக இருக்கின்றன சகோதரனான
 ரவீரியன் பிராணிகளடையும் முடிவையடைந்தான் ஒரு

வன நல்ல கருமஞ்செய்வதனால் ஸ்வாசகம அடைவது எ
 நிச்சயமோ, ஸததீயம் சொல்லுவதனால் தீரககாயுவாயிரு
 எப்படி நிச்சயமோ, அப்படியே தாமம் உன்னிடத்தில் நிச்ச
 யுள்ளது தாமம் தெரிந்தவனே! நீ தாமங்களைத் தொகு
 வெவ்வேறுகளும் அறிந்திருக்கிறாய் பலவகையான வேதங்க
 வேதாங்கங்களையும் முற்றும் அறிந்திருக்கிறாய் தாமத்தில்
 னுடைய உறுதியையும், குலாசாரத்தையும், சுககிரையும
 கஸ்பதிறையும்போலக் காரியசங்கடங்களில் புத்திநிச்சயத்
 நான் உன்னிடம் காணுகிறேன் தாமத்தைக் காப்பவர
 சிறந்தவனே! ஆதலால், உன்னிடம் மிகவுறுதியான நம்பி
 வைத்து உன்னை ஒருகாரியத்தில் நியமிக்கப்போகிறேன் நீ
 அதைச் செய்யவேண்டும் புருஷஸரேஷ்டனே! என புத்
 சிறந்த பராகரமமுள்ளவனுமாகிய உனது மிக்க அன்பு
 தரன் இளமையிலேயே சந்ததியில்லாமல் ஸ்வாசகம் போ
 பாரதனே! உன் சகோதரனுடைய பாரியைகளாகிய இந்த
 கான் காசிராஜனபெண்களிருவரும் ரூபமும் யௌவனமும்
 பின்வரும் புத்தரன் வேண்டுமென்ற விருப்பமுள்ளவருமா
 கின்றனா நமது குலவிருத்திககாக நீ அவர்களுக்கூப
 சந்ததியை உண்டாக்கக்கடவாய் மஹாவீரனே! நான் செ
 தற்காக நீ இந்தத் தாமத்தைச் செய்யத்தகுவாய் ராஜ்யத்
 நீ பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொண்டு புரத்தேசத்தை ஆள
 வாய் தாமப்படி விவாகமும் செய்துகொள் பிதிரைகளை அ
 தாமம் கரையேற்று' என்று சொன்னான்

எதிரிகளைத் துன்பப்படுத்தினவரும் தாமத்கில் சித்தமு
 வருமாகிய அந்தப்பிஷமா தம் தாயாரும் சுற்றத்தாரும் இவ
 சொன்னபின் தாமத்தினின்றும் வழுவாத மறுமொழியைப்
 வருமாறு சொல்லலானா 'தாயே! நீ சொன்னது மே
 தாமமென்பதில் ஸம்சயமில்லை ஸந்தானத்தைப்பற்றி
 செய்த முடிவான உறுதிமொழியையும் நீ அறிந்திருக்க
 உன்னைப்பற்றிக் கனயாசலகத்துக்காக நடந்ததும் உன்
 தெரியும் ஸததீயவதியே! ஆதலால், மறுபடியும் நான்
 னிடத்தில் ஸததீயமாகப் பிரதிஜ்ஞஞ்செய்கிறேன் நான் பூ
 லோகங்களையும் விடுவேன், தேவராஜ்யத்தையும் விட்ட
 விடுவேன், இவ்விண்ணுமும் மேற்பட்டது எதுவோ அன்
 விடுவேன், ஸததீயத்தைமட்டும் எவ்வகையிலும் விடேன்
 யும் தன் மனத்தை இழக்கும் அப்புவும் தன் ரஸத்தை
 கும, தேயுவும் தன் ரூபத்தையிழக்கும், வாயுவும் தன் எ

தையிழக்கும், சூரியன் தன் ஒளியையும், அகனி உஷ்ணத்
தையும், ஆகாயம் சதத்ததையும், சந்திரன் தன் கிரணங்களின்
சியையும், இந்திரன் தன் சக்தியையும், தாமதேவதை தா
யும் விட்டாலும் ஓடுவா, நான்மட்டும் எவ்வகையிலும்
பததைவிடக் கருதேன் லோகங்களுக்கெல்லாம் பிரளயம்
பாதினும் நான் தேவதைப்பாக ஆவதற்காகவும் மூன்று
வகளுக்காகவும் தனதனக்காகவும் நான் சொன்னதை
மாட்டேன்' என்றான்.

வவாறு, மிகுந்த சக்தியையும் உதஸாஹததையுமுடைய
ராற் சொல்லக்கேட்ட மாதாவான் ஸதயவதி, அதன்பின்
ரை நோக்கிச் சொல்லத்தொடங்கினாள் 'அழியாத பராக
ளவனே! ஸதத்யததில் உனது முடிவான உறுதியை
அறிவேன் நீ நினைத்தால் உன் சக்தியினால் வேறு மூன்று
வகைச் சிருஷ்டிசெய்வாய் நீ எனவிஷயமாகச் சொன்
துவோ அதைத் தவறமாட்டாயென்றும் நான் அறிவேன்
ராய்! பாரதனே! ஆனால், ஆபத்காலதாமதத்தை ஆராய்ந்து
ஸதாக்களின் காரியபாரத்தை வகிக்கக்கூடவாய் வீரனே!
டைய குலத்தின் தொடர்ச்சியும் தாமமும்கொடாமலிருக்க
யும் உன் சுற்றத்தாரா சந்தோஷிக்கும்படியும், உனக்கு
யாகவும் எனக்குப் பிரியமாகவுமுள்ள காரியத்தை நீ
வேண்டும்' என்றாள் புத்திரனிடமுள்ள அன்பினால் இவ
அடிக்கடி புலம்புகிறவளும் தாமத்திலிருந்து விலகிப் பேசு
ளும் துயரமுற்றவளுமாகிய அந்தத் தாயை நோக்கிப் பீஷ
வடியும் பின்வருமாறு சொல்லலானாள் 'அரசியே! தாமந
பார, நமமையெல்லாம் அழித்துவிட்டாதே கூத்தரியன்
ம தவறுவது தாமசாஸ்திரங்களில் அங்கீகரிக்கப்பட
அரசியே! சந்தனுவின சந்ததியும் பூமியில் அழிந்துபோ
ருக்கும்படி புராதனமான கூத்தரியதாமதத்தை உனக்குச்
படப்போகிறேன் ஞானமுள்ளவர்களும், ஆபத்தாமத்திலும்
பிழலும் தோரதவாகளுமாகிய புரோகிதர்களுடன் அதனை
டு உலகநீதியையும் ஆராய்ந்து உத்தரமசொல்' என்றாள்

நூற்றுப்பதினமூன்றாவது அததியாயம
ஸ ம் ப வ ப ர வ ம். (தோடீச்சி.)

(புத்ரோத்பத்திக்கு உபாயம் தெரிவிப்பதற்காக, பீஷ்மர்
தமஸ் என்னும் ரிஷிஷிர் உபாக்ஷர்ன்ம் சொல்லியது)

‘முன்னே ஹேஹயதேசததரசனான காராததவீரி
னன பரசராமருடைய பிதாவை வதஞ்செய்ததனால் கோ
அவா அவவரசனைக் கோடாலியினுற கொன்றா காராததவீ
சுன்னுடைய ஆயிரம் கைகள் அவரால் அறுக்கப்பட்டன.
ஜனங்களுக்காக மிகவும் செயதற்கரிய கவததைச்செய்தார்
மறுபடியும் தனுளை எடுக்குகொண்டு பூமியையெல்லாம்
ஹிமபொருட்டு ஒற்றைத்தேராளியாக கூத்திரியாகளைப் ப
எதிர்த்தார இவ்வாறு முன்னே மஹாத்மாவாகிய பர
எண்ணமுடியாத அஸ்திரங்களினால் இருபத்தொருமுறை
கூத்திரியங்களிலலாமற் செய்தார இவ்வாறு, அந் மஹரிஷி
பூமியில் கூத்திரியங்களையெல்லாமற் செய்யப்பட்டபொழுது
லாததேசங்களிலுமுள்ள கூத்திரியஸ்திரீகள் அனைவரும்
எரிற் கரைகண்ட பிராமமணர்களுடன் சேர்ந்து புத்திரோ
செய்துகொண்டனா பாணிகரஹ்நாம செயதவனுக்கு
புத்ரனென்பது வேதங்களில் நிச்சயிக்கப்பட்டது அந்
திரிய ஸ்திரீகள் மனத்தில் தாமததை நிலையாகவைத்துக்
பிராமமணர்களைச் சேர்ந்தனா கூத்திரியர்களுடைய இ
யான உறபத்தியானது உலகத்தில் ¹ (பலராலும்) அனுஷ
பட்டிருப்பதைக் கண்டிருக்கிறோம் அதன்பின், கூத்திரியஜ
படியும் அபிவிருத்தியாயிற்று இதுவியதில் பின்வரும்
யான இதஹாஸதையும் உனக்குச் சொல்லப்போகிறேன்
காலத்தில் உசதயரென்று கயாதிபெற்றவரும் சிறந்த
முள்ளவருமான ஒரு ரிஷியிருந்தார அவருக்கு மிகக்
முள்ளவளாகிய மமதை யென்னும் பாரியை இரு
உசதயருடைய கனிஷ்ட ஸ்வேஹாதாரும் தேவபுரோ
மாகிய பெரிய மஹிமைமுள்ள பருஹஸபதி மமதை
வளை அடைந்தார அந் மமதையென்பவள் பேசுக
சிறந்தவரான அந் தன் மைதனுனரை நோக்கி, ‘நான்
ஜயேஷ்ட ஸ்வேஹாதாரருடைய காப்பததைத் தரித்திருக்கிறே

¹ கலமாஷ்பாதனுடைய பாரியையான மதயந்திக்கு வவில
புத்ரர்கள் பிறந்ததைக் காண்க

யை ஒழிக்கவேண்டும் பெரிய மஹிமைபுள்ள பருஹஸ
ப! இந்த உசதயருடைய புத்திரன் என வயிற்றுக்குள்ளி
ந் ஆறு அங்கங்களுடனுங்கூடிய வேதத்தை அததியனரு
ருக்கிறான் உமமுடைய வீரயமும வீணுகாதது இந்தக
ததில் இருவருக்கு இடமில்லை, ஆதலால், இப்படியிருக்கும்
நீர் இருகச்சமயம் நிவிரத்தியடையவேண்டும்' என்று
ராணா இப்படி அவளால் செமமையாகச் சொல்லப்பட
தும் சிறந்தபுத்தியுள்ள பருஹஸபதி காமத்திலிழிந்த தம்
தைக் கட்டமுடியாமற் போயினா பிறகு, காமமுற்ற பரு
பதி, விருப்பமில்லாதிருந்த அந்த மமதையுடன் புணர்ந்தார
வீரயத்தை விடுமபோது, சாப்பத்திலிருந்த குழந்தை, 'ஓ!
வே! புணர்ச்சி செய்யவேண்டாம் இங்கு இருவருக்குஇட
பகவானே! இடம் சிறிது நான் முன்னமே இங்கு
ருக்கிறேன் உமமுடைய வீரியம் வீணுகாது நீர் எனக்கு
திரவம்செய்தல் தகாது' என்றுசொல்லிற்று பருஹஸ
காப்பத்திலிருந்த அந்தச்சிசுவின் சொல்லைக் கேளாமலே,
ரான கண்களையுடைய மமதையைப் புணருவதற்கே ஆரம்பித்
பிறகு, அவருடைய காப்பத்திலிருந்திரிஷி, வீரியத்தை
சமயமற்றது பருஹஸபதியின் வீரியம் வருகிற மாரக்கத்
கால்களினால் தடுத்தார பிறகு, அந்தவீரியம் காப்ப
னம் சேராமலே திருப்பப்பட்டு உடனே பூமியிலவிழ்ந்தது
றல், பருஹஸபதிக் குக் கோபமுண்டாயிற்று விழ்ந்த வீரி
தக்கண்டு கோபமடைந்த அந்தப்பகவானாகிற ரிஷி காப
லிருந்த உசத்தியருடைய புத்திரரைப் பயமுறுத்தி, 'எல்
பிராணிகளும் விருமபத்தகக் இப்படிப்பட்ட சமயத்தில் என
பராதது நீ இவ்வகையான சொல்லைச்சொன்னதிலால் நீண்ட
நையடைவாய்' என்று சபித்தார பருஹஸபதிக்கொப்
பரபாவமுள்ளவரும் வேதங்கனையற்றதவரும் புத்தியிற்
தவருமான அந்தரிஷி பெருங்கோத்தியுள்ள பருஹஸபதியின்
ததினால் பிறவிக் குருடராகித் தீரக்கதமஸ் என்று பெயருள்ள
பிருந்தார அவர் தம் கலவியினால், யௌவனமும் அழகும்
பிய பரதவேஷி யென்னும் பெயருள்ள பிராமமணப் பெண
தமக்கு மனைவியாக அடைந்தார அப்போது, பெருமபுக்
ர அந்தத் தீரக்கதமஸ் என்னும் ரிஷி, உசதயரிஷியின் குலம்
தியால் விருத்தியடைவதற்காகக் கௌதமாமுதலிய புத்திரா

களைப்பெற்றா தாமாதமாவும் மஹாதமாவும் வேதங்க
வேதாங்கங்களிலும் கரைகண்டவருமாகிய அரதரிஷி, காப
லின புத்திரவிடமிருந்து பசுக்களின் தாமததை மு
கற்றுக்கொண்டு கூசசயிலலாமல அதைச்செய்வதற்குச் சி
யுடன் ஆரம்பித்தாரா அரதத தீராகதமஸ எனனும் மு
வரைகடந்து போனதைக்கண்டபிறகு, அரத ஆஸர
வலித்திருந்த ரிஷிஸரேஷ்டாக்களைவரும் அவர் செ
பாவமென்று பிரமித்து, ‘ஆ! ஆ! இவா வரை
வா, ஆஸரமத்தில் வலிக்கத்தகாதவா, ஆதலால்,
சித்தமுள்ள இவரை நாமெல்லோரும் விட்டுவிடுவோம்’
ஒருவாக்கொருவா பேசிக்கொண்டு கோபித்தனா
பத்தினியும் புத்திராக்கள் கிடைத்ததனால் அப்போது தனக்க
விரும்பவில்லை பகைக்கின்ற தனமனைவியை நோக்கி அர
‘எனனை ஏன் பகைக்கிறாய்?’ என்று கேட்டதற்கு,
‘பாரியையைப் போஷிப்பதனால் பாததாவென்றும், பா
பதனால் பதியென்றும் சொல்லுகின்றனா நான் உ
போஷிப்பதற்கு முடியாதவள சிறந்த தவமுள்ளவரே
தக்காலமும் கஷ்டத்தினால் வருந்திக்கொண்டு பிறவிகளு
யும் பிள்ளைகளையும் நான் போஷிக்கமாட்டேன்’ என்றாள்
ரிஷி தமது மனைவியைசொன்ன அரதச சொல்லைக்கேட்டு, கே
டன புத்திராக்களோடுகூடிய பரதவேஷியெனனும் பத்தி
நோக்கி, ‘எனனை ராஜகருஹத்திற்குக் கொண்டுபோ, உ
தனலாபமும் நேரிடும்’ என்று மறுமொழிசொன்னா
வேஷியென்பவள, ‘பிராமமண! நீர்கொடுக்கும் தனம் த
திற்குக் காரணம் அதை நான் விரும்பேன் பிராமமணப
டரே! உம் இஷ்டம்போலேசெய்யும் முன்போல நான் உ
போஷிக்கமாட்டேன்’ என்றாள் அப்படிச்சொல்ல,
தீராகதமஸஎன்னுமிரிஷி, ‘இன்றுமுதல் உலகத்தில் நான்
வியவஸ்தையை ஸதாபிக்கிறேன் ஒருபெண்ணுக்கு அவ
ருள்ளவரையிலும் ஒரேகணவனதான்’ கதி அவன் இறந்
உயிரோடிருந்தாலும் அவன் வேறொருபுருஷனை அடையத்
வேறொரு புருஷனையடைந்தால் அரதஸநீர் பதியையாவா
தேகமில்லை இதுமுதல் ஸதிரீகள் புருஷனைவிடபுருந்தால்
களுக்கு எல்லாச்செல்வமுமிருந்தாலும் பாவந்தான் அவர்
புணாச்சி பயன்படாமற்போக்ககடவது அபகோத்ததியும் து
களும் அவர்களுக்கு எப்போதும் உண்டாகக்கடவன்’
சபித்தாரா அப்படி அவர் சொன்னதைக்கேட்டு, அரதபிரா

மிகக்கோபமுற்றவளாகி, 'புத்திராகளே ! இவரைக் கங்கை
 னாளுங்கள்' என்றாள் லோபிதனத்தாலும் அறிவினமை
 ம மூடப்பட்ட அந்தக்கெளதமாமுதலிய புத்திராகள் அவ
 ட்டடி ஓடத்திற்போட்டு கங்கையில் விட்டுவிட்டனா 'குரு
 கிழவனுமாகிய இவனை எதற்காகக் காப்பாற்றவேண்டும்?'
 யறினததுக் கொடியவர்களான அந்தப்புத்திராகள், பிறகு,
 ருந்து விட்டுக்குத் திருமயிப்போயினா பொட்டையரான
 தமஸுள்ளனுமரிஷி அந்த ஓடத்துடனே பிரவாகத்தின
 ய மிதநதுகொண்டு தற்செயலாக அநேக தேசங்களுக்குச்
 ருரா தாமநதெரிந்தவரெல்லாரிலும் சிறந்தவனாகிய பல்யென
 ராஜா நீராடப்போனபோது பிரவாசத்தினவழியே தன
 லவந்த அந்தரிஷியைக்கண்டான் தாமசிகதமுள்ளவனும்
 ராத பராகரமமுள்ளவனுமாகிய அந்தப்பலியெனனும் அரசு
 அந்தரிஷியை எடுத்தான் அந்த அரசன் அவருடையவர
 ற அறிந்து தனக்குப் புதரனுண்டாவதற்காக அவரைப்
 ததித்தான் அந்தராஜரிஷி அம்முனிவரைப் பூஜித்து அவர்
 பபாறினபின், 'மிருதமஹிமைபுள்ளவரே ! கௌரவத்
 கொடுப்பவரே ! என ஸந்திக்காக என்பாரியைகளிடம்
 ாஸ்திரத்திலும் ராஜநீதியிலும் வல்லவர்களான புத்திராகளை
 டாகக்கடவீர்' என்றுசொன்னான் அந்தச் சிறந்த மஹிமை
 ரிஷி, இவ்வாறுசொன்ன அவவரசனுக்கு, 'அப்படியே
 மெ' என்று மறுமொழிசொன்னார அப்போது அவவரசன்
 தஷணையென்று பெயருள்ள தனமனைவியை அந்தரிஷியிடம்
 பபிணை அவர் குருடரென்றும் கிழவரென்றும் கினைத்து
 ரசி அவருடன் சேரவில்லை அப்போது அவள் தனதாதி
 களை அந்தக்கிழவரிடம் அனுப்பிணை தாமாதமாவாகிய
 ரிஷி அந்தச் சூதரஸ்திரீயின் காப்பத்தில் கஷ்டவானமுதலிய
 னாரு புத்திராகளை உண்பெண்ணினா கஷ்டவானமுதலிய
 ப புத்திராகளனைவரும் வேதமோதுவதைக்கண்டு பல்
 னுமரசன், அந்தரிஷியைநோக்கி, 'இவர்கள் எனபுத்திரா
 என்று சொன்னான் 'உமது மனைவியாகிய புத்தியிலலாத
 தஷணை பொட்டையனும் வயதுசென்றவனுமான என்னைக்
 அவமதித்துத் தனதாதிபின்மகளாகிய சூத்திரப்பெண்ணை
 குஅனுப்பின தன்மேல கஷ்டவானமுதலியஇந்தப்புத்திராகள்
 ச சூத்திரஸ்திரீயின் காப்பத்தில் எனக்கு ஜனித்ததனால் என
 ராகளேயாவா, உன்புத்திராகளல்லா' என்று அம்மஹரிஷி
 ராஜாவுக்குச்சொன்னார அப்போது, பலியெனனும் அரசன்

அந்தரிஷிஸ்ரேஷ்டரைப் பலமுறைவேண்டுகொண்டு மறுபடி தனபாரியையாகிய ஸுதேஷ்ணையை அவரிடம் அனுப்பி அந்தத் தீரக்கதமஸி எனனும ரிஷி, அந்த அரசியை அங்கம் தொட்டு, 'உனக்கு தேஜஸில் சூரியனுக்கொப்பாகிய அவன்கள், களிநகன், புண்டரன், ஸுமஹன் என்ற புத்தி உண்டாவா அவர்கள்பெயர்களினால் புவியிலகியாதிபெற்றோர்கள் இருக்கப்போகின்றன' என்றுசொன்னா அங்கனுதேசம் அங்கமென்றும், வங்கனுடையதேசம் வங்கமென்களிநகனுடையதேசம் களிநகமென்றும், புண்டரனுடையபுண்டரமென்றும், ஸுமஹனுடையதேசம் ஸுமஹமென்கியாதிபெற்றவையாயின இவ்வாறு, முன்னே பலயினுமசம் மஹரிஷியினால் உண்டானதாகப் பிரசித்தமாயிருக்கிறதவிலலாளிகளும் மேலானதாமரத்தெரிந்தவர்களும் வீரர் மிகுந்தபலமுள்ளவர்களாகிய இன்னும் அநேகக்ஷத்திரியர் பூமியில் இவ்வாறே பிராமமணர்களால் உண்டாயிருக்கின்ற அபமா! இதைக்கேட்டபின், நீயும் இந்தவிஷயத்தில் விருபோலச செய்யலாம்

ஹறுபபதினனகாவது அத்தியாயம்
ஸ ம ப வ ப ர வ ம் (தோடர்ச்சி)

(ஸத்யவதீ தான் கன்னிகையாயிருந்தபோது வியாஸர் பிறந்த பீஷ்மருக்கு உரைத்துப் பீஷ்மர் அனுமதியினால் வியாஸன் வருவித்து அவரைப் புத்ரோத்தபதிக்காக நியமித்தல்)

மறுபடியும், பரதவம்சத்தின் சந்ததி அபிவிருத்தியுக்குச் சரியான காரணம் சொல்லப்போகிறேன் நான் சொல்வது அந்தக்காரணத்தைக் கேள் விசிதரவீரியனுடைய பாரிஸ்டம் புகராகளை உதப்பத்பண்ணுவதற்குக் குணங்கள் நிரந்தர ஒரு பிராமமணரைத் தனம்கொடுத்தாப் பிரார்த்திக்கவேண்டும் என்று பீஷ்மா சொன்னா தாமமும் காரணமும் காரி அடங்கியதான பீஷ்மருடைய சொல்லைக்கேட்டு, அவா தயஸையவதி, மறுபடியும் அவருக்குச் சொல்லத்தொடங்கினான்

'உசதயருடைய புத்ரரான தீரக்கதமஸினைப்பவரைப்படி அவா புத்ரனான அங்கனென்பவனைப்பற்றியும் நீ சொன்னது உணர்த்தினுள்ள கதையாதலால் நீ இந்தக்காலத்துக்குத் தக்க செய்யவேண்டுமே பரதகுலத்தோனே! மைந்தா! நீ இந்தக்

ப பெரியவனும் சிறந்தவனுமாயிருக்கிறாய் பாவமற்ற
 ! பிதாவினசொல்லை நிறைவேற்றுவதுபோல எனசொல்லை
 நீ நிறைவேற்ற வேண்டியதுதான் பரதஸரேஷ்டனே !
 ந இனையசகோதரனும் உனக்கு மிகக் நண்பனும் பரதகுலத்
 தனுமாகிய எனமைந்தன் இளமையிலேயே ஸவாககஞ்சென்
 பாரதனே ! அவனுடைய அரசிகளும் அழகும பெளவன
 கிரம்பினவாகளுமான இந்தக் காசிராஜனபுதலவிகளிருவரும்
 த புதரனை விரும்பிக்கொண்டிருக்கின்றனா இது பெரிய
 சாரியமென்றறிந்த நமது குலத்திற்குச் சந்ததியையும் உத்
 தது என்கட்டளையினால் இவவிரண்டு பெண்களுடனும்
 து தாமததை நிறைவேற்றுவதற்கு உரியவனாகிறாய்' என
 பீஷ்மா, ' தாயே ! நீ சொன்னது சிறந்த தாமமென்ப
 மசயமில்லை நான் வைத்திருக்கும் இந்தப் பிரதிஜ்ஞை
 பற்றி நீயும்அறிவாய் நான் உயிரைவிட்டாலும் விடுவேன்
 தேவதத்துவத்திற்காகவும் திரிலோகாதிபத்தியத்திற்காக
 ட எவ்வகையிலும் பிரதிஜ்ஞையை விடேன்' என்றுசொன்
 ஸதயவதி, ' தாமந்தெரிந்தவனே ! தவறாத பராக்கிரம
 வனே ! எதிரிகளை அடக்குகிறவனே ! உன்னிடத்தில் ஸத்
 ரூபத்தை நான் அறிவேன் நீ விரும்பினால் இப்போதே
 மூவுலகங்களைப்படைப்பாய் ஆனால், நமதுகுலமும் குல
 மும் கெடாமலிருக்கும்படியும் நமக்கு வேண்டியவர்கள்
 நதிருக்கும்படியும் நீ செய்யவேண்டும்' என்றான் அதைக்
 பீஷ்மா, ' நீதான் நமதுகுலத்திற்கு பெரியவனாயிருக்கி
 உன்னிடத்திற்கு பெருந்தன்மை விசேஷமாக இருக்கிறது
 லால், நமமுடைய குலத்திற்குச் சந்ததியுண்டாவதற்குச்
 த உபாயத்தை நீ சொல்லத் தகுதியுள்ளவன் ஸ்திரீகள்
 பாதும குலத்தில் முக்கியமான சமஸ்யத்தை வைத்திருப்
 ள பலவகையான வஞ்சகங்களினால் புருஷர்களை வசப்
 துவார்கள் ஆகலால், ஸத்தியமே முக்கியமாகவுடைய
 யவதியே ! நான் ஸத்தியத்தைவிடாமலும் நமதுகுலம்
 மலுமிருக்கும்படி நீ தாமததை ஆராய்ந்து பார்க்கக்கட்
 என்றுசொன்னா அதன் பிறகு, ஸத்தியவதி தழு
 த குரலோடு நகைமுகமாக நாண்முற்றுப் பீஷ்மரை நோக்கி
 லவரும் வசனத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினாள்
 சிறந்தகைகளையுடையவனே ! பாரதனே ! நீ சொல்வது
 நமமுடைய குலத்திற்குப் புத்திரசந்தானத்திற்காக உன்
 ிதில் நம்பிக்கையினால் ஒருவிஷயம் வெளியிடப்போகிறேன்

இப்படிப்பட்ட ஆபதகாலத்தின் தாமததை உனக்கு சொல்லாமலிருக்க முடியாது, நமது குலத்திற்கு நீதான த நீதான ஸத்யம், நீதான முக்கியமான ஆதாரம் நீ எ சொல்லவாயோ அதை நாம் செய்யவேண்டியதென்பது என யம் ஆதலால், நான் சொல்லும் உண்மையைக் கேட்டுப் செய்யவேண்டியதைச் செய்வாயாக பீஷ்மா! அறமெ ளடங்கியதும் நன்மையுமாகிய என்கொல்லைக் கேள் நான் பிச்சொல்லுகிறதை நீ வெளியிடத்தகாது பரதஸுரேஷ்ட முறகாலத்தில் வஸுவென்னும் அரசர் ஒருவரிருந்தாரென கேட்டிருக்கலாம் அவருடைய வீரியத்தினால் ஒருமீனான த னைக் காப்பமாகத் கரித்தது தாமந்தெரிந்தவாகளிற் ற வனாகிய ஒருசெம்படவன் எனதாயான மதஸ்யத்தை ஜலத் த நது எடுத்தது எனனைத் தனவீட்டுக்குக் கொண்டுவந்து பெண் வைத்துக்கொண்டான் பிறகு, தாமிஷ்டனான அநதச்செ வன் தாமப்படி எனக்குப் பிதாவானான் தாமமுள்ள என வினிதம் தாமத்திற்காகவே ஓர் ஓட்டிருந்தது யெளவனப் யம் ஆரம்பமாயிருந்த நான் ஒருநாள் அந்த ஓட்டத்தினிடம் ருந்தேன் அப்போது, தாமந்தெரிந்தவாகளுட் சிறந்த சிறந்தனானமுள்ளவருமாகிய பராசுரேன்னும் மஹரிஷி, ய நதியைத் தாண்டுவதற்காக ஓட்டத்தினிடம் வந்தார் அ நான் யமுனையைத் தாண்டிவிடும்போது, அந்த ரிஷிஸுரேஷ்ட காமநோயுற்றவராய் எனனிடம் வந்து, எனனைத் தைரியப்ப எனஜனமத்தையும் என்குலத்தையும் எனக்குச்சொல்லி, செம்படவன் மகள் அலலை' என்று இனியசொல்லாற் சொன் பாரதனே! அவர் சாபத்துக்கும் எனபிதாவின்கோபத்தி, பயந்திருந்த நான், பெறுவதற்கரிய வரங்களை எனக்கு கொடுத்தபிறகு, அவரை நான் நிராகரிக்க முடியவில்லை ' ய யின் அக்கரையிலும் இக்கரையிலும் நின்ற மஹாநுபாவாக ரிஷிகளைப்பாரும், ஜவலிக்கின்ற அகனிபோல எதிரிலும் ஜ ஞுரியன் பிரகாசிக்கின்றான் அதனால், இந்த ஆகாயம் சி ஆடை உடுத்ததுபோலப் பிரகாசிக்கின்றது' என்று வெ னேன் இவ்வாறு நான் சொன்னமாதிரிததில் தருட் தைரியத்தையுடையவரும் ஸமாததருமான பராசுரர் அந்த யின் திட்டிலும் ஜலத்திலும் பனியை உண்டுபண்ணினார் பாரத அவர் தம்மஹிமையினால் உலகத்தை இருள்மூடச்செய்து சிறு கியஎனனை ஓட்டத்திலிருந்தபடியே ஆக்கிரமித்துவசப்படுத்திக் கொ டார் முன்னே அருவருக்கத்தக்க மீனநாற்றம் எனனிடம் ப

நத்து அநதமஹரிஷி அதைப்போக்கி இநத இனிய
 நத எனக்குக் கொடுத்தாரா ' இநத நதியின திடிலேயே
 பபத்தைப் பிரஸவித்தபின் நீ கன்னிகையாகவே ஆகிவிடு
 என்று பிறகு அமமுனிவா எனக்குச் சொன்னா விதவா
 அமமஹரிஷி என்னிடம் அனபுவைத்து மறுபடியும் கன்னி
 ருவத்தையும் கொடுத்தாரா அநத மஹாத்மாவின்மஹிமை
 று சிறந்திருந்ததைக்கண்டு நான் வியப்பும் தளர்ச்சியு
 ன் சரீரத்தையே கொடுத்தேன் பாரதனே! அநதக
 லில் அநத மஹாத்மாவாகிய பராசரா கன்னிகையாகிய
 டம் சந்தோஷத்துடன் அநததீவிலேயே புத்ரனை உண்
 னா அநதப்பராசரபுத்ரனை மஹாயோகசக்தியுள்ள மஹ
 னான நான் முன்னே கன்னிகையாயிருந்தபோது பிறநத
 புத்திரன் தீவிற்பிறந்ததனால் தலைபாயன்ன என்று சொல்
 றான சிறந்த மகிமையுள்ள அநதரிஷி தன் தவத்தினால்
 னனை நாலாகவகுத்து உலகத்தில் வயாஸன் என்று பெயர்
 ன கறுத்த நிறத்தினால் கிருஷ்ணனென்றும் சொல்லப
 ன ஸத்தியவாதியும் சாந்தியைக் கடைப்பிடித்தவனும
 தவமுள்ளவனுய் பாபங்களை நீருக்கினவனுமாகிய அநத
 ா பிறந்தமாதிரித்தில் தந்தையுடன் கூடி ஆங்கே சென்
 ானும் நீயும் கட்டளையிட்டால் ஒப்பில்லாத மஹிமையுள்ள
 புத்ரன் தன்ஸஹோதரன் பாரியைகளிடத்தில் சிறந்த
 ன உண்டாகுவது நிச்சயம் ' உன் கஷ்டகாலங்களில் நீ
 ிரீன் ' என்று அவன் அங்கேயே எனக்குச்சொன்னான்
 ங்னான பீஷ்மனே! நீ ஒப்புகொண்டால் அவனை நான்
 பன் பீஷ்மா! உன்ஸம்மத்தினமேல், சிறந்தவமுள்ள
 எனபுத்ரன் விசித்தரவீரானுடைய பத்தினிகளிடம் நிச்சய
 புத்திரர்களைபுண்டாக்குவன் ' என்றான்
 த வியாஸரிஷியின் பெயரை ஏடுத்தபோது, பீஷ்மா கைகூப்
 ண்டுசொல்லலானா ' இடமும் காலமும் உனக்குத் தெரி
 ரரியம் நிறைவேறுவதற்காக நீ சொன்னது செய்வதற்கும
 தக் காமங்களாகிய மூன்றுபுருஷராததங்களையும் பின்னே
 ாதொடரத்தக்க பொருளீட்டத்தையும் தாமம் தொடரத்
 ாமானுஷ்டானத்தையும் காமஸுகம் தொடரத்தக்க காம
 ாத்தத்தையும் இவற்றிற்கு மாறானவற்றையும் தனித்
 புத்தியினால் ஆராயந்து செய்வதக்க தைரியராலி
 ற அவன்தான் புத்திசாலி ஆதலால், தாமமுள்ளதும்
 குலத்துக்கு நன்மையும் சிலாக்கியமுமாக நீ சொன்னது
 ருசு

எனக்கு மிகவும் பிரியமாயிருக்கிறது' என்றா குருவமசு ப
ராகிய ஜனமேஜயரே ! பீஷ்மா அதை அங்கீகரித்தபிறகு, எ
வதி கிருஷ்ணதவைபாயனமுனிவரை நினைத்தாள குருவ
திரரே ! வேதங்களை வகுத்துச்சொல்லிக்கொண்டிருந்த
சிறந்த புத்திமான தமது தாயார நினைத்ததையறிந்து க்ஷண
குளளே யாடுகளுந் தெரியாமல் எதிரே தோன்றினா பிறகு
தியவதி, தன் புத்திரரான வியாஸருக்குச் சாஸ்திரோகதபடி
மாகப் பூஜையைச்செய்து அவரைக் கைகளினால் தழுவிக்கொ
பாறசுரப்பினால் நனைத்தனள் செம்படவப்பெண்ணாகிய எ
வதி வெகுசூலத்திற்குப்பின் தன் மைந்தனைக்கண்டு க
சொரிந்தாள் ஸத்தியவதியின் ஜ்யேஷ்டபுத்திரராகிய விய
ரிஷி, வியஸன்ப்பட்ட தம் தாயாரினமேல் ஜலத்தைத் தெ
வந்தனமசெய்து பின்வருமாறு சொல்லலானா

‘உனக்கு எதுவிருப்பமோ அதைச்செய்வதற்கு நான்
திருக்கிறேன் தாமத்தின் ஸவருபத்தை அறிந்தவனே ! எ
கட்டளையிடு உனவிருப்பத்தைச் செய்வேன்’ என்றா
புரோகிதா அம்மஹரிஷிகுப் பூஜைசெய்தா அவரும்
ரோகதமாக மந்திரத்தைச்சொல்லி அந்தப் பூஜையைப் பெ
கொண்டா மந்திரத்தைமுன்னிட்டுச் சாஸ்திரவிதிப்படி
கப்பட்டதனால் வியாஸமஹரிஷி ஸந்தோஷமடைந்தா
ஆஸனத்திலிருந்தபின், அவா தாயாரான ஸத்தியவதி கேட்ப
யும் ஆரோக்கியத்தையும் விசாரித்து அவரைப்பார்த்து
துச் சொல்லவேண்டிய சொல்லைச் சொல்லலானா ‘க
புத்திரர்கள் தாய்க்கும் தந்தைக்கும் பொதுவாகப் பிறக்
னா அந்தப் புதரர்கள்விஷயத்தில் தந்தைக்கிருப்பதுபே
தாய்க்கும் அதிகாரமுண்டென்பதில் ஸந்தேகமில்லை
ரிஷியே ! நீ எனக்கு முதற்புதல்வனாக விதியினாலே உண்ட
பட்டிருக்கிறாய் அவவாறே, விசித்ரவீரயன் எனது கனிவு
ரன் பிதாவைப்பற்றிப் பீஷ்மன் எப்படியோ அப்படியே
வைப்பற்றி நீயும் ஸஹோதரன் புத்ரனே ! நீதான் எனன்
கிறாய் ? தவறாத் பராகரமமுள்ள சந்தனுபுத்ரனாகிய பீஷ்மன்
ஸதயத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகச் சந்ததியிலும் ரா
பாலனத்திலும் எண்ணம் வைக்காதவனாக இருக்கிறான்
லால், குற்றமற்றவனே ! நீ உன் ஸஹோதரனுக்காகவும்
சத்தின் ஸந்ததிவிரூபதிக்காகவும் பீஷ்மனும் நானும் சொ
னால் எண்ணமவைக்கக்கடவாய் எல்லாப்பிரஜைகளையும் ர
தற்காக அன்பினாலும் கருணையினாலும் நான் என்னகொ

அதைதக்கேட்டு நீசெய்யவேண்டும் உன இளையஸஹோதர
யபாரியைகளிருவரும் தேவகன்னிகைகளுக்கு ஒப்பானவா,
ம யௌவனமும் நிரம்பினவா, தாமததுடன் புதரனை
புகின்றவா புதரனே! அவர்களுக்கு ஸந்தானத்தையுண்டு
இந்தகருவத்திற்குத்தகுந்த ஸந்ததியையுண்டுபண்ணுவ
நீஸமாததனாக இருக்கிறாய்' என்றாள் வியாஸா, 'சிறந்த
புருஷனா ஸத்தியவதியே! முக்யமும் அமுக்யமுமாபுள்ள
கௌலலாம உனக்குத்தெரியும் அதனால், உன்னுடைய
தாமததிலேயே நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறது ஆதலால், நான்
உடைய கட்டளைப்படி தாமதத்தையே காரணமாகநினைத்து
மபிணத்தைச் செய்யப்போகிறேன் இந்தப் புதரோதபத்தி
சம சாசுவதமாகச் சாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்
கூரியனாகும் வருணனாகும் ஒப்பான புத்திரர்களை என
தரணுக்குக் கொடுக்கப்போகிறேன் அந்த இரண்டு அரசி
ஒருவருஷ்காலம் நான் சொல்லுகிற வீரத்ததை முறைப்படி
சுடிக்கக்கடவா பிறகு, சுத்தாகளாவா எந்தப்பெண்ணும்
நசெய்யாமல் என்னைச்சேரத்தகாது' என்றா அதற்கு,
யவதி, 'ராஜஸ்திரீசள காப்பத்தை உடனே தரிகுமவழி
செய ராஜாவில்லாத ராஜ்யத்தில் பிரஜைகள் காப்பவனில்
அழிந்து போகின்றனா எல்லாக் காமானுஷ்டங்களும்
பெப்போகின்றன மழையிலலை தேவதையிலலை ஸமாத
1 ராஜாஇல்லாத ராஜ்யத்தை எவ்வாறு நிறுத்தமுடியும்?
ரால், காப்பத்தையுண்டுபண்ணு, அதைப் பிஷ்மன் வளர்ப
என்றாள்

வியாஸா, 'எனஸஹோதரனுக்கு அகாலத்தில் நான் புத்தி
கொடுக்கவேண்டுமானால் எனது விகாரரூபத்தை அவர்கள்
மபிணை, அம்பாலிகை) சகிக்கக்கடவர்கள் அவர்களுக்கு
வ பெரியவிரதம் என்னுடைய கந்தத்தையும் நிறத்தையும்
தத்தையும் சரீரத்தையும் சகிப்பளனால் இப்போதே
ஸலையை உயார்த காப்பத்தைத் தரிக்கலாம் அந்தப்புத்திர
ம், குருவம்சத்தைக் காப்பவர்களும் உன்னுடைய சோகத்
பாழிப்பவாசளுமாகிய நூறுபுத்திரர்கள் பிறப்பார்கள், ஸந
லிலை' என்றா மிருந்த தேஜஸுள்ள அந்த வியாஸமுனிவா
ரறு சொன்னபிறகு, 'கௌஸலையென்னும் அம்பிகை
மையான ஆடைமுதலியவற்றினால் அலங்காரஞ்செய்து
ண்டு படுக்கையிலிருந்துகொண்டு எனவரவை எதிர்பார்க்க

வேண்டும்' என்றும் சொல்லி அப்போதே அநதாததானமா பிறகு, ஸதயவதிதேவி சென்று தனிமை'யில் தன்னுடன் ஸ தன மருமகளைநோக்கி, தாமமும் அரத்தமுமுள்ள நன்னை சொல்லைச் சொல்லத்தொடங்கினாள் 'கௌஸலையே மததை முக்கியமாகக்கொண்டு உனக்கு நான் சொல்வதை நீ தெரிந்துகொள் என்னுடைய அதிர்ஷ்டச குறைபரதவமசததுக்கு அழிவுவந்திருப்பது தெரிந்தவிஷயம் வயஸனப்பட்டிருப்பதையும் தனது பிரிவமசததிறகுக் கொவந்திருப்பதையும் பிஷ்மன பாரதது இந்தகரும அபியாகத்தக்க புத்திமதிபை எனக்குச்சொன்னான அநதப்பு உன்னுடைய ஸவாதீனமாயிருக்கிறது பெண்ணே! எனக்குவாறு நடத்திவை, அழிந்துபோன பரதவமசததை மறுகைதூக்கிவிடு அழகிய நிதம்பமுள்ளவளே! இந்திரனுபாள் தேஜஸோடுகூடிய புத்திரனைப்பெறு அவனதான குலத்தைச்சோந்த பெரியராஜ்யபாரததை வகிக்கவே என்றாள் இவ்வாறு அநத ஸதயவதிதேவி தனமருமக சொல்லி காமநதவறுதவளாகிய அநதக கௌஸல்பாதே தாமததைக் கொண்டே பிரயாஸத்தினால் இணங்கசு உடனே பிராமணர்களையும் தேவர்களையும் ரிஷிகளையும் களையும் புஜிப்பித்தாள்

நூற்றுப்பதினைந்தாவது அததியாயம் ஸ ம ப வ பா வ ம (தொடர்ச்சி)

(கிருதராஷ்டிரன் பாண்டி விதூர் இவாகளின் ஜனனம்)

பிறகு, ஸதயவதி, ருதுகாலத்தில் ருதுஸ்நானத் தன மருமகளைச் சயனத்திற படுக்கவைத்து, 'கௌஸல் உனக்கு மைத்துனா இருக்கிறா அவா இன்றை உன்னிடம் சேரப்போகிறா பாதிராததியில வருவா கிரதையை விட்டு அவரை எதிர்பாரத்திரு' என்ற அப்போது மெல்லச் சொன்னாள் தனது மருடைய அநதச் சொல்லைக்கேட்டு அநதகௌஸலையை அபடுக்கையிற படுத்திக்கொண்டு அநதக காலத்தில் பிஷ்ம மறுமுள்ள கௌரவமசதது வீரர்களையும் கருதினாள் பெருமபாலும் ஜனங்களை தூங்கிப்போயிருக்கும் பாதிவேளையில், தீபங்கள் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கையில், னான வியாஸமஹரிஷி கிருகத்தில் பிரவேசித்தாரா சொ

பெருமபெருந்தவத்திலிருப்பவருமாகிய அந்த வியாஸமஹர்ஷி
 சிகையினிடம் முதலிறக்கட்டையிடப்பட்டிருந்ததனால் அப
 து அவளசயனத்தினிடம் போனா பராகக வழங்காம
 த அவரைக்கண்டு, அவவாறு பார்த்து வழக்கப்படாத
 ஸலையை, விகாரரூபமாயிருக்கிறாரென்று பயந்து கூச்சத்து
 கண்களை மூடிக்கொண்டாள் அவா விகாரமானஉருவ
 ளவராகவும் ஜடையுள்ளவராகவும் விகாரமான நிறமுள்ளவ
 ரும் முருடாகவும் இளைத்தவராகவும் கெட்டவாஸையுள்ளவ
 ரும் எல்லாவகையாலும் அணுகமுடியாதவராகவுமிருந்தா
 ர்த்தநிறமுள்ள அந்த வியாஸரின் செமமடடைநிறமான ஜடை
 ம ஜவலிக்கின்ற கண்களையும் செமமடடை நிறமான தாடி
 புங்சண்டு அவவரசி சண்களை மூடிக்கொண்டாள் வியாஸா
 ரதாயாரின் விருப்பத்தைச் செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணத்
 த் அவளுடன் கலந்தா காகிராஜனபெண பயத்தினால்
 ரைப் பராககமுடியாமற்போனா அங்கிருந்து வெளியில
 தனபுத்திரரைத் தாயாரான ஸத்தியவதி சந்தித்து,
 னே! இவளுக்காக குணவானான ராஜபுதரன் பிறப்பானா ?'
 றுகேட்டாள் இரத்திரியங்களுக்கெட்டாத விஷயங்களுடும்
 த ஸத்யவதிபுதரரான வியாஸா,முறைப்படி தாயாராற் கேட
 ட்டபின், 'பதினாயிரமயான்களின் பலமுள்ளவனும் எல்லாந
 ரதவனும் சிறந்தபாக்கியமுள்ளவனும் சிறந்த பராகரம
 ளவனும் சிறந்தபுத்தியுள்ளவனும் ஸரேஷ்டனுமான ஒருராஜ
 உண்டாவான் அந்த மஹாத்மாவுக்கு னுறுபுத்திரர்கள்
 பராகள் ஆனால், தாயசெய்த தவறுதலினால் அவன்
 ட்டையனாகத்தான் பிறப்பன்' என்றுசொன்னா அவ
 டய அந்தச்சொல்லைக்கேட்டு அவா தாயாராகிய ஸத்யவதி
 புத்திரனைநோக்கி, 'தபோதனனே! குருவம்சத்தாக்குப்
 ட்டையன் தகுதியானராஜாவனறே! சுற்றத்தாரின் வம்சங்
 க் காப்பாற்றுகிறவனும், தன் பிதிரவம்சத்தை அபிவிருத்தி
 பவனும், எனதுயரதையொழிப்பவனும், ராஜாவாகக்கூடி,
 றுமாகிய மறறொரு புத்திரனை மறறொருத்தியினிடம் அவனுக்கு
 யவனாக உண்டாக்கக்கடவாய இவனும் உளஸேஹாதர
 டய இளையமனைவி, அழகினாலும் பெளவனத்தினாலும்
 ிக்கிறவள் எனசொல்லுககாக இவளிடத்தில் குணங்கள்
 த ஸந்ததியை உண்டாக்கக்கடவாய குருவம்சத்துக்கு
 வாகத்தக்க இரண்டாவது புத்திரனைக் கொடுக்கக்கடவாய'
 றுசொன்னாள் பெருமபுகழுள்ள அந்தவியாஸா ஆகட்டு

மென்று வாக்ருத்தததமசெயது வெளியிறசென்றா அ
கௌஸலையபும் நாளடைவில் அவாசொன்னபடி கணதெரி
பிள்ளையைப்பெற்றாள் வீரரே! மறுபடியும் அநதஸ்தயவதி
மருமகளுக்குத் தெளிவாகச்சொல்லிவைத்தது பிறகு
போலவே வியாஸமஹரிஷியை வருவித்தாள் மறுபடியும்
திபவதி, குலத்தின் ஸந்ததிககாக அம்பாலிகையை அழைத்தா
ளிடம் தனபுத்திரரான வியாஸரை மறுபடியும் நியமித்
பதிவரதையான அம்பாலிகை உயராத படுக்கையில் வயஸன்
டன உட்காராதுகொண்டு யார வரப்போகிறாரோவென்று
திததுககொண்டு ஜாககிரதையாக எதிர்பாரத்திருந்தாள் பி
முனபோலவே வியாஸமஹரிஷி அநத அம்பாலிகையின்
வந்துசோந்தார பாரதரே! அவளும் அநத நிஷியைப்பா
தும் நிறமமாறி வெண்ணிறமாக ஆனாள் பாரதரே! பயந்த
வெண்ணிறமுள்ளவளும் வயஸன்முற்றவளுமான அம்பா
யைநோக்கி ஸ்தயவதியின் புதரராகிய வியாஸா, 'நான்விகா
மாயிருப்பதைக் கண்டு நீ வெண்மைநிறம் அடைந்ததனால் உ
டையபுதரன் (பாண்டு =) வெண்மையாகவே இருப்பன் அழ
முகமுள்ளவளே! அவனுக்குப் பாண்டுவென்பதே பெ
இருக்கும்' என்றுசொன்னா இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு
தப் பகவானாகிய நிஷிஸரேஷ்டா வெளியில் வந்தார அங்கி
வெளியில் வந்த அநதப் புத்திரரைக்கண்டு, ஸ்தயவதி, 'புத்
இவளிடத்திலநல்ல ராஜகுமாரன் உண்டாவனா' எனக்குச் செ
எனதுகேட்டாள் 'அநதக்குழந்தை வெண்மையாக இரு
என்று தமதாயாருக்கு வியாஸா சொன்னா 'மிருநத
ரமமுள்ளவனும் எல்லாததிசைகளிலும் புகழ்பெற்றவனுப
குமாரன் பிறக்கப்போகிறான் ஆனால், தாயினுடைய பி
னால் அவனுடைய நிறம் வெளுப்பாகஇருக்கும் அவனு
சிறந்த விலலாளிகளாகிய ஐந்துபுதரர்கள் உண்டாவார்கள்'
றுமசொல்லி, அங்கேயே தாயாருக்குவந்தனஞ்செயது, வி
மஹரிஷி சென்றா அநதத்தாயார மறுபடியும் மற்றொரு
ரன் வேண்டுமென்று அவரிடம் வேண்டிக்கொண்டாள் வி
மஹரிஷியும் தமது தாயாருக்கு, 'அப்படியே ஆகட்டும்' எ
மறுமொழிசொன்னா பிறகு, பிரஸவகாலம் வந்தபோது
பாலிகாதேவி ராஜலக்ஷணங்கள் நிரம்பினவனும் ஒளியினு
லிப்பவன்போன்றவனுமாகிய வெண்ணிறமானகுமாரனைப்
றாள் அவனுக்குச் சிறந்த விலலாளிகளாகிய பஞ்சபாண்
களெனனும் புதரர்கள் பிறந்தனா பீஷமா, அவவிரண்டு

ம முறையே வேதங்களின் கரைகண்டவர்களாகிய பிராம
கொண்டு ஜாதகாமமுதலான கிரியைகளின் ததை
ஸ்திரப்படி கரமமாகச் செய்வித்தாரா அம்பிகைக்குப்
புத்திரன் குருடனாயிருந்ததைக்கண்டு ஸத்தியவதியான
புத்திராகிய வியாஸரையழைத்து, 'இவன் பொட்டை
அம்பிகைக்கு மறறொரு நல்லபிள்ளையை நான் விருமபு
' என்று சொல்லி அம்பிகைக்காக மறறொரு புத்திரனை
புள்ள இவ்வாறு வேண்டப்பட்ட வியாஸமஹரிஷி தமது
வைநோக்கி, 'அழகான கௌஸலையை மறறொருமுறை ஸரி
புருப்பாளாயின, அவளுக்குத் தாமசாஸ்திரமும் ராஜநீதி
மும் தெரிந்த குமாரன் உண்டாவான்' என்று சொன்ன
ஸத்தியவதியானவள் மறுபடியும் தன் மூததமருமகளாகிய
கையைத் தைரியப்படுத்தி ருதுகாலத்தில் அவளை வியாஸ
அனுப்பினான் தேவகன்னிகைக்கு ஒப்பான அந்த அம்பிகை
ஹரிஷியின் து பழைய உருவத்தையும் மணத்தையும் நினைத்
யத்தினால் ஸத்தியவதி சொன்னதைச் செய்யவில்லை பிறகு,
காசிராஜனுடைய பெண் அபஸரஸ்கொப்பான தன்
யைத் தன் ஆபரணங்களினால் அலங்காரஞ்செய்து வியாஸ
அனுப்பினான் அந்த வேலைக்காரியோவெனில், அம்மஹ
ந்தபோது எதிர்கொண்டழைத்து நமஸ்காரஞ்செய்து அவர்
மதி கொடுத்தபின் படுத்தாள், அவரைக் கௌரவித்து உப
செய்தாள் ரஹஸ்யத்தில் இனசொல்லையும் இஷ்டத்தையும்
ததுத் தேகத்தை நன்றாக ஆலிங்கனஞ்செய்து காமஸ்குத்
கொடுத்ததனால் வியாஸமஹரிஷி அவளிடம் திருப்தியடைந்
அரசரே! கடுமையான கவமுள்ள அந்த மஹரிஷி அவ
கூடச் சயனித்திருந்தாரா எழுந்திருக்கும்போதே அவளைப்
து, 'நீ அடிமைத்தனமை நீங்கினவளாவாய், அழகிய
! மிகச் சிலாக்கியமான இந்தக் காப்பம் உன்வயிற்றில் வந
கிறது இந்தப்புத்திரன் தாமாதமாவாகவும் உலகத்திலுள்ள
மானகள் எல்லாரிலும் சிறந்தவனாகவுயிருப்பான்' என்று
னனா கிருஷ்ணதவைபாயனருடைய அந்தப்புத்திரன் விதூர
னும் பெயருடையவனாகத் திருதராஷ்டிரனுக்கும் மஹாத
கிய பாண்டவருக்கும் ஸ்வேஹாதராகப் பிறந்தான் நீதிசாஸ
களின் துட்பம் தெரிந்தவனும் காமகரோதங்களற்றவனு
ப தாமதேவதை அந்த மஹாதமாவான ஆணிமாண்டவய
பின் சாபத்தினால் விதூரனாகப் பிறந்தான் வியாஸபகவானும்
ஸலையை தன்னை ஏமாற்றினதையும் சூதரப்பெண்ணுக்குப்

புதரன் பிறப்பதையும்பற்றி ஸ்தயவதிக்ருத தெரிவித்தாரா
தமது தாமத்தின் கடனைத் தீர்த்தவராகி மறுபடியும் தாயா
சந்தித்துக் காப்பதைப்பற்றி அவளுக்கருத தெரிவித்தபிறகு
'கேயே அந்தாததானமாயினா குருவமசத்தை விருத்தி
கின்றவரும் தேவகுமாரருக்கொப்பானவருமாகிய இரதப
கள் விசித்தரவீரனுடைய மனைவிகளினிடம் தவைபராயண
ரிஷிக்ருப பிறந்தார்கள்

நூற்றபத்தினூறவது அததீயாயம்
ஸ ம ப வ பா வ ம். (தோடாச்சி)

(அரசன் அறியாமல் ஜுனிமாண்டவ்யரைக் கழுவேற்றியது)

ஜனமேஜயா, “தாமராஜன தான் சாபமடைந்தத
காரணமான காமம் என்னசெய்தான்? எந்தப் பிராமரிஷி
சாபத்தினால் அவன் சூததரயோனியிற் பிறந்தான்?” எ
கேடக, வைசம்பாயனா சொல்லுகிறார்

“மனஉறுதியுள்ளவரும் எல்லாததாமங்கனையும்பற்றிநத
ஸ்தயத்திலும் தவத்திலும் நிலைபெற்றவருமாகிய மாண்ட
என்று பெயர்பெற்ற ஒரு பிராமணா இருந்தாரா அவர் த
யாததிரைக்காகக் கிராமங்களின் சமீபங்களிலுள்ள தீர்த்த
எல்லாவற்றிலும் தம் இஷ்டப்படி ஸஞ்சரித்துவந்தாரா அப
ரிஷி அவ்விடத்தில் ஓர் ஆஸரமம் கட்டிக்கொண்டு வாசஞ்
தார சிறந்ததவமுள்ள அமமஹாயோகி தம் ஆஸரமத்தின்
லில மரத்தினடியில் கைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு மௌனவிரத
வஹித்துநின்றார் பாரதரே! அவர் தவத்திலிருக்கும்பே
நீண்டகாலத்துக்குப்பின் திரவியத்தைத் திருடிக்கொண்டுபே
கொள்ளைக்காரர்கள், காவலாளிகள் அனேகா பினதொடர்ந்
அந்த ஆஸரமத்துக்கு வந்துசேர்ந்தார்கள் அவர்கள், உறுதி
தவமுள்ள அந்தமுனிவர இருந்த அதே இடத்திற்குக் கிரா
லிருந்து திருடிக்கொண்டுவந்த திரவியத்தோடு வந்தார்கள்
ஸரேஷ்டரே! அந்தக் கொள்ளைக்காரர்கள் திருடின திர
தைப் பயத்தினால் சேனைவருவதற்குமுன்னே அவ்வாஸரம
வைத்து, அங்கேயே ஒளிந்திருந்தனர் அவர்கள் ஒளிந்த
அந்தக் காவலாளிகளுடைய சேனை வெஞ்சீக்கிரத்தில் அவ
வந்து சேர்ந்தது திருடரைத் தொடர்ந்துவந்த காவலா
அங்கே அந்தரிஷியைக்கண்டனா அரசரே! பிறகு, அவர்கள்
வாறு மௌனவிரதத்திலிருந்த அம்முனிவரை நோக்கி, ‘ப

தமரே! திருடர்கள் எந்தவழியாகச் சென்றனர்? பிராமம்
நாங்களும இன்னும் விரைவாக அந்தவழியே செல்லவேண்
பெறுகேட்டனர் அரசரே! அவ்வாறு அந்தக்காவலாளி
கட்குமபோது, அந்தரிஷி நல்லதோ கெட்டதோ ஒரு
வழிம சொல்லவில்லை பிறகு, அந்தக்காவலாளிகள் அந்த
மழுமுதும் தேடி அங்கே ஒளிந்திருந்த அந்தத்திருடர்களை
வாசன திருடின திரவியத்தையும் கண்டனர் பிறகு, அந்
பலாளர்களுக்கு அந்த ரிஷியின்மேல் ஸந்தேகம் உண்டா
பிறகு, அவரையும் அந்தத்திருடர்களையும்கட்டி அரசனி
புவித்தனர் அரசன் திருடர்களுடனகூடவே அவரையும்
செய்யக் கட்டளையிட்டான் சிறந்ததவமுள்ள அந்தரிஷி
காவலாளிகளின் அறிவினமையினால் சூலத்தில் ஏற்றப்பட
அந்தக் காவலாளர்கள் அந்தரிஷியைச் சூலத்திலேற்றி
அப்போதே அந்தத்தனங்களை எடுத்துக்கொண்டு ராஜாவி
சென்றனர் சூலத்திலிருந்த தாமாதமாவான அந்தப்
ரிஷி வெகுகாலமவரையில் ஆகாரமில்லாமலிருந்தும் மரண
பவிலை உயிரைநிறுத்திக்கொண்டு ரிஷிகளையும் வருவிக
அந்தமஹாதமா சூலத்தினமுனையிலும் செய்துகொண்
கவத்தால், தவமுள்ள முனிவர்கள் கொதிப்பையடைந்த
பாரதரே! அந்தமுனிவர்கள் இராததிரியில் பகையிருவம்
கொண்டு சோந்து பறந்துவந்து, அந்தப் பிராமன்
உடரைக்கண்டு, 'பிராமனரே! நீ இரதச்சூலத்தில் பயங்
ன துயரடைதற்குக் காரணமாக என்னப்பாபஞ்செய்திருக்கி
அதைக்கேடக் விருமபுகிறோம்' என்று தமதம் சக்திக
வினவினா

நூற்றபதினேழாவது அத்தியாயம்
ஸ ம ப வ பாவம் (தோடர்கீச்)

மாண்டவ்யர் தர்மதேவதையினிடம் சென்று தம்மைத்தண்டித்த
க் காரணங்கேட்டுத் தர்மதேவதைக்குச் சாபங்கொடுத்தது)
பிறகு, அந்த ரிஷிபரேஷ்டா, 'நான் யாரிடத்தில் குற்றம்
பேன்? வேறொருவன் எனக்குத் தீங்குசெய்யவில்லை'
அந்த ரிஷிகளுக்கு மறுமொழிகூறினா ஜனமேஜயராஜ
வகுசாலத்திற்குப்பின், ஒருநாள் காவலாளிகள் அந்தக்கமு
வ்வாறிருந்த அந்த ரிஷியைக்கண்டு நடந்ததை நடந்தபடி
புகுத்தெறிவித்தனர் ராஜாவும், அவரை ரிஷியென்று
நூ

கேட்டு அப்போது மந்திரிகளுடனகூடி வெளிப்புறப்பட்டு
 சூலத்திலிருக்கும் அந்த ரிஷிஸரேஷ்டரைப்பார்த்து,
 ஸரேஷ்டரே! அறியாமையினால் பிரமித்த நான்செய்த
 சததை மன்னிக்கும்படி உங்களை வேண்டுகிறேன் அந்
 யத்தில் நீங்கள் எனமேல கோபிக்காமலிருக்கவேண்டும் '
 பிரார்த்தித்ததான ராஜாவினால் இவ்வாறு கேட்டுக்கொ
 பட்ட மாண்டவயிரிஷி மன்னிப்பைச்செய்தாரா மன்னித்
 திய அவரை ராஜா அந்தச்சூலத்திலிருந்து இறக்கவைத்
 துலத்தின் முனையினின்று இறக்ககின்ற அந்தச்சூலத்தை
 தான அந்தச்சூலத்தை இழக்கமுடியாமையால் அதை அ
 வெடமவிட்டான உளளே நின்றுபோன சூலத்துணை
 கூடவே அந்தமுனிவா திரிந்துகொண்டிருந்தாரா கழுத்தி
 விலாப்புறங்களுக்கும் இடையிலிருந்த ஆணியுடன் சஞ்சரி
 கொண்டு அந்தரிஷி அதில் புஷ்பகூட்டலையை மாட்டிக்கொ
 லாமென்று நினைத்தாரா அவர் மிருதத்தவத்தினால் பிறரு
 தூலப்பங்களான லோகங்களை ஜயித்தாரா அந்தச்சூலப்
 தனால் அவர் ஆணிமாண்டவயா என்று உலகங்களிற் செ
 படுகிறாரா பிரமமஜஞானியான அந்தப்பிராமணா, தாமதே
 யின் வீடுசென்று, அங்கே ஆசனத்தில் வீற்றிருக்கும் பிரம
 தாமதேவதைகளைக்கண்டு, ' இப்படிப்பட்ட இந்தப்பலனை
 அடையும்படியாக நான் அறியாமற்செய்த தீவினை யானா? '
 நீ உடனே எனக்குச்சொல், எனத்தவத்தின் வனமையை
 என்று ஆக்ஷேபித்தாரா அதற்குத் தாமதேவதை, ' தடே
 ரே! உமமால் பக்ஷிக்ளின் வாற்புறங்களில் எங்கு சோக
 டது அந்தக்காமத்திற்காக இந்தப்பலனை நீர் அனுப்பவி
 பிரமமரிஷியே! தர்னமர்னது ஸவலப்பமாகக் கொடுக்கப்
 பிலம் அனேகமடங்காக விருத்தியாகிறதுபோலவே பாலமுப்
 துக்கமாகிய பயனைக்கொடுக்கும் ' என்றான் ஆணிமா
 யா, ' எந்தக்காலத்தில் அந்தப்பாவம் எனனாசெய்ய
 தென்பதை ஸரியாகச்சொல் ' என்றுகேட்க, ' நீர் சூழ்
 பருவத்திற்குச்செய்தது ' என்று தாமதேவதை மறுமொழி
 னான் ஆணிமாண்டவயா, ' பிறந்ததுமுதல் பன்னிரண்
 ஷமவரையில் ஒருபாலயன் எதைச்செய்தாலும் அதனால்
 வராது ஏனெனில், அவன் அந்தக்காலத்தில் சாஸ்திர
 சங்களை அறியான், சிறியகுற்றத்திற்கும் பெரியதண்டனை
 னால் எனவிஷயத்தில் விதிக்கப்பட்டது எந்தப்பிரா
 யும் ஹிமலிப்பதைப்பாரக்கிலும் பிரமமணவதம் மிக
 யது தாமனே! ஆதலால், நீ மனுஷ்யனாகச் சூத்திரஜன்

ராய இதுமுதல் உலகத்தில் வினைபயனுண்டாவதற்கு
மபு ஏற்படுததுகிறேன், அதாவது, பதினாலாவது பிராயம்
ல பாபம் சேராது, அதற்குமேல் பாபம்செய்கிறவாக
மட்டும குற்றம் அவசியம் உண்டாகும்' என்று சொன்னா
தவதை, இந்த அபராதம் செய்ததனால் அம்மஹாத்மாவின்
தையடைந்து, விதூராவடிவமாகச் சூதாஜனமத்திற பிறந
அந்தவிதூர தாமசாஸ்திரத்திலும் ராஜநீதிகாஸ்திரத்தி
தாரதவா, ஆசைபூம கோபமும் அற்றவா, தீரக்கமாக
கிறவா, சாந்தியையே முக்கியமாகக் கொண்டவா கௌர
ன நன்மையில் கருத்துள்ளவா

நூற்றப்பதினேட்டாவது அத்தியாயம்
ஸ ம ப வ ப ர வ ம் (தோடர்ச்சி)

ண்ணேக்த ராஜயாபிஷேகமும் ராஜகுமாரர்களின் விவாகத்
தத்ப்பற்றிப் பீஷமர் நீண்ப்பதும்)

விருதராஷ்டிரமும் பாண்டமும் மஹாத்மாவாகிய விதூர
இம்முன்று குமாரர்களும் பிறந்தபின், குருஜாங்கலமென
டமும் குருதேசமும் குருகேசத்தரமென்ற ஊருமாகிய இம்
ம அபிவிருத்தியை அடைந்தன பூமி வளாரதபயிராகருள்ள
ம, பயிரகள் மிருதபலனகருள்ளவையாகவும், மேகங்கள்
தில் வருஷிப்பனவாகவும், மரங்கள் பூக்களும் காய்களும்
னவைகளாகவும், யானை குதிரைகள் முதலிய வாஹனங்
உதஸாஹமுள்ளவைகளாகவும், மிருகங்களும் பக்ஷிகளும்
சியுள்ளவையாகவும், மலர்கள் மிருத மண்முள்ளவையாக
பழங்கள் மிகக் கூவையுள்ளவையாகவுமிருந்தன நகரங்கள்
காகளாலும் தொழிலாளிகளாலும் நிரம்பப்பெற்றிருந்
சூரர்களும் கலவியில் தோரதவர்களும் ஸாதுக்களும் ஸாக
இருந்தனா அந்தத் தேசங்களின் எந்தப் பாகங்களிலும்
னங்களும் திருடர்களாகவும் பாவத்தில் ஊடுப்பமுள்ளவாக
ம இருக்கவில்லை, இருகயுக்கமாக நடந்தது அப்போது பிர
தமதம் தாமதங்களைச் செய்கிறவர்களாகவும் யாக்கங்களை
வர்களாகவும் ஸதயத்தை விரதமாகக் கடைப்பிடித்தவாக
ம ஒருவாக்கொருவா நேசமுள்ளவர்களாகவும் மேனமை
ளா மனிதர்கள் அகங்காரமும் கோபமும் பொருளாசையு
தவர்களாகி ஒருவாமிது ஒருவா அனபுடனிருந்தனா தா
மேலாக இருந்தது கருங்கடல்போல நிரம்பின அந்த அஸை

திருநகரம் மேகக்கூட்டம்போன்ற கோபுரங்களோடும் புரைகளோடும் இருபுறமும் ஸதம்பங்களோடும் கூடி அரண்மனைகள் நெருங்கியிருந்ததனால் தேவேந்திர நகரம் ஒப்பாக விளங்கிற்று ஜனங்கள், நதிகளிலும் அடாந்தகலும் வாடிகளிலும் தடாகங்களிலும் மலைச்சாரல்களிலும் கான தோட்டங்களிலும் மகிழ்ந்து விளையாடினா உதய தேசத்தவரும் தக்ஷிணகுரு தேசத்தவரும், தேவாகிரிஷிகளோடும் சாரணர்களோடும், தாம் மேற்படவேண்டுகிற எண்ணத்துடன் ¹ திரிநதனா கௌரவாக்கினாற் சேகசெய்யப்பட்ட அந்த அழகானதேசத்தில் ஒருவனுமாயாக இருக்கவில்லை ஸ்திரீகள் விதவைகளாகவிலலை அபிஷேகமரால் எல்லாவிடங்களிலும் தாமத்துடன் காப்பாற்றி அந்த ராஜ்யத்தில் கிணறுகளும் தோட்டங்களும் ஸ்வைவாலிகளும் இருந்தன அவ்வாறே, பிராமணர்களுடைய குடிகள் எல்லாச்செல்வங்களும் நிரம்பி நிடையோதஸவமுள்ளையிருந்தன பகைவரின ராஜ்யங்களைத் ² தொலைத்து, அந்த தேசம், பிஷ்மரால் பெருக்கச் செய்யப்பட்டு, நூற்றுக்கணக்கான தேவாலயங்களும் பூபஸ்தம்பங்களுமாகிய அடையாளங்களும் அழகாக இருந்தது அந்தராஜ்யத்தில் பிஷ்மரால் ஏற்பட்ட தாமமென்னும் சக்கரம் சுழன்றுகொண்டே இருந்த மஹாதமாக்களான ராஜகுமாரர்களுக்கு ஜாதகாமமுஸ்மஸ்காரங்கள் செய்யப்படும்போது, நகரத்திலும் தேசமுள்ள ஜனங்களனைவரும் மிகக் ஆனந்தமுள்ளவராக இருந்த ஜனமேஜயராஜரே! கௌரவராஜர்களுடைய கருஹங்களிலும் தாருடைய வீடுகளிலும், 'கொடு, உண்' என நுமசொல்லுகின்ற எங்கும் கேட்கப்பட்டன திருதராஷ்டிரனும் பாண்டமும் புத்தியுள்ள விதூரரும் பிறந்ததுமுதல் பிஷ்மரால் தமது படைகளைப்போலப் பரிபாலிக்கப்பட்டனா

அவர்கள், ஜாதகாமம் முதலான ஸமஸ்காரங்கள் பெற்று, பிரம்மசாரிகளாக அததியயனஞ்செய்து, கபரிசயத்திலும் சரீரப்பயிற்சியிலும் தோச்சியுள்ளவராகி வனமடைந்தனா தனூ வேதத்திலும் வேதத்திலும் யுத்தத்திலும் கத்திகேடகங்களிலும் யானைப்பழக்கத்திலும் நீதிசாஸ்திரங்களிலும் கரைகண்டவராயினா இதிலுமலும் புராணங்களிலும் அநேகஸுவரலக்ஷணங்களிலும் கப்பட்டவர்களாயும் வேதங்களிலும் வேதாங்கங்

¹ அவ்வளவு ஆனந்தமாக இருந்தனா ² தனங்களைப் பிடுங்கிக் கொடுத்தனா

ரத்தஜ்ஞானமுள்ளவர்களாயும் எல்லாவிஷயங்களிலும் ஞான
வர்களானார்கள் 1 [வேதாதியயனத்தில ஊக்கமுள்ளவ
ராஜநீதிராஸதிரங்களில் கரைகண்டவனுமாகிய கௌ
ண திருதராஷ்டிரனை ராஜாவாகப் பீஷமாபட்டாபிஷேகம்
தார தனாவேதத்திலும் குதிரையேறுவதிலும் கதா யுத்
திலும் கததிகேடகங்களிலும் யானைப்பழக்கத்திலும் பலவகை
அஸ்திரங்களிலும் பறபலவகையான ஆரத்தசாஸ்திரங்களி
தாமசாஸ்திரங்களிலும் பாண்டு கரைகண்டவனுனபிறகு அவ
பீஷமா சேனாபதியாகச் செய்தார] பராகரமசாலியான
பி விவலிததையில் மனிதருக்குள் மேலானவனாக இருந்தான்.
வாகிய. திருதராஷ்டிரன் மற்றவர்களிலும் பலமமிஞ்நதவனாக
தான் 2 [விதுரா பாலயராபிருக்கும்போதே புகழ்பெற்ற
னாகிய திருதராஷ்டிரனுக்கு எல்லாததாமதங்களையும் உபதே
த மந்திரியாகப் பீஷமரால் ஏற்படுத்தப்பட்டார எல்லாச
திர விஷயங்களிலும் துட்பமறிந்தவரும் கரஹிப்பதிலும்
ப்பதிலும் ஸமாததருமாகிய விதுரா இளமைப் பருவத்தி
ருக்கும்போதே சாஸ்திரத்தில் கட்டுப்பட்ட மனத்தினால் உல
தயெல்லாம் அறிந்தார] அரசரே! விதுரருக்கொப்பான
நிஷ்டனும் அவரைப்போலச் சிறந்த தாமததையறிந்தவனும்
களங்களிலும் யாரும்இருந்ததில்லை அழிந்துபோன சந்தனு
வமசம் மறுபடியும் தூக்கிவிடப்பட்டதைக் கண்டபிறகு,
புலகத்திலுள்ள எல்லாத தேசங்களிலும், 'வீரர்களான புத்தி
ள்ளப் பெற்றவர்களுக்குள் காகிராஜன் பெண்களிருவரும்,
வர்களுக்குள் குருஜாநகலதேசமும், தாமந்தெரிந்தவர்கள்
யாருள்ளரும் பீஷமரும், நகரங்களில் அஸ்திபுரமும் சிறந
ய' என்று புத்தபரவியது ஆனால், கண்ணிலலாமையால் திருத
ஷ்டிரனும் தாலிகக்குப்பிறந்ததினால் விதுரரும் ராஜ்யமடைவ
ந் உரியவராகவில்லை அதனால் பாண்டு ராஜாவான பிறகு,
மா அழகும் யௌவனமும் நிரம்பின ஒருபெண் குருதிபோஜ
னுககிருப்பதாகவும், காரதாரதேசத்து அரசனாகிய ஸம்பல
குச் சிறந்தபெண் ஒருத்தியிருப்பதாகவும் மதரதேசத்தரசு
கு அழகில் பூமியில் ஒப்பிலலாத ஒருபெண் இருப்பதாகவும்
மமணர்களால் கேள்வியுற்றார பிறகு, ஒருகாலத்தில், நீதி
ர்கள் எல்லாரிலும் சிறந்தவரான பீஷமா, தாமரஹஸ்யம்
ந்தவராகிய விதுரை நோக்கி அந்தக்காலத்துக்குத் தகுதி
சொல்லைச் சொல்லலானார்

ஹ்ருதபததோனபதாவது அததீயாயம்

ஸ ம ப வ ப ர வ ம். (தோடரீச்சி)

(தீருதராஷ்டிரானுடைய கல்யாணத்தைப்பற்றிப் பீஷ்மரும்
விதுரரும் பேசிக்கொண்டதும் தீருதராஷ்டிரானுக்கும்
காந்தாரீக்கும் விவாஹமும்)

‘எல்லாகருணைகளும் செம்மையாகச்சேராத இந்த
முடைய டெயாபெற்ற குலமானது, பூமியில் எல்லா அரசர்
கும் மேற்பட்டு, ராஜ்யத்தின் பெருமையை அடைந்திருக்க
தாமரதேவிரத மஹாதமாககளான வேந்தர்களால் முன்கா
றப்பட்டுவந்த இந்த நமதுகுலம் இவ்வுலகத்தில் ஒருகா
கெடுத்தலையடையவில்லை, எனனாலும் ஸதயவதியாலும் மஹ
வாகிய வியாஸராலும் குலத்துக்குச் சரடுபோல நீங்கள்,
டானபோது மறுபடியும் நிலைநிறுத்தப்பட்டது அப்படியே
இந்தக்குலம் எவ்வாறு மேனமேலும் கடலபோலப் பெரு
அவ்வாறு நானும் நீயுமாகச் செய்யவேண்டுமென்பது நிச
யதுவமசத்தில் பெண்ணிருப்பதாகக் கேள்விப்படுகிறேன்
நமது குலத்துக்கு மிகத் தகுதிபுள்ளவன் ஸுபலனு
பெண்ணும் மதரதேசத்தரசன் பெண்ணும் அப்படியே
உள்ளவர்கள் தாம்- புத்தரே! அந்தக் கண்ணிகைகளெல்ல
நல்லகுலத்திற் பிறந்தவர்கள், அழகுள்ளவர்கள் அந்தக்
ஸரேஷ்டர்களும் நாம் ஸம்பந்தஞ்செய்யத் தகுதிபுள்ளவ
புத்தரிமான்களிற சிறந்தவனே! இந்தக்குலத்தின் ஸரதான
திகமாக இந்தப் பெண்களை நாம் வரிககவேண்டுமெ
நான நினைக்கிறேன் விதுரா! நீ என்னநினைக்கிறாய்?’
‘பீஷ்மா கேடக, விதுரா, ‘எங்களுக்குத் தந்தையும் நீ
தாயும் நீங்கள், முக்கியமான ஆசாரியரும் நீங்கள்
லால், இந்தக்குலத்திற்கு எது நன்மையோ அதை நீ
ஆராயந்து செய்யவேண்டும்’ என்று மறுமொழிசொ
பிறகு, பீஷ்மா ஸுபலனபெண்ணாகிய காந்தாரியென்ப
பற்றிப் பிராமணர்களிடம் கேட்டார் வரமகொடுப்ப
1 பகனானனும் தேவதையின் நேதரத்தைப் பிடுங்கினவரு
தேவரான ஈஸ்வரரை ஆராதனஞ்செய்து புண்ணியவதியான
தாரி னுறுபுத்திரர்களைப் பெறுமபடி வரம்பெற்றானென்றும்
வமசத்துப் பெரியவராகிய பீஷ்மா உண்மையாகக் கேள்வியு

ரே! பிறகு, காரதாரதேசத்து அரசனுக்குத் தூது அனுப்
அங்கே திருதராஷ்டிரன் கண்ணிலலாதவனென்பதனால்
நனுக்கு ஆசேஷப்பயிருந்தது ஆயினும், அந்த ஸம்பலன்,
தையும் கயாதியையும் ஒழுகுகத்தையும் தனபுத்தியினால்
நதுபாத்தது திருதராஷ்டிரனுக்குப் பதிவரதா தாமததை
நவளாகிய அந்தக் காரதாரியைக்கொடுத்ததான் பாரதரே!
காரதாரி திருதராஷ்டிரனுக்குக் கண்ணிலையென்றும்
புகுத தன்னைக் கொடுக்கத் தாயுநதந்தையும் நினைத்திருக்க
என்றும் கேள்வியுற்றான் அரசரே! பதிவரதாதாமத
பெரிதாகக்கொண்ட அந்தக் காரதாரி, 'நான் கணவனை
'மலிருக்கவேண்டும்' என்று நிச்சயஞ்செய்துகொண்டு, ஒரு
ரத்தைப்பெடுத்துப் பலமடிப்பாக மடித்துத் தன் நேத்திரங்க
டையும் கடடிகொண்டான் அதன்பின், காரதாரதேசத்
ரபுதரனாகிய சகுனி தன்ஸஹோதரியை மிகுந்த ஸம்பத்து
ட அழைத்துக்கொண்டு கௌரவர்களிடம் வந்தான் அப
ர, சிறந்த அலங்காரங்களோடுகூடிய அவனைத் திருதராஷ்டிர
க் கொடுத்ததான் பீஷ்மர் ஒப்புக்கொண்டதன்மேல் விவா
தரச் செய்வித்தான் அந்தவீரன், தன்ஸஹோதரியையும்
தகுதிககுத்தக்கச் சிறப்புகளையும் கொடுத்துப் பீஷ்மரால்
மரியாதை செய்யப்பட்டவனாகத் திருமபவும் தன் நகரம்
றான் பாரதரே! சிறந்த பெண்ணாகிய காரதாரியும் வணக்க
னலும் ஒழுகுகத்தினாலும் செய்கையினாலும் கௌரவர் எல்
க்கும் திருபதியை உண்டுபண்ணினான் அந்தக் காரதாரி
கு நாவரனுன்பதி அறிவையே கண்ணுக்கப்பெற்றிருப்பதைக்
பாததாவைவிட்டு மாறாக நடப்பதில் மிக நடுக்கமுற்றவ
சிறந்தபுறமுள்ள அவுள் பாவையை மறைத்துக்கொண்ட
தன் புருஷனைப்போலானான். அப்போது, அவள் பாத
வவிட்டுச் சிறிதும் தவறுதலாயிருக்கவில்லை கணவனையே
யமாகக்கொண்டவனும் பதிவரதையுமான காரதாரி, தன்
கத்தினால் அந்தப் பெரியோர்களுள்ளாரையும் திருபதியடை
வாக்கினாலும் வேறுபுருஷர்களை எடுத்துச்சொல்லாமலிருந்
பீஷ்மரால் அப்போதே வரிககப்பட்டு, காரதாரராஜனாகிய
லன், அந்தக்காரதாரியின் ஸஹோதரிகளாகிய பத்துக் கன்
களைப் பின்னும் திருதராஷ்டிரனுக்குக்கொடுத்ததான், ஸதய
த, ஸதயஸேனை, ஸுதேஷ்னை, ஸமஹிதை, தேஜஸ்ரவை,
ரவை, நிகருதி, சபை, சம்படை, தசாரணை என்று பெயர்
காரதாரராஜாவின் பெண்கள் பதினமரையும் ஒரே தினத்

தில் திருதராஷ்டிரன் பாணிகரகணஞ்செயதுகொண்டான
பின, சிறந்த விலலாளியும் சந்தனுபுத்திரருமான பீஷமா ஆ
கிருந்து நூற்றுக்கு மேற்பட்ட ராஜபுத்திரிகளைத் தருவி
திருதராஷ்டிரனுக்குக் கொடுப்பித்தாரா

நூற்றிருபதாவது அததியாயம

ஸ ம ப வ பா வ ம. (தோடர்ச்சி)

(தந்தி துர்வாஸரிஷியினிடம் மந்திரம்பெற்று அதைப் பரீக்ஷிப்பத
ஸ-ஹியணயமழ்த்துக் கரினன்பிறந்ததும், அவனை ஜலத்தில்
ஸ-உதனைட்டுத்து வளர்த்ததும், அவனுக்கு இந்திரனிடம் சக்
யாயுதம் கிடைத்ததும்)

வஸுதேவருக்குப் பிதாவாகிய சூரனென்னும் பெ
யுடைய யாதவஸுரேஷ்டன் ஒருவன் இருந்தான் அவனு
பெண பருதையென்பவள் அவளுக்கு ஒப்பானபெண உ
லிலலை பாரததே! ஸ்தயவாககான் அந்தசசூரனென்பவன்
ததியில்லாதவனும் தனது உபகாரத்தை விரும்புகிறவனும்
ஸநேகிதனுமான சூரதிபோஜனென்னும் தன் அதைசமகனு
தன்னுடைய முத்தகுழந்தையைக்கொடுப்பதாகப் பிறக்கிற
முன்னமே பிரதிஜ்ஞஞ்செயது, பிறகு, ஸ்தயவாககான்
சூரனென்பவன் முதலிற பிறந்தவளாகிய அந்தப்பெண்ணை
மஹாத்மாவுக்குத் தத்தாக்கக்கொடுத்தான் அவள் பிரா
களான அதிதிகளைப் பூஜிப்பதில் நியமிக்கப்பட்டுத் தன் பிதா
கருஹத்திலிருக்கும்போது, உகரமான தவமுள்ளவரும் த
தைப் பரீக்ஷிப்பதில் தம் அபிபராயத்தை வெளிவிடாதவரு
தாவாஸஸ் என்று கயாதிபெற்ற கொடியபிராமணருக்கு அ
பணிவிடைசெய்தாள் கொடியவரும் சுதந்தமான மனமுள்ள
மாகிய அவரை எல்லாவகையர்ன் பிரயாஸங்காளும் தி
அடைவித்தாள் மிகச்சிறந்த நற்குணமுள்ள சூரதி ஒவ
நாளும் தவமுமல் அந்த யோகீஸ்வரருக்குத் தயிரெய
லிய வயஞ்சனவகைகளை ஆயிரக்கணக்காகக் கொடுத்து உ
ரம் செய்தாள் அந்தத் தாவாஸஸ் எனனும் ரிஷி,
வருஷத்தின் முடிவில், சிறந்த புகழுள்ள அந்தப் பிரு
நேரும் ஆபத்தாமத்தை ஆலோசித்துப்பார்த்து, அப
வசப்படுத்துகிற கிரியையோடுகூட ஒரு மேலானமந்திரத்
கொடுத்து அவனைப்பார்த்து, 'நீ இந்த மந்திரத்தினால்
எந்தத் தேவதையை ஆவாஹனஞ்செய்வாயோ அந்த அ

தயின் மஹிமையோடுகூடிய புதரன் உனக்குப் பிறப
என்று சொன்னான்
கழபெற்ற குந்தி, அந்தப் பிராமமணரால் அவ்வாறு சொல்
பு, அதைப் பரீக்ஷிக்க எண்ணங்கொண்டு, கன்னிகையாயிருக்க
ராதே சூரியபகவானை அழைத்தாளா பிறகு, அந்தஸ்தொயன்,
டைய மராகததை மேகங்களால் மறைக்கப்பட்டதாகச்
கொண்டு, விசாலமான கண்களையுடைய கன்னிகையான
பருத்தையினிடம் வந்துசேர்ந்தாள் அழகான அங்கமுள்ள
ருதை லோகநகர்ப் பிரகாசப்படுத்தும் அந்த ஸ்திரீயன்
நான் அந்தப் பெரிய அற்புதத்தைக் கண்டதனால் திகைத்து
நா 'பகவானே! என்முன்னே தோன்றின நீ யார்?'
அவள்கேட்க, ஸ்திரீயன், 'பிரியமானவளே! வெண்மை
புன்னகையுள்ளவளே! ரிஷியின் மந்திரத்தினால் ஏவப்பட்டு
ழத்தினால் உனக்குப் புத்திரலாபம் கொடுக்க வந்திருக்க
திரீயனென்னும் தேவதையென்று என்னை அறி அழகான
ளவளே! அழகான புருஷமுள்ளவளே! கேள் என்னைப்
ற புதல்வன் உனக்கு ஸ்ருஷ்டி செய்யப்பட்டிருக்கிறான்
ன் புன்னகையுள்ளவளே! என்னுடைய சூண்டலங்களை
ன்னுடைய கவசத்தையும் அணிந்தவனாகப் பாண்டுகளா
ஸ்திரீயர்களாலும் பேதிகமூடியாத புதரன் பிறப்பான்
மணாளருக்கு அவன் கொடுக்கத்தக்கதது ஒன்றும் இராது
தடுத்தாலும் அவன் அதை ஸ்திரீயாக நினைக்கமாட்டான்
மணாளருக்குக் கொடுத்தே தீருவான் மானமுள்ளவனாக
நான்' என்று சொன்னான் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட
சூரியனைப்பார்த்து, 'நான் பிதாவுக்குட்பட்ட கன்னிகை,
து இதில் புருஷராததமொன்றுமில்லை சதருக்களை ஸம்
பிறவரே! எனக்கு ஒரு பிராமணர் ஒருவிதத்தையும்
தது வரத்தையும் அளித்தாரா பிரபுவே! அதைப்பரீக்ஷிக்க
ததனால் உமமை அழைத்தேன் இந்தக் குற்றத்திற்காக
நான் தலையாலவணங்கி மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ளு
பிழையிருந்தபோதிலும் பெண்களை எப்போதும் காப்
வெண்டுமல்லவா?' என்று மறுமொழிசொன்னான் 'தா
உனக்கு வரம்கொடுத்த விஷயமெல்லாம் எனக்குத் தெரி
நீ பயத்தைவிட்டு என்னிடம் சேருவதுதான் நியாயம்
னவளே! என்னை நீ பார்த்தது வீண்போகலாகாது, நீ
அழைத்திருக்கிறாய் பயப்படுகிறவளே! வீணாக அழைப்
உனக்குப் பாவம் வரும், அதில் ஸந்தேகமில்லை, பயப்
படு

படுகிறவனே! இப்படி நீ நினைத்ததால் சூரியனை நீ ஏன் -
 கிறாய்? என்னை நீ அவமதித்ததால் யாரிடத்தில் மந்திரம்
 கொண்டு நீ காவத்தினால் மதிககாமலிருக்கிறாயோ அந்த
 இருக்கமாட்டார கோபத்தால் ஜவலிக்கின்ற கண்ணு
 குலத்தையும் இப்போதே எரித்துவிடுவேன்' என்று
 சொன்னான் பரததே! சூரியனால் இவ்வாறு பலவ
 அனபுபாராட்டிச் சொல்லப்படும், அந்தப் புகழ்பெற்ற
 ஸ்திரீயாகிய குந்தி தன் பந்துக்களுடைய வாக்கத்தினிட
 பயத்தினாலும் வெட்கத்தினாலும் கலக்கமுள்ளவளாகி,
 கன்னிகை' என்று சொல்லி ஸ்ரீராயபகவான சொ
 விருமப்பிலலை பரதஸுரேஷ்டதே! மறுபடியும் ஸ்ரீராயப
 அவனை நோக்கி, 'ராஜகுமாரியே! என அனுசரஹ
 உனக்கு ஒரு குற்றமும் வராது' என்று சொன்னான்
 'பகவானே! எனமீது தயைபண்ணுங்கள் எனக்கு
 மிலலை, கன்னிகையின் தாமதத்தைக் கெடுப்பது நீங்கள்
 தக்கவிஷயம்' என்று சொல்ல, ஸ்ரீராயன், 'உனபய
 போது விலகட்டும் குமாரனைப் பாப்பாய நீ என்னிட
 மதி பெற்றுக்கொண்ட பிறகு மறுபடியும் கன்னிகைய
 வாய' என்று கூறினான் இவ்வாறு ஸ்ரீராயன் சொல்ல
 கான புருவங்கையுடைய குந்தி மயிரகூட்சம் எடுத்த
 மஹாதமாவான் ஆதித்யனுடன் சோந்தான் பரகாச
 செப்பவனாகிய ஸ்ரீராயன் கன்னிகைப் பருவத்திலேயே கு
 காப்பத்தைக் கொடுத்தான் அந்தக்காப்பத்திலிருந்து
 ஆயுதம் தரிப்பவா எல்லாரிலும் சிறந்தவனும், அழகும்
 பொருந்தினவனும், உடன்பிறந்த கவசத்தை வஹித்து
 டலங்களினால் விளங்கச் செய்யப்பட்ட முகமுள்ளவனும்,
 லோகங்களிலும் பெயர் பெற்றவனும், தேவகுமாரனுமான
 நென்னும் புதலவன் பிறந்தான் மிகுதபரகாசமுள்ள
 ஸ்ரீராயன் குந்திக்கு மறுபடியும் கன்னிகைப்பருவத்தைக்
 தான் கொடுத்தவுடன், பரகாசிப்பவரிற் சிறந்தவனான
 யன் அங்கிருந்து ஆகாயத்திற் கிளம்பிச் சென்றான் அந்
 வமசத்துப் புத்திரியாகிய குந்தி, பிறந்தகுமாரனைக் கண்டு
 வருந்தி, 'என்ன செயதால் செவ்வையாக முடிவுப
 என்று ஒருநிலையாகச் சிந்தையுற்றாள் அப்போது அவ
 தத்தாரிடத்திற் பயந்து தன் குற்றத்தை மறைப்பதற்கா
 பெட்டியில் தன்னைக்கே நிரப்பி, அப்பெட்டியில் அந்தக் கு

விட்டு, மிகுந்தபலமுள்ள அந்தக் குமாரனைப் பெட்டியுடன்
ல விட்டுவிட்டான்

லத்திலவிடப்பட்டிருந்த அந்தக் குழந்தையைச் சிறந்த புகழ்
பனும் ஸ்ரீதேவதாசனும் ராஜதயேனப் பவளின் கணவனு
ன், தனபாரியையுடன் தனபிள்ளையாகவைத்துக்கொண்

அவர்களிருவரும், 'இவன் தனத்துடன் கூடப்பிறந
தினால், 1 வஸு-ஷேணனாக இருக்கட்டும்' என்று அந்தக்
தக்குப் பெயரிட்டனா சிறந்தபலமுள்ள அவன் வளரந்து

அஸ்திரங்களும பயிற்சியுள்ளவனான அந்தவீரன்
தசுடுகிறவரையில் ஸ்ரீராமனை உபாஸித்திருந்தான் ஜபம்
கொண்டிருந்த அந்தப் பத்திமாநானவீரனுக்கு அந்தக்

தில் பிராமமணர்கள் விஷயத்தில் கொடுக்கத்தகாதபொருள்
ம் இப்புவியில் இருந்ததில்லை பிறகு, ஒருகாலத்தில் கன்
வனிடம் சூரியன் பிராமணரூபமாகவந்து, 'வீரனே! என்

லக்கேள் இந்த ராத்திரிவிடிந்தவுடனே இந்திரன் உன்னி
வன் அவன் பிராமணவடிவத்தோடு இருப்பன் அவ
நீ பிணைக்கொடாமலிருக்கவேண்டும் உன்கவசத்தையும்

லங்கனையும் வாங்கிக்கொண்டுபோக அவன் நிச்சயித்
றான் அதனால், இப்போது நான் உனக்குத் தெரிவிக்கி
எனசொல்லே நீ நினைப்பாயாக' என்றுசொன்னான்

தக் காணன், 'ஓ! பிராமணரே! இந்திரன் பிராமணரூபத்
என்னிடமவந்து இரந்தால் அவனுக்கு நீங்கள் தெரிவித்த
படி நான் கொடாமலிருப்பேன்? தேவர்களும் தமது

யைவிருமபிப் பிராமணர்களைப் பூஜிப்பதற்குக் கடமைப்
பர்கள்ல்லவா? அவனைத் தேவர்களுக்கும் தேவனென்று
புறந்தபின் நான் நிராகரிக்கச் சக்தனல்லேன்' என்றான்

ன், 'வீரனே! இவ்வாறானால் நான் சொல்வதைக்கேள்
இந்திரனும் உனக்கு ஒருவரம்கொடுப்பான், அதற்கு நீயும்
க்களெல்லாறையும் வதைக்கத்தக்க சகதியாயுத்தத்தைக்

என்று சொன்னான் இவ்வாறு சொன்னபின், அந்தப்
பரூபமான ஸ்ரீராமன் அந்த ஸ்வபனத்திலேயே மறைந்
காணன் கணவிழித்துக்கொண்டபின் அந்தக்கனவைப்

ப நினைத்துக்கொண்டிருந்தான் அப்போது உலகங்
காப்பவனாகிய மிகுந்த தேஜஸ்வான் இந்திரன் தனதுதிர
வஸு = தரவயத்துடன், ஸேனன் = ஸம்பந்தப்பட்டவன், நல்ல
ளோடும் கவசகுண்டலங்களோடும் கிடைத்தவனென்பது

ஸ்ரீராமன் பின்சாயும்வரையில்

னகிய அரஜுனனுக்காகப் பிராமணரூபமெடுத்துக்கொண்டிருந்த கண்ணிடம் குண்டலங்களுக்கும் கவசத்தையும் விருமபிடரான அவன், மனத்தில் துன்பப்பட்டாமல் தனகாது விலாப்புறங்களுக்கும் சேதித்துத் தனஉடம்பிலிருந்து ரகத்கும்படி கவசத்தையெடுத்துக் கைகூப்பிக்கொண்டு கொடுத்தேவராஜாவான இந்திரன் அதைவாங்கிக்கொண்டு, அவன் அந்தச் செய்கையினால் திருப்தியடைந்து, மனத்தோடு கி கொண்டு, 'ஆ! ஆ! அரியசெய்கை' என்று சொல்லி, 'கள், அஸுரர்கள், யக்ஷர்கள், கந்தாவர்கள், நாகர்கள், ரக்ஷசர்களமுதலிய யாரிலும் இந்தக்காரியம் செய்பவன் இன்னென்று நான் நினைக்கவில்லை இந்தச் செய்கையினால் அடைந்தேன் நீ விருமபுகிறவரம் என்ன? சொல்' என நினைக்கேட்டான் அதற்குக்காணன், 'சத்தருக்களை ஸகததக்க சகதியாயுத்தமொன்றை நீங்கள் கொடுக்கவேண்டுமென்று விருமபுகிறேன்' என்றான் இந்திரன் ஆசசரியத்தோடு னுக்குச் சகதியாயுத்தத்தைக் கொடுத்தது, 'தேவர்கள், அக்ஷர்கள், யக்ஷர்கள், கந்தாவர்கள், நாகர்கள், ரக்ஷஸர்கள் களில் யாராமேல் நீகோபித்து இதை பரயோகிப்பாயோ இதனாலேயே இல்லாமற்போவான் யுத்தத்தில் யாராவது சத்தருவைக்கொன்று பின் இந்தச்சகதி என்னிடம்வந்து என்று சொல்லி, அவனுக்கு இந்தவரம் கொடுத்ததுடன், இ அந்தாததானமாயினான் காணனுக்கு வஸுஷேனன பெயர் முன்னே சொல்லப்பட்டது கவசகுண்டலங்களை ததனால் ¹ காணன் என்றும் வைகாத்தனென்றும் பெயர் பெற்றான்

ஹறிருபத்தோராவது அததியாயம்
ஸ ம ப வ பா வ ம (தோடீச்சி)

(பாண்டீவுக்கும் துந்தீக்கும் விவாஹம்)

விசாலமான கண்களையுடைய சூரதிபோஜனபுதலன் பருதை, தைரியமும் அழகும குண்டலங்களுமுள்ளவளாகவு மத்தில் நிற்பவளாகவும், உறுதியான நியமமுள்ளவளாக தாள அழகினாலும் யெளவனத்தினாலும் சோபிக்கின்ற

¹ கருணா, கரதி என்கிற இரண்டுபகுதிகளும் சேதிப்பது பொருளுள்ளவை அவற்றிலிருந்து, காணன், வைகாத்தன பெயர்கள் முறையே வந்தன

களுக்கூரிய குணங்கள் மிகப்பொருந்தினவளுமாகிய அந்த
புள்ள கன்னிகையைச் சில அரசர்கள் வேண்டினா
ரேஷ்டரே! பிறகு, அவள் பிதாவாகிய குந்திபோஜனென
வேந்தன், அரசர்களை வருவித்து அபதப்பெண்ணை ஸ்வயம்
திறகொடுக்க நினைத்தான். அப்போது உறுதியான மன
ள் குந்தி அந்த அரசர்களுள் வலிமத்தைப்போல காவ
ளவனும், அகன்றமாரபுடையவனும், விருஷப்பம்போன்ற
வை யுடையவனும், சிறந்தபலமுடையவனும், சூரியனைப்
ல அந்த ராஜஸபையில் எல்லா அரசர்களின் ஒளிகளையும்
ததுக்கொண்டு இருப்பவனும், பரதஸுரேஷ்டனுமாகிய
ரடுவென்னும் ராஜவலிமத்தைக்கண்டாள் சிலாககியமான
முடையவளும் நல்ல லக்ஷணங்கள் பொருந்தினவளுமாகிய
க்க குந்திபோஜனமகள் ஸ்வயம்வர மண்டபத்திலுள்ள ராஜ
பயில் இரண்டாவது இரத்திரனைப்போலிருக்கும் அந்தப் பாண்டு
ராஜனைக்கண்டு மனத்தில் கலக்கமுற்றாள் காமத்தினால்
கமவாடி ஒருமுறை மனங்கலங்கினவளாக நாணிக்கொண்டே
அந்த ராஜாவின்கழுத்தில் மாலையை அணிந்தாள் அந்தப்
ரடுவைக் குந்தி வரித்ததைக்கண்டு அரசர்களெல்லாரும்
ர்களிலும் குத்திரைகளிலும் சதங்களிலும் ஏறிக்கொண்டு வந்த
யே திருமபிச்சென்றனா ஜனமேஜயமே! அதன்பின், பிதா
ய குந்திபோஜராஜன் அவளுக்கு விவாஹத்தை நடத்தினான்
வற்ற அழகுள்ள அந்தக் கௌரவராஜனான பாண்டு அந்தக்
போஜனபெண்ணுடன், இந்திராணியுடன் இந்திரன் சேரு
போலச் சோந்தான் அரசாக்கரசரே! சூருஸுரேஷ்டரே!
போஜனென்னும் அரசன் குந்திக்கும் பாண்டுவுக்கும் விவா
தைச் செய்வித்து அப்போதே அந்தப்பாண்டுவுக்குப் பல
சயான தனங்களினால் மரியாதைசெய்து அவனை அவனநகரத்
து அனுப்பினான் பிறகு, பலவகையான கொடிமரங்களும்
டிகளுமுள்ள பெருஞ்சேனையுடன் பிராமணர்களாலும் மஹ
களாலும் ஆசிரவாதங்கள் சொல்லித் துதிக்கப்பட்டவனாக
வபுத்தான அந்தப் பாண்டுமஹாராஜன் அஸ்திஸூயம்
ரது தன் பாரியையான குந்தியைத் தனது கிருகத்தில் பிரவே
ச செய்து அவளைத் தன் கிருகத்தில் பட்டத்தரசியாகச்
தான்

நூற்றிருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்
ஸ ம் ப வ பா வ ம (தோடர்ச்சி)

(பாண்டு மாத்ரியை விவாஹம் பண்ணிக்கொண்டதும்,
நீக்ஷஜ்யம் செய்ததும்)

அதன்பிறகு, சிறந்தபுத்தியுள்ளவரும் சந்தனுபதரரு
பீஷமா, புகழ்பெற்ற அரசனாகிய பாண்டுவருக்கு மறறொரு வி
நிமித்தமாக ஆலோசனைசெய்தாரா அவர், வயதுமுதிர்ந்த மந
ளோடும் பிராமணர்களோடும் மஹரிஷிகளோடும் சத்ரங்க
களோடும் கூட மதரராஜனுடைய நகரம் சென்றார் ¹ வாங்கிக்
சிறந்தவனாகிய மதரராஜன் அந்தப்பீஷமா வந்ததைக்கே
எதிர்கொண்டழைத்துப் பூஜித்து அவருக்கு நகரபரவேசம்
வித்தான் மதரராஜன் அவருக்கு நிர்மலமான ஆஸனத்தை
அளக்கியபாதயங்களையும் ² மதுபாககததையும் கொடுத்து
வந்தகாரியத்தைக் கேட்டான் குருஸரேஷ்டராகிய பி
அந்த மதரராஜனேனாகி, 'எதிரிகளையடக்குகிறவனே!
கன்னிகையை விருமபி வந்தவனென்று நீ அறி உன் ஸ்வே
யாகிய மாத்ரியைக் கற்புள்ளவளாகவும் புகழுள்ளவளா
களை விப்படுகிறேன் அந்த கயாதிபெற்ற பெண்ணை நான் பா
வுக்காகக் கேட்கிறேன் ராஜனே! நமக்கு நீயும் உனக்கு ந
ளும் ஸம்பந்தவிஷயத்தில் மிகத்தகுதியுள்ளவர்கள் மதரதே
பதியே! இதனை ஆராய்ந்து எங்களை முறைப்படி அ
றித்துக்கொள்' என்றுசொன்னார் இவ்வாறுசொல்லும்
மரைநோக்கி மதரதேசாதிபதியாகிய சலயன், 'உமபை
மேலான ஸம்பந்தி எனக்கு வேறு பாரும்பிலையென்பது என
சயம் ஆனால், இந்தக்குலத்தில் முன்னோர்களான ராஜஸரே
சளால் நடத்தப்பட்டது ³ ஒன்றுண்டு சரியோ பிழையோ
நான் உல்லங்கம்செய்யவிருமபிலலை உமக்கும் அது தெ
கத் தெரிந்தவிஷயமென்பதிலும் ஸந்தேகமில்லை மிகச்ச
வரே! நீர் கொடுமென்று சொல்வதும் அவ்வளவு சரிஅ
வீரரே! அஃது எங்களுக்குலதாமம் எங்களுக்கு அது முகய
பிரமாணம் சதருக்களை ஒழிப்பவரே! அதனால், இந்த

¹ ஒருகுலத்தோர்

² சிரமமாவும் பலமுண்டாகவும் வித்தகுசெய்யப்பட்ட
பதார்த்தம் ³ பணம் வாங்கிக்கொண்டு பெண் கொடுப்பது

தப்பற்றி நிச்சயமான சொல்லை உமக்கு நான் சொல்
 லிருக்கிறேன்' என்றான் 'ராஜனே! இந்தத்தாமம்¹ முக
 னதென்று பிரமமாவினால் நேரவே சொல்லப்பட்டிருக
 இந்த நியமம் உன பெரியோர்களாற் செய்யப்பட்டிருப
 ல, இதில் ஒருகுற்றமும்மில்லை சலலியனே! இந்த நியமம்
 ககள் ஒப்புக்கொண்டதென்பதும் உனக்குத் தெரிந்த
 ம' என்று ராஜாவான பீஷ்மா அந்த மதராஜனுக்கு மறு
 ி கூறினா மிருந்த தேஜஸுள்ள பீஷ்மா இப்படிச் சொல்லி
 யங்களும் கட்டிகளுமான பொனகளையும் விசித்திரமான
 களையும் ஆயிரக்கணக்காகச் சலலியனுக்குக் கொடுத்தார
 னங்களையும் உயரந்த மணிகளையும் முத்துக்களையும்
 களையும் கங்காபுதரான பீஷ்மா சலலியனுக்குச்
 சக் கொடுத்தார் சலலியன், அந்தத்தனம் எல்லாவற்றை
 ாங்கிக்கொண்டு மிகமகிழ்வுற்ற மனத்துடன் அந்தத் தன
 ராதரியைச் செவ்வையாக அலங்கரித்து அந்தக் கௌரவ
 டரான பீஷ்மரிடம் கொடுத்தான் கங்காபுதரரும் சிறந்த
 புள்ளவருமாகிய அந்தப் பீஷ்மா அந்த மாதரியைப் பெற்றுக்
 று திருமபிவந்து அஸ்திபுரத்தில் பரவேசித்தார் அதன்
 பெரியோர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதும் தமமனத்
 இசைந்ததுமான நல்லநாளும் நல்ல முகூர்த்தமும் நேரந்த
 ர, பீஷ்மா மஹாதமாவான பாண்டிக்கு விவாஹத்தைச்
 சித்தார் பாண்டுமஹாராஜன் சாஸ்திரப்படி மாதரியைப்
 சுகிரஹணஞ்செய்தான் அந்தவிவாஹம் நடந்தபின், குரு
 புதரனாகிய அந்தப் பாண்டுமஹாராஜன் உத்தமஸ்திரீயான
 மனைவியைச் சிறந்த கிருஹத்தில் வாஸஞ்செய்ததான்
 களுள்சிறந்தவனாகிய அந்தப் பாண்டுமஹாராஜர் குருதி
 ி என்னும் அவவிரண்டு மனைவிகளுடனும் கூடத் தனவிருப
 றகுத்தக்கப்படி ஸுகமாக இருந்தான் பிரபுவாகிய ஜன
 பரே! அந்தக் குருவமசத்தரசனாகிய பாண்டு, முப்பதுராத
 ள ஸுகமாக இருந்து பிறகு பூமியை ஜயிக்கக்கருதி நகரத்தி
 து புறப்பட்டான் அவன், பீஷ்மாமுதலான பெரியவா
 ம கௌரவனாகிய திருதராஷ்டிரனையும் மறுமுள்ள கௌரவ
 ததுப் பெரியோரையும் நமஸ்காரஞ்செய்து வணக்கத்துடன்
 களிதம் விடைபெற்றுக்கொண்டு அவர்கள் மன்கள்காரியங்

ஆரஷ்டம் என்னும் விவாஹத்தில் இரண்டுகோக்களை வாங்கிக்
 ளு கன்னிகாதானம் செய்யலாமென்று விதித்திருப்பதுபற்றி
 வேதோகதந்தானென்பதுகருத்து.

களைச்செய்து ஆசீர்வாதங்களைச்சொல்லி விடைகொடுத்ததன்
யாளைகளும் குதிரைகளும் தோகளும் நிரம்பிய பெருஞ்
புடன சென்றான் தேவகுமாரனுகொப்பான அநதப்ப
மஹாராஜன் பூமியை ஜயிக்கக்கருதி மகிழ்ச்சியுள்ளவையும்
பின்வையுமான சேனைகளுடன் பகைவாகளனைகாக்களை எதிரா
சென்றான் கௌரவராஜாக்களின் புசழை விருத்தியெய்கிற
வலிமமமாகிய பாண்டு, முதலிறசென்று, தீங்குசெய்தவாகள
தசாராண தேசத்தரசர்களை யுத்தத்தில் ஜயித்தான பிறகு, பா
பலவகைக கொடிகளோடு கூடியதும் யாளைகளும் குதிரை
மிகுதியானதும், காலாட்களும் தேவர்களும் நிரம்பினதுமான
சேனையை அழைத்துக்கொண்டு சென்றான் ராஜகிருஹம் என்
நகரத்தில் பலத்தினால் சாவங்கொண்டு அனைக அரசர்களு
தீங்குசெய்தவனாகிய தீரக்கன் எனனும் மகத்தேசத்த
பாண்டுவினால் கொல்லப்பட்டான் பாண்டு அங்கிருந்து
தையும் வாகனங்களுக்கும் மிகுதியாக எடுத்ததுக்கொண்டு ம
புரிசுக்குசென்று விதேகராஜாக்களைப் போரில்வென்றான்
ஸ்ரேஷ்டரே! அவ்வாறே காசிதேசத்திலும் ஸுமஹதேசத்
தன் கைவன்மையினாலுண்டான பராகரமத்கினால் கௌ
களுக்குப் புகழை உண்டுபண்ணினான் அம்புகூட்டமென்
பெருஞ்சுவாலையையும் அஸ்திரங்களைனனும் கிரணங்களையுமு
பாண்டுவென்னும் எதிரிகளையழிக்கும் தீயையடைந்த
அரசர்கள் எரிந்துபோயினா சேனைகளுடனகூடின அவ
கள், சேனைகளுடனகூடின பாண்டுவினால் தங்கள் சே
அழிக்கப்பட்டு அவனுக்கு வசப்பட்டவர்களாய்க் கௌ
ளின் வேலைகளிலேயே நியமிக்கப்பட்டவர்கள் பூமியிலுள்ள
வரசாசனெல்லாரும் பாண்டுவினால் ஜயிக்கப்பட்டவர்களாகி
னைத் தேவர்களில் தேவேந்திரனைப்போல ஒப்பற்ற வீரனெ
நினைத்தனா எல்லா அரசர்களும் மணிகளையும், முத்துக்களை
பவழங்களுக்கும், மிகுதியான பொன் வெள்ளிகளையும், பசுக்கள்
குதிரைகளிலும் தோகளிலும் யாளைகளிலும் சிறந்தவறைய
கோலேறு கழுதைகளையும், ஒட்டகங்களையும், எருமைகளை
செம்மறியாடுகளையும், வெள்ளாடுகளையும், உயானத் கம்
களையும், தோல்களையும், ரதநகம்பளவிரிப்புக்களையும், இன்னும்
உயானத் பொருள்களையும், தனங்களுக்கும் எடுத்ததுக்கொண்
கூப்பி நமஸ்காரமசெய்து பாண்டுவினிடம் வந்து சோந்
'அஸ்திஸுபுரத்தரசனான பாண்டுமஹாராஜன் அவறறையெ
வாங்கி எடுத்ததுக்கொண்டு உறசாகமுள்ள யாளை கு

வாகனங்களோடு தன தேசத்தாரை மகிழ்விப்பதற்காக
புரம செனரூன 'ராஜவிமமமான சந்தனு, சிறந்த
னான பரதசகரவாததி இவர்களின் புகழினுலுண்டான
அழிந்தபோயிருந்தது, பாண்டுவினால மறுபடியும்
வரப்பட்டது கௌரவர்களின் தேசங்களையும் தனது
முன்னே எவர்கள் அபஹரித்தனரோ அவர்கள் அஸ்தினு,
விமமமான பாண்டுவினால கப்பம் கொடுப்பவராகச் செய
டனா' என்று இவ்வாறு ராஜாக்களும் ராஜமந்திரிகளும்
தது ஜனங்களும் தேசத்து ஜனங்களும் சோரனு மிகச்
நுமுள்ளவர்களாகப் பாண்டுவினிடம் அன்புகூராதது
பீஷ்மாபுத்தலான அஸ்தினுபுரத்துள்ளவர்களைவரும்,
ண்டுவைக கொஞ்சதூரம் வழியிற்சென்று எதிரகொண்
சனா அனேகம் குதிரைகளினுறகொண்டுவரப்பட்ட
நனங்களாலும் அளவற்ற ரத்தினங்களாலும் உயரந்த
நதிரை தோகளாலும் பசுக்களாலும் ஓட்டக்களாலும்
லும் லோகமே வியாபிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கௌரவா
ஷ்மருடன் சென்று மகிழ்ச்சியோடு கண்டனா அவற
டிவைக காணவில்லை கௌஸல்பையின் ஆனந்தத்தை
செயப்பவனாகிய பாண்டு, தன தந்தையான பீஷ்மருடைய
ளில் வந்தனம்செய்து, நகரத்துஜனங்களையும் தேசத்து
ளையும் அவாவாதகுதிகேற்பக கௌரவித்ததான பீஷ்மா,
ரின் தேசங்களையுழித்து வெற்றியுடன் திரும்பிவந்த தன
ரத் தழுவிக்கொண்டு ஆனந்தங்கண்ணீர் சொரிந்தாரா அந
ரடு, தூரியவாதபங்கள், சங்கங்கள், பேரிகைகள் ஆகிய
ன பெரிய முழக்கங்களினால் நகரத்துஜனங்கள் அனைவரை
நவித்துக்கொண்டு அஸ்தினுபுரம் பிரவேசித்தான

நூற்றிருபத்துமூன்றாவது அததியாயம்

ஸம் பவபாவம். (தோடரீச்சி)

ரண்டு வேட்டையாடக் காட்டுக்குப் போனபோது மான்
உருவங்கொண்ட சிந்தமழனிவர் அவனுக்குச்
சாபம் கொடுத்தது)

புரதப்பாண்டு, தருதராஷ்டிரனால் அனுமதிக்கொடுக்கப்
தன புஜபலத்தினால் ஜயித்துக்கொண்டுவந்த தனத்தைப்
கரும் ஸதயவதிகரும் தனதாயாருக்கும் காணிக்கையாகக்
தான் தாமாதமாவான பாண்டு, அந்தத் தனத்தை விது
ருள

றருக்கும் அனுப்பினான் பாரதரே! பிறகு, பாண்டு தா
 துச் சம்பாதித்த உயர்தவஸ்துக்களால் ஸ்தயவதியையு
 மரையும் புகழ்பெற்ற அம்பாலிகையையும் சந்தோஷிக
 தான் ஒப்பற்ற பராகரமமுள்ள அந்தப் புருஷஸரேஷ்
 பாண்டுவைத் தழுவிக்கொண்டு, தாயான கௌஸலபை, ஜய
 தழுவிய இந்திராணியைப்போலக் களிப்புறமுன் அந்த வீ
 பாண்டுவின பராகரம்பலத்தினால் திருதராஷ்டிரன் லக்ஷ்
 கான தக்ஷிணைகளுடன் அஸ்வமேதத்தகைகொப்பான அ
 பெரியயாகங்களைச் செய்தான் பரதஸரேஷ்டரே! அப்
 பாண்டு சோகாவவிட்டுக் குருதியோடும் மாதரியோடும்
 காட்டில் சஞ்சரிப்பவனான, அர்ணமனையில் வாஸத்
 ஸுகமான படுக்கைகளையும் விட்டுவிட்டு எப்போதும்
 யே காரியமாகக் காட்டிலேயே வாஸஞ்செய்துகொண்டிரு
 அவன், இமயமலையின் அழகான தென்பக்கத்தில் ஸஞ்ச
 கொண்டு, குன்றுகளின் சிகரங்க்ளிலும் பெருமரங்களடா
 க்ளிலும் வலித்தான் குருதியோடும் மாதரியோடும் கூடி
 தில் ஸஞ்சரிக்கும்போது பாண்டு இரண்டு பெணயா
 நடுவிலிருக்கும் அழகுள்ள ஐராவதம்போல விளங்கினான்
 திரமான கவசத்தையணிந்து கத்தியையும் அம்புகளையு
 யும் தரித்துப் பாரியைகளுடன்கூடி ஸஞ்சரிக்கும்
 மேலான அஸ்திரங்கள் தெரிந்தவனுமாகிய பரதவம்சத்த
 பாண்டுவைப்பார்த்து அவ்வனத்திலிருப்பவா இவன்
 யென்று நினைத்தனா அவனுடைய விருப்பங்களுக்கும்
 கத்துக்குரிய பெர்ருள்களையும் திருதராஷ்டிரனால் அனுப்ப
 மனிதர்கள் காட்டுப்பிரதேசங்களிலும் ஓவ்வொருநாளும்
 பலிநரிக் கொண்டுவந்தனா மான்களாலும் துஷ்ட
 களாலும் அடையப்பட்ட அப்பெருங்காட்டையடைந்த
 புணாச்சியிலிருந்த ஒரு மான்கூட்டத்தின் அரசைக் க
 பிறகு, பாண்டு அந்த ஆணமானையும் பெணமானையும்
 பிடிக்களோடும் அழகான சிற்குக்களோடும் கூடிய
 கச்செல்லும் ஐந்துகூமையான அம்புகளினால் அடி
 அரசரே! சிறந்த மஹிமையுள்ளவரும் தவத்தையே
 மாகவுடையவருமான் ஓர் அழகான ரிஷிபுத்திரா
 மானவடிவத்தோடு தமமனைவியுடன் சோரத்திருந்தா
 மானாக இருந்த அந்தத் தமமனைவியுடன் சோ
 அந்தமானுருவமான ரிஷிபுத்திரா நொடியில் தரையில்
 மானிடவாக்கைச் சொல்லித் துக்கத்துடன் புல

நருரோதங்களுக்கு உட்பட்டவாகளும் விபரீத புத்தியுள்ள
 ம பாபகாரியங்களிலேயே பரவாததிப்பவாகளுமான மனி
 றங்கூட மிக்ககொடிய செய்கைகளை விடுகின்றனா மதி
 ப வெலலுகிறதில்லை விதிமட்டும் மதியை வெலலுகிறத
 ரமாக வரும்பயன்களை மதியுள்ளவனும் அனுபவிக்கிறுன
 மசுததவனே ! எப்போதும் தாமமே இயற்கையாக உடைய
 ின சிறந்த மமசுத்திற்பிறந்த உனக்குக காமவிருப்பததால்
 பட்டு மதிபோனதேன ?' என்று அந்த மானவடிவமான
 ா சொன்னா பாண்டு, ' மாணே ! வேந்தர்களுக்குச் சகரு
 ில என்னசெய்கையோ அதே செய்கைதான் மிருகவதத
 விதிக்கப்பட்டுள்ளது நீ தெரியாமையால் எனனைத் தூஷிப
 குதியன்று மோசமில்லாமலும் ஒளிவிலலாமலும் மிருகங்
 கொலவது சாஸ்திரவிஹிதம் அதுதான் அரசர்களுக்குத்
 அதை நீ நிரதிப்பதெவ்வாறு ? அகஸ்தியமகரிஷி, பெருங்
 ள ஸ்திரயாகம் செய்யும்போது எல்லாத் தேவதைகளையும்
 கசித்துக் காட்டி-லுள்ள மிருகங்களைப்பெல்லாம் ஜலத்தைத்
 கது¹ வேட்டையாடினா² பிரமாணங்களிற் காணப்பட்ட
 ிதிமிருகமும் எம்மை நீ எவ்வாறு இகழ்கிறாய் ? அகஸ்திய
 ய மந்திரபரயோகத்தினாலேயே உங்களைக்கொலவது சாஸ
 றிதமாகின்றது வீரர்கள் பகைவாசனைக் குறிப்பிட்டே
 பரயோகம் செய்வதென்பதில்லை ஏமாந்தபோது வதஞ்செய
 மக்கியமாக வீரர்களுக்குச் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகிறது
 ரதையாயிருந்தாலும் ஜாகரதையாயிருந்தாலும் மறை
 மலிருப்பவனைச் சகதியினால் அநேக துட்பமான உபாயங்
 கொண்டு கொல்லுகின்றனா மாணே ! ஏன் தூஷிக்கிறாய் ?'
 ன அதற்கு, அந்த மானுருவங்கொண்ட முனிவா மறு
 ிகூறலானா ' அரசனே ! மிருகங்களைக் கொல்லுகிறவனைப்
 நான தூஷிக்கவில்லை எனக்காகவும் நான தூஷிக்கவில்லை
 பாது இந்தவிஷயத்தில் கொடியவனென்று பெயரெடாம
 ழும்பொருட்டும், புணருங்காலமவரையில் நீ காத்நிருக்கவேண்
 ளல்லாப பிராணிகளுக்கும் ஸ்குமும் எல்லாப் பிராணிகளும்
 புவதுமான ஸமயத்தில் காட்டில் புணாச்சிசெய்துகொண்
 கும மிருகத்தைத் தெரிந்தவன் எவன் கொல்லுவான் ?
 ரேஷ்டனே ! சாமமென்னும் புருஷராதத்ததின் பயனாகிய
 தியை உண்டுபண்ணுவதற்கு இந்தப்பெணமானிடம் உதஸா
 டன் புணாச்சிசெய்துகொண்டிருந்தேன் அஃது உன்னால்
 கொன்றா² சாஸ்திரங்களிலும் சிஷ்டாசாரங்களிலும்

வீணுக்கப்பட்டது மஹாராஜனே ! கௌரவனே ! உயர்ந்த
கையுள்ளவர்களாகிய அந்தப் பெளரவர்களின் வம்சத்திற்கு
உனக்கு இது தகாது, இது மிகவும் கொடியகாரியம்,
லோகத்தாராலுமிநிந்திக்கப்பட்டது, ஸ்வாககத்தாக்கும்
கும் விரோதமானது, பாபத்திற்கும் காரணமானது தே
யைப் போன்றவனே ! ஸ்திரீஸம்போகங்களின் மேன
அறிந்தவனும் சாஸ்திரங்களையும் தாமதங்களையும் ராஜநீதி
செவ்வையாக அறிந்தவனுமாகிய நீ ஸ்வாககத்தாக்கு வில்
இப்படிப்பட்ட காரியத்தைச் செய்யத்தகாது ராஜஸுரேஷ்
ஹிமஸை செய்கிறவர்களும் பாவமசெய்கிறவர்களும்
பொருள இன்பம் என்னும் மூன்று புருஷார்த்தங்களையும்
வாங்களுமான மனிதர்களை நீ தண்டிக்கவேண்டியவன்
ஸுரேஷ்டனே ! அரசனே ! எப்போதும் சாஸ்திரையே முக்கிய
கருதிக் காயகிழங்குகளைப் புசித்துக்கொண்டு மானவேஷத்
காட்டில் வலித்துக்கொண்டிருக்கும் நிரப்பாதித்யான ரிஷி
எனனைக் கொன்றதில் உனக்கு என்னகிடைத்தது ? நீ
ஹிமஸித்ததினால், பிழைசெய்யாத எங்களிருவருக்கும் ஹ
செய்த உனக்கும் நீ அறியாமலே புணருககாலத்தில் ஸு
மயங்கியிருக்கும்போது உயிரவாழவு முடிவாகும்நிலைமை
நான் தவத்தினால் தூய்மைபெற்ற கிரதமனென்னும் முனி
தாக்களிட்டு வெட்கமுற்று மாணுருவைவஹித்துப் பெணமா
புணாச்சிசெய்துகொண்டு மானகளுடன்கூடவே அடாந்தக
திரிந்துகொண்டிருந்தேன் காமஸுகத்தில் விருப்பத்
மாணுருவம் தரித்த என்னை இவ்வாறு தெரியாமற் கொன்ற
உனக்கு இது பிரமமஹத்தி ஆகாது மூடனே ! ஆனால், இ
இவ்வகையான பலனைமட்டும் நீ ஆடையப்போகிறாய் நீயும்
மனைவியுடன்கூடச் சயனத்திற்கேர்த்து கலவியில் மயங்கியிரு
போது நானிருந்த நிலைமையிலேயே யமலோகம் செல்வாய்
சாலிகளுட சிறந்தவனே ! முடிவுக்காலத்தில் எந்த மனைவ
கூடச் சயனத்தையடைவாயோ அவள்தான் எந்தப்பிராண
தப்பித்துக்கொள்ளக்கூடாத யமபுரத்துக்குப் போகும்
அன்புடன் பின் செல்வாள் நான் எவ்வாறு ஸுகத்திலிருக்க
உனனால் துக்கமடைவிக் கப்பட்டேனோ அவ்வாறே ஸு
அடைந்திருக்கும் உன்னையும் துக்கம் வந்துசேரும்' என்று
ஸ்ரீ மிகுந்த துக்கத்தினால் பீடிக்கப்பட்டு அந்த மானவடி
கிரதமமுனிவா, இவ்வாறு சொன்னவுடன், உயிரைவிட்டு
பாண்டுலும் உடனே துன்பமுற்றவனான

நூற்றிருபததுநான்காவது அததியாயம்
ஸம்பவபாவம் (தொடர்ச்சி)

சாபதீதினால் வநநதி மனைவிகளுடன் தவம்செய்துகொண்டு
சதச்ருங்கமேன்னும் மலையையடைவது)

பாணமெஹாராஜன், இறந்தபோன அமுமுனியைத் தன்
வைபபோல ஸமஸ்காரஞ்செய்து, பாரியைகளுடன் அவா
ததுககத்தினாலும் சாபத்தினாலுண்டான வந்தத்தத்தினாலும்
வகொண்டு தளராத புலம்பினான் 'சான்றோ குலத்திற
தவாகளும் மனத்தை அடக்காமல் மனம்தனவிலையில் மயங்
தங்கள் செய்கையினாலேயே கெட்டமுடிவை அடைகின்றனர்.
1 எப்போதும் தாமதத்திற் சித்தமவைத்த சந்தனுமஹா
நகர்புறத்திலுள்ள தவரான என தந்தையும் சிறித்பதத்தில் மனம்
தூததான சிறுபிராயத்திலேயே உயிர் வாழ்வின முடிவை
நதாரென்று எமகருக கேள்வி காமஸூகத்தில் எண்ண
வராயிருந்த அந்தராஜாவின் மனைவியினிடம் மௌனவிர
புத்திதவரும் சிறந்தமஹிமைபொருந்தினவருமான வியாஸ
ரிஷியே நேரே என்னை உண்புண்ணினாரா இப்போது தா
தவிட்டு வேட்டைக்குத் திரிகின்ற அந்த எனக்குத் தேவா
கவிட்டதனால் துன்பத்தைத் தந்ததக்க காரியத்தில் இந்த
பான் எண்ணம் உண்டாயிற்று நான் மோகத்தையே
புகிறேன் பற்றாததான் பெருந்துன்பம் எனபிதாவான்
ஸருடைய குற்றமற்ற நல்ல 1 செய்கையை நான் அனுசரிக்க
புகிறேன் எனமனத்தைத் தவத்தில் மிகுதியாக வைக்கப்
புகிறேன், இது நிச்சயம் ஆதலால், ஒவ்வொருநாளாக ஒரு
ந மரத்தினிடம் கனியைப் பிணைக்கவாங்கிக்கொண்டு
ய முண்டனஞ்செய்துகொண்டு மரிப்பதாக இந்த ஆராமம்
தரியப்போகிறேன் தூளிகள் படிந்த உடம்புடன்
யுகளிலாவது மரத்தடிகளிலாவது வாஸஞ்செய்துகொண்
விரும்புவெறுபுகள்கள் எல்லாவற்றையும் விட்டுத் துன்பமும்
மும்மில்லாமல் இகழ்ச்சியையும் புகழ்ச்சியையும் ஸமமாக
தும், ஆசீர்வாதம் நமஸ்காரம் இரண்டையும் விலக்கியும்,
ரஷணங்களைவிட்டுப் பற்றாது ஒருவனையும் பரிஹாஸம்
பாமலும், யாரிடத்தும் புருவத்தை நெருக்காமலும், எப்
தும் மலாந்தமுக்கத்துடன் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் நன்மை.

களிலே மனமவைத்தும், ஜனகமங்களும் ஸ்தாவரங்களும்
 1 நான்குவகைப் பொருள்களில் ஒன்றையும் ஹிமஸைசெய
 லும், தன குழந்தைகளிடத்திலிருப்பதுபோல எல்லாப்பிரா
 ளிடத்தும் எந்தக்காலத்திலும் வேறறுமையிலலாமலும்,
 வேளை பத்து அல்லது ஐந்து வீடுகளில் பிணைக்கெய்துதலுக்கெ
 டும், பிணைக்கெநீரிடாதபோது உபவாஸங்களைச் செய்துகொ
 டும், ஒவ்வொருவேளை அலப் ஆகாரம் புசித்துக்கொண்டும், ப
 பிணைக் கிடைக்காதபோது ஆசைப்பட்டி வேறு இடங்களில்
 ஸமயமும் பிணைக்கெய்துக்காமலும், ஒன்றும் கிடைக்காததே
 ஏழு கிருஹங்களோடு திருபதியடைந்துகொண்டும் கிடை
 கலும் கிடைக்காவிடாலும் மனவேறுபாடிடலாமல் பெருந
 செய்துகொண்டும், வாய்ச்சியினால் ஒருகையை வெட்டுகிற
 சந்தனத்தினால் மற்றொருகையை நனைக்கிறவனுமாகிய அக்
 வநுக்கும் முறையே ஜீமையையும் நனமையையும் கருதாம
 ஜீவீகக் ஆசைப்பட்டவனபோலவும் இறந்துபோகக் கருதின
 போலவும் எதையும் செய்யாமலும், வாழ்வதையும் இறந்து
 தையும் பற்றி விருப்பம் வெறுப்புமில்லாமலும், ஜீவித்திருப்ப
 தன நனமைக்காகச் செய்யக்கூடிய செய்கைகள் எல்லாவற்றை
 விடும், இமையைக்கொட்டுவது முதலியவற்றில் மாத
 நின்றனுகொண்டும், அநிதயங்களாயுள்ள அந்தச் செய்கைகளி
 திரியங்களின் பிரவாதங்கள் எல்லாவற்றையுமே ஒழித்தும்
 மந்தாததங்களை விலக்கிபும், மனத்தின்முகங்களைச் செமமைய
 கழுங்கும், பாபங்களை எல்லாவற்றினின்றும் நீங்கிபும், எ
 வலைகளையும் கடந்தும், யாருக்கும் உட்படாமலும் காற்றுக
 பாகவுமிருந்துகொண்டும், இவ்வகையான செய்கையுடனே
 போதும் நடந்துகொண்டு (ஸமஸா) பயமற்ற மோக்ஷ
 கதையடைந்து தேகத்தை முடிக்கப்போகிறேன். தனது
 ரோதபத்தி சகதியானது குறைந்துபோவதனால் விசனப்
 தக்கதும் தன கிருஹஸ்தாஸாமதாமத்துக்கு முற்றிலும் வி
 மாகிய மிகத்தாழ்வான வழியில் அச்சகனாக நான் திரிய
 டேன எவன், உலகஸூகங்களில் விருப்பமவைத்து,
 மதிக்கப்பட்டாலும் அவமதிக்கப்பட்டாலும் தீனமான பா
 யுடன் இழிவான ஜீவனத்தை அனுஸரிககிறானே அவன்
 ளின் வழியிலிருப்பவன்' என்று அவவரசன் இவ்வாறு செ
 மிகத் துயரமுற்று அதிகமாகப் பெருமூச்செறிந்துகொண்டு
 யையும் மாதாரியையும் பார்த்துச் சொல்லத் தொடங்கினான்

‘கௌஸலையை, க்ஷத்தாவென்று சொல்லப்பட்ட விதரா, ரவாகிய தருதராஷ்டிரன், பந்துக்கள், பெரியவளாகிய ஸத்ய பமமை, பீஷ்மா, ஸோமபானஞ் செயதவாகளும் உறுதியான மமுள்ளவாகளும் மஹாதமாக்களும் ராஜபுரோகிதாக்களுமான குள்ள பிராமணர்கள், நமமை ஆஸரயிதது அங்கே வலிகுற நகரத்துப் பெரியோர்கள் ஆகிய இவர்களெல்லோரையும் ஹகாரஞ்செய்து பாண்டு காட்டில் துறவியானானென்று சொல்ல ன்னிடும்’ என்றான ஸநயாஸதருமத்தில் மனமவைத்த கண டைய சொல்லைக்கேட்டு அவனுக்குத் தகுதியான மறுமொழி யுக் குந்தியும் மாதரியும் உரைத்தனா ‘பரதஸரேஷ்டரே ! கருடன் கூடத் தாமததைச்செய்துகொண்டு வலிபபதற் ப வேறு ஆஸரமங்களும இருக்கின்றன தாமபதனிகளாகிய கருடன் கூடப் பெருந்தவஞ் செய்வதற்கும் சிறந்தபலனுள்ள க்ஷத்தாமததை அடைந்து சரீரத்தை விடுவதற்கும் ஆலோ வேண்டும் ஸவாக்கத்திலும் நீரே பாததாவாகப்போகிறீர், மிலலை நாங்களும் பாததா போகும் லோகத்தையேகருதிப் பங்களையெல்லாம் அடக்கி விருப்பத்தையும் செளக்கியத்தை விட்டுப் பெருந்தவம் செய்வோம் சிறந்தனானியே ! மனித கு அதிபதியே ! நீர் எங்களை விட்டுவிடுவீராயின் இப்போதே கள் உயிரை இழந்துவிடுவோம் இதில் ஸந்தேகமில்லை’ றனா அவர்கள் அப்படிச்சொல்ல, பாண்டு, ‘உங்களிரு க்கும்கூடத் தாமதத்துடன்சேராத் இரத்தரிச்சயமிருந்தால் ஓன ரவாகிய வியாஸருடைய அந்தக் குற்றமற்ற நடையையே யும் அனுஷ்டிப்பேன் அறபஸ்கங்கனின் அனுபவத்தை டு, உயராத தவத்தைச்செய்துகொண்டும் மரவுரிதரித்துக் கிழங்குகளைப் புசித்துக்கொண்டும் இந்த மஹாவனத்தில் திரி போகிறேன் காலை மாலை இரண்டுகாலங்களிலும் ஸநானமும் நிவேஹாததிரமும் செய்துகொண்டு, ஆகாரம்குறைந்து, ரத்து, மரவுரியையும் தோலையும் உடுத்தது, ஜடையையும் கது, குளிரையும் காற்றையும் வெயிலையும் தாங்கி, பசிதாகங் க கவனிக்காமல் செயற்கரிய தவத்தினால் இந்தச் சரீரத்தை றச் செய்து, தனிமையிலிருந்து தியானம் செய்துகொண்டு, மதத்தையோ சமைக்காததையோ இரண்டையும்தின்று ண்டு, பிதிராக்களையும் தேவாக்களையும் காட்டிலுள்ள ஆகாரங் நிவேதனஞ் செய்வதனாலும் மந்திர ஜபங்களினாலும் ஜலதாப ததினாலும் திருப்திசெயவேன குடும்பத்துடன் வலிகு ற வானபரஸ்தாக்கைக்கூடப் பராக்கமாட்டேன், அவா

களுக்கு வேண்டாதனவற்றையும் செய்யேன, கிராமங்களிலிருவரைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமா? இவ்வாறு கொடியதும் மெய்தினும் கொடியதுமாகிய வானபரஸ்தசாஸ்திரங்களிற் சொல்லிக்களை இந்தத்தேகத்தை விடுகிறவரையில் விருப்பத்தானான எடுத்துக்கொள்ளப்போகிறேன்' என்றான்

கௌரவமசத்தப புத்திரனாகிய பாண்டுஹாராஜன், தப்பாரியைக்கொண்ட இவ்வாறுசொல்லி, உடனே தலையிலுள்ள தந்தையும், கழுத்திலுள்ள பொன்மாலைமையும், தோளவளையமும், குண்டலங்களையும், விலைபெற்ற வஸ்திரங்களையும், ஸ்திரீசூரிய ஆபரணங்களையும், சிறந்த வாஹனங்களையும், ஆயுதங்களையும், கவசங்களையும், பொன்மயமான சூதிரைகளின் ஆபரணங்களையும், சிறந்த கட்டிலங்களையும், மெத்தைகளையும், பலவகையான விலையுயர்ந்த முத்துக்களையும், பவழங்களையும், பலவகையான களங்களையும், பிராமணர்களுக்கு முழுதுமாகொடுத்ததன் வேலைகளைக்கொண்டி, 'கௌரவபுத்திரனான பாண்டு பொருளவிரும்பு இன்பம் சிறந்தபுத்திரனைக் கொடுக்கத்தக்க ஸ்திரீஸம்போகரிய எல்லாவற்றையும் முற்றிலும் விட்டுவிட்டுப் பாரியை உடனடி வனத்தில் துறவியாகச் சென்றெனன்று அஸுரமசென்று நீங்கள் சொல்லவேண்டும' என்றுசொன்னபிறகு, அவனின் சென்ற அந்த வேலைக்காரர்கள் பரதவமசஸ்திரமமாகிய பாண்டுவின அனேகவிதமான தூக்கவசனங்களைக்கேட்டுப் பயங்கரமாக அழுது, 'ஹா! ஹா!' என்று கூவி உஷ்ணமான கண்ணீரைச் சொரிந்துகொண்டு அந்தராஜாவிட்டுவிட்டு அவனுடைய தன்மெல்லாவற்றையுமெடுத்துக்கொண்டு விரைவாக அஸ்திராகரம் சென்றனா அவருக்கரம்சென்று மஹாத்மாவாகிய அந்தராஜாவின நிலைபெருந்தவாறு தருதராஷ்டிரமஹாராஜாவுக்குச் சொன்னான். அந்த அனேகவிதமான தந்தையும் கொடுத்தார்கள் பிழைமஹாவனத்தில் நடந்ததையெல்லாம் நடந்தபடி அவர்கள் கேட்டு, ராஜாவாகிய தருதராஷ்டிரன், பாண்டுவைப்பற்றி விசனமுற்றான் சோகத்தினால் மூடப்பட்டு அதேவிஷயத்தினைத் தூக்கொண்டு படுப்பதிலும் உட்காருவதிலும் மற்றுமுல்லுக்கங்களிலும் ஒருபோதும் விருப்பத்தை அடையாமல்தான் ஜனமேஜயரே! ராஜபுத்திரனான பாண்டுபோவென கிழங்குகளையும் காய்களையும் உணவாக்கக்கொண்டு பத்தினிகளுக்கு அங்கிருந்து நாகசத்தமென்னும் மலைக்குச் சென்றான் அசைதரத்தமென்னும் சூப்பரனுடைய உதயானவனத்தையடைகாலகூடமென்னும் இடத்தைத்தாண்டி இமயமலையைக்கட

மாதனமலைக்குப் போனான் ஜனமேஜயமஹாராஜரே! பெரிய
களாலும் ஸித்தர்களாலும் மஹரிஷிகளாலும் காப்பாற்றப்
பவனாக அவன் ஸம்பூமிகளிலும் மேபௌளமான இடங்களிலும்
நசெய்தான் மஹாராஜரே! இந்திரதபுமனமென்னும் தடா
நசசோரது ஹமஸகூடமென்னும் இடத்தைக்கடந்து சத்
கமென்னும் மலையில ரிஷியாயிருந்து தவஞ்செய்தான்

நூற்றிருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

ஸ ம ப வ பாவம் (தோடர்ச்சி.)

(ரிஷிகளுடன் கூடப் பிரம்மலோகம்போகப் புறப்பட்ட
பாண்டேவ ரிஷிகள் நிறுத்தியது)

பாரதரே! அங்கும் அந்தவீரன் சிறந்த தவத்திலிருந்து
நடு ஸித்தசாரணர்களின் கூட்டங்களுக்குப் பாரபதற்கு
வனாக இருந்தான் பெரியோருக்குப் பணிவுசெய்துகொண்
கங்காரம் பேசாமலும் மனத்தையடக்கியும் புலனகளைவென
தன் சக்தியினால் ஸவாககம்போவதற்கு உதஸாஹத்தானி
ன் சில ரிஷிகளுக்குச் சகோதரனாகவும் மற்றும் சில ரிஷி
குச்சினேகிதனாகவுமிருந்தான் இன்னும் சில ரிஷிகள் இவனைப்
பார்ப்போற காப்பாற்றினா பரதஸரேஷ்டரே! அந்தப்பாண்டு,
காலத்திற்குப் பின் மாசற்ற தவத்தையடைந்து, பிரமம
கு ஒப்பாக ஆனான் ஓர் அமாவாஸையத்தினத்தில் உகர
தவத்தினையுடைய அமமஹரிஷிகள் சோரது பிரமமாவைக்
பதற்கு விரும்பிப் புறப்பட்டனா புறப்பட்ட ரிஷிகளைக்
, 'நீங்கள் எங்கே போகப்போகின்றீர்கள்? பேசத்தெரிந்த
நிற சிறந்தவர்களே! அதை எனக்குச் சொல்லுங்கள்'
பாண்டு கேட்டான் ரிஷிகள், 'மஹாதமாகங்களாகிய
கள், ரிஷிகள், பிதிரககள் இவர்களுடைய பெரியஸ்பை
லோகத்தில் இன்றைத்தினம் நடக்கிறது நான்கள் பிரமமா
காண் விரும்பினவர்களாக அங்கே போகின்றோம்' என்று
மாழி கூறினா மஹரிஷிகளுடன் போவதற்கு விரும்பிய
ப்பாண்டு விரைவாக எழுந்து ஸவாககத்தின் எல்லையைத்
டவிரும்பினவனாகப் பதரிகளுடன்கூடச் சதஸருங்கமலை
ந்து வடக்குநோக்கிப் புறப்பட்டான் அந்தரிஷிகள் அவ
ப் பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினா

ருஅ

‘நாங்கள் இந்தச்சிறந்தமலையிலிருந்து வடக்குநோக்கி மேலே போகும்போது அழகானமலையில் யாரும் போகக்கூடாது’ எனக் கூறியபோது, நூற்றுக்கணக்கான தேவர்களுடைய ஸ்தம்பங்கள் நெருங்கினவும் ஸந்திதசபத்தினால் நிரம்பினவுமே தேவர்களும் கந்தாவர்களும் அபஸ்ரஸ்களும் விளையாடும்படியும், ஸம்பூமியும் மேடுபள்ளமுமாயுள்ள குபேரனுடைய தோள்களையும், பெரிய நதிகளின் கரைகளையும், செல்லமுடியாத களின் குகைகளையும் கண்டிருக்கிறோம் விடாதபணியுள்ள களும் செடிகளும் மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் இல்லாதனமான தேசங்களிருக்கின்றன சில இடங்களில் செல்லமுடியாதவைகளும் கிட்டெருங்கமுடியாதவைகளும் சில குகைகளிருக்கின்றன அந்த இடங்களைப் பக்ஷிகள்கூடத் தாண்டா, மிருகங்கள்முதலிய மற்றவை தாண்டுவதென்பது படி’ இந்த இடங்களில் வாயு ஒன்றுதான் சஞ்சரிக்கும் தில்லித்திபெற்ற மஹரிஷிகள் செல்வா கஷ்டத்தில வந்தபடாத இந்த ராஜகுமாரிகள் இந்த மஹாபாவத்தினால் போகும்போது எவ்வாறு சோராமலிருப்பா? பரதஸரேஷ்டர் போகாதே’ என்றனா பாண்டு, ‘மஹானுபாவங்களான ஸந்ததியில்லாதவனுக்கு ஸ்வாகமராககத்தைச் சொல்ல அதனால், ஸந்ததியில்லாத நான் பரிசுபமுற்று உங்களைக் கொள்ளுகிறேன் அப்படிப்பட்ட நான் ஸந்ததியில்லா யினும் மனைவிகளுடன் சுந்தரவஞ்சையது உயிரை விடப் தீவரமான என நல்லகருமத்தினால் ஸ்வாககத்தை அடைவேன்’ என்று சொன்னான் ‘தாமாதமாவே! ராஜனே தைக்கொப்பானதும் அழகியதும் தீங்கில்லாததுமாகிய புத்தானம் உனக்கு இருக்கிறது நாங்கள் ஞானதிருஷ்டியினுக்கிறோம் புருஷஸரேஷ்டனே! விதியினாலேற்படுவதை உமத்தினால் நீ இங்கே ஸம்பாதித்துக்கொள் புத்தியுள்ள மவியாகுலப்படாமல் எளிதாகப் பலனையடைவான் ராஜ உனக்கிருப்பதாக நாங்கள் கண்ட அந்தப்பலனுககாக நீ செயதற்கு உரியவனாயிருக்கிறாய் குணங்கள் நிரம்பி ஸுகத்தைத்தருவதுமாகிய ஸந்ததியை நீ அடையப்போ என்று ரிஷிகள் மறுமொழிகூறினா அந்த ரிஷிகளின் செகேட்டு மாணகிருந்த ரிஷியின் சாபத்தினால் தனக்கு ஸந்த உபாயம் கெடுக்கப்பட்டிருப்பதையறிந்து பாண்டு சிந்தித்திருந்தான்

நூற்றிருபததாருவது அததியாயம்

ஸம்பவபாவம் (தோடர்ச்சி)

ர் விவாஹும், அவருக்குப் புத்திரர்கள் பிறந்ததும், காந்தாரிக்குப்
ப்பம் உண்டானதும், பாண்டிவுக்குப் புத்திரனில்லாமையால்
அவன் தந்தியினிடம் விசாரப்படுவதும்)

அகனபிறகு, பீஷமாசாரியா, தேவகனென்னும் ராஜாவின
பாடடியினபெண அழகும யெளவனமும் நிரம்பியிருப்ப
செவிபுறரா பிறகு, பரதஸரேஷ்டராகிய பீஷமா அவனை
து அழைத்துவந்து சிறந்தபுத்தியுள்ள விதூரனுக்கு விவா
செய்வித்ததா கௌரவபுத்திரரே! அவனிடத்தில் விதூரா
மபொருத்தினவாகனும் குணங்களில் தமக்கொப்பானவாக
கிய புதல்வர்களை உணடுபண்ணினா ஜனமேஜயரே! பிறகு,
ராஷ்டிரனுக்கு காரதாரியிடம் நூறுபுதராகள பிறந்தனா
பீஷாதிபபெண்ணினிடம் நூறுபுதராகு மேற்பட்டவனாகிய ஒரு
ரன பிறந்தான பாண்டிவுக்கு குருதியிடமும் மாதரியிட
மஹாரதர்களான ஐந்துபுத்திரர்கள் குலத்தின் அபிவிருத்
ரகத தேவர்களிடமிருந்து உண்டாயினா” என்று வைசம
னாசொல்ல, ஜனமேஜயா, “பிராமணஸரேஷ்டரே! காரதா
நூறுபுத்திரர்கள் எவ்வாறு உண்டாயினா? எவ்வளவுகாலத
பிறந்தனா? அவர்களுடைய பூரணமான ஆயுள் என்ன?
ராஷ்டிரனுக்கு ஒருபுத்திரன் வைசியபபெண்ணினிடம் எவ
பிறந்தான? தாமததையனுஷ்டிப்பவனும் ஒற்றுமையாக
பவனும் தனக்குத்தகுதியான மனைவியுமான காரதாரியை
ராஷ்டிரராஜன் எவ்வாறு அதிகரமித்திருந்தான? அந்த
தமாவாகிய கிருதமரால சபிக்கப்பட்டிருந்த பாண்டிவுக்கு
ரதர்களாகிய ஐந்துபுதராகள தேவர்களால் உண்டானதெப
விதவானே! தபோதனரே! இதை நடந்தபடி விரிவாகச்
லக்கடவீர என பந்துகளைப்பற்றிச் சொல்வதைக் கேட
எனக்குள்ளிருப்பம் தணியவில்லை” என்று கேட்டார
தக்கேட்டு வைசம்பாயனா சொல்லத்தொடங்கினா
“பசிததும் களைததும்வந்த தவைபாயனமுனிவரைக் கார
ஆராதித்தாள அவளுக்கு வியாஸா வரம்கொடுத்தா
தன பாததாவைப்போன்ற நூறுபுதராகள தனக்கு
ரடுமென்று கேட்டாள பிறகு, காலக்கிரமத்தில் அவள் தருத்
டிராஜனுக்குக் காப்பததையடைந்தாள வீரரே! காரதாரி
பம் தரித்தபோது, அம்பாலிகையின் புதரனாகிய பாண்டு

தனக்கு ஸந்ததியைப்பற்றிப் பெருந்தயரமடைந்தான் தான்
காப்பமதரித்தபின், மானுயிருநத முனியின சாபத்தினால்
யின உபாயம் அறதுப்போயப் பெருந்தயரமுற்ற பாண்டு
வெறுத்துக்கொண்டிருந்தான் பூமியில் விசுவாமித்திரரைப்
தவத்தினால் வரித்தியைப்படைந்து தேகத்தை விடுவதற்கு நி
செய்துகொண்டிருந்த அந்தப்பாண்டு, பின்வரும் சொல்லைச் செ
லாளுன 'பெண்ணே! பிதிராகள, தேவாகள, மனி
ரிஷிகள ஆகிய நாலவாஷ்யத்திலும் கடனப்பட்டவனாகவே
தன் பூமியிற்பிறக்கிறான் எவன் தாமததையற்றது அந்த
காலங்களில் இந்தக்கடன்களிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்
ளாமலிருப்பதோ அவனுக்குநல்லலோகங்களிலையென்று
கனையறிந்தவா நினைக்கின்றனா தேவர்களை யஜ்ஞங்களில்
ரிஷிகளை வேதாத்தியயனம் செய்வதனாலும் தவம்செய்வத
பிதிராகளைப் புதரஸந்தானத்தை உண்பிபண்ணுவதனாலும்
தம் செய்வதனாலும், மனிதர்களை அன்பினாலும் (மனிதன்)
திக்கவேண்டும நான், என்தாமதத்தைச் செய்து, ரிஷிகள்
கள் மனிதர்கள் இவர்களுடைய கடன்களிலிருந்து என்னை
துக்கொண்டேன் பிதிராகளின் கடனிலிருந்துமாதிரி
துக்கொள்ளவில்லை அந்தக்கடன மறவறவைவிடப் பெ
எனதுதேகம்போகும்போது பிதிராகளுக்கே நாசமவருமெ
ரிசசயம் மறவமுன்றுக்கும் கெடுதலவருமபோது, தான்
கெடுவன ஆதலால், இந்தலோகத்தில் புத்திரஸந்தானம்
பதற்காக உத்தமர்களான பிராமணர்கள் பிரவிராத்திக்
என்னுடையபிதாவின் பாரியையினிடம் அந்த மஹாதமா
வயாஸரால் நான் எப்படி உண்டாசகப்பட்டேனோ அப்
இந்த எனபாரியையினிடம் ஸந்ததி உண்டாக்கப்பட்டால்
என்றுசொன்னான் அந்தப் பரதஸுரேஷ்டன் குருதியையும்
யையும் அழைத்து, புத்திரலாபத்தைப் பூர்த்திசெய்வதே
வற்றிலும் மேலான கடமை யென்பதை உரைக்கலாம்
'1 ஆபத்காலங்களில் தாழ்ந்த குலத்தோர் மேற்குல
புருஷனால் புதரோதபத்தியை விருமபுகின்றனா உயர்
தோனால் உண்டாகும் சந்ததி தாமபலனைக் கொடுக்கு
சான்றோர் கொள்கின்றனா' என்று சொல்லி, மஹாபிரா
களின் ஸபையில் அந்தக் குருதி மாதரி இருவரையும் செ
யாக மனம் ஒப்பச்செய்து தாமந்தெரிந்த பாண்டு
குணங்களைபுடைய ஒரு பிராமணனைப்பற்றிச் சிந்தித்

1 புதரன் கிடைக்கக்கூடாத காலங்களில்

ரஹஸ்யத்தில் தனதுதாமதமிகழும் புகழ்பெற்றவருமான
யெனோக்கி, 'ஆபதகாலத்தில் புதரனை உண்டுபண்ணிக்
கூட விஷயத்தில் உபாயத்தை நீ ஆலோசிக்கவேண்டும்
ய! லோகத்தில் ஸந்தானம் எனபது தாமததிறகு ஆதார
று தாமததைப்பற்றிச் சொல்லுகின்ற அறிஞர்கள் நெடுந
ரக அறிந்திருக்கின்றனர் ஸந்தானம் இல்லாதவனுக்கு
ம தானமும் தானசெய்ததவமும் ஒழுங்காக அனுஷ்டித்
தகனும் ஒன்றும் பாவத்தைப்போக்குகின்றவையாக இவ
தில் சொல்லப்படுவதில்லை அழகியபுனசிளிப்புள்ளவளே !
இவ்வகையை அறிந்ததான புத்திரனில்லாமல் நல்லலோகம்
தையமாட்டேனென்று நினைத்து இவ்வாறு ஆலோசிக
பிளளையிலல்லாமல் நான் மரணத்தையும் வீருமபவிலை,
பாழககையையும் வீருமபவிலை யாருமில்லாதவனத்தில
தைய கொடுஞ்செய்கையினுலமாததிரம் எல்லாநன்மை
கெடுகததகக மாணுகிருந்த நிஷியின் சாபமவந்தது
குத தெரியுமே தாமசாஸ்திரத்தில்¹ ஆறுபுதரர்கள் தாய
திறகுரிய சுற்றத்தவரென்றும் மற்ற² ஆறு புதராசன் தாய
திறகுரியரல்லாத சுற்றத்தவரான என்றும் சொல்லப்பட்டனர்
ய! அவர்களைப்பற்றி நான்சொல்லுகிறேன், கேள் தன்
தரியிடம் தனக்குப்பிறந்த ஒளரஸன், அவனிடத்திலேயே
அனுமதியினால் உயாருலத்தோனுககுப்பிறந்த சேஷதாஜன்,
நதைகளால், 'விடப்பட்ட³ அபவித்தன், ஒரு பெண்ணி
இரண்டாவது விவாகம்செய்துகொண்ட புருஷனுக்குப்
பெளனாப்பவன், விவாகம்செய்துகொள்ளாமல் கன்னி
யிருக்குமபோது பிறந்த⁴ கானீனன், இன்னானுகென்று
ராமல் பரபுருஷனுக்குப்பிறந்த கூடோதபன்னன், தத்த
ன், தாய்தகப்பனார்களுக்குக் கிரயம்கொடுத்து வாங்கப்
பீதபுதரன், புத்திரனபோல அபிமானிக்கப்பட்ட கரிதரிம
ன், தானே உனக்குப் புதரனாக இருக்கிறேனென்றுவந்த
மத்ததெனென்பவன், காப்பினியாகவே விவாகம்செய்யப்

1 ஒளரஸன், 2 சேஷதாஜன், 3 தத்தன், 4 கரிதரிமன், 5
தபன்னன், 6 அபவித்தன் 2 1' கானீனன், 2 ஸ்வேஹாடன்,
3 னன், 4 பெளனாப்பவன், 5 ஸவயமத்ததன், 6 பாரசவன்
' அபவித்தன் என்பவன் ஒருவனுக்குப் பணம்கொடுத்து அவனைக்
கொடுத்தனமனைவியினிடம் உண்டாக்கிக்கொள்ளப்பட்டவன்' எனப்
கானீனன் என்பவன் விவாஹத்துக்குமுன், இவனுக்குப்பிறக்கும்
ன் எனக்கு வேண்டுமென்று உடன்பாடு செய்துகொண்ட அவள்
னால் தத்தெடுத்துக் கொள்ளப்பட்டவன்' எனபதும் பழையவுரை

பட்டவனாகுப பிறந்த ஸ்வேராடன எனனும புதரன, 1, புதரன, சூதராஜாதி ஸ்திரீயினிடம் தனக்குப்பிறந்தவனாகிய வன இவராகள பன்னிரண்டு புதராகள இவர்களில் முன்ன புதராகள இவ்வாறையையப்பாரததுப பின்சொன்ன புத அடையவ்ருமபவேண்டும ஆபதகாலத்தில மேலஜா புருஷனிடமிருந்தும் மைத்தனனிடமிருந்தும் ஸ்திரீகள் வ்ருமபலாம் குந்தியே! மனிதர்கள் தமவ்யயததுக்குப வனைவிட ஜாதியில் சிறந்தவனுக்குப்பிறந்த புத்திரனை அந தாமபலனைக கொடுக்குமென்று ஸ்வாயம்புவமனுசொல்லி ரா ஆதலால், நானாக ஸந்ததியுண்டுபண்ணுவதற்கில்லா கிற நான் இப்போது உனக்கு அனுமதிக்கொடுக்கிறேன் பெற்றவளே! நமது ஸ்மானகுலமான ஜனாதியினிடத்தில வது உத்தமகுலமான பிராமணனிடத்திலிருந்தாவது ததியை அடையக்கடவாய குந்தியே! சாரதண்டாயனி ணைப்பற்றி நான் சொல்லும் கதையைக்கேள் 'கற்புள்ள புகழுள்ளவளுமான ஸ்ருதஸேனையென்னும் பெயருள்ள சஹோதரியை உயரந்தவனாகிய சாரதண்டாயனியென்னும் தேசத்தரசன் விவாஹமசெய்துகொண்டான் குந்தியே பதரியாகிய அவள் தன் குருவினால் (=பாததாவினால்) புத பத்திசெய்துகொள்ளும்படி கட்டளையிடப்பட்டு ருதுஸ செய்து நியமத்துடனிருந்து ராததிரியில் நாலுசந்து கூடுப லிருந்த ஒரு தவலித்திபெற்ற பிராமணனைவரித்துப் 2 புமள எனனும கிரியையில் அகநியில் ஹோமஞ்செய்து அந்தக் முடிந்தபின் அந்தப்பிராமணருடனகூடவே சோந்திரு அத்தால், அவள் தாஜயனமுதலான மூன்று மஹாரதர்களை ருள் அழகானவளே! அப்படியே நீயும் தவத்திறசிறந மணனைக்கொண்டு புதரனை உண்டாக்கிக்கொள்வதற்கு எ டனையினமேல சீக்கிரம் பரயத்தனஞ்செய' என்றான்

ஹற்றிருபத்தேழாவது அத்தியாயம்
ஸ ம ப வ ப ா வ ம (தொடர்ச்சி)

(பாண்டீவுக்கு, தந்தி வ்யுஷிதாஸவன் கதையைச் சொல்லி) ஐனமேஜயமஹாராஜரே! இவ்வாறு சொல்ல குந்தி, கௌரவஸரேஷ்டனும் வீரனும் பூமிகும தனக்குப் மாகிய பாண்டுவைப்பாரததுப பேசத்தொடங்கினான்

1 இவன்புதரனாக நினைக்கப்படவில்லை

2 ஆண்பிள்ளை பிறப்பதற்குச்செய்வது

தவரே! தாமரைக கண்ணராகிய உமமிடத்திலேயே பற
தாமபதநியாகிய என்னைப்பார்த்து எந்தக் காரணத்தா
ரே இவ்வாறு சொல்லத்தகாது. சிறந்த கைகளையுடைய
பாரதரே! வீரரே! நீரே என்னிடத்தில் தாமப்படி பரா
ள்ள புதராகளை உணடுபண்ணப் போகிறீர் மனுஷ்ய
புடரே! உமமோடுசேர்ந்து ஸ்வாகமம்போவேன கௌரவ
ரே! ஸந்ததிககாசவும நீரே என்னைச் சேரக்கடவீர் உம
நவிர வேறொருபுருஷனை மனத்காலும் நான அடையேன
நமேலானமனிகா வேறுயாரா பூமியில் இருக்கிறார்? தாமத
ததமுடையவரே! விதூரமூன் கண்களையுடையவரே! நான
ருந்த ஒரு பூவகைதையை; உழுகு இப்போது சொல்லப்
பேன அதை நீர் இப்போது கேட்பீராக
முன்னாளில் மிகுந்த தாமிஷ்டனும் பூருஷின் வம்சத்தை
கி செய்பவனுமாகிய வயுஷிதாஸவனென்று கியாதிபெற்ற
ன் இருந்தான் தாமசித்தமுள்ளவனும் சிறந்த புஜபல
வனுமாகிய அவ்வரசன் யாகம் செய்துகொண்டிருக்கையில்
ராகி தேவர்களும் தேவரிஷிகளும் அவனிடம் வந்துசேர்ந்
ஸோமபானத்தினால் இரத்திரனும் தக்ஷிணைகளினால் பிரா
களும் திருபதியடைந்தனர் அப்போது மஹாதமாவாகிய
தாஸவன் எனனும் ராஜரிஷியின் அந்த யாகத்தில் தேவாச
பிரமமரிஷிகளும் தாங்களே வேலைசெய்தனர் ராஜரே!
ரல், வயுஷிதாஸவன் மனிதர்களை மிஞ்சினவனாக, வஸந்த
து ஸ்ரோயணப்பேரால் எல்லா ஜனங்களுக்கும் பிரகாசித்
அந்தச் சிறந்த பரக்கரம்முள்ள வயுஷிதாஸவன் எனனும்
ரேஷ்டன் அஸவமேதமென்னும் மஹாயாகம் நடக்கும்
து, கிழக்கிலும் வடக்கிலும் மேற்கிலும் தெற்கிலுமுள்ள
ரகளை ஜயித்துப் பிடித்துத் துரத்தினான் அரசாக்கும் அரச
வயுஷிதாஸவன் பத்துயானைகளின் பலமுடையவனாக இருந்
கௌரவர்களிற சிறந்தவரே! கீர்த்திபெற்ற பெரியவனான
வயுஷிதாஸவராஜனவிஷயத்தில் பூவசரித்திரம் தெரிந்த
கள் பின்வரும் காணையைப்பாடுகின்றனர் அதன்பொருள்,
ஷிதாஸவன் சமுத்திரத்தை எல்லையாகவுடைய இரத்தப்
ய ஜயித்து எல்லாவருணங்களையும் தன் வயிற்றிற்பிறந்த புத்
களைப் பிதா காப்பாற்றுவதுபோலக் காப்பாற்றினான்' என
நான அவன் பெரியயாகங்களைச் செய்து பிராமணர்களுக்
தனம் கொடுத்தான், அளவற்ற ரதனங்களைச் சம்பாதித்
1 பெரியயாகங்களைச் செய்தான், அனேகந்தரம் ஸோம

இங்கு, 'அகநிஷ்டோமம் அதயகநிஷ்டோமம்முதலிய ஏழுயாகங்க
செய்தான்' எனப்பது பழையவுரை

ரஸம் பிழிந்தான ஸோமலதை உண்டாகும் இடங்களைச் செய்தான ராஜரே! அவனுக்கு மிகப்பிரியமானவரும் கில பூமியில் ஒப்பிலலாதவரும் கக்ஷ்வானுடைய புதரியுபதையென்பவள் * * * மனைவியாக இருந்தாள அருவரும் ஒருவாமேலே ஒருவா விருப்பமுற்றிருந்தன எனக்குக் கேள்வி அவளமேலே விருப்பங்கொண்ட அவளக்ஷயரோகததை அடைந்தான அதனால் வெகுசீக்கிரத்தில் யன அஸதமனமாவதுபோல முடிவையடைந்தான அவள இறந்துபோனபின் அவனமனைவி மிகத் துயரமுற்றாள் ஸரேஷ்டரே! பதையென்பவள் புதர்னிலலாமல் மிருத தினால் வருந்தினவளாகப் புலம்பினுள்ளென்று நமக்குக் கேள்வி அரசரே! அவள புலம்பலைச் சொல்லுகிறேன் கேளும தெரிந்தவாகளிற் சிறந்தவரே! புருஷனிலலாத் பெண் எவளமே புருஷனைப்பிரிந்தபின் ஜீவித்திருப்பாளாயின் துக்கம் அவள ஜீவித்திருப்பவள் ஆகாள் க்ஷத்தரியாகளிற் சிறந்த கணவனிலலாத பெண்ணுக்கு இறப்பே சிறப்பு உமவ செல்ல விருமபுகிறேன் தயவுடன் எனனை அழைத்துக்கொண்டே போம் உமமைவிட்டு ஒரு நிமிஷமும் நான் ஜீவிக்கமாட்டேன் அரசரே! எனமேல் அனுகூலமும் செய்யும் எனனை இறக்கி விசைவாக அழைத்துக்கொண்டுபோம் ராஜஸரேஷ்டரே! தீவராமலிருக்கும்படி செல்லுகின்ற உமமை நான் சமபூமிக் கரடுமுரடுகளிலும் பின்தொடர்ந்து வருவேன் ராஜரே! சிங்கமே! எப்போதும் உமவிருப்பகதையும் உமது நன்மையும் நாடி உமக்கடங்கி நிழலைப்போல எப்போதும் உம பிரியாமலிருக்கப்போகிறேன் அரசரே! தாமரைக்கண்கள் இதுமுதல் நீர் இல்லாமையால் நெஞ்சை வறற்செய்கின்ற கக்கடாத மனநோய்கள் எனனை மூடிக்கொள்ளும் அதிமில்லாத நான் கூடியிருந்த ஆண்பெண்களைப் பூவஜனம் பிரித்திருக்கவேண்டும் அதனால்தான் இந்த உமதுபிரிவு என்னோர்த்து அரசரே! பதியைவிட்டுப் பிரிந்தபின் எவள நேரமாவது ஜீவித்திருக்கிறாளோ அந்தப்பாவி நரகத்தின்பவளபோலத் துக்கத்துடன் ஜீவிக்கிறாள் நான் முனஜத்தில் சோந்திருந்த ஸதிரீபுருஷர்களைப் பிரித்திருக்கவேண்டி அரசரே! பூவஜனமங்களிற் செய்த தீவினைகளினால் எதிக்கப்பட்ட அந்தத்துயரம் இப்போது உமதுபிரிவினால் எவ்வளவு வந்து சோந்தது அரசரே! துயரமமேலிட்ட நான் இதுமுதல் மைப்பாரப்பதையே பயனாகக்கருதித் தாப்பசயனத்தில் படு

பாகிறேன மனிதரிற் சிறந்தவரே! மனிதாக்கரசே! துயர அழுது புலம்பிக்கொண்டிருக்கும் ஏழைகளுக்காட்சி தருக கட்டடாரியிடும' என்றான் இவ்வாறு, அவன் அந்தப் பதத்தைத் தழுவிக்கொண்டு இடைவிடாமல் பலவகையாகப் பிக்கொண்டிருக்கையில் ஓர் அசிரீரிவாகரு, 'ஓ! பதரையே! நதுசெல் உனக்கு இப்போது ஒருவரம் கொடுப்பேன் பநகைமுகமுள்ளவளே! நானே உன்னிடத்தில் புத்தராகளை அக்கப்போகிறேன சிறந்தபெண்ணே! ருதுஸநானமான உனபடுக்கையில் சதுரத்தசினிதின்மும் அஷ்டமிதினமுடி என சயனம் செய்வாய' என்று சொல்லிற்று அசிரீரி னால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்தப் பதிவரதையான தேவி புத்தரணீரூம்பி அந்தக்காலங்களில் அசிரீரிவாகருசு னத்தைச் சொன்னபடியே செய்தான் பரதரேறே! பரத ரில் சிறந்தவரே! அந்த இறந்தபோன பரததாவினால் அந்த திரீ ஸாலவதேசத்தரசர் மூவரையும் மதரதேசத்தரசர் நால ம புத்தராகளாகப் பெற்றான் பரதரேஷ்டரே! அவ தவம் போகம் இவற்றின் வன்மைபுள்ளரீரும் உமது ஸந தினாலேயே எனக்குப் புத்திராகளை உண்டுபண்ணுவதற்கு ததியமுள்ளவா' என்று குருதி சொன்னான்

நூற்றிருபத்தேட்டாவது அததியாயம்

ஸ ம ப வ ப ர வ ம (தோடர்ச்சி)

(உ தீ த ர ல க ரீ க க த)

நாமந்தெரிந்த பாண்டுமஹாராஜன், குருதியினால் இவ்வாறு லப்பட்டபின், அந்தக் குருதிதேவியைநோக்கி மறுபடியும் ளளதும் உயரந்ததுமான அடியிலவரும் சொல்லிச் னான் 'குருதியே! அழகுள்ளவளே! நீ சொன்னபடிதான் காரியத்தை முன்னே விபுஷிதாஸவன் செய்தானும். ன தேவதையைப்போன்றவனாக இருந்தான் ஆனாலும், தெரிந்த மஹாதமாககளாகிய ரிஷிகளாறகண்டறியப்பட்ட பழமையாபுள்ள தாமரஹஸ்யத்தை நான் சொல்லப் றேன நீ அறிந்துகொள் சிறந்த முகமும் அழகியபுன் முள்ளவளே! முறகாலத்தில் பெண்கள் கட்டிலலாதவா வும் விரும்பினபடி நடந்துகொண்டிருப்பவர்களாகவும் ஸவ ரகளாகவும் இருந்தனர் அழகானவளே! பெண்ணரசியே!

அதுவே முற்காலத்திய தாமமாயிருந்ததனால் அவர்கள்
 னத்தினால் தங்கள் புருஷர்களை மீறி விபசரித்தும் அவர்கள்
 பாபமுண்டாகவில்லை அந்தப் பழைய தாமததைத்தான்
 ஜாதியிற்பிறந்த பிராணிகள் காமக்குரோதங்கள் இல்லை
 இன்னும் அனுஸரித்துவருகின்றன இது பரதயக்ஷமாகப்
 கப்பட்டதாமம் மஹரிஷிகளாலும் அஃது அங்கீகரிக்க
 டிருக்கிறது வாழ்மரம்போன்ற துடைக்கோபுடையவளே
 தர குருதேசங்களில் இன்னமும் அந்தத் தாமம் கொண்
 படுகிறது அது ஸ்திரீகளுக்கு நன்மையைச் செய்கிற ச
 மான தாமம் அக்கினிகளுக்கு விற்றுகளும் சமுத்திரத்துக்கு ந
 யமனுக்கு ஸாவபராணிகளும் பெண்களுக்குப் புருஷ
 போதுவதில்லை அதனாலேதான் ஸ்திரீகளுக்கு ஒவ்வொ
 ஷனமேலும் ஆசையிருக்கிறது அழகிய புனசிரிப்புள்ள
 சேரத்தகாதவரிடம் சேராமலிருப்பதென்பது பெண்களுக்
 போதுமில்லை சிலபெண்களுக்குப் புதரனயிருந்தாலும்
 ரனயிருந்தாலும் ஸஹோதரனயிருந்தாலும் ரஹஸ்யத்தி
 ஷனைக்கண்டபின் ¹ (மனவேறுபாடு) உண்டாகின்றது
 வளே ! இது பெண்களுக்கு இயற்கையிலுண்டானது, கா
 னால் வந்ததன்று அழகானசிரிப்புள்ளவளே ! இந்த லோ
 இந்த வியவஸதை சிலநாளாகத்தான் நிலைநிறுத்தப்ப
 அதை யார எந்தக்காரணத்திற்காகச் செய்தார்களென்பதை
 வாகச் சொல்லுகிறேன், கேள் உ-ததால்கரென்று பெயர்
 ஒரு மஹரிஷி இருந்தாரென்று நமக்குக் கேள்வி அ
 ஸவேதகேதுவென்று கியாதிபெற்ற புதரராகிய ஒரு ரிஷ
 தார தாமரையிதழ்போன்ற கண்களோபுடையவளே !
 ஸவேதகேதுவினால் கோபத்தினால் தாமததைப்பற்றி இந்த
 செய்யப்பட்டது அஃது எதற்காகவென்பதை இப்
 சொல்லுகிறேன், கேள்

தவத்திறசிறந்தவராகிய ஸவேதகேதுவினபிதா மு
 னிறகாலத்தில் பஞ்சாககினிமத்தியிலிருந்துகொண்டும்
 காலத்தில் திறந்த வெளியிலிருந்துகொண்டும் பணிககா
 ஜலத்தில் நினறுகொண்டும பாரியையுடன்கூட உகி
 தவத்தைச் செய்துகொண்டிருந்தார தவம்செய்யவரும்
 தினால் தயானத்திலிருப்பவருமாகிய உத்தால்கருக்கு அவ
 ரான ஸவேதகேது பணிவிடைசெய்துகொண்டிருந்தார
 புகளும் நரையும் நிரம்பின ஒரு பிராமணர் அவரிட

¹ மூலத்தில் வேறுமாதிரியாக இருக்கிறது

(பாரதரே!) அவரைக்கண்டமாததிரத்தில் அம்முனிவா
கூரது நலவரவு கேட்பதினாலும் பாதயம் கொடுப
லும் இன்சொற்களினாலும் சாஸ்திரப்படி பூஜைசெய
காட்டிலுள்ள கீரைகளாலும் கணிகள் கிழங்குகளாலும்
லுண்டாகிற மற்றவைகளாலும் பூஜித்தார பசியினாலும்,
தினாலும் உண்டான களைப்பினால் சோரவுற்ற பிராமணா
ற்றிஷியினால் பூஜிக்கப்பட்டுக் களைப்புத்திரத்தின் ரிஷியி
ன்று, 'உத்தாலக மஹரிஷியே! நீர் எனக்கு உண்மையைச்
லும், பொய்சொல்லாதேயும் பாலயனான இரத ரிஷிக்குமா
ரப்பதற்கு மிகப்பிரியமாயிருக்கிறான் இவனை உமதுபுத்திர
று நினைக்கிறேன் பாககியசாலியாயிருக்கிறீர் அதைச்
லும்' என்று வினாவினார் உத்தாலகர், 'சிறந்த பிரஜைஞபுள்
ர! எனதுமனைவி குசிகருடைய பெண், எனக்கன்புள்ளவள்;
கு ஒத்திருக்கும் பாரியை, எந்தக்காலமும் என்னைவிட்டுப்
தவள், பதிவிரதைகளில் அருந்ததியைப்போன்றவள்,
சினால் ஸதனங்கள் சுருங்கிப்போனவள் சிறந்ததவமுள்ள
தகேது எனக்கு இவளிடத்தில் பிறந்த புத்திரன் பிரா
ர! இவன் வேதவேதாந்தங்கள் தெரிந்தவன், என்கொல்
தவன், உலகத்தெரிந்தவன், எல்லாலோகங்களிலும் பெயர்
வன், பொய்யாமொழியன் தயையுள்ளவன்' என்று
ரனார் பிராமணர், 'எனக்குப் புத்திரனில்லை, பாரியை
மும் நான் வயதில் முத்திரந்தவன் கணபாராவ குறைந்த
பிதாக்களின் கடனிலிருந்து விடுபடாமலிருக்கிறேன் முன்ன
விவாஹஞ் செய்துகொள்ளாமற்போனேன் ஸந்ததிக்கு
ரியைப்போன்றவனும் சிறந்தகுலமும் ஒழுகுகமும் உள்ளவனும்
உமது பாரியை கோத்திரத்தில் எனக்கு ஒத்தவளாயிருக்கி
இவனை அழைத்துக்கொண்டுபோகிறேன் நீர் என்னை மன
வேண்டும்' என்று சொல்லி, மானகுடியின் கண்களைப்
அழையுங்கண்களை உடையவனும் மரவுரியையும் கிருஷ்ணஜி
தையும் ஆடையாகவுடையவனும் தன் வேலையைச் செய்யவே
யில்லாதவனும் அவரிடத்தில் விருப்பமில்லாதவனும் சிறந்த
பாகியஸவேதகேதுவின் தாயாரை, உடம்புதளர்த்துதடிையே
வாகப் பிடித்தவரும் கண்ணொளியும் புத்தியும் குறைந்தவரு
ப அந்தப்பிராமணர், ஸவேதகேதுவின் பிதாவின் கணமுன்னா
ப கையிற்பிடித்துக்கொண்டு, 'நாமிருவரும் செல்வோம்'
மம் சொன்னார் அப்போது அந்த ரிஷிபுத்திரர் தாயாரை
பாறு பலாதகாரமாகக் கொண்டுபோவதைக்கண்டு கோபம்

கொண்டார தவத்தினால் ஜவலிக்கும் சகதியோடுகூடிய ஸ்ரீ
கேது அதைப்பொறுக்கவில்லை ஸ்ரீவேதகேது, தம தாய
கையிற் பிடித்துக்கொண்டு, 'துஷ்டப்பிராமணரே! பதிவ
யான என தாயாரை நீர் விட்டுவிடும் என பிதா இயற்ற
பொறுமையுள்ளவரும் பிரமமஜ்ஞானிகளிற் சிறந்தவரு
பிரமமரிஷி சாபமசெய்யவும் அனுக்ரஹம் செய்யவும் சக்
ளவா, சிறந்த தவமுள்ளவராயிருப்பதனால் பேசாமலிருக்க
இவள் அவருடைய பத்தினி இந்திரியங்களை ஜயித்தவள்
என்னுடைய தாயாரா பிராமணரே! கற்புள்ளவரும் தவ
பெரியவரும் நல்லொழுக்கங்களே அணிகலன்களாகவுடைய
உமக்கே தாயைப்போன்றவளுமாகிய இவளைத் தவறுசெய
விட்டுவிடும்' என்று சொன்னா (ராஜரே!) இவ்வாறுசெ
'விடும்' என்று அடிக்கடிவேண்டுகிற ஸ்ரீவேதகேதுவை
அந்தப் பிராமணா, கெஞ்சிக்கேட்டுக்கொண்டு, பின்வரும்
மில்லாதசொல்லைச் சொல்லத்தொடங்கினா 'ஸ்ரீவேதகேது
வயது முதிர்ந்தவனும கண்ணொளி குறைந்தவனுமான நா
திரஸந்தானத்திலிருப்பமுள்ளவனாக இருக்கிறேன் கசியப்
திரத்தவனே! நீ புதரனாகப் பிறந்ததனால் உன்பிதா பிதா
கடனிலிருந்து விடப்பட்டவராலா நான் கடனிலிருந்து வி
டாதவனாக இருக்கிறேன், வயது முதிர்ந்தவன், விஷயங்
கிலிருப்பமில்லாதவன் எனக்கு யௌவனமவந்த பெண்ணை
கன்னிகாதானம் செய்வன? சிறந்த தபஸ்ஸுள்ளவனே! நீ
ஸந்ததிகு அரணியாகிய பதநியாக எனக்குவிடு ஒரு ஸந்த
தினால் திருபதியடைந்து உன் தாயாரை உன்னிடம் ஒப்பித்
கிறேன்' என்றா இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீவேதகேது
கத்துடன் கோபத்தையடைந்தார அவர் கோபித்ததைக்
அவருடைய பிதா ஸ்ரீவேதகேதுவை நோக்கி, 'குழந்தா
கோபிக்காதே இது புராதனமான தாமஸ்தான பூ
ஸந்த வருணங்களிலும் ஸ்திரீகளுக்கும் கட்டு இல்லை புதரனே
தங்கள், பசுக்கள் இருப்பதுபோலவே தமதம் வருணங்கள்
கின்றனா அவ்வாறிருந்தும் குடும்பங்களில் அவர்கள்
நடக்கவில்லை ருதுகாலம் வந்தபோது அவர்கள் புருஷனை
லிருந்தனர்' என்றா பிறகு, ரிஷிபுத்திரராகிய ஸ்ரீவேதகேது
தத்தாமத்தை ஸஹிக்கவில்லை மிகுந்த பாக்கியமுள்ளவனே
போது அந்த ஸ்ரீவேதகேது மனிதர்களுக்கும்டும் ஆண
ருக்கு அடியிலவரும் மியமத்தைச்செய்தார, மற்ற ஜநதுக்
செய்யவில்லை அதுமுதல்தான், இந்த வரம்பு நின்றதென்று

து (அதாவது) 'இதுமுதல்' பதியைவிட்டு விபசரிக்
பெண்ணுக்குக் காப்பத்தைக்கொன்றதற்கு ஸமானமும்
பத்தைத் தருவதுமாகிய பெரியபாபம் உண்டாகும்
முற்பெற்றவனே! இன்னமும் உத்கரகுருதேசங்களில் காமக
ரதங்களைவிட்டு அனுஸரிககின்றனா புராணத்தில் கண்ட
ம இது, மஹரிஷிகளால் பூஜிக்கப்படுகிறது] அவ்வாறே,
முதல் நியமந்தவரூத் சுறபுள்ளமனைவியைவிட்டு விபசரிக்
புருஷனுக்கும் பூமியில் இதேபாபம் உண்டாகும் புத்திர
ரானத்திற்காகக் கணவனாலேயே கட்டளையிடப்பட்ட மனைவி
ச அவ்வாறு செய்யாளாயின அவள் மிகப்பெரியபாபத்தை
டவாள்' எனபது. பயமுள்ளவனே! இவ்வகையான தாமத
ரிய 'நியமமானது உத்தராலகபுத்திரரான ஸவேதகேது
ல் முன்னே பலமாக ஏற்படுத்தப்பட்டது வாழை
போன்ற துடைகளையுடையவனே! ஸௌதாஸன் எனலும்
வினாவு புத்திரோதபத்திக்காக நியமிக்கப்பட்ட மதயந்தி
வள வலிஷ்டமஹரிஷியைச் சோந்தாளென்று நமக்குக்
வி அநத உத்தமஸ்திரீ அநத வலிஷ்டரால் அஸமகன்
ய பெயருள்ள புத்திரனை அடைந்தாள அவளும் பாததா
விருப்பத்தைச் செய்வதற்காகத்தான் இவ்வாறு செய்தாள
ரைக்கண்ணியே! அச்சப்படுகிறவனே! கௌரவாசனின் வமசம்
ந்தியாவதற்காகக் கிருஷ்ணத்தைப்பாயனரால் நாங்கள் ஜனித்
உனக்குத் தெரிந்ததுதான் குற்றமற்றவனே! ஆதலால்,
நியாயங்களெல்லாவற்றையும் ஆராயந்து தாமமுள்ள இநத
சொல்லை நீ செய்வதற்கு உரியவளாயிருக்கிறாய் ராஜபுத்தி
! பதிவரதையே! ஒவ்வொரு ருதுகாலங்களிலுமடமும் ஸ்திரீ
பனைமீறி நடக்கக்கூடாதென்பதே தாமமென்றும் மற்றக்
ங்கள் எல்லாவற்றிலும் பெண்தன் இஷ்டப்படி நடப்பதற்
வளென்றும் தாமந்தெரிந்தவர்கள் அறிகின்றனா ஸாது
கள் இவ்வாறாகவே பழையகாலத்துத் தாமமிருப்பதாக நிச
திருக்கின்றனா ராஜபுத்திரியே! தாமமோ அதாமமோ
ப பாரியைக்குப் பாததா சொல்லவே அதை அவள் செய்ய
ரடுமென்று வேதந்தெரிந்தவர்கள் நிச்சயிக்கின்றனா சிலாக
ன அழகுள்ளவனே! புத்திரனை விருமபுகிறவனும் தானாக
கியை உண்டாக்குவதற்கு வகையற்றவனுமாகிய நான் புத்தி
பாக்கவேண்டுமென்ற ஆசையுடன் சொல்லதை நீ செய்வது
யம் அழகியவனே! அழகியநிதம்பங்கையுடையவனே!

சிவந்த நகங்களை யுடைய விரல்களுள்ளதும் தாமரையிதழ்நெறதுமாகிய இந்த அஞ்சலி உன்னை வேண்டுகொளவதற்காக மேல எடுக்கப்பட்டது அழகிய கூந்தலின் நுனிகளையு வளே! என கட்டளையினால் தவத்திறசிறந்த பிராமணனைக்கொரு நாட்கள் நிரம்பின புத்திரர்களை உண்டாக்கிக்கொளவ உரியவளாகிறாய் பருத்த நிதம்பங்களை யுடையவளே! நான னால் புத்திரவான்களுடைய லோகத்துக்குச் செலலககட்டு என்று பாண்டுசொன்னான் கணவனுடைய விருப்பத்திலுப மையிலும் எண்ணமுள்ள உதகமஸ்திரியான குந்தி இவ்வாறு லலப்பட்ட பிறகு, பகைவரின பட்டணங்களை ஐயிப்பவ பாண்டுவுக்கு மறுமொழி சொல்லலானாள்.

‘பரதவம்சத்திற சிறந்தவரே! கூத்ததிரியரே! பாயானவள வேண்டுகொளவதற்குரியவனாகிய கணவன், பாயை வேண்டுகொளவதென்பது பெண்களுக்குப் பெரியப சிறந்தகைகளை யுடையவரே! ஸந்தோஷகரமாக நானசொன்னனுடைய சொல்லைக்கேளும் நான் சிறுபெண்ணாயிருக்க எனபிதாவின கிருஹத்தில் வரும் அத்திகளைப் பூஜிப்பதற்கு மிகப்பபட்டிருந்தேன் அங்கே கொடியவரும் கடுந்தவரு வரும் தாமத்தில் யாருக்குத் தெரியாத நிச்சயமுள்ளவரும் தூவாஸஸ என்று பெயாபெற்ற பிராமணருக்குப் பணி செயதேன் உக்கிரமானமனமுள்ள அவரை நான் எல்லா முகங்களையும் செய்து திருப்பதியடைவித்தேன் சிறந்தமஹிமைபெ திய அவர் வசீகரண சகதியோடு ஒருசிறந்த மந்திரத்தை எ வரமாகக்கொடுத்தது என்னைப்பார்த்தது, ‘ராஜபுத்திரியே! நீ மந்திரத்தினால் எந்தத்தேவதையை ஆவாஹனம் செய்வா அந்தத்தேவதை விருப்பமிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் உ வசப்படுவான் அந்தத் தேவதையின் அணுகரஹத்தினால் உ குப் புத்திரனுண்டாவான்’ என்றுசொன்னான் பாரதரே! பிதாவின கிருஹத்தில் அந்தப் பிராமணரால் நான் இவ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறேன் பிராமணாசொல் தவறாது அ இது காலம் நோந்திருக்கிறது ராஜரே! உம அனுமதியினடு நான் தேவதையை வருவிப்பேன் மஹாராஜரே! பெரும் பெற்ற அந்தரிஷி எந்தவிததையை எனக்குக் கொடுத்தது அந்த விததையினால் அழைக்கப்பட்டதேவதை தேவதைகொ பான புத்திரனைக் கொடுப்பான் வீரரே! அந்தப் புத்திரன ததியிலலாமையினால் உமக்குண்டான வயஸனத்தை விலக்கு

நூற்றிருபத்தோனபதாவது அததியாயம்
ஸம் பவபாவம் (தோடர்ச்சி.)

தேவதையினிடம் துந்திக்கு யுகிஷ்டாரீ பிறந்ததும், அதனால் துக்
த காந்தாரீ வயிறறிலிடித்துக்கொண்டு மாம்ஸபிண்டத்தைப்
பெற்றதும், வியாஸரால் உபிபிண்டம் நூற்றெருகூறக்கப்பட்ட

தே தனித்தனி துண்டங்களில் வைத்து ரக்ஷிக்கப்பட்ட

தும், துந்தியினிடத்தில் வாயுதேவதையின் அம்சத்

திலால் பீமன பிறந்ததும், ஒரு மாதத்தில் கிரு

தராஷ்டிரானுக்குத் துரியோதனன் முதலிய

நூறுபிள்ளைகளும் துசசலை யென்னும்

பெண்ணும் பிறந்ததும்)

எனக்குப் புத்திரன வேண்டும்' என்ற புத்திரனைப்பற்றிய
விருப்பம் இவ்வாறாக நிறைவேறலாம் அப்படியில்லாவிட
குணங்கள் நிரம்பினவனும் எல்லாப்பிராணிகளின் நனமை
நோக்கமுள்ளவனுமாகிய ஒருபிராமணனுக்காவது அனு
காமம் உமக்குச் சுகமுண்டாகக்கடவது பதிதானே ஸ்திரீக
த தேவதை தாமநதெரிந்தவரே! சிறந்தகைகளைபுடைய
தேவதையையோ பிராமணனையோ யாரைப்பற்றி நீர
ப்பிரோ அவரிடம் நீர் சொன்னபடி அந்தக் காரியத்தைச்
செவன ஆனால், தேவதையினிடம் புத்திரனைன்னும் பிர
மணம் உடனேவரும் பிராமணனிடத்தில் காலாந்தரத்தில்
பரதஸரேஷ்டரே! எப்போது எந்தத் தேவதையை வரு
லாம்? இந்த இஷ்டக்காரியத்தில் உமது ஆஹ்னையை எதிர
பவனென்று நீர் என்னை அறியும்' என்று குருதி சொன்
பாண்டு, 'நான் கிருதார்த்தனானேன், தெய்வாறுகாஹ்ம
வனானேன் நமது குலத்திற்கு நீ தாய் உனக்கு வரம்
தத் அந்த மஹரிஷிகு நமஸ்காரம் தாமநதெரிந்தவளே!
வின்றிப் பிரஜைகளைப் பரிபாலனம்செய்வது முடியாது
னே! ஆதலால், உனக்குப் புதரலாபத்திற்காகவும் என ஸந
ருத்திக்காகவும் எல்லாதேவர்களிலும் சிறந்த தாமதேவ
ய ஆவாஹ்னம் செய' என்றான் ஜனமேஜயமஹாராஜரே!
மசததானாகிய புகழ்பெற்ற பாண்டுவனால் அனுமதிக்கொடுக்
பற்றப்போது, குருதி தாமதேவதையை ஆவாஹ்னம்செய்ய
னங்கொண்டான் பாண்டு, 'பெண்ணரசியே! நீ இப்போதே
ப்படி ஆரம்பம்செய் குருவமசததாருக்குத் தாமிஷ்டனான
ரன் உண்டாவனென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை தாமதேவதை
கொடுக்கப்படும் அந்தப் புத்திரனுடைய மனம் அதா

மததை விருமபாது தாமநதெநிரதவளே ! தாமததையே யும அநதமும நடுவுமாகவுடைய ஸந்ததிதான விருமப்பப அஃது உலகமகளில் புகழையும கௌரவததையும் விருத வது அழகிய புனனகையுள்ளவளே ! ஆதலால், நீ நியம மும் அலங்காரமான ரூபததோடும் நல்ல ஆசாரததோடுங் தாமததை முன்னிடடுத தாமதேவதையை நேராகவே பகதி ஆராதனஞ்செய' என்று சொன்னான தனது பாததா அநதப பாண்டுவினால அவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அநத உ ஸதிரீயாகிய சூரதி, 'ஆகுக' என்று சொல்லிப் பாத நமஸ்கரித்தது, விடைகொடுக்கப்பெற்றுப் பிறகு பிரதசு செயதான ஜனமேஜயரே ! காரதாரியின காபபம் ஒருவ தரித்திருந்தபின், சூரதி தன காப்பததிறகாகத் தவறாமல் கொடுக்கும் தாமதேவதையை அழைத்ததான அநதக சூரதி சிரததைபுடன் தாமதேவதைக்குப் பூனஜகஞரிய திரவிய அரப்பணம் செயதான தூவாஸஸினால் முன்னே கொ பட்டிருந்த மந்திரததையும் முறைப்படி ஜபம்செய்தான தையே முக்கியமாக அறிந்தது தாமதேவதையை வசியம் தெடாடங்கினுள் பிறகு, எல்லாப்பிராணிகளாலும் நமஸ்க பட்ட தாமதேவதை சூரதியினால் நியமத்துடன் மந்தி தால் அழைக்கப்பட்டு உடனே சூரதிதேவியினிடம் வந பகவானுன் தாமதேவதை, சூரியனைப்போலப் பிரகாசித் விமானத்திலேறிக்கொண்டு, பாண்டுவுக்கு ஸந்ததி கொடு காக, சூரதி ஜபஞ்செய்துகொண்டிருந்த இடத்தில் தே னுன் பிறகு, அவனைநோக்கிச் சிரித்து, 'சூரதி ! உ நான என்ன கொடுக்கவேண்டும்? சொல்' என்றான த பாரததுச் சிரித்துக்கொண்டு கேட்கும்போதும், அநதக 'எனக்குப் புத்திரனைக் கொடும்' என்பதைமட்டும் னுள் மிகுந்த கற்புள்ள சூரதி சதசருங்கமென்னும் உ மலையில் அனேக மிருகங்களுள்ள அநக வனத்தில் பாண் பிரயோஜனத்திற்காகத் தாமதேவதையை அடைந்தாள பெற்றவளும அழகிய நிதம்பங்கடையுடையவளும பதிவ மான சூரதி ருதுகாலம் வந்தபோது ஸநானஞ்செய்து ப மாகிய வெள்ளைவஸ்திரம் தரித்துத் தாமதேவதைபுடன் சயனததையடைந்தாள அவள், யோகசக்தியினால் சரீர துககொண்ட தாமதேவதைபுடன் சேர்ந்து, சிறந்த வ உடையவனும மனிகாக்கள் எல்லாரினும் சிறந்தவனுமாகி திரிணப்பெற்றாள் சூரதி ஸ்வாயன் துலாராசிமிலிருக்கும்

லக்ஷணங்களோடு கூடிய பூணதிதியாகிய பஞ்சமியில் இந் த தேவதையாகவுடைய கேடடைநக்சுத்திரம் சந்திரனோடு திருக்கையில் அபிஜித என்று சொல்லப்பட்ட எட்டாவது தத்தில நிறைந்தபுகழுள்ள சிறந்தபுத்திரனைப் பெற்றாள் புத்திரன் பிறந்தவுடனே, ஓர் அசரீரிவாகு, 'இவன் தா ராளுகளுள் சிறந்த புருஷஸுரேஷ்டனாக இருப்பான், பரா ணளவனும் ஸ்தயவாகளுள்ளவனுமாகிய ராஜாவாகப் பூமி ருக்கப்போகிறான் பாண்டிவின முதற்புதலவனாகிய இவன் துடிசன் என்று கயர்திபெற்று மூன்றுலோகங்களிலும் போன சிறந்தராஜாவாகவும் புகழும் பிரதாபமும் ஒழுகக் பாருந்தினவனாகவும் இருக்கப்போகிறான்' என்று சொல் காரதாரிகு இரண்டாவதுவருஷம் வந்தபோது வயிறு யிறறு. அப்போது ஒன்றும் பிறக்கவில்லை அதனால், குருத துயரம் உண்டாயிற்று ஸுபலன்புதியான கார குருதிக்குப் பாலஸுராயனுக்கொப்பான தேஜஸுள்ள புத பிறந்ததைக்கேடும் தன் வயிறு உறுதியாயிருப்பதைக் ம அதிகத் துயரமுற்றவளாகி, திருதராஷ்டிரனுக்குத் தெரி , தானே மிக ஓங்கி வயிறறை இடித்துக்கொண்டாள் அதி து இருப்புகு குண்டுபோல கெட்டியான ஒருமாமஸ்பிண்டம் பட்டது வயிறறில் இரண்டு வருஷங்களாக வளர்ந்த அந ண்டத்தை அவள் எறிந்துவிட ஆரம்பித்தாள பிறகு, வியா அதையறிந்துகொண்டு உடனே வந்துசோந்தார் அநத் ரேஷ்டர் அநத் மாமஸ்பிண்டத்தைக் கண்டார் பிறகு, அநதக் காரதாரியைநோக்கி, 'நீ செய்க்கருதின இநதக் ம என்ன?' என்றுகேட்டார் அவளுடம் தான் நினைத்ததை ம அமமஹரிஷிகுசு சொல்லத் தொடங்கினான் 'குரு ஸுராயனுக்கு ஒப்பான ஒளியுள்ள முதத்தகுமாரன் பிறந்த ிசட்டு மிகுந்ததுயரத்தினால் நான் இநதவயிறறை இடித்துக் ாடேன் முன்னே எனக்கு நீர் நூறுபுத்திரர்களைப்பெற காடுதீரல்லவா? நூறுபுத்திரர்களுக்குப் பிரதியாக இநத் டருண்டை எனக்குப் பிறந்தது' என்றாள் வியாஸர், பலன்பெண்ணே! நான் சொன்னது ஸரிதான் அஃது பாதும மாறாது நான் விளையாட்டிலும் பொய்சொன்ன மறற்போது கேட்பானேன்? நூறுகுடங்களைச் சீக்கிரத் நயயினால் நிரப்பவேண்டும், மிகவும் பத்திரமுள்ள இடங்க அவற்றை ரக்ஷணஞ்செய்யவேண்டும் இநதப் பிண்டத்தைக்

1 புத்தத்தில ஓடாமல் நிற்பவன்

குளிராதஜலத்தினால் நனைக்கவும் வேண்டும்' என்று சொ
 நனைக்கப்பட்ட அந்த மாமஸ்பிண்டம் அப்போது தூ
 வாக ஆயிற்று ஜனமேஜயராஜரே! அந்த நிமிஷத்தில்
 விரகணு அளவுள்ள அதனதன் அங்கங்கள் பூணமான
 ரெருபிண்டங்கள் இருந்தன ராஜரே! பிறகு, வியாஸம
 னுறுகுடங்களை அங்கே வருவித்து, முதிருங்காலம் வருகி
 யில், மாமஸ்பிண்டத்திலிருந்து அந்தச் சிசுக்களையெல்லா
 தக் குடங்களில் வரிசையாக வைத்தாரா அதிக பத்திரமான
 களில் அவற்றை ரக்ஷிக்கும்படி செய்வித்தாரா அவ்வா
 சிசுக்களைப் பாதுகாத்து வருமபடியாகவும், வயாஸா கட்ட
 டார வியாஸபகவான், காரதாரியைப் பார்த்து, 'பு
 வதியே! மறுபடியும் இவ்வளவு காலமானபிறகு குடங்கள்
 கும்போது புத்திரர்கள் பிறந்ததாக அறி' என்றும்,
 போது) இந்தக்குடங்கள் திறக்கத்தக்கவை' என்றும்
 னா சிறந்த ஞானமுள்ள வயாஸபகவான் அவ்வாறு
 செயது காரதாரிக்கும் இந்தச்சொல்லைச் சொல்லிவிட்டு
 மலைக்குத் தவளுசெய்யச் சென்றா ஒவ்வொருதினம் பிறதி
 ளாக அந்தக் குமாரர்கள் குடங்களிலிருந்து பிறந்தார்கள்
 முறையாலேதான் அவர்கள் ஜயேஷ்டகனிஷ்டங்களானது
 னாலும் உருவத்தினாலும் குருதியின்புதரன் பெரியவனாக
 தான் தாமிஷ்டனான புதரனைப்பார்த்து, பாண்டு குருதியி
 'கூத்தரியன் பலத்தினால் பெரியவனென்று சொல்லுகின்
 நீ பலத்திறசிறந்த புதரனை வேண்டு' என்று சொன்னான்
 ஜயரே! பிறகு, பாண்டு, குருதியினிடம் சென்று, 'நீ வ
 ஆவாஹனஞ்செய அவன் மிகுந்தபலமுள்ள தேவதை ய
 ளிற சிறந்தது அஸுவமேதம் தேஜஸுகுளிற சிறந்தவன
 யன், மனிதர்களிற சிறந்தவன் பிராமணன், தேவர்களிற
 வன் வாயு பெண்ணரசியே! தேவர்களிற சிறந்தவனும்
 பிராணிகளாலும் துதிக்கப்பட்டவனுமாயிருக்கிற வாயுன
 குப் புத்திரனுக்காக நியமத்துடன் ஆவாஹனஞ்செய
 நிதமபங்கனையுடையவளே! அந்த வாயு நமக்கு எந்தக்
 னைத்தருவனோ அவன் மனிதர்களுக்குள் மிகுந்த வன்
 பராக்கிரமமுமுள்ளவனாயிருப்பன் அரசர்கள் பலத்தின
 பெரியோர்களாகிறார்கள்' என்று அதிகமாக வற்பு
 சொன்னான் அவன் அவ்வாறு சொன்னபிறகு, இந்த
 அந்தத் தூவாஸஸ சொன்னவிதிப்படி, மறுபடியும் ருத்
 தில் இரண்டாவது பூஜையோடு வாயுபகவானை அழை

மிருத நியமனகனோடேயேயிருநது மரதிரக கோவையை
 ான பிறகு, வாயுபகவானவநது, 'நான என்னசெய்யவேண்
 ானறுகேட்டான பிறகு, குந்தி நாண்முறறு மிருத பலமு
 தரண வேண்டினுள் வாயுபகவான, 'அவவாறே ஆகட்டும்'
 சொல்லி அவனை ததழுவிக்கொண்டு தேவலோகம் சென்றான
 வளிம மிககருரனும் (பிறா) அசசப்படததகக பராகரம்
 பவனுமாகிய 1 பீமன பிறந்தான பாரதரே! மிருத பல
 அவன பிறந்ததைப்பற்றியும் அசரீரிவாககு, 'இவன பல
 ள எல்லாரிலும் சிறந்தவனாகப் பிறந்திருக்கிறான்' என்று
 ியது அந்தக்குமாரன பிறந்தவுடன் எல்லாதேசத்தர
 ம மூத்திரமவிட்டுக்கொண்டனா எல்லாரும் துயரத்தைபும
 ரதனா வாகனங்கள் சிதறின கண்ணீர்த்துளிகள் விழுந
 ிருதியாக விருத்தியான காற்று எப்படியோ அப்படியே
 டததகக பராகரம்முள்ளவனும் புஷ்டியான அங்கமுள்ள
 ரகிய பீமனும் பூமியை அசையச்செய்வதில் ஸமாததனா
 ான 2 வருகோதரன பிறந்த மாததிரத்தில் மறறோ
 ஆசசரியமுண்டாயிற்று அத்தாவது, அவன தாயாரிடுபி
 ற விழுநது தன அங்கமபட்டதினால் கருங்கலலைப் பொடி
 செயதான யதுபுத்திரியாகிய குந்தியோ, பத்தாவதுநாள
 னுடனகூட மிக அழகான தடாகத்தில்போய ஸநானகு
 பிள்ளையை எடுத்திக்கொண்டு, தேவதாபூஜை செய்வதற்
 ழுரமத்திலிருநது புறப்பட்டாள் பரதஸரேஷ்டரே! அப
 அவள் மலையினோரமாகப் போணையில் ஒரு பெருமபுலி
 க கொல்லண்ணனங்கொண்டு மலையின குகையிலிருநது
 டட்டி தேவதைக்கொப்பாண் பராகரம்முள்ள பாண்டு,
 தவிலலை வளைத்து மூன்று பாணங்குளினால், ஓடிவரும் அந
 லியைப் பிளந்தான பேரிரைச்சுஷீனால் அம்மலைக்குகையை
 கின்ற அந்தப் புலியைக்கண்டு பயத்தினால் குந்தி மலைமே
 ழுரமபித்தாள பரதஸரேஷ்டரே! அப்போது, அவள் பயந
 ல அவள் இடுப்பிலிருநத குழந்தை விழுந்தது அவள் பா
 ின மேலிருக்கையில் குழந்தைகீழேவிழுந்தது அந்தச்சிசு
 னால் விடப்பட்ட வஜராயுதம்போலக் கலலைத்தாளாககிறது.
 பாண்டு, புதரணிமூள்ள நேசத்தினால் மலையின சரிவுக்கு
 ன விழுந்த அந்தக் குழந்தையின் அங்கமபட்டு அந்தப்
 னுறுசுக்காகப் பொடிக்கப்பட்டிருந்தது பொடியாக்ச
 ப்பட்ட சிலையைக்கண்டு பாண்டு மிகக் வியப்படைந்தான்.

புலிகொப்பான பராகரமமுள்ள பாண்டு, பீமன பிறந்த
மலைமேலிருந்து பெருங்கததலகத்தின் ஒருபுலியைக்கண்
கொளரவுபுதரணுகிய பாண்டு தனமனைவியைக் காப்பதற்கு
மைந்தனைக்காப்பதற்காகவும் எப்போதும் கையில்
விலலுமாக இருந்தான் வமிமமத்தில் குருவும் துல
ஸூரயனும் மகநகூத்திரத்தில் சந்திரனும் சோரந்த
சுபமான திரயோதனி திடீயில் பிதிரககளின் முகூதத்
அந்தகருநதி உறுதியான பராக்ரமமுள்ள பீமனைப்
முள்ள பரதஸுரேஷ்டரே! ராஜரே! ¹ எந்தப்பக்கில் பய
தக்க பராகரமமுள்ள பீமன பிறந்தானோ அதன் முந்தி
திரியில் துரியோதனன் பிறந்தான் ராஜரே! அந்தத்திரு
டிபுத்திரன் பிறந்த உடனேயே கழுதைக்கத்துவதுபோல
தான், இரையவும் இரைந்தான் கழுதைகளும் கழு
காக்கைகளும் மாமஸம் தின்னும் குருமான் மிருகப்பக்ஷ
அம்மங்களமான சபத்தேதோடுகூடிய நரிகளும் அவனுக்கு
கக் கத்தின் அப்போது பெருங்காற்று அடித்தது திசை
திப்பற்றிக்கொண்டது ராஜரே! பிறகு, திருதராஷ்டிரராஜ
முறைய அநேகப் பிராமணர்களையும் பீஷ்மரையும் விதர
மற்றும் வேண்டிப்பவர்களையும் குருவம்சத்தைச் சோரந்தவர்
வரையும் வரவழைத்து அடியிலவரும் சொல்லைச்சொன்ன
'புதிஷ்டிரன் நமது குலத்தை வீருத்திசெய்யும் மூத்தர
ரன் அவன் குணங்களினால் ராஜ்யத்தைக்கு யோக்கியனாய்
முள்ள அவன்வீஷ்யத்தில் நாம் சொல்லவேண்டியது ஒன்று
இவன் அவனுக்குப் பிறகு ராஜாவாவது? இது விஷயத்தி
நிச்சயமாக நேரிடுமோ அதை ஸரியாக எனக்குச் சொல்லு
இவன் பிறந்தபோது உண்டான சகுனங்கள் இங்கே
அம்மங்கள் ததைத் தெரிவிக்கின்றன உடனே பயம் எனக்கு
புகுந்தது விதூர்னே! அந்தனில் சொல்லுகிறேன்' என்று
னான் ஜனமேஜயரே! இந்தத் திருதராஷ்டிரன்சொல் முடிந
து, எல்லாத் திசைகளிலும் ஹிமவதிசகிற கொடியபிராண்
அம்மங்களமான தவனியுள்ள நரிகளும் கத்தின் ராஜரே!
நிமித்தங்களெல்லாம் பயங்கரமாக இருப்பதைக் கண்டு
பிராமணர்களும் சிறந்த புதியுள்ள விதூரும் சொல்லலாய்
'தருதராஷ்டிரமஹாராஜரே! புருஷஸுரேஷ்டரே! உ
ஜயேஷ்டபுதரன் பிறந்தபோது இந்தப் பயங்கரமான நிமித்த
உண்டாயிருப்பதனால் இந்த உமது புத்திரன் நிச்சயமாகக்

¹ 'எந்தத் திசைதில் பீமன பிறந்தானோ அதேதிசைதில் து
தன்னும் பிறந்தான்' என்பது வேறுபாடும்,

க்ஷயத்தைச் செய்பவனாக இருப்பான் புத்திரனை விடுவதற்கான அதற்குப் பரிசாரம் புத்திரனைக் காப்பாற்றுவதில் நதிகுருவரும் இந்தத் துரியோதனராஜன தேனபோலசுக் கண்களோடிருக்கிறான் இவன் குலத்துக்குமாதிரியே, க்ஷத்திரியர்களுக்கே நாசத்தைச் செய்வான் ராஜரே! கு ண் னு கு ணை ய நூ லு பு த் திரா க ள் று ந தா லு ம் இ ரு க க ட டு ம், ரே! குலத்துக்குச் செளக்கியத்தை விரும்பினீரானால் இவ்வீரனை விட்டுவிடும் ஒருவனால் குலத்துக்கும் உலகத்துக்கும் மத்தைச் செய்யும் ஒருகுலத்திற்காக ஒருவனை விடவேண்டும், கிராமத்திற்காக ஒரு குலத்தை விடவேண்டும், ஒரு தேசத்தாக ஒரு கிராமத்தை விடவேண்டும், தனக்காகப் பூமியையே 'வணடும்' என்றனா விதாராலும் அந்தப் பிராமணோத்தரனைவராலும் அவ்வாறு சொல்லப்பட்ட ராஜா புதரஸனே கொண்டு அவ்வாறு செய்யவில்லை ராஜரே! நூறுதினங்க நூறுபுத்திரர்கள் தருதராஷ்டிரனுக்குப் பிறந்தனா நூற்றேமேல் ஒருபெண்ணும் பிறந்தாள வயிறுபெருத்துக் காரக்ஷடப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில், கன்னிகையான ஒரு யப்பெண் திருதராஷ்டிரனுக்குச் சுமருஷை செய்துகொண்டாள திருதராஷ்டிர மஹாராஜன் தற்செயலாக அவருடன் தான் ராஜரே! அந்தவருஷத்தில், திருதராஷ்டிரனுக்குப் மபுகமுள்ளவனும் சிறந்தபுத்தியுள்ளவனும் 1 கரணனுமாகிய ஸ்வெனப்பவன் அந்தவையப்பெண்ணினிடம் பிறந்தான் பாறு சிறந்த புத்தியுள்ள திருதராஷ்டிரனுக்கு மஹாரதாக வீரர்களுமாகிய நூறுபுத்திரர்களும் நூற்றுக்குமேல் ஒரு ரணும் மிகுந்த ஒளியுள்ளவனும் சிறந்த பரீக்ஷிதமுள்ளவ லைசிப்பெண்ணின் மகனுமான புபுதஸ்வம் பிறந்தனா””
ய வைசம்பாயனா சொன்னான்

நூற்றுமுப்பதாவது அத்தியாயம்
ஸம் ப வ ப ர வ ம (தோடீச்சி)

(து சீ ச லை யீ வீ வ ர லா று)

ஜனமேஜயா, “வியாஸமஹரிஷியின் அனுகிரஹத்தினால் தராஷ்டிரனுக்கு நூறுபுத்திரர் உண்டானது ஆதிதொடங்கி கரணனென்பது, வைசியனுக்குச் சூத்திரப்பெண்ணினிடம் பிறந்த குழந்தைக்குப் பெயரென்று நிகண்டு கூறுகின்றது உயரந்தஜாதிப் புருஷ த தாமந்தஜாதிப் பெண்ணினிடம் பிறந்தவனென்கிற ஒப்புமை இவனையும் ‘கரணன்’ என்று கூறியிருக்கவேண்டும்

உமமாற்சொல்லப்பட்டது கன்னிகையோ சொல்லப்படவில்லை. வைசியப்பெண்ணினுடைய புதரன் பூயுதஸம் என்றும் நூற்றுவன் பெண்ணொருத்தியுண்டென்றும் சொன்னீர் குற்றவரே! அளவற்ற மஹிமையுள்ள அந்த வியாஸமஹரிஷியை காரதாரிகு 'நூறுபுதராகளதாம் சொல்லப்பட்டனர். பகவான் அந்த வியாஸமஹரிஷியினால் மாமஸபிண்டம் நூறுபாகங்களாகச் செய்யப்பட்டிருந்தால் இப்போது கன்னிகையைப்பற்றி நீர் குசுசொலவது எவ்வாறு? காரதாரி, பிறகு, எவ்வகையிலும் விககாமலிருந்தால் துச்சலை யென்னும் கன்னிகை பிறந்தது படி? பிரமமரிஷியே! இதுவிஷயத்தில் நடந்தது நடந்தபடி குசு சொல்லும் எனக்கு இதில் விருப்பம் மிகுதியாக இறந்து" என்றுகேட்க; வைசம்பாயனா சொல்லலானா

"பாண்டவமமச புதரரே! நீர் இந்தக் கேள்வி ஸரிய கேட்டீர் நான் உமகஞ்ச சொல்லுகிறேன் சிறந்த தவரு வியாஸபகவான், தாமே அந்த மாமஸபிண்டத்தைக் குள ஜலத்தினால் நீனைத்து, பாகம்பாகமாகப் பிரித்ததா ரா அந்த எந்தப் பாகம் எவ்வாறு பிரிக்கப்பட்டதோ அந்த அ பாகத்தை அவ்வாறாகவே தாதிசையக்கொண்டு நெய் நிரம் குடங்களில் ஒவ்வொன்றாகப் போடுவததா இந்தச்சமயத் துறபுள்ளவரும் உறுதியான நியமமுள்ளவரும் புகழ்பெற்ற உத்தமஸ்திரீபுமான காரதாரிதேவி பெண்ணினிடத்துணர் ஆசைமிகுதியை நினைத்து ரிஷியினிடத்துள்ள கௌரவத்தி அந்த ரிஷியை நோக்கி ஒன்றுமபேசாமல் மனத்திலமம் "எனக்கு இந்த நூறுபுத்திரர்கள் உண்டாகப்போகிறார்கள் தேகமில்லை ரிஷிசொலவது மாறுது எனக்கு ஒருபெண் பாளானால் அதுதான் மிகுந்த ஸந்தோஷம் எல்லாருக்கும் யவளாகிய நூற்றோராவது பெண்குழந்தை பிறக்கவேண்டி அதனால், இந்த எனக்கணவா தெளஹித்திரனால் வரத்தக்க கேசுகளுக்கு உரியவராவா ஸ்திரீகளுக்கு மருமகனால் உண்ட ஸந்தோஷம் அதிகமாயிருக்கும் நூறுகரு மேற்பட்டு கும ஒருபெண் பிறப்பாளாயின புதரர்களாலும் தெளஹித் ளாலும் சூழப்பட்டுக் கிருதாரதவதயாவேன நான் தவம் ததும் தானமசெய்ததும் ஹோமமசெய்ததும் பெரியோர் ஆராதித்ததும் நிஜமாயிருக்குமாயின, அதனால் என பெண் உண்டாகவேண்டும்' என்று நினைத்ததாள் அதேக தில், பகவானும் ரிஷிஸரேஷ்டருமாயிருக்கிற கிருஷ்ணதன் யனா, அந்தப் பிண்டத்தைத் தாமே வகுத்ததா குடங்கள்

போது அந்தமஹாதமாவிலை நூறுகுடங்கள் நிரப்பப்
பு அவருடைய இடக்கரத்தில் மற்றொருதுண்டு மிகுந்
நூறுபாகங்கள் நிறைந்துபோனதைக் கணக்கிட்ட
யாஸா, காரதாரியைப்பார்த்து, 'இந்த நூறுபுத்திரர்கள்
நாநுசொன்னவாக்குப் பொய்யாகவில்லை தெய
லாக நூறுதுக்குமேல் ஒருபாகம் மிஞ்சியிருக்கிறது இது
பின்படி பாகக்கியசாலியான பெண்ணைப் பிறக்கப்போகி
நுசொன்னா சிறந்ததவமுள்ள வியாஸமஹரிஷி மற
யக்குடத்தை வருவித்து, அந்தப்பெண்பாகத்தைபும
ரா (சில) காலங்கழித்து எல்லாருக்கும் இளையபெண்
பரதவம்சத்து ராஜரே! இதுதான் துச்சலையின்
, உமக்குச்சொன்னேன் அரசாக்கரசரே! குற்றமற்ற
மக்கு இன்னும் நான் என்னசொல்லவேண்டும்? சொல்
னரா

நூறுமுடிபத்தோராவது அத்தியாயம்
ஸம் பவ பா வு ம். (தோடீச்சி)

யோதஸ்தியர்களின் பெயரும் துச்சலையின் விவாஹமும்)
னமேஜயா, "அந்த தருதராஷ்டிர புத்திரர்களின்
கனிஷ்ட முறையையும் தனித்தனியே பெயர்களைபும
தொடாச்சியாகச் சொல்லும்" என்றுகேட்க, வைசம்
சொல்லலானா

(துரியோதஸ்தியர்களின் பெயர்வரிசை)

ராஜரே! 1 துரியோதனன், யுயுதஸ்த, துச்சாஸனன்,
நன், துச்சலன், துரமுதன், விவிமசதி, விகாணன், ஜல
து கிருஷ்ணசாரியூரா பதிப்பு கூடி - வது அத்தியாயம், கூட -
லாகமுதல் ௧௦௦ - வது, சுலோகமவரையிலுள்ளபடி மாற்றியும்,
து வந்த பெயர்களைவிட்டும், இந்த அத்தியாயத்திலுள்ள அதிகப
ரில் சிலவற்றைகூட்டியும் நூறுக்கு கணக்கிடப்பட்டது கூடி -
த்தியாயத்துப்பாடும் தக்பிணதேசபாடும் அநேகமாக ஒத்
லால், அதன்படி பெயர்களின்வரிசை எடுத்துக்கொள்ளப்பட
கூடி - வது அத்தியாய பாடத்திலுள்ள கூடி பெயர்களில் இரண்டு
இரட்டித்துவந்திருத்தலால், அவைகளைநீக்கி, கிருஷ்ணசாரி
புப்படி இந்த அத்தியாயத்திலுள்ள ௧௦௬ பெயர்களில் நான்கு
எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன

ஸநதன, ஸுலோசனன, விநதன, அநுவிநதன, தூத
ஸுபாஹு, துஷ்பரதாஷ்ணன, தூமாஷ்ணன, பரம
காணன, காணன, சிதரன, உபசிதரன, சிதராஷ்ண

12

சுஅ2

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

கூஅ - வது அந்நீயாயத்திலுள்ளபடி,
கூஅ பெயர்களின் அகராதி.

அபயன	தருடஹஸதன	பீமவேகன
அபராஜிதன	தருடக்ஷதரன	* மஹாபாஹு
அயோபாஹு	தருடாயுதன	மஹாபாஹு
அலோலுபன	தண்டதாரன	எ0 மஹோதரன
அனாதருஷ்யன	தண்டி	யுயுதஸு
அனுயாயி	தனூகரஹன	ரௌதரகா
அனுவிநதன	ச0 தோககபாஹு	வயூடோரு
அனாதரன	தோககலோசனன	வாதவேகன
ஆதிதயகேது	துச்சஸன	விகடன
க0 உகரசரவஸ	துச்சாஸனன	விகாணன
உகரன	தூததாஷ்ண	விசாலாக்ஷ
உகரஸேனன	தூமதன	விநதன
உகராயுதன	தூமாஷ்ணன	விராவி
உபசிதரன	* தூமுகன	அ0 விவிதஸு
உபநநதன	தூமுகன	விவிமசுதி
ஊரணநாபன	தூயோதனன	வீரபாஹு
காணன	இ0 தூவிரோசனன	வீரன
கவசி	தூராதனன	ஜராஸநத
கனகாங்கதன	துஷ்காணன	ஜலஸநத
உ0 கனகாயு	துஷ்பரதாஷ்ணன	ஸதயஸநத
குண்டபேதி	துஷ்பரஹாஷ்ண	ஸமன
குண்டஜன்	துஸஸஹன	ஸஹஸரவ
குண்டோதரன	நநதன	ஸுக்குண
சாருசிதராங்கதன	நாகத்ததன	க0 ஸுபாஹு
சிதரகன	நிஷங்கி	ஸுலோ
சிதரசாபன	பண்டிதகன	ஸுவாச
சிதரபாஹு	க0 பதமநாபன	ஸுவாம
சிதரவாமா	பலாகி	ஸுஷே
சிதரன	பஹவாசி	ஸுஹஸ
கூ0 சிதராஷ்ண	பீமசுரன	ஸேனாப
தருடரதன	பீமபலன	ஸோமகி
தருடவாமா	பீமரதன	சேஷமஸு
தருடஸநதன	பீமவிகரமன	

இதிலும் அடுத்த அகராதியிலும், இநத * அடையாள
கன இரட்டிதது வந்துள்ளன

கிருஷ்ணசாரியர் பதிப்புப்படி,

6 - வது உத்தியாயத்திலுள்ள ௧௦௬ - பேர்களின் அகராதி

கரயாபி	சிதராக்கன	* மஹாபாஹு
பயன	தருடதாசரயன	மஹாபாஹு
பராஜிதன	தருடவாமா	மஹோதரன
யோபாஹு	௪௦ தருடஸநதன	யுபுதஸு
லோலுபன	தருடஹஸதன	ரௌதரகாமா
ஹைருஷ்யன	தருடக்ஷதரன	வயூடோரன
ஹூலிரதன	தனூரததரன	வாதவேகன
ஹூதரன	தோக்கபாஹு	௮௦ விகடானன
திதயகேது	தோக்கரோமன	விகாணன
கரசரவஸ	துசசலன	விசாலாக்கன
கரன	துசசாஸனன	விரதன
கரஸேனன	துராததாஷன	விரஜன
கராயுதன	துராமதன	விராவி
பசிதரன	௮௦ துராமாஷணன	விவிதஸு
பநநதகன	துரமுகன	விவிமசதி
நாணநாபன	துராயோதனன	வீரபாஹு
ரதனன	துரவிகாஹன	வீரன
ரணன	துரவிமோசனன	௬௦ ஜராஸநதன
வகி	துராதரன	ஜலஸநதன
னகதவஜன	துஷகாணன	ஸதயஸநதன
ண்டசாயி	துஷபரதாஷணன	ஸதவன
ண்டாசி	துஷபராஜயன	ஸதன
ணட	துஸஸஹன	ஸமன
ண்டதரன	௬௦ நநதன	ஸஹன
ண்டதாரன	நாகதததன	ஸுநாபன
ண்டபேதி	நிஷநகி	ஸுபாஹு
ராஸனன	பரமதன	ஸுலோசனன
லன	பரமாதி	௧௦௦ ஸுவாசசஸ
ராருசிதரன	பருநதாரகன	ஸுவாமா
சிதரகுண்டலன	பலவாததனன	ஸுவாக
தரகுண்டலன	பலாகி	ஸுஷேணன
தரபாணன	பஹவாகி	ஸுஹஸதன
தர்வாமா	பாகி	ஸேனானி
தரன	௭௦ பீமபலன	ஸோமகோததி
தராங்கன	பீமரதன	
தராயுதன	பீமவேகன	

கூஅ - வது அத்தியாயத்திலுள்ளனவும்,
ககக - வது அத்தியாயத்தில் இல்லாதனவுமான பெயர்கள்

அனுயாயி	தருடாயுதன்	பீமசரன்
கனகாங்கதன்	தண்டதாரன்	பீமவிகரமன்
கனகாயு	தண்டி =	வயூடோரு
குண்டஜன்	தனூகாஹன்	விகடன்
குண்டோதரன்	தீாககலோசனன்	ஸஹஸரவாக
சாருசிதராயகதன்	தூவிரோசனன்	ஸுகுண்டலன்
சிதரகன்	தூராதனன்	ஸேனாபதி
சிதரசாபன்	துஷ்பரஹாஷன்	சேஷமமூர்த்தி
சிதரபாஹு	பண்டிதகன்	
க0 தருடரதன் = ௨0 பதமநாபன்		

ககக - வது அத்தியாயத்திலுள்ளனவும்,
கூஅ - வது அத்தியாயத்தில் இல்லாதனவுமான பெயர்கள்

அகரயாயி	சிதரபாணன்	பருநதாரகன்
கரதன்ன	சிதராயகன்	பலவாததனன்
கனகதவஜன்	சிதராயுதன்	பாசி
குண்டசாயி	தருடதாசரயன்	வயூடோரன்
குண்டாசி	தனூததரன்	விகடானன்ன
குண்டி	தீாககரோமன்	கூ0 விரஜன்
குண்டதரன்	தூவிகாஹன்	ஸதவன்
குண்டதாரன்	௨0 தூவிமோசனன்	ஸதன்
சராஸனன்	தூராதரன்	ஸஹன்
க0 சலன்	துஷ்பரஜயன்	ஸுநாபன்
சாருசிதரன்	பரமதன்	ஸுவாக
சிதரகுண்டலன்	பரமாத்ரி	ஸேனாபதி

நூற்றமுப்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்
ஸ ம ப வ ப ர வ ம (தொடர்ச்சி)

(அ ரீ ஜ் ன ன் ஜ ன ன ம்)

பலவானகளிறகிறந்த பீமஸேனன் பிறந்தபிறகு, ப
‘உலகத்துக்குள் மிகச்சிறந்தவனான மறநெருப்புதரன் எனக்
வாறு உண்டாவான்’ என்று சிந்தித்ததான் பிறகு, பாண்டு
ராஜன், ‘இந்த உலகம் தெய்வச்செயல்பு மனித முயற்சி

ரமாகக்கொண்டிருக்கிறது அவற்றுள், தெய்வசெயல்காலத்
ரிய கருமம் செய்வதனால் கிடைக்கிறது இந்திரன் ராஜாவென
தேவர்களில் முதன்மையானவனென்றும் நாம் கேட்டிருக்கி
அவன் அளவிடக்கூடாத சக்தியையும்¹ உதஸாஹதையும்
யவன், சிறந்த² பராகரமமுள்ளவன், அவற்றை மஹிமை
வன், அவனைத் தவத்தினால் ஆராதித்து மிகுந்த சக்தியுள்ள
ரனை அடையப்போகிறேன் அவன் எனக்கு எந்தப்புத்திர
காடுப்படு அந்தப்புத்திரன் மிகச்சிறந்தவனாயிருப்பன
ர, போரில் மனிதர்களையும் மனிதரல்லாத தேவாஸுர
யவரையும் கொல்லான் ஆதலால், சரீரத்தாலும் மனத்
ம வாகுகாலும் பெருந்தவம் செய்யவேன்' என்று மஹரிஷிக
கூட ஆலோசனைசெய்து, ஒருவருஷமவரையில் உயரந்த
தைதச் செய்யும்படி குருதிக்குக் கட்டினாயிட்டான் அந்த
கியபாண்டு தானும் உகரமானதவத்தை மேற்கொண்டு
த்யானத்துடன் ஒற்றைக்காலால் நின்றுகொண்டிருந்தான்
ரே! தாமாதமாவான் அந்தப்பாண்டு தேவர்களுக்கு எசுவர
அந்தஇந்திரனை ஆராதிக்கக்கருதி ஸ்வாயனுடன் கூடவே
பமுதல அஸ்தமனமவரையில்) தாபத்தைத் தாங்கியிருந்தா
வகுதலத்திற்குப்பின், இந்திரன், அவனிடமவந்து, 'முன்று
கங்களிலும் பெயாபெற்ற புத்திரனை உனக்குக் கொடுக்கப்
பிறேன் பிராமணர்களுக்கும் பசுக்களுக்கும் தனநண்பாக
ம் காரியங்களைச் சாதிப்பவனும், பகைவர்களுக்கு துயரத்தை
பண்ணுகிறவனும், சுற்றதகாரெல்லாரையும் மகிழ்விப்பவ
எதிரிகளெல்லாரையும் அழிப்பவனுமாகிய ஒருசிறந்தபுத்தி
உனக்குக் கொடுக்கப்போகிறேன்' என்று சொன்னான்
மஹாதமாவான் இந்திரனால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட தா
மாவான் பாண்டுமஹாராஜன், இந்திரன்சொல்லை நினைத்துக்
ண்டு, குருதியைநோக்கி, 'பாக்யவதியே! உனக்கு நல்லபலன்
போகிறது தேவகூட்டங்களுக்கெல்லாம் எசுவரனாகிய இந்திர
அனுகரஹம்செய்து நீ விருமபின்படியான புத்திரனை உனக்
தரக்கருதுகிறான் அழகான நிதம்பங்கையுடையவளே!
நாகக்கெட்டாத செய்கையுடையவனும் சிறந்த புகழுள்ளவனும்
வரையடக்குகிறவனும் நீதியுள்ளவனும் மஹாதமாவும் சூரிய
ந நிகரான பிரதாபமுள்ளவனும் ஜயிக்கமுடியாதவனும் ஸத்
முள்ளவனும் பாபபதற்கு மிகக் ஆச்சரியமானவனும்

1 சோராவிலலாமை

2 மற்றவரையடக்குதிறமை

கூத்தரிய சக்திகளுக்கெல்லாம் இருப்பிடமானவனுமாகிய
 னைப பெறக்கடவாய தேவேந்திரனிடத்திலிருந்து அனுக்
 கிடைத்திருக்கிறது அழகிய புனசிரிப்புள்ளவனே! தே
 னை அழை' என்றுசொன்னான் இவ்வாறு சொல்லியதைக்
 வுடனே, புகழ்பெற்ற சூத்தியானவன் இந்திரனை அழைத்
 பிறகு, தேவேந்திரன்வந்து அாசசனனை உணடுபண்ணினான்
 பலகுணியும் ² உத்தரபலகுனியுள் சோந்தபகலில் ³ பா
 மாஸத்திற பிறந்ததனால், அவன் பாலுதான் அல்லது பல
 என்று பெயாபெற்றான் அந்தக்குமாரன் பிறந்தவுடன், ப
 அறையிலிருக்கும் சூத்தியைநோக்கி எல்லாப்பிராணிகளையும்
 விக்ரம ஓர் அசரீரிவாகு மிக்க கம்பீரமான ஒலியினால் ஆ
 னைச் சப்திக்கச்செய்துகொண்டு எல்லாப்பிராணிகளும்
 ஆஸரமத்திலிருப்பவர்களும் கேட்கும்படி தூயநகையுள்ள
 யைக் கூப்பிட்டுப் பின்வரும்சொல்லைத் தெளிவாகச்செ
 'தொடங்கிறது

'சூத்தியே! காராதவீரியனுக்கு ஒப்பானவனும் சிவ
 ஈடான பராகரமமுடையவனும் தேவேந்திரனைப்போல
 முடியாதவனுமாகிய இந்தப்புத்திரன் உனபுகழ்ப் பரவ
 யப்போகிறான் அதிதியென்பவளுக்கு விஷ்ணு எவ்வாறு
 தத்தை அபிவிருத்திசெய்தாரோ, அவ்வாறே, விஷ்ணுவுக்
 பான அாசசனன் உனக்கு மகிழ்ச்சியை அபிவிருத்திசெய்
 இவன் மதரதேசத்தவரையும் கௌரவர்களையும் ஸோமகாக்
 சேதிதேசத்தவரையும் காசிதேசத்தவரையும் கருசுதேசத்த
 யும் ஜயித்துக் கௌரவர்களின் ராஜ்யலக்ஷ்மியை வஹிக்கப்
 றான் இவன் கைவனமையினால், அக்கினிபகவான், கா
 வனத்தில் எல்லாப்பிராணிகளின் கொழுப்பினாலும் மிகுநத்
 தியை அடையப்போகிறான் சிறந்த பலமுள்ள இந்தவீரன்
 மையாகநின்று அாசாக்களைஜயித்து ஸ்வேஹாதராகளுடன் சே
 முன்று அசுவமேதங்களை நடத்தப்போகிறான் சூத்தியே!
 பராகரமனுக்கு ஒப்பானவனாகவும், விஷ்ணுவுக்கு ஒப்
 பராகரமமுடையவனாகவும், வீராகனிற சிறந்தவனாகவும், மி
 புகழ்பெற்றவனாகவும் இருக்கப்போகிறான் இவன் சிறந்த
 தையான சங்கரரை யுத்தத்தில் ஸந்தோஷிக்கச் செய்யப்
 றான் சந்தோஷமடைந்த அவரிடமிருந்து பாசுபதமென்னும்
 திரத்தை அடையப்போகிறான் ⁴ கிவாதகவசாகளென்னும்

¹ பூரகூத்திரம் ² உத்தரகூத்திரம் ³ பங்குனி

⁴ பலமான கவசங்களையுடையவா

தேவர்களுக்கு விரோதிகள் சிறந்தபுஜனங்களுள்ள உனபுத, நதிரனகட்டளையினால் அவர்களை வதமசெய்யப்போகிறான் லாகத்திலிருந்தே தேவர்களுக்கூரிய அஸ்திரங்களை லலாபும் அடையப்போகிறான் இந்தப் புருஷஸரேஷ்டன் துபோன ராஜ்ய லக்ஷியையும் கொண்டுவரப்போகிறான் ' து குந்தி பிரஸவித்தபோது இந்த அதிக ஆசசரியகர வாககைக கேட்டாள உரகக உசசரிககப்பபட்ட அந்த வாககைககேட்டிச சதஸுருங்கமலையில் வசிக்ரூம ரிஷிகளுக தேவரிஷிகளுக்கும் இந்திராதி தேவர்களுக்கும் அதிக தமுண்டாயிற்று ஆகாயத்தில் துளதுபிவாததியங்களின் முழுகம உண்டானது பூமாரீகள் நிரம்பின பேரொலி யிற்று தேவர்களினகட்டங்களை சோந்தது அாசசனனைக ரடாமன கதருவினபுத்திராகளாகிய நாகார்களும் வினதை புத்திராகளாகிய கருடன் முதலியவர்களும் கந்தாவர்களும் ரஸுங்களும் பரதவாஜா, கஸ்யபா, கௌதமா, விஸுவாமித ஜமதகனி, வலிஷ்டா, ஸுராயன நாசமடைந்தபோது உதயமாகிப் பிரகாசித்ததுப் பெயாபெற்ற அதரிபகவான பிரஜா ஸுருஷ்டிகாததாகளும் மஹானகளுமான ஸபதரிஷி மரீசி, அங்கிரஸ, புலஸ்தியா, புலஹா, கரது, தக்ஷா ஆகிய களும் வந்தனா கந்தாவர்களும் அபஸரஸுங்களும் தேவ ததுப் புஷ்பமாலைகளைத்தரித்து, தேவலோகத்து வஸ்திரங் உடுத்தி, எல்லாஅலங்காரங்களையும் அணிந்து, அாசசன ருறிக கானம் செய்தனா அபஸரஸுகளின் கூட்டத்தார னம்செய்தனா அவவாறே, மஹரிஷிகளும் அங்கே சுறறி வேதமந்திரங்களை ஜபித்தனா அமுதுள்ள துமபுருஷம் கந ர்களுடன் சோந்தது காணஞ்செய்தார ராஜரே! பீமஸே உகரஸேனன, ஊரணியு, அனகன, கோபதி, தருதராஷ் , ஸுராயவாசசஸ, யுகபன, தருணபன, கராஷணி, நந்தி, ரதன, சாலிசிரஸ, பாஜனயன், கலி, நாரதா, ருதவான, பரு வான, பருஹகன, பெரியமன்முள்ள கராளன, பிரமமசாரி, ருருணான, ஸுவாணனென்று பெயாபெற்றவன, விஸுவா ர, புமனயு, ஸுசந்திரன, சரு, மிகவும் மதுரமாகப்பாடுதலிற ரபெற்ற ஹாஹா ஹுஹுஹு எனனு இருவாஆகிய இந்தத வகந்தாவர்களும் அங்கே சென்றனா அவவாறே, மிருத கியமுள்ளவர்களும் நீண்ட கண்களுடையவா்களுமாகிய அப

1 தேவஜாதியில் ஸங்கீதம் பாடுவதைத் தொழிலாக உடையவா ; டிய கந்தாவா முதலியவருபும உண்டு

ஸரஸுகள் எல்லாப் பூஷணங்களை யுமணிநதுகொண்டு உதஸ்துடன் ஆடினா, பாடினா அநுசானை, அநவதயை, முகைய, குணவரை, அதரிகை, ஸோமை, மிஸ்ரகேசி, புஷை, மரீசி, கசிகை, விதபுதபானை, திலோததமை, அமலக்ஷணை, கேக்ஷமை, தேவி, ரமபை, மனோரமை, அவஸாபாஹு, ஸாபாரியை, வபுஸ, புண்டரீகை, ஸாகஸாஸை, பிரமாதினி, காமயை, சரீரதவதி முதலியவர்கள் டங்குட்டமாக அங்கே நாததனமசெய்தனா நீண்ட கஷ்டபுடையவர்களாகிய மேனகை, ஸஹஜனையை, காணிகை, புஷதலை, ருதுஸதலை, கருதாசி, விஸ்வாசி, பூவாசித்தி, உமகேளளறும் பரமலோசையெனறும் பெயாபெற்றவர்கள், ஹஆகிய பதினொரு அபஸரஸுகளும் பாடினா வீரரே! அரதாதா, அராயமா, மிதரன, வருண்ன, அமசன, பகன, இரவிவஸவான, பூஷா; பாஜனயன், தவஷ்டா, ஜனமத்தில் கயானவனும் குணத்தில் முதலானவனுமான் விஷ்ணு ஆகிய யனுகருரிய பரகாசத்தினால் ஜவலிக்கின்ற இந்தப் பன்னிஸாபாசுகளும் மருகவயாதன, ஸாபபன், மிருகத புகழ்மரிருருதி, அஜைகபாத, அஹிராபபுதனியன், பிணகி, தஹாஸ்வரன், கபாலி, ஸதாணு, பகவானாகிய பகன் ஆகிய பதிருத்திராகளும் அங்கே வந்திருந்தனா அக்ஷினிதேவா அஷ்டவஸுகளும் மிருகத பலமுள்ள ஸபத மருததுக்ஷிகவேதேவர்களும் ஸாதயர்களும் அங்கே சுற்றிலும் நிகொண்டிருந்தனா தவமுள்ளவர்களும் மிருகத கோபமுள்ளளும் சிறந்த பலவான்களுமாகிய காககோடகன், வாஸுகினும் நாகன், கசசபன், குண்டன், தக்ஷன் எனறும் மஹான ஆகிய இவர்களும் இன்னும் அநேகநாகர்களும் அங்கே வந்தினா தாக்காயன், அரிஷ்டநேமி, கருடன், அவித்தவஜன், ணன், ஆருணி ஆகிய விரதையின புதரர்களும் இருந்தனா னங்களிலும் மலைச்சிகரங்களிலுமிருந்த அந்தத் தேவகூட்டங் யெல்லாம் தவத்தில் விதித்தபெற்ற மஹரிஷிகள்மட்டும்கண்டமற்ற ஜனங்கள் காணவில்லை அந்தப் பெரிய புதுமையைக் கவியப்பற்ற ரிஷிஸரேஷ்டாகள் அதன்பிறகு அாசசனனிட்விசேஷமான மரியாதையைச் செய்தனா

பாண்டு, மகிழ்ச்சியுள்ள மனததுடன், தேவா முதலானவர்க ளுஜித்தான பாண்டுவினால் பூஜிக்கப்பட்டதேவர்கள், புருஷஸ்டன பாண்டுவைநோக்கி, 'தேவர்களின் அனுகரஹத்தினால் தேவதையே இந்த முதற்புத்திரனாகப் பிறந்திருக்கிறான வா

லியும் பகைவரையழிப்பவனுமாகிய இந்தப்பீமனாகப் பிறந்திருந்தான். இந்திரன் அனுகரஹஞ்செய்து தானே நேராக இந்த பீமனாகப் பிறந்திருக்கிறான். நீ தேவர்களுக்குப் பிதாவா? பதனால், உனக்குமேலான புண்புருஷனில்லை. பிதாக்களின் வீருந்து விடுபட்டுப் புண்ணியத்தைக்கொண்டு ஸ்வாகக் வாய்' என்றனா இவ்வாறு சொன்னபின், தேவர்களை வந்தவாறே திருமபிசசென்றனா மிகுந்த கீர்த்தியுள்ள ஓவோவெனில், புத்திரன்மேலுள்ள ஆசையினால் அழகான ரயைவிருமபித திருமபவும் குருதிக்குக் கட்டையிட்டான வககு, குருதி, 'இதற்குமேல நான்காமபுத்திரனை எந்த ஆபத் விதிக்கவில்லை இதற்குமேல ஆசைப்படும்பெண் கற்பிலலா வாள ஐந்தாமபுத்திரனை விருமபினால் வேசைஆவாள எல தரிந்தவரே! நீர் இந்தத் தாமத்தை அறிந்திருந்தும் புத் தக்காக வரைதப்பி என்னைப் பார்த்துப் பத்திதவறினது ப் பேசுவதென?' என்று சொன்னான்.

நூற்றுமூப்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்
ஸ ம ப வ ப ர வ ம் (தோடர்ச்சி)

ஸஸ்தேவர்கள் ஜனனமும், பாண்டவர்களுக்கும் நாமகரணமும், ஸஸ்தேவர் அனுப்பின புரோஹிதர் பாண்டவர்களுக்கும் உபநய னுகி ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்ததும், அவர்கள் ஈக்ரராஜ னிடத்தில் தனுர்வேதாப்பியாஸம் செய்ததும்)

குருதியினபுத்தராகனும் தருதராஷ்டிரனபுத்தராகனும் பிறந்த னா, மாதரி, ரஹஸ்யத்தில் பாண்டவினிடம், 'வீரரே! நீர் கு அனுகூலமில்லாமலிருப்பதிலும் எனக்குத் துன்பமில்லை மறநவரே! பெருமைக்குத் தகுதியுள்ள குருதிக்குத் தாழ்மை எப்போதும் நான் இருந்ததனாலும் எனக்கு வருத்தமில்லை ரே! குருவம்சத்தை விருத்திசெய்கிறவரே! அவ்வாறே, தாரிக்கு நூறுபுத்தராகள் பிறந்ததைக்கேட்டுமே எனக்கு அவ பு துககம் உண்டாகவில்லை நான் குருதிக்கு ஸம்மாயிருக்கும் து எனக்குமட்டும புத்திரனில்லாமலிருப்பதுதான் எனக் பெருந்துயரம் இப்போது குருதியினிடத்திலாவது என பாத ன ஸந்ததி உண்டானது எனக்குச் சந்தோஷம் குருதி னபெண் எனக்கும் புத்திரஸந்தானத்தை உண்டுபண்ணுவா ன, எனக்கும் அவள் அனுகரஹம் செய்ததாரும், உமக்கும்

நனமையாகும் குந்தி எனக்கு மாறமுளாயிருப்பதனால்
'ஸீடத்தில் நான் சொல்வதற்கு எனக்கு மானமாயிருக்க
உமக்கு என்னிடத்தில் தயவிருந்தால் நீரே அவளை ஆஜ்ஞ
வேண்டும்' என்று சொன்னாள் அதற்குப் பாண்டு, 'மாத
என உள்ளத்திலும் இந்தவிஷயம் எப்போதும் சுழன்று
யிருக்கிறது உனக்கு விருப்பமிருப்பதும் இல்லாததும் தெ
கொள்ள வேண்டுமென்பதனால் நான் உன்னிடம் வலியச் செ
விலலை இந்த உன எண்ணம் தெரிந்தபிறகு முயற்சிசெய
நான் சொன்னால் அவசியம் எனசொல்லைக் குந்தி அங்கே
ளென்று நினைக்கிறேன்' என்று சொன்னாள் பிறகு, ப
குந்தியைநோக்கி சஹஸ்யத்தில் பின்வருமாறு சொல்லலானாள்

‘குணவதியே! மாதரிக்கும் அனுகூலம்செய என
திற்கு ஸந்தானத்தையும் லோகத்திற்குப் பிரியத்தையும்
குணமுள்ளவளே! எனக்கும் மஹாதமாகக்களாகிய என்
னோர்களுக்கும் ¹ பிண்டநாசமில்லாமையெனக்காகவும் என விரு
த்திகாகவும் ஒரு மேலான சுபத்தைச்செய உனது புகழ்
வுங்கூட மறவராகன செயற்கரிய காரியத்தை நீ செய்யக்கூட
இந்திரன் தேவராஜ்யத்தை அடைந்தபின் கீர்த்தியை உ
அனேக யாகங்கள் செய்தான பெண்ணரசியே! அவ்வாடு
-திருமகனையறிவினற பிராமணர்கள் மிக்க கடினமான தவ
செய்து புகழ்க்காகப் பெரியோர்களிடம் படிந்திருக்கின்
ராஜரிஷிகளும் தவத்தையே பொருளாகவுடைய பிராமண
எல்லாரும் கீர்த்திக்காகவே அளவற்ற செயற்கரிய கருமம்
செய்திருக்கின்றனர் குற்றமற்றவளே! அவர்களைப்போல
இந்த மாதரியை ஓடத்தினால் தாண்டுவிப்பதுபோலத் தான்
கக்கடவாய அவளுக்குச் சந்ததியைக்கொடுப்பதனால்
கீர்த்தியைப் பெறுவாயாக’ என்றான் அதைக்கேட்டு,
‘கௌரவபுத்திரரே! தாமசாஸ்திரத்திற் சொல்லப்பட்ட
தைப்பற்றி நீசொல்வது ஸரிதான் ஆதலால், மாத
உபகாரத்தைச் செய்வேன்’ என்று சொன்னாள் குந்தி, ப
வுக்கு இவ்வாறு சொல்லி மாதரியைப் பார்த்து, ‘நீ ஒ
தேவதையைத் தியானிப்பாயாக அதனால், உனக்குத்
யான ஸந்ததி நிச்சயமாக உண்டாகும்’ என்று சொ

¹ ‘ஸ்ரீராதத்தில் பிதாபிண்டம் விட்டுப்போகாமையெனக்காகவு
றும், ‘சரீரமபந்ததொடாச்சி விட்டுப்போகாமையெனக்காகவும்’ எ
கொள்ளலாம்

, சாஸ்திரோகதமான அனுஷ்டானத்துடன் அந்த மந்திர உபதேசிக்கப்பட்டபின், அந்த ராஜபுத்ரியான மாதரி னஞ்செய்து சயனத்திற் படுதகாள பிறகு, மாதரி தான மையாகத் தனபுத்தியில் ஆராயந்து அஸுவினி தேவாகளைத் தினால் நினைத்ததான அவர்கள் இருவரும் வந்து பூமியில் லை நிகரற்றவர்களாகிய நகுலன் ஸஹதேவன் எனனும் இரட பிள்ளைகளை அவஸிதம் உண்டுபண்ணினா முன்போலவே ரிவாகு அவஸிதடைப்பிள்ளைகளைப்பற்றியும், 'இவர்கள் யினி தேவாக்களுக்குமேல தாமமும் பகதியும் ஒழுக்கமும் யும் பலமும் அழகும் குணங்களும் பொருந்தினவர்களாக கின்றனா அழகெனனும் தனத்தினுடைய நிறைவினாலும் ினாலும் அதிகமாகப் பிரகாசிக்கின்றனா' என்று சொல் ல ராஜரே! சதஸுருங்கமலையில் வசிக்கும் ரிஷிகள் 1 பகதி ம சாஸ்திரோகதகருமங்களோடும் 2 ஆசுவாதங்களோடுங் பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு நாமகரணங்களசெய்தனா குந்தி புதரர்களில், ஜயேஷ்டனை 3 யுதிஷ்டிரனென்றும் நடுவாமவ 4 பீமஸேனனென்றும் மூன்றாமவனை 5 அசுசனென்றும் மைத்தனா மாதரியின் புத்திரர்களில் முதலாமவனை லெனன்றும் இரண்டாமவனை 7 ஸஹதேவனென்றும் அந்தப் மணிகள் மனமகிழ்ந்து சொன்னார்கள் அந்தக் கௌரவ ஸரேஷ்டார்களாகிய பாண்டுபுதரர்கள் ஒவ்வொரு வருஷத் தப்பின் பிறந்தவராயினும் எல்லாரும் சிறந்த ஈபாவமுள்ள ளும் மிகுந்த சகதியுள்ளவர்களும் சிறந்த பலமும் பராக ம உடையவர்களுமாக ஐந்து வருஷங்களானவர்கள் போல கினா தேவாக்களைப்போன்ற ரூபமுள்ளவர்களும் மிகுந்த கிரமசாலிகளுமாகிய அந்தப் புத்திரர்களைக் கண்டு பாண்டு ராஜன் மிகுந்த உதஸாஹத்தையும் திருப்தியையும் டந்தான அந்தப் புத்திரர்கள் சதஸுருங்கமலையில் வசிக ரிஷிகளனைவாக்கும் அவர்கள் பத்தினிகளுக்குப் பிரியமாக

1 இவர்கள் தேவாமசங்கள் என்கிற பகதி

2 எல்லாநன்மையும் உண்டாகவேண்டும் என்கிற பிரார்த்தனை

3 யுத்தத்தில் புறங்காட்டி ஓடாமல் ஸ்திரமாய்நிற்பவன்

4 எல்லாரும்பயப்படத்தக்க சேனையுடையவன்

5 சுத்தன் = குற்றமில்லாதவன்

[வன்.

6 ஸாப்பங்களுக்குக் கீரியைப்போல பகைவார்களுக்குப் பயங்கரமான

7 தாயாரைப்பற்றிய வேறறுமையின்றி, மற்ற ஸஹோதரர்களுடன்

ரூப்பவன்

இருந்தனா பாண்டு திருமபவும் மாதரிவிஷயமாகக் குக கட்டையிடான அரசே! ரஹஸ்யத்தில் கட்டையிட ஸாதவியான குந்தி, பாண்டுவைப்பார்த்து, 'நான் தேசித்ததில் இவள் ஒருதடவையில் இரண்டு புதராகளை அந்தாளா அதனால் நான் மோசமசெய்யப்பட்டேன் இவளே தோற்பேன் என்று பயப்படுகிறேன் கெட்டபெண்களின் இப்படிப்பட்டது இரட்டையானதேவாகளையழைப்பதில் இப்பலன்களிருப்பதை மூடையான நான் அறியாமற்போகே ஆதலால், கட்டையிடவேண்டாம் இஃது எனக்கு நீர்கொவரமாக இருக்கட்டும்' என்றாள் இவ்வாறு பாண்டுவுக்கு மீபலமுள்ள ஐந்துபுத்திரர்கள் தேவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட புகழ்பெற்றவர்களும் கௌரவவம்சத்துக்கு மேனமையைச் செய்தவர்களும் நல்ல லக்ஷணங்கள் நிரம்பினவர்களும் சந்திரனைப் பார்ப்பதற்கு இனியவர்களும் விமமம்போலப் காவமுள்ளவா சிறந்தவிலலாளிகளும் விமமம்போலப் பாயந்துடப்பவா விமமத்தின் கழுத்துக்கொப்பான கழுத்துள்ளவர்களும் தேவர்கொப்பான பராகிரமமுள்ளவர்களும் அந்த ராஜருக்கள் வளராதார்கள் புண்ணியபூமியான அந்த இமயமலையை நத்குன்றில் அவர்கள் வளரதுகொண்டிருக்கும்போது, அச்சோந்திருந்த மஹரிஷிகளுக்கு வியப்பையுண்டாக்கினா சத்யகத்ததில் வலிக்கும் ரிஷிகள் பாண்டுபுத்திரர்களைப் பிறந்தமரத்திலெடுத்ததுகொண்டு தங்கள் பிள்ளைகளைப்போல நினைத்து, பிறகு, பாண்டு சாபத்தினால்பயந்து சதஸுருக்கம்போய் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் ரிஷிகளுடன்கூடவே தானும் யாயவிட்டான் 'பாண்டுமஹாராஜன் இலைகளையும் கிழங்கும்கனிகளையும் புஜித்துக்கொண்டும் தவம்செய்துகொண்டும் புலன்களையும் கட்டித் தியானநிஷ்டையிலிருப்பவனான' பேசுகிறவர்கள் பலா பேசினதைக்கேட்டு வஸுதேவா முதயாதவர்களைவரும் வயஸனத்தினால் வருந்தினா அந்தவர்களைவரும், தங்கள் பந்துக்களுடன்சோந்து, 'புதுனபுதுனபேசுகிற ஸம்பாஷணைகளை நாம் எப்போது போம்?' என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது பாண்டு குப்ப புத்திரலாபம் சோந்ததைக்கேட்டு ஸந்தோஷமடைந்து அவர்கள், ஒருவரோடொருவா சோந்து வஸுதேவா 'மிகுந்த பலசாலிகளாகிய பாண்டுபுத்திரர்கள் ஜாதமுதலிய ஸம்ஸ்காரங்களிலலாமல் போகத்தகாது பாண்டு விருப்பத்தையும் நன்மையைமேற்கிற நீர் உமது புரோக்த

பபும்' என்று அனபுடன் சொன்னார்கள் வஸுதேவா
டுமெனதுசொல்லித் தம் புரோகிதரை அனுப்பினார் பார
பாண்டுகுமாரர்களுக்குத் தகுதியான அனேகம் உயரந
கங்களையும், குருதிக்கும் மாதரிக்கும் வாயஸமாசாரத்துடன்
ககாரிகளையும், வேலைக்காரர்களையும், அவர்களுக்குவேண்
தாரத்தங்களையும், பசுக்களையும், பொன்வெள்ளிகளையும்
பயினை அவையெல்லாவற்றையும்கொண்டு அந்தப் புரோ
சென்றார் கசியப்புகோத்திரத்தவரும் பிராமணஸுரேஷ்டரு
அந்த வந்தபுரோகிதரைப் பகைவரின்கரங்களை ஜயிப்பவ
பாண்டு கிரமப்படிபூஜித்ததான் குருதியும் மாதரியும் மிக
நது வஸுதேவரைச் சிலாகித்தனா பிறகு, பாண்டு தன்
ரர்களுக்கு எல்லாஸம்ஸ்காரங்களையும் செயலித்ததான் பார
காப்பாதானமுதலாகச் செளளம், உபநயனம், உபாகா
யுத்ய எல்லாஸம்ஸ்காரங்களையும் அந்தக்காசியபா செயதார
பம்போலகண்களுடையவர்களும் புகழ்பெற்றவர்களுமாகிய
ரர்களனைவரும் செளளமும் உபநயனமுமானபிறகு, வேதாத
னத்தில்கரைகண்டவரானார்கள் சாயாதியின் ஜயேஷ்டகுமா
பகைவரைவருத்துகிறவனுமான சுகரனென்னும் ஒருவன்
தான் அவன் கடலுமுநதபூமியை விலலினால் ஜயித்தவன்
புத்தியுள்ளவனும் மஹாத்மாவாகிய அந்தச்சுகரன் நூறு
பமேத மஹாயாகங்களைச்செய்து, தேவர்களைவரையும்
களையும் திருப்திசெய்தது, இலை கிழங்கு கனிகளைப்பசித்
காண்டு, சதஸுநகமென்னுமமலையில் தவளுசெய்துகொண்
தான் அவனால் சிறந்த ஆபுதங்களைக்கொடுத்தும் பயிற்சி
யித்தும் அபிவிருத்திசெய்யப்பெற்ற பாண்டவர்கள், அவனு
அனபினால் விலவித்தையில் கரைகண்டவராயினா பீம
ன் கதாயுத்தத்தில் தோந்தவனான யுதிஷ்டிரா ஈடடிச்
டையில் ஸமாததாரனார் பலவான்களிறசிறந்தவர்களாகிய
ஸஹதேவர்கள் கத்திகேடகங்களில் தோந்தவர்களானார்கள்,
வரைத்துயரப்படுத்துகிற ஸ்வயஸாசியாகிய அரசுசன்ன
வேத்ததில் கரைகண்டவனான பிரபுவே! அரசுசன்ன
னால் இவன் எனக்குச் சமானமானவனென்று சொல்லி விடை
ககப்பெற்றான் கொடுப்பவர்களிற சிறந்தவனாகிய அந்த
ன், அரசுசன்னனுக்கு விடைகொடுத்ததுச் சகதி ஆபுதத்தையும்,
யையும், அம்புகளையும், பனைமரஅளவுள்ளதும் மிகுந்த ஒளி
துமாகிய விலையும், கழுகிறகுகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட
ம் மஹாஸாப்பங்களுக்கொப்பான பிரகாசமுள்ளவையுமான

விபாடம், க்ஷுரம், நாராசம் என னும் பாணங்கனையும் அவ
 ஸ்ரீமதோஷத்தாடன கொடுத்தான எல்லா ஆயுதங்களையும்
 மகிழ்வுறற இந்திரபுத்திரனை அரசுசனன, அரசர்கள் அ
 யும் தனசக்திககுப போதாதவர்களாக நினைத்தான இ
 ஒருவாக்கொருவா ஒருவருஷம் வித்தியாசமுள்ளவர்களும்
 கருமான குருதிபுத்தராகனும் மாதரிபுத்தராகனும் ஒருவரை
 வா ஒத்திருந்தனா குருவம்சத்தை விருத்திசெய்யவராகி
 வைவரும் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள் நூறுபெயருமான
 ரும் நிறைந்தஜலத்தில் தாமரைப்புஷ்பங்கள் வளாவது
 கொஞ்சசாலத்திற்குள் வளராதனா” என்றா

நாறறுமுப்பத்துநான்காவது அததியாயம்

ஸ்ரீ ம ப வ ப ர வ ம (தோடர்கீசி)

(பாண்டவர்கள் ஆயுஸும், பாண்டமரணமும், மாக்ரீயின்
 மரணமும், பாண்டவின் தேகஸம்ஸ்காரமும்)

ஜனமேஜயா, “தேவாசனால கிடைத்த பாண்டுபுத்
 எந்தவயதில் ஹஸ்தினாபுரம் சோரத்தனா? அவர்களின் பூர்வ
 ஆயுள் எவ்வளவு?” என்றுகேட்க, வைசம்பாயனா செ
 தொடங்கினா

“ஜனமேஜயரே! இப்போது பாண்டவர்களின் ஆ
 சொலுகிறேன், கேளும் அஸ்தினாபுரம் போனதுபோது,
 டிராகுக்குப் பிராயம் பதினாறு, பீமஸேனனுக்குப் பதின
 அரசுசனனுக்குப் பதினான்கு, நகுலஸஹதேவர்களுக்குப்
 மூன்று அந்த அஸ்தினாபுரத்தில் பதினமூன்று வருஷ
 தருதராஷ்டிரபுத்தராகனோடு வலித்தனா அரசருமான
 லிருந்து விடப்பட்டு ஆறுமாஸமிருந்தனா அப்போது க
 க்சன பிறந்தான ஏகசகராசகரியில் ஆறுமாஸமிருந்
 பாஞ்சாலராஜன கிருஹத்தில் ஒருவருஷம் வலித்தனா
 தரே! தருதராஷ்டிரபுத்தராகனாடனகூட மறுபடியும் ஐந்துவ
 வாஸஞ்செய்து, பிறகு, இந்திரபிரஸத்தத்தில் இருபத்து
 வருஷம் வலித்தனா பிறகு, சூதாட்டத்தில் தோல்வியை
 பதினமூன்றுவருஷம் இருந்தனா ராஜரே! கிருஷ்ண
 ஆதாரமாகவுடைய அம்மஹாதமாகக் களைவரும் கடலு
 பூமியை முப்பத்தாறுவருஷம் ஆண்டு, அதன்பின் ஆறுப
 களுக்குப்பிறகு பரீக்ஷித்துக்கு ராஜ்யப்பட்டாபிஷேகஞ்
 தெய்வகதியையடைந்தனா இவ்வாறு யுதிஷ்டிராருக்கு

வெருஷம் ஆயுளிநுநதது சிறந்த மஹிமைபுள்ள கிருஷ்ணான அரசசனனுக்கு மூனறுமாதம் பெரியவா மஹாபலபான பலராமா கிருஷ்ணனுக்கு மூனறுமாதம் பெரியவா, பாது, மிருநத பராகரமசாலியான பாண்டு, சதஸ்ருங்கமலை ரஸ்யப்பென்னும புரோஹிதரோடும் தனதேவிமாராகளோடும அவ்வைந்துபுதராகளையும் பாராத்துக்கொண்டு மிகவும் மகிழ்நுநதான வனங்கனில புஷ்பங்கள் மிகுதியாகவுள்ள சித்திரை ரசிமாதங்களாகியவஸந்தகாலத்தின ஆரம்பத்தில், புத்திசாலி அரசசனனுக்குப் பதினான்காவது பிராயம் நிரம்பி அவனது உத்தரபலகுனிர்கூத்திரம் வந்ததினத்தில் ஸவஸ்திவாச நடத்துவதிலும் பிராமணபோஜனம் செய்கப்பதிலும் பிரசித்திருநத குருதியானவன், பாண்டுமஹாராஜாவைக் காப்பற்கிற விஷயத்தில் மறந்திருநதான் புரோகிதருக்கும் மறபிராமணாருக்கும் போஜனம் பரிமாறிகொண்டிருநதான், தன்கைவனமையைச் சகாயமாகவுடைய பாண்டு, வனங்குசுவவையாகப் புஷ்பிதது எல்லாப்பிராணிகளையும் மயங்கச்வதாகிய சித்திரை வைகாசிமாதங்களாகிய வஸந்தகாலத்தில் வகாட்டாரத அழகான சதஸ்ருங்கமலையில் பாப்பத்தற்கினிய தராகளான அநத ஐவரையும் பாராத்துக்கொண்டே பாரியை வனத்தில் திரிந்தான் பலாசமரங்களும், மாமரங்களும், கமரங்களும், பாரிஜாதமரங்களும், பழங்களும் புஷ்பங் நிரம்பின இன்னும் அனேக விருகூங்களும், பறபல தடாநம், தாமரை ஓடைகளும் விளங்கப்பெற்றதான அவ்வனத பாராதத் பாண்டுவினமனத்தில் காமமுண்டாயிற்று மகிழ்மனத்துடன் தேவதையைப்போல அநதவனத்தில் ஸஞ்சம பாண்டுவை மாதரி அழகான ஆடையுடுத்துக்கொண்டு துப பின்சென்றாள் இளமைப்பருவத்திலிருப்பவளுமாய ஆடையைத்தரித்தவளுமாகிய அவளைக் கண்டபோது, உல அகநி உண்டாவதுபோல, அவனுக்கு விருப்பம் கிளம்ப தாமரைப்புஷ்பம்போன்ற கண்களையுடைய மாதரியை விலலாத இடத்தில் தனித்துப் பாராதத்தனூல மனமதனூல கப்பட்ட அரசன் அநத விருப்பத்தை அடக்கமுடியாமற் றுண பிறகு, பதினெட்டாவதுவருஷத்தில், வஸந்தகாலத அலங்காரஞ்செய்துகொண்டவரும் புகழ்பெற்றவருமாகிய யை (பபாராதத்தனூல) பாண்டு புத்திமாறினவனாக அவளை ததான பிறகு, பாண்டுமஹாராஜன், துடித்துக்கொண்டிருநதாதரிதேவியினூல தனனூல கூடியவரையில் தடுக்கப்பட்டும்,

தனித்திருந்த அவளைப் பலாதகாரமாகப் பிடித்துக்கொண்ட
காமத்தினால் புத்திமாரினை அந்தப்பாண்டு அந்தச்சாப
நினைக்கவில்லை ஜனமேஜயரே! அவன் விதியினால் எவப்
சாபத்தினுண்டான பயத்தைவிட்டுத் தன் உயிர முடிவத்
மனமதனுக்கு வசப்பட்டவனாகி மாதரியினிடம் பலாதகார
புணர்ச்சியெய்தான் காமஸூகத்தில் விருப்பமவைத்த
ராஜாவின அறிவானது, வஸந்தகால ரூபமாகப் பிரத்தியக்
வந்த காலனாலேயே மயக்கப்பட்டு ஐம்புலன்களையும் கலக்கி
தோடுகூட அழிந்துபோயிற்று கௌரவாகளைச் சிறப்
வனும் உயரந்த தாமாதமாவும்மாயி அந்தப்பாண்டு அந்தப்
போடு சோந்தவுடன் காலதாமமென்று சொல்லப்பட்ட ம
தோடு சோந்தான் மாதரி, உடனே உயிர்போன ராஜாவை
டிகொண்டு துக்கத்தினால் பலமுறை உரக்கக் கூச்சலிட்டான்
குருதியும் அவளபுதராகளும் மாதரியினபுதராகளுமாகிய
டவாகளும் சோந்தது, ராஜா அப்படிப்பட்ட நிலைமையடைந்த
இடத்திற்கு வந்தனா ஜனமேஜயராஜரே! அப்போது, (ம
அழுதுகொண்டு குருதியைநோக்கி, 'நீமட்டும் தனித்து இங்கே
சிறுவர்கள் அங்கேயே நிற்கட்டும்' என்று சொன்னான்
ருடைய அந்தச் சொல்லைக்கேட்டு, குருதி பிள்ளைகளை அங்க
நிறுத்தி, 'நான் கெட்டேன்' என்று கதறிகொண்டு
வாக ஓடிவந்தான். மாதரியும் பாண்டுவும் தரையில் படுத்
பதைக்கண்டு வயஸனத்தினால் பரிதபித்த அங்கத்தோடு
குருதி மிகுந்ததயரத்தினால் புலம்பினான் 'எப்போதும்
மானாகிய இந்தவீரா என்னால் எந்தக்காலமும் காப்ப
பட்டிருந்தும் மானின்சாபத்தை அறிந்திருந்தும் உன்னை
வாறு அதிககிரமஞ்செய்தார? மாதரியே! ராஜாவை
தானே காப்பாற்றியிருக்கவேண்டும்? அப்படிப்பட்ட மன்
லாது இடத்தில் ராஜாவை எவ்வாறு விருப்புறச்செய்தாய்
போதும் அந்தச்சாபத்தையே நினைத்துத் துன்பத்தோடி
வருக்குத் தனிமையிலிருந்த உன்னைப் பார்த்தபிறகு எ
மகிழ்ச்சியுண்டாயிற்று? பாஹ்ளீகன் பெண்ணே! நீ பாக்கி
எவள், என்னிலும் சிறந்த பாக்யவதி, சந்தோஷமுற்ற
ராஜாவினமுகத்தை நீயல்லவோ கண்டாய்?' என்றான் ம
'தேவியே! நான் அழுதுகொண்டு பலமுறை தடுத்தும்
விதியை ஸத்யமாகச் செய்யவிரும்பித் தம்மனத்தை அடக்
போனா' என்றுசொன்னான் அவளுடைய அந்தச்சொ
கேட்டுத் துக்கமென்னும் அகனியினால் தக்கிக்கப்பட்ட குருதி

கப்பட்ட மரம்போல உடனே பூமியிலவிழுந்தாள் மூச்சைப் பூமியிலவிழுந்து செயலற்றகுந்தி அசையவேயில்லை ஜனமே அந்த நிமிஷத்துக்குள் மாதரி பாண்டுவுக்கு ஸநானு துப புதுவஸ்திரமபோர்த்து அலங்காரங்களைசெய்து நல்ல கயில் படுக்கவைத்த பிறகு, மூச்சையினால் பிரஜைஞதபி குந்தியை எழுப்பி, 'அம்மா! வா' என்றழைத்தது அவர் காண்பித்ததான் குந்தி, பாதங்களில் விழுந்து மறுபடியும், செஞ்சுந்தனம்பூசின் உடம்போடும் குஸுமபாசசாயவஸ்தாடும் சிரித்த முகத்தோடும் பேசுகிறவன்போலிருந்த மஹாராஜாவைக் கட்டிக்கொண்டு பிரமைகொண்டு ஐம் கனம் கலங்கிப் புலம்பினாள் அந்த மாதரியும் ராஜாவைக் கொண்டு புலம்பினாள் அவ்வாறு சயனித்துக்கொண்டிருந்த ராஜாவினிடம் புதராகனும் ரிஷிகளும் 1 சாரணாகளுமாகிய அருமசோரணவந்த வயஸனத்தினால் கண்ணீர்விட்டார்கள் பன் அஸ்தமனமானதுபோலவும், கடலவற்றினதுபோலவும் புருஷஸுரேஷ்டனான பாண்டுவைக்கண்டு மஹாரிஷிகள் தனா ரிஷிகளும் பாண்டவர்களும் ஒரே துக்கமுள்ளவாக நின்றனர் சிறந்தஸ்திரீகளாகிய அந்தக் குந்தியும் மாதரியும் இருவரும் பிராமணர்களால் தேற்றப்பட்டவர்களாகப் பினா

குந்தி, 'ஆ! மன்னரே! எங்களை யாரிடம் விட்டுவிட்டுத் தலாகத்துக்குச்செல்லுகிறீர் ஆ! மன்னரே! நான் புத்தியில் இருக்கையில் ஏன் நீர் மாதரியுடன்சோரந்து மரணமடைந்தீர்? ரே! எனபாக்கியக்குறைவினாலேதான் நீர் மரணமடைந்தீர்? ரே! யுதிஷ்டிரன், பீமஸேனன், அர்ஜுனன், நகுல ஸ்ரீராவா ஆகிய உமமுடைய அனபுள்ளபுதலவர்களை யாரிடம் பிரயாணம்போயிருக்கிறீர்? பாரதரே! உமமைப்பார்த்தவர்களெல்லாரும் மகிழ்கின்றனரென்பதுரிசசயம் ஏனென நீர் பிராமணர்களின்கூட்டத்தில் கடுந்தவஞ்செய்திருக்கிறீர்? ராஜரே! ஸுகமான ஸவாகத்ததுக்கு எங்கென்றாவும் சோரதுபோக்ககடவீர் அஜமீடவமசத்தவரே! கௌரவிறகிறந்தவரே! புண்ணியகாமங்களைச்செய்த அஜமீடவமசத்த அடைந்த நல்லகதிகு எங்கென்றாவரோடுகூடவே நீர்போவதான வனத்திறகுக் கூடவருமபோது பிரதிஜைஞ்செய்திருக்கல்லவா? ராஜரே! அதனால் எங்களுடன்கூடத்தான் நீர் வேண்டும் ராஜரே! சற்றுநேரம் பொறுத்திரும்.

1 ஒருவகை தேவஜாதியாரா

1 நானும் உமதுமுகத்தைக்காண்பேன்' என்றாள் அவளிரு
அதிகமாகப்புலம்பி, வேடங்களால் ஆணமான அடிகக
போது காட்டிலுள்ள பெணமானகள் விழுவதுபோல, பி
தப்பிப் பூமியிலவிழுந்தனா வேதங்களில் கரைகண்டிருந
ஷ்டிராமுதலிய அந்தப் பாண்டவர்களைவரும் பிதாவில
வந்து ஞாபகம்தப்பித் தரையில்விழுந்தனா பாண்டவர்கள்
டுவினபாதங்களைக்கட்டிக்கொண்டு, 'ஆ! பிதாவே! கெட்
என்று அழுதனா 'ஆ! நாதனிலலாமற்போனோம்
பிராஜஞரே! சிறுவர்களான நாங்கள் நீங்களிலலாமல் எ
பிழைப்போம்? மஹாராஜரே! லோகநாதனுடைய புத்ர
யிருந்தும் ஒருநொடியில் நாதனிலலாதவர்களானோம் ஆ
உலகம் என்னவிசித்தரம்! பாரதரே! ராஜபுத்ரர்களாயிருந்து
கிடைப்போல் பாகயஜ்ஞர்களானவர்கள் யாருமில்லை
கரசே! நீங்கள் இறந்ததனாலும் நாங்கள் ராஜ்யத்திலிலலா
லும் பாண்டவர்களாகிய நாங்களெல்லாரும் மிக்கவயஸை
அடைந்திருக்கிறோம் அரசரே! நாங்களென்ன செயடு
செய்யத்தக்கதை அனுகரஹித்து எங்களைக்கட்டினாயிடக்க
என்று யுதிஷ்டிரா புலம்பினா பீமஸேனனும், 'அரசாக
ராஜ்யத்தையும் போகங்கனையும்விட்டுச் சதஸுருகம்மலையில்
செய்துகொண்டு பெருந்தவளுசெய்து நீர் எங்களை அன
கெளரவத்தைவிட்டுக் காட்டுக்குச்சென்று தாமே உன்
தேடிக் காட்டிலுள்ள இலை வோ காய்களைக்கொண்டு எ
காப்பாற்றினீர் அறம் பொருள் இன்பமென்னும் தரிவா
ஷ்டாததங்களை விருமபுகிற பிதாக்கள் மஹாதமாக்களான
கிடைப்பெற்று என்ன பலனையடைய விருமபுகின்றனரோ
அடைவதற்கு இதுதான் காலமவந்திருக்கிறது பாரதர்
அந்தப்பலனை அனுபவிககாமல் நீர்போகத்தகாது' என்று
வைப்பாராததுசொல்லி அழுதான் அரசன்னனும், 'செ
தைச்செய்யவரே! 'அழிந்துபோன பரதவம்சம் பாண்டு
மதுபடி உத்தாரணம்செய்யப்பட்டது அந்தப் பாண்டு
போனபோது ராஜாஇலலாமல் ராஜ்யம் அழிந்துபோயிற்று
படியும், பாண்டுபுத்ரர்கள் ஐவராலும் கூத்தரியசகதி வெளி
தப்பட்டது' என்ற சொல்லைக்கேட்டு ஸந்தோஷித்தபிறகு
கத்தரும்' என்று பிதாவைப்பாராததுசொல்லி அழுதான்
ஸஹதேவாக்களும், 'பரதஸுரேஷ்டரே! கடினமான தவளு
எங்களை அடைந்தபிறகு எல்லா லாபங்களிலும் பெ

1 அனுமதுணம்செயவேன என்பதுகருத்து

பத்தினபயகூச சபாருஷை முதலியவற்றுள் ஒன்றையும்
 க்கொள்ளாமல், முன்காலத்தில் தசரதா எப்படியோ அப
 நீரும போனீர்' என்று சொல்லித் தாங்கமாட்டாமல்
 னா குந்தி, 'ஓ! மாதரியே! நான் முதலாநதாமபதரி,
 தினபலன முதலில் எனனுடையதுதான் அவசியம் நேரி
 கவிஷயத்தில் நீ என்னைத் தடுக்காதே இறந்துபோனபாத
 நான் இப்போது பின்செல்லுகிறேன் நீ இவரைவிட்டு
 இரு இரதப்பிள்ளைகளைக் காப்பாற்று பயன்பெற்றபுதரா
 நடந்தும் வீரபதரியாவனையே நான் விரும்புகிறேன்'
 சொன்னாள் மதராஜனபெண்ணுனவள், குந்தியைநோக்கி,
 னமோசமசெய்த பாததாவை நானேதான் பின்செல்வேன்
 பாகத்திலும் நான் திருபதியடையாதவளாயிருக்கிறேன்
 முததவளாகியநீ எனக்கு அனுமதிக்கொடுக்கவேண்டும் இந்
 தஸரேஷ்டா என்னிடம் ஆசைவைத்து என்னைச்சோந்து
 ரா அநதவீருபபம் அவா யமனவீட்டிலிருக்கும்போது
 படி நான் செய்யலாமா? ராஜரிஷிகளிறகிறநத இரத அரசா
 மித்தமாகத்தானே ஸ்வாககம்சென்றா அவருடைய
 அப்படிப்பட்டதல்லவே! எனக்கு அவரைப்போன்ற பருக
 லலை, பாததாவைவிட்டுப்பிரிந்து உயிரைவைத்துக்கொள்ள
 னனாலமுடியாது, ஆதலால், யமனவீட்டுக்குச்செல்லும்
 கணவாபின்னோடு யானும் போவேன் மேலும், நான் என
 களிடத்திலநடப்பதுபோல உன்பிள்ளைகளிடத்தில் ஒரு
 ம நடக்கமாட்டேன் அவ்வாறு வித்தியாஸமாக நடக்
 எனக்குப் பெருமபாவமவரும் ஆதலால், தேவியே! நீ
 ததிராகளிடமிருப்பதுபோல எனபுத்திராகளிடமும் இருக்க
 மும் யமனிடம்போகின்றபதியை நான் பின்தொடரப்
 றேன் என்னைநேசித்துத்தான் இவ்வரசா உயிரிழந்தா
 னின் சரீரத்தோடுகூட இரத எனச்சரீரமும் செம்மையாக
 கப்பட்டுத் தகனஞ்செய்யத்தக்கது அம்மா! இரத என
 பத்தைச் செய்கக்கடவாய் எனனால்கேட்டுக்கொள்ளப்
 நீ குழந்தைகளவிஷயத்தில் தவறாமலேயிருப்பாய் அதனால்,
 கு நான் ஹிதம்சொல்லவேண்டியது ஒன்றும் எனக்குத்
 பவிஷலை' என்றுசொன்னாள் சிறந்த தவமுள்ள ரிஷிகள்
 த பராகரமமுள்ள அநதப்பாண்டவர்களைச் சமாதானம்
 கபின், குந்தியையும் மாதரியையும் சமாதானம்செய்து, பின்
 ாறு சொல்லலானா

‘பாக்யசாலியே ! நீ பாலபுத்திராகளையுடையவள் , என்
யிலும் மரணமடையத்தகாது வீராகளானபாண்டவாக
குருராஜ்யத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோவோம், தரு
டிதனும் தாமமல்லாத திரவியலாபங்களில் ஆசையுள்ளவன்
பாண்டவர்களவியைத்தலை கிரமப்படி நடவாமலுமிருப்பன்
திகு யாதவர்களும் குருதிபோஷணம் நாதாகளாக இரு
னா மாதிரிக்ரம பலவான்களிற சிறந்த மஹாரதனான ச
ஸேஹாதரனுயிருக்கிறான் பாததாவுடனகூட மரணமடைவ
னுள்ளதுதான் அதில் ஸந்தேகமில்லை உங்களுக்கும்படி
செய்யக்கூடாததென்று பிராமணஸுரேஷ்டர்கள் சொல்லு
னா கற்புள்ளபெண் கண்வணிறந்தபின் பிரமமசரியமெ
விரதத்தையெடுத்துக்கொண்டு மனம் வாக்ருக்காயங்களை
வதினாலும் அனுஷ்டான நியமங்களினாலும் பரிசுத்தம
நல்லவளாகப் பாததாவையே நினைத்துக்கொண்டிருந்து த
தாவைக் கரையேற்றுவாள் அப்படிப்பட்டவளால் அவளு
ஆதமாவும் கண்வனும் புத்தரனும் கரையேற்றப்படுவார்கள்
லால், உங்களிருவருக்கும் இந்த உயிரவாழ்க்கையே
என்று நான்கள் நினைக்கிறோம்’ என்றுகூறினா அ
குருதி, ‘ பிராமணஸமுதாயத்தின் ஆஜனஞயைப் பாண்டுவி
னஞயைப்போலவே சிரவிலவைத்துக்கொண்டேன் , அ
வாறே நிறைவேற்றவும் போகிறேன் மஹான்கள் செ
ளதுவோ அதுவே எனப்பாததாவுக்கும் புத்தரர்களுக்கும்
கும் மிகுந்த நன்மையென்று உறுதியாகநினைக்கிறேன்’
சொன்னான் மாதிரி, ‘புத்திராகளுடையயோக்கேஷம்தன்
துவதில் குருதி ஸாமாததியமுள்ளவள் அருந்ததியும் பு
துவருக்கிடாக இருக்கமாட்டாள் யாதவர்களும் குருதிபே
குருதிக்கு ஆதரவாக இருக்கின்றனா குருதியே ! உன்னைப்
புத்தரர்களைக்காப்பதில் நான் திறமைபுள்ளவளல்லேன் அ
பட்டநான் பாததாவுடன் செல்வேன் காமஸுகத்திலுப
திருப்பதியாகவிலலை மூத்ததேவியே ! பாததாவினலோகத்
போக எனக்கு விடைகொடுக்கவேண்டும் தாமந்தெரிந
நன்றிமறவாதவரும் ஸதயந்தவருதவரும் சிறந்தபுத்தியு
மாகிய பாததாவினபாதங்களுக்குப் பணிவிடைசெய்யப்
பேறேன் பூஜிக்கத்தக்க நீ அப்படியே செய்ய இப்போதே
அனுமதிக்கொடுக்கவேண்டும்’ என்றுசொன்னான் ஜனக
ஜகே ! சிறந்தவளான மதராஜனபெண் இவ்வாறு செ
தலையினாலவணங்கிக் குருதியிடம் அப்போதே நகுலஸஹ

ஒப்புவித்ததாள் அந்தமாதரி மஹரிஷிகளை வந்தனரு
து குந்தியினபுத்ரராகநாமதனபுத்ரராகநாமாகியபாண்டவர்களை
தத்துக்கொண்டு பலமுறை உச்சிமோந்து யுதிஷ்டிரரைக் கை
பிடித்துக்கொண்டு, 'உங்களுக்குக் குந்தி தாயா, நான் உப
ரா, பிதா இறந்துபோனா நான்குபெயருக்கும் ஜயேஷ்டனா
புதிஷ்டிரன் தாமப்படி எப்போதும் உங்களுக்குப்பிதா பெரி
ராமுதலியவர்களைப் பணிவதில் ஊக்கமுள்ளவாகநாம் ஸத்தி
தையும் தாமதத்தையும் கைவிடாதவாசநாமாகிய யுதிஷ்டிரனைப்
பெற்றவர்கள் அபிரியாக்கள், தோலவி அடையாக்கள் ஆதலால்,
எனைவரும் சோமபலைவிட்டுப் பிதாவினிடம் நடக்கவேண்டிய
பயை யுதிஷ்டிரனிடம் செய்யுங்கள்' என்றாள் ரிஷிகளுக்கும்
பெரும பல்முறை நமஸ்காரஞ்செய்து, துக்கத்தினால் சோ
மாதரி, அப்போது குந்தியைநோக்கி மறுபடியும் சொல்லத்
தவகினாள் 'ஸவாக்கத்தைக்காண விருப்பமுள்ள நான்
ரிஷிகளமுன்னிலையில் சொன்ன வாக்ரு இப்போது பொய்
ப போக்ககூடாது யதுபுதரியே! நீ பாகயவதி உனக்கு
ரனஸ்திரீ இல்லை குந்தியே! அளவற்றசக்தியுள்ளவாகநாம்
பெற்றவாகநாமாகிய ஐந்துபுத்ரர்களுடைய பலத்தையும்
சமத்தையும் தவவன்மையையும் மஹிமையையும் நீ பாககப்
கிறாயல்லவா? தேவியே! நீ நல்லொழுக்கமுள்ளவள் நான்
புகரிப்பதற்கும் பூஜிப்பதற்கும் நீ உரியவள், எல்லாவகையா
பெரியவள், மிகச்சிறந்தவள் உன்னுடைய நற்குணங்களா
ய நீ அலங்கரிக்கப்பட்டவள் யாதவகுமாரியே! நீ விடை
பெறாத விரும்புகிறேன் புணயத்தையும் ஸவாக்கத்தையும்
முடியும் நீ காரணமாக நான் எவ்வாறு அடைவேனோ அவ
ய நீ இப்போது செய்யக்கூடவாய், சிந்திக்காதே' என்றாள்
பெற்ற குந்தி, கண்ணீரினால் தெளிவில்லாத வாக்ருடன்,
யவதியே! அனுமதி கொடுத்திருக்கிறேன் விசாலமான
கையுடையவளே! சிறந்தபெண்ணே! இப்போதே ஸவாக்கத்
உனக்குப் பாததாவுடனகூடச் சேரக்கை சீக்கிரமாகஉண்டா
டவது ஸவாக்கலோகத்தில் நீடுழிகாலம் சோந்து ரமிகக்க
ராய' என்று சொன்னாள்

பிறகு, பிரேதகாரியங்களில் தோந்தவரான கசியபரேன்னும
ரஹிகா ஸானஞ்செய்து ரிஷிகளைக்கொண்டு தங்கத்தாண்டு
பும நெய்யையும் எள்ளையும்தயிரையும் அரிசியையும் தண்ணீரக்
கையையும் கோடாலியையும்வருவித்து அஸாவமேதாக்கினியைக்
ணடுவந்து இறந்துபோன பாண்டுவின அந்த உத்தரக்கிரியை

யைக கிரமப்படி பூணமாகச் செயவிததார பாண்டுபுத்தி யுதிஷ்டிரா புரோஹிதாசொன்னபடி அநத அக்கினியினுலட வைத தஹனஞ்செயதார கிரியைகளைச் செயதபின், யுதிஷ்டிரோகததினூல தபிககப்பட்டு அமுதுகொண்டு பூமியிலவிழுந்தாமபதநியும் புகழ்பெற்றவனும் ராஜகுமாரியுமாகிய மாதரிகளையும் புத்ரர்களையும் குந்தியையும் விட்டுவிட்டுச் சிதையிடுகினியிலிருக்கும் புருஷஸுரேஷ்டனான பாததாவை நமஸ்கரித்துச் செயது உடனே தானும் சிதையிலேறினான குற்றமற்றவனும் தாமராஜா ஸ்வேஹாதரகளுடனகூடப் புதியவஸ்திரம் தரிக்கொண்டு புரோஹிதா சொல்லிற் கட்டுப்பட்டு அவ்விடத்திற் தாப்பணஞ்செயதார தகுதியுள்ள அநதப்பாண்டுவின உயிரியைகளைச் சதஸுருநகமலையில் வலிகளும் தபஸுள்ள சரீரங்கள் ரிஷிகளுடனகூட முறைப்படி செய்தனா

நூற்றுமுப்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்
ஸ ம ப வ ப ர வ ம (தோடீச்சி)

(ரிஷிகள் பாண்டவர்களை அஸ்கிநுபுரத்துக்கு அழைத்துவந்து பாண்டுவின் ஸமாசாரத்தைச் சொல்லி, பீஷ்மரீடம் அவர்களை ஒப்பிடுத்துத் தீரும்பிச்சென்றது)

மந்திரங்களையறிந்தவாகளும் தேவர்களுக்கரசு சரியாகளுமான மஹரிஷிகளனைவரும் பாண்டு முடிவுபெற்ற பாதது, பிறகு ஒருவரோடொருவா ஆலோசனை செய்து, பெரும்புகழுள்ளவனும் அநத மஹாதமாவுமாகிய பாண்டு ராஜன ராஜாதிசாரததையும் தேசத்தையும்விட்டு இந்த இடத்தவஞ்செயது தவசிகளையே சரணமாக அடைந்திருந்த அநத ராஜாவாகிய பாண்டு, பிறந்தது மாததிரமாய (விவரிக்கப்படாத) அபிஷேகம் எதுவும் செயலிக்கப்படாமல்) இருக்கிற புத்திரரும் பத்தினியையும் இங்கேஉறகளிடம் அடைக்கலமாக ஒப்பு இங்கிருந்தே ஸவாககம் போனான அநத மஹாதமாவின் இ புத்திரர்களையும் 1 தேசத்தையும் பத்தினியையும் அவர்கள் தேவதீரகு அழைத்துக்கொண்டு போவோம் இதைத் தாமமாக நினைக்கிறோம்' என்று சொல்லி, தேவர்களைப் போன்றவா உயாத மனமுள்ளவர்களும் வித்திபெற்றவர்களுமாகிய மஹரிஷிகள், ஒருவரையொருவா அழைத்துக்கொண்டு, பாவர்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு அஸ்திராகரமசென்று பீஷ்

1 தகனஞ்செய்தும் கலையாத எலும்புக கோவை

தருதராஷ்டிரனிடமும் பாண்டவர்களை ஒப்பிப்பதற்கு நிச்சயதனா அநதநிமிஷத்திலேயே, அநதநிஷிகளனைவரும் ருவின பதனியாகியகுந்தியையும் புதராகளையும் பாண்டமும் நியுமாகிய இருவரின் அநதச சரீரங்களையும் எடுத்துகண்டு புறப்பட்டனா முன்னா எப்போதும் ஸௌகரியமுள்ள ராயிருந்து அப்போது நீண்டவழியைநடந்த குந்தி, புத்திராக முள்ள அனபினால் அநதவழியைக குறுகினதாக நினைத்தாளா ளள குந்தி, ஸவலபகாலத்தில், குருஜாங்கலமென்ற தேசத்தையுடைய நகரத்தின் முன்கோட்டையையிலே அணுகினாள், வாயிலகாப்பவனிடம் 'ராஜாவுக்குத் தெரிவி' என்று அனாக்கள் அப்போது, வாயிலகாப்பவர்கள் ஒருநொடியில் பகருசென்று அனேகமாயிரம் சாரணர்களும் நிஷிகளும் வரப்பதைத் தெரிவித்தனா

அதைக்கேட்டு, அஸ்தினாபுரத்திலிருக்கும் மனிதர்களுக்குரியமுண்டாயிற்று ஸ்வாயன் உதயமாகி ஒரு முகூர்த்தப்பின் அஸ்தினாபுரத்திலிருப்பவரனைவரும் நிஷிகளைப்பார்ப்புக்கு குழந்தைகளோடும் மனைவிகளோடும் கூட வெளியிற்புறப்பட்டனா கூத்தரியர்களும் கூத்தரியஸ்திரீகளும் பிராமணர்களும் மணஸ்திரீகளும் கூட்டங்கூட்டங்களாக அனேகவாஹனங்கொண்டுகொண்டு புறப்பட்டனா அவ்வாறே, வைஸ்யகுதரார் கூட்டமும் மிகுதியாக இருந்தது ஒருவனும் ¹ பொருட்பட்டில்லை எல்லாரும் தாமசினதையோடிருந்தனா அவற்ற, சந்தனுபுதரரான பிஷ்டமரும், பாஹஸீகளுன ஸோமத்தத்த, ராஜநிஷியான தருதராஷ்டிரனும், கூத்ததாவென்ற பெயர் விதாரும், ஸத்தியவதிதேவியும், புகழ்பெற்ற அம்பாலிகை ராஜஸ்திரீகளால் சூழப்பட்ட காரதாரியும், தாங்களாகவே பட்டனா துரியோதனனமுதலான தருதராஷ்டிரபுத்திரா னுற்றுநீரும் வித்திரமான ஆபரணங்களை அணிந்துண்டு புறப்பட்டனா கௌரவர்களனைவரும் புரோகிதர்கள்கூட அநதநிஷிககூட்டங்களைக்கண்டு தலைகளாலவணங்கினார்கள் சமீபத்தில் உட்காராதனா பட்டணத்திலும் தேசத்தமுள்ள ஜனங்களனைவரும் அப்படியே தலைவணங்கி வந்தனாது அவர்களுக்குப்பின் பூமியில் உட்காராதனா அரசரே ! மா அநத ஜனககூட்டம் முழுதும் சபதமில்லாமலிருந்ததைத் துனுகொண்டு அநதநிஷிகளுக்கு அரகயபாதயங்களைக்கொடுத்த நுழம்பபடி பூஜைசெய்து ராஜயாதிபதயத்தையும் தேசத்தை வரநிஷிகள் அழைத்துவந்ததனால் பொருமை இல்லை

௩௦௪

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

நூற்றுமுப்பத்தாருவது அததியாயம்
ஸம் பவபாவம். (தோடர்ச்சி.)

(பாண்டேவின் அலதிஸம்ஸகாரமும் பிரோதக்கீரியைகளும்)

தருதராஷ்டிரன், 'விதுரனே! ராஜஸிம்மமாகிய பாண்டவர்களும் மாதரிகளும் பிரோதகாரியங்களெல்லாவற்றையும் ராஜா குத தககபடி சிறப்பாகச் செயலிக்கக்கடவாய பாண்டவர்களும் மாதரிகளாகவும் பசுக்களையும் பலவகை வஸ்திரங்களையும் இரத்தினங்களையும் தனங்களையும் கேட்பவர்களுக்கு வேண்டி அளவு கொடு செவ்வையாகமுடப்பட்ட அந்தமாதரியைகளும் சூரியனும்கூடக் கர்ணமலிருக்கும்படிசெய்து அவருக்கு ருத்ரி செயயவேண்டிய மரியாதை எவ்வகையோ அதைச்செய்வேண்டுமே தேவர்களுக்கொப்பானவர்களும் வீரர்களுமான ஐயுதரர்களையும்பெற்ற குற்றமற்ற பாண்டமஹாராஜனைப்பற்றி நவருத்தப்படவேண்டியதில்லை; சிலாகித்தல வேண்டுமே' என சொன்னான் பாரதரே! விதுரா, தருதராஷ்டிரனுக்கு, 'படியே' என்று சொல்லி, பீஷ்மருடன்கூடி மிக ஸலாககியும் இடத்தில் பாண்டவர்களுக்கு ஸமஸ்காரங்களைச் செயலித்தராராஜரே! அப்போது புரோஹிதர்கள் நகரத்திலிருந்து மெண்ப முனவீசுகின்ற ஜவலிக்கின்ற அகனிகளை விரைவாகக் கொண்டதனா அதன்பின், அந்தக் காலத்திலுள்ள பலவகைப்பல உயாரதபுஷ்பங்களாலும் சந்தனமமுதலிய வாஸனைத்திரவிகளாலும் பலலகை அலங்காரங்களுசெய்து, அதை வஸ்திரத்தில் முழுதுமழுடி, அப்படியே புஷ்பங்களாலும் விலாபுயாரத வஸ்திரங்களாலும் சோபிக்கின்ற பலலக்கில், பாண்டுவை மந்திரிகளும் உறவினர்களும் ஸநேகிதர்களும் ஏற்றினா புருஷஸிம்மம் பாண்டுவை மாதரியுடன் கூடச் செவ்வையாகமுறைத்துச் சிற அலங்காரமுள்ளதும் மனிதரெடுபபதுமாகிய அந்த உயர்வாஹனத்தினால் எடுப்பித்தனா அப்போது, வெண்குடையினுடைய சாமரங்களாலும் எல்லா வாதயசபதங்களாலும் சிறப்பித்தது நூற்றுக்கணக்கான மனிதர்கள் மிகுதியான ரத்தனங்களை யெதுக்கொண்டுவந்த அந்தப் பாண்டுவின் ஸமஸ்காரகாலத் திருமபினவர்களுக்குக் கொடுத்தனா பிறகு, வெண்குடையையும் பெரியசாமரங்களையும் அழகிய வஸ்திரங்களையும் பாண்டவர்களுக்க கொண்டு வந்தனா வெள்ளை வஸ்திரம் தரித்துக் கொண்ட புரோகிதர்களால் ஹோமம்பண்ணப்பட்டு ஜவலிக்கின்ற அகனிகள் கந்தம் புஷ்பம்முதலிய அலங்காரங்களோடுபாண்டு

ன்னே சென்றன பிராமணர்களும் க்ஷத்ரியர்களும் வைசியர்களும் சூத்ரர்களும் ஆயிரக்கணக்காக வயஸனத்தினால் கொதிப்படைந்து கண்ணீர்விட்டுக்கொண்டு ராஜாவைப் பினசென்றனர். ண்டவர்களனைவரும் பீஷ்மரும் விதூரரும் பாஹ்லீகளுள்ளோம் தன்னும் பூரிஸரவஸ எனனுமரசனும் இன்னுமனேகளும், 'இந்தரசன், நமமைப் பிரித்து நீண்டதுயரத்தில் அமிழத்தி நாதனில் தவர்களாகவும் செய்து எங்கே போகப்போகிறான்' என்று கதையொன்றைக் கொண்டு ஒருவரையொருவர் கட்டிக்கொண்டும் பினசென்றனர். ஸதயவாதிகளான பீஷ்மா முதலியவர்கள் கணக்கக்கரையினர் அழகான வனப்பிரதேசத்தில் புண்ணியமான ஸம்பூமியில் தப்ப பல்கலை வைக்கச்செய்தனர் பிறகு, புருஷ்ஹிமமும் மாரத காரியங்களைச் செய்பவனுமாகிய பாண்டுவினசரீரத்திலும் வன பாரியையான மாதரியினசரீரத்திலும் எல்லா வாஸனைகளைச் சேர்த்து நல்ல அகிற்சேறும் உயாரத சந்தனக்குழம்பும் பூசிபாறகுடங்களினால் சுற்றிலும் ஜலம்கொட்டி, வெண்சந்தனத்தைக் காரகிலோடுகூடிய புனனைரஸத்தையும் எங்கும் பூசினார். பிறகு, பலதேசங்களிலுண்டான வெளுப்புலஸதிரங்களை அவனுக்குப் போததனா உயாரதசயனத்தில் படுப்பதற்குத் தகுதியுள்ள பூரேஷ்டனுனை பாண்டுமஹாராஜன், வஸதிரங்களினூறு க்கப்பட்டபின், ஜீவித்திருப்பவனபோல விளங்கினான். ஸகலமான ரிதவிக்ருகுகளும் புரோஹிதர்களும் அஸவமே ரியைக்கொண்டு வேதோகத விதிகளைச் செய்து மந்திரங்க ளுமஸகாரஞ்செய்தனர் ரிதவிக்ருகுகளின் அனுமதிப்படி மாகாரியம் நடந்தபின் ராஜாவையும் மாதரியையும் நெய்பூசி மந்திரங்களைச் செய்து, புனனை, பதமகமென்னும் வாஸனைமரம், கள வாஸனையுள்ள சந்தனமரம், ஸரளமரம், தேவதாரமரம், ராயமரம், கொம்பரக்கு, செஞ்சந்தனமரம், அலரிச்செடி, யும்வோ இலைகளாலும் இன்னும் பலவகை வாஸனைக்கடடை னகையும சாஸதிரப்பிரகாரம் தஹ்னஞ்செய்வித்தனர் அவா னஞ்ஞ இரண்டு சரீரங்களையுங்கண்டு அம்பாலீகை, 'ஹா! ஹா! களை!' என்றுசொல்லி, மூாசசையடைந்து உடனே பூமியில் பசித் ன துகத்ததுடன்விழுந்த அவனைக்கண்டு, நகரத்திலும் ரகிய லுமுள்ள ஜனங்கள் ராஜபகதியினால் அனபுகூர்து பாலு னால் தாபமுற்று அழுதனர். குந்தியின் அழுகைக்குரலி னும பூரிதார்களுடன்கூடப் பசுபக்ஷிகளமுதலிய திரயகஜாதியி ன்ள பிராணிகளெல்லாம் கதறின அப்படியே, சந்தனுபுதரரா ப பீஷ்மரும் சிறந்தஞானமுள்ள விதூரரும் கௌரவர்களனைவ

ரும், மிகத்துயரமுற்றுக கதறினா பிறகு, பீஷ்மரும் விதுர
திருதராஷ்டிர மஹாராஜாவும் கௌரவஸ்திரீகளைவரும் பா
வாகளுடனகூடப் பாணடுவுக்கு ஜலதாபபணஞ் செயதா
பாண்டவர்களைவரும் சந்தனுபுத்தரான பீஷ்மரும் விதுர
ஞாதிகளும் அழுதுகொண்டே ஜலதாபபணஞ்செயதனா ராஜ
ஜலதாபபணஞ் செயதபின், வயஸனத்தினால் பீடிக்கப்ப
அநதப்பாண்டவர்களை மந்திரிகளைவரும் எடுத்துக்கொ
அழுதுகொண்டே சமாதானப்படுத்தினா ராஜரே! பாண்ட
களும் அவர்கள் பந்துக்களும் எவ்வாறு தரைபிற படுத்தன
அவ்வாறே, பிராமமணா முதலிய நகரத்து ஜனங்களும் தரை
படுத்தனா அநநகரமானது பாண்டவாசனுடனகூடக் குழந
சளமுதல் (முதியவர்களவரையில) பன்னிரண்டு ராத்திரிகள்
தோஷமில்லாமலும் மனத்தில ஆறுதலில்லாமலும் உதஸ்
மில்லாமலும் இருந்தது

ஶ்ரீமதுபபததேழாவது அத்தியாயம்

ஸம் பவபாவம் (தோடர்ச்சி)

(பாணடுவுக்கு ஸராத்திரச்செய்ததும், தழந்தைகள் விளையாடிக்
டிருக்கும்போது பீமனுக்கும் துரியோதனுக்கிள்கும் விரோதமு
டானதும், பிரமாணகோடியென்னுமிடத்தில் பீமனைக் கவன
யில் தள்ளினதும், பாம்புகளைக்கொண்டு கடிப்பித்ததும்)

பிறகு, விதுரரும் பீஷ்மரும் வியாஸரும் தருதராஷ்டிரம
ராஜாவும் பந்துக்களுடனகூட நெய்யுடன்சேர்த அன்னத்
தேறாமஞ்செயது பாணடுவுக்குச் சிராததம்செயதனா அவர்
புரோஹிதர்களின் உதவியினால் சாஸ்திரபிசகாரம் செய்த
கௌரவர்களையும் ஆயிரக்கணக்கான பிராமணஸரேஷ்டாக்களை
புசிப்பித்து, அநதப் பிராமணஸரேஷ்டாக்களுக்கு இரத்தி
குளியல்களையும் சிறந்த கிராமங்களையும் தானஞ்செயது ஸரா
செயத் பிறகு, பரதஸரேஷ்டாக்களான அநதப் பாண்டவா
அழைத்துக்கொண்டு எல்லாரும் அஸ்திஸூபரத்தில் பரவே
தனா பட்டணத்திலிருப்பவரும் தேசத்திலிருப்பவரும்
யாவரும், தமது பந்து இறந்ததைப்பற்றி வயஸனப்படுவதுமே
அநதப் பரதஸரேஷ்டானுள் பாணடுவைப்பற்றி எப்போ
வயஸனப்பட்டுக்கொண்டிருந்தனா அநதஸ்ராததம் முடிந்தப
துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்த அநதஜனங்களைக்கண்டு ஒன்

பாமல் தாங்கக்கூடாத துக்கமடைந்த தம் தாயாரான, வதிகு விபாஸா பின்வருமாறு சொல்லலானா
கடந்துபோனகாலம் ஸுகமாகவும் வருங்காலம் கடினமும் இருக்கின்றன தினங்கள், முந்தியவற்றைப் பாரக்கிலும் பவை அதிகக்கெடுதல்களாக இருக்கின்றன பூமிக்கு வனம் போய்விட்டது அதிச வஞ்சகங்கள் வயாபித்ததும் நகபாண பாபங்களினால் கலக்கமுள்ளதும், வாணஸரமமுத தாமதங்களும் நல்லகாரியங்களும் நல்லொழுக்கங்களும் துபோனதுமாகிய கொடியகாலம் வரப்போகிறது கௌரீயின அநீதியினாலேயும் பூமி நிலைக்கப்போகிறதில்லை நீராயாஸம்செய்துகொண்டு ஸதிரமானமனத்துடன் தபோதில் வாஸஞ்செய்வதற்குச் செல உன்னுடைய இந்தக் துக்கு நேரப்போகின்ற கஷ்டமானநாசத்தை நீ பாராதே' என்று அந்த ஸத்தியவதி, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று கரித்தது, உள்ளேபோய் மருமகளைப்பார்த்தது, 'அம்பிகையே! பரமன துரியோதனனுடைய அநீதியினால் சுற்றங்களுடன் பரதவம்சத்தவரும் நகரத்துஜனங்களும் அழிந்துபோவார்களா நாமகேட்டோம் ஆதலால், வீருப்பயிருந்தால் புதரகதினால் வாதிக்கப்பட்டுத் துயரமுற்ற இந்த அம்பாலிகைம அழைத்துக்கொண்டு நாமிருவரும் வனத்திற்குப் போக, உனக்குச்சுகமுண்டாகும்' என்று சொன்னாள் பார அம்பிகை, 'ஆகட்டும்' என்று ஸம்மதித்தபின், ஸத்யவதி கைக்கேட்டுக்கொண்டு இரண்டு மருமகளுடனும் கூடிச் சநியமமுள்ளவளாக வனம்சென்றாள் பரதஸுரேஷ்டரே! ராஜரே! அப்போது அந்தராஜஸ்திரீகள் மிக்ககடுந்தவருத்து தேகத்தைவிட்டுத் தாங்கா விரும்பினலோகம் சென்றனா அதன்பின், பாண்டவர்கள் வேதத்திற்கொல்லப்பட்ட ளம் உபநயனம்முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களை அடைந்து போக வனுபவித்துக்கொண்டு பிதா இருந்தவீட்டில் வளராதனா ராஷ்டிரபுத்ரர்களுடன் சேர்ந்து ஸுகமாக உதஸாஹதர் விளையாடிக் கொண்டிருந்த அவர்கள், சிறுவர்கள் விளையாடா எல்லாவற்றிலும் தங்கள் சக்தியினால் சிறந்தவராயினா பபிமேனேன, வேகத்திலும் குறித்ததை எடுப்பதிலும் ஜனதகிலும் புழுதியிலிழுப்பதிலும் தருதராஷ்டிரபுத்திராக வரையும் பிடித்தான ராஜரே! ஸந்தோஷமாக விளையாண்டிருக்கும் தருதராஷ்டிரபுத்ரர்களைப் பிடித்துக் ஒளிரதான் அவர்களைத் தலைகளிலிடித்துப்பாண்ட

வாகளுடன் முட்டினான் மிகுந்தபராகரமமுள்ள அந்தகரு
கள் நூற்றொருவரையும் பீமஸேனன ஒருவனாகவே அதிக
படாமல் அடக்கிவிட்டான் பலவானான பீமஸேனன பலத்
அவர்கள் கதறுமபடி தலைமயிர்களிற்பிடித்து அடித்து முழ
களும தலைகளும் தோள்களும்தேயத் தரையில் இழுத்
ஜலத்திலவீளையாடுமபோது அவன் பத்துபிள்ளைகளைக் கை
பிடித்துக்கொண்டு முழுகியிருந்தான், இறந்தவாக்களபே
பின் அவர்களைவிட்டான் மரத்தினமேலேறி அவர்கள் பழங்
பறித்துக்கொண்டிருக்கையில் பீமஸேனன மரங்களைக் க
உதைத்து அசைத்தான் அப்போது, உதையின்வேகத்
அதிர்தமரங்கள் அலைந்ததனால் பழங்களுடனகூட ம
னினறும் பிள்ளைகளும் விழுந்தனர் துரியோதனன ப
ஸஹோதரர்களைவரும் பீமஸேனனகையிற்றே பீடிககப
சிலருக்குத் தலைகளும் மார்புகளும், சிலருக்கு இடைகளும்
களும் அடிபட்டன, அவர் விழுந்தனர் கைச்சண்டை
ஒட்டத்திலும் தேகப்பயிற்சியிலும் அந்தக்குமாரர்கள் ப
னனை மிகுச ஆரம்பித்தும் ஒருபோதும் அவனுக்கு மேலா
யங்களைச் செய்யவில்லை இவ்வாறு அந்தப்பீமஸேனன
எண்ணமில்லாமலே பாலயசேஷடையினால் தருதராஷ்டிர
களை ஆக்கிரமித்து அவர்களுக்கு மிக்கவிரோதத்திற்கு இ
இருந்தான்

அதன்பிறகு, மிகுந்தபராகரமமுள்ள துரியோதனன
ஸேனனுடைய அந்தவலிமை மிகப்பிரவித்திபெற்றதைக்
தன் கெட்ட எண்ணத்தைக்காண்பிக்க ஆரம்பித்தான்
மத்தைவிட்டுவிலகினவனும் பாவங்களை யேபாரப்பவனுமாகி
த்துரியோதனனுக்கு அறிவினமையாலும் ஐசுவரியத்தி
ஆசையாலும் கெடுமதியுண்டாயிற்று 'இந்தக்குந்தியி
னான 1 வருகோதரன் பலவான்களுள் மிகச்சிறந்தவன்,
மினபுதரர்களின் நடுவாயிலான மோசத்தினால் ஜயிக்கவே
இவன்பலசாலி, அதிகச்சக்தியுள்ளவன், மிகுந்த சூரத்த
யுள்ளவன் பீமனொருவனாக நம்மனைவரையும் விரோதிக
அவனை நகரத்தினதோட்டத்தில் தூங்குமபோது கங்
தள்ளிவிடுவோம் அதன்பிறகு, இவன் தம்பியாகிய அாச
யும், அதன்பிறகு, அவன் தமையனானயுதிஷ்டிரனையும் பிடி
சிறையிற்போட்டு நான் பூமியை ஆளவேன்' என்று நி
செய்துகொண்டு, அந்தப்பாஷியான துரியோதனன், அ

வினையும் மஹாத்மாவான பீமனுககாக ஸமயம்பாரததுக
அண்டிருந்தான

பாரதே! பிறகு, ஜலக்கிரீடைக்காக விசித்ரமானவையும்
பிரியவையுமான வஸ்திரகூடாரங்களைபும் சாலவைக்கூடாரங்களை
புளு செய்வித்ததான அவ்விடத்தில் வேண்டியவையெல்லாம் --
நிரம்பினவையும் கொடிகள் எடுத்துக் கட்டப்பட்டவையும் பல
வகைப்பட்டவையுமான அனேக வீடுகளைச் செய்வித்ததான பார
தே! பிரமாணகோடியென னுமிடத்தில் ஒருஸ்தலத்தை அடைந்து
அந்த இடத்தை உதக்ககிரீடனமென்று பெயரிட்டான வினையாட
முனமுடிவில அவர்களனைவரும் சுத்த வஸ்திரமதரித்து நன்றாக
அலங்கரித்துக்கொண்டு எல்லாரஸங்களும் நிரம்பின அந்த அன
னத்தை மெல்லமெல்லப் புசித்தனா வீரர்களாகிய கௌரவ
ஸரேஷ்டர்கள் வினையாடிக் களைப்புற்றுச் சாயங்காலவேளையில
வினையாட்டுக்காக ஏற்பட்ட கூடாரங்களிலேயே வலியாக நினைத்த
னா பலவாணும் ஸமாதத்தனுமான பீமஸேனன ஜலக்கிரீடைக்கு
வந்த அந்தக்குமாரர்களைத் தூக்கி அதிகவேலைசெய்ததனால் களைத்
துப் பிரமாணகோடியில் வலிப்பதற்காகஏற்பட்ட ஸ்தலத்தில்
மேலே ஏறிப்படுத்தன மத்தியபானத்தினுலமயக்கமுற்ற அந்
தப்பாண்டவன குளிராநதிருக்குமவாஸஸ்தலத்தையடைந்து ஓயவு
டன் அசைவற்று இறந்தவனபோலத் தரையில் தூங்கினான் பிறகு,
தூரியோதனன கயிறுகளைப்போன்ற கொடிகளினால் பிரமாண
கோடியில் தூங்கினபீமஸேனனை மெல்லக்கட்டிக் கண்கையினஜலத்
தில் போட்டான யுத்தவீரறிற் சிறந்தபீமன, உடனே கணவிழித்
துக்கொண்டு, தன்பலத்தினால் கட்டுக்களெல்லாவற்றையும் அறுத்து
மறுபடியும் எழுந்தான் சிறந்த பலமுள்ள அவன் கட்டிலிருந்து
விடுபட்டபின் அது தூரியோதனன செய்ததென்று அறியவில்லை
அந்தப்பலவான மறுபடியும் நித்திரையினுலபரவ்சனாகி அந்த
இடத்திலேயே தூங்கினான் பாதிசாத்திரியானபின் கௌரவர்களும்
பாண்டவர்களும் எழுந்தனா தூரியோதனன பீமஸேனனைக்
கண்டு துன்பமடைந்தான் மறுபடியும், தூங்கினவனைக் கூடமை
யானபற்களுள்ளவையும் கொடியவிஷமுள்ளவையுமான சீறுகின்ற
ஸாபங்களைவிட்டு அங்கங்களின் ஸந்திகளெல்லாவற்றிலும் கடிக்க
செய்தான் ஸாபங்களின் பற்கள் உயிரஸ்தானங்களில் பதிப்
பிக்கப்படும் பெரியமாரபையுடைய பீமஸேனனுடைய வன்மை
யான தோலைக் குத்தவிடலை பீமஸேனன விழித்துக்கொண்டு
அந்தஸாபங்களெல்லாவற்றையும் தள்ளிவிட்டான் தூரியோத
னனுக்குப் பிரியமான ஸாந்தியையும் புறங்கையினால் கொன்றான்

ராஜரே ! அவ்வாறே, மிகக் பொருமைகொண்டது
கொல்ல எண்ணம்கொண்டு சகுனியின் அபிபராய
வலன்ன என்னும் சமையற்காரனுடன் ஆலோசித்து, பிற
னைக்கொண்டு பீமஸேனனுடைய ஆஹாரத்தில் விஷத்தைப்
வித்தான கொடியதும் மயிராகக் கசமனடுக்கச் செய்வது
காங்குடவிஷம் சோககப்பட்டது பீமஸேனன் அதையும்
ஓர் உபாதிபுமில்லாமல் ஜரிபித்ததுகொண்டான் அத
கொடியதாயிருந்தும் அவனுக்கு உபத்திரவத்தை உண்ட
வில்லை பீமன் பயப்படத்தக்க தேகவன்மையை யுடைய
லால் விஷத்தை ஜரிபித்ததுகொண்டான் ராஜரே ! மற
நான், துரியோதனன் பீமஸேனைக்கொல்லக்கருதி மந்திரி
சகுனியுடன் ஆலோசனைசெய்தான் இரவுமபசலும் ஓயாம
தித்ததுகொண்டு தூங்காமலிருந்தான் இவ்வாறு துரியோத
காணனும் ஸம்பலனபுத்திரனான சகுனியும் அனேக உபாய
னால அநதப்பாண்டவர்களைக் கொல்லக்கருதினா வைசியப
ணின் புத்திரனாகிய யுத்தஸு பாண்டவர்களின் நன்மையி
விரும்பத்தினால் அதைப்பாண்டவர்களுக்குச் சொன்ன
களை அடக்கத்தக்க பாண்டவர்களும், விதுரரின் அபிபிரா
லேயே நின்கொண்டு, வெளிக்காட்டாமல் அவறையென
அறிந்துகொண்டார்கள்

ஐறறுமுப்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம்

ஸம் பவபாவம் (தொடர்ச்சி)

(பீமனுக்கு விஷம்கலந்த பகலியங்களைக் கொடுத்தும், பிர
கோடியெனலுமிடத்தில் கங்கையில் வசிநாட்டினாடுத்தில் உ
னைத்தள்ளினதும், அவன் பாதாளலோகம்சென்று வாஸுக்
கொடுத்த ரஸத்தைப் பானம்செய்ததும்.)

பிறகு, அநதத் துரியோதனன் முதலானவர்கள்,
ஸேனன் பலமுள்ளவன், ஸாமாததியமுள்ளவன், மி
சூரத்தன்மையுள்ளவன், இந்த வருகோதரன் நமமை எட
தும் விரோதிககிறான் இவனை நகரத்தின் தோட்ட
தூங்குமபோது ஜலத்தில் நாட்டப்பட்ட சூலத்தின்
போடுவோம்' என்று நிச்சயம்செய்தனா பாரதரே ! பிரப
கோடியெனலுமிடத்திலேபாய ஜலகரீடைக்காக ஒரு ஸ
செய்வித்தனா அவ்விடத்தில் சமையலவேலையில்தோந்த ம
களினால் பகூண முதலிய உணவும் குடிக்கத்தக்கவை

சத்தககவைபும நககிச்சாப்பிடத்தககவைபும வீதிததமசெய
டன அபபோது, வேலைக்காரர்கள் துரியோதனனுக்கு
த தெரிவித்தனா பிறகு, தூபபுத்தியுள்ள துரியோதனன்,
க பாண்டவர்களைப்பார்த்து, 'தோட்டங்களிற்றோசோபிக
கங்கைக்குச்செல்வோம் ஸ்வேஹாதரங்களாகிய நாமனை
சோநது ஜலகரிடைசெய்வோம்' என்றுசொன்னான் யுதிஷ்
ம, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று அவனுக்கு மறுமொழி
ரா ஞ்ரர்களான அந்தக்கெளர்வபாண்டவர்கள், நகரங்கள்
ரற தோகளிலும் அந்தத்தேசங்களிலுண்டான சிறந்தயானை
ம ஏறிக்கொண்டு நகரத்தைவிட்டுப்புறப்பட்டனா உத
வனமசோந்தவுடன் ஜனக்கூட்டத்தை அனுப்பிவிட்டு வீரா
சிய அந்தச்சகோதரர்களனைவரும் வெண்மையானகாரிய
களாலும், நடுவேயுயர்ந்த இருபுறமும் சரிவாயுள்ள கூரை
டுகூடிய தூண்களிறுத்தின சாலைகளாலும், புல்கணிகளா
துவாரங்களாலும், ஜலயந்திரங்களாலும், நடப்பதற்குரிய
ங்களாலும் சோபிப்பதும் கொத்தாக்களால் மெழுகப்பட்ட
த்திரக்காரர்களால் சித்திரம் எழுதப்பட்டதுமான உத்தியா
தப்பாரத்துக்கொண்டே ஸிம்மங்கள் மலைக்குகைகளிற
பிப்பதுபோல அதில பிர்வேசித்தனா ஜலமநிரப்பப்பட்ட
களிலும் தாமரையோடைகளிலுமுள்ள ஜலம், மலர்ந்த
ரப்புவ்பங்களினால் மூடப்பட்டு அழகாயிருந்தது அப
ப, காலத்துக்குரியபுவ்பங்களினால் பூமி மறைக்கப்பட்டிருந்
அந்தப்பாண்டவகௌரவர்களனைவரும் அங்கே உட்காரந்து,
ரங்கிருந்து கொண்டுவரப்பட்டனவும் தாங்கள்விரும்பினவு
உணவுகளைப் புஜித்தனா அந்தச் சிறந்த உதயானத்தில
ாடிக்கொண்டிருந்த அவர்கள் அந்த அந்தப்புக்ஷணங்களை
ருவாக்கொருவா வாய்களிற கொடுத்தனா

அபபோது பாவியான துரியோதனன், பீமஸேனனைக்கொல
ருதி அந்தப்புக்ஷணத்தில் காளகூடவிஷத்தைப் போடுமபடி
ான அபபோது, உள்ளத்தில் கத்தியைப்போன்றவனும
ில் அமிரத்ததுக்கொப்பானவனுமாகிய அந்தப்பாவியான
பாதனன், தானே எழுந்த ஸ்வேஹாதரனைப்போலவும் ஸநே
னப்போலவும் பீமனுக்கு மிகுதியாகப் பக்ஷணத்தை ஊட்டி
அந்தமோசத்தை அறியாமல் பீமஸேனன் செம்மையாகப்
ந்தான பிறகு, மனிதர்களுக்குள் அதமனான துரியோத
அந்தப்பீமனைப்பற்றி மனத்திற்குள் சிரித்துக்கொண்டு
ருந்தாரத்தனனுபோல நினைத்தான பிறகு, அந்தப்
ரங்களும் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களும் எல்லோரும்

சோரது களிப்புற்றமனத்துடன் ஜலக்கிரீடை செய்தனா யாட்டுக்காக ஏற்பட்ட கூடாரங்களிலேயே அந்தவீரர்கள் விரும்பினா பலவானாகிய பீமன், பிரமாணகோடியில் உடைக்காகவந்த அந்தகருமாராகளைநடத்தி ஜலத்தில் விளை ஸரமத்தினால், அதிகமாகப் போஜனம்செய்து, தங்குமிட அந்த இடத்தை அடைந்தான் களைப்புற்றும், சூழ்மயக்கத் மயங்கியும், விஷம் தேகத்திலவயாபிததுமிருந்ததனால் குகாற்றையடைந்தவுடன் அசைவற்றுத் தூங்கினான் பிறகு யோதனன், தானே கயிறுகளைப்போன்றகொடிகளால் பிடிக்கடி, சூலங்களை ஓட்டையளவு இடைவிட்டு ஜலத்திலந் கயிறுகளாகச்செய்யப்பட்ட கொடிகளினால் கெட்டியாகக் கட்டப்பட்ட அரதபீமனை உடனே கரையிலிருந்து ஜலத்தில் தள்ளு டான் அரதபீமனுக்கு வாழ்நாள் மிச்சமிருந்ததனால் தில் சூலங்களாடப்பட்ட இடத்திலஊழ்விடலை அவன் இடத்தில் தற்செயலாகச் சூலமிருக்கவில்லை அரதபீமனே பிரஜைஞாயில்லாமல் நாகலோகத்திலுள்ள நாகருமார பிடித்துக்கொண்டு கவிழ்ந்து ஜலத்துக்குள்முழுகினான் கொடியஊழ்முள்ளவையும் பெரிய கோரப்பற்களுள்ளவை அனேகநாகங்கள் சோரது அதிகமாக விஷத்தைக்கொ பீமனை மிக்ககடித்தன அவன்கடிக் கப்படுமபோது, ஸ்தா மாகியகாளுகூடம் ஜங்கமமான ஸாப்பவிஷத்தாலேயே அ பட்டது கூாமையானபற்களையுடைய அந்தஸாப்பங்கள் கள் பெரியமாராபையுடைய அரதபீமனுடைய துடபஸ் களில் பாய்ச்சப்படும் வனமையினால் அவன்தோலை (ப துமபடி) கொத்தாமற்போயின பிறகு, பீமனேனன் விழ் கொண்டு கட்டுக்களையெல்லாமறுத்து அந்தஸாப்பங்களை னான் சிலஸாப்பங்கள் பயந்து ஓடின பீமனால் அடிய றில் மிஞ்சினநாகங்களெல்லாம், ஸாப்பராஜாவும் 'இந்த போன்றவனுமான வாஸுகியினிடம்சென்று, 'நாகராஜ இம்மனிதன் ஜலத்தில் கட்டித்தள்ளப்பட்டான் இவன் சூழ்த்திருக்கவேண்டுமென்று நாங்கள் நினைக்கிறோம் (அசைவற்றவனாக எங்களிடம்வந்தான், கடிக்கப்பட்ட விழித்துக்கொண்டான் பிரஜைஞாயடைந்தவுடன் 'கட்டை துக்கொண்டு எங்களை நசுக்குகின்ற இந்த மஹாவீரனை நீர் கொள்ளவேண்டும்' என்றன

பிறகு, வாஸுகி, நாகங்களபினதொடரதுவர (செ ப்யப்படத்தக்க பராகரமமுள்ள சிறந்தகைக்காரனாகிய

பாரததான் குருதிக்குக்கட்டஸ்தனை ¹ ஆரயகனென்னும் நாகத்
 னெனும் அவன பாரககப்படான அப்பொழுது, தனபேரனுக்
 தப பேரனு பீமனை ஆரயகன இறுகக் கட்டிக்கொண்டான
 பெருங்கோத்தியுள்ள வாஸுகி பீமனிடத்தில் அனபுன, 'இவ
 னுக்கு என்னவிருப்பத்தை நாம் செய்யலாம்? பணக்குவியலையும்
 லாபத்தினக்குவியலையும் இவனுக்கு வெகுமானமாகக் கொடுப்பா
 மாக' என்று தன்னுடனிருந்த நாகனுக்குக் கட்டினையிட்டான
 இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட அந்த ஆரயகன, வாஸுகியேனோக்கி,
 நாகராஜாவே! உனக்கு விருப்பமிருந்தால் இவனுக்குத் தனக்
 குவியலால் என்ன உபயோகம்? உனபிரீதியிருக்கும்போது மஹா
 பலசாலியான இந்தக்குமாரன ரஸத்தைக்குடிக்கட்டும் ஆயிரம்
 பாணைபலமுள்ள ரஸம் ஒரு குடத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது
 இந்தக்குமாரன எவ்வளவு குடிப்பதோ அவ்வளவு இவனுக்குக்
 கொடுக்கலாம்' என்று மறுமொழிசொன்னான் 'அப்படியே
 ஆகட்டும்' என்று அந்தநாகனுக்கு வாஸுகி சொன்னான் பிறகு,
 னென்ன நாகர்களினால் மங்களாசீர்வாதம் செய்யப்பெற்றுப்
 பதனாகக் கிழக்குமுக்கமாயுட்காரானது ரஸத்தைப் பாணைசெய
 மஹாபலமுள்ள பீமனென்ன ஒருமுச்சில ஒருகுடம் குடித்
 இவ்வாறு அந்தப் பாணைபுதரான எட்டுக்குடங்களைக் குடித்
 அதன்பின், சிறந்த புஜங்களுள்ளவனும் எதிரிகளை
 வலுமையுடையவனுமாகிய பீமனென்ன ஸுகமாக நாகர்கள் கொடுத்த
 சபனத்தில் நித்திரைசெய்தான்

நூற்றுமுப்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்
 ஸம்பவபாவம் (தோடீச்சி)

பாரததைப்பற்றிக் தந்திக்கீதும் விதாரங்கீதும் நடந்த ஸம்பா
 களம், பதினாயிரம் பாணைபலத்துடன் பீமன் திரும்பி அலகீன
 நூற்றுப்பத்தும், பீஷ்மர், குமாரர்கள் எல்லாரையும் தனார்
 குடம் வேத சிகைக்காகக் கிருபாசாரியரிடம்
 ஒப்பித்ததும்.)

தன்னரதையுள்ள துரியோதனன் பீமனெனனை ஸாப்பங்க
 ததிலிலதள்ளிவிட்டு அப்போதே தன்னைக் கிருதாராதனாக
 பாபம் இரவுகழிந்ததும், 'பீமனென்ன நமக்கு முன்ன
 மனமாய்விட்டான்' என்று சொல்லிக்கொண்டு அவனிட

¹ ஆரயகனுடைய பெணவயிறுபுயிள்ளை குரன், அவன் பெண்
 நுகரி; குருதியின் குமாரன் பீமன்.

மிருநது நகரம் போனான் தாம பாவம்செய்த
வான யுதிஷ்டிரா தமமைப்போலவே பிறரை
நினைத்திருந்தார பிளாதாவினிடம் அன்புள்ள
ரா தாயாராகிய குந்தியிடம் வந்து நமஸ்காரஞ்
பீமன் இங்கே வந்தானா? அம்மா! இங்கே
லையே? எங்கே போயிருப்பான்? தோட்டங்கள்
எல்லாம் அவனைத் தேடினோம் நாங்கள் அந்
காணவில்லை மஹானுபாவையே! அதன்பிறகு
அவனபோய்விட்டானென்று நினைத்து எல்லா
மனத்துடன் வந்திருக்கிறோம் இங்கேவந்த
போனானா? அல்லது, நீ எங்கேயாவது அனுப்பி
வளே! சிறந்தகைகளையுடைய பீமஸேனனைப்
சிறந்தவளே! அந்தவீரனைப்பற்றி எனமன்
ஏனென்றால், நான் பீமன் தூங்கினதாக நினை
இல்லையென்பதனால் அவன் கொல்லப்பட்டவ
சிறந்த புத்தியுள்ள தாமராஜர்வினால் இவ்வாறு
குந்தி, உடனே பதைபதைத்து ஹாஹாக்ாரஞ்
ரைப்பார்த்து, 'புத்திரனே! பீமஸேனனை
லையே! அவன் என்னிடம் வரவில்லையே! நீ
அவனைத் தேடுவதில் முயற்சிசெய' என்றுசெ
வர்கள் விரைவாக நகரத்தின் தோட்டத்திற்கு
னா பாண்டவர்கள் வாயினால், 'பீமா, பீமா
கூவினா அவர்கள் எல்லோரும் தேடியும் ஸதே
வில்லை, அப்போது, மறுபடியும் தங்கள் வீ
யைப் பார்த்து, 'அம்மா! மஹாபாகுவானபீ
தோட்டங்களிலும் தேடினோம், நதிகளிலெல்ல
காணவில்லை' என்று கூறினா பிறகு, அந்தக்
தனவீட்டுக்கு வருவித்து, 'விதூரே! பலசா
னைக காணவில்லையே! ஸ்வேஹாத்ராகளான
ஸ்வேஹாத்ராகளான கௌரவர்களோடுகூடத் தே
வந்தனா அவர்களில் மஹாபாகுவானபீமன்
இங்கே என்னிடம்வந்துசேரவில்லை அவன் தூ
கணனுக்கு ஒருபொழுதும் பிரியமாயிருக்கவில்லை
கொடியவன், கெட்டநினைவுள்ளவன், அற்ப
ஆசைவைத்தவன், வெட்கமில்லாதவன் துரிடு
வைத்து அந்தவீரனைக் கொன்றுமிருப்பான அ
கலங்குகின்றது என்னுள்ளம் எரிவதுபோல
ருள விதூரா, 'குணமுள்ளவளே! இந்தவிவ

த புத்திரர்களைக் காப்பாற்றது துஷ்டஸவபாவமுள்ள துரி
தனை நிரதித்தால் உன்னுடைய மற்றப் புத்திரர்களையும்
நறுவிடுவான் வியாஸமஹரிஷி சொன்னபடி உன்னுடைய
ராகள் தீரக்காயுஸுள்ளவாகளே உன் புத்திரன் வந்து
க்கு ஸந்தோஷத்தையும் உண்டுபண்ணுவன்' என்று சொன்
விதவானாகிய விதரா இவவாறுசொல்லித் தமது மனைக்குச்
ரா குந்தி, புத்திரர்களுடனகூடக் கவலைபுற்றவளாக வீட்
ள் இருந்தாள்

அதன்பின், எட்டாவதுநாள் பீமஸேனன் விழித்துக்கொண்
அபபோது, அந்தரஸம் ஜரித்தபின் பலவானான் அவன்
விடக்கூடாத பலமுள்ளவனான தூங்கியெழுந்த அந்தப்
ன்பபாத்து அந்தநாகங்கள், மெல்லச் சமாதானப்படுத்தி,
ரபாகுவே! சுகதிநிரம்பின் இந்தரஸத்தை நீக்குத்ததனால்
யிரம் யானைகளின் பலத்தோடு போரில் வெல்லமுடியாதவன

இப்போது நீ இந்தத்தேவலோகத்துள்ள ஜலத்தினால்
னஞ்செய்து உன் வீடுசெல் குருஸரேஷ்டனே! உன்னைவிட்டு
ஸஹோதரர்கள் துக்கப்படுகின்றனர்' என்றசொல்லையும்
னனாகள் சிறந்தகைகளையுடையவனும் மஹாபலசாலியும்
மமாகிய பீமன் உடனே ஸநானஞ்செய்து பரிசுத்தமும
ரமையுமான வஸ்திரங்களுடையும் புஷ்பங்களையும்தரித்து நாக
யகிருஷ்ணத்தில் விஷங்களைப்போக்குகின்றவைகளும் நல்ல
முள்ளவைகளுமாகிய மூலிகைகளினால் விசேஷமாக மங்கள்
னங்கள் கட்டப்பட்டு, நாகங்களால்கொடுக்கப்பட்ட பரமான
தப்படித்த நாகாக்களுடைய பூஜைகளையும் ஆசோவாதங்களை
பற்றுத் தேவலோகத்துள்ள ஆபரணங்கள் நிறைந்தவனாக
களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு மனமகிழ்ச்சியோடு நாக
த்திலிருந்து மேலேஏறினான் தாமரைக்கண்ணாகிய பீம
ன் நாகங்களால் ஜலத்திலிருந்து தூக்கிக்கொண்டுவந்து முன்
த்த வனப்பிரதேசத்திலேயே விடப்பட்டான பீமஸேனன்
திருக்கும்போதே அந்தநாகங்கள் மறைந்தநாகங்கள்

மஹாபலசாலியும் சிறந்தகைகளையுடையவனும் குந்திபுத்தி
ராகிய பீமஸேனன் உடனே எழுந்து விரைவாகத் தாயாரி
யந்தான் பிறகு, பகைவரையழிப்பவனாகிய பீமன் தாயாரை
யேஷ்டஸஹோதரரான தாம்புத்திரரையும் வந்தனஞ்செய்து,
களை உச்சிமோரது, புருஷஸரேஷ்டர்களான அந்தச்சகோத
ராலும் தாயாராலும் தழுவிக்கொள்ளப்பட்டான ஒருவா
ராவா நேசமுற்றஅவர்கள், 'நற்காலம்! நற்காலம்!'
சொல்லிக்கொண்டனர் மிகுந்தபலத்தையும் பராகதி

மங்கனையுமுடைய பீமஸேனனும் துரியோதனனசெய்தவைகளெல்லாவற்றையும் தனஸஹோதரர்களுக்குச் சொன்னான் பீமனன நாகலோகத்தில் என்னநடந்தனவோ அந்தநன்மைதீவனெல்லாவற்றையும் பூரணமாகச்சொன்னான் பிறகு, ராஜாவயுதிஷ்டிரா பீமஸேனைப்பார்த்து உட்கருத்தமைந்த சொல்லல்லாறா ‘ நீ பேசாமலிரு இருதககாரியம் எவ்வளவும சொல்லத்தக்கதன்று இதுமுதல் நீங்களெல்லாரும் வாகுகொருவா ஜாககிரதையுடன் பீமனைக்காப்பாற்றுவது எனறா சிறந்தகைகளையுடைய தாமராஜரான யுதிஷ்டி இவ்வாறுசொல்லி அப்போதுமுதல் ஸஹோதரர்கள் எல்லா னும்கூடி ஜாககிரதையாக இருந்தாரா பாண்டவர்கள், பிஷ்யத்தில் (நடந்த) அந்தச் செய்கையைத்தெரிந்துகொண்ட போது, ரஹஸ்யத்தை ரக்சிப்பதில் ஜாககிரதையுடன், (அவ் வெளிப்படுத்தாமலேயிருந்தார்கள் தாமாதமாவும் புத்திமமாகிய விதுரா அவர்களுக்கு ஆலோசனை சொன்னா துரியோதனனும் அந்தப்பீமன் திரும்பிவந்ததைக்கண்டு ஒவ்வொருநாள் இதையேநினைத்துப் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு தாபமனத்தான திருதராஷ்டிரமஹாராஜன், மிகுந்தபலகாலத்தே வினையாடிக்கொண்டிருக்கும் அந்தக்குமாரர்களைக்கண்டு அவர்களுக்கு (அஸ்திரவிதையை)க் கற்பிக்கிறதற்காக நானலகட்டைப் பிறந்தவரும் வேதங்களிலும் சாஸ்திரவிஷயங்களிலும் கரைகவருமாகிய கிருபாசாரியரைக் குருவாகத்தேடி அவர்களை ரீடம் ஒப்புவித்தாரா ராஜாவினால் அவரிடம் ஒப்பிக்கப்பட அந்தக்கௌரவர்களைவரும் அவரிடம் குருகுலவாஸஞ்செய்தனாவேதத்தைக் கற்றனா” என்று வைசம்பாயனா சொன்ன

நூற்றநூற்றபதாவது அத்தியாயம்

ஸ ம ப வ ப ா வ ம. (தொடர்ச்சி) 1

(கிருபர், துரோணர், அஸ்வத்தாமா இவர்களுடைய உத்பீக்திய துரோணர் பரகாமரிடம் அஸ்திரலாபம் பெற்றதும்)

அதுகேட ஜனமேஜயா, “ பிராமணரே! கிருபருள் ஜனனத்தைப்பற்றியும் எனக்குச் சொல்லக்கடவீர் அவர் நாதனடிமிருந்து எவ்வாறு உண்டானார்? எவ்வாறு அஸ்திரம் அடைந்தார்?” என்றுகேட்க, வைசம்பாயனா சொல்லலானான்

“ மஹாராஜரே! பிரபுவே! கௌதமமஹரிஷிகளுக்கு வானென்றும் 1 கௌதமரென்றும் சொல்லப்பட்ட புத்த

மகளுடனபிறந்தாரா சூரரே! அந்தச் சரதவானுக்குப் புத்தி வேதத்தில் எவ்வாறு பிரவிர்த்தித்ததோ அவ்வாறு வேதாதனத்தில் பிரவிர்த்திக்கவில்லை பிரம்மசாரிகள் வேதங்களைத் தினுல எவ்வாறு கிரகித்தனரோ அவ்வாறு அவா தவதனகூடி எல்லா அஸ்திரங்களுமையும் அடைந்தாரா அந்தக் கௌதமரான சரதவான தனாவேதத்தில் ஊக்கமுடையவராயிருந்த பெருந்தவஞ்செய்து இந்திரனுக்குப் பெருந்தயரத்தைப் பெண்ணினா கௌரவரே! அதன்பிறகு, தேவராஜன், 'அதவததிறகு இடையூறுசெய' என்று சொல்லி ஜாலவதியென தேவகன்னிகையை அனுப்பினான் அந்தச்சிறுமி சரதவானுடைய அழகான ஆஸரமத்திற்குச் சென்று தனுஸையும் பாணதம தரித்திருக்கும் சரதவானை மயங்கச்செய்தாள கௌதமகதத்தில் ஒப்பிலலாத வடிவுள்ளவனும் ஒற்றை வஸ்திரம தவருமாகிய அந்த அபஸரஸை வஸ்துதிறகண்டு மலாந்தருடையவரானா அவருடைய இருகரங்களினினமும் வில அம்புகளும் பூயியில் விழாதன உடனே, அவருடையசரீரத் தம நடுக்கமுண்டாயிற்று ஆனால், மிகுந்தஞானமுள்ள அந் களதமா ஞானத்தின் சிறப்பினாலும் தபோபலத்தினாலும் உறுதியுடனிருந்தாரா ராஜரே! அவருக்கு அவனோப்பாரத்தின் உண்டான மனவேறுபாட்டினால் வீரியம நழுவியது அவா ன அறியவில்லை அந்தமுனி வில்லையும், அம்புகளையும், கிருஷ்ணங்களையும், அந்த ஆஸரமத்தையும், அந்த அபஸரஸையும் விட சன்றா அவருடைய அந்தவீரியம் நாணற்றண்டில் விழாதது ரே! நாணற்றண்டில் விழாத அந்தவீரியம் இரண்டுபாகமாகப் பத்து பிறகு, அந்தக் கௌதமராகிய சரதவானுக்கு ஆணும னனுமாகிய ஓர் இரட்டைபிறந்தது அந்தக் கௌதமமஹரின ஆஸரமஸமீபத்தில் சந்தனுமஹாராஜர் வேடடையாடிக் கண்டிருக்கையில் சைனியத்தைச் சேர்ந்த ஒருவன் தற்செய்க் காட்டில் அந்த ஆணுமபெண்ணுமாகிய குழந்தைகளைக் கண்டன வில்லையும் அம்புகளையும் கிருஷ்ணஜினங்களையும் பித்தனாவேதத்திறகரைகண்ட பிராமணர்களுடைய குழந்தை நன்றிநது அவன் அந்த இரண்டு குழந்தைகளையும் அம்புாடுகூடிய வில்லையும் சந்தனுமஹாராஜாவுக்குக் காண்பித்ார அந்தராஜா கிருபைகூர்ந்து அவவிரண்டு குழந்தைகளையும் நதுக்கொண்டு 'எனதுபெண், எனதுபிள்ளை' என்று சொல் தனவீட்டிற்குச் சென்றான்

பிறகு, பரதீபபுத்திரனாகிய அவவரசன், கௌதமரு அவவிரண்டுகுழந்தைகளையும் வளர்த்து ஜாதகாமமுதலான காரணங்களையுஞ் செயலித்தான இரதககுழந்தைகள் தருகருபையோவெளாக்கப்பட்டதனால் அவவரசன் அவாக அதேபெயரை இட்டான் அதனால், புத்திரன் கிருபனென்று தப்பெண் கிருபிஎன்றும் சொல்லப்பட்டார்கள் அவாகரு பிதாவாகிய கௌதமரும் தவத்தினால் அவர்கள் அங்கிருந் அநிந்து அப்போது தாம் வந்து அந்தப்புத்திரனுக்குக் கே முதலிய எல்லாவற்றையும் சொன்னா ராஜாவே! கிருபருப் 'போதுமுதல் தனாவேதத்திலேயே பற்றுள்ளவராக தாரா¹ நான்குவகையான தனாவேதத்தையும் அநேகசா களையும்' துட்பமான விஷயங்களெல்லாவற்றையும் கிருப அவாபிதா பூரணமாகக் கற்பித்தாரா அந்தக் கிருபா எ காலத்தில் சிறந்த ஆசாரியரானா பீஷ்மாசாரியா கிரு அழைத்து, 'இவர்கள் உமதுவிஷயங்கள்' என்று சொல்லி பேரணமாகளைக் கொண்டுவந்துவிட்டுக் கிருபாசாரியரை உ தாரா பிறகு, மஹாரதர்களாகிய அந்த தருதராஷ்டிரபு களும் பாணபுத்திரர்களுமாகிய யாவரும் யாதவர்க ளோடு தனாவேதத்தை அ்தயயனஞ்செய்தனா யாதவா பற்புதேசங்களினின்றும் வந்த மற்ற அரசர்களும் கிரு ஆசாரியராக அடைந்த சிறந்த அஸ்திரங்கள் தெரிந்தவா யினா ராஜரே! அதன்பிறகு, பீஷ்மா தம் பௌத்திராக இன்னும் அதிகமான சிறப்பை விரும்பிக் கற்பிப்பதற் பாணங்களிலும் அஸ்திரங்களிலும் நிபுணர்களும் பராகிரம பெயாபெற்றவர்களுமாகிய ஆசாரியர்களைப்பற்றி விசாரித் ராஜரே! மஹாபலசாலிகளான கௌரவர்களுக்கு அஸ்திர

1 நான்குவகையான தனாவேதமாவன — பரயோகம் = விடி ஸமஹாரம் = திரும்பியெடுப்பது, கலபம் = மந்திரசித்திக்குரிய புரச் முதலிய வீரதம், ரஹஸ்யம் = அவ்வவற்றின் ஸவருபஜ்ஞானம் எ வாம் 'முகதம் = விட்டுவிடத்தக்கபாணம், அமுகதம் = விடாம யோகிக்கத்தக்க கத்திமுதலியவை, முகதாமுகதம் = விட்டுத் தி யெடுக்கத்தக்க அஸ்திரங்கள், மந்திரமுகதம் = எடுக்கமுடியாமல் ம தினால் பிரயோகிக்கப்படும் அஸ்திரங்கள் என்றாவது, சஸ்திரம் = ஆயுதம், அஸ்திரம் = மந்திரத்தோடு கூடியது, பரதயஸ்திரம் = அந் தைத் தடுக்கும் அஸ்திரம், பரமாஸ்திரம் = எதிரா அஸ்திரமில்லாத ரம் என்றாவது, ஆதானம் = எடுப்பது, ஸந்தானம் = தொடுப்பது, வ க்ஷம் = விடுப்பது, ஸமஹாரம் = திருப்புவது என்றாவது நான்கு வ என்பது பழைய உரை

க, 'அறப்புத்தியுள்ளவனும் பெரிய மஹிமையிலலாதவனும்
 ரங்கனில் நிபுணனாயிலலாதவனும் தெய்வத்தனமைஇலலாத
 தகான்' என்று நினைத்துப் பரதஸுரேஷ்டராகிய பீஷமா,
 பாதே வேதங்களையறிந்தவரும் சிறந்த புத்தியுள்ளவருமான
 ராஜபுத்திரராகிய துரோணரிடம் பாண்டுபுத்திரர்களையும்
 ராஷ்டிரபுத்திரர்களையும் சிஷ்யர்களாக ஒப்பித்ததா
 பெரியமஹிமையுள்ளவரும் அஸ்திரவிதவானகளுட் சிறந்தவ
 பெரும்புகழ்பெற்றவருமாகிய துரோணா, அநதம்ஹாதமா
 பீஷமரால் சாஸ்திரபரகாரம் செம்மையாகப் பூஜைசெய்யப்
 பத திருப்தியடைந்து அவர்களைவரையும் சிஷ்யர்களாக
 கரித்ததா துரோணா, அவர்களுக்குத் தனாவேத்ததை
 எம் கற்பித்ததா ராஜரே! அளவற்றபராகரம்முள்ள அந
 னரவர்களும் பாண்டவர்களும் ஸ்வஸ்தகாலத்தில் எல்லா
 நகனிலும் தோந்தவர்களாயினா" என்று சொல்ல, ஜனமே
 "பிராமமணரே! துரோணா எப்படிப் பிறந்தா?" எவ்வாறு
 நரங்கனையடைந்தா? கௌரவர்களிடம் எவ்வாறு வந்தா?
 வீராயாருடையபுத்தா? அஸ்தரம் தெரிந்தவர்களிற சிறந்த
 அவருடையபுத்தரருமான அநத அஸுவத்ததாமா எவ்வாறு
 தா? இதை நான கேடக விரும்புகிறேன, விரிவாகச்சொல்
 ன" எனுகேடக, வைசம்பாயனா சொல்லத் தொடங்

'முற்காலத்தில் கங்கையின உதப்பத்திகு ஸமீபத்தில், மஹி
 பற்றவரும் எப்போதும் கடுமையான தவமுள்ளவருமாகிய
 ராஜரென்ற பெயாபெற்ற ஒருமஹரிஷி இருந்ததா அநதப்
 ராஜா ஸநானத்திறகாகக் கங்கைக்குச் சென்றா அநதப்
 ராஜரிஷி மஹரிஷிகளுடனகூட ஹவிரத்தானமென்னுமிடத்
 ஸஞ்சரிக்ரும்போது, அழகும யௌவனமும் நிரம்பினவரும்
 னளவனும் யௌவனமத்ததினால் மெல்ல நடப்பவனுமாகிய
 ராகியென்னும் அபஸரஸ முன்னமே வந்து ஸநானஞ்செய்து
 னடிருப்பதைப் பிரதயக்ஷமாகப் பார்த்ததா அநதநதிகுகரை
 அவருடைய ஆடையைக் காற்று விலக்கிற்று வஸ்திரம் வில
 பான அவனைக்கண்டு ரிஷி அப்போதே விருப்பமுற்றா
 க ஞானமுள்ள பரதவாஜரிஷி அவனிடம் மனம்பற்றி ஆனநத
 நதபோது அவருடைய வீரியம் நழுவிற்று அநதரிஷி
 தத் துரோணமென்னும் பாததிரத்தில் எந்திலா அதனால்,
 ஞானமுள்ள பரதவாஜரிஷிகுத் துரோணா குடத்திலபிறந
 அவா வேதங்கனையும் வேதாங்கங்கனையும் முழுதும் அதயய

னஞ்செய்தாரா காகியபரிஷி அகனியினிடமிருந்து அஸ்திரம்
றுககொண்டு எதைத்தெரிந்துகொண்டிருந்தாரோ அந்த அ
விததையைத் தேவகாரியத்திற்காகப் பரதவாஜா காசியபரி
ந்து அடைந்தாரா பராகரமசாலியும் அஸ்திரம் தெரிந்தவாகளி
ந்த வருமாகிய பரதவாஜா மிகுந்த மஹிமையுள்ள அகநிலேய
க்கு அந்த ஆகநேயாஸ்திரத்தைக் கொடுத்தாரா பரதசரேஷ்ட
அந்த அகநிலேய முனிவா, பரதவாஜபுதரரும் தமக்குஸ்
தரருமாயிருக்கும் துரோணருக்குத் தமக்குப் பரதவாஜரிடமி
கிடைத்த அந்த ஆகநேயமென்னும் மஹாஸ்திரத்தைக் கொ
தாரா பரதவாஜருக்கு ஸநேஹிதனாகிய பருஷதனென்று
ருள்ள ஓரச்சன இருந்தான அவனுக்கு தருபதன என்னு
திரன உண்டானான் அந்த கூத்தரியஸரேஷ்டனாகிய தருபத
ஒவ்வொருநாளும் ஆஸ்ரமத்திற்குச் சென்று துரோணருட
விளையாடிக் கொண்டும் அத்யயனஞ்செய்து கொண்டும் இருந்த

பிறகு, பருஷதன காலஞ்சென்றபின், வீரனும் புருஷஸு
னுமாகிய தருபதன வடபாஞ்சால தேசத்தில் அரசாட்சி
தான அப்போது மஹிமைபொருந்திய பரதவாஜமஹரி
ஸவாககஞ்சென்றாரா சிறந்ததவமுள்ள துரோணா அந்
வவ்விததுத் தவம் செய்துகொண்டிருந்தாரா வேதங்களைப் ப
தாங்குகளையும் அறிந்தவரும் தவத்கினால் பாவங்களைப் ப
செய்தவருமாகிய பெருங்கோத்திபெற்ற அந்தத்துரோணா
பிதாவினுடைய ஆஜ்ஞையில் மனமவைத்துப் புத்திரனை வி
அகனிஹோதரத்திலும் தமதாமத்திலும் இரத்திரியஜயத்திலு
போதும் ஊக்கமுள்ளவளாகிய சரதவானுடைய புத்திரி
கிருபியைப் பாரியையாக அடைந்தாரா 1 கௌதமி, அஸ்வத
என்னும் புத்திரனைப் பெற்றாள் அந்தப் புத்திரன பிறந்தவு
உச்சைஸ்ரவம் என்னும் குதிரையைப்போல கனைத்தான அ
கேட்டு ஆகாசத்திலிருந்து கண்ணுக்குத் தெரியாத ஒரு
'இவனுடைய உரத்தச்சபதம் குதிரையின் சத்தம்போல தி
களில் வியாபித்ததனால் இந்தக் குழந்தை 2 அஸ்வததாமா
பெயரோடிருப்பன்' என்று சொல்லிற்று பிறகு, அந்தப்
னால் துரோணசாரியா மிகுந்த ஸநேதோஷமடைந்தாரா அ
புத்திமானாகிய துரோணா அங்கேயே வவ்விததுக்கொண்டு
வேதத்திலேயே ஞாபகத்தோடிருந்தாரா

அரசரே! அப்போது மஹாதமாவும எல்லாவிததை
தெரிந்தவரும் ஆபுதம்பிடித்தவரெல்லாரிலும் மேலானவரும்

1 கிருபி 2 அஸ்ரவம் = குதிரையைப்போன்ற, ஸதாமா = சபதமுடைய

வரைத் துயரப்படுத்துகிறவருமாகிய பரசராமனனுமபிராமணாதமபொருளையெல்லாம் பிராமணாக்களுக்குக் கொடுக்கவிரும்பினதை அந்தத்துரோணா கேளவிப்பட்டார பரசராமருடைய தனுவேதத்தைபுழை திவ்யாஸ்திரங்களைபுழை கேளவிபுறந்து அவற்றிலும ராஜநீதிசாஸ்திரத்திலும ஆசைவைத்தார பிறகு, அந்தச் சிறந்ததபஸுள்ளவரும் சிரேஷ்டமரணபாகுபலமுடையவருமாகிய அந்தத்துரோணா, தவமும் பிரமமசாரிவரதமுமுள்ள சிஷ்யாக்களால் சூழப்பட்டவராய்ப பாவதங்கனிற சிறந்த மஹேந்திரத்துக்குப் போகப் புறப்பட்டார பிறகு, மஹாதபஸவியான துரோணா, மஹேந்திரமசோரத்துக் கூத்தரியாக்களைக் கொல்லுகிறவருமவிரோதிகளைக்கொல்லுகிறவருமாகிய அந்தப்பரசராமரைக் கண்டார பிறகு, துரோணா, சிஷ்யாக்களுடனகூடப் பருகுஸரேஷ்டரான பரசராமரையடைந்து தமபெயரையும் அங்கிரஸின்குலத்தில தம ஜனனத்தைபுழை தெரிவித்தார, தெரிவித்தபின், பூமியில தலைபடுமபடி அவாபாதங்களில் வந்தனஞ்செய்தார பிறகு, எல்லாவற்றையும்கொடுத்துவிட்டு அப்போதே வனம்போக்ககருதின மஹாதமாவான பரசராமரைநோக்கித் துரோணா, 'பிராமணோத்தமரே! பரதவாஜருக்குப்பிறந்தவனும் அயோநிஜனுமாகிய துரோணனென்று பெயருள்ளநான் திரவியத்தைவிரும்பி வந்திருப்பவனென்று நீர் அறியக்கடவீர்' என்றுசொன்னார கூத்தரியாக ஸௌலாரையும் அழித்தவராகிய அந்தமஹாதமா துரோணரை நோக்கி, 'பிராமணஸரேஷ்டனே! உனக்கு நலவரவு, என்ன விரும்புகிறாய்' எனக்குச்சொல்' என்று சொன்னார இவ்வாறு பரசராமரால் கேட்கப்பட்ட துரோணா, புத்தவீராகனிறசிறந்தவரும அனேகதனங்களைக் கொடுக்கப்போகிறவருமாகிய பரசராமரைநோக்கி, 'சிறந்ததவமுள்ளவரே! நான் அளவற்றதனத்தை வேண்டுகிறேன்' என்று சொன்னார அதற்குப் பரசராமா, 'தபோதனனே! இவகுள்ளபொன்னும் மற்ற என்னஎன்ன பொருளஉண்டோ அவையனைத்தும் என்னால் பிராமணாக்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டன அவவாரே அனேகநகரங்களை மாலைபோல அணிந்த இந்தக்கடலுக்குமுந்த பூமிதேவியை முழுவதும் கசியப் பருக்கு நான் கொடுத்துவிட்டேன், இப்போது இந்தச்சரீரமாத திரமும் அனேகவிதங்களான உயரந்த அஸ்திரசஸ்திரங்களும் எனக்கு மிச்சமாயுள்ளன பிராமணனே! சரீரத்தையாகடமும், அஸ்திரங்களையாகடமும், சஸ்திரங்களையாகடமும் நீ கேள துரோண! உனக்கு நான் என்னகொடுக்கவேண்டும்? அதை உடனேசொல்' என்றார

துரோணா, 'பாக்கவரே! அஸ்திரங்கனெல்லாவறன்
1 பிரயோகம், 2 ஸமஹாரம், 3 ரகஸ்யம் இவற்றுடன் என
பூணமாகக்கொடுக்கக்கடவீர் பிராமமணைத்தமரே! இது
தனங்களுக்கெல்லாம் தனம்' என்றா பரசராமா, 'ஆகப்
என்றுசொல்லி, உடனே அவருக்கு ரகஸ்யமென்றுசொல்லப்
ஸவருபஜஞானத்தோடும் 4 புரச்சரணவிரதத்தோடும் தனது
ததையும் அஸ்திரங்கனையும் பூணமாகக்கொடுத்தாரா
யெல்லாவறையும் பெற்றுக்கொண்டு அஸ்திரங்களிலே
பிராமணபரேஷ்டரான துரோணா மிருதஸநதோஷத்த
தம் அனபுள்ள ஸநேகிதனாகிய துருபதனிடம் சென்றா

ஶ்ரீமஹாபததோராவது அததியாயம்
ஸ ம ப வ ப ர வ ம (தொடர்க்கி)

(துரோணர் துருபதனிடம்சென்று பழையஸநேகத்தைப் பா
டிப் பேசினபோது துருபதனும் அவமதிக்கப்பட்டதும், அ
னல் கோபத்துடன் அஸ்திரங்கனும் வந்ததும், ராஜதமரர்
களுக்கு வினையாட்டில் கிணற்றில் விழுந்த பந்தையும்
மோதிரத்தையும் எடுத்துக்கொடுத்ததும், அந்தஸமா
சாரத்தைக் கேட்டுப் பீஷ்மர் அவரை எதிரீ
கொண்டழைத்ததும்)

பிறகு, பராகரமசாலியான துரோணா, துருபதரா
னிடம்சென்று, 'ராஜனே! இங்குவந்திருக்கும் என்னை ஸந
னாக அறி' என்று சொன்னா ஸநேஹிதராகிய துரோண
அனபுடன் இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட பாஞ்சாலதேசத்த
இவருடைய அநதசசொல்லைப் பொறுக்கவில்லை ஐசுவரி
னுடையகாவம் நிரம்பின அநதத்துருபதராஜன கோபத்த
பொருமையாலும் புருவங்களை நெறித்துச் சிவந்தகண்களே
துரோணரைப்பார்த்து அடியிலவருமாறு சொல்லலா
'பிராமமணரே! உமமுடைய இரகபபுத்தி திருநதவிலை ,
பொருத்தமுள்ளதாயிலை பிராமணரே! அதனால், என
பார்த்து உமக்கு நான் ஸநேகிதனென்று துணியந்து, பேசு
புத்திக்குறைவுள்ளவரே! அபிவிருத்தியிலிருக்கிற ராஜாக்களு
அதிராஷ்டமும் பொருளுயிலலாத (உமமைப்போன்ற)

1 வீடுவது 2 திருப்பியெடுத்துக்கொள்வது 3 ஸவருபஜஞ
4 முன்னதாக அனுஷ்டிக்கவேண்டியவை

வகையான மனிதர்களோடு ஸநேகமிருப்பது எங்குமில்லை உள்ள ஸநேகங்களும் மனிதனமுதிருமபோது நாளடைவில் தளர்ந்துபோகின்றன எனக்கு உமமுடன் ஸநேகம் உமமுடைய ஸாமாதியத்தைப்பற்றி முன்னே உண்டாயிற்று இவ்வுலகத்தில் யாருடையமனத்திலும் ஸநேகம் அழியாமல் நிற்பதில்லை ஸநேகத்தைப் பெண்ணுசையும் அழித்தாவிடும், கோபமும் அழித்தாவிடும் இவ்வாறு ஒருகாசனம்பற்றியுண்டான பழமையாகப் போன ஸநேகத்தை நீர் ஆதரவாகப்பற்றாதேயும் பிராமமண ஸரேஷ்டரே! எனக்கு உமமுடன் ஸநேகம் காரியத்தைப்பற்றி உண்டாயிருந்தது தரித்திரன் தனலானுக்கும், மூக்கன் விதவானுக்கும், பேடியானவன் சூரனுக்கும், ஸநேகராவதில்லை ஸநேகிதென்னப்பதை முன்னிட்டு ஏன் எனனை விரும்புகின்றீர்? எந்த இருவருக்கும் ஐஸ்வரியம் ஸமமாக இருக்குமோ எந்த இருவருக்கும் கலவிகளவிகள் ஸமமாக இருக்குமோ, அவ்விருவருக்கு நான விவாகமும் ஸநேகமும் பொருந்தும் வலுத்தவனுக்கும் இளைத்தவனுக்கும் பொருந்தா வேதமோதாதவன் வேதமோதினவனுக்கு ஸநேகனாகான ரதமுள்ளவன் ரதமில்லாதவனுக்கு நேசனாகான ராஜ்யமில்லாதவன் ராஜ்யவுக்கு ஸநேகனாகான ஸநேகென்னப்பதை முன்னிட்டு ஏன் எனனை விரும்புகின்றீர்? என்றான் பரதராஜபுத்தரான துரோணா துருபதனால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டபின் சற்றுநேரம் கலக்கமுற்றுக் கோபமமிருந்தவராயினார் அந்தப்பெருமைபொருந்திய புத்திமான துருபதனைப் பற்றி மனத்தில் ஒரு நிச்சயஞ்செய்துகொண்டு தாம் ஸவலபகாலத்தில் நிறைவேற்றக்கூடிய ஒரு பிரதிஜனையைச்செய்து சிஷ்யர்களால் சூழப்பட்டவராய்ப் புத்திரருடன் கௌரவராஜர்களின் நகரமாகிய அஸ்திநுபுரம்சேர்ந்தார்

அந்தப் பிராமமணஸரேஷ்டரான துரோணா, அஸ்திநுபுரம் வந்து அங்கே கருபருடைய கிருகத்தில் மறைவாகத் தம்மையாருக்கும் தெரிவியாமல் வலித்ததார் பிறகு, ஸமாததராகிய அவருடையபுத்தரார், கிருபாசொல்லிவைத்தபிறகு, பாண்டவர்களுக்கு அஸ்திரங்களைக் கற்பித்ததார் அவரையும் ஜனங்களறிபவிலலை இவ்வாறு, அவர் பிறருக்குத் தெரிவியாமலே அங்கே சில காலம் வலித்ததார் பிறகு, வீரர்களாகிய ராஜகுமாரர்கள் சேர்ந்து அஸ்திநுபுரத்திலிருந்து வெளியேபோய் அவ்விடத்தில் பந்துவிளையாடிக் கொண்டு உதஸாஹத்தாடன் திரிந்துகொண்டிருந்தனர் அவர்கள் விளையாடும்போது தாமப்புத்திரருடைய மோதிரம் கிணற்றிலிழ்ந்தது, பந்து அகிலேயேவிழ்ந்தது கிணற்று

ஜலத்தினால் மூடப்பட்டு ஆகாயத்தில் நகரத்திரததினை உபோல காணப்படும் அந்த மோதிரத்தைக்கண்டு அந்தக் குடிகள் முயற்சிபுடன் அந்தக்கிணற்றைச்சுற்றிக்கொண்டனா ! அவர்கள் ஊக்கத்துடன் பந்தை எடுக்க முயற்சிசெய்தாலும், பந்துகிடைக்காததால் உபாயத்தை அவர்கள் கண்டுபிடிக்கவில்லை அதனால் வெடிக் தலைகுனிந்தவர்களாக ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தனர் உபாயத்தை அறியாதவர்களாகவும் பந்தினமேல் விருப்பங்கொண்டவர்களாகவும் இருந்தனர் அளினஸமீபத்தில் அக்னிஹோததிரம் செய்துகொண்டிருப்பதாக உறுத்தும் வறுமையுற்றும் நரைத்தும் இளைத்துமிருப்பது பிரயோஜனத்தைவிருமபுகிறவருமாகிய ஒரு பிராமணரைக் காண்காரியத்திலேயே மனமவைத்த அந்தக் குடமாரர்கள் உறும்குன்றி அம்மஹாதமாவான பிராமணரைக்கண்டு அவர் சென்று அவரைச்சூழ்ந்துகொண்டனர் பிறகு, சகதியுள்ள தம்காரியத்தை முக்கியமாக்கக்கொண்டவருமாகிய துரோண தக்குடமாரர்களைக்கண்டு மெல்லச்சிறித்து நயமாகப் பேசத்தொடங்கினார் 'ஆ! உங்கள் கூத்தரியபலம் என்ன! உங்கள் இதென்ன அஸ்திராபயாஸம்! பரதவம்சத்திற பிறந்த பந்தை எடுக்காமலிருக்கின்றீர்களே! நான் இந்தப்பந்திரம் இரண்டையும் ¹ சீழ்க்காக்குககளினால் எடுத்துவிடுவேன் குட போஜனம் கொடுங்கள்' என்றார் உடனே, அவர் குறுதிபுத்தரானபுத்திஷ்டிரா, துரோணரைநோக்கி, 'பிராமண கிருபருடைய அனுமதியின்மேல் சாஸவதமான போஜன நீர் அடையலாம்' என்றுசொன்னார் இவ்வாறு சொல்லப் பதுரோணர், சிறித்துக்கொண்டு பரதகுடமாரர்களைப் பார்த்து, தப் பிடிநாக்குகளை நான் அஸ்திரமந்திரத்தினால் மந்திரித்த கிறேன், இவற்றின் சகதியைப்பாருங்கள் இந்தச்சகதி மங்களிடம் இராது ஓர் நாகக்கினால் பந்தைக் குத்துவேன் நாகக்கைமற்றொன்றினாலும் அதையும் வேறொன்றினாலும் சோ போது பந்தை நான் எடுத்துவிடுவேன்' என்று சொன் பிறகு, துரோணர் தாமசொன்னதையெல்லாம் சொன்னப சீக்கிரத்தில் செய்தார் அதைக்கண்டு, அந்தக்குடமாரர்கள், பினால் மலாந்தகண்களோடு இது மிக்கஆச்சரியமென்று நினை 'பிரமமரிஷியே! இந்த மோதிரத்தையும் சீக்கிரமாக எடுக்க வீர்' என்றுசொன்னார்கள் பிறகு, ஸமாததரும் பெருப் பெற்றவருமாகிய துரோணர் அம்பையும் வில்லையும் எடு

அம்மபினுல மோதிரத்தைகருத்தி அதை மேலேற்றினா
அம்புடன் மோதிரத்தைக கிணற்றிலிருந்து எடுத்து, ஆச
துடன் நிறுத்தும் குமாரர்களுக்குத் தாம் காவப்படாமல
ததார மோதிரம் எடுக்கப்பட்டதைக்கண்டு அந்தக்குமாரா
பிராமணரே! நமஸ்காரஞ்செய்கிறோம் இந்தஸாமாததியம்
பரிடமிலலை நீயாவா? யாருடையவா? உமக்கு நான்கள்
செய்யக்கடவோம்? நான்கள் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்
அவரைக்கேட்டனா இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட துரோ
பிற்கு, ராஜபுத்திரர்களைப்பார்த்து, 'என உருவத்தையும்
கையுஞ்சொல்லிப் பிஷ்மருக்கு என்னைத்தெரிவியுங்கள்
சிறந்தபராகரமமுள்ள அந்தப்பிஷ்மரே அறிந்துகொள்வாரா'
சொன்னா குமாரர்கள், 'அப்படியே' என்றுசொல்லி,
பரிடம்சென்று அந்தப்பிராமணர் சொன்னதையும் அவரு
அவவிதமானசெய்கையையும்முழுவதும் உரைத்தனா பிஷ்
மாரர்களிடம்கேட்டு அவரைத் துரோணரென்று தெரிந்து
பாரா அப்போது ஆயுதம்பிடித்தவர்களிற சிறந்தவரான
ரா, அவாதாம் மிகத்தகுதியுள்ள ஆசாரியரென்று நினைத்து,
துரோணரைத் தாமேவிசேஷமரியாதையோடு அழைத்து
அவருடையவருக்குக் காரணத்தைத் தெளிவாக விசாரித்
துரோணரும் அதையெல்லாம் தெரிவிக்கத் தொடங்கினா
தவறுதலில்லாதவரே! நான் முன்னே தனுவேதத்தைப்
பவனமென்கிறவிருப்பததினாலும் அஸ்திரங்களுக்காகவும்
பிஷ்மருமஹரிஷிபிடம் போனேன் அடங்கினமனத்தோடு
களைத் தரித்துக் குருகுருநகரையில் ஊக்கத்துடன் பிரம்ம
ராக அநேகவருஷகாலம் அவரிடம் தீரக்கவாஸஞ்செய்தேன்
சாலதேசத்தவனும் மஹாபலசாலியும் பிரபலமான யஜ்ஞ
னென்னும் ராஜகுமாரனும் அஸ்திரங்களுக்காக அவரிடத்தி
ய குருகுலவாஸஞ்செய்தான் அங்கே அவன் எனக்குச்
கிதனாகவும் உதவிசெய்யவனாகவும் அன்புள்ளவனாகவுமிருந்
தென ரவலமசத்துப்பிரபுவே! பிஷ்மரே! நான் சிறுபிராய
அவனோடுசொந்த வெருகாலம் கூடவே அததியயனஞ்
துகொண்டிருக்கும்போது, எனக்குப்பிரியமாகப்பேசுகிறவ
என பிரியத்தையேசெய்கிறவனுமாகிய அந்த என்னுடைய
என்னைப்பார்த்து, 'துரோணரே! மஹாதமாவாகிய
நத்தைக்கு நான் மிக்க அன்புள்ளபுதலவன் அந்தப்பாஞ்
ராஜா எப்போது எனக்கு ராஜ்யப்பட்டாபிஷேகம் செய்யப்
புரோ அப்போது அதிலே பாதிராஜ்யம் நீர் அனுபவிக்கத்

தகதது, எனஸதயத்தினமேல ஆணையிடுகிறேன், எனது போகங்களும் தனமும் ஸுகமும் உமமுடையஸவாதீனம்' எனக்கு ஸந்தோஷத்தைவிருத்திசெய்கிறசொல்லைச் சொல்லுவவாறு சொல்லி அஸ்திரங்களைக்கற்றுக்கொண்டபிறகு, ஸைகௌரவிக்ஷப்பட்டுச் சென்றான அப்படி அவஸை லபபட்ட நான் அப்போதுமுதல அநதசசொல்லை எப்பொழுதுமனத்தில் நினைத்துக்கொண்டு பிதாவின்கட்டளைப்படி லாபத்திற்காகப் புகழ்பெற்றவனும், சிறந்தபுகதியுள்ள மஹாபதிவிரதையும், அகநிஹோத்திரத்திலும் வேளவியிலும்திரியஜயத்திலும் எப்போதும் ஊக்கமுள்ளவருமாகிய சனுடையபுத்திரியான கருபியை விவாஹமசெய்துகொண்டு அநதகௌரவியாகிய கிருபி பயப்படத்தக்க ஸாமாத்தியையும் செய்கையையுமுடையவனும் சூரியனுக்கொப்பான பமுள்ளவனுமாகிய அஸ்வத்தாமா எனனும் ஒளரஸபுத்திபெற்றாள் எனனால் பரதவாஜா எப்படியோ அப்படியே அநதபபுத்தரனால் ஸந்தோஷமுற்றேன் அங்குள்ள தனிகுடைய பிள்ளைகள் பசுவினபாலகுடிக்கக்கண்டு குழநதை அஸ்வத்தாமா அழுதான் அது எனனைத் திசைமயங்குதது பிஷ்மரே! ஸவதாமத்திலிருக்கும் 1 ஸராதகன் கஷ்டபகூடாது என்று மனத்தில் நிச்சயமசெய்துகொண்டு, சுத்ததனத்தைத் தாமமாகஸம்பாதிக்கநினைத்து, அநதத்தேசமெல்லுநதக்கோடிகு அநதக்கோடி அனேகமதரமசுற்றித்திரிநதகற்ககிறபசு எனக்குக் கிடைக்காமற்போயிற்று இநதக்கும் யவஅரிசியின் மாககரைத்தஜலத்தைக்கொடுத்தது ஏமாற்றிடுகௌரவரே! இக்குழநதை மாககரைத்த ஜலத்தைக்குடித்து மையினால் தெரியாமல் 'நானும்பாலகுடித்தேன்' என்று மகிழ்ந்து கூத்தாடினான் கூத்தாடிக் கொண்டு குழநதைகளாற்றிக்கொள்ளப்பட்டுப் பரிகாசமசெய்யத்தக்க நிலைமையையன அநதபபுத்திரனைக்கண்டு அதனால் எனக்கு வருத்தமுண்டாயி 'ஏழையான துரோணனால் என்ன உதவி? அவனுக்குத் தகிடைக்கிறதில்லை அவன் பிள்ளை, பாலினமேல ஆசையினால் கண்மாவைக்குடித்து ஆனந்தம்கொண்டு, 'நானும் பாலகுடித்தேன்' என்று கூத்தாடுகிறான்' என்று பேசிக்கொள்ளும் ஜனங்களைச் சொல்லைக்கேட்டபிறகு என்னறிவு விழநதது நான் அங்குள்ளேயே நிரதித்துக்கொண்டு, 'நான் பிராமணர்களால்

1 ஆதிபாவம், கள், 102அ, சுக்க - வது பக்கங்களின் குறிப்புக்கான க

இகழப்பட்டவனாக வலித்தாலும் வலிப்பேன் பொருளா
 டடுப பிறரிடம் மிகக் இழிவானஸைவையைச் செய்யேன்
 மனத்தில நினைத்தேன் பிஷ்மரே! இவ்வாறு நினைத்து,
 நான் எனபதனியுடனகூட என பிரியமானபுத்திரனை
 தனக்கொண்டு பழைய ஸநேகத்தை அனுஸரித்துத் துரு
 டம் சென்றேன் துருபதனுக்குப் பட்டாபிஷேகமானதைக்
 தும், அவனுடைய ஸநேகத்தையும் அநதவாகையையும்
 து நான் கருதாத்தனென்று எண்ணி ராஜ்யாதிபத்தியத்தி,
 தம் சினேகிதனிடம் மிகுந்த ஸநேதோஷத்தோடு போனேன்
 வ! துருபதனிடம்சென்றபோது, ஸநேகிதன் எனபதை
 ட்டு, 'புருஷஸரேஷ்டனே! என்னை ஸநேகிதனாக அறி'
 சொன்னேன், துருபதனிடம் சினேகிதனைப்போலவே
 கி ஸநிதித்தேன் அவன் என்னை முனஅறியாதவன்போல
 க்கொண்டு பின்வருமாறுசொல்லலானான் 'பிராமணரே!
 டைய இந்தப் புத்தி திருநதவில்லை, நல்ல பொருத்தமுள்ள
 லலை பிராமணரே! அதனால் என்னைப் பார்த்து உமக்கு
 ஸநேகிதனென்று துணிந்து பேசுகிறீர் இவவுலகத்தில்
 வர்கள் மனிதன்முதிருமபோது நாளடைவில் தளர்ந்து
 னறன் எனக்கு உமமுடன் ஸநேகம் உமமுடைய ஸாமாத
 தப்பற்றி முன்னே உண்டாயிற்று வேதமதொரியாதவன்
 தெரிந்தவனுக்கும், ரதமில்லாதவன் ரதமுள்ளவனுக்கும்
 திராகாரா ஒற்றுமையினால் ஸநேகமுண்டாகிறது, வேற
 யினால் இல்லாமற்போகிறது உலகத்தில் ஸநேகம் அழியா
 ப்பது எக்காலத்திலும் பாருக்கும் இல்லை ஸநேகத்தைப்
 ணைசையும் அழித்துவிடும், கோபமும் அழித்துவிடும் இவ
 ஒருகாரணம்பற்றி உண்டாகிப் பிறகு பழமையாகப்போன
 ததை நீர் ஆதரவாகப்பற்றாதேயும் பிராமணஸரேஷ்டரே!
 த உமமுடன் ஸநேகம் காரியத்தைப்பற்றி உண்டாயிருந
 தரித்திரன் தன்வானுக்கும், மூக்கன் விதவானுக்கும்,
 லாகாதவன் சூரனுக்கும் ஸநேகராவதில்லை ஸநேகிதனென்
 முன்னிட்டு ஏன் என்னை விருமபுகிறீர்? புத்திகளுறைவுள்ள
 அபிவிருத்தியிலிருக்கிற அரசகங்களுக்கு அதிகாஷ்டமும்
 னுமில்லாத இவ்வகையான மனிதர்களோடு ஸநேகமிருப
 றகுமில்லை வேதமோதாதவன் வேதமோதினவனுக்கும்,
 லாதவன் ரதமுள்ளவனுக்கும், ராஜ்யமில்லாதவன் ராஜா
 ஸநேகராகார ஸநேகிதனென்பதை முன்னிட்டு ஏன்
 விருமபுகிறீர்? நான் ராஜ்யத்தைப்பற்றி உமக்குப் பிர

திஜைஞ்செய்திருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை பிராம் ஒரு ராததிரிமடமே நீர்விரும்பினபோஜனத்தைக்கொடுப்பேன் என்றான் இவ்வாறு அவனால் உரைக்கப்பட்ட நான் ஸவலபதில் நிறைவேற்றக்கூடிய ஒரு பிரதிஜைஞ்செய்து அபே எனமனைவிபுடன் புறப்பட்டேன் பீஷ்மரே! இவ்வாறு துலசொல்லப்பட்ட நான் கோபம் கிரமபிக குணமுள்ள களைவேண்டிக் கௌரவர்களிடம் வந்தேன் அதனால், உமமு ம்னோரத்ததைப் பூர்த்திசெய்வதற்காக நான் அங்கிருந்து அழகான அஸ்திஸூபரத்திற்கு வந்திருக்கிறேன் உமக்கு செய்ககடவேன்? சொல்லும' என்று துரோணர் சொல் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட பீஷ்மா, துரோணரைப்பார்த்து போதே, 'வில்லில் ஏறிடப்பட்டநாணைத் தளர்த்தலாம் அஸ்திரவிதையைக்கொடும கௌரவர்களின்கருக்கதில் உமமாகக்கௌரவிகப்பட்டு ஸந்தோஷத்துடன் ஸௌகரிய அனுபவியும், கௌரவர்களுக்குள்ள தனம் ராஜயாதிபதேசங்கள் ஆகிய எல்லாவற்றிற்கும் நீரே முதன்மையான எல்லாரும் உமக்கு ஏவல்செய்கிறவர்கள் பிராம்மணரே! நீர் டுணது எதுவோ அதுசெய்யப்பட்டதென்று நினைக்கவே பிரம்மரிஷியே! நீர் வந்தது ஸந்தோஷம் என்னிடத்தில் அனுக்கிரஹம்செய்திருக்கிறீர்' என்றுசொன்னார்

நூற்றநூற்றத்திரண்டாவது அத்தியாயம்
ஸ ம ப வ ப ர வ ம (தொடர்ச்சி)

(துரோணர், கௌரவபாண்டவர்களைச் சிஷ்யர்களாக அந்நும், அர்ச்சுனனுக்கு ஈஷஸ்யங்களை விசேஷமாகச் சொன்னார்) துரோணசாரியாதுப் பரதீமையை ஆராதித்து ஏகலவ்யன் வித்தையில்தேர்ச்சியடைந்ததும், வேட்டைக்காகப்போய் பாண்டவர்கள் அதைக்கண்டபிறகு அர்ச்சுனனுக்காக துரோணர் ஏகலவ்யனிடமிச்சென்று அவன் வலக்கைக் கட்டைவிரலைத் தகழிணையாக வாங்கினதும், துரோணர் சிஷ்யர்களைப் பரிகைச்செய்ததும்)

பீஷ்மா, அந்தத்துரோணரைக் குருவாக அங்கேயிரு ராஜரே! பீஷ்மா, பாண்டவர்களுடன்கூட அந்தப்பேரகளைவரையும் அழைத்துக்கொண்டு 'இவர்கள் உமதுகள்' என்றுசொல்லிப் பலவகையான தனங்களோடு சார பிரகாரம் துரோணருக்கு அர்ப்பணம்செய்தார் அபே

ணா, புத்திமான்களுட சிறந்தவராகிய பீஷ்மரைநோக்கி, தங்கள் தெரிந்தவரும் சிறந்த பிரஜைகளுள்ளவரென்று ராலும் மதிக்கப்பெற்றவருமாகிய கிருபாசாரியருமிற்கு ராஜரே! நானிருப்பதில் அந்தப்பிராமணா மனவருத் த அடைவாராயின நான் உங்கனிடம் கொஞ்சம்தனத்தை துப்பெற்றுக்கொண்டு ஸந்தோஷமடைந்து வந்தபடியே ஆஸ்ரமத்திற்குச் செல்வேன்' என்றசொல்லைச் சொன இவ்வாறுசொன்னவுடன் யுத்தவீரரிற்சிறந்தவரான பீஷ் பிராமமணஸ்ரேஷ்டரும் ஆசாரியர்களில் முதன்மையான ஆயுதம்தெரிந்தவர்களுக்களு மேலானவருமாகிய துரோண ராக்கி, 'கிருபா இருக்கட்டும் அவா, நான் எப்பொழுதும் பதற்கும் போஷிப்பதற்கும் உரியவா நீ எனனுடைய ரமாகருக்குக் குருவாகஇரும் உமமைத்தான ஆசாரியராக சினைக்கிறேன் இந்தக்குமாரர்களை அங்கீகரித்துக்கொள்ளும் களை எப்போதும் வைத்துக்கொண்டு அஸ்திரங்கன்தெரிந்த ராக்சசெய்யக்கடவீ' என்றுசொன்னா மனிதர்களிற்சிறந ம மஹாபராக்ரமசாலியுமான துரோணா, பீஷ்மரால் கௌர ப்பட்டபிறகு, கௌரவர்களின்கிருஹத்தில் அரக்கியபாதயம் ய ஸ்தகாரமடைந்து களைப்பாறிலா அந்தக்கருவானவா பாறினபின், பீஷ்மா, தம்பேரனமாகளாகிய குருவம்சபுத் துனை அழைத்துக்கொண்டு பலவகைப்பொருள்களுடன் சிஷ்யா க்கொடுத்தார பிரபுவாகியபீஷ்மா, வேண்டியபண்டங்களி செமமையாக நிரப்பப்பட்டதும் தனதானியங்கள் நிரம்பி ராகிய வீட்டை மிகுந்தஸநேகருஷ்த்துடன் துரோணருக்குக் ததார அந்தச்சிறந்தவிலலாளியான துரோணா, மனமகிழ் பாண்டுபுத்திராகளும் தருதராஷ்டிரபுத்திராகளுமாகிய அந களரவர்களைச்சிஷ்யர்களாக ஏற்றுக்கொண்டார துரோணா, தாஷ்ட்டைந்து அவர்களெல்லாரையும் அங்கீகரித்து, யாரு ராமல் தாமமட்டும் தனித்திருக்கையில் பாதங்களிலவந்தனஞ் க அவர்களைநோக்கி, 'குற்றமற்றவர்களே! நான்விரும்பிய ம ஒன்று எனனுள்ளத்தில் இடைவிடாமலிருக்கிறது நீங் அஸ்திரங்களில் தோந்தபின் எனக்கு அதனை நிறைவேற்ற ரமும், அதைப்பற்றிச் சொல்லுங்கள்' என்று சொன்னா மஜயராஜரே! அதைக்கேட்டு அந்தக் கௌரவர்கள் ஒன பேசாமலிருந்தனா வீரரே! அாச்சன்னமட்டும் அவர்கேட்ட யல்லாம வாக்ருத்தததம் செய்தான அதனால், துரோணா; பாத்தே அாச்சனைப்ப பலமுறை உச்சிமோந்து அன்புடன்

தீழ்விக்கொண்டு உடனே ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிந்தா
ணா அசுவத்தாமாவை அழைத்து, 'அாசசுனனே உ
சினேகிதனாக அறி எனனால கொடுக்கப்பட்ட இவனை நீ வ
கொள்' என்றுசொன்னா பாண்டுபுத்திரனாகிய அாச
'நல்லது, நல்லது' என்றுசொல்லி அசுவத்தாமாவைக்
கொண்டு துரோணரைப் பார்த்து, 'பிராமமணஸரேஷ்ட
இன்றுமுதல் நியாயப்படி உமக்குஉட்பட்டவனாக இருக்க
நான் சிஷ்யன் பிராமமணோத்தமமே! உமது அருளிணை
மேன' என்றுசொல்லி, அப்போதே அவாபாதங்களைப்பிடி
கொண்டான் பிறகு, வீரரான துரோணா பாண்டவாக
தேவசம்பந்தமும் மனுஷ்யசம்பந்தமுமாகிய அனேகவி
அஸ்திரங்களைக் கற்பித்ததா பரதஸரேஷ்டமே! யாதவ
அந்தக்கேசத்தவரும இன்னும் பலதேசத்தவருமாகிய
ராஜகுமாரர்களும் ராஜாக்களும் வந்துசேர்ந்து அஸ்திரவி
காகப் பிராமமணஸரேஷ்டரான துரோணரை அடைந்தாராக
போது, தேரோட்கிறவனுக்கும் ராதையென்பவனுக்கும்
னாகிய காணன் துரோணரைக் குருவாக அடைந்தான். ப
பெருமைக்காரனாகிய அந்தஸாரதியின் புத்திரன் அாசசுன
பொறுமையுற்றுத் தூயோதனனிடம் சேர்ந்துகொண்டு ப
வாக்கை அவமதித்தான் அதனால், அவன் தனூவேதமகற்
மம் என்கிற ஆசையோடு துரோணரை அடைந்தான் பா
திரனாகிய அாசசுனன், அபயாஸத்தினாலும் புஜபலத்தினாலும்
முயற்சியினாலும் அஸ்திரவிததையிலுள்ள ஆசையினாலும்
ளெல்லாரிலும் சிறப்புற்றவனுனை அாசசுனன், அஸ்தி
யோகம் ஒன்றையிருந்தும் லாகவமாகச் செய்வதிலும் செய்க
தக்கப்படி அங்கங்களை அமைத்துக்கொள்வதிலும் எல்லாச்
களிலும் மேலாக இருந்தான் துரோணா உபதேசிகரு
களில் இரதிரபுத்திரனாகிய அாசசுனனை ஒப்பற்றவன்
நினைத்ததா இவ்வாறு எல்லாக்குமாரர்களுக்கும் பாண்டக
அஸ்திரங்களையும் கற்பித்ததா துரோணா காலதாமதமா
வேண்டுமென்பதை உத்தேசித்தே எல்லாக் குமாரர்களு
1 கமண்டலுவைக் கொடுத்ததா, சீக்கிரம் வருவதை உத்
துத் தமது புத்திரரிடம் குடத்தைக் கொடுத்ததா,
குமாரர்கள் வருவதற்குள்ளாகவே தம் புத்திரருக்கு
மர்ன் செய்கையை உபதேசித்ததா அந்தச் செய்கையை
ன்ன ஊகித்துத் தெரிந்துகொண்டான் பிறகு, அந்த

1 குறுகியவாயையுடையதாதலால் விரைவில் ஜலம் நிரம்பாது

ன்ன வாருணஸ்திரத்தினால் கமண்டலுவை நிரப்பிக்கொண்டு ஆசாரிய புத்திரருடன்கூடவே ஆசாரியரிடம் வாதான சிறந்த புத்தியுள்ளவனும் அஸ்திரங்கள் தெரிந்தவர்களில் மேலானவனுமாகிய அந்த அரசுசனன் விசேஷங்களைத் தெரிந்துகொள்ளும் தருணங்களில் அந்த ஆசாரியபுத்திரரைவிட்டுத் தனித்துப் பிரியவில்லை அரசுசனன் குருவைப்பூஜிப்பதில் மிகுந்த முயற்சியை எடுத்துக்கொண்டான், அஸ்திரங்களிலும் அதிக ஊக்கம் வைத்தான், துரோணருக்குப் பிரியமாகவுமிருந்தான் அரசுசனன் பாணங்களைப்பற்றியும் அஸ்திரங்களைப்பற்றியும் எப்போதும் முயற்சியோடிருப்பதைக்கண்டு, துரோணர், சமையற்காரனை அழைத்து ரக்ஷயமாக, 'நீ ஒருபோதும் அரசுசனனுக்கு இருட்டான இடத்தில் அன்னம்போடவேண்டாம் இப்படி நான் சொன்னதை நீ அரசுசன்னிடத்தில் சொல்லக்கூடாது' என்று சொன்னார் பிறகு, ஒருகாலத்தில் அரசுசனன் புசித்துக்கொண்டிருக்கையில் காற்று மிகுதியாக அடித்தது அதனால், அங்கே எரிந்துகொண்டிருந்த அந்தத்தீபம் அவிக்கப்பட்டது அரசுசனன் சாப்பிட்டுக்கொண்டேதான் இருந்தான் அந்தத் தேஜஸ்விபான அரசுசன்னுடைய கை வரையைத்தயயி வேறிடம் செல்லவில்லை சிறந்ததைக்கையுடைய அந்தப் பாணபுத்திரனாகிய அரசுசனன் அது அபயாஸத்தால் உண்டானதென்று நினைத்து அபணத்தைச் செய்ககருதி ராதிரியிலும் விறப்பிறசி செய்து பண்டிருந்தான் பாரதே! அவனுடைய விலலினரான உளக்கையில் உரைத்ததனுண்டான சபத்ததைக்கேட்டுத் துரோணர் ஆழ்ந்துவந்து அவனைத் தழுவிக்கொண்டு, 'இந்த உலகத்தில் உன்போன்ற விலலாளி வேறொருவன் இல்லாமலிருக்கும்படி செய்துவிக்கப்போகிறேன் இதனை உனக்கு உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன்' என்று சொன்னார் பிறகு, துரோணர் அரசுசனனை மறுபடியும் குதிரைச் சன்னம் யானைச் சண்ணடையிலும் தோசசண்ணடையிலும் காலநடைத்தாலும் பழக்கினார் துரோணர் கௌரவர்களைக் கதாயுத்தம் கத்திச்சிலம்பத்திலும் தோமரங்கள் ஈட்டிகள் சக்தியா நிரப்புகிய இவற்றின் சிலம்பத்திலும் பல ஆயுதங்களுக்கெதிரானும் கற்பித்தார் துரோணருடைய அந்த ஸாமாத்திகளையுற்றுத் தன்னாவே ததைக்கற்றக ஆவலுடன் ராஜா அடிபுகுமாராகனும் ஆயிரக்கணக்காக வந்து சேர்ந்தனர் சிலர் என்ற சிறந்தவரான துரோணர், அவர்களுடையருக்கும் எட்டவாஸலைவத்தார் மஹாராஜரே! அதன்பின், வேடாக கொண்டுவந்தவன் ஹிரண்யதனுஸ் என்பவனுடைய மகனான

ஏகலவயனென்பவன துரோணரிடம் வந்துசேர்ந்தான் தாய் தெரிந்த துரோணர், கௌரவர்களிடமுள்ள தாக்கூண்யத்தினால் சிரத்தித்து அவன் வேடனமகனென்று சொல்லி அவனை விலவிதனயில் சிஷ்யனாக அங்கீகரிக்காமலிருந்தாரா, அவனைப்பார்த்து, 'ஓ நிஷாதபுத்திரனே ! நீ எப்போதும் பாணப்பிரயோகத்தில் மிகுநபலமுள்ளவனவாய், என சிஷ்யர்தான், உன் வீட்டுக்குத் திருப்பிச்செல், உனக்கு அனுமதிக்கொடுத்தேன்' என்று சொன்னான் வீரனாகிய அந்த ஏகலவயனோவெனின், துரோணருடைய பாதநனைச சிரவியினால் வந்தனஞ்செய்து காட்டுக்குச்சென்று மண்ணுத் துரோணரைப்போல (ஒருபதுமை) செய்து அதனிடத்தில் உயரந ஆசாரியனிடத்தில் செய்யவேண்டிய வழிபாடுகளைச் செய்கொண்டு சிறந்தநியமத்தாடன அப்போதுமுதல் பாணங்களிலு அஸ்திரங்களிலும் பயிற்சிசெய்யத்தொடங்கினான் அவன் மிகுந சிரத்தையோடும் சிறந்த அபயாஸத்தோடும் பாணத்தை எடுப்பலும் தொடப்பதிலும் விடுப்பதிலும் மிகுந்த லாகவத்தை அடைதான், லாகவத்தையும் அஸ்திராபயாஸத்தையும் சீக்கிரமாக தெரிந்துகொண்டான் பிறகு, ஒருகாலத்தில் பகைவர்களை அழிப்பவர்களாகிய கௌரவர்களும் பாண்டவர்களும்மாறிய அனைவருத் துரோணரால் அனுமதிக்கொடுக்கப்பெற்றுத் தோகளிலேறி வேடைக்குப்புறப்பட்டனர் ராஜரே! அப்போது, ஒரு மனித ஆயுதங்களை விடுத்துக்கொண்டும் ஒரு நாயை அழைத்துக்கொண்டும் தனியாகப் பாண்டவர்களின் பின்சென்றான் அவர்கள் பற்றி ஆயுதக்கிரியைகளைச் செய்யக்கருதி அந்தவனத்தில் ஸஞ்சரிக்கையில், வழியோடு விளையாடிக்கொண்டு சஞ்சரித்த அந்த நவேட்சசிபுவனரிடம் சென்றது அந்தநாய் கறுத்தவனும் உயிரில் அழுகைப பூசிக்கொண்டவனும் மானதோலையும் ஜடையும தரித்தவனுமாகிய வேட்சசிபுவனைக்கண்டு குரைத்த கொண்டு அவனருகில் நின்றது அவன் அப்போது அஸ்திரபிரயோகத்தில் தன்னுடைய லாகவத்தைக் காண்பித்து அருரைக்கின்ற நாயின்வாயில் ஏழு பாணங்களை ஒருகொத்த விடுவதுபோல விடுத்தான் அந்த நாய் பாணங்களினால் பப்பட்டவாயுடன் பாண்டவர்களிடம் வந்தது வீராக் பாண்டவர்கள் அதைக்கண்டு மிகுந்த ஆச்சரியம்கொண்ட அவனுடைய உயரந்தலாகவத்தையும் சத்தத்தினால் குறியைபடையும்கண்டு அவர்களைவரும் நாணமுற்றனா, அவனைக் கிக்கவும்சிலாகித்தனா ராஜரே! அப்போது, அந்தப்பாண்கள், வனத்தில்தேடி இடைவிடாமல் சரங்களை விடுத்துக்

கரும் அந்தவேடனைக்கண்டனா பாவைககு விகாரமாயிருக
அவனை அவர்கள் இன்னொன்னென்றறியவில்லை அதனால், 'நீ
' என்றும், 'யாருடையவன்?' என்றும் கேட்டனா அவன
ராகனே! வேடாகக்கரசனாகிய ஹிரண்யதனுஸ் என்பவனுடைய
நிரன்னென்றும், தனூவேதத்தில் அபபியாஸமசெய்துகொண்
கரும் துரோணசிஷ்யனென்றும் என்னையறியுங்கள்' என்று
னான அந்தப்பாண்டவர்கள் அவனைச் சரியாகத் தெரிந்து
ண்டு திருமபிவந்து வந்ததிலந்தந்த ஆச்சரியமெல்லாவற்றை
ந்தந்தபடி துரோணருக்கு உரைத்தனா ராஜரே! குருதி
ராகனாகிய அரசுகளெனமட்டும் ஏகலவ்யனையே நினைத்துக்
ண்டு ஏகாந்தத்தில் துரோணரிடம்கொண்டு ஸநேகத்துடன்,
ரா! நீங்கள் என்னொருவனை அன்புடன் தழுவிக்கொண்டு, 'உனக்கு
பட்டசிஷ்யன் எனக்கில்லை' என்றசொல்லையெனக்கொண்டீர்கள்
படியிருக்க, நிஷாதராஜனபுத்தரன் என்னைவிடவும் லோகத்தை
வும் சிறந்தபராக்கிரமமுள்ள வேறொருசிஷ்யனாக உங்களுக்கு
பபது எவ்வாறு?' என்று கேட்டான் துரோணா அந்தவிஷ
தப்பற்றிச் சற்றுநேரம் சிந்தித்துப்பார்த்து அரசுகளனை
த்ததுக்கொண்டு நிஷாதபுத்தரனிடம்கொண்டு சரியெல்லாம்
கருப்படிந்து ஜடைதரித்து மரவுரியுடுத்து வில்லுமகையுமாக
விடாமல் சரங்கனைவிடுத்துக்கொண்டிருக்கும் ஏகலவ்யனைக்
டார ஏகலவ்யன் அருகிலவரும் துரோணரைக்கண்டு எதிர்
ண்டுபோய்ப் பாதங்களைப்பிடித்துக்கொண்டு பூமியில் தலைபட
னஞ்செய்தான் பிறகு, அந்தநிஷாதபுத்தரன் துரோணரைக்
ப்படிபூஜித்துத் தன்னைச் சிஷ்யனென்று தெரிவித்துக் கை
அவாமுன் நின்றான் ராஜரே! பிறகு, துரோணா ஏகலவ
ராக்கி, 'வீரனே! நீ என்சிஷ்யனாயின எனக்குக் குருதக்ஷிணை
க்கவேண்டும்' என்று சொன்னா ஏகலவ்யன் அதைக்
செச் சந்தோஷத்துடன், 'பகவந்நே! நான் என்னகொடுக்க
ரமே? குரு எனக்குக்கட்டளையிடவேண்டும் சிறந்தபிரம
ரானியே! குருவுக்குக் கொடுக்கத்தகாதது எனக்கு ஒன்று
' என்று சொன்னான் துரோணா, அவனை, 'நீ வலக்கைக்
டவிரலைக் கொடுக்கவேண்டும்' என்று சொன்னா எப
தம் ஸத்தியந்தவறுதவனாகிய ஏகலவ்யன், துரோணருடைய
க் கொடுஞ்சொல்லைக்கேட்டுத் தன்சொல்லைக் காப்பாற்
றாகக் முன்போலவே மலாந்தமுக்கத்தோடும் முன்
வே உற்சாகமுள்ளமனத்தோடும் ஒன்றும் சிந்திக்காமல்
அந்தவலக்கைக்கட்டைவிரலை வெட்டித் துரோணருக்குக்
கொண்ட அதன்பின், அந்தவேடன் பாணத்தை மற்

றைவீரலகளால் இழுத்துவிட்டான ராஜரே¹ முன்னிரு போலவிரைவாக இருக்கவில்லை பிறகு, அரசுன்ன மகிழ்ந்து ஜவரமவிட்டவனான துரோணரும் சொல் தவரானா மறறெருவன அரசுனைவெல்லப்போவதில்லை போலும் சீறினமனமுள்ள துரியோதனனும் பீமனும் அப துரோணருக்குக் கதைப்பயிற்சியுள்ள சிஷ்யர்களாயிருந்த அசுவததாமா¹ ரகஸ்யங்களெல்லாவற்றிலும் மேலாக இருந் அப்படியே, இரட்டையராகிய நகுலஸஹதேவர்களிருவரும் வீரர்களைக்காட்டிலும் மேலான சிலம்பக்காரர்களாக இருந் யுதிஷ்டிரா தோசசனையில் சிறந்தவரானா அரசுன்ன, லாவற்றிலும் புகழ்பெற்றுக் கடலஞ்ஞந்த உலகத்தில் தே களின் அதிபதிகளுக்கும் அதிபதியாகியும், புத்தியிலும் யோ தியிலும் பலத்திலும் உற்சாகத்திலும் எல்லா அஸ்திரங்கள தோசசியடைந்தவனாகியும், அஸ்திரவிதத்தையிலும் குருபக்திய எல்லாரிலும் மேலாக இருந்தான அஸ்திரோபதேசம் எ ருக்கும் ஒன்றாகஇருந்தும் அந்தவீரனாகிய அரசுன்ன ஒரு அவயவங்களின் அமைப்பினால் எல்லாக்குமாரர்களிலும் மே லீரனாகஇருந்தான பலத்திலாதிகரித்த பீமஸேனனமேலும் கதையில்தோந்த அரசுன்னமேலும் துராதமாகக்களாகிய த ராஷ்டிரபுத்திரர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து பொறுமையுற்றனா எ விததைகளிலும் அஸ்திரங்களிலும்கற்றுணர்ந்த அவர்களெ ரையும்கூட்டிப்புருஷஸரேஷ்டராகியதுரோணா, லக்ஷ்யத்தை உ குமவிஷயத்தில் பரிசுஷ்டசெய்யக்கருதி, குமாரர்களுக்குத்தெ மல சிற்பிகளாற்செய்யப்பட்ட ஒரு² பாஸபக்ஷியைப்போன்ற மையை மரத்தின் துனியிலேற்றி அதை அவர்களுக்குக் குறிய காண்பித்தா 'நீங்கள்னைவரும் சீக்கிரமாக விலலுகளெ வறறையும் எடுத்துக்கொண்டு அம்புகளைத்தொடுத்தும் இர பாஸமளனனுமபக்ஷியைக் குறியீட்டு நிலலுங்கள் எனசொல் படுங்காலத்தில் இதனசிரைஸத்தாளிவிட்டுவேண்டும் ஒவ்வொ ளுக்கக் கட்டளையிடுவேன் புத்திரர்களே! அவ்வாறு செய்யுங் என்று துரோணா சொன்னா

பிறகு, அங்கிரஸ வம்சத்தாரில சிறந்தவராகிய து ணா, முதலில் யுதிஷ்டிரரை நோக்கி, 'ஜயிக்கக் கூட வீரனே! பாணத்தைத் தொடு, என சொல்லின் முடி அதைவிடு' என்றா குருவின வாக்கியத்தினால் தூண் பட்ட வீரரான யுதிஷ்டிரா, உடனே முதலில் விலரி

¹ மந்திரத்தியானமுதலியவை

² களளிக்காக

பாஸ்பகூழையை குறிவைத்து நின்றா பரதஸரேஷ்டரே! துரோணா, விலலைவளைத்துக்கொண்டிருக்கும் அந்தக் கபுத்திரராகிய யுதிஷ்டிரரைநோக்கிச் சற்றுநேரம்பொறு ராஜகுமாரனே! மரத்தின் துனியிலிருக்கும் பாஸ்பகூழையை ககிறாயா? என்று கேட்டா யுதிஷ்டிரா, 'பாக்கிக்றேன' ஆசாரியருக்கு மறுமொழிசொன்னா மறுபடியும் சற்று பொறுத்துத் துரோணா, 'இந்தமரத்தையும் என்னையும் கோதராகளையும் பாக்கிக்றாயா?' என்று யுதிஷ்டிரரைக் கா அதற்கும் அந்த யுதிஷ்டிரா, 'இந்தமரத்தையும் உங்க என்னுறோதராகளையும் பாஸ்பகூழையையும் பாக்கிக்றேன' பலமுறைசொன்னா துரோணா, மனத்திலுதருபதி 'இந்தலக்ஷ்யம் உன்னால் அடிககமுடியாது' என்று இகழ்ந்து ரப்போகும்படிசொன்னா பெரும்புகழ்பெற்ற துரோணா, மறற்செஷ்யாகளாகிய துரியோதனன்முதலான தருதராஷ் திராகளையும், பீமன்முதலியவர்களையும் அன்னியதேசத்து களையும் பரீக்ஷிப்பதற்கு யுதிஷ்டிரரைக் கேட்டமுறையா கேட்டா எல்லாரும் எல்லாவற்றையும் பாக்கிக்றோமென்று னபோது, அவர்கள் அவரால் நிகதிகப்பட்டார்கள்

நாறநாறப்பத்துமுனருவது அததியாயம்

ஸம் பவ பா லம். (தோடர்ச்சி)

வந்த பாஸ்பகூழையை அர்ச்சுனன் சேகித்ததும், அவன் முதலே க் கொன்று துரோணரை விடுவித்ததும், துரோணர் அவ க் துப் பரம்முசிஸ என்னும் உஸ்திரத்தைக் கொடுத்ததும்) ரகு, துரோணா சிரித்துக்கொண்டு அரக்கனனைப்பார்த்து, பபோது அடிககவேண்டியது, இந்த லக்ஷியத்தைப்பார சொல்லுகிறகாலத்தில் பாணம் விடவேண்டியதாயிருக்கும், னே! தனுரை வளைத்துக்கொண்டு சற்றுநேரம் ஸரியாக னனுசொன்னா இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட ஸவயஸாசி, மண்டலமாக வளைத்துக்கொண்டு, குருவினசொல்லினால் ப்பட்டுப் பாஸ்பகூழையைக் குறிவைத்து நின்றான் சற்று பொறுத்துத் துரோணா அவனையும் முனபோலவே, 'அரக் இங்கிருக்கும் இந்தப் பாஸ்பகூழையும் மரத்தையும் என பாக்கிக்றாயா?' என்றுகேட்டா பரதரே! 'பாஸம் மட்டும் பாக்கிக்றேன, மரத்தையும் பாக்கவில்லை, உங்க

னையும் பராககவிலை' என்று துரோணரைக்குறித்து மறு கூறினான் பிறகு, ஜயிக்கமுடியாதவராகிய துரோணர் மத்திருப்பதியடைந்து சற்றுநேரம் பொறுத்துத் திரும்பவும் அவர்களுக்குள் மஹாரதனாகிய அந்த அரசுசனனைநோக்கி, 'தப பாஸபக்ஷியைப் பராககிருயாயின அந்தச்சொல்லையும் சொல்' என்றுகேட்டார் அவன், 'பாஸத்தின் சிபாராககிறேன் உடலைப்பராககவிலை' என்று மறுமொழி கூறினான் அரசுசனனால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டதும் துரோணமயிராகக் கசுசெலெடுத்தவராகி அரசுசனனைநோக்கி, 'விடு' சொன்னான் அவன் உடனே விட்டுவிட்டான் அப்போது தபபாண்டவன், மரத்திலிருக்கும் அந்தப் பாஸபக்ஷியினத் கூரமையான அரத்தசந்திரபாணத்தினால் அறுத்து வேகிழேதள்ளினான் அந்தச்செய்கை நிறைவேறினவுடன், 'நாரா, அரசுசனனைக் கட்டிக்கொண்டார், புத்தத்தில் துருபதேசையோடுகூடத் தோற்கச்செய்யத்தக்கவனாக நினைத்தான்'

பரதஸுரேஷ்டரே! அதன்பிறகு சிலகாலத்திற்கெல்லா கிரஸவம்சத்தவரிற் சிறந்த துரோணர் சிஷ்யர்களுடனகூட னமசெய்யக் கங்கையை நோக்கிச்சென்றார் பிறகு, ஜயிமிழந்த துரோணாசாரியரை ஜலத்திலுள்ளிருக்கும் பல ஒரு முதலை காலத்தினால் ஏவப்பட்டுக் கணைக்காலில் பிடி அவர் விடுவித்துக்கொள்ள வல்லவராயிருந்தும், 'முதலை கொன்று என்னைச் சீக்கிரம் விடுவியுங்கள்' என்று கேள்வியுடையவராயும் துரிதப்படுத்தி ஏவினார் அவர் சொல்லிவிட்டு காலத்திலேயே அரசுசனன் தடுக்கமுடியாத கூரணத்தினால் அம்புகளினால் நீருக்குள் முழுகிவிருந்த முதலையைத் தான் அப்போது மற்றவர்கள் ஒன்றுநதோன்றாமல் மிங்கும் ஒடினார், கிரியையுள்ள அந்த அரசுசனனைக்கண்டு நாரா எல்லாச் சிஷ்யர்களிலும் சிறந்தவனென்று நினைத்து அப்போது மிகுந்ததிருபதியுள்ளவரான அரசுசனன் பாண்டவ அனேகம் துணைகளாகச்செய்யப்பட்ட அந்தமுதலை மல்லவான் துரோணருடைய கணைக்காலில்விட்டுவிட்டு மரணத்தது எல்லாச் செய்கைகளையும் தெரிவிப்பதற்காகச் சிஷ்யவரவழைத்தார் சிறந்தபராகரமமுள்ள துரோணர் துரியோதயும் சித்திரஸேனையும் துச்சாஸனையும் விஷம்சதியையு சனனையும் அசுவத்தாமாவையும் அழைத்து மண்ணால் ஒழைத்தெய்வித்துச் சிஷ்யர்கள் பாரத்திருக்கையில் கங்கையின் டார் கண்களைத் துணியினால்கட்டிவிட்டு விசைக்கொ

படிபடியே ஜலத்திலிருக்கிற இந்தக் குழந்தையை அடி-
' என்றா உடனே ஸமாததனான அாசசனன, ஜலத்தில்
பிருந்த சிசுப்பதுமையைப் பதினேந்து பாணங்களிலு
தான அந்தக் கிரியைகளெல்லாவற்றையும் பார்த்துத்
ணா எல்லாச்சிஷ்யர்களிலும் அாசசனனைச் சிறந்தவனாக
தாரா அப்போது மிருந்த ஸந்தோஷமடைந்தாரா பிறகு,
ணா, மஹாரதனும் மஹாதமாவுமாகிய அாசசனனை
சி, 'சிறந்தகைகளையுடையவனே! சிறப்புள்ளதும் தாங்கு
தமிக அஸாததியமுமாகிய இந்த 'பிரமமசிஸ' எனனும்
ரத்தைப் பிரயோகஸமஹாரங்களோடும் பெற்றுக்கொள்
த எவ்வகையிலும் மனிதர்களினமேல் பிரயோகிக்காதே,
சகதியுள்ளவனமேல் பிரயோகித்தால இஃது உலகத்தை
தவிடும் குழந்தாய்! இந்தலோகங்களில் இந்த அஸதரம
றதென்று சொல்லப்படுகின்றது அதை நியமத்துடன்
ற்கொள்ள நான் இனிச்சொல்லப்போகிறசொல்லையும் கேள்
ர! யுத்தத்தில் மனிதரல்லாத தேவாமுதலிய சத்துருக்கள்
யினும் உன்னைவருத்தவாராயின அப்போது அவரைவதரு
தற்கு இந்த அஸதிரத்தைப் பிரயோகஞ்செய்' என்று
ராரா அந்த அாசசனன, 'அப்படியே' என்று பிரதிஜ்ஞ
ரகைக்கப்பி அந்த மேலான அஸதிரத்தைப்பெற்றுக்கொண்
குரு, மதுபடியும் அவனைநோக்கி, 'உலகத்தில் உன்னைப்
ரவிலலாளி மறறொருபுருஷன இரான்' என்று சொன்னாரா

ஹனுநாற்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்
ஸ ம ப வ பாவம். (தோடர்ச்சி.)

ரணநுடைய சிஷ்யர்களைப் பரீக்ஷிப்பதற்காக ஒரு சிலம்பக்
டடஞ்செய்து அதைச்சேர்ந்த காட்சிமண்டபத்தில் பீஷ்மர்
முதலியவர்கள் பிரவேசித்ததும், சிஷ்யபரீக்ஷையும்,
பீமனையும் துரியோதனனையும் கதாயுத்தத்தில்
பரீக்ஷித்ததும்)

பாரதரே! ராஜரே! துரோணா, திருதராஷ்டிர புத்திரா
பாண்டுபுத்ரர்களும் அஸதராபயாஸத்தில் தோந்திருப்பதை
து, கிருபா, ஸோமதத்தன, புத்திமானான பாஹலீகன, பீஷ்
சியாஸா, விதுரா இவர்களுடைய முன்னிலையில் தருதராஷ்
மஹாராஜாவைப்பார்த்து, 'ராஜனே! குருமரேஷ்டனே!

உனதுகுமாரர்களுக்கு வித்தவந்திருக்கிறது ராஜனே !
 அந்நுமதியின்மேல அவர்கள் தங்கள் கலவியைக் காண்பிக
 வா' எனதுசொன்னா பிறகு, திருதராஷ்டிரமஹாராஜன
 மகிழ்ந்து, 'பாரதவாஜபுத்திரே ! பிராமணரேஷ்டரே
 பெரியகாரியம் செய்திருக்கிறீர் நீங்கள் எந்தகாலத்தையும்
 இடத்தையும் என்ன என்ன வகையான செய்கையையும் நி
 தீர்களோ அவற்றையெல்லாம் அவ்வாறுகச்செய்யும்படி நீந்
 எனக்குக் கட்டளையிடுங்கள் இப்போது எனக்குள்ள துக்
 னால், அஸ்தாஷ்டயத்தில் புராகரமத்தைச்செய்யும் எனபு
 களை எவர்கள்காணபார்களோ அந்தக்கண்ணைப்பெற்றமனித
 மேல நான் ஆசையுள்ளவனாக இருக்கிறேன் விதாரனே ! பெ
 ராகிய ஆசாரியா எதைச்சொல்லுகிறாரோ அதை அப்படியே
 தாமததில்விருப்பமுள்ளவனே ! இவ்வகையான பிரியம் இ
 மென்று நான் நினைக்கவில்லை' எனதுசொன்னா பிறகு, க
 புத்திமானாகிய துரோணாசாரியா தருதராஷ்டிர மஹார
 னிடத்திலும் விதாரிடத்திலும் அந்நுமதிபெற்றுக்கொ
 மேடுபள்ளமில்லாமலும் மரங்களில்லாமலும் புதாகளில்லா
 வடக்கே தாழ்ந்தமிருக்கிற அழகான ஓரிடத்தை
 கச்செய்தார நல்ல நகரத்திரத்தோடுகூடிய திதியில் அ
 பூமியில் பலியைச்செய்தார பரதஸரேஷ்டரே ! அந்தப்
 காகப் பட்டணமுழுதும் பன்றயடிக்கப்பட்டது பெயாடு
 சிலபிகள் சிலம்பம்செய்யுமிடத்தில் மிக்கவிசாலமும் சாஸ்திர
 சொன்னபடி ஸாரியாக வுருக்கப்பட்டதுமான காட்சிச்சாலை
 துரோணாசாரியாகட்டளைப்படி செய்தனா ராஜமே ! மே
 லுள்ளஜனங்கள், அவ்விடத்தில் ஸ்திரீகளுக்காக எல்லா ஆ
 களோடுகூடிய காவல்களையும், அகலமும் உயரமுமுள்ள ம
 களையும், மிருதவிலைபெற்ற யல்களுக்களையும் செய்வித்
 பிறகு, அந்தக் குறிப்பிட்டதின்ம வந்தபோது திருதராஷ்டிர
 ராஜன், வியாஸரிடம் 'அந்நுமதிபெற்று, ஸபையாரோடும் அந்
 ஸ்திரீகளோடும் மந்திரிகளோடும் பிஷமரையும் ஆசாரயா
 சிறந்த கிருபண்யும் முன்னிட்டுக்கொண்டும் பாஹலீகை
 ஸோமத்ததனையும் பூரிஸரவணைபும் மற்றக்கௌரவாக
 ஸஹாயமாக அழைத்துக்கொண்டும் பிராமணர்களுடனகூட
 ர்த்திற்ருவெளியில் சிலம்பஞ்செய்யும் இடமசோநது, சுற்
 முத்துச்சரங்களதொருக்கவிடப்பட்டதும் வைரீயங்களினாலு
 ன்னங்களினாலும் பிரகாசிப்பதும் பொன்மயமும் அற்புத்மு
 க்காட்சிச்சாலைவிட அன்டந்தரீன்

ஜயிககிற்வா'களிற் சிறந்தவரே !' மிருத யா'க்கியமுள்ள காந்
யும் குந்தியும் மறுமுள்ள ராஜஸ்திரீகளனைவரும், தாதி
ராம விருதுகளோடும், தேவஸ்திரீகள் மேருவினமேல ஏறு
போல, ஸந்தோஷத்தோடு மஞ்சள்களினமேல ஏறினா பிரா
கள சுத்ததிரியாகளமுதலிய நான்குவருணத்தாராகளும் ராஜ
ராகளுடைய ஆயுதப்பயிற்சியைப் பாராக்கருதிப் பட்டணத்
நுது விரைவாக வந்தனா பாராக்களும்பின் ஜனங்கள் ஒரு
டியிலஅங்கே ஓரிடத்திற் சோந்தனா அப்போது, அநதஸ்பை
து செவ்வையாக வாசிக்கப்பட்ட வாத்தியங்களாலும் ஜனங்
ன உதஸாகத்தினாலும் பெருங்கூடல் கலங்கினதுபோலிருந்
பிறகு, வெணமையான ஆடையுடையவரும் வெளுப்பான
ஞாபவீதம் தரித்தவரும் வெளுத்ததலைப்பிரோடு வெளுப்
மீசைதாடிகளையுடையவரும் வெளுத்த புஷ்பசந்தனங்களை
நிந்தவருமாகிய அநதத் துரோணசாரியா, மேகங்களால் விடு
ஆகாயத்தில் அங்காட்கூடான சந்திரன் பிரவேசிப்பது
ற சிலம்பக்கூடத்தின் நடுவில் தம்புத்திரருடன்கூடப் பிர
ததார பலவான்களிற் சிறந்த துரோணா, வயாஸருடைய
மதியைப் பெற்றுக்கொண்டு சிலம்பக்கூடத்திற்குப் பூஜை
தார, மந்திரங்களைச் செவ்வையாக அநிந்த பிராமணா
க்கொண்டு மங்களகாரியங்களைச் செயவித்தார தருதராஷ்
ஹாராஜன துரோணருக்கும் கிருபருக்கும் பொன்னையும் ரத்
னங்களையும் முத்துகளையும் பல்வகைவஸ்திரங்களையும் தக்ஷிணை
க கொடுத்தான ஸ்கந்ததைத் தூதத்தகதும் புண்ணியமு
புண்ணியாஹவாசனத்தைச் செய்த பிறகு, வேலைக்காரர்கள்
பகைகளான ஆயுதக்கருவிகளை எடுத்தன்கொண்டு வந்தனா
ன பிறகு, மஹாரதர்களும் பந்தஸரேஷ்டாக்களுமாகிய ராஜ
ராகள 1 விரல்களில் கவுசங்களை அணிந்து கச்சைகளையும்
நிகளையும் கட்டிக்கொண்டு விஷலுகளை எடுத்தன்கொண்டு பிர
ததனா அநதப் புருஷஸரேஷ்டாக்கள் அரங்கத்தின்நடுவிலிரு
துரோணருக்கு அபிவாதனஞ்செய்து, துரோணசாரியருக்கும்
பாசாரியருக்கும் முறைப்படிமரியாதைசெய்தனா அவர்கள் 11
யப்பட்ட ஆசீர்வாதங்களினால் கௌரவர்களெல்லாரும் மனத்
ஸந்தோஷமடைந்து திருமபவும் வந்தனஞ்செய்து முன்னமே
தெய்யப்பட்டிருந் அஸ்திரங்களைச் செஞ்சந்தனத்தினாலும்
தகருரியபுஷ்பங்களாலும் தாங்களே பூஜித்தனா செஞ்சந்தனம்
கொண்டவர்களுடன் சிவந்தமலைகள் தரித்தவர்களும் சிவந்த

1 உடம்புத்தோலினால் செய்யப்பட்ட விரலுறை

கொடிகள் பிடித்தவர்களும் சிவந்த கடைக்கண்களுடையவாக மாறியவர்களைப் பொன்னாபரணங்கள் அணிந்துகொண்டவர்களுடைய பல ரூபங்களோடுகூடியவர்களுமாகிய அந்தக்கொளையவீரர்களும் துரோணரால் அனுமதிக்கொடுக்கப்பெற்று ஆயுதம் எடுத்துக்கொண்டனர் முதலில் விறகளை எடுத்து நானே அம்புகளைத் தொடுத்து நாணசபதத்தையும் உள்ளங்கைச் சந்தையுஞ்செய்து, அதனால் ஜனங்களை மூச்சிக்கச் செய்தனர் யுத்தமூலம் முதலிய சிறந்தபராக் கிரமமுள்ள அந்தராஜகுமாரர்கள் அஜயேஷ்டன முதலாக வரிசைப்படி மிகவியக்கத்தக்க ஆயுதம் பயிற்சியைச் செய்தனர் ராஜாவே! அந்தச்சபையில் சிலருடைய பூமாலைகளில் அம்புகள் விழுந்தன சிலா தலையிறுத்திகொண்ட புஷ்பங்களில் பாணங்கள் விழுந்தன சிலா தங்கள் பெயரடைந்து முள்ள பலவகைப்பாணங்களை லாகவமார்க்கவிட்டுப் பெரியவை சிறியவை யுமான குறிக்கீர் அடித்தனர் சிலமணிதர்கள் பாணம் விழுமென்ற பயத்தினால் தலைகுனிந்தனர் இன்னும் சிலமணிதர்கள் பயமற்று ஆச்சரியத்தாடும் பாரத்திருந்தனர் அந்தக் குமாரர்கள் குதிரைகளிலேறிக்கொண்டு தங்கள் பெயர் அடையாது கணினால் விளங்குகின்ற பலவகைப்பாணங்களை லாகவமாக வலக்கூறுகளை விரைவில் அடித்தனர் பாணங்களையும் விலகியும் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் அந்தக் குமாரர்களின்கூடும் தாவரகரம் போலிருந்ததைக்கண்டு அங்குள்ள ஜனங்கள் திகைத்திருந்தனர் பாரதே! அங்கே லக்கூக்கணக்கான மற்ற ஜனங்கள் ஆச்சரியத்தினால் மலர்ந்தகண்களோடு 'நல்லது நல்லது' என்று விரைவாகக்கூவினர் மீதூரத் பலமுள்ள அந்தராஜகுமாரர்களோடு தோள்களமேலும் பாண்களமேலும் குதிரைகளமேலும் ஏறியுத்தத்திலும் கைச்சண்டையிலும் பலவழிகளைச் செய்து கடித்து மறுபடியும் கத்திக்கேட்குங்களைப்பிடித்து யுத்தஞ்செய்து தீவிர சிலம்பத்தின் வழிகளை யுஞ்செய்து உபதேசப்படி எல்லா ஜனங்களிலும் ஸஞ்சரித்தனர் அந்தக் குமாரர்களெல்லாருக்கும் கேட்குங்கணினுள்ள லாகவத்தையும் அங்க அமைப்பைத் திருத்தத்தையும் நின்றநிலைதவறாமையையும் பிடித்தபிடிவியக்கையையும் ஸமயத்தில் பரயோகிப்பதையும் அங்குள்ள ஜனங்கள் பாரத்தனர் பிறகு, எப்போதும் உற்சாகமுள்ள துரியோதனும் பீமேனனும் கைகளில் கதைகளைப்பெடுத்துக்கொண்டு ஒற்றைக் கொடுமுடியுள்ள இரண்டு மலைகள் போல பிரவேசித்தனர் சிறந்தகைகையுடையவர்களும் பராக் கிரமம் தவறாது களுமாகிய அவ்விருவர்களும் கச்சைகட்டிக்கொண்டு ஒரு

ரக்காக மதங்கொண்ட இரண்டுபெரியயானைகள்போவது
லப்போயினா மஹாபலசாலிகளான அவவிருவரும் மண்டல
ாரத்தை ஆரம்பித்து மதமுள்ள இரண்டையானைகளைப்போல
ம இடமுமாக அனேகமண்டலங்கள் சுற்றினா திருதராஷ
வக்கு விதாரும், காரதாரிகளுக்கு குந்தியும் குமாரர்களின் அந
செய்கையையெல்லாம் தெரிவித்தனா

நூற்றுநூற்பத்தைநதாவது அததியாயம
ஸம் பவபாவம் (தோடர்ச்சி)

புரீச்சுனைப் பரீகழித்தபோது சிலம்பக்கூடத்தில் கரீணன்
பாவேசித்தது)

‘ராஜனாகிய துரியோதனனும் பலவான்களிறசிறந்த பீம
ளத்திலிருக்குமபோது, அவர்களிடம் பகைபாதத்தி
வதத ஜனங்கள், இரண்டுமையாகப் பிரிந்தனா
வ! ஜயமபெறு’ என்றும், ‘பீமனே! ஜயமபெறு’
மனிதர்களுடைய பெருங்கூச்சல்கள் உடனே எழுந
பிறகு, சிறந்தபுத்தியுள்ள துரோணா, கலங்கின கடலைப்
லிருந்த ஸபையைக்கண்டு தமது அன்புள்ளபுத்திரராகிய அஸ
நாமாவைநோக்கி, ‘இந்த இரண்டுமஹாவீரர்களையும் அடக்கு
வரும் பயிற்சியில் தோர்தவா, பீமனுககாகவும் துரியோதன
காகவும் அரங்கத்திற்கு இந்தக்கலக்கம் உண்டாக்ககூடாது’
று சொன்னா பிறகு, அஸ்வத்தாமா விரைவாக எழுந்த,
மா! குருவின ஆஜனை’ என்றும், ‘துரியோதனா! குருவின
னை’ என்றும்சொல்லி, ‘உங்களுக்குக் குருவின உபதேசத்தி
உண்டானவேகத்தையும் ஸாகஸத்தையும் காண்பித்தது
து’ என்று தடுத்தா பிறகு, ஓங்கினகதைகளோடுகூடிய
லிருவரும் பிரளயகாலத்துக்காற்றினால் கொந்தளிக்கின்ற
ண்டெடல்கள் பெருங்கரைகளுக்கடங்குவதுபோல, குருபுத்ர
ரிய அஸ்வத்தாமாவினால் அடக்கப்பட்டனா

அதன்பின், துரோணா, ஸபையின் முன்னின்று பெரியமேக
க்கத்துக்கொப்பான வாததியசபத்தையடக்கி, ‘என்புத்தி
விட எனக்குமிகநண்பனும் எல்லா ஆபுதங்களிலும் நிபுண
உபேந்திரனாகிய விஷ்ணுவைக்கொப்பானவனுமாகிய இந்த இந
புத்திரனான பாரதத்தைப் பாருங்கள்’ என்றுசொன்னா
னே, ஆசாரியாவாக்கினால் ஆசீர்வாதம்செய்யப்பட்ட யௌவ

னதையுடையவனான அரசன், விசிலை உறையணிந்து
 களில் பாணங்களை நிரப்பிக்கொண்டு விலைப்பிடித்துப் பொ
 மானகவசத்தைத் தரித்து, ஸ்ராயஸோடும் இந்திரதனு
 மின்னலோடுங்கூடிய ஸந்தியாகாலத்துச் சிவப்புமேகம்போல்
 ிலகாணப்பட்டான பிறகு, ஸபைமுழுமைக்குமே ஒரும
 உண்டாயிற்று வாததியங்களும் சங்கங்களும் எங்கும் மு
 பட்டன பாரப்பவர்கள், 'இவன் குந்திபுத்திரன், இவன் அ
 ளவன், இவன் பாண்டவர்களில் நடுவாழ்வன், இவன் தேவே
 னுடையபுத்தரன், இவன் கௌரவர்களைக் காப்பாற்றுகிற
 இவன் அஸ்திரமதெரிந்தவர்களிறசிறந்தவன், இவன் தாமி
 களிறசிறந்தவன், இவன் சீலமுள்ளவாள்லாரிலுமி சிறந்த
 நல்லொழுக்கத்திற்கும் ஞானத்திற்கும் நிதியானவன்' எ
 உரக்கச்சொன்னவாரத்தைக் கேட்கும் கேட்டனா குந்த
 மாரபு பாலசுரந்து ஆனந்தக்கண்ணீரால் நனைக்கப்பட்டிரு
 அந்தப் பெரிய ஜனத்திரளிலிருந்துண்டாகிய சபத்தினுலரி
 பட்ட காதுகளையுடையதிருதராஷ்டிரமஹாராஜன், மனமகி
 விதூரைநோக்கி, 'விதூரே! கவனகிண்சமுத்திரத்தின்கே
 துகக்கொப்பான இந்தமிகப்பெரியசபதம் ஏது? ஆகாசத்
 கிழிப்பதுபோல் ஸபையில் திடீரென்று உண்டாயிருக்கிற
 என்றுகேட்டான் அதற்கு விதூரா, 'மஹாராஜே! குந்த
 திரனும் பாண்டுபுத்திரனுமாகிய இந்தப்பலகுன்ன கவசத்து
 அரங்கத்தில் இறங்கியிருக்கிறான் அதற்காக இந்தப்பெ
 கோஷமுண்டாயிற்று' என்றுசொன்னா தருதராஷ்ட
 'சிறந்தபுத்தியுள்ளவனே! பாககியமபெற்றேன், குந்தியென்
 அரணியிலுண்டான மூன்றுபாண்டவர்களென்னும் திரேதா
 களால் சிறப்பிக்கப்பட்டேன், ரக்ஷிக்கப்பட்டேன்' எ
 சொன்னான் அந்த ஸபையிலுள்ள ஜனங்கள் பிரயாஸப்
 வந்து ஸந்தோஷமாக இருக்கும்போது, அரசன், தன
 திரசாதுரியத்தை ஆசாரியருக்குக் காண்பித்தான் ஆகநே
 திரகதினில் தீயையும், வாருணஸ்திரத்தினால் ஜலத்தையும்,
 அஸ்திரத்தினால் காற்றையும், மேகாஸ்திரத்தினால் மேகங்களை
 பூமயஸ்திரத்தினால் பூமியையும், பாவதாஸ்திரத்தினால்
 களையும் உண்டுபண்ணினான், அந்தாததானமென்னும்
 தரத்தினால் தானே மறைந்தான் ஒருக்ஷணம் உயாந்தவ
 மறுக்ஷணம் குள்ளனுமாகவும் க்ஷணத்துக்கெல்லாம்
 தட்டிலும் மறுக்ஷணம் தோருவினும் அடுத்தக்ஷணம் பூ

புருப்பவனாகவும் காணப்பட்டான் ஆசாரியருக்கு அன்பு அந்த அரச்சனன், வெள்ளைவெள்ளைச் சொல்லப்பட்டவர்களின் அமைப்புடன் கூடிய பலவகைகளான பாணங்களின் மெதுவும் பெரிதும் சிறிதும் லக்ஷியங்களை அடித்தான், அங்கொண்டிருக்கும் இரும்புப்பன்றியின்வாயில் ஒரேகாலத்திலுள்ள பாணங்களை ஒரு பாணம்போல தடையிலலாமல் விடுதல் சிறந்த பராகரமமுள்ள அரச்சனன், கயிறற்றில்தொங்கி கொண்டிருக்கும் கூர்மையான மாட்டுக்கொம்பில் இருபத்திரண்டு பாணங்களை நாட்டினான் குற்றமற்றவரே! ஆயுதங்களில் கதனாகிய அரச்சனன், கத்தியிலும் தனுவிலும் இப்படிப் பிடிக்கப்பெற்று காரியங்களைச் செய்து, கதையிலும் மண்டல பாணங்களைக் காண்பித்தான்.

பாரதரே! அப்போது, அந்தவேலை அனேகமாக முடிந்ததும் வாதத்தியக்கோஷமும் ஓய்ந்திருக்கையில், வஜ்ராயுதத்தின் குழப்பானதும் மஹிமையையும் வன்மையையும் அறிவிப்பாகிய -தோள்தட்டினசபதம் வாயிற்பக்கத்திலிருந்து கிளம்பக்கேட்கப்பட்டது அரச்சரே! 'மலைகள் பிளக்கப்படுகின்றன? பூமியெழுகின்றதா? நீர்த்தாரைகள் நிரம்பின மேகங்கள் ஆகாயம் நிரப்பப்படுகின்றதா?' என்ற எண்ணம் ஒரு மலையையிலுள்ளவர்களுக்கு உண்டாயிற்று அப்போது, பவாகளனைவரும் வாயிலேநோக்கினா ஸ்வேஹாதராகளாகிய பாடைவாகளால் சூழப்பட்ட துரோணர், ஹஸ்தநக்ஷத்ரநதோடுகூடிய சூத்ரினைப்போல விளங்கினார் சத்தாருக கொல்லுகிறவனாகிய துரியோதனன் எழுந்திருக்க, அஸ்வதரவுடன் கூடப் பலமுள்ள நூறுஸ்வேஹாதராகளும் அவனைச் சூதொண்டனா ஆயுதங்களைத் தூக்கிக்கொண்டு உறுதியாக வந்த அந்த ஸ்வேஹாதராகளால் சூழப்பட்டுக் கதையைக் கையில். பிடித்திருந்த அந்தத் துரியோதனன், முற்காலத்திலுள்ள ஸ்வேஹாதரன் செய்தபோது தேவகூட்டங்களினால் பட்ட இரத்தினைப்போல விளங்கினான்

ஹ்ருநாறபததாராவது அததியாயம்
ஸ ம ப வ ப ர வ ம (தோடர்ச்சி.)

(கர்ணனுடையபரீகஷயில் அவனுக்கும் அர்ச்சுனனுக்கும் ந
வாக்குவாதத்தில் கிருபாசாரியர் கர்ணனை இகழ்ந்ததற்காக
துர்யோதனன் கர்ணனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகம் செய்தது)

அதேகாலத்தில் அரதஜனககூட்டத்தில் மனிதர்கள்
விட்டு விலக, பகைவரின நகரங்களை ஜயிப்பவனும் உடன்
கவசத்தை தரிப்பவனும் குண்டலங்களினால் சோபிக்ரு
முள்ளவனும் குரதிக்ருக கன்னிப்பருவத்திற் பிறந்தவனும்
மானகிரணங்களுள்ள சூரியனுடைய அம்சமானவனும்
கண்களையுடையவனும் பகைவாபடையை அழிப்பவனுமா
ணன் உற்சாகத்தினால் மலாநதக்ணங்களுடன் கத்தியைக்
கொண்டு விலையேந்திப் பாவதம் காலாலநடப்பதுபோல
மான அரங்கத்தில் பிரவேசித்தான பலத்தில் யானைக்கும்
தனத்தில் விருஷபத்திற்கும் எல்லாவற்றையும் அடக்குந்
தில் விமிமததுக்கும் ஒப்பானவனும், ஒளியில் சூரியத்
தணமையில் சந்திரனுக்கும் ஜவலிப்பதில் அகனிக்ரும் ஒ
வனும், பொற்பனைமரம்போல உயரமானவனும், விமிமமமே
சரீரக்கட்டுடையவனும், யௌவனவயலிலிருப்பவனும், எ
முடியாதகுணங்களுடையவனும், அழகுள்ளவனும், சிறந்
ருள்ளவனும், அரத ஸ்ரீராயபுத்ரனுமாகிய காணன் வட
ஸைபையச் சுற்றிலும்பார்த்து அதிகமாக மதியாதவனெ
துரோணருக்கும் கிருபருக்கும் நமஸ்காரஞ்செய்தான
சபையிலுள்ள ஜனங்களனைவரும் அசைவற்றுக் கண்கொட
இவன் யாரென்று கலக்கமுண்டாகிப் பாரக்க ஆவலகொண்டு
வற்ற கண்களுடன் அசைவற்றினின்றொ பேசுகிறவர்களிட
வனும் ஸ்ரீராயபுத்ரனும் அரசுசுன்னுடைய ஸ்வேறாத்ரனு
காணன், இரதிரபுத்ரனும் தனக்குத்தெரியாத தன் ஸ்வே
மாகிய அரசுசுன்னேரோக்கி மேககாசசன்மபோலக் கமழ்
குரலுடன் பேசலுற்றான்

‘அரசுசு! நீ என்னகாரியம் செய்தாயோ
மேறப்பட்ட செய்கையைப் பார்த்திருக்கும் மனிதா மு
யில் நான் செய்யப்போகிறேன் உன்னைப்பற்றியே நீ
படாதே’ என்றான் பேசுகிறவரிற் சிறந்த ஜனமே
அவனுடைய பேச்சு முடியாமலிருக்கையிலேயே, அந்

கள், யந்திரத்தினால் தூக்கப்பட்டவர்கள்போல எல்லாப் பள்ளிலிருந்தும் ஒரேகாலத்தில் எழுந்தனர் புருஷஸுரேஷ்
 துரியோதனனிடம் ஸந்தோஷம் குடிகொண்டது உடனே,
 தன்னுக்கு வெடகமும் கோபமும் உண்டாயின மிகுந்த
 ளளவனும் எப்போதும் யுத்தத்தில் விருப்பமுள்ளவனு
 காணன், துரோணரால் அனுமதி கொடுக்கப்பட்ட
 அங்கே அரசனான செய்தவற்றையெல்லாம் செய
 பாரததேர் பிறகு, துரியோதனன், தன்ஸஹோதரர்களுடன்
 அங்கே காணனை ஸந்தோஷத்துடன் தழுவிக்கொண்டு,
 'மஹாபாஹுவே! உன்வரவு நலவரவு எனக்குக்
 ரவத்தைக்கொடுப்பவனே! நீ வந்தது என பாகியம் என
 கௌரவர்களுடைய ராஜ்யத்தையும் உன்னிஷ்டப்படி உப
 ததுக்கொள்ளலாம்' என்று சொன்னான் காணன்,
 கரு எல்லாம் நீ செய்தானதாக நினைக்கிறேன் உன்னுடன்
 கத்தைவேண்டுமேன பிரபுவே! நான் அரசனனுடன்
 தயுத்தம்செய்ய விரும்புகிறேன்' என்றான் ராஜதேர்!
 ரு காணனால்கொல்லப்பட்ட துரியோதனன், அப்போது,
 ம பருத்தமுள்ள கைகையுடைய காணனைக் கட்டிக்கொண்டு,
 நவரை அடக்குகிறவனே! எனனோடுகட்டி போகவகளை அனு
 என உறவினர்களுக்குச் சந்தோஷத்தைச் செய்துகொண்
 எனபகைவாசன் எல்லாருடையதலைமேலும் உன்காலை வை'
 சொன்னான் பிறகு, அரசனான, தான் இகழப்பட்டதாக
 துத் தன் ஸஹோதரர்களாகிய துரியோதனன்முதலியோர்
 மலைபோலின்ற காணனைநோக்கி, 'காண! நீ என்னுடைய
 டு, அழைக்கப்படாமல்வந்தவர்களும் கேட்கப்படாமல்பேசு
 களும் எந்தலோகங்களையடைவார்களோ அந்தலோகங்களை
 யப்போகிறாய்' என்றுசொன்னான் அதைக் கேட்க
 ன, 'பலகு! இந்த ஸபை எல்லாருக்கும்பொது, இதில்
 கென்னவிசேஷம்? அரசர்கள் பூரக்கிரமத்தினால் பெரிய
 ர ராஜதாமம் பலத்தை அனுஸரித்திருக்கிறது பாரதனே!
 தயும் பலஹீனர்களபடுமகஷ்டங்களும் உன்சகேன? பாணங்
 றல் பேசு இப்போது குருவின் கண்ணெதிரே உனதலையை
 களினால் எடுத்ததுவிடப்போகிறேன்' என்று சொன்னான்
 , சத்தாருக்களின் நகரங்களை ஜயிப்பவனாகிய பாரததன்,
 ணரால் அனுமதி கொடுக்கப்பெற்றும் தன் ஸஹோதராக
 பரபரப்போடு ஆலிங்கனஞ்செய்யப்படும் யுத்தம்செய்யக்

காணனைச் சந்தித்தான் பிறகு, காணனும், துரியோதனனும் அவன் ஸ்வேந்தரர்களாலும் தழுவிக்கொள்ளப்பட்டு, வில் அம்புகளையும் எடுத்துக்கொண்டு புத்தத்திறகு ஆயத்தமாக நுள் உடனே, ஆகாயம், மின்னலும் காசசுனைபுமுள்ளவை இந்நிரதனுனை முன்வைத்துக்கொண்டவையும், நாரை மாலைகளாகிய பலவரிசைகளினால் அடக்காசம் செய்கின்ற போன்றவையுமான மேகங்களினால் மறைக்கப்பட்டது. இந்நிரதன் புதரஸனேகத்தினால் அரங்கைப் பாரப்பதாகக்க ஸ்ஞாயனும் தன்னருகிலவந்த மேகங்களை நாசஞ்செய்தான். போது, அாசசுன்ன, மேகங்களின் நிழலினால் வியாபிக்கப்ப னுக்க காணப்பட்டான் காணன், ஸ்ஞாயகிரணங்களினால் சிக்கப்பட்டவனாகக் காணப்பட்டான் தருந்ராஷ்டிரபுத் காணனிருந்தபக்கத்தில் இருந்தனா துரோணரும் கிரு பீஷ்மரும் அாசசுன்னிருந்தபக்கத்தில் இருந்தனா ஸபையெ ணடுபிரிவாக ஆயிற்று ஸ்திரீகளிலும் இரணடுபிரிவுகள் உ யின் 1 விஷயம்தெரிந்தவளாகியகுந்தி மூாசசையடைந்தாள் வாறு மூாசசையடைந்த அந்தக் குந்தியை ஸாவதாமதத் தெரிந்த விதுரா, வேலைக்காரிகளைக்கொண்டு சந்தனக்குழம் னால் தேற்றினா பிறகு, மூசசுவந்த குந்தி, புத்தஸனைக்கத் தவசமணிர்திருந்த அவவிரணடுபுதரர்களையும்கண்டு மிக்க ஆ றவளாகி ஒன்றுநதோன்றாமலிருந்தாள் தொந்தபுத்தத்தி லயாததெரிந்தவரும் ஸாவதாமதங்களும்தெரிந்தவருமாகிய வதரென்று சொல்லப்பட்ட கிருபாசாரியா, சிறந்ததனுஸ எடுத்துக்கொண்ட அக்காணனைநோக்கிச் சொல்லலானா

‘குந்தியின் இனையபுத்திரனும் பாணடுபுத்திரனும் கெ னுமாகிய இந்த அாசசுன்ன உன்னுடன் தொந்தபுத்தஞ் செ போகிறான் சிறந்த கைகளையுடையவனே! நீயும் இவ்வாறு தாயையும் தந்தையையும் நீ எந்தராஜாக்களின் குலத்திற்குப் பணமாக இருக்கிறாயோ அந்த ராஜவம்சத்தையும் சொல் உன் தெரிந்தனுகொண்டபிறகு, அாசசுன்ன உனக்கு எதிரானது யு செய்வானே செய்யமாட்டானே, குலமும் குலாசாரமும் லாதவர்களோடு ராஜகுமாரர்கள் ஸம்புத்தம்செய்யார’ என இவ்வாறு அவரால் உரைக்கப்பட்ட காணனுடைய முகம் கத்தினால் குனிந்து, மழைஜலத்தினால் நனைந்து தலைவண் தாமரைமலர்போல விளங்கிற்று அப்போது, துரியோத

1 காணனையும் தனபுதரனென்றறிந்தது

ரைப்பார்த்து, 'ஆசாரியரே! சாஸ்திரங்களில் நிசுக்ஷபடி ராஜாக்களின் ஜாதிகள் மூன்றுவகை நல்லகுலத்திற்பிறந் ஒருவன், சூரன் ஒருவன், சேனையை நடத்துகிறவன் மற்றவன் ஜலத்திலிருந்து அகலியும் பிராமணஜாதியிலிருந்து க்ஷத்ராஜாதியும் கலவிலிருந்து லோஹமும் உண்டாயின அவற்றி யுச்சத்தி எங்கும் வியாபிக்கிறது, தங்கள் காரணங்களில் குகிறது இந்த அரசுகளின் ராஜனல்லாதவனோடு யுத்தம் ப லிருமபானுபின் அந்தக்காரணம்பற்றியே நான் இந்தக் ணை அங்கதேசத்தின் ராஜாவாகப் பட்டாபிஷேகம்செய்கி' என்று சொன்னான் பிறகு, ராஜாவான் தருதராஷ்டிர பிதாமகராகிய பிஷ்மரையும் அனுமதிகேட்டுக்கொண்டு, ஷத்ததுக்குவேண்டிய சாமக்கிரிகளைப் பிராமணர்களைக் கொண்டு சேகரித்து ஸத்காமங்களைச் செய்யும் பிராமணர்களுக்கு மபதிஸுயிரககணக்காகக் கோதானங்களைச் செய்து, 'இவனை தேசராஜயாதிபத்தியத்திற்குத் தகுதியானவன்' என்று பிரா களாலசொல்லித்தபிறகு, மஹாரதனும மகாபலசாலியுமான ன், அதேநிமிஷத்தில் மந்திரமதெரிந்த பிராமணர்களால் சிங்காசனத்தில் உட்காரவைக்கப்பெற்று நெறப்பாரிகளும் களமும் நிரம்பின பொற்கூடங்களினால் அங்கராஜ்யபட் ஷேகம் செய்யப்பட்டான் கிரீடத்தாலும் ஹாரத்தாலும் ரவணைகளாலும் கைக்கடகங்களாலும் அரசாக்களுக்குரிய முள்ள அழகிய ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, சாமரங்களோடும் ஜயசபத்ததோடுகூட ராஜ்யலக்ஷ அடைந்தான் அப்படிப்பட்ட சிறப்புடைய காணன், அப த துரியோதனனைப்பார்த்து, 'ராஜஸரேஷ்டனே! நீ இந்த ம கொடுத்ததற்கீடாக உனக்கு நான் எதைக்கொடுப்பேன்? வேந்தே! உன் சொற்படியே செய்வேன்' என்று னன் அந்தத்துரியோதனன், அவனைநோக்கி, 'அதிக டம்புகிறேன்' என்றான் இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட ஷத்ததுக்கு உட்கட்டும' என்று உடனே அவனுக்கு மறு உற்சாகத்தோடு கட்டிக்கொண்டு, ரத்தனா

நூற்றநூற்றத்தேழாவது அததியாயம
ஸம் பவபாவம் (தொடர்ச்சி)

(கர்ணனுடைய பிதாவாகிய தேர் ப்பாகன் சிலம்பக்கடத்து
வந்தபோது பீமன் கர்ணனைநிந்தித்ததும், எல்லாநும்
அரங்கத்திலிருந்து புறப்பட்டுப்போனதும்)

பிறகு, தேரோடுகிறவன, மேலவஸ்திரமரமுவி வே
நடுக்கமுற்றுத் தடியை ஆதாரமாகப்பிடித்துக் காணனை அன
வன போல அரங்கத்தில் பிரவேசித்தான அவனைப்பார்த்த
அபிஷேகத்தினால் ஈரமானதலையையுடைய காணன பிதா
முள்ள மரியாதைகளுக்க கட்டுப்பட்டுத் தனுஸைவிட்டுத்
தலையினால் அவனுக்கு வந்தனஞ்செய்தான உடனே,
ஸாரதி பரபரப்புற்று வஸ்திரத்தின் தலைப்பினால் பாத
மூடிககொண்டு, 'புத்திரனே!' என்று நிரம்பினபொருளு
சொல்லைச் சொன்னான் பிறகு, புத்திரஸநேகத்தினால் தன்
அவனைக்கட்டிக்கொண்டு அங்குராஜ்ய பட்டாபிஷேகத்
தனைநதிருக்கும் அவனதலையை மறுபடியும் கண்ணீரினால்
தான் பாண்டுபுத்திரனான பீமஸேனன், அநதஸாரதியைப் பா
பிறகு, இவனஸூத்ரபுத்திரனென்று காணனைநினைத்ததுசு கிரி
கொண்டே பின்வருமசொல்லைச் சொல்லத்தொடங்கினான்

'ஸூத்ரபுத்திரனே! நீ அாசசனனால் யுத்தத்தில்
செய்யப்பட்டதற்குநதவனலை உனகுலத்துக்குத் தகுதி
சவுககை நீ உடனே எடுத்துக்கொள்ளலாம் புருஷாகனில்
வானவனே! யஜ்ஞத்தில் அகநியினஸம்பத்திலிருக்கும் ஹவி
சாப்பிடுவதற்கு நாய எப்படித்தகுதியிலையோ அப்படி
ராஜ்யத்தை அனுபவிப்பதற்கு நீ உரியவனலலை' என்றான்
வாறு சொல்லப்பட்டகாணன உடனே- கொஞ்சமஉடுத்துடி
பெருமூச்சுவிட்டு ஆகாயத்திலிருக்கும் சூரியனைப்பார்த்த
பிறகு, மகாபலசாலியான தூரியோதனன் கோபத்துடன்
டைய அநத ஸஹோதராகுடத்திலிருந்து, மதநு
தாமரைகளுத்திலிருந்து கிளம்புவதுபோல
அவன் பயப்படத்தக்க செய்கை
பீமஸேனைநோக்கி, 'வருகோதர
சொல்லது உனக்குத்தகாது
கூத்தரியவமசத்தவன் யுத்த
நதிகளுக்கும் மூலம் கவன
வரங்களிலும் வியாபித்தி

னது அஸுரர்களைக்கொல்லும் வஜராயுதம் ததீசியுடையனலும்பி
னாலசெய்யப்பட்டது பகவானுடும் தேவராயும் ஸாவரகஸ்யங்க
ளுக்கும் நிதியாயுமுள்ள ஸுபரமணியரை அகநிபுதரெனறும்
கருததிகா புதரெனறும் ருதரபுதரெனறும் கங்காபுதரென
றும் கேளவிப்படுகிறோம் கூத்தரியாகளிடமிருந்து வந்த பிரா
மணர்களைப்பற்றியும் நீ கேட்கருக்கலாம். விசுவாமித்திரர் முத
லானவர்கள் அழியாத பிராமணாததன்மையை அடைந்தனர்
ஆசாரியரும் சஸ்திரமபிடித்தவர்களிற சிறந்தவருமாகிய துரோ
ணர் குடத்திலிருந்து பிறந்தவா கருபா கௌதமருடைய வமி
சத்தில் நானறகட்டையிற பிறந்தவா உங்களுடைய பிறப்பை
யும் நான் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறேன் குண்டலங்கனோடும்
கவசத்தோடும் கூடியவனும் ராஜலக்ஷணங்களுள்ளாம் பொருந
தின்வனும் ஸுபாயனுக்கு ஒப்பானவனுமாகிய இரதப் புலிபோன்ற
வனை மான் எவ்வாறுபெறும்? இரதப்பருஷ்டரோஷ்டன் அங்க
தேச ராஜாவாயிருப்பதற்குமாததிரம் உரியவன்லன், அவனு
டைய பாருபலத்தினாலும் நான் அவனுடைய ஆஜைக்கு உட
பட்டிருப்பதனாலும் பூமி முழுமைக்குமே ராஜாவாயிருப்பதற்குரிய
வன் அல்லது, எந்த மனிதனுக்கு நான்செய்த இரதக்காரியம்
ஸகிக்கவில்லையோ அவன் தன்கால்களினால் ரதமேறி விலைவளைக
கட்டும்' என்று சொன்னான் பிறகு, அரதஸ்பைமுழுமைக்கும்
ஸரியென்ற சொல்லுடன் சோந்த பெரிய ஹாஹாகாரம் உண்டா
யிற்று ஸுபாயனும் அஸ்தமனமானான் பிறகு, ராஜாவான துர
யோதனன் காணனை துனிககையிற பிடித்துக்கொண்டு ஐள்கருக
களினால் வெளிச்சமுண்டாகக்கி அரதஸ்பையினின்றும் புறப்பட
டான் ராஜரே! பாண்டவரனைவரும் துரோணரோடும் கிருப
ரோடும் பீஷ்மரோடுங்கூடத் தமதம் கிருகங்களுக்குச் சென்றனர்
பாரதரே! அப்போது, அரத்குலவென்று சிலஜன்மங்களும் காணு
வென்று சிலஜன்மங்களும் துரியோதனுவென்று சிலஜன்மங்களும்
சொல்லிக்கொண்டு போயினர்.

குந்தி, காணனை உயரந்தராஜலக்ஷணங்களினால் தனபுத்திர
னென்று தெரிந்து, (அவன்) அங்கதேசாதிபதியானதைக் கண்டு
புதரஸநேகத்தினால் மனத்தில் ஸந்தோஷமடைந்தான் ராஜரே!
அப்போது, துரியோதனனுக்கும் காணனையடைந்தவுடனே அரத
சுன்னிடத்திலுண்டானபயம் மறைந்துபோயிற்று ஆயுதங்களில்
தோரஸியடைந்த அரதவீரனாகிய காணனும் மிக்க அன்புடன் துரி
யோதனனிடம்பேசினான் அப்போது, புதிஷ்டரருக்கும் காணனு
க்கு ஒப்பாக விற்பிடித்தவன் பூமியிலிலையென்று எண்ணமுண்டா
யிற்று

நீற்றநாறபததேடாவது அததியாயம்
ஸம் பவபாவம். (தோடர்ச்சி)

(துரோணருக்குத் துருதக்ஷிணைகொடுப்பதற்காகத் துருபதராஜனை உயிரோடு பிடித்துக்கொண்டுவரக் கௌரவர்கள் போனதும், அவர்கள் அவனிடம் தோற்றுவந்தபிறகு பாண்டவர்கள் போனதும், அவர்களில் அாச்சுனை அவனை உயிருடன் பிடித்துவந்ததும், துருபதனுடைய பாகிராஜ்யத்தைத் துரோணர் வாங்கிக்கொண்டதும், பின்பு துருபதன் !||த்ரோத்பதீக்காக முயற்சிசெய்ததும்.)

பாணபுதராகளும் துருதராஷ்டிரபுதராகளும் அஸ்தரண்களில் தோரததைக்கண்டு, அந்தக்குருவான துரோணாஸரியான காலத்தில் குருதக்ஷிணையைப்பற்றி நினைத்தாரா அஸ்தரண்களில் தோசசியைப்பற்றி எல்லாராலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டு அரங்கினைவாயிலுக்கு வந்து சோரதபிறகு, அவர்களுெல்லாரையும் நோக்கித் துரோணசாரியா, 'நீங்களுெல்லாரும் சோரது எனக்கு ஓர் உயாரத தக்ஷிணையைக்கொடுக்க விரும்புகிறேன்' என்று சொன்னா இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட சிஷ்யாக்களைவரும் அங்கே உடனே துரோணரைப்பார்த்து, 'பகவானே! நாங்கள் என்னகொடுக்கக்கடவோம்? குரு எங்களுக்குக் கட்டளையிடவேண்டும் என்று கேட்டனா ராஜரே! அதன்பிறகு, துரோணசாரியா சிஷ்யாக்களைவரையும் அழைத்தது, 'நீங்கள் பாஞ்சாலராஜாவாகிய துருபதனைப் போமுனையிற் பிடித்துக்கொண்டு வாருங்கள் உங்களுக்கு ஸ்கமுண்டாகக்கடவது அதுதான் உயாரத தக்ஷிணையா' என்று தக்ஷிணைக்குரிய பொருளைக்கட்டளையிட்டார அவர்களுெல்லாரும் 'அப்படியேயாகட்டும்' என்று சொல்லிக் குருதக்ஷிணை கொடுப்பதற்காகத் துரோணருடன்சோரது இரதங்கள்வழி யுத்தஞ்செய்ய விரைவாகப் புறப்பட்டனா பிறகு, அந்தப் பஞ்சாலரேஷ்டாக்கள் பாஞ்சாலதேசத்தைத் துன்பப்படுத்திக் கொண்டே சோரதனா துரியோதனன், காணன், மிகுரத பஞ்சால யுத்தஸம், துசசாஸனன், விகாணன், ஜலஸரதன், துரோசனன் ஆகிய இவர்களும் மிகுரத பராகரமமுள்ள இன்ன அநேகம் ராஜகுமாரர்களும் ராஜாக்களும், 'நான் முன்னே' முன்னே' என்று மஹாபராகரமசாலியான அந்தத் துருபதனுடைய நகரத்தை அழித்தனா பிறகு, உயாரத ரதங்களில் குமாராக்களைவரும் சாரதிகளுடன் நகரத்தில் பிரவேசி ராஜமாரகத்ததைச் சோரதனா ராஜரே! அந்தக்காலத்தில்

சாலதேசத்தரசனாகிய துருபதன் பெரியஹேனியத்தைப்பற்ற
கட்டுமபாத்தும் தனஸஹோதரர்களுடனகூடத் தனவீட்டி
து துரிதமாகப்பற்றப்பட்டான் அப்போது, துருபதனுடைய
சகோதரர்களைவரும் கவசமுதலியவற்றைத் தரித்துக்
கொண்டு சரமாரிகளைப்பொழிந்து காசசனமசெய்தவா பிறகு,
குமவெல்லமுடியுந்த துருபதன் வெண்மையான ரத்ததி
புத்தத்தில கௌரவர்களைஸந்தித்து உகிரமானபாணங்களை
ததான் அரசசனன், முன்னமே ரீரஜ்குமாரர்களுடைய
காவத்தைப்பற்றி ஆழர்ந்து பிராமணோத்தமரான துரோ
ரியரிடம், 'இவர்கள் புராக்ரமம் முடிந்தபின் நாம் பராக்ர
தககாணப்பிப்போம், பரஞ்சாலரஜனைப் போரத்தலையிற்
க இவர்களாலமுடியுந்து' என்று சொன்னான் குற்றமற்ற
அரசசனன் இவ்வாறுசொல்லித் தன ஸஹோதரர்களுடன
நகரத்துக்குவெளியில் ஆறகருரோசதூரத்திலேயே நின்
துருபதன் கௌரவர்களைப்பார்த்துப் பெரிய பாணவாஷத்
அவர்களுடையசேனையைமயங்கச்செய்து சுற்றிலும் ஓட்டி
ரத்ததிலேறி புத்தத்திற்கு ஆரம்பித்தவனும் புத்தச
கைகளை விரைவாகச்செய்கின்றவனுமாகிய அந்தத்துருபதன்
னைப்பார்த்து அங்கிருந்த கௌரவர்கள் பயத்தினால் அனே
நிருபத்தைப்போல நினைத்தனா, துருபதனுடைய உகிர
பாணங்கள் எல்லாத்திசைகளிலும் சுஞ்சரித்தன மஹா
ர! அப்போது, பரஞ்சாலர்களுடையவீடுகளில் சமகங்களும்
கைகளும் மிருதங்கங்களும் ஆயிரத்தண்ககாக வாசிக்கப்பட
மஹாதமாககளாகிய பரஞ்சாலர்களுடைய வமிமமநாதமும்
னரானதன் கைத்தலத்தில் உரைபடுவதனாலுண்டான
ப சபதமும் ஆகரயத்தைநியாபித்துக் கிளம்பின துரியோ
ன், விகாணன், ஸுபாஹஸ், தீர்த்தகலோசன்ன, துச்சாஸன்ன
கள் கோபித்தூச சரமாரிகளைப்பொழிந்தனா பாரதரே!
த்தில யாருக்கும் ஜயிக்கமுடியாத சிற்றந்தவிலலாஸியான அந்
துருபதன் அதிகமாக அடிக்கப்பட்டு (பின்பு) அநதசேனை
அநதநிமிஷத்திலேயே ஊதிவிட்டான் அநதத் துருபதன்
பபட்ட எரிகொள்ளியைப்போலச் சேனையைச்சுற்றிஸஞ்சரித்
காண்டு துரியோதனையும் விகாணனையும் மஹாபலசாலி
காணனையும் வீரர்களான அனேகராஜ்குமாரர்களையும் பல
ானசேனைகளெல்லாவற்றையும் பாணங்களினால் நிரப்பினான்
து, நகரத்துணங்களைவரும் மேகங்கள் மழைபொழிவது

போல கௌரவாகளினமேல உலககைகளையும் தடிசு
பொழிந்தனா பாரதரே! காமபிலயநகரத்தவா, பெரிய
நடப்பதைக்கேட்டு உடனே கௌரவாகளையே எதிர்த்துச்
னா கௌரவாகள கதறினா, ஒடினா பாண்டவர்களை
கொண்டு கதறின அவர்களுடைய மயிரககசசமெடுக்கசடு
குரல்க்கேட்டவுடனே பாண்டவர்கள் துரோணரை அபிவா
செயது ரதங்களில் ஏறினா அப்போது, அரசசன்ன, பா
திரரானயுதிஷ்டிரரை, 'நீர் யுத்தஞ்செய்யவேண்டாம்'
ரிறுத்தி, உடனே மாதநிரியின்புதராகளைத் தேரின சகர
களாகச்செய்தான் அப்போது, பீமஸேனன் கதைபுடன
சேனைசகுமுனபோகிறவனான அப்போது, குற்றமற்ற
ன்ன சத்துருக்களினரபத்ததைக்கேட்டுத் தனதேரினால்
களில் சபதமுண்டாக்கிக்கொண்டு தனஸஹோதரர்களுட
விரைவாகச்சென்றான்

பிறகு, கொந்தளித்தகடலைப்போல ஒலிக்கின்ற பாரு
களின் மஹாஸேனையில், தண்டாயுத்ததைகளையிலதரித்தய
கொப்பான கிறந்தகைகளையுடைய பீமஸேனன் ஸமுத்தி
முதலைபிரவேசிப்பதுபோல பிரவேசித்தான் பிறகு, ச
ஸேனியமும நிறைந்த அந்தயுத்தமென்னும் உறசவத்தில
யைத்தரித்தபீமன் ஸவயமாகவே யானைச்சேனையை எதிர்த
யுத்தத்திலநிபுணனும் பாருபராசரமத்தில ஒப்பற்றவனு
னைப்போன்ற உருவத்தைத் தரித்தவனுமாகிய பீமன் கதை
யானைச்சேனையை அடித்தான். மலைக்கூப்போன்ற அந்தயா
பீமஸேனனுடைய கதையினால் உருண்டைவடிவங்களான
கங்கள் பெயாக்கப்பட்டு மிகுதியாக இரத்தத்தைப் பெ
கொண்டு, வஜராயுத்ததினால் அடிபட்டமலைகளைப்போல பூ
விழந்தன அர்ஜுனனுகுஜயேஷ்டனான பீமன் யானைக்
குதிரைகளையும் தோககளையும் வீழ்த்தினான், இடையன் வன
பசுக்களைத் தடியினால் அடிப்பதுபோல, காலாட்களையும் தே
களையும் அடித்தான் பீமஸேனன் தோககளையும் யானைக்
ஒட்டிக்கொண்டுசென்றான் அரசரே! துரோணசாராயரு
விருப்பத்தைச்செய்ய ஆரம்பித்த அந்தப்பாண்டவனாகிய
சன்ன அப்போது பாண்டவருஷங்களை வருஷித்துக் கு
களையும் தோககளையும் யானைகளையும் கூட்டங் கூட்டங்
நாலுபக்கங்களிலும் வீழ்த்தி யுத்தத்தில் பிரளயகாலாகனி
போல ஜவலித்துக்கொண்டு துருபதனிமவந்தான் அப்போ

பபட்ட அநதபபாஞ்சாலதேசத்தாரும் ஸருஞ்சயதேசத்
ராகிய அனைவரும் பலவிகை அமபுகளினால் அரசசுனனை
ராக மறைத்து வாய்களினால் விமமநாதங்களைச் செயது
ன்னுடன் யுத்தமசெயதனா அந்தயுத்தம் பயங்கர
மபாபபதற்கு மிக்கஆசசரியமாகவுமிருந்தது விமமநா
ககேட்டு இந்திரபுத்தரனான அரசசுனன கோபமுற்றான
அரசசுனன வேகமாகப் பாஞ்சாலாசனனை அதிகமானபாண
ததினால் மறைத்துத் திசைமயங்கச்செயது துரத்தினான
பற்ற அரசசுனன பாணங்களை இடைவிடாமல் விடுத்தாக
டும் தொடுத்தகுகொண்டுமிருக்கும்போது இவ்விரண்டிற
டையிட்டகாலம் காணக்கூடாமலிருந்தது மஹாராஜே!
ரது அநதசசுனடையில் திசைகளும் ஆகாயமும் பூமியும்
மகாணப்படவில்லை காணமீவ்மென்னும் விலலைத்தரித்துப்
னான அரசசுனன பாணங்களினால் இருளை உண்டாக்கின
பாஞ்சாலாசனரும் கௌரவாசனரும் 'நல்லது நல்லது' என்று
சபதமும் பேரிகைகளின் முழக்கமும் சங்கங்களின் பெரு
மும் சிலாகிக்கும் சபதத்தோடுகூடிய துருபதனுடைய
நாதமும் அங்கே உண்டானபிறகு, தேவேந்திரனைச் சமபரன
த்துபோல ஸதயஜிதனனபவனுடன்கூடக் துருபதன அரச
விரைவாகத்தி'த்தான அரசசுனன பெருஞ்சரமாரியால்
ராலராஜனை மூடிவிட்டான அப்போது மஹாவிமமமானது,
பதியானயானையைப் பிடிக்கப்போகையில் மறையானைகளிட
மாகும் சபதம்போல பாஞ்சாலாசேனையில் ஹாஹாகாரம்
து அட்போது, தனஞ்சயனவருவதைக்கண்டு, உறுதியான
மமுள்ள ஸதயஜிதனனபவன துருபதனைக் காப்பாற்றுவ
க, அவனை எதிர்த்துப்போனான அப்போது, அநதஅரசுன
துருபதனும், இந்திரனும் மஹாபலியும்போல யுத்தஞ்செயவ
க்ச சந்தித்துச் சேனைகளைக் கலங்கச்செயதனா அப்போது,
தன ஸதயஜிதனை மாமங்களைப்பேதிக்கின்ற பத்துப்பாணங்
முப்பாய்ச்சிப்பலமாக அடித்தான அது ஆசசரியமாக இருந்
தற்கு, ஸதயஜித நூற்றுக்கணக்கானபாணங்களினால் அரசசு
விரைவாகப் பிடித்தான மஹாரதனும் மிகுந்தவேகமுள்ள
ராகிய அரசசுனன பாணவருஷத்தினால் மூடப்பட்டபோது
னாநனை உருவி வேகத்தைச் செயதான உடனே, ஸதயஜித
டயவில்லை அறுத்துவிட்டுத் துருபதராஜாவை எதிர்த்துச்

சென்றான அதன்பின், ஸதயஜித மிகவுமவிரைவாக மற்ற விலலைப்பெடுத்துக்கொண்டு அரசுசுன்னைத் தோகஞ்சிறைகளே ஸாரதியோடும் தேரோடும் கூட விரைவாக அடித்தான யுத்த ஸதயஜிததினால் அடக்கப்பட்ட அரசுன்ன அதைப் பெர் விலலை பிறகு, அவனை ஒழிப்பதற்காகப் பாணங்களைவிட குதிரைகளையும் கொடியையும் விற்பிடியையும் பினகாப்ப ஸாரதியுமாகிய இருவரையும் அடித்தான அவ்வாறு திரு திருமப் விற்கள பிளக்கப்படும் குதிரைகள் துணிசுக்கப் போனபோது, அந்தஸதயஜித யுத்தத்தைவிட்டுத் திருமபி னுன ராஜரே! அவ்வாறு யுத்தத்தில் ஸதயஜித திருமபிபு னைக்கணமி அரசுன்ன துருபதனை மிகுந்தவேகத்துடன் துப்போன அப்போது, ஜயிப்பவர்களுக்கெல்லாம் பே அரசுன்ன பெரிய யுத்தஞ்செய்தான பாராததன், துரு டைய விலலைவெட்டிக் கொடியையும் தரையில் வீழ்த்தினுன பாணங்களினால் அவனுடைய குதிரைகளையும் ஸாரதியையும் தான அரசுன்ன உடனே அந்தவிலலை வைத்துவிட்டுக் கே பிடித்துக் கத்தியையுருவிக்கொண்டு வரிமமநாதத்தைச் செய உடனே எழும்பித் துருபதனது தேரின் ஏக்காலில் குதித் தனஞ்சயன் பயயில்லாமல் துருபதனுடைய தேரையடைந் டன் கட்டைக்கலக்கி நாகத்தைப் பிடிப்பதுபோல் அவனைப் தான பிறகு, பாஞ்சாலதேசத்தாரனைவரும் பத்துத்திரைக்க ஓடினா அந்தத்தனஞ்சயன் எல்லாச்சேனைகளாகும் தன்ன மையைக் காண்பித்து வரிமமகாசசனைபோன்ற காசசனை செயது வெளிப்புறப்பட்டான அரசுன்ன வருவதைக் கௌரவகுமாரர்களேசொந்து மஹாதமாவான அந்தத்துரு டையநகரத்தை அப்போதே அழிக்கத்தொடங்கினா அப்பே அரசுன்ன, 'பீமனே! ராஜஸரேஷ்டனாகிய துருபதன் கெ வீரர்களுக்கூச சினேகிதன் அவனுடையசேனையைக்கொல்லக் குருதக்ஷிணை தானே சொடுக்கவேண்டும்?' என்றான மிகுந முள்ளபீமனேனன் அரசுன்னால் தடுக்கப்பட்டபோது ய செயத்தில் திருபதியில்லாமலே திருமபினுன பரதஸரேஷ்ட அவர்கள் போரமுனையில் யஜஞஸேனனென்று சொல்லத் துருபதனை மந்திரியுடன் பிடித்துத் துரோணரிடம் கொண் னா காவப்பகம் செய்யப்படும் தனத்தைப்போக்கப்பட அவ்வாறு பிடிக்கப்பட்ட அந்தத்துருபதனைப் பாராதது ணா தவேஷத்தை மனத்திலவைத்துப் பேசலானா :

எனனால உன்னுடையதேசம் துடைக்கப்பட்டது உனநகர
 ிடக்கப்பட்டது உயிரோடு எதிரியின் வசத்தில்கப்பட்ட
 சினேகிதனென்பதை முன்னிட்டு என்னை விருமபலாமா?’
 சொல்லி, மறுபடியும் கொஞ்சம்கிரிததுக்கொண்டு அவனைப்
 துர சொல்லத்தொடங்கினான் ‘வீரனே! உயிருக்கு அபா
 ருமென்று பயப்படாதே நாங்கள் பொறுமையுள்ள பிரா
 கள் கூத்தரியஸரேஷ்டனே! பாலயத்தில் என்னோடுகூட
 மத்தில் விளையாடினதினால் சினேகமும் அன்பும் விருத்தி
 பட்டன அரசனே! மறுபடியும் உன்னுடன் ஸநேகத
 ப வேணுகிறேன் மன்னவ! உனக்கு ஒருவரமதருகிறேன்
 பது, ராஜ்யத்திலபாதியை அடை யஜனூஸை! ராஜாவாக
 வன் ராஜாவுக்கு ஸநேகிதனாக இருக்கத்தகாதவனல்லவா?
 லேதான், உன்னுடைய ராஜ்யத்தைப்பற்றிப் பிரயதனஞ்
 தன் கவகையின் தென்குரையில் உனராஜ்யம், வடகரை
 னராஜ்யம் பாஞ்சாலராஜனே! விருப்பமிருந்தால் என்னை
 ிதென்னு நீ அறியலாம்’ என்றான் துருபதன், ‘பிரா
 ர! பராகரமமுள்ளமஹாதமாகக்ளிடம் இஃது ஆச்சரிய
 நான் உமமிடத்தில் பிரீதிவைக்கிறேன் உமமுடைய
 மான பிரீதியையும் விருமபுகிறேன்’ என்றான் பாரதரே!
 ல இவ்வாறுசொல்லப்பட்டபோது துரோணர் அந்தத்துரு
 விடுவித்தார் அவனுக்கு மரியாதையும்செய்து மனத்தில்
 டன் ராஜ்யத்திறபாதியையும் கொடுத்தார் பிறகு, அந்தத்
 தன் மனத்தளாச்சி அடைந்து கவகைக்கரையில் அநேக
 களோடுகூடிய மாகந்தியென்னும் பட்டணத்தையும் காம
 மென்னும் சிறந்த பட்டணத்தையும் சாமணவதிவரை
 ள தக்கூண் பாஞ்சாலதேசத்தையும் ராஜ்யமாகச்செய்தான்
 று துரோணரால் அவமதிக்கப்பட்டுப் பிறகு காப்பாற்றப்
 துருபதன் தன் து கூத்தரியபலத்தினால் அவர் தோலவியடை
 ரினைக்கவில்லை துருபதன் பிரமமதேஜஸ என்னும்பலம்
 கில்லாமையைத் தெரிந்துகொண்டு, புதரன் ஜனிகக உபாயம்
 ப பூமியெல்லாம் ஸஞ்சரித்தான் துரோணர் அஹிசசதரம
 றம் தேசத்தை எடுத்துக்கொண்டார் அரசரே! அநேக
 களடங்கிய அஹிசசதராபுரி இவ்வாறு அரசுகன்னால் யுத்
 ல ஐயிக்கப்பட்டுத் துரோணருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது

நூற்றாறுபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்
ஸ ம ப வ ப ர் வ ம் (தொடர்ச்சி)

(துருபதன் துரோணரைக்கொல்லத்தக்க புத்ரன் உண்டாவது யாஜோபயாஜர்களைக்கொண்டு யாகஞ்செய்ததும், ஹவிசைகொடுப்பதற்காகத் துருபதபத்னியையழைக்க அவன் கரீரகொண்டு வராமலிருந்ததனால் அக்னியிலேஹாமம் செய்ததும், அக்னியிலிருந்தே கிருஷ்டதீப்யம் எனும் கிரோளபதியும்பிறந்ததும், கிருஷ்டதீப்யம்என்குத்த துரோணரே உலகீர வித்தையைக்கற்பித்ததும்)

துருபதன் துரோணரிடம் துவேஷத்தை நினைக்கொண்டு அதுமுதல் தூங்கவில்லை சுத்ததிரியபலத்தினால் அஜயிப்பதையும் எதிர்பார்க்கவில்லை அவன் பிரமமதேஜோதனக்கிலாம்பையை அறிந்து பொறுமையுடன் காமங்களிலவ் பெற்ற பிராமமனோததமாகளைத் தேடிக்கொண்டு அனேகம் பம்மண அகரஹாரங்களில் திரிந்தான் அவன் துரோணருக்குப் செய்ககருதி, 'எனக்குச்சிறந்தபுத்திரனுமில்லை, பருதுக உதவியற்றவா, மிகதிராக்ருமில்லை, உலகத்திலேயேசுகதியுள்ள யாருமில்லை' என்று சொல்லிக்கொண்டு நெடுயிர்ப்பெறிகாரியமாயிருந்தான் தனக்குப் புத்திரோதபத்தியை அவிருமபி இப்பூமியெல்லாம் திரிந்தான் அவன் முயற்சிசெய்தன பராக்ரிசமத்தினாலும் புத்தபபபிறசிமினாலும் ஆயுதத்தையினாலும் அஸ்தரங்களின்வனமையினாலும் துரோணரை அசுசத்தையிருந்தான் பிறகு, அவ்வரசன் திரிந்துகொண்டிருயில், கங்காதீரத்தில் கலமாஷியென்னும் நகரத்திற்கருகில் ஓசுத்தமான பிராமணக்கிராமத்தை அடைந்தான் அங்கே 1. தகன் அல்லாதவனும் தவமில்லாதவனுமாகிய பிராமம ஒருவனுமிருக்கவில்லை துருபதன் அவ்வாறாகவே மிகுந்தமலுயுள்ளவாகளும் சிறந்ததவமுள்ளவாகளுமாகிய யாஜா உபய என்று பெயாபெற்ற இரண்டு சகோதரர்களான பிரமமரிஷிகண்டான அவன் வேதாத்யயனத்தில் ஊக்கமுள்ளவாகளும் யபகோத்திரத்தினாகளும் காட்டிலிருக்க மிகத்தகுதியுள்களும் ரிஷிஸ்ரேஷ்டாகளுமாகிய அந்த இரண்டுபிராமமணயும் விரும்பின்வற்றையெல்லாம்கொடுப்பதாகச்சொல்லி உதானபுரோகிதர்களாகவரித்தான் அவர்களுள் இளைவரும்

1 ஸநாதகன்—விததையினும் தவத்தினும் பூததிபெற்றவன்

தவமுள்ளவருமாகிய உபயாஜருடைய தவவனமையையும்
நயபுகண்டு அவாவிரும்பின்வறறைக்கொடுப்பதாக அவ
சநதோஷத்தைபுண்டாக்கி ரஹஸ்யத்தில் அவரைச்சரண
ந்தான குருபணிவிடை செய்வதில் ஊக்கமுள்ளவரும் எல்
ரும்பிரியத்தைச்செய்பவருமாகிய அந்த உபயாஜா, விரும
றையெல்லாம் கொடுப்பவனாகிய அந்தத்துருபதனுக்கு
யப்பாத்தியங்கள் கொடுத்த ஆஸனம்போட்டுக் கணிகளைத்
முறைப்படிமரியாதைசெய்து, பிறகு, 'எந்தமுககியமான
த்திற்காக நீ நமமைவிரும்பி இந்தமுயற்சி செய்திருக்கிறாய்?
தைச்சொல்லக்கடவாய்' என்று கேட்டாரா அப்போது,
த்துருபதன், அந்தரிஷிஸரேஷ்டா அனபுற்றிருப்பதாக
து விருமபத்தகவறறைக்கொடுப்பதாக ஆசையுண்டாக்கி
ரிஷியைநோக்கி, 'பிராமமணரே! உபயாஜரே! எந்தக் கா
சயவதனால் துரோணரைக்கொல்லத்தக்க புத்திரன் எனக்கு
ாவனே அந்தக்கருமத்தை நீர் செய்யக்கடவர் உமக்குத்
கொடுப்பேன்' என்றுசொன்னான் அதற்கு உபயாஜா,
பதனே! நான் பிரயோஜனத்தைவிருமபுகிறவனல்லேன்
விருமபுகிறவரோ அவரிடம்போகலாம்' என்றாரா அந்தத்
தன், ஸாதுக்களின்முன்னிலையில் அவரால் இவ்வாறு மறுக
ட்டபோது, அவருக்குத் தன்னிடம் அன்பைஉண்டாக்குவ
கப் பணிவிடைசெய்துகொண்டிருந்தான் அதன்பிறகு,
ருஷம் முடிந்தபோது, ஒருகால், பிராமணோத்தமராகிய
ஜா துருபதனை நோக்கிப் பின்வருமாறு இனியசொல்லாகச்
லத்தொடங்கினார்

எனது முததஸஹோதரா ஜனங்களில்லாதகாட்டில் ஸஞ
கியில் சுத்ததமென்று நிச்சயிக்கப்படாத பூமியில் விழாத
ந்த எடுத்துக்கொண்டாரா பின்சென்றுகொண்டிருந்த நான்
ஸஹோதரருடைய அந்தத் தகாதசெய்கையைக்கண்டேன்
பிரயோஜனத்தை அடையுமவிய்யத்தில் எவ்வகையிலும்
ணைசெய்யாரா அவர் பழத்தைக்கண்டபிறகு, அதைத்
பாந்துவரக்கூடிய குற்றங்களை நினைக்கவில்லை சுத்தத்தை
பி அதைப்பற்றி ஆராய்ந்துபார்க்கவில்லை அவர் மற்ற
த்திலும் அவ்வாறிருப்பாரா, ராஜரிஷியே! வேதஸம்ஹி
ப அதயயனம் செய்தபிறகு, ¹ பஞ்ச மஹாயஜ்ஞங்களைச்
ந, பூமியில் இறைந்து பொறுக்கப்பட்டவறுதுடன்சோத்துப்
ன்னத்தை அப்போதைக்கப்போது புஜித்துக்கொண்டிருக்

தேவயஜ்ஞம், பிரதயஜ்ஞம், பிரமமயஜ்ஞம், பூதயஜ்ஞம், மனுஷ்ய

கையில், உணவினசுவையைப்பற்றி அடிக்கடி பேசிக்கொள்
பார வனத்தில் குருகுலவாஸஞ்செய்து வேதாத்யயனமெ
போது மறறவர்கள் எறிந்தவிட்டபிசுக்கையை எப்போதுப
துக்கொண்டிருந்தாரா பிறகு, அன்னங்களின் குண
சொல்லி அடிக்கடி மகிழ்வாரா அரசரே! இவ்வாறு அவ
யோஜனத்தைவிருமபுகிறவராதலால், உனக்கு அவர் யாக
விப்பாரென்று ஊகமென்னுமகண்ணினால் அறிகிறேன்
போது அவரிடமேசெல்' என்றாரா துருபதராஜன் உப
டையசொல்கைக்கேட்டு அதனைமனத்திலினைத்து அருவரு
யாஜருடைய ஆஸரமத்திற்குப் போனான் பூஜிப்பதற்குரிய
மென்னும் ரிஷியைச் செவ்வையாகப்பூஜித்து, 'யாஜரே!
யுள்ளவரே! உமக்கு எண்ணுறுபசுக்களைக் கொடுப்பேன்
மணஜாதியினிடமிருகரும் கூத்தரியபலத்தை கூத்தரியன்
முடியாது பிராமணரே! ஆதலால், இப்போது துரோணரு
விரோதத்தில் அகப்படடுக்கொதிப்புற்று விசனத்துடன்
கதிசெய்த எனக்கு யாகம் செயவியும் எந்தக் கருமம் மெ
னால துரோணாமரணத்துக்குக் காரணமான புத்திரனும்
சுன்னுக்கு மனைவியாகத்தக்கபுத்திரியும் எனக்கு உண்ட
களோ அதைச் செயவித்துத் துரோணாபயத்தினின்றும்
னைக்காப்பாற்றவேண்டும் அந்தத் துரோணா பிரமமஜுநா
சிறந்தவா பிரமமதேஜஸிலும் கூத்தரியசகதியிலும் அவ
மேற்பட்டவரில்லை அதனால், துரோணா, ஸநேகிதர்களு
டான சண்டைகாரணமாக என்னை ஜயித்துவிட்டாரா அவ
ஸமானமாக முதனமையான கூத்தரியன் ஒருவனும் இ
லில்லை பரதவம்சத்தாருக்கு முதனமையான ஆசாரியரு
வாஜபுத்திரரும் சிறந்தபுத்திமானுமாகிய துரோணருடைய
களின் வரிசைகள், சதருக்களின் வரிசைகளையும் சதரு
தேகங்களுக்கும் பிளப்பவை, அவருடையவீல் ஆறுமுழுமு
அவருடையகத்தியும் ஒப்பற்றது, சிறந்தவீல்லாளியும் மிகு
மைபுள்ளவருமாகிய அந்தத் துரோணா பிராமணாவடி
டிருந்துகொண்டு கூத்தரியாவலிமையை நிச்சயமாகத் தடு
கிறாரா அவர், புத்தத்தில் கராததவீரயனுக்கும் கடவாங்க
ஒப்பானவர், பரக்ராமரைப்போலவே கூத்தரியர்களை அழி
க்க உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறாரா, கூத்தரியதேஜஸும் பிர
தேஜஸும் சோரந்தவரான துரோணா கீரத்திபெற்றறிருப்ப
மென்று நான் இப்போதுநனைக்கிறேன், அமபுகளும் ஈட
கத்தினளும் அவருக்குத் தீங்குசெய்யா, அவருடைய பெரிய
தேஜஸ் மந்திரங்களோடு கூடிய ஆகுதிகளினால் ஜவலி

யைப்போன்றது; அவருடைய அஸ்தரபலமும பயந்தரத
ம பூமியிலுள்ள எதிரிகளால் தாங்கக்கூடாத்துமாயிருக்க
; பிரமமதேஜஸைமுன்னிடம்கொண்டிருக்கிற கூத்தரிய
சக்தாருக்களைச் சந்தித்தவுடன் ஜயித்துவிடுகிறது, பிரமம
ம கூத்தரியதேஜஸும் ஸந்திக்குமபோது பிரமமதேஜஸை
கிறது ஆதலால், கூத்தரியபலம் பிரதித தோலவிபுறநாண்
தேஜஸைச் சரணமடைந்திருக்கிறேன் துரோணருக்கு
ட்ட சிறந்தபிரமமஜஞ்ஞனியாகிய உங்களை அடைந்தபின்,
ணாமரணத்திற்குக் காரணமுமயுத்தத்தில் வெல்லமுடியாத
ரண புத்திரனை நான் அடையக்கடவேன் யாஜ்ஞே! துரோண
ந்திற்குக்காரணமான வீரனாகியபுத்தரன் எந்தக்காமஞ்செய்வ
எனக்குண்டாவனோ அந்தக்கருமத்தை என்னக்குச்செய்யக்க
உமக்குப் பத்துக்கொடிபசுக்களைக்கொடுப்பேன்' என
பாஜா, அவனுக்கு, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொல்லி
துக்காக ஆரம்பஞ்செய்து விருப்பமில்லாத உபயாஜரையும்
யினகாரியம் என்று ஏவினான், துருபதமஹாராஜனை நோக்கி,
ப்படாதே, என்கிரியையினால் உனக்குப் புத்திரனைக்கொடுப்
சீக்கிரம் எழுந்திரு, கவ்வியிலலாமல் வேண்டியஸாமகிரி
சேகரம்செய்' என்று சொன்னான் இவ்வாறு ஆஜ்ஞாபித்து
தத்ததஞ்செய்து யாஜ்ஞே! அவனுடைய காரியத்தைமேற
டார பிராமணரும் மனிதர்களிற்சிறந்தவருமாகிய யாஜ்ஞ
சனுகுது துரோணரமரணத்தைப்பற்றிச் சாஸ்திரப்படி
மப்படியும் யாகம்செய்வித்ததா பிறகு, சிறந்ததவமுள்ள
ஜ்ஞம் தமதுருவான யாஜ்ஞுடைய பிரயோஜனத்திற்காக
ஸம்பத்திலிருந்து அந்தரஜாவினுடைய காரியத்தைநடத்தி
அவ்வாறு புத்தரபுலனுக்குக் காரணமான அந்தயாககாரி
ப்பற்றி, 'ராஜ்ஞே! இந்தயாகத்தில் நீ எவ்வகையான
னைவிருமபுகிறாயோ அவ்வகையான சிறந்தபராகிரமமும்
ஒளியும் மிக்கயலமுமுள்ள புத்திரன் உண்டாகப்போகிறான்'
சொன்னான் ராஜ்ஞே! அப்போது அந்தத்துருபதராஜன்
ணைகை கொல்லத்தக்கவனைப்பற்றி நினைத்துக்கொண்டு
யாவதை உத்தேசித்து அந்தக்கருமத்தைச்செய்தான மனி
றந்த அந்தப்பிராமமணரும் சாஸ்திரப்படி ஹோமஞ்செய
புத்திரனைவிரும்பின் அந்தத்துருபதனுக்கு ஸௌதராமணி
ஹம் அந்தயாகத்தில் பத்தினியாயிருந்த கௌஸவியென்பவ
பூணு குதிகாலத்தில் அந்த யாஜா சென்றான் அந்தயாகத்

1 ஜயேஷ்டராகியயாஜா.

தினமுடிவில் யாஜா, 'ராஜபதனியானபருஷதியே! என
இரதஹவிஸைப் புஜிக்கவருக உனக்குத் தங்கனபிதா
சததைவிருத்திசெய்யத்தக்க ஒருகுமாரனும் ஒருகுமாரியும்
இருவா சீக்கிரத்திலுண்டாகப்போகின்றனா' என்று சொ
1 நான் முகத்தில் மஞ்சளபூசிக்கொள்ளவில்லை இனிய
களைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறேன் புத்ரோதபத்திக்கு
முடைய இரதயஜுரத்தில் நான் பத்தினியாவதற்கில்லை ய
எனவிருப்பத்தின்படி நீ இருக்கக்கூடலீ' என்று ப
சொன்னான் 'யாஜரால் பாகமசெய்யப்பட்டு உபயாஜ
திரிக்கப்பட்ட ஹவிஸை எவ்வாறு இஷ்டப்பலிசேசோப
லிருக்கும்? பிருஷதியே! வந்தாலுமவா, நின்றாலுமநில
யாஜாசொன்னான் இவ்வாறுசொல்லி யாஜா மந்திரசுத்
ஹவிஸை ஹோமஞ்செய்தபோது அந்த அகனியிலிருந்து
நிறமுள்ளவனும் பயப்படத்தக்க உருவமுள்ளவனும் கிரீட
சம், கத்தி, வில், அம்பு இவைகளைத் தரித்தவனும் தே
போன்றவீரனுமான ஒருகுமாரன் அடிக்கடி காசசித்திக்
அகனியிலிருந்து எழுந்தான் அவன் சிறந்ததேரிலேற்
னால ஸஞ்சரித்தான் அந்தக்குமாரன் ஜனித்தமாதிரித்
அசரீரிவாகு, 'இவன் துரோணருக்குச்சிஷ்யனாகவும் யம
பிறந்திருக்கிறான் இரதராஜபுதரன் பாஞ்சாலார்களுக்குப்
தைப்போக்கிப் புகழ்புண்பண்ணுகிறவன் இவன் து
வதமசெய்து துருபதராஜாவின துயரத்தை ஒழிப்பதற்குப்
தவன்' என்று சொல்லிற்று ஆகாயத்திலுஞ்சரிப்பதும்
ணுக்குத்தெரியாததுமான ஒருபெரியதெய்வம் இவ்வாறுசெ
வுடனே, பாஞ்சாலார்கள மகிழ்ந்து 'நல்லது, நல்லது' என
தஞ்செய்தனா இரண்டாவது ஹோமகாலத்தில் மந்திரம
ஹவிஸை அகனியிலே ஹோமமசெய்கபோது பாஞ்சால
குமாரியும் யாகவேதிகையின மத்தியிலிருந்து எழுந்தான்
ஸரேஷ்டரே! பருஷதியாகியகௌஸவி புரோகிதரானய
மறுத்ததனால் மறுபடியும் அழகானபாஞ்சாலியெனனும்
யும் யாகவேதிகையின மத்தியிலிருந்தே உண்டானான் ம
மிகவுமகவருகின்றவனும், கறுத்தநிறமும் தாமரையிதழ்
கண்களும் கறுத்துச் சுருண்ட அளகற்கருமுடையவன்
அந்தக்கனனிகை ஸ்ரீதேவியே வேறுநிறத்தோடு மானிட
மெடுத்ததுவந்ததுபோல வேதிகைகளுள்ளிருந்து உண்ட
சிவந்தும் உயரந்தமிருக்கும் நகங்களோடும் அழகிய பு

1 ஸநானமசெய்யவில்லை என்பது கருத்து

ம அழகிய பெருத்த ஸ்தனங்களோடும்கூடினவளாக
 ாள் கருநெய்தலமலாமணத்துகொப்பான அவளுடைய
 ணம் ஒரு குரோசமவரையில் வீசிறு அவளுடைய
 எல்லாவற்றிற்கும் மேலானது பூமியில் அவளுக்கூடவமை
 அவள் தேவர்களும் அஸுரர்களும் யக்ஷர்களும் ஷிரும
 க சிறந்த பெண் அழகியநிதம்பங்களைபுடைய அவள்
 பிறகும், 'எல்லாப் பெண்களிலும்சிறந்தவளான கிருஷ்ணை
 ரியாகளுக்கு நாசத்தை உண்டாக்கப்போகிறாள் அழகிய
 புள்ள இவள் காலமவரும்போது ¹ தேவகாரியத்தை நிறை
 ப்போகிறாள் இவளதூரணமாக க்ஷத்தரியார்களுக்குப் பெரிய
 ண்டாகப்போகின்றது' என்று அசுரீரிவரணி சொல்லிற்று
 க்கேட்டுப் பாஞ்சாலாத்ள் அனைவரும் லிமமக்கூட்டம்
 காசுகித்தனா ஸந்தோஷமநிரம்பின அவர்களை இந்தப்
 ாங்காமற்போயிற்று மஹாத்மாவாகிய துருபதனுக்கு
 வாகளும் மனிதர்களிற்கிறந்தவர்களும் ராஜலக்ஷ்மி மிகப்
 நதினவர்களும் க்ஷத்தரியார்க்குரிய சரீர அமைப்புள்ளவர்களு
 குமாரகுமாரிகளிருவரும் அவவாறு பிறந்தனா அவா
 கண்டபிறகு, அந்தப்பிருஷ்டி சந்ததியைவிரும்பி, 'இவா
 வரும் எனனைத்தவிர வேறொருத்தியைத் தாயாராக அறியா
 கவேண்டும்' என்று யாஜ்ஞைச சரணமடைந்தாள் யாஜ்ா,
 ினவிருப்பத்தைச் செய்கக்கருதிஅவளுக்கு, 'அப்படியே
 ம' என்றுசொன்னா ² புயப்படாமல், ³ தருஷ்டனையிருப்
 லும், தபுமனமஎன்னப்பட்டபொன்மயமான கவசகுண
 தலானவற்றோடு பிறந்ததனாலும், இந்தத்துருபதனுடைய
 ன தருஷ்டதபுமனன என்றபெயரோடிருக்கட்டும்' என
 'இந்தக்கனனிகைநிறம் கருமையாயிருப்பதலை கிருஷ்ணை
 ட்பெயருள்ளவளாயிருக்கட்டும்' என்றும் பிராமமணாகள்
 ாஷ்மநிரம்பின மனத்தோடு அவர்களிருவருக்கும் பெயா
 ட்டனா அவவாறு, அவ்விருவரும் துருபதனுக்கு மஹா
 தில் பிறந்தனா அதன்பின், திருஷ்டதபுமனன வேதாதய
 தில் பாரங்கதனான பராக்கிரமசாலியாகிய துரோணா,
 தபுத்திரனாகிய திருஷ்டதபுமனனைத் தமவீட்டிற்கழைத்து
 அஸ்தரவித்தை சொல்லிவைப்பதற்காக உபாகாமமென்று
 லப்பட்ட வித்தியாரம்பத்தைச்செய்தா சிறந்தனான
 துரோணா அவசியம் நேரிடத்தக்க விதியை விலக்க
 ாதென்று நினைத்துத் தமது கீர்த்தியைக் காப்பாற்றிக்

பூபாரத்தை ஒழிப்பது ² தருஷ்டன்=ஜயிக்கமுடியாதவன்.

கொளவதற்காக அதனை அவவாறுசெய்தாரா அவனும் உ
புத்தியினால் எல்லா அஸ்தரங்களைபும சீக்கிரத்தில் கிரஹ
கொண்டான் ” என்றான்

நூற்றாறம்பதாவது அதியாயம

ஸ்ரீ ம ப வ ப ர வ ம (தோடர்ச்சி)

(துருபதனுடைய ஜனனம்)

ஜனமேஜயா, “ பிரமமரிஷியே ! துருபதனுடைய ஜ
நையும், கேடக விருமபுகிறேன் அவன் எவ்வாறு பிறந்
எவ்வாறு அஸ்தரங்களை அடைந்தான்? பகவானே! பிரமம
தமரே ! இத்தனை உங்களிடம் செவ்வையாகக்கேடகவிருமபுகி
அவர்களுடைய பிறப்பைச் சொல்லுமபோது கேடக
எனக்கு மிகுதியாக விருப்பம் அதிகப்படுகிறது” என்று
வைசம்பாயனர சொல்லலானான்

“ பாஞ்சாலதேசத்தரசன் புத்திரனைவிருமபுகிறவனாக
தான் அந்த மஹாராஜா புத்திரனுக்காக வுனஞ்சென்று
யான் தவமுள்ள மஹரிஷிகளுக்கு முயற்சியோடு சுருங்குந்
கொண்டு மிக்க கடுந்தவத்தைச்செய்தான் ராஜரே ! மா
டங்களோடுகூடிய வனத்தில் புத்திரனுக்காக அவன் தவஞ்
கொண்டிருக்கும்போது வெகுகாலமாயிற்று மிகுந்ததேஜன்
அந்த அரசன் சிலகாலம் காற்றைப் புஜித்துக்கொண்டு
காலம் ஆகாரமில்லாமலும் கடுந்தவம்புரிந்தான் ராஜஸ
ரான் பரதவம்சத்து மஹாராஜரே ! அந்த மஹாவீரன்
வாழ்நாட்கையில் நெடுங்காலஞ்சென்றது பரதஸுரேஷ்
பிறகு, சிலநாள்களெல்லாம் காமத்தை விருத்திசெய்யத்
வஸந்தகாலத்தில் பிராணிகளினமனங்களை மிகவும் கவரு
புஷ்பிதத அசோகவனத்தில் தாமரைமலர்போன்ற க
உடையவனான அவவரசன் கங்காநதிக்கரைக்குச்சென்று
தவத்தில் இருந்துகொண்டிருந்தான் ராஜரே ! பிறகு,
காலத்துக்கெல்லாம் அந்த வனத்திற்கு மேனகை
பெயர்பெற்ற அபஸ்ஸ வந்து அங்கே புஷ்பிததமர
மறைந்துகொண்டு வருகையில் ராஜாவின் பாவைக்கு
பட்டான், ராஜரே ! அவ்விடத்தில் ஆணைத்திலிருந்த
அவள் பாரக்கவில்லை ராஜாவுக்கும்டும் அந்த அபஸ்
பார்த்ததனால் வீரியம் பூமியில் விழுந்தது, ராஜஸுரேஷ்
தீரக்கரபுஷ உள்ளவரே ! மனிதர்களுக்குப் பிரபுவாகிய

ன வெடகத்துடன் கால்களினால் அதனைமறைத்தான் அதி
து துருபதன் உண்டானான், பாரதரே! அப்போது, பரி
மான மனதையுடைய அந்த ராஜரிஷியின் தவவனமையி
காலவைத்தவுடன் புத்திரன் உண்டானதனால் தபோதனாக
விதவானகளுமான ரிஷிகளெல்லோரும் சோந்தது அவனுக்
துருபதன் என்று பெயரவைத்தனா ராஜாக்களுக்கெல்
உத்தமரானராஜரே! பாரதரே! அவன் அந்தப்பாரதவாஜ
ய ஆஸ்ரமத்திலேயே வீரும்பின்வறறையெல்லாம் அடைந்த
ம ஸுகமாக வளர்ந்தான், ராஜேந்திரரே! பிரபுவாகிய
சாலதேசத்தரசனும் அந்தப்புத்திரனை வித்தியாபயாஸத்திற
மஹாத்மாவான பரதவாஜரிடம் ஒப்புவித்துத் தனது ராஜ
மகுசு சென்றான் ராஜரே! பாரதரே! பிறகு, அந்தக்குமா
துரோணருடன் சோந்தது அந்தக்காட்டில் வேதங்களையும்
நகங்களையும் தனாவேதங்களையும் அபயலித்தான் அவன்
வனத்தில் மிகுந்தஸந்தோஷமுற்று ஸுகமாகத் திரிந்தான்
ர! அவன் இவ்வாறு அந்தக்காட்டிலுள்ளவர்களோடு கூடி
கையில் வெகுகாலத்திற்குப் பிறகு அவனுடைய தந்தை
க்கமடைந்தான். அப்போது, பாஞ்சாலர்கள் சோந்தது அவ
பாஞ்சாலதேசாதிபதியாகப் பட்டாபிலேஷ்கு செய்தனா,
ரக்கரசே! அவன் ராஜ்யத்தை அடைந்தபின், நண்பர்களுக்கு
தாஷத்தை விருத்திசெய்துகொண்டு இரத்திரன் ஸவாககத்தை
பபதுபோல கிரமமாக ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்தான் ராஜ
ஷ்டரே! இரத்ததுருபதனென்னும் ராஜரிஷியின் பிறப்பும்
உதயுமன்னுடைய பிறப்பும் நடந்தபடி என்னால் உமக்குச்
லப்படன

நூற்றைம்பத்தோராவது அததியாயம்

ஸம் பவபாவம். (தோடர்ச்சி)

ராஜருக்கு யௌவராஜ்ய பட்டாபிலேஷ்கழம் பலராமரிடம் பீம்
கள் கதாயுத்தம் கற்றுக்கொண்டதும், துரோணர் அர்ச்சுன
ருக்குப் பிரம்மசீரஸ்என்னும் அஸ்கிரத்தைப்பற்றிய விக்கிளை
விதித்ததும், பீமார்ச்சுனர்தன் தீக்துவிஜயஞ்செய்ததும்)

ராஜேந்திரரே! கௌரவபுத்ரராகிய யுதிஷ்டிர ராஜ்யத்தை
பதில் ஸமாததரென்றறிந்து அவருக்கு யுவராஜ்யபட்டாபி
ஞ்செய்வதற்காக தருதராஷ்டிரன் மந்திரிகளுடன் ஆலோ

துருமரத்தடியில், பதன் = காலவைத்ததனுண்டானவன்

சனைசெய்தான அப்போது, அந்ததருதராஷ்டிரனுடைய கள தெரிந்துகொண்டு வருததப்பட்டன ராஜரே! பிறகு வருஷத்தின் முடிவில் பாண்டுபுத்திரராகிய யுதிஷ்டிரா தருதிரனால் யௌவராஜ்யப்பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பெற்றா கொஞ்சகாலத்தில் குருதியின புதரராகிய யுதிஷ்டிரா அடக்கலும் ஒழுககத்தினாலும் சாந்தகுணத்தினாலும் தகப்பனருகோத்தியை மறைத்துவிட்டாரா பாண்டுபுதரனாகிய பீமலோகத்திசசண்டையிலும் கதாயுத்தத்திலும் ரதயுத்தத்திலும் போதும் பலராமரிடம் சிகைக் கொல்லிக் கொண்டான் தருதிரனின் பீமன் பலத்தில் தயுமதலேனனுக்கு ஒப்பாகத்தான் பராகிரமம் நிரம்பினவனாக இருந்தும் தன் ஸ்வேஹாளுக்கு உட்பட்டிருந்தான் அரசசன்ன, நேரும் வீனையும் அமான கத்திபோல இருபக்கங்களும் கூரையுள்ள பாண்டுகிபோன்ற நாராசபாண்டங்கள், 1 பலலங்களைன்னபாண்டங்கள், அததசந்திரபாண்டங்கள் இவைகளை நமுவாமலடியாகப் பிடிப்பதிலும் துரிதமாகவிடுவதிலும் குறிதவறாமல் பதிலும் ரஹஸ்யம்தெரிந்துபிரயோகிப்பவனாக இருந்தான் திலும் அங்கங்களின் அமைப்பிலும் அரஜுன்னுகொபவன் உலகத்தில் மறறொருவனுமில்லையென்று துரோணா நிசசெய்தார பிறகு, துரோணா கௌரவர்களின் ஸபையில் ஜுனனைப் பாரததுப் பின்வருமாறு சொல்லலாரா

‘பாரதனே! அகனிவேசயா என்று கயாதிபெற்ற எவ்வானவா முன்னே தனாவேதத்தில் அகஸ்தியருடைய சிஷ் இருந்தாரா நான் அந்த அகனிவேசயருடைய சிஷ்யன் இந்த விததையை ஒரு நல்லபாததிரத்திலிருந்து மறறொருபாததிரத்தில் சோகக ஆரம்பித்தவன் நான் தவத அடைந்ததும் வீண்போகாததும் வஜராயுதம் போன்றது ‘பிரமசிஸ்’ எனனும் பெயருள்ள ஓர் அஸ்தரம் இருக்க அது பூய்முழுதையும் தகித்துவிடும் என்குரு எனக்குக் கொஞ்சம்போது, ‘பாரதவாஜபுத்திரனே! நீ இந்த அஸ்திரத்தைத்தத்தில் மனிதர்களமீது பிரயோகிக்கத்தகாது அவசகதியில்குறைந்தவர்கள்’ என்று சொல்லியிருக்கிறார் மபராகரமமுள்ளவனே! உன்னுடன் மறைந்து யுத்தம் செய்தகக தேவாஸுராமுதலிய பூதம் எதுவாயிருந்தாலும் யுத்தத்தில் இந்த அஸ்திரத்தினால் நீ கொன்றுவிடவீரனே! உனக்குக் கிடைத்த இந்த அஸ்தரம் தேவலோகத்திலிருந்து

ரவிட வேறொருவன் இதற்குத்தகுதியுள்ளவன்லலன் ராஜ
அகனிவேசய முனியினால் எனக்கு விதிகபபட்ட 1 வியவஸ
ய நீ காப்பாற்றவேண்டும் உன் உறவினா முன்பாக
கு நீ குருதக்ஷிணைகொடு' என்றா அரஜுனன், 'கொடுக
ர்' என்று பிரதிஜ்ஞஞ்செய்தபின், குருவான் துரோணா,
மற்றவனே! யுத்தகாலத்தில் நான் யுத்தஞ்செய்யும்போது
எனக்கு எதிர்புத்தம் செய்யவேண்டும்' என்று கேட்டா
ரவாகளிற்சிறந்த அரஜுனன், 'அப்படியே ஆகட்டும்'
துரோணருக்கு வாகுத்தத்தஞ்செய்து அவாபாதங்களைத்
ட்டு வந்தனஞ்செய்து வணக்கமாகச் சமீபத்திலிருந்தான்
ணா, அரஜுனனைத் தழுவிக்கொண்டு, 'பாாததனே! இவ
த்தில் எல்லா ஆயுதங்களாலும் யுத்தஞ்செய்வதிலும் உனக்கு
எந்தமனிதனையும் நான் ஒரு காலம் செய்வதில்லையென்று
மே நான் உனக்குச் சொல்லியிருந்ததைச் செவ்வையாக
வேற்றிவிட்டேன் உனக்கு ஈடானவனில்லை தேவர்களா
ம், தைத்தியர்களாகட்டும், தானவர்களாகட்டும் யுத்தத்
னனை எதிராக வல்லவரல்லா நானே யுத்தத்தில் உன்னை
சிறந்தவன்லலன் மற்றமனிதர்களைப் பற்றிச் சொல்ல
மொ? யாதவகுலத்திற்பிறந்தவரும் கமஸனையும் காளி
ம் வதஞ்செய்தவரும் தாமஸ்ரமலாபோன்ற கண்களை
யவருமான பகவான் ஒருவாதாம் இவவுலகத்தில்
ரு மேற்பட்டவா அவர் எல்லாலோகங்களுடும் ஜயிப்பவா,
ரஆயுதங்களையும் தரிப்பவா அரஜுனா! இதனால் இப்போது
உனக்குப் பொய்சொன்னவனாகேன் உலகமெல்லாம் அவ
காகப்படுகிறது, அவரிடம் லயமாகப்போகிறது, அவரிட
துதான் உண்டானது அவருடைய ஸ்வரூபத்தைப் பிரமமா
னமுதலியவரும் அறியரா அவருடைய நாபியிலுண்டான
மா ஸாவபிராணிகளையும் படைத்தவர உலகத்தின்
கடி ஸதிதி ஸமஹாரங்களுக்குத் காததாலும் உலகமனைத்து
இருப்பவரும் அந்தக் கிருஷ்ணபகவானே இறந்ததும் நிகழ்
வருவதுமாகிய பிரபஞ்சமும் அவரே அவர் பரம்பருஷா,
யா; எங்கும்வியாபித்தவா, விகாரமற்றவா, அசைவற்றவா,
பாதும ஒரேவிதமாக இருப்பவா, யோகமே மூாததிகரித்த
க்கிருஷ்ணமூாத்தி உலகத்தைக்காப்பாற்றுவதற்கு லீலையாக
நாரு செய்திருக்கிறா அவருக்கொப்பானவா பிறக்கவு
வ, பிறந்ததுமில்லை, பிறக்கப்போவதுமில்லை ஜங்கமங்களுக்

1 மனிதர்களிடம் பிரயோகிக்காமலிருப்பது

கும் ஸதாவாரங்களுக்கும் பிதாவும் பூஜயருமாகிய அவர் உமாதுல புதரராயிருக்கிறார் தனது நனமையை அறிந்த எந்த தன் அவரைஜயிக்க விரும்புவன? அவர் உனக்குமைத்த ஸநேஹிதருமாவார் அவருக்கும் நீ உயிர்போன்ற அன்பு அவருக்கு உன்னிடத்தில் ஸநேகம் அதிகமாகவும் உனக்கு ரிடத்தில்நேசம் உறுதியாகவுமிருக்கும் அதனால், உனக்கு டனவியாட்டாகவும் யுத்தம் நேராத மேலும், முன்னே ணன நந்தகோபருடைய கோகுலத்தில் வளராதுகொண்ட 'போது இரதிரன் அவரிடம் உனவிஷயமாக, 'என்னுடைய மானவனும் பூலோகத்தில் புருஷாக்களில் உத்தமனும் குராகளில் கனிஷ்டனும் சிறந்தவீரனும் பாணபுதரனுமாகி ஜூனெனபவன பூபாரததை ஒழிப்பதில் உமக்கு செய்யப் போகிறான் பிரபுவே! அவனுககாக அபயமெ நமமைப்பற்றி அவனைக் காப்பாற்றும்' என்றுகேட்டுக் டான அரசுகூ! சங்கசகரகதாத்ரரும் லக்ஷ்மீபதியுமான தாமரைக்கண்ணா, இவ்வாறு இரதிரனால் கேட்டுக்கொள்ளப் போது அவனைப்பார்த்து, 'பாணவமசத்திற்பிறந்த மிகுந்த தாமிஷ்டனும் அஸ்தர்மபிடித்தவாகளெல்லா சிறந்தவனும் என அததைமகனுமாகிய அரசூனை அறிவேன எல்லாலோகங்களிலும் மஹாவீரனும் உன் மாகிய அவனை நான் காப்பாற்றுவேன எங்கள்ருவரு ஸநேஹத்தைப் போன்ற ஸநேஹம் உலகத்தில் இப் போகிறதில்லை அவனிடம் பகதியுள்ளவனெனவனோ அவன னிடத்திலும் பகதியுள்ளவன் அவனைவிரோதிப்பவனெ அவன் எனனையும் விரோதிப்பவன் என்னுடைய தனமெ அவனுடையது அவனிலலாமல் நான் ஜீவிககமாட்டு என்றார் அரசுகூ! ஸாவேஸ்வரரானகிருஷ்ணன் இரதிர முன்னே இவ்வாறு உரைத்திருக்கிறார் ஆதலால், உ ஒப்பானவனும் அதிகமானவனுமாகிய புருஷன் அவன் வேறொருவனும் இவவுலகத்தில் உண்டாகப் போவதில் அவரையே சரணமடை தேவாகருநதேவராகிய ஜனாத எல்லாப்பிராணிகளையும் காப்பதற்குரியவா' என்றார் அரசு ஸரியென்று துரோணரிடம் ஒப்புக்கொண்டு அவருடைய வந்தனஞ்செய்த பிறகு, தாமராஜாவுக்குக் கீழ்ப்படிந்த இருந்தான் உலகத்தில், 'அரசுசுனனைப்போன்றவிலலாள், வனுமில்லை' எனறபெயர் கடலுக்குநதபூமியெல்லாம் தானாகவே வியது பாண்டவனான தனஞ்சயன் கதாயுத்தத்திலும் கத்தி டையிலும் தோசசுணடையிலும் விலயுத்தத்திலும் பாரங்க

ரான நீதிதவறாத ஸஹதேவனும் நீதிசாஸ்திரஜ்ஞானம்
 வறறையும் தேவேந்திரனிடமிருந்து அடைந்த அஸ்தா
 வகனிலும் சாஸ்திரங்களிலும் தோயான குதிரைகளின்
 ததிலும் பாண்டித்தியத்தை அடைந்த ஸகோதரர்களுக்கு
 டிருந்தான் அவ்வாறே, துரோணராகரகற்பிககப்பட்டவ
 கோதரர்களுக்கு அனபனுமான நகுலன் சித்திரபுத்தமசெய
 வும் அதிரதர்களிற் சிறந்தவனாகவும் பெயாபெற்றிருந்தான்
 ராகளின் வீரோதமிருந்தும் மூன்றுவருஷங்கள் தடை
 யஜ்ஞஞ்செய்து முடித்தவனாகிய ஸௌவீரனென்னும் அரச
 ராசசனனமுதலிய பாண்டவர்களால் போரில் கொல்லப
 ன வீரனாகிய பாண்டுவும் எவனை அடக்கவில்லையோ அந்த
 தசத்ததிபதியாகிய ஸௌவீரராஜன் அரசசனன ஐயிக்கப
 ன மிக்க பலமநிரம்பினவனும் கௌரவர்களைப்பற்றி
 ராதும் கோபமுள்ளவனுமாகிய விபுலனென்னும் பெய
 அந்தஸௌவீரதேசத்தரசன் சிறந்தபுத்திமானாகிய அரச
 ல கொல்லப்பட்டான் புத்தத்தில் ஐயிக்கிறநிச்சயத்தோடு
 னும் தத்தாமிதரென்னும் மற்றொருபெயருள்ளவனுமாகிய
 ரனென்னும் ஸௌவீரஅரசனையும் அரசசனன் பாண்டக
 டியித்தான் பீமஸேனனைச் சகாயமாகக்கொண்ட அந்த
 னன் கிழக்குத்தேசத்தவர்களான பதினாயிரம் மஹாரதாக
 ன ஓற்றைத்தேராளியாகவேயிருந்து ஐயித்தான் அப
 டுரோதிகளுக்கே சென்று தென்திசையைஐயித்தான் தனஞ்
 கனக்குவியலைக் குருதேசத்திற் கொண்டுவந்து சோததான்
 பதினேரதாவது பிராயத்தில் இவைவெயலலாமசெய்ததனால்
 ககண்டு தருதராஷ்டிரபுதரர்களுக்குப் பயமுண்டாயிற்று
 ககையுடையவனும் பலவானகளிற்சிறந்தவனுமாகிய எந
 ஸேனன் தருதராஷ்டிரபுதரர்களைல்லாருக்கும் தன்பலத்
 அபகாரஞ்செய்தானே அந்தக்கெட்ட எண்ணமில்லாத
 னனைக் குற்றத்தையேநாடும் தருதராஷ்டிரபுதரர்களை
 அவனுடைய செய்கையினாலுண்டான பயத்தினால் குற்ற
 வனாகினை ததனா அவனுடைய செய்கைகளைக்கண்டும்,
 வாகளெல்லாரும் புகழ்பெற்றுப் பலத்தினால் அநேக
 அதிகரித்திருப்பதைக்கண்டும், திருதராஷ்டிரபுதரர்கள
 க்குத் தீங்குவருவதை நினைத்து அவர்களிடம் பயந்தனா
 று புருஷஸுரேஷ்டர்களும் மஹாதமாக்களுமாகிய பாண்ட
 னைவரும் முன்னே அயலதேசங்களை ஐயித்தது தங்கள்
 தை விருத்திசெய்தனா பிறகு, வலியவல்லாளிகளாகிய

பாண்டவர்களினபலம் மிகப்புகழ்பெற்றிருப்பதைத் தெ
கொண்ட தருதராஷ்டிரனுக்குப் பாண்டவர்களிடமிருநத
ணம உடனே கெட்டுப்போயிற்று அதிகமாகக் கவலையு
ருநத அவவரசனுக்கு ராததிரியில நிக்திரை வரவில்லை

ஹற்றைம்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்

ஸ்ரீ ம பவ பாவம் (தோடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிராருக்திராஜயாபிஷேகஞ்செய்யும்படி நகரத்துஜனங்
சோன்னைதக்கேட்டுத் துயரமுற்றுத் துரியோதனன்
தந்தையிடம் பேசுவது)

பலத்திறசிறந்த பீமஸேனனையும் வித்தையிறசிறந்த
சுனனையும்கண்டு துரியோதனன் துககத்தினுல பரிதபித்
பிறகு, துரியபுத்திரனான காணன் ஸம்பலனபுத்திரனான
முதலானோகள அநேக உபாயங்களால பாண்டவர்களைக்
லக கருதினா பாண்டவர்களும் விதரருடையபுத்திமதினை
ஸரித்து வெளிக்காட்டாமல் அவையெல்லாவற்றிற்கும்
வரையிற பரிகாரஞ்செய்தனா பாரதரே! அநதக்கா
நகரத்துஜனங்கள், பாணபுத்திரர்கள் குணங்களெல்லாம
ருப்பதைக்கண்டு, அவர்களினகுணங்களைப்பற்றி ஸை
பேசினா அப்போது நாரதசந்திகளிலும் ஸபைகளிலும் ஜ
கூடி ராஜயலாபம்பெற்ற பாணபுத்திரர்களில் ஜயேஷ
யுதிஷ்டிரரைப்பற்றிப் பேசினா ‘அறிவேகண்ணுக்கடைய
ராஷ்டிரராஜன் கண்ணிலலாமையால முனைமே ராஜயம்
திருக்கவில்லை அவன் இப்போது ராஜாவாவதெப்படி
ஸந்தரும் சிறந்தநியமமுள்ளவருமாகிய சந்தனுபுத்திரரான
முன்னே ராஜயத்தை மறுத்துவிட்டு இப்போது ஒருகாலு
கரிக்கமாட்டாரா, ஆதலால், நாம் இளையவரும் முதிர்ந்தரு
வரும் ஸத்யமும் தைய்யமுள்ளவருமாகிய பாணபுத்திர
ஜயேஷ்டரை இப்போது ராஜயாபிஷேகஞ்செய்யவேண்டும்
தான் ஸரி தாமஸ்தெரிந்த அநதயுதிஷ்டிரா சந்தனுபுத்
பீஷ்மரையும் தருதராஷ்டிரனையும் தருதராஷ்டிரபுத்திர
மேனமைப்படுத்திப் பலவகையான ராஜபோகங்களையும்
பார’ என்றனா கெட்புத்தியுள்ள துரியோதனன்
டிரரிடத்தில் நேசமவைத்துப்பேசுகின்ற அநத ஜனங்கள்
அநத வசனங்களைக்கேட்டுத் துயரமுற்றான கெட
முள்ள துரியோதனன் மனக்கொதிப்புற்றவனாகி

சுவதைப் பொறுக்கவில்லை, பொறுமையினால் அதிகதாபத்தை டைந்து தருதராஷ்டிரனிடம் சென்றான், அப்போது, வன், பிதாவைத் தனிமையிலிசைந்து மரியாதைசெய்து, பிறகு, ரதனுஜனங்களை யுதிஷ்டிரனிடம் வைத்திருக்கும் அன்பினாலுணர்ன துயரத்துடன் பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினான்

‘பிதாவே! பிதறுறுகின்ற நகரத்து ஜனங்களுடைய அயோகம்மானபேச்சுக்களை நான் கேட்டேன், உமமையும் பீஷ்மரையும் வந்தித்து, பாண்டுபுதரன் ராஜாவாயிருப்பதை விருமபுகின்ற ரா பீஷ்மா ராஜயப்பரிபாலனத்தை விருமபுகிறதில்லை இஃது வருடைய உறுதி பட்டணத்திலுள்ள ஜனங்கள் நமக்குத் தான் பரததைப்புண்டாகக்கொடுப்புகின்றனர் பாண்டு முன்னே தன் டையருணங்களுினால் தந்தையினிடமிருந்து ராஜயத்தைப் பெற ன் உமக்குக் கண்தெரியுமா என்னும் குற்றமிருந்ததனால் மகஞ்ரிவராஜயத்தை நீர் அடைபாமலேபோனீர் இந்தப்பாண் வன் பாண்டுவின தாயபாகமாக ராஜயத்தையடைந்தால், அவன் திரன் நிசசயமாக ராஜயத்தை அடைந்தவனே அவன்புத் தரணும் அவனுக்குப்புத்திரனும் அவவாறுதான் அரசே! தலால், நாங்கள் எங்கள் ஸ்ரத்திகளுடனகூட ராஜவம்சமில்லா ல் உலகத்தில் அவமதிக்கப்பட்டிருப்போம் ராஜரே! எப் டசசெய்தால் நாங்கள் எப்போதும் பிறாஅன்னத்திற்குக் காத ருந்து நரசுமபோன்ற துக்கத்தை அனுபவிக்காமலிருப்போமோ பபடிப்பட்ட நீதியை நீங்கள் செய்யவேண்டும் ராஜரே! ததராஜயத்தை முன்னமே நீர் அடைந்திருப்பீராயின் ஜனங் நகரு விருப்பமில்லாமலிருந்தபோதிலும் நாங்கள் நிசசயமாக ஜயத்தை அடைவோம்’ என்றான்

தன்புத்திரன் இவ்வாறு சொன்னதைக்கேட்டு, தருதராஷ்டிர ன் சற்றுநேரம் சிந்தித்து, பிறகு, துரியோதனனேநோக்கி, ிகள் ரவனாகியபாண்டு தாமந்தவருதவன், என்னிடத்திலும் னனைச்சாராத ஞாதிக்கெல்லாரிடத்திலும் விசேஷமாக அன்பு வத்திருந்தவன் சிறந்ததாமிஷ்டனாகிய பாண்டு இந்த உலகத் ல போஜனமுதல் ஒன்றையும் தனக்குவேண்டுமென்று நினைப்ப லலை அவற்றையெல்லாம் என்னிடம் தெரிவிப்பான் பாண்டு வப்போலவே அவன்புத்திரனும் எப்போதும் தாமதத்தை விடா வன், குணங்கள் நிரம்பினவன், உலகத்தில் பிரகயாதிபெற்ற ன், நகரத்திலும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறான் மனிதரிற் சிறந்த னாகிய அவன் நமமால் எவ்வாறு குறைக்கக்கூடியவன்? நமது ராஜயத்தை அவன் அடைந்தேயிருக்கிறான் ஸ்ஹாயாகளும் அவ

னுக்கு விசேஷமாக இருக்கின்றனா பாண்டுவினால் மந
எப்போதும் ஆதரிககப்பட்டிருந்தனா சேனைகளும் ம
பெற்றிருந்தன அவர்களினபுத்திரர்களும் பெளத்திர
விசேஷமாக ஆதரிககப்பட்டனா குழந்தாய்! பாண்டுவோ
வாறுபழகினதேசத்திலுள்ள அநதமனிதர்களை யுதிஷ்டிர
நமமையும் நமமைச்சோந்தவர்களையும் எவ்வாறு கொல்லா
பார்கள்? இந்தஜனங்கள் நாம் தாமதத்தைவிட்டால் முக்க
நம தேசத்திலேயே இருக்கவிருமபா குழந்தாய்! அ
பட்ட நாம் மஹாதமாககளாகிய இந்தக்கௌரவராஜாக்க
உலகத்துக்கும் எவ்வாறு பழிககத்தகாதவர்களானே
என்று சொன்னான் அதைக்கேட்ட துரியோதனன்,
மா எப்போதும் ஒருபக்கத்திலும் சேராதவா துரோண
புத்திரா எனபக்கத்திலிருக்கிறா புத்திரரிருக்கிறபக
துரோணரிருப்பார இதில் ஸந்தேகமில்லை சாரதவதராகிய
ரும் நமது பக்கத்திலேயே இருப்பார ஏனெனில், அவா
ராகிய அசுவததாமாவை எவ்வகையிலும்விடா விதுரா ந
பந்து, ஆனால், எதிரிகளிடம் வெளிப்படாமல் மறைவாக
வைத்திருக்கிறா, நமமை எதிர்ப்பதற்குச் சமாததரல்ல
மிடத்தில் சமகைப்படாத பாண்டவர்களை அவர்கள் தாயா
கூட இப்போதே வாரணாவத்திற்கு அனுப்பியிடும் இத்
றம் உண்டாகாது உள்ளத்தில் ஆணி அடித்ததுபோல பெ
முடியாததும் தூக்கத்தைக்கெடுப்பதுமாகக் கிளம்பியி
வயஸனமென்னும் தீயை இந்தசெய்கையினால் அவிக்கக்க
என்று சொன்னான்

நூற்றைம்பத்துமுனருவது அத்தியாயம்
ஸ ய ப வ ப ா வ ம் (தோடர்ச்சி)

(கணிகர் தீருதராஷ்டிரானுக் தக் கேட்ட நீதி உபதேசித்தது
ஜம்புகோபாக்யானமும்.)

பாண்டுபுத்திரர்கள் வீரர்களாகவும் அதிகபலமும அதி
ரமமுமுள்ளவர்களாகவுமிருப்பதைக் கேள்விபுற்று தருதர
மஹாராஜன் வயஸனத்தினால் சிந்தையுற்றான் பிறகு, ராஜய
சனைதெரிந்தவரும் ராஜநீதிராஸ்திரத்தின் ரஹஸ்யத்தைச
வையாக அறிந்தவருமாகிய கணிகரென்னும் மந்திரிஸரே
அழைத்து, தருதராஷ்டிரன், 'பிராமமணஸரேஷ்டரே! பா
கள் எப்போதும் காவமுள்ளவர்களாயிருக்கின்றனா அவ

வெறுக்கிறேன் கணிகரே! அவர்கள் விஷயத்தில் சந்திக்கக் கொச்சையவதற்கு மிகக் கிச்சயமான உபாயத்தை நீர் எனக்கு சாலலும் நீர் சொல்வதைச் செய்வேன்' என்று சொன்ன பரதமரேஷ்டரே! பிறகு, துரியோதனன், சகுனி, கா, துச்சாஸனன் இவர்கள் சகுனியின் மந்திரியாகிய கணிகரனைச் சேர்ந்து பாண்டவர்களைப் பற்றிப் பலவகையாகக் கூறியுள்ளார். 'பாண்டவர்கள் எப்போதும் ஜாக் கிரகத்தையோடிருக்கின்றனர் அவர்களிடத்தில் நாங்கள் பயப்படுகிறோம் பரதமரே! நம்மைச் சேர்ந்தவா எல்லாருக்கும் குறைவின்றி கேட்கத்தக்கவர்கள் என்று? நாம் எவ்வகையாகக் காரியங்களைச் செய்வோம் என்பதைச் சொல்லுங்கள்' என்றனர் தருத்தரணு கேட்கப்பட்ட அந்தப் பிராமணோத்தமர் தெளிந்த தோடு ராஜசாஸ்திரத்தின் ரஹஸ்யத்துக்கு நிதாசனமான காமியசொல்லைச் சொல்லலானார் 'ராஜரே! குற்றமற்ற அந்த விஷயத்தில் நான் சொல்லப்போவதைக் கேளும் பரதமரேஷ்டரே! நான் சொன்னதைக் கேட்ட பிறகு எனமேல் மனசெய்யத்தக்கது ராஜாவானவன் எப்போதும் தண்டிப்பது முயற்சியுள்ளவனாக இருக்கவேண்டும். பராக்ரமத்தைப் பின்படுத்திக் கொண்டு தன்னிடத்தில் பிறர் பிரவேசிக்க மாக்காமல் பிறரிடம் தான் பிரவேசிக்க மாக்கத்தக்ககண்டு அதில் வசிப்பவனாகவும் எப்போதுமிருக்கவேண்டும் எப்போதும் உபதற்கு முயற்சியுள்ளவனாக இருப்பவனிடத்தில் ஜனங்கள் வசிக்கப்படுவார் ஆதலால், எல்லா காரியங்களையும் தண்டிப்பே ஸ்தாபிக்கவேண்டும் தன்னுடைய குற்றத்தைப் பிறர் தாது செய்யவேண்டும் பிறரைத் தவறுமதருணத்தில் க்கவேண்டும் ஆமை தன் அங்கங்களை வைத்துக் கொள்ளவது ராஜாங்கங்களை ரஹஸ்யமாக வைத்துக் கொள்ளவேண்டும் தனக்குக் குறைவுவராமல் காத்துக் கொள்ளவேண்டும் தன் மனையிருப்புகிற அரசன் பிராமமணர்களை எப்போதும் தலவேண்டும் பிராமமணர்களைக் கக்கவும் துஷ்டர்களைக் கவுந்தான் அரசன் படைக்கப்பட்டிருக்கிறான் துஷ்டரிக்ரஹ சிஷ்டபரிபாலனமுமாகிய இரண்டினாலும் தாமம் விருத்தி நறது தாமம் விருத்தியாவதனால் இம்மை மறுமையாகிய ருலோகங்களும் ஜயிக்கப்படுகின்றன ஆதலால், தாமத செய்வேண்டும் எந்த அரசன் ஒருமனிதன் குற்றவாளி ருப்பதைக்கண்டு மன்னித்துவிடுகிறானோ அவன் அதனால் லோகத்தில் அவமானத்தையும் பரலோகத்தில் நரகத்தை

யும் அடைகிறான். எவன் ராஜாவினிடத்திலிருந்து உயர்ந்த
வகையையடைந்து அவனுக்குத் தீவகுசெய்கிறானோ அந்த
மனைப்பிடித்ததுக கொண்டு அவன்பொருளை ஏழைகளு
கொடுக்கவேண்டும் காரியத்தை நிரவஹிக்க நியமிக்கப்
பவர்கள் ராஜாவுக்குவசப்படாமற்போவாராயின, அவ
ஸ்தானத்தில் 'தாமசாஸ்திரத்திலும் அர்த்தசாஸ்திரத்திலும்
ணர்களான பெரயபுரையாத மனிதர்களை அரசன் நியமித்ததல
டும் அவவாறு நியமிக்கப்பட்டவா எவரோ அவர்கள்
களுக்கு ஆதாரமானதேசத்தையாவது நகரத்தையாவது கி
தையாவது பீடிககிறார்களா இல்லையாவென்று பரீக்ஷிப்பதற்
மாறுவேஷமுள்ள தனனைச்சோந்த வேலைக்காரர்களை அ
வேண்டும் பரீக்ஷித்தபிறகு, துஷ்டனை அவனுடையபெ
களையெல்லாம் எடுத்ததுகொண்டு விட்டுவிடவேண்டும் ஒரு
யத்தை ஆரம்பித்தபிறகு அதைச் செவ்வையாகநிறைவேற்ற
ஒருகாலத்தும் இருக்கத்தக்காது தைத்தமுள்ளரும்கூடப் பி
எடுக்கப்பட்டால் வெகுகாலம் புண்ணையுண்டாகும்
செய்யும் பகைவர்களைக் கொல்வதுதான் சிலாககியபெ
கொல்லுகின்றனா ஆபத்துவருங்காலத்திலெல்லாம்,
பராகரம்முள்ளவனும் செவ்வையாக யுத்தஞ்செய்யத்தக்க
மாகிய எதிரியை நன்றாகப்பிளந்து ஒட்டிவிட வே
அதைப்பற்றி ஆலோசிக்கத்தக்காது ஐயா¹ சதந்,
ஹீனனாகஇருந்தபோதிலும் எவ்வகையிலும் அவனை² அ
யஞ்செய்யத்தக்காது சிறியநெருப்பும பெரிய ஆதாரத்தைப்
வனம் முற்றிலும் எரித்துவிடுகிறது பொட்டையனாக இ
வேண்டியகாலத்தில் பொட்டையனாக இருக்கவேண்டும், வெ
னாக இருக்கவேண்டியகாலத்தில் செவிடனாகவும் இருக்க
டும் விலலைப் புலலைப்போல செய்யவேண்டும் மான
(எச்சரிக்கையாக) படுக்கவேண்டும் ஸாமம்முதலிய
யங்களினால் வசப்பட்டுப்போன சத்துருவைக் கொ
விடவேண்டும் சரணமடைந்தவனென்று அவனிடத்தில்
செய்யத்தக்காது அப்படிச்செய்தால்தான் பயமற்றிருக்க
கொல்லப்பட்டவனிடம் பயமிலலை சத்துருவாயிருப்பவர
முன் அபகாரஞ்செய்தவனையும்¹ தானத்தினால் கொ
விடவேண்டும்² முன்னும் ஐந்தும் ஏழுமாக எதிரிபகூத்தித்

1 அவனால் நம்பப்பட்ட சமையற்காரன் முதலியவர்களுக்கு
சமகொடுத்து அவர்களைக்கொண்டு கொல்லவேண்டும்

2 'முன்னு பிரபுசக்தி, மந்திரசக்தி, உற்சாகசக்தி ஐந்து ம

லாரையும் கொல்லவேண்டும் எப்போதும் எதிர்ப்பக
ன வேராகிய ராஜாவைமட்டுமாவது முதலில் அறுக்கவேண்
அதன்பின் அவனுக்குச் சகாயமாயிருப்பவர்களுடைய அந்ந
ற்கு அவர்களின் பக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களைவரையும்
லவேண்டும் ராஜ்யத்தின் வோ அறுந்தால் அதைப்பற்றி
சினறயாவரும் அழிந்தவரே வேறுநத மரத்தின் கிளைகள்
தவ்வாறு? எப்போதும் ஒரே ஊக்கத்தினுடன் தன் ரஹஸ
த வெளிப்படுத்தாமலும் எதிரியின் ரஹஸ்யத்தை அறிந்து
ண்டுமிருக்கவேண்டும் ராஜரே! எப்போதும் விரோதிகளா
பவர்களிடத்தில் நாளதோறும் பயத்தோடேயே நடக்க
டும் அகநிலேறாததிரத்தினாலும் யாகத்தினாலும் காஷாய
ரத்தினாலும் ஜடைதரிப்பதினாலும் தோலுடுப்பதினாலும்
களை முதலில் நம்பவைத்ததான பிறகு செந்நாயைப்போல
க்கவேண்டும் கருதியபயன்களை அடைவதற்கு அகநிலேறாத
தலிய ஆசாரங்கள் துறட்டிப்போன்றவை, (அவைகளால்)
கள் நிரம்பின கிளையை வளைத்துக்கொண்டு பழக்கப்பழக்க
ளை உதிரக்கவேண்டும் உலகத்தில் புத்திமான்களான புரு
ள விரும்பினபலனைப்பற்றிச் செய்யும் உபாயம் இதுதான்
புணுகல்காலம் திருமடிகிருகிற்வரையில் சதருவைத் தோளி
சுமந்துகொண்டிருத்தலவேண்டும், தன்காலம் மறுபடியும்
வுடன், குடத்தைக் கல்லிற்போட்டு உடைப்பதுபோல
ததுவிடவேண்டும் மிக இரக்கமான சொல்லைச் சொன்ன
திலும் பகைவனைவிடலாகாது அவனவிஷயத்தில் தயைசெய
காது தீங்குசெய்தவனைக் கொல்லவேண்டும் விரோதியை
ராததையினாலாவது கொடுப்பதல்லாவது கொல்லவேண்
விரோதியை ஸாமத்தினாலாவது தானத்தினாலாவது மிதர
த்தினாலாவது புத்தத்தினாலாவது எல்லா உபாயங்களையுஞ்
தாவது ஒழித்ததுவிடவேண்டும்' என்றார்

திருதராஷ்டிரன், 'ஸாமதானபேததண்டங்களினால் சதருவை
பாறு கொல்லக்கூடும்? அதை எனக்குத் தெளிவாகச்
லலும்' என்று கேட்க, கணிகா சொல்லத்தொடங்கினா.

ம, அகழ், பொக்கசம், சேனை ஏழு ராஜா, மந்திரி, ஸநேகன்,
க்கசம், தேசம், அகழ், சேனை' என்பது பழையவுரை
முன்று ராஜா, மந்திரி, மிதரன் ஐந்து முன்சொன்ன முன்றோடு
சாதிபதியும், ஸேனாதிபதியும் ஏழு முன்சொன்ன ஐந்துடன் தேச
கரும், தூக்கரக்கரும் எழுவரையும் கொல்லமுடியாவிட்டால் ஐவ
ராவது, அதுவும் முடியாவிட்டது மூவரையாவது கொல்லவேண்டும
றல் எல்லாம் ஒழியும்

“மஹாராஜரே! முன்னே தாமசாஸ்திரத்தினஸ-
கனையறிந்த ஒரு நரி காட்டில் வவ்வித்துக்கொண்டிருந்த
செய்கையைச் சொல்லுகிறேன், கேளும் தோரதபுத்தியுள்
ஸவகாரியத்தைச் சாதித்துக்கொள்வதில் மிகக் சாமாததி
ளதுமான ஒருநரி தன்கினைகிதாகளாகிய புலி, எலி, சொ
கிரிப்பிள்களை இவைகளுடனகூட வாசஞ்செய்துகொண்டிரு
அநதநரியும் அதன்கினைகிதாகளும் அநதக்காட்டில் மிகுந
மையுள்ள ஒரு மானகூட்டத்தரசைக் கண்டன, அதைப்பிடி
திறமையிலலாமல் அங்கே ஆலோசனை செய்தன அப்போது
‘புலியே! இந்த வனத்தில் இதைக் கொலவதற்குப் பலமு
ஆரம்பித்திருக்கிறாயல்லவா? இஃது இளம்பிராயமுள்ளது, ம
வேகமுள்ளது, புத்தியுள்ளது ஆதலால், உணவை முடிய
இது படுத்திருக்கையில் காலகளை இந்த எலி தினறுவிட
பிறகு, காலகடிகப்பட்ட இதைப் புலி பிடித்துக்கொள்ள
அதன்பிறகு, எல்லோரும் மனமகிழ்ந்து தினபோம்’ எ
சொல்லிற்று நரிசொன்னவாறே எல்லாம் ஒருமனத்தோடு
தன எலியினால் காலகள்தின்னப்பட்ட அநதமாலை அப்பே
புலி கொன்றது பூமியில் அசைவற்றுக்கிடந்த மானின
தைக் கண்டவுடன், நரி, ‘நீங்கள் ஸநானஞ்செய்து வாருங்கள்
களுக்கு ஸுகமுண்டு இதை நான் காத்துக்கொண்டிருக்கி
என்று சொன்னதன்மேல், அவையெல்லாம் அங்கிருந்து ஆ
குச் சென்றன அநதநரி மிகுநத சிந்தையுடன் அங்கேயே
தது பிறகு, மஹாபலசாலியான புலி, முதலில் ஸநானஞ
விட்டு வந்து, சிந்தையினால் மனக்கலக்கமுற்ற நரியைக் க
‘மிகுநத புத்தியுள்ளவனே! என வயஸன்பபடுகிறாய்? ந
நீதானே சிறந்தபுத்திசாலி இப்போது நாம் மாமஸத்தைப்படி
விளையாடுவோம்’ என்றுசொல்லிற்று நரி, ‘மஹாவீரனே!
சொன்னசொல்லை நான் சொல்லுகிறேன், கேள் ‘மிகுந
வானபுலியினபலம் இழிவானது இந்தமான இப்போது என
கொல்லப்பட்டது புலி எனபுஜபலத்தை ஆதாரமாகக்கொ
இப்போது பசிதீர்த்துக்கொள்ளப்போகிறது’ என்று எலி
லிற்று இவ்வாறு அதுவீரவாதஞ் செய்ததைக் கேட்டபின்
இந்த உணவை விருமபலிலை’ என்று சொல்லிற்று புலி, அ
கேட்டு, ‘அஃது இவ்வாறு சொல்லுகிறதா? எனக்குச்
யானகாலத்தில் தெரிவித்ததாயே நான் என கைவனமை
கொண்டே காட்டிலிருக்கும் மிகுநகங்களைக் கொன்று அவ
மாமஸங்களை புஜிக்கப்போகிறேன்’ என்று சொல்லிவிட்டுக்

போயிற்று அதுபோனஸமயத்தில் எலியும் வந்துசொந
அதுவந்ததைக்கண்ட நரி, 'எலியே! உனக்குச்சுகமுண்டா
கிரிப்பினளை, 'நான மானமாமஸத்தைபுண்ணேன இது
, எனக்குப்பிடிக்கவில்லை எலியைப் பகலிக்கப்போகி
அப்படிச்செய்வதற்கு நீ அனுமதி கொடுக்கவேண்டும்'
என்னிடம் சொல்லிற்று' என்றது நரியினசொல்லை
, எலி பயந்து வளைக்குள போயவிட்டது ராஜாஜே! பிறகு,
செநநாயும் ஸநானஞ்செய்து அங்கேவந்தது அதுவந்த
பார்த்து அப்போது நரி, 'புலி உன்மீது கோபித்துக்
காடிருக்கிறது உனக்கு நன்மையுண்டாகாது அது தன்
புட்டன் இவ்விடம் வரப்போகிறது மேலே செய்யவேண்டி
செய்துகொள்' என்றுசொல்லிற்று மாமஸம்புலிக்கவந்த
செநநாய் அந்தநரியினால் இவ்வாறு அறிவிக்கப்பட்டவுடன்
பைச் சுருக்கிக்கொண்டு ஓடிவிட்டது அப்போது, கிரிப
யும் வந்தது மஹாராஜனே! வனத்தில் நரி அந்தக்கிரிப்
யைநோக்கி, 'என்புஜபலத்தைக்கொண்டு என்னால் வெல்
ட்ட அவர்களெல்லாம் வேறிடங்களுக்கூசு சிசனறநர் நீயும்
கூசு கைச்சண்டையைக்கொடுத்தபிறகு வேண்டியவரையில்
பலத்தைப்புலிக்கலாம்' என்றுசொல்லிற்று 'மிருகராஜா
புலியும் செநநாயும் புத்திமானான எலியுமாகிய இந்தவீரர்
ஜயித்ததனால் நீ அவர்களினும் மேலானவீரன் உன்னோடு
ஞ்செய்ய என்னால்முடியாது' என்றுசொல்லி, அதுவும்
விட்டது நல்ல ஆலோசனையின் நிச்சயத்தினால் நரி மன
சிபுட்டன் தான தனியாக அந்தமாமஸத்தைச் சாப்பிட்டது
அது செய்துகொண்டிருக்கும் அரசன் எப்போதும் ஸுக
விருத்தியாவான் பயமுள்ளவர்களைப் பயத்தைக்காட்டிக்
கவேண்டும் சூரனைக் கும்பிடுவதனால் மாற்றவேண்டும்.
நளாசையுள்ளவீனையும் ஒத்தபலமுள்ளவனையிருப்பவனையும்
நளகொடுப்பதனாலும் குறைந்தவனைப் பராகிரமத்தினாலும்
கவேண்டும் அரசே! இந்தவிஷயம் உமக்குச்சொல்லி
ந்து அவ்வாறே, மற்றொன்றும் சொல்லுகிறேன், கேளும்.
ரணியினும் மித்திரரணியினும் ஸஹோதரரணியினும் தந்தையாயி
ஆசாரியரணியினும் பகைமையிலிருப்பாரகளாயின நன்மை
ரும்புகிறவனால், (அவர்கள்) கொல்லப்பட்டவேண்டியவர
பிருக்கிறார்கள் காப்பாற்றுவதாக ஸத்தியஞ்செய்தாவது
நளகொடுத்தாவது வீஷ்ணு அல்லது வஞ்சகத்தினாலாவது
அதுவிடவேண்டும் எவ்வகையிலும் விடக்கூடாது. இரு

வரும் ஜயிப்பதில் ஸந்தேகமுள்ளவராயின அவர்களுள்
ரதையுள்ளவன் ஜயிப்பான் காரியாகாரியமதெரியாமல்
தோடு தூமமாககத்தில் போனவன் குருவாயிருப்பினும் அ
தனடிப்பது நியாயமாகும் கோபமுற்றவனுயிருந்தாலும்
காதவனபோல காண்பித்துக்கொண்டு புன்னகையுடன்
ஷணைசெய்துகொண்டிருக்கவேண்டும் இவனுக்குக் கோப
பதை யாரும் எவ்வகையினாலும் அறியாமலிருக்கவே
கோபமுள்ளவன் ஒருபொழுதும் எதிரியை இகழ்ந்து
தகாது பாரதரே! போகும்போதும் அடிகடும்போதும்
சொல்லையே சொல்லவேண்டும் அடித்தபிறகும், வயஸன்ப
வனபோலவும் அழுகிறவனபோலவும் இன்சொல்லையே
வேண்டும் எதிரியைக்கூட, ஸாமத்தினாலும் அறம்பொருள்
பற்றிய ஒழுக்கங்களாலும் நம்பவைக்கவேண்டும் வழிதப்பிய
அந்த எதிரியைப் பிறகு சமயமநேரத்தோடு அடித்து
வேண்டும் பெருங்குற்றம்செய்தவனும் தாமதத்தைகளை
லிருந்தால் அவனுடைய அந்தப்பெருங்குற்றமும் இருண்ட
களினால் குன்று மறைக்கப்படுவதுபோல மறைக்கப்படுகி
கொலலத்தருந்தவனுடைய வீட்டில் தீவைக்கவேண்டும்
ளிலலாதவர்களையும் நாஸ்திகர்களையும் கள்ளர்களையும்
கொடுக்கும் வேலையில் நியமிக்கவேண்டும் எதிரொன்று அ
கொடுப்பதுமுதலிய உபசாரங்களாலும் சிறந்த வெகுமதி
பதனாலும் மிகவும் நம்பினவனைக் கூரானபற்களையுடைய
முதலியவை தலைவனாகிக்கடிப்பதுபோல கொன்றுவிடவே
தன்னிடம்சங்கையுற்றவா சங்கையில்லாதவாமுதலிய யா
றியும் தான் சங்கையுற்றவனாகவே இருத்தலவேண்டும் தா
கைப்படாமல் நம்பினவனுண்டாகும்பயம் வேரையும் அ
விடும், தன்னைநம்பாதவனிடம் தான் நம்பிக்கைவைக்கலா
நம்பினவனிடத்தும் அதிகநம்பிக்கை வைக்கத்தகாது ந
னால உண்டாகும்பயம் வேர்களையும் அறுத்துவிடும் தன
லும் அன்னியதேசத்திலும் செவ்வையாகப்பரீக்ஷிக்க
சாரனை நியமிக்கவேண்டும் ¹பாஷணடாகளையும் ரிஷிகளமு
'வர்களையும் அயலதேசங்களில் தூதர்களாகநியமிக்கவே
'தோட்டங்களிலும் பெளத்ததாலயங்களிலும் தேவாலயங்
பாணசாலைகளிலும் வீதிகளிலும் ² புண்ணியதீர்த்தங்க

¹ பாஷணடா = நாஸ்திகா ² புண்ணியதீர்த்தம் க மந்த
புரோஹிதன், டி யுவராஜன், ச ஸேனாபதி, இ தவாரபாலக
அந்தப்புர்திகாரி, எ சிறைச்சாலையதிகாரி, அ திரவியத்தை

மீலும் நாற்சந்திகளிலும் கிணற்றங்கரைகளிலும் மலைகளிலும் களிலும் ஜனசபைகளெல்லாவற்றிலும் நதிகளிலும் நடபத விசாரிககவேண்டும் நயமாகவும் கருத்தில கத்திபோலவும் ககவேண்டும் கொடுமையானசெய்கையைசெய்ய நிச்சயதடிருகருமபோது புன்கிரிப்புடன் அனுக்லமாகப்பேசுகிறவ

இருத்தலவேண்டும் கும்பிபிவது, ஸத்தியமசெய்வது, சொற்சொல்லுவது, தலைவணங்கிப்பாதவநதனஞ்செய்வது, னடியவற்றைக்கொடுப்பது, ஆசைகாட்டுவதுமுதலியவற்றை வரியத்தைவிருமபுகிறவன் செய்யவேண்டும் நல்ல 1 புஷ்பம் பூத்ததும் 2 பழங்களிலலாமலிருக்கவேண்டும் பழங்களிருநலும் 3 ஏற்கூடாமலிருக்கவேண்டும் பழுத்ததாகத்தோன கொண்டு பழசகாமலேயிருக்கவேண்டும் ஒருபோதும் 4 ஜரிப்போகத்தகாது அறம்பொருளினபமென்னும் தரிவாகதில் கஷ்டங்களும் பலன்களும் மூன்றுவகை அவற்றிலன்களை அனுக்லமாகத்தெரிந்துகொண்டு கஷ்டங்களை விலக்கி வேண்டும் தாமததை அதிகமாகசெய்யபவனுக்கு அஃது ததகாமங்களைக்கெடுப்பதனால் துயரமுண்டாகிறது பொரு ஆசைகொண்டு பொருளை அதிகமாகத்தேடுபவனுக்கும் மம காமமிரண்டும்கேடுவதனால் துன்பமுண்டாகிறது - காமத அதிகமாகப்பிரவாததிப்பவனுக்கும் அறம்பொருளிரண்டும் பிவதனால் துன்பமுண்டாகிறது மனத்தில் காவப்பபாமல கிரதையுள்ளவனாகவும் இனசொற் சொல்லுகிறவனாகவும் பம்பிலலாதவனாகவும் பிரயோஜனங்களைக் கவனிப்பவனாகவும் நது சத்தமானபுத்தியுடன் பிராமமணாகளோடுகூட மந்திராரசனை செய்யவேண்டும் குறைநதுபோன தன்னை மெனமைல்லது கடுமையான எந்தத்செய்கையினாலாவது தூக்கிவிட்டுக் காளாவேண்டும் சகதிவநதபின் தாமததைச்செய்யவேண் ஒருமணிதன் பிராணஸந்தேகத்தை அடையாமல் ஐஸாவரி

ப்பவன், ௧ திரவியத்தைச் செலவழிப்பவன், ௧0 ஆஜனஞயை ததுகிறவன், ௧௧ நகராதிக்காரி, ௧௨ காரியங்களை விதிப்பவன், தாமாதிக்காரி, ௧௪ ஸபாத்தியக்ஷன், ௧௫ தண்டபாலன், ௧௬ ககபாலன், ௧௭ ராஷ்டிராநதபாலகன்னென்னும் எல்லைக்காவலாளி, அடல்பாலகன்னென்னும் காட்டதிக்காரி என்று நீதி சாஸ்திரயில கணக்கிடப்பட்ட பதினெட்டுத்தீரத்தவர்களிலும் எனபது பழைய

1 புஷ்பம்=இனசொல், 2 பழம்=காரியம் 3 ஏற்கூடாமம்=மயத்திலபெறக்கூடாமம், 4 ஜரித்துப்போதல்=வசப்பட்டுப்போதல்,

யததைககாணபதிலலை பிராணஸந்தேதகததையடைநதபின்
 திருநதால ஐயாவியததைககாணபான எவனுடையபுத்
 ஸனத்திலை சோராவடையுமோ அவனை முன் நடநத ராமா
 யோருடைய சரித்திரங்களைச்சொல்லித் தேற்றவேண்டும்
 கையிலலாதவனைப் பின்வருகிற நன்மைகளைக்காட்டித்
 வேண்டும் எல்லாம் தெரிநதவனைத் ததகாலத்தில் உதவி
 தேற்றவேண்டும் எவன எதிரியோடு ஸநேஹமாயிருநதுசெ
 கருதாராதனைப்போலத் தூங்குவனோ அவன் துணிமரத்தில்
 கின்வனைப்போல விழுநதபின் விழித்ததுகொளவன் எ
 தும கோபிக்காமல் தானசெய்த மந்திராலோசனையை ம
 தில் முயற்சிசெய்யவேண்டும் சாரன கவனித்திருக்கமுமே
 தனகருததை வெளிக்காட்டாமலிருக்கவேண்டும் தெரிந
 இராததிரியில் ஆலோசனைசெய்யக்கூடாது யாராவது க
 குமபடியும் ஆலோசனைசெய்யக்கூடாது மேலமாடியிலுப
 றினமேலும் ஜனங்களிலலாத விலாசமான இடத்திலும் அ
 சுற்றி நமபிக்கையானவர்கள் காவலாகப் பாரத்திருக்க
 வைத்து ஆலோசனை செய்யவேண்டும் அநத மந்திராலே
 ஸ்தானத்தில் நாணத்தானஞ்ஞவியையும் ஆண்பெண்களிக
 சிறுவர்களையும் மூடர்களையும் பித்தர்களையும் வைக்கத்
 உள்ளேயிருநதவர்களையும் வெளிப்படுத்தித் தாயிஷ்டா
 ராஜநீதிதெரிநதவர்களும் தாக்கசாஸ்திரம்தெரிநதவர்களும்
 ஹாஸனங்களில் நனறுகத்தோநதவர்களுமாகிய பிராமணா
 ஆலோசிக்கவேண்டும் ஆலோசனையினமுடிவில் செய்த
 சனை பொசிநதுவெளிப்படாமல் காககப்படுவதைப்பற்றித் த
 நிச்சயம்செய்யவேண்டும் முன்பு வீரர்களால் அபிப்பி
 சொல்லப்பட்ட ஆலோசனையையனுசரித்துப் பிறகு தாமா
 களைப்பற்றித் தான் ஒருவனாகவேயாவது அல்லது சரியான
 சாலி என்று தனக்குத்தெரிநத ஒருபிராமணனோடுகூடவ
 யோசித்துக் காரியநிச்சயஞ் செய்யவேண்டும் மூன்றாவ
 மறநொருமனிதனுடன் புத்திமான நிச்சயத்தைச்செய்யத்த
 ஆறு காதுகளுக்குப்போன மந்திரம் உடைபட்டுப்போயெ
 நீதிசாஸ்திரங்களிற் படிக்கப்படுகிறது வெளிப்பட்டமா
 கைக்குவநத லக்ஷமியையும் கெடுத்ததுவிடும் ஞானமுள்ளவ
 அபிப்பிராயத்தையும் பிறா அபிப்பிராயத்தையும் பல
 ஆராயநது குணமுள்ளசொல்லை எடுத்துக்கொள்ளவே
 போதுமென்று கிருபதியடையத்தகாது அயலானுடைய
 யங்களைவெளிப்படுத்தாமலும் கொடியகாரியத்தைச்செய்யந

விடிப்பவனைப்போல ஹிமவிககாமலும் ஒருவன் பெரிய ஐஸ்
ததை அடைவதில்லை இளைத்ததும் நோய்பிடித்ததும் நனைநத்
தண்ணீராகுடிகாததும் ஆகாரமில்லாததும் நமடிககையினால்
சுறுப்பற்றதுமாகிய எதிரி ஸைனியத்தை அடிககவேண்டும்
ருளுள்ளவன் பொருளுள்ளவனிடம் போவதில்லை காரிய
வனிடத்தில் சினேகமிராது ஆதலால், எல்லாககாரியங்களை
பூர்த்திசெய்யாமல் மிச்சமானவையாகவே செய்பவேண்டும்
பரியத்தை விருமபுகிறவன் கோபத்தைவிட்டு மித்திராகளைச்
பபதிலும் பகைவரைப்பகைப்படுத்திலும் வெறுப்பில்லாமல்
மகிசெய்துகொண்டிருக்கவேண்டும் முயற்சியினால் உதஸா
தை விருத்திசெய்யவேண்டும் இவன் செயப்போகிற காரி
ளை மித்திராகளும் சததுருத்தளும் அறியாமலிருக்கவேண்டும்
பித்ததுச் செவ்வையாக முடிந்தவற்றைத்தான் யாரும் அறிய
னடும் பயமவருவதற்குமுன் பயந்தவனைப்போல உபாயங்
செய்யவேண்டும் பயம் வந்ததைக் கண்டபிறகு பயமில்லா
னப்போல யுத்தம் செய்யவேண்டும் தெய்வத்தினால் கெடுக
ட்ட சதருஷுக்கு எவன் உபகாரம் செய்கிறானோ அவன்
வேறுகமுதை காப்பமதரிப்பதுபோலத் தனக்கு மருதபுவை
பாதிக்கிறான் நேரிடாதகாரியத்தையும் ஸம்பீதத்தில் நேரிடப்
கிறகாரியத்தையும் முன்னறியவேண்டும் அறிவினமையினால்
பிரயோசனத்தையும் தவறவிடாமலிருக்கவேண்டும் ஐஸ்
தத்தை விருமபுகிறவன் தேசகாலங்களையும் தெய்வபலத்தை
தர்மராததகாமங்களையும் பகுத்தறிந்து பிரயத்தினம்
து உதஸாஹத்தை விருத்திசெய்துகொள்ளவேண்டும் தேச
ங்களை காரியவலித்திக்கு முக்கியமானவையாக அறியத்
வை இது நிச்சயம் முனைக்கும் சததுருவைக் கவனிக்காம
ந்தால் பனைபோல வேருன்றுகிறான் காட்டில்விடப்பட்ட
னியப்போல விரைவில் அஸாததியனாகிறான் எந்தமனிதன்
நெருப்பைப்போல தனைத்ததானே விருத்திசெய்துகொள்ளு
னோ அவன் விருத்தியடைந்தபின் பெருங்கூட்டத்தையும்
பித்துவிடுகிறான் ஆரம்பத்திலேயே வேண்டியதைக் கொடுப்ப
ப பொருளில்லாத இனசொல்லைச்சொல்லவேண்டும் ஆசை
நகாலம் நீடிககவிடவேண்டும் காரியகாலங்கனில் இடையூறு
க காண்பிக்கவேண்டும் அந்த இடையூறுறுக்குக் காரணம்
ல்லவேண்டும் அந்தக் காரணத்தைச் சரியான நியாயமுள்ள
த தெரிவிக்கவேண்டும் எஃகினால் செயப்பப்பட்டதும் மயிர
கத்தகக் கூர்மையுள்ளதுமாகிய கத்தி உறையில் மறைந்

திருநது சமயத்தில் பகைவாக்களையறுப்பதுபோல மனிதன் ஸகாயத்தை வைத்துக்கொண்டு தனக்குத்தா வெளிப்பட னுண்ணியவிஷயங்களையும் கிரஹித்துக் கூாமையாக இருந்து களைத் தொலைத்து அவர்களுடைய உயிரை எடுத்துவிடவேக் கௌரவராஜரே! பாண்டவர்களிடத்தும் மற்றவர்களிட உம புத்திரர்களிடத்தும் நியாயப்படி நடக்கும்போது நீர் மு போகாமலிருக்கும்படி செய்வனவற்றை நன்றாகச் செ ராஜாவே! எல்லாச் செல்வங்களும் நிரம்பினவனதான சி னென்பது நிச்சயம் ஆதலால், பாண்டுபுத்திரர்களிடம் உமமைக் காத்துக்கொள்ளும் ராஜாவே! பாண்டவர்கள் குச் சகோதர புத்திரர்கள் அவர்கள் மிகுந்தபலமுள்ளவ பின்னிடடு வருத்தமுண்டாகாமலிருப்பதுளவவாரே அவ உபாயத்தைச் செய்யவேண்டும்' என்று கணிகா இவ சொல்லிவிட்டுத் தமவிடுதிகஞ்ச சென்றா கௌரவனாகிய ராஷ்டிரனும் வயஸனத்தினால் பீடிகப்பட்டவனான

ஸம்பவ பர்வம் முற்றிற்று

ஹற்றைமபததுநானகாவது அத்தியாயம்

ஜதுக்ருஹபர்வம்.

(வைசம்பாயனர், வரக்துமாளிகை கொளுத்திய கதையைச் ஸாகச் சொன்னபிறகு ஜனமேஜயர் கேட்டதன்மேல், விரிவா சொல்லத் தொடங்கியதும், துரியோதனனுக்கும் த்ருதாராஷ்டிரனுக்கும் நடந்த ஸம்வாதமும்)

பரதஸரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! துரியோதன கானனும் ஸம்பலனபுத்திரனான சகுனியும் துச்சாஸன ஆகிய அந்த நாலவரும் கணிகருடைய அபிப்பிராயம் மு கேட்டபிறகு, ஒருகால் ஆலோசனைசெய்தனா அவர்கள் சொ னாகிய, தருதாராஷ்டிரமஹாராஜாவின ஸம்மதம்பெற்றுக்கொ குந்தியையும் அவள் புத்திரர்களையும் எரித்துவிடவேண்டு நிச்சயஞ் செய்துகொண்டனா இங்கிதத்தையும் கருதக் அறிந்து உண்மையைக் கண்டுபிடிக்கிறவராகிய விதுரா (நினைவுள்ள அந்நாலவருடைய அந்த ஆலோசனையையும் களின் நடை அல்லது நோக்கத்தினாலேயே தெரிந்து டார பிறகு, அறியவேண்டியவற்றைப் புத்தியில் அ கொண்டவரும் பாண்டவாக்களின் நன்மையில் ஊக்கம்

பாகிய குற்றமற்ற விதாரா, குருதியோடும் அவளபுத்திராக
 மெகூட ஓடிப்போவதைப்பற்றி ஆலோசனைசெய்து, உடனே
 ரங்கனோடுகூடியதும், காற்றுக்கும் அலைகளுக்கும் அசை
 தும், கொடிகளகடியதுமாகிய திடமானகப்பலேச செயவித்
 குருதியைநோக்கி, 'இந்தத்திருதராஷ்டிரன் இந்தக்குலத்தின
 தியையும் ஸந்தான அபிவிருத்தியையும்அழிப்பதற்கு விபரீத
 யோடு பிறந்திருக்கிறான் அழியாப்பயனுள்ள தாமததை
 ன விடுவிடுகிறான் இந்தக்கப்பல அலைகளுக்கும் காற்றுக
 தாங்குகூடியதாக ஜலமாகத்ததில் விடப்பட்டிருக்கிறது
 ரமையுள்ளவனே! இதனாலேதான் நீயும் உனபுத்திராகளும
 பாசத்திலிருந்து விடுவிககப்படுவீர்கள்' என்றுசொன்னாரா
 ஸரேஷ்டரே! புகழ்பெற்ற, குருதி அதைக்கேட்டுத் துயர
 மவளாகத் தனபுத்திராகளுடன்கூட அந்தக்கப்பலிலேறிக
 கயிறசென்றான் பிறகு, விதாராசொற்படி பாண்டவர்கள்
 லைவிட்டுவிட்டுக் கௌரவர்கள்கொடுத்த தனததையெடுத்ததுக
 ண்டு தங்களுக்கு கேஷமமானவனத்திற பிரவேசித்தனா
 ரா காரணம்பற்றிவந்தவனும் ஐந்தபுத்திராகளையுடையவனும்
 ராதையுமான ஒரு வேடசசி தனபுத்திராகளுடன் அந்த
 ரகுமாளிகையில் கொளுத்தப்பட்டான் அந்த இழிந்தமிலேசச
 புரோசனனென்னும் பாபிஷ்டனும் அந்த அரசகுமாளிகை
 எரிககப்பட்டான் கெடுநினைவுள்ள தருதராஷ்டிரபுத்தர
 ம அவரைச்சோந்தவர்களும் மோசம்போயினா விதார
 டய அவவகையான ஆலோசனையினால் மஹாதமாககளாகிய
 திபுத்திராகள் ஜனங்களுக்குத்தெரியாமலே தாயாருடன்கூட
 ரயமில்லாமல் விடுபட்டனர் பிறகு, வாரணுவதமென்று பெயா
 ற அந்தநகரத்திலுள்ள ஜனங்கள் அரசகுமாளிகை எரிந்த
 க்கண்டு துக்கத்ததுடன் அழுதனர் அவர்கள், திருதராஷ்டிர
 ராராஜாவுக்கு, 'கௌரவராராஜாவே! உனபெருவிருப்பம் நிறை
 ரியது, பாண்டவர்களை எரித்ததுவிட்டாய், பூரணமனோரதனாக
 ந்து உனபுத்திராகளுடன் ராஜ்யத்தை அனுபவிககலாம்'
 று சொல்லி ஹஸ்தினாபுரத்திற்கு நடந்ததைநடந்தப்படி தெரி
 பதற்கு மனிதர்களை அனுப்பினா தருதராஷ்டிரன் தனபுத்
 றுன் துரியோதனனுடன் அதைக்கேட்டு வயஸனப்பட்டுக்
 ண்டு பரதுக்களுடன்கூடப் பாண்டவர்களுக்குப் பிரேதகாரி
 களைச் செய்தான் விதாரரும் குருஸரேஷ்டரான பீஷ்மரும்
 வாறேசெய்தனர்" என்று வைசம்பாயனாசொல்ல, அவ
 ப்பார்த்து, ஜனமேஜயா, "பிராமமனோத்தமரே! இந்த

மிகக்கொடியசெய்கை அந்தத் திருதராஷ்டிரபுத்தராகக் கொடியவரானகணிகரால் உபதேசிக்கப்பட்டது அரசுமாமகோருத்தினதையும் பாண்டவர்கள் விடுபட்டதையும்புறமதுபடியும் விரிவாகக் கேட்கவிரும்புகிறேன் அதை நட்டதெல்லாம் எனக்கு மிக்கவிருப்பம் இருக்கிறது” என்று வைசம்பாயனா சொல்லத்தொடங்கினான்

“ராஜரே! வீரரே! அரசுமாளிகை எரிந்துபோன பாண்டவர்கள் விடுபட்டதையும்பற்றி நான் விரிவாகச் சொல்கிறேன், கேளும கணிகாபோனபிறகு, ராஜாவாகியதுரிஷன் திருதராஷ்டிரனைப்பார்த்தது, ‘பாண்டவர்களால் நமக்கு முண்டாகும் அவர்களைத் தக்க உபாயத்தினால் நீர் வாரணசியிலுமபடி அனுப்பிவிடும்’ என்றுசொன்னான் திருதராஷ்டிரன் தன்மகன் சொன்னசொல்லைக்கேட்டுச் சற்றுநேரம் நது உடனே துரியோதனனைப்பார்த்துப் பின்வருமாறு சொன்னான் ‘பாண்டு எப்போதும் தாமதவருதவதெனசற்றத்தார எல்லாருடையவிஷயத்திலும் நியாயப்பிரகாரப்பவனாகவும் எனவிஷயத்தில் விசேஷமாகத் தாமதத்தைச் சரித்தவனாகவுமிருந்தான். போஜனம் முதலியவற்றில் ஒன்றாகத் தனக்கு வேண்டியதாக அவன் அறிந்ததில்லை அவன் தினரியமத்தைவகித்து எப்போதும் ராஜ்யவிஷயத்தை எந்தெரிவிப்பான் அவனுடையபுத்திரனும் பாண்டு எவ்வாறேவாறே தாமதத்தையே பெரிதாகக்கொண்டவன், குணங்காமினவன், உலகத்தில் கயாதிபெற்றவன், பூருவமசத்தார நன்றாக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறான் அவனுக்குப் பித்தமஹா பரம்பரையாகவந்த இரதராஜ்யத்தைவிட்டுப் பலவருவிலக்குவதற்கு நமமால் எவ்வாறுமுடியும்? அவனுக்கு என்னும் விசேஷமாக இருக்கின்றனா ஏனெனில், மந்திரிபாண்டுவினால் ஆதரிக்கப்பெற்றவர்கள், சேனையும் எந்தக்காலும் போஷிக்கப்பட்டது அவர்களினபுத்திரர்களும் பெண்களும் கூட விசேஷமாகப் போஷிக்கப்பட்டவர்கள் குழந்தைபாண்டுவினால் முன்னே ஆதரிக்கப்பட்ட அந்தந்தவர்களுக்கும் யுத்திஷ்டிரனுக்காக நமமையும் நமமைச்சோந்தவர்களையும் கொல்லார்கள்?’ என்றான்

அதற்குத் துரியோதனன், ‘தந்தையே! நீங்கள்சொன்ன சரி நமமிடத்தில் ஏற்பட்ட குறைவைகண்டுதான் மந்திரிசாலையையும் திரவியங்களினாலும் வெகுமதிகளினாலும் நான் கிழித்திருக்கிறேன் அவர்கள் நமக்கு முக்கியமானஸகாயர்களாய்

புது நிச்சயம் ராஜரே! எல்லாப்பொருள்களும் மந்திரிக
இப்போது எனஸவாதீனத்திலிருக்கின்றனா ஆதலால், நீ
டவாகளை நயமான உபாயத்தினால் உடனே வாரணாவதநகரத்
ப பிரயாணப்படுத்தவேண்டும் பாரதராஜரே! இராச
எப்போது என்னிடத்தில் நிலைத்திருக்குமோ அப்போது
ம தனபுத்திராகளுடன் மறுபடிவரலாம்' என்றுசொன்ன
தருதராஷ்டிரன், 'துரியோதனா! இந்த ஆலோசனை என
த்திலும் விடாமலிருந்துகொண்டிருக்கிறது ஆனால், இந்த
மகெடுத்தலாதலின் நான் வெளிப்படுத்தாமலிருக்கிறேன்
புதராகளை ஊரைவிட்டுப் புறப்படுத்துவதைப் பிஷ்மா,
ணா, விதுரன், கிருபா முதலியவரும் ஒருபோதும் ஸம்
மாட்டார்கள் புதரனே! குருவம்சத்தைச்சேர்ந்தவர்களுக்க
ாண்டவர்களும் நாமும் ஸம்மதானே தாமமுள்ளவர்களும்
மனமுள்ளவர்களுமாகிய இவர்கள் வித்தியாஸம் நினைக்க
டார்கள் குழந்தாய்! அப்படிச்செய்கிற நம்மை இந்த மஹா
களான கௌரவர்களும் மற்றஉலகத்தாரும் எவ்வாறு
லாமலவிடுவார்கள்?' என்று கேட்க, துரியோதனன்,
மா எப்போதும் எந்தப்பக்கமும்சாராமல் நடுநிலையிலிற
துரோணபுதரா என்பகூத்திலிருப்பவா புதரரிருக்கும்
தில் துரோணரிருப்பாரென்பதில் நைதேஹியிலை சரதவா
ய புத்திரராகியிருப்பரும், துரோணரும் துரோணபுத்திரரும்
திருக்குமிடத்திலேதான் சேருவாரா அவா துரோணரை
மமருகரையும் ஒருபோதும் விடிராரா விதுரா திரஷ்ய
த்தினால் நமக்குக்கட்டுப்பட்டவா, இரக்கியமாக எதிரி
கு வசப்பட்டிருக்கிறா அவா ஒருவாமட்டும் பாண்டவர்
காக நம்மையெதிர்த்துப் பிடிக்கவல்லவரல்லா நீ மிகுந்த
வுடன் பாண்டவர்களைத் தாயாருடன் புறப்படுத்தலாம்
கள் இப்போதே வாரணாவதம்போவதற்கு என்னஉபா
அதைச்செய்யும் உறக்கமில்லாமற்செய்வதும் நெஞ்சில்
அடிக்கப்பட்டதுபோல பொறுக்கக்கூடாததுமாக விருத்தி
நதிருக்கும் சோகமென்னும் அகனியை இந்தச் செய்கை
அவிததுவிடும்' என்றுசொன்னான்

- ஶ்ரீமஹைமபததைநதாவது அததியாயம்
ஜ து க ரு ஹ பாவ ம (தொடர்ச்சி)

(துரியோதனன் ராஜயத்தின் அங்கத்தினரைத் தன்வசப்படுத்த
கொண்டபிறகு வாரணுவத்திற்குப் போதும்படி பாண்டவ
களுக்குத் தீருதராஷ்டிரன் அனுமதிக்கோடுத்தது)

பிறகு, ராஜாவாகிய துரியோதனன், நன்னலஹோகம்
புயுதஸுவென்னும் தருதராஷ்டிரபுத்திரன ஒருவன தவிர
தம்பிகளுடனகூட மந்திரிகளெல்லாரையும், திரவியதைதபும்
ரவதையும்கொடுப்பதனால் காலககிரமத்திலவசப்படுத்திக்
டான நிபுணர்களாகியசிலமந்திரிகள் தருதராஷ்டிரனால்
பட்டு வாரணுவத நகரம் அழகாயிருப்பதைப்பற்றிச் சொ
யினா 'எல்லாதனங்களும்நிரம்பினதும் புண்ணியக்ஷேத்
மனத்திற்கினியதுமாகிய வாரணுவதநகரத்தில் சிவபெருமா
மிகப்பெரிய ஓடதஸ்வம் இப்பூமிகுள மிககஅழகாக ந
போகிறது' என்று தருதராஷ்டிரனசொல்லினமேல் பிரஸ
களசெய்தனா ராஜரே! அழகான வாரணுவதநகரத்தை
அவவாறுகச்சொன்னபோது பாண்டவர்களுக்கு அங்கே
தில் எண்ணமுண்டாயிற்று அவர்களுக்கு விருப்பமுண்ட
கிறதென்று தெரிந்தபோதே அம்பிகாபுத்திரனை தருதர
மஹாராஜன் பாண்டவர்களிடமவந்து, 'நீங்கள் இவ்வி
சாஸ்திரங்களைப் பூரணமாகக்கற்றுணர்ந்தும், துரோணரிட
தும் சரதவானுடையபுத்தராகிய கிருபரிடமிருந்தும் அஸ
தையை அப்பியலித்தும், எல்லாவிதைகளிலும் நிபுணாக
கிருதாராததர்களானீர்கள் குழந்தைகள்! இவ்வாறுநடந
எப்போதும் ராஜயரக்ஷணத்தையும் வியவஹாரம்பாரப்ப
ஜனங்களுக்கு நன்மைசெய்வதையும்பற்றி நானே பூரணமா
னித்துக்கொள்ளுகிறேன் இநதஜனங்கள் உலகத்தில்
வதநகரம் மிகக அழகியதென்று எனக்குப் பிரதிதினமு
முறை சொல்லுகிறார்கள் குழந்தைகளே! இப்படிக்கிரு
தர்களான் நீங்கள் வாரணுவத்திலநடக்கும் உதஸ்வ
(பபாக்க) விருமபுவீர்களாயின சேனைகளோடும் பந்துக
டும் (சென்று) தேவர்களைப்போல அங்கே விளையாடிக்
டிருங்கள் தேவர்களைப்போல அழகான ரூபமுள்ள நீங்கள்
மணர்கள் பாடகர்கள் அனைவருக்கும் ரதனங்களை ய
மாகக்கொடுங்கள் இவ்வாறு கொஞ்சகாலம் வினே
இருந்து மிருதஸைநதோஷத்தைஅனுபவித்தது மறுபடியும்

அந்த அஸ்திபுரத்துக்குவரலாம் ராஜ்யரக்ஷணத்தைக் கவ
அங்கேயே வாஸஞ்செய்யுங்கள் வீரர்களே! உங்களுக்கு
வேறுபாடு ஒன்றுமிராது' என்றுசொன்னான் யுதிஷ்டி
தராஷ்டிரனுடைய அந்தக்கருத்தையும் தமக்கு ஸ்ஹாயம்
லலாமலிருப்பதையும் தெரிந்துகொண்டு 'அப்படியே ஆகட்
ரானது அவனுக்கு மதுமொழிசொன்னாரா பிறகு, யுதிஷ்டிரா
புத்திரரான பீஷ்மரையும் சிறந்த புத்திமானான விதுரரை
ரோணரையும் பாஹலீகனையும் கௌரவனுள்ளோமத்ததனை
கிருபரையும் ஆசாரியபுத்திரரான அசுவததாமாவையும்
வஸையும் கௌரவிகததக்கவாகளான மற்றமந்திரிகளை
போதனாகளான பிராமணர்களையும் புரோகிதர்களையும்
துஜனங்களையும் புகழ்பெற்ற காரதாரியையும் தாயமாரனைவ
விதுரருடைய ஸ்திரீகளையும் மரியாதைசெய்து துக்கத்
மெல்லமெல்லப் பின்வருமசொல்லைச் சொல்லலானா
திருதராஷ்டிராகட்டளையிலை நாங்கள் இனத்தாருடனகூட்
யதும் ஜனங்களநிரம்பினதுமாகிய அந்த வாரணுவதநகரத்
ப்போகிறோம் நீங்களெல்லோரும் உள்ளமகிழந்து எங்க
நல்ல சொற்களைச்சொல்லுங்கள் உங்கள் ஆசீர்வாதங்களி
ரப்பாற்றப்பட்ட எங்களைத் துன்பம்பிழக்காது' என்றார்.
புத்திரரான யுதிஷ்டிரரால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட அந்
ளரவாக்களைவரும் மலாநதமுகமுள்ளவர்களாகி, 'பாண்டு
ரர்களே! நீங்கள் வழியிற்போகும்போதும் மற்ற எல்லாக
களிலும் எல்லாத் தெய்வங்களாலும் கேஷ்மமாயிருக்கக்கட
ர. எவ்வகையிலும் ஒருநீங்கும் வராமலிருக்கக்கடவது'
ய பாண்டவர்களை ஆசீர்வதித்தனா ராஜ்யம் திருமபவும்
கருமபடி ஆசீர்வாதம் செய்யப்பட்ட பாண்டவர்கள்
ன எல்லாக்காரியங்களையும் முடித்துக்கொண்டு வாரணுவ
றகுப் புறப்பட்டனர்

நூற்றைம்பத்தாருவது அத்தியாயம்

ஐதுகருஹபாவம் (தோடர்ச்சி)

தூரியோதனன் கட்டளையினால் புரோசனன் வாரணுவத்தீல்
அரக்ஷுமாளிகை கட்டியது)

பாரதரே! தருதராஷ்டிரனால் பாண்டவர்கள் ஆஜ்ஞாபிக்கப்
போது, துராதமாவான தூரியோதனன் மிகுந்தஆனந்தம்

அடைந்தான். பிறகு, சகுனியும் காணனும் துரியோதனனும்
யையும் அவன் புத்திரர்களையும் எரித்துவிட ஆலோசனை
னா பரதஸுரேஷ்டரே! அந்தத் துராதமாவாகிய தருதராஷ்ட
திரன், அவர்களுடன் ஆலோசனைசெய்து புரோசனனெ
மந்திரியை ஏகாந்தமாக அழைத்து அவன் வலக்கையைப்
துக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலானான்

‘ அன்புண புரோசனா ! தன்மநிரம்பின இந்தப் பூமியை
டையதாக ஆகுமபடி நீ க்வனிககவேண்டும் நான் உன்
தலந்து மந்திராலோசனைசெய்வதுபோலச் செய்வதற்கு
நம்பிக்கையுள்ளசினேகிதன் உன்னைவிட எனக்கு வேறொ
ழிலை நண்பனே ! என இரகசியத்தையும் கீடப்பாற்று , என
தனையும் நல்ல உபாயத்தினால்களைநூலிடு , நான்கொலவதை
யாகச்செய பாண்டவர்கள் தருதராஷ்டிரராஜாவினால் வ
வத்திறகு அனுப்பப்படடிருக்கின்றனா , தருதராஷ்டிரரு
கட்டளைப்படி உதலவத்தில் மகிழ்ந்துகொண்டிருப்பா கோ
தழுதைகள்கட்டி விரைவாகச்செலவதற்கு தேரிலேறி இப்பே
நீ வாரணவதம் சேரும்படி முயற்சி செய்யக்கடவாய நீ
வாரணவத் நகரத்தினஸம்பத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு உ
ஒன்றுக்கொன்று எதிராக நாலு சபாமண்டபங்கள்மைந்த
ஸ்ராலமென்னும் பெருவில்பெற்றகிருகத்தைச் சிறந்தபிராக
னால் சூழப்பட்டதாகச் செயவிகக்கடவாய சணல் குறுகில
லான் தீப்பிடிக்கத்தக்க சரக்குகளை இவ்வுலகத்தில் என்ன
உண்டோ அவற்றையெல்லாம் அதில் சோப்பிக்கக்கட
விழல், மெழுகு, நெய், எண்ணெய், கொழுப்பு, மிகுதியான
இவைகளோடு மண்ணைக்கலந்து சுவர்களிலபூசுமபடிசெயவி
எண்ணெய், நெய், அரக்கு, மரங்கள் இவற்றையெல்லாம்
கட்டிடத்தில் எல்லாப்புறங்களிலும் சோப்பிக்கக்கடவாய அ
சணல், தேனமெழுகு, மண் இவைகளால் பூசப்பட்ட (உ
முதலிய) பெருமரச சாமானகளைப் பாண்டவர்களும் மற்ற
தர்களும் பரிசோதித்துப் பார்த்தபோதிலும் அஃது அ
காகச்செய்த காரியமென்று கண்டுபிடிக்காமலிருக்குமபடி
கட்டிடத்தில் சீக்கிரம் சோப்பிக்கக்கடவாய இவ்வாறு க
பட்ட அந்த வீட்டில் அந்தப் பாண்டவர்களையும் குருதி
அவர்களுக்கு வேண்டியவர்களையும் மிகுந்த மரியாதை
வசிக்ருமபடி செயவாயாக எனதகப்பனருக்குச் சந்தோஷ
டாகுமபடியாகப் பாண்டவர்களுக்கு மேலான ஆஸனங்க
வாகனங்களையும் சயனங்களையும் ஏற்படுத்தவேண்டும் வ

நகரத்திலுள்ளவர்கள் அதைத் தெரிந்துகொள்ளாமலிருக்க
புறமும் அந்தவாரணுவதநகரத்தில் பாண்டவர்கள் சங்கை
விளைபாடிக்கொண்டிருக்கும்படியும், குறித்தகாலமவருகிற
தில் எல்லாமசெய்யவேண்டும் அவர்கள் மிகவும் சங்கை
என்கும் பயமின்றிப் படுத்திருப்பதையறிந்து அப்போதே
த வீட்டினவாயிலில் தீயைவைத்துவிடவேண்டும் இவ்வாறு
கள் தக்கிகப்பட்டபோது பாண்டவர்கள் தங்கள் வீட்டி
ளரிககப்பட்டனரென்று நினைத்துப் பாண்டவர்களுக்காக
கள் நமமை ஒருபோதும் நிரதிககமாட்டார்கள்' என்றான்
ப புரோசனன் 'அவ்வாறே ஆகட்டும்' என்று துரியோதன
உறுதியாகச் சொல்லிக் கோவேறுகழுதைகளைக் கட்டிய
வாகச் செல்லத்தக்க தேரினமேலேறிப் புறப்பட்டான்
! துரியோதனனுடைய அபிபிராயத்திலின்று அந்தப்
சனன் துரிதமாகச் சென்று ராஜபுத்திரனான துரியோதனன்
ரன்படி எல்லாவற்றையுமசெய்தான் அந்தப்பாண்டவா
ருக் கொடியவீட்டைக் கட்டுவித்தான்

ஹரஹைம்பததேழாவது அததியாயம் ஐதுகருஹபாவம். (தோடர்ச்சி)

ஷ்டிரார் வாரணுவதக்கீழ்த்துப்போதும்போது கூடவந்த நகரத்து
ஜனங்களைத் தீருப்பியனுப்பியதும், விதுரர் யுகிஷ்டிராருக்கு
(மீலேச்சபாஷையிற் சொன்ன உபதேசமும்)

பாண்டவர்கள் காற்றைப்போல வேகமான சிறந்தகுதிரை
கட்டின தோகளிலேறும்போது பிஷ்மா, ராஜாவாகிய தருத்
தரன், மஹாதமாவாகிய துரோணர், கிருபர், விதுரர் இவர்கள்
பாதங்களையும் இன்னும் அநேகம் பெரியோர்களுடைய
களையும் துக்கத்துடன் வந்தனஞ்செய்தனர் வீரதம் தவறா
களாகிய பாண்டவர்கள் இவ்வாறு பெரியோர்களான கௌர
ரணைவரையும் நமஸ்காரஞ்செய்தும், தங்களுக்குச் சரிவயதா
பவர்களைத் தழுவிக்கொண்டும், சிறுவர்களால் வந்தனஞ்
பப்படும், தாய்மாரணைவரையும் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து அவா
ம் விடைபெற்றுக்கொண்டும், ஜனங்களெல்லாருக்கும்
லலிக்கொண்டும் வாரணுவதத்திற்குப் புறப்பட்டனர் சிறந்த
யுள்ள விதுரரும் மற்றகருருவமசுத்ததுததலைவரும் நகரத்து
களும் வயஸைத்ததினாலீடிகப்பட்டபுருஷஸிம்மங்களான

பாண்டவர்களைப் பின்சென்றனர் அப்போது அவர்களின் பிராமணர்கள், பாண்டவர்கள் மிகவும் வயஸனப்பட்டதைத் தாங்களும் மிகத்துயரமுற்றவர்களாகப்பயத்தைவிட்டு, 'வெவ்மசத்த ராஜாவாகிய தருதராஷ்டிரமஹாராஜா வித்தியக்ஷப பாராக்கிறான் அவன் எல்லாவகையிலும் மிகமந்தபுத்திவான் அவன் தாமததைப்பாராக்கிறதில்லை பரிசுத்தமான முள்ள பாண்டுபுத்திரரான யுதிஷ்டிரரும் பலவான்களில் பீமனும் தனஞ்சயனுமாகிய இந்தக்ஞாநிபுத்திரர்கள் யார்தீங்கைக் கருதார மஹாதமாக்களும் மாதிரிபுத்திரர்களுநருல் ஸஹதேவர்கள் தீங்குசெய்வதேது? அவர்கள் யின் ராஜ்யத்தையடைந்திருப்பதைத் தருதராஷ்டிரன் பெயரில்லை மிக்க பரிபமான இந்தச் செய்கையைப் பீஷ்மா எவ்வுபபுகொள்ளுகிறார்? அவர்களை நிஷ்காரணமாக நகரத்தை வெளிப்படுத்தவதை அவர் அங்கீகரிக்கிறாரே சந்தனவினனாகிய விசித்திரவீரியனும் ராஜரிஷியான பாண்டுவுமாகிய பெருஷ்டாக்கள் முன்னே நமக்குப் பிதாவைப்போலிருந் புருஷஸிம்மமாகிய அநதப்பாண்டு தேவதனமையைப் பிறகு, பாலர்களான் இந்த ராஜபுத்திரர்களினமேல் தருதரன் பொறுமைக்கொண்டிருக்கிறான்- இதனை விருமபாத அனைவரும் வீடுகளைவிட்டு இந்தச் சிறந்த நகரத்திலிருந்து டிரா போகுமிடத்திற்குப்போவோம்' என்று சொன்னார்கள் வாறுபேசித் துக்கமுற்றிருந்த அநதநகரத்துஜனங்களைப்பார்த்தாமராஜரன் யுதிஷ்டிரர் தாமும் துக்கத்தினால்பீடிகப்பயராய மனத்திறசிறந்தபுறனுச் சொல்லலாறா 'பிதாவும் பூதக்கவரும் பெரியவரும் சிறந்தவருமாகிய ராஜா என்னென்கிறாரோ அதை நாங்கள் சங்கிககாமற் செய்யவேண்டுமென்களுடைய விரதம் நீங்கள் எங்களுக்கு வேண்டியவீடுகள் செல்லுங்கள் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து எங்களுக்கு வாதங்களினால் அனுக்ரஹஞ்செய்து தமதம் வீடுகளுக்குப் பதிரும்புங்கள் உங்களால் எங்களுக்கு ஆகவேண்டிய கநேரிடுமபோது எங்கள் விருப்பங்களையும் நனமைசெய்யக்கடவீர்' என்றார் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டணதது ஜனங்கள் அப்போதே பிரதக்ஷிணஞ்செய்து ஆசீர்களினால் அவர்களுக்கு அனுக்ரஹஞ்செய்து நகரத்துக்கே பிச்சென்றனர் பட்டணத்துஜனங்கள் திரும்பிப்போவெல்லாததாமங்களையும் அந்நிந்தவரும் சிறந்தபுத்தியுள்ளபேசத்தெரிந்தவருமாகிய விதுரர், பேசசையநிந்தவரும்

புள்ளவரும் பாண்டவஸரேஷ்டருமான யுதிஷ்டிரரைப் பா
 பின்வரும் சொல்லைச் சொல்லலானா
 ராஜநீதிகாஸதிரததையே தொடாநதுகொண்டிருக்கும்
 பின்புத்தியை எவனறிகிறானோ அவன் (அதனை) அறிந்த
 இங்கே ஆபத்தைத் தாண்டத்தக்க உபாயத்தைச் செய்
 யுமே லோஹத்தினால் செய்யப்படாமலே தேகத்தைச் சேதிக
 கக் கூடாமையான ஆபத்தை எவன் அறிந்து அதைத் தடு
 உபாயத்தையும் அறிந்திருக்கிறானோ அவனைப் பகைவா
 லா காடுகளையுழிப்பதும் குளிரைப் போக்குவதுமாகிய
 பபாகிய) ஒன்று, பெருங்காட்டில் வளைகாடுகளவலிகும
 தலியவற்றைத் தக்ககாடுதேன்றறிந்து தனனை எவன்காப
 கொள்ளுகிறானோ அவன் ஜீவித்திருப்பான கண்ணிலலா
 வழியையறியான கண்ணிலலாதவன் திசைகளை அறியான
 பமில்லாதவன் ஐசுவரியத்தைப் பெறுன நான் இவ்வாறு
 தத்தைக்கொண்டு நீ தெரிந்துகொள் உலோகத்தினால் செய
 யாததும் பகைவா பிரயோகிப்பதும் ஆபத்தையே

நிகூஉ

ஸ்ரீ ம ஹ்ராபர்ரதம்.

ஸ்ரீ

மெ' எனறும், 'சுவாகனையும் பாரததுவைததுகொள்ள
மெ' எனறும், 'அபடிபாது சுததியுண்டு' எனறும் 'ஜிதேந்த
யிருப்பவன் ராஜ்யத்தையடைவான்' எனறும் விதுரா என்
சொன்னா அதெல்லாம்தெரிந்ததென்று நான் விதுரருக்கு
மொழிசொன்னேன்' என்றுசொன்னா அந்தப்பாண்டவ
பங்குனிமாதம் எட்டாவதுநாள் ரோகிணிநக்சத்திரத்தில
பட்டு வாரணுவதம்போய நகரத்துஜனங்களைக் கண்டனா

நூற்றைம்புத்தேட்டாவது அததியாயம்
ஜ து க ரு ஹ்ராபர்ரதம். (தோடர்ச்சி)

(பாண்டவர்கள் வாரணுவதத்திற் பிரவேசித்தது)

பிறகு, புருஷஸரேஷ்டர்களான பாண்டவர்கள்வருந்
நகரத்துஜனங்களனைவரும் கேட்டு உடனே மிகுந்தசந்தே
துடன் ஸம்ஸதமாபுத்கள்பொருள்களோடும்கூட

லும படிக்கப்பட்ட போது விதவான்
 சிறந்தவராகிய விதுரரைநோக்கி, 'தெரிந்தது' என்றே மறு
 ிசொன்னா அந்தப்பாண்டவர்களுக்கு உபதேசஞ்செய்து
 களைப்பிரதக்ஷிணமாகவந்தது விடைகொடுத்தது விதுரா தம்
 மத்திறகுச்சென்றா விதுரரும் பீஷ்மரும் நகரஜனங்களும்
 பிப்போனபிறகு, குந்தி தாமராஜாவினிடமசென்று, 'விது
 னங்களினடுவில் சொல்லாதவாபோல ஒருசொல்லைச்சொன
 அவருக்கு நீயும் அப்படியே என்று அங்கீகரித்தது மறு
 ிசொன்னாய் எங்களுக்கு அதுதெரியவில்லை நாங்கள்
 ததெரிந்தது கொள்ளக்கூடுமானால், அப்படித்தெரிந்துகொள்
 ள குற்றம் நேரிடாதிருக்குமானால், உனக்கும் அவருக்கும்
 த சம்பாஷணை முழுமையும் நான் கேட்கவிரும்புகிறேன் '
 றுசொன்னா யுதிஷ்டிரா, 'விஷத்திலிருந்தும் தியிலிருந்
 காததுகொள்ளவேண்டும்' என்றும், 'வழிகளைத் தெரிந்து
 ண்டு நகரத்திரங்களுல திசைகளை அறிந்துகொள்ளவேண்

1 தான வாங்கித் திருப்பிப்போடுகிறான்

சுற்றங்கொணாமன்றனா புருஷஸரேஷ்டரும் தேவதை
 போல பிரகாசிப்பவருமாகிய தாமரர்ஜாவர்ன யுதிஷ்டிரா
 ஜனங்களினால் சூழப்பட்டிருந்தபோது, தேவர்களால் சூழப்
 பட்டிருந்தபோல விளங்கினார். குற்றம்ற்றஜன்மேஜயரே!
 ணதது ஜனங்களால் மரியாதைசெய்யப்பட்ட பாண்டவ
 தாங்களும் அவர்களுக்கு மரியாதைசெய்து அலங்கரிக்கப்
 பட்ட ஜனங்கள் நிறைந்ததூமராகிய வாரணஸத்ததிலபிரவே
 ணா அநதவீரர்கள் பட்டினத்தில பிரவேசித்த அங்கே கி
 தில பிரவேசஞ்செய்தனா ராஜரே! தேராளிகளிறசிறந்
 களும் புருஷஸரேஷ்டர்களான பாண்டவர்கள் தங்கள்
 ஸுஷ்டானங்களில் ஊக்கமுள்ள பிராமணர்களின் கிருகங்
 கும நகராதிகாரிகளின் கிருகங்களுக்கும், வைஸ்யகுதரர்களின்
 கங்களுக்கும் சென்றனா பரதஸரேஷ்டரே! பாண்டவ
 நகரத்து ஜனங்களினால் பூஜிக்கப்பெற்றபிறகு, புரோசனனை
 னிடடுக்கொண்டு தங்கள் கிருகத்திற்குச் சென்றனா அ
 புரோசனன அவர்களுக்குப் பக்ஷயங்களையும் பாண்டவ
 ஸுகமான படுக்கைகளையும் சிறந்த ஆஸனங்களையும்

அவனால மிகஉயர்ந்த பொருள்களைக் கொடுத்தது உபகரிககப பாண்டவர்கள் நகரத்திலவலிகும ஜனங்கரினால ஸேவிக பற்றவர்களாக அநதக்கிருகத்திலவாஸஞ்செயதனா அவா அநதக்கிருகத்தில் பத்தூராததிரிகள் வாசஞ்செயதபின், எனன, மங்களமென்றபெயரையுடைய ஓர் அமங்களமான - அவார்களுக்குக் காண்பித்ததான் அநதப புருஷஸரேஷ் ான பாண்டவர்கள் புரோக்தனனசொல்லினால் தங்கள ரிகளுடன் கைலாஸத்தில் யுக்கா களபிரவேசிப்பதுபோல கிருகத்தில் பிரவேசித்ததன்னை தாமிஷ்டாகளெல்லாரி லும வரான புதிஷ்டிதரர் அநதவீட்டைப் பார்த்து நெய் அரசுக்கு டுசோசத கொழுப்பின் நாற்றத்தை மோரது. இது நெருப காசசெய்யப்பட்டதெனயுத்தையுற்றிப் பீமஸேனனுக்குச லல்லா

பகைவார்களுக்குப்பரி தர்ப்புமுண்பெண்ணுகிறவனே ! இநத தீபபிடிப்பதற்கு எளிதாகத்தெய்யப்பட்டிருக்கிறதெனபது வாக இருக்கிறது சணல, குங்கிலியம், முஞ்சம்புல, விழல, லமுதலான பொருள்களைஞல்லநம் நெய்யில் ானைத்து, இநத டுமபோது நிசசயமாகச் சேர்த்திருக்கின்றனா அப்படியே, ட்டைசுகற்றி லுங்குடது தீபபிடிக்கத்தக்கவையான புல, பருத்தி, மூங்கில, மரம், பாய இவைகளுமபோடபபட ினறன வீடுகட்டுகிறவேலையில் தோந்தவார்களும் நம்பிகைக் வார்களுமான வேலைக்காரராதன இதைச்செவ்வையாகக்கட்டி கின்றனா இநதப பாபியூர்ப்புரோசனன நம்பின என்னைக ததத் எண்ணங்கொண்டிருக்கிறான இநதபுத்தியற்றவன பாத்னனுக்குவசப்பட்டு அவனசொற்படியே நடக்கிறான புத்தியுள்ள விதுர இநதபுத்ததை அப்போதே அறிந கிறா பீமனே ! அதனால்தான் முன்னமே எனக்கு அவா பித்தனா புத்தியுள்ளவர்களாகியநாம், எப்போதும் நமது மையவிரும்புகிறவரும் நமது சிறியதகப்பனாருமாகிய விதுர இநத அமங்கள ழான்கிருகம் துரியோதனனசொல்லி அனு நம் அயோக்கியர்களால் நமக்குத் தெரியாமல் உறுதியாகக் பபட்டிருக்கிறதென்று அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறோம்' என்று ானா அதைக்கேட்டபீமஸேன்ன சொல்லல்லான - நதக்கிருஹம் தீக்குரியதாகச் செய்யப்பட்டதென்று நீர் நினை நாம் முனவலித்திருந்ததுதிறகேசெல்லது நலம் [1 நாம்

இநத அதிகபாடம் அஸ்திஸுபுரத்தைவிட்டுப் புறப்படுமபோதே லபபட்டிருக்கவேண்டும்

இதை அநிர்நிருநதும் தனியாகப்போவது ஸரியானகாரியம் என்று நான் நினைக்கிறேன் நன்மைநோந்தாலும் தீமைநோந்த அவர்களுடன்கூடவே நாமும் வலிக்கவேண்டும் நாமமே படுவோமாயின் பயத்தினாலுயர்திருக்கும் தருதராஷ்டிரபுத்ர இது முதல் ராஜ்யத்தில் ராஜாவாக வேருனறிப்போவான் யமே அவனுடையதாகிவிடும் இந்த ஜனங்களும் அவர் மாவார ஆதலால், நாம் கழுத்தில் அடிவைத்துக்கொண்டு வலிப்போம் நமக்குக் காலம் அனுகூலமாகவரும் சதருவினிடத்திலிருந்து ராஜ்யத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு பிதாவினுடைய ஸம்பத்தையும் ஸுகத்தையும் நீழிகாலப் பவிப்போம் தருதராஷ்டிரன்சொல்லை நாம் எதற்காக அனு வேண்டும்? ராஜாவே! அவர்களிடமிருந்துபிரிந்து வேறுகப் தாகியபலஹீனம் உமக்கு வந்ததேன்? ஆபத்துக்களில் நம்காப்பாற்றுக்கிற சிறந்தபுத்திமானான விதூர இருக்கிறாரா ராஜ்யஸுகத்தைவிரும்பாமையால் ஒருபக்கமும் சேராந் றே? பாஹலீசனமுதலானபெரியவர்கள் எப்போதும் மத்தாகளே துரோணர் அரசுகளினிடத்தில் பிரீதியுள்ளவராய் நம் பக்தமாகவே இருப்பாரா ராஜாவே! ஆதலால், கூடவே தல்வேண்டும் எவ்வகையிலும் பிரிந்துபோகலாகாது ராஜ்ய அல்லது, பராக்ரமத்தில் வெல்லச்சக்தியற்றவர்களும் களும் கபடமுள்ளவர்களும் வஞ்சகஞ் செய்பவாளுமாகிய தருதராஷ்டிர புத்திரர்கள் நாம் ஜாக்ரதையாயிருக்கும் எனன் செய்யவல்லராவா? அவர்கள் எதைச்செய்யார்? மு எனக்கு அவர்கள் மஹாவிஷத்தைக்கொடுக்கவில்லையா? விஷமுள்ள மிக்ககொடிய ஸாப்பங்குளினால் என்னைக் கடிக்க யவில்லையா? ராஜாவே! பிரமாணகோடியில் தூக்கத்தினால் தேகம்தெரியாமலிருந்தபோது தருஷ்டியிலவிஷமுள்ள ஸாப்பங்களைவிட்டுக் கடிக்கச்செய்து கங்கையில்வரிசையாடினஞ்ஞலங்களில் அவர்கள் என்னைத் தள்ளிவிடவில்லையா போது நான் இறந்துபோனேனா? ராஜ்யநேஷ்டரே! அந்த களால் கெட்ட எண்ணத்தோடுசெய்யப்பட்ட அந்தக் ஆபத்துக்களில் எந்த ஈசுவரர் நம்மைரக்ஷித்தாரோ, சராசர உலகமனைத்தும் எவருடையஸ்வர்தீனமாக இருக்கிறதோ, இப்போது எங்கே போய்விட்டார்? நாம் எதுவரையில் ஸ்லாமோ அதுவரையில் ஜாக்ரதையோடு பொறுத்திருப்ப எப்போது நமக்குப் பொறுக்கமுடியவில்லையோ அப்போது

யஹிததைத தேடுவோம் இப்போது நாம் அவஸரமா
லத்தினுல யுத்தஞ்செயது பாககவேண்டியது என்னவிற்கு
? ஸாமத்தினுல தானத்தினுல பதத்தினுல பாதி
தை அடைவதற்கு முயலவோம் அதற்குமேற்பட்டுத்தான
ம சிலாககியமாகும் ஆதலால், அவாகளுள்ளத்தில அடிககப
ஆணியைப்போல அவாகளுடனகட்டவே வாஸஞ்செயதல
மும் மிகப்பயந்தவனைப்போலககாண்பிதது என்கும் வேறு
ப்போகலாகாது] என்று பீமஸேனன சொன்னான் அதைக
டு, யுதிஷ்டிரா மறுமொழிசொல்லலானா

நாம் அயாசசியிலலாமல் நம்முன்னதுககு இனியதும் அபா
லாததுமாகிய மாரககத்தை இறக்கிருந்தே தேடிக்கொண்டு
ண்ணமவெளிப்படாமல் ஜாக்ரதையோடு இரதஇடத்திலே
வியத்திருப்பது நலமென்று நான் நினைக்கிறேன் அநதப
சன்னுககு நம்முடையகுறிப்பு வெளிப்படுமானால் அப்போது
சீக்கிரம் செய்யத்தொடங்கி உடனே பலாதகாரமாகவும்
துவிடுவான் இரதப்புரோசனன் உலகநிரதனைக்காவது
நதிறகாவது பழப்படுகிறவன்லலன் அதனாலேதான் புத்திய
வன துரியோதனனுக்கு உட்பட்டிருக்கிறான் மேலும், நாம்
கப்படடுப்போனபிறகு நமது பிதாமஹராகிய பீஷமா ஏன்
பப்பா? அவா கௌரவாகளைத்தான் ஏன் கோபமுடடுவாரா?
து, நாம் இங்கே தக்கிகப்பட்டபின் நமது பிதாமஹரான
ரும் மறற்கௌரவஸரேஷ்டாகளும் தாமமென்பதைப்பற
கோபிககவும் கோபிககலாம், அதனால், என்ன உபயோகம்?
எரிககப்பட்டபின் நம்முடைய சிறந்தவம்சத்தினுலசொல்லப
மறந்ததாமநதெரிந்த கௌரவஸரேஷ்டாகளும் கோபித
அது நியாயந்தான் ஆனால், நாம் கொளுத்தப்படுவதற்குப்
து ஒடுவோமாயின் ராஜ்யத்திறகாசைப்பட்ட துரியோதனன்
களைக்கொண்டு நம்மெல்லாஹையும் கொன்றுவிடுவான் நாம்
த்திலிராதவா அவன் ராஜ்யத்திலிருப்பவன் நாம் ஸஹாய
ராதவா அவன் ஸஹாயமுள்ளவன் நமக்குப் பொககச
அவனுக்குப் பெரியபொககசமிருக்கிறது அவசியம் உபா
ஸினால் கொன்றுவிடுவான் வீரனே! ஆதலால், நாம் இரதப
யையும் அநதத துரியோதனனென்னுமபாபியையும் ஏமாற்று
காகக கருத்துவெளிப்படாமல் பறபலஇடங்களில் வஹித
வணமும் அதன்பொருட்டு நாம்வேடடையேகாரியமாக இர
மியில திரிவோம் அதனால் நாம் ஓடுவதற்குவழிகள் தெரி

நுகுகி

ஸ்ரீ மஹாபரிசுத்.

நதுபோம இப்போதே பூமிகுள மிககர்ஹஸ்யமாக் ஒரு
கமசெயவோம அதில நாம மறைநதுபுறப்பட்டுப்போகும்
நமமை அக்கினிதகிககாது நாம இந்தவழியில் ஒடுவதைப்
சனனும் பட்டனாததிலுள்ள ஜனங்களில் ஒருவரும் அந்
லிருக்கும்படி, நாம ஜாககிரதையாகச் செய்யவேண்டும்' ¹
சொன்னா

ஹறறைம்பததொன்பதாவது அத்தியாயம்

ஜ து க ரு ஹ ப ர வ ம (தேர்டீச்சீ)

(கனகன் சுரங்கத் செய்தது)

ராஜாவே! விதாரகருஆபதனும் ஸமாததனுமாகிய
¹ கனகன் ஏகாந்தமான ஓர் இடத்தில் பாண்டவர்களை நே
பினவரும் சொல்லைசொல்லலானான் 'நான் திறமையுள்ள
நகவேலைக்காரன் ' பாண்டவர்களினபிரியத்தை நீ செய்ய
டும' என்றுசொல்லி விதாரால் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறேன்
களுக்கு நான் என்னசெய்யக்கடவேன்? உமமுடையநன்மை
பற்றி மறைவாக மிலேசசபாஷையில் விதாரா உமக்குரசெ
தும் நீர் அதற்கு ஆடுகுவென்று மறுமொழி சொன்ன
எனனை நம்புவதற்குக் காரணம் கிருஷ்ணபக்டம் சதூதததி
திரி உமதுகருஹத்தின் இந்தவாயிலில் புரோசனன் தினை
போகிறுன் புருஷஸுரேஷ்டர்களான பாண்டவர்களை அவாக
யாருடனகூடக் கொளுத்தவிடவேண்டுமென்பது தூபுத்திய
அந்தத்தூரியோதனனுடைய நிச்சயம்' என்றான் உறுதி
தையமுள்ளவரும் குருதிபுத்திரருமான யுதிஷ்டிரா அவ
மறுமொழிசொல்லத்தொடங்கினான்

'அனபனே! நீ விதாரகருவேண்டியவனென்றும்
னென்றும் நம்பத்தக்கவனென்றும் அனபனென்றும் எ
தும் உறுதியானபக்தியுள்ளவனென்றும் நான் அறிவேன் ²
கியவிதாரகருத் தெரியாதகாரியம் ஒன்றுமில்லை நீ அவ
எவவாரே அவவாரே நமக்கும்வேண்டியவன் உன்னிடம் எ
வேறதுமையிலலை நாம விதாரகரு எப்படியோ அப்ப
தான் உனக்கும் வேண்டியவராயிருக்கிறோம் என்கோத
யாகிய விதாரா காப்பாற்றுவதுபோலவே நீயும் காப்பா

1 சுரங்கமசெய்வன.

2 பரவியஞானமுள்ளவர்

விடு தீபபிடிக்க எளிதானது துரியோதனன்கட்டளை
 புரோசனன எனக்காகக் கட்டிவைத்ததென்று என
 தெரியும் துஷ்டபுத்தியுள்ளவனும் பாபியுமாகிய அந்
 துரியோதனனுக்குப் பொக்கசமும் மனுஷ்யஸூதராயமும்
 கின்றன அந்தப் பூபசிந்தையுள்ளவன் எந்தக்காலமும்
 பீடிக்கிறான் ஆதலால், நீ தஞ்சையத்தனஞ்செய்து இந்த
 னியிலிருந்து எங்களை விடுவிக்கவேண்டும் நாங்கள் இந்த
 தில் எரிந்துபோனால் துரியோதனனவிரும்பம் நிறைவேறிப்
 ப் அந்தத்துராதமாவான் துரியோதனனுடைய இந்த ஆயுத
 ஆயுதங்களால் நிரம்பிவிருக்கிறது மதிலுக்கு நததும் பரிஹா
 ரகு உபாயமில்லாததுமான இந்த இடத்தைக் கண்டுபிடித்து
 பபெரியவீடு கட்டப்பட்ருக்கிறது அவனசெய்யக்கருதிய
 க்கெட்டெய்கையை விதுரர் முன்னமே நிச்சயமாக அறிந்தி
 ருர் அதனால் எங்களுக்குத் தெரிவித்ததார் விதுரர் முன்னமே
 ற்றந்த அந்த ஆபத்தது இத்தோசம்பத்திலிருக்கிறது புரோ
 வக்குத்தெரியாமல் எங்களை நீ விடுவிக்கக்கடவாய்' என்றார்.
 கனகன் 'அவ்வாறேயாகட்டும்' என்று வாக்ருத்தத்தஞ்
 த முயற்சியுடன் அகழியையிறைப்பவன்போல பெருஞ்சுரங்
 த உணடுபண்ணினான் பாரதேர ! அந்தவீட்டினரடுவில் அந்
 பரியதாயிராததும் கதவுள்ளதும் பூமிக்கு ஸம்மாக இருப்பத
 யாருசகும் தெரியுக்கூடாததுமான துவாரத்தை உணடுபண்
 ன புரோசனனிடமுள்ள ப்யத்தினால், அந்தத்துவாரத்தை
 வாகவேசெய்தான் கெட்டஎண்ணமுள்ள அந்தப்புரோச
 எப்போதும் அந்தவீட்டினவாயிலிலேயே வலித்துக்கொண்
 தான் ராஜாவே ! அந்தப்பூரண்டவாசுனைவரும் இரவுமுழு
 ஆயுதபாணிதளாகவே அங்கேவலித்தனர் பூரண்டவாசு
 ல வேடையாடிக்கொண்டு காட்டுக்குக்கூடு திரிந்தனர்
 வே ! அவர்கள் புரோசனனை நம்பாமலிருந்தும் நம்பினவர்
 பாலவும் மனத்தில் ஸந்தோஷமில்லாமலிருந்தும் ஸந்தோஷ
 வர்கள் போலவும் நினைக்கச்செய்து ஏமாற்றிக்கொண்டு
 த ஆசசரியத்துடன் வாசஞ்செய்தனர் விதுரருடைய மந்திரி
 ப் அந்தசமிந்த கனகனைத் தவிர அந்தநகரத்தில் வலிகும
 கள்யாவரும் இவர்கள் கருத்தை அறியவில்லை

ஊற்றறுபதாவது அததியாயம்

ஐதுக்ருஹபாவம். (தோடர்ச்சி.)

(ராத்திரியில் துந்கி பிராமணபோஜனஞ் செய்வித்தபின் பீமன்
மாளிகையைக்கொளுத்திக் துந்கியையும் ஸ்வேனாதாரிகளை
அழைத்துக்கொண்டு க்ரங்கவழியாக வெளிப்பட்டது)

ஒருவருஷத்துக்குமேல் ஒற்றுமையானமனத்துடன்
திருநத பாண்டவர்களைப் புரோசனன்கண்டு (அவர்கள்) த
நம்பினவாகனென்றறிந்தது களிப்புறமுன் அவனமனத்தில
தோஷத்துடன், 'பாண்டவாகளையழிப்பதற்கு இது யுகத்
காலமென்று நினைக்கிறேன்' என்று ஆலோசனைசெய
கௌரவஸுரேஷ்டரும் சிறந்தபுத்திசாலியும் தாமப்புத்திரரு
யுதிஷ்டிரா அவனுடைய அநதளணந்ததையறிந்தது கவலையு
புரோசனன அவலாறு களிப்புறறிருக்கையில் தாமநதெ
ரும் குரதீபுதரருமாகிய யுதிஷ்டிரா, பீமஸேனனையும் அரசு
பும் நகுலஸஹதேவர்களிருவரையும் பார்த்து, 'இந்தப்பா
ன புரோசனன நாம நிரம்பநம்பியிருப்பதாக நினைக்க
கொடியநினைவுள்ள இவன ஏமாந்திருக்கிறான் ஒடுவ
இதுகாலமென்று நினைக்கிறேன், ஆயுதசாலையில் தீமூட்டிப்
சனனையும் எரித்து இங்கே ஆறு மனிதர்களை வைத்துவிட்டு
குரதெரியாமல் ஒடிப்போவோம்' என்று சொன்னான் ம
ஜாவே! பிறகு, குரதி அன்னதானஞ்செய்வதை வியாஜ
கொண்டு இரவில் பிராமணபோஜனஞ் செய்வித்தான்
ளும் அங்கேவந்தனா பாரதரே! அநதஸ்திரீகள் இஷ்ட
விளையாடிப் போஜனமும் பானமுஞ்செய்து குரதியிடம்
பெற்றுக்கொண்டு இரவிலேயே தமதமவீடுகளுக்கரசு சென்
புரோசன்னால் தூதுவிடப்பட்ட ஒருவேடசசி கெட்டள
துடன் எப்போதும் ஸமயம்பார்த்துக்கொண்டு குரதின்
அடுத்திருந்தான் அநத வேடசசிகும ஐந்துபுத்திராக
தாரகள் முன்னமேயுள்ள பழக்கத்தினால் குரதியி
ஸுரேகஞ்செய்துகொண்டு அவருக்கு ஸகியாயிருந்த
வேடசசி, பலவகையானதேனகளையும் கிழங்குகளையும்
னையுமெடுத்ததுக்கொண்டு அன்னத்தைவிரும்பிக் காலத்
தூண்டப்பட்டவளாகப் புத்திராகளுடன் வந்துசேர்தான்
கொடியவனும் ஐந்துபுத்திராகளுள்ளவனுமான அநதவேடச

மனமொத்தஸ்கியாயிருந்தான் அவன் புத்திராகளுடன்
 ஞானஞ்செய்து மயக்கமுற்று அதனால் அயாந்திருந்தான்
 வே! புருஷஸுரேஷ்டரே! அவன் தனபிள்ளைகளெல்லாரோ
 டப் பிரஜைஞ்செய்து இறந்தவனபோல அதேவீட்டில் தூங்கி
 பிறகு, அதிகமாகக்காற்றடிக்கையில் ஜனங்களெல்லாம்
 சினபாதிராதிரியில் பீமன் அநதவீட்டைப் புரோசனன்
 கப்படுத்திருந்தானே அநத இடத்தில் கொளுத்தினான்
 க பீமன் அசகருமாளிகையினவாயிலில் தீமுட்டிப் பிறகு
 வீட்டைச்சுற்றிலும் அகனிபிரதானஞ் செய்தான் சிறந்த
 புள்ள பீமஸேனன் முன்னதாகவே வீட்டையொழித்துக்
 கையப் பாண்டவர்களுடன் அநதசகரங்கத்தில் அனுப்பி
 தான் நல்லபுத்திசாலியானபீமன் அநதவீட்டைச்சுற்றிலும்
 வைத்து உடனே வீட்டிலிருந்தபொருளை யெடுத்ததுகொண்டு
 சகரங்கவழியாக வெளிப்பட்டான் அநதவீட்டுமுழுதும்
 ககொண்டதையறிந்த பிறகு, பகைவர்களை அடக்குகின்ற
 டவர்கள் தாயாருடன்கூடச் சகரங்கத்துக்குள் விரைவாகப்
 தனா அதன்பிறகு, தீயினுடையமிகவும் அதிகமான எரிச்ச
 சத்தமும் உண்டாயின அதனால் அப்போது அநதஜனங்கூட்
 விழித்துக்கொண்டது அநதவீடு எரிவதைக்கண்டு அநத
 ணைவத நகரத்துஜனங்கள் முகமவாடினவர்களாய், ' தூரியோ
 றுல் அனுப்பப்பட்ட புத்திவீனனான பாவியினால் தான்
 வதற்காகவே வீடுகட்டுவிகப்பட்டது அஃது எரிககவும்பட்
 ஆ! ஆ! சி, சி! தருதராஷ்டிரனுடையபுத்தி அவ்வளவு செவ
 யாயிலலை அவன் பரிசுத்ததாகளான பாண்டுபுத்திரர்களைத்
 துஷிகளைப்போல எரித்துவிட்டானே! கெடுகின்றவள்ள
 சனன் கொளுத்தினபிறகு நல்லவேளையாய்த தானும் இப்
 து எரிந்தான் அவன் குற்றமில்லாமல் செவ்வையாக நம்
 வர்களான உத்தமபுருஷர்களைக் கொளுத்தினானே!' என்று
 டிககொண்டு இரவில் அநதவீட்டை நாலுபக்கமும் சுற்றிக
 ண்டு நின்றனர் அநதப்பாண்டவர்களனைவரும் தாயாருடன்
 மிகத்துயரமுற்றவர்களாகி அநதசகரங்கத்தின் வழியாக
 ிப்பட்டு யாருக்கும்தெரியாமல் விரைவாகச்சென்றனர் அவ
 டு தூக்கமில்லாததனாலும் பயத்தினாலும் அநதவீரர்களான
 டவர்கள் தாயாருடன்கூடச் சீக்கிரம் நடப்பதற்குச் சகதி
 ராதவர்களாயிருந்தனர் அரசாககரசே! அச்சப்படத்தக்க
 பராகரமங்களுடைய பீமஸேனன் ஒருவனே தனஸஹோ
 களனைவரையும் தாயாரையும் எடுத்துக்கொண்டு சென்றான்

மிகச்சிறந்த தேகபலமும் பாகாமமுமுள்ள வீரனான அந்த
ஸேனன தாயாரைத் தோளிலும் நகுலஸஹதேவர்களை இ
லும் எடுத்துக்கொண்டுமயுதிஷ்டிரரையும் அரசுசனையும் இ
கைகளால் பிடித்துக்கொண்டும மரங்களை மராபினால் முறி
கொண்டும பூமியைக்காலகளினால் நிரவிக்கொண்டும வாய்
மாக விரைவிறசென்றான

நூற்றறுபத்தோராவது அததியாயம்

ஜ து க று ஹ ப்ர வ ம் (தோடர்ச்சி)

(பாண்டவர்கள், விதூர் அனுப்பித் தூதன் கொணர்ந்த
கப்பல்லேறிக் கங்கையைத்தாண்டியது)

அதேகாலத்தில் கவியாகியவிதூர முனசெயதஸங்க
படி கங்கையைத் தாண்டுவிப்பதற்காக நல்லடக்கையுடைய
தமக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் முன்னமேதெரிந்தவனும ந
தருந்தவனும அடையாளத்தைடும் வாயசசமாசாரத்தை
தெரிந்துகொண்டவனுமாகிய ஒருமனிதனை அந்தவனத்து
அனுப்பினா அவன அவ்வனத்தில் குறித்தஇடமசென்று பா
வர்களைக்கண்டான் கௌரவர்களாகியஅவர்களைத் தாயாரு
கூடக் கங்கைக்கரைக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனான்
சிறந்தபுத்தியுள்ளவரும் மஹாத்மாவுடாகிய விதூர பால்
வுள்ள அந்தப்புரோசனனுடைய அந்தச்செய்கையையும் சா
தெரிந்துகொண்டார அதனால் விதூரரால் அப்போதே
தெரிந்தமனிதன் அனுப்பப்பட்டான் அவன் தீங்கில்லாத
கைக்கரையில் நம்பிக்கையுள்ள மனிதர்களாற் செயப்பபட்ட
மனத்தையும் காற்றையுட்போல வேகமாகச்செல்லத்தக்கது
தக்காற்றையும் தாங்குவதும் யந்திரம் பூட்டப்பட்டதும்
கட்டியதுமாகிய ஒருகப்பலைப் பாண்டவர்களுக்குக் காண
தான் அதைக்காண்பித்தபிறகு, முன்பு விதூர சொல்லிய
அடையாளமாகச் சொல்லலானான்

‘யுதிஷ்டிரே! அடையாளத்திற்காகக் கவியான
ருடைய இந்தவசனத்தை நான் சொல்லக்கேளும்
வது, ‘காட்டையழிப்பதும் குளிரைப் போக்குவதும்
ஒன்று பெருங்காட்டில் வளையிலிருப்பவற்றைக்
வதிலை என்றறிந்து அவ்வகையாகத் தன்னை
காத்துக் கொள்ளுகிறானே அவன் ஜீவிப்பனென

11

நதுகொள்ளவேண்டும்' என்று விதூராளந்தச்சொல்லைச்
 னனாரோ அது இப்போது அப்படியேயாயிற்று இந்த அடை
 ததுடன் அவரால் அனுப்பப்பட்டவனும் நம்பிக்கையுள்ள
 மாக என்னை அறியும் எல்லாவிஷயங்களிலும் உண்மையை
 தவறும் உயரதபுத்தியுள்ளவருமாகிய கூத்ததாவான விதூரா
 யாதனனையும் அவன் ஸ்கோதராகளையும் இகழ்ந்து என்னி
 மறறொரு சொல்லையும் சொன்னான் அதாவது, 'குருதிபுத்திர
 காணனையும் தம்பிமாரகநுடனகூடிய துரியோதனனையும்
 ரியையும் ஐயமின்றிச் சண்டையில் வெல்லப்போகிறீர்' என
 னான்" என்றான்

பிறகு, அநதப்பாண்டவர்களும் சிறப்புள்ள கங்காதீரத்திற
 சென்றனர் (அங்கே,) செம்படவாக்கு அரசனும் வீரனும்
 த தாமிஷ்டனும் பரப்பபுள்ளவனும் மாறுமியுமாகிய ஒரு
 படவன் விளக்கினவெளிச்சத்தினால் பாண்டவர்களைத் தேடிக்
 கண்டுவந்தான் அவனை அநதப்பாண்டவர்கள் கண்டனர் அந
 சம்படவன் சிறந்தபுத்தியுள்ள விதூராளமீலேச்சபாஷையினால்
 னது முதலிய அடையாளங்களை என்னவோ அவற்றைப்பாண்
 களுக்கு அப்போது தெரிவிக்கத் தொடங்கினான் 'விதூரா
 குருச சிறந்த திரவியங்களை மிகுதியாக்ககொடுத்தது, 'நீ கங்
 கரையில் வலித்ததுகொண்டிருந்து பாண்டவர்களைக் கரை
 நக்கடவாய்' என்று கட்டளையிட்டுருக்கிறான் அவ்வாறு
 ளையிடப்பட்ட நான், சதூரத்தசியாகிய இன்றைத்தினம் கங்
 கன் ஸமீபத்தில் மானகூட்டங்களோடு கூடிய இந்தவனத்தில்
 களை அனுப்பித் தேடிக் கொண்டிருக்கிறேன் பிரபுக்களே!
 னக்கு ஸாசமுண்டாக்ககடவது இப்போது, நீங்கள், துடுப்
 ளோடும் கொடிகளோடும் கூடியதும் ஓட்டையில்லாததும்
 கொப்பானதுமாகிய கப்பலில் ஏறிச்செல்லலாம். இந்தக்
 ல ஜலமாகத்தலைச் சேர்த்துக்கொண்டிருக்கிறது, ஜலத்தில் நன்றா
 பாகத்தக்கது உங்களை லலாரையம் இந்த இடத்திலிருந்து
 னடுபோய்விடும், ஸந்தேஹமில்லை' என்றான் பிறகு, அந
 புருஷஸரேஷ்டர்களைத் தாயாருடனகூடக் கப்பலிலேறிக்
 கண்டு, கங்கையில்போகும்போது, அவர்கள் துக்கப்பட்டிருப்
 பகண்டு, அநதச் செம்படவன், 'விதூராளர்களை உச்சி
 ர்து தழுவிக்கொண்டு 'நீங்கள் வியாகுலப்படாமல் சேஷம்
 மாராகத்தில் செல்லுங்கள்' என்று பலமுறை சொன்னான்
 று திரும்பவுஞ்சொன்னான் ராஜேந்திரரே! விதூராள அனுப
 ட்ட அநதமனிதன் புருஷஸரேஷ்டர்களான அநத வீரர்.

களுக்கு இவ்வாறு சொல்லிக் கப்பலால் கங்கையைத் தாண்டி
தான் கங்கையைத் தாண்டிவித்தபின் அக்கரைசோரத் தாண்டி
வெல்லாரையும் நோக்கி, 'ஜய' என்ற ஆசீர்வாதத்தைச் சொ
பிறகு அவன் தான் வந்தவாறே சென்றான் மஹாத்மாத்கள்
பாண்டவர்களும், கங்கையைத் தாண்டினபின், கவியாகிய
ருக்கு ஸமாசாரம் சொல்லியனுப்பி, யாருக்குத் தெரியாமல்தான்
கொண்டு விரைவாகச் சென்றான் அந்தவீரர்கள், அவ்விட
அலைகள் எழும்புகிற கங்கையைத் தாண்டினபிறகு, தென்தினை
நோக்கி வேகமாகப் புறப்பட்டனா அரசரே! இரவில் நகரத்த
களினால் மாரகத்தைத் தெரிந்துகொண்டு தெற்கு முகமாக
காட்டிலிருந்து வேறு ஓர் அடாந்த காட்டுக்குச் சென்றனர் பி
களைத் துப பசிதாகங்களினால் வருத்தமுற்றவர்களாகிப் பயத்தி
நடுங்கிக் கொண்டு மிகுந்த பராகரமுள்ள பீமஸேனனை நோ
பலமுறை பின்வரும் சொல்லைச் சொல்லலானார்கள் 'நாம்
அடாந்த காட்டில் திசையும் அறியோமே நடக்கவும் முடி
லிருக்கிறோமே, இதற்குமேலான கஷ்டம் என்னவிருக்கி
அந்தப்பாவி யான புரோசனன் எரிந்துபோனானே என்ன
நாம் அறியோம் நாம் யார்கண்ணிலும் அகப்படாமல் இ
பயத்திலிருந்து எவ்வாறு விடுபடுவோம்? பாரதனே! எந்
எடுத்துக்கொண்டு முன்போலவே துரிதமாகச் செல் நம்மு
ஒருவன்தானே காற்றைப்போன்ற பலமுள்ளவன்' என்ற
இவ்வாறு தாமராஜர்வினால் சொல்லப்பட்ட மஹாபலசா
வாயுபுத்திரனுமான அந்தப் பீமஸேனன் சூரதியையும் ஸ
தராகளையும் எடுத்துக்கொண்டு விரைவாகச் சென்றான்

நூற்றறுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்

ஜதுகருஹபாவம் (தோடீச்சி)

(வாரணஸத்தத்து ஜவங்கன் காலையில் அரக்த மாளிகை எரிந்த
கண்டு புரோசனனும் பாண்டவர்களும் எரிந்துபோனதா
நீனைத்து அதனைத் தீருதராஷ்டிரனுக்குத் தெரிவித்தும்படி
தூதனை அனுப்பினதும், தீருதராஷ்டிரன் தாயாதிசுரு
டன் அவர்களுக்குத் தரீப்பணஞ்செய்ததும், பீஷ்
மரும் விதூரரும் பேசிக்கொண்டதும்.)

பிறகு, இரவுநீங்கினவுடன், நகரத்து ஜனங்களனைவரும் பா
வாகளைப்பாக்கவிரும்பித் துரிதமாக அவ்விடம்வந்தனர் அ
ஜனங்கள் நெருப்பை அவித்து அவ்விடத்தில் எரிந்துபோன அர

தையும் புரோசனனென்னும் மந்திரியையும் கண்டனா
வசசெய்கையுள்ள துரியோதனனால் பாண்டவர்களை அழிப்ப
தாக இந்த வீடு கட்டப்பட்டது திண்ணம்' என்று அந்தஜனங்
கூவினா 'கருதராஷ்டிரனமகன தருதராஷ்டிரனுக்குத்
தே பாண்டுபுத்திரர்களை எரித்திருக்கிறான் ஸந்தேஹ
ய, திருதராஷ்டிரன் இதைத்தடுத்தவனல்லன் இவர்களின்ஷ
ல பீஷமரும் துரோணரும் விதூரரும் கிருபரும் மஹக்ருரு
த்தவரும் தாமத்தை அனுஸரிககவில்லை, சீசசயம் ஆ! ஆ!
சினதையுள்ளவர்களும் தாமம் கெட்டுப்போனதை விதியினால்
மலிருக்கின்றனா கலவிகேள் வியுள்ளவர்களும் பணக்கா
ருக்கு உட்பட்டிருக்கின்றனா ஆ! ஆ! பெரியவர்களுக்கூட,
ஷ்டர்களும ஸதயத்தையும் தவத்தையும் கடைப்பிடித்த
ளும் கதியற்றவர்களுமாகிய ஸதபுருஷர்களைப் பார்க்க
லயே அவர்களுக்குத் தெய்வந்தான ஆதாரம் இந்த நாம
தமாவான திருதராஷ்டிரனுக்கு, 'உன்னுடைய முக்கிய
விருப்பம் நிறைவேறியது பாண்டவர்களை எரித்துவிட
' என்று செய்தி அனுப்புவோம்' என்று கூறினா பிறகு,
கள் பாண்டவர்களைத் தேடுவதற்காகத் தீயைவிலக்கி,
புத்திரர்களோடு எரிக்கப்பட்ட ஒரு நிரப்பாதையான
சசியைக் கண்டனா 'இதோ பாருங்கள்! யதுவமசத்
ராகிய இந்தக்குந்தி, புத்திரர்களோடு எரிக்கப்பட்டுப் பரி
ப்படத்தக்கவளாகக் கிடக்கிறாள் ஐயோ!' என்று நசு
ஜனங்கள் பேசினா அந்த வீட்டைப் பரிசோதிக்கும்போது
ச சரங்கவேலைசெய்தவனாலேயே சரங்கத்தின்வழி மண
ட்டு மூடப்பட்டது அந்தச்சரங்கவழி அந்த மனிதர்களால்
ரப்படவில்லை அப்போது அந்தநகரத்து ஜனங்கள் பாண்ட
ளும் மந்திரியான புரோசனனும் அகனியினால் எரிக்கப்பட்ட
த திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லியனுப்பினா ராஜாவாகிய
தராஷ்டிரன் மிகப்பெரிய துக்கமான பாண்டுபுத்திரர்களுடைய
மரணத்தைக்கேட்டு மிகத் துயரமுற்றமுதான ஆழமானமடு
டைக்காலத்தில் அடியில் குளிராசடியும் மேலே உஷணமுமா
ப்பதுபோல அவன் உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சியும் வெளியில் துக்
முள்ளவனாகி இருந்தான் அவன், 'அந்தவீரர்கள் தாயாருட்
கூட எரிந்துபோனதினால், மிருதகோத்திபெற்ற என்ஸஹோ
ன பாண்டுமஹாராஜன் இப்போதுதான் முடிவாக இருந்து
ண வாரணாவதநகரத்துக்குச் சீக்கிரமாக மனிதர்கள்
லவேண்டும அந்தவீரர்களையும் ராஜபுத்திரியாகிய குந்தியை

யும் சிறப்பிக்கவேண்டும் இன்னும் அங்கே அவர்களுக்கு
 டியவர்கள் எவர்கள் இறந்துபோயினரோ அவர்களுக்கும்
 துக்குத்தக்கபடி பரிசுத்தமாகவும் சிறப்பாகவும் கிரியை
 செய்யவேண்டும் எனவமசத்தின் ஸந்ததியை அபிவிருத்தி
 கிறவர்களான மஹாதமாக்கள எரிந்துபோயினர் இவ
 ஆனபின், பாண்டவர்களுக்கும் சூரதிகளும் என்னஎன்ன
 காரியம் எனாறசெய்யக்கூடுமோ அவற்றையெல்லாம்
 தனங்களினால் செய்யவேண்டும்' என்று சொன்னான்
 பீஷ்மருடன் கூடச்சேராத கௌரவர்களைவரும் திருந
 டிரனும் அவனுடைய புத்திரர்களும் ஒற்றையாடை உடு
 சந்தோஷமில்லாமல் ஆபரணங்களையும் தலைப்பாகைக
 நீக்கி மஹாதமாக்களான பாண்டவர்களுக்கு ஜலதாபப
 செய்யக்கருதிக் கவகையைநோக்கிச் சென்றனர் அம்
 யின் புத்திரனாகிய திருதராஷ்டிரன் இவ்வாறு சுற்றத்த
 சூழப்பட்டவனாகச்சென்று பாண்டுபுத்திரர்களுக்கு ஜல
 பண்ணுசெய்தான எல்லாரும் சேரந்து மிருதவயஸன்
 அடைந்து புலம்பினர் அந்த ஜனங்களில், 'ஆ! கௌரவ
 தவனாகிய புதிஷ்டிரா!' என்று சிலரும், 'ஆ! பீமா!' எ
 மற்றும் சிலரும் 'ஆ! பலகுனா!' என்று பின்னும்சிலரும்,
 இரட்டையரே!' என்று வேறுசிலரும், சூரதியைப்பற்றிச்
 ஜனங்களும் அழுதுகொண்டு ஜலதாபபண்ணு செய்தனர்
 வாறே நகரத்திலுள்ள மற்றஜனங்களும் பாண்டவர்களைப்
 வயஸன்பட்டனர் விதராமாததிரம் கொஞ்சமாக வயஸ
 பட்டார் அவர் உணமையற்றதவரல்லவா? விதரருக்குத்
 ராஷ்டிரனுடைய ஹருதயத்திலுள்ளதெல்லாம் தெரியு
 னால், விதவான்களிற சிறந்த விதரா, 'இவன் பிரமமதே
 லேயே கெடுகின்றவனாவனாகவும் வஞ்சகஎண்ணமுள்ளவனா
 படைக்கப்பட்டிருக்கிறான்' என்று நினைத்துத் துக்கமுற்ற
 வினரோடுகூட ஜனங்களுக்குத் துக்கத்தைக்காண்பித்துக்கொ
 மனத்தில் பாண்டவர்கள் எவ்வளவுதூரம் போயிருப்பா
 என்று சிந்தையுற்றிருந்தார், பாண்டவர்களைவரும் தமது
 திரவென்றே நினைத்துக்கொண்டிருந்தார்

பிறகு, பீஷ்மா, பாண்டுராஜன் புத்திரர்கள் தாயாரு
 கூட இறந்துபோயினரென்பதைக் கேட்டு மிகத் துய
 ருக் கண்ணீர்விட்டுப் புலம்பினார் 'ஆ! புதிஷ்டிரா! ஆ! -பி

1 எல்லாம் அநிதயமென்பதையறிந்தவரென்பதும் நடந்தவ
 தெரிந்தவரென்பதும் இருவகைகருத்து

தனஞ்சயா ! ஆ ! இரட்டையரே ! ஆ ! குந்தியே ! நீ புத
 டனகூட ஒரிரவில் ஸ்வாககஞ்சென்றாயோ ? தாயாருடன்
 அநதக குமாராகளனைவரும் அநதேயே முடிந்தனர் அந
 மனும் தனஞ்சயனும் மனத்தில் வேகமுண்டானபோது
 தினால் மந்தரமலையையும் உடைக்கத் திறமையிலலாமற்
 மாட்டாரே ! குந்தியும் பாண்டவர்களும் இறந்துபோவாராக
 று நான் நினைக்கவில்லை அவர்கள் மரணமடைந்திருப்பா
 ர் அஃது எவ்வகையிலும் மாறாது அநதத் தாம
 ர் 1 யுதிஷ்டிரனென்று பிராமணர்களால் சொல்லப்பட்ட
 அநதத்தனஞ்சயனும் பூமியிலுள்ள கௌரவர்களுக்கும் மிகச்
 சுவனுவான உறுதியான நியமமுள்ளவனும் தாமதேவதை
 கொடுக்கப்பட்டவனும் பொய்யாமொழியனும் மனக்கர
 லக்கணங்கள் அமைந்தவனும் பாண்டுபுத்திரனுமான யுதிஷ்ட
 காலனவசத்தில் எவ்வாறு அகப்பட்டான் ? தன்னையே
 மயக்கக்கொண்டு பிறா விஷயத்தில் நடப்பவனெவனோ அந
 களரவனான யுதிஷ்டிரன், தாயாருடன் கூடவே காலன வசத்
 அகப்பட்டதெவ்வாறு ? வெகு நாள் காப்பாற்றப்பட்ட மரம
 ட்கும்காலத்தில் காரறின வேகத்தினால் முறிக்கப்பட்டால்
 டியோ. அப்படியே ராஜாவான யுதிஷ்டிரன் ஆயினான்
 ர், தனது தந்தையினுடைய யௌவராஜ்யத்தில் பட்டாபி
 டு செய்யப்பட்டபின், ஸத்தியத்தோடும் தாமதத்தோடுங்
 நடக்கக்களினால் தனக்கும் தனித்தாவுக்கும் புகழைக்
 ண்டெவந்தானோ அநதப் பிராமமணபிரியனும் ஆய்ந்து
 ப்பவனுமாகிய யுதிஷ்டிரன், என்னுள்ளத்தில் துயரத்தை
 ததிவிட்டுக் காலத்துடனகூட முழுகிப்போன சீ ! தெய
 பயன்றது. அவனுடைய தாயாராகிய அநதக்குந்தி, வன
 ததினால் துக்கத்தை அடைந்திருந்தும், புத்திரர்களிடத்துள்ள
 விருப்பத்தினால் கணவனுடன் அனுமரணஞ் செய்யாமலிருந்
 நலன்குலத்திற் பிறந்தவளாகிய எவள் பதியினுண்ணாள்
 தாஷத்தை ஸவலபகாலந்தானடைந்தாளோ அநதக்குந்தி
 துவிருப்பம் நிறைவேறாமலே புத்திரர்களுடன் இப்போது
 துபோனாள் பீமன் இறந்துபோனென்பதைக் கேட்டு
 னுள்ளம் நம்பவில்லையே இதை நினைக்கும்போது என்
 ம பலவகையில் துன்பப்படுகிறது என்று ஹருதயம் என
 ததைவிட்டு வெடித்துப்போகிறது பருத்ததோள்களும் அழ
 கைகளுமுடையவனும் மேருமலையின் சிகரத்துக்கொப்பான

வனம் யௌவன வயதிலிருப்பவனுமாகிய பீமன் இறந்து
 நென்பதைக்கேட்டு என் உள்ளம் நம்பவில்லை பெருங்கெ
 யாளியும், புத்தவீரனும், வேகமான கைகளைபுடையவனும்,
 தப்பிடி விடாதவனும், நிச்சயமுள்ளவனும், குறிதப்பாதவ
 ரதம் நடத்துவதில் நிபுணனும், தூரத்திலிருந்தடிப்பவனும்
 சப்படாதவனும், மஹாபராகரமசாலியும், சிறந்த அஸ்தி
 முள்ளவனும், மனமசோராகவனும், சிறந்த ஆண்பிள்ளையு
 ம் லாளிகளனைவரி லும் சிறந்தவனும், கிழைத்தேசத்தார்
 ஸௌவீரதேசத்தாரையும் தக்ஷிணதேசத்தாரையும் ஜயி
 னும், முனதுலோகங்களிலும் தன் பராக்ரமத்தைக் க
 பெறச் செய்தருளும், தான் பிறந்தபோதே குருதிக்கும் வீ
 பாண்டுவுக்கும் மனத்தையாததை விலக்கினவனும், இந்த
 கொப்பானவனுமான அாஜுனன் காலனுக்கு வசப்பட்டத
 வாறு? விருஷபத்தின 1 திமிலபோன்ற தோள்களைபுடை
 களும் வலிமமத்துக்கொப்பான பராக்ரமமும் நடையுமுள்ள
 னரும் பகைவர்களை அடக்குகின்றவர்களுமாகிய இரட்டைய
 மரணத்தை அடைந்தது எவ்வாறு? ஆ! எனமருமகளே
 புதரியே! குழந்தைகள் எனனுள்ளத்தில் துன்பத்தை எ
 விட்டு கிழவனும் மிகத் துன்பமுற்றவனுமாகிய என்னை
 விட்டு எங்கே போயினா? வாரணாகத்திற்குப் பிரய
 போகும்போது வழியில் என்ன சஞ்ஞானகளாயிருக்குமோ?
 யின் புதராகாள்! உலகத்தில் இவ்வாறு அலபாயுஸ்கள்
 களென்று நீங்கள் எவார்களால் சபிக்கப்பட்டீர்கள்? குருதி!
 குக் குழந்தைகளைக்காண்பி என்னை நாதனாகவுடைய ப
 வர்கள் எனக்கு நாதாகளும் எனக்கு நேதரனாகளுமாயிருந்த
 ஆ! எனபாண்டவர்களே! ஆ! எனகுழந்தைகளே! ஆ! எ
 சிங்கக்குட்டிகளே! ஆ! எனது உயரதயாணைகளே! ஆ! எ
 ஆனந்தத்தை விருத்தியெய்வார்களே! உங்களால் விடப
 எனக்கு எல்லாலோகங்களும் இருள் மூடிப்போயின பால
 யாகளைப்போன்ற ஒளியுள்ள குருதிபுத்திரர்களை நான் எபடு
 காண்பேன்? எனபுத்திரர்களைப்போல சந்தோஷம உணடுப
 கிறவர்களே! சிறந்தகைகளைபுடைய உங்களைக்காணாமல் எ
 என்னவழி? நானெங்கேபோவேன்? என குழந்தைகளை
 வாறு காண்பேன்? ஆ! புதிஷ்டிரா! ஆ! பீமா! ஆ! ஆ!
 குலா! ஆ! இரட்டையரே! போகாதேயுங்கள், திருமட
 எனமேலுள்ள கோபத்தை விடுங்கள்' என்றா எனளும், ஜ

கதொண்டிருக்கும் அந்தப் பீஷ்மருடைய அந்த அழகை
கூட விதூர இடத்தையும் ஸமயத்தையும் பார்த்துச்
லத தொடங்கினா
ருஷ்யரேஷ்டரே! நீர் வயஸனப்படாதேயும் மிருதததரி
ளவரே! துயரத்தை ஒழித்துவிடும் அவர்களுக்கு மரண
காலத்திற்கெய்யவேண்டியது எனனால செய்யப்பட்டது
ரே! அவர்களுக்காக இந்த ஜலத்தை நீர் விடாதேயும்' என்ற
சொல்லைக் கௌரவர்களாகதில் படாமலிருக்கும்படி விது
ஷ்மருக்குச் சொன்னா ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தக்கூட
ல பீஷ்மா, விதூர அருகிற சென்று கண்ணீர் மிகுதியால்
பட்டருளோடு அவரைப்பார்த்து மெல்லமெல்லப் பின்
று சொல்லலானா 'அன்பனே! மஹாபலசாலிகளான அந்
ணடுபுத்திரர்கள் எவ்வாறு ஜீவிகின்றனர்? பாண்டுவின
ம நமக்காக அழிக்கப்படாமலிருந்ததெவ்வாறு? எனனைத்
மயாகக்கொண்ட அந்தக்கௌரவர்கள், கருடனால அவர்
ரவிடுவிக் கப்பட்டதுபோல, பெருமபயத்திலிருந்து விடுவிக்
டுக கைதுக்கிவிடப்பட்டதெவ்வாறு?' என்றா ஜனமே
! இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்தத் தாமாதமாவான விது
களரவர்கள் கேட்காமலிருக்கும்படி, ஆசசரியமானசெய்கை
டைய பீஷ்மருக்குச் சொல்லத்தொடங்கினா 'தருதராஷ்
சகுனி, ராஜாவாகியதுரியோதனன இவர்களால் பாண்டு
களை அழித்துவிடுவதற்காகப் புத்தியில் நிச்சயம் செய்யப்
து அப்போது நானும் அந்தப்பாவினான் புரோசன்னுடைய
னத்தைத்தெரிந்துகொண்டு அவனைக்கொல்லக் கருதினவ
அவர்களோடு ஒத்திருந்தேன் பிறகு, திருதராஷ்டிரபுத்திர
துரியோதனனுடைய கட்டளையினால் அரசுமாளிகைக்குப்
புக குரதிகையப் புத்திரர்களுடன் அதில் கொளுத்துவதற்குப்
சன்ன நியமிக்கப்பட்டிருந்தபோது, கண்களை வரவழைத்து
க சுரங்கத்தையும் அதனவாயிலையும் வெகுமறைவாகச்செய்
ய, அந்தப் பாண்டுபுத்திரர்கள் குரதிபுடன்கூட அந்தக்காலத்
ளரிவதற்குமுன்னமே எனனால வெளிப்படுத்தப்பட்டனா
ர வயஸனத்தில் மனத்தைச் செலுத்தவேண்டாம் அதன்
, நான் குரதிகையப் புத்திரர்களுடன்கூடக் கப்பலில் ஏற்றி
துக் குரதிகும அவளபுத்திரர்களுக்கும் அபயம்கொடுத்து
குமாளிகையைக் கொளுத்தச்செய்தேன் ஆதலால், உங்க
ந்த துயரமவேண்டாம் பாண்டவர்கள் தீங்கிலிருந்து விடு
னா அரசரே! வீரர்களா-பாண்டவர்கள் தாயாருடன்

தனா, இரவீலேயே இருபததுநான்கு யோசனை தூரம் வி
கச சென்றனா, பிறகு, தாகத்தினால் வாடின குந்தி,
பாண்டவர்களின் நடுவிலிருக்கும் தாயாராகிய நான, நா
வளபோல, இந்த மஹாவனத்தில் தாகத்தினால் கஷ்ட
மேன இனிமேல ஓர் அடியிலிருந்து ஓர் அடி கூட நடக்க
முடியாது இந்த மரத்தினடியிற் படுப்பேன திருதர
புத்திரர்கள் எனனைத் தூக்கிக்கொண்டு போகட்டும் பீமா
சொலலைக் கேள் கௌரவர்கள் உன் பாஹுபலத்திற்குப்
நிறகச சகதரல்லா - குந்தியின் புத்திரா! என அஞ்சுகிறாய்
தப் பூமியில் என பீமஸேனைவிட வேறு மகாரதனிலை
ராஷ்டிரபுத்திரனிடம் வீணாகப் பயந்துகொண்டு நான் இங்கே
சுவதை விருமபாமலிருக்கிறாய்' என்று சொன்னாள்
பீமன் முதுகிலிருந்துகொண்டே துன்பப்பட்ட மனத்தோ
யில் இவ்வாறு அழுதுகொண்டு இரவில் நித்திரையினால்
அடைந்தாள் அந்தச் சொலலைக் கேட்டுப் பீமஸேன
மனம், தாயினிடத்துள்ள அன்பினாலும் இரக்கத்தினாலும்
புறந்து அவன் நடக்கவே தொடங்கினான் பிறகு, பீமன்
கரமும ஜனமில்லாததுமாகிய பெருங்காட்டிற் புகுந்து பர
லுள்ளதும் ரமணியமுமான ஓர் ஆலமரத்தைக் கண்டான்
வமசத்தோனான் பீமன் அவர்களைல்லாரையும் அங்கே
'நான் இங்கே ஜலத்தைத் தேடுகிறேன் அதுவரையில்
களைப்பாறுங்கள் இந்த ஸாரஸ்களென்னும் நீர்ப்பற
இனிமையாகக் கூவுகின்றன இவ்விடத்தில் பெரிய நீரினை
வேண்டுமென்று எனக்குத் தோறுகிறது' என்று சொ
ஜனமேஜயமே! ஜயேஷ்ட ஸஹோதரரான யுதிஷ்ட
'செல்' என்று விடைகொடுக்கப்பெற்ற அந்தப் பீமன் ஸா
ளென்னும் நீர்ப்பறவைகளிருக்குமிடம் சென்றான்
தாமரைவனத்தினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஒரு பெருந்த
தைக் கண்டான் பரதஸரேஷ்டமே! அதில் தீர்த்த
செயது, ஸநானமுஞ் செயது, ஸஹோதரர்களிடம் அ
அந்தப் பீமன் அந்த ஸஹோதரர்களுக்காக ஜலம் எடுத்த
பாரதமே! உத்தரீயத்தினால் ஜலத்தைக் கொண்டுவ
அநேகம் தாமரை இலைகளாலும் தனித் தனியே ஜலத்தை
துக்கொண்டு வந்தான் இரண்டுருவோச தூரத்திலிருந்து
கத் தாயாரிடம் வந்து துயரத்தினாலும் களைப்பினாலும் ம
கஷ்டங்கொண்டு ஸாரபமபோலப் பெருமூச்சுவிட்டான், அ
அந்தப் பீமன் மிக்கபயங்கரமான இருண்டகாட்டில் மிக்க

மரத்தினடியில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த தாயாரையும், அம்மையின் எப்போதும் வசிக் கும் பிரேத ராகுஷாக்களின் பயந்தெரிந்த தரையில்லிரிக் கப்பட்ட கைகாலகளை யுடையவர்களும் மீண்ட டையோடு அண்ணாந்த வாய்களை யுடையவர்களும் பெருஞ் சுவர்களால் வாகளும் தூக்கத்தினால் தங்கள் சக்திவிலகினவா ளான இரத்திராகளைப்போல மஹாபலசாலிகளுமான ஸகோ ளையும்கண்டு மிகுந்த துயரத்தினால் பீடிக்கப்பட்டபு புலம்பத் துக்கினால் 1 மிகுந்த பாககியக்குறைவுள்ள நான், பூமியில் திருக்கும் ஸகோதரர்களை இப்போது பாராக்கிறேனே, இதை அதிக கஷ்டம் பாராக்கக்கூடியது என்னவிற்குகிறது? எவர்கள் இன்னவாறணுவதற்குத்தில் உயராதசயனங்களில் நித்திரையை யாமலிருந்தாராகளோ அவர்கள் இப்போது தரையில் தூங்கு வாராகளே! சத்தாருக்களுடைய கூட்டத்தை மிதிப்பவராகிய தேவருடைய ஸகோதரியும், சூரதிராஜன் புத்திரியும், எல்லா வக்ஷணங்களும் பொருந்தினவளும், விசித்ர வீரியனுடைய களும், மஹாதமாவான்பாண்டுவின மனைவியும், எங்கள் அன் டம், தாமரைப் புஷ்பத்தினுள்ளிருக்கிற காயபோன்ற நிறமுள்ள ம, மிகமெல்லியவளும், மிகுந்த விலைபெற்றசயனத்தில் வழக் கூடவருமாகிய இந்தக்கருதி கனக்குத்தகாத இந்தத்தரையில் பாறே படுத்திருக்கக் காண்கிறேனே! தாமனிடமிருந்தும் ரனிடமிருந்தும் வாயுவினிடமிருந்தும் எவன் இந்த புத்திரா ய் பெற்றானோ அரண்மனையில் படுப்பவளாகிய அவன் இதோ யில் களைத்துத்தூங்குகிறான் இப்போது இந்தப் புருஷஸிம் ன தரையிற்படுத்திருப்பதைப் பாராக்கிறேனே! இதைவிட அதிகதுக்கம் என்னால் காணக்கூடியது என்னவிற்குகிறது? நதவறுதவராகிய எந்த அரசா திரிலோகாதிபதியத்திற்குத் துள்ளுவனோ அவர் இதோ களைப்புற்றுச் சாதாரண மனி ப்போலப் பூமியில் படுத்திருக்கிறார் இதைனன்! இருண்ட மபோலக் சறுத்தவனும் மனிதருள் நிகரற்றவனுமாகிய இந்த னுன்ன சாமானியனைப்போலப் படுத்திருக்கிறானே! இதற்கு ன துயரம் ஏது? ரூபத்தின் மேனமையினால் தேவர்களில் வனிதேவர்கள் எவவாறோ அவவாறாகிய இந்த நஞல ஸஹ், ரர்கள் பிராகிருத மனிதரைப்போல இப்போது பூமியில் உற னென்றனர் என்கு வீரோதிகளும் குலத்தைக்கெடுப்பவரு, ய ஞாதிக்களில்லாமலிப்பரோ அவன், கிராமத்தில் தனித்து ததிருக்கும் மரம்போல, இவ்வுலகத்தில் ஸுகமாக் வீப்பான

எந்த ஒற்றை மரம் நிரமத்தில் ஒன்றாயிருக்குமோ அஃது, காய்கள் நிரம்பினதாகவும் ஞாதிக்களிலலாததாகவும் வழிபடே ரால் பூஜிக்கப்பட்டதாகவும்¹ சைத்தியமென்ற பெயர் பெற கிறது. எவர்களுக்குச் சூரர்களும் தாமத்தைப்பற்றினவ மாகிய அனேக தாயாதிகளிருக்கின்றனரோ அவர்களும் உ தில் ஸுகமாக ஜீவிக்கின்றனர், தீங்கிலலாமலுமிருக்கிந் , பலவான்களும் ஸம்பத்து நிரம்பினவர்களும் மித்திராக் சற்றத்தாரையும் மகிழ்விப்பவர்களுமான ஜனங்கள் க லுண்டான மரங்களைப்போல ஒருவரையொருவர் சாரந்து கின்றனர் நாமோ, கெட்ட புத்திரனோடு கூடியவனும் செட ப்முள்ளவனும் ராஜ்யத்தில் ஆசை வைத்தவனும் மூடகனும் மந்திரிகளோடு சேர்ந்தவனும் கெட்டவனும் பாவச்செய்கை வனும் தனலாபம் ஒன்றிலேயே எண்ணமவைத்தவனுமான ராஷ்டிரனால் ஒட்டப்பட்டோம் விதூருடைய புத்தியின் யினால் எரிக்கப்பட்டாமலிருந்தோம் அந்தத்தீயிலிருந்து விடு நாம் இந்த மரத்தை அடைந்திருக்கிறோம், எந்தத்திசைக்குச் வேராம்? எல்லாவற்றிற்கும் மேலான கஷ்டத்தை அடைந்தே கெட்டபுத்தியுள்ளவனே! சிறற்றிவாளனே! தருதராஷ் டைந்தனே! எண்ணமகூடிவந்தவனாக வாழ உனக்கு தெ தின அனுகூலமிருப்பது நிச்சயம் அதனால், புதிஷ்டிரா உன கொல்ல எனக்கு அனுமதி கொடாமலிருக்கிறா மதிடு வனே! அதனால் நீ ஜீவித்திருக்கிறாய் அடா! இப்பே கோபத்தினால் ஆவேசம்கொண்ட நான் சென்று, புத்திர மந்திரிகள், காணன், தம்பிகள், சகுனி இவர்களுடன்கூட உ யமன் வீட்டுக்கு அனுப்பிவிடுவேன் பாவச்செயலுள்ளவ தாமா கமாவும் பாண்டவர்களில் ஸரேஷ்டருமாயிருக்கிற வான புதிஷ்டிரா கோபிக்கவில்லையே நான் என்ன செய்ய யும்?' என்று புலம்பினான்

இவ்வாறு சொல்லிச் சிறந்தகைகளையுடைய பீமஸே கோபத்தால் ஜவலிக்கின்ற மனத்தோடு கையினால் கையைப் ப ந்து பெருமூச்சுவிட்டு மனத்தில் துயரத்துடன் ஜவாலேதன் அக்கினியைப்போலப் பின்னும் மனத்தளரட்சியுள்ளவ சாதாரண ஜனங்களைப்போல அசைவற்றுத் தரையில் படுத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த சகோதரர்களைப்பாராததான் 'இந்த வ திற்குக் கொஞ்ச தூரத்தில் நகரமிருப்பதாக அறிகிறேன் வி

1 வீதியில் முனைத்த குறிப்புள்ளமரம், அஃது உத்தேசவிரு என்னப்படும்

காண்டு இருக்கவேண்டிய இடத்தில் இவர்கள் தூங்குகின்ற ஐயோ! நானமடும் விழித்திருக்கிறேன் இவர்கள் மரமந் து விழித்துக்கொண்டபிறகு ஜலத்தைப் பார்ப்பா' என்று ரிசசயஞ்செய்துகொண்டே தானமடும் அப்போது கண் துக்கொண்டிருந்தான்.

ஜதுக்ருணபர்வம் முற்றிற்று

நூற்றறுபத்துநான்காவது அத்தியாயம்

ஹி டி ம் ப வ த ப ர் வ ம்.

ம்பனல் பாண்டலர்களிடம் அனுப்பப்பட்ட ஹிடிம்பை பீமனைக் கட்டு அலன்மீது மோகித்து அவனோடு ஸம்பாஷணை செய்வது)

அங்கே, அவர்கள் படுத்திருக்கும்போது, அந்த வனத்திற சமீபத்தில் ஓர் ஆசசாமரத்திலேறியிருந்த கொடியவனும், நாகளின் மாமஸத்தைத் தினபவனும், மிகுந்தபலமும் பராக் முள்ளவனும், கராகாலத்து மேகம்போல இருண்டவனும், த கண்களுடையவனும், அசசப்படத்தக்க உருவமுள்ளவ் கோரப்பற்களுடன் திறந்தவாபுள்ளவனும், பெரிய உருவ ளவனும், பாரப்பதற்குப் பயங்கரமாயிருப்பவனும், நிதம்பங் வயிறும் தொங்குகிறவனும், சிவந்தமீசைகளும் தலைமயிரக ளளவனும், பெரிய மரம்போன்ற கழுத்தையும் தோள்களைபு டயவனும், முளைகளைப்போன்ற காதுகளுள்ளவனும், மிக்க தை உண்டுபெண ணுபவனுமாகிய ஹிடிம்பனென்னும் ராக்ஷ மஹாரதர்களான அந்தப்பாண்டவர்களைத் தற்செயலாகப் பத்தான் விகாரமான ரூபத்தையுடையவனும் சிவந்த கண புடையவனும் பயங்கரமானவனும் கொடிய பாரவையுடையவ பெரிய தேகமுள்ளவனும் மிகுந்த பலமுள்ளவனுமாகிய ன், பசியினால் பீடிக்கப்பட்டு மாமஸத்தைவிருமபித தற்செய லாக்ஷணையை மோரதுபாரத்து விரல்களை மேலதுக்கித் தலை சொறிந்து கடடையான தலைமயிரகளைத் தட்டிப் பெரிய டன கோட்டுவாயவிட்டு அடிக்கடி பாரத்து மனிதா மாமஸத் தநதோஷமுற்று மனிதாவாக்ஷணையை மோரதுபாரத்துத் தன் தரையை நோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினான் வெகுகாலத்திற்குப்பின் இப்போதுதான் என மனத்திற உணவு கிடைத்திருக்கிறது மோரது பராக்ருமபோதே மநா விருப்பத்தினால் தண்ணீர்ஊறி வாய்க்குவெளியில் வரு

கிறது மிக்ககூமையான முனைகளைபுடையவைகளும் படுமேட
தாங்கக்கூடாதவைகளுமான என்று எட்டுக்கோர்ப்பற்களை
அழகாயும் மாமஸமயங்களாயுமிருக்கிற தேகங்களில் வெகுநா
திறகுப்பின் பதிப்பிக்கப்போகிறேன் மனிதர்களின் கழுத்
பிடித்து, நரம்பைக்கடித்து, சுடுகையுள்ளதும் நுரையுள்ளத
கிய புதியாகத்ததை மிருதியாகக் குடிக்கப்போகிறேன், யெ
யார இவர்கள்? இந்தக்கூட்டை அடைந்து தூங்குகின்றனர்,
மனிதநாற்றம் மிக்கவலிமையாக -எனமுக்குக்குத் திருபதி
விக்கிறது இந்த மனிதரெல்லாநாயும் கொன்று என்ன
சொண்டுலா நம தேசத்தில் தூங்குகின்ற இவர்களிடம் உன்
அச்சமில்லை இந்த மனிதர்களுடைய மாமஸங்களை அறு
எடுத்து நாயிருவரும்சோந்து இஷ்டப்படி கிண்போம்
சொல்லி நிறைவேறுமபடி செய் மனிதரினமாமஸங்களை
டிய அளவு உண்டு நாயிருவரும்சோந்து பலவகையாகத் தா
போட்டுக் கூத்தாடுவோம்' என்றான பெருங்காட்டில் இவ
ஹிடிமபனால் கட்டளையிடப்பட்ட ஹிடிம்பையென்னும் ராசு
ஸஹோதரனது சொல்லை கேட்டு மாங்களைத் தாண்டித் தா
விரைவாகப் பாண்டவர்களிடம் சென்றான், வனத்தில் பா
வர்கள் படுத்திருக்கும் இடத்திற்குச் சென்றான் அவன்
விடமசென்று குந்தியுடன் தூங்குகிறபாண்டவர்களையும் வி
துக்கொண்டிருக்கும் தோலவியடையாத பீமஸேனையும்
டாள் பீமனால் காக்கப்பட்டவர்களும் அழகினாலும் யெள
வயலினாலும் சோபிக்கின்றவர்களும் மிருதுசரீரமுள்ளவர்க
தேகப்பயிற்சியினால் இளைத்திருப்பவர்களும் துக்கமுள்ளவர்க
ஒருவாக்கொருவா ஜயேஷ்டகனிஷ்டார்களும் பகைவர்களை
ஹரிப்பவர்களும்மகிய பாண்டவர்களையும் பார்த்து அழகான
ஸேனையும் கொடியவளாகிய அவவர்க்கி பார்த்தான் ஆ
மரத்தினடிபோல வளரத்திருக்கின்றவனும் பூமிக்குள் அ
நிகரற்றவனுமாகிய பீமஸேனனைக் கண்டவுடன் அந்த அ
காமமுற்றான் 'கருநிறமும் நீண்டகைகளும் வலிமமப்போ
தோள்களும் சங்குபோன்ற கழுத்தும் தாமரை மலாபோ
கண்களுமுடைய இந்தப் பெருந் தேஜஸுள்ளவன் என
பாத்தாவாகத் தகுதியுள்ளவன் கொடியதும் தகாததும்
என சகோதரன் சொல்லி நான் ஒருபோதும் செயடு
கணவனிடமுள்ள அன்பு எல்லாவற்றிலும் வலியது ச
தரன் நேசம் அவ்வாறன்று மேலும், இவர்களைக் கொல்வது
எனக்கும் என ஸஹோதரனுக்கும் சற்றுநேரம் வயிற்று : நி
யிருக்கும் கொல்லாமலிருந்தால் பலவருஷகாலம் நான் ஆன

வேன' என்று அவ்வரசு மனத்தினுள் சிந்தித்தாள அந்த மனை பெருங்கைகையுடைய பீமனைப்பார்த்து இவ்வாறு யஞ்செய்து ராக்ஷஸஉருவத்தைவிட்டு மானிடஉருவமெடுத்த காண்டாள மனைத்தரூபம் எடுப்பவளான அந்தச்சிறந்த ராகாமனூல் மயலுற்று (ததனக்கு) அழகை உண்டுபண்ணிக ண்டு மஹாதமாவான பீமனேனனிதம் சென்றாள் ஜாடை பும கருத்துக்களையும் அறிந்தவளாகிய அவள் மௌளமௌ கிடப்பபோளுள் உயரந்த ஆபரணங்களை அணிந்துகொண்டு டிபோலவனாகுது கொஞ்சந் கொஞ்சமாகச் சமீபத்திற்கு வந்தவளும் மிகிழவுற்றவளும் மெல்லியவளும் பருத்தகொங்கை ளளவளும் சந்திரனபோன்ற முகமுள்ளவளும் தாமரைப்பூப் பன்ற கண்களையுடையவளும் கறுத்ததும் சுருண்டுமிருக்கிற கூந புடையவளும் கறுத்தநிறமுள்ளவளும் வெண்மையான பற் ம கோவைப்பழம்போன்ற இதழ்களுமுள்ளவளும் பாரப்ப து அழகாயிருப்பவளுமான அவளைப் பீமன்கண்டான சிறந்தரூபமுள்ளவளும் சிரிப்புடன் கூடிய மனத்தைக்கவரு அழகிய குணங்களோடு கூடியவளுமாகிய அவளைக்கண்டு ன வியப்புற்றாள் பிறகு, சிறந்தமுகமுள்ள அந்தப்பெண்ண பீமனஸமீபஞ்சென்று பேசக்கூடியசமயத்தில் அவளைப்பார ப பேசுமாறுள்ள எல்லா ஆபரணங்களினாலும் அவளகரிககப் ப அந்தப் பெண் நாணத்தினால் தலைகுனிந்து புனசிரிப்புடன் வருமாறு பேசத்தொடங்கினாள் 'புருஷஸுஷேடயே! நீர ? என்கிறாந் தவந்திருக்கிறீர்? இவ்விடத்தில் படுத்திருக்கின்ற கத்தேவதாரூபமான புருஷர்களாயாவா? மாசுற்றவரே! பெரிய வமுள்ளவளும் நடுயெளவனத்திலிருப்பவளும் மெல்லியவளு ன இவள் இரத்தவனத்தை அடைந்தும், தனவிட்டிலிருப்பது றல் அச்சமற்றுத் தூங்குகிறாள் இவள் உனக்கு என்னஉற் றாள? இது ராக்ஷஸர்களவாஸஞ்செய்யும் கடுமையானகாடெ ய நீங்கள் அறியீர்களா? இதில் பாவசிக்கமுள்ள ஹிடிமப் பன்னும் அரசகன் வலிக்கிறானே! தேவர்களைப்போன்றவரே! ஸ்கோதரான அந்தராக்ஷஸனூல் உங்கள் மாமஸத்தைத் தனவிரும்பிக் கெட்டஎண்ணத்துடன் நான் அனுப்பப்பட்டி கிறேன் அப்படிவந்த நான் தேவருமாருக்குஒப்பான ஒளி' ள உமமைப்பார்த்தபிறகு வேறுகணவனை விரும்பவில்லை னை உணமையாக உமக்குச்சொல்லுகிறேன். தாமநதெரிந்த ர! இதைத்தெரிந்துகொண்டு என்னிடத்தில் நியாயமாக நட கொள்ளும் மதனனூல்பீடிககப்பட்ட மனமுள்ளவளாகி வந ட்குகிற என்னை நீர் அங்கீகரிக்கக்கடவீர் சிறந்தகைகளுடைய

வரே! மனிதர்களைத் தனியவ்னாகிய ராக்ஷஸனிடமிருந்து உம்
காப்பாற்றுவேன நாமிருவரும் யாருமபோகக்கூடாதமலை
வலிபேரம் மாசற்றவரே! எனக்குக் கணவராக
வீரரே! உமமை விரும்புகிறேன் உமக்குச் சுகம் உண்டாக
எனஉயிரைப் போககாதேயும் சததுருக்களை அடக்குகிற
உமமால் நான் விடப்பட்டேனாலு பிழைக்கமாட்டேன்
ஆகாசத்திலுள்ளசரிப்பவளல்லவா? விரும்பினபடி ஸஞ்
பேன எனனுடன்கூடப் பலவிடங்களில் (சென்று) ஒப்பிடு
ஆனந்தத்தை அடைவீராக' என்றாள்

அதனைக்கேட்ட பீமன், 'நான் பூஜிக்கத்தக்கவரும் என்
முககியமான ஆசாரியருமாகிய இந்த என ஜயேஷ்டஸகே
விவாஹஞ்செய்துகொள்ளவில்லை ஆதலால், நான் எவ்வ
லும் மூத்தவரைமிஞ்சி விவாஹஞ்செய்துகொள்ளேன் ராக்
யே! சகதியுள்ளவன் எவன் தாயாரையும் ஜயேஷ்டஸகே
யும் மறற இளையதம்பிரமாராகையும் இப்போது இந்த இட
விட்டுவிடுவான்? எனனைப்போன்றமனிதன் எவன் தான், தூ
கொண்டிருக்கும் இந்த ஸ்ஹோதராகளையும் தாயையும் ராக்
களுக்கு இரையாக்கக்கொடுத்துவிட்டுக் காழ்கனைப்போலச்
வான்?' என்றுசொல்ல, ராக்ஷஸி, 'வீரரே! உமஒருவ
தாயாருடன்கூடத் தப்புவிப்பேன் இந்தச் சகோதரர்களை
விடும், நீர் என இப்பிடு ஏறிகொள்ளும்' என்று சொன்ன
பீமன், 'ராக்ஷஸியே! எனஸ்ஹோதராகளைவிட்டு நான் ஜீ
விரும்பவில்லை எனக்குப் பிரியமில்லாததைப் பேசுகிறாய்
விருப்பம்போலத்தனித்துச்செல்' என்று சொன்னான் அது
ஹிடிமபை, 'உமதுவிருப்பம் எதுவோ அதைச் செய்வே
வேண்டுமானால், இவர்களைல்லாரையும் மனிதர்களைத் தனிய
னாகிய ராக்ஷஸனிடத்தினின்றும் விடுவிப்பேன் இவர்களை எ
பும்' என்று சொன்னான் பீமஸேனன், 'ராக்ஷஸியே! உ
யில் ஸுகமாகத்தூங்குகின்ற ஸ்ஹோதராகளையும் என த
ரையும் தூராதமாவான் உன் ஸ்ஹோதரனிடத்தில் பய
நான் எழுப்பேன் பயப்படுகிறவனே! அழகானகண்களையு
வனே! ராக்ஷஸர்களும் மனிதர்களும் கந்தாவர்களும் யக்ஷாக
என்பராக்கிரமத்தைத் தாங்கவல்லவரல்லா சென்றாலுமெ
நின்றாலுமில் பிரியமானவனே! அல்லது, எதனை விரும்புகிற
அதனைச் செய் மெல்லியசரீரமுடையவனே! மனிதர்களைத் த
பவனாகிய அந்த உன்ஸ்ஹோதரனை அனுப்பினாலும் அனு
என்று சொன்னான்

நூற்றறுபத்தைநதாவது அததியாயம்
ஹி டி ம் ப வ த பாவம். (தோடர்ச்சி.)

டிம்பை திரும்பிவரத் தாமதித்ததனால் தானேவந்தஹிடிம்ப
னுக்கும் பீமனுக்கும் யுத்தம்நடந்தது)

அவள போய வெஞ்ஞேரமானதாகத் தெரிந்தகொண்டு,
நாககரசனான ஹிடிம்பன் அந்த மரத்திலிருந்து இறங்கிப்
பவர்களிடம் விரைவாகவந்தான் சிவந்த கண்களும் நீண்ட
நம் நெறித்த தலைமயிராகளும் பெரியவாயும் மேகமண்டலம்
ந சரீரமும் கூர்மையான கோரப்பற்களுமுடையவனும
மனம் சுழலுகின்ற கண்களையுடையவனுமாகிய ஹிடிம்பன்,
தது உள்ளங்கையை உள்ளங்கையினால் அறைந்து, அடிக
கணையுதறிப் பற்களைப் பற்களாறகடித்து, 'எந்த அறிவு
வன் புசிக்கவிரும்புகின்ற எனக்கு இப்போது இடையூறு
றான? ஹிடிம்பனையும் பயப்படவில்லை, அனுப்பப்பட்டவன்
ரவில்லை?' என்றுசொன்னான் அவ்வாறு விகாரமான பார
ன ஓடிவருகின்ற அவனைக்கண்டதும், ஹிடிம்பைப் பயந்து
வனனைநோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினான்
நஷ்டஸ்தவபாவமுள்ள ராக்ஷஸன் கோபத்துடன் இதோவரு
ஆதலால், நான் எதைச்சொல்லுகிறேனோ அதைச் சகோ
ந்நடன்கூட அப்படியே செய் வீரனே! நான் நினைத்தபடி
வள, ராக்ஷஸபலமுள்ளவன் இந்த என இடிப்பில் ஏறு
ஆகாசமாகக்கமக்க கொண்டுபோவேன் பகைவரை
துகிறவனே! தூங்குகின்ற இந்தச்சகோதரர்களையும் தாயா
எழுப்பு உங்களைல்லாரையும் எடுத்துக்கொண்டு ஆகாய
மாகப் போவேன்' என்றான் பீமன், 'பெரியனவும் அழ
புமாகிய நிதம்பங்கையுடையவனே! நீ அஞ்சாதே நானி
யில் இவன் ஒன்றும்செய்யான அழகிய இடையுள்ளவனே!
க்கும்போதே இவனை நான் கொல்லவேன் பயந்தவனே!
ராக்ஷஸாத்மன் யுத்தத்தில் என்னு செய்கையைத் தாங்கி
றக மாட்டான் இவன்னறியும் எல்லா ராக்ஷஸர்கள்கூட
றக மாட்டார்கள் யானை துதிகைகளுக்கு ஒப்பான மிக
கிரண்டுருண்ட இந்த என இரண்டுகைகளையும், கதவுக
கும்ரம்போன்ற இந்த என தொடைகளையும், திடமும்
மான என்மார்பையும் பார அழகானவனே! இந்திர
ய பராகிரமத்தைப்போன்ற என்னுடைய பராகிரமத்தை

நீயே இப்போது காணப்போகின்றாய் பெரிய நிதம உடையவளே ! எனனை மனிதனாக நினைத்து இப்போது வாகப்பேசுர்தே ' என்றுசொல்ல, ஹிடிம்பை, ' புருஷ்ணி தேவதையைப்போல உருவமுள்ள உமமை நான குறை பேசவில்லை அந்த ராக்ஷஸனுடைய வனமையை மனிதர் திலேதான் நான் கண்டிருக்கிறேன் ' என்று சொன்னான்

ஜனமேஜயரே ! அவ்வாறு ஸம்பாஷனை செய்துகொள்கும அந்தப்பிமஸேனனுடைய அந்தச்சொற்களைக்கேட்கும் ஹிடிம்பையினுடைய மனுஷ்யரூபத்தைக்கண்டும் மனிதனைப் பவனாகிய ஹிடிம்பனென்னும் ராக்ஷஸன கோபித்தான மாலையினால் நிரப்பப்பட்ட கூந்தலுடையவளும், பூணசந்திர போன்ற முகமுள்ளவளும், அழகிய புருவங்களும் முகமும் களும் மயிராதுனிகளுமுடையவளும், மெல்லிய நகங்களும் முள்ளவளும், ஸாவாபரணங்களையும் அணிந்துகொண்ட மிகக் இலேசான வஸ்திரத்தைத் தரித்துக்கொண்டவளும் வாறு அழகான மனிதப்பெண்ணுருவத்தை எடுத்துக்கொண்டவளான அவளைப் புருஷனை விரும்புகிறவளாக நினைத்த ஸன கோபித்தான கௌரவரேஷ்டரே ! பிறகு, சேயின்மீது கோபமுற்றராக்ஷஸன், பெரியகண்களை நெறித்து நோக்கி, ' ஹிடிம்பையே ! எந்தமதிக்கெட்டவன், புக்ககினை ஏனக்குத் தடைசெய்கிறான் ? காமமோகம் கொண்டு கோபத்திற்கு நீ பப்பபடாமலிருக்கிறாய் எனன் ? கெட்ட புருஷனமேல் ஆசையுள்ளவளே ! எனக்குவேண்டாததைக் கிறவளே ! நமது முன்னோர்களாகிய ராக்ஷஸராஜர்களின்வ இகழ்ச்சியைச்செய்கிறவளே ! நீ கெட்டாய் எவர்களை, அனைக்கு மிகப்பெரிய அனிஷ்டத்தைச்செய்தாயோ அப்படி இவர்களை வரையும் உன்னையுட்கூட நான் இப்போதே கெடப்போகிறேன் ' என்றுசொன்னான் இவ்வாறு ஹிடிம்பன் பார்த்துச்சொல்லி, சிவந்த கண்களையுடைய அந்த ஹிடி பர்களால் பற்களைக்கடித்துக்கொண்டு பாண்டவர்களைக் வதற்காக ஒடிவந்தான் பகைவர்களான வீரர்களை வனப் பவனாகிய பிமஸேனன் ஜனமில்லாத காட்டில் இவ்வாறு க செய்துகின்ற ஹிடிம்பனைப்பார்த்துத் தன் ஸ்வேஹாதராகளும் ரும் விழித்துக்கொள்ளாமல் காத்கிருந்தான் யுத்தஞ் செய்வார்களிற சிறந்தவனும் மிகுந்த பராக்கிரமசாலியுமாகிய ஸேனன், அவனவரும்போதே பார்த்து அவனைப் பயமு ' நில, நில ' என்று சொன்னான் ஸ்வேஹாதரியினமேல் கே

ராசுஸனைப் பார்த்துப் பீமஸேனன் சிரித்துக்கொண்டு
 நுமாறு சொல்லலானான்
 ஹிடிமபா! ஸுசுமமாகத் தூங்குகின்ற இவர்களை எழுப்புவ
 உனக்கு ஆவதென்ன? புத்திகெட்டவனே! மனிதரைத்
 வனே! நீ பலத்தினால் என்னிடம் வா, எனனையே அடிக்
 ய ஸ்திரீயைக் கொல்வது உனக்குத் தகாது அநிலும்,
 உனக்குத் தீங்குசெய்யாமல் வேறொருவன் தீங்குசெய
 கையில் அவனைக் கொல்வது தகாது இப்போது இந்தச்
 தன்புத்திபூர்வசுமாக என்மேல் அன்புவைக்கவில்லை சரீ
 குள் ஸஞ்சரிப்பவனாகிய அனங்கனாலல்லவோ இவன் ஏவப்
 புகுகிறான் கெட்ட நடக்கையுள்ளவனே! ராசுஸனாகரு
 புகழைக் கொடுப்பவனே! உன் கட்டளையினாலேயே வந்த
 பயக்கவளாகிய உன் ஸுஹோதரி இப்போது என ரூபத்
 பார்த்து என்மேல் ஆசைப்படுகிறான் உன்னிடத்தில்
 அபாராதப்படவில்லையே? மனமதன்றசெய்யப்பட்ட குற்றத்
 த நீ இவனை இகழ்த்தகாது துஷ்டஸவபாவமுள்ளவனே!
 நகைகளில் நீ பெண்வதை செய்யத்தகாது மனிதரைத்
 வனே! நீயொருவன் என ஒருவனோடு சண்டைக்கு வா
 ஒருவனாக உன்னை இப்போதே யமன் வீட்டுக்கனுப்புவேன்
 ஸனே! இப்போது என பலத்தால் பீடிக் கப்பட்ட உனதலை
 த பலமுள்ள யானையின் காலால் மிதிக் கப்பட்டதுபோல
 துபோகட்டும் இப்போது யுத்தத்தில் என்னுறகொல்லப்
 ப உன் உறுப்புகளைக் கழுகுகளும் பருந்துகளும் நரிகளும்
 து தரையில் இழுக்கட்டும் மனிதர்களைப் புகிக்கின்ற உன்
 முன்னா எப்போதும் கெடுக்கப்பட்டிருந்த இவ்வனத்தை
 இப்போது ஒரு ரொடியில் ராசுஸா அற்றதாகச் செய
 ராசுஸனே! இப்போது உன் ஸுஹோதரி, மலையைப்
 ப உன்னை லிமமம் மஹாக்ஷத்தைக் இழுப்பதுபோலப் பல
 நான் இழுப்பதைப் பாரக்கப்போகிறான் ராசுஸனாளில்
 ய! நீ என்னுறகொல்லப்பட்டபின் வனத்தில் ஸஞ்சரிக் கும
 ருக்கள் இந்த வனத்தில் உபத்திரவமில்லாமல் ஸஞ்சரிப்பாரா
 என்று சொல்ல, ஹிடிமபன், 'மான்னிடனே! உன்னுடைய
 இரைச்சலாலும் தற்புகழ்ச்சியினாலும் என்னப்பயன்? இதை
 ராம செய்கையுறசெய்தபின் புகழ்ந்துகொள்வாயாக தாம்
 ரய்யாதே உன்னைப் பலமுள்ளவனாகவும் பராக் கிரமமுள்ள
 வும் நினைக்கிறாயல்லவா? இப்போது என்னுடன் எதிர்த்த
 நீ ஆதிக்க பலமுள்ளவனாயிருப்பதை அறியப்போகிறாய்

நான் இப்போது இவர்களைக் கொல்லப்போகிறதில்லை இ
ஸுகமாகத் தூங்கட்டும் கெட்டபுத்தியுள்ளவனே! இந்த
அபிரியமாகப் பேசுகின்ற உன்னைத்தான் இப்போது
கிறேன் உன் சரீரத்தினின்று வரும் இரத்தத்தைக் குடித்து
அதன்பிறகு இவர்களையும் கொல்வேன் எனக்குப் பிரியமி
கைச் செய்த இவளையும் அதன்பிறகு கொல்வேன்
சொன்னான்

இவ்வாறு சொல்லிய பிறகு, ராக்ஷஸன், கோபத்துடன்
ஓங்கிக்கொண்டு, எதிரிகளை அடக்குகிறவனாகிய பீமஸேனனை
தோடினான் பயப்படத்தக்க பராகரமமுள்ள பீமன், எத
ஒடிவரும் அவனால் வேகமாக ஓங்கப்பட்ட கையைச் சி
கொண்டே துரிதமாகப் பிடித்தான் பீமன் அவனைப் பலா
மாகப் பிடித்து, துள்ளுகின்ற அவனை விம்மம் அறப்பிடு
இழுப்பதுபோல எட்டு விறகிடைத் தூரம் இழுத்தான் ப
வனால் பலாத்காரமாகப் பிடிக்கப்பட்ட அவ்வரசுகன் உ
கோபித்துப் பீமஸேனனைக் கட்டிக்கொண்டு பயங்கரமா
த்ததைச்செய்தான் மிகுந்த பலமுள்ள பீமன், ஸுக
தூங்குகின்ற தன் ஸ்வேதாதராகங்களுக்கூட சபதம் உண்ட
கூடாதென்று நினைத்து மறுபடியும் அவனைப் பலாத்கா
இழுத்தான் அந்த ராக்ஷஸனைக் கையிற்பிடித்துக்கொண்
டன் ஸாப்பத்தை முக்கினால் வாலில் பிடித்துக்கொண்டு பே
போல வெகுதூரம் வேறிடத்திற்குக் கொண்டுபோனான்
ஹிடிமபனும் பீமஸேனனுமாகிய இருவரும் பலத்தினால் ஒரு
ஒருவா பிடித்து இழுத்தனர், சிறந்த பராக்ரமத்தை
யிட்டனர் கோபங்கொண்ட இரண்டு மதம்பிடித்த அ
வருஷத்து யானைகளைப்போல அவர்கள் அப்போது ம
முறித்தனர், கொடிகளை இழுத்தனர் வேகமும் பலமு
அவ்விருவரும் தொடைகளின் வேகக் காற்றினால் மரங்
பெயர்த்தும் தொடைகளினால் கொடிப் பந்தல்களையெ
அறுத்தும் சபதங்களினால் எங்குமுள்ள விலங்குகளையும் ப
களையும் பயப்படுத்தியும் பலத்தினால் காவித்து ஒருவரையொ
வதஞ்செய்யக் கருதினவர்களாயிருந்தனர் அப்போது பீ
கும் ராக்ஷஸனுக்கும், முன்னே தேவாஸுரயுத்தத்தில் வ
ஸுரனுக்கும் இந்திரனுக்கும் நடந்ததுபோல, கொடிய ச
நடந்தது பெருங்கிளை களுள்ள மரங்களை முறித்துக் கோபத்
அடித்துக்கொண்டனர் ஆசசாமரங்களையும் பனை மரங்களையு
சிலைமரங்களையும் மாமரங்களையும் ஆலமரங்களையும் மருதமர

தானறிமரங்களையும் 1 நயகரோதமரங்களையும் புளியமரங்களை
பரிசுசமரங்களையும் பலாமரங்களையும் இன்னும் எல்லா மஹா
ந்ங்களையும் பிடுங்கியும், கற்களையும் முடகளையும் எடுத்தும்,
பாமேல ஒருவா கோபத்தினால் யுத்தத்தில் அடித்தனா, மாநா
நிறைந்த அவ்வனமெல்லாம், மரங்களிலலாமற் போனபோது,
ளையும் புதர்களையும் முடசெடிகளையும் மலைகளின் சிகரங்களை
ஆகாயத்தையளரவுகின்ற மலைகளையும் கற்குவியல்களையும்
றகளையும் பெயராதெடுத்தப பகையுடன் ஒருவரையொருவா
கவிரும்பி யுத்தத்தில் மேலே எறிந்தனா அவ்வனத்தைச்
ஐந்துயோஜனை தூரம் கொடிகள் புதர்கள் கற்களிலலாமலும்
கங்களிலலாமலும் முழுவதும் செயதனா ராஜஸரேஷ்டரே 1
த பீமராசுஸர்களுடைய யுத்தத்தில் அந்த அழிவிலலாத
ம சற்று நேரத்தில் ஆமைமுதுகுபோல துலக்கமாக ஆகிவிட
தொடைகளையும் கைகளையும் வருத்தி ஒருவரையொருவா
ததும், மேலேதுக்கியும், சீழேஇழுத்ததும், பின்னால்இழுத்ததும்,
பபேசசிலலாமலே ஒருவாகொருவா காசசனை செய்து
ணடும், ஒருவரையொருவா கட்டியிழுத்துக்கொண்டும்,
ளை ஒன்றோடொன்று மோதுவதுபோன்ற அடிகளினால்
வரையொருவா அடித்தனா யுத்தத்திலுள்ள ஆவேசத்தினால்,
பூ 1 எனற சபதம் வெளிப்பட்ட பயங்கரமான கைச்சண்டை,
சக்கிரவாததிக்கும் இரதிரணுக்கும் நடந்ததுபோல, நடந்தது
ரகளுடைய பெருஞ்சபத்தினால் விழித்துக்கொண்ட அந்தப்
ஷஸரேஷ்டர்களாகிய பாண்டவர்களும் அவர்கள் தாயாரான
தியும் முன்னே நின்ற ஹிடிமபையைக் கண்டனா

நூற்றம்பத்தாருவது அத்தியாயம்
ஹிடிமபவதபாவம். (தோடர்ச்சி)

பிறகு தந்தையும் அவள் புத்திரர்களும் கண் விழித்துக்கொண்டு
ஹிடிம்பனோடு பீமன்யுத்தஞ்செய்வதை ஹிடிம்பை நிக
மாகத்தேர்ந்து, அவ்விடம் சென்றபோது
ஹிடிம்பனைப் பீமன் கொன்றது)

அந்தப் புருஷஸரேஷ்டர்கள் குருதியுடன் கூடக் கணவழி
க்கொண்டு மானிடாக்கரிதான ஹிடிம்பையின் அழகைக்கண்டு
பபுறவராயினா பிறகு, குருதி, அவளுடைய மிகுதியான
கைக்கண்டு திகைத்து நயமாகவும் மெல்லவும் பின்வருமாறு
ரிய சொற்களைச் சொல்லத் தொடங்கினா

‘தெய்வப்பெண்ணைப் போனறவளே! பெண்ணரசே! யாருடையவள்? நீ யாவள்? என்ன காரியமாக வந்தாய்? கிருநது வருகிறாய்? நீ இந்த வனத்திற்கே தேவதையா? அல்ல அபஸ்ரஸா? எதற்காக இங்கே நிற்கிறாய்? அதையெல்ல என்னக்குச்சொல்’ என்றாள் அதற்கு ஹிடிமபை, ‘இதோ பாராகினற இருண்டமேகத்துக்கொப்பான இந்தப் பெரியவ ஹிடிமபென்னும் ராக்ஷஸனுக்கும் எனக்கும் இருபட்டி அம்மா! பெண்களிற சிறந்தவளே! என்னை அந்த ராக்ஷஸ னுடைய உடனடிறந்தவளென்றும் உன்னையும் உன் புத்திரா யும் கொல்லவீரும்புகின்ற அவனால அனுப்பப்பட்டவளென் னு அறி கொடிய எண்ணமுள்ள அவனுடைய சொல்லினாலேத னான் இங்கே வந்தேன் மெருகிட்ட பொன்போன்ற ஒளியு வனும் மிகுந்த பலசாலியுமான உன் மகனைக்கண்டேன் மேல் வளே! அதன்பின், எல்லாப்பிராணிகளின் உள்ளங்களி: சஞ்சரிகளும் மனமதனால் உன்புத்திரனைக்குறித்து ஏவப்ப அவன் வசப்படடிருக்கிறேன் அதனால் மஹாபலசாலிய உன் புத்திரன் என கணவனாக எனனால் வரிககப்பட்டா அவனை இவ்விடமவிட்டுக் கொண்டுபோவதற்கும் ஆரம்பித்தே ஆனால், என்னால் முடியவில்லை பிறகு, நான் தாமதிப்பதைக்க அந்த ராக்ஷஸன் தானே இந்த உன் புத்திரர்களனைவரை கொல்வதற்கு வந்தான் புத்திரசாலியும் மஹாதமாவும் எந்நேசனுமாகிய உன்புதலவனால் அவன் பலாதகரமாக இங்கிரு கசக்கிக் கொண்டுபோகப்பட்டான் இவ்வாறு யுத்தத்தில் ப கிரமத்தைக் காண்பிக்கின்றவர்களும் மிகுந்த வேகமுள்ளவாக ஒருவரையொருவர் இழுப்பவர்களும் காசசிப்பவர்களுமான இ ராராக்ஷஸர்களைப்பார’ என்று சொன்னாள்

அவன்சொல்லிக் கேட்டதும், வீராகளாகிய யுதிஷ்டிர அரஜுனனும் நகுலனும் ஸஹதேவனும் எழுகதனா அவர் ஒருவரையொருவர் கடடிககொண்டு இழுக்கிறவரும் ஜயத் வீரும்புகிறவரும் இரண்டு விமமங்களைப்போல மிகுந்த வலி யுள்ளவருமாகிய அவ்விருவரையும் கண்டார்கள் அப்போ ஒருவரையொருவர் கடடிககொண்டு பலமுறை இழுத்துக் காட் றியின் புகைக்கொப்பான பூமியின் தூளியைக் கிளப்பிக் தரையின் தூசியினால் மூடப்பட்டவர்களும் மலைபோன்றவா மாகிய அவர்கள் பனியினால் மூடப்பட்ட இரண்டு குன்றுக லேபோலக் காணப்பட்டனர் அப்போது ராக்ஷஸனால் பி பிடிக்கப்படுவதைக் கண்டு அரஜுனன் மெல்ல நகைத்

ணம், 'பீமா! சிறந்த கைகளுள்ளவனே! அஞ்சாதே. மத்தினால் களைத்துப்போன நாங்கள், பயங்கரமான உருவங்கள். ராக்ஷஸனோடு நீ எதிர்த்ததை அறியாமற் போனோம் கிபுதரனே! உனக்கு உதவிசெய்வதற்கு நானிருக்கிறேன். ராக்ஷஸனைத் தள்ளிவிடுவேன். நகுலனும் ஸஹதேவனும் தாயாக காப்பாற்றுவா' என்று சொல்ல, பீமஸேனன, 'சுமமா! தனதுகொண்டிரு நீ அவசரப்படவேண்டாம் என கைகளுள் பட்ட இவன் மறுபடி ஜீவிப்பது எக்காலமுமில்லை. 'பீமனன கைகளுள் பட்ட ராக்ஷஸன் இறந்துபோகாமல் அரணைப் பரக்கிற மத்தினால் இறந்தான்' என்ற சொல் வரத்தான் அரணு! இறந்த ராக்ஷஸன் நமமை ஒருபோதும் கொல்லாது உயிருடன் இவனை விடமாட்டேன். பரதஸரேஷ்டனே! பபடாதே' என்று சொல்ல, அரணுனன, 'பீமனே! கொடிய ராக்ஷஸனோடு இரவின் முன்பாகத்திலேயே சோந்திருக்கிறாய். திரி முடிந்தது, இன்னமும் பெருஞ்சண்டை முடிவாகவில்லை. நே! இறந்த பாவியான ராக்ஷஸன் வெகுநேரம் ஜீவித்திருப்பானா? சத்திருக்களை அழிப்பவனே! போகவேண்டிய தாயிருக்கை இங்கே அதிகநேரம் நிற்கமுடியாது கிழக்குச் சிவக்கப்போது காலேசசந்தி வரப்போகிறது. ருத்திரருடைய காலமாகிய தியாகாலத்தில் ராக்ஷஸர்கள் இன்னும் அதிக பலவான்களாகிய பீமனே! துரிதப்படு, விளையாடாதே. பயங்கரமான ராக்ஷஸனைக் கொல், மாயையை மிகுதியாகச் செய்வான கைகள் வலிமையை உபயோகப்படுத்தி உன்னுடைய மஹிமைக்குத் தெரியும் முன்னே மிகுந்த பலமுள்ள விருத்திராசன இரத்திரன்கொன்றதுபோல மனிதர்களுடைய நன்மைகளை ராக்ஷஸனைக் கொல். அவ்வாறன்றி யுத்தத்தில் இறந்த ராக்ஷஸன் நீ கஷ்டமாக நினைக்கிறாயாயின், உனக்கு நான் உதவிசெய்யுமன். விரைவாகமட்டும் இவன் கொல்லப்படவேண்டும் வருத்தமனே! அல்லது நானே இவனைக் கொன்றுவிடுவேன். வேலைப்பது களைப்புற்ற நீ இப்போது நிற்பது நலம்' என்று சொன்ன அரணுனன இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட பீமன், கோபத்தினால் ஜவலிப்பவனபோலாகி, பரளயகாலத்திலுள்ள வாயுவைப் போன்ற பலத்தை எடுத்துக்கொண்டான். பிறகு, பீமன் கோபநாணம் மேகம்போன்ற அவவரக்கனுடைய தேகத்தைத் தூக்கிக் கமாக நூறுமுறை சுழற்றினான். சிறந்த கைகளையுடைய பீமனன் கோபித்து ராக்ஷஸனுடைய சரீரத்தைச் சுழற்றிக்கொண்ட அடிக்கடி காசசித்துக்கொண்டும் பின்வருமாறு சொல்லவும்.

சொன்னான் 'நீ மனிதர்களுடைய மாமஸங்களுடைய வீடு
பருத்திருக்கிறது, வீணாகவளாந்திருக்கிறது, வீண எண்ணு
வன ஆதலால், நீ 1 வீணமரணத்துக்குத் தகுதியுள்ளவன
'போது சமமா இரு இந்த வனத்தை உபத்திரவமான ச
-விலலாமல சேஷமமாகச் செயதுவிடுவேன ராக்ஷஸா! மறுப
'மனிதரைக் கொன்று தின்னமாட்டாய்' என்று சொல்லி, அவ
தையில் தேயத்துக் கைகளினால் கசக்கி ஆட்டைக்கொ
'போலச் சீக்கிரமாகக்கொன்றான் அவன் பீமனால் கொல்லப
'போது ஜலத்தினால் நனைக்கப்பட்ட பேரிகையைப்போல
வனத்தையெல்லாம் நிரப்பிக்கொண்டு பேரிரைச்சல இரைந்த
பலசாலியான பீமன் அவனைக் கைகளினால் அழுக்கியெடுத்து
னுடைய அந்தத்தலையைத் திருக்கிக் கழுத்துடன் அதை
விட்டான் அவன் தலையைப்பெயர்த்தபிறகு அதைக் கழுத்த
மேலே எறிந்தான் பீமஸேனனால் எறியப்பட்ட அந்த ரா
னுடைய தலையானது காதுகளும் கண்களும்போனதும் ந
லாததும் பற்களிலலாததும் ரகத்தினால் நனைக்கப்பட்டது
காணப்பட்டது அங்கே ராக்ஷஸன் கைகளை நீட்டி இழுக்க
'மே மாமஸமும் தோலும் உட்புறங்களும் கிழிக்கப்பட்டும் வ
யுத்தத்தினால் அடிபட்டவன்போலத் தலையிலலாத உடலாக
தான் ஹிடிம்பன் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டு அந்தப்பலச
ளான பாண்டவர்கள் மகிழ்ந்தனர் அந்தராக்ஷஸன் யுத்த
'கொல்லப்பட்டதைக் கண்டு, அந்த ஹிடிம்பையும், கண்ணு
தெரியாதவர்களாக ஸ்வாககத்திற சோந்திருந்த ரிஷிகள் சா
கள் முதலியவர்களும் ஸந்தோஷமடைந்து, 'நல்லது, நல்
-என்று அந்தப் பீமனைக் கொண்டாடினர் யுதிஷ்டிரா முத
ஸஹோதரர்களும் ஸந்தோஷமடைந்து சத்ருஸ்மஹாரஞ
-புருஷஸிம்மமான பீமஸேனைக் கௌரவப்படுத்தினர் அ
ன்ன, பயப்படத்தக்க பராகரமமுள்ள மஹாதமாவான பீம
னைப்பூஜித்து மறுபடியும் அவனைநோக்கி, 'பிரபுவே! இந்த வ
திறகு அருகில் நகரமிருப்பதாக நான் நினைக்கிறேன் துரிதம்
'செல்வோம் உனக்கு ஸ்கமுண்டாகட்டும் துரியோத்
நமமை அறியாமலிருக்கவேண்டும்' என்று சொன்னான் பி
மஹாரதர்களாகிய அந்தப் புருஷஸுரேஷ்டாக்களைவரும், 'ப
-படியே' என்று சொல்லித் தாயாருடனகூடப் புறப்பட்ட
ராக்ஷஸியான ஹிடிம்பையும் புறப்பட்டான்

ஹறறுபததேழாவது அததியாயம்
ஹிடிமபவதபாவம் (தோடீச்சி)

மன் ஹிடிம்பையைக்கோல் லூம்பித்ததைத் தரிமாஜர்
தடுத்தும், அவன் தான் ராக்ஸித்தன்மையில்லாதவ
ளென்றும் வநங்கால உணர்ச்சி உடையவனென்றும்
தேர்வித்ததும், பிறகு அவனை அங்கீகரிக்கும்படி
பீமனுக்குத் தந்தி கட்டினாயிட்டதும்.)

அந்தராக்ஷஸனுடைய ஸ்வேஹாதரியாகிய ஹிடிம்பையென
அந்தராக்ஷஸி பேசாமல் அந்தப்பாண்டவர்களை நோக்கியே
முள்ள, பிறகு, குருதியையும் பாண்டுதரரான தாமராஜாவை
ணங்கி அனைவரையும் கௌரவித்த பிறகு, பீமஸேனனைப்
புது, 'நான் உன்னைப் பார்த்துமாதிரித்தினாலேயே மன
சுக்கு வசப்படவேண்டி அந்தநான் என சகோதரனுடைய
உயசொல்லி விட்டுவிட்டு உன்னை அனுஸரித்திருக்கிறேன்
பயங்கரமான ராக்ஷஸன் விஷயத்தில் உன் செய்கையைக்
கண்டான் நான் பணிவிடை செய்துகொண்டு உன் சரீரத்தை
பவிசுக விருமபுகிறேன்' என்றான் பீமன், அதைக்கேட்டு,
நிஸாகன் பிறரை மயங்கச்செய்கின்ற வஞ்சகத்தைக் கை
கண்டு பகைமையை மனத்திலேயே வைத்திருப்பா ஹிடி
ம்ப! நீ உன்ஸ்வேஹாதரனபோன இந்தவழியே செல்' என்று
முன்னு யுதிஷ்டிரா, 'ஆண்கிங்கமே! பீமனே! நீ கோபித்
தபோதிலும் பெணவதை செய்யாதே பாண்டவனே!
நீரத்தைக் காத்துக்கொள்வதினும் அதிகமாகத் தாமதத்தைக்
பாற்று கொல்லுகிற எண்ணத்தோடுவந்த மஹாபலசாலி
ராக்ஷஸனையே கொன்றாய் அந்த ராக்ஷஸனுடைய சகோ
காபித்து நமமை என்னசெய்யலாம்?' என்றுசொன்னான்
, ஹிடிம்பை குருதியையும் குருதிபுத்தரான யுதிஷ்டிரையும்
னஞ்செய்து கைகூப்பிப் பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கி

அம்மா! இவ்வுலகத்தில் பெண்களுக்கு மனமதனான
துயரத்தைப்பற்றி நீ அறிவாயே? சிறந்தவனே! அஃது
பாது பீமஸேனன்விஷயமாக எனக்கு வந்திருக்கிறது அந்
பெருந்துகமானது காலத்தை எதிர்பார்த்து என்னால்
றுக்கப்பட்டிருந்தது அந்தக்காலம் இதோ வந்திருக்கிறது
கு ஸௌக்கிய லாபம் வரப்போகிறது மேலானவனே!
ரடியவர்களையும் ஸ்வதாமதத்தையும் உறவினரையும் விட்டு,
புரேஷ்டனான உன்னுடைய இந்தப்புத்திரன் கணவனாக

என்னுல வரிககப்பட்டான புகழ்பெற்ற நான் இந்தவீரன
 உன்னும நிராகரிககப்பட்டால் பிழைத்திரேன இதனை
 மையாக உனக்குச்சொல்லுகிறேன உததம் ஸதிரீயே ! அந்
 நீ என்னைத தெரியாதவனென்றாவது அன்புள்ளவனென்ற
 அனுஸரித்தவனென்றாவது நினைத்து எனமீது தயைசெ
 தகுதியுள்ளவளாயிருக்கிறாய் மிகுந்த பாககியமுள்ளவ
 எனகணவனாகிய இந்த உன்புத்திரனோடு என்னைச்சோதது
 தேவதாருபமுள்ள அவனை எடுத்தகுகொண்டு என இஷ்ட
 செலவேன மதுபடியும் கொண்டுவந்து விடுவேன சிறந்தவ
 என்னிடத்தில் நம்பிக்கைவை எனச்சோததன என்னை அ
 பின ஸமயத்தில் முதலிலேயே நான் இவனை அடைந்திருப்பே
 என சகோதரன, ராததிரிபில் பீமஸேனனைக கொல்லக்கருத்
 னால் உடனே வந்துவிட்டான் அவன் எவ்வளவுகெவ்வளவு
 பராகரமஞ்செய்தானோ எவ்வளவுகெவ்வளவு எதிரியை ஆ
 மித்தானோ அவ்வளவுகவ்வளவு நான் பாண்டவனைப்பற்றி
 மதனால் மோகமடைந்தேன அம்மா ! அரசியே ! நான் ராக
 அலலேன நான் இரயில் சஞ்சரிப்பவளல்லேன, நான்
 கடங்கடி என்னும ஈரவரி ராக்ஷஸனுக்குச் சகோதரியாய்
 பதுமாததிரமே சிறுபெண்ணும தேவதையைப்போன்ற
 முள்ளவருமாகிய நான் உன்புத்திரனுடன் சோதது அவனை
 னிட்டு உங்கள் எல்லாருக்கும் பணிவிடை செய்யப்போகி
 புருஷவரிமமங்களை ! நீங்கள் அஜாககிரதையாயிருக்கும்
 ஜாககிரதையோடு கவனித்துக்கொண்டும் அடிமையைப்போ
 போதும் பணிவிடை செய்துகொண்டும் ஆபதகாலத்தில் உங்க
 கரையேற்றிவைப்பேன புண்ணியஞ்செய்தவர்களைத் தேவ
 னம் வஹிப்பதுபோல உங்களை எனமுதுகினால் எடுத்துச்
 வேன நீங்கள் அனுககிரஹஞ்செய்யுங்கள் பீமஸேனன எ
 அடையக்கடவன் நான் இவ்வாறுசொல்லியும் என காரியத்
 பற்றி முன்போலவே நிராகரிககப்படுவேனாயின இந்தப்
 துள்ள பரபலோகங்களுக்குப் போவேனென்பதில் ஸந்த
 மிலலை நான் மனத்தினால் நினைத்து எக்காலத்திலுமு
 எல்லாவற்றினைபும் அறிவேன இந்த ஆபததைத் தாண்டுவித்
 மட்டும நான் உயிரை வைத்திருப்பேன, மறறொன்றிலு
 வைத்திரேன தாமநதெரிந்தவன் எல்லாவற்றையும்
 கரித்து நடத்தவேண்டும் ஆபத்தில் உயிரைக் காப்பவன் எ
 அவன்தான் தாமமறிந்தவரிற் சிறந்தவன் தாமத்திலிருப
 களுக்கு வரும் ஆபததுத் தாமத்திற்கே அபாயமென்று

மிகுந்து புண்ணியத்தினாலேதான் மனிதன் ஒருயிரைக் காப்பதுகிறான் உயிரைக்காப்பதும் புண்ணியந்தான் எந்தவகைலாவது தாமதத்தையே செய்வதவேண்டும். அதில் இகழ்ச்சியில் இந்த ஸமயத்தில் எல்லாவற்றிலும் பெரிதான காமத்திபிழக்கப்பட்ட பெண்ணாகிய என்னையும் காப்பாற்றுவதுதான் தாமதத்தான் காமமோக்ஷங்களாகிய நான்கு புருஷாததங்களுமே தயையசெய்வார்களா தாமத்தினிடம் அன்புள்ள ரிஷிகள் படிச்ச செய்வதைத் தாமதமென்று சொல்லுகின்றனர் நான் பஞ்ஞானத்தினால் நடந்தவற்றையும் இனி நடப்பவற்றையும் கிறேன் ஆதலால், உங்களுக்கு நன்மையைச் சொல்லப்படுகிறேன் ஒரு சிறந்த தடாகம் ஸமீபத்திலிருக்கிறது இப்போது அந்தத் தடாகத்துக்குச் சென்று ஸ்நானஞ்செய்து மரத்திழப்படுத்திநுநறு, நானேக்காலையில் ஜகத்பிரபுவும் தாமரைப்போன்ற கண்களையுடையவரும் ¹ மஹாதாமாவும்மாகிய வயாஸநான் எதிர்வந்து தோன்றக்கண்டு, துயரத்தைக்கேட்போகிறீரா துரியோதனனால் ஊரைவிட்டுப்போனதும் வாய்நடைத்தலை நுத்தப்பட்டதும் விதூரால் நீங்கள் காப்பாற்றப்பட்டதும் நுக்கு ஞானக்கண்ணினால் தெரிந்திருக்கின்றன அவர் உங்களுக்கு சாலிஹோதாரிஷியின் ஆஸ்ரமத்தில் வாஸத்தை விதிப்பாக்கிறார் இந்தப் புண்ணியவிருக்ஷம் மழை காற்று வெயில்களாகக்கூடியது. இந்த ஜலத்தைக் குடிக்கவுடன் பசிதாகம் பாயவிடும் இந்தத்தடாகமும் இந்த மரமும் சாலிஹோதாரிஷி தவத்தினால் உண்டாக்கப்பட்டவை காரணனங்களும், ரகனும், ராஜஹம்ஸங்களும், ஆணை பெண் அனறில்களும் கரங்களின் குரலோடொத்த இனிய கீதங்களைப் பாடுகின்றன' றுள்

அவளுடைய அந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டு, குந்தி, சிறந்த னையுள்ளவரும் எல்லாத் தாமதங்களிலும் நிபுணருமான யுதிஷ்டிரப்பாராத்து, 'பாரதனே! தாமதமான களிநிலைந்த நீ நான் லவதைக்கேள் இந்த ராக்ஷஸியானவள் தனவசத்தினால் ததைச் செவ்வையாகச் சொல்லுகிறாள் கருத்தில் கெட்டாயிருந்தால் ராக்ஷஸி பீமனை என்னசெய்யலாம்? நீ அங்கிருமுப்பக்கத்தில் இவள் புத்திரோதபத்தியைப்பற்றி வீரனான அடையட்டும்' என்று சொன்னாள் பிறகு, யுதிஷ்டிரா, டிமபையே! நீ சொல்வது ஸ்ரீதான இந்த விஷயத்தில் சயமிலலை அழகிய இடையுள்ளவளே! ஆனால், நான் எவ்வ சொல்லவேனோ அவ்வாறு நீ தாமத்திலிருக்கவேண்டும்

பிரியமானவளே ! நீ ஓவ்வொருநாளும் கடமைகளை முடிக்கொண்டு ஸநானஞ்செய்து பரிசுததையாகி இனிய ரூபத்திடுருந்து, பீமஸேனனும் ஸநானஞ்செய்து கடமைகளை முடித்து உதஸாஹததிறகுரிய மங்களங்களைச் செய்துகொண்டபின், சீதை தினந்தோறும் அடையக்கடவாய மனோவேகமுள்ள பகறகாலங்களில் இஷ்டப்படி இவனுடன் ஸஞ்சரி ஆனால் வொரு மாதத்திரியிலும் இந்தப் பீமஸேனை நீ கொண்டுவந்த வேண்டும் ஸந்தியாகாலத்துக்கு முன்னமே இவன் விடவேயவன், எப்போதும் காப்பாற்றப்படவேண்டியவன் நீ கந்தரிககிறவமையில இப்படியே பீமனோடு மயிதூசுகொண்ட பிரியமானவளே ! உனக்கு இது நியமம் எந்தக்காலமும் கூலையாபிருந்து அஜாகரதையைவிட்டுப் பணிவிடைசெய்யவேண்டும் நன்மையையே செய்யவேண்டும்' என்று சொன்னா

நூற்றறுபத்தேட்டாவது அததியாயம்
ஹி டி ம ப வ த ப ா வ ம (தொடர்ச்சி)

(பாண்டவர்கள் ஹிடிம்பையோடு சாலிஹோத்திரஸாஸங்கீதப் பரவர செய்த ஆதித்யத்தைப் பெற்றுக்கொண்டதும், விவஸந்தை செய்துகொண்டு பீமன் ஹிடிம்பையை விவாஹித் செய்துகொண்டு அவளோடு அனேக இடங்களில் சென்றுவந்ததும், வியாஸர் வந்து தந்தியை ஸமாதானித் செய்து போனதும்)

புதிஷ்டிரா சொல்க கேட்டுப் பீமனை அடைந்த ஹிடிம்பை, குருதியைத் தனசரித்ததில் ஏற்றிக்கொண்டு பீமானாகளுக்கு இடைபிற செல்லுகின்றவளும் நகுஸஹதேருக்கு முன் செல்லுகின்றவளும் புதிஷ்டிராசைத் தனக்கு விட்டுக்கொண்டவளுமாக ஜலத்தைத்தேடி மணியமான ஹோத்திரஸரஸை அடைந்தாள் மரத்தினுக்குச்சென்று விட்டடைப்போல விளக்கிப் பாண்டவர்களுக்கு இலைகளவலிக்ருமிடம் கட்டித் தனக்கும் குருதிக்கும் ஒருபுறத்தில் செய்தாள் பிறகு, பசிதாகத்திறைபிழக்கப்பட்ட பாண்டவ ஸநானஞ்செய்து பரிசுத்தாகளாகி ஸந்தியாவந்தனஞ் செய்தாகத்திறகாக ஜலத்தைமாத்திரம் உட்கொண்டனா அப்பே சாலிஹோத்திர மஹரிஷி அங்கே பாண்டவர்கள் பசுத்திருப்ப அறிந்து மிகுதியான அன்னபானங்களை மனத்தினால் நினைத்து அப்போது அந்தப் பாண்டவர்களைவரும் குருதிபுன ச

நிககொண்டு அரங்குமாளிகையில் நடந்ததையும் ராசுத்
செய்ததையும் இன்னும் பலவிதமான கதைகளையும்
வி, பேச்சுமுடிந்தபோது, ராஜபுக்திரியான குந்தி பாண்டு
மனன பீமஸேனை நோக்கிச் சொல்லலானா

‘உனக்குப் பாண்டுமஹாராஜா எப்படியோ அப்படியே
ஷ்டஸஹோதரனான யுதிஷ்டிரனும் பூஜிக்கத்தக்கவன நான்
தெரிந்த இந்தயுதிஷ்டிரனாகும் பூஜையை ஆதலால், உனக்கு
ம பூஜையை புவராஜாவே! அதனால், பாண்டுவின பரீதிகராக
விருப்பத்தைச்செய வருகோதரனே! பாஷியும் புத்திச
சசியிலலாதவனுமாகிய துரியோதனனால் அபசாரஞ்செய்யப்
நான் அந்த அபகாரத்திற்குப் பரிஹாரத்தைக் காணாமலிருக்
கில் தினங்களில் யோகசேஷம்ம உண்டாகும் ஆதலால்,
லலாததும பிறா வரக்கூடாததுமாகிய இந்த இடத்தில் நாம்
மாக வலிப்போம் வருகோதரனே! இது மற்றொரு பெருந்
மும் தாமசங்கடமுமாயிருக்கிறது சிறந்த பிரஜைஞபுள்ள
! உனனைப்பார்த்தவுடன் மனமதனால் தூண்டப்பட்ட இந்
பண, தாமததைமுன்னிட்டு யுதிஷ்டிரனிடமும் எனனிடமும்
ாடிகொண்டிருக்கிறான் தாமசத்திற்காக நீ இவளுக்குப்
மனைக கொடு அந்தப்புத்திரன் நமக்கு நன்மையைச் செய்
மறுமொழியை நான் விருமபலிலை நாங்கள் இருவரும்
வதைச் செய’ என்றாள்

பீமஸேனை, அதைக்கேட்டு ஆகட்டுமென்று பிரதிஜ்ஞஞ
து, ‘உன கட்டையை வேதவிதியென்றே நினைத்துச் செய்
’ என்றுசொன்னான் ஸஹோதரர்கள் நடுவில் அந்த ராசுத்
ய பார்த்து நேராகவும் சொல்லத் தொடங்கினான் ‘ராசுத்
ப! நான் உனக்கு ஸத்தியதேகாயிகுடிய ஒருவயவஸ்தையைச்
ல்லுகிறேன், கேள் சிறந்தவனே! அழகிய இடையுள்ளவனே!
ளவு காலத்தில் உனக்குப் புத்திரோதபத்தி நேரிடுமோ அவ்
| காலம் வரையில் உன்னுடன்கூடச் சஞ்சரிப்பேன் முக்கிய
உன்னுடைய அறபத்தனத்தை எனனிடத்தில் வெளிப்படுத்
க பெண்ணரசி! உத்தமஜாதிப் பெண்களுடைய குணங்களே
ருந்தினவளாக என்னை அடையக்கடவாய’ என்றான் அந்த
மபையென்னும் ராசுஷி, ‘அப்படியே ஆகட்டும’ என்று
ஜைஞ்செய்து பகலில் தன் வீடுசென்று ராஜாக்களுக்கூரிய
வுகளைக் கொண்டுவந்தாள் அந்த ஹிடிமபை அழகியருபத்
ன பீமஸேனைத் தூக்கிக்கொண்டுவிளையாடுவதற்காக மேலே
றாள் உயர்ந்த ரூபத்தையெடுத்தது எல்லா ஆபரணங்களையும்
ந்துகொண்டு மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் சபதிககின்ற அழ்

கான மலைசிகரங்களிலும் ரமணியமான தேவாலயங்களிலும் இனிமையாக ஸமபாஷணை செய்து எந்தக்காலமும் பீமஸேன நதோஷப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான் அவ்வாறாகவே முடியாத காடுகளிலும், மலைகளிலும், மரங்களிலும், மலைகளிலும் தாமரைப் புஷ்பங்களும் நீலோத்பலங்களும் அழகான தடாகங்களிலும், வைரீயக்கலமயமான மண்புடைய ஆற்றுத்தீவுகளிலும், அழகான தேவதாவனங்களிலும் மலைசிகரங்களிலும், அழகான துறைகளும் காடுகளும் உள்ள காட்டாறுகளிலும், மணிகளும் பொன்னும் நிரந்தரப்பிரதேசங்களிலும், யக்ஷாக்களுடைய இடங்களிலும், பாவதங்களின் சிகரங்களிலும், எல்லாக்காலங்களிலும் காமரங்களோடுகூடிய மானஸஸரோவரத்தின் காடுகளிலும் அழகுள்ள ரூபத்தைத்தரித்துப் பீமனை ஸுகிக்கச்செய்து, புண்ணியஞ்செய்தவன் அபஸரஸூடன்கூட ஸவாககத்தில் வாறு மிக்க ஸந்தோஷத்துடன் இருப்பானே அவ்வாறே தேஜஸுள்ள பீமஸேனன் மிக்க அதிகமான ஸந்தோஷ அடைந்து அவளுடன்கூடி ரமித்தான் அழகாரும், பொருத்தன் மூம்சோந்த மேகலையுள்ள தாயுமிருக்கிற அவளுடைய பத்தை அடிக்கடி மாதனஞ்செய்து பீமன் திருபதியடைய மனோவேகமுள்ள அவள் அவ்வாறு ஆறகாறாகு பீமனைச் சந்திப்படுத்திக்கொண்டு அவனால் தானும் அடிக்கடி சந்தி அடைந்து உதஸாகத்துடன் ரமித்தான் அவள் பகற்காலம் பீமஸேனனுடன் ரமித்து இராக்காலங்களில் அவன் வீடுகொண்டு வருது அவன் தாயாரிடம் காண்பித்தான் அவன் பீமஸேனன் ஒவ்வொரு நாளும் ஸஹோதரர்களுடன் துணைகொண்டிருந்தான் அவளும் சூரதீக்குப் பணிவிடை கொண்டு அவள் பக்கத்திலேயே இரவு முழுவதும் வலி கொண்டு சாப்பாடடையும் வாய்க்குத் தாமபூலம் வாசனை லான போகப்பொருள்களையும் கொண்டு வருவான்

அந்த ராததிரி நீங்கினவுடன், கருடமான நியமருவரும் சிறந்த பிரஜைகளுள்ளவரும் திவ்ய ஐஞானமுள்ள சிறந்த தவமுள்ளவருமாகிய வயாஸர் வந்தார் மஹாத்மாவும் மையச செய்பவருமாகிய கருஷணதவைபாயனரை நமஸ்கரித்து செய்து அந்தப் பாண்டவர்களும் சூரதீபும் அவள் மருமகனாகிய ஹிடிம்பையுமாகிய அனைவரும் கைகூப்பி நின்றுனர் அந்த ஸா, 'பரதஸரேஷ்டாகளே! தருதரஷ்டரபுகதிராகள் தானறாக வாழ்ந்துகொண்டு உங்களை அதாமமாக ஊரை ஓட்டினரென்பது எனக்கு முன்னமே மனத்தில் தெரிந்த விஷயம்'

அறிந்ததான் உங்கள் விஷயத்தில் உயர்ந்த நன்மையைச்
கருதி வருகிறீர்கள் நீங்கள் வயஸன்பட்ட வேண்டாம்
யெல்லாம் உங்களுடைய ஸ்கூல்திறமையாகும் வீரர்களே !
உங்களைப் பிரிக்ஞமசெய்கையை நீங்கள் பூர்வஜன்மத்தில் செய்
தீர்கள் அதன்பயனாக இதனோடுகிறீர்கள் பகைவரைப்
பிடிக்கச் செய்பவர்களே ! நீங்கள் வயஸன்பட்ட வேண்டாம்
பயன முடிந்தபிறகு நீங்கள் பழைய நிலைமையுள்ளவாக
வ உறவினருடன் சொந்தராஜ்யத்தில் விளையாடிக் கொண்
டீர்கள் ஐயமில்லை வேண்டியவர்கள் தாமதவார்களிடத்
தாமதமாகிவிட்டதிலும் நேசமவைக்கின்றனர் ஆதலால்,
பாது எனக்கு உங்களிடத்தில் ஸ்ரேஷ்டம் அதிகமாயிருக்க
தான் ஸ்ரேஷ்டத்தை முன்னிட்டு எந்த நன்மையைச் செய்யக்
கிறேனோ அதைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள் எனவரை
பார்த்து இவ்வேகையே மறைவாக வாஸஞ்செய்யுங்கள் இது
ஹாதாரிஷ்டியின் தவத்தினால் ஸ்ரேஷ்டமாகப்பட்ட தடாகம்
ஜலம் அழகானது டசி தாகம் களைப்புக்களைப் போக்கு
காரியத்தை நாடி ஆறுமாதம் வரையில் செளக்கியமாக
வ ஸ்ரேஷ்டியுங்கள்' என்று கூறி வீரர்களான அந்தப் பாண
களைத் தேற்றி அன்புடன் தழுவிக்கொண்டு, பின்பு, அந்
பிரபு, குருதியையும், 'மருமகனே ! அழாதே ! அழாதே !'
சொல்லிச் சொல்லித் தேற்றத்தொடங்கினான் ஜீவிக் கிற
களைபுடையவனே ! தாமதவருதவனும் தாமராஜாவும்
புத்தரனுமான இந்தப் புத்திஷ்டிரன் பூமியிலுள்ள அரசாக்களின்
புற ஆளப்போகிறான் இவன் பூமிமுழுவதையும் தாமதத்
தியிததுத் தாமதத்தைச் செய்து புலன்களையடக்கி மலைகளும்
நுமடங்கிய சிறந்த பூமிமுழுமையையும் பிமராஜுனாக
ய பலத்தினால் தனவசத்தில் வைத்துக்கொண்டு ஆளப்
கிறான் இது திண்ணம் உனக்கும் மாதிரிக் கும் புத்தராக் கும்
கப்பிரவீரத்தாக் கும் இவ்வைவரும் உலகத்தில் புகழ்
று அப்போது தங்களைத் தேசத்தில் ஸ்ரேஷ்டமான மனத்
டு ஸ்கூலமாக விளையாடப்போகின்றனர் இந்தப் புருஷஸரேஷ்
ள், இந்தப் பூமியை ஜயித்து நிரம்பின தகவியுள்ள ராஜ
பம் அஸவமேதமுதலிய யாகங்களைச் செய்யப்போகின்றனர்
புத்திரர்கள் தனத்தாலும் செளக்கியத்தாலும் வேண்டியவா
ச சிறப்பித்துப் பித்தருபிதாமஹபரமபரையாகவந்த ராஜ
ந்த அடையப்போகின்றனர் தாமரை இதழ்போன்ற கண்
புடைய உன்மருமகள் கமலபாலிகையென்று பெயருள்ளவள்.

இவள், பீமனவசத்திலிருந்துகொண்டு ஒரு புத்திரனைப் போகிறாள் அந்தப்புத்திரனால் கஷ்டகாலங்களில் நீங்கள் யேற்றப்படுவீர்கள் ஒருமாதம் இங்கே காதலிருங்கள் திருமபவும் வருவேன் இவ்வாறு தேசகாலங்களை அறிந்துகொண்டு மிகுந்தஸநதோஷத்தை அடைவீர்கள்' என்று சொன்னா ஜயராஜாவே! அவர்களெல்லாராலும் கைகூப்பிக்கொண்டு, வாரேயாகட்டும்' என்று சொல்லப்பட்டு, பிரபுவும் ரிஷியும் வயாஸபகவான வந்தவாறே சென்றா

புறநாடுபத்தொன்பதாவது அதிகாரம்
ஹி டி ம ப வ த ப ர வ ம (தோடர்ச்சி)

(கடோத்கசஜனனம், பிறகு நீனைத்தபோது வருவதாகச்சொல்லியும் ஹிட்யும்பையுந் கடோத்கசனுந் சென்றதும்)

விபாஸபகவான சென்றபிறகு, பாண்டவர்கள் துக்க விட்டு அந்த ஆலமரத்தண்டை ஆறுமாதம் ஸுதமாகவலித்த இலைகளையும் கிழங்குகளையும் கனிகளையும் ஆகாரமாகக் கொண்டு பாண்டவர்கள் தவளுசெய்துகொண்டிருந்தனர் ஜனமேஜய ராஜாவே! பிறகு, அனுமதி கொடுக்கப்பெற்ற கமலபா மானிடாக்கரிய ஆபரணங்களையும் ஆடைகளையும் மலாமாடையும் சாளுகளையும் அணிந்துகொண்டு மனோவேகமாக ஆங்கு பீமஸேனை எப்போதும் மகிழ்வித்துக்கொண்டிருந்த நினைத்தருபமெடுக்கின்ற ஹிட்யும்பையென்னும் ராக்ஷஸி பீமே னுக்காகச் சகோதரரான பாண்டவர்களை ஏழுமாஸ்காலம் வாறு வனத்தில வலிக்கச்செய்தாள் அந்தப் பீமன ஸுத வியோயாடிக்கொண்டு அந்தக் காலத்தைக் கழித்தாள் காமர எடுக்கின்ற அந்த ராக்ஷஸி பீமஸேனைனோடு ஏழுமாதம் சேர்வலித்த பிறகும ஸம்போகத்திருபதி பெறாமலே காப்பம் தாள் அந்த அரக்கி, மிகுந்த பலமுள்ள பீமஸேனனிடமிரு விகாரமான கண்களும் பெரிய வாபும் முளைகளைப்போன்ற க ளுமுடையவனும், மிக்க பயங்கரனும், பயங்கரமான நிறமு வனும், மிகச் சிவந்த கண்களும் கூர்மையான கோரப ளுமுடையவனும், மஹாரதனும், பெரிய விலலாளியும், ம பராகிரமசாலியும், மஹா பலவானும், மஹா வேகமு வனும், பெரிய தேகமுள்ளவனும், மிக்க கறுத்தவனும், பெ கழுத்தும் பெருங்கைகளுமுடையவனும், மனுஷ்யனுக்குப் ப தும் மனுஷ்யத்தன்மையிலலாதவனும், அஞ்சத்தக்கவேக

னும், முரட்டுத்தனமுள்ளவனும், பகைவரை அடக்குகிறவனுய் புத்திரனைப் பெற்றான் அவன், பிசாசுகளையும் மனிதர்களையும் மறற்பிராணிகளையும் அதிகக்கிரமித்திருந்தான். 'ஓ! அவன் பாலையிருக்கும்போதே மனிதர்களில் அதிகையை அடைந்திருந்தான், எல்லா அஸ்திரங்களிலும் சிறந்தவீரரும் மிகப்பலசாலியாகவுய் இருந்தான் ராக்ஷஸப்பெண்கள் பத்தைத்தரித்து உடனே பிரஸவிகின்றனா, நினைத்தருபம்பவரும் அநேக ரூபங்களெடுப்பவருமாயிருக்கின்றனா சிறவிலலாளியும் விரிந்த தலைமிருள்ளவனுமாகிய அந்தப் புத்தி அப்போது தாய்தகப்பனமார்களை வந்தனஞ் செய்து அவர்பாத்தங்களைப் பிடித்துக்கொண்டான் அவர்கள் அவசூப் பெயரிடத் தொடங்கினா 'இவனுடைய கடம் என்று லலப்பட்டதலை நெறித்தமயிருள்ளதாயிருக்கிறது' என்று னுடையதாய் அவனைப்பற்றிச் சொன்னான் அதனால், அவசூக கடோதகசன் என்ற பெயர் உண்டாயிற்று அந்தகாதகசன் அந்தப் பாண்டவாமேல் அன்புள்ளவனாக இருந்தான் அவர்களுக்கும், அவன் எப்போதும் அவர்கள் மனத்தைப் பிரியாத அன்புயிருந்தான் பெரியதேகமுள்ள கடோதகரூதிரியையும் பாண்டவர்களையும் வரிசையாக நமஸ்காரஞ் செய்து, அவர்களை அழைத்து, 'குற்றமற்றவர்களே! பெரியோரான உங்களுக்கு நான் என்ன செய்யக்கடவேன்? கூச்சமில்லா சொல்லுங்கள்' என்றுசொன்னான் அவ்வாறு சொல்லுகின்றதப் பீமஸேனபுத்திரனைப் பார்த்துக் குந்தி, 'நீ கௌரவாக்களசத்திற பிறந்தவன் பீமஸேனனைப்போன்ற பலவானாகவே ககிறாய் ஐவர்களுக்கும் நீ மூத்த குமாரன் குழந்தாய்! ராயம் செய்' என்று சொல்ல, குந்தியினால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட பிறகு, கடோதகசன் தந்தைமார்களை நமஸ்காரஞ் செய்து, 'இவவுலகத்தில் ராவண்ணும் இந்திரஜித்தும் எவ்வாறு ராபலவான்களாயிருந்தனரோ அவ்வாறே தேகப்பிரமாணதலும் பராக்ரமத்தாலும் அவர்களுக்கு ஒப்பானவனாகவும்கத்திலுள்ள மனிதர்களுக்கு மேற்பட்டவனாகவுமிருக்கிறேன். மீயம் வரும்போது உங்களிடம் வந்து சேருவேன்' என்று சொன்னான் அந்தராக்ஷஸத்தலைவன் அவர்களிடம் விடைபெறகொண்டு வடதிசையை நோக்கிச் சென்றான் மஹாரதனாகிய தககடோதகசன் நிகரற்றபராகரமமுள்ள காணனுடைய சகதி புத்ததினிமித்தமாகப் பரதியுத்தம் செய்கிறவனாக மஹாதமா

வான பகவானுல ஸ்ருஷ்டிசெய்யப்பட்டவன் அப்போது, அந்த ஹிடிமபையைப் பார்த்து, 'கமலபாலிகையே! என் உன் சகவாசம் முடிந்தது மறுபடியும் ராஜ்யத்திலிருப்போது நீ என்களைப் பாரப்பாய்' என்று சொன்ன ஹிடிமபை, 'நாதரே! சிரபுவே! பாரதரே! எப்போது நீ கமலபாலிகையே! என்னை நினைப்பீரோ அப்போது உன் மறுபடியும் உமமிடம் வருவேன்' என்று சொல்லி உன் சென்றான் ஹிடிமபை பீமஸேனனிடம் காதல வைத்தும் செய்துகொண்ட வியவஸ்தையை நினைத்துத் தன்னிடத்திலிருந்தே சென்றான்

நூற்றெழுபதாவது அததியாயம்

ஹி டி ம ப வ த ப ா வ ம். (தொடர்கீச்)

(வியாஸர் பாண்டவர்களை வந்தீகில் ஸந்தீகித்து ஏகசகாநகரிய பிராம்மணகீருகந்தீகில் துடிவைத்தது)

பிறகு, அந்தப் பாண்டவர்களைவரும் சாலிஜோதர ரிஷியின் ஆஸாமிததில் அந்த ரிஷியினால் காட்டிலுள்ளவரு கொண்டு பூஜிக்கப் பெற்றனர் அப்போது அந்த மஹாத்ம யெல்லாரும் குந்தியுடனகூட அம்மஹரிஷியினிடம் அது பெறுகக்கொண்டு தாங்கள் ஜடைகளைத்தரித்து மரஉரிகளை தோலகையும் உடுத்தி ரிஷிவேஷமதரித்துப் பிராம்மணாக்ருபத்தோடு வேதங்கையும் வேதாங்கங்களையும் முழுதும் அது யன்ற செய்துகொண்டிருந்தனர் அரசரே! தாமநதெரிந்த னும் மஹாரதாருமான அந்தப் பாண்டவர்கள் சாலிஜோ மஹரிஷியின் அனுக்கிரகத்தினால் ராஜநீதிராஸதிரஜஞான தையும் தாக்கசாஸதிரஜஞானத்தையும் அடைந்து சந்தோஷமு ஒருவனத்தின் வழியாக மறஞ்ருவனம் சென்று அம்மிருககூட்டங்களைக் கொண்டு மதஸய தேசத்துக்கும தரிசு தேசத்துக்கும பாஞ்சாலதேசத்துக்கும கீசகதேசத்துக் இடையிலுள்ள அழகான காட்டுப் பிரதேசங்களையும் கங்கையும் பாரத்துக்கொண்டு விரைவாக வனத்தைத்தான் சென்றனர் அம்மஹாதமாககள் சிலவிடங்களில் தாயா தூக்கிக்கொண்டு விரைந்து சென்றனர், சிலவிடங்களில் களை 'நின்றனர், சில காடுகளில் ஸந்தோஷமடைந்து நின்ற

களில் சிலவிடங்களில் இஷ்டப்படி நடந்து அடிக்கடி பந்தயத்
தளம் சென்றனர் அவர்களெல்லோரும் வழியில் தங்கள்
மஹாராகிய வியாஸரைக் கண்டனர் அந்த வீரர்களைவரும்,
பாது அம்மஹாத்மாவான கிருஷ்ணதவைப்பாய்வுரை அபி-
நவஞ்செய்து தாயாருடன்கூடக் கைகப்பிபின்னறனர் வியாஸர்,
ஷ்ஸரேஷ்டாகளே! நீங்கள் அந்த ஆஸ்ரமத்தை விட்டுப்
பட்டது எனக்குத் தெரிந்தது கடுமையான பிறந்தது
நதத்தாலும் எனக்கு ஸந்தோஷம் அதிகமாயிற்று இதோ
பதில் அழகியதும் தீங்கில்லாததுமாகிய நகரமிருக்கிறது,
ந் எனவரை எதிர்பார்த்து மறைந்து வாஸஞ்செய்யுங்கள்
று கூறினர் அந்தப்பிரபுவர்ன் வியாஸர் வீரர்களான அந்தப்
பாடவர்களை இவ்வாறு தைரியப்படுத்தி, ஏகசகரநகரத்துக்குப்
பட்ட குரதிகு ஸமாதானஞ் சொல்லலானா 'எந்த மனித
தாமதத்தைமாததிரமே செய்யான், அவ்வாறே பாபத்தை
திரமே செய்யான். புண்ணியப்பாபங்கள் இரண்டையும் செய்
வன் உலகத்தில் எவனுமில்லை செய்பவன் புண்ணிய பாபங்
ள் பலனை அடைந்தேற்றுவான் பாபத்தின் பயனாகப் பெருந்
ம் நோக்கது யதுபுத்தரியே! கௌரவிக்ஷத் தக்கவளே!
ஹ, விசனத்தில மனத்தைச் செலுத்தாதே' என்று சொல்லி,
க்களை ஒரு பிராமமணனது வீட்டில் குடிவைத்து ரிஷியும்
வுமாகிய வியாஸபகவான் தமமிஷ்டப்படி சென்றார்''
றனர்

ஷ்ஷிம்பவதபர்வம் முற்றிற்று

ஹறேழுபத்தோராவது அததியாயம்

பகவத்பர்வம்.

பாண்டவர்கள் ஏகசகரநகரத்தில் வசித்ததும், அந்த வீட்டுப்
பிராமமணன் மனைவியுடன் துக்கித்ததைக் கண்டு துந்தி
(அங்கு சென்றதும், அவன் துந்தியிடம் புலம்பியதும்)

ஜனமேஜயா, "பிராமமணஸரேஷ்டரே! மஹாரதார்களும்
நக - குரதிபுத்திரர்களும் பாண்டவர்கள் ஏகசகரநகரம்
ன்று அதற்குமேல் என்னசெய்தனர்?" என்று கேட்க, வைசம்
னர் சொல்லுகிறார்

"ரமணிய்மன பவ்வகை வனங்களை யும் பூமியிலுள்ள தேசங்
யும் நதிகளையும் - தடாகங்களையும் பாபத்துக்கொண்டு ஏகசகர

நகரமென்று அந்த மஹாரதர்களாகிய குருதிபுதரர்கள் ஒரு மண கிருகத்தில் வலித்தனா அரசரே! அவரனைவரும் அப்பே பிணையெடுத்தனா, புதிஷ்டிரையையும் குருதியையும் நினைத் கொண்டே பிணையெடுத்தனா ஜடையோடுகூடிய பிரமமச ளாகப் பிணையெடுத்துக்கொண்டிருக்கும்போது, குணங்களி நகரத்து ஜனங்களுக்கும் பாபபதற்கினியவர்களாயிருந்தனா ரத்து ஜனங்கள், 'பாபபதற்கினியவரும் பரிசுத்தரும் தேவ ரரைப்போன்றவரும் யோக்யரும் மென்மையான சரீரமுள்ள மாகிய இந்தத் தவமுள்ள பிராமணர்கள் பிணையெடுக்கத் த வர்கள், ராஜ்யத்துக்குத் தகுதியுள்ளவர்கள்' என்றும், 'இந்த மி வான சரீரமுள்ள ரிஷிகள் உண்மையில பிராமணரல்லா, ஏ காரணத்தினால் இந்தப் பூமியில் மாறுவேஷமாகச் சஞ்சரிக் கினா, எல்லா லக்ஷணங்களும் அமைந்த இவர்கள் ஒவ்வொ ளாளும பிணையெடுப்பதற்குத் தகுதியுள்ளவர்களல்லா, கா ளைக்கருதித் திரிகின்றனா' என்றும் ஊகித்துச் சொல்லிக்கொ டனா நகரத்து ஜனங்கள் தங்களுக்குப் பத்துக்கள் வந்த நினைத்து ஒவ்வொருநாளும் உபசாரங்களோடு பிஷ்டாபாத களைப் பக்ஷணங்களினாலும் போஜனங்களினாலும் நிரம்பச் செ னா பாண்டவர்கள் மெள்ளவிரதமெடுத்துக்கொண்டு பிணையெ டுவாங்கினா அந்தப் பாண்டவர்கள் போய் நேரமானதை நி டுத்துத் தாயார அவர்களைப்பற்றி விசனப்பட்டுக்கொண்டு துக் ளால் நீர் நிரம்பின கண்களோடு தரையைக் கீறிக்கொண்ட தாள பிராமணகிருஹங்களில் - தாயாரை நினைத்துக்கொண் பிணையெடுத்துத் தாயாரிடத்திலுள்ள மரியாதையினால் கப பட்டவர்களாக விரைவில் திரும்பிவந்தனா இரவும் பகலும் கும பிணைக்களைத் தாயாராகிய குருதியிடம் ஒப்புவித்த ஒன்றுசோந்த பிஷ்டானன்ம எல்லாவற்றையும் தாயார த தனியே பருத்துக் கொடுத்ததிறகு, தம் தம் பாகங்களை அவ இஷ்டப்படி தனித்தனியே புஜித்தனா வீரர்களாகிய பா வர்கள், தாயாருடன்கூடிய ஐவரும் முழுப் பிஷ்டானனத்தில் பாதியைப் புஜித்தனா, மஹாபலசாலியான பீமன் மாத ஒருபாதியைப் புஜித்தான முன்னே கிறந்த அன்னத்தைப் ப தவனான அந்தப்பீமன் நிரம்பின போஜனஞ்செய்தவனாக இ விலை, போஜன தருபதியிலலாமைவினாண்டான நிறம் மா லையும் இளைப்பையும் அடைந்தான வேந்தரே! ஜவலிக்க பெருந்தியில் ஒரு நெய்தனா எவ்வாறிருக்குமோ - அவ்வா

கூச்சோற்றின் அரைப்பாகம் அவனுக்கு இருந்தது அரசு! பாரதரில் சிறந்தவரே! அந்த மஹாதமாககள் அவ்வாறே விடத்தில் வலிகுமபோது நீண்டகாலமாயிற்று பீமனும், மமணஸநேகிதர்களோடு வீரையாடினபிறகு, ஒருகுயவனுடைய கத்தினால் மிகப்பெரிய பாண்டத்தை அடைந்தான் அந்தப் பூண்டியசெய்கையினால் வியப்புற குயவன் சிரித்துக்கொண்டு வுக்கு மிஞ்சின பெரிய பாண்டத்தைச் செய்து பீமனுக்குக் கித்தான், அவன் வியக்கத்தக்க காரியம் செய்வதற்காக; ர் பெரிய மண சுமையை எடுத்தான் தூறுபிரம் மணசுமை னால் குயவனைச் சந்தோஷப்படுத்தினான் பிணைக்கைய விடா எடுத்துக்கொண்டே மணபாண்டங்களை அடிக்கடி செய்தான் த மணபாதகிரத்தை எடுத்துக்கொண்டுவந்த பீமனைக்கண்டு வகள் நகைத்துப் பரிகாசம் செய்தனர் பலவகையான ணங்களையும் போஜனங்களையும் கொணர்ந்து போட்டனர் யாருகவே எப்போதும் புஜித்த பிறகு, தாயாரிடம் ஏகாந்தத் 'அம்மா! முன்னே சிறந்த அன்னத்தினால் வளர்க்கப்பட்ட வயிறு நிரம்பாமலே இருக்கிறேன்' என்று சொன்னான், து, ஒருகால அந்தப் புருஷஸநேஷ்டர்கள் பிணைக்கருப் யினர் பீமஸேனன்மட்டுமே குருதியுடன் சேர்ந்து அங்கே ந்தான் பாரதரே! அப்போது பிரம்மமணன் வலிக்குமிடத் துக்கத்தினாலுண்டான மிகப்பயங்கரமான பேரிசைச்சல மபினைதைக் குருதி செவியுற்றான் அரசரே! அதிகமாகக் ிப்புலம்புகிற அவர்களைக்கண்டு அந்தக்குருதி தையயினாலும் சபாவத்தினாலும் தாங்கவில்லை நல்லவளான குருதி மனத்தி ாடான துக்கத்தினால் கலக்கப்பட்டவன்போலத் தைய்யுடன் ன நோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லலானான் 'புத்திரனே! மமணன்வீட்டில் திருதாஷ்டிரனபிள்ளைக்குத் தெரியாம கொளவிக் கப்பெற்றும் வியஸனத்தைவிட்டும் மிகச்சுகமாக ிக்கிறோம் புத்திரனே! அதனால், நான் இந்தப் பிரம்மமண கு, ஸுகமாக வசித்தவர்கள் எந்த இஷ்டத்தைச் செய்வரோ, வகையான் அந்த இஷ்டத்தை எப்போது செயவேனென்று ரகாலமும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன் குழந்தாய்! னிடத்தில் செயநன் றி கெடாமலிருக்கிறதோ அவன் மாத தான் மனிதன் மறறொருவன் இவனுக்கு எவ்வளவு செய று அதைவிட மிகுதியாக அவனுக்கு இவன் செய்யக்கடவன் ப் பிரம்மமணனுக்கு இந்தத்துயரம் நிச்சயமாக வந்துவிட

டது ஆதலால், இந்தச் சமயத்தில் உதவி செய்தோமா புண்ணியமுண்டாகும்' என்றான் பீமன், (அதைக்கேட்டு) 'நுக்கு' என்ன துன்பம் யாரால் உண்டாயிற்றென்று தெரிகொள தெரிந்தனுகொண்ட பிறகு, மிகக் அசாதத்தியமாயி அதைச் செயவேன்' என்று சொன்னான்

அரசரே! அவர்கள், இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருப்போது, மறுபடியும் அந்தப் பிராமமண்ணும் அவனது மனை அழுவதனாலுண்டான கூச்சலைச்செவியுற்றனா பிறகு, குந்தி டப்பட்ட கன்றையுடைய பசுவைப்போல அந்த மஹாத்மா பிராமமண்ணுடைய அந்தப்புரத்தில் துரிதமாக துழைந்த அப்போது அங்கே மனைவியோடும் பிள்ளையோடும் பெண்ணோ கூட முகம் வேறுபட்டிருந்த அந்தப் பிராமமண்ணை பேசுகி 'ரஸமில்லாததும் பயன்றதும் துன்பத்திற்குக் காரண பிறாக்குட்பட்டதும் மிகக் வெறுப்புக்கு இடமுமாகிய இவ வாழ்க்கை எதற்கு? பிழைத்திருப்பதில் துயரம் அதிகம் பி திருப்பதில் தாபம்திகம் உயிரவாழ்க்கையில் இருப்பவது இரட்டைகள் (அவையாவன ஸ்கந்தககம், லாபநஷ்டம், புஜ்யம், சீகோஷணம் முதலியவைகள்) வருவது தவறாது ஆ ளுன்றுதான் தாமராததகாமங்கள் அனுபவிக்கின்றது 'க களில் பிரிவும் முடிவில்லாப் பெருந்துயரம் சிலா வீட சிலாககியமாகச் சொல்லுகின்றனா 1 அஃது எவ்வகையி லுமி ஆததத்தை 'அடைந்தால் எல்லா 2 நரகங்களும் வருகின் பொருளீட்டமுயலவது பெருந்துயரம் பொருள் கிடைத்த அதற்குமேலான துயரம் பொருளில் ஆசை உண்டானவது அது விலகின்போது மிகப்பெருந்துயரம் உண்டாகிறது னுக்குத் தானவிரும்பின திரவியலாபங்கள் எவ்வளவு உக கின்றனவோ அவ்வளவு வயஸனமென்னும் ஆணிகள் அ உள்ளத்தில் நாட்டப்படுகின்றன கொஞ்சகாலமிருக்கத்தக்க மஹாபயமுள்ள துமாகிய அவனிதமான இந்த உயிரவாழ்க்கை அடைந்து பாரியையோடுஞ் சோந்த எனக்கு வைராக கிடைக்கவில்லை இந்த ஆபத்திலிருந்து எதனால் விடுபடுவே ! அந்த உபாயம் எனக்குத் தெரியவில்லை பிள்ளை பெண்டிர்களு கூட உபத்திரவமில்லாத இடத்திற்கு ஒடிப்போவேன் பிராபு பெண்ணே! எங்கே கேஷமமோ அங்கே போவதற்கு முன்னே முயற்சி செய்தேன் அஃது உனக்குத் தெர

ஸ், நீ என சொல்லிக் கேட்கவில்லை அறிவு-கெட்டவனே !
 குல பலமுறை வேண்டப்படும், - 'இங்கு -பிறந்தேன் ,
 வளராதேன் , இங்கு என தந்தையும் தாயுமிருக்கின்
 ' என்று சொன்னாயல்லவா ? கிழவனாகிய உன் பிதா
 நாளைக்கு முன்னே ஸவாககம் சென்றான் உனதாயும்
 டியே' ஆனால் உறவினர்களும் முன்னே இருந்தனர் அந்த
 நில வலிப்பதில் என்ன ஆகை ? என்கே போஜனத்துக்குத்
 யிராதோ, என்கே ஸ்திரீயின் பிறந்தவீடு கட்டுப்படுத்தாதோ,
 ததேசம் மிககதூரத்திலிருந்தாலும் மனிதன் கருடனைப்
 லவும் ஹம்ஸத்தைப்போலவும் செல்லவேண்டும் பரதக
 விருமபி நான் சொன்னதை நீ கேட்காமலிருந்ததனால்
 கு மிககதூரத்தை உண்டாக்குகின்ற அந்தப் புத்திரனென
 பரதுவினமரணம் இதோ- நோந்திருக்கின்றது 'அல்லது,
 என மரணமேதான் ஏனெனில், நான் ஜீவித்திருந்து என
 ராகிய எவனையும் கொடியவனைப்போல ஷீட்சசகதியற்றவன்,
 பாழ்தாம் எனனுடன் கூடவே தாமதத்தைச் செய்பவரும்,
 லனகளையும் ஜயித்தவனும், எனக்குத் தாய்போன்றவனும்,
 குச் சினேகிதையும், தேவாகளால் முக்கியமாக விதிக்கப்
 சிறந்ததான ஆதரவும், என தாயதந்தையரால் ஏற்படுத்தப்
 வரும், எப்போதும் கிருஹஸ்தாஸரமத்தில் பாசமுள்ள
 , நல்லகுலத்திற் பிறந்தவனும், நல்லொழுக்கமுள்ளவரும்,
 ஸந்தானமுள்ளவரும், கற்புள்ளவரும், இன்னுதனசெய்யாத
 , எப்போதும் ஒத்திருப்பவருமான பாரியையாகிய உன்னை
 ப்படி வரிதது மந்திரபூர்வமாக விவாஹம்செய்துகொண்டு,
 உயிருக்காக விடுவதற்கு நான் ஸமாததனலிலேன் பருவம்
 த சிறுமியும் பின் லக்ஷணங்கள் சரீரத்தில் உண்டாகாதவ
 மஹாதமாவாகிய பிரமமதேவனால் கணவனுடைய உபயோ
 ரகாக நிதியைப்போல நமமிடம் வைக்கப்பட்டவருமான
 த புதல்வியை நானே ஷீட்டுவிட எனனால் எவ்வாறு முடியும் ?
 ரால் நானும் எனபிதாக்களும் தெளஹிதரனால் வரத்தக்க
 கங்களை எதிர்பார்க்கிறோமோ அந்தப்பெண்ணை நானே
 பிபண்ணி எவ்வாறு விடத்துணிவேன் ? சில மனிதர்கள் தந
 குப் புத்திரனிடம் ஸநேகம் அதிகமென்று நினைக்கின்றனர் ,
 ம சிலா பெண்ணினிடம் அதிகமென்று நினைக்கின்றனர் .
 கு இருவரும் ஸமமென்றே அபிப்பிராயம் எவளிடத்தில்
 னியலோக்கங்களும் சந்ததியும் சந்தோஷமும் எப்போதும்

இருக்கின்றனவோ குறையிலலாமலிருக்கிற அநதப பெண்
தையை நான் எவ்வாறு விடத்தூணிவேன்? என புத்திரனை
தேது? எவனைப்பற்றி மிகுந்த ஸுகததையும் ஸவாககத்தி
பலன்களையும் நான் எதிர்பாரக்கலாமோ, ஜனிததவுடன்
னுடைய முகத்தைக்கண்டு பிதிராகள ஸவாககம் சென்றன
பிறந்தவுடன் எவனுடைய மஹிமைமினால நான் பிதிராக
கடனிலிருந்து விடுபட்டேனோ எனக்குப் பிரியனும் குலத்
கரையேறுகிறவனும் எனக்கு எஜமானனுமாகிய என
குமாரனான அநதக்குழந்தையை நான் எப்படிவிடமாட்டு
எனக்குப் பிண்டதாபபணங்கள் கொடுக்கும் நிதியாகியஅந
புதலவனை எவ்வாறு விடுவேன்? எனையாவது எனபுத்
வது உன்னையாவது உன் பெண்ணையாவது விடுவது இதோ
திருக்கிறது அது நாம் இவகே வலித்ததினபலன் பெண்
எனசொல்லே நீ கேட்கவில்லை அதன்பலனை அனுபவி, அ
நானே சாவதற்கும் என ஒருபுத்திரனையாவது உன்னைய
பெண்ணையாவது விடுவதற்கும் சகதியுள்ளவனல்லன் நான்
திருந்து, தான் தப்பித்துக்கொள்வதற்காகக் கொடிய
போல ஒருபந்துவைபும் விடச்சகதியுள்ளவனல்லன் நான்
சரீரத்தைவிட்டு யமலோகம் சென்றால் என்னாலும் உன்
விடப்பட்ட இவர்கள் இவ்விடத்தில் ஜீவித்திருக்க முடிய
கள் இவர்களில் யாரைவிடுவதும் சொடியதே, அறிஞர
முப்பட்டது நான் ஆதமதயாகஞ்செய்தாலும், இவர்கள்
லாமல் இறந்துபோவா அதனால், நான் சங்கடமான ஆட
அடைந்திருக்கிறேன் இதைத் தாண்டமுடியவில்லை ஐயோ
நான் என பந்துக்களுடன்கூட எந்தவழிச் செல்வேன்?
ருடனுங்கூட இறந்துபோவது சிலாககியம் நான் ஜீவித்
பது தகுதியன்று' என்றான்

ஊறறேழுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்

ப க வ த ப ர வ ம (தொடர்ச்சி)

(பிராமணனைப் பார்த்து அவன்பத்தினி சொல்வது)

பிராமணனமனைவி சொல்லுகிறாள் 'நீ ஸாமான்யமனி
போல பரிதாபப்படுவதுஒருபோதும்தகாது விதவானாகிய

பரிதாபகாலமாக இருக்கவில்லை இவ்வுலகத்திலுள்ள மனிதரும் அவசியம் மரணமடைய வேண்டியவாதாம் அவசியம் நக்க இரத விஷயத்தில் வருத்தமில்லை மனைவியும் மைந்தம்களும் மறையாவும் தனக்காகவென்று நினைக்கப்படுகின்றார் நல்லறிவினால் துன்பத்தைவிடும் நானே அங்கே வன தன உயிரையும்விட்டுத் தன கணவனுக்கு நன்மைபுதுதான். இவ்வுலகத்தில் பெண்களுக்குப் பழமையான முகராமம் அப்படிச் செய்வது பரலோகத்திற்குச் செய்யவேண்டாமம் செய்ததாகிறது, உமக்கும் இப்போது ஸௌக்கியத்தையெய்துகிறது, பரலோகத்திலும் அழியாத பயனுள்ளதாகிறது, இவ்வுலகத்திலும் புகழைஉண்டுபண்ணுகிறது நான்கு சொல்லப்போவதும் ஒரு பெரிய தாமதமான இதில்கு அர்த்தமும் தாமதமும் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன எதற்காக வீருமப்படுகிறோர் அந்தப்பிரயோஜனமானபுத்திரியையும் புதரையும் நீர் என்னிடம் அடைந்திருக்க உமமால் நான் கடனில்லாதவளாகச் செய்யப்பட்டேனெனையும் பிள்ளையையும் வளர்ப்பதற்கும் காப்பதற்கும் நீர் அது சகதியுள்ளவரோ அவ்வாறு போஷண ரக்ஷணங்கள் நான் திறமைபுள்ளவனல்லேன எனனுடைய பிராணனெல்லாவற்றிற்கும் ஈசுவரே! நீங்களில்லாமல் புத்திரியும் அனும் எனக்கு எவ்வாறு உண்டாவா? நான் எவ்வாறு தைக்களைக் காப்பேன்? நீங்களில்லாமல் கணவனில்லாத அநாம இளங்குழந்தைக்காரியுமாகிய நான், உங்களைவிட்டு எவையோக்கியாகன சென்ற மராகத்திலிருந்துகொண்டு இவ்வுழந்தைகளையும் வளர்ப்பேன்? உமமுடைய ஸம்பந்தத்திற்காகத்¹ காவமுள்ளவர்களால் கேட்கப்பட்ட இந்தப்பெண்காப்பாற்றுவதற்கு எனனால் எவ்வாறு முடியும்? தரையிறப்பப்பட்ட மாமஸ்தைப் பறவைகள் எவ்வாறு வீருமபுகின்றவா அவ்வாறே புருஷனில்லாத ஸ்திரீயை எல்லா ஜனங்களிலிருமபுகின்றனா பிராமணோத்தமரே! புருஷனில்லாமல் உவர்களால் வீருமப்பட்டு மனம் தடுமாறுமபடி செய்யப் பான ஸாதுஜனங்கள் ஒப்பினமாகத்தலை நிறகச் சகதிவளாகமாட்டேன நாதரே! துஷ்டஜனங்கள் மிகுந்த இவ்வுலகத்தில் பெணஜனம் இழிவானது கன்னிகையாயிருக்கும் தாயதந்தையா வசத்திலும், விவாகமானபின் பாததா

1 குலஒழுக்கம் இவ்வுலகவர்கள்.

வினா வசத்திலும், - இவர்களிலாதபோது புத்திரன் வசத்
இருக்கவேண்டும்; ஸ்வதந்திரையான ஸ்திரீ இகழப்பட்ட
நெய்யில் நனைக்கப்பட்டவஸ்திரத்தினுடைய நாயகனால் எப்படி
கப்படுகிறதோ அப்படி பெண்களுக்கு நாதனிலலாமலிரு
துஷ்டர்களுக்கு வாயில் திறந்துவிட்டது போலல்லவா?
குலத்திற்கு ஏகபுத்திரனான குற்றமில்லாத இந்தக் குழந்தை
தந்தைபாட்டனமாரா சென்றவழியில் நடத்துவதற்குள்ளான
வாறு முடியுமா? நாதனற்று எல்லாம் போய்விட்ட இந்தக்
தைக்கு நாம் விரும்பின கல்விமுதலிய குணங்களைத்
தெரிந்த நீர் செய்வதுபோல நான் எவ்வாறு கற்பிக்கத் தி
யுள்ளவனாவேன்? நாதனிலலாத உமது இந்தப் பெண்குழ
யையும், சூதாசன வேதாதயனத்தை விரும்புவதுபோல,
தவாகள் என்னை நிராகரித்து விருடிபுவார அப்படி விரு
பட்டவனை நான் கொடுக்க விரும்பாமலிருப்பேனாயின் நற்
கள் நிரம்பின இவனை அவர்கள் யஜ்ஞத்திலிருந்து ஹவிஸை
கைகள் எடுப்பதுபோலப் பலாத்காரமாகக் கொண்டுபோ
பிராமமணரே! உமது இந்தப் புத்திரி அயோக்கியர்களிடம்
பட்டுக்கொண்டு நமக்குத் தகர்திருப்பதைப் பாததும் உ
லுள்ள காவித்த மனிதர்களால் அவமதிக்கப்பெற்றும் என்னை
யாமலே நான் இறந்துபோவேன், நிசசயம் எனனாலும்
ளாலும் விடப்பட்ட இந்த நமது ஸந்ததிகளாகிய இருகுழந்த
ளும், ஜலம்வற்றினதினால் மதஸ்யங்கள் எவ்வாறோ அவ
அழிந்துபோவா, ஸந்தேகமில்லை நீங்கள் விட்டுவிட்டால்
வாறு அவசியம் மூவா அழிவார்களென்பதில் ஸந்தேகம்
ஆதலால், நீர் என்னை (ராக்ஷஸனுக்கு இரையாக) விட்டுவி
உசிதம் ஒ! பிராமமணரே! கணவனுக்குமுன் பரலோகமனை
புத்தரனுள்ள ஸ்திரீகளுக்குப் பெருமபாக்கியமென்று தாப
திரஜஞாசன் அறிகின்றனா இவ்வுலகத்தில் புத்திரர்கள்வச
திரிவது விரும்பத்தக்கதன்று எவன் மஞ்சள், மை, புஷ்பமழ
ஸம்மங்களி லக்ஷணங்களோடு கூடியவனாயிருந்து பாதத்
பாதங்களில் மனம் வைத்து அவன் கொடுத்த தாபபண
தைப் பானஞ்செய்பவனாகப் பாததாமுனனிலையில் மரண
கிறானோ அவன் பாவத்திலோகத்தை அடைகிறான் பா
குத் தோழியாயிருந்து அந்தப் பாவதராஜகன்னிகையுட
மகிழ்ந்திருக்கிறான் தந்தையும் ஸ்வலபம் கொடுக்கிறான்,
ஸ்வலபம் கொடுக்கிறான், புதலவனும் ஸ்வலபம் கொடுக்க

பற்றைக்கொடுப்பவனாகிய கணவனை எவள பூஜிக்கமாட்
 ? சிலாகியினை பதியின்றி ஆஸரமங்களும் அகனிஹோத
 னும் ஜபங்களும் ஹோமங்களும் வீரதங்களும் ஸ்திரீகள்
 புத்தகாதவை பொறுமையும் தூயமையும் உபவாஸமுமா
 டுவவளவுதாம் பெண்களுக்கு வீதிக்கப்பட்டுள்ளன இந்தப்
 பரணும் இந்தப் புத்திரியும் என உறவினரும் எனனால விடப்
 னா எனனுயிரும் உமக்காகத்தானிருக்கிறது பலவன்க
 யாகம், தவம், நியமம், கொடை இவையெல்லாவற்றையும்
 உலும் கண்வந்து விருப்பக்கதையும் நன்மையையும் விடாம
 புத்தான பெண்ணுக்குச் சிறப்பானது ஆதலால், மிகவும்
 தீர்ஸம்மதமான இந்தத்தாமத்தை நான் செய்ய விருமபு
 ன் இது, உமக்கும் குலத்துக்கும் பிரியமும் அனுகூலமு
 து புத்திரர்களும் தீர்வியங்களும் அன்புள்ள ஸநேகிதா
 பாராயையும் ஆபத்தாமத்தில் விவேதற்காக விருமப்பபடு
 களென்பது ஸாதுக்களுடைய ஸம்மதம் ஆபதகாலத்திற்
 தனத்தைக் காப்பாற்றிவைக்கவேண்டும் தனத்தினால்
 வியைக்காப்பாற்றவேண்டும் தனத்தினாலும் மனைவியினாலும்
 எப்போதும் காப்பாற்றிக்கொள்ளவேண்டும் பாரியை
 ரன் தனம் கிருகம் இவையெல்லாம் திருஷ்டபலனுக்காக
 புதிர்ஷ்டபலனுக்காகவும் ஸம்பாதிக்க வேண்டியவையென
 விதவான்களுடைய நிச்சயம். குலமனைத்தும் ஒருதட்டு,
 தை விருத்திசெய்யும் தான் ஒருதட்டு, விதவானே! இவ
 டில் எஃது அதிகம்? குலத்தைவிடத் தானே அதிகம்
 ருப்பதினால் தனக்குப் பதினான்கு லோகங்களும் இருக்கின
 பிராமணஸ்ரேஷ்டரே! ஆதலால், நீர் உமமைக் காப்பாற
 கள்ளவேண்டும் தானிலலாதபோது அவனுக்கு இவ்வுல
 ல எதுவுமில்லை ஆதலால், இந்த-ஜகம்னைத்தும் தனக்கொப்
 பில்லை ஆதலால், நீர், என்னால் காரியத்தைச்செய்துகொள்
 உமமால் உமமைக் கையேற்றும் பூஜயரே! எனக்கு
 கொடும் எனக்குநதைக்கைக் காப்பாற்றும், தர்மநதெரிந்
 கள்! ஸ்திரீகளைக் கொல்லக்கூடாதென்று தாமசாஸ்திரங்
 சொல்லுகின்றனா ராக்ஷஸர்களுக்கும் தாமநதெரியும்
 சொல்லுகின்றனா அவன் என்னைக்கொல்லாமலுயிருக்க
 புருஷர்களை வதஞ்செய்வதில் ஸந்தேகமில்லை ஸ்திரீகளைக்
 லவது ஸந்தேகம் தாமநதெரிந்தவரே! ஆதலால், 'என்
 நீர் அனுப்பத்தகும், போகங்களை அனுப்பித்தேன, விரும

பின்வறறை அடைந்தேன, தாமாநுஷ்டானஞ் செய்தேன, குப பணிவிடை செய்ததனால் எனக்கு உண்டான கோத்தியுபபற்றது உமமால் பிரியமான ஸந்ததியையும் பெற்றேன மனனை வருத்தாது புத்திராகளுண்டானவரும் முத்திராத் எப்போதும் உமமுடைய விருப்பத்தையே விருமபுகிறவியிருக்கிறேன இறையெல்லாம் ஆராய்ந்து, நான் இந்த விதில் ஆரம்பத்தைச் செய்கிறேன பூஜயரே! எனனைவிட்டபிரீரவேற்றொரு ஸதிரீயை அடைந்தாலும் அடைவீர் அதனால், தாமம் மறுபடியும் நிலைபெற்றதாகும் பிரியரே! புருஷாக அனேகம் பத்தினிகளிருப்பது அதாமமுமாகாது பெண்கள் மட்டில் முதல் புருஷனை அதிககிரமிப்பதில் மிகப்பெரிய மிருக்கிறது இவைகளெல்லாவற்றையும் பிராணத்தி நிஷித்தமென்பதையும் ஆராய்ந்து, நீர் இப்போது உம உமது குலத்தையும் இந்தக் குழந்தைகளையும் விரைவில் காற்ககடவீர்' என்றாள் பாரதரே! அவளால் இவ்வாறு லபப்பட்ட பாதகர் அவனைத் தழுவி அவளுடன் கூடவே துயரமடைந்து மெல்லிய குரலோடு கண்ணீர்விட்டாள் 'அன்புள்ளவளே! அழகான இடையுள்ளவளே! நீ இப்பேசாதே, இங்கேயே இரு ஞானமுள்ளவன் மனைவியை புதல்வர்களையும் ஒருபோதும் விடத்தகாது புத்தியுள்ளவன் இவ்வுலகத்திலுள்ள ஸதிரீயை முக்கியமாக ரக்ஷிக்கவேண்டுககாலத்திலும் விடத்தகாதவர்களாகிய இவர்களைப் புருஷன் ஜீவிப்பானாபின் அவன் தாமராத் தகாமமோகூஷம் ஒன்றையும் சரியாக அறியான்' என்று பிராமணன் ஞான

நூற்றேழுபத்து மூன்றாவது அத்தியாயம் -

பகவத்பாவம் (தோடர்ச்சி)

(பிராமணனைப் பார்த்துப் பேண் சொன்னதும், சிறுபிள்ளை அவர்களுடைய புதல்வன்வசனத்தைக் கேட்டுக் கொஞ்ச ஸந்தோஷமடைந்த ஸமயத்தில் துந்கி அவர்க ளிடம் சென்றதும்)

அவ்வுக்கு மிகுந்த துககப்படுகின்ற அவ்விருவர்களு சொல்லையும் கேட்டு, உடனே, துககத்தினால் மாறுபட்ட தோடுகூடிய அவர்களுடையபெண், அவ்விருவரையும் நே

தொடங்கினாள் 'என இவ்வாறு அதிக துககத்தினால்
ககப்பட்டவர்களாக அநாதைகளைப்போல அழுகிறீர்கள்?
சொல்லும் கேட்கப்படவேண்டும் கேட்டபின், யுகத்ததைச்
பயலாம தாமப்பிரகாரம் என்னை நீங்கள் விடவேண்டும்
ல சந்தேகமில்லை விடத்தக்கவளான என்னை விட்டுவிட்டு
ஒருத்தியால் எல்லாவற்றையும் காப்பாற்றிக் கொள்ளுங்கள்
னை ஆபத்திலிருந்து தாண்டுவிடுகமுன்பதற்காகத்தான் ஸர்
விரும்பப்படுகிறது இந்தக்காலம் நோந்தபோது, தெப்பத்தி
தாண்டுவிடுவதோல என்னால் ஆபத்தைத் தாண்டுங்கள் பிரா
ரே! இவ்விடத்திலாவது துககத்திலிருந்து தாண்டுவிடு
ண்டும், பரலோகத்திலாவது தாண்டுவிடுகவேண்டும் எவ
கயிலும் தாண்டுவிடுகிற புத்திரன்தான் புத்திரனென்று
நிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள் 1 கூடஸ்தாகள் என்னிடத்
2 தெளவிறித்திராகளை எப்போதும் விரும்புகின்றனர் அத
, நானே பிதாவின் உயிர்போகாமல்காப்பாற்றுவேன் எனது
காதரன் குழந்தை நீர் பரலோகம் சென்றால், அவன் சீக்கிர
த்திலேயே இறந்துபோவானென்பது நிச்சயம் தந்தையும்
ராகம் சென்று என தம்பியும் நாசமடைந்தால் நம்முடைய
ரக்களுக்குப் பிண்டம் விட்டுப்போம் அஃது அவர்களுக்கு
றுப்பை உண்டாக்கும் துககப்பட்டு வழக்கமில்லாத நான்
பாலும் தந்தையாலும் ஸ்வேஹாதானும் விடப்பட்டவளாகத்
கத்துகளுமேல பெருந்துக்கத்தை அடைந்து இறப்பேனென
நிச்சயம் நீர் மனோவியாதியில்லாமல் விடுபட்டவராயின்,
பாரும் குழந்தையான என்ஸ்வேஹாதானும் குலத்தின் புதர
தானமும் பிதாக்களின் பிண்டமும் நிச்சயமாக நிலைத்து நிற
, 'தானே புத்திரன், மனைவி தனக்குத்தனை, பெண்
பது துயரம்' எனபா ஆதலால், நீர் உமமைத் துககத்தி
ந்து விடுவித்துக்கொள்ளும், என்னையும் தாமத்திற் பிரவிர்த
க்ச செய்யும் தந்தையே! அசகத்தையும் சிறுபெண்ணுமாகிய
ர நீரில்லாமல் அநாதையாய் வெகேயோ ஓரிடத்திற்குச்
ன்று எப்போதும் விசனமுள்ளவளாயிருப்பேன் அப்படி
லாமல் இந்தக் குலத்துக்கு விமோசனம் செயவேனாயின்
பற்கரிய கருமம் செய்ததனால் பயன்பெற்றவளாவேன் பிராம
ணத்தமரே! அவ்வாறன்றி என்னைவிட்டு நீர் அங்கே போவீ
ன, நான் பிடிக்கப்பட்டவளாவேன். ஆதலால், என்னையும்

கவனியும் சிறந்தஸ்தாவே! ஆதலால், எங்களுக்காகவும் தா
 திறகாகவும் ஸந்ததிக்காகவும் உமமைக காப்பாற்றிக் கொள்ளு
 விடத்தக்க எனனை விட்டுவிடும் அவசியம் செய்யவேண்டிய க
 யத்தில் உமக்கு இந்தக்காலம் தாண்டிப்போகலாகாது.
 ஸவாககம் போயவிட்டால் அயலாரிடம் சோற்றை யாசித்
 கொண்டு நாயைப்போல ஒடுவேமாம் அதற்குமேற்பட்ட துய
 யாது? நீர் தீங்கிலுலாமல் பந்துகளுடன் இந்தக்கஷ்ட
 லிருந்து விடுபட்டால் இறக்காதவள் போலவே பாலோகத்
 துக்கமாக வசித்துக்கொண்டிருப்பேன் 1 இவ்வுலகத்தில் கொ
 பதிலேதான் தேவர்களும்பிதாக்களும் இருக்கிறார்களென்று ந
 ள்க்கேளவி உமமால் கொடுக்கப்பட்ட ஜலதாபணத்திலே
 எனக்கு ஸுகமேண்டாகும் பிதாவே! இவ்வாறு 2 இவ்வி
 டையும் பார்த்து உமக்கும் அனனைக்கும் உமது புத்திரனுக்
 ளது ஹிதமோ அதைச்செய்யும் தாய்க்கும் தகப்பனுக்
 குணமுள்ள புத்திரர்கள் பிறப்பா புதரனுக்குமடும் பெற்ற
 கள் மறுபடியும் ஒருபோதும் கிடைக்கமாட்டார்கள்' என்று
 இவ்வாறு அந்தப்பெண்ணின் அநேகவிதமான புலம்பல்களே
 தந்ததாய் அந்தப்பெண் இம்மூவரும் அழுதனர் அப்போ
 அவர்களெல்லாரும் அழுவதைக்கண்டு, உடனே அந்தச்
 புதல்வன் மலர்ந்தகண்களுடன் மதுரமான மழலைச்சொல்லி
 'அப்பா! அழாதே, அம்மா! அழாதே, அக்காள்! அழாதே
 என்று சொல்லி அவர்களெல்லாரையும் பார்த்துச் சிரித்
 கொண்டு ஒவ்வொருவர ஸமீபத்திலும் போனான் பிறகு, அந்
 குழந்தை சந்தோஷத்துடன் ஒரு துருமபயெடுத்தது, 'பு
 தனைத் தின்கிற ராக்ஷஸனை நான் இதனால் கொல்லேன்' என்
 மறுபடியும் சொல்லினான் துக்கத்தினால் அவ்வாறு பீடிக்கப்
 பிருந்தும், குழந்தையின் அந்தம்மழலைச்சொல்லை கேட்டபி
 அவர்சனக்குப் பெரிய ஸந்தோஷமுண்டாயிற்று குந்தி
 ஸமயமென்றநினைவு அவர்களின் ஸமீபம் சென்று இறந்துபே
 வரை அயிர்த்ததால் பிழைப்பு மூட்டுவதுபோல அவர்க
 பிழைப்புமூட்டுகிறவளாகப் பின்வருமாறு சொல்லத்தொ
 கிலாள்

1 ஹோமம் தாபணம் முதலியவற்றை நம்பியிருப்பவா

2 நம் இருவரைக் கொடுப்பதில் உள்ள குணத்தோஷங்களை

நூற்றெழுபத்துநான்காவது அத்தியாயம்
பகவதபாவம் (தோடர்ச்சி)

நீதி அவர்களை அழுவதற்குக் காரணம் கேட்க, பிராமணன் பகா
லரான் விருத்தாந்தம் சொல்வது)

குருதி, 'இந்தத்துக்கம் என்ன காரணத்தினாலுண்டானது?'
பாகத தெரிந்துகொள்ள விருமபுகிறேன் தெரிந்துகொண்ட
நீ, நிவிரத்திசெய்ய முடியுமானால் நிவிரத்திசெய்யவும் செய்
' என்று சொன்னான் அதன்மேல் பிராமணன் சொல்லு
ந்

தபோதனையே! நீ சொல்லுவது ஸாதுகளுக்குப் பொருந
ததான ஆனால், இந்தத்துக்கத்தைவிலக்க மனிதரால் முடி
ய ஆகிலும், இந்தத்துக்கத்தின் உற்பத்தியைச் சரியாகச்
செய்துவிடுகிறேன் அன்புள்ளவனே! முடியுமானாலும் முடியாமற்
யானாலும் உள்ள விஷயத்தைக் கேள் இந்த நகரத்தின் ஸமீ
பில் பகன் என்னும் ராக்ஷஸன் வலிககிறான் இதற்கு இரண்டு
ராசத்வாரத்தில் யமுனையின் உற்பத்தியில் ஒரு குகையிருக்கி
அதில் கொடியவனும் கொல்லுவதில் விருப்பமுள்ளவனும்
தாக்களைத் தின்பவனும் ராக்ஷஸகுல நீசனுமாகிய பகன்
றுபெயருள்ள அந்தத் துஷ்டன் வலிககிறான் மிகுந்த பல
ள அவன் இந்தத்தேசத்திற்கும் நகரத்திற்கும் தலைவனாயிருக்க
ந் தூரப்புகழ்புள்ள அந்த ராக்ஷஸன் மனிதாமாமிசத்தி
லையே வளராதவன் அந்த ராக்ஷஸன் வியாபகமுள்ளவன்,
தத ரூபமெடுப்பவன், மஹாபலசாலி அவனால் இந்த நகரம்
சுருக்கப்பட்டு இது பதினமூன்றாவது வருஷம் அவனைப்பற்றி
யிராஜாக்களுடைய சேனையினாலும் பலிகாடி முதலிய பிராணி
களும் எங்களுக்குப் பயம் உண்டாகவில்லை மனிதரைத் தின்
அந்தக்கொடியபாவியினால் பக்கிக்கப்பட்ட இந்த நாதனற்ற
ம், ரக்ஷிக்கின்ற பிசுபுவை அடையாமலிருக்கிறது அந்தத்
டன் அந்தக்குகையில் வலித்துக்கொண்டு ஸ்திரீகள் பாலா
விருத்தர்கள் புலர்கள் முதலிய எல்லா ஜனங்களையும் எப்
தும் வருத்தி வருகிறான் இங்கே பிராமணஸரேஷ்டாக்களினால்
தத் தூராதமாவான் ராக்ஷஸன் மந்திரங்களினாலும் ஹோமங்
களாலும் போஜனங்களினாலும் துக்கிகவும் பூஜிக்கவும் பெற
அந்த ராக்ஷஸன் எப்போது எல்லாரையும் இவ்வாறு
னதுகொண்டிருந்தானோ அப்போது, பிராமணர்களனைவ

ரும் ஒரு நியமம் செய்யும்படி அவனைக் கேட்டுக்கொண்ட
 'ராக்ஷஸனே! நீ நினைத்தபடி கொல்லாதே பிரபுவே! நா
 உனக்கு வேண்டிய மாமஸ்தகனையும் அன்னதகனையும் எப்
 தும் முறையாகக் கொடுத்துவருவோம். மாமஸ்ததோடும்
 ரூபபொடியோடும் நெய்யோடும் கறிகாய்களோடுங்கூடிய
 னததையும், எள்ளுச்சோந்த மூன்றுவகையான பருப்பு உ
 டைகளையும், பொரிக்கையும், அப்பங்களையும், களசாராயந்
 யும், காய்ச்சினவையும் காய்ச்சாதவையுமான பானதகள்
 பின் குடங்களையும், பக்குவமும் அப்பக்குவமுமாயுள்ள பெரிய
 ஸ்தங்களையும், சமைத்தவையும் சமைக்காதவையுமான க
 லுள்ள எருமை பன்றிகரடிகளின் மாமஸ்தகனையும், பல க
 குடங்களையும், பல தயிரக்குடங்களையும், புதிதாகச் சமை
 பட்டு எள்ளுப்பொடிகலந்த சிதரானனங்களையும், வீட்டுக
 மனிதனையும், இரண்டு கறுப்புச் காளைமாடுகளையும் ராக்ஷஸ
 மாக நான்கள் ஏற்படுத்துவதை நீ கோபிக்காமல் பெறுவாய்
 எனக்குடைய இந்த உடன்படிக்கையில் நீ நிறகவேண்
 என்று பிராமணர்கள் அவனை வேண்டினா அந்த ராக்ஷஸன்
 கள் சொன்னதை ஆகட்டுமென்று அங்கீகரித்தான் அவன்
 அந்தப்பாகத்தைக் குறிப்பிட்டபிறகு, அந்தப்பலவானான் ர
 ஸன், உடன்படிக்கையில் நின்றுகொண்டு, மற்றச் சைனிய
 ளிடத்திலிருந்தும் காட்டுமிருகங்களிடத்திலிருந்தும் (எங்களை)
 ண்ஞ்செய்கிறான் ஒவ்வொருமனிதனை அவனுக்குச் சம்பளம்
 கொடுக்கின்றன ஜனங்கள் செய்வதற்கு முடியாத அந்தவ
 அநேக வருஷங்களாக நடக்கிறது அதை விடுவிப்பதற்கு
 மனிதர்களாகிலும் எங்கேயாகிலும் ஆரம்பஞ்செய்வாராயின்
 களை அந்த ராக்ஷஸன் பிள்ளைபெண்களுள்படக் கொண்டு தி
 விடுகிறான் வேததிரவியக்ருகம் என்ற நகரத்திலுள்ள இந்த
 னும் இந்த விஷயத்தில் மரக்கஞ்செய்யவில்லை. மந்தபுத்தியு
 அவன் இந்தக் காலத்தில் இந்த ஜனங்களுக்கு எந்த உபாய
 னால் நீடித்த ஸுகம் உண்டாகுமோ அதனைப் பிரயாஸப
 டாவது செய்கிறதில்லை தூப்பலனான ராஜாவின தேசத்
 நித்யமாக வலிப்பவரும் இழிவான ராஜாவை ஆஸ்ரயி
 வருமாகிய நான்கள் இதற்குத்தான் தஞ்சலவாகளாக வ
 கிறோமென்பது நிச்சயம் பிராமணர்கள் யாருக்கு ஏவத்த
 வார்கள்? யாருடைய விருப்பத்தை அனுஸரிப்பவர்கள்? இவா
 இயற்கையான குணங்களால் பக்ஷிகளைப்போல யதேச்சையா

ரிப்பவர்கள், முதலில் அரசனை அடையவேண்டும். அதன் மனைவியையும், அதன்பிறகு தனததையும் அடையவேண்டியவருக்கதில் அரசன் இல்லாதபோது மனைவி ஏது? தனம் இம்முனறையும் சம்பாதிப்பதனால் சுற்றத்தாரையும் புத்தனையும் காப்பாற்றவேண்டும் நான் இம்முனறையும்முழுதும் தமாகச் சம்பாதித்திருக்கிறேன் அதனால், இந்த ஆபத்தை நனது நான்கள் நிரம்பத்தக்கிருக்கிறோம் குலத்தை அழிப்பதற்குரிய வாரம் இதோ எனக்கு வந்திருக்கின்றது போஜனத்தை நுமனிதனையும் சம்பளமாக நான் கொடுக்கவேண்டும் என வது ஒரு மனிதனை விலைக்கு வாங்குவதற்கு எனக்குப் பள்ளிலை வேண்டியவர்களைக் கொடுக்க ஒருபோதும் எனனால் நான் அந்த ராக்ஷஸனிடமிருந்து விடுவித்துக்கொள்ள வேறு கம் எனக்குத் தெரியவில்லை அப்படிப்பட்ட நான் மிகவும் தயமான துயரக்கடலில் முழுகியிருக்கிறேன் இப்போது உறவினரோடு கூடவே அந்த ராக்ஷஸனிடம் செல்வேன். பாது எனக்குள்ளொன்றையுமே சோதது அந்தப்பாவி உண்மையம் அம்மா! குற்றமில்லாதவனே! இந்தத் துயரத்தின் தததை நீ கேட்டதனால் உனக்குச் சொன்னேன்' என்றான்

நாற்றெழுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்

பகவதபாவம். (தொடர்ச்சி)

தந்தி பகாஸ்ரனிடத்தித் தன் புத்திரனை அனுப்புவதாகச் சொல்லது)

ருந்தி, 'இந்தப்பயத்திற்காக நீர் எவ்வகையிலும் துன்பப்பட்ட டாம் இப்போது அந்த ராக்ஷஸனிடத்திலிருந்து நீர் தப ளவதற்கு உபாயத்தை நான் கண்டிருக்கிறேன் நீரும ஸந்ததிகளும் அவனிடம் போவதை நான் விருமபவிலை, கு ஒரேபுத்திரன், அவனும் குழந்தை பெண்ணும் ஒருத்தி, பரிதாபப்படத்தக்கவன் இவர்களும் உமது மனைவியும் போவதற்கு நான் ஸமமதிககவிலை பிராமமணரே! கு ஐந்து குமாரர்களிருக்கின்றனர் அவர்களில் ஒருவன் க கொடிய ராக்ஷஸனுக்கு இரையை எடுத்துக்கொண்டு உமக் செல்வன்' என்று சொன்னான் பிராமணன், 'நான் என ர விருமபிச சொந்தப்பிரயோஜனத்திற்காக எனக்கு அத்தி பிராமணனுடைய உயிரைப் போக்குகிற இந்தக்காரியத்தை

எவ்வகையிலும் செய்யேன் - ஆனால், ஒரு பிராமணனுக்குத் தனையாவது தன்-புத்திரனையாவது விடுவதென்பது, உருகுலத்திற் பிறவாமலும், தாமிஷ்டராயிலலாமலுமிருக்கிற புகளிடம் இருப்பதில்லை ஒருவன் தான் கொடியுண்டுபோய் மேலாக அறியத்தக்கதென்று எனக்குத் தோனுகிறது புகளிடம் மணனை வதஞ்செய்வதும் தற்கொலை செய்துகொள்வதுபற்றி இரண்டினுள் தற்கொலை செய்துகொள்வது மேலானதென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது பிராமமஹத்தி அதிகபாவம் அதற்குப் பிராயசத்தம் இல்லை அறியாமற் செய்தாலுங்கூடப் பாபமுண்டனம் சிறந்தவனே ! சுபமானவனே ! நான் ஸ்வதந்திரமாகத் தற்கொலை செய்துகொள்ள விரும்பவில்லையே அயலாரை என்னை வதஞ்செய்தால் எனக்கு ஒரு பாபமுமில்லை பிராமமணவதஞ் செய்யுமா நான் எண்ணம் வைத்தேனாயின் அதற்குப் பிராயசத்தம் இருத்தெரியவில்லை அது கொடியது, இழிவானது வீட்டுக்கு வரையும் அடைக்கலம் வேண்டுபவரையும் யாசிப்பவரையும் கொன்று கொடியது, அறிஞரால் இகழப்பட்டது இகழப்பட்டது செய்கையை எவ்வகையிலும் செய்யலாகாதென்று ஆபத்தாமலறிந்த முன்னோரான மஹாத்மாத்கள் அறிந்திருக்கின்ற இப்போது என மனைவியுடன் கூட நானே இறப்பது எனக்கு சிலாகையினாலும் ஒருபோதும் பிராமமணவதத்திற்கு இணங்கேன்' என்று சொல்லினான் குருதி, 'பிராமமணரே ! புகளிடம் மணனை காப்பாற்றப்பட வேண்டியவர்களென்னும் இரத்தம் எனக்கும் உறுதியாயுள்ளது நூறு புத்திரர்களிருப்பது எனக்குப் புத்திரன் விரும்பப்படாதவனல்லன் ஆனால், ராக்ஷஸன் என புத்திரனைக் கொல்வதற்கு வல்லவன்ல்லன் புதலவன் குரன், மந்திரவீதிக்கெற்றவன், மஹிமைபுள்ள அந்த இரை அனைத்தையும் ராக்ஷஸனுக்குக் கொண்டுபோவதனையும் விடுவித்துக்கொள்வான் என்பது எனது திண்ணான எண்ணம் ப்லசாலிகளும் மகத்தான தேகங்களுள்ளவர்களும் அனேக ராக்ஷஸர்கள் இந்த வீரனோடு ஸந்தித்துக் கொள்ளப்படுகிறபதைக் கண்டிருக்கிறேன் பிராமமணரே ! ஆனால், யாரிடத்திலும் எவ்வகையிலும் சொல்லத்தகாத ஏனென்ற இந்த விததையை வேண்டுபவர்கள் ஆசையினால் என புத்திரனை வருத்தப்படுத்துவார்கள் என்னுடைய எந்தப் புத்திரருளின் அனுமதி பெறாமல் பிறருக்கு விததையா செய்வோ அவன் அந்த விததையினால் முன்போலக் காரியம் செய்ய மாட்டான் என்பது பெரியோர்களின் அபிப்பிராயம்' என்று

நான் குருதியினால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்த பிரா
ந, மனைவியுடன் கூட மகிழ்ந்து, அமிரதத்துக்கொய்பான்
நடைய சொல்லைக் கொண்டாடினான் பிறகு, குருதியும் பிரா
நம சோனது அந்தப் பீமனைப்பார்த்தது, 'செய்' என்று
நனாகள் அவனும் 'அவ்வாறே ஆகட்டும்' என்று சொன

நாற்றெழுபத்தாறுவது அததியாயம்

பகவதபாவம் (தோட்ச்சி.)

கைக்கிதப்போன யுகிஷ்டிரீழ்தலியவர்கள் வந்து பீமன
பகாஸ்ரனிடம் செல்லப்போவதைக் கேட்டு மிகத்துய
ரப்படுவதும், தந்தி பீமஸேனன் பிரபாவத்தைக்
சோல்லி அவர்களைத் தேற்றுவதும்)

பாரதமே! பீமஸேனன செயவேனென்று பிரதிஜ்ஞை செயத
, அந்தப் பாண்டவர்களனைவரும் பிணைக்களை வாங்கிக
ண்டு அவ்விடம் வந்து சோனதனா பிறகு, அவ்வாறு மலானத
மள்ள பீமஸேனனைக்கண்டு தாமப்புத்திரா எடுத்தகாரியத்தை
பவனாகிய அவன ஸந்தோஷமாயிருக்கிறானென்றறிந்தார
மே! பெரியவரான அந்த யுகிஷ்டிரா பீமன யுத்தமசெய்யக
யிருப்பதாக அறிந்து அவனது ஸந்தோஷத்திற்குக் கார
யாதென்று மனத்தில் ஆராய்ந்தாரா பாண்டுபுத்திரரான
புரா முககருறிப்பினாலேயே அதனை அறிந்துகொண்டு தாம
ந்து உட்காராதுகொண்டு மகஸ்யத்தில் உடனே தாயாரை
கி, 'பயப்படாதகக பராக்ரமமுள்ள இந்தப்பீமன, என்ன
தகசெய்யக கருதுகிறான்? உன் அனுமதியின்மேல் செய்யக
கிறான்? அல்லது, தானாகவே செய்யககருதுகிறான்?'
ம வினாவினா குருதி, 'இந்தவீரன் என்கொல்லினாலேதான்
மணனுககாகவும் இந்த நகரத்திற்கே விமோசனத்திற்காக
பெரிய காரியம் செய்யப்போகிறான் மைந்தனே! தாம
மனே! பகனுககாக உயானத்தாக வித்தஞ்செய்யப்பட்ட
யான இரையை ஒருநாளாவது பூணமாகப் பீமன் புஜி
ம்' என்றுசொன்னான் யுகிஷ்டிரா, 'இதென்ன! செய
ரிய கொடிய ஸாஹஸத்தை நீ செய்திருக்கிறாய் பிள்ளையை
விடுவதைப் பெரியோர்கள் சிலாக்கியமாகச், சொல்ல
யே! 'பிறாபிள்ளைக்காக உன் பிள்ளையை அவ்வாறு விட்ட

கருதுகிறாய்? புத்திரனை விடுவதனால் நீ உலகத்திற்கும் சாஸ்திரமும் மாறான காரியத்தைச் செய்தவனாகிறாய் எனவனுபயவலிமையை ஆதாரமாகக்கொண்டு நாமெல்லாரும் ஸுகந்தாகுக்கிரேமோ, ஈனாகளால் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட ரதைத் திருமபவும் எவனாற பெறுவதற்கு எதிர்பார்க்கிறே அளவற்ற சக்தியுள்ள எவனுடைய பராகரமத்தை நினைத்து யோதனை துயரத்தினால் இரவுகளெல்லாம் சஞ்ஞியுடன் தூங்காமலிருக்கிறானே, எந்த வீரனுடைய பராகரமத நாம அரக்குமாளிகையிலிருந்தும் இன்னும் அனேகம் தீவ லிருந்தும் விடுபட்டுப் புரோசனனும் கொல்லப்பட்டானே னுடைய சக்தியைநம்பித் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களைக் கெ தனமறிந்தத இப்புவனியை நாம் அடைந்ததாக நி ரேமோ, அவனைவிடுவதற்கு என்ன ஆலோசனைசெய்ய நீ ஆ தாய்? துயரங்களினால் மனமொருது உண்புத்தி அழிந்துபே லிருக்கிறதா? என்று சொல்ல, குருதி, 'புத்திஷ்டிரா! வி தரணுகாக நீ பரிதாபப்படவேண்டாம் நான்புத்திகரு னால் இந்த ஆரம்பம் செய்திருக்கவில்லை சோகப்பட்டு குன்றினதினால் என புத்தி கெட்டிருக்கவில்லை புத்திரனை தப பிராமமணகருஹத்தில் தருதராஷ்டிரபுத்திரர்களுக்கு யாமல் துக்கத்தைவிட்டு மரியாதையோடு ஸுகமாக வலி கொண்கிருக்கிறேன் புத்திரனே! அதற்கு இந்தப்பிரதி ரம் எனனால் கண்டறியப்பட்டது செயந்நன்றி யாரிட குன்றாதோ அவன்மாதத்திரமே மனிதன், பிறா இவனுக்கு வளவு செயவரோ அதற்குப் பலமடங்கு அதிகமாக இவன் ருக்குச் செய்யவேண்டும் பிராமமணனுக்காகச் செய்யு மம் பெரிது பீமஸேனனிடத்தில் இந்த ஸாமாததியமிருட யும் நான் அறிந்திருக்கிறேன் அப்போது, அரக்குமாளிகை ஹிடிமபவத்ததிலும் பீமனுடைய மிருதபராக்கிரமத்தைக் பிறகு, எனக்கு அவனிடத்திலநம்பிக்கை உண்டாயிற்று யானே போன்ற நீங்கள் வாரணாவத்திலிருந்து எவனால் தூக்கிக் கெ வரப்பட்டவர்களோ அந்தப் பீமனுடைய கைவனமைபெரிது னாயிரம் யானைகொப்பானது பலத்தில் விருகோதரணுகு னவன் மறறொருவனிலலை எல்லாரிலும் சிறந்த வஜரபாணி! இந்திரனையும் பீமன் புத்தத்தில்தானேவென்றுவிடுவன் முன் இவன் பிறந்தவுடன் என இடுப்பிலிருந்து மலையில் விழுந் இவன் தேகத்தின் பாரத்தினால் இவனுடைய அவயவங்கள் கல பொடியாகச் செய்யப்பட்டது பாண்டவனே! பீமனு

தப்பலத்தை நான் புத்தியினாலறிந்து, பிராமணருக்குப் பிரதி
 ராமம் செயயவேண்டியபோது அதற்காக இந்த ஆலோசனை
 செயதேன இது பொருளை விரும்பியாவது புத்திக்குறை
 லாவது ஸரியாகத் தெரிந்துகொள்ளாமலாவது எனனால
 யிககப்படவில்லை விவேகத்தைமுன்னிட்டேதாமததிற்காக
 ஆரம்பம் எனனால செயயப்பட்டது யுதிஷ்டிரா! நாம்
 பிருத்ததற்குப் பிரதிபுகாரம் செயவதும் பெரிய தாமத
 செயவதுமாகிய இரண்டுபிரயோஜனங்களை நிறைவேற்றினவை
 ம எந்தக் கூத்ததிரியன் பிராமமண்காரியங்களில் எப்போ
 து உதவிசெயவனோ அவன் சிறந்தலோகங்களை அடைவா
 னபது என கருத்து ஒருகூத்ததிரியன் மறறொருகூத்ததிரி
 யே மரணத்திலிருந்து தப்புவததால் இந்த லோகத்திலும் பர
 கத்திலும் பரந்த புகழை அடைவான் பூமியில் வைஸ்யனுக்கு
 செயயும் கூத்ததிரியனும் நிச்சயமாக எல்லா லோகங்களி
 ள்ள பிரஜைகளின் அன்புகருரியவனாவான் அடைக்கலம்
 மபிவந்த சூத்திரனை அரசன் விடுவிப்பானாயின் இந்த லோகத்
 தல்ல ஸம்பத்தோடு கூடியதும் அரசர்களால் பூஜிக்கத்தக்கது
 ய குலத்தில் ஜனனமடைவான் - கௌரவாகளை மகிழ்விப்
 பின்! அருமையான ஞானமுள்ள வியாஸபகவான் முன்னமே
 க்கு இவ்வாறு சொல்லியிருக்கிறார் அதனால், இவ்வாறு
 யகருதினேன்' என்றான்.

ஊறநேமுபத்தேழாவது அததியாயம்

ப க வ த ப ா வ ம். (தோடீச்சி)

மீன், மறுநாள் காலை யில் பிராமணன் கொடுத்த அன்னத்தை
 வண்டியிலேற்றிக்கொண்டு பகாஸூரன் வளர்த்தும் வளம்
 சேன்றதும் வண்டியிலுள்ள அன்னத்தைப் புஜித்துக்
 கொண்டிருப்பதைக்கல் பகாஸூரன் பீமனிடம்
 யுத்தத்துக்கு வந்ததும், அவனைப் பீமன்
 கொன்றதும்)

யுதிஷ்டிரா, 'தாயே! நீ விவேகத்தை முன்னிட்டே துன்ப
 பிராமண விஷயத்தில் தயையினால் இவ்வாறு செய்தது
 யமானது நீ பிராமணவிஷயத்தில் தயையுள்ளவளாக

இருப்பதலை இந்தப் பீமன் எவ்வகையிலும் அந்த ராக்கூஸ
கொண்டு திருமபிவ்ருவது தின்னம் ஆனால், இதை நகர
வலிகும மனிதர்கள் இவ்வாறு அறிபாமலிருக்கவேண்டுமெ
இந்தப் பிராமணர்களுக்கே சொல்லவேண்டுமே ஜாககிரதை
பிராமணரை நமமுடைய சொல்லுக்கு உட்படுத்தவேண்ட
என்று கொண்டு வீரரே! ஜனமேஜயரே! புதிஷ்டரே!
ஆலோசனை செய்தபிறகு, குருதி உள்ளேசென்று புத்த
ளெல்லாரிடமும் பிராமண்காரியத்தைப்பற்றி ஆலோசித்த
பிறகு, இரவு விடிந்தபோது, மஹாபலவானான பீமஸேனன்,
மணனிடமசென்று, 'பிராமணரே! எனது அனபராகிய உப
உமது ஸந்ததியுடன்கூட ஆபத்திலிருந்து விடுவிப்பேன்'
ராக்கூஸனுக்கு அஞ்சவேண்டாம் நீர் என்னைப் பலியாக்ககொ
இந்த வீட்டில் நான். ஒருதரம் திருபதியாகச் சாப்பிடும்படி
யப்பிரயத்தனப்படும பிறகு, அந்தப் பயங்கரமான ரா
னுக்கு நான் என்னைக் கொடுப்பேன் துரிதப்படுங்கள்,
தாமதிகின்றீர்கள்? குற்றமற்றவர்களே! தாமதம் செய்ய
கள் இப்போது என உயிரைக்கொடுத்து உங்களை ரக்ஷிப
'காக இப்போதே மனத்தில் நிச்சயம் செய்கிறேன்' என்ற
லைச் சொன்னான் பரதஸரேஷ்டரே! பீமனால் இவ்வாறு உ
கப்பட்ட அந்தப் பிராமணர், தம்பரதுகளுக்கு அந்த வி
தைச் சொல்லி, செவ்வையாகச் சேகரிக்கப்பட்டபோஜனத்
கொடுத்தார் பிறகு, அந்த நகரவாஸிகள் நெய்யோடு
கறிகளோடும் பலவகைப் பருப்புகளோடும் கூட மாமஸத்தே
சோந்த அன்னத்தைப் பீமனுக்குக் கொணர்ந்தனர் அப்பே
பீமஸேனன் பலவகையான மாமிசங்களையும் உயர்ந்த பக்ஷ
களையும் பலவகைச் சிதர்னனங்களையும் உண்ட பிறகு,
குப் பிடிக்கும்படியான அனேகம் தயிராக்குடங்களைக் குடித்த
அவன் உண்டபோது நகரத்து ஜனங்கள், நிரம்பின மனத்தே
செம்மையாகச் சேகரித்த பதார்த்தங்களில் தத்தம் ப
களைப் பூரணமாகக் கொண்டுவந்தனர் பிறகு, அந்த விரு
தான நகரத்து ஜனங்களினால் சூழப்பட்டவனாக அந்தக்
வேளையில் காயகறிகளும் தயிருங் கலந்த அன்னம் நிர
வண்டியினமேல் ஏறி வாதியப் முழக்கங்களோடு புற
ட்டான் 'சித்பிள்ளையும் அழகில் ஒப்பற்றவ்னும பல்
புமாகிய இவன் தன் வயிறுக்காகத் தர்னே இவ்வ
தனனை ராக்கூஸனுக்குக் கொடுக்கப் போகிறான்' என்ப

பாராளு சொற்களால் துதிசெய்யப்பட்ட அந்தப் பீமன், பெல்லாமக்ஷப்பான இரண்டு வண்டிஎடுத்துக்கொடும் ஓட்டி-
பிறகு, நாற்புறமும் மனிதர்களாற் சூழப்பட்டவனாத மிகச்
காஷ்முறறு வாத்தியங்களின் முழக்கத்தோடு அவ்வரசர்களை
கசிசென்றான அந்த இடம் சோந்தபிறகு, அவன தனித்
கிடப்போலான ஜனக்கூட்டம், ராசுஸபயத்தினால் அஞ்சி,
தேயே நின்றது அவன் தென்திசையைநோக்கித் தூரவழி
யுறு அந்த இடத்தில் முன்னமே சூழப்பிடப்பட்ட பெரிய
தைக்கண்டான அந்தமரம் மயில்களும், மச்சைநீரகளும்,
மபுசளும், கொழுப்புகளும், ரகதமுள்ளவையும் ரகதமவற்
வையுமான கைகளும், தொடைகளும், கால்களும் நாற்புற
வியாபிக்கப்பட்டிருந்தது கழுஞ்சுள் பருந்துகள் இவைகளின்
டங்களினால் மறைக்கப்பட்டதும், நரிக்கூட்டங்களால் காக
ட்டதும், கடுமையான நாற்றமுள்ளதும், பாரக்க வழங்காத
மாமசானம்போல கொடியதுமாகிய அந்தப் பெரிய மரத்தி
ம் சென்று அந்த வீரன் சிந்திக்கலானான் 'பலவகை உணவுக்
லும் பெரிய அன்னக சூவியல்களாலும் நிரப்பப்பட்டதும்,
புக்கள் நிரம்பினதுமாகிய இந்த வண்டியைப் பலத்தில
ந்த பகனென்னும் பெயருள்ள அரசகன் எதற்குள் பாரப்
ற அதற்குள்ளே, இவ்விடத்திலேயே நான் புஜித்துவிடுவேன்
படி இஃது எனக்குக் கிடைப்பது அரிது நான் ராசுஸனோடு
ந்ரு செய்யும்போது எல்லாம் இறைந்தபோய்விடும் பகனைக்
ன்ற பிறகு பின்ம தொடடதனால் உண்ணத் தகாததாய்
ம்' என்று பயங்கரமான செய்கையுள்ளவனும் உயரந்த வீரனு
ர பீமனேனன இவ்வாறு ஆராய்ந்து ஜனமில்லாத இடத்தில்
காரந்து அந்த உயரந்தஉணவைஉண்டான அப்போது நக
ரா நாலுபுறங்களிலும் மரங்களிலேறி அவனைப் பார்த்தனா
சுஸன்னல்லாதவன் இந்தப் பெரிய பலியை இவ்வாறு உண்ண
டான பகனே இந்தப் பிராமண உருவத்தோடு புஜிக்கிறான்'
று ஜனங்கள் பேசிக்கொண்டனர் மிகுந்த பலமுள்ள பீமன்
க அன்னத்தை உட்கொண்டபிறகு பகனைப் பரிசாசம் செய்
ர பிறகு, பலசாலியாகிய பாண்டவன் அந்த ராசுஸனிருக்
வனத்தைச் சோந்தது அந்த அன்னத்தைக் காண்பித்து, அவ
பெயரிட்டழைத்தான அப்போது அந்தப் பீமனுடைய
சினால் கோபமுற்ற அவ்வரசகன் மிகுந்த ஆக்கிரகத்தோடு
நிருந்த இடத்திற்கு வந்தான் பெரிய தேகமுள்ளவனும்,

சிவந்த கண்களுடையவனும், விக்ரரூபமுள்ளவனும், மீசை
களும் தலைமயிரகளும் சிவந்தவனும், காதுவரையில் திறக்கபட
வாயுள்ளவனும், முனையோரான காதுகளை யுடையவனும், ப
யங்கரனுமான அந்தராக்ஷஸன் மிக்க வேகத்தினால் பூமியை
பிளப்பவனபோல புருவங்களை மூன்று நெறிப்பாக நெறித்
தொண்டி உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டும், அன்னத்தைப் ப
ரும அந்தப் பீமனைக்கண்டு கோபித்துக் கண்களையுருட்டி, 'ச
காச சேகரிக் கப்பட்ட இந்த அன்னத்தை என் கணமுன்
புஜிக்கிறேன்! யமனவீட்டுக்குப் போகக்கருதிய இமத்திடு
வன் யாரா?' என்று சொன்னான் பாரதரே! பிறகு, பீமஸே
அதைக் கேட்டுச் சிரித்துக்கொண்டே அந்தராக்ஷஸனைக் கவ
காமல் பின்னே திரும்பிக்கொண்டு புஜித்துக்கொண்டே
தான் அந்த ராக்ஷஸன் கடுமையான இரைச்சலிட்டு இர
கைகளையும் ஒங்கிப் பீமஸேனைக் கொல்ல ஒடிவந்தான் அப
யிருந்தும், எதிரிகளான வீரர்களைக் கொல்லுகிறவனும் பா
புத்திரனுமான விருகோத்ரன் அந்தராக்ஷஸனை அவமதிப்பு
பார்த்துக்கொண்டு அன்னத்தைப் புஜித்துக்கொண்டேதான்
தான் அந்த ராக்ஷஸன் கோபம் நிரம்பினவனாகப் பின்
நின்று இரண்டு கைகளாலும் குறுதிப்புத்திரனான விருகோத்
முதுகில் அறைந்தான் அவவாறு, பலவானான ராக்ஷஸ
இரண்டு கைகளாலும் உளைய அடிக்கப்பட்ட அந்தப் பீமன் ர
ஸனைத் திரும்பிப் பாரக்கவேயில்லை, புஜித்துக்கொண்டேத்
இருந்தான் அதன்பிறகு, பலவானான அந்தராக்ஷஸன் இன்
அதிக கோபங்கொண்டு மரத்தைஎடுத்துப் பீமஸேனை அ
மறுபடியும் எதிர்த்தோடிவந்தான் வீரனான பீமன் கோபத்தே
ராக்ஷஸனால் எறியப்பட்ட அம்மரத்தை இடக்கையினால் தடு
வலக்கையினால் புஜித்துக்கொண்டே இருந்தான் பீமஸே
வண்டியிலுள்ள அன்னத்தைப் புஜிக்கையில் மலைபோன்ற
முழுமரத்தையும் ராக்ஷஸனுடைய கையுடனகூடப் பிடித்
சிரித்துக்கொண்டே புஜித்து ராக்ஷஸனை விட்டுவிட்டுப் ப
றுறுக்கணக்கான தயிராநிரம்பின குடங்களை யும் நெய்க்க
களையும் குடித்துவிட்டுக் கையலம்பிக்கொண்டு உற்சாகத்து
இரண்டாவது மலைபோல நின்றான் பெரிய மரத்தைச் ச
றிக்கொண்டு வருகிற பாரபதற்குப் பயங்கரமான ராக்
ஸனைக்கண்டு, வீரனான பீமஸேனன், புத்தத்திற்காக எரு
விமமகாஜனஞ் செய்தான் பிறகு, கைகளுடைய வேகத்தை

ளாத்தடுத்தலையும், காசசீனையின் மஹாசபதத்தையும் செய்து
 த கோபத்துடன் பீமஸேனன் ராக்ஷஸனை அழைத்தான் இடி
 கம்போன்ற குர்வினால ராக்ஷஸனைப் பயமுறுத்துகிறவன்
 லப் பேசுவற்றான் ' இராக்ஷஸர்களில் இழிவானவனே !
 ாடுகாலங்களும் நாலுகாலங்களுமுள்ளவற்றின் மாமஸங்களாலும்
 த அன்னங்களினாலும் அனேகநாளாக உன்சரீரம் வளரக்கப்பட்ட
 கிறது என கைப்பலத்தினிடம் வந்தபின் மறுபடி நீ இரை
 கப்போகிறதில்லை இப்போது எனக்கெள்ளினால் பிசையப்பட
 றக யமனவீடு செல்வாய் இந்த நகரத்திற்கு முன்னேப்போன்ற
 ன் எடுத்ததுவிட்டபிறகு, இன்று முதல் வேததிரகீய நகரத்தில்
 பவராகள அசசமற்றுத் தூங்குவார்கள இப்போது யுத்தத்தில்
 னால் கொல்லப்பட்ட உனதேகத்தைக் கழுகுகளும் நரிகளும்
 க்களும் தின்னட்டும், தரையில் அககுவேறாக இழுக்கட்டும் '
 றான், இவ்வாறு சொல்லி மிகுந்தகோபத்துடன் பகனைக்கொல்
 டு ஒடினான் ராஜஸரேஷ்டரே ! பெரிய உடலும் சிவந்தநிற
 சிவந்தகண்களுமுடைய அநதப்பகனும் மிகுந்த வேகத்தினால்
 யைப் பிளப்பவனபோலப் பீமஸேனனை எதிர்த்தோடினான்.
 ப பலவானுனராக்ஷஸன் இன்னுமதிககோபமுற்றுப் புருவங்
 முன்று நெறிப்பாக நெறித்து உதட்டைக்கடித்து மரத்தை
 துப் பீமனை அடிப்பதற்காக விரைவாக ஓடிவந்தான் பார
 ! கோபித்துக்கொண்ட ராக்ஷஸனால் எறியப்பட்ட மரத்தைப்
 ஸேனன் சிரித்துக்கொண்டு இடக்கையினால் வீளையாட்டாகப்
 தான் பிறகு, அநதப் பலவானாகியபகனும் யுத்தத்தில் மறு
 ம் பலவகைமரங்களை எடுத்துப் பீமஸேனன்மேற்போட்டான்
 லாமரங்களைபும பீமஸேனன் தனக்கெவிரலினால் தள்ளிவிட்
 ர ராஜேந்திரரே ! மரங்களின் சோலைகளை அழிப்பதாகிய
 த விருஷ்யுத்தம் பகனுக்கும் பீமனுக்கும் அப்போது மிகக்
 டியதாகவும் பெரியதாகவும் நடந்தது அநதப்பகனென்னும்
 ஸன் தன் பெயரைப் புகழ்ந்துசொல்லிக் கடுமையான வேகத்
 டு பீமஸேனனை எதிர்த்து யுத்தம்செய்தான். அவர்களுடைய
 நத வேகத்தினால் பூமி நடுங்கிற்று மிகுந்த அளவுள்ள மரங்
 ரொடியில் பொடியாகச் செய்தனா பகன் விரைவாக ஓடி
 று கைகளினால் பீமனை எடுத்து எறிந்தான் எறியப்பட்ட பீம
 ன்னும் சிரித்துக்கொண்டே மறுபடியும் எழுந்தான் பீமஸே
 பகனைத் தழுவித் தரையில் அடித்தான் பீமன், விழுந்த
 அந்

அநதபபகனை விட்டுவிட்டு, 'ராக்ஷஸா! களைப்பாறு' என்றுசொ
மறுபடியும் தோளதட்டி, 'எழுந்திரு' என்றுசொன்னான்
விகாரரூபமுள்ள பகன கோபத்துடன் எழுந்தது மிகப்பெரிய
மெடுத்ததுகொண்டு உடனே விடுக்கோதரனைப் பயமுறு
கொண்டு நின்றான் பீமஸேனனும் பராக்கப பயங்கரமான ரா
னைப்பார்த்து நகைத்தான் பீமன் பின்னின்று கைகளினால்
ஸனைப்பிடித்து முழங்கால்களினால் அமுக்கிப் பிறகு கீழே வீ
னன திருமபவும், கோபமுற்றபீமன் கோபத்தையே உ
வுடைய அவவரகனைவிட்டுத் தன் இடுப்பைக் கொஞ்சமதுக்கி
ராக்ஷஸனுடைய புஜங்களைப் பிடித்தான் பலவானான பீமனே
விரைவாக அவன் இரண்டுபுஜங்களுடும் பிடித்துத் தூக்கி
அவனைக் கீழேதள்ளினான் அசசப்படத்தக்க பராக்கிரமமு
பீமன் கோபித்துக் கீழேவிழுந்த அவனை மாடில இடக்கா
உதைத்தான், வாயைத்திறந்துகொண்டும் நாககுத்தொங்குகடு
டும் பயங்கரமாயிருந்த அநதகொடியராக்ஷஸன் எதிர்த்து
பீமனைத் தலையில் அடித்தான் பயங்கரமான பராக்கிரமமுள்ள
தப் பீமன் மிகுந்த பலவானான ராக்ஷஸனால் இவ்வாறு அடிக்
மிகுந்த கோபாவேசங்கொண்டான் பலவானானபீமன் ராக்ஷ
இடுப்பைப் பிடித்துத் தூக்கிநிறுத்தினான் அநத ராக்ஷ
பீமனும் மதம்பிடித்த பெரிய யானைகளைப்போல ஒருவரையொ
பிடித்து ஒருவரை ஒருவர் இழுத்தனர் அப்போது பீமன்
ஸன் இவர்களுடைய கையடியின் சபதங்களினால் வேதரகியா
முழுதும் நடுக்கமுற்றது அவ்விருவருடைய பெரிய வேகத்
லும் அங்கே பூகம்பம் உண்டாயிற்று, வேகத்தினால் மரங்களை
கொடிகளையும் பொடியாகச் செய்தனர் ஒருவரையொருவர்
செய்யக்கருதிச் சந்தித்த அநத வீரர்கள் மலைகளாலும் கொடு
ளாலும் மலைகளினின்றும்சரிந்த பரகைகளாலும் ஒருவரையொ
அடித்து அவற்றைச் சூரணமாகச் செய்தனர் யுத்தத்தில் மி
மதங்கொண்ட அவ்விருவரும் பூமியை நீளத்திலும் அகலத்த
இரண்டு யோஜனைதூரம் எங்கும் மரங்களும் கற்களும் புறக்
புதாங்களும் கொடிகளுமில்லாமல் ஆமைமுதுகைப்போன்றது
செய்தனர் ராக்ஷஸனும் கௌரவராஜனும் இவ்வாறு சமரூ
யுத்தஞ்செய்தபிறகு, கௌரவராஜன் ராக்ஷஸனைஒழிப்பதற்
எண்ணங்கொண்டு பறகளால் கடகடவென்று சபதஞ்செய்து உ
டைக் கடித்துக் கண்களை விசாலமாகத் திறந்து உருட்டிவிட்டு

ஸனைக குறுக்காகப் பாததான பிறகு, மிகுந்த பலமுள்ள
ஸனை அந்த ராஷ்டிரனை ஆடிக் தழுவிப்பிடித்தான். அவ
கைகளாறகடி முழங்காலகளினால் விலாபபுறங்களிலும்
நிலும் முதுகிலும் மார்பிலும் உதைத்தான் பகன், தொடைக்
கைகளும் மார்பும் பிளந்து தேக்ககட்டுவிட்டு அதிக வியாவை
பெருமூச்சுமுறைய உயிருமகண்களும் வெளிக்கிளம்பிப் பிரம
டம், வெடித்துப்போகச்செய்யும்படி சுதறி மூச்சுகுறைந்து,
யில் விழுந்து, தடியினால் அடிபட்ட பாம்புபோலத் துடித்துக்
கொண்டிருந்தான் துடிக்கின்ற பெரிய சரீரமுள்ள பகனைப் பீமன்
லும் இழுத்தான் அதிக பலமுள்ள பாண்டவனால், வேகமாக
கப்பபட்ட ராஷ்டிரன் மிகுந்த சிரமத்தை அடைந்தான் புருஷ
ஷ்டனை பீமஸேனன் ராஷ்டிரனாக்ரூப பலம் குறைவதைக்
பூமியில் தேபத்து முழங்காலகளினால் இடித்தான் பிறகு,
அவனுடைய முதுகை முழங்காலினால் பலமாக அமுக்கிக்
கொண்டு தன் வலக்கையினால் கழுத்தைப் பிடித்தான், இடக்கையி
இடுப்பு வஸ்திரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு அவனுடைய
கை முழங்காலில் ஏற்றிப் பேரொலியுண்டாகும்படி முறித்து
அரசரே! அப்போது, பீமனால் முறிக்கப்பட்ட அந்தக்
ய ராஷ்டிரனுடைய வாயிலிருந்து இரத்தம் பெருகிறது

ஹரேமுபததேட்டாவது அததியாயம்

பகவத்பாவம் (தோடீச்சி)

ன வதஞ்செய்தபிறகு அந்தவந்த பகனுடைய பரிவாரங்கள் பீம்
பன் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டதும், பீமன் நகரத்தின்
வாயிலில் பகனுடைய சரீரத்தைப் போட்டுவிட்டுப் பிராம
னன் வீடுவந்து தந்திழதலானவர்களுக்குப் பகனுடைய
விருத்தாந்தத்தைச் சொன்னதும், மரணமடைந்த
பகனைப் பார்ப்பதற்குப் பட்டணத்து ஜனங்
கள் சென்றதுங் கிருவிழாக் கொண்டா
டினதும், பகவதன் செய்த பீமனை
எல்லோரும் துதிசெய்ததும்)

பிறகு, பெரியமலைபோன்ற அந்தப்பகன் விலாபபுறங்களும்
லும் முறிந்து பயங்கரமான சத்தம்செய்து உயிர்போய் விழுந்

தான் அரசரே! அந்த ராக்ஷஸனுடைய அந்தச் சபத்தினுல் ஜகன் பயந்து வேலைக்காராகளுடன் கூடவே வீட்டிலிருந்து வெட்டினான் அரசரே! அப்போது பகனுடைய தம்பி பீமசரணமடைந்தான் பிறகு, மிகுந்த பலமுள்ள ராக்ஷஸராஜப்பகன் கொல்லப்பட்டதைக்கண்டு, ராக்ஷஸர்கள் மிகப்பயமுற்பீமனைச் சரணமடைந்தனர் யுத்தஞ்செய்கிறவரிற் சிறந்தவர்பலவானுமான பீமனிடமுள்ள பயத்தினுல் அறிவுதப்பியிருந்த ராக்ஷஸர்களைச் சமாதானஞ்செய்து, 'நீங்கள் மறுபடி போதும் மனிதர்களைத் துன்பம் செய்யக்கூடாது' என்றும், 'பஞ்செய்யவாக்களுக்குச் சீக்கிரம் இவ்வாறே வதம் நேரிடும்' என்ற சொல்லி நியமத்தில் நிற்கச்செய்தான் பாரதரே! அந்தப் பகனுடைய அந்தச் சொல்லைக்கேட்டு, அவ்வாக்கைகள் 'அவ்வாக்கை' என்றுசொல்லி, அவனிடம் அந்த உடன்படிக்கை அங்கீகரித்தனர் அப்போது பகனுடைய ஸ்ரோத்தரன் இனத்தாருடன் பீமனை வந்தனஞ்செய்தான் பாரதரே! நகரத்தில் அதுமுதல் ராக்ஷஸர்கள் சாந்தர்களாகவே நகரத்திலுள்ளவர்களினுல் காணப்பட்டனர் பிறகு, பீமனால் கழுத்தது முறிபட்டுக் காதுபோய்க் கண்களபோய் நாக்குவெளிப்பட்டபிசுயற்று இறந்துபோன அந்த ராக்ஷஸன் பலவிதமான விளைவுசெய்யக்கூடிய நகரத்தின் கோபுரவாயிலில் இழுத்துவிட்டான் வாயிலில் போட்டுவிட்டு அந்தப் பீமன் நகரத்துக்கு வந்தான் பாலார்களும் விருத்தர்களுமாகிய மனிதர்கள் அந்த ஸ்ரீ நிசசயமாச்சு மறுபடியும் நமது நகரத்திற்குள் வருகிறார்களென்பதற்கு ஒரு பக்கைக் கொன்றபிறகு, பீமன் அங்கே அபிராமணகருஹத்துக்குச் சென்று, இரண்டு காலைமாடுகளை வண்டியையும் பிராமணனிடம் ஒப்புவதற்கான 'பேசாமல் வீட்டுக்குள்போம்' என்று அந்தப் பிராமணைத்தமனைப் பார்த்துச் செவிட்டு, இரவில் தாயார் ஸ்ரோத்தரர்கள் முன்னிலையில் படுக்கை போய் யுத்தம் எவ்வாறு நடந்ததோ அதையெல்லாம் சொல்லி விடும்படியாகத்தான் அந்த நகரத்திலிருந்து வெளியிற்போன மக்கள், அடிக்கப்பட்டு இரத்தத்தினால் நனைந்திருக்கிற ராக்ஷஸ தரையிற் கண்டனர்! மலையின் கொடுமுடிபோல் விழுந்திருக்கப்படுகின்ற அந்த ராக்ஷஸனைக் கண்டு அந்த நகரத்து ஜனமயிரகக்கூச்சமெடுத்தவராயினர் உடனே, ஏக்கக்கரநகரத்துக்குச் சென்று நகரத்துக்குள்ளிருப்பவர்களுக்குச் சமாச்சாரம் தெரிவி

லுக்கு மாமிசங்களும் தயிருமுள்ள அன்னத்தை முறைய
கொண்டுவிந்தனா வீரர்களான பாண்டவர்கள் தாயாருடன்
அறகிருந்து வேகமாகப் போயினா உக்கிரமான தவமுள்ள அந்
பாண்டவர்கள் ஏகசக்கிர நகரஞ் சென்று உறுதியான தவமுள்ள
களாகவும் வேதாத்யயனத்தில் ஊக்கமுள்ளவர்களாகவும் ஜடை
தரித்த பிரமமசாரிகளாகவும் அந்தப் பிராமணகிருத்தத்தில் வா
செய்தனா அவர்கள் நீண்ட காலம் தாயாருடனகூட ஏக
நகரத்தில் ஒன்று சேர்ந்திருந்தனா ” என்றாரா

ப க வ த ப ரீ வ ம் ழ ன் றி ன் று

ஹரேமுபததோனபதாவது அததியாயம்

சைத்ரரதபரீவம்.

(பிராமணன் வீட்டுக்கு வந்த ஓர் அழகி தீரோபதி ஸ்வய
வரத்தையும் தீர்ஷ்டத்யும்வன் கீரோபதி இவர்களுடைய
பிறப்பையும் பாண்டவர்களுக்குச் சொல்லியது)

ஜனமேஜயா, “ பிராமணரே! அவ்வாறு பகனென்னும் ரா
ணைக்கொன்ற பிறகு, அந்தப்புருஷஸரேஷ்டர்களாகிய பாண்டவ
அங்கே என்ன செய்தனா? ” என்றுகேட்க, வைச்மபாய
ரோலலுகிறா

“ அரசரே! பகனென்னும் ராஷ்ஸனைக்கொன்றபிறகு, கே
தையே அத்யயனஞ்செய்துகொண்டு அங்கேயே பிராமணன்
புல வாஸஞ்செய்தனா பிறகு, சில நாளுக்குப்பின் கடுமையான
முள்ள ஒருபிராமணன் இருப்பிடமவேண்டி அந்தப்பிராமணனு
வீட்டிற்கு வந்தான் அப்பொழுது, எப்போதும் எந்த அநித்
த்யும் ஆதரிப்பதை வீரதமாகக்கொண்ட அந்தப் பிராமணஸரேஷ
வந்தவனாகிய அந்தப்பிராமணனை நன்றாகப்பூஜித்தது அவனுக்குத்
கொடுத்தான் பிறகு, புருஷஸரேஷ்டராகிய அந்தப்பாண்டவ
வரும் குரத்யுடன்கூட அழகிய கைகதளைச்சொல்லும் அந்தப்
மணனை அடுத்திருந்தனா அவன் புண்ணியசேஷத்திரைக்க
புண்ணிய தீர்த்தங்களையும் நதிகளையும் அரசர்களையும் ஆசராய
பறயல் தேசங்களையும் நகரங்களையும்பற்றிக் கதைசொல்ல
ஜனமேஜயரே! அந்தப்பிராமணன் அங்கே கதைமுடிவில் பாளு

சுததில் ஆசசரியமான வடிவததையுடைய திரௌபதியின் ஸ்வ
வாததையும் தருஷ்டதயுமன்ன பிறந்ததையும் சிசுநாடி பிறந்த
யும் திரௌபதி காப்பதிலிருந்து பிறவாடல் துருபதனுடைய
ரியபாகத்தில் பிறந்ததையும் சொல்லினன் அந்தமஹாதமா
ன பிராமணனுடைய உலகத்தில் மிக்க ஆசசரியமான அந்தச
ரஸ்கைகேட்டு, புருஷஸரோஷ்டாகளான பாண்டவாகள், கதையை
வாகக கேட்கவிரும்பி, ' துருபதனபுத்திரனாகிய தருஷ்டதயும்
அசுனியிலிருந்தும், திரௌபதி யஜ்ஞவேதிகையின் நடுவிலிருந்தும்
ந்த ஆசசரியம் எவ்வாறு? சிறந்த விலலாளியும் துரோணருக்கு
னததைக் கொடுப்பவனுமாகிய தருஷ்டதயுமன்ன சிறந்த வில
ரியான துரோணரிடத்தில் அஸ்திரங்களுெல்லாவற்றையும் சுற
கொண்டதும் எவ்வாறு? பிராமணரே! துரோணரும் தருபதனு
ய இருவரும் எவ்வாறு ஸநேகிதர்களாயினா? யாருடைய செய
பினால் வேறுபட்டனா? ' என்று கேட்டனா அரசரே! புருஷ
ரஷ்டாகளான பாண்டவாகளால் இவ்வாறு கேட்கப்பட்ட அந
பிராமமன்ன, அப்போது அவையெல்லாவற்றையும் திரௌபதி
ஜனனததையும் சொல்லலானான்

ஹேண்பதாவது அததியாயம்

சைத்ரரதபர்வம் (தோடீச்சி.)

(துரோண துருபதர்களுடைய உற்பத்தியும் வரலாறும்)

' கங்கையின் உறபத்தியில், சிறந்த தவமுள்ளவரும் சிறந்த
முள்ளவரும் எப்போதும் உறுதியான வாதமுள்ளவருமாகிய
வாஜரென்னும் மஹரிஷி இருந்தார் ஸநானஞ்செய்வதற்காகக்
கக்குப்போன ரிஷி, முன்னேயேவந்த ஸநானஞ்செய்துகொண்
த கருதாசியென்னும் அபஸரஸை அங்கே கண்டார் அப
து நதிக்கரைக்காற்று அவருடைய வஸ்திரத்தை அடித்துக்
ண்டுபோயிற்று அப்போது பரதவாஜரிஷி வஸ்திரம் விலகின
ளக்கண்டு காமங்கொண்டார் பருவத்திலிருக்கும் பிரம்ம
ரு வெகுசாலத்திற்குப்பின் அவளிடம் மனமபற்றினதினால்
ம் நழுவிற்று பரதவாஜரிஷி அதைத் துரோணமென்னும்
கிரத்தில் ஏந்தினார், சிறந்த ஞானவானான பரதவாஜருக்கு
ிருந்து துரோணரென்னும் குமாரா பிறந்தார் அவர் வேதங்

களையும் வேதாங்கங்களையும் முழுதும் ஒகினா பரதவாஜரு
ஸநேகனா பருஷதனென்னும் ஓர் அரசன் இருந்தான். அவன்
அப்போது துருபதனென்னும் புத்திரன் பிறந்தான் பருஷத
புத்திரனும் ஷத்திரிய ஸரேஷ்டனுமான அந்தத் துருபதன்
வொரு நாளும் ஆஸ்ரமத்துக்குச் சென்று துரோணருடன்
விளையாடினான், வேதாத்யயனத்தையுஞ் செய்தான் பிறகு,
ஷத்தன் காலஞ்சென்றபோது அந்தத்துருபதன் அரசனான
ராமா தமது தன்ம முழுதையும் கொடுக்கக்கருதியிருப்பத
துரோணா கேள்வியுற்றா வனத்திறகுப் புறப்பட்ட பரசுரா
நோக்கிப் பரதவாஜபுத்திரரான துரோணா, 'பிராமமனோததம்
நான் துரோணன் திரவியத்தில் ஆசையோடு வந்திருக்கிறே
றறியும்' என்று சொன்னா அதைக்கேட்ட பரசுராமா, '
போது எனனால் தேகம் ஒன்றுமட்டுமே மிகுக்கப்பட்டிருக்கி
பிராமமணனே! அஸ்திரவித்தை, தேகம் இரத இரண்ட
ஏதாவதொன்றைவேண்டு' என்று சொன்னா துரோணா, '
திரங்கன் எல்லாவற்றையும் அவையெல்லாவற்றிற்கும் பிர
ஸம்ஹாரங்களையும் எனக்கு நீங்கள் கொடுக்கக் கடவீர்கள்' எ
கேட்டனா பருகுநந்தனரான-பரசுராமா, 'அவ்வாறேயாக
என்றுசொல்லி, உடனே அவருக்கு அஸ்திரங்களைக் கொடு
அப்போது துரோணா அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டு கருதா
ரானா துரோணா பரசுராமரிடமிருந்து மிக்க சிறப்புள்ள
மாஸ்திரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு மனமகிழ்ந்து மனிதர்க
மேற்பட்டவரானா அதன்பின், 'பராகரமசாலியும் புருஷஸி
மாகிய துரோணா துருபதனைச் சந்தித்து, 'சினேகித
எனனைத் தெரிந்துகொள்' என்று சொன்னா துருப
'வேதமோதாதவன் வேதமோதினவனுக்கும் ரதயுத்தம் தெ
தவன் ரதயுத்தம் தெரிந்தவனுக்கும் ராஜ்யமில்லாதவன்
முள்ளவனுக்கும் தோழனாவதில்லை தோழனென்பதை
னிட்டு எதை விருமபலமா?' என்றுசொன்னான் புத்திமா
அந்தத் துரோணா, பாஞ்சால ராஜனைப்பற்றித் தம்மனது
ஒரு நிச்சயஞ்செய்துகொண்டு கௌரவஸரேஷ்டாக்களுடைய
மாகிய அஸ்திரபுரத்திற்குச் சென்றா பீஷ்மா, வந்து கே
சிறந்த புத்திமானான அந்தத் துரோணருக்குப் பலவ
தனங்களைக் கொணர்ந்துகொடுத்தத் தம்முடைய பேரவ
களை அவரிடம் சிஷ்யாகளாக ஒப்புவித்ததா - பிறகு, துரோ

அந்தச் சிஷ்யர்களையெல்லாம் வருவித்துத் துருபத்தைத் துன
 டித்துவதற்காகப் பாண்டவர்களாகிய சிஷ்யர்களைப் பார்த்து,
 மமதறவாகனே! குருதஃஸீணையொன்று என்னுள்ளத்திலிருந்
 தீங்கள் அஸ்திரவிததையில் தோந்தபிறகு, அது கொடுக்கத்
 தாகும் உண்மைசொல்லுங்கள்' என்று சொன்னான் அப்போது,
 ஆசாரியா, அாஜுன்னமுதலியவர்களால், 'அவ்வாறு ஆகட்
 னெறுசொல்லப்படா பாண்டவர்களைவரும் அஸ்திரங்
 அப்பியஸ்ததுக குருதஃஸீணைகொடுக்க நிச்சயத்தோடிருநத
 து, துரோணா மறுபடியும், 'பிருஷ்த்தனுடைப புத்திரனான துரு
 சதரவதிரகரத்தில் ராஜாவாபிருக்கிறான் அவனிடமிருந்து
 ராஜபத்தைப் பறித்து உடனே எனக்குக் குருதஃஸீணை விஷய
 கொடுக்கவேண்டும்' என்றசொல்லைச் சொன்னான் அந்தத்
 ராஷ்டிரபுத்திரர்கள் பாஞ்சாலதேசத்தரசனிடம் பயந்தனர்
 மறுபடி, பாண்டவர்கள் முதலியவர்கள் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்க
 ன் தோந்து துரோணரால் அனுப்பப்பட்டார்கள் காணான்
 யாதனன் முதலிய அந்தக் கூத்திரியஸ்ரேஷ்டர்கள் துருபத்
 சந்தித்துத் தோலவியக்கூடத் திரும்பினா பிறகு, பாண்ட
 வர்கள் ஐவரும் துருபத்தை அவன் மந்திரிகளுடன் புத்தத்தில்
 துக்ககட்டித் துரோணருக்குக் காண்பித்தனர் யாராலும்
 கமுடியாத தேவேந்திரனைப்போன்ற தேவேந்திர புத்திரனான
 னன், தேவேந்திரன் தானவனைஜயிப்பதுபோலப் பாஞ்சால
 னான துருபத்தை அப்போது ஜயித்தான் மஹாபராகரமசாஸி
 அந்த அாஜுன்னுடைய அந்தச் சிறந்த சக்தியைக்கண்டு யஜ்ஞ
 னனைச்சோந்த ஜனங்களைவரும் வியப்புறது, 'சூரத்தன்மை
 அாஜுன்னுக்கொப்பான ராஜபுத்திரன் இல்லை' என்று கூறி
 துரோணா, 'அரசனே! மறுபடியும் உன்னுடனானேகந்ததை
 மபுகிறேன் ராஜாவாக இல்லாதவன் ராஜாவுக்குத் தோழனாக
 க்கத் தகுதியில்லையே? யஜ்ஞஸேன! அதனால், ராஜபத்திற்காக
 னுடன் புத்தத்துக்கு ஆரம்பஞ்செய்தேன் கங்கையின் தென்
 றுக்கு நீ அரசன் வடக்கைக்கு நான்' என்று சொன்னான் சிறந்த
 றியுள்ள துரோணரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட பாஞ்சால
 ன், அஸ்திரங்களை அறிந்தவாகன்ற சிறந்த பிராமமனோத்தம
 ய துரோணரை நோக்கி, 'பரதவாஜ புத்திரரே! சிறந்த புத்திர
 னாவரே! இவ்வாறே ஆகட்டும் உமக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும்
 எந்தநேசத்தை விருமபுகிறீரோ அது சாஸ்வதமாக இருக்கட்ட

மே' என்று சொன்னான் வீரர்களாகிய அந்தத் துரோண சாலிருவரும் இவ்வாறு ஒருவரோடொருவர் பேசிக் கொள் மிருத ஸ்நேகஞ்செய்துகொண்டே தமதம் இடமசென்ற ஆனால், அந்தப் பெரிய அவமரியாதை சிறிதுநேரமாயிருந்த அவ்வரசனுடைய மனத்திலிருந்து விலகவேயில்லை அவன் து பட்டுச் சரீரம் மெலிவுற்றான்

ஶ்ரேண்பததோராவது அததியாயம் சைதரரதபாவம் (தோடர்ச்சி)

(துருபதன் துரோணரைக்கோல்லுபவனுள் புத்திரனை அடையவி யாகஞ்செய்வீப்பவரைத் தேடிச்செல்லுகையில் உபயாஜரிட சென்று அவர்வார்த்தையினால் யாஜநுடைய ஸம்மம்சென்ற தும், புத்ரனுக்காக யாகம் நடந்தபோழுது அக்கினி தண்டத்திலிருந்து நீர்ஷ்டத்யும்னனும் பாஞ்சால யும் பிறந்ததும், அவர்களுக்குப் பெயரிட்ட தும், நீர்ஷ்டத்யும்னனுக்குத் துரோணர் அஸ்கிவித்தை கற்பித்ததும்)

கோபமுண்ட தருபதராஜன், துன்பத்தினால் கெடுககபட மனமுள்ளவனாகப் புத்திரோதபத்தியைப் பெறவிருமபி, கி களில் வித்திபெற்ற பிராமமண ஸ்ரேஷ்டர்களைத் தேடிக்கொ அநேசம் பிராமமண அக்ரஹாரங்களில் திரிந்தான் துரோ ராற செய்யப்பட்ட துவேஷத்தை நினைத்தது துருபதன் போதும் உறங்காமலே இருந்தான் ' எனக்குச் சிறந்த ஸ இல்லையே' என்று எககாலமும் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்த அவன், பிறந்திருந்த புத்திராகளையும் சுற்றத்தாரையும் வெறு னால் 'சி' என்று இகழ்ந்தான் துரோணருக்குப் பிரதிசெய்யவே மென்கிற விருப்பத்தினால் பெருமூச்சுவிடுவதே காரியமாயிருந்த அவ்வரசாகசரசனான துருபதன் துரோணரின மஹிமைபை கலனியையும் ஆயுதப்பயிற்சியையும் செய்கைகளையும் நினை முயற்சியெய்தும் கூத்திரியபலத்தினால் அவருக்குப் பிரதிசெய்வ அறியவில்லை பிறகு, அவ்வரசன் யமுனையினருகிலும் கங்கைக் யிலும் திரிந்துகொண்டுபோகையில் பரிசுத்தமான ஒரு பிராம அக்ரஹாரத்தை அடைந்தான் அவ்விடத்தில்¹ ஸ்ராதகன் தவனும் தபஸில்லாதவனுமான பிராமணன் எவ்னுயிலலை

¹ பிரம்மசரிய வ்ரதத்தை ஒழுங்காக முடித்தவன்.

அவன்; வேதம் ஒதுகிறவர்களும் மிகுந்த மகிமையுள்ளவாக
 சிறந்த தவமுள்ளவர்களும் சாந்தியுடையவர்களும் மேன்மை
 மிக்கவர்களாகிய யாஜா உபயாஜா எனலும் இரண்டு பிரம்ம
 னைக கண்டான வேதாத்யயனத்தில் ஊகமுள்ளவர்களும்
 பகோததிரததவர்களும் ரிஷிஸரேஷ்டாக்களுமாகிய அந்தப்
 ப்மணாள்களிருவரும் துயரத்தைத் தாண்டிப்பதில் மிகத்தகுதி
 வாகள விரும்பினவற்றையெல்லாம் கொடுக்கப் பின்வாங்கு
 ன் அந்தத் துருபதன் அவர்களுடைய தவவன்மையை அறிந்து
 இருவரையும் அழைத்தான் அவர்களுள் தீவரமான தவமுள்ள
 இளையவருமான உபயாஜரென்பவரை விரும்பினபொருள்க
 ளொடுப்பதாகச் சொல்லிச் சரணமடைந்தான் அவன், அவ
 டய பாதத்தில் பணிவதில் ஊகத்ததுடன், வேண்டியவற்றை
 லாம் கொடுப்பதாக இனசொறசொல்லி, முறைப்படி அவரைப்
 து, 'பிராமமணரே! உபயாஜரே! துரோணா மரணத்தாக
 ாரணமான ஒரு புத்திரனும் அாஜுன்னுக்குப் பாரியையாகத்
 ஒரு சிறந்த பெண்ணும் எந்தக் கிரியையினால் உண்டாவரோ
 க்கிரியை உங்களால் செய்யப்பட்டதனால் உங்களுக்குப் பத்
 தாடி பக்கங்களைக் கொடுப்பேன் பிராமணஸரேஷ்டரே!
 னது, உமது மனத்திற்கு மிக்க பிரியமானவை வேறு என்ன
 குமானாலும் அவற்றையெல்லாம் நான் கொடுப்பேனென்பதில்
 தகமில்லை' என்று சொன்னான் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட
 'நான் அப்படிச் செய்கிறவனல்லேன்' என்றே அவனுக்கு
 மாழி சொன்னான் அந்தத் துருபதன் அவாமனம் திருபதி
 டபுமபடி செய்யக்கருதி மறுபடியும் அவருக்குப் பணிவிடை
 துகொண்டிருந்தான் பிறகு, ஒரு வருஷத்தின் முடிவில்
 மமனோததமரான அந்த உபயாஜா ஒருசமயத்தில் துருபதனை
 க்கி இனியசொல்லாச்ச சொல்லலானான்
 'அரசனே! என்னயேஷ்டஸஹோதரா ஜனமில்லாத வனத்தில்
 துகொண்டிருக்கையில் சுதந்தமென்று பரிசோதிக்கப்படாத பூமி
 விழுந்திருந்த கணியை எடுத்தாரா -- பின்னேசென்ற நான் என
 டயனாருடைய அந்தத் தகாத செய்கையைக் கண்டேன் அவா
 கிக்குத் பொருளைப் பெறும் விஷயத்தில் ஒருபோதும் ஐயப்
 ா கணினிய்ப்பாராததபின் பாபத்தைக்கொடுக்கும் அதனகுற

இக்கே, யாஜ உபயாஜாக்களைக் கண்க்குப்பிறந்தவர்களென்றும்
 ாய பகதாக்களென்றும் பழைய உரை கூறுகிறது

நகரங்களை அவா ஆராய்ந்து பராக்ஷணம் எவா அதன் சததத் பகுத்தறியவில்லையோ அவா மறறவற்றிலுமு எவ்வாற்றும் எவா வேதாதையனஞ் செயதுகொண்டு குருகுலவாஸஞ் செயன மறறவாகள எறிநதுவிட்ட பிசைகையை எப்போதும் புஜி கொண்டும் லஜையைவிட்டு அன்னத்தின் சிறப்பை பல சொல்லிக்கொண்டும் இருந்தாரோ அந்த என ஸ்வேஹாதாரை யோஜனததைமட்டும் கருதுகிறவரென்று என ஊகமெக் கண்ணினால் நான் அறிகிறேன் ராஜனே! அவரிடம் செல் உனக்குச் செவ்வையாக யாகம் செயவிப்பாரா' என்று சொல் அரண்மனை உபயாஜா சொல்லிக்கேட்டு அதனை மனத்தின நினை அருவருப்புடன் யாஜருடைய ஆஸரமம் சென்றான பிறகு, பூ குரிய யாஜரைச் செமமையாகப் பூஜைசெய்து, 'ஸமாத் எனக்கு யஜனம் செயவியும் உமக்கு எண்பதினாயிரம் பக் கொடுப்பேன் துரோணருடைய வீரோத்தத்தினால் கொதிட எனனை மகிழ்விககத் தருகியுள்ளவராயிருக்கிறீர் அந்தத் துரோணா பிரமமஜ்ஞானிகளிற சிறந்தவா, பிரமமாஸ்திரத்திலும் த மேல் உயர்ந்தவரில்லாதவா அதனால், அந்தத் துரோணா கலகவிஷயமாக எனனைச் சண்டையில் தோற்கச் செய்தாரா வெவாருக்குச் சிறந்த ஆசாரியரும் சிறந்த புத்தியுள்ளவருமாகிய தத் துரோணருக்கு முன் நிற்கும் கூத்திரியன் இந்தப் புலனியி வனுமில்லை துரோணருடைய பாணவீரிகைகள்' பிராணிக தேகங்களை ஒழிக்கின்றவை ஆறுமுடிமுள்ள அவருடைய வி மிகப்பெரிதாகக் காணப்படுகிறது சிறந்த வில்லாளியும் ம தைரியமுள்ளவருமாகிய அந்தத் துரோணா பிரமமணவ தோடு கூத்திரியபலத்தை ஐயமின்றித் தடுத்தாவிடுகிறா ராமரைப்போல் கூத்திரியர்களுடைய நாசத்திற்காக உன கப்பட்டவராயிருக்கிறா அவருடைய அஸ்திரபலம் வெ புலியிலுள்ள மனிதர்களால் அவரை வெல்லமுடியாது உ குதி செய்யப்பட்ட அகனியைப்போல் பிரமமதேஜைஸ கும் அந்தத் துரோணா கூத்திரிய தாமதத்தை முன்னிட்டு தத்தில் வந்து சேர்ந்து எரித்துவிடுகிறா பிரமமதேஜைஸ க ரியதேஜைஸ இரண்டும் வருஷிக்கப்பட்டிருக்கின்றன அவர பிரமமதேஜைஸ சிறந்தது ஆதலால், நான் கூத்திரியபலத் குறைவடைந்தவனாகப் பிரமமதேஜைஸ அடைக்கலமாய் பி ருக்கிறேன் துரோணரிற்சிறந்த உயர்ந்த பிரமமஜ்ஞானிய

களை அடைந்த பிறகு, துரோணரை அழிப்பவனும் போரில்
 லலக்கூடாதவனுமான புத்திரனைப் பெறக்கடவேன, யாஜ்ஞே
 தக கிரியையை எனக்காகச் செய்யும், பததுக்கோடி பசுக்கள்
 டுக்கிறேன்' என்று சொன்னான் யாஜா அவனாகரு, 'அப
 யே ஆகட்டும்' என்றுசொல்லி யாக்குசெய்வதற்கு உரியவற்றை
 தருசெய்தாரா அவா, விருப்பமில்லாத உபயாஜரையும் குரு
 காரியமென்று ஏவினா அப்படியாக அந்த யாஜா, துரோ
 ணை அழிப்பதற்குப் பிரதிஜ்ஞை செய்தார். பிறகு, பெருந்தவ
 ள் உபயாஜா அவ்வரசனுக்குப் புத்திரலாபத்திற்காக யாகம்
 படிப்படி அப்போது அவனுக்குச் சொல்லி, 'அரசனே! எவ்வித
 ன் பிள்ளையை நீ விரும்புகிறாயோ அவ்விதமாக மிகுந்த சுகதி
 ள்வனும் சிறந்த ஓனியுள்ளவனும் மஹாபலசாலியுமான புத்
 தன் உனக்கு உண்டாவான்' என்றார் அந்தத் துருபதராஜன்
 ராணரைக் கொல்லுகிற புத்திரனைக்கருதி யாககாரியம் நிறை
 வுவதற்காக வேண்டியவற்றை யெல்லாம் அவா சொன்னபடியே
 கரித்தான் யாஜா, ஹோமத்தின் முடிவில் ராஜமஹிஷியை
 (அக்கி), 'பருஷ்டியே' என ஸமீபத்திற்கு வா ஆணும் பெண்ணு
 மிய இரண்டு குழந்தைகள் உனக்கு உண்டாகப் போகின்றன'
 என்று கட்டளையிட்டார் அரசி, 'பிராமமணரே' எனது வாய
 தரு செய்யப்படவில்லை தேகத்தில் உயரந்த வாஸனைகளையும்
 ததிருக்கிறேன் புத்திரோதபத்திக்காக நான் ஒன்றையுமா
 டாககூடியவளாயில்லை யாஜ்ஞே! என விருப்பமான் புத்தி
 ரதபத்திக்காக (ருதுஸநானம் வரை) காத்திரும்' என்றுசொல்ல,
 ஜா, 'யாஜ்ஞால் பாக்குசெய்யப்பட்டும் உபயாஜ்ஞால் மந்திரம்
 க்கப்பட்டுமுள்ள ஹவிஸ் எவ்வாறு விரும்பினதைக் கொடாம
 றுக்கும்? ஆதலால், நீ இப்போது வந்தாலும், வா, நின்றாலும்
 ' என்று சொன்னா இவ்வாறு சொன்னபிறகு, சுத்தமான
 ிஸ் யாஜ்ஞால் ஹோமஞ்செய்யப்பட்டபோது, ஜவாலைபோன்ற
 முள்ளவனும் உச்சிர ரூபமுள்ளவனுமாகிய தேவகுமாரனைய
 ான்ற குமாரன் கிரீடத்தையும் உயரந்த கவசத்தையும் தரித்துக்
 தி அம்புவிவலுக்களோடு, அடிக் கடி காச்சனை செய்துகொண்டு, அந
 தியிலிருந்து எழுந்தான் அவன் அப்போது உயரந்த தேரி
 றிச்சென்றான் அப்போது பாஞ்சாலர்கள் மகிழ்ந்து, 'நல்லது
 லது' என்று கூவினா அப்போது ஸந்தோஷத்தால் ஆவேசங்
 ணைட அவர்களை இரத்தப்பூயி தாங்களில்லை, 'பாஞ்சாலர்களுக்

குப பயத்தைப் போக்குவனும் புக்கழ உண்டுபண்ணுபவ்
துருபத ராஜாவின துயரத்தைப் போக்குவனுமாகிய இந்த
புத்திரன் 'துரோணாவதத்திறகாகப் பிறந்திருக்கிறான்' என
ஆகாரத்தில் ஸஞ்சரிப்பதும் கண்ணுக்குத் தெரியாததுமான
பெரியபூதம் கூறிற்று சுபலக்ஷணங்கள் பொருந்தின்வரும், ப
கத்தகக் அங்கங்களோடு கூடியவன்ரும், மிகக்கூறுதனும் நீண்ட
தாம்பரையிதழ்களைய் போனறுமிருக்கிற கண்களையுடையவரு
கறுத்த நிறமுள்ளவனும், கறுத்தனும் சூர்ணம்மிருக்கின்ற கூர்
உடையவனும், சிவந்து மையாநதுமிருக்கும் நகங்களையுடையவரு
அழகிய புருவங்களையுடையவனும், அழகிய பருத்த ஸ்தனங்
உடையவனும்மாகிய பாஞ்சாலியெனனும் ராஜகுமாரியும், தே
பெண்ணே நேரில் மானிட உருவமெடுத்ததுபோல் யாகவேதி
யின நடுவிருந்து எழுந்தான். கருநெய்தல் மலரின மணத்
கொப்பான அவளமணம் ஒருகுரோசம் வியாபித்தது அவள சித்
அழகுள்ளவன் பூமியில் அவளுக்குக் கிகரிலலை தேவர்களும் த
வர்களும் யக்ஷர்களும் வீருமபத்தகக் அந்தத் தேவதா ருபமு
சுமாரியைப் பார்த்து, ராஜபக்தியுள்ள ஜனங்கள், மனங்களிற்
'பாண்டுபுத்திரனும் பரதவம்சத்தில் பிறந்தவனுமாகிய அாஜ
னுக்குத் தகுதியுள்ளவன்' என்று உரைத்தனர். அழகான நிகப
தையுடைய அவள பிறந்ததைப்பற்றியும் அசிரீரவர்களுக்குச் சொ
தாவது — 'எல்லாபெண்களிலும் சிறந்தவளான கிருஷ்ணை' க
திரியாக்களே நாசஞ்செய்யக் கருதுகிறவள் அழகான இடையு
இவள் ஸமயத்தில் தேவகாரியத்தை நிறைவேற்றப் போகிற
இவ்ள்காரணமாகக் கௌரவாசன்குப் பெருமபயம் உண்ட
போகிறது' எனபது அதைக்கேட்டுப் பாஞ்சாலாக்களனைவரும்
கக் கூட்டங்களைப்போலக் காசகித்தனர் சநதோஷம் நிறை
இவாக்களே இந்தப் பூமி தாங்களிலலை பாஞ்சாலராஜனாகிய துருப
அவளைப்பார்த்து ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிந்தான் அந்தக் கிருஷ்
என்னும் பாஞ்சாலியைத் தழுவிக்கொண்டும் பாண்டுவினமரும்
என்றுசொல்லி மடியில ஏற்றிவைத்துக்கொண்டும் அவ்வா
சநதோஷமடைந்தான். துருபதன்மனைவி, அவளிருகுழந
களையும் கண்டு, 'இவா இருவரும் என்னைவிட வேறு ஒருத்தனை
தாயாராக அறியாமலிருக்கவேண்டும்' என்று யாஜநைச் சர
அடைந்தான் யாஜரும் ராஜாவின வீருபபத்தைச் செய்யக்கரு
தினால, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று அவளுக்குச் சொன்

மீமணாகள், 'ஸந்தோஷம் நிறைந்த மனத்தோடு கர்வமுள்ளவ
வும் அதிக கோபமுள்ளவனாகவும் இருப்பதனால் த்ருஷ்டன்
றும், பராகிரமமென்னும் தன்மிருப்பதனாலும், கிரீட்குண்ட
கள் முதலிய தனங்களுடன் பிறந்திருப்பதனாலும் தயுமன்ன
றும், இரத்த துருபதகுமாரன் த்ருஷ்டதயுமன்னென்று பெய
ளவனாக இருக்கட்டும்' எனறனா நிறம் கறுப்பாபிருந்ததனால்
நக குமாரிகளுக்கு க்ருஷ்ணையென்றே பெயரிட்டனா அவவாறு
த ஆண பெண் இரண்டுமுந்நதைகளும் துருபதனுடைய
ராயஜனத்தில் பிறந்தனா த்ருஷ்டதயுமன்ன வேதாதயயனத
கரைகண்டவனான பராகரமசாலியான் துரோணா துருப்த
ரோண த்ருஷ்டதயுமன்னைத் தம் வீட்டிழைக்கழைத்து அஸ்திர
நாதையக கற்பிக்கிறதற்காக விததியாரம்பஞ்செய்தாரா கிறந்த
யுள்ள துரோணா விதியை விடுவிக்கமுடியாமல் அவசியம்
டுமென்று நினைத்துத் தம் சீர்த்தியைக் காப்பாற்றுவதற்காக
னை அவவாறு செய்தனா

நூற்றெண்பத்திரண்டாவது அததீயாயம் சை த ர ர த ப ல ம். (தோடீச்சி)

யோதனன் பாண்டவர்களை அரக்துமாளிகையில் எரித்ததை
னங்கள் சொல்லக்கேட்ட துருபதன் தன்புரோஷிதர் சொல்
லால் பாண்டவர்கள் அழியவில்லை என்பதைத் தெரிந்து
கோண்டிருந்தும் ஸந்தேகத்துடன் தன் புத்திர
யன் விவாகத்தைக்கூறித்து ஸவயம்வரம்
ஏற்படுத்தியிருப்பதைக் தந்தீக்த ஒரு
பிராம்மணன் சொல்வதும், பிராம்
மணனுடன் பாண்டவர்கள்-பாள்
சாலநகரம் செல்வதும்.)

உறுதியான அனுஷ்டானங்களுள்ள பிராமமணாகள் அரக்கு
ரிகையில் நடந்ததைக் கேள்விபுற்றுப் பாஞ்சாலராஜனான துரு
மிடம் பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினா — 'த்ருதராஷ்
புத்திரர்கள் மந்திரிசளுடனகடி. இரகஸியமாக ஆலோசனை
து பாண்டவர்களை அழிப்பதற்காக மிகக் கொடிய நிச்சயத்
செய்தனா மஹாசாஜாவே! மிகக் கெட்டபுத்தியுள்ள
ரசனென்னும் மந்திரி துரியோதனனால் ஏவப்பட்டு வாரண
சென்று பெரிய அரக்குமாளிகை கட்டி அந்த மாளிகையில்

ஞரதியுடன் மிகவும் அச்சமற்றிருந்த பாண்டவர்களை நடுநிசி எரித்தாவிட்டான் அந்தத் தாயையற்ற அறபன், தானும் அகக்கொண்டிருந்த எரிக்கப்பட்டான். இதைக்கேட்டபோதே திராவுடிசன், பந்துக்களுடன் மிருத ஸந்தோஷமுற்றுச் சிறிது ஸனமும் உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சியுமாக விதுரரை நோக்கி, 'புத்தேரிதவனே! பாண்டவர்களுக்குப் பிண்டதானதையும ஜலபணதையும செய்' என்று கட்டினாயிட்டு, 'ஆ! ஆ! அவர் விதிவசமாக யமன் வீடுபோயினரே!' என்று சொல்லித் தன் வினாருடன் அங்கே அழுதான். விதுரா பீஷ்மருடன் கேட்பிரேதகாரியங்களைச் செய்தனா, பாண்டவர்களை அழிப்பதற்கு துராதமாவான் துரியோத்தனனால் இரதக்காரியம் செய்யப்பட்ட இரதக்காரியம் செய்தவனை முன்னம் நாம கண்டதுமில்லை, கேட்புமில்லை மிருத பாக்கியமுள்ளவனே! பாண்டவர்களைப் பற்றி இரதச்செய்தி நாங்கள் கேள்வியுற்றோம்' என்றனா அவர் சொன்னதைக்கேட்டுச் சிறந்தபுத்தியுள்ள ராஜாவான்யஜுருஸேத் தனவயிற்றில் பிறந்தபிள்ளை இறந்தபோனால் ஒருவன் எவ்வளவு விசனப்படுவானோ அவ்வாறு பாண்டவர்களின் நாசத்தைப்பற்றிப் பரிதாபமுற்றான் அப்போது துருபதன் வயஸனத்துடன் நகர ஜனங்களுள்ளாரையும் மந்திரிகளையும் அழைத்துப் பின்வருபு சொல்லலானான்

'அன்பர்களே! என்ன அழகு! என்ன கீதரியம்! என்ன சூரததன்ம! என்ன பலம்! அாஜுனனையே இரவும் பகலும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன் - அவன் உடன்பிறந்தவர்களே தாயாரோடும்கூடத் தீயில் எரிக்கப்பட்டானே! உலகத்தில் இவ்வுலகாட்டிலும் புதுமை என்ன இருக்கிறது? காலம் யாக்கும் தாய் முடியாதது பிரதிஜைஞ்செய்தது பொய்யானதால் உள்ளத்திலுள்ள துயரத்தினால் இரவும் பகலும் திகிக்கப்படுகின்ற நான் இப்பே இவ்வுலகத்தில் என்னசெயவேன்? குற்றமில்லாதவர்களான பாயாஜோபயாஜர்களிருவரையும் நான் சுரஞ்ஞஞ்செய்து துரேசரைக் கொல்லுகிற புத்திரனையும் அாஜுனனுக்கு மனைவியாப் பெண்ணையும் வேண்டினேன் அப்படியே யாஜா எனக்கு குததத்தஞ் செய்ததும் உலகத்துக்குத்தெரியும் யாஜா புத்திரகாமேஷ்டியென்னும் ஹோமத்தைச் செய்தபிறகு, எனக்குத் தோஷத்தை உண்டுபண்ணுகிற இரதத் திருஷ்டதாயுமன் கிருஷ்ணையுமாகிய இருவரும் பிறந்தனா அந்தப் பாண்டவ

புடன் இறந்தனா நான் எனன் செயவேன்?" என்று இவ்வாறு வித துருபதன் மிகத்தாங்காதவனாக அமுதான இப்படி அதிக வயஸனப்படுகின்ற துருபதனைக்கண்டு ஸத்துவகுணமுள்ள விததையின் துட்பத்தைச் செவ்வையாக அறிந்தவருமாகிய ஹிதா, 'பாண்டவர்கள், பெரியோர்கள் உபதேசத்தில் ஊக்க வர்கள், தாமானுஷ்டானம் செய்வார்கள், அப்படிப்பட்ட அழியவுமழியார்கள், தோலவியுமடையார்கள் இதனை ஸத க நான் கண்டிருக்கிறேன் அரசனே! நீ கேள், பிராமமணா சொல்லப்பட்டதும் வேதங்களில் நான் கேட்டதும் ஸத்தி ன முன்னே இரதிரன் காணாமற்போய், இரதிராணி பிரு கியின் அபிப்பிராயத்தை அநுஸரித்து உடனே ¹ உபஸருதி, அந்த உபஸருதியினால் தாமரைக்கிழங்கின் கணுவில் அகப் பனல்லவா? மஹாராஜாவே! பாண்டவர்களைப்பற்றியும் நான் ருதி கேட்டேன் அந்தப்பாண்டவர்கள் ஏதோ ஓரிடத்தில் இருக்கின்றனர், ஸந்தேகமில்லை நான் நிமித்தங்களைக் கண்ட பாண்டவர்கள் இங்கேயே வருவார்கள் வேர்தனே! எந்தக் கம்பற்றி இங்கேவருவரோ அதைக்கேள் க்ஷத்திரியர்கள் கண்டானஞ் செய்வதற்கு ஸவயமவரம் விதிகப்பட்டுள்ளது ராஜ உடனே! நகரத்தில் ஸவயமவரத்தைப்பற்றிப் பிரஸித்தஞ் வேண்டும் வேர்தனே! அந்தப்பாண்டவர்கள் தூரத்திலிருந் ஸம்பத்திலிருந்தாலும் ஸவாககத்திலிருந்தாலும் இன்னும் நந்தாலும் ஸவயமவரத்தைக் கேட்டுக் குந்தியுடன்கூட வருது ார்கள், ஸந்தேகமில்லை அரசனே! ஆதலால், ஸவயமவரத் பிரகடனம்செய்யவேண்டும், கடூரதாமதம்செய்யவேண்டாம்' புரோகிதாசொல்லக்கேட்டு ஸந்தோஷமடைந்த துருபதன் ராதே நகரத்தில் பிரஸித்தஞ் செய்வித்தான் 'எழுபத்தைநது றுக்குப்பின் தைமாதம் சுககிலபக்ஷம் ரோகிணி நக்ஷத்திரம் சுபதினத்தில் திரௌபதிக்கு ஸவயமவரம் நிச்சயமாக நடக் கிறது' என்று நகரத்தில் பறையறைவித்தான் தேவர்களும் ார்களும் யக்ஷர்களும் தவமேதனமாகவுடைய ரிஷிகளும் வரத்தைப் பாரக்கவிருப்பிப் போய்க்கொண்டேயிருக்கின்ற ஸந்தேகமில்லை பிராமமணியே! உன் புதல்வர்கள் மஹாதமாக க்க அழகுடையவர்கள் அந்தத் திரௌபதி தற்செயலாக ில ஒருவனைக் கணவனாக அடையலாம், உலகத்தில் பிரமமா

1 உபஸருதி—வாய்ச்சொல்

‘வினுடைய நல்லகருத்தை எவன் அறிவான்? ஆதலால், மிருந்தால் புத்திராகளுடன் கூட நீ செல்லலாம் தபோதர் அந்தப்பாஞ்சாலதேசம் எந்தக்காலத்திலும் செழுமையானது யஜ்ஞஸேனனென்னும் அரசனும் பிராமமணாகளுக்கு உசொன்னசொல் தவறாதவன், பட்டணத்தினுள் ஜனங்களிடம் பிராமமணாகளிடம் அன்புடையவா, எந்தக்காலமும் நாமமே மலே அழைத்துக் கொடுப்பவா நானும் இந்த என் சிஷ்யாக கூட அங்கே போகிறேன் பிராமமணியாகிய உனக்கு இஷ்டமில் ஒரு கூட்டமாகச் சோனதுபோவோம்’ என்றான் இவ் சொல்லைச் சொல்லி அந்தப் பிராமணன் நிறுத்தினன்

நூற்றெண்பத்துமுனருவது அத்தியாயம்

சைத்ரரதபாவம் (தோடீச்சி)

(பாண்டவர்கள் பாஞ்சாலதேசத்துக்குப் புறப்படுவது)

பரதஸரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! இதைக்கேட்ட ப் பாண்டவர்களனைவரும் மனமதபாண்டுகளினால் துளைக்க மனத்தினால் திரௌபதியை அடைந்தனா ஜனமேஜயராக அந்நபின், மஹாபலசாலிகளான அந்தப் பாண்டவாக்களே அவ்விரவுமுழுதும் அமபுதைத்தவாக்களபோல உள்ளத்தில் வேவராயினா அப்போது, ஸத்தியம் பேசுகிறவளாகிய சூரத புதலவாக்களெல்லாரும் அந்தத் திரௌபதியினிடம் மனஞ்செக்ளாயிருப்பதைக்கண்டு, யுகிஷ்டிபரை நோக்கிப் பின்வ் சொல்லலானான்

‘நாம் இந்த அழகானநகரத்தில் பிசைந் நிரம்பக்கிடைத், மகிழ்ச்சியுறது மஹாதமாவான பிராமமணருடைய இந்தகருத் பலநாள வாஸஞ்செய்தோம் வீரனே! இங்கு இவ்விடத்தி் அழகான காடுகளும் தோட்டங்களும் எவையோ அவையகியும் பலமுறை கண்டோம் பின்னும் அவைகளை பார்க்கப்பட இப்போது முன்போல நமக்குச் சந்தோஷத்தை உண்டாகவ் வீரனே! கௌரவனே! பிசைக்களும் முன்போலக் கிடைக்க ‘ஆதலால், உனக்குஇஷ்டமிருந்தால் நாம் பாஞ்சாலதேசத் போவோம் வீரனே! புதிய இடங்களைக்காண்பது இனிமைய

பகைவாக்களைத் தொலைப்பவனே! பாஞ்சாலதேசம் செழுமையான
தென்தும் கௌஷ்பபடுகிறோம் அந்த யஞ்ஜஸேனராஜன் பிராம
மணப் பிரியனென்தும் கேட்கிருக்கிறோம் ஓரிடத்தில் நெடுந
காலம் வலிப்பது தகாது எனக்கும் அதில் விருப்பமில்லை புத்
திரனே! ஆதலால், உனக்கு விருப்பமிருந்தால் அங்கே போவது
நலம்' என்றான் யுதிஷ்டிரா, 'உனக்கு இஷ்டமான காரியம்
எதுவோ அதுதான் எங்களுக்குச் சிறந்த நன்மை ஆனால், என்
தம்பிகள் போவார்களோ மாட்டார்களோ நான் அறியேன்' என்று
சொல்ல, பிறகு, குந்தி பீமஸேனனுக்கும் அாஜ்னனுக்கும் நகுல
ஸஹதேவர்களுக்கும் அங்கேபோகிறதைப்பற்றிச் சொன்னாள் அப்
போதே அவர்களுடும், 'அப்படியே ஆகலாம்' என்றனர் பிறகு,
குந்தி, ராஜபுத்திரர்களாகிய பாண்டவர்களுடன் கூட அந்தப் பிராம
மணரை விடைகேட்டுக்கொண்டு மஹாதமாவாகிய துருபதனுடைய
அழகான நகரத்துக்குப் புறப்பட்டாள்

ஹநேண்பதநானகாலது அததியாயம்

சைதரரதபாவம். (தொடர்ச்சி)

(புறப்படுகிறசமயத்தில் வ்யாஸபகவான் வந்து பாண்டவர்களுக்குத்
தீரோபதீ கிடைக்கப்போகிறுள்ளபதைச்சொல்லித்
தீரும்பிச் செவது)

அப்போது, அந்த மஹாதமாகளான பாண்டவர்கள் மாறு
வேஷத்தோடு வளிகையில, ஸத்தியவதிபுத்திரரான வியாஸர் அவர்
களைப் பார்ப்பதற்காக வந்தனர் வீரர்களாகிய பாண்டவர்கள்,
அவர் வந்ததைக்கண்டவுடன், எதிர்கொண்டுசென்று நமஸ்கரித்து
அபிவாதனஞ்செய்து கைகூப்பி நின்றனர் பாண்டவர்களால் ரஹஸ
பத்தில் பூஜிக்கப்பெற்ற வியாஸர், அவர்களெல்லாருக்கும் உட்கார்
அனுமதிக்கொடுத்தது, அவர்கள் உட்கார்ந்தபின், 'ஓ! வீரர்களே!
சாஸ்திரத்தையும் தாமதத்தையும் அதுஸரித்து நடக்கிறீர்களா? பூஜிப்
பதற்கு அருகாகளாகிய பிராமமணாவியுததில் உங்களுடைய
பூஜை தவறாமலிருக்கிறதா?' என்று கேட்டனர் பிறகு, தாமமும
ராஜநீதியுமடங்கிய வார்த்தையைச் சொல்லி, அந்த வியாஸபகவான
பறப்பல புதிய கதைகளைக்கூறி மறுபடியும் பின்வருமாறு சொல்லத்
தொடங்கினார்

‘ஒரு தபோவனத்தில் நுண்ணிய இடையையுடையவனாகிய நிதம்பமும் அழகிய புருவங்களும் உடையவனும் எல்லாகளும் நிரம்பினவனுமாகிய ஒரு மஹாதமாவான ரிஷியின் கன இருந்தனள் ஆனால், அவள், தானசெய்த வினைகளினால் பாசுமைநதவளாயிருந்தாள் அவள் அழகுள்ள கன்னிகையாயிருந்த அவளுக்கு கணவன் கிடைக்கவில்லை பிறகு, அதனால் துயரமுண்டான வேண்டித் தவஞ்செய்த தொடங்கினாள், அவள் தவஞ்செய்த சங்கரரை ஆராதித்தாள் அந்தக் கன்னிகையிடையதில் சுந்தோஷமடைந்த பகவானான சங்கரா, சிறந்த புகழ் அவனைநோக்கி, ‘வரமகேள் உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும் கொடுப்பவனாக இருக்கிறேன்’ என்றுசொன்னான் பிறகு, அவள் வரரிடம், ‘எல்லாருணங்களும் நிரம்பின கணவனை விரும்புகிறேன் என்று தன் விருப்பத்தைப் பலமுறை சொன்னான் பாரதாச பிறகு, பேசுகிறவரிற் சிறந்தவரான ஈஸ்வரா அவளை நோக்கி, புள்ளவனே! உனக்கு ஐந்து புருஷர்கள் வருவா’ என்று மறுசொன்னான் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட கன்னிகை பிறகு கொடுத்த ஈஸ்வரை நோக்கி, ‘தேவரே! பிரபுவே! நமது உதனால நான் ஒருகணவனை விரிசுகிறேன்’ என்று சொன்னாள் மறுபடியும் ஈஸ்வரா, ‘நீ என்னிடம் பதியைக்கொடு’ என்று ஐந்து சொல்லியிருக்கறாய் ஆனால், நீ மறறொருதேகம் எடுத்ததே நான் சொன்னவாறு அந்த விஷயம் நடக்கும்’ என்ற முடிவாக சொல்லிச்சொன்னான் தேவதையைப்போல அழகுள்ள கன்னிகை துருபதன் குலத்திற் பிறந்திருக்கிறாள் துருபத திரியாகிய சிலாகையுடைய கிருஷ்ண உட்களுக்கு மனைவியாக மிக்கப்பட்டிருக்கிறாள் மஹாபலசாலிகளே! அதனால் பாசுமைநதத்தில் வாஸஞ்செய்யுங்கள் அவளை அடைந்தபிறகு, ஸௌமுள்ளவர்களாவீர்கள், நிச்சயம்’ என்றுசொல்லி, மிகுந்த மகிழ்வுள்ளவரும் மிக்க தவமுள்ளவரும் பாண்டவர்களுக்குப் பிதாமான் வயாஸா பாண்டவர்களிடமும் குருதியினிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டார்

நாறறெண்பததைநதாவது அத்தியாயம்
சைத் த ர ர த பாவம் (தொடர்ச்சி)

(பாஞ்சாலநகரத்துக்குப் போகிற பாண்டவர்கள் வழியில்
பிரம்மணர்களுடே ஸம்பாஷணை செய்வது)

பகவானாகிய வியாஸா செனறபின், அநதபபுருஷஸுரேஷ்டா
நம் வீராகளுமான பாண்டவாகள மனககளிபபுறறுத தாயா
ன புறபபட்டனா, இனததாராகளுடன் பாஞ்சாலதேசததுககுச
லலும் பிராமமணாகளை வழியில கண்டனா பிறகு, அநதபபிராம
ளாகள, பிராமமசாரிகளான பாண்டவர்களைநோக்கி, 'நீங்கள் எவ
ததிறகுப்போகினதீர்கள்? எங்கிருந்து வருகினதீர்கள்?' என
றா யுதிஷ்டிரா, 'நாங்கள் ஏகசகரநகரத்திலிருந்து புறபபட்
பாம், ஸுஹோதராகள, தேவதாதாசனஞ்செய்யும் உததேச
ள பிராமமசாரிகள், பாஞ்சாலதேசத்தில ஹருபதநகரத்திறகு
வகளுலலோரும் செலலுகிறோமென்று நீங்கள் தெரிந்துகொள்
வகள் நாங்கள் உங்களைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ள விரும்பு
றும் எங்களுக்கு மிகுந்த விருப்பமிருக்கிறது' என்றுசொன
அதைக்கேட்ட பிராமமணாகள, 'இதோ நாங்கள் கூடலே
பபட்டிருக்கிறோம் நாங்களும் அங்கே செலலுகிறவர்கள்
கே ஆசசரியமாக விளங்கும் மஹோதஸவம் நடக்கப்போகிறது
தவ்வரில் மஹாதமாவாகிய யஜ்ஞஸேனனென்று சொல்லபபட்ட
நபதனுக்குக் காப்பத்தில் ஜனிககாதபெண்ணிருக்கிறோனே, அவள
யமவரத்தில் நிறகப்போகிறாள அவள அழகுள்ளவள், அங்
களிற குறமலிலலாதவள், மெலவியவள், புகழ்பெற்றவள்,
பிராணருக்குச் சததுருவும் பராக்கிரமசாலியுமான தருஷ்டத்
னனுடைய ஸுஹோதரி, சூரனும் மஹாதமாவும் ஸோமகாசனாளுள்
றாரதனுமாகிய அநத தருஷ்டதபுமனன், வில்லம்புகளோடு,
ராமஞ்செய்து ஜவலித்த அகனியிலிருந்து பிறந்தவன் அவன்
குகும்போது, 'இதோ இவன் துரோணருக்கு யமனும் சிஷ்யனு
ப பிறக்கிறான்' என்று அசுரீரிவாகுசு சொல்லிற்று பெண்
ருக்குள் இரத்தினமும் கறுத்தகண்களையுடையவளும் கருநெய்தல
ரபோல கறுத்தநிறமுள்ளவளும் அவன் ஸுஹோதரியுமாகிய
ள அநதபபெருவேளவியில யாகமேடையிலிருந்து பிறந்தவன்
ஞஸேனன் சூமாரியாகிய அநதத் திரௌபதியென்னும் சிறந்த

பெண்ணையும் அவளுடைய அந்தஸ்யமவரத்தையும் பாபபதர் அங்கே போகிறோம் அரசர்களும், ராஜபுத்திரர்களும், மிகு தந்திரிகள் கொடுத்த முறைப்படி யாகங்களெய்தவர்களு வேதாத்யயனஞ்செய்த பரிசுத்தர்களும், மஹாதமாகளான தபள்களும், அழகும் பலமுமுள்ளவர்களும் அண்டமுடியாதவர்களு மஹாரதர்களும் 'அஸ்திரங்கள் கற்றவர்களுமாகிய இளவரசர்களு அங்கே சேரப்போகின்றனர் அங்கே அந்த அரசர்கள், தம் காரியஸித்திக்காகத் தனங்களையும் கோகங்களையும் பசுபி போஜங்களையும் பலவகைத் தானங்களையும் எல்லாருக்கும்கொடுப்பார்கள் ஸ்வயமவரத்திலிருக்கும் கிருஷ்ணையையும், அந்தராஜபுத்திரி அநுசபையில் எந்த க்ஷத்திரியனை வரிக்ஷப்போகிறாளோ அவனைப் பார்த்து அந்தத் தானங்களையும் பெறுவோம் அப்போது மிகு ஸாமாந்தியமுள்ள ¹ வைதாளிகர்களும், ² நாகதகர்களும் ³ ஸூகர்களும் ⁴ மாகதர்களும், (நித்திரையினின்றும்) எழுப்புகிறவர்களு பலநேசங்களிலிருந்தும் வந்துசேரவார்கள் இந்தவிதேதத்தை அவிடத்திறகண்டு தானத்தையும்பெறுகுகொண்டு மஹாதமாகளாகிய நீங்களும உங்கள் தாயாரும் எங்களுடனகூட ஸுகமாக வஸிலாம் அழகானவர்களும் ஒரேவிதமான ரூபமுள்ளவர்களுமாக நீங்களுெல்லாரும் வந்திருப்பதைக்கண்டு கிருஷ்ண உளளம்பத உங்களில் ஒருவனைக் கணவனாக வரிக்ஷலாம் அழகானவனும கிறகைகளுடையவனுமான உங்களுடைய இந்த ஒரு ⁵ ஸஹோதயசுந்தித்துக் கைச்சண்டைசெய்தால் பெருந்தனத்தை ஐயித்துவான்' என்று சொன்னார்கள் யுதிஷ்டிரா, 'ஐயா! நிரம்ப யானது யஜஞஸேனனுக்குப் பெண்ணை திரௌபதியையும் ளுடைய ஸ்வயமவரமஹோதஸவத்தையும் பாபபதற்கு அங்கு செலவோம்' என்று சொன்னார்

¹ தாளமின்றிப் பாடுபவர்கள் ² நடடுவர்கள் ³ புரணங்கு
சொல்லுகிறவர் ⁴ விருதுகளைப் பாடுபவர்கள் ⁵ பீமன்

ஹறேணபததாருவது அததியாயம
சைத்ரரதபர்வம். (தொடர்ச்சி)

அகிராதிரியில் பாண்டவர்கள் கங்கைக்கரைசென்றதும், அங்கு
ஸிகிரீகனுடன் ஜலங்கிரீடை செய்துகொண்டிருந்த சீதாரதன் என்
னும் கந்தர்வனுடன் அர்ஜுனன் யுத்தம் செய்ததும், அர்ஜுன
ன் ஆக்னேயாஸகிரீதால் அவனை எரித்துப் பிடித்ததும்,
கந்தர்வனுடைய மனைவியின் வேண்டுகோளினாலும் யுதிஷ்ட
யிராருடைய உத்தரவினாலும் மறுபடி அவனை விடுவித்
ததும், கந்தர்வன் ஆக்னேயாஸகிரீதைப் பெற்றுக்
கொண்டு அர்ஜுனனுக்கு கந்தர்வாஸகிரீதைக்
கொடுத்ததும், அவன் புரோஹிதனைச் சம்பா
தித்துக்கொள்ளும்படி பரண்டவர்
களுக்குச் சொன்னதும்)

ஜனமேஜயரே! புருஷஸுரேஷ்டர்களான அரதபாண்டவா
ள வடக்கேபோகின்ற மேடுபள்ளமில்லாத வழிசுளிஞல தாயாரை
மணனிடங்கொண்டு குறிப்பிட்டபடி சென்றனா பாஞ்சாலநகரத்
தக குறித்து இரவுமபகலும் நடந்து தேவலோக ரதியாகிய கங
கையை நோக்கிச் சென்றனா புருஷஸுரேஷ்டர்களான பாண்ட
வர்கள் சந்திராஸதமன்காலமாகிய நடுநிசியின் ஸந்தியில் ஜலத்தில்
வரானருசெய்வதற்காகச் சங்கரருடைய வாஸஸ்தானமாகிய கங
கைத் துறையைச் சேர்ந்தனா மஹாரதனாகிய தனஞ்சயன், வெளிச்
சுத்திறகாகவும் ரணசுக்காகவும் எரிகொள்ளியை எடுத்ததுகொண்டு
அங்கே அவர்களுக்கமுன்னே சென்றான ஏகாரதமும ரமணீயமு
மான அரதக் கங்காஜலத்தில் ஸதிரீகளை விளையாடசெய்து ஜலக்
கிரீடை செய்துகொண்டிருந்த கந்தாவராஜன் நதிக்கு வருகின்ற
அவர்களுடைய சபதத்தைப் பொறுமையுடன் கேட்டான் பல்வா
றான அர்தக் கந்தாவராஜன் அரத ஓலி காநில துழைந்தவுடன்
கோபங்கொண்டான் அவன் அங்கே வீரராளான பாண்டவர்கள்
தாயாருடன் இருக்கக்கண்டு உக்கிரமானவிலை நானேற்றிகொண்டு
வின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினான்

‘ராததிரிகளின் முன்பாகங்களில் ஸந்தியை சிவந்து பயங்கரமா
யிருக்கின்றதல்லவா? அதில் எண்பது வினாடிகளபோக மிச்சமுள்ள
காலம் காமசாரிகளான யக்ஷகந்தாவராஷ்ஸாக்களுக்காக ஏற்பட்ட
பதனறு சொல்லுகின்றனா இதுதவிர, மறற்காலநதானமனிதர்கள்

தங்கள் வேலைகளில் பிரவிததிபதற்குரியதென்று நினைக்கப் பிடுங்குகிறது அந்த ¹ வேலைகளிலுள்ள ஆசையினால் ஸஞ்சரிக் கிழிந்து மூடாகளான மனிதர்களை நாங்கள் ராசக்ஷஸாகளுடன் சேர்ந்து உயர்களைச் செயது அடக்கிவிடுவோம் இதனாலேதான் பிரமமஜனா களான ஜனங்கள், சேனையோடுகூடிய அரசாங்களுடைய எல்லாப் தாங்களும், இரவில் ஜலத்தினிடம் வருவதை மறுக்கின்றனர் தூதரில் நிலலுங்கள், எங்கள் அருகில் அணுகவேண்டாம், நான் கரு ஜலத்திற்கு வருகிறப்பதை நீங்கள் ஏன் அறியவில்லை? நான் உரிய யான சகதியை ஆதாரமாகக்கொண்ட அங்காரபாணனென்னும் தாலனென்று அறியுங்கள் நான் கௌரவமுள்ளவன்., பொறா காரன், குபேரனுக்கு அன்புள்ள ஸநேகிதன் இதுவும் அங்க பாணம் என்று பெயாடுபற்ற என் வன்ம, கங்கைக்கரையில் க ஸுகங்களை அனுப்பித்துக்கொண்டு புதிதுபுதிதாக நான் ரமிக் இடம் ராசக்ஷஸாகளும் ஆபிசாரமாகத்ததை அனுஸரித்தவாக்கு தேவாங்களும் மனிதர்களும் இங்கு அணுகமாட்டார்கள் குபேரனுக்கு கிரீடம்போன்ற என்னிடம் எவ்வாறு நெருங்குகின்றீர்கள் என்றான் அாஜுனன், 'தூபபுத்தியுள்ளவனே! சமுத்திரத்திது இமயமலையினருகிலும் இரதக் கங்காநதியிலும் இரவிலும் பகலிது ஸந்திவேளையிலும் யாருக்குப்பாததியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது? கந்த னே! மேலும், நாங்கள் பூரணசகதியுடையவர்கள், அகாலத்திலுள்ள ஆகரமித்தோம் கொடியவனே! யுத்தத்தில் சகதியிலலாதமனித ளல்லவா உங்களைப் பூஜிக்கின்றனர்? இமயமலையில் பெரும்கொடுப் பியிருந்து புறப்பட்ட இரதக் கங்கை ² ஏழுபிரிவுகளாகச் சென் சமுத்திரஜலத்தைச் சேர்ந்தது கங்கை, யமுனை, பலக்ஷஜா ஸரஸ்வதி, ரதஸதை, ஸரயு, கோமதி, கண்டகி இவற்றினதீர்த்த தையும் அப்படியே (முன் சொன்ன) ஏழுநதிகளின் தீர்த்தத்தையு பருகுபவர்களிடம் பாவங்கள் தங்குவதில்லை கந்தாவனே! இரதக் கங்கை ³ ஒரு கரைபுள்ள தாசவும் அழுகற்றதாசவும் ஸவாகக்கலோ தில் பிரவேசித்துத் தேவர்களில் அளகநந்தையென்ற கியாதின் அடைந்திருக்கிறது கங்கையே ⁴ பிதாக்களையடைந்து தீவினைசெய்த

1 ஸந்தியாகாலமுதல் நடுஇரவு வரை

2 1 வஸுவோகஸாரா, 2 நளினீ, 3 பாவனீ, 4 ஸீதா, 5 சக்ரு, 6 விரது, 7 அளகநந்தை

3 ஆகாயமொன்றையே கரையாகவுடையது

4 பிதாக்களென்றது, பிதாலோகத்தை

நாண்டககூடாத வைதரணீந்தியாக ஆகிறதென்று ஸ்ரீ வயாஸ
ரான சொலவியிருக்கிறா அந்தத் தேவந்தியானது எந்தக்
ததிலும் தடையிலலாதது, ஸவாககத்தைக் கொடுப்பது, புண
மானது, அதனை எவ்வாறு தடுக்க விரும்புகிறாய்? இது சாஸ
ரான தாமமன்று தடுக்கமுடியாததும் எக்காலமும் தடையில்
துமாகிய புண்ணியமுள்ள கங்காஜலத்தை உனபேச்சினால் நான்
விரும்பினபடி ஏன் தொடாமலிருப்போம்? என்று சொன்னான்
அங்காரபாணன் அதனைக்கேட்டுக் கோபித்தது விலலைவளைத்துப்
பில் விஷமுள்ள ஸாப்பங்களைப்போன்ற கூமையான அம்புகளை
ந்தான பாண்டுபுத்திரனை தனஞ்சயன் எரிகொள்ளியையும்
ரீயமாயிருந்த தோலையும் வேகமாகச் சுழற்றி அவனுடைய
புகளெல்லாவற்றையும் விலக்கினான் அாஜுனன், 'கந்தாவனே!
படுததுவது அஸ்திரம் தெரிந்தவாகளித்ததில் பிரயோகிக்கப்
பதிலை, அஸ்திரம்தெரிந்தவாகளித்ததில் பிரயோகிக்கப்பட
அது நுரைபோல அழிந்துவிடும் கந்தாவனே! கந்தாவா
ல்லாரையும் மனிதருக்கு மேற்பட்டவாகளென்று நான் அறி
ர ஆதலால், திவ்யாஸ்திரத்தினால் நான் புத்ததஞ்சையவேன,
புத்ததஞ் செய்வேன் கந்தாவா! முன்னா இந்த ஆகநேயாஸ
த்தை இந்திரனுக்குப் பூஜயரும் ஆசாரியருமான பிருஹஸ்பதி
வாஜமுனிவருக்குக் கொடுத்தனராம் பரதவாஜரிடமிருந்து
ரிவேஸயரும் அகனிவேஸயரிடமிருந்து என்குருவும் இதனை
டந்தனா பிராமமணஸரேஷ்டராகிய துரோணா எனக்கு
ன்ச செம்மையாகக் கொடுத்தார்' என்று கோபத்துடன்
லவி, ஜவலிக்கின்ற ஆகநேயாஸ்தரத்தைக் கந்தாவன் மேல்
யாகித்தான் அந்த அஸ்திரம் அந்தக்கந்தாவன் உதிரத்தை
த்தது அஸ்திரத்தின் தாபத்தினால் மூாசசையடைந்து ரத்ததை
டுக் கீழே குதித்துத் தலைவிழ்ந்து விழுகின்ற அந்தக்கந்தாவனை
ரபலசாலியான அந்தத் தனஞ்சயன் புஷ்பமாலையோடு கூடிய
மயிராகளிற் பிடித்தான்

பிறகு, அஸ்திரம் விழுந்ததனால் பிரஜைஞாற்பபின் கந்தாவனைத்
ஸஹோதராகளருகில் இழுத்துவந்தான். குமபீனஸி என்று
பருள்ள அந்தக்கந்தாவபத்தினி தன்பதியைக்காப்பாற்ற வ்ருப்ப
ளவளாகி யுதிஷ்டிரரைச் சரணமடைந்தாள் அவள், 'மஹானு
ரே! என்னைக் காப்பாற்றும் இந்த என் கணவனை விட்டுவிடும்
புவே! குமபீனஸியென்னும் பெயருள்ள கந்தாவப்பெண்ணாகிய
அக்

நான் சரணுகதி செய்கிறேன்' என்று சொன்னான் யுதிஷ்டிரன். அரண்மனைப் பார்த்து, 'அன்பனே! சததுருகனை ஸம்ஸாரப் பவனே! யுத்தத்தில் தோல்வியடைந்தவனும் புகழ்மற்றவனும் பெண்ணை கதியாகவுடையவனும் பராக்ரமம் கெட்டவனும் பகைவனை எவன் கொல்வான்? இவனை விட்டுவிடு' என்றான். அன்ன, 'கந்தாவா! உயிரைப்பெற்றுக்கொள், செல், விடப்படாதே கௌரவராஜரான் யுதிஷ்டிரா உனக்கு இப்போது யுகுகொடுக்கிறான்' என்றான் கந்தாவன், 'உன்னால் ஐயிக்கப்படுகிற நான் அங்காரபாணனென்னும் முனபெயரை விட்டுவிடுகிறேன். தனதுபெயர் புகழ்போனபிறகு, ஜனஸபையில் சிலாக்கியமாக நான் இந்த லாபத்தை நன்றாகப்பெற்றேன் திவ்யாஸ்திரம் உடையவனான அரண்மனைக்குக் கந்தாவாக்களின் மாயையைச் செய்கக் கிருமபுகிறேன் விசித்திரமான இந்த எனது உத்தம அஸ்திரங்களினால் எரிகப்பபட்டது ஆதலால், சித்தாரதன் பெயரோடிருந்த நான் இப்போது எரிகப்பபட்ட ரதனாக முன்னே தவஞ்செய்து சம்பாதித்த இந்த வித்தை இருக்கிறதனை என் உயிரைக்கொடுத்த மஹாதமாவுக்கு இப்போது கொடுப்போகிறேன், தன் பராக்ரமத்தினால் வெல்லப்பட்டு அசைய இருக்கச் செய்யப்பட்ட எதிரி சரணுகதனாகும்போது அவனுடைய உயிரைக் கொடுப்பவனெவனோ அவன் எந்த நன்மைக்குத் துன்பம் உரியவனல்லன்? இந்தவித்தை¹ சாக்ஷுஷ்டியென்ற பெயருள்ளது. இதை மனு சந்திரனுக்குக்கொடுத்தாரா சந்திரன் விஸ்வாசம் எனும் கந்தாவனுக்குக் கொடுத்தான் விஸ்வாவஸு எனக் கொடுத்தான் குருபரம்பரையாகக் கொடுக்கப்பட்ட அந்தவித அறமணிதரை அடைந்தால் அழிந்துவிடுகிறது இது வந்தவழி நான் சொன்னேன் இதன் மஹிமையைப்பற்றி நான் சொன்னேன். இம்முன்று லோகங்களிலும் எந்த ஒன்றை எவன் னால்காண கிருமபுவனோ எத்தகையதாகப் பராக்ரமம் அல்ல அந்தனை அததகையதாகப்பராக்ரமத் தருந்தவனென ஆறு காலம் ஒற்றைக்காலால் நின்று தவஞ்செய்து இந்தவிததையைப் வேண்டும் வீரதானுஷ்டானஞ் செய்தபின் அந்தவிததையை விடம் வருமபடி நானே செயவேன் வேந்தனே! இந்தவிததையிற் நாங்கள் மனிதரைப்பராக்ரமம் சிறப்பற்றோம் மகிமையைக் கற்பித்துத் தேவர்களுக்கு ஒப்பாயிருக்கிறோம் புருஷஸரேஷ்ட

உனக்கும் உனஸேஹாதராகளுக்கும் கந்தாவலோகத்திறபிறந்த
ரைகளில் தனித்தனியே நூறு நூறு கொடுக்கிறேன் உயாத
மும் மனோவேகமுமுள்ள தேவகந்தாவர்களின் வாஹனங்களான
கக் குதிரைகள் இளைத்தாலும் பலகருறைவில்லாமலிருக்கும்
தத்திலும் மறறெவற்றிலும் பின்வாககா முன்னே தேவேந்திர
காக விருதராஸுரனைக் கொல்வதாகியவஜ்ராயுதம் விஸ்வகாமாவி
செய்யப்பட்டது அது விருதரன் தலைபிறப்பட்டு 1 பததுத
டாகவும் நூறுதுண்டாகவும் சிதறிப்போயிற்று அவற்றில்,
வாகளால் பிரித்தெடுத்ததுகொள்ளப்பட்ட வஜ்ராயுதத்தின்
டுகள் பூஜிக்கப்படுகின்றன உலகத்தில் புகழையே தன்மாக
யவையெல்லாம் அந்த வஜ்ராயுதத்தின் ரூபமென்றே சொல்
படுகின்றன பிராமணனுக்குக் கை வஜ்ரம், க்ஷத்திரியனுக்கு
வஜ்ரம், வைசியார்களுக்குக் கொடை வஜ்ரம், சூதராகளுக்குத்
டூரில் வஜ்ரம், க்ஷத்திரியர்களின் வஜ்ரமாகிய ரதத்தின் ஒருபாக
யிருத்தலினால் குதிரைகள் முக்கியமானவையென்று சொல்லப
பென்றன பெண்குதிரை தேரின் 2 அங்கத்தைப்பெறுகிறது
ரைகளில் தோசசியுள்ளவர்கள் தாம் சூதர்கள் கந்தாவலோகத்
பிறந்த என்குதிரைகள் நினைத்தவாண்மும் நினைத்தவேகமும்
தது நினைத்தபோது வந்துகின்று நினைத்தகாரியத்தை நிறை
றமும்' என்றான்

அாஜுன்ன, 'கந்தாவனே! நீ என்கிடம் அண்புவைத்துக்
டுத்தாலும் பிராணஸங்கடம்பற்றிக் கொடுத்தாலும் அந்த வித்
யையாவது பொருளையாவது ஞானதையாவது நான் விருமப
லை' என்றான் கந்தாவன், 'மஹான்களின் சோகையே ஸந
ஷத்தைக் கொடுப்பதாகக் காணப்படுகிறது நீ எனக்கு உயி
கொடுத்ததனால் ஸந்தோஷமடைந்த நான் உனக்கு விதன்த
கொடுக்கிறேன் பரதஸுரேஷ்டனே! அாஜுனா! உன்னிட
ந்தும் உத்தமமான ஆகனையாஸ்திரத்தை வாங்கிக்கொள்வேன
படிச் செய்தால் நியாயமாகும் காலதாமதம் வேண்டாம்'
ரூன அாஜுன்ன, 'கினேகிதனே! கந்தாவனே! அஸ்திரம்
டுப்பதனால் உன்னிடமிருந்து குதிரைகளைப்பெறவிருமபுகிறேன்
ருவருடைய ஸனேகமும் நீடித்திருக்கட்டும் எதனால் உங்களிட
ந்து மனிதருக்குப் பயமுண்டாகுமோ அதைச் சொல் கந்தா
ன! வேதந்தெரிந்தவார்களும் ஸாதுக்களும் சத்துருக்களைச் சிப்பி

1 பெருந்துண்டு-பத்து, 'சிந்துண்டு நூறு' உருட்டிப்போடுகிறது

பவாகளுமாகிய நாங்களுள்ளாரும் இரவில் செல்லும்போது உன
எந்தக்காரணம்பற்றி எதிரக்கப்பட்டோமோ அந்தக்காரணம் யா
சொல்' என்று கேட்க, கந்தாவன, 'பாண்டுபுத்திராகளே! உ
னக்கு அகனியுமில்லை, ஹோமமுமில்லை, நீங்கள் பிராமமணா
முன்னிடடுக்கொள்ளவுமில்லை ஆதலால், 'எனனால் எதிரக்கப்பட
கள் புருஷஸரேஷ்டனே! யக்ஷாக்களும் ராக்ஷஸாக்களும் கந்தாவாக
பிசாசுகளும் பக்ஷிகளும் நாகங்களும், பிராமமணரை முன்னிட
கொண்டு போகின்றவரை எதிரப்பதில்லை' அசுரிகினிவானச
சிந்ததவனே! ஆதலால், உங்களுடைய பராக்கிரமத்தையும் ச
தையும் நிரந்திரமும் உங்களுடைய இந்தயாததிகரையை நான்
வில் தடுத்தேன் பரதஸரேஷ்டனே! மூன்றுலோகங்களிலும்
களை அறியாதவனயா? சிந்ததமஹிமைபுள்ள உங்களுக்கான
லுண்டானதும் சிந்தததும் அழகுள்ள துமாகிய புகழ் எங்கும் ப
யிருக்கிறது ஞானமுள்ளவாகளாகிய யக்ஷாக்களும் ராக்ஷஸா
கந்தாவாக்களும் பிசாசாக்களும் நாகாக்களும் அஸுராகளும் குருவ
தின வலாஹதைச் சொல்லுகின்றனர் வீரனே! சிந்ததபுத்தியு
உன்முன்னோர்களின் குணங்களை நாரதாமுதலிய தேவரிஷி
சொல்ல யான் கேட்டிருக்கிறேன் கடலுமுந்த இந்தப்பூமி
லாம் ஸஞ்சரித்தநான் உன் உயரதகுலத்தின் பெருமையை நே
வும் கண்டிருக்கிறேன் அரஜுன! வேதத்திலும் ஷிலவீததையி
உனக்கு ஆசாரியரும் மூன்றுலோகங்களிலும் வயாபித்த புகழ்
வருமாகிய துரோணரை நான் அறிவேன் வேதந்தெரிந்தவரொ
ரிலும் சிந்ததவரும் ஆபுத்தாரிகளுக்கெல்லாம் மேலானவரும் பா
பிரயோகங்களிலும் அஸ்திரபபிரயோகங்களிலும் விலலெடு
லும் நிபுணரும் பிருஹஸ்பதிகவானுடைய சிஷ்யர்களிற சிந்தத
மான துரோணரை அறிவேன் கௌரவஸரேஷ்டனே!
தேவதை, வாயு, இந்திரன், அசுவினிதேவர்கள், பாண்டு இவ
ரும் கௌரவமஸ்ததைவிருத்திசெய்தவர்களென்று நான் அறிந்த
கிறேன் குருதிபுத்திரனே! தேவர்களிலும் மனிதர்களிலும் உ
மாகளாகிய இவர்கள் உனதந்தையாக்களென்று நான் அறிவேன் ஸ
தரங்களாகிய நீங்களனைவரும் தெய்வத்தன்மையுள்ளவர்கள், ம
மாக்கள், ஆபுத்தாரிகளெல்லாரிலும் சிந்ததவர்கள், சூரர்கள்,
தங்களை நன்றாக அனுஷ்டானஞ்செய்பவர்கள் அரஜுன! பரிசுத்
மாகளாகிய உங்களுடைய சிந்ததஉள்ளதையும் அறிவையும்

இங்கே உங்களுக்குத் தடைசெய்தேன, கௌரவனே! மேலும், வன்மையாகிற தனததையடைந்த ஆண்பிள்ளை, பெண்களினரு தனக்கு அவமதிப்பு வருவதைப் பொறுக்கமாட்டான் கௌரவனே! இரவில் எங்களுக்குப் பலம் இன்னும்திகமாகும் ஆதலால், மனைவிகளுடனிருந்த, எனக்குக் கோபமவந்தது தபதியின் வமதை விருத்திசெய்யவனே! அப்படிப்பட்ட நான் இரதச்சணடை எந்தக்கிரியையினால் உன்னால் ஜயிக்கப்பட்டேனோ அதை நான் வலக்கேள் அரஜுனா! பிரமமசரியம் சிறந்ததாமம் அஃது னிடத்தில் தவறாமலிருக்கிறது. அதனால், யுத்தத்தில் நான் னால் ஜயிக்கப்பட்டேன் பகைவரைத் துயரப்படுத்துகிறவனே! சக்தத்திரியன் காமத்தை அடக்காமலிருப்பனோ அவன் இரவில் தத்திற்கு வருவானாயின் எவ்வகையிலும் பிழைத்திரான் அரஜுனா! புலன்களை அடக்காதவனாயிருந்தாலும் எவனொருவன் பிரமமாகளை முன்னிட்டுக் கொண்டிருப்பனோ புரோகிதரை முன்வைத் கொண்ட அவன் ராத்திரியில் சஞ்சரிகளும் பூதங்களை யெல்லாம் வன் தபதிவமசத்திற பிறந்தவனே! ஆதலால், மனிதர்க்கு இவ்வுலகில் எந்த நன்மை விருமப்படுவதாயிருந்தாலும் தக்காரியத்தில் சித்தத்தை அடக்கின புரோஹிதர்களை ஏற்படுத்த கொள்ளவேண்டும் ஆறு அங்கங்களுள்ள வேதத்தில் ஊக்க ளவரும் சுத்தநடும் பொய்யாதவரும் தாமசிரதனை யுள்ளவரும் ரந்த அறிவுள்ளவருமாகிய புரோகிதர் அவர்களுக்கு இருக்க ன்னும் எவனுக்குத் தாமநதெரிந்தவரும் சிறந்தவர்களுள் ம நல்லொழுக்கமுள்ளவரும் சுத்தநடமாகிய புரோஹிதர் இருப ரா அந்த அரசனுக்கு ஜயம் நிச்சயம் அதைப் பிறகு, ஸ்வாகக்மம் சயம் ராஜாவானவன் கிடைத்ததற்கரிய லாபத்தைப் பெறுவதற் கிடத்தத்தைக் காப்பதற்கும் குணங்களிரம்பின் புரோஹிதரை வைத்துக் கொள்ளக்கூடவன் எவன் செல்வத்தையும் கடலை டயாக உடுத்த பூமிமுழுமையையும் தான் அடைய விருமபுலனோ ன புரோகிதர் கருத்தில் நிற்கவேண்டும் தாபதயனே! பிரம ரனை வைத்துக்கொள்ளாத ஓர் அரசன் வெறுமையான சூரத் ததாலும் குலத்தாலும் பூமியை ஜயிப்பது எங்கும் இல்லை ரவரவர்களின் வமசவிருத்திசெய்கிறவனே! ஆதலால், பிரம ரனை முன்வைத்துத்தான் ராஜ்யத்தை நீடுழிகாலம் ஆளக்கூடு னறு அறி', என்றான்

கூறுகள்

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

நூற்றெண்பத்தேழாவது அததியாயம்
சைதரரதபாவம். (தொடர்ச்சி)

(ஸ-லிரியன் பெண்ணுள் தபதீயின் சரீத்தீரமும், ஸ-லிரியன் தன்
னு ஸம்வரணனுக்குத் தன்பெண்ணைக் கொடுக்க நிச்சயநீ
செய்ததும், வேட்டையாடப்போன ஸம்வரணன்
மலையில் தபதியைக் கண்டு காமழற்றதும்,
அவன் அவளுடன் ஸம்பாஷணைச் செய்ய
ஆரம்பித்ததும், அவள் மறைந்ததும்)

அராஜுனன, 'இங்கு என்னைப்பார்க்குத தாபதயனெ
சொல்லைச் சொன்னாயல்லவா? அந்தத் தாபதயனென்பதன் பெ
ணைத் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன் எவர்
பற்றி நான்கள் தாபதயர்களாயிருக்கிறோமோ அந்தத் தபதினெ
பவள யாரா? ஸாதுவே! ஸதபுருஷனே! நான்கள் கௌரதே
ளல்லவா? உண்மையை அறியவிரும்புகிறேன்' என்றான் இவன்
சொல்லப்படாத அந்தக் கந்தாவன் மூன்றுலோகங்களிலும் ப
பெற்ற குருதிபுத்திரனாகிய தனஞ்சயனுக்குக் கதை சொல்
தொடங்கினான்

'புத்திமான்கள் எல்லாரிலும் சிறந்த பார்த்தனே! ஆகவே
இந்த வினோதமான கதையை நடந்தபடி முழுதும் உனக்குச் சொ
வேன் தாபதயனென்ற சொல்லை உனக்கு எந்தக்காரணத்தி
சொன்னேனோ அதனை உனக்குச் சொல்லப்போகிறேன் மனஉறு
துடன் கேள் பிரபுவே! ஆகாயத்தில் வாஸஞ்செய்துகொண்டு
ஒளியினால் ஸவாககததையும் வியாபிக்கின்றனே, இந்தத்தேவன
ஸூரியனுக்குத் தகுதியான பெண்ணும் ஸாவிரிகளுக்கு இளைய
மான தபதியென்பவள் ஒருத்தி இருந்தான் தவததுடன் சு
தபதி மூவுலகிலும் பெயாபெற்றவள் தேவப்பெண்களிலும் அஸு
பெண்களிலும் யக்ஷப்பெண்களிலும் ராக்ஷஸப்பெண்களிலும் அப
ஸுகளிலும் கந்தாவப்பெண்களிலும் எவளும் ரூபத்தில் அவள்
ஒப்பாக இருந்ததில்லை அந்தப்பெண் அழகான பிரிவுகளைப்புக
வையும் குற்றமற்றவையுமான அங்கங்களோடு கூடியவளும்
கறுத்தும் நீண்டுமுள்ள கண்களையுடையவளும் நல்லொழுக்கமு
வளும் கற்புள்ளவளுமாயிருந்தான் பார்த்தனே! ரூபத்தினுற் சே
கின்ற அந்தப் புதலன் பதினாறுவருஷங்களாகி, பருவமடை
விவாஹத்திற்குரிய பெண்ணாயிருந்ததைக் கண்டு, சூரியன்

ஒழுக்கதிலும் குணத்திலும் கலவியிலும் அவளுக்கு ஈடான வனெருவனும் மூன்றுலோகங்களிலும் இருப்பதாக நினைக்கலை ஸ்ரீராமன் கன்னிகாதானத்தைப்பற்றி நினைத்து அந்த விஷதில் நிச்சயம் பெறவில்லை கௌரதேயனே! அப்போது ரிக்ஷையுடைய புத்திரனும் கௌரவர்களிடம் சிறந்தவனும் பலசாலியுமான வாராஜன் நியமத்தோடு சுதந்திரம் இருந்து அரக்கியம், கர்ப்பம், புஷ்பம் முதலியவற்றினாலும், புலன்களையடக்குவதனால், உபவாஸத்தினாலும், தியானத்தினாலும், பலவகைகளாக ஸ்ரீராமன் ஆராதனஞ்செய்தான் கௌரவபுத்திரனே! அவன் அகந்தைவிட்டுப் பரிசுத்தஞ்செய்யுமாறு செயற்கொண்டு ஸ்ரீராமன் உதயமாகும்போது பகதியுடன் பூஜைசெய்தனன் பிறகு, நியந்திரத்தவனும் தாமம் தெரிந்தவனும் பூமியில் அழகில் நிறைந்தவனுமாகிய ஸமவரணனைத் தபதிக்குச் சரியான கணவனாக ஸ்ரீராமன் நினைத்தான் கௌரவனே! பிறகு, பெயர்ந்த குலத்தோனும் அரசர்களிடம் சிறந்தவனுமான அந்த ஸமவரனுக்கு ஸ்ரீராமன் அந்தக் கன்னிகையைக் கொடுக்கக்கூடுதென உறுதியாக ஜவலிக்கும் கிரணங்களோடு கூடிய ஸ்ரீராமன் தன் ஒளிவளவாறு எல்லாவற்றையும் பிரகாசிக்கச் செய்கிறபோது அவற்றில் பூமியில் ஸமவரணராஜன் தன் பிரகாசத்தினால் பிரகாசிக்கப்படுகொண்டிருந்தான் பாரததனே! பிரம்மநிஷ்டர்கள் உதயமாவதற்கு ஸ்ரீராமனை எவ்வாறு பூஜிக்கின்றனரோ அவ்வாறே பிரம்மமணவர்களுக்கும் தாமந்தவருந்தது ஜனங்கள் ஸமவரணனைப் பூஜித்தார்கள் அந்த ஸ்ரீமானாகிய ஸமவரணராஜன், மிகவும் விரும்பப்படுகின்றன அன்பர்களுக்கு இனியனயிருந்தலாலும் சந்திரனையும், சந்திரனைப்போன்றவையையும் பகைவர்களுக்குத் துன்பஞ்செய்வதில் ஸ்ரீராமனையும் மிஞ்சியிருந்தான் கௌரவனே! இவ்வகைக்குணங்களும் அனுஷ்டானங்களுமுள்ள அந்த ஸமவரணராஜனுக்குத் தபதியென்னும் தன் கன்னிகையைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று ஸ்ரீராமன் தானாகவே மனங்கொண்டான் பாரததனே! பிறகு, ஒருநாள் அவ்வாறு பராக்ஷரம்முள்ள ஸ்ரீமானை அவ்வரசனையேசாரந்தவனத்தில் வேடையாடித் திரிந்துகொண்டிருந்தான் கௌரதேயனே! வேடையில் திரிந்த அவ்வரசனது நிகரற்ற பரிசையும் தாக்குமடைந்து மலையில் இறந்தது பாரததனே! அவரசனாவன குதிரைஇறந்ததனால் கால்களாலேயே மலைமேல் சரிக்கையில், உலகத்தில் நிகரற்றவனும் நீண்டகண்ணையுடையவருமான ஒரு கன்னிகையைக் கண்டான் எதிர்ப்படைக்கோ வருந்த

தததக்கவனாகிய அவவரசளிமமம், தனித்திருந்த அந்தக்கனையையசசரதித்துக கண்கள அசையாமல் பாரத்திருந்தான அவவ அவனே அழகினால் ஸ்ரீதேவியென்றே நினைத்தான, திருமட அழகினாலும் ஒளியினாலும் ஆதிதயனுடைய ஒளியே தவறிய தென்றும் அகனிஜவாலையென்றும் ஊகித்தான, மாசற்றிரு னாலும் மனததைக்கவருவதனாலும் களங்கமற்ற சந்திரகலையென நினைத்தான மிக்ககறுத்த கண்களையுடைய அவள, மலையின எந்தவிடத்தில் நின்றாளோ அந்த இடத்தில் பொற்பிரதிமைப் பளபளப்புடன் சோபித்தாள அவளுடைய விசேஷமான ரூப னாலும் அலங்காரத்தினாலும் அமமலையிலுள்ள மாங்கன சிறு கள கொடிகளுடன் பொன்மயம் போலிருந்தன அவவரசன னைக்கண்டு எல்லாலோகங்களிலுமுள்ள பெண்களையும் அவ னான, தான் கண்படைத்ததற்குப் பயன கிடைத்ததாகவும் நி தான அவவரசன் தான் பிறந்ததுமுதல் எந்த எந்த ரூபத் தகண்டானோ அஃதொன்றும் அவளுக்கு நிகரல்லவென்று நினைத்த அவவாறு குணங்களென்னும் கவியுக்களினுடைய கட்டப்பட்ட மன தையும் கண்களையுமுடையவனாகி அந்த இடத்தைவிட்டுச் சலிக்கவி ளுன்றையும் உணரவுமில்லை 'விசாலமான கண்களையுடைய இ டைய ரூபமானது பிரமமதேவரால் தேவர்களும் அஸுராக் மனிதர்களும்மடங்கிய இவவுலகத்தைக் கடைந்தெடுத்து வியாதம் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது' என்று அவளழகென்னும் தனத்தின் நி வினால் ஊகித்தான சிறந்தகுலத்தோனாகிய ஸம்வரணராஜன் 'போது உலகத்தில் நிகரற்ற அந்த அழகான கன்னிகையைக் க கவுடன் மனமத்பாணத்தினால் பீடிக்கப்பட்டு உள்ளதில் கவலை ருன தாங்கக்கூடாத காமாக்கினியினால் தபிக்கப்பட்ட அவவர வெட்கப்படுகின்ற அந்த அழகிய கன்னிகையைப் பார்த்துத் தை மாக அப்போது பேசத்தொடங்கினான்

‘வாழைமரம் போன்ற தொடைகளையுடையவளே ! யாவள ? யாருடைய பெண் ? எதற்காக இங்கிருக்கிரு தெளிவான புன்னகையுள்ளவளே ! ஏன் மனிதரில்லாக கானகத் தனியாகச் சஞ்சரிக்கிறாய் ? எல்லா அங்கங்களிலும் பிழையி ல்தவளும் எல்லா ஆபரணங்களும் அணிந்துகொண்டவளுமாகிய இந்த ஆபரணங்களே விருமபத்தக ஆபரணம் போலி கிறாய் உன்னைத் தேவப் பெண்களையும் அஸுரப் பெண் கவும் யக்ஷகன்னிகையாகவும் ராக்ஷஸகன்னிகையாகவும் கன்னிகையாகவும் கந்தாவகன்னிகையாகவும் மானிடப்படு

மநானநினைக்கவில்லை பெண்ணரசியே! எந்த உயாதபெண்
நான் கண்டும் கேட்டும் இருக்கிறேனோ அவர்களுையெல்லாம்
து ஒப்பாக நான் நினைக்கவில்லை அழகிய முகமுள்ளவளே!
னைப பாக்கிலும் மிக்க இனியதும் தாமரையிதழ்போன்ற
ளையுடையதுமாகிய உன்முகத்தைக் கண்டவுடன் மனம்தன்
க கலக்குகிறேனே' என்று அவ்வரசன் அவளைப்பார்த்துச்
னான அப்போது அவள் ஜனமில்லாதகாட்டில் காமபீடிதனான
றுக்கு யாதொரு மறுமொழியும் சொல்லவில்லை பிறகு, அரசன்
டி பிதற்றிக் கொண்டிருக்கும்போதே நீண்டகண்களையுடைய
, மேகங்களில் மின்னல் மறைவதுபோல, அங்கேயே மறைந்
தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடைய அவளைத் தேடி
து அவ்வரசன் பித்தறிகொண்டவனபோலப் பிரமைகொண்டு
மனமும் திரிந்தான் அந்த ராஜஸுரேஷ்டன் அவளைக்காணாமல்
ச அதிகமாகப் புலம்பிச் சற்றுநேரம் அசைவற்றிருந்தான்

ஹரேணபததேட்டாவது அதீயாயம் சைதரரதபாவம் (தோடர்ச்சி)

மீயில் விழுந்த ராஜனைக்கண்டு அவனிடம் தபகி வருவதும்,
அவர்கள் ஸம்பாஷிப்பதும்)
பிறகு, அவள் காணக்கூடாமற் போனபோது, மதனனால் மய
அரசன், பகைவா கூட்டங்களை வீழ்த்துகிறவனாயினும், தரை
து விழுந்தான் அவன் பூமியில் விழுந்தபிறகு, அழகிய நகை
வளும் பருத்தும் அகன்றுமிருக்கிற நிதம்பங்களையுடையவளு
அந்தப்பெண் மறுபடியும் அவ்வரசனுக்குப் புலப்பட்டாள்
அந்த அழகுள்ள தபதியென்பவள், கௌரவர்களின் வம்
ச விருத்திசெய்யவனும் காமனால் பீடிகைப்பட்ட மனமுள்ள
ாகிய அவ்வரசனை இனிய சொல்லினால் அழைத்துச் சிரித்துக்
ரடே, 'பகைவரை அடக்குகிறவனே! ராஜஸிம்மமே! எழுந்
எழுந்திரு, உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும் பூமியில் நீ வெளிப்
பாக மயங்கிக் கிடக்கத்தகாது' என்ற மதுரமான சொல்லைச்
வினா இவ்வாறு அழகிய சொல்லினால் அழைக்கப்பட்ட
ரசன், அப்போதே, பருத்த நிதம்பத்துடன் அவளைத் தன்
சிறக்கக்கண்டான், உடனே, அவ்வரசன் மனம்தாக்கினியினால்
பபுற்ற மனமுள்ளவனாகி, எழுத்துக்கள் தெளிவில்லாத சொல்
அள

வினாவு கறுதத கண்களையுடைய அவனை அழைத்தபடி
 'கறுதத கண்களையுடையவனே! நல்லது பெண்ணரசியே!
 னால் வருத்தப்பட்டு உன்மீது பற்றுள்ள என்னை நீ அடைவ
 எனனுயிர என்னை விட்டுவிடுகின்றது விசாலமான கண்களைய
 வனே! தாமரைமலரின் உட்காயபோன்ற நிறமுள்ளவனே!
 னைப்பற்றி இந்தமனமதன் கூரம்புகளினால் என்னை ஓயாமல்
 கிறுன அழகியவனே! சிறந்த முகமுள்ளவனே! இவ்வ
 கேள்வியிலலாத இடத்தில் மனமதன்னெனும் பெரியஸாப்பத்
 கழிக்கப்பட்ட என்னைப் பருத்ததும் விசாலமுமான நிடம
 யுடைய நீ அடைவாயாக கின்னரகீதம்போலப் பேசுகிற
 எனனுயிர உன்ஸவாதீனம் முழுதும் குற்றமற்ற அழகான
 முடையவனே! பதுமத்திறகும் சந்திரனுகும் ஒப்பான முக
 வனே! அச்சமுள்ளவனே! உன்னைவிட்டு நான் பிழைத்திருக்
 யாதவன் தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடையவனே!
 மனமதன் என்னைத் துளைக்கிறுன விசாலமான கண்களைய
 வனே! பெண்ணரசியே! ஆதலால், என விஷயத்தில் தலை
 கறுதத கண்களையுடையவனே! பற்றுள்ள என்னை நீ விடத்
 பெண்ணரசியே! நீ அன்புவைத்து என்னைக்காப்பாற்றுத்து
 ளாகிறாய உன்னைப்பார்த்ததனாலே நேசமவைத்த என்மன
 கலங்குகிறது அழகியே! உன்னைப்பார்த்தபின் மறொருத்
 பாராக எனக்கு விருப்பமில்லை பெண்ணரசியே! தயைசெய
 உன்ஸவாதீனம் பற்றுள்ள என்மேல் அன்புவை சிறந்த
 முடையவனே! விசாலமான கண்களையுடையவனே! உ
 பார்த்தவுடன் மனமதன் உளளே மறைந்து அம்புகளினால்
 விட்டான் தாமரைக்கண்ணியே! மதன்னெனும் தீயினால்
 குண்டான தாபத்தை அன்புவைப்படுத்தெனும் பெயருள்ள
 னால் தணிக்கக்கடவாய இனியவனே! பெண்ணரசியே! உ
 கண்டதனாண்டாகித் தாங்கமுடியாத அம்புகளினால் அடிப
 ஐயிக்கமுடியாதவனும் உகரமான அம்பும் விலுமுடையவ
 மதன்னை நீ உன்னைக்கொடுப்பதனால் சமனஞ்செய்வாயாக
 யரிற் சிறந்தவனே! காந்தாவமெனனும் விவாகத்தினால் எ
 சோ வாழைமரம்போன்ற தொடைகளுடையவனே! விவாகந்
 காந்தாவ விவாகம் சிறந்ததென்று சொல்லப்படுகின்றது' எ
 தபதி, 'அரசனே! நான் தந்தைக்கு அடங்கிய கன்னிகை
 விஷயத்தில் நான் ஸ்வதந்திரையல்லள் என்னிடத்தில்

மிருதநாதன் என தந்தையாக கேள் வேந்தனே ! நீ என்னைப்
மாதிரிதனில் உன்னுயிரா எனனால் எவ்வாறு அபகரிக்கப்பட
அவ்வாறுகவும் அதற்குக்கொருமாவும் நீ என்னுயிரை அபக
பட்டாய ராஜஸரேஷ்டனே ! ஆனால், என தேகத்துக்கு
அதிகாரியானது அதனால், உன்னிடம் வரவில்லை பெண்கள்
நிறைகளாலல்லா எல்லா உலகங்களிலும் கியாதிபெற்ற குல
பவனும் அடுத்தவர்களிடம் அன்புள்ளவனுமாகிய பிரபுவை
கன்னிகை கணவனாக விரும்பாளா ? ஆதலால், இவ்விதமான
தில் என தந்தையான ஆதிதயரை நமஸ்காரத்தினாலும் தவத
ம விரத்தத்தினாலும் ஆராதித்து வேண்டிக்கொள் பகைவரை
பவனே ! அரசனே ! அவா என்னை உனக்குக் கொடுக்கவிரும்பு
யின, நான் உனக்கு எப்போதும் வசப்பட்டிருப்பவளாக இப்
பக ஆகிவிடுவேன் கூத்திரியஸரேஷ்டனே ! நான் தபதி
று பெயருள்ளவள் உலகத்துக்கெல்லாம் தீபமாகிய இந்த
புதுடைய பெண்ணை ஸாவித்திரிக்கு இளையவள் ' என்றாள்

நூற்றெண்பத்தொன்பதாவது அததியாயம்
சைதரரதபாவம். (தோடர்ச்சி)

பு தபதிமறைந்ததும், மயக்கங்கொண்ட ஸம்வரணனிடம் மந்திரி
தேறுதல் செய்ததும், அரசன் ஸ்ரீயனை உபாஸிக்கும்காலத்
வஸிஷ்டர் வந்ததும், வஸிஷ்டர் ஸ்ரீயனிடம் சென்று
ஸ்ரீயனைத்துதிக்க அதனால் ஸந்தோஷமடைந்த ஸ்ரீ
யன் ஸம்வரணனுக்காகத் தன்பெண்ணை வஸிஷ்டரிடம்
கொடுத்ததும், அந்த மலையிலேயே தபதியும் ஸம்வர
ணனும் விவாகஞ் செய்துகொண்டு அங்கேயேகிரீ
டை செய்துகொண்டிருக்கையில் அவன் ராஜ
யத்தில் துவாதசவருஷக்கடாமம் வந்ததும்,
அதனை வஸிஷ்டர் நிவர்த்தி செய்ததும்)

சிறந்தவனான தபதி இவ்விதம் சொன்னபிறகு, விரைவாக
லகமசென்றாள் அரசன் மனநோயுற்றவனாக, ' தபதி,
' எனறே புலம்பினாள் அவ்வரசன், பலமுறை தடுக்கிவிழுந்
த, மறுபடியும் எழுந்து ஓடினாள் ஓடியும் தபதியைக்காணாமலே
அரசன் அநதபபூமியிலேயே திருமபியும் விழுந்தான் படைபுட
வேலைக்காரர்களுடனும்கூட வேந்தனைத்தேடிவந்த அமைச்சன்

உதஸவகாலத்தில் நாட்டப்பட்ட இரத்திரதவஜம் விமூர்த்தது
 பெரியவனத்தில் தரையில் விமூர்த்திருக்கும் அரசாசனம் சிறந்த
 ஸம்வரணனைக்கண்டான அபபடிப்பட்ட சிறந்த விலலாளி
 லும் விடப்படடுத தரையில் விமூர்த்திருப்பதைக்கண்டு அவன்
 அந்த மந்திரி தீயிற்ற கொளுத்தப்பட்டவனபோல ஆனான்
 விரைவாக அருகில் வந்து சினேகத்தினால் பரபரப்பற்றப
 மீது மோகனகொண்டு மூர்ச்சித்து விமூர்த்திருந்த அந்த அரச
 னான் ஸம்வரணராஜனைப் புத்திரனைப் பிதாஸுப்பதுபோலப்
 விருந்து தூக்கியெடுத்தான் புத்தியிலும் பிராயத்திலும் புகழ்
 சாஸ்திரஞானப்பயிற்சியிலும் முத்திரதவனாகிய அந்த மந்திரி
 அரசனைத் தூக்கியெடுத்தபின் துயரம் நீங்கினவனான எழுந்
 அவ்வரசனேனாகி, இனிமையும் நன்மையுமுள்ள சொல்
 'மானிடப்புவியே' பயப்படாதே குற்றமற்றவனே! உ
 ஸுகமுண்டாகும்' என்றுசொன்னான் போரில் சத்துரு
 விழ்ச்செய்பவனான அவ்வரசன் தான் பசியினாலும் தாகத்தி
 ன்ளததுத தரையில்விமூர்த்ததாக ஊகித்தான் தாமரை
 வரசனையோடுகூடிய குளிரந்தஜலத்தினால் அவ்வரசன் தலையை
 தூக்கி நீட்டதைத் திருத்திவைத்தான் பிறகு, பலசாலியான
 வரசன் மூர்ச்சைத்தெளிந்து அவ்வமைச்சன் ஒருவனைத் தவிர
 சேனையெல்லாவற்றையும் அனுப்பிவிட்டான் அப்போது, அ
 னுடையகட்டளையினால் பெருஞ்சேனை புறப்பட்டது அவ
 மாததிரம் மறுபடியும் அம்மலைச்சரிவில் உட்கார்தான்
 அவன் அந்தச் சிறந்தமலையில் ஸரணமுதலியவற்றினால் பரிசு
 ஸூயனை ஆராதிக்கக் கருதிக் கைகூப்பிக்கொண்டு மேலே
 முகத்துடன் பூமியில் நின்றான் அப்போது ஸம்வரணராஜன்
 குரோதங்களாகிய சத்துருக்களை அழித்த புரோகிதரான வ
 ரென்னும் ரிஷிஸ்ரேஷ்டரை மனத்தில் தியானித்தான் அவ
 அவ்வரசன் இரவும் பகலும் ஓரிடத்தில் நின்றனொண்டிருந்த
 பன்னிரண்டாவது தினத்தில் பிரம்மரிஷியான வஸிஷ்டர் வ
 ஆத்மஜஞானமுள்ளவரும் ரிஷிஸ்ரேஷ்டரும் தாமாதமாவு
 வஸிஷ்டர்மாமுனிவா அவ்வாறு தவத்தில் மனமவைத்திருந்த
 சனைக் கண்டவுடன், தபதியினால் அவன்மனம் அபகரிக்
 பதைத் திவ்யஜஞானத்தினால் மிந்தது, அவன் விரும்பினைத்
 வேற்றக்கருதி அவனிடம் பேசினா ஸூயனாக்கொப்பான
 ஸுள்ள அந்த வஸிஷ்டப்பகவான் அவ்வரசன் பார்த்திருக்கையி
 ஆயிரமகிரணங்களுள்ள ஆதிதயனைக்காண்பதற்கு மேலேசெ

ஆதிபாவம்

சுசு

தபோதனரான அநதப பிரமமரிஷி லக்ஷ்மயோஜனைத் தூரம ஓர்
 நொடியில் சென்று அங்கே பகதியுடன் கைகூப்பிநின்று, 'நா
 வஸிஷ்டன்' என்று தம்மைத் தெரிவித்ததா சிறந்த ஒளியுள்ள
 ஸ்ராயன், அமமுனிஸரேஷ்டரைநோக்கி, 'மஹரிஷியே! உமக்கு
 நலவரவு, நீர்விரும்பினதைச் சொல்லும் மஹானுபாவரே! சிறந்த
 வாக்ருளளவரே! என்னிடத்தில் எதை விரும்புகிறீரோ அநத
 உமது அபீஷ்டம் மிக்க தூலபமாபிரூபினும் அதனை உமக்கு நான்
 கொடுப்பேன்' என்றுசொன்னான் ஸ்ராயனால் இவ்வாறு சொல்லப
 பட்ட அநத வஸிஷ்டமாமுனிவா, பிரகாசமான கிரணங்களோடு
 கூடிய ஸ்ராயனை நமஸ்கரித்து வாக்ருள துதிசெய்துகொண்டு,
 எவன் ஒவ்வொருநாளும் ஒருநிமிஷத்திற்கு முநநாற்றதுபத்து
 நான்கு 1 யோஜனைத் தூரம் குதிரைகளால் செல்லுகிறானே அநத
 சூரியன் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டு பின்வருமாறு சொல்லத்
 தாடங்கினான் 'ஜனனமில்லாதவரும் மூன்றுலோகங்களையும்
 ததஞ்செய்கிறவரும் பிராணிகளுக்கு ஆத்மாவும் கிரகங்களுக்கு
 புதிப்பதியும் வருஷப்பவரும் சிருஷ்டி பிரளயங்களுக்கு இருப்பிட
 ம உத்தமமான மஹாதயாளுவுமாகிய ஸ்ராயனை நமஸ்கரிக்கி
 மன் ஞானத்திற்குநிதியும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் அநத
 தமாவும் உலகத்திற்குப் பெருவிளக்கும் உலகங்களின் தன்மையை
 ரும்புகிறவரும் தாமே உண்டானவரும் ஜவலிக்கின்ற ஆயிரம்கிர
 ங்களோடு கூடியவரும் தேவஸரேஷ்டரும் விரிவான ஒளியுள்ள
 நமாகிய 2 விவஸவானை நமஸ்கரிக்கிறேன் உலகங்களுக்கு ஒரு
 றணும் லோகங்களின் பிறப்புக்கும் இருப்புக்கும் இறப்புக்கும்
 ணமும் 3 மூன்றுவேத ரூபியும் 4 முக்குணங்களாலாகிய சரீரங்
 த தரிப்பவரும் பிரம்ம விஷ்ணு மஹேஸ்வர ஸ்வரூபியுமா
 5 ஸவிதாவை நமஸ்கரிக்கிறேன்' என்று துதிசெய்தா
 யபகவான், 'சிறந்ததவமுளளவரே! உமபால் துதிக்கப்பட்ட
 இப்போது வரம்கொடுப்பவனாக இருக்கிறேன் உமமாற
 லப்பட்ட துதி, என்னிடம் பகதியுள்ளவர்கள் ஜபஞ்செய்
 ரூரியது நான் அவர்களுக்கும் வரம்கொடுப்பேன்' என்று
 ல, வஸிஷ்டா, 'ஸ்ராயபகவானே! ஸாவிதரிக்கு இனையவ
 இநததத்தபதியெனனும் உமதுகுமாரி இருக்கிறாளே, இவளை
 ணானுக்காக உமமிடம் வரிக் கிறேன் அவ்வரசன் பெரியகீததி
 எட்டு மைல் 2 ஸ்ராயன் 3 ரிக், யஜுஸ், ஸாமம், 4 ஸதவரஜஸ
 துணைகள் 5 ஸ்ராயன்.

யுள்ளவன் , தாமாததங்களை அறிந்தவன் உயரதபுத்தியுள்ளவன் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்பவனே ! உமதுபெண்ணுகளுக்கு ஸமவரண தகுதியான கணவன் ' என்றா இவ்வாறு வஸிஷ்டரால் சொல்லப்பட்ட அந்த ஸூயபகவான், அந்தப்பிராமமணா சொன்னதை அங்குரித்துக் கொடுக்கலாமென்றே நிச்சயஞ்செய்துகொண்டு, ' ரிஷிவே அரசாசனத்தில் ஸமவரணன சிறந்தவன் நீ ரிஷிகளிற சிறந்தவன் தபதி பெண்களிற சிறந்தவன் கொடுப்பதைத்தவிர வேறென்ன இருக்கிறது ? ' என்று மறுமொழி சொன்னான் பிறகு, ஸலாககி மான் எல்லா அங்கங்கையுமுடைய தபதியைத்¹ தபன்ன தா கவே ஸமவரணனாகாக மஹாதமாவான் வஸிஷ்டரிடம் கொடுத்தான்

வஸிஷ்டமஹரிஷி அந்தத் தபதியென்னும் கன்னிகையை பெற்றுக்கொண்டபிறகு விடைபெற்றுக்கொண்டு அப்போதே புகுபெற்ற கௌரவஸூரேஷ்டனான ஸமவரணனிருக்குமிடத்திற்கு, திருமபி வரதனா அந்தத் தபதியினிடம்சென்ற மனத்துடன் மமதாவேசங்கொண்டிருந்த அவவரசன், அழகிய நகையுள்ள அந்தத் தபதியென்னும் தேவகன்னிகை வஸிஷ்டருடன்கூட வரக்கண்மிகக் மகிழ்ச்சியுற்றவனாக விளங்கினான் அழகிய புருவங்களுள் அந்தத் தபதி ஆகாசத்திலிருந்து வருமபோது மேகத்திலிருந்து விழுந்த மின்னலைப்போல ஒளியினால் திசைகளை விளக்கிக்கொண்ட அதிகமாகப் பிரகாசித்தாளா அவவரசனுகளுக்கு கஷ்டத்துடன் பரிசுரிசுரண்டு இரவு ஸமாதியிற சென்றபிறகு, பரிசுத்தாதமாவான் ரிஷியாகிய வஸிஷ்டபகவான் வரதார ஸமவரணன், வரங்கொடுப்பரும கிரகங்களுக்கு அதிபதியும் ஈஸ்வரருமாகிய ஸூயபகவானைத் தவத்தினால் ஆராதனஞ்செய்த பிறகு, வஸிஷ்டருடைய மஹிமையினாலேதான் பாரியையை அடைந்தான் அதன் பிறகு, தேவகந்தாவாகளால் ஆஸ்ரயிக்கப்பட்ட அந்தச் சிறந்த பருவத்தினை அவவரசன் சாஸ்திரப்படி தபதிபைப் பாணிக்கிரஹணஞ் செய்தான் அந்த ராஜ்ரிஷி வஸிஷ்டரால் அனுமதிக்கொடுக்கப்பெற்ற அந்தப் பாவத்ததிலேயே மனைவியுடன் கூடி விளையாடக் கருதுவான் அப்போது அரசன் அங்கிருந்துகொண்டு நகரத்தையு தேசத்தையும் காடுகளையும் தோட்டங்களையும் ஆளுமபடி அந் அமைச்சரையே நியமித்ததான் அரசனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்ட வஸிஷ்டர் உடனேசென்றா பிறகு, அவவரசன் அமமலையி

தவதையைப்போல வினையாடினான் அதுமுதல பன்னிரண்டு நூல்காலம் அரசன் அந்த மனைவியுடன் கூடவே அமர்ந்திருப்பான் எனினும் தடாகங்களிலும் ரயித்தான சிறந்த ஸாதுவே! பாரணே! அவ்வரசனுடைய அந்த நகரத்திலும் தேசத்திலும் பன்னிரண்டு வருஷகாலம் இருந்தான் மழை பொழியவில்லை பகைவரை டக்குகிறவனே! அங்கே அந்த ¹ அனாவிரத நோந்தபோது, தாவரங்களும் ஜனகமங்களாகிய எல்லாப் பிரஜைகளும் நாசடைந்தன அப்படிப்பட்ட மிகக் கொடியகாலம் நோந்தபோது, மியில பனியும் மழைமீட்டல் அதனால், பயிராக முளைக்கவில்லை போது பசியின் பயத்தினால் பீடிகப்பட்டு ஜனங்கள் மனம் கலங்கி வீடுகளைவிட்டுத் திசைகளிலும் மூலைகளிலும் திரிந்தனர் மறு, அந்த நகரத்திலும் தேசத்திலும் பசியினால் வருந்தின ஜனங்கள் மனைவியரிடத்தும் அபிமானத்தைவிட்டு வரைகடந்து ஒருவரை பாருவா கொன்றனர் அவ்வாறு பசியினால் வருந்தினவரும் மகிழ்ந்தவரும் பிணங்கள் போன்றவருமான மனிதர்களினால் அந்த நகரம் சேதங்களினால் சூழப்பட்ட யமபுரம்போலாயிற்று பிறகு, அவ்வாறு அந்த நகரத்தைக்கண்டு தாமாத்மாவமிஷிஸாரேஷ்டருமாகிய நந்த வலிஷ்டபகவானே அரசனிடம் ஓடிவந்தனர் அராஜா! பன்னிரண்டாவது வருஷம் கடந்தபின், அந்த ராஜஸாரேஷ்டனைத் தபதிடன்கூட அந்த நகரத்துக்கு அழைத்துவந்தார் உடனே இருந்தான் அங்கே முன்போலவே நல்லமழைபெய்தான் அந்த ராஜஸாரேஷ்டன் மறுபடியும் நகரத்துள் பிரவேசித்தபோது பிரபுவாகிய இருந்தான் நோல்ப பயிராக விருத்திசெய்வதற்காக நல்லமழை பொழிந்தான் அதனால் பரிசுத்தமான மனமுள்ள அந்த ராஜஸாரேஷ்டனால் ரிபாலனஞ்செய்யப்பட்ட - அந்த நகரத்துடன் தேசமும் மிகமகிழ்ந்து அபிவிருத்தியாயிற்று பிறகு, ஸம்வரணராஜன் மறுபடியும் தனக்கணியாகிய தபதியுடன்சேர்ந்து இருந்திராணியுடன்சேர்ந்த இருந்தான் போலப் பன்னிரண்டு வருஷம் யாக்குஞ்செய்தான் பார்த்தனே! எனது கூடஸதையான தபதியென்னும் மஹாபாக்கியவதியான ஞாயபுத்திரி இவ்வாறிருந்தான் அவளால் நீ தாபதயனென்று சாலப்படுகிறாய் பராக்ரமசாலிகளிற சிறந்தவனே! அராஜா! நந்தத் தபதியினிடம் ஸம்வரணராஜன் சூரு எனப்பெயர்பெற்றான் தலால், நீ தாபதயனாகிறாய்' என்றான்

நூற்றுத்தொண்ணூற்றுவது அததியாயம்
சை த ர ர த பாவம். (தொடர்ச்சி)

(கந்தர்வன் வஸிஷ்டருடைய மஹாதீமியத்தைச் சொல்வது)

பாதஸரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே¹ அந்த அராஜுனன கருவன சொன்ன அந்த வசனத்தைக்கேட்டு அப்போதே சிறந்த படியுடன் பூரண சந்திரனபோலப் பிரகாசித்தான சிறந்த வில்லாயான அராஜுனன வஸிஷ்டருடைய தவவனமையைப்பற்றி மீவியப்படைந்து கந்தாவனைப் பார்த்து, 'கந்தாவராஜனே² ! எமஹரிஷி எங்களுடைய முன்னோகளுக்குப் புரோஹிதராயிரதாரோ அவருக்கு வஸிஷ்டரென்றபெயர் உன்னாலசொல்லப்பட்ட அஃது எவ்வாறு வந்ததென்பதையும் அந்தப் பகவானுள் ரிஷி படிப்பட்டவரென்பதையும் நான் கேட்கவிரும்புகிறேன் அதனாக்ருச சொல்' என்றுகேட்டான் கந்தாவன், '1 வஸிஷ்டா பிமாவுக்கு³ 2மானஸபுத்திரா, அருந்ததிக்குப் பாததாவாகியவா தேகளாலும் வெல்லமுடியாத காமக்குரோதங்களிரண்டும் அவருடைய தவத்தினால் ஜயிக்கப்பட்டு அவருக்கு³ கால்பிடித்துக் கொண்டிருந்தன இந்திரியங்களை வசப்படுத்தினதனால் வஸிஷ்டரென்று சொல்லப்படுகிறா மனிதர்களால் வெல்லக்கூடாத காமக்குரோதங்கள் அவரால் எவ்வாறு ஜயிக்கப்பட்டனவோ அவ்வாறே எதிரிகளும் ஜயிக்கப்பட்டனர் லோகங்களும் ஜயிக்கப்பட்டன லோகங்களுக்குப்போகிற வழிகளும் திசைகளும் ஜயிக்கப்பட்டன சிறந்த ஞானமுள்ள வஸிஷ்டா, விசுவாமித்திரா செயத் பிழையினால் உடான மிகுந்த கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு குசிக வம்சத்தவரை அழிக்காமலிருந்தாரா புத்திரசோகத்தினால் கொதிப்புபோது வல்லமையுள்ளவராயிருந்தும் வல்லமையிலலாதவனபோல விசுவாமித்திரரை அழிக்கத்தக்க கொடியகருமம் செய்யாமலிருந்தாரா இறந்துபோன புத்திரங்களையும் யமன் வீட்டிலிருந்து திரும்பிக் கொண்டுவர வல்லமையுள்ளவராயிருந்தும் கருங்கடல் கரைமீறாமலிருப்பதுபோல, உதயவததை அதிகரமிகாமலிருந்தது

1 காமக்குரோதங்களை ஜயித்து இந்திரியங்களை வசப்படுத்தியவர்

2 வருணனுடைய வீரியத்திலிருந்து பிரமமாவீனுடைய அனுகரத்தினால் ஜனித்தவா

3 உருவத்தோடு அவாகால பிடிக்கும் வேலைக்காரர்களாக இருந்தனபோலும்

தாக்களிற் சிறந்தவர்களாகிய இச்சுவாகுவமசத்தவர்கள், மனதஜயித்தவராகிய அம்மஹாத்மாவைச் சோந்த பிறகுதான் புவனியை அடைந்தனர் கௌரவபுத்திரனே! அவ்வரசர்கள் ஸரேஷ்டராகிய அந்த வஸிஷ்டரைப் புரோகிதராகப் பெற்று நகயாகங்கள் செய்தனர் பாண்டவஸரேஷ்டனே! அந்தப் பூமிஷி அந்தராஜஸரேஷ்டரெல்லாருக்கும் தேவர்களுக்குப் பருபதிபோல யாகங்களைச் செயலித்தாரா ஆதலால், தாமதத்தையே நானமாக உள்ளத்திற்கருகினவரும் வேதமும் தாமசாஸ்திரமுந் நதவரும் மனதகிறகினியவரும் குணவானுமாகிய ஒருபிராம புரோகிதரை (நீங்கள்) தேடவேண்டும் பாராதனே! பூமியை நக விரும்புகின்ற நல்லகுலத்திற்பிறந்த சந்திரியன் ராஜ்யத அபிவிருத்திக்காக முதலில் புரோகிதனை ஏற்படுத்திக்கொள்ள னமும் பூமியை ஜயிக்கவிரும்புகின்ற அரசன் பிராமணனை முன டிக்கொள்ளவேண்டும் ஆதலால், குணவானும் ஜிதேந்திரியரும் துவானும் அறம்பொருளினபங்களின் உணமையை அறிந்தவரு ய ஒரு பிராமமணபுரோஹிதா உங்களுக்கு இருக்கவேண்டும்' றுன

நூற்றத்தோண்ணூற்றேராவது அததியாயம்
சைதரரதபாவம். (தோடீச்சி)

ஸிஷ்ட உபாகியானத்தில் விஸவாமீத்திரர் வஸிஷ்டருடைய ஆஸம் சேன்றதும், வஸிஷ்டர் விசுவாமீத்திரருக்கு ஆத்தியஞ்சேய்ததும், விஸவாமீத்திரர் வஸிஷ்டருடைய பகவையாசித்தும் கோடாததால் பகவைப் பலாத்காரமாக அபகரித்ததும், கோபமடைந்த விசுவாமீத்திரரைத் தோற்கச்சேய்ததும், விசுவாமீத்திரர் தவஞ்சேய்து பிராம்மணரானதும்)

அரஜுனன, 'சிறந்த ஆஸமத்தில் வாஸஞ்செய்துகொண்டிருந்த வஸிஷ்டவிஸவாமீதிரர்களுக்கு யாதுகாரணம்பற்றி விரோ உணடாயிற்று? அதனை முழுதும் எங்களுக்குச்சொல்' எனறு டக, கந்தாவன சொல்லுகிறுன —

'அரஜுனா! இந்த வஸிஷ்டருடைய சரித்திரத்தை எல்லா கங்களிலும் புராணமென்று சொல்லுகின்றனர் அதனை உள்ள அபி

படி என்னிடத்தில் கேள் பரதஸரேஷ்டனே ! கானயகுபஜ்ஜே
தில் குசிகிரினை புத்திரரான காதினென்று உலகத்திற கியாதிடு
ஒருமஹாராஜா இருந்தாரா அந்தத் தாமாதமாவின் புத்திரராகிய வி
மித்திரரென்று பெயாபெற்ற அரசா, சேனைகளும் வாகனங்
மிகுதியாக அடைந்த பகைவரை அழிப்பவராயிருந்தாரா அவா
களுடன் மஹாவனத்தில் வேட்டையாடித்திரிர்தாரா புருஷஸ
டனே ! அழகானமலைகளிலும் பாலைவனங்களிலும் மானக
பனறிகளையும் அடித்துச் சிரமத்தினால் களைப்புற அவா, மா
தேடிகுகொண்டு தண்ணீரை விரும்பி வஸிஷ்டருடைய ஆஸ
நோகவிவந்தாரா ஸரேஷ்டாகளைப் பூஜிப்பவராகிய வஸிஷ்டமக
புருஷஸரேஷ்டரான அந்த விசுவாமித்திரா வந்ததைக்கண்டு அ
மரியாதையுடன் அழைத்தாரா பாரதனே ! அாக்கிய பாததிய
மனீயங்கள் கொடுத்த நலவரவுசொல்லி வனத்திலுள்ள அன
தையுமளித்து அவரை அப்போது ஆதரித்தாரா பிறகு, 1
மஹாதமாவான வஸிஷ்டருடைய காமதேனு, 'வேண்டியவரு
கொடு' என்று அவரால் கட்டளையிடப்பட்டவுடனே விரும்பில
றைக கறந்தது அாஜுனா ! ஆவிபோடுகடிய பருவதம்போன்ற
னக்குவியல்களையும், மோர ரஸம் துவையல முதலியவற்றை
பருப்புகளையும், தயிரவாயக்கால்களையும், நெய்நிரம்பின கிணறு
யும், சாககரைப்பொங்கல்களையும், கரும்புகளையும், தேன்களை
பொரிகளையும், 1 மைசேயம் என்னும் உயரந்தசாராயங்களையும்,
மங்களிலும் காடுகளிலுமுள்ள ஒஷ்டிகளையும், பாலையும் ஆறு
களும்சோந்தி அமிரத்ததுக்கொப்பான சிறந்த 2 ரஸாயனத்தை
உண்ணத்தக்கவை குடிக்கத்தக்கவையான பலவகைப் பசுனாங்
யும், அமிரத்ததுக்கொப்பான 3 லேகியங்களையும், 4 சோஷ்யங்
யும் பலவகைகளான உயரந்த விலைபெற்ற ரதனங்களையும் ஆடை
யும் மிகுதியாகக் கொடுத்தது அந்த அரசா மந்திரிகளோடும் சே
ளோடும்கூட ஒன்றும் குறைவில்லாத அந்த இனியவஸ்துக்களின்
பூஜை செயப்பெற்று அப்போது மிகவும் திருப்தியடைந்தாரா
5 ஆறு அவயவங்கள் நீண்டதும், அழகான விலாப்புறங்கள்
தொடைகளுமுடையதும் 6 ஐந்து இடங்கள் பருத்திருப்பதும்,

1 மிரையென்னும் தேசத்திலுண்டானது 2 பலத்தைத் த
உணவு 3 நக்சிசாப்பிடத்தக்கவை 4 உறிஞ்சிச சாப்பிடத்தக்கவை

5 தலை, கழுத்து, தொடைகள், அலைதாடி, வால், முலை

6 நெற்றி, காதுஇரண்டு, கண் இரண்டு.

கணபோன்ற கணகையுடையதும், அழகிய உருவமுள்ளதும், மடிபுள்ளதும், நல்லலக்ஷணங்கள் பொருந்தியதும், அழகான புள்ளதும், முனைகள்போன்ற காதுகளுடையதும், அழகான மயக்குடையதும், மனத்திற்கினியதும், பருத்தும் நீண்டுமிருக்க தலையும் கழுத்தமுடையதுமாயிருக்கிற அந்தத்தேனுவைக்கண்டு விஸ்வாமித்திரா வியப்புறரா காதியின் புத்திரராகிய அந்த னா, அந்த நந்தினியென்னும் பெயருள்ள பசுவைச்சிலாகித்து அப னு அந்த வஸிஷ்டமஹரிஷியைப் பார்த்து மிகுந்த ஸந்தோஷத் தன், 'பிராமமணரே! பத்துக்கோடி பசுக்களையாவது அல்லது னுடைய ராஜ்யத்தையேயாவது பெற்றுக்கொண்டு நந்தினியை நன்குகொடும் மஹாமுனியே! ராஜ்யத்தை அனுபவிப்பும்' எனறு னனரா அதைக்கேட்டு வஸிஷ்டா, 'தேவதைகளுக்கும் அதிதி க்கும் பிதிரைகளுக்கும் எம்மைப் புரோஹிதராகவைத்து யாகஞ் சம்பவருக்குமாக இந்த நந்தினியென்னும்பசு இருக்கிறது குற்ற லாதவரே! ராஜ்யத்தைக் கொடுத்தாலும் இஃது உமக்குக்கொடுக்க தகாது' என்றா விஸ்வாமித்திரா, 'பகவானே! இந்தப்பசு ன்மை ரதனத்தையெடுத்துக்கொள்பவன் அரசன் நான் ஈந்த ன் நீர் தவத்தையும் வேதாத்யயனத்தையும் கருவிகளாகவுடைய மமணா சாரதாக்களும் மனத்தை அடக்கினவாளுமாகிய மமணாக்களுக்குப் பராகிரமம் ஏது? பத்துக்கோடி பசுக்களை ிக்கொண்டு நான் விரும்பினதை நீர்கொடாவிட்டால் நான் என் தத்தை விட்டுவிடேன் பசுவைப் பலாத்காரமாகக் கொண்டே வேன்' என்றா வஸிஷ்டா, 'நீர் சேனையுடனிருப்பவா, அரச ஈந்திரியா, கைவனமையுள்ளவா நீர் எவ்வாறு விரும்பு ரோ அவ்வாறு உடனே செய்யும், சங்கைப்பட வேண்டாம்' றா அராஜுனா! வஸிஷ்டரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட ிவாமித்திரா ஹமஸத்திற்கும் சந்திரனுக்கும் ஒப்பானதேனுவைப் வந்தமாக இழுத்தாரா பிறகு, உத்தம குணமுள்ளதான் அந்த ிஷ்டருடைய நந்தினியென்னும் தேனு, விஸ்வாமித்திரருடைய டச்சேவகர்களால் பலாத்காரமாக இழுக்கப்படும் கசைகளா தடிகளாலும் இறுக்குமங்கும் அடித்துத் தூரத்தப்படும், 'அம்மா' று கூவிக்கொண்டு பகவானுன் வஸிஷ்டருக்கெதிரேவந்து தலை க்கினிற்றது, மிகுதியாக அடிக்கப்படும் அந்த ஆஸரமத்தை டுச் செல்லவில்லை அதைப்பார்த்த வஸிஷ்டா, 'பிரியமுள்ள

உயரந்தபொருள்

நந்தினியே ! அடிக்கடி கதறுகின்ற உன் சபதத்தைக் கேட்கிறீ விசுவாமித்திரரால் பலவந்தமாக இழுக்கப்படுகிறாய் அனாதை செய்யக்கூடியது என்ன ? நான் பொறுமையுள்ள மண்ணல்லவா ?' என்று சொன்னா பாதமரேஷ்டனான அரஜ' அநதநந்தினி, அநதசேசேனைகளின் பயத்தினாலும் விசுவாமித்திமுள்ள பயத்தினாலும் வருத்தமுள்ளதாகி, வஸிஷ்டரைச் சமடைந்து, ' பகவானே ! கொடியவர்களான விசுவாமித்திரருகேசேனையாகிய ஜனங்களுகல கசைகளாலும் தடிகளாலும் அடிபட்டு அநாதையைப் போலிருக்கிறேன் எனனை ஏன் கவனிப்பீருக்கிறீர் ?' என்று சொல்லிற்று

அரஜனா ! இவ்வாறு அநதத்தேனு பீடிக்கப்பட்டபோது உயான நியமமுள்ள வஸிஷ்டமாமுனிவா கலங்கவுமில்லை, தம் நினைவிடடுப பெயரவுமில்லை அப்போது வஸிஷ்டா, 'சுஷ்ணியாகருந் பராக்கிரமம் வன்மை, பிராமமணாகருக்பு பொறுமை வன்மை பொறுமை எனனை அடைந்திருக்கிறது ஆதலால், உனக்கிஷ்டத்தால்செல்' என்று சொல்ல, நந்தினி, 'பகவானே ! நான் உம்மாலவபட்டேனா என்ன ? ஏன் இவ்வாறு பேசுகிறீர் ? பிராமமணரே ! உம்மால் விடப்படாமலிருந்தால் எனனைப் பலாத்காரமாகக் கொடுக்கமுடியாதே' என்றது வஸிஷ்டா, அதைக்கேட்டு, 'குணமுநந்தினியே ! நான் உன்னைவிடவில்லை, முடியுமானால் நிற்கலாம்' டியான கயிறற்றினல்கட்டி இந்த உன்கன்று பலாத்காரமாகக்கொடுக்கப்படுகிறது' என்று சொன்னா 'நிற்கலாம்' என்று வஸிஷ்ட சொன்னதைக்கேட்ட அநதக்காமதேனு உயர எடுக்கப்பட்ட தீக்முத்தமுடையதாகவும் கொடிய பாவையுள்ளதாகவும் காண்டது அநதத்தேனு, கோபத்தினால் கண்கள் சிவந்து, 'அப்பா' என்று உரக்கக்கூவிகொண்டு, விசுவாமித்திரருடைய அநதசேனையெல்லாவற்றையும் துரத்திற்று கோபத்தினால் கண்கள் சிவந்ததத்தேனு சாட்டைதுனிகளாலும் தடிகளாலும் அடிக்கப்பட்டு உம்மிங்கும் துரத்தப்படுமபோது இன்னும் அதிககோபத்தை அடைத்து வாலிலிருந்து பெரியநெருப்புமழையை அடிக்கடி வருஷித்த கோபத்தினால் சரீரமெல்லாம் ஜவ்வித்து மத்தியானகாலத்து உயன் போல பிரகாசித்தது வாலிலிருந்து பலகவா என்னும் ஜாரையும், மடியிலிருந்து திராவிடாக்ளையும் சகாக்ளையும், பின்பக்கிலிருந்து யவனாக்ளையும், சாணத்திலிருந்து பல சபராக்ளையும், பூரத்திலிருந்து வேறுசில சபராக்ளையும், விலாப்பக்கங்களிலிருந்து

ண்டராகளையும், கிராதா, யவனா, ஸிம்ஹலா, பாபபரா, கஸா, ரா, புளிந்தா, சீனா, ஹூணா, கேரளா இவர்களையும், வாய் ரயிலிருந்து அனேகவிதமான மிலேசசார்களையும், அந்தத்தேனு டுபண்ணிற்று பலவகைகளான கவசங்களாற போகக்கப்பட்ட றும் பலவகை ஆயுதங்களைத் தரித்தவர்களும் காமதேனுவினால் ட்டிசெய்யப்பட்டவார்களாகிய அந்த மிலேசசக கூட்டங்கள ய பெருமபடைகளினால் மிகுந்த கோபத்தினால் விசுவாமித்திர டய சேனை அவா பார்த்திருக்கும்போதே ஆக்ரமிக்கப்பட்டது போது, ஒவ்வொரு போவீரனும் ஐந்துபோகளாலும் ஏழுபோ லும் பிடிக்கப்பட்டான் அப்போது பெருமசாமாளிகளினால் க்கப்பட்ட சேனையெல்லாம் விசுவாமித்திராக்கண்ணெதிரிலேயே றறுப பயமுற்றது ரதகஜதுரகபதாதிக்களாகிய நாலவகைப ட்களோடு கூடியதும் மிகவும் தாங்கக்கூடாத உக்கிரமுமாகிய விசுவாமித்திராச்சனியம் நாரதபுறமும் அடிக்கப்பட்டிக் காம றவினால் ஜயிக்கப்பட்டது பரதஸரேஷ்டனே! அந்த விசுவா திரருடைய சேனையிலுள்ள வீரர்களையாவரும் கோபங்கொண்ட ஷ்டசேனைகளினால் உயிர்போக்கப்படவில்லை அந்தத்தேனு ரசசேனையெல்லாம் துரத்தாத்திற்று மூன்றுயோஜனை ம துரத்தப்பட்ட அந்த விசுவாமித்திரசேனை பயத்தினால் கலங் ததறிக் காப்பவனை அடையாமற்போயிற்று

பிறகு, அந்தவிசுவாமித்திரா பார்த்துக் கோபத்தினால் ஆவேசங் ண்டு ஆகாயத்தையும் பூமியையும் நிரப்புகின்ற சரமாளிகளை ரிஷி ரஷ்டரானவஸிஷ்டாமீது பொழிந்தாரா விசுவாமித்திரரால் பிர கிக்கப்பட்ட கொடிய உருவமுள்ள நாராசபாணங்களையும் கத்தி பும அரத்தசந்திரபாணங்களையும் வஸிஷ்டமாமுனிவா மூங்கில ினால் ஓதுக்கினார் அப்போது, யுத்தத்தில் வஸிஷ்டாசெய்கை ஸாமாத்தியத்தைக்கண்டு சதருக்களை அழிப்பவராகிய விசுவா திரா அதிகம் கோபங்கொண்டு அந்தரிஷியினமேல் திவ்யாஸ்தி னை மழையாகப்பொழிந்தாரா ஆகனையாஸ்திரம், வாருணை , ஐந்திராஸ்திரம், யமாஸ்திரம், வாயவ்யாஸ்திரம் முதலிய வாவறறையும் சிறந்த மஹிமையுள்ள பிரம்மபுத்திரரான வஸிஷ் ட்மேல் பிரயோகித்தாரா அந்த அஸ்திரங்கள் பிரளயகாலத்தில் றங்கொண்ட ஸூரியாஸமிகளைப்போல எங்கும் ஜவாலைகளை றத்துக்கொண்டு வந்தன மிகுந்த பிரபாவமுள்ள வஸிஷ்டரும், ட்டைய பிரம்மதேஜஸின் வனமையினால், பிரயோகிக்கப்பட்ட

அந்த அஸ்திரங்களுையெல்லாம் சிரித்துக்கொண்டே தண்டத்
தடுத்ததுவிட்டா பிறகு, அவையெல்லாம் நீருகி நிலத்தில்
தன் வஸிஷ்டா, திவ்யாஸ்திரங்களை ஒதுக்கிவிட்டு, 'மஹாராஜ
துராதமாவே ! காதிபுத்ரனே ! தோற்றாய இதற்குமேற்பட்ட
கிரமம் உனக்கிருக்குமானால் அதை நானிருக்கையிற் காண்பி '
சொன்னா அரசசாகிய விஸ்வாமித்திரா, வஸிஷ்டரால் அவ
சொல்லப்பட்டபோது, பெருஞ்சேனை வெருட்டப்பட்டு வெ
நிரம்பினவராக ஒன்றும் பேசாமலிருந்ததா அப்போது, விஸ்வ
திரா பிரமமதேஜஸினாலுண்டான அந்தப்பெரிய ஆசசரியத்
கண்டு க்ஷத்திரியஜனமத்தில வெறுப்புறது, ' க்ஷத்திரியனு
பராக்கிரமமென்னும் வன்மை நிரதிககத்தககது பிரமமதேஜ
வலிமையே வலிமை பலாபலங்களைத் தூக்கிப்பாக்கையில் த
மையே சிறந்தது ' என்றுசொன்னா அவர் எல்லாவளங்
நிரம்பிய ராஜ்யத்தையும் சிறந்த அந்த ராஜ்யலக்ஷமியையும்
ஸுகங்களை அலக்ஷியஞ்செய்து தவத்திலேயே மனம் வைத்
அவர தவத்தினால் ஸித்ததியை அடைந்த தமதேஜஸினால் உலக
எல்லாம் தகைந்து, தாபத்தையுண்டுபண்ணி ஜவலிக்கின்ற தே
டன பிராமமணத்தன்மையை அடைந்தார் பிறகு, அவர் தீ
னுடனகூட ஸோமரஸத்தையும் பாணஞ்செய்தார் இவ்வித
சுகதிபுள்ள ராஜரிஷி பிராமமரிஷியாரா ' என்றான்

புறறுத்தோண்ணுற்றிரண்டாவது அத்தியாயம்

சைத்ரரதபாவம். (தோடர்ச்சி.)

(வஸிஷ்டபுத்ரரான சகீதி 1 கல்மாஷ்பாதனுக்ஞ்சீ சாபம்கொ
தும், ராக்ஷஸாவேசங்கொண்ட கல்மாஷ்பாதன் வஸிஷ்டபு
ரர்களைப் பகடித்ததும், வஸிஷ்டர் புத்திரசோகத்தினால்
தாபமடைந்து பிராணனை விடுவதற்குப் பல
முயற்சிகள் செய்ததும்.)

அராஜுன்ன, ' கந்தாவராஜனே ! (விசுவாமித்திரா பிரம
யானபிறகு) வஸிஷ்டா விசுவாமித்திரா இவ்விரண்டு ரிஷிகளு

1 இவனுக்கு ஸௌதாஸனென்றும் மிதரஸஹனென்றும் பெ
ருண்டு.

பபறறித துவேஷம் உண்டானதோ அதைமுழுதும் எனக்குச்
, கந்தாவனே ! வஸிஷ்டருடைய பிரம்மதேஜஸின மஹிமை
ம், க்ஷத்திரியரும் மஹாத்மாவுமான விஸ்வாமித்திரா பிரம்மமண
தையும் கேட்டு நான் திருபதியடையவில்லை கந்தாவராஜனே !
நயச்சொல வஸிஷ்ட விஸ்வாமித்திராகளுடைய மஹிமை
சொல்லுகிறாய் அதனை எனக்குப்பூணமாகச்சொல் ' என்று
, கந்தாவன சொல்லுகிறான்

பாத்தனே ! இந்த வஸிஷ்டருடைய சரித்திரம் ¹ புராணம்,
த புண்ணியமானது, எல்லா உலகங்களிலும் பிரஸித்திபெற
அதனை என்னிடம் கேள் பாத்தனே ! இவ்வுலகத்தில்
பாகு வம்சத்தில் கலமாஷ்பாதனென்னும் அரசன் ஒருவன் இருந்
அவன் இந்தப் பூமியில் ஒப்பற்ற பராக்ரமமுள்ளவன் ஒரு
அவ்வரசன் வேட்டைக்காக நகரத்திலிருந்து வனஞ்சென்றான்
நுக்களைப் பீடிப்பவனாகிய அவ்வரசன் மானகளையும் பனிகளை
டி ததுக்கொண்டு திரிந்தான், மிகக் பயங்கரமான அநதவனத்
ராண்டாமிருகங்களையும் மிகுதியாகக்கொன்றான் அவ்வரசன்
நரம் அடித்துக் களைத்து அங்கிருந்து திரும்பினான் மஹிமை
நதிய விஸ்வாமித்திரா அவனுக்குத் தாம் யாகஞ்செய்யக்க
பிரா யுத்தத்தில் தோல்வியடையாத அவ்வரசன் பசிதாகு
ல் வருத்தப்பட்டு ஓற்றையடிப்பாதையான வழியிற்போகும்
தனக்குரேராக வந்த ரிஷிஸ்ரேஷ்டரான வஸிஷ்டபுத்திர
கண்டான் அவன் மஹானுபாவரும் வஸிஷ்ட வம்சத்தை
தி செய்கிறவரும் மஹாத்மாவான வஸிஷ்டருடைய னுறுபுத்
ளில் மூத்தவருமான அநதசக்தியென்னும்முனிவரைக்கண்டு,
டைய வழியைவிட்டு விலகும்' என்று சொன்னான் ரிஷி, அவ
சானன் அரசனை நயமால் வசனங்களினால் ஸமாதானஞ்
த, 'மஹாராஜாவே! இஃது எனவழி, இதுதான் சாஸ்வதமான
கிழவன், பயந்தவன், அரசன், ஸநாதகன், டெணா, ரோகிஷ்
வியாணப்பிள்ளை, வண்டிக்காரன் இவர்களுக்கு வழிவிடவேண்
அவர்களில் சிலருக்கு அரசர்கள் வழிவிடவேண்டும் மஹிமை
அரசர்களுக்கு வழிவிடவேண்டும் அரசன் பிரம்மமணனுக்கு
டவேண்டுமென்பதுதான், எல்லாத் தாமங்களிலுமுள்ளது '
அவர்களிருவரும் வழிக்காக ஒருவாக்கொருவா இவ்வாறு

பேசினா. 'விலகு, விலகு' எனறசொல்லையே மேனமேலும் ஞானர்கள் தாமப்படி தம்மாககத்தில் நின்ற அந்த ரிஷி வீபோகவிலை அரசனும் கோபத்தினால் ரிஷியின் மாககத்தை விலகாமவிருந்தான் அப்போது வழிவிடாமவிருந்த அந்தமுன் அந்த ராஜஸரேஷ்டன் அறிவினமையால் ராசுஷணைப்போல யால் தீண்டினான் கசையால் அடிக்கப்பட்ட அந்த வஸிஷ்டன் ரான முனிஸரேஷ்டன், உடனே கோபமிருந்து, 'அரசர்களில் வானவனே ! நீ ராசுஷணைப்போல ரிஷியை அடிக்கிறாய் ஆக இன்று முதல் நீ ராசுஷணுவாய் மனிதாமாமஸத்தில் ஆசை இரதப்பூமியெல்லாமதிரிவாய்' என்று அந்த ராஜஸரேஷ்டனைச் தா தவவனமையையே சகதியாகவுடைய சகதிமுனிவரால், தமனே ! செல் ' என்று அவன் சொல்லப்பட்டான் அவனு புரோஹிதர்களாயிருக்கிற நிமித்தம் விஸ்வாமித்திரருக்கும் வருகும் விரோதமிருந்தது அந்தசமயத்தில் விசுவாமித்திரனிடம் வந்தாரா பாரதனே ! (சகதியும் கலமாஷ்பாதனும் அவர்களிருவரும் இவ்வாறு விவாதப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில் கிரமான தவமுள்ளவரும் பிரபாவமுள்ளவருமாகிய விஸ்வாமி ரிஷி ஸம்பீதத்தில் வந்தாரா அதன்பிறகு, அந்த ராஜஸரேஷ்டன் ஸில் வஸிஷ்டருக்கொப்பான அந்தச் சகதிமஹரிஷியை, வம்மஹரிஷியின் புத்திரரென்று அறிந்தான் பாரதனே ! பிறகு, விமித்திரரும் தம்மை ஒளித்துக்கொண்டு தம்விருப்பத்தைச் சயக்கருதி அவ்விருவரையும் (மறைந்து) தாண்டிச்சென்றார் அச்சகதியென்னும் ரிஷியினால் சபிக்கப்பட்டிருந்த அந்தராஜஸரேஷ்டன் அப்போது அவருடைய கோபத்தைத் தெளிவிப்பதற்கு அபூஜிததுச் சரணமடைந்தான்

குருஸரேஷ்டனே ! அந்த விசுவாமித்திரா அவ்வரசனுடைய ணத்தைஅறிந்து உடனே அரசனினமீது ஒருராசுஷணை ஏவின தப்பிரமமரிஷியான சகதியின் சாபத்தினாலும் விசுவாமித்திரரு ஏவலினாலும் கிங்கரனென்னும் ராசுஷணை அப்போதே ராஜ மேல் ஆவேசமானான் வீரனே ! அவன் ராசுஷணைப் பீடிக்கப்பட்ட அறிந்து ரிஷிஸரேஷ்டரான விசுவாமித்திரா அவ்விடத்திலி விலகிப்போனார் பிறகு, தெரிந்தவனான அவ்வரசன், உளனே கும ராசுஷணை பலமாகப் பீடிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும் தனது தனபுத்தியினால் அடக்கிக்கொண்டிருந்தான் முன்னே அரசன்

குப புறப்படுமபோதே பசியினால்வருந்தின ஒரு பிராமமணன்
 டு மாமஸஞ்சோநத உணவையாசித்தான் அப்போது, மித்
 ஸஹன் எனலும் அநத ராஜரிஷி அநதபிராமமணனைப்பாரா
 , ' பிராமமண! நீ இங்கேயே சதனுநேரம் காத்திரு, திருமபி
 நபிற்கு, விருமபினபோஜனத்தை உனக்குத்தருவேன் ' என்று
 னனான் இவ்வாறுசொல்லிவிட்டு அரசன் சென்றான் பிராம
 ஸரேஷ்டன் அங்கே நின்றான் பாரததனே! பிறகு, பெரிய
 முள்ள அரசன் தன் விருப்பம்போல ஸுகமாகத்திரிந்து திருமபி
 ந அநதப்புரத்திற பிரவேசித்தான் அநத அரசன் பிராமமணன்
 னனதைக் கேட்டுக்கொண்டு உளளேபோய அநதப்புரம் சென்ற
 அதனை மறந்துவிட்டான் பிறகு, அரசன் நாளிரவிலேமுநது
 மமணனுக்கு வாகுத்தததஞ் செயத்தை நினைத்து, உடனே
 மயற்காரனைவருவித்து, ' போ, இரதவனத்தின் ஆரம்பத்தில்
 பிராமமணன் அன்னத்தைவேண்டி என்னை எதிர்பார்த்திருக்கி
 அவனை மாமஸஞ்சோநத அன்னத்தினால் நீ திருப்திஅடைவிக
 டவாய ' என்றான் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவுடன், அநதச
 மயற்காரன் எங்கும் மாமஸம் கிடைக்காமையால் வருத்தத்
 தன் அதனை அநத அரசனுக்குத் தெரிவித்தான் ராசக்ஷஸனால்
 வசிக்கப்பட்ட அரசன், சமையற்காரனைப் பார்த்து, 'மனிதாமாமி
 கினாலவது அவனுக்குப் போஜனம் செய்வி ' என்று மனத்தில்
 ததமில்லாமல் பலமுறை சொன்னான் பிறகு, சமையற்காரன்,
 படியே செய்கிறேன் ' என்று சொல்லிக் கொல்லப்பட்டதக்க
 னைக் கொல்லுகிறவாகளிருக்கும் இடத்திற்குச் சென்று அசுச
 றி நரமாமஸத்தைக் சொன்னதான் அதனை உடனே முறைப
 சமைத்து அன்னத்துடன் சோத்துத் தவமுடையவனை அந
 பசித்த பிராமமணனுக்குக் கொடுத்தான் அநதப் பிராமமண
 ரஷ்டன் தனயோகதிருஷ்டியினால் அநத அன்னத்தைத் தெரிந்து
 னாடு கோபத்தினால் கலங்கின கண்களுடன், ' இது புஜிக்கத்
 து ' என்றும், ' அநத அதமனை அரசன் உணாத்தகாத
 வை எனக்குக் கொடுத்ததனால் முன்னே சுகதி ரொண்பபடி
 தா மாமஸங்களில் விருப்பமுறறுப் பிரானிகள் அசுசப்படுமபடி
 தபூமியெல்லாம் திரிவான் ' என்றும் சொன்னான் இரண்டாந
 வற்புறுத்திச் சொல்லப்பட்ட பிறகு, அரசனுக்கு அநதச
 ம உறுதிப்பட்டது ராசக்ஷஸனுடைய பலத்தினால் ஆவேசிக்கப
 ட அரசன் அறிவிழந்தவனான பாரததனே! பிறகு, ராசக்ஷ
 அசு

னால் அறிவுபேரக்கப்பட்ட அந்த ராஜஸரேஷ்டன் சில துக்குப் பின் அந்தச் சக்திமுனிவரைக் கண்டு, 'இந்தத் துக்கத்தை நீர் எனமேல் பிரயோகித்ததனால், முதலில் உம் தொடங்கித்தான் நான் மனிதர்களைத்தின்ன ஆரம்பிக்கப் போனேன்' என்று சொன்னான் இவ்வாறு சொன்ன பிறகு, உம் அந்தச்சக்திமுனிவருடைய உயிரைப்போக்கி, புவி பசுவைத் துப்போல் விருப்பத்துடன் அவரைத்தின்னான் சக்தி இறந்தனதைக் கண்டு, பிறகு, விசுவாமித்திரர் திருமபத்திருமப வள்ளின புத்திரர்களினமீதே அந்த ராசுஷ்டனை ஏவினா அவ்வகோபித்துச் சக்திக்கு இளையவார்களும் மஹாதமாக்களுமான வடரின புத்திரர்களை ஸிமமம் அறப்பிருக்களைப் பழிப்பது பழித்தான்

அந்தபுத்திரர்கள் விசுவாமித்திரரால் கொல்லிக்கப்பட்ட கேட்டு, வஸிஷ்டர் அந்தத்துயரத்தைப் பெரியமலை பூமியைத் தவதுபோலத் தாங்கினா அந்த ரிஷிஸரேஷ்டர் தாம் இறப்பது எண்ணங்கொண்டார் ஞானமுள்ளவாகளிற சிறந்த அவர் வித்திரரை அழிப்பதைப்பற்றிமட்டுமே கினைக்கவேயில்லை வஸிஷ்டப்பகவான் மஹாமேருவின் சிகரத்திலிருந்து தமது சரீர விழுத்திரா, அம்மலையின்பாறையினமேல் பஞ்சுப்பொதியின் விழுவது போல் விழுந்தார் பாண்டவனே! அந்தப்பகவான் படி விழுதலினால் மரணமடையாமற் போனபோது மஹாவன் ஜவலிக்கின்ற அகனியில் பிரவேசித்தார் அப்போது செம்பை எரிந்துகொண்டிருந்த அகனியும் அவரைக் கொளுத்தவில்லை துருக்களை ஸமஹரிப்பவனே! அங்கே ஜவலிக்கின்ற அகனியும் துருக்குக் குளிர்ச்சியாகவேயிருந்தது சோகாலேசங்கொண்ட மஹாமுனிவா ஸமுத்திரத்தைக்கண்டு உடனே பெருமபாறைக்குமுத்தில் கட்டிக்கொண்டு அதன் ஜலத்தில் விழுந்தார் அந்த முனிவா கடலின் அலைவேகத்தினால் கரையில் ஒதுக்கப்பட்ட கடுமையான தவமுள்ள அந்தப் பிரம்மரிஷி எவ்வசையிலும் போது மரணமடையவில்லையோ அப்போது துயரத்துடன் திரும்பி ஆஸ்ரமத்திற்குச் சென்றார்

ஹ்ருததோணஹ்ருதமுனருவது அததியாயம
சைதரரதபாவம். (தோடர்ச்சி)

உபாயங்கனால் பிராணனை விடமுயன்றும் அது நோரமற்போக
வ வஸிஷ்டர் மறுபடி கங்கையில்விழுந்தும் பிராணன் போகா
மையால் ஆஸாமத்துக்தீ கீரும்பிவந்ததும், அவகேவந்த
சக்தியின்பாரியையான அகிருஸ்யந்தி கரீப்பமாநிருப்
பதைத் தெரிந்துகொண்டு தற்கொலை செய்து
கொள்வதை நிறுத்தினதும், அகிருஸ்யந்தியு
டனீ கூடப்போதும் வஸிஷ்டரைப் பகழிப்
பதந்துவந்த கல்மாஷபாதனுக்கு அவர்
சாபவிமோசனஞ் செய்வித்ததும்,
அவனுடைய மனைவி வஸிஷ்ட
ரீடம் கரீப்பத்தையடை
ந்து அஸமகனைப்
பெற்றதும்)

பிறகு, புத்திரர்களிலலாத அநத ஆஸாமத்தைக்கண்டு மிகுந்த
ரத்தினுல பீடிக்கப்பட்ட அநத முனிவா அநத ஆஸாமத்தி
ந்து மறுபடியும் வெளியிறசென்றா பாரததனே! அவா, கா
ததில் புதுஜலம் நிரம்பினதும் கரையில்முனைதத பலவகை மரங்
மிகுதியாக இழுத்துக்கொண்டுபோவதுமாகிய நதியைக்கண்ட
கௌரவபுத்திரனே! துன்பமுற்ற அவா, அதைக்கண்டவுடனே,
நதியின் ஜலத்தில் முழுகிவிடுவேன' என்று மறுபடியும் நினைத்த
மிகுந்த துயரமுற்ற அமமஹரிஷி, பிறகு, தமது சரீரத்தைக்
களினுல உறுதியாகக் கட்டிக்கொண்டு அமமஹாநதியின் ஜலத்
முழுகினா எதிரிகளின் படைகளை ஒழிப்பவனே! பிறகு,
நதி அவருடைய கட்டுக்களை அறுத்து அமமுனிவரைக் கட்டில
ல தரையிலிருக்குமபடி விட்டுவிட்டது கட்டுக்களினுல விடப்
ப அமமஹரிஷி அநநதியிலிருந்து கரையேறினா மஹரிஷி
திகு 1 விபாசையென்று பெயர்வைத்தனா பாரதனே! புருஷ
ஷ்டனே! சொலதவறுதவராகிய அநதரிஷியின் சொல்லினுல
நதி உலகத்தில் விபாசையென்று கிபாதிபெற்றது அரசனே!
முள்ள வஸிஷ்டபகவான அப்போது கரையேறி உடனே புத்
ப வயஸனத்திலேயே செலுத்தினா, ஓரிடத்திலும் நிறகவில்லை
மலைகளுக்கும் நதிகளுக்கும் தடாகங்களுக்கும் சென்றா அவா

1 கடடை விடுத்தது

அப்போது கொடிய முதலைகளையுடையதும் பயங்கரமுமான இமலைபின் நகியைக்கண்டு திருமபவும் அதன் ஜலத்தில் விழுந்த அந்தச் சிறந்த ஆறும், அந்தப் பிரம்மரிஷியை அக்கினிக்கொப்பாட ரொன்று நினைத்து நூறுபிரிவுகளாகப் பிரிந்தோடிற்று அதனால் 1 சத்தரு என்று பெயர்பெற்றது பிறகு, அநிலும் தாம் தரை இருக்கக்கண்டு தாமாக மரணமடைவது யாருக்கும் கூடாத காரி என்றுசொல்லித் திருமபவும் ஆஸாமத்திற்கே சென்றா அ பலவிதமலைகளும் பலவகைத்தேசங்களும் போனபிறகு, ஆஸாம விருந்த அதிகுருஸயந்தியென்று பெயருள்ள மருமகளாற பின்செல் படடா பிறகு, அவள் பின்னே ஸமீபித்துவந்ததனால், பொரு நிரம்பினதும் ஆறு அங்கங்களாகிய சீசைஷ், வியாகரணம், சந்த நிருகதம், ஜோதிஷம், கலபம் இவற்றினால் அலங்கரிக்கப்பட்டது வேதம் ஒதுகிற குரலைக் கேட்டனா பிறகு, 'யா இவன் உ பின் வருகிறான்' என்று அவா கேட்டனா மிகுந்த பாகசியமுள் வனே! அவா இவ்வாறு சொன்னபின், அவாமருமகளும் ச யின் மனைவியும் தவமுள்ளவளுமாகிய அதிருஸயந்தியானவள் முனிவரை நோக்கி, 'நானொருத்திதான் உமமுடன் வருகிறேன் றொருவருமில்லை' என்று மறுமொழி சொன்னா வஸிஷ்ட 'மகனே! வேதவேதாங்கங்களை ஒதுகிற இந்தக்குரல் யாருடைய முன்னா சக்தி ஸாங்கவேதாதயயனஞ்செய்த குரலைப்போல எ குக சேட்டதே' என்றா அதிருஸயந்தி, 'முனிவரே! உமது பு ராகிய சக்தியின் காப்பம் எனவயிற்றில் இதோ உண்டாயிருக்கிற இந்த வயிற்றிலேயே இந்தக் காப்பம் வேதாதயயனஞ்செ ஆரம்பித்துப் பன்னிரண்டுவருஷங்கள் ஆகின்றன' என்றுசொன்னா

அாஜுனா! சிறப்புவாய்ந்தவரான வஸிஷ்டரிஷி, அவள் இவ்வ சொல்லக்கேட்டு மகிழ்ந்து, 'ஸந்தானம் இருக்கிறது' என் சொல்லி மரணத்திலிருந்து நிவிர்த்தியாலா குற்றமற்றவனே அவா அங்கிருந்து அமமருமகளுடன்கூடத் திருமபிவருமபே ஜனங்கனிலலாத காட்டில் உட்கார்ந்திருந்த கலமாஷ்பாதனைக் க டாரா பாரதனே! உக்கிரமான ராசக்ஷினால் ஆவேசிக்கப்பட்ட அவவரசன் அவரைக் கண்டதும் கோபித்தெழுந்து அப்போ அமமுனிவரைப் பணிக்கக் கருதினான் அதிருஸயந்தி, கொ செய்கையுள்ள அவனை நேரிற் கண்டு வஸிஷ்டரைப் பார்த்து பயத்தினால் தழுதழுத்த குரலோடு, 'பகவானே! உக்கிரம

1 நூறு க்ஷணத்து

புதுததோடு யமன வருவதுபோல கையிற்பிடித்த தடியோடு
கொடிய ராசுஷன இங்கே வருகிறான் மஹானுபாவரே!
நதெரிந்தவரெல்லாரிலும் சிறந்தவரே! இவனைத் தடுப்பதற்குத்
மமுள்ளவா இப்புவியில் இப்போது உமமைத் தவிர வேறொரு
இலலை பகவானே! பாப்பத்தற்குப் பயங்கரமான இந்தப்
பிணிமிருந்து என்னைக் காப்பாற்றும், நிச்சயமாக இந்த
ஸன இங்கே நம்மிருவரையும் பணிக்கக்கருதுகிறான்' என்றான்.
உடா, 'பெண்ணே! அச்சப்படாதே, ராசுஷனுக்கு அஞ்ச
ருவது எவ்வகையிலுமில்லை யாரால் பயமவந்திருப்பதாக நீ
கருவியோ இவன் அரசுகளல்லன் இவன் பூமியில் புகழ்பெற்ற
சமசாலியான் கலமாஷ்பாதனென்னும் அரசன் இவன் இவ
மிகவும் பயங்கரனாக இந்த வனப்பிரதேசத்தில் வளிக்கிறான்'
ரா பாரதனே! சிறந்தமஹிமைமுள்ள வஸிஷ்டபகவான் அவன்
ரசுகண்டு ஹுங்காரசுத்தினாலேயே நிறுத்தினா மறுபடியும்
ரசுத்தமான தீரத்தத்தினால் அவ்வரசனுக்குப் புரோசுஷ்ணாரு
து தமதுயோகமகிமைமீனில் சாபநிவிர்த்தி செய்ததா அவன்
பிரணடுவருஷ்காலம் வஸிஷ்டபுத்திரராகிய சுகதியினப்பிரபாவத்தி
அமாவாசைக்காலத்தில் ஸ்ரீயன் ராகுகேதுக்களாகிய கிரஹத்
பீடிகப்படுவதுபோலப் பீடிகப்பட்டிருந்தான் பிறகு, அவ
ன் ராசுஷ்ணுலவிப்பட்டு ஸந்தியாகாலத்து மேகத்தை ஸ்ரீ
சைவகசுசெய்வதுபோல அந்தப் பெருவனத்தைத் தன்னுளியினால்
நதாகச் செய்தான் உடனே, அவ்வரசன் பழையரூபத்தைத்
நது முனிஸரேஷ்டரான வஸிஷ்டரை நமஸ்கரித்துக் கைகூப்
பாண்டு, 'மஹானுபாவரே! முனிஸரேஷ்டரே! நான் ஸுதாஸ
ரன், உமடால் யாசஞ்செய்விக்கப் பெற்றவன் இந்தக் காலத்
உமக்கு என்ன விருப்பமோ அதைச்சொல்லும் உமக்கு
என்னசெய்யக்கடவேன்?' என்று அப்பொழுது கேட்டான்
சுகேட்ட வஸிஷ்டா, 'எனக்கு நோந்த துக்கமாகிய இது,
தை அனுசரித்து நடந்துபோயிற்று நீ செல் ராஜ்யத்தை
அரசனே! பிராமமணனைமட்டும் ஒருபோதும் அவமதிக்காதே'
சொன்னா அதற்கு அரசன், 'மஹானுபாவரே! நான் இனி
பாடும் பிராமமணஸரேஷ்டர்களை அவமதிப்பதில்லை நான்
கட்டளைப்படி பிராமமணர்களைச் செம்மையாகப் பூஜிப்பேன்.
மனோததமரே! வேதமதெரிந்தவா எல்லாரிலும் சிறந்தவரே!
தனனால் இச்சுவாகுவமசுத்ததுக்கூடஸதாகளுக்குக் கடன்தீர்தவ

னவேனோ அதனை உமமிடத்திற பெறவிருமபுகிறேன இசுஷவ
குலத்தின அபிவிருத்திக்காக எனனாலவிருமபபபபபப புததிரஸ
னத்தினபொருட்டு ஒழுக்கமும் அழகும் குணமும் நிரம்பின
மனைவியிடம் சேரக்கடவீர்' என்றசொன்னான் சொன்ன
தவறாத பிராமமனோத்தமமான வஸிஷ்டா, சிறந்த வில்லாளியா
அவ்வரசனை நோக்கி, 'கொடுப்பேன்' என்பதாகவே அந்தவிஷ
த்திற்கு மறுமொழிசொன்னான் ராஜாவான் அராஜானே! அ
காலத்தில் வஸிஷ்டா அவ்வரசனோடுகூடவே உலகத்திறபெயாடு
அயோத்தியென்னும் நகரத்திற்குச் சென்றான் ஜனங்களுள்ள
பாவமரிவிராத்தியான அமமஹாதமாவான் வேந்தனை இரதிர
தேவர்களழைப்பதுபோல ஸந்தோஷத்துடன் எதிர்கொண்ட
தனா வெகுகாலத்துக்குப்பின் அரசன் அந்த வஸிஷ்டமஹ
புடன் சேரந்து அழகான லக்ஷணங்களோடு கூடிய அந்த நகர
பிரவேசித்தான் ஸாயோதயமானதுபோலப் புரோஹிதரு
வந்த அந்த அரசனை அயோத்தியிலிருக்கும் ஜனங்கள் கண்ட
அழகுள்ளவாகுமிறசிறந்த அவ்வரசன் சரத்காலத்தில் உதய
சந்திரன் ஆகாயத்தைத் தன் ஒளியினால் பிரம்பச் செய்வது
அவ்வயோத்திரகரத்தைத் தன் ஒளியினால் நிரப்பினான் நீர்தென்
விளக்கப்பட்ட வீதிகளையுடையதும் கொடிகளாலும் கொடிமர
லும் பிரகாசிப்பதுமாகிய அந்தச் சிறநகரமும் அவ்வரசனுள்ள
மகிழ்வித்தது கௌரவபுத்திரனே! அப்போது ஸந்தோஷ
செல்வமும்நிரம்பின ஜனங்களுள்ள அநநகரம் இரதிரனால் அம
சோபிப்பதுபோல அவ்வரசனால் சோபித்தது அந்தராஜரிஷி அ
சிறந்தபட்டணத்தில் பிரவேசித்தபிறகு, அந்தராஜாவின கட்ட
னால் அவனுடையமனைவி அவரிடம் சென்றாள் சிறப்புறமவ
வஸிஷ்டமஹரிஷி, பிறகு, நுதுகாலமவந்தபோது 1 தேவதை
நடையை அனுஸரித்து அந்த அரசியுடன்சேர்ந்தாள் உடனே
ளுக்குக் காப்பம் உண்டாக, அம்முனிஸரேஷ்டா அவ்வரசன
தன்னுசெய்யப்பட்டுத் தமது ஆஸ்ரமத்திற்குச் சென்றான்
பெற்ற அந்த அரசி நீண்டகாலமாகியும் அந்தக்காப்பத்தைப்
விக்காமலிருந்தபோது கலவினால் வயிற்றில் இழிததுகொண்ட
அதனால், பன்னிரண்டாவதுவருஷத்தில் அந்தக்காப்பம் புரூஷ
ஷ்டனாகிய அஸ்ரமகன் என்னும் ராஜரிஷியாகப் பிறந்தது
பௌதநயம் என்னும் பட்டணத்தை நிரமாணஞ்செய்தான்

நூற்றததொண்ணூற்றநான்காவது அததியாயம்
சைதரரதபர்வம் (தோடர்ச்சி)

சார் பிறந்ததும், கல்மாஷ்பாதன் தம் பிதாவைக் கொன்றதைக்
கட்டு அவர் உலகத்தை நாசஞ்செய்ய யத்தனித்தும், வஸிஷ்
டர் அவருக்குக் கார்த்தவீரியனைச்சேர்ந்த கஷித்சிரியர்கள்
தனத்துக்காகப் பிருதவம்சத்தவர்களைக் கொன்றதை
யும் பயந்தோடின ஒரு பிராம்மணியின் தோடையில
தர்த்திருந்த கர்ப்பத்தைக்கொல்ல முயலும்
போது தோடையைப் பிளந்துகொண்டு
வேளியில் வந்த தழந்தையின் தேஜஸி
னல் அவர்கள் குருடராகப் பிராம்
மணியைச் சாணமடைந்த
தையும்சொன்னதும்)

ராஜாவான அாஜுனா¹ பிறகு, ஆஸரமததிலிருந்த அதிருஸயநதி
வள சுகதியின குலத்தை விருத்திபண்ணுகிறவனும இரண
து சுகதியைப்போன்றவனுமான குமாரசனைப் பெற்றாள் பரத
ஷ்டனே! அந்தப் பகவானான வஸிஷ்டமாமுனிவா அந்தப்
னுக்கு ஜாதகாமமுதலிய ஸம்ஸ்காரங்களைத் தாமே செய்தா
து போவதற்காக இருந்த அந்த வஸிஷ்டமுனிவா அந்தக்
தை காப்பததிலிருந்த மாததிரததினாலே நிலைபெறச் செய்யப்
படியால், அந்தக்குமாரா பராசரா என்று உலகத்திற பெயாபெற
தாமாதமாவாகிய அந்தப்பராசரமுனிவா ஜனிதததுமுதல் த
டனிருப்பதுபோல அந்தவஸிஷ்டருடன் விடாமவிருந்ததனால்
ரையே தந்தையாக நினைத்தார பகைவரைத் துயரப்படுத்து
னாகிய அாஜுனா¹ அந்தப்பராசரா தமது தாயான அதிருஸயந
முன்னிலையில் பிரம்மரிஷியான வஸிஷ்டரை நோக்கி, 'தந்தை
' என்றழைத்தார அந்தக் குமாரா, 'பிதாவே!' என்று
ந்த அாததத்தோடுசொன்ன அந்த இனசொல்லைக்கேட்டு அதி
பநதி நீரிநிரமின்கண்களோடு அந்தப் பாலனை நோக்கி, 'குழந
1 தந்தைக்குத் தந்தையாகிய இவரை, 'பிதாவே!' என்று
தக்காதே குழந்தாய! உனதந்தை நடுக்காட்டில் ராசுஷனால
க்கப்பட்டார மாசற்றவனே! யாரைத் தந்தையென்று நினைக்
யா இவா உனக்குத்தந்தையல்லா இந்தப் பெரியவா புகழ்
ற அந்த உனது தந்தைக்குத்தந்தை' என்றாள் தவருமொழி

யரும் சிறந்த மனமுள்ளவருமாகிய அந்தப்பராசரமஹரிஷி, ரால இவ்வாறு சொல்லப்பட்டபின் துயரமுற்று எல்லாலோகமும் அழிப்பதற்கு எண்ணங் கொண்டா

அவ்வாறு மனத்தின நிச்சயஞ்செய்த அந்தப்பராசரமஹாதமாவும் மஹாதபஸவியும் பிரமமஜ்ஞானிகளிற சிறந்த மேலான அறிவுள்ளவரும் மைதராவருணியென்று சொல்லப் பவருமாகிய அந்த வஸிஷ்டா எனன காரணத்தினால் தடுத்தா பதைக்கேள் வஸிஷ்டா பராசரருக்குச் சொல்வது —

‘வேதம் தெரிந்தவர்களாகிய பிருசுவமசத்தவரால் யாகஞ் விசுப்பெற்றவனும் அரசுநிறசிறந்தவனுமாகிய கிருதவீரயன னும் கியாதிபெற்ற அரசன் ஒருவன் இவ்வுலகத்தில் இருந் குழந்தாய்! முதல்போஜனத்துக்குத் தகுதியுள்ள அந்தப் பா ர்களை, ஸோமபானமானவுடன், நிரம்பின தன தானயுகளினால் தி அடைவித்தான அந்தராஜஸரேஷ்டன் ஸவாககஞ்சென்றபின் காலத்தில் அவன் குலத்தோருக்குத் திரவியத்தின் உபகே கடுமையாக நோந்தது அவ்வரசாக்களனைவரும் பாரககவாக தனமிருப்பதைத் தெரிந்துகொண்டு உடனே யாசிப்பதற்காக அ பாரககவஸரேஷ்டாக்களிடம் சென்றனா பாரககவாகளிறசிலா வியத்தை அழிவில்லாமல் பூமிகுளு புதைத்தனா சிலா சூத்த களால் பயம் நேரிடுவதைஅறியுது பிராமமணாக்களுக்குத் தானஞ் தனா குழந்தாய்! மற்றும் சிலபாரககவாகள அந்த சூத்த களுக்குத் திரவியமவேண்டிய அவசியத்தைத் தெரிந்துகொ அவாக்குக்கு வேண்டியபடி தனத்தைக் கொடுத்தனா குழந்த பிறகு, ஒருகால ஒரு சூத்தநிரியன தமசெயலாக ஒரு பாரககவ டில் பூமியைத்தோண்டினதனால் அவனுக்குத் திரவியம் கிடைத் அந்தத்தனத்தை சூத்தநிரியஸரேஷ்டாக்களனைவரும்கூடியே தனா பிறகு, அந்தச் சிறந்தவிலலாளிகள் கோபத்தால் அந்தப் கவாகளை நிராகரித்து, சீரணமடைந்த அவாக்களனைவரையும் கூ யான அம்புகளினால் அடித்தனா காப்பத்திலிருக்கிற சுகமுந் எல்லாரையும் வெட்டிக்கொண்டு பூமியெல்லாம் திரிந்தனா வாறு அவாக்கள பாரககவாகளை அழிக்கமுட்போது, அவாக்களினம் கள பயத்தினால் இமயமலையாகிய தூக்கத்தை அடைந்தனா களில் அழகியதொடைகளையுடையவளாகிய ஒருத்தி, தன பர் வினகுலம் விருத்தியாவதற்காக, பயத்தால்வெளிப்பட்ட சிறந்த பாவமுள்ள காப்பத்தை ஒற்றைத்தொடையினால் தாங்கினள் ஒரு

பெணர் அந்தக் காப்பத்தைக்கண்டு பயத்தினால் கலக்கமுற்று
 ன், சூத்திரியர்களிடம் சென்று சகஸ்யமாகத் தெரிவித்தாள்.
 ன், அந்த சூத்திரியர்கள் அந்தக் காப்பத்தைக் கொல்லும யத
 துடன் சென்றனர் பிறகு, அவர்கள், தன் ஒளியினால் ஜவலிக
 ர பிராமமணபெண்ணைக் கண்டனர். உடனே, அந்தக்காப்பம்
 ரப் பிராமமணப பெண்ணின் தொடையைப் பிளந்துகொண்டு
 ியானகாலத்துச் சூரியனைப்போல சூத்திரியருடைய திருஷ்டி
 அபகரித்துக்கொண்டே வெளிப்பட்டது அதனால், அவர்கள்
 னிலலாமல் மலைத்துக்கொண்டிருந்ததொழிநா அப்போதும் எண்
 வீணாகப்போன அவ்வரசர்கள் பயத்தினால் கலக்கமுற்றுக
 ன்வேண்டி அந்தச் சிறந்த பிராமணபெண்ணைச் சரணமடைந்
 அந்த மதிக்கெட்ட அரசர்கள், துயரமுற்று அவ்ந்த அகனி
 போல ஒளிமழுங்கி, மஹானுபாவையான அந்தப் பிராம
 யை நோக்கி, 'பெருமை பெற்ற அம்மாளுடைய தையினால்
 திரியஜாதி சேஷமத்தை அடையவேண்டும் எல்லோரும் பாவச
 கையை நிவருத்திசெய்து செல்வோம் சிறந்தவளே! நீ உன் புத
 ளுடனகூட எங்கள்மீது தயையசெய்யக்கூடவாய் மறுபடிபும்கண்
 கொடுத்து வேர்தாக்களைக் காப்பாற்றுவாயாக' என்று வேண்டினா

ஹ்ருததோணணாற்றைந்தாவது அததியாயம்

சைதரரதபாவம் (தோடீச்சி)

பிராம்மணியின் சொல்லுக்கேட்டு ஒளர்வரைச் சரணமடைந்த
 சூத்திரியர்களுக்குக் கண்கிடைத்ததும், உலகத்தை
 நாசஞ்செய்யத் தவத் செய்யும் ஒளர்வரை
 அவர்பிதா அவருடைய தவத்தி
 லிருந்து விலக்கியதும்)

அதனைக்கேட்டு, அந்தப் பிராமமணி, 'புதராகளே! நான்
 புகுகொண்டு உங்கள் கண்களைப் பறித்துவிடவில்லை பிறகு
 ததவனான இந்த ¹ ஹ்ருஜன இப்போது உங்கள்மேல் கோபித
 க்கின்றான் பிள்ளைகளே! அம்மகாதமா தனபரதுக்கள் கொல்லப
 தை நினைத்துக் கோபத்தினால் உங்கள் கண்களைப் பறித்திருக்கி
 , சந்தேகமில்லை புத்திரர்களே! நீங்கள் பிறகுவுமசத்தவரின்

1 தொடையிற் பிறந்தவன்

‘காப்பங்களைக்கூட’ எப்போது கொன்றீர்களோ அப்போது, இ-
 காப்பம் தூறுவருஷ்காலம் எனனால் தொடையிலடக்கிவைக்கப்
 பருந்தது இவன் காப்பத்திலிருக்கையிலேயே, ஆறு அங்குச
 மிகுதிய வேதமெல்லாம் பருகுவமசத்ததுக்கு மேனமேலும் -ந-
 யைச் செய்க்கருதி இவனிடம் பிரவேசித்தன அப்படியி-
 இவன் பிதிராவத்தினாலுண்டான கோபத்தினால் உங்களைக்
 விரும்புவது நிச்சயம் அவனுடைய திவ்யதேஜஸினாலேதான் உ-
 கண்கள் பறிக்ಕப்பட்டன அந்த ஒளாவனாகிய எனது உத்தம-
 ரனையே நீங்கள் வேண்டுகொள்ளுங்கள் உங்களுடைய நமஸ-
 தினால் இவன் ஸந்தோஷமடைந்து கண்களைக் கொடுப்பன்’ எ-
 சொன்னான் அவளால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அவ்வரசாக-
 வரும், உடனே அந்த ஊருஜரைப்பார்த்து, ‘தயைசெய்யும்’ எ-
 கேட்டுக்கொண்டனர் அப்போது அவர் தயை செய்தார் அ-
 சிறந்த பிரமமரிஷி தொடையைக் கீழித்ததுகொண்டு பிறந்த
 இரதக காரணம்பற்றி ஒளாவரென்னும் பெயரினால் உலகத்தில-
 யாதி பெற்றாரா அப்போது அரசர்கள் மறுபடியும் அவரால்
 னோப பெற்றுத் திருமபிச சென்றனர்

அந்தப் பாரக்கவரான முனிவா எல்லாலோகங்களுக்கும்
 யைக் கருதினார் அப்பா! அவர் அப்போது எல்லா உலகங்க-
 அழிப்பதற்காக நினைத்துத் தம் மனமழுமுவதையும் அதுவிஷய-
 ஏகாகரமாகச் செய்தார் மிகுந்த தவத்தினால் ஜவலித்த அந்தப் பி-
 வமசபுத்திரராகிய ஒளாவமுனிவா தமது பிதிரைக்களைத் திருபதி-
 விப்பதற்காகப் பாரக்கவர்களின் பகைதீராக விரும்பி எல்லாலோ-
 ளும் அழியும்படி தேவாஸுரமனுஷ்ய லோகங்களையெல்லாம் உ-
 மான பெருந்தவத்தினால் கொதிப்புறச்செய்தார் குழந்தாய்! இ-
 துக்கு ஆனந்தகரணம் அந்தப்புத்திரன் அவ்வகையாக இருந்த-
 கண்டறிந்து, பிதிரைக்களைவரும் பிதிரலோகத்திலிருந்துவந்து,
 வருமாறு சொல்லலானார் ‘ஒளாவனே! புத்திரனே! உனது க-
 யான தவத்தின் மஹிமையைக் கண்டோம் லோகங்களின்
 அனுகரஹஞ் செய் உன் கோபத்தை அடக்கு குழந்தாய்! முன்-
 க்ஷதிரியர்கள் ஹிமஸிகையில் பரிசுத்தாதமக்களான பாரக்கவ-
 வரும் சக்தியில்லாமல் தங்கள் வதைப்பைத் தடுக்காமலிருக்கவி-
 குழந்தாய்! நீண்ட ஆயுளினால் எப்போது எங்களுக்குத் துயரமுன்-
 யிறறோ அப்போது நாங்களாகவே க்ஷத்திரியர்களால் கொல்ல-
 வதை விரும்பினோம் முன்னே ஒருவன் பாரக்கவர்களின் கிருத்த-

தைப புதைத்துவைத்ததும் சூத்திரியர்களுக்குத் துவேஷத்தை
கோபத்தையும் உண்டாக்குவதற்காகவே தான் பிராமமணோத்த
ர! குபேரனே நமக்கு மிகுதியான தனத்தைக் கொணர்ந்து
தத்தபோதிலும் அந்தத் தனத்தினால் ஸவாககத்தை விருமபுகின்ற
கு ஆகவேண்டியதென்ன? குழந்தாய்! எங்கள் எல்லோரையும்
எடுக்கமுடியாமலிருந்தபோது நாங்களே ஸமமதித்துக் கண்டு
கப்பட்ட உபாயம் இது குழந்தாய்! ஆதமஹத்தி செய்துகொள்
மனிதன் எல்ல லோகங்களைப்பெருந் அதனால், செம்மையாக
யந்து நாங்கள் ஆதமவதம் செய்துகொள்ளவில்லை அப்பா! நீ
யக்கருதுகிற இரதக்காரியம் எங்களுக்கு இஷ்டமன்று, எல்லா
கங்களையும் அழிப்பதாகிய பாபத்தினின்று இரதமனத்தை
க்கு குழந்தாய்! புத்திரனே! சூத்திரியர்களையும் ஏழு லோகங்
பும் கெடுக்காதே தவத்தின் வனமையைக் கெடுக்கும் கோபத்
கோல்' என்றனா

நாறறுத்தோண்ணாறறுவது அததியாயம்

சைதரரதபாவம் (தோடீச்சி)

(பிதீர்க்கள் சோற்படி ஒளர்வர் கோபத்தை
ஸமுத்தீரத்தீல் வீட்டது)

ஒளர்வா, 'பிதிராகளே! நான் கோபத்தினால் எல்லா லோகங்க
ம அழிப்பதைப்பற்றி முதலிறசெய்த பிரதிஜைஞவீணாகது
கோபமும் வீணைபிரதிஜைஞயமுள்ளவனாக நான் ஜீவித்திருக்க
டேன நிறைவேற்றப்படாத கோபம், அகனி அரணிககட
ய எரிபதுபோல என்னை எரித்துவிடும் காரணமற்றறியுண்
கோபத்தை எவன் பொறுப்பதற்கு முயற்சியெய்கிறானோ அந்த
தன் தாமராததகாமங்கள் மூன்றையும் ஸரியாகக்காப்பதற்குவல்ல
நான் எல்லாவற்றையும் ஜயிக்கவிருமபுகின்ற அரசார்களினால் துஷ
ன்சசிஷிப்பதற்கும் சிஷ்டாக்களை சசிப்பதற்கும் கோபம் காலங்
பிரயோகிக்கப்படுவதாகும் சூத்திரியர்கள் பிருகுலமசத்த
வதஞ்செய்தபோது காப்பப்பையில் அடங்கித் தொடையி
ந்த நான் தாயவாகக்களின் கூச்சலைக்கேட்டேன ஈனர்களான
திரியர்கள் பிருகுலமசத்தவரைக் காப்பமுதல் ஒழித்ததை

லோகத்திலுள்ள தேவாமுதலானவர்கள் எப்போது பொறுத்தன அப்போதே கோபம் என்னிடம் ஆவேசமாயிற்று பயத்தி விரித்த கூந்தலோடுகூடிய எனதாயமாகளும் தந்தைமாளும் உலகங்களிலும் அடைக்கலம் பெறாமற்போனார்கள் அந்தப் பவர்களின் மனைவிகளை யாரும் காப்பாற்றாமலிருந்தபோது மேல் யுற்ற இந்த எனதாய ஓற்றைத்தொடையில் என்னைத்தாங்கிப் பாவத்தைத் தடுப்பவன் உலகங்களில் எப்போதிருப்பனோ போதுதான் எல்லா உலகங்களிலும் பாவஞ்செய்பவன் இரான் போது பாவியைத் தடுப்பவன் எங்கும் நேரிடாமலிருக்கிறானோ போது அனேக ஜனங்கள் பாவச்செய்கைகளையே செய்துகொண்ட பர்கள் எவன் ஸமாததனாயிருந்தும் தெரிந்திருந்தும் தன் யினால் பாவத்தைத் தடுக்கவில்லையோ அவனையும் அந்தப்பாவமே அசாகளும் தேவர்களும் காப்பாற்றச் சகதியுள்ளவராயிருந் என பிதிராகள இவ்வுலகத்தில் ஜீவித்திருப்பதை இஷ்டமாக நினை அவர்களைச் சிப்பதற்கு ஆரம்பிக்காமற்போயினா அதனால், லோகங்களின்மேல் நான் கோபித்தேன் எனக்குச் சாமாததியை கிறது உங்களுடையசொல்லையும் நான் அதிகரமிகக்கூடவில்லை ஸமாததனாகிருந்தும் உபேகைச்செய்தால் இவ்வாறே மறுபடியு கங்களுக்குப் பாபத்தினால் பெரிய பயம் உண்டாகும் என கோபத் துண்டான எந்தஅந்னி லோகங்களைப் பழிக்கவிரும்புகிறதோ அ அடக்கினால், அது தனவலிமையினால் என்னையே எரித்துத் தேவர்களே! நீங்களும் எல்லா உலகங்களுக்கும் நன்மையையேவி கிறவர்களென்பதை நான் அறிகிறேன் ஆதலால், உலகங்களு ளனக்கும் எது நன்மையோ அதனைக் கட்டளையிடுங்கள் ' ' எ சொன்னார்

பிதிராகள, ' உன் கோபத்தினாலுண்டான எந்த அகனி லே களைப்பற்ற ஆரம்பிக்கிறதோ அதனை ஜலத்தில் விட்டுவிடு, உன் ஸுகமஉண்டாகட்டும் லோகங்கள் ஜலத்தை ஆதாரமாகக்கொண்ட எல்லா ஸங்களும் ஜலமயம் உலகமே ஜலமயம் பிராமமனே மனே! ஆதலால், இந்த உன்கோபங்களியை ஜலத்தில் விட்டு பிராமமனனே! ஸமமதமாயிருந்தால் உன்கோபத்தினாலுண்ட இந்த அகனி ஜலத்தையெரித்துக்கொண்டு ஸமுத்திரத்தில் நிற்கு உலகங்கள் ஜலமயமானவையென்று சொல்லப்பட இருக்கின்றன ம்மற்றவனே! இவ்வாறு உனது இந்தப் பிரதிஜனையும் ஸத்திய விடும் இதனால், தேவர்களும் உலகத்தோரும் நாசமடையார்கள்' எ

குழந்தாய் ! பிறகு, ஒளாவா அந்தக்கோபத்தினாலுண்டான அக
ப ஸமுத்திரத்தில் விட்டுவிட்டா. அதுதான் வடவாமுகாக்கினி
ரப்பட்ட பெருங் குதிரைத்தலையாகி ஸமுத்திரத்திலுள்ள
களைப் பங்குகிறதென்று வேதமறிந்தவர்கள் அறிவினனா
து அகனியை வாயிலிருந்துக்கி ஸமுத்திரஜலத்தைக் குடிக்கிறது
ரிகளிற சிறந்தபராசரணே ! ஆதலால், நீயும் லோகங்கள் முக்கிய
வையென்று அறிந்து அவற்றைக் கெடுக்காமலிருக்கக்கடவாய்
ரு ஸுகமுண்டாகட்டும்' என்று சொன்னா

நற்றததொண்ணாற்றேழாவது அத்தியாயம்

சைத்ரரதபாவம் (தோடர்ச்சி)

பராசரா வஸிஷ்டருடைய உபதேசநீதினால் உலகத்தை அழிப்
பதைவிட்டு ராக்கஸஸை அழிப்பதற்கு யாகஞ்சேய்ய
ஜாம்பித்ததும், புலஸ்கியருடைய பிரார்த்தனை
யினால் யாகத்தை முடித்ததும்)

மஹாத்மாவான வஸிஷ்டரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்
பராசரப் பிரமமரிஷி தமது கோபத்தை ஸாவலோகங்களையும்
பப்திலிருந்து நிவருத்தியசெய்தார சிறந்த பிரமமதேஜஸுள்ள
வேதமறிந்தவரெல்லாரிலும் சிறந்தவரும் சுகதிபுத்திரருமான
ப பராசரமுனிவா ராக்கஸஸதரம் எனலும் யாகஞ்செய்தார
பாது, அமமஹாமுனி, சுகதியினவதத்தை நினைத்து முதிர்ந்த
ரும் பாலயாகருமான ராக்கஸாகளைத் தாம் செய்யும் யாகத்தில்
தார வஸிஷ்டர், 'இவனுடைய இரண்டாவது பிரதிஜனையை
ரான தடுக்கமாட்டேன்' என்ற நிச்சயத்தினால் அவரை ராக்கஸ
த்திலிருந்து நிவருத்திக்கச்செய்யவில்லை அந்த யாகத்தில், அந்தப்
சரமுனிவா, ஜவலிக்கின்ற திரேதாக்கனிகளின் முன்னிலையில்
காவது அகனியைப்போலிருந்தார தமது சுகதிக்குத்தக்கப்படி
ரமஞ் செய்யப்பட்ட அந்தப் பரிசுத்தமான யாகத்தினால் அந்த
யம் மேகங்கள் போனபிறகு ஸூர்யனால் பிரகாசிப்பதுபோலப்
ரகிக்கச் செய்யப்பட்டது அங்கே தமது பிரமமதேஜஸினால்
ரகிக்கின்ற அந்தப் பராசரரை வஸிஷ்டர்முதலிய முனிவர்களெல்
ரும் இரண்டாவது ஸூர்யனைப்போல நினைத்தனா பிறகு,

சிறந்த புத்திமானாகிய அதரிமுனிவா பராசரரைவிட வேறொ
ரால் ஸாதிபபதற்கு முறமும் முடியாத ராஷ்ஸஸ்தரத்தை நிறு
கருதி அவரிடம் வந்தாரா சதருக்களை ஸமஹரிப்பவனே! அவ்வா
புலஸ்தியரும் புலகரும் பெருவேளவி செய்தவராகிய கரதுமுனிவ
ராஷ்ஸஸ்கள் பிழைப்பதைக்கருதி அங்கே வந்தனா பரதஸுரே
னே! பாராததா! புலஸ்தியா அந்த ராஷ்ஸஸ்களுடைய வதத
பற்றி எதிரிகளை அழிப்பவராகிய பராசரரைநோக்கிப் பின்வரு
சொல்லலானா

‘அப்பா! உனக்கு இடையூறு ஒன்றுமில்லாமலிருக்கிற
புத்திரனே! அறியாதவார்களும் நிரபராதிகளுமான எல்லா ராஷ்
களையும் வதஞ்செய்வதனால் நீ ஸந்தோஷப்படுகிறாயா? எனக்கு
ஸந்திநாசத்தை நீ செய்யத்தகாது குழந்தாய்! இது தபஸவிக்
பிராமமணாக்களுக்குத் தாமமாகக் காணப்பட்டதல்லவே சாரதி
றே மேலான தாமம் பராசரா! அதைச்செய் பராசரா
சிரேஷ்டனாக இருந்து பெரிய அதாமத்தைச் செய்கிறாய்
தெரிந்த சக்திமுனியையும் நீ அதிகரமிக்கத்தகாது இவ்வாறு
சந்திக்கு நாசத்தையும் நீ செய்யத்தகாது வஸிஷ்டவம்சத்தவ
சக்திக்குத் தமதுசாபத்தினாலேதானே அந்த மரணம் முன்னே
தது? தம்மிடத்திலுண்டான கோபதோஷத்தினால் அந்தசசக்தி
வுலகத்திலிருந்து ஸவாககத்தில் சோப்பிக்கப்பட்டா ரிஷியே!
ரைப் பஷிபபதற்கு ராஷ்ஸஸன் எவனும் ஸமாததன்லலன் வி
மித்திரா ஏவிய ராஷ்ஸஸனால் அந்த வஸிஷ்டபுத்திரா பஷிக்கப்
டா அப்போது, வஸிஷ்டபுத்திரர்கள் பொறுமையுள்ளவாக
சாபமிடாமலும் தங்களைக்காப்பதற்கு உபாயந்தேடாமலும்
தேகமவரட்டுமென்று நினைத்து அந்தத்தேகத்தைத் தகித்தனா
தச் சக்திமுனிவா தம்மரணத்தைத் தாமே தேடிக்கொண்டா
போது அவருக்கு மரணம் வந்தது பராசரனே! அதில் விசுவாப்
ரா வயாஜமாக இருந்தாரா கலமாஷ்பாதனைன்னும் அரசனும் ஸவ
மேறி ஆணரதப்படுகிறான் மஹாமுனியே! சக்திக்கு இளைய
ளாகிய வஸிஷ்டபுத்திரர்களைவரும் தேவர்களுடன் சோரது ஸந்தே
முள்ளவாகளாக விளையாடுகின்றனா மஹரிஷியே! இதெல்
வஸிஷ்டருக்குத்தெரிந்த விஷயம் குழந்தாய்! பேதையாகளான ர
ஸாக்களுக்கு இந்த நாசம் வந்திருக்கிறது வஸிஷ்டப்பெளதரனே!
யாகத்திற்கு நீ காரணமாயிருக்கிறாய் இந்தயாகத்தை நீ விட்டு
உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும் உனது இந்த யாகம் முடிவு பெற

ரா புலஸ்தியரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டபோது, சிறந்த முள்ள வஸிஷ்டராலும் அப்படியே அங்கீகரிக்கப்பட்டமேல, சக்திபுத்திரரான பராசரமஹாமுனிவா அந்த ஸதத்தை முடித்துவிட்டார். எல்லா ராசுஷஸாகளையும் ஸமஹரிக்கும் சக்திகாக வளக்கப்பட்ட தீயை அப்போதே இமயமலையின் வடதினாலான பெருங்காடடில் விட்டுவிட்டார் அந்த அக்னி இன்ன அவ்விடத்தில் எப்போதும் ராசுஷஸாகளையும் மரங்களையும் சுறபும் பசுபித்துக்கொண்டு பாவகாலந்தோறும் காணப்படுகிறது

நூற்றத்தொண்ணூற்றேட்டாவது அததியாயம்

சைதரரதபாவம். (தோடர்ச்சி)

ஸளதாஸன்மனவியினிடத்தில் வஸிஷ்டர் புத்திரனை உண்டு பண்ணினதற்க்காரணம் கேட்ட அர்ஜுனனுக்கு ஸௌதாஸனீகதையையும் அவனுக்குப் பிராம்மணியின் சாபம் நேர்ந்ததையும் சொல்வது)

சிறந்த பிரம்மதேஜஸும் மிகச்சிறந்த தவமுமுள்ள சக்திபுத்தர பராசரா, விசுவாமித்திரரை வதம்செய்யக்கருதி மறுபடியும் உசாரான தீயைவளராததனா சிறந்த ஞானவானான ஸுபரமமணயா, விசுவாமித்திரருடைய ஹிதத்தைக்கருதி, அங்கீகரிக்கொப்பான தேஜஸினால் பராசரரால் மூட்டப்பட்ட அந்த அக்னியை விழுங்கி என்று கந்தாவன சொன்னதைக்கேட்டு, அர்ஜுனன, 'கலபாதனென்னும் ராஜாவினால் பிரம்மஜ்ஞானிகளிற சிறந்தவரான தருவினிடம் என்னகாரணமற்றித் தனமனைவி அனுப்பப்பட்டா? மஹாதமாவான அந்தவஸிஷ்டமஹரிஷி முக்கியமான தாந்த அநிந்திருந்தும் சேரத்தகாதஸ்திரியை ஏன் சோந்தார்? ஸநேன! முன்னே வஸிஷ்டராலும் மிகப் பாவமான செய்கை ஏன் யப்பட்டது? இதைப்பற்றி வினாவுகின்ற என ஸம்சயத்தையெல்லாம் தீர்க்கக்கடவாய்' என்றான் அதைக்கேட்ட கந்தாவன, 'ராலும் ஜயிக்கமுடியாத தனஞ்சயனே! வஸிஷ்டரையும் மிதரன் என்னப்பட்ட கலமாஷபாதராஜனையும்பற்றி நீ என்ன்கட்டதற்கு' நான் சொல்வதைத் தெரிந்துகொள் பரதஸுரேஷா! வஸிஷ்டபுத்தரரும் மஹாதமாவுமான சக்தியினால் அவ்வரசன

எவ்வாறு சபிக்கப்பட்டாளுென்பதை முழுதும் உனக்குச் செனேன சாபத்தில்கப்பட்டுக்கொண்ட அந்த வீரனாகிய அக் கோபத்தினால் கண்கள் கலங்கித் தன்மனைவியுடன் பட்டன் விருந்து வெளியே சென்றான், ஜனமில்லாத காட்டுக்குச்சென் மனைவியுடன் திரிந்தான் அனேக மானகூட்டங்களும் இன்னுட்பல பிராணிகளும் நிரம்பினதும், பயங்கரமான சபதமுள்ள அனேகவிதமான புதாகளாலும் கொடிகளாலும் மரங்களாலும்கப்பட்டதுமான வனத்தில் சாபத்தினால் பீடிக்கப்பட்டுத் திகொண்டிருந்த அவ்வரசன், ஒருநாள் பசிமிருந்து தன் உணவதேடிக்கொண்டு மிகவுட்கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில், மணிலாத ஒரு காட்டில் ஒரு பிராமமன்னனும் பிராமமணியும் புணாருசு சோந்திருப்பதைக்கண்டான் அவ்விருவரும், அவனைக்கண்டமிகவும் பயந்து விருப்பம் நிறைவேற்றமலே ஓடினா ஓடுகிற அவருள்ள அந்தப் பிராமமனை அரசன் பலவந்தமாகப் பிடித்ததன் பாததா பிடிபட்டதைக்கண்டு உடனே அந்தப் பிராமமணி, 'தனே! நல்ல நியமமுள்ளவனே! உனக்கு நான் சொல்லுகிற கேள் நீ ஸூரியவம்சத்திற பிறந்தவன், லோகத்தில் கியாதிடுவன், தாமதத்தினின்றும் தவறுதிருப்பவன், பெரியோருக்குப் பவிடை செய்வதில் ஊக்கமுடையவன் சாபத்தாற் கெடுக்கப்பட்டவனே! ஜயிக்கமுடியாதவனே! நீ பாபஞ் செய்வலாகாது. ருதுகவந்தபிறகு ஸந்திக்காக என் புருஷருடன் சோந்திருந்த நான், உபம் நிறைவேற்றமலே, என் கணவரைப்பற்றிய வயஸனத்தினால் பகப்பட்டவளாவேன் ராஜஸரேஷ்டனே! தயையெய்து இந்த பாததாவை விட்டுவிடு' என்றாள்

அவள் இவ்வாறு கதறுமபோதே, அவன், தையயில்லாமல், தானவிரும்பின் மாணத்தின்பதுபோல, அவள்கணாவனைத் தினருகோபம்மேற்கொண்ட அவளது கண்ணீர்த்துளிகள் தரையில் விழுதும ஜவலிக்கின்ற அசனியாகி அந்தஇடத்தையே எரித்தன் அப்பேதுயரத்தினால் கொதிப்புற அந்தப் பிராமமணி, தன் கணவனுநோந்த ஆபத்தினால்பீடிக்கப்பட்டுக் கோபத்துடன் கலமாஷ்டபாளென்னுமராஜரிஷியைப்பார்த்து, 'அயோக்கியனே! மதிக்கெட்டவனே விருப்பம் நிறைவேறுதபோது, நான் பார்த்திருக்கையில், மிக்புகழுள்ளவரும் என அன்பருமான கணவரை நீ தயை சிறிலுல்லாமல் தின ருயாதலால், நீயும் எனச்சாபத்தாலுபட்டு, ருதுகத்தில் உன்பாரியையைப் புணர்ந்தவுடன் உயிரைவிடுவாயாக' எ

தான் பிறகு, அந்த ராஜாவினால், பிராத்தனிக்கப்பட்ட அந்தப் பண்ணி அவளுக்கு அனுகூலஞ் செய்தான். 'எந்த வஸிஷ்டமஹரின புத்திரராக உன்னுலழிக்கப்பட்டனரோ அந்தவஸிஷ்டமஹரிடன புணர்து உன்மனைவி புத்திரனைப்பெறுவன அரசா' இழிவானவனே! அந்தப் புத்திரன்தான் உன் வம்சத்திற்காகக் கப்போகிறான்' என்றான். அந்த அழகான அங்கிரஸின் வம்சப்பெண் இவ்வாறு ராஜாவுக்குச் சாபம்கொடுத்தது அவன் முன்பிலேயே ஜவலிக்கின்ற தீயில் மூழ்கினான் வீரனே! மிகுந்த மைபுள்ள வஸிஷ்டர் தமது சிறந்த யோகஞானத்தினால் இதைத் தாம பிரத்தியக்ஷமாக உணர்ந்தார். அதற்குப்பின் வெகுகாலம்தான், சாபம் தீராத அந்த ராஜாவிடமிருந்தால்தான் சேரப்போனது மதயானதி யென்னும் அவனமனைவியால் தடுக்கப்பட்டான். தினால் மோகங்கொண்ட அவ்வரசனுக்கு அந்தச் சாபம் நினைவு அப்போது தன் மனைவியின் சொல்லுக்கேடறி, அந்த ராஜாவுடன் பரப்பப்போடு அந்தச் சாபத்தை நினைத்து மிகவருத்தமான புருஷஸரேஷ்டனே! இந்தக் காரணத்தினால் சாபமாவிய உமடைந்த அரசன் வஸிஷ்டரைத் தன்மனைவியிடம் சேரச்செய்து' என்றான்.

நூற்றத்தோண்ணூற்றொன்பதாவது அததியாயம்

சைதரரதபர்வம். (தொடர்ச்சி)

அஜுனன் தந்த புரோஹிதர் யாரென்று கேட்க, கந்தர்வன் தெளமியரை வரிக்கச்சொன்னதும், கந்தர்வனுக்கு ஆக்ஷேபமாய் கொடுத்ததும், உத்கோசமென்ற தீர்த்தத்தில் பாண்டவர்கள் தெளமியரைப் புரோஹிதராக வரித்ததும்)

அஜுனன், 'கந்தாவனே! எங்களுக்குத் தருந்த புரோஹிதரே வேதம் தெரிந்தவருள யாரிருக்கலாம்? அவரைச் சொல்லு' எல்லா தெரியுமே?' என்று கேட்க, கந்தாவன், 'தேவர்களின் இளைய ஸ்ஹோதரராகிய தெளமியமுனிவா இதோ வந்த உத்கோசமென்னும் புனையதீர்த்தத்தில் புண்ணியக்கேததிரத்திலுள்ள செய்குறா விருப்பமிருந்தால் அவரை வரித்துக்கொள்ளுக' என்றான். பிறகு, அஜுனன் அந்த ஆக்ஷேபாஸ்திரத்தை யோடு கந்தாவனுக்குக் கொடுத்தான் அவனும் ஸந்தோஷம்

அடைந்தது, 'ஸநேகிதனே! சிறந்த குதிரைகள் என்னிடம் இரு
 மன அவற்றை உனக்குக் கொடுப்பேன் உபகாரஞ்செய்த
 ஹிதனுக்குப் பிரதியுபகாரத்தைச் செய்கிறேன் பரதஸுரேஷ்ட
 சாக்ஷுஷியென்னும் மோஹவிததையைப் பெற்றதுகொள்' எ
 சொன்னான் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அராஜுன்ன, ஸநே
 அடைந்தது, 'கந்தாவராஜனே! குதிரைகள் உன்னிடத்திலேயே
 கடமும் உபயோகப்படுகாலத்தில் நாகங்கள் பெற்றுக்கொள்ள
 உனக்கு சேஷம்ம உண்டாக்ககடவது' என்று சொன்னான்
 கந்தாவரனும் பாண்டவர்களும் ஒருவரையொருவர மரியாதை
 அழகான கவகைக்கரையிலிருந்து விருப்பம்போலச் சென்
 ஜனமேஜயரே! பிறகு, அந்தப் பாண்டவர்கள் உத்கோசநி
 தில் தெளமடாபுரமத்தங்குச் சென்று தெளமயரைப் புரோகி
 வரிததனா வேதம் தெரிந்தவர்களெல்லாரிலும் சிறந்தவ
 தெளமயர காட்டிலுள்ள காயகிழங்குகளைக் கொடுத்தும் புரோ
 ராக இருப்பதை அங்கீகரித்தும் அவர்களுக்கு மரியாதைசெ
 அந்தப்பாண்டவர்கள், அந்தப் பிராமமணரை முன்னிட்டுக்கொ
 பிறகு, ஸம்பததையும் ராஜயததையும் ஸவயமவரத்தில் திரெ
 யையும் தாங்கள் அடைந்ததாகவே நினைத்தனா ஆசாரியரான
 புரோஹிதருடன்சேர்ந்த பரதஸுரேஷ்டர்கள் அப்போது தங்க
 நாதனிருப்பதாக நினைத்தனா அவர்களுடைய ஆசாரியரான
 தெளமயரென்னும் பிராமமனோத்தமர் வேதங்களுடும் வேதா
 களையும் சரியாக அறிந்தவா, உயர்ந்தபுத்தியும் சிறந்த வாக
 ளவா, அழகுள்ளவா அந்தத் தெளமியர் பிராமமதேஜஸி
 புத்தியினாலும் அழகினாலும் புகழினாலும் பாக்ஷியத்தினாலும் ப
 யான மந்திரங்களினாலும் பிருஹஸ்திகு நிகராயிருந்தார் ' உ
 பிரமமரிஷியும், அவர்களை ஸவபாவத்தாலேயே பூமியில் எல்லா
 மேற்பட்டவராக நினைத்தார் தாமஜனும் ஸாவஜனும்மான
 தெளமியரால் தாம் யாக்குஞ்செயல்களைத் தகுதியுள்ளவர்களாக
 கரிக்கப்பெற்ற வீரர்களான பாண்டவர்களைவரும் ராஜயம் கி
 தாகவே நினைத்தனா புத்தியும் பராக்ஷரமமும் தேகவன்
 மனவெழுச்சியுமுள்ளவர்களும் இரண்டாவது தேவாக்களைப்பெ
 வர்களும் அரசர்களுமாகிய அந்தப் பாண்டவர்கள், அந்தத்தெ
 ரால் ஆசீர்வதிக்கப்பெற்று, அவருடன் சேர்ந்து அந்தப் பா
 யின ஸவயமவரத்திற்குச் செல்ல நிச்சயித்தனா

சைத்ரரதபர்வம் பூந்நிந்நம்.

இருநூறுவது அத்தியாயம்

ஸ்வயம்வரபர்வம்.

பழியிலீவந்த வ்யாஸநுடைய கட்டளையினால் பாண்டவர்கள் துரு
காம் சென்று பிஷாசுயேத்துப்புஜித்துக்கொண்டு ஒரு துயவன்
ட்டில் வசித்திருந்தது, கிரேபகியின் ஸ்வயம்வரத்துக்கீ
ாரணம் சொல்லதும், துருபதன்செய்த ஸ்வயம்வர பீரகட
னத்தைக்கேட்டு ஊத்திரியக் கூட்டங்கள் வந்து அவரவர்
தங்கள் தங்களுக்குத் தந்த இடத்தில் வீற்றிருக்கையில்
பாண்டவர்கள் பிராம்மணர்களின் நடுவில் உட்கார்ந்த
தும், கிரேபதி மங்களஸநானத் செய்து அலங்காரத்
செய்துகொண்டு ஸ்வயம்வரமண்டபத்துக்கு வந்த
தும், திருஷ்டத்யும்னன் லக்ஷியத்தை அடிப்பவர்
களுக்குத் திரேபகி உரியவளாவாளென்று
சொன்னதும்)

பிறகு, புருஷஸரேஷ்டாகளும் பிராதாகளும் அந்தப் பாண
ரணைவரும், பாஞ்சாலியின் ஸ்வயம்வரத்தைபும மஹாதஸவம்
கின்ற அந்ததேசத்தையும் காண்பதற்கு அந்தப் பிராம்மண
ர (தௌமியை) முன்னிட்டுக்கொண்டு புறப்பட்டனா அப
து அந்த வீரர்களான பாண்டவர்கள், மஹாதமாவும் பரிசுத
மாவும் குற்றமற்றவரும் கியாதிபெற்றவருமான தலைபாயனரை
தமாகத்தலை கண்டனா, கிரமப்படி அவருக்கு ஸ்தகாசஞ்செய்து
ராலும் கௌரவிக்ஷபெற்று வாதைதொலலி முடிந்தபின் அவ
விடைகொடுக்கப்பெறாத துருபத்கிருஹததுக்குச் சென்றனா
ராதமாகளான பாண்டவர்கள் அழகான வனங்களைபும தடாகங்
பும பாததுகொண்டும் ஆங்காங்கு வாஸஞ்செய்துொண்டும்
ல்லமெல்லச் சென்றனா வேதாத்யயனமுள்ளவர்களும் பரிசுத
களும் இனியவர்களும் இனசொற்கொல்லுகிறவர்களுமான பாண்ட
கள் கிரமமாகப் பாஞ்சாலதேசம் சேர்ந்தனா அப்போது அந்தப்
ண்டவர்கள் அந்த நகரத்தையும் ராஜமானிகையையும் பாதது
டும், ஒரு சூயவனுடைய வேலைச்சாலையில் வாஸஞ்செய்தனா
ராம்மணவீருத்தியை அனுஸரித்தது பிஷாசுக்கீ அங்கே கொண்டு
தனா அவ்வாறு வந்திருந்த அந்த வீரர்களை எந்த மனிதர்களும
ரியவில்லை அப்போது, பாஞ்சால தேசத்தரசனாகிய யஜ்ஞஸே

னவா, பீஷ்மரிடத்திலும் துரோணரிடத்திலும் தான் அபராதஞ்
தவனாக நினைத்து, தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதற்குத் தகுதி
காரியத்தை ஆரம்பித்தான் அவன் த்ருஷ்டத்யுமனனை அந்
பிறகு துரோணரைப்பற்றி நினைக்கவில்லை ஆனால், பழைய
தம் மாறாமலிருப்பதனால் பீஷ்மரிடம் பயிற்சிப்பதை நினைத்த
கன்னிகையைக் கொடுப்பதனால் அதற்குப் பரிசுரத்தை அவன்
நினைத்தான் பாண்டவனாகியகீழ்க்குக் கிருஷ்ணையைக் கொடுப்ப
என்பதுதான் யஜுர்வேதனுடைய அபிப்பிராயம் ஆனால், அ
அதனை வெளியிடுகிறதில்லை மருமகனுடைய பலம் சேருவது
தனக்கு டீசு வன்மைபாக அவன் நினைத்தான் பாரதரே¹ ஜ
ஜயரே¹ பாண்டவர்களைத் தேடிக்கொண்டிருந்த அந்தப் பா
ராஜன் ஒருநாட்குமான விலலை வளைக்கவேண்டுமென்று ஏற்பாடு
தான், வியாகர்த்தன் புத்திரனாகிய ஸ்ருஞ்சயன் என்பவனு
தேவதைகளினால் சொடுக்கப்பட்டதும் கிருதுரமென்று பிர
பெற்றதும் உறுதியுள்ளதுமான அந்தவிலலை வருவித்தான் அ
மிருந்த வலிமையுள்ள இருப்பநாண் கட்டப்பட்டிருந்தது அ
நானையே மறந்திருவன இழக்கமாட்டான் அந்தவில மிகச்சிறந்
அது மஹாத்மாவான சங்கரபகவான் சந்தேஷமடைந்து வர
கொடுத்தது ‘(இந்த விலலைக்கொண்டு) ஒருலக்ஷியத்தை அடிப்பத
அரிய காரியத்தை நான் ஏற்படுத்தவேண்டும்’ என்று மனத்தில
சயஞ்செய்துகொண்டு, ஓர் உயரந்த லக்ஷியத்தைச் செய்வித்த
ஆகாயத்தில் ஒரு விசித்தரமான வேலைப்பாடுள்ள¹ யந்திரத்தைச்
வித்தான் அரசரே¹ ஒரு பொன்மயமான லக்ஷியத்தையும்²
² யந்திரத்துடன் சேர்த்தாகச் செய்வித்தான் ‘இந்தவிலலை நா
றிட்டுத் தொடுக்கப்பட்ட இந்த அம்புகளினால் யந்திரத்தைத் தா
லக்ஷியத்தை அடிப்பவனெவனோ அவன்தான் என பெண்ணை அ
லாம்’ என்றும்கொன்னான் இவ்வாறு, அந்தத்துருபதராஜன்
யமவரத்தைப்பற்றிப் பிரஸித்தஞ் செய்வித்தான் பாரதரே¹
தரே¹ அதைக்கேட்டு அரசர்களனைவரும், அவயமலாததைப் ப
விருமபின் மஹாத்மாக்களான ரிஷிகளும், காணானோடு கூடின
யோதனுகளான கௌரவர்களும், கிருஷ்ணனுடன் கூடிய யாத்

¹ சகரமாகச் சுழலுவது

² யந்திரத்தின் நோமேலிருப்பதாக

³ சுற்றுவிற் யந்திரத்தின் துவாரங்களின் வழியாக மேலே
சென்று லக்ஷியத்தை அடித்தல்

அருதகாசுளும் விருஷணிகளும் அங்கே சோரதனா பிறகு, நாதமாவான் துருபதனால் பூஜிக்கப்பெற்ற அனேக அரசாசனங்களையெல்லாம் பாரகரும் விருப்பத்துடன் மஞ்சள்களில் வரிசையாக உட்கார்ந்தனா மிருந்த மஹிமைபுள்ள பிராமமணாசுளும் பலதேசங்களிலிருந்து வந்தனா பாண்டவர்கள் பிராமமணாசுளுடன் சோரதே உட்கார்ந்தனா முப்பத்துமூன்றுகோடி தேவர்களும் வீமானங்களோடு வயத்திலினின்றனா பிறகு, நகரத்து ஜனங்களெல்லாருடைய கோமம், கொந்தளிகளினற ஸமுத்திரமகோஷிப்பதுபோலிருந்தது சிமரச்சகரமன்னறு சொல்லப்பட்ட முதலையைப்போன்ற வடிவமுள்ள தேவதிரசுகூட்டத்தின் தலையாகிய வடகிழக்குத் திசையையடைந்து வரசாகனா உட்கார்ந்தனா அவவிடம், நகரத்துக்கு வடகிழக்கில் நானா ஸம்பூமியில் நான்கு பக்கமும் வீடுகளாற சூழப்பட்டதும், பல அக்ஷிகளோடு கூடியதும், வாயில்களினாலும் தோரணங்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், விசித்ரமான மேற்கட்டிக்களினால் எங்கும் அலங்கரிக்கப்பெற்றதும், பலவகை வாதத்தியகோஷங்கள் நிரம்பியதும், நகரத்திலிருந்து அகிறபுகைபுள்ளதும், சந்தனக்குழம்பு தெளித்ததும், பூமாலையால் சோபிக்கின்ற துமாபிருந்தது கைலாச சிகரங்களுக்கொப்பாவையும் ஆகாயத்தைக்கவிழ்க்கின்றவையும் செவ்வையாகச் செய்யப்பட்ட சிகரங்களுள்ளவையும் பொன்மயமான பலகணிகள் நிரம்பியவையும் கல்கிழைத்த தளவரிசைகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் வதற்கு எளிய படிக்களங்களையும் உயர்ந்த ஆசனங்கள் முதலிய அங்களுள்ளவையும் புஷ்பமாலைகளினால் மறைக்கப்பட்டவையும் நகரத்திலிருந்து வாயில்களினால் ஹம்ஸத்தின் நிறத்தின்கொப்பாவையும் ஒருபோஜனை தூரம் பரவுகின்ற நல்லவாஸினைபுள்ளவை விசாலமான அனேக வாயில்களுள்ளவையும் படுக்கைகளாலும் ஜனங்களாலும் சோபிக்கின்றவையும் பல வானங்களாற தாதுபதிகளுடன் சோரத இமயமலைச்சிகரங்கள் போன்றவையும் நிரமலாவையும்மாறிய ராஜகருஹங்களினால் எங்கும் சூழப்பெற்று அருநாமண்டபம் விளங்கிற்று அப்போது அவவரசாசனங்களைவரும்புக அலங்காரஞ்செய்துகொண்டு ஒருவரையொருவா மிஞ்சுகின்றனா அருந்த ஸபாமண்டபத்தில் அனேகவிதமான மண்டபங்களில் உட்கார்ந்தனா அங்கே ஸாமான்ய ஜனங்கள், உயர்ந்த அபிபாயமுள்ளவர்களும் மஹானுபாவர்களும் மிருந்த கருணைபுள்ளவர்களும் பிராமமணப்பிரியர்களும் தங்கள் தேசங்களைச் செம்மையாகப்பவர்களும் திருந்தச் செய்யப்பட்ட நகரமங்களினால் எல்லா

ஜனங்களுடைய மனதையும் கவருகின்றவர்களுமான ராஜஸி
கள் சாசகிற சாந்தனிரது வீற்றிருப்பதைப் பார்த்துக்கொண்
தனா நகரத்து ஜனங்களும் தேசத்து ஜனங்களும் கிருஷ்ணை
பாடபதற்காக விடைபெற்ற மஞ்சங்களில் நாரபுறமும் உட்காராத
அந்தப் பாண்டவர்களும் பாஞ்சாலராஜனுடைய சிறந்த ஸூய
தைப்பார்த்துக்கொண்டு, பிராமமணிகளுடன் சோரனுட்காராத
ஜனமேஜயராஜே! அங்கே அந்தஸ்பை மிகுதியான சதனதான
டையதும் நாடகங்களும் நாததனங்களும் ஆடிகிறவர்களால் சே
பதுமாக அனேக தினங்கள் வரையில் விசேஷமாக விளங்கிற்று
கான அந்தச் சமூகம் நடந்துகொண்டிருக்கையில், பதினாறுவது தி
தில் மைதரம் எனலும் எட்டாவது தாராபலத்தோடு கூடிய மு
த்ததில், பூவசரித்திரங்கள் தெரிந்தவர்களும் புத்திரவதிகளு
ராஜஸ்திரீகள் உயரந்த வஸ்திரங்களைத் தரித்துக்கொண்டு அ
திரொளபதிகு அலங்காரஞ்செய்யத் தொடங்கினா முதலில், எ
யக்கல்லால் செய்யப்பட்ட பலகையில் உட்காராத திரொளபதி
பொறகுடங்களிலுள்ள ஜலங்களினால் வாததீய முழக்கங்களுடன்
சனஞ் செயலித்தனா, ஸநானமானபின், இரண்டு பட்டுக்களை இ
யிலும் மேலிலும் தரித்துக்கொண்ட திரொளபதியை, செம்பை
அலங்கரிக்கப்பட்டதும் சதனஸ்தம்பத்தோடு கூடினதுமாகிய மே
சுக்கு அழைத்துப்போயினா மகிழ்ச்சியுற்ற அந்தத் திரொளபதி
கிழ்ச்சுமுக்கமாக உட்காரவைத்தபிறகு, அலங்காரஞ்செய்யவந்த எ
கள், 'இவளை எந்த அலங்காரத்தால் அலங்கரிப்பது?' என்றுதின
கண்களோடு ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டனா கூந்த
சரத்தை அகிறபுகையின் உஷணத்தினால் போக்கினா இனிய
முள்ள புஷ்பமாலைகளினால் அவளுடைய கூந்தலைக்கூடினா அ
புல்லும் இலுப்பைப்பூக்களும் சோதத்துத்தோடுதத் மாலையை அ
சையிற கொடுத்தனா காரகிற சாந்தினால் இரண்டு ஸதனங்களி
மகரிக்காதரம் எனலும் இலை இலையாக இருக்கும் சித்திரத்
எழுதினா அவள், ¹ சகரவாகங்களை அடையாளமாகவுடைய
பொனனை மிகுதியாகவுடையதுமாகிய சிறந்த நதிபோல விள
னா அவளுடைய மலாந்தமுகம் சுருண்ட கூந்தலால் விளங்கி
அது, வண்டுகள் மொய்த்துக்கொண்டிருக்கும் தாமடைப் புஷ்பத்
யும் களங்கத்தோடுகூடிய சந்திரமண்டலத்தைபும் ஜயித்தது (

¹ ஸதனங்கள் சகரவாகங்களாகவும் ஆபரணங்கள் பொனனாக
கூறியது

இருநூற்றேழாவது அத்தியாயம்

ஸ வ ய ம வ ர ப ர வ ம் (தோடர்ச்சி)

(பாண்டவர்கள் வஸிக்கும் இடத்தில் கிருஷ்ணதீபம் ஒன்று
கிருந்ததும், பீமன் முதலானவர்கள் கொண்டு வந்த பிகை
யைக் குந்தியின் கட்டளையினால் திரௌபதி பரிமாறினதும்,
பாண்டவர்களுடைய விருத்தாந்தங்களைத் தெரிந்து
கொண்டு கிருஷ்ணதீபம் கிருந்தும் சென்றதும்)

கௌரவஸரேஷ்டாக்களான பீமராஜனாகளா குயவனாக
'குப போகுமபோதே துருபதபுத்திரனான திருஷ்டதாபுமனனும்
களின் பின்னாலேயே தொடர்ந்துசென்றான அவன் யாரு
புலப்படாமல் நாலுபக்கமும் மனிதரைக் காவலவைத்து, தான்
வனசாலைபில் அவர்களுடைய சமீபத்தில் ஒளிந்துகொண்டிருந்த
சத்தருக்களைக் சொல்லுகிறவனாகிய பீமனும் அராஜனனும் மஹ
பாவாக்களான நகுலஸஹதேவாக்களும் பிசைஷ்டெடுத்த மனம்கி
உள்ளவாக்களாக புதிஷ்டிரரிடம் ஒப்புவித்தனா அந்தக் காலத்
உதாரகுணமுள்ள குருதி, அந்தத் திரௌபதியை நோக்கி, 'ப
மானவனே! அதிலு முத்தரபாகத்தை எடுத்துப் பவியையும் பிராம்
பிசைஷ்டையையும் கொடு எவாக்கள அன்னத்தை வேண்டுகின்றன
அவர்களுக்கும் எந்தமனிதா நமமைச்சுறறி அடுத்திருக்கின்றன
அவர்களுக்கும் அன்னத்தைக்கொடு இனியவனே! அதனபிச்சத்
உடனே இரண்டாகப்பகுத்து அதிலொருபாதியை என நாலுப
ராகளுக்கும் எனக்கும் உனக்குமாகவும் மறொருபாதியை
பீமனுக்காகவும் பிரித்துக்கொடு மஹாக்கஜத்துக்கும் விருஷபத்
கும் ஒப்பானருபமுள்ளவனும் பசுமையான நிறமுள்ளவனும் தே
கட்டுள்ளவனும் வீரனுமான இந்த யுவா எப்போதும் மிகுதிய
புஜிப்பவன்' எனற சொல்லைச் சொன்னான கற்புள்ளவன்
அந்த ராஜபுத்திரியும் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் சங்கைப்படா
அவள் சொன்னதைச் சொன்னபடி ஒழுங்காகச் செய்த
அவாக்களைவரும் அந்த அன்னத்தைப் புஜித்தனா தவத்
சிறந்த மாதரிபுத்திரனான ஸஹதேவன் பூமியில் தாப்பங்களி
படுக்கையை அமைத்தான் பிறகு, அந்த வீரர்களைவரும்
கள் கிருஷ்ணஜினங்களை அதனமேல் விரித்துத் தரையில் ப
தனா .. அந்தக் குருஸரேஷ்டாக்களின் சிவங்கள் அகஸ்தியருக்கு
பிரியமான தென்திசையை நோக்கியிருந்தன அவாக்களின் சிவ

மிருந்த பெருத்தும் நீண்டுமிருக்கும் கைகளோடு கூடிய ¹அஜாத
நவையும் அவரைச்சுற்றி ஸம்பத்திலுட்காரந்திருக்கின்ற அகனி
ப்போலப் பிரகாசுக்கும் அந்தப் பாண்டவாசனையும் பலராம
னகூடிய வாஸுதேவா கண்டார பிறகு, வாஸுதேவா தாமிஷ
ளில் மிகச் சிறந்தவரும் சூரதிபுத்திரருமான யுதிஷ்டிரரிடம்
ரறு அஜமீடவம்சத்தது ராஜாவாகிய அவருடைய பாதங்களில்
னஞ்செய்து, 'நான் கிருஷ்ணன்' என்று சொன்னா அவருச
பின் பலராமரும் அவவாறே சொன்னா அவவிருவரையும் கௌர
ள மகிழ்ந்து கொண்டாடினா புருஷஸுரேஷ்டரான ஜனமே
ஜீர! அந்த யதுவீரர்களிருவரும் தமதுதந்தையின் ஸஹோதரி
ர சூரதியையும் பாதவந்தனம் செய்தனா கௌரவவீரராகிய
ராதசுதருவும், கிருஷ்ணனைக் கண்டு குசலபரஸுனஞ் செயதா
ஸுதேவரே! இவ்விடத்தில் யாருக்கும் தெரியாமல் மறைந்து
கரும் நான்குள்ளொரும உம்மால் எவ்வாறு உண்டாயிப்பபட
ராம்?' என்று கேட்க, அவரைப்பாததுக கிருஷ்ணன் சிரித்துக்
ண்டு, 'வேந்தரே! அகனிமறைந்திருந்தாலும் அது வெளியில்
யிவேபடும் பாண்டவர்களை மிஞ்சி அந்தப் பராகிரமஞ் செய
வன் மனிதர்களில் வேறுயாரிருக்கிறான்? சத்தருக்களை ஜயிப்பவ
ய பாண்டவர்களே! நல்லகாலம், நீங்கள்னைவரும் அந்தக்கொடிய
மிருந்து விடுபட்டவர்கள் நல்லகாலத்தினால் பாபிஷ்டனை திருத்
ஷ்டிர புத்திரனும் அவன் மந்திரிகளும் எண்ணம் நிறைவேற்றமுற
ரனாகள உங்களுடைய சேஷம், குகைக்குள் வைக்கப்பட்டது
ரல ரகஸ்யமாயிருக்கட்டும் (பிறகு,) ஜவளிக்கின்ற அகனியைப்
ரல விருத்தியடையுங்கள் அரசர்கள் யாரும் உங்களை அறியாமல்
நகவேண்டும் நான்குள்ளிருவரும் விடுதிகே செல்லவோம்' என்று
ரன்னா பாண்டுபுத்தரான தாமபுத்தரால் விடைகொடுக்கப்பெற்று
த்திய ஸ்ரீயுள்ள கிருஷ்ணபகவான் பலதேவருடன் சோரந்து விரை
கச்சென்றா

உட்காந்துகொண்டிருந்த அவர்களெல்லாரும், பாததுகொண்டிருக்கும் புகழ்பெற்ற கிருஷ்ணையைக் கண்டு ஒருவரையொபாத்ததுகொண்டு அவளை உள்ளத்தில் நிறுத்தினா திரௌபதி கண்டபிறகு, அந்த அளவற்ற பராகரமுள்ள அனைவர்க்குப் புலனகையும கலக்கிக்கொண்டு மனமதன(உள்ளத்தில்)தோன்றி பாஞ்சாலியின் ரூபம் ஆசைப்படத்தக்கதாகவே பிரமமதேவ தம் இஷ்டப்படி கிருஷ்ணசெய்யப்பட்டது அஃது எல்லாப் பிர களின் உள்ளங்களையும் கவருவதாகவும் மறற்பெண்களின் உரு களிலெல்லாம் சிறந்ததாகவுமிருந்தது புருஷஸுரேஷ்டரும் புத்திரருமான பூதிஷ்டிரா அவர்களின் எண்ணங்களைக் குறிப்பு னால் தெரிந்துகொண்டு வியாஸா சொன்னதை முழுதும் நினைத் து அந்தத் தாமபுத்திரா ஒருவர்கொருவா விரோதம் வருமென்ற ம தினால் ஸ்வேஹாதரெல்லாரையும் பாதது, 'சிறப்புள்ள திரௌ நமமெல்லோருக்கும் பாரியையாவாள்' என்றா" என்றுசொன்ன

ஜனமேஜயா, "கிருஷ்ணன் சகதியுள்ளவராக இருந்தும் ரால் ஏன் வில் நானேறிடப்படவில்லை? என்னகாரணமபற்றி உ லக்ஷியம் அவரால் அடிக்கப்பட்டவில்லை? புருஷஸுரேஷ்டரே! அ னனக்குச் சொல்லும" என்றுகேட்க, வைசம்பாயனா சொ கிருா "கிருஷ்ணன் சகதியுள்ளவராயிருந்தும் பாண்டவாக தெரிந்துகொள்ள விரும்பினதினால் அந்தவில்லை நானேறிடவி றேளவியினால்மட்டும பாண்டவாகள் இவ்வுலகத்தில் ஜீவித்த கினறனொன்று அவா நிச்சயித்திருந்தார உததமமான லோடுகூடிய அந்த ஸ்வயம்வரத்தில் மறற அரசாசன அசன ளெனபதைக் கண்டறிந்தும், ஒப்பற்ற வீரனாகிய தனஞ்சயனத் த அந்தவில்லை நானேறிடுவென்னும் ஊகித்தது வஸுதேவபுத் தராகிய கண்ணபிரான் அநேக உபாயங்களினால் பாண்டவாக் தெரிந்துகொள்ள விரும்பிப் பாததுகொண்டு அந்த வில்லைத் த நானேறிடக் கருதாமலிருந்தார பாததாகள் இவருக்கு மிகப் பி களாயிருந்தார்களன்றோ? அப்போது பாண்டவாக்களைவருமதந ஐயேஷ்டஸவேஹாதரான தாமராஜருடைய சொல்லைக்கேட்டு அ விஷயத்தை உள்ளத்தில்கினைத்து உற்சாசங்குறையாமலிருந்தார விருஷணிவீரராகிய கிருஷ்ணபகவான் அவர்களைக் கௌரவவீர னனுநினைத்துப் பலராய்ருடன்கூட அந்தப் புருஷஸுரேஷ்டர் வஸிக்கும் அந்தக் குயவனுடைய வேலைச்சாலைக்குச் சென்றா" அ

ஈறு மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் அந்தத் திரௌபதியைப்
கூடியென்று தெரிவித்ததனா நுந்தி, வீட்டுக்குள்ளிருந்தபடி,
ராமலே, 'எல்லோரும் சோநது புஜியுங்கள்' என்று அந்தப்
திரௌபதியுக்கும் சொல்லினா பிறகு, கிருஷ்ணையுக்கண்ட
தி, 'நான தீவகாகச சொல்லிவிட்டேன்' என்று சொன்னான்.
ததில பயந்தவளாகிய அந்தக் குந்தி சிறதையுற்று மிகவும்
பபபததக்க அந்தத் திரௌபதியைக் கையிற்பிடித்துக்கொண்டு
ஷ்டிரிடம் சென்று, பின்வருமாறு சொல்லலானா

'புத்திரனே! அரசனே! இந்த தருபதராஜனபுத்திரி உனதம்பி
னா எனனிடம் ஒப்புக்கப்பட்டாளா நானும் பாராமலே,
ரந்துபுஜியுங்கள்' என்று வழக்கம்போத சொல்லிவிட்டேன்
ரவஸரேஷ்டனே! இப்போது நான பொய் சொன்னதாக இல
ஷ்ருபபது எவ்வாறு நேரிடும்' இந்தப் பாஞ்சாலராஜபுத்திரிகு
ராமம் எவ்வாறு வராமலிருக்கும்' இவள எவ்வாறு தவறுதலில்
ஷ்ருபபது' நீ சொல்' என்றாள் சிறந்த புத்திராவியும் புருஷ
ரஷ்டரும் கௌரவவீரருமான தாமராஜா, தாயாரால் இவ்வாறு
'ல்லப்பட்டபோது, ஏற்றுநேரம் ஆராயந்து குந்தியைச்சமா
ரஞ்செய்து, தனஞ்சயனைப்பார்த்து, 'பல்குணனே! திரௌபதி
னாலேதான் பந்தயத்தில ஜயிக்கப்பட்டாளா இந்த ராஜபுத்திரி
னாலேதான் பிரகாசிக்கப்போகிறாள் எதிரிகளை ஜயிப்பவனே!
கினிசாஸ்தியாகச் சாஸ்திரப்படி நீ இவளைப்பாணிகரஹ்நாஞ்செய்து
ள்' என்றா அராஜுன்ன, 'ராஜரே! என்னைப் பாவத்துக்குரியவ
நீர் செயயத்தகாது இது தாமமாகாது இது பெரியோர்களால்
திகரிக்கப்பட்டதன்று முதலில் நீரும், உமக்குப் பிறகு சிறந்த
கையுடையவனும் நினைத்ததற்கரிய செய்கையையுடையவனு
ய இந்தப் பீமனும், அவனுக்குப்பிறகு நானும், எனக்குப்பின்
லனும், பின்பு பலசாலியான இந்தஸஹதேவனும் வீவாகஞ்
பதுகொள்ளுநதருசியவர்கள் அரசரே! பீமனும் நானும் நகுல்
தேவாகளும் இந்தப்பெண்ணும் உமதுகட்டளைக்குட்பட்டவா

இஃது இவ்வாறிருக்கையில், தாமத்திற்கும் புகழ்க்கும் எது
கியோ, பாஞ்சாலராஜனுக்கும் எது நன்மையோ அதனை ஆராய்
நீர் செயயவேண்டும் என்களுக்குக் கட்டளையிடும் நான்களனை
ம் உமக்குட்பட்டிருக்கிறோம்' என்று சொன்னா பகதியோடும்
ந்ததோடும் சோந்த அராஜுன்னுடைய சொல்லைக்கேட்டுப்
ரடவர்கள் பாஞ்சாலியினம்து பாவையை வைத்தனா அங்கே

விடத்தில் வந்திருந்தவர்கள், 'ஸவயமவரமணடபத்தில், பிராமமணர்கள மெனமை அடைந்தாவிட்டார்கள் பாஞ்சாலி பிராமமணர்கள் அடையப்பட்டாள்' என்று சொல்லிக்கொண்டு சென்றனர் மதோலுடுத்த பிராமமணர்களால் சூழப்பட்ட அந்தப் பிரமான்சுகள் பிரயாஸத்தினால் அங்கிருந்து வெளிப்பட்டனர் சததுருகினால் விசேஷமாகப் புண்பட்டவர்களும் கிருஷ்ணையினால் பின்புட்பட்டவர்களாகிய அந்த இரண்டு வீரபுருஷர்களும் ஜனகரத்திலிருந்து விடுபட்டுப் பூணாசந்திரனும் ஸூரியனும் ஏககாலத்தில் உதயமாகி மேகங்களினால் விடுபட்டதுபோல விசேஷமாகப் காசித்தனர் அவர்களின் தாயாரான சூரதி பிசைக்கருக காலங்கதும் தன் புத்திரர்கள் வராமலிருந்தபோது, அவர்களின் நாசத்தைப் பற்றியே பலவகைகளால் சிந்தையுற்றாள் புத்திரவாஞ்சையினால் மயங்கின அவள், 'கௌரவஸுரேஷ்டர்களான எனபுத்திரர்கள், துரோஷடி புத்திரர்களால் அறியப்படாது கொல்லப்பட்டிருப்பார்களல்லது மாயாவிக்களான மிகக்கொடிய ராஜஸூரர்களால் பண்புவிசேஷமபற்றிக் கொல்லப்பட்டிருப்பாரோ? மஹாதமாவாந விபுருடைய நிச்சயங்கட மாறாவிட்டதே!' என்று இவ்வாறு சிந்தித்தாள் பிறகு, மேகங்கள் மூடி ஜனங்களை தூங்கிவைத்துபோல வெப்படாமல் ஓயரதுபோயிருந்த மழைநாளாகிய அந்தத் தினத் ஸாயங்காலவேளையில் மேகங்களால் மூடப்பட்ட ஸூரியனைப் பிராமமணர்களால் சூழப்பட்ட அரஜுனன் அந்தக் குயவனசயில் பிரவேசித்தான்

இருநூற்றுவது அததியாயம்

ஸவயமவரபாவம். (தோடீச்சி)

(பிரமான்சுகள் திரௌபதியைப் பிசைக்கென்று தெரிவித்தன கேட்டுத் தந்தி 'ஐவர்களும் சேர்ந்து புஜ்யங்கள்' என்று சொன்னதும், பிறகு திரௌபதியைக்கண்டு மிகவும் வியாதலப்பட்டு, போது யுகிஷ்டிரரும் அரஜுனனும் பேசிக்கொண்டதும், கிருஷ்ணத்வைபாயனர் வசனத்தை நினைத்து ஸ்ரேஸாதாரி எல்லோருக்கும் திரௌபதி மனைவியென்று யுகிஷ்டிரர் நிச்சயித்ததும், துயவன் வீட்டிற்குக் கிருஷ்ணபகவான் வந்ததும்)

மஹானுபாவர்களும் புருஷஸுரேஷ்டர்களுமான பிரமான்சுகள் அந்தக் குயவனுடைய வேலைச்சாலைக்குப்போய்க் குருதியி

ண்டு பிராமமணாகள் கொடியவர்கள், பலத்தில் வாடிவுக்கும் இர
னுக்கும் ஒப்பானவர்கள் அவர்கள் பாராயிருந்தாலும் பிராம
ராகளுக்கு நமஸ்காரம், நாம் நமது நகரம் செலவோம்' என்று
ளரவர்கள் சொன்னார்கள் இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டே அவா
புத்தத்தை விட்டுப் போயினா பிராமமணாகள் ஆங்காங்கு கூட
கூட்டமாகச் சேர்ந்து மகிழ்ந்தனர் அப்போது அந்தப்போரா
னயிலுள்ள பிராமமணாக்களை அங்குள்ள சுத்ததீர்த்தியர்கள் அனேகா
ததுக்கொண்டு நாற்புறத்தும் நின்றனர் பிராமமணாக்களும் வெற்றி
நடந்து கன்னிகையை அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டனர் பீம
னனால் சலவியன் ஐயிசுப்பட்டுக் கானான் கோற்றும் தூரியோ
னும் துச்சாலனனும் சண்டையிலிருந்து ஓடிபுறப்போனபோது,
லா அம்சங்களும் பயந்து பீமஸேனனைச் சுற்றிக்கொண்டனர்
பர்கள் அங்கே சேர்ந்து, 'இந்தப் பிராமமணாஸரேஷ்டர்கள் இரு
ம் எங்கே ஜனித்தவர்கள், எவ்விடத்தில் வஸிப்பவர்களென்று
மமைபாக அறியவேண்டும் பரசராமரையும் துமோனாரையும்
நாடவனான் கிரீடியையும் தேவகிபுத்திரரான கிருஷ்ணபகவானை
சாரதவதரான கிருபாசாரியரையும் தனிச் சாதுபுத்திரனான கா
னை புத்தத்தில் எதிர்த்தவல்லவெனவன்? தூரியோதனனைத் தான
தத்தில் எதிர்த்துச் சண்டைசெய்வல்லவன் யாவன்? அவ்வாறே,
வான்களிற சிறந்த மதநிரதேசாதிபதியான சலவியனை புத்தத்
த கிழே வீழ்த்துவதற்கு வல்லவன், வீரரான பலராமரையும்
நாடவனான் பீமனைபும வீரனான தூரியோதனனையும் தவிர வேறு
ன் இருக்கிறான்? பிராமமணாக்கள் நிரம்பின இந்தச் சண்டையி
ருந்து சேனைகளைத் திருப்பவேண்டும் பிராமமணாக்கள் குற்றவாளி
ராயிருப்பினும் எந்தக்காலத்திலும் அவசியம் காப்பாற்றப்பட
ண்டியவர்கள் அதனால், இங்கே இவர்களைத் தெரிந்துகொண்டு
கு உற்சாகத்துடன் புத்தஞ்செய்வோம்' என்று சொன்னார்கள்
ராஜனாக்கள் புத்தத்தில் அந்தச் செய்கையைச் செயற்பதற்கு அவ
று பேசிக்கொண்டிருந்த அவ்வரசாக்களைவரையும் மற்ற மனிதா
ரையும் பார்த்து ஒன்றும் பேசாமலிருந்தனர் பீமஸேனனுடைய
த்செய்கையைக் கண்டபின் அவவிருவரையும் குறிப்புத்திராக
ன்று நினைத்துக் கண்ணபிரான அவ்வரசாக்களைவரையும்
ழைத்து, 'நிரௌபதி தாமமாகவே அடையப்பட்டவள்' என்று
ரதானஞ்செய்து புத்தஞ்செய்யாமல் தடுத்துத் தா புத்தத்தில் ஸமா
நள்ள அந்த ராஜஸரேஷ்டர்களெல்லாரும் இவ்வாறு புத்தத்தை
டு நீங்கி வியப்புடன் (தமதம்) இடங்களுக்கே சென்றனர் அவ

விதமான முடிவுவராமலிருக்கும்படி செயயவேண்டும்' என்று
விப பரிகராயுதங்களபோன்ற கைகளையுடைய ராஜஸரேஷ்ட
கோபிததுத துருபதனைக் கொல்வதற்கு ஆயுதங்களுடன் எதிரா
போயினா அவர்களிற பலா விலலுகளையெடுத்ததுக் கோபிதது
கிறதைக் கண்டு பயந்து துருபதன் பிராமணர்களைச் சரணமா
தான துருபதன் பயத்தினாலாவது சுகதியில்லாமையினால்
உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளவாவது பிராமணரைச் சரணமா
விலலை அரசர்களை ஸமாதானப்படுத்துவதறாத அவர்கள்
போனான் மதம்பிடித்த பாணைகளபோல வேகமாக ஓடிவரு
அவவரசர்களைச் சத்தாருக்களை வெல்லுகிறவாகளும் சிறந்த வில
களும் பாண்டு புத்திரர்களான பீமராஜனாகள எதிராதுச்
றனா பிறகு, அவவரசர்கள் கோபத்தோடு ஆயுதங்களையெடு
கொண்டும் மணிக்கட்டுகளும் வீரல்களுக்கும் தோலுறைகள்
டுக்கொண்டும் குருகுல புத்திரர்களாகிய பீமராஜனாகளைக்
லகருதி கிளம்பினா அப்போது ஆசசரியமும் பயங்கரமு
செய்கைகளை உடையவனும் மஹாபலசாலியும் இடிக் கொப
வனமையுள்ளவனும் ஒப்பற்ற வீரனும் மஹாகஜங்கள் போன்ற
மாகிய பீமன் இரண்டு கைகளினாலும் ஒருமாததைப் பிடுங்கி
களை உதறினான் எதிரிகளை அழிப்பவனும் பருத்தும் நீண்டு
புஜங்களுள்ளவனுமாகிய பீமன் தண்டாயுதனான் யமன் உககி
தண்டாயுததை எடுத்ததுக்கொள்வதுபோல அமமாததை
துக்கொண்டு புருஷஸரேஷ்டனான் அராஜுன்னுகு ஸம்பித்தில
றான் நினைக்கமுடியாத செய்கையுள்ளவனும் மனிதருக்கு
பட்ட புத்தியுள்ளவனும் இந்திரனுகொப்பான பராக்கிரம
வனுமாகிய அந்த அராஜுன்ன தன் சகோதரனான் பீமனும்
அந்தச் செய்கையைக்கண்டு வியப்புற்றான், பயமின்றி விற்பி
கின்றான்

மனிதருக்கெட்டாத ஞானமுள்ளவரும் நினைத்ததற்கரியசெ
யுள்ளவருமாகிய கிருஷ்ணபகவான், பீமராஜனாருடைய ச
செய்கையைக்கண்டு, பலராமசாநோக்கிப் பின்வருமாறு செ
லானா 'ஸிம்மம்போலவும் விருஷபம்போலவும் காவமாக
கொண்டு பனைமர உயரமுள்ள மஹாதனுனை இழக்கிறானே,
அராஜுன்னதான் ஸங்காஷ்ணரே! நான் வஸுதேவபுத்திரன
தால் இதில ஸந்தேசமில்லை இதோ பலத்தினால் விருக்ஷத்
பிடுங்கி அரசர்களை வெல்லுவதற்கு வஹஸமாக ஆரம்பித்த

இருஹுறநானகாவது அத்தியாயம்
ஸ வ ய ம் வ ர ப ர வ ம். (தொடர்ச்சி)

ராசர்கள் கோபம்கொண்டு துருபதனைக் கொல்லந்தபோது
மீமார்ஜுனர்கள் சண்டைக்கு ஆயத்தமாயிருப்பதைத்
தெரிந்து கிருஷ்ணபகவானும் பலராமரும்
பேசிக்கொள்வது)

துருபதராஜன அப்போது தனபெண்ணை அந்தப் பிராமமண
சூக கொடுக்க நினைத்தபோது, அரசர்கள் ஒருவரையொருவா
ரித்துப்பாத்தாதுகொண்டு கோபமுற்றனா அவர்களைவரும்
பரம ஒற்றுமையான எண்ணத்துடன் சேர்ந்து பேசிக்கொண்
ட 'நாமெல்லோரும் துராதமாவான துருபதனால் அழைக்கப்
படுவதென்பவரெல்லாம் ஆசையினால் சேர்ந்துவந்தோம் இந்தத்
பதன நமமெல்லாரையும் துருமபாகநினைத்து நமமைத்தானா
பெண்களிற சிறந்த திரௌபதியை ஒரு பிராமமணனுக்கு
தரக்க நினைக்கிறான் செடியைவளர்த்துக் காயக்கிறகாலத்தில
நீ வெட்டுகிறான் நமமை அவமதிக்கின்ற இந்தத் துராதமாவை
கொன்றுவிடுவோம் இவன் குணங்களைப்பற்றிக் கௌரவிப்ப
தும் பெரிபவனென்ற மரியாதைக்கும் தகுந்தவனாயிருக்கவில்லை
மரியாதைக்குப் பகைவனான இந்தத் துராசாரமுள்ளவனையும்
நீ புத்திரனையும் கொல்வோம் இவன் எல்லா அரசர்களையும்
மத்தும் மரியாதைசெய்து உயர்ந்த அன்னத்தையும் புஜிப்பித்து
எப்பின் அவமதித்திருக்கிறான் தேவஸம்போன்ற இந்த ராஜ
யில தகுதியான ராஜர்கள் ஒருவரையும் இவன்காணவில்லையா?
மவரவிஷயத்தில் பிராமமணர்களுக்குத் தகுதியில்லை ஸவயம்
ஷுத்திரியர்களுக்கென்பது சாஸ்திரப் பிரஸித்தமானது அரச
ர்கள்! அல்லது, இந்தப்பெண் ஷுத்திரியன் யாரையும் அடைய
வராமலிருப்பாளாயின் இவனை நெருப்பில் போட்டுவிட்டு நம்
வர்களுக்குச் செல்வோம் பிராமமணன் அவஸரத்தினாலாவது
பயிலாவது ராஜஸரேஷ்டர்களுக்கு விருப்பமில்லாத இந்தக்
பதத்தைச் செய்திருப்பானாயின் அவனை எவ்வகையிலும் நாம்
வல்லாகாது ஏனெனில், நமது ராஜ்யம் வாழவு தனம் புத்ர
தரக்கள மறுமுள்ள நமது ஸம்பத்தெல்லாம் பிராமமணா
காகவே இருக்கின்றன அவமானத்திற்குப் பயந்தும் தங்
காமத்தைக் காப்பதற்காகவும் மற்ற ஸவயம்வரங்களுக்கும் இவ

யாகப் பூமியில் விழுவதது பிறகு, ஆகாயத்திலும் தேவர்களின்
ஷம உண்டாயிற்று, சபைநடுவிலும் பெரிய ஆரவாரம் உண்டாயிற்
சுத்துருக்களை வதஞ்செய்கிறவனாகிய அாஜுன்னுடைய தலையில்
திரை தேவமலாக்களைப் பொழிந்தான் அங்கிருந்த ஆயிரக்கணக்கா
பிராமமணாகள் உததரீயங்களை வீசினா எல்லாரும் ஆசசரியமுந்
ஹாஹாகாரங்களைச் செயதனா ஆகாயத்திலிருந்து அந்த ஸபைய
நாற்புறங்களிலும் பூமாரிகள் பொழிந்தன வாததியக்காராகள் அ
கம் உபவாததியங்களுடன் வாததியங்களை வாசித்தனா அங்
ஸுதமமாகதார்களின் கூட்டங்களும் நலவிசையுடன் துதிசெய்தன
துருக்களைக் கொல்லுபவனாகிய துருப்தன் அவனைக்கண்டு ஸந்தோ
அடைந்தான் அவன் தன் ஸையங்களுடன் தான் அாஜுன்னு
உதவிசெய்ய விரும்பினான் அந்தப் பெரிய ஆரவாரம் விருத்தியடை
போது, தாமிஷ்டாக்களிற சிறந்த யுதிஷ்டிரா, புருஷஸரோஷ்டாக்களா
நகுலஸஹதேவாக்களுடன் கூட இருப்பிடத்திற்கே சென்றா அடி
பட்ட லக்ஷியத்தையும் இரத்திரனுக்கொப்பான பாரதத்தையும் பா
கன்னிகையாகிய கிருஷ்ணை, எப்போதும் வழக்கமாகப் பாரப்பவாக்க
கும் புதியவளபோலிருந்தாள் நகைக்காமலிருக்கும்போதே நகை
வளபோலவும் மதுமதமில்லாமலே ஸருவகார விலாஸங்களினால் ம
கினவளபோலவும் வாகுகினால்லாமல் பாரவையினாலேயே பேசு
வளபோலவும் வெணமையான உயரந்த புஷ்பமாலையை எடுத்துக்க
ண்டு புன்னகையுடன் அாஜுன்னிடம் சென்றாள் க்ஷத்திரிய வீ
களின் மத்தியிலிருந்த கிருஷ்ணை, அசசமின்றி அவாக்களுக்குப்
னே சென்று பிராமமணக் கூட்டத்தின் மத்தியிலிருக்கும் அாஜு
னது மார்பில் மாலையை அணிந்து, தேவேந்திரனை இரத்திராணிபே
வும், அக்கினியை ஸவாகாதேவிபோலவும், விஷ்ணுவை லக்ஷ்மிபே
வும், ஸூரியனை உஷையென்னும் காலேஸந்திபோலவும், மனமத
ரத்திதேவிபோலவும், மஹேஸ்வரனைப் பாவதிபோலவும் வரனாகவ
தாள் நினைத்தற்கரிய செய்கையுள்ள அந்த அாஜுன்ன ஸபாமண
பத்தில் ஐயித்து அந்தப் பிராமமணாக்களால் கொண்டாடப்பெந்
அந்தத் தன் மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு அவளால் பின் தெ
ரப்பெற்று ஸவயமவர மண்டபத்தினின்றும் புறப்பட்டான்

ரிய உறசாகத்தைத்தருவது அசுகதன தானே செல்லான, மேலும், ராமமணாகளுக்கு அஸாததியமான கருமம் ஒன்றும் எந்த லோகங்ிலும் சரீரத்தோடு ஸஞ்சரிகமும் எந்தப் புருஷாகனிதத்திலும் நுப்பதிலலை ஜலததையும் காறதையும் புஜிப்பவாகளும் காயகிழங்கு ர ஆகாசமாகக் கொண்டவாகளும் உறுதியான தவமுள்ளவாகளு ன பிராமமணாகள் தேகபலம் குறைந்தவாகளாயிருந்தும் தங்கள் வலவமைபினால் அதிக பலவானகளாகிறார்களன்றோ? ஸரியோ ற்றே, ஸுகமோ கஷ்டமோ, பெரிதோ சிறிதோ, வலியநோந்த கரு தைச செயபும் பிராமணன் அவமதிக்கத் தகான ஜமதகனிபுந்திர ன பரசுராமரால் சூத்திரியாகள புத்தத்தில் அபஜயப்பட்டனா ஸ்திரியா தமது பிராமமதேஜஸினால் அகாதமான உடலைக்குடித்தனா கலால், இவ்ருள்ளவரனைவரும், 'இவன் சிறுவன்' என்று சொல் டும் இவன் சிறந்தவன் சீக்கிரத்தில் விலலை நானேறிட்டும்' ரதனா மறதப்பிராமமணஸரேஷ்டாகள, 'அவவாறே ஆகட்டும்' ரதனா இவவாறு அந்தப்பிராமமணாகள பலவகைச்சொற்களைச் சாலவிககொண்டிருக்கையில், அாஜுனன் தனுஸின் ஸம்பததில் பின வகாமல் மலைபோல நின்றான் பிறகு, பாண்டவஸரேஷ்டனான அர னன், திருஷ்டதபுமனனை நோக்கி, 'இந்தத்தனுஸ் பிராமமணாகள னைறிடக்கூடியதுதானா?' என்றான் அவன் சொன்னதைக்கேட் , திருஷ்டதபுமனன், 'பிராமமதேஹதமா! பிராமமணன், சூத்திரி ர, வைசியன், சூத்திரன் இவாகளில் யாராயினும் இந்தச் சிறந்த வலை நானேறிடுவானாயின் அவனுக்கு என் ஸதேஹாதிரியை கொ பேன் நான் ஸத்தியமாகச் சொன்னேன்' என்று சொன்னான் னன்பிறகு, மஹாபராகசமசாஸ்டிரம் போரில் வெல்லமுடியாதவனு ன் அந்த அாஜுனன், அந்தத் தனுஸைச்சுற்றிப் பிரதக்ஷிணஞ்செய ன பிறகு, அவன் வரத்தைக்கொடுக்கும் தேவதைபும் பிரபுவுமா ஈஸ்ரவானுக்குத் தலைவனாகக்கிருஷ்ணனை மனததில் நினைத்து லையெடுத்தான் தனுாவேதத்தில் சிறந்தவாகளான ருகமன், ஸுரீ ர, வகசன், காணன், துரியோதனன், சலஸியன், ஸாலவன் ஆகிய ாகளால் முதலில் மிகுந்த முயற்சியெய்தும் எந்த வில நானேறிட் டியாமறபோயிறறே அந்த விலலை அப்போது வீராகளுள் காவ ளாவனும் கிருஷ்ணனுக்கொப்பான மஹிமைபுள்ளவனும் இந்திர திரனுமான அாஜுனன் ஒரு ரொடியில் நானேறிட்டான், ஐந்து ணங்கையெடுத்த ஸத்யத்தைபும் அடித்தான் செமமையாக் , க்கப்பட்ட அந்த ஸத்யம் உடனே யந்திரத் துவாரத்தின் வழி

இருநூற்றுமுனரூவது அததியாயம
ஸ வ ய ம வ ர ப ா வ ம, (தோடர்ச்சி)

(வில்லைநானேறிட எழுங்கிருந்த அர்ஜுனனுக்குப் பிராம்மணர்
ஆசிரீவாதஞ்செய்ததும், அர்ஜுனன் வில்லைநானேறிட்டு
லக்ஷயத்தை அறுத்ததும், கிரோஸபதி அர்ஜுன
னுக்கு மாலையிட்டதும்)

எப்போது அரசர்கள் தனுஷை நானேறிடும் செய்கையிலிருந்
திரிந்ததியாயினதோ அப்போது உயாத புத்தியுள்ள அர்ஜுன
பிராம்மணாமதநியிலிருந்து எழுந்தான் இந்நிரததுவஜம்போ
ஒளியையுடைய பாரதன் புறப்பட்டதைக்கண்டு பிராம்மணஸு
டாகள் கருஷ்ணஜினங்களை வீசிக் கூவினா சிலா வருத்தமுள்ள
ராயினா சிலா ஸந்தோஷமுள்ளவராயினா புத்திரமான்களும் உ
யந்திரதவாகளுமான மறமும் சிலா, 'பிராம்மணாகளே' எந்த
உலகத்தில் கியாநிடுபற்றவாகளும் பலவான்களும் தனாவே
தையே முகடியமாகக் கொண்டவாகளுமாகிய கானன் சல்லியன்
லான சூதநதிரியாகளால் வளைக்கப்படவில்லைபோ அந்தவில்லை, உ
திரப்பபிறசூரிலலாதவனும் தேகவனமையில் மிகக் குறைந்தவ
மான ஒரு சிறுபையனான எவ்வாறு நானேறிடமுடியும்? சாபலய
னான ஆராயநதுபாராமதசெய்யும் இரதகாரியம் பயன்படா
போனான எல்லா அரசர்களின் நடுவிலும் பிராம்மணாகள் பரிசு
தகருகரியவராவார்கள் இவன், காவததினாலாவது ஸந்தோஷத்தி
லாவது பிராம்மணாகளுக்கான சபலத்தினாலாவது வில்லைவளை
புறப்பட்டிருந்தால் தடுக்கப்படவேண்டும் போகாமலிருப்பது ந
அரசர்களின் ஏனத்திறகுப் பாததிராகளாகாமலிருப்போம், உ
மதிப்பை அடையாமலிருப்போம், உலகத்தில் இசழப்படாமலிரு
போம்' என்று ஒருவாக்கொருவா பேசிக்கொண்டனர் இன்ன
சிலா, 'யெவ்வன் வயலிலிருப்பவன், அழகுள்ளவன், மஹாக
தின் துக்கிகைபோன்ற கைகளைபுடையவன், பருத்த தோள்க
தொடைகளும் புஜங்களுமுடையவன், தைரியத்தில் இமயமலைபோ
தவன், ஸிமமம்போலக் கம்பீரமான நடைபுள்ளவன், மதயா
பையப்போல நடக்கிறவன், ஒளியுள்ளவன், இவனிடத்தில் இந
காரியத்தில் திறமை எதிர்பார்க்கக் கூடியதே இவனுடைய
சாகத்தினாலும் ஊக்கத்த தகுதியிருக்கிறது இவனுடைய சக்தி

காண்டபிறகு, வில்லைத்தரித்த இரத்திரணைப்போல விளங்கினான் வன தனுனை நானேறிடத்தொடங்கினான் ஏறிடப்பட்ட அந்த ல இன்னும் எள்ளளவிற்குகையில் திருமபி அடித்தது அப்போது, ரியோதனராஜனாக விற்பியை விட்டதனால் வனமையுள்ள அந்த லவினால் அடிக் கப்பட்டு அண்ணாதுவிழுந்தான் வில்லினால் அடிக் பட்ட அந்த அரசன் வெட்கத்துடன் சென்றான் அவனுக்குப் பிறகு, ஸூரியபுத்திரனும் ஸூதபுத்திரனும் ஸரேஷ்டனுமான கான் வில்லினிடமவந்து அதைத் தூக்கினான் அவனாலும் ஏறிடப் பட்ட அந்த வில் மயிரிழையளவில் திருமபிபடித்தது மூன்று லாகங்களையும் ஜயிக்கத்தக்கவனும் பலத்தினால் மூன்று லோகங்களி லும் பெயாபெற்றவனுமான அந்தக்காணனும் அந்த வில்லினால் லாலவியடைந்தானென்றதனால் எல்லோரும் அந்தவில்லினிடம் பய றறனா காணனும் அந்தவில்லினால் இவ்வாறு தோற்கச்செய்யப் படுப்போகவே, ராஜஸரேஷ்டர்கள் தாமரைமலர்போன்ற முகங்கள் ழுந்து கண்ணெடுத்தப பாகங்களிலே காணாதோலவிழுற்ற ப் பாதது, உலகத்தில் வீரர்களான ராஜஸரேஷ்டர்கள் வில் டுப்பதிலும் திரௌபதியை அடைவதிலும் ஆசையற்றவராயினா ர்த ஸபையில் ஜனங்கள் பரபரப்படைய, அரசர்கள் வீரவாதம் யது ஓயந்தபோது, வீரனும் சூரதிபுத்திரனுமாகிய அாஜுன்ன தத்தனுனை நானேறிடவும் அம்புதொடுக்கவும் நினைத்தான் கு, அஸூரர்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் மிகமேலானவரும் மிகச் சந்திபுதியுள்ளவரும் யதுவம்சவீரருமான வாஸுதேவா, திரௌ பாண்டுபுத்திரனான அாஜுன்னக்கைக்கு வந்ததாக நினைத்துப் பல டுருடன் கைபிசைந்து களிப்புற்றார யதுவீரர்களாகிய ராமகிருஷ் டுளும் தெளமயரும் தாமபுத்திரரும் அவாஸுதோதரர்களும் ர, அந்த ஜனகூட்டத்திலுள்ள ராஜஸரேஷ்டர்களும் பராமமண ரேஷ்டர்களும் அப்போது நிஜரூபமற்றதிருந்த பாண்டவர்களை ியவில்லை

தங்கள் பராக்ரமங்களைப்பற்றிக் காஜித்தனா அந்த உறுதியில்லை நானேறிடுவதற்கு மனத்தினாலும் முடியவில்லை அவர்கள் தமச்சக்தியைக் காண்பிக்கும்போது அந்தப்பாரமானவில் அதினால் அலைக்கப்பட்டுத் தடுமாறித் தங்கள் வன்மையினாலும் சிவயின் சிறப்பினாலும் பூமியின்மேல் நிலைத்துநின்றபிறகு உறக்குறைந்து கிரீடங்களும் ஹாரங்களும் நழுவப் பெருமுகச்சுவிகொண்டு முயற்சியை விட்டுவிட்டனர் அப்போது அந்த ராஜகூடங்கள் கடினமான வில்லினால் ஹாரங்களும் தோளால்களும் நொறுங்காறாறாருசெய்து திரௌபதியின் மேலுள்ள விருப்பத்தை மீட்டுத் துயரமடைந்திருந்தனர் இவ்வாறு, அவ்வரசாசன நாயகர்களிலும் திருமதிப்போன பிறகு, சேதிதேசாதிபதியும் வீரனும் துணைகொப்பான பலசாலியும் சிறந்த கீர்த்தியுள்ளவனும் புத்தியும் தமக்கோஷபுதரனுமான சிசுபாலன், அரசாக்கிரி முன்னிலை தனுஷின் அருகில் வந்துநின்றான் அந்த வில் அவனால் நானேறிப் படுமபோது நாண்பூட்டுவதற்கு உருந்தளவு மிச்சமிருக்கையில் அவன் அந்த வில்லினால் பீடிக்கப்பட்டு முழங்கால் மடித்துப் பூமி விழுந்தான் உடனே எழுந்த அவ்வரசன் தனதேசத்திற்குச் சென்றான் அவனுக்குப்பிறகு, பெரியஞ்சாணம் மிகுந்த பலசாலியும் உயர்போன்ற கழுத்தும் பருத்ததோள்களுமுடையவனும் மதயானை நடைபவனும் மதயானைபோலச் சிவந்த கண்களையுடையவனும் யானைபோன்ற வேகமுள்ளவனுமாகிய ஜராஸந்தனென்னனுமரசன் போல் அசையாதவனாக வில்லினருகில் வந்து நின்றான் அவன் ஏறிடப்படுமபோது, வில்பூட்டுவதற்கு இன்னும் கடுகளவு இருப்பில் திருப்பி அடித்தது அவனுக்குப் பின், மஹாவீரனும் மஹாசாலியும் மதரதேசத்தரசனுமான சல்லியனும் வந்தான் அவன் ஏறிடப்படுமபோது, பின்னும் பயற்றினவருக்கையில திருப்பி அடித்தது உடனே, பின் திருமதிப்பாராமல் தன் ராஜ்யத்தைக் குப்பிறப்பட்டான், பிறகு, 'இந்த உயரத்திலில் இப்போது எந்த அரசன்தான் நானேறிடுவான்?' என்று மனத்தில நிச்சயம் செய்துகொண்டு மறுபடியும் நின்றான் அவனுக்குப்பிறகு, உயரகாமமுள்ளவனும் அஸ்திரங்களில் நிச்சயமான ஞானமுள்ளவனும் ராஜலக்ஷணங்களெல்லாம் பொருந்தினவனும் மஹாபலசாலியும் இன்னும் திருத்தராஷ்டிர புத்திரனுமான துரியோதனராஜன் அவன் ஸஹோதரர்களின் நடுவில் விரைவாக எழுந்தான், திரௌபதியைக் கண்டு களிப்புற்று வில்லினருகில் வந்தான் அவன் வில்லை எடுத்து

தனா மஹானகராகிய அவாசன கிருஷ்ணானுடைய அபிப்ப
 பத்தில் அடங்கியிருந்தனா மதங்கொண்ட பெரியயானைகள்
 னற உருவமுள்ள அந்த ஐவரும் தாமதாததாக்கங்களில் சிறந்த
 யானைகளிருப்பதுபோலிருக்கக்கண்டு, யதுவீரர்களில் சிறந்தவ
 மாதவா அவர்களை நிறுத்தி மறைந்திருக்கும் பஞ்சாகனிகளைப்
 லநினைத்தனா யுகிஷ்டிசகையும பீமனையும் அாஜுனனையும்
 களானா நஞ்சுல ஸஹதேவாக்களையும் முறையே பலாமருஞ்சு
 னனா பலாமா அவாசனக்கண்டு உளளமகிழ்ந்து கிருஷ்ணனை
 கிணா கிருஷ்ணையையடைந்த பாவைகளும் மனோவிருத்திகளு
 டயவார்களும் முயற்சிபுள்ளவார்களும் உதடுகளைக் கடித்துக்கொ
 சிவந்தவார்களும் வீராகளுமான மறற ராஜபுத்திரார்களும் ராஜ
 ததிரார்களும் அந்தப் பஞ்சபாண்டவர்களைப் பாலக்கவிலை அவ
 மசிறந்த கைகளையுடைய அந்தக் குருநிபுத்திராக்கள் மஹானபாவா
 வீராகளுமாகிய நஞ்சுலஸஹதேவாக்கள் ஆகிய இவாக்களையெல்லாம்
 த திரௌபதியைக் கண்டபோதே மனமதபாணங்களால் அடிக்க
 டவராயினா அப்போது, அந்த ஆகாயம் தேவார்களும் ரிஷி
 கந்தாவார்களும் நிரம்பினதும், கருடார்களும் நாகார்களும் அஸு
 ரரும் ஸித்தாக்களுமாகிய இவாசனாலடையப்பட்டதும், திவ்யபரி
 ஷிசுவதும், தேவலோகத்திய புஷ்பவருஷங்களுக்கொரிவதும், ஸபா
 டபத்தினமேல் ஆகாயத்தில் எங்கும் நிறைகின்ற மேகராஜனம்
 னற தேவாக்களுடைய தூதுவர்களின் பெருமுழக்கங்களும் புல
 குழல்கள் வீணைகள் பணவங்களின் நாத்தங்களும் நிரம்பினதும்,
 புறங்களிலும் தேவவிமானங்கள் நெருங்கினதுமாயிருந்தது
 ந, அந்த ராஜாக்கட்டங்கள் வரிசையாகத் திரௌபதியை உத்தே
 வத தம் பராகசிரமங்களைக் காண்பிக்கத்தொடங்கினா கானன்,
 யாதனன், ஸாலவன், சல்லியன், அசுவத்தாமா, கராதன்,
 தன், வகாசன் (தூதவக்கிரன்), க்ளிங்கதேசத்தரசன், வங்க
 ததரசன், பானாடியன், புண்டரதேசத்தரசன், விதேகராஜன்,
 ராஜன் இவார்களும் தாமசையிதழ்களைப்போன்ற கண்களும்
 ங்கைக்களுமுடையவார்களும் கிரீடங்களையும் முத்தாமலைகளையும்
 ளவளைகளையும் மிகுதியாக அங்கங்களில் அணிந்துகொண்டவாக
 பராகரமமும் தைரியமுமுள்ளவாக்களுமான இன்னும் அனேகம்
 ராதிபதிகளாகிய ராஜபுத்திராக்களும் ராஜபெத்திராக்களும் தங்கள்

1 'ஸாவாங்கஸுந்தரமாகிய ஐந்து கஜேந்திரங்கள்' என்பது
 ய உரை

இருநூற்றிரண்டாவது அத்தியாயம்

ஸ வ ய ம் வ ர ப ா வ ம (தோடீச்சி.)

(பிராரீமணர்களுந்த நடுவில் பாண்டவர்களிருப்பதாகக் கிருஷ்ணபகவான் அறிந்து பலராமருக்குச் சொன்னதும், வில்லைப்பார்வுடன் சில அசுரிகள் ஆசையொழிந்ததும், சிசுபாலன் முதலானவர் வில்லைநாணேற்றுகையில் பங்கமடைந்ததும், அர்ஜுனன் வில்லை நாணேற்ற விரும்பினதும்)

அலங்காரஞ் செயதுகொண்டவாகளும், குண்டலங்கள் துக்கொண்டவாசனும், அழகினாலும் பராகாமத்தினாலும் குலதலும் ஒழுகத்ததினாலும் தனத்தினாலும் இளமைப்பருவத்தினாலும் விருத்தியடைந்தவரானுமான அந்த புவராஜாக்களைவரும், சரையொருவா மிஞ்சுகருதி, தம் தம் மீடமுள்ள அஸ்திரபலத்தை தேவனமையையும் நினைத்து, மதவேதத்தினால் கூட்டத்தினால் வேறுபட்ட இமயமலைவிலுள்ள மதயானைகளபோல ஆபுதபாளாகக் கிளம்பினா அப்போது, அவ்வரசர்கள் ஒருவரையொருபொருமைபுடன ரோகிக்கொண்டும் மதனனால் அங்கங்களைப் பிடிபட்டும், 'திரௌபதி எனக்குத்தான்' என்று சொல்லிக்கொண்ட ஆஸனங்களினின்றும் எழுந்தனா அந்தத் திரௌபதியை ஜயிக்கொண்டுபோகும் விருப்பத்துடன் ஸவயமவா மண்டபத்தில் கமகச சோந்த அவ்வரசர்கள் பாவதராஜபுத்திரியான பாவதா அடைய விருமடிக் கூடின தேவககூட்டங்களைப்போல விளங்கி மூன்மத பாணங்களால் பிடிக்கப்பட்ட அங்கங்களைபுடைய அந்த சர்கள் திரௌபதியைஅடைந்த மனத்தோடு ஸ்பா மண்டபம், இறங்கினபிறகு, ஸ்ரேஷ்ணர்களாயிருந்தும் திரௌபதியினிமிட பகை செயதுகொண்டனா தேவககூட்டங்கள், ருத்திரர்கள், சூரியர்கள், வஸுகள், அசுவினி தேவர்கள், ஸாதயர்கள், மருகர்கள் இவர்களெல்லாரும் யமனையும் சூபேரனையும் முன்னிட்டு னாடு விமானங்களோடு அங்கே வந்தனா அஸுரர்களும், கருணரும், மஹாநாகர்களும், நரதா பாவத் முதலிய தேவரிஷிகள் ய்ச்சார்களும், சாரணர்களும், அபஸரஸுகளோடுகூட விஸ்வாஸ்முதலான கந்தாலஸுரேஷ்டர்களும், விரைவாக அங்கே வந்தனா ராமரும் கிருஷ்ணனும் வருஷணிகளும் அந்தக்காளுமாகிய யஸுரேஷ்டர்கள் மேலானவர்களுக்கு அடங்கப் பார்த்துக்கொ

நன்றாக அலங்காரஞ்செய்துகொண்டு உனக்காக வந்துசேர்ந்தி
 னறனா பருஹநதன், மணிமான், தண்டாதாராஜன், ஸஹதே
 ஜயதஸேனன், மேகஸந்திராஜன், சங்கனும் உததரனுமாகிய புத
 னனோடுகூடிய விராடராஜன், வருத்தசேஷமன் புத்ரனான ஸுசா
 சேனாபிரதாராஜன், ஸுநாமா ஸுவாசசஸ் எனனும் புத்திராக
 டுகூடிய ஸுகேது, ஸுகிதரன், ஸுகுமாரன், வருகன், ஸதய
 சி, ஸலாயதவஜன், ரோசமான், நீலன், சிதராயுதன், அமசு
 , சேகிதானன், மஹாபலசாலிபான் ஸரேணிமான், ஸமுதரஸே
 புத்திரனும் மஹாபராக்கிரமசாலிபுமான் சந்திரஸேனன், ஜலஸந
 தந்தையும் புதல்வனுமாகிய விதண்டனும் தண்டனும், பெளண
 வாஸுதேவன், வீரனாபகதத்தன், கலிங்கன், தாமரஸிபதன்,
 னாதிபதி, வீரர்களான ருகமானகதனும் ருகமாதனுமாகிய புத்தி
 ருடன் கூட மஹாரதனும் மதரராஜனுமான சல்லியன், கௌரவ
 யஸோமதத்தன், மஹாரதனான அவனபுதரன், சூரர்களாகிய பூரி
 ராவஸ சலன் ஆகிய மூவா இவர்களும் சேர்ந்திருக்கின்றனா காம
 ஜதேசுததரசனாகிய ஸுதஸிணன், பூருவமசுததவனான தருடதன்
 பருஹதபலன், ஸுஷேணன், உசீநரபுத்திரனான சிபி, திருடாக்
 டிபவனாகிய காருஷ்டேசுததரசன், பலராமன், கிருஷ்ணன், வீரனா
 ருகமிணியின் புத்திரன் பிரதயுமன்ன, ஜாமபவதியின் புத்திரனான
 பன், சாருதேஷ்ணன், பிரதயுமன்னனுடைய புத்திரனான அனிருத
 கதன், அக்ருரன், ஸாதயகி, சிமந்தபுத்தியுள்ள உத்தவன்,
 கிகன் புத்ரனான கிருதவாமா, பருது, விபருது, விதூரதன், கங
 சங்கு, கவேஷ்ணன், ஆசாவஹன், அனிருத்தன், ஸமீகன், ஸாரி
 பன், வீரனான வாதபதி, ஜிலலி, பிண்டாசகன், பராகரமசாஸி
 உசீனரன் ஆகிய இரத யாதவர்களும் உனக்குச் சொல்லப்பட்ட
 பகீரதன், பருஹதசுத்தரன், விரதுதேசாதிபதியான ஜயதரதன்,
 நதரதன், பாஹலீகன், மஹாரதனான ஸருதாயு, உலூகன், கை
 ராஜன், சிதரானகதன், சபாங்கதன், சிமந்தபுத்தியுள்ள வதஸ
 ன், கோஸலாதிபதி, பராகரமமுள்ள சிசபாலன், ஜராஸநதன்
 ய இவர்களும் பூமியிற் பெயாபெற்ற பறபல தேசாதிபதிகளான
 னும் அனேக சுத்திரியர்களும், உனக்காக வந்திருக்கின்றனா
 புள்ளவளே ! பராகரமசாஸிகளான இவர்கள் உனக்காகச் சிமந்த
 புதனை அறுப்பார்கள் அழகியவளே ! இரத லக்ஷியத்தை எவன்
 கிருஷ்ணே அவனை இப்போதே வரிகக்கடவாய்' என்று தருஷ்டத
 ரன் சொன்னான்

பட்டபோது, மேகததுகுகும் துரதுபிவாததியததுகுகும் ஒப்பான
லுள்ள திருஷ்டதபும்னன, கிருஷ்ணையை அழைத்ததுகுகொண்டு
ஸவயம்வரமண்டபத்தின் நடுவில்வந்து மேகம்போலக் கம்பீர
சூரலோடு நயமாயும் அராததம் நிரம்பினதாயுமிருக்கிற பின்ன
சிற்றத வசனத்தை வழக்கப்படி உரக்கச் சொல்லலானான்

‘இங்கே சோரத்திருக்கிற அரசாக்கள நான் சொல்வதைக் கே
கடவா இது வில் இது லக்ஷியம் இவை அம்புகள் யந்திரத்
துவாரத்தின்வழியாக ஆகாசத்திற்குப் போகின்ற கூமையான ல்
சரங்குளினால் லக்ஷியத்தை அடியுங்கள் சூலமும் ரூபமும் பல
‘பொருந்திய எவன இரதம்ஹாகாரியத்தைச் செய்கிறானோ அவனு
என ஸ்வேஹாதரியான இரதக்கிருஷ்ண இப்போதே பாரியையாவ
உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன்’ என்றான் துருபதபுத்திரன்
களைப் பார்த்து இவ்வாறுசொல்லி, உடனே தன் ஸ்வேஹாதரி
அங்கே சோரத்திருக்கும் அரசாக்களுடைய பெயர், சூலம், சககி இ
களைத் தெரிவித்ததுச் சொல்லலானான்

இருநூற்றோராவது அததியாயம்

ஸ் வ ய ம வ ர ப ர வ ம. (தோடீச்சி)

‘(ஸ்வயம்வர மண்டபத்துள்ள அரசர்களின்பெயரைச் சொன்ன

தூரியோதனன், தூவிஷ்ணுன், தூமுனன், துஷ்பிரதாஷ்ண
விவிமசுதி, விகாணன், ஸஹன், துச்சாஸனன், யுபுதஸு, வாயுவே
1 பீமவேகரவன் (பீமவேகன்), உக்கிராயுதன், பலாகி, கரகாயு (க
காயு), விரோசனன் (தூவிவிரோசனன்), சூண்டகன், சிதரஸேன
ஸுவாசசஸ, கனகதவஜன், பராக்ரமசாலியான நரதகன், நரத
துசூண்டன், விகடன் இவர்களும் இன்னும் மஹாபலசாலிகளும் வ
களுமான தருதராஷ்டிரபுத்திரர்களும் காணனுடனகூட உனக்
வந்திருக்கின்றனா சூதரியஜாதியிற சிற்றதவர்களும் மஹாத்
களுமான அரசாக்கள எண்ணிலலாதவாக்கள இருக்கின்றனா ஸு
புத்தரான சகுனியும், வருஷகனும், பருஹதபலனுமாகிய இரதக்
தாரராஜ புத்திரர்களெல்லாரும் வந்திருக்கின்றனா ஆபுத்தாரிக
லாரிலும் சிற்றத மஹாதமாக்களாகிய அஸ்வததாமாவும், டே

1 கருக-வது அததியாயத்திலும், அதன் பின்னுள்ள அகராதி
லும் காண்க

இயற்கைகூட கறுப்புடையனவாயிருந்தமையால்) அவைகளுக்கு
யை ஸம்பிரதாயத்திற்காக இட்டனா ரதனங்களிழைத்த ஆபர
களினால் உசிதப்படி அலங்காரஞ்செய்தனா அவளுடைய
ராகிய பருஷதி அரிதாரததையும் மனோசிலையையும் இரண்டு
களினால் எடுத்து முகத்தில் திலகமிட்டாளா அலங்கரிக்கப்பட்ட
மகளைக் கண்டு அந்த மங்கையாகள் மகிழ்ச்சிபுறமனா எப்படிப்
கணவன் கிடைப்பனோ என்ற நினைவினால் அவளுடைய தாயா
தாஷ்ப்படவிலலை பிறகு, துருபதனுடைய கட்டளையினால்
புணைகாசள் வந்து, ஸதனங்களையே அலங்காரமாகவுடைய அந
திரௌபதியைப் பெண்பாணையினமேல் ஏற்றிவைத்தனா அப
து வாததியங்கள் முழங்கின மங்களசபதங்கள் ஆகாயத்திலபா
பாங்கிமாகளும் சிறந்த அனேகம் பெண்பாணைகளிலேறி மங்
கானங்களைப் பாடிக்கொண்டு இருபக்கங்களிலும் சென்றனா.
பிலகாப்போ ஜனங்களை விலகலுவிதில் பரபரப்புடன் முன்னே
ன்றனா அப்போது அந்தச் சிறந்த நகரத்தில் பெரிய கோலா
முண்டாயிற்று பாரதே! -தருஷ்டதயுமனன் குதிரைமேல்
கொண்டு முன்னே சென்றான் துருபதன் வலியவிலலாளிகளால்
கப்பட்ட பெருமபடையை வகுத்துவைத்துக்கொண்டு பெருங்
டத்துடன் கூட ஸ்பாமண்டபத்தில் நின்றான் மங்களஸநானரு
பதவரும் நல்ல ஆடையுடன்து எல்லா ஆபரணங்களாலும் அலங்
கப் பெற்றவருமான திரௌபதி, நல்ல அலங்காரத்தோடு கூடிய
ரணமயமான மாலையை எடுத்துக்கொண்டு, அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸவ
வரமண்டபத்திற்கு வந்ததை அனைவரும் கண்டனா உடனே,
ரௌபதி ஸவயமவரமண்டபத்தில் பிரவேசித்தாளா அவள், நாண
ந்து, மகிழ்ந்திருந்த அரசாக்களனைவரையும் கடைக்கண்ணாற்பார்த்து,
பபவர்களின் மனங்களை மிகவுமகவாந்துகொண்டு ஸவயமவரமண்ட
தில் நின்றான் அப்போது ஸோமகராஜர்களுக்குப் புரோஹிதரும்
கிரகங்களதெரிந்தவரும் பரிசுத்தருமான பிராமமணா சாஸ்திரப்பிர
ம அகணியைச் சற்றிந்த தாபங்களைப்பாப்பி அதில் ² ஆஜ்யாகுதி
யதனா அகணிகளுக்குத் திருபதி செய்வித்ததும் பிராமமணர்களைக்
கண்டு ³ ஸவஸ்திவாசனா செய்வித்ததுமானபிறகு, நாரபுறங்களி
ம வாததியங்களையெல்லாம் நிறகச் செய்தார்கள ஜனமேஜய
ஜாவே! அந்த ஸவயமவரமண்டபம் சபதமில்லாததாகச் செய்யப்

1 அலிகள்

2 அகணியில் நெய்யைவிடுவது

3 மங்களமான வேதமநிரங்களைச் சொல்லவது

குமுன ருநதி இருந்தாள அவளுக்குப்பின் அவர்களின் பாதங்
 ன கடையில் கிருஷ்ண இருந்தாள அந்தத்திரௌபதி பாண்ட
 னுக்குக் காலணையாகப் போடப்பட்டவள போல அவர்களுடன்
 த தரைமேல் தாப்பங்களில் படுத்தாள அந்தவிஷயத்தில்
 ளமனததுக்குள்ளேயும் துன்பமுண்டாகவில்லை அவள் அந்தக்
 ராவ ஸரேஷ்டாகளைக் குறைவாகவும் நினைக்கவில்லை அவ்விடத்
 த அந்தச் சூரர்கள் சேனைகளைப்பற்றியும், திவ்யாஸ்திரங்களைப்
 பரியும், தோகள் யாணைகள் கத்திகள் கதைகள் கோடாலிகளைப்
 பரியும், அருமையான சம்பாஷணைகளைச் செய்துகொண்டிருந்தனா
 போது அவர்கள் பேசின அந்தச் சம்பாஷணைகளைத் துருபத்
 தைய புத்திரனான திருஷ்டத்யுமனன் செவியுற்றான் திரௌபதி
 வாறு படுத்திருப்பதை அவனும் அவனுடன்வந்த மனிதர்களு
 ளை எல்லாரும் பாதத்தனா ராஜபுத்தரனாகிய திருஷ்டத்யுமனன்
 திரியில் அவர்களுடைய நடகைகளையும் ஸம்பாஷணைகளையும்
 ழுதும் விடாமல் துருபதராஜாவுக்குத் தெரிவிப்பதற்காக விரைவா
 சென்றான் மஹாத்மாவான பாஞ்சாலராஜன் அவர்களைப் பாண்ட
 னுள்ளேற்றியாமல் மிகக் துயரமுற்றவனாகத் திருஷ்டத்யுமனைப்
 ததுக் கேட்கத் தொடங்கினான் 'அந்தக்கிருஷ்ண எங்கே
 ானான்? யாராற் கொண்டுபோகப்பட்டான்? தாழ்ந்த ஜாதியிற்
 ந்த ருத்திரனாலேயும் கப்பங்கட்குகிறவைசியனாலேயும் அடையப்
 ாமலிருக்கிறானா? சேமறுக்கால் நம் தலையில் படாமலிருக்கிறதா?
 பமாலை ஸம்சானத்தில் விழாமலிருக்கிறதா? அந்த மனிதன்
 ந்த சுத்ததிரியவம்சத்தைச் சோந்தவனா? அல்லது, மேல்வரு
 ததோனாகிய பிராமமண்ணேதானா? புத்திரனே! கிருஷ்ணையைத்
 ாட்டவனான் என்று தலையில் அவன்இடக்கால் வைக்கப்பட்டா
 ந்கிறதா? நான் பரிதபிக்காமல், புருஷஸரேஷ்டனான அரஜுன்
 டன் ஸம்பந்தஞ் செய்து மிகுந்த ஸந்தோஷமுற்றிருப்பேனா?
 போது என பெண்ணைப் பந்தயம் ஜயித்தவன் யாரா? குருவம்
 து வீரனும் விசித்திரவீரியன் மைந்தனுமாகிய பாண்டுவின்
 திரர்கள் பிழைத்திருக்கிறார்களா? ருநதிபுத்திரர்களில் இளையவ
 ன அரஜுனனால் இப்போது விலலெடுக்கப்பட்டு லக்ஷியம் அடிக
 பட்டதா? சிறந்த பிரபாவமுள்ளவனே! உண்மையை உரை'
 ானான்

ஸ் வ ய ம் வ ர ப ி வ ம் மு ன் றி ன் று

இருநூற்றெட்டாவது அத்தியாயம்

வைவராஹிகபர்வம்.

(திருஷ்டதீப்யம்வனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு தீருபதன் உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ளும் நிமித்தம் புரோஹிதரை அனுப்பியது)

வேலாமகர்களில் முதனமையான ராஜபுத்திரனான தருஷ்டதீப்யன் என பிதாவினால் அவவாறு கேட்கப்பட்டவுடன் மிகுந்த சந்தேகமுற்று, அந்த விஷயம் எவ்வாறு நடந்ததென்பதையும் கிருஷ்ணன் அழைத்துக்கொண்டு போனவன் யாரென்பதையும் தன் தந்தை உரைக்கலானான் 'சிறுபிள்ளையும் நீண்டும் சிவரத்னமிருக்கிற கண்களையுடையவனும் கிருஷ்ணஜினம் தரித்தவனும் தேவதை ஓபபான ரூபமுள்ளவனுமாகிய எவன் அந்தச்சிறந்தவிலலை நாற்றிட்டு அந்த லக்ஷியத்தைப் பூமியில் விழ்ச்செய்தானோ அந்தவன் பிராமமணஸரேஷ்டாகளாற சூழப்படும் கௌரவிக்ஷபபட்ட அஸூரர்களை ஜயித்தபோது தேவர்கள் முனிவர்களைவரா பூஜிக்கப்பெற்ற ¹ வஜரபாணியைப்போல உறசாகத்துடன் நெருண் கிருஷ்ணன் அவனுடைய கிருஷ்ணஜினத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு, பெணயானை ஆணயானையை அனுசரிப்பதுபோல மகிழ்ச்சியுடன் அவன் பின் சென்றான் கருநிறமுள்ளவனும் பிள்ளையும் மதயானைபோல நடப்பவனுமாகிய எவனெருவன் அந்த செயற்கரிய பெருங்காரியத்தைச் செய்தபிறகு, காணானோடு யுத்தம் செய்தானோ, தேவேந்திரனுக்கொப்பான சூரதத்தன்மைபுள்ள அக்ஷயாஹினனென்று நினைக்கிறேன் அரசர்கள் பொறுமையும் கோபத்துடன் அங்கேசோந்தபோது அவனுக்கடுத்திருந்த பெருமரத்தைப் பிடுங்கி அரசர்களின் கூட்டத்தின் நடுவிடம் கொண்டு அமரத்தினால் அரசர்களின் கூட்டங்களை யபிராணிகளைத் துரத்துவதுபோலத் துரத்தினானே அவன் பீடமன்னவரே ¹ எதிர்த்துப்பார்க்கமுடியாத ரூபமுள்ள அந்தப் புரஸரேஷ்டாகளிருவரும், வேந்தர்கள் பாரததுக்கொண்டிருக்கலையே அவ்வரசர்களைத் தங்கள் பரக்கிரமத்தினால் கலக்க ஓட்டியும் சந்திரஸூரியர்களைப்போலப் பிரகாசிப்பவர்களாகக் கிருஷ்ணனைய அழைத்துக்கொண்டு நகரத்துக்கு வெளியிலுள்ள

¹ இரத்திரன்.

னுடைய வேலைச்சாலையை அடைந்தனா ஸம்பத்தில உட்காராதவர்களும் அக்கினிகு நிகரானவர்களுமாகிய அவர்களைப் பின்பற்றி மூன்று வீரபுருஷர்களுடன் அக்கினிஜவாலையோடு அங்கே உட்காரத் திருந்தவன் அவர்களுடைய அனையென்பது எனது உகம அவர்களிருவரும் உடனே அவளுக்குப் பாதவந்தனஞ்செய்து கிருஷ்ணையையும் வந்தனஞ்செய்யச் சொல்லிக் கிருஷ்ணையை மூலவிடம் ஒப்புவித்தது அங்கேயே நின்றனா பிறகு, அந்தப் புருஷ ஸேஷ்டாசன பிசைஷ்யெடுப்பதற்குச் சென்றனா அவர்களுடைய சைஷ்களைக் கிருஷ்ணவாங்கிக்கொண்டு பஸ்கொடுத்தபிறகு, பிராமணர்களுக்கும் அன்னம் கொடுத்து அந்தப் பெரியவர்களுக்கும் நத வீரர்களுக்கும் பரிமாறித் தானும் புஜித்தாள் ராஜரே! அவர்க ளைவரும் படுததபிறகு, கிருஷ்ணையும் அவர்களின் காதபக்கத்தில் வைத்தாள் அவர்களுடைய படுக்கை பூமியில் தாப்பங்களின்மேல் பாரத் தோல்கிரிப்புடன் கூடியதாயிருந்தது அவர்கள் காஜிக் காத காளமேகங்களைப்போலப் பலவிதமான ஸம்பாஷணைகளைச் செய்தனா அந்தவீரர்கள் வைசிய சூத்திரர்களுக்கூறிய பேச்சுகளைப் பிராமமணர்களுக்கூறிய பேச்சுகளையும் பேசவில்லை அரசரே! அவர்கள் யுத்தத்ததைப்பற்றிப் பேசினதனால், அவர்கள் ஸ்ரீதத்திரிய ஸேஷ்டாக்களென்பது திண்ணம் நம்முடைய இந்த விருப்பம் ரதியாசுவிட்டது, ஸந்தேகமில்லை பாண்டவர்கள் தீப்பற்றிக் கொண்டதிலிருந்து விடுபட்டதைக் கேள்விப்படுகிறோமல்லவா? நான் தனபலத்தினால் அந்தவில்லை நானேற்றினதனாலும், லக்ஷ் மத அடித்ததனாலும், அவர்கள் ஒருவருக்கொருவா ஸம்பாஷணையும் வகையினாலும் அவர்கள் மறைந்துகொண்டிருப்பது நிச்சயம்' என்றான் அதன் பிறகு, துருபதராஜன், 'நத ஸந்தோஷத்துடன், 'நீங்கள் மஹாதமாகளாகிய பாண்ட வரா? உங்களை நாங்கள் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்' என்று கேட்பதாகச் சொல்லும்படி, புரோஹிதரை அவர்களிடம் பரிணை புரோஹிதா ராஜாவினை சொல்லிக் கேட்டு அவர்க ளுடன் அலுவல்களைத் துதிசெய்து அரசன் சொன்னதையெல் லொன்னபடி வரிசையாகத் தெரியத்தாடன் சொல்லத்தொடங்

வரங்களைப்பற்றத் தகுதிபுள்ளவர்களை! வரங்களைக் கொடுக்கத் தகுதிபுள்ளவர்களைப் பாஞ்சாலராஜன் உங்களைத் தெரிந்துகொள்ள கிறான் லக்ஷியத்தை அடித்த இந்தப் புருஷனைக் கண்டபிறகு,

அந்த அரசன் ஆனந்தத்தின் எல்லையைக்காணவில்லை நீங்கள்பிற வம்சபரம்பரையைச் சொல்லுங்கள் பகைவார்களின் சிரமக் பாதகளை ஊன்றுங்கள் இந்த என உள்ளததையும் சுற்றத் தருன கூடிய பாஞ்சாலராஜரின் உள்ளததையும் மகிழ்ச்சையுடன் பாண்டு மஹாராஜா தருபதமஹாராஜாவுக்கு உயிருக்கொப்ப அன்புள்ள நண்பராயிருந்தாரா அந்தத் தருபதமஹாராஜாவுக்கு 'இந்த எனது புத்திரி இப்போது பாண்டுவுக்கு மருமகளாவள்' 'கிற ஆசையிருக்கிறது சிலாக்கியமானரூபமுள்ளவர்களே! 'பருத, நீண்டுமிருக்கிற கைகளையுடைய அராஜுன்ன தாமப்பிரகாரம் என இந்தப்பெண்ணை அடைவானே?' எனற இந்த விருப்பந்தான் பதராஜாவின் உள்ளத்தில் எப்போதும் உள்ளது 'அதுவே போது நடந்திருந்தால் இஃது எனது பாக்கியம், எனக்குப் புது எனனுடைய புண்ணியம், எனக்குப்பிரியம்' என்று தருபதரா சொல்லுகிறான்' என்றா 'இவ்வாறு தருபதன் சொன்ன சொல்லி வணக்கத்துடன் அங்கேநின்ற அந்தப்புரோஹிதரைக்கத் தாமப்புத்திரா, ஸமீபத்திலிருந்த பீமனேரோக்கி, 'இவருக்கு அரக் பாதயங்களைக் கொடு இவா பூஜ்யரான தருபதராஜாவின் பு ஹிதா இவருக்கு விசேஷமானபூஜை செய்யவேண்டும்' எனக் கடனையிட்டாரா ஜனமேஜயராஜாவே! உடனே, பீமன பூ செய்தான் அப்போது அந்தப் பூஜையைச் சந்தோஷத்துடன் டு க்கொண்டு ஸுகமாக உட்காராத புரோஹிதப் பிராமமண் ரோக்கி, யுதிஷ்டிரா பின்வருமாறு சொல்லலானா

' பாஞ்சாலராஜனால் தாமததைப்பாததுப் பெண் கொடுக் பட்டாள, மனவிருப்பப்படி கொடுக்கப்படவில்லை அந்த வீரத் தருபதராஜாவினால் அவளுக்குப் பந்தயம் நிச்சயிக்கப்பட்ட அவள் அதனையே அனுஸரித்தாள அந்தப்பந்தயத்தில் வருன குலம், கோத்திரம், ஒழுக்கம்இவைகளைப்பற்றி வயல்ஸதை செய் படவில்லை வில்லை நானேற்றுவதனாலும் லக்ஷியத்தை அடிப்பதனாலும் அந்தக்கண்ணிகை கொடுக்கப்படுவதாகச் சொல்லப்பட்டாள் அவ் ருக்கவே, இந்தமஹாத்மாவினால் இந்தக்கிருஷ்ணை அரசாக்கட்டத் தருவிலை ஜயிக்கப்பட்டாள் இவ்வாறு நடந்திருக்க, ஸோமகவம்ச ராஜன இப்போது துயரமுண்டாகுமபடி பின்மனஸ்தாபம் வைத் கொள்வது ஸரியன்று பூமிக்குத்தலைவனாகிய தருபதமஹா னுடைய விருப்பம் எதுவோ அதுவும் பூர்த்தியாகும் பிராமமண் இந்த ராஜபுத்திரி பிரசஸ்தமாக அங்குகளிக்கத்தக்கவளாகவே ஆ

ஹ நான உறுதியாக நினைக்கிறேன் அந்தவில ஞுறைந்த சக்தி
ளவனால நானேற்றப்பட இயலாது அவ்வாறாகவே, அஸ்திரத
ாசசியிலலாதவனாலும் தாழ்ந்த ஜாதிபிற பிறந்தவனாலும் அந்த
ஷியம் கீழேதள்ளவும் சாததியமில்லை ஆதலால், பாஞ்சாலராஜன
ரிப பெண்ணைப்பற்றித் துன்பப்படுவதற்குரியவனல்லன் இவ்வா
ரி, சாமானிய மனிதனால் அந்த லக்ஷியம் இரதபபூமியில் தள்ளப
வது அஸாத்யம்' என்றா இவ்வாறு புதிஷ்டிரா சொல்லிக
ணடிருக்கும்போதே, பாஞ்சால ராஜனிடமிருந்து மறநெரு
ணடாவது மனிதன், அங்கேயே அன்னம் ஸித்தமாபிருப்பதாகத்
ரிவிப்பதற்கு விரைவாக அங்கே வந்தான்

இருநூற்றெனப்பதாவது அததியாயம்
வைவரா ஷிகபாவம். (தொடர்ச்சி.)

(தந்தியுடன் பாண்டவர்கள் தீருபதன் வீட்டுக்குச் சென்றதும்,
தீருபதன் பரீக்ஷிப்பதற்காகப் பலவித வஸ்துக்களைக்
கொண்டு வந்ததும், திரௌபதியுடன் தந்தி அந்தப்
புரம் சென்றதும், போஜனமானபின்பு
பாண்டவர்கள் யுத்தத்துக்குரிய ஆயு
தங்கள் நிரம்பின இடத்தில் பிர
வேசித்ததும்)

தீருபதராஜனால் அனுப்பப்பட்ட தூதன், 'விவாஹகாரியத
ப்பற்றி வரணைச்சேராதவர்களுக்குத் துருபதமஹாராஜாவினால்
ன்னம் சிறப்பாகச் செய்விகப்பட்டிருக்கிறது நீங்கள் எல்லாக்
ரியங்களையும் முடித்துக்கொண்டு அதனை அங்கீகரிப்புகள் கிரு
ணையும் அங்கே வரட்டும் காலவிளம்பம் செய்யவேண்டாம் பொற
மரைப் புஷ்பங்களினால் விசித்திரமானவையும் உயர்ந்த குதிரைகள்
ட்டினவையும் அரசாங்களுக்குத் தகுதியானவையுமான ரதங்களை
ருக்கின்றன நீங்கள் எல்லாரும் இவற்றினமேலேறிப் பாஞ்சால
ஜாவின அரசன்மனைக்குச் செல்லுங்கள்' என்று சொன்னான் பிறகு,
ந்தக கௌரவபரேஷ்டாக்களைவரும் அந்தப் புரோஹிதரை
னுப்பிவிட்டு அந்த உயர்ந்ததோகளில் ஏறிச் சென்றனா குரதியும்
ருஷணையும் ஒருதேரில் ஏறிச் சென்றனா ஸ்திரீகளினால் நல்ல
ஸனைகளையும் வஸ்திரங்களையும் புஷ்பமாலைகளையும் கொடுக்கப்பெற

றும், விசித்திரமான ஆபரணங்களினால் அலங்கரிக்கப்பெற்ற இனிய மங்களகானங்களும் வாததிய கோஷங்களும் முழங்க, பணியாளுசெய்தவர்களிற சிறந்த பிராமமணாக்களுடன் கூட ஸந்தோஷ அடைந்து ஜவலிக்கின்ற மங்களதீபங்களுடன் சென்றனா யுதிஷ்டிரால் அவவாறு சொல்லப்பட்ட அந்தச் சிரேஷ்டரான பாஞ்சராஜனுடைய புரோஹிதா சென்று யுதிஷ்டிரா சொன்னதையெல்லாம் சொல்லியபடி அரசனுக்குத் தெரிவித்ததா ஜனமேஜயரே! தாராஜா சொன்ன சொற்களைப் புரோஹிதா சொல்லக் கேட்டபிறகு கௌரவஸரேஷ்டாக்களைத் தெரிந்துகொள்வதற்காகவே அவைகையான திரவியங்களைத் துருபதராஜன் சோததுவைத்ததா அரசரே! துருபதராஜன் பழங்கள், பூமாலைகள், நன்றாக வேலை செய்யப்பட்ட கவசங்கள், தோல்கள், ஆஸனங்கள், பசுக்கள், கயிறுகள், விதைகள், இன்னும் கிருஷ்ணகுரிய மறறவைகள், சிறப்பேலைக்கு ஸாதனங்களானவை, விரையாட்டிற்குரியவையாகிய எல்லாவற்றை அங்கே சோததுவைத்தான் பிரகாசமுள்ள கவசங்களும் கேட்கின்றும் சுததிகளும் விசித்திரமான சிறந்த குதிரைகளும் தோஷ உயரத் தனுஸுகளும் பலவகை அம்புகளும் பொன்னாலலங்கரிக்கப்பட்ட சகதியாயுதங்களும் தடிகளும் ஈடிகளும் முசுண்டியெனும் ஆயுதங்களும் கோடாலிகளும் இன்னும் யுத்தத்திற்கு உரியவையாகிய உயரத் சாமான்களுள்ள படுக்கைகளும் ஆஸனங்களும் உவாரே வெவ்வேறு விதமானவஸ்திரங்களும் அங்கிருந்தன சூரதிய பதிவரதையான கிருஷ்ணையை அழைத்துக்கொண்டு துருபதனுடைய அந்தப்புரத்துக்குச் சென்றாள் மங்களையாள் மனமகிழ்ச்சியுடனெல்லாவராஜ பதனியாகிய அந்தக் சூரதியை எதிரொண்டழைத்த மரியாதைசெய்தனா ஜனமேஜயராராஜாவே! ஸீமந்ததைப்போல் பராக்ரமமும் நடைபுமுள்ளவர்களும் மஹா விருஷபங்களைப் போன்ற கண்களையுடையவர்களும் கிருஷ்ணாஜினத்தை உத்தரமாகத் தரித்தவர்களும் தோளளலும்பு தெரியாதவர்களும் மதுஸாபத்தின் உடல்களேபோல நீண்டகைகளுள்ளவர்களுமாகிய அக்ஷீரபுருஷாக்களைக்கண்டு அரசனும் அவனுடைய மந்திரிகளெல்லோரும் ராஜபுத்திரர்களும் மித்திரர்களும் வேலைக்காரர்களாகிய அள்ளவாசனாவரும் மிகுந்தஸந்தோஷத்தை முழுதும் அடைந்தன புருஷஸரேஷ்டாக்களாகிய அந்தவீரர்கள் அவ்விடத்தில் பாதபீடமோடுகூடிய விலைபெற்ற உயரத் ஆஸனங்களில் கூசப்படாமல் ஆசசரியப்படாமலும் வரிசைப்படி உட்கார்தனா மிகச்சிறந்த அக்

ரங்கனோடுகூடிய வேலைக்காரர்களும் வேலைக்காரிகளும் பரிமாறு
றவர்களும் பொனவெள்ளி மயமான பாததிரங்களில் அரசர்கள்
திகத்ததருத பலவகைகளான போஜனங்களைக் கொண்டுவந்தனர்
ரசரே! அவ்விடத்தில் அந்த வீரபுருஷர்கள் தம் தம் விருப்பப்படி
சித்தப்பிறகு மிகுந்த ஸந்தோஷமுறது எல்லாத் திரவியங்களையும்
ணடி புத்தத்திறகுரிய ஸாமான்களிற பிரவேசித்தனர் தருபத
ஜனுடைய புத்திரர்களும் தருபதராஜனும் முக்கியமந்திரிகளனை
ரும் வந்து அக்கைகண்டு ஸந்தோஷமடைந்து சுகரவாத் தி புத்
ரரான பாண்டவர்களென்று அவர்களை நிச்சயித்தனர்

இருநூற்றபத்தாவது அததியாயம்

வைவாஹிகபர்வம் . (தொடர்ச்சி)

(துருபதன் கேட்டபிறகு தம்முத்திரர் தாங்கள் பாண்டவர்
களென்று சொன்னதும், கிரேஸ்கி ஐவருக்கும்
மனைவியாதலைப்பற்றித் துருபதன் ஆக்ஷே
பித்ததும், பிறகு வ்யாஸர் வந்ததும்)

பிறகு, மிகுந்ததேஜஸுள்ளபாஞ்சாலராஜன், ராஜபுத்திரரான
விஷ்ணுரை அழைத்து, மிகுந்த தேஜஸுள்ள அவரைப் பிராமமணருக
ரிய மரியாதையினால் கௌரவித்து, தளராத மனத்துடன் கேட்கத்
தாடங்கினான் 'நாங்கள் உங்களை சந்தித்திரியாகளென்றோ, அல்லது
பிராமமணர்களென்றோ, அல்லது குணங்கள் நிரம்பின வைசியரென்றோ
ல்லது சூத்திரியோனியிற்பிறந்தவரென்றோ, அல்லது மாயாபூபமெடுத்
தெகொண்டு தேசங்களெல்லாம் திரிகின்ற வித்தகர்களென்றோ எவ்வாறு
நிவோம்? கிருஷ்ணேரிமித்தம் பராக்ஷ விருப்பமுள்ளவர்களாகத் தே
களும் வந்திருக்கின்றனர் எங்களுக்கு நீர் உண்மையைச் சொல்லக்
கூடாது இதுவிஷயத்தில் எங்களுக்குப் பெரிய ஸந்தேகமிருக்கிறது
நீர் உயத்தினமுடிவிலாவது எங்கள்மனம் திருபதியடையுமா? வீரசரே!
களுடைய அநிருஷ்டங்கள் நல்லவையாயிருக்குமா? அந்த ஸத்
பத்தை மனப்பூர்வமாகச் சொல்லும் அரசர்களிடத்தில் ஸத்தியந்
த பிரகாசிக்கும் யாருஞ்செய்வது குளமெடுவது முதலியவற்
டுன பொய்சொல்லாமலிருப்பதும் தாமம் பொய்யாததிரம் சொல்ல
கூது தேவதைபோன்றவரே! பகைவர்களை அடக்குகிறவரே!

உமது சொல்கைக்கேட்பின, சாஸ்திரப்பிரகாரம் விவாஹம் கிறதை நிச்சயமாக ஆரம்பிக்கப்போகிறேன்' என்றான்

யுதிஷ்டிரா, 'பாஞ்சாலதேசத்தரசரே! நீர் துயரப்படவேடாம் உமக்குச் சந்தோஷமுண்டாகட்டும் நீர் விருமபின மனோ இந்நோ பஸ்திநுகுகிறது ஸந்தேகமில்லை வேந்தரே! நாங்கள் சுதிரியர்கள், மஹாதமாவான பாண்டுவின் புத்திரர்கள் நான் குருதியுடையேஷ்டபுத்திரனென்றறியும் இவ்விருவரும் பீமஸேனனும் அர்ஜுனனும் வேந்தரே! இவர்களால் உமதுபுத்திர ராஜஸபையில் பந்தத்தில் ஐயிக்கப்பட்டாள் இவர்களிருவரும் இரட்டையா கிருஷ்ணயிருக்குமிடத்தில் இருப்பவள் குருதி புருஷஸரேஷ்டரே! உமதுமனதுயரம் நீங்கட்டும் நாங்கள் சுத்ததிரியர்கள் தாமரை ஒரு மடுவருந்து மறறொருமடுவுக்குப் போவதுபோல உமது இரதப்பெண ராஜகுலத்திலிருந்து மறறொரு ராஜகுலத்திற்கே போனால் மதராஜரே! நான் உமக்குச் சொல்வதெல்லாம் உண்மை நீர் எங்களுக்குப் பூஜ்யரும் முக்கியமான ஆதரவும் அல்லவா?' என்று சொன்ன உடனே, ஸந்தோஷமுற்று ஆனந்தக்கண்ணீர் ததுமபுகின்ற சன்னோடுகூடிய அந்தத்துருபதராஜன் அந்தயுதிஷ்டிராருக்கு மறுமொசொல்லமாட்டாமலிருந்தான் அந்தவீரன் அவ்வான்றதத்தைப் பியத்தனத்தினுலக்கிக்கொண்டு யுதிஷ்டிரரை நோக்கி அவருக்குத் தக்கபடி தன் வாக்கினால் மறுமொழிகூறினான் தாமாதமாவான தப்பதன் அந்தப் பாண்டவர்கள் நகரத்திலிருந்து தப்பி ஓடிப்போவகையைப்பற்றித் தாமராஜாவை வினாவினான் அந்தப் பாண்டவ அவனுக்கு எல்லாவற்றையும் முறையாகச்சொன்னான் துருபதராஜ குருதிபுதரருடைய அந்தச் சொல்கைக்கேட்போது திருதராஷ்டிரராஜனை இக்மூர்தான பேசுகிறவரிற் சிறந்த துருபதன் அந்தக்குப்புத்திரரான யுதிஷ்டிரரைத்தேற்றினான், ராஜ்யத்திற்காகவும் வாகுத்தத்தஞ்செய்கான் பிறகு, குருதியும் கிருஷ்ணையும் பீமஸேனனும் அர்ஜுனனும் நகுலஸஹதேவாசனும் துருபதராஜாவினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட பெரியமானிகையில் கருஹபரவேசஞ்செய்தனா ஜனமேதராஜரே! அவர்கள் யஜ்ஞஸேனனால் பூஜிக்கப்பெற்று அங்கேவந்தனா பிறகு, புத்திரர்களுடன்கூட மனக்கலக்கம் தீராத துருபத மஹாராஜன், தாமராஜரைப்பார்த்து, 'சிறந்தகைகளையுடைய இந் குருவம்சப்புத்திரனான அர்ஜுனன் சுபதினமாகிய இன்றைத்தின் சாஸ்திரப்பிரகாரம் பாணிகரஹ்ணம் செய்துகொள்ளட்டும் எல்லாருக்கும் உற்சாகத்தை உண்டுபண்ணட்டும்' என்று சொன்னான்

மரு, ராஜாவும் தாமாத்மாவும் கிய யுதிஷ்டிரா, அந்த தருபதனை
 ாக்கி, 'அரசரே! எனக்கும் விவாஹம் இனிதான் செய்யவேண்
 ம் அதனால், நான் முதலிற செய்துகொள்ளவேண்டும் அதற்கு
 ங்கள் அனுமதி கொடுக்கக் கடவீர்கள்' என்றா

அந்நகரத்திற்கு கேட்ட தருபதன், 'வீரரே! எனபெண்ணைச்
 ஸ்திரபபடி நீ பாணிகரஹ்ணஞ்செய்தாலும் செய்யும், அல்லது,
 ருக்கு இஷ்டப்படுகிறீரோ அவருக்குக் கிருஷ்ணையைக் குறிப்பிட
 றும் குறிப்பிடும்' என்று சொன்னான் யுதிஷ்டிரா, 'ராஜரே! திரௌ
 தி எங்கள்னைவாக்கும் மனைவியாயிருக்கவேண்டும் மனிதாக்கதிப்பதியே!
 ன தாயாரால் முதலிலேயே இவ்வாறு சொல்லப்பட்டது நானும்
 வாகமாகாதவன் பாணபுத்திரனான பீமஸேனனும் விவாகமாகா
 வன் ரதனம்போன்ற இந்த உமது பெண் அாஜுனனால் பந்தயத்
 ல ஜயிக்கப்பட்டவள் அரசரே! கிடைத்ததைச் சோதனை அனுப
 ப்பதென்பது எங்கள் உடன்பாடு ராஜஸுரேஷ்டரே! அந்த
 டன்பாட்டை நாங்கள் விடவிரும்போம் முறைத்தவறாக விவாஹம்
 ய்துகொள்ளுவதாலும் தாமததிறகுப் பெரியகெடுதலுண்டாகும்
 ம்பபிரகாரமே கிருஷ்ணை எங்கள்னைவாக்கும் மனைவியாகலாம்
 களெல்லாரையும் முறையே அகனிசாக்ஷியாக அவள் பாணிகரஹ்
 ணு செய்யட்டும்' என்று சொன்னான் அதற்கு, தருபதன்,
 களரவரே! ஒருவனுக்கு அனேக மனைவிகள் இருப்பது சாஸ்திரத்
 ல அங்கீகரிக்கப்பட்டது ஒருத்திக்கு அனேகபுருஷர்கள் கணவாக
 ரு இருப்பதை எங்கும் கேள்விப்பட்டதில்லை நீ சொல்வது ஒரு
 லத்திலும் தாமமென்று உலகவழக்கத்திலும் வேதசாஸ்திரத்தி
 ம் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை குந்திபுத்தரே! தாமந்திரிந்தவரும்
 ிசத்தருமான நீ உலகத்திற்கும் வேதத்திற்கும் விரோதமான
 தாமதத்தைச் செய்யத்தகுந்தவரல்லீர் ஏன் உமக்கு இப்படிப்பட்ட
 ததி உண்டாயிருக்கிறது?' என்று கேட்க, யுதிஷ்டிரா, 'மஹா
 ஜரே! தாமம் துடம்பமானது அதன் வழியை நாம் அறிபோம்
 னனோர்கள் பரம்பரையாகச் சென்ற வழியை நாம் அனுஸரிக்கிறோம்
 ன வாக்ருப் பொய்சொல்லதில்லை என்பதறி அதாமத்தில் செல்
 றது என தாயாரும் இவ்வாறே சொல்லுகிறாள் எனமனத்திலிருப்
 றும் இதுதான் ஆஸரமத்தில் ருத்திரரால் அனுப்பப்பட்ட வியாஸ
 மிருந்து நான் கேட்டதும் இதுவே அரசரே! இது தாமமென
 து நிச்சயம் இதனைச் சங்கிக்காமல் நீ நடத்தவீராக பூமிக்
 திப்பதியே! இந்த விஷயத்தில் உமக்கு எவ்வகையிலும் ஸந்தேகம்

வேண்டாம்' என்று சொன்னா துருபதன், 'சூரதிபுதரே! நீரு சூரதியும் எனது மகனான திருஷ்டத்யுமனனும், 'இன்னது செய வேண்டும்' என்று சொல்லுங்கள் நானாகக்காலையில் செய்வோம் என்றான ஜனமேஜயரே! பிறகு, அவரனைவரும் சோரது பேசின ராஜரே! அப்போது தற்செயலாக வியாஸபகவான வரது சே தனா

இருநூறுபதினோராவது அததியாயம்

வைவரஹிகபாவம் (தோடர்ச்சி)

(ஒருக்கீ பலருக்கு மனைவியாவதில் உங்களுக்குள்ள ஆகேடிபத்தைச் சொல்லுங்களேன்று துருபதன்முதலியோர்களை வியாஸர் கேட்கையில் அவரவர் தம் தம் அபிப்பிராயத்தைச் சொன்னதும், வியாஸா தீரோபதி ஐவர்க்கும் பத்தீனியாவது தர்மமென்று சொன்னதும்)

பிறகு, அந்தப்பாண்டவர்களனைவரும் மிகுந்த புகழ்பெற்ற பாசால தேசத்தரசனும் மஹாதமாவான கிருஷ்ண தலைபாயனரை எந்த சென்றழைத்து அவருக்கு வந்தனருசெய்தனா சிறந்த மனமுள்ள அந்த வியாஸா அந்தப் பூஜையைப்பெற்றுக்கொண்டு சூரலபாசான செயது பிறகு பரிசுத்தமான பொன் ஆஸனத்தில் உட்காராதனா அந்தப் புருஷரேஷ்டாடாளனைவரும் அளவற்ற மஹிமைபொருந்தி கிருஷ்ண தலைபாயனரால் அனுமதிக்கொடுக்கப்பெற்று விலையுயர்ந்த ஆஸனங்களிலிருந்தனா ஜனமேஜயராஜரே! பிறகு, சமூதேசம் பொறுத்தது துருபதன் திரௌபதிகளாக அந்த மஹாதமாவினிப இனசொறசொல்லி, 'ஒருத்தி அனேகார்களுக்கு எவ்வாறு பாரியையாலாம்? தாமம் எவ்வாறு பரிசுத்தமாயிருக்கும்? பகவானாகிய நீங்கள் இம்மையெல்லாமுள்ள துள்ளபடி எனக்குச்சொல்லக்கடவீர்கள்' என, கேட்டான வியாஸா, 'லோகத்திற்குமவேதத்திற்குமவிரோதமாக தாம் நிசயம்பெறுததுமான இரத்தத் தாமத்கின் விஷயத்தில் யாராருக்கு என்னஎன்ன அபிப்பிராயமோ அவற்றையெல்லாம் அவர் ரிடம் கேட்கவிரும்புகிறேன்' என்றா தருபதன், 'இஃது உலகத்திற்கும வேதத்திற்கும விரோதமானதினால இஃது அநாமமென்பது எனருதது பிராமமனோததமரே! ஒருத்தி அனேகார்களுக்குப் பத்தியாவது இல்லையே இரத்த நடை முன்னோர்களான மஹாதமாக்கள்

ம அனுஷ்டிககப்படவில்லையே தெரிந்தவர்கள் அதாமத்தை 'எவ
கையிலும் செய்யத்தகாது அதலால், இந்த விவாஹகாரியத்தைப்
ற்றிய நிச்சயத்தை நான் செய்யவில்லை இந்த ஆசாரம் எந்தக்
லத்திலும் ஸந்தேகிகப்பட்டதாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது'
ன்று சொன்னான் தருஷ்டதயுமன்ன, 'பிராமமணாரோஷ்டரே!
பாதனரே! பிராமஜஞானியே! நன்னடிகையிலிருக்கின்ற
யிஷ்டஸஹோதரன் இளையவன்பாரியையிடம் எவ்வாறு சேர
ம்? தாமம் துட்பமானதனால் அதன் முடிவை நான்கள் எவ்வகை
லும் அறியமாட்டோம் பிராமமணரே! அகாமமென்றாவது தாம
மன்றாவது தீர்மானஞ் செய்வதற்கு எங்களைப்போன்றவர்களால்
டியாது அதனால், கிருஷ்ண ஜ்வருக்கும் பாரியையாகலாமென
ந்த நான்கள் எவ்வகையிலும் ஒப்பவில்லை' என்று சொன்னான்
ஷ்டிரா, 'என வாக்ருப பொய்சொல்வதில்லை என்புத்தி அதாமக்
ல் செல்லாது என மனம் இந்த விஷயத்தில் பிரவாததிககிறது
தலால், இஃது எவ்வகையிலும் அதாமமாகாது தாமிஷ்டாகளிற
ந்தவளும் கௌதமகோத்திரத்தவளுமாகிய ஜடிலையென்பவள்
பதரிஷிகளினிடம் இருந்தாளென்று புராணத்திலும் கௌஷிப்படு
ரூமலலவா? அவவாறே, ரிஷிபுத்திரியான¹ வாக்ஷியென்பவள்
யங்களினால் மனததூயமையை அடைந்த பிரசேகஸுகள் என்று
ரேபெயருள்ள பத்துச் சகோதரர்களிடம் சோந்திருந்தாள் தாமம்
நிரந்தவாக்குள்ளெல்லாம் உத்தமரே! பெரியோருடைய சொல் தா
ந்துக்கு விலக்காயிராதென்று சொல்லுகின்றனா. பெரியோரெல்லா
லும் மாதா முதன்மையான பெரியவள் அவள், 'பிணக்கையப்
பாலப் புஜியுங்கள்' என்ற சொல்லை உரைத்தாள் பிராமமணோத்
மரே! அதனால், இதனைச் சிறந்த தாமமென்று நான் நினைக்கிறேன்'
ன்று சொன்னான்

அதன்மேல், குருதி, 'தாமானுஷ்டானம் தவறாத புத்திஷ்டிரன்
ல்லாதுகற்படிதான் இதுநடந்தது 'பிராதாக்களுடன்சேர்ந்து புஜிக
கடவாய' என்று அராஜுன்னுக்குக் கட்டினாயிட்டேன் எனக்
ப் பொய்யில் மிகுந்த பயமுண்டு நான் எவ்வாறு பொய்யிலிருந்து
டுபடுவேன்?' என்று சொன்னான் வயாஸா, 'சிறந்தவளே! நீ
ராயிலிருந்து விடுபடுவாய் பாஞ்சாலராஜனே! இஃது எல்லோ
க்கும் எகனாலததுமுள்ள தாமந்தானென்பதைப்பற்றிச் சொல்லப்
பாடுமேன இஃது எப்படிச் சாஸ்திரவிஹிதமான தாமமென்பதை

¹ இவளுக்கு 'மாரிஷா' என்றும் பெயருண்டு

பும எவவாறு என்காலத்திலும் உள்ளதென்பதையும்பற்றி நான் செவதைக கேள் புதிஷ்டிசன சொல்லுகிறபடியே இது தாமமென்தில் ஸமசயமில்லை' என்றா ஸமாததரான தவைபாயனென சொல்லப்பட்ட வயாஸபகவான உடனே எழுந்த துருபதராஜனை கையிலபிடித்து அழைத்துக்கொண்டு ராஜகிருஷ்ணத்துக்குள் பிரசித்ததாரா பாண்டவாசனும் குருதியும் துருபதபுத்திரனான தருஷ்டபுமனனும் ஒருவரோடொருவா பேசிக்கொண்டு, அங்கேயே அந் துருபதன் வயாஸா இருவரைபும எதிர்பாராதிருந்தனா அப்பேதவைபாயனா அந்த மஹாதமாவான அரசனுக்கு அநேகருக்கு மனைவி இருப்பது எவவாறு தாமமாகும் எனபதையும், முன்னா அராஜபுத்திரியின் தவத்தினால் ஸந்தோஷமடைந்த தாமன முதலதேவர்கள், ஐவருக்குப் பத்தினியாயிருப்பதை அவளுக்கு வரமாகொடுத்ததையும் சொல்லத் தொடங்கினா.

இருநூற்றுபன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

வைவரா ஷ்டிகபாவம் (தோடர்ச்சி)

(வியாஸர் இந்திரஸேனையென்கிற நாளாயவியின் உபாக்கியாஸத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்து, அவள் வயோதிகரும் தன்பரீத்தாவுமான மேளக்கல்யாணா ஆராதீக்க, ஸந்தோஷமடைந்த அவர் அவளுடைய வேண்டுகோளினால் ஐந்து நபத்துடன் அவளுடன் ரமித்ததையும் அவளே கிருஷ்ணையாகப் பிறந்திருக்கிற னென்பதையும் சொல்லியது)

ராஜனே ! 'என பெண ஐவருக்கு மனைவியா ?' என்று உன்கமனஸதாபம வேண்டாம் யாககாலத்திலேயே இவளுடைய தாயா 'எனபெண ஐவருக்குப்பாரியையாயிருக்கவேண்டும்' என்று வேடிக்கொண்டாள தாமந்தவருதவாகளாகிய அந்த யாஜ்ஞபயாஸுகள் தங்களை தவத்தினால் இவளுக்கு ஐந்துபதிகள் இருக்கச் செய்தனா அதனால், கிருஷ்ண பாண்டிபுத்திரர்கள் ஐவர்களாது பாரியையாக அடையப்பட்டாள உனகுலம் மகிழ்க்கடவது ராஜனே ! உனனைவிட மேலானவன இவவுலகத்தில் வேறொருவன

எல்லா எதிரிகளுக்கும் வெல்லக் கூடாதவனாயிருக்கிறாய் ஐவருக்குப் பத்தினியாயிருக்கும்படி நோதத்தற்கு மறநெரு தைதையும் நான் சொல்லுகிறேன் நீ துயரத்தை விட்டுக் கேள். நான் பூரவஜனமத்தில் நாளாயனியென்பவன், சிறந்த ரூபமுள்ளான், கிழவரும் குஷ்டரோகியுமான மௌதகலயரென்று பெயர் மற கணவருக்குப் பணிவிடை செயதுகொண்டிருந்தான் தோலுழம்புமாயிருப்பவரும், கொடுமையும் நிலையிலலாத சித்தமுட்பொருளும் கடுங்கோபமுமுள்ளவரும், வாயில் தூக்கந்தமுள்ளவரும், புகைகளும் நரைமயிருமுள்ள கிழவரும், அருவருக்கத்தக்க ரூப ளவரும், நகங்களும் தோல்களும் உதிராதின்றவருமாகிய அம்மாமுனிவருடைய எச்சிலைப் புஜித்துக்கொண்டு அவருக்கு இவள விடை செயதான் பிறகு, ஒருகாலத்தில் அவர் போஜனஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில் அவருடைய கட்டைவிரல் உதிராதது களை அன்னத்திலிருந்து எடுத்துவிட்டு அந்த அன்னத்தை அருப்பின்பிறிப் புஜித்தான் அப்போது அவளிடத்தில் அன்புகூரது பத்ததுடன் ஸம்பாஷணையுடைய அம்முனிவரால், 'வரம்கேள்' என்று பலமுறை சொல்லப்பட்ட பிறகு, அவரை அவள் வரம்கேட்ட மௌதகலயர், 'நான் கிழவனுமல்லேன், கொடியவனுமல்லேன், பொருமைக்காரனுமல்லேன், கோபிஷ்டனுமல்லேன், வில தூநாற்றமுள்ளவனுமல்லேன், இளைத்தவனுமல்லேன், நிலைலாத சித்தமுள்ளவனுமல்லேன் சிறந்தவனே! உன்னை நான் வந்து இன்பமுதர செய்யவேண்டும்?' எவ்வாறு வைத்துக்கொள்ள ன்னும்? நீ உள்ளத்தில் விருமபுகிறதை உள்ளபடி எனக்குச் சொல்' என்றுகேட்டார் உயரந்தசெய்கையுள்ளவரும் எல்லாவிருப னையும் நிறைவேற்றுகிறவருமாகிய அந்தத் தன்பாத்தார் அனுகர துடன் வரம்கொடுப்பதாகச் சொல்லும்போது, குற்றமற்ற ரூப ள அந்த நாளாயனி, 'நினைத்தற்கரிய பிரபாவமுள்ளவரே! உல ளிலெல்லாம் புகழ்பெற்ற பகவானாகிய நீர் உமது சரீரத்தை று பாகமாகச் செய்துகொண்டும் மறுபடியும் ஒரு ரூபத்தை எடுத்த கொண்டும் என்னிடம் ரமிகக்கூடவீர்' என்று அவருக்கு மறு முடி சொன்னான் சிறந்த ஞானமுள்ளவரும் தவத்திறசிறந்தவரு ம் அம்மஹரிஷி, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று அவருக்குச் சொல்லினார் அந்த மௌதகலயர், ஐந்தாசரீரங்களை எடுத்துக்கொண்டு, கிய கூரதல துனியுள்ளவரும் இனிய நகையுள்ளவருமாகிய த நாளாயனியுடன் எல்லாப்பிரதேசங்களிலும் ரமித்துக்கொண் டதார் மறுபடியும், அந்த மௌதகலயமுனி மஹரிஷிகளினால்

விசேஷமாகப் பூஜிக்கப்பெற்று விருமபத்தகக சரீரத்தோடு
மங்களில் தமது விருப்பப்படி சஞ்சரித்தாரா அவர் ஸவாகத்தி
போனபோது அந்தத் தேவலோகத்தில் அமிதபானஞ்
கொண்டு தேவரிஷிகளுடன்கூட ஸஞ்சரித்தனா

இந்திரசிருஹத்திலும் இந்திராணியினால் பூஜிக்கப்பட்டு
மஹேந்திரசுரேஸீனை என்று பெயருள்ள அந்த நாளாயனியுடன்
விருப்பத்துடன் ஸஞ்சரித்தாரா ஸமாதத்தான அந்த மௌத
பகவான ஸாயனுடைய திவ்யரத்ததிலேறி மறுபடியும் மஹா
வைச சோரது அதில் வலிக்கக்கருதினா அந்தத் தபோதனா
நாளாயனியுடன் கூட ஆகாசகங்கையில் ஸநானஞ்செய்து சந்த
நாங்கனினிடையில் காதறைப்போல வாஸஞ்செய்தாரா மறுப
அம்மஹரிஷி தம் யோகசக்தியினால் மலை உருவம் எடுத்தாரா
நாளாயனியும் அவா பிரபாவத்தினால் அம்மலைநடுவில் மஹ
ஆனாள் பகவானுகிய மௌதகலயமுனிவா மலாகள் நிரம்பித்
மாக ஆனபோது நாளாயனியும் அந்தமரத்தைச் சுற்றிக்கொ
கொடியாலாள் எவ்வெவற்றின் உருவத்தை அவா அடைந்தாரோ
வ்வற்றிற்கொத்த உருவத்தை அவளும் அடைந்தாள் பாததா
கூட மானிடதேகத்தோடும் ஸஞ்சரித்தாள் அதனால், அவரு
அவளுக்கும் அனபு ஸமமாகவே விருத்தியாயிற்று அவளும்
ரிடம் அவவாறிருந்தாள் அந்தப் பகவானாள் ரிஷிபுரேஷ்ட
அவளிடத்தில் அனுசரணத்தினால் அவவாறிருந்தாள் அந்தச் ச
பெண்ணும் பாக்யவசத்தினால் அவரிடம் விசேஷமாக ரமித்
அவரும் தமது தவத்தினாலும் யோக சக்தியினாலும் அவளிடம்
தாரா அவள் முத்தில எப்போதும் அவவாறாக ஐந்துபுருஷாக
கூடியவளாயிருந்து, பிறகு, ஒரு பதியை அடைந்து அருந்ததி
போலவும் ஸீதையைப்போலவும் சிறந்த பதிவரதையாகப் புகழ்
பெற்றிருந்தாள் அவள் தன் தாயாகிய ¹ தமயந்தியைப்பாராகிலும்
மான மேனமையைப் பெற்றாள் மஹாராஜாவே! இஃது உண்
உனது புத்திவேறுபடவேண்டாம் அரசனே! அந்த நாளாய
வதோ ஒரு விதிபலத்தினால் ஒளியும் அழகுமுள்ள உனது
“ஊன கிருஷ்ணையாக யாகவேதிகையிற் பிறந்திருக்கிறாள்
மௌதகலய முனிவரிடம் பற்றுவைத்த அவளமனம் ஒருகால்
‘சலிதத்தில்லை அந்தப் பிராமமனோத்தமரிடம் அவள மனம்
வாறு பறையிருந்தது’ என்றா

1 இதனை நள்ளுடைய பெண்ணே நாளாயனி யென்று தெரிகி

இருநூற்றுபத்தினமுனருவது அததியாயம்.

வைவாஹிகபர்வம். (தோடீச்சி.)

ளாயனி எனக்த எவ்வாறு பெண்ணுள்' என்று கேட்ட தீருபத்
க்த வியாஸர், நாளாயனி போகத்தில் கிருப்கி அடையா தீருத்
லைக்கண்டு, 'ஐந்து புருஷர்களை அடைவாய்' என்று மௌத்
கல்யாள் சபித்ததையும் அவள் நத்திராராக் துறித்துத் தவத்
செய்து பிரஸன்னரான நத்திராரிடத்தில் ஐந்துமுறை 'பத்
யைக்கோடும்' என்று கேட்டதனால் அவர், 'ஐந்துபுதிகளை
அடுத்த ஜன்மத்தில் அடைவாய்' என்றும், 'நீத்யயுவ
தியாயிருப்பாய்' என்றும் வரங்கோடுத்தது, 'நீ கங்கா
தீர்த்தத்திலிருக்கையில் வரும் இங்கிரை அழைத்
துவா' என்று கட்டளையிட்டதையும்
(சொல்லியது)

துருபதன், 'வேதம் தெரிந்தவா எல்லாரிலும் சிறந்த பிராம
ரே! புண்ணியவதியான நாளாயனி எனயாகததில் கிருஷ்ணை
ஜனிதததற்குக் காரணம் யாது? அதனைச் சொல்லுக' என்று
க, வியாஸர் சொல்லலானா

'ராஜனே! இவளுக்கு நுத்திராரால் எவ்வாறு வரன்கொடுக்கப்
—தெனபதையும், புகழ்பெற்ற இவள் உனவிட்டில் ஏதற்காகப்
ந்தாளெனபதையும் கேள் ஆ! ஆ! கிருஷ்ணையினுடைய முன்
மசரித்திரததை உனக்குச் சொல்லப்போகிறேன் முனஜன்மத்
, இரத்திரசேனை யென்று புகழ்பெற்ற பாகயவதியான நாளாயனி
ளதகலயரெனனும் பாததாவையடைந்து கவலையினறிச் சஞ்சரித்
ர வேந்தனே! மௌதகலயரிஷிக்ரும, அவளுடனகூடி விளை
ககொண்டிருக்கையில், அனேக வருஷகாலமும் ஒருநொடிபோலக்
ந்துபோயிற்று பிறகு, ஒருகால அந்தத் தாமாதமா காமபோகந்
ற சலிப்புறது வைராகியமடைந்தார உயரந்ததான மோக்ஷதா
தை விருமபிப பிரமமத்தியானத்தைக் கடைப்பிடித்தவராயினார்,
தப பிராமமணர் அந்த நாளாயனியை விட்டுவிட்டார் அவள்
போது பூமியில் விழுந்தாள ராஜஸரேஷ்டனே! மௌதகலயர்
போதும் தவததினால் பரிசுத்தமானவா. அப்போது, நாளாயனி;
வானே! எனயீது அருளசெய்யக்கடவீர் எனனை நீர் விடத்
து பிரமமரிஷியே! இதுவகையில் விருமினவறதை அனுபவித்

ததினால் போகவகங்களில் திருபதிபெருதவளாயிருக்கிறேன்' என கேட்க, மௌதகலயா, 'நீ அசசமில்லாமல் பேசுததகாததை' எனிடம் பேசி என தவததிறகு இடையூறு செய்கிறாயாதலின், ந சொல்வதைக்கேள் நீ மனுஷ்ய லோகத்தில் மஹாதமாவான பீதனென்னும் பாஞ்சாலதேசத்தரசன் பெண்ணென்று புகழ்பெற்றார்ஜபுத்திரியாயிருப்பாயாக அந்த ஜனமத்தில் உனக்குப் புகழ்பெற்ற ஐந்து கணவர்கள் இருப்பார்கள் அழகான உருவங்களுடன் அவர்களுடன் வெகுநேரம் இன்பத்தை அடைவாய்' என்று சொல்லா.

புகழ்பெற்ற அந்த நாளாயனி இவ்வாறு சபிக்கப்பட்டுத் துயரதுடன் வனத்திற்குச்சென்றாள் அப்போது காமஸுகங்களில் திருபதி அடையாமையால் தேவதேவரான சங்கரரைக்குறித்துத் தவரும்தான். விருப்பங்களைவிட்டும் காற்றைப் புசித்தும் உணவையொழித்தும் சூரியனைப்பார்த்துக்கொண்டு பஞ்சாசனிமத்தியினின்று தப்பிப்பிடுகிறாள். பசுபதியும் ஸாவலோகங்களுக்கும் ஈசுவரரும் பிரமமாய சங்கரா, அவருடைய சுடுதவத்தினால் ஸந்தோஷமடைந்த உடனே, 'புண்ணியவதியே! உனக்கு அடுத்த ஜனம் வரப்பெறுகிறது சிறந்த பெண்ணாகப் பிறக்கப்போகிறாய் எல்லாரும் தேவதிராணுகொப்பான தேவமுள்ளவார்களும் தேவேந்திராணுகொப்பப்பார்க்கிரமமுள்ளவாளுமான புகழ்பெற்ற ஐந்துபாத்தாக்கள் அஜனமத்தில் உனக்கு வரப்போகின்றனா நீ அவர்களிடமிருந்து பெரிய¹ தேவகாரியத்தைச் செய்யப்போகிறாய்' என்று வரம்கொடுத்தா அதைக்கேட்டு நாளாயனி, 'நான் ஒரு கணவனைத்தானே மணக்கேட்டேன். இந்த ஐவா எதற்கு? ஒருத்திக்கு ஒருகணவன்தானே உண்டு, அனேகா இல்லையே, அதனை எனக்குச் சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்பாள மஹேஸ்வரா, 'புண்ணியவதியே! 'பதியைக்கொடும்' என்று திருமபத்திருமப ஐந்துமுறை எனக்கேட்டாய் உனக்கு ஐந்துபதிகளும் இன்பஸுகத்தைத் தருகிறவாகியிருப்பார்கள்' என்றா நாளாயனி, 'பெண்களுக்கு ஒருகணவனிருப்பதுதான் தாமம் என்பது பூர்வகாலத்திலேயே விதிக்கப்பட்டுள்ளது புருஷனுக்குமட்டும் அனேகமனைவிகளிருப்பதுதாமம், அஃது அமரரால் அனுஷ்டிக்கப்படும் வருகிறது ஒருத்தி ஒருபாத்தாவுக்கே போதும் துணையாகத் தாமானுஷ்டானஞ்செய்யவேண்டியவளென் சொல்லப்படுகிறது. இதுதான் முதலிலேயே ரிஷிகளினால் விதிக்க

¹ பூபாத்தையொழிப்பது.

ட. ஸ்திரீதாமம் பெண்களுக்கு இளமைப்பருவமுள்ள ஒரு
ரவனிருப்பதுதான் உலகநடைக்கும் உரியது ஆபதகாலங்களில்
ந்ததியில்லாதபோது) கணவன் கட்டளையின்மேல் பெண்ணுக்கு
ண்டாவது புருஷனும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறான் மூன்றாமவனைச்
ரலாகாது அப்படிச் சேருகிறவளுக்குப் பிராயச்சித்தம் விதிக்கப்
புருக்கிறது நாலாமவனைச் சோந்தால் ஸ்திரீ பதிகையாகிறாள்
தாமவனைச் சோந்தால் விபசாரியாவாள் தாமததின் மாககம் இவ
யிருக்கையில் அநேக புருஷர்களுக்குப் பாரியையாயிருப்பதை நான்
நம்பவில்லை உலகத்தில் அனுஷ்டிக்கப்படாத அந்த அதாமததி
ந்த நான் எவ்வாறு விடுபடுவேன்?' என்று கேட்டாள்

மஹேஸ்வரரா, 'மூன்று பெண்கள் கட்டில்லாமலேயிருந்தனா,
காலங்களில் அவர்கள் சுததையாகினதனால்' நீ, 'பதியைக்கொடும்'
று ஒருமுறை சொல்லவில்லை ஆதலால், உனக்கு அதாமமவராத்
று சொன்னா அதைக்கேட்டு நாளாயனி, 'எனக்கு ஐந்துபதிகள்
ளடாயின் அவர்களுடன் தனித்தனியே ரமிப்பதைவிருமபுகிறேன்
பங்களில் ஒவ்வொருவரோடும் சேரக்கை நேரிடும்போதெல்லாம்
க்கு இளமைப்பருவமே இருக்கவேண்டும், பூவஜன்மத்திலும்
சுபாநுஷ்ட செய்ததனாலேயே பெருந்தவப்பயன் எனக்குக்கிடைத்
து போகத்திலுள்ள விருப்பமட்டும் எனக்குத் தீரவில்லை அந்
போகஸுகமும் எனக்கு உண்டாகவேண்டும்' என்று கேட்டாள்
கரா, 'புண்ணியவதியே! காமஸுகமும் தவப்பயனும் ஒன்றே
ானது சோவதில்லை நீ மாத்திரம் காமஸுகங்களையும் தவப்பயனை,
யோகமஹிமையையும் அடைவாய் அடுத்த மறநெரு ஜன்மத்
அழகும் பாக்கியமும் குணங்களும் பொருந்தினவளாக ஐந்து
ஷ்டருடன் சேர்ந்து இளமையடைந்து மஹாபாக்கியவதியாயிருப்
ப சிறந்தவளே! பரிசுத்தமான புன்னகையுள்ளவளே! செல்
கங்காஜலத்திலிருக்கும்போது எந்தப்புருஷனைப் பாரககிறாயோ
ந்தப் புருஷனாகிய இந்திரனை என்னிடத்துக்கு அழைத்துவா'
றனா உலகத்தையே உருவமாக்கக்கொண்ட ஈசுவரரால் இவ்வாறு
ரல்லப்பட்ட அந்த நாளாயனி, அந்த ருத்திரரைப் பிரதக்ஷிணா
யது புண்ணியமானதும் ஸவாகக மத்திய பாதாளமென்னும்
ன்று வழிகளிலும் செல்வதுமாகிய கங்காநதியைக்குறித்துச்
ன்றாள்

இருநூற்றுப்பதினான்காவது அததியாயம்.

வைவரா ஹி க ப ர வ ம். (தோடர்ச்சி)

(நைமிசாரண்யத்தில் தேவர்கள் செய்தயாகத்தில் யமன் ஸாமித்
என்னும் பசுவைக்கொல்லும் கிரியையில அமர்ந்ததனால் உலக
தில் பிராணிகள் அதிகமானதும் அவைகளை ஸம்ஹரிப்பதற்கு
கதி தேவர்கள் பிரம்மதேவரீடம் சென்றதும், இந்திரன், பிரம்ம
தேவருடைய கட்டளைப்படி நைமிசாரண்யத் சென்றதும்,
கங்கையில்வந்த தாமரைப்புஷ்பத்தை எடுக்கச் செல்லு
கையில் அவது அழுகுகொண்டிருந்த பெண்ணைக்கண்ட
தும், அவள் பிச்சென்ற அவன் பரீவததகையில்
தனக்கு முன்வந்திருந்த நாலு இந்திரரைக் கண்ட
தும், பலராமன் கேசவன் திரோளபதி இவர்
களுடைய உத்பத்தியும், வியாஸரால் ஞானக்
கண்ணையடைந்த துருபதன் பாண்டவர்கள்
திரோளபதி இவர்களுடையபழைய ரூபத்
தைக் கண்டதும், திரோளபதியின்
அடுத்த முன் ஜன்மத்தின்வாலானும்)

அரசரே! முற்காலத்தில் நைமிசாரண்யத்தில் தேவா
ஸதரயாகஞ்செய்து கொண்டிருந்தனா அப்போது, அந்த யாகத்
யமன் (ஸாமிதரம்) எனனும் பசுவைக் கொல்லும் வேலையைச் செ
தான அரசரே! அப்போது அந்தயாகத்தில் தீசைக் செய்துகொ
டிருந்த யமன் பிரஜைகளில் யாரையும் கொல்லவில்லை அதன
அந்தப் பிரஜைகள் காலங்கடந்தும் மரணமடையாமல் மிகுதிய
விருத்தியாலாக்ள இந்திரன், சந்திரன், வருணன், சூரபேரன், எ
யாகள், ருத்திராகள், வஸுககள், அஸ்வினிதேவர்கள் இவர்க
மற்றுமுள்ள தேவர்களும் உலகத்தைப் படைப்பவராகிய பிர
தேவரிருக்குமிடத்திற்குப் போய்ச் சோந்தனா அப்போது மனி
களின் அதிக விருத்தியினாலுண்டான பயத்தினால் உலகங்களுக்கெ
லாம் பிதாவாகிய பிரம்மதேவரைச் சந்தித்து, 'ஐயா! பிரஜாவிரு
யினால் கலக்கமுற்ற நான்களைவரும் ஸுகத்தை விருமபி உங்க
சரணமாக அடைகிறோம்' என்று கூறினா பிரம்மதேவா, 'ப
களனைவரும் தேவர்களாயிருக்க உங்களுக்கு மனிதரிடம் பயமயா
மனிதர்களிடத்தில் உங்களுக்குப் பயம் வரத்தகாது' என்றுசொல்
தேவர்கள், 'இறப்பவா இறக்காதவர்களாகி விட்டார்கள் அதன

ங்களுக்கும் அவர்களுக்கும் வித்தியாஸம் ஒன்றுமில்லை விசேஷ
 லலாமைபால் பயந்து விசேஷத்திற்காக உங்களுடம் வந்தோம்’
 ன்று சொன்னார்கள் பிரம்மதேவா, ‘யமன ஸதரயாகத்திற
 குப் பிரவாதத்திற்குக்கிறான் அதனால்தான் இந்த மனிதர்கள்
 தப்பதில்லை காரியத்தில் ஊக்கமுள்ள அந்த வைவஸவதன் அந்தக்
 ரியத்தை முழுதும் நிறைவேற்றினபிறகு, இந்த மனிதர்களுக்கு
 டிவுக்காலம் அவசியமவரும் யமனுடைய தேகாமசமே பிரிக்கப
 டு உங்கள் சக்திகளுமேசோந்து அபிவிருத்தி செய்யப்பட்டிருக்
 மது அந்தச்சீரந்தான் முடிவில் இம்மனிதர்களின் மரணத்துக்
 க் காரணமாகப் போகிற்று அப்போது மனிதர்களுக்குச் சுகதி
 ராது’ என்று சொன்னா அப்போது அந்தத் தேவர்கள், முதல்
 தவராகிய பிரம்மதேவருடைய சொல்கைக்கேட்டுத் தேவர்கள் யாகம்
 சய்யுமிடத்திற்குச் சென்றனர் மஹாபலசாலிகளான அந்தத்
 தவர்கள் சோந்து உட்காரத்திருக்கும்போது, கங்கையில் ஒரு வெண்
 ாமரைப் பூவைக்கண்டனர் அவர்கள் அதைக்கண்டு வியப்புற்றனர்
 வர்களுக்குள் சூரனான இந்திரன் அவ்விடத்திற்குப் போனான்.
 வன் அப்போது கங்காதேவி இடைவிடாமல் பெருகிக்கொண்
 ருக்குமிடத்தில் அக்கினிகொப்பான ஒளியுள்ள ஒரு பெண்ணைக்
 ண்டான் அந்தப்பெண் ஜலத்தைவிருமபிக் கங்கையில் இறங்கி
 முதுகொண்டிருந்தாள் அவளுடைய கண்ணீர்த்துளி அந்த ஜலத்
 ல விழுந்தபோதே பொற்றாமரை மலராயிற்று அப்போது, இந்தி
 ன் அந்த ஆச்சரியத்தைக்கண்டு அந்தப்பெண்ணின் அருகிறசென்று,
 சிறந்தவளே! நீயா? எதற்காக அழுகிறாய்? நீ உண்மையாகச்
 சால் நான் கேட்கவிருமபுகிறேன்’ என்று கேட்டான் அந்தப்
 பண, ‘தேவராஜாவான் இந்திரனே! பாகியமற்றவளான யான
 தற்காக அழுகிறேனென்பதைப்பற்றி இப்போதே நீ அறிவாய்
 ரசனே! நான் முன் செல்வேன் நீயும் வா நான் எதற்காக அழ்
 றேனென்பதைக் காண்பாய்’ என்று சொன்னா அவள் செல்லும்
 பாது இந்திரனும் பின்சென்றான் அவன், சிறந்தமலையில் வித்தா
 னம்போட்டு வீற்றிருந்து ஒரு சிறுமியுடன்கூடச் சொக்கட்பான
 டிக்கொண்டிருந்த ஓர்அழகான சிறுவனை அருகிறகண்டான் இந்
 ான், சொக்கட்டாழிக்கொண்டு சிறிதும் கவனிக்காமலிருந்த அந்
 ச சிறுவனைக்கண்டு கோபத்துடன், ‘ஓ! விதவானே! இவவுலகம்
 னவசத்தில் இருப்பதென்றும் இதற்கு நான் எசுவரனென்றும் அறி
 ம’ என்று சொன்னான் எசுவரா, இந்திரன் கோபிப்பதைக் கண்டு

நகைத்தாரா அவனை மென்மையாக்க கண்ணெடுத்த நோக்கினார் உரால் பாரக்கப்பட்ட தேவராஜன் உடனே அசைவற்றவனாகக் கட்டி போல நின்றான் அவர், போதுமானவரையில் விளையாடினபிறகு அழுதுகொண்டிருந்த அந்தத்தேவகன்னிகையை நோக்கி, 'நீ இவ் நானிருக்குமிடத்திற்குச் சமீபத்திற் கொண்டுவா இவனுக்குப் படியும் காவம் உண்டாகாமலிருக்கவேண்டும்' என்று சொன்ன பிறகு, இந்திரன் அவளால்தொடப்பட்டவுடன், அங்கங்களை தளர்த்தியும் பூமியில் விழுந்தான் உக்கிரமான சகதியுள்ள பகவான், அவனை நோக்கி 'இந்திரா! இனி எவ்வகையிலும் இவ்வாறு செய்யாதே அந் திறந்த பாவத்திற்குத் திரும்பிப்போ உன்னுடைய பலரு ஸாமாததியுமும் அளவிடக் கூடாதவைதாம் இந்தப் பாவத்திற் குகைநடுவில் நுழை அதில் உன்னைப்போன்றவர்கள் ஸூரியை போலப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர்' என்றார் அவன் உத்தப் பாவத்தினுடைய பெரிய குகையைத் திறந்து தன்னைப்போல ஓளியுள்ள மறறை நாலவரைக் கண்டான், அவர்களைக்கண்டபி ல் அவன், 'நானும் இவர்களைப்போல ஆகாமலிருப்பேனா' என்று நினை துத் துயரமுற்றவனான பிறகு, தேவரான கிரீசா, கோபத்துட கண்களையிழித்து இந்திரனை நோக்கி, 'சதகரதுவே! நீ முதலில் சி பிள்ளைத்தனமாக என்னை அவமதித்ததனால் இந்தக் குகையுள் பு ளன்று சொன்னார், பிரபுவினால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட தேவ திரன், அவருடைய கோபத்திற்கு மிகப்பயந்து அங்கங்களைத் த டந்து, மலைத் தலையில் காற்றினாலடிக்கப்பட்ட அரக்கஇலைபோல நடு கினான் விருஷபவாகனரால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட இந்திரன் உடனே நடுக்கமுற்று விஸ்வரூபரும் உக்கிரருமான ஈசுவரரைநோ க்கைக்கூப்பிக்கொண்டு, 'ஈசுவரரே! இப்போது நீதாம் எல்லாஉலக் களுக்குமு் முதன்மையானவா' என்று சொன்னான், உகரசகதியுள்ள ஈ வரா, நகைத்துக்கொண்டு அவனை நோக்கி, 'இவ்வகையான தன்னை யுள்ளவர்கள் இவ்வுலகத்தில் அனுகூலம் பெறுவதற்கு உரியவ ளல்லா இங்கிருப்பவர்களும் முன்னே உன்னைப்போலவே நடந்தவ கள் ஆதலால், நீயும் இந்தக்குகையில் பிரவேசித்துக்கிட இவன் உ களுக்குப்பாரியைஆவான், சந்தேகமில்லை நீங்கள் அனைவரும் மானி ஜனமத்தை அடைவீர்களாக அந்தஜனமத்தில் நீங்கள் யாருக்கு செய்பமுடியாத செய்கையைச்செய்து பகைவர்கள் அனேகாகி வதஞ்செய்து திவ்யாஸ்திரங்களைக்கொண்டு மானிடங்களோடு புத்த செய்து சூரரெல்லாரையும் போரிடவென்று நீங்கள் புண்ணியத்

முதலில் ஸம்பாதித்த சிறந்த இரத்திரலோகத்திற்குத் திருமப வருவீர்கள் இவ்வாறு நான் சொன்னவையெல்லாவற்றையும் என்கப் பிரயோஜனங்களோடு கூடிய மறற்க காரியங்களையும் நீங் செய்யவேண்டும்' என்று சொன்னார்

பழைய இரத்திரர்கள், 'தூலபமான சாபவிமோசனம் மனுஷ்ய ராகத்தில் எங்களுக்கு விதிகபபட்டிருப்பதனால் நாங்கள் தேவ ராகத்தைவிட்டு மனுஷ்யலோகத்துக்கே செல்வோம் ஆனால், தா ரு, வாயு, இரத்திரன், அசுவினிதேவர்களாகிய தேவர்களே எங்க த தாயினிடத்தில் காப்பாதானரு செய்யக்கடவா' என்று கேட ரா புது இரத்திரன், இரத்திர சொல்லக்கேட்டு மறுபடியும் தேவ ருஷ்டரான ஈசுவரைப்பார்த்து, 'நான் காரியத்திற்காக என் ரியத்தினால் எனக்குப்பிறந்த புத்திரனை இவர்களுக்கு ஐந்தாமவ க கொடுப்பேன்' ¹ என்று சொன்னான் அந்த ஐந்து இரத்திராக ர முதலாமவன் விஸ்வபுக, இரண்டாமவன் பூததாமன், மூன்ற ன பராகரமசாலியான் சிபிரசக்கரவாததி, நாலாமவன் சாரதி; ஐந்தாமவன் தேஜஸவி, உககிரமான தனுஸையுடையபகவான், தம டைய சிறந்த ஸவபாவத்தினால், அவர்கள் விரும்பியபயனைக் கேட கொண்டபடி கொடுத்தனா உலகமெல்லாம் விரும்பத்தக்க ராஜ ஷமியாகிய அந்தப்பெண்ணை மானிடலோகத்தில் அவர்களுக்குப் ரியையாபிருக்கக் கட்டளையிட்டார பிறகு, அந்தஈசுவரா, அவாக டன் கூடவே, அறியமுடியாதவரும் அளவிலலாதவரும் காரணபூத ன்னமில்லாதவரும் முற்காலத்திலும் எகாலத்திலும் இருப்ப டம் எல்லாம் தாமாக இருப்பவரும் அவ்வற்ற அவதார ரூபங்கள் ப்பவருமாகிய திருமாலிடம் சென்றனா அவரும் அவையெல்லா றையும் அவ்வாறே நியமித்தார பிறகு, அவர்களைவரும் தேவா ல முதன்மையான நான் எனனுந் தேவதையை இரத்திரனுக்கு ரிக்கத்தரச ஐந்தாமவனான ஜிஷ்ணு என்பவனாக நிச்சயித்துப் புல ில ஜனித்தனா அந்தத் திருமாலானவா ஒன்று வெண்மையும் ெருன்று கருமையுமாகிய இரண்டுக்கேசங்களைத் தலையிலிருந்து ததார அந்த இரண்டு கேசங்களும் தேவகி ரோகினியென்னும னாடு யாதவகுலத்து ஸதிரீகளின் காப்பங்களில் பிரவேசித்தன தத் திருமாலினுடைய அவவிரண்டு கேசங்களில் வெண்மையா னந்தஒன்று பலராமனாகப் பிறந்தது இரண்டாவது கறுத்த மாகச சொல்லப்பட்ட கேசம் கேசவனாகப் பிறந்தது வடதிசையி

1 நானே நேரில் ஜனிக்கமாட்டேன் ² இவன்தான் புதிய இரத்திரன்

உள்ள அநத மலையின் குகையில் இரதிராசுரபததுடன் அடைக
 பட்டவர்கள் எவரோ அவர்களே வீரர்களான பாண்டவர்கள்
 இங்கு இருக்கின்றனர் ஸ்வயஸாசி எனனும் பாண்டவன் இந்
 னுடைய அம்சமே அரசனே! எவர்கள் முன்னர் இரதிராசுரபதியி
 தனரோ அவர்களே இவ்வாறு இரதப பாண்டவர்களாக ஜனித்தி
 கின்றனர், திவ்யரூபமுள்ள இரததரோபதி அவர்களுக்குப் ப
 யையாயிருக்க முன்னமே கட்டளையிடப்பட்டிருந்த ராஜலக்ஷ
 தான தெய்வக்கட்டளைபின்றி உன்னுடைய யாகததுக்காகப் பூட்
 லிருந்து பெண்கிளம்புவது எவ்வாறு உண்டாகும்? இவ்ருடைய
 ரூபம் சந்திரனையும் ஸூரியனையும்போல ஒளிபுள்ளது இவ்ருடைய
 தேகமணம் ஒருகுரோசனாரம் வீசுகிறது மன்னவனே! அன்
 முன்னிட்டு உனக்குத் திவ்யதிருஷ்டியைக் கொடுக்கிறேன் ஆசை
 மான் மறொருவர்ததையும் கொடுக்கிறேன் புண்ணியமான பன்
 தேவதேகங்களோடு பாண்டவர்களை நீ சாணபாயாக' என்றார்
 , மிகச்சிறந்த செய்கைபுடையவரும் பரிசுத்தரும் பிரமமரிவ
 மானவியாஸா, இவ்வாறு சொல்லி, தமது தவத்தினால் அவ்வரசு
 குத் திவ்யதிருஷ்டியை அளித்தாரா அவ்வரசனும், அவர்களைவ
 முந்திய தேவதேகங்களோடு ரூபபதை உள்ளபடி பார்த்தான் அந
 திவ்ய திருஷ்டியினால் பொற்கிரீடங்களையும் பொன்மாலைகளை
 அணிந்தவர்களும் இரதிராசுரபததுடன் அகனிசுகம் ஆகித்தயனுக்கும்
 பாண ஒளிபுள்ளவர்களும் தலைகளில் மாலை சூட்டிக்கொண்ட
 ளும் அழகிய தேகங்களுள்ளவர்களும் இளமைப் பருவத்திலிரு
 வர்களும் அகன்றமார்புகளை உடையவர்களும் பனைமரப்பிரமாணமு
 வர்களுமாகிய திவ்ய புருஷர்களைக் கண்டான் அழகில்லாத தி
 வஸ்திரங்களாலும் நறுமணமுள்ள சிறந்த புஷ்பமாலைகளாலும்
 வும் விளங்கிக்கொண்டு நேரேவந்த முககண்ணாக்களோ வஸுக்க
 ருத்திரர்களோ ஆகியவர்களோ எனனுமபடி எல்லாக்குணங்களும்ந்
 திவ்யவர்களும் பழைய இரதிராசுரபதியாகிய அநத ஸூரதரபுருஷாக
 யும் இரதிராசுரபதோன்ற ரூபமுள்ள இரதிரபுத்திரான அராஜன்
 யும் பார்த்துத் துருபதராஜன் மகிழ்ச்சியும் வியப்பும் அடைந்தார்
 அநத அரசாக்கரசன் அநததேவமாயை அறிவுக்கெட்டாததென
 நினைத்துச் சிறந்த அழகுள்ளவனும் சந்திரனும் அகனிபும் நேரே
 ததுபோலப் பிரகாசிக்கின்றவனும்மான அநதத தேவலோகத்து
 பெண்ணரசியைப்பார்த்து அழகினாலும் ஒளியினாலும் புகழினாலும்
 அவள் அவர்களுக்குத் குகையான மனைவியென்று மகிததுக் க

றன அவன அந்த மிகக் ஆச்சரியமான ரூபத்தைக்கண்டு ஸ்தய
புதரான வியாஸருடைய பாதங்களைப்பிடித்துக்கொண்டு, 'ரிஷிஸ
ஷ்டரே' உம்மிடத்தில் இது புதுமையன்று' என்றுசொன்னான்
வியாஸா, மனமகிழ்ந்து துருபதனைப்பார்த்து, 'விவாஹ்விஷ்
தில் பூவகாலத்து ராஜரிஷிகளின் பூவசரித்திரத்தையும் இப்
புது நானசொல்லக் கேள் இப்புவியில் நிதந்தது என்று பெயர்
ற்ற ராஜரிஷி ஒருவன் இருந்தான் அவனுக்குப் பூமியை ஆளத்
தவர்களும் சூரர்களும் ஆபத்தைத்தடுப்பவர்களும் வேளவிகளபுரி
த்களுமாகிய ஸாலவேயன், சூரஸேனன், ஸருதஸேனன், திருது
ரன், அதிஸாரன் என்று சிறந்த வில்லாளிகளான ஐந்து புத்திரா
இருந்தார்கள் அவர்கள் ஒருவரையொருவர் மீறுதவர்களும்
வாக்கொருவர் இனசொற சொல்லுகிறவர்களும் இனியனசெய
வர்களும் பொறுமையற்றவர்களும் தாமந்தெரிந்தவர்களும் கடு
யிலலாதவர்களுமாயிருந்தார்கள் சிபியின்புதலவியாகிய பெள
ரவியென்பவன் நிதந்துவின புத்திரர்களான இவ்வைந்து ராஜ
ர்களையும் கணவர்களாக ஸவயமவரத்தில் வரித்தான் அப்போது
லாபபெண்களிலும் சிறந்த பெளமாஸவியானவன் கந்தாவர்களின்
மூாசசீனையைப்போலவும் வீணையைப்போலவும் இனியசூரனுள்ள
ராயிருந்தான் எல்லாக்குணங்களும் நிரம்பினவர்களும் கந்தரிய
ரஷ்டர்களும் நிதந்துராஜபுதரர்களுமாகிய ஐந்து அரசர்களும்
ருளுக்குப் பாததாக்களாயிருந்தனர். அப்படிப்பட்ட அழகும் குணங்
மபொருந்தின சிறந்த பெளமாஸவியென்னும் சிபியின்புத்திரி
த்தி அவ்வரசர்களுக்கு மனைவியாயிருந்தாள் ராஜஸரேஷ்
ன்! அவள் அப்போது அந்த நிதந்துபுதரர்கள் ஐவாக்கும் ஐந்து
லவர்களை ஐந்து காலங்களில் ஈன்றாள் ஸ்ஹோதரர்களான அந்தப்
ளமாஸவியின் புதரர்களுக்குப் பூமியில் ஐந்துபெயர்கள் தனித்
ரியேயிருந்ததை வரிசையாகச் சொல்லுகிறேன் ராஜஸரேஷ்
ன்! கேள் இவர்களின் வம்சத்திற்பிறந்தவர்களும் ஸாலவேயா
சூரஸேனர்கள், ஸருதஸேனர்கள், திருதுஸாரர்கள், அதிஸாரா
என்னும் அரசர்களாகவே இருந்தனர் இப்படிப் பெளமாஸவி
னர்களுக்கு ஒரு பாரியையாகப் பூமியில் பெயாபெற்றிருந்தான்
ரூபதனே! குற்றமற்றவனும் பருஷதவம்சத்துக்கு அலங்காரமான
நம் தேவதாரூபமுள்ளவனுமான கிருஷ்ணபென்னும் இந்த உன்
ன் பெளமாஸவியைப்போலவே ஐவருக்குப் பத்தினியாக விதிக்கப்
டவன்

ஒருதபோவனத்தில் மஹாதமாவாகிய ரிஷிகனனிகையொரு
 இருந்தான் அவன் அழகுள்ளகன்னிகையாயிருந்தும், அவளுக்
 கனாவன கிடைக்கவில்லை அவள் சங்கரரை நோக்கிக் கடுந்தக்
 செய்தாள் சங்கரா அனுகரஹம் செய்து பிரதயசஷமாக வந
 'வரமகேள்' என்று அவளுக்கரசு சொன்னான் இவ்வாறு செ
 லப்பட்ட அநதக்கனனிகை வரமகொடுக்கும் தேவராகிய ரா
 ரைப்பார்த்து 'எல்லாக்குணங்களும் பொருந்தின கணவனை வே
 கிறேன்' என்று பலமுறை சொன்னான் அநதத தேவராகே
 ரான் சங்கரா மனத்தில் அனபுகூர்ந்து, 'அனபுள்ளவனே! உன
 ஐந்து பதிகள் வருவார்கள்' என்று அவள் கேட்டவரத்தை அவ
 குக்கொடுத்தார் அவள் அவருடைய அனுகரஹத்தை வே
 மறுபடியும், 'சங்கரரே! நான் குணமுள்ள ஒரு பதியை உமமிட்
 லிருந்து பெறுதற்குரியவள்' என்று சொன்னான் தேவதேவரா
 சங்கரா, மனத்தில் அனபுகூர்ந்து மறுபடியும் அவளைப்பார்த்
 'அனபுள்ளவனே! 'பதியைக்கொடும்' என்று நீ என்னைத் திரும
 திருமப ஐந்துதரம் கேட்டாய் அநதசொல் அவ்வாறுதான் ந
 கும உனக்கு நன்மையுண்டாகக்கடவது மறறொரு ஜனமம் வ
 போது இவையெல்லாம் உனக்கு நேரிடும்' என்று சொன்னான்
 பதனே! அவள்தான் தேவதாருபமுள்ள இந்த உனத்பிணை
 பிறந்திருக்கிறாள் குறமயிலலாதவளும் பருஷதவம்சத்துக்கு அ
 காரமுமாகிய கிருஷ்ண ஐவருக்கு மனைவியாக விதிக்கப்பட்டிரு
 றாள் அவளேதான் புவியில் ருபததில் தனக்குடிகரிலலாத ரா
 யனியாகப்பிறந்து மௌதகலயமுனிவரைப் பாததாவாக அ
 நது பிறகு சிவனிடம் வரமபெற்றவன் ராஜராகேஷ்டே
 இந்தத தேவராகஸயத்தை உனக்கு சொன்னேன் இது தேவ
 ஸயமாயிருப்பதினாலேதான் யாருக்கும் சொல்லத்தகாது தே
 களுடைய ராஜலக்ஷ்மி பாண்டவர்களுக்காகத்தான் உன் மஹாபா
 திற் பிறந்தாள் நீ கடுந்தவரு செய்கதினால் அவள் உன்மகள்
 வந்திருக்கிறாள் அழகுள்ளவளும் தேவர்களால் விருமப்பபட்டவ
 மாகிய அநதத தேவகனனிகை, தான்செய்த கருமத்தினால் இ
 லோகத்தில் தேவர்களாகிய ஐவருக்கு ஒரேமனைவியாகப் பிரமமே
 ராலேயே படைக்கப்பட்டிருக்கிறாள் துருபதராஜனே! இ
 கேட்ட பிறகு, உன்விருப்பத்தைச் செய்யலாம்' என்றான்

இருநூற்றாண்டுகளாகிய அத்தியாயம்
வைவாஹிகபாவம் (தொடர்ச்சி)

(யுகிஷ்டிபாதிமுதலியவர்கள் வரிசைப்படி கிரேபகியைப்
பாணிகாஹணம் செய்தது)

துருபதன், 'மஹரிஷியே! உங்களுடைய இவ்விதமான
சுலோக கேளாமல்தான் நான் முதலில் காரியம் ஆரம்பித்தேன்
இயை விலக்கமுடியாது அதே விதிதான் இதோ நோந்திருக்கிறது
பவத்தின் முடியை அவிழ்க்க முடியாது 1 விதியினால் செய்யப்
படும் எதுவும் ஒருவனுடைய அந்தக் காமாவினால்தான் ஒருவனுக்கு
இவ்விதத்தில் லக்ஷியம் உண்டாகக்கூடவில்லை, அதேவிதி இப்
போது வந்து நோந்தது கிருஷ்ணையானவள் தனக்கு அநேகம் பதி
யாகக் கொடுக்கவேண்டுமென்று பகவானை முதலில் கேட்டபடியே
தப்பக்கவானும் அவளுக்கு அதனை வரமாகக் கொடுத்ததால் இந்த
உயததில் எதுமுக்கியமோ அஃது அந்த ஈசுவரருக்குத்தானே
நிரியும் சங்கரராலேபே இவ்வாறு விதிக்கப்பட்டிருந்தால் தாமமா
நந்தாலும், அதாமமாயிருந்தாலும் அந்த விஷயத்தில் என்னுடைய
புதுதல் ஒன்றில்லை கிருஷ்ணை இவர்களெல்லாருக்கும் விதிக்கப்
பட்டிருப்பதனால் இவர்கள் நிச்சயித்தபடியை தாசாஸ்திரமாக இவ்வேடி
ணிகாஹணம் செய்துகொள்ளட்டும்' என்றுசொன்னான்

வயாஸா, 'மானிடர்களுக்கு விவாஹத்தில் இது நியாயமாகாது
யானோ தேவர்கள் திரௌபதியும், லக்ஷ்மி முன் செய்த தவத்
துணுண்டான சங்கரருடைய அனுகாஹத்தினால் பாண்டவர்க
வாக்கும் மனைவியானாள் வேந்தனே! மறந் ஸ்திரீ புருஷர்களுக்கு
றுசொன்னபடி இது தாமமாகாது தெய்வத்தன்மைபுள்ளவா
ருக்கு மட்டுமே திரௌபதிக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் நடப்ப
கிய விவாஹம் போன்றது சாஸ்திரவிஹிதமாகும்' என்றுசொன்
ர உடனே, புத்திரர்களுடன் குருதியும் துருபதபுத்திரனான திருஷ்

1 'இவ்வுலகில் தன் செயல்கையினால் முடிக்கப்படுவது ஒன்றில்லை,
சுரவனாக இவ்விதத்தில் லக்ஷியம் உண்டாகக்கூடாது, பழைய
கியே இப்போது வந்துநோந்திருக்கிறது' என்பது உத்தரத்தேச
டம்

டதபுமனனும எங்கே இருந்தனரோ அந்த இடத்திற்கு அந்த வஸ்தும துருபதனும வந்தனா பிறகு, பகவானுன கிருஷ்ணதபாயனா, தாமராஜாவான புதிஷ்டிரரிடமவந்து, 'பாண்டவாகுமுததவனே! சந்திரன் சுபமான ¹புஷ்யநக்ஷத்திரததோடு திருக்கிற இந்தச்சுபதினத்திலேயே நீ முதலில் கிருஷ்ணையைப் பகரஹ்ணாஞ்செய' என்றுசொன்னா தாமராஜாவுக்கு இவ்வசொன்னபிறகு, பீமன் முதலானவர்களைப்பார்த்து, 'புருஷபரேஷகளை! முறையே உங்கள் கைகளினால் திரௌபதியின்கையைப் பித்துக் கொள்ளுங்கள் குற்றமற்றவர்களே! இவ்வாறாகவே இத்தெல்லமுன்னமே நடந்திருப்பதை நான் கண்டிருக்கிறேன்' என்றுசொன்னா பிறகு, யஜ்ஞஸேனராஜன் புத்திரர்களுடனகூட வரஹுக்ககுறிப்பிடப்பட்ட பறபல உயாந்த பொருள்களை மிகுதியாகச் செய்தபித்தான மஹானுபாவனுள் அவன், புத்திரர்களோடும் இனத்தோடுமகூட மகிழ்ச்சியுற்றது தன் பெண்ணாகிய கிருஷ்ணைக்கு களஸநானஞ் செய்வித்து அனேக ரத்தபாணங்கள் பூட்டி அவ்வருவித்தான பிறகு, ராஜாவினுடைய மித்திரர்களும் மந்திரிகளும் பிராமணர்களும் பட்டணத்தாஜனங்களும் மிகுந்த சந்தோஷத்தோடன விவாஹத்தைப் பாரப்பதற்குத் தகுதிப்படி வந்து சேர்ந்தபிறகு, மேனமையான மனிதர்களினால் பிரகாசிப்பதும் மிகுதியாதாமரை கருநெய்தலமுதலிய மாலைகளாலும் தோரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட வாயிலையுடையதும் பெருஞ்சேனையினாலும் ரத்தவரிசைகளாலும் விசித்திரமுள்ளதுமான துருபதராஜன்மாளி பிரகாசமான நக்ஷத்திரங்களோடு கூடிய ஆகாயம்போல விளங்கிய பிரபுவான ஜனமேஜயரே! அப்போது அந்த யௌவனப்பருவத்திருக்கும் கௌரவராஜபுத்திரர்களனைவரும் மங்களஸநானஞ்செய் மங்களகாரியங்களைச் செய்துகொண்டு குண்டலங்களைபும் மது அணிகலங்களைபும் அணிந்து விலையுயர்ந்த ஆடைகளைஉடுத்துச் சலவைச்சாந்தணிந்து அக்கினிகொரப்பான தேஜஸையுடைய புரோஹிதரான தெளமியருடனகூட மகிழ்ச்சியடைந்து மந்திரிஷ்பாங்கள் கொட்டி விற புகுவதுபோல துருபதராஜனுடைய அவிவாஹஸபையில் வரிசையாகப் பிரவேசித்தனா பிறகு, வேத

1 'புஷ்யம்—போஷிப்பது அதாவது விருத்திகரமானதினம் என சொல்லவேண்டும், ஏனெனில், புஷ்யம் விவாஹத்திற்குரியதன்று' என்பது பழைய உரை

கரைகண்டவரும் மந்திரங்களை அறிந்தவருமாகிய அந்தத்
தளமியா அக்கினிஸுந்தானம் செய்வித்து ஜவலித்த அக்கினியில்
திரபூவகமாக ஹோமஞ்செய்தார யுதிஷ்டிரரை அழைத்து அவ்
கிருஷ்ணையோடு சோபயித்தார வேதத்தில் கரைகண்டவரான
ந்தத் தௌமியா பாணிகரஹ்ணஞ்செய்துகொண்ட அந்தக்
க்ஷண யுதிஷ்டிரா இருவரையும் அக்கினியைப் பிரதக்ஷிணம்செய
ந்தார அந்த ராஜாவான யுதிஷ்டிரா, முதலில் தனங்களாலும்
களாலும் பல்வகையான ரதனங்களாலும் பிராமமணாகளுக்குத்
ந்பதிசெய்வித்து, தௌமியா அக்கினிகொப்பான ரிஷிகளுடன்
ந்நு சாஸ்திரப்பிரகாசம் அக்கினியில் ஹோமம்செய்தபின் அக்
ரியின் எதிரில் திரௌபதியைப் பாணிகரஹ்ணம் செய்தார அப்
ரது, ஆகாயத்திலிருந்து பூமாரிகள் பெய்தன, மிக்க இனிய மண
ரள கூற்றுவிசியது அப்போது மஹானுபாவரும் ராஜபுரோ
தருமான தௌமியா, ஸபையில் சோபிக்கின்ற அந்த யுதிஷ்டிர
ம் அனுமதிபெற்றுக்கொண்டும் பிராமமணாகளெல்லாரையும் துரு
ராஜாவின் சுற்றத்தாரையும் சேர்த்துக்கொண்டும் உயர்ந்த
பபாவமுள்ள அந்தத் துருபத் மஹாராஜாவினிடம் மதுபடி
நடக்கவேண்டிய விஷயத்தைப்பற்றி, 'அரசரே! இனி,
ந் ராஜகுமாரர்களும் சாஸ்திரப்படி கன்னிகையைப் பாணிகரஹ்
ம் செய்யலாமே?' என்று கேட்டனா துருபத்தனும் அந்தப்பிராம
னரைக் கௌரவித்து, 'அப்படியே செய்கியும்' என்று அவருக்
கட்டளையிட்டான ராஜாவும் புரோஹிதரும் அனுமதி கொடுத்த
னால அந்த ராஜபுத்திரர்கள் மகிழ்ந்தனா உத்தமமான ருபத்தை
நடப்பவர்களும் மஹாரதர்களும் கௌரவம்சத்தைப் பெருக்கச்செய
வாக்குமாகிய அந்த மஹ ராஜகுமாரர்களும் ஓவ்வொருநாளும்
வ்வொருவராக வரிசைப்படி அந்தச் சிற்றத் பெண்ணைப் பாணிகர
ணஞ் செய்தனா அவ்விடத்தில் மனிதர்களிலிலாத மஹேஸ்வர
ந்த ஆச்சரியம் நடந்ததைத் தேவரிஷியாகிய நாரதா சொன்னா
ஹானுபாவையாகிய அந்த அழகிய இடையுள்ள பெண் ஓவ்வொரு
ள் கட்டந்தபிறகும் கன்னிகையாகவே இருந்தனளாம் தன் கணவ
டைய முதத் ஸகோதரிடத்தில் கணவனும் மாமனும் என
ம் எண்ணத்தையும், கணவனுக்குக் கடைசித் தம்பியினிடத்
ல் கணவனும் மைத்துனனுமென்னும் எண்ணத்தையும், இடையி
ருப்பவர்களிடத்தில் கணவன் மாமன் மைத்துனன் என்னும்
வகை எண்ணத்தையும் வைத்திருந்தனளாம்' விவாஹம் நடந்த

என்க

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்

பிறகு, மஹாபாரதங்களான பாண்டவர்களுக்குத் துருபதன் அனேகமான உயரத தனங்களையும் சிறந்த பொனமாலைகள் கட்டினவை பொற்கடிவாளங்கள் போடப்பட்டவையுமான நாலுகுதிரைகள், டின் நூறுதங்களையும், பொற்கொடுமுடியுள்ள குன்றங்களைப் போன்ற தாமரைப்பூவடிவமாகச் செய்யப்பட்ட பொன் அம்பாரி அமைத்த நூறுயானைகளையும் கொடுத்தான் அவ்வாறே, மறுபடியும் மஹாநுபாவன துருபதன் தேவருபங்களாகக் காணப்படுகிற பாண்டவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் இளமைப்பருவ ஆரம்பத்திலிருப்பவர்களும் விலையுயர்த ஆடை ஆபரணங்கள் புஷ்பமாலைகள் முதலவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்டவாளுமாகிய நூறுதாதுகளையும் தங்களையும் ஆடையாபரணங்களையும் அவர்களின் மஹிமைக்குத்தக்க அக்கினியின் முன்னிலைபிற கொடுத்தான் அந்த விவாஹம் நடப்பிறகு, மஹாபலசாலியுள்ளும் இரதிரனுக்கொப்பானவாளுமாகிய பாண்டவர்கள் சதனங்கள் நிரம்பின அந்த ஐசுவரியத்தைப் பெற்றுத் தப் பாஞ்சாலரசுரகுதிலேயே மகிழ்ந்திருந்தனர்

இருநூற்றம்பதினாவது அத்தியாயம்

வைவரஹிகபாவம் (தொடர்ச்சி.)

(குந்தி கிரௌபதியை ஆசீர்வதித்ததும், கிருஷ்ணன் அனுப்பிய ஆபரணங்களைப் பாண்டவர்கள் பெற்றுக்கொண்டதும்)

பாண்டவாளுடன் ஸம்பந்தம்பெற்ற துருபதனுக்கு, தேவஸித்ததிலுங்கூட எவ்வகையிலும் சிறிதும் பயமுண்டாகவில்லை மஹாதமாவான் துருபதனுடைய அரதஸ்திரீகள் குரத்தியிடம்சென்றவர்கள் பெயரைச்சொல்லி அவளபாதங்களையே தங்கள் சிரங்களினு அடைந்தனர் கிருஷ்ணையும் பட்டுதித்து விவாகமங்களாகங்கள்செய்கொண்டபின் மாமிசுக்கு வந்தனம்செய்து கைகூப்பி வணக்கத்துடன் நின்றான் அழகும் ராஜலக்ஷணங்களும் பொருந்தினவனும் நற்குணங்களும் நல்லொழுக்கமுமுள்ளவனும் தனமருமகளுமான கிரௌபத்குக்கு குந்தி, பரேமையினால், 'இரதிரனுக்கு இரதிராணிபோ

அககினிகு ஸவாஹாதேவிபோலவும் சந்திரனுக்கு ரோஹிணி
லவும் நளனுக்குத் தமயந்திபோலவும் குபேரனுக்குப் பத்ரீ
யி போலவும் வலிஷ்டருக்கு அருந்ததிபோலவும் திருமாலுக்கு
தேவிபோலவும் நீ உனகணவாசுருக்கு இருப்பாயாக அனபுள்
ளே ! தீாககாயுள்ளன வீராகளைப்பெற்று மிருந்த ஸுகமடைந்து
பாககியமுள்ளவனும் ராஜபோகங்கள் நிரம்பினவனும் யாகத்திற
ப பத்தினியும் பதிவரதையுமாக இருக்கக்கடவாய தேடிவந்த
நதினாகளையும் முனிவாகளையும் இளைஞர்களையும் முதியோர்களை
பெரியோர்களையும் முறைப்படி எப்போதும் ஆதரித்துக்கொண்டே
சுக்கு வருஷங்கள் செல்லட்டும் ¹ தாமத்தில் அனபுள்ள நீ ராஜயா
ஷகம் பெறுவாயாக மஹாபலசாலிகளான உனகணவர்கள் பராக
ததினால் ஜயித்த பூமிமுழுதையும் அசுவமேதமென்னும் மஹா
ததில் பிராமணர்களுக்குத் தானங்கொடுத்ததுவிடுவாயாக குணங்
நிரம்பினவளே ! சுபஸ்க்ஷணங்கள் பொருந்தியவளே ! நீ நூறு
ஷகாலம் ஸுகத்திவிருந்துகொண்டு குணங்களில் சிறந்த ரதனங்க
ன்று சொல்லப்பட்ட பொருள்கள் பூமியில் என்ன என்ன
டோ அவற்றையெல்லாம் அடைவாயாக' என்று ஆசீர்வதித்து,
ம்களே ! இப்போது பட்டுத்தின் உன்னைப்பார்த்து எவ்வாறு
தாஷிக்கிறேனோ அவ்வாறே குணவதியான உனக்குப் புத்திரா
பிறந்தபிறகு மறுபடியும் சந்தோஷப்படுவேன்' என்றாள் பாண
களுக்கு விவாஹஞ் செய்தானபிறகு, ஸாரியப்பதியான கிருஷ்ண
ான வைரீரியங்களினாலும் பல்வகைரதனங்களினாலுஞ் செய்பப்
யிசித்தரமான பொன்னாபரணங்களையும், விலையுயர்ந்த பலதே
ற ஆடைகளையும், தொடுவதற்கு இனிமையான ரதனங்கள் போன்ற
வைகளையும், தோலங்களையும், பல்வகைப் பெரிய படுக்கைகளையும்,
னங்களையும், வாகனங்களையும், வைரீரியங்களினாலும் வஜரங்கள்
யும் இழைக்கப்பட்ட நூற்றுக்கணக்கான பாததிராங்களையும் அனுப
ரா அழகும் இளமையும் வீரயமுமுள்ளவாசுரும் நல்ல அலங்கா
ளுள்ளவாசுரும் நல்ல அலங்காரங்கள் செய்யத் தெரிந்தவாசுரு
ய பற்பலதேசத்துப் பணிப்பெண்களையும் கிருஷ்ணபசுவான
ப்பினா அறிய முடியாத ஸவருபத்தையுடைய மதுஸூதனா
களுக்குப் பழகின ¹ பதரங்களைன்னும் யானைகளையும் நன்குக்
ங்கரிக்கப்பட்ட உயர்ந்த குதிரைகளையும் பிரகாசிக்கின்ற தங்கப்
டங்களினாலல்லங்கரிக்கப்பட்ட தந்தத் தோர்களையும் கோடிக்கண்க

¹ எப்போதும் மதப்பெருக்குள்ள பெரிய யானைகள்

எனஅ

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

கான பொன நானாயங்கனையும் அவவாதேதங்கககடிகளையும் வரி
ளாக அனுப்பினா தாமராஜாவானபுதிஷ்டிரா தமமிடததில கோ
ருடைய பரீதியை விரும்பினவராக அவற்றையெல்லாம் மி
ஸந்தோஷத்துடன் பெற்றுக்கொண்டா

வைவாஹிகபர்வம் முற்றிற்று

இருநூறுபதினேழாவது அததியாயம்

விதுராகமனபர்வம்.

(அரசர்களால் பாண்டவர்களின் விருத்தாந்தத்தைக் கேட்ட
அரசர்கள் கிருதராஷ்டிரன் முதலியவர்களை நிறதிப்பதும், க
ராஷ்டிர புத்திரர்கள் பாண்டவர்களைப்பற்றி ஸ்ரேஸ்திக்
யில் அவர்களைக் கொல்லவேண்டுமென்று சதனி சொன்ன
தும், 'அவர்களைக்கொல்லமுடியாது ஸமாதானமே
செய்துகொள்ள வேண்டும்' என்று ஸோமதந்த
புத்திரன் சொன்னதும்)

பிறகு, அரசர்களுக்கு நம்பிக்கையுள்ள தூதர்கள், 'சு
லக்ஷணங்கள் பொருந்திய திரௌபதி பாண்டவர்களைக் கணவராக
அடைந்தாளா எந்த மஹாத்மா அந்த விலலையெடுத்தா லக்ஷிய
அறுத்தானோ அவன், ஜயிப்பவர்களிற சிறந்தவனும் பெரியவில
அமையும் தரித்தவனுமான அாஜுனன் அந்த ஸமயத்தில்
விதமான கலகத்தையும் அடையாமல் மதராஜனுள் சலஸிய
தூக்கிப்போட்டவனும் யுத்தத்தில் வந்த வீரர்களைக் கோபத்த
மரத்தினால் அச்சமுறச் செய்தவனும் அணுகமுடியாத அச்சப
தகக் எதிரிகளின் ஸேனாசங்களாகிய ரதகஜதுரகபதாதிக்களெல்ல
றையும் வீழ்த்தினவனுமாகிய அவன் பலவானான பீமஸேனன்
தூரியோதனனோடு யுத்தஞ்செய்கையில் யுத்தத்தில் அவனை
வாறு ஜயித்தாரோ அவர் புண்ணியவானும் சிறந்த புத்திசா
பாண்டவர்களுள் மூத்தவருமாகிய தாமபுத்திரர் எவர்கள் தூ
தனனுடைய தம்பிகளுடன் பகைவர்களைப்போல யுத்தம்
தன்றோ அவ்விருவரும் நல்லொழுக்கமும் பலபராகிரமங்களும்
பின் நகுலஸஹதேவர்கள்' எனவும் செய்தியைக் கொண்டுவ

பாண்டவர்களே பிராமமணவேஷநதரிததுகொண்டு அடக்க விரும்பாததைக் கேட்பபிறகு அரசர்கள் வியப்புறமனா அரசர் வரும் நகரத்திலுள்ளவர்களும் ஆசனியமுதறவராயினா புகழ் மருதி, புத்திரர்களுடனகட, அரசருமாளிகையில் எரிந்து னுள்ளது எல்லாதேசத்தவர்களும் அரசர்களயாவரும் கேள டடிருந்தனா அதனால், அவ்வரசர்கள் பாண்டவர்களை மறு புப பிறந்தவர்களென்றே நினைத்தனா தாமம், நல்லொழுகம், ரினை விருப்பத்தில் ஊக்கமுதலிய இவ்வகைகளான குணங்கள் பின் பாண்டவர்களைக் கௌரவனுன தருதராஷ்டிரன் புரோசன செய்ப்பட்ட மிக்கொடியசெய்கையினால் அழிக்கக்கருதினதி அவனைபும் பீஷ்மரையும் இகழ்ந்தனா பாரதரான ஜனமேஜ ! அந்த ஸ்வயம்வரம் நடந்தபிறகு, காணாதும சகுனியாலும் ப்பட்ட திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களைவரும் அவர்கே மந்திரா சனை செயதனா அதில் சகுனி, 'ஒருவகைச் சததுருவுக்குப் பதைக்குறைக்க வேண்டும், மறநெருவனைத் துன்பப்படுத்த னடும் குருதிபுத்திரர்களைமட்டும் எல்லா க்ஷத்திரியர்களும் ததுவிடவேண்டுமென்பது என அபிப்பிராயம் அபஜயம்நாத ளனைவரும் ஒரு நிச்சயத்தையும் செய்யாமல் இவ்வாறே திரும போவீர்களாயின நிச்சயமாக உங்கள் மனம் பின்பு துன்பப் ப நாம் பாண்டவர்களைப் பிடிப்பதற்கு இதுதான் இடம், இது காலம் இவ்விதம் செய்யாமற் போவீர்களாயின உலகம் நகைக் ககவாகளாவீர்கள் இவர்கள் எந்த அரசனை அடுத்தது வாஸரு ய விருமபுகின்றனரோ அந்தத்தருபதன் பராசரமமும் ஸைனி ம குறைந்த அரசனென்று நான் நினைக்கிறேன் சிறந்த மன ள தருபதனை ஒற்றுமையே அடைந்திருக்கும் பராகிரம யும் புருஷஸுரேஷ்டனும் சேதிதேசத்தரசனுமான சிசுபாலனும் வவீரர்களும் இவர்கள் ஜீவித்திருப்பதை அறியாமலிருக்கையிலே ர நமக்குப் பராகிரமகாலம் ராஜாவே! அவர்கள் இனி வெல் டாதவர்களாக ஆகிவிடுவார்கள், ஸந்தேகமில்லை அரசர்களை ம பாண்டவர்களென்ற நிச்சயத்தை எதுவரையில் அடையாம க்கின்றனரோ அதற்குள்ளேயே பாண்டவர்களை வதஞ்செய்ய லவோம், அரசின் வாய்போல்ப பயங்கரமான அரசருமாளிகையி நது விடுபட்ட அவர்கள் இப்போது மறுபடியும் விடப்படுவா ின் நமக்குப் பெரியபயம் வந்துவிட்டதாகும், யாதவா முதலிய சர்களும் இங்குவந்து சோந்து இந்தப்பாண்டவர்களும் இங்கேயே

நீண்டகாலம் ஊன்றி வாஸஞ்செய்வார்களாயின இவாசனாககிடை
நாம் நிற்பது இரண்டு மஹா கஜங்களின் நடுவில்லிருப்பது
அஸாதகியமாகும் பலவான்களிற சிறந்தவர்களே! பாண்டவாக
ஸம்பாதிக்கப்பட்ட ஸ்ணியங்கள் பறவைகள்போல வந்து
முடைய சேனையில் விழுமுன்னே அவர்களை வதஞ்செய்யுங்கள்
நகரத்தை எல்லாரும் சோநது எதிர்த்துக் கொடுக்கவேண்டும் பு
ஸ்ரேஷ்டனான துரியோதனனே! இதுதான் எனது அபிப்பிர
காலமும் நோந்திருக்கிறது' என்று சொன்னான் தூபபுத்தியு
பேசுகின்ற சகுனியின் சொல்லைக்கேட்டு, ஸோமத்தத புத்திரன்
அரசன் அதைக்காட்டிலும் சிலாக்கியமான வாக்மியத்தைப் பின்
மாறு சொல்லத்தொடங்கினான்—

‘அரசன், அமைச்சன், மீதரன், பொக்கசம், தேசம், தூப
படை ஆகிய ஏழுராஜ்யங்களையும்தனப்பக்கத்திலும் பிறன்பக்க
லும் இடத்தையும் காலத்தையும் பரிசோதித்து ¹ ஸந்தி, ² விக்ரி
³ யானம், ⁴ ஆஸ்னம், ⁵ தவைதிபாவம், ⁶ ஸமாஸரயம் எனலும்
வகைக்குணங்களையும் உபயோகித்தல்வேண்டும் ⁷ ஸதானத்தை
⁸ விருத்தியையும், ⁹ க்ஷயத்தையும், ¹⁰ பூமியையும், ¹¹ மிதரர்களை
¹² சக்தியையும், தனப்பக்கத்திலும் பிறன்பக்கத்திலும் ஆராய்
சுதரு, காமம், சூதாட்டம் முதலியவைகளால் ஏற்படக்கூடிய
னங்களினால் நெருக்கப்பட்டபோது அவனை எதிர்க்கவேண்டி
அந்தப்படி பாண்டவர்கள் மித்திரர்களும் திரவியங்களுமுள்ள
களும் பலபராக்கிரமங்கள் தவறாதவர்களும் தங்கள் நற்செயவை
னால் ஜனங்களுக்கு வேண்டியவாகளுமாக இருப்பதாக நான் நினை
வேன அராஜனன் தனவடிவத்தினாலேயே பிராணிகளின் நேத்த
களையும் மனங்களையும் கவருகிறான், இனசொல்லினால் மனிதர்
டையசாதுகளைக்கவருகிறான் கேவலம் அதிருஷ்டத்தினால் மாத்த
ஜனங்கள் அன்புடன் அவனை அடுத்ததாகளிலலை அவாசன் மனத்தி
ல்லிருப்பதாக இருந்ததெதுவோ அதையெல்லாம் அவன்செய்து நி

1 ஸமாதானம், 2 சண்டை, 3 எதிர்த்துச்செல்வது, புறங்காட்
செல்வது ஆகிய இரண்டையாதகிரைகள், 4 ஒரிடத்திலிருப்பது, 5 கே
யை இரண்டாகப் பகுத்துச்செல்வது 6 மற்றொருபலவானையடுப
7 மாறாமல் ஒருநிலையில் நிற்பது, 8 நிலைமை உயாவது, 9 நிலைமை கு
வது, 10 அடையவிரும்பின தேசத்தினவளப்பம், 11 தனமித்திராக
கும் பிறா மித்திரர்களுக்குமுள்ள வித்தியாஸம், 12 தனசக்திக்கும்
சக்திக்குமுள்ள வித்தியாஸம்.

பற்றினுன இனசொல்லுன பாததனுடைய வாததை, புகதி
 ரோதமாகவாவது தனக்குப்பற்றுள்ளதாகவாவது அஸத்தியமாகவா
 து பிறருக்கு இனனாததாகவாவது இருந்ததில்லை இப்படிப்பட்ட
 னாங்கள் நிரம்பினவாகளும் ராஜலக்ஷணங்களெல்லாம் பொருந்தின
 களுமாகிய அநதப பாண்டவர்களைப் பலாதகாரமாக அழிப்
 தற்கு எவர்கள் சகதானோ அவர்களை நான் பராக்ஷில்லை
 ஸ்ணியம் பொககசங்குளின் மிகுதியாகிய) பிரபுசகதியும், (காரியங்
 ள ஆலோசிகஞ்ஞதிறமையாகிய பரம்பரையாகவந்த மந்திரிசேனாதி
 தி முதலிய) மந்திரசகதியும் சோர்வின்மையாகிய உறசாகசகதியும்
 ண்டவர்களிடத்தில் மிகவும் நிரம்பியிருக்கின்றன புதிஷ்டிரா, மூல
 லங்கள் மிததிரபலங்களாவிஷயத்தில் காலமறிநதுநடப்பவா அத
 ல புதிஷ்டிரா கோபமில்லாமலே ஸாமதானபேததண்டங்களென
 ம உபாயங்களைக்கொண்டு பகைவர்களை ஜயிப்பதற்கும் காலமறிந
 வொன்பது என்கருத்து, பாண்டுபுத்திரரான தாமராஜா தனங்களி
 ல சதருக்களையும் மிததிரார்களையும் சேனைகளையும் விலைக்குவாங்கித்
 ம மூலபலத்தைச் சீராகவைத்துக்கொண்டு பூமியை ஆளவா எவாக
 ருக்காக ராமகிருஷ்ணர்களிருவரும் எப்பெற்றும் உககத்துடனிருந
 ருக்களோ அநதபபாண்டவர்கள் இரதராதி தேவர்களுக்கும் ஜயிக்
 றடியாதவர்களென்று நான் நினைக்கிறேன் உங்கள் நன்மையை நீங்
 ள விரும்பினும் என்கருத்து உங்களுக்கு அபிமதமாயிருந்தா
 ம பாண்டவர்களெல்லாருடனும் ஸந்திசெய்துகொண்டு வந்தவாறே
 ராம செல்வோம் சிறந்த நகரங்களிலும் சிறந்ததான இரதத்துருபத்
 கரம் உயரமானகோபுரங்களாலும் மதில்களாலும் நூற்றுக்கணக்க
 ளான மதிரசாபுகளாலும் காக்கப்பட்டிருக்கிறது, அகழிகளினால்
 நம்பப்பட்டிருக்கிறது புற்களும் தானியங்களும் விறகுகளும் ரஸ
 தாத்தங்களும் யந்திரங்களும் ஆயுதங்களும் மருந்துகளும் நிரம்பின
 மும், அனேகங்கதவுகளும் உறுதியாகக்கட்டப்பட்ட திரவியசாலைகளு
 ளளதும், பயப்படத்தக்க பெரியசக்கரம் மேலேவைக்கப்பெற்ற
 மும், பெரிய மதிலாறஞ்சூழப்பட்டதும், உறுதியான மதிரசிகரங்களை
 டையதும், அனேக ¹ சதகனிகள் நிரம்பின தூமாக இருக்கிறது கற்
 ட்டும்கில் மரப்பிரகாரம் மனிதர்காவல் என்று பிராகாரங்களைக் கட
 வெதில் தோர்தவாக்களசொல்லும் மூவகைப் பிராகாரங்களும் உள்ளே
 மனிதர்கள் அடங்கியவைகளாகச்சிறந்துவிளங்குகின்றன அவ்வாறே,

இந்தத் துருபதநகரம் மனிதர்கள் உள்ளேயிரம்பினதும் அனேக பனை உயரமுள்ள இந்த வெண்மதிலேனில் மறைக்கப்பட்டதும் விளங்குகின்றது ஜனங்கள் மஹாத்மாவான துருபதனிதம் அன வைத்திருக்கின்றனா நகரத்திற்குள்ளிருப்பவர்களும் வெளியிலிரு பவர்களும் கொடையினாலும் வெகுமதியினாலும் வசப்பட்டிருக்கின் னா. பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ள மன்னர்களால் இவர்கள் தன யப்பட்டிருப்பதை அறிந்தவுடன், யாதவர்கள் சிறந்த ஆபுதங்களை ஓங்கிக்கொண்டு வந்துவிடுவா ஆதலால், எனசொல சரியாயிருந்தா பாண்டவர்களுடன் துரியோதனனைச் சந்திசெய்வித்தது நமதுராஜய களுக்கே செல்லவோம் இதுதான் என அபிப்பிராயம் விருப்பமிரு தால் எல்லாரும் செயயலாம் இதுதான் நல்லகாரியமென்றும் அரசர் ளுக்குச் சேடமென்றும் நான் நினைக்கிறேன்' என்று சொன்னான்

இருநூற்றுப்பதினேட்டாவது அத்தியாயம்.

வி து ர க ம ன ப ா வ ம். (தோடர்ச்சி)

(துரியோதனது கர்ணன் ஆலோசனையைக்கேட்டுப்

பாண்டவர்களைக் கொல்வதற்காகப் பாஞ்சாலநக

ரம் சென்று பாண்டவரால் தோல்வியடைந்து

தீநம்பி ஹஸ்தினபுரம் சேர்ந்ததும், கிரு

ஷ்ணபலராமர்கள் பாஞ்சாலநக

ரம் வந்ததும்.)

எல்லாருக்கும் வேண்டியவற்றையெல்லாம் வாஷிப்பவனும் எ லாககாரியங்களையும் செயயவேண்டியகாலத்தை அறிந்தவனும் ஸூர புத்திரனுமான காணன், ஸௌமத்ததி சொன்னதைக்கேட்டு, அ காலத்திற்குரிய சொல்லைச் சொல்லலானான் 'இந்தவாக்கியம் முழு தும் நீதிசாஸ்திரத்தை முக்கியமாகக்கொண்டு சொல்லப்பட்டது பொருளடங்கியது இந்த வாக்கியத்திலுள்ளனக்குப் பொறுமையிலுந் தான் சொல்லுகிறதையும் கேட்கலாமென்றுதான் சொல்லுகிறேன் மனிதர்கள் எந்தக்காரியங்களிலும் அபிப்பிராயங்களின் வேறுபாடு டுடன் இருக்கலாகாது மனவேறுபாட்டுடன் செய்தால் எந்தக்கா

மும் நிறைவேறுது எதிர்த்துச் செல்வதனாலாவது இங்கேயே சீரையுடன நிற்பதனாலாவது வருத்தத்தை உணடுபண்ணுவதனாலாது இரத்த துருபதநகரத்தன்பிடிப்பது முடியாது பெரிய யுத்தம் நல்லதன்று நினைத்துப்பாக்கையில், இங்கே யுத்தத்தில் விருப்பமுள்ள யாதவர்கள் நமது பின்இடத்தைப் பிடிப்பதற்குமுன் நாம் வாகளை அழிப்பதற்கு இதுகாலமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. எனக்கும் அத்தற்குத்தக்கபடி உற்சாகமுள்ளவர்களாயும் தமதம் கை நமையினால் சோபிக்கின்றவர்களாயுமிருக்கிறீர்கள் நீங்கள் மனிலை பிடிப்பவர்கள், அகழியைத் தூருங்கள் ஜலத்தை வெளிப்படுத்திவிடுங்கள் மேடுபள்ளங்களைச் சமமாக்கசெய்யுங்கள் இப்பட்டணத்தின் அகழியை மிகுதியான புறக்களையும் கழிக்களையும் போட்டுத் தூக்க வண்டம், 'எதிரிகளுடைய யானைகளையும் குதிரைகளையும் காலாட ளையும் எவன் கொல்வானோ அவன் தனத்தையும் வெகுமானத்தை ம அடைவன் ஒருயானைக்குப் பதிலாயிரம் பொன்னும் குதிரைக் கும காலாட்களுக்கும் ஐயாயிரம்பொன்னும் ரத்தத்திற்கு யானைக்கரு டங்கு பொன்னும் அரசர் கொடுப்பார்' என்று ராஜமாரக்கங்களில் றையடித்துப் பிரஸித்தஞ் செய்பதக்கது காமஸூகங்களிலேயே றறுள்ளவார்களும் சிறுவார்களும் முதிர்ந்தவார்களும் பயத்தினால் யுத் றுசெய்ய மனமில்லாதவார்களும் இருக்கட்டும் அவர்களின்மேல் மபுபோடத்தகாது கட்டளையின்றி யாரும் செல்லத்தகாது புக ழுக்க காப்பாற்றுகங்கள் உங்களுக்குச் சுகமுண்டாகட்டும் நாம் பகை ரை வெல்லவோம் காற்றும் நாம் செல்லும் திசையாகவே விடாமற் றல்லுகிறது மிருகங்களும் பசுவிகளும் நரசகுணமாகவேயிருக்கின ன அக்கினியும் புகையின்றிப் பிரகாசமாக ஜவலிக்கிறது நமது யுத்தங்களும் கலசங்களும் பிரகாசிக்கின்றன' என்றான் அவ்வாறு றானனசொன்னதைக் கேட்டு, துரியோதனனுடைய விருப்பத்தை யுணர்விகின்ற அரசர்கள் எதிரிகளை யுத்தத்தில் துரத்துவதற்குப் பபட்டனா பகைவார்களான எதிரிகளைப் பலாதகாரமாக அத்ம சய்யப்போன அவவரசர்களுக்கு அதில் மனப்பற்று எவ்வாற்றின தோ அவ்வாறு விருப்பத்தக்க எந்தவிஷயங்களிலும் இருக்கவில்லை றானனென்னும் சீழ்காற்றோடு கூடியதும், ஜயதரத்தென்னும் அலை ன பெருமுழக்கத்தையும் துச்சாஸனென்னும் பெரிய மதஸ்யத் தையும் துரியோதனென்னும் பெருமுதலையையுமுடையதும், பயங் ரமான சபத்ததைக் காண்பிக்கிறதும், பயத்தைத் தரத்தக்கதுமாகிய றத அரசுக்கூட்டமென்னும் சமுத்திரம் விரைவாக றத நகரத்தை

அபஸ்வயமாக எதிர்த்துச்சென்றது தீயைப்போலவும் ஸாபபங்களை போலவும் ஆபுதங்களை பிரகாசிக்க எதிர்த்துக்கொள்ளப்பிவந்த அந்நெல் ககடாத சேனையைக்கண்டு துருபதபுத்திரர்கள் காஜனைச் செய்தன. திருஷ்டதயும்னன, சிகண்டி, ஸுமித்திரன், பிரியதாசனன், சித் கேது, ஸுகேது, வீரனா தவஜகேது ஆகிய பலவான்களும் வீராக் மாகிய அந்நத துருபதராஜபுத்திரர்கள் ஜயத்தைவிரும்பி மேகமுழ கத்துக்கு ஒப்பான உருளைகளின்சத்தமுள்ள சிறந்த ரதங்களிலேறி போரிற் பகைவர்கள் அச்சப்படுமபடி நகரத்தின் கோட்டைவாயிலி வழியாகப் புறப்பட்டனர் பராகரமமுள்ள துருபதனும் வெள்ளை தலைப்பாணையும் வெள்ளைக்கொடியும் வெண்சாமரமும் வெண்குன் டியும் வெணமையான கொடிமரமும் வெள்ளைக்குதிரைகளமுள்ள னாகப் புறப்பட்டான தன் புத்திரர்களின் கட்டத்தின் நடுவிலிருந் அந்நத அரசன் பெளணமாஸியில் நஷத்திரங்ககட்டங்களுக்கின் யில் உதயமாகியிருக்கும் சந்திரன்போல விளங்கினான் பிறகு, அக் கின்ற துனிகளையுடைய கொடிகளையுடையதும் நேரே எதிர்த்து வ கின்றதும் சோவறறதுமான துருபதனையததைக் கௌரவ ளுடைய படை எதிர்த்துச்சென்றது அவ்விரண்டு சேனைகளும் ஒ றன்மேலொன்று எதிர்த்து வயாபிக்கும்போது இரண்டு நதிப்பிர கங்கள் எதிர்த்துச் சேருவதுபோலப் பெரிய ஆரவாரம் உண்டாயிற் அந்நதச் சேனையில் நாரபுறமும் சித்தின்தோகளும் யானைகளும் கு ரைகளும் இறைந்திருக்கும் நஷத்திரங்களைப்போலப் பிரகாசித்த க் காஜனைகளும் பேரிகைமுழக்கங்களும் நிரம்பின போராவாரம் உ டானபோது, மஹாதமாகங்களும் பரதஸரேஷ்டாக்களுமாகிய பாண்ட கள் கோபித்து மேகங்களைப்போலச் சபதிக்கின்றவையும் உயரந் கு ரைகள் பூட்டப்பட்டவையும் கொடிகள் உள்ளவைபுமாகிய வெணை யான ரதங்களிலேறி அச்சத்தைஉண்டுபண்ணிக்கொண்டு நகரத் னினது புறப்பட்டனர் அப்போது வீரர்களை எடுத்தாக்கொண்டு ரத் களிலேறிவரும் பாண்டவர்களைக்கண்டு அரசாங்களுக்கு உடம்பி உதறலும் உள்ளத்தில் அச்சமும் உண்டாயின அவ்வாறு பா டவர்கள் புறப்பட்டபோது, அந்நத துருபதசேனைக்கு யுத்தத்தி மிகுந்த உற்சாகமும் ஜயத்தைப்பற்றி நம்பிக்கையும் உண்டாயிற் சற்றுநேரம் சேனைகள் நெருங்கிக் கைகலந்தன பிறகு, மரணமும் நிற்பதென்னும் நிச்சயத்தைச் செய்துகொண்டு தொந்தர்புத்தம் செ தன் அந்நதச் சண்டையில், ஜயதரத்தனும் காணனும் அராஜான பா திருக்கையில் முறையே ஸுமிதரனையும் பிரியதாசனனையும் கொ

ராஸுமிதரனும் பிரியதாசனனும் கொல்லப்பட்டதைப்பாரா
வ, அராஜுனன தந்தையின் அருகிலிருந்த ஜயதரதபுத்திரனைக்
காணமுன் விருஷஸேனன தம்பியும் காண்புத்திரனும் பெரியவில
ளியுமான ஸுதாமனையும் அவனுடைய தந்தையின் அருகிலிருந்
தபோதே தோததடிவிருந்து வீழ்த்தினான் பலசாலிகளும் சிறந்த
வலிமைபுடையவர்களும் ராஜஸீமமக்களுமான ஜயதரகன காணா
ருவரும், தங்கள் மைந்தர்களிருவரும் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டு,
நாகஜங்கள் அடிதாங்காமலிருப்பதுபோலக் கோபமுற்றனர் அவா
அச்சப்படாமல் கைபுறைகளைப் போட்டுக்கொண்டும் ஒருவரோ
பாருவா சபதமூறிக்கொண்டும் அராஜுனனது தேரை எதிர்த்துச்
சுற்றினார் அந்தப் பெரியபுத்தத்தில் அவ்விருவரும் எதிர்த்ததானது
புத்திரனுடன் விருதரனும் சம்பரனும்சேர்ந்து புத்தத்தில் எதிர்த்தது
மால் மிகப்பயங்கரமாயிருந்தது அந்தப் புருஷஸரேஷ்டர்களிரு
ரும் அராஜுனனுடைய தோக்குதிரைகளில் முனறை அடித்தனர்,
பபோதூ, அங்கே கௌரவர்களுக்குள் கல்கலவென்ற சபதமுண்
யிற்று அந்தக்குதிரைகள் அடிபட்டதைக்கண்டு பராகரமசாலி
ன பீமஸேனன் ஒரு நிமிஷத்துக்குள்ளாகவே தேரில் குதிரை
யைப் பூட்டினான் அந்தத்தோ வந்ததைக்கண்டு வீரர்களான சகுனி
மஸௌமதத்தியும் துரியோதனனை முன்னிட்டு புத்தத்தில் வந்து
சாரதனார் அப்போது மஹாபலசாலியான பீமஸேனன், யோகீச
ரான ஐம்புலன்களின் விஷயங்களோடு புத்தரு செய்வதுபோல அவ
வந்து வீரர்களோடும் மனஞ்சோராமல் புத்தருசெய்தான் புத்தத்
தல ஜயிப்பவனாகிய பீமஸேனன் அவ்வைவரால் தடுக்கப்படும்
தது மத்யானைகளாலனகிக்கப்பட்ட ஸீமமம்போலப் பயப்படாமல்
ருந்தான் அவ்வைவரும் ஒரேகாலத்தில் ஐந்து கூாமையான அம்பு
ரினால் பீமனுடைய ஸாரதியையும் குதிரைகளையும் பமனிட்டு
னுப்பினார் மஹாரதனை பீமஸேனன் குதிரைகள் அடிபட்ட அந்
ச சிறந்த தேரிலிருந்து இறங்கிக் கத்தியை எடுத்ததுகொண்டு பிற
நகதிகளில் ஸஞ்சரித்தான் குதிரைகளின் முதுகுகளிலும் தோச
கரங்குகளின்மேலும் துகத்தடிகளிலும் ஏக்கால்களிலும் ஏறிக் கரு
ன ஸாப்பங்களை வீழ்த்துவதுபோலச் சத்தாருக்களை வீழ்த்திக்
காண்டே ஸஞ்சரித்தான் விலவிலலாமலும் கவசமில்லாமலும் ரத்
தலலாமலுமிருந்த பீமனைக்கண்டு திருஷ்டதபுமன்னும் சிகண்டியும்
தத்தத்தில் வெலலக்கடாத நகுலஸஹதேவர்களுமாகிய புருஷஸீம
மக்களான மஹாரதர்கள் அராஜுனனை முன்னிட்டு எதிர்த்துச் சென்

நனா அநதமஹாரதாக்கள சேரநது யுத்தம் நடநதபோது, தோகூ
கொடிமாங்களும கொடிகளுமாகிய யாவும் சரமாரிகளால் மறை
பட்டன. அநதச்சண்டை நடநதபோது வெகு நேரம் ஏற்றத்த
வில்லாமலே இருநதது மறுபடியும், சிறநத கைக்காரனான அராஜு
ரதமேறிச்சென்று அவர்களை அடித்தான் அவன் வருவதை உ
டதும் சிறநத பாசுபலமுடையவனும் அஸ்திரம் தெரிநதவாக
சிறநதவனுமான கானன் வில்லெடுத்தப பாண்டங்களினால் அவ
தடுத்தான் அநத அராஜுனன் அவனால் அடிக்கப்பட்டதும், கோபி
காணனைவதஞ்செய்வதற்காக வஜ்ராயுத்ததையொத்த மூன்று பா
களைத் தொடுத்தான் எதிரிகளுடைய நகரங்களை ஜயிப்பவனாகிய
னான் அநதப் பாண்டங்களால்டிபட்டுக் கொடிமரத்திற சாரத்திரு
யில் ஸாரதி அவனை விரைவாகத் தேருடன் வெளியிற கொண்டு
னான் அவவாறு கானன் தோற்றுப்போனபோது பாண்டவார்களபே
மைபுறத்தைக்கண்ட துரியோதனனுக்குப் பெரியபயம் உண்டாயிற்
அநதச் சேனை அவவாறு அதிகமாக நடுங்கினதைக்கண்ட சகு
இனிய சொல்லினால் பலமுறை தேற்றினான் அராஜுனனால் மிக
பீடிக்கப்பட்ட அநதச்சேனை, பிறகு, துரியோதனன் முதலிய தி
ராஷ்டிரபுத்தரர்களைவராலும் மறுபடியும் தைரியப்படுத்தப்பட்ட
பிறகு, பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ளவனும் சிறநத புஜபலமு
வனுமான பீமன் துரியோதனைப பாதது அரக்குமாளிகை
நினைத்துக் கோபித்தான் உடனே, போர்க்களத்தினிடத்தில் ஐம்ப
தோள் உயரமுள்ளதாக மிக உன்னதமாக நிற்கின்ற பெரியமரம்
றைக்கண்டான் பெருந்த அடியுள்ளதும் அதிக உயரமுள்ளதும்
திரனுடைய தவஜம் நாடப்பட்டதுபோன்றதுமாகிய அம்மரத்
இருக்காங்களாலும்போததுத் தன்காலகையுமவீசிக்கொண்டு இந்நி
அஸுரர்களை எதிர்ப்பதுபோலச் சண்டையில் எதிரிகளை எதிர்த்த
போனான் பீமஸேனனுடைய பயத்தினால் கலங்கினதும் அராஜுன
அடிக்கப்பட்டதுமாகிய அநதத்துரியோதனச்சேனை கண்ணெடுத்த
பாக்கவும் சகதியற்றதாயிற்று போலீசாக்கள் நடுக்கமுற்றும் குதி
களும் யானைகளும் ஓயநதுமிருநத அநதப்படைகளைப்பீமன் ஆகாயத்
மேகங்களைக் காற்றுத்தூர்த்துவதுபோலத் திசைகளெங்கும் தூர
னான் மகிழ்வறுத்த திருமபியோடின அநத யுத்தவீரர்களையும் யா
கர்களையும் குதிரைகளையும் பாண்டவாக்களபினதொடரவுமில்லை, அடி
வுமில்லை, கடுஞ்சொல்லொன்றுஞ் சொல்லவுமில்லை பாண்டங்களி
அடிக்கப்பட்ட க்ஷத்திரியர்கள் தமதம் கூடாங்களுக்குச் சென்றன

மவாகளும் பாண்டவரைச் சோதனவாகளும் மகிழ்ந்து பட்ட
நது ஜனங்களுக்கு ஸௌகரியத்தைச் செய்துகொண்டு நகரத்தை
ககிச் சென்றனர் அந்தக் கௌரவர்களுக்குப் பாண்டவாருடன்
ச சமதுநேரம் யுத்தமநடந்தது தேவாஸூர யுத்தமபோன்ற
தப் பெருஞ்சண்டை எவ்வளவில் உண்டாயிற்றோ அவ்வளவில்
நகிப்போயிற்று திருமயிப்போன் மஹாத்மக்களாகிய கிருஷ்ண
நன துரியோதனன் கானன் இவர்களைவரும், பாண்டவர்கள்
வரு செய்தனரென்றும் மனமகள் நல்ல நோன்பு நோற்றுள்ள
துருபதனும் திருஷ்டத்யுமனனும் நினைத்தகாரியம் முடிந்ததாக்க
னும் கூறினா அப்போது, அவர்களுள்ளதில் துயரமமிருந
வாக்கினுலமாததிரம் ஒன்றுஞ்சொல்லவில்லை பிறகு, அரசர்கள்
வரும் வந்தவாறே சென்றனர் அந்தத் திருதராஷ்டிரபுத்
ர்களனைவரும் அப்போது ஹஸ்தினாபுரத்திற்கே சென்றனர்

நகரத்தைத் தகைவதற்குமுன்னே, பாண்டவர்கள், தாங்கள்
ளக்கியமாயிருப்பதைச் சொல்லுவதற்காக, 'கிருஷ்ணாணிடம் செல
கள்' என்று குதிரைப்படைகளை அனுப்பியிருந்தனர் அவர்கள்
வரத்தில் யாதவர்களின் நகரத்தைச்சோதன ப்ேசுவதிற சமாதத
ராமகிருஷ்ணாக்களிடம் பின்வருமாறு சொல்லலாயினா அந்தகா

விருஷணிகள அனைவருக்கும் பாண்டவர்களின் கேஷமத்தைச்
னனாக 'அவர்கள், தாங்களும் அழியாமல் அரசகுமாரினைபி
நது விடுபட்டதாகத் தெரிவிக்கின்றனர் ஒழுக்கம் செய்கை மன
தி இவையெல்லாவற்றிலும் தங்களுக்குத் தகுதியுள்ளவரும் தா
ர இதழ்போன்ற கண்களையுடையவருமான திரௌபதி ஸ்வயமவர
பயில் தங்களுக்குக்கிடைத்ததையும் சொல்லுகின்றனர்' என்ற

அந்தச் சொல்லைக்கேட்டுக் கிருஷ்ணபகவான், அவர்களுக்கு,
நத ராக்ஷஸனுடைய வதம் முதலாக நடந்தவற்றையெல்லாம்
றிவேன்' என்று மறுமொழி சொன்னா உடனே, அவர் சது
தளத்தை வந்தாருஞ்செய்துகொண்டு பாஞ்சாலநகரத்தையோக்கி
ரவாகச் சென்றனர் அகதையாகிய குந்தியைக் கௌரவித்து
ல்காருஞ்செய்து திரௌபதிக்கு முறைப்படி உயரந்த ஆபரணத்
ப பரிசாக அளித்துப் பாண்டவர்களை மகிழ்வித்துக் கௌரவித்
ர, மஹாதமாவாகிய துருபதராஜாவினால் முறைப்படி பூஜிக்கவும்
ன்றனர் அப்போது மஹாதமாகளான பாண்டவர்களால் கௌர

விக்கப்பெற்ற அநதபாதவாகளனைவரும் பாஞ்சால நகரத்தில் பான்
வாகளுடன் கூடவே மகிழ்ந்திருந்தனர்

இருநூற்றுப்பத்தோன்பதாவது அததீயாயம
வி து ராக மன பாவம் (தோடீச்சி.)

(தீருதராஷ்டிரன் பாண்டவர்களுடைய விருத்தாந்தத்தை
விதாரிடம் கேட்டுத் தீரோபதியை அழைத்துவரும்
படி ஆஜ்ஞாபித்தபிறகு, அவனிடம் துரியோதன
னும் கர்ணனும் ஏகாந்தமாகப் பேசினது)

அவ்வரசர்களனைவரும், ஸ்வயம்வரம் நடந்தபிறகு, பாஞ
வர்கள் வரிக் கப்பட்டதைக்கண்டு, வருத்தப்பெய்தி திருமயிச்சென்ற
பிறகு, ராஜாவான துரியோதனன, திரௌபதியால் ஆஜ்ஞான
கப்பட்டதைக்கண்டு, மனம் குன்றினவனாக ஸ்வேஹாதராகளுட
அஸ்வத்தாமாவுடனும் மாதூலனான சகுனியுடனும் கானானுட
கருபாசாரியருடனும் திருமயிச்சென்றான் அவனைநோக்கித்
சாஸனன வெட்கமில்லாமல் மெல்லமெல்ல, 'இவன் பிராமமண
இராணியின் திரௌபதியை அடைந்திரான் ராஜனே! யாவரும்
னைத் தனஞ்சயெனன்று உண்மையாக அறியவில்லை தெய்வ
மேலானதென்தும் முயற்சி பயன்றறதென்தும் நினைக்கிறேன் ப
டவர்கள் இவ்விடத்தில் ஜீவித்திருப்பதனால் மனிதனுடையநியா
பயன்றறது இங்கே, பாண்டவர்கள் அரசர்களுடனநமதுகண்களை
மறைத்துத் திரௌபதியை விவாஹஞ்செய்திருக்கின்றனர் குருதி
தீராகளால் அரசர்களின்மேல் இடக்கூலவைக்கப்பட்டது அரசரு
ளிகைத்தியிலிருந்து இவர்கள் எவ்வாறு விடுபட்டனர்? அதனால்
முடையபிரயத்தனமும் உற்சாகமும் புத்தியும் போய்விட்டன மா
புரோசனனைநம்பி இப்போது நாம் கெட்டோம் இந்தப்பாண்ட
சனைக்கொருத்தாமல் நெருப்பில் தான் எளிரதுபோனால் மாமா! நம்
விடப்பாண்டவர்கள் மிகுந்தபுத்தியுள்ளவர்களென்று நினைக்கிறே
அரசருமாளிகையிலிருந்து விடுபட்ட அவர்களுக்கு மரணத்தில்
மில்லை' என்றான் அவர்கள் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டு புரோசனை
ஐந்துபுத்திரர்களோடுகூடின வேடசசிகையும சிலாக்கியமான பு
யுள்ள விதூரனையும் இகழ்ந்துகொண்டும், தீயிலிருந்துவிடுபட்டுத்

நனுடன் ஸம்பந்தஞ்செய்த மிருந்த பராகிரமசாஸிகளான பாண்ட
களைக்கண்டும், எல்லாபுத்தகங்களிலும் சமாதாரண திருஷ்டத்யும்
ன சிகண்டிமுதலிய துருபதபுத்திரர்களெல்லாரையும் நினைததும்,
நது துயரமுற்று மனங்குன்றித் தங்களை எண்ணுகின்றெல்லாம்
ட்டு அஸ்திபுத்திற பிரவேசித்தனா பிறகு, க்ஷத்தாவென்னப
ட்டவிதுரா, அந்தப்பாண்டவர்கள் திரௌபதியினால் சுயமவரமசெய
பட்டதையும் தருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள் வெடிக் காவமொழிநது
ததையும் கேட்டு மனமகிழ்ந்து திருதராஷ்டிரனைப்பார்த்து, 'அர
னை! நல்லகாலமாதலால் கௌரவர்கள் விருத்தியடைகின்றனர்'
ன்று சொன்னா பார்த்தே! ஜனமேஜயரே! திருதராஷ்டிரமஹா
ஜன, விதுரா சொன்னதைக்கேட்டு மிகவுமகிழ்ந்து, 'நல்லகாலம்,
லகாலம்' என்று சொன்னான் அறிவே கண்ணகவுடைய அவ்வா
ர், தன ஜயேஷ்டபுத்திரனாகிய துரியோதனன் திரௌபதியினால்
கசுபப்பட்டானென்று அறியாமையால் நினைத்தான் உடனே,
ருஷணையை அழைத்துவா' என்றும், 'அவளுக்கு மிகுதியான
பரணாகளைக்கொடு' என்றும் தனது புத்திரனாகிய துரியோ
ரனுக்குக் கட்டளையிட்டான் அதன்பிறகு, விதுரா, 'கௌரவாச
ரன்னும் பொதுச்சொல்லால் உன் புத்திரர்களை எண்ணுதே,
ருத்தியாகின்றனென்னும் என சொல்லினால் பாண்டவர்கள் தாம்
பபிசுபப்பட்டனர் ராஜனே! பாகியவசமாகப் பாண்டவர்கள்
ரௌபதியினால் ஸவயமவரஞ்செய்யப்படும் வேந்தர்களின் போரி
ன்றும் விடுபடும் துருபதனால் பூஜிக்கப்பெற்றும் சேஷமமாயிருந
ன்றனர்' என்று சொன்னா இவ்வாறு விதுரா சொன்னதைக்
ட்டபிறகும், திருதராஷ்டிரன், எண்ணத்தை மறைப்பதற்காக,
திதுரா! நற்காலம்! நற்காலம்! இப்படியா! உனக்குச் சுகமுண்ட
கட்டும் பாண்டவர்கள் ஜீவித்திருக்கிறார்களா? அமிருத்ததிறகு ஒப
ன் உன்சொல்லினாலுண்டான ஆராதம் என்கேதத்தில் அடங்க
லலை அவர்கள் நன்னடக்கையுடையவர்களாதலின் மிகச் சிலாகைய
ன் துருபதஸம்பந்தம் அவர்களுக்கு நோந்தது, நல்லகாலம்! நல்ல
லம்!' என்றும் சொன்னான் 'துருபதன் உபரிசரவஸூவின வம்ச
கிய சிறந்த மதஸயகுலத்திற பிறந்தவன், ஒழுகத்தினாலும் கலவி
னாலும் தவத்தினாலும் பெரியவன், ராஜாக்களுக்கும் பூஜயன் அவ
டைய புத்திரர்கள் பெளத்திரர்கள் அனைவரும் செம்மையாகப்
ரமமசாரிவிரதம் அனுஷ்டித்தவர்கள் அவர்களைச்சோந்த மறறவா
னேகரும் மஹாபலசாஸிகள் அவர்களும் எனக்குப் பாண்டுபுத்திரர்

களைப் போன்றவாகளும் அவர்களுக்கு அதிகமானவாகளுமாயிருக்கின்றனா விதுரா! அவர்களுடைய இரதநடை மறவர்களுடைய நடைகளிலும் சிறந்ததென்று நான் நினைக்கிறேன் ஸமாததே எனக்குப் பாண்டவர்களிடமுள்ள அன்புக்கிடான அன்பு மறவரிடத்திலுமில்லை விதுரனே! நான் எப்போதும் உண்மையாக நினைப்பது இதுவே உனக்கு என ஸத்தியத்தின்மேல் ஆணையுண்டிருக்கிறேன் மகாரதர்களும் வீரர்களும் அரதப்பாண்டிபுத்திரர்களெல்லாகியவர்களுடைய மித்திரர்களை அடைந்திருப்பதனால் துரியோதனமுதலிய என்னுடைய புத்திரர்களும் அவ்வாறே ஆயினா பாண்டிபுத்திரர்கள் நெருப்பில் எரிந்துபோனார்களென்று எப்போது நான் கேள்யுறவேனோ அப்போதுமுதல் அல்லுமபகலும் கொதிப்புறநிறுத்த உண்ணாவுமில்லை, உறங்கவுமில்லை எனபுத்திரர்கள் துணையிலல்லா யால் சிறக்கொழிந்த பறவைபோலிருந்தனா விதுரா! நான் உண்மையாகச் சொல்லுவதைக்கேள் எனபுத்திரர்களுக்கு நல்ல துணையுடையிற்று இப்போதுதான் எனது ஆதிபத்தியம் ஆசரத்திராக்ஷ நிலைபெற்றது விதுரா! சுற்றத்தாருடன் கூடிய துருபதனை நல்குப்பெற்றபிறகு ஐசுவரியம் போனவனாயிருந்தாலும் மேனமைவிரும்பின எந்த அரசன் தனவிருத்தியில் நம்பிக்கையுற்றவனாயிரா என்றும் சொன்ன அவ்வாறு சொல்லுகின்ற அரசத்திருந்தாடி ரனுக்கு, விதுரா, 'அரசனே! தூதுவருஷகாலமும் இரததண்ணா உனக்கு நிலையாக இருக்கட்டும்' என்று மறுமொழி சொன்ன ஜனமேஜயரே! இவ்வாறு சொன்னபிறகு, விதுரா தம் இல்லமொன்றா ஜனமேஜயரே! பிறகு, துரியோதனனும்கூடா திருந்தாடி ரனிடம் வந்து, 'விதுராமுன்னிலையில் உமமிடத்திற் குற்றஞ்செய்தவர்களுக்குக்கட்டளில்லை இப்போது ஏகாதமாயிருப்பதன்றி சொக்கிறோம், இப்போது நீர் என்னகாரியம் செய்யக்கருதினார்? தரததே எதிரியினது அபிவிருத்தியை உமமுடைய விருத்தியாக நினைக்கிறீர் மனிதரிற்சிறந்தவரே! விதுரரிடத்தில் அவர்களைத் துக்கிறீர் குற்றமற்றராஜரே! செய்யவேண்டியதொன்றிருக்க மறநெறையச் செய்கிறீர் தந்தையே! எப்போதும் நாம் அவர்களின் பலத்தக்குத தடைசெய்யவேண்டும் ஆதலால், நாம் புத்திரர்கள் சேனைச் சுற்றத்தார்களுடன் அவர்களால் விழங்கப்படாமலிருக்கும்படி காத்திருத்தகன் உபாயத்தை ஆலோசிப்போம்' என்றனா

இருநூற்றிருபதாவது அத்தியாயம்

விதுராகமனபாவம். (தொடர்ச்சி)

(கிருதராஷ்டிரமும் துரியோதனமும் பேசிக்கொண்டது)

அரசரே! துரியோதனனாலும் காணனாலும் இவ்வாறு சொல்பட்ட திருதராஷ்டிரன், தன் புத்திரனையும் ஸூதபுத்திரனை காணையும் நோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லலானான் — 'நீங்கள் நினைத்தபோலவே நானும் இதனைச் செய்க்கருதுகிறேன் ஆனால், விதுரகுரு என எண்ணத்தை வெளியிட நான் விரும்பவில்லை அதனால், ண்டவர்களுடைய குணங்களையே சிறப்பித்துக் கூறுகிறேன் விதுர என கருத்தைக் குறிப்புகளினாலும் அறியாமலிருந்ததல் வேண்டி ஸூயோதன! உனக்கு எது யுகதமென்று தோன்றுகிறதோ அதையும் சொல், காண! உனக்கும் காலோசிதமென்று எது தோன்றுகிறதோ அதையும் உடனே எனக்குச் சொல்' என்றான் துரியோதன, 'இப்போது ஸமாததாக்களும் கருத்தை வெளியிடாதவர்களும் பிசுக்கையாகக் காரியத்தை முடிப்பவர்களும் கிய பிராமணர்களாக மாண்டு அநதக் குருதிபுத்திரர்களுக்கும் மாதிரிபுத்திரர்களுக்கும் தரபேதஞ் செய்விப்போம் அப்படியில்லாவிடில், துருபதனும் வன புத்திரர்களும் மந்திரிகளுமாகிய அனைவரும் குருதிபுத்திரராய் புத்திரனை விட்டுவிடுமபடி அவர்களுக்குப் பெருந் திரவியக் கியல்களைக் கொடுத்தது வசப்படுத்ததுவோம் அல்லது, பாண்டவர் அங்கேயே வஸிப்பதை விரும்புமபடி அநதப் பிராமணர்களாய் படும் இவ்விடத்தில் அவர்கள் வஸிப்பதனால் அவர்களுக்கு நாடாஞ் தீவகுளைத் தனித்தனியே பலா விரித்தரைக்கடடும் வக்கப்படுவதனால் அநதப் பாண்டவர்கள் அவ்விடத்திலேயே மனம் வக்கடடும் அன்றியும், உபாயங்களில் நிபுணர்களு புத்திராலிகளு ன சிலமனிதர்கள் பாண்டவர்கள் ஒருவாமேலொருவர் வைத்திருக்க நேசத்தை மாற்றிவிட்டடும் திரௌபதியையாவது வேறு ததிவிட்டடும் அவர்கள் அனேகராயிருப்பதனால் அது செயதற்கு ரிது அல்லது, பாண்டவர்களுக்கு அவ்விடத்திலும் அவருக்குப் ண்டவர்களிடத்திலும் விரோதத்தை உண்டுபண்ணவேண்டுமரசரே! அவ்வாறில்லாவிடில், தந்திரங்களில் நிபுணர்களான மறை மனிதர்களைக்கொண்டு பீமஸேனனுக்குத் தெரியாமல் மர

ணததை உணடுபண்ணவேண்டும் - அவர்களுள் அவன்தான் பதில மிருதவன் அவனுடைய அவலமபத்தினாலேதான் புதிஷ்ட முன்னமே நமமை லக்ஷியஞ்செய்யவில்லை அவன் கொடியவ குரன், அவர்களுக்கும் முக்கியமான ஆதாரம் அரசரே! அ கொல்லப்பட்டால் அவர்கள் உறசாகம் கெட்டுச் சுகதியொழிந்து யத்திறகாக முயலாமலிருப்பா அவனதானே அவர்களுக்கு ஆத பிமலேனன பினகாபவகை இருப்பதனாலேதான் புதத்ததில் ஜுனணையிப்பது கடினமாயிருக்கிறது அவனிலலாவிட்டால் ஜுனன புதத்ததில் காணனில் காறபாகமும் இரான அவர்கள், லேனனிலலாவிட்டால், தங்களுக்கு நேராத பெரிய பலவீனத பும நமது அதிகபலததையும்நிறது பலக குறைவினாலேயே பு முயற்சி செய்யாமலிருப்பார்கள் அரசரே! அல்லது, அவர்கள் விடத்ததில் வந்து ஆஜனக்குடபட்டிருந்த பிறகு, நீதிகாஸதிரத அனுஸரித்தது, அவர்களை நிகரஹிசக ஆரமபஞ்செயலோம் வேரத் அல்லது, அவர்கள் அவவிடத்ததில் காவபேசசுபேசமபோது, ம முள்ளவாகளாகிய துருபதபுத்திராகனில் சிலா மறதவாகளால் அ களிமிருந்து பேதஞ்செய்யப்படலாம் அதுவுமில்லாவிடில், கான ஸதிரீகளைக்கொண்டு குரதிபுத்திராகனில் ஒவ்வொருவரை மயநகசெய்யலாம் அதனால் திரௌபதி வெறுப்படைவாள பிற அவர்களை இங்கே அழைத்துவருவதற்காக நீர் காணனை அனுப்பல கிட்டவந்தபிறகு, நம்பிக்கையுள்ளவர்களைச்சொண்டு பறபல தந்தி களிஞல் அவர்களை அழித்ததுவிடலாம் இந்த உபாயங்களுள் குமறமில்லாததென்று உமக்குத் தோனுகிறதேதோ அதைப்பிர கிசக ஆரமபஞ்செய்யும் இனிக காலங் கடந்துபோம் அரசாசக னாகிய துருபதனிடத்ததில் அவர்களுக்கு எவ்வளவுவரையில் பறது, உண்டாகாமலிருக்கிறதேதோ அவ்வளவுவரையில் ஸாதிகககூடும், பிற ஸாதிப்பது முடியாது தந்தையே! அவர்களை அடக்கும் விஷயத்த னைக்கு இவ்விதமாக ஆலோசனைஉண்டாகிறது அது ஸாரியே பிழையோ, காணு! நீதான் எனன் நினைக்கிறாய்? என்றான்

இருநூற்றிருபத்தோராவது அத்தியாயம்

விதுராகமனபாவம். (தோடர்க்சி.)

துரியோதனனுக்குக் கர்ணன் சொன்ன புத்தியைக்கேட்ட தீர்த
ரரஷ்டிரான் பீஷ்மர் முதலியவர்களோடு மந்திராலோசனை
செய்தது)

கர்ணன, 'துரியோதனராஜனே ! உன்னுடைய ஆலோசனை சரி
த இல்லையென்பது எனக்குத் தெரியுமென்று கௌரவர்களை விருத்தி செய்கிற
னே ! அந்தப்பாண்டவர்களைத் தந்திரத்தினால் ஜயிக்க முடியாது
அவர்கள் விஷயத்தில் துட்பமான உபாயங்களினால் முன்னம ஆரம்
செய்திருக்கிறாயே வீரனே ! அப்போது உன்னால் அடிக்கக்
கூடியவையே அரசனே ! இங்கேயே உன் ஸம்பத்திலிருந்து
பாண்டு சிறகு முனக்காத குஞ்சுகளாயிருந்த அவர்களையே உன்
ல பீடிப்பதற்கு முடியாமற் போயிற்று இப்போது அவர்கள்
குமுனிதது வேறு தேசத்திலிருந்துகொண்டு எல்லாவகையாலும்
நுத்தியடைந்திருக்கின்றனர் அந்தப்பாண்டவர்களை உபாயங்களி
ல வெல்ல முடியாதென்பது எனது உறுதியான எண்ணம் அவா
ருக்கு அதிர்ஷ்டத்தின் வனமையிருப்பதனால் காமம் முதலிய துன்
வர்களை உண்டுபண்ணுவது முடியாத காரியம் அவர்கள் சகதியும
பாண்டவர்கள் அவர்கள் தங்கள் பிரிவிதாமஹா வரிசையாகவரு
ராஜ்யத்தைப்பெற விருப்பமுள்ளவர்கள் அவர்களுக்கு ஒருவரோ
டாருவா மித்திரபேதஞ் செய்வதும் அஸாத்மியம், ஒருமனைவியினி
ல் நேசம் வைத்தவரெவரோ அவர்கள் ஒருவரோடொருவா விரோ
படார கிருஷ்ணையும் அவர்களிடத்து விரோதப்படுமபடி பிறா
யமுடியாது இளைத்தவர்களையே வரித்தவன் இப்போது சிறப்
படைந்திருக்கிறவர்களின் விஷயத்தில் அன்போடிருப்பதைப்பற்றிச்
சாலைஷம் வேண்டுமா? ஒருத்திக்குப் பலகணவர்களிருப்பது பெண்
விருமபத்தக்க விசேஷம், அதைக் கிருஷ்ண அடைந்திருக்கிறாள்
வளை மித்திரபேதஞ்செய்ய முடியாது துருபதராஜன் யோக்யமான
புடயுள்ளவன் அவன் தனத்தை விருமபுகிற அரசனல்லவன் ராஜ்யம்
புடயுள்ளவன் அவன் பாண்டவர்களை விடானென்பது
எண்ணம் அவனது புத்திரனாகிய திருஷ்டகபுமனனும் அவனைப்
பாலவே குணமுள்ளவன், பாண்டவர்களிடம் நேசமுள்ளவன்.

ஆதலால், உபாயங்களினால் அவர்களை ஜயிப்பது எவ்வகையிற் முடியாதென்று நான் நினைக்கிறேன் புருஷஸுரேஷ்டனே! இஹாஸ்யமாத்மீதரம் இப்போது நாம் செய்யத்தகுந்தது மன்னவனே அநதப பாண்டவர்கள் வேருன்றிப்போவதற்கு முன்னமே அவர்களுடைய யுத்தத்தில் ஜயிக்கவேண்டும் அன்பனே! உன்மனமும் அதனை விரும்பவேண்டும் எப்போது நமமுடைய பசுஷம் வலிமைமுற்ற துருபதராஜனபசுஷம் சினைத்துமிருக்குமோ அப்போதே பாண்டவர்களோடு யுத்தஞ்செய்ய வேண்டும் சிந்திக்காதே காரதாரியின் திரனே! அரசனே! வாகனங்களும் சினைத்தாகளும் சந்ததிக்க அவர்களுக்காக மிகுதியாவதற்கு முன்னமே அவர்களமேல் எதிர்த்து செல் ராஜனே! பாஞ்சாலராஜன் மஹாவிதார்களான தனபுத்தகளுடனகூட யுத்ததலனனாகஞ் செய்வதில் மனநதைச் செலுத்தவதற்கு முன்னமே நீ எதிர்த்துச் செல்வாயாக, பாண்டவர்களுடைய ராஜ்யம் வருவதற்காகக் கிருஷ்ணன் யாதவசேனைகளை இழுத்துக் கொண்டு பாஞ்சாலநகரம் போவதற்கு முன்னே நீ பராக்ரமஞ்செய்தனங்களாகட்டும், பலவகையிற் போகங்களாகட்டும், ராஜ்யம் முதுமேயாகட்டும், பாண்டவர்களின் விஷயத்தில் கிருஷ்ணன் விசுட்டாதவை எவ்வகையிலும் இரா மஹாத்மாவான பரதசககரவா, தனபராக்கிரமத்தால் பூமியை அடைந்தான் இந்திரன் பராக்கிரமத்தால் மூன்று லோகங்களையும் ஜயித்தான் அரசனே! பராக்கிரமத்தால் தான் க்ஷத்திரியர்களுக்குச் சிறப்பாகக் கூறுகின்றனா ராஜஸுரேஷ்டனே! குராகளுக்குப் பராக்கிரமம் ஸவதம்ம வேந்தே! ஆதலால் நாம் பெரிய சதுரங்க சேனைபுடன் துருபதனைப்பிடித்துப் பாண்டவர்களைச் சீகசிரமாக இங்கே கொண்டுவருவோம் நலவாதததயிலாவது தான் ததினாலாவது மிதர பேதகதினாலாவது பாண்டவர்களுக்கு வசப்படுத்த முடியாது ஆதலால், பராக்கிரமஞ்செய்தே அவர்களைக் கொல்வாயாக பராக்ரமத்தினால் அவர்களை ஜயித்து இந்தப் பூமுழுவதிலும் ஆளக்கடவாய் அரசனே! காரியகத்திற்கு இன்காட்டிலும் வேறு உபாயம் எனக்குத் தெரியவில்லை' என்று சொன்ன பராக்ரமசாலியான திருதராஷ்டிரன், காணாதுடைய செலைக்கேட்டுச் சிலாகித்து, பின்வரும் சொல்லைச் சொல்லலான 'காணா' சிறந்தபுத்தியுள்ளவனும் அஸ்திரங்களில்தோந்தவனுமாய் நீ பராக்ரமம் கிரமபின் இவ்வகையான இந்தச் சொல்லைச் சொல்லப் பொருந்தினதுதான் ஆயினும், மறுபடியும் பீஷ்மரும் துரோணரும் விதூரனும் நீகனிருவரும் சோதன மேனமேலும் நமக்கு லெஸ

தைத்தாத்தாக ஆலோசனையைச் செய்பவர்கள்' என்றான ஜனமே மஹாராஜே! அதன்பிறகு, மிகக் கியாதிபெற்ற திருதராஷ்டிரன் அந்தப் பீஷ்மா முதலிய மிகுந்த புகழ்பெற்றவைய எல்லா மந்திரிகளையுடனும் வருவித்து ஆலோசனை செய்தான்.

இருநூற்றிருபத்திரண்டாவது அததியாயம்

வித்ருராகமனபாவம். (தொடர்ச்சி)

(பாண்டவர்களுக்கும் பாசிராஜ்யம் கொடுக்கவேண்டுமென்று பீஷ்மர் சொன்னது)

அப்போது, பீஷ்மா, 'பாண்டிபுத்திரர்களோடு விரோதம் எனக்கு வலகையிலும் இஷ்டமில்லை எனக்குத் திருதராஷ்டிரன் எப்படியோ பபடியேதான் பாண்டிமெனபது நிச்சயம் எனக்குக் குரதியின் திராசுளும் காரதாரியின் புதராகளைப் போன்றவர்களாதாம் அந்தப் பாண்டிபுத்திரர்களைக் காப்பாற்றுவது எனக்கு எப்படியோ அப்படியே எனக்கும் சாடமைதான் அரசனே! எனக்கும் உனக்கும் எப்படியோ பபடியேதான் துரியோதனனுக்கும் மறற்களெனவர்களுக்கும் அது சாடமை இப்படியிருக்க, அவர்களுடன் கலகஞ்செய்வதில் எனக்கு ரூபமில்லை அந்தவீரர்களோடு ஸமாதானஞ்செய்துகொண்டு ராஜ்யத்திற் பாதியை அவர்களுக்கும் கொடுப்பது தகும இது கௌரவ ரேஷ்டாசனான அவர்களுக்கும் தகப்பன், பாட்டன், அவன் தகப்பன் வழியாகவந்த ராஜ்யம்தான் துரியோதன! குழந்தைய! இந்த ராஜ்யத்தை நீ பாப்பதுபோலவே அந்தப் பாண்டவர்களும் தமதுபிதிரர்களுடன் பாக்கினறனா புழம்பெற்ற அந்தப் பாண்டவர்கள் இந்த ஜயத்திற்குரியவராகாவிடின இஃது உனக்குத் தானவது? பாதவம் தந்த பிறந்த மறறவர்களுக்குத் தான் வது? பாதஸரேஷ்டனே! நீ ஜயத்தை முறைதவறாக அடைந்திருக்கிறாய், அவர்களும் உனக்கு ஜனமே ராஜ்யத்தை அடைந்தவர்களெனபது எனக்குத் து, நயமாக அவர்களுக்குப் பாசிராஜ்யம் கொடுப்பது நியாயம் புருஷஸரேஷ்டன்! இதுதான் எல்லா ஜனங்களுக்கும் விருப்பம் இதற்கு மாறாகச் செய்தால் நமக்கு அஃது இஷ்டமானது, உனக்கும் அபகீர்த்தி நிரம்ப ண்டாகுமெனபதில் சந்தேகமில்லை கீர்த்தியைக் காப்பாற்றமுயல், நம்தான் சிறந்தவன்மை, புகழ்பெற்றதமனிதனுடையவாழ்வு பயன்

அறமதாக உரைக்கப்படுகின்றது, கௌரவனே! காரதாரியினபு
வனே! கீததிஅழியாமலிருக்கும்வரையில்தான் மனிதனஜீவிததிரு
பவன, புகழ்அழிந்தவன அழிந்தவனே ஆதலால், குருவமசத்
குத தகுதிபான இந்தத்தாமததைக் கடைப்பிடி சிறந்த புஜ
முடையவனே! உனக்கும் உனமுன்னோர்களுக்கும் தகுதியான க
யததைச் செய, நல்லகாலத்தினால் பாண்டவர்கள் ஜீவிததிருக்கி
னா நல்ல காலத்தினால் அந்தகருநி ஜீவிததிருக்கிறாள் ந
காலத்தினால் பாபியான புரோசனன தன்னெண்ணமமுடியாமல்
வடைந்தான் காரதாரியின் புத்திரனே! அந்தக் குருதிபுத்திரா
தக்கிப்பட்டுக் குருதியும் அவவாறு ஆயவிட்டாளென்று கேட
முதல், இவ்வுலகத்துள்ள பிராணிகளில் எதைபும் நான் பாரக்க
யாமற்போனேன் புருஷஸரேஷ்டனே! உலகம் உன்னைக் கு
முள்ளவனாகினைப்பதுபோலப் புரோசனனை நினைப்பது ஆதலா
அவர்கள் தப்பிப்பிழைத்திருந்ததல் உனது தவறுதலுக்குப் பரிகா
மஹாராஜனே! பாண்டவர்களின் காட்சியை நீ விருமபவேண்டு
கௌரவபுத்திரனே! அந்த வீரர்கள் ஜீவிததிருக்கையில் அ
களின் பிதிராஜிதபாகத்தை எடுத்துக்கொள்ள வஜரபாணியா
இந்திரன் நேரேவந்தாலும் முடியாது, அவர்களனைவரும் தாமம்
ருதவர்கள், அனைவரும் ஒரோமனமுள்ளவர்கள், ராஜ்யம் உனக்
அவர்களுக்கும் பொதுவாயிருக்க, மிகுந்த அதாமத்தினால் நீ அ
களை விலக்குகிறாய், நீ தாமததையும் என்விருப்பத்தையும் உ
சேஷமததையும் செய்வதாயிருந்தால் அவர்களுக்குப் பாதிராஜ
கொடுத்துவிடு' என்று சொன்னா

இருஹ்நிருபததுமுன்னாவது அததியாயம்

வி து ர ர க ம ன ப ர வ ம (தோடர்ச்சி)

(பீஷ்மர் சொன்னதை அனுசரித்துத் துரோணர்சோல்
அவ்விரண்டையும் கர்ணன் மறுத்ததன்மேல்
துரோணர் கர்ணனைக் கண்டித்தது)

துரோணா, 'திருதராஷ்டிரமஹாராஜனே! ராஜயாலோசனை
காக அழைக்கப்பட்ட ஆபதர்கள் அறம்பொருளபுகழ்களுக்கு ஒ
தாக்கச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டிருக்கிறோம் ஐயா! மஹ
மாவான் பீஷ்மருடைய அபிப்பிராயந்தான் என்னுடைய அம்

ராயமும் பாண்டவர்களுக்குப் பாகம் கொடுக்கவேண்டுமென்பது முமையானதாமம் பாரதனே! பாண்டவர்களுக்காக மிகுதியாகச் சந்திரன் பொருள்களை எடுத்துக்கொண்டு துருபதனிடம் செல்லும்படி சொல்லாக்கப் பேசுதற்கு ஒருமனிதனை உடனே அனுப்பவேண்டும் அந்தமனிதன் காரியத்தை ரஹஸ்யமாக வைத்துக்கொண்டு பாருளுடன் துருபதனிடம் செல்லவேண்டும் மேலும், தருபதனுடைய ஸம்பந்தத்தினால் மிகுந்த மேனமை உண்டாயிருப்பதாகவும் சாஸ்திரமேனும் மனனவீ! நீயும் துரியோதனனும் மிகக் களிப்பவர்களாக இருப்பதாகவும் அவன் சொல்லக்கூடவன் பாரதனே! துருபதனிடத்திலும் திருஷ்டத்யுமனனிடத்திலும் அவர்களுடைய ஸம்பந்தம் யோக்கியமென்பதையும் பிரியமென்பதையும் பலமுறை பிரித்தாரைக்கவேண்டும் ராஜஸேஷ்டனே! உனது சொல்லாக்கத்திபுத்திரர்களுக்கும் மாதிரிபுத்திரர்களுக்கும் பலமுறை பிரியவசனம் சொல்லி, ஒளிபுள்ள அனேகம் பொன்னணிவகளைத் திரைப்பதிகத்துக் கொடுக்கக்கூடவன் பாரதஸேஷ்டனே! அப்படியே துருபதபுத்திரர்கள் எல்லாருக்கும் பாண்டவர்கள் எல்லாருக்கும் குரதிகுமருதியானவை எவையோ அந்த விலைபெற்ற பொருள்களைத் தந்து பாண்டவர்களை மகிழ்விக்கவேண்டும் இவ்வாறு பாண்டவர்களுக்கும் துருபதனுக்கும் பிரியவசனம் சொல்லியபிறகு, அந்தத்தூதன் பாண்டவர்கள் இங்கே வரவேண்டுமென்பதைப்பற்றித் துருபதனிடம் சொல்லக்கூடவன் துருபதன் அந்த வீரர்களுக்கு அனுமதிக்கொடுத்தபிறகு, துச்சாஸனனும் வீகாணனும் அவர்களை அழைத்துவர நமது சீனைகளுடன் செல்வது நலம் அதன்பிறகும், அந்தச்சிரேஷ்டாகாரான பாண்டவர்கள் எந்தக்காலமும் உன்னால் கௌரவிக்ஷபபெற்று நதிர்வாக்கத்தின் அனுமதியை அடைந்து தங்கள் பிதாவின் ராஜ்யத்திலிருக்கட்டும் மஹாராஜனே! பாரதனே! இதுதான் நீ அவர்களுடைய நிபாயமென்று பிஷ்மரோடு ஒத்து நான் அபிப்பிராயப்படுவேன்' என்று சொன்னான்

அதனைக்கேட்டு, காணன், 'உம்மிடத்துப் பொருளையும் பெருமையையும்பெற்று எல்லாக் காரியங்களிலும் உமக்கு அந்தரங்கமாக இருப்பவர்களாகிய இவ்விருவரும் உமது நன்மையை ஆலோசிக்காம இருப்பாராயின் அதற்கு மேற்பட்ட புதுமை என்னவிருக்கிறது? அவன் மனத்திறம் கெடுதியை வைத்துக்கொண்டு உள்ளத்தை வெளிப்படுத்தாமல் நன்மையைப்போலப் பேசுகிறானே அவன் ஸத்புருஷாக

ஞாடைய கொள்கையை நடத்தவது எவ்வாறு? காரியங்களில் கஷ்ட
வரும்போது நன்மைக்கும் தீமைக்கும் மிதநிராகர உபயோகமில்லை
எவனுக்கும் இனபமும் துன்பமும் விதியை அனுஸரித்தவை ம
தவ அறிவின திருத்தமுள்ளவனுயிருந்தாலும் இல்லாதவனுயிருந்த
லும் சிறியவனுயிருந்தாலும் பெரியவனுயிருந்தாலும் சகாயமுள்ளவ
யிருந்தாலும் இல்லாதவனுயிருந்தாலும் எல்லா இடங்களிலும் எல்ல
வற்றையும் தன் விதிக்குத்தக்கபடி அடைகிறான் முன்னா ராஜகிரு
மென்னும் நகரத்தில் மந்தேசத்தரசர்களுள் சிறந்தவனாகிய அ
விசனேனனும் ஓர் அரசன் இருந்ததாகக் கேள்விப்படுகிறோமல்லவ
அப்போது அவ்வரசன் எல்லா¹ இந்திரியங்களும்முது மூச்சுவிடுவன
மாதிரி பிரதானமாகக்கொண்டு எல்லாக் காரியங்களிலும் மந்த
கையே நம்பியிருந்தான் அப்போது, அவனுடைய மந்திரியாக
மஹாசாணியென்பவன் தனி அரசனாக இருந்தான் அவன் தா
தனக்குப் பலம்கூடத்ததாகினைத்து ராஜாவை அவமதித்தான் அ
ப்போது அந்தமுடனராஜப்போகத்திற்குரிய மங்கையாகியும் சத்தின
களையும் தனங்களையும் ஐசுவரியங்களையும் அதிகாரத்தையும் முழு
யும் காணே எடுத்துக்கொண்டான், அவற்றை எடுத்துக்கொண்
டினனும், அந்த லோபிகு ஆசையினமேல் ஆசை பெருகிற்று, அ
னால், எல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டும், எல்லாப்புலன்களும்
மூச்சு விடுவதுவாதிரிமே பிரதானமாகவுள்ள அவ்வரசனுடை
ராஜ்யத்தையும் அபகரிக்கக் கருதினான் முயற்சிசெய்தும் அவனுடை
ராஜ்யத்தை எடுத்துக்கொள்ள முடியவில்லையென்று நாம் கேள்வி
யிருக்கிறோம் வேறுஎன்னகாரணமிருக்கிறது? அவ்வரசனுக்கு ர
யாதிகாரம் விதியினால் ஏற்பட்டதென்பது நிச்சயம் அரசனே! உ
க்கும் ராஜ்யம் விதியினால் ஏற்பட்டதாக இருக்குமானால் எல்லா ஜ
ன்களும் அபகரிக்க ஜாக்கிரதையாக இருக்கும்போதே நிச்சயமாக அ
உள்ளைவிட்டுப் போகாமலிருக்கும் இதற்குமாறாக விதியிருக்குமா
முயற்சிசெய்தும் ராஜ்யத்தை அடையாய தெரிந்தவனே! இவ்வா
மந்திரிகளுடைய யோக்கியத்தையையும் அயோக்கியத்தையையும் க
டறிந்தனாகொ, கெட்டவர்களுடைய சொல்லையும் நல்லவர்களுடை
சொல்லையும் அறியவேண்டும்' என்றுசொல்ல, துரோணா, 'துஷ்ட
நீ கெட்ட எண்ணத்தூடன எதற்காக இந்தச்சொல்லைச் சொல்லுக
யென்பதை நான்கள்றிவோம் நீ பாண்டவர்களுக்காக எங்கள்மே
குற்றத்தைச் சொல்லுகிறாய் காண! குலத்திற்கு அபிவிருத்தி

வான மேலான நனமையை நான சொல்லுகிறேன் நீ அதைக் கெடுத்த
லாக நினைத்தால், எது இதிலும் சிறந்த நனமையோ அதைச் சொல்
வான எந்தச் சிறந்த நனமையைச் சொல்லுகிறேனோ அதற்கு மாறுகச்
செய்யப்படுமாயின், கௌரவர்கள் வெகுசீக்கிரத்தில் அழிந்துபோ
வார்களென்பது என கருத்து' என்றா

இருநூற்றிருபத்துநான்காவது அத்தியாயம் வித்வராகமனபாவம் (தோடீச்சி)

(பீஷ்மரும் துரோணரும் சொல்லியதே ஸர்யேன்று வித்வரீ
கீருதராஷ்டிரானுகீத உரைத்தது)

வித்வரா, 'கிருதராஷ்டிரராஜரே! உமமுடைய பந்துகளை நிச
பமாக உமக்கு நனமையைச் சொல்லவேண்டும ஆனால், உமக்குக்
கூடக் விருப்பமில்லாமலிருந்தால் அந்தச் சொல் இப்போது நிலை
பெறுது அரசரே! சந்தனுபுத்திரரும் கௌரவஸரேஷ்டருமாகிய
பீஷ்மா, நீ விருமபதக்கதும் நனமையைத் தருவதுமாகிய வசந்த
ந்தச் சொல்லியிருக்கிறார் நீ அதனை எடுத்துக்கொள்ளவில்லை அவ
யாரே துரோணரும் மேலான நனமையைப் பலமுறை சொன்னார்
அதையும் ராதையின் மகனான காணன் உமக்கு நனமையாக நினைக்க
வில்லை அரசரே! நான் நினைத்துப் பாராக்கையில், இந்தப் பீஷ்ம
துரோணர்களாகிய இரண்டுபுருஷஸிம்மங்களைவிட அறிவிற சிறந்தவ
ருன அதிக ஆபதன் உமக்கு இருப்பதாக நான் அறிபவிலலை அரசாக
அரசரே! இவர்கள் இருவரும், பிராயத்தினாலும் புத்தியினாலும் கலவி
யினாலும் முதிர்ந்தவர்கள் உமமிடத்திலும் பாண்டுபுத்திரர்களிடத்
திலும் வேறுபாடில்லாமலிருப்பவர்கள் பாரதரே! தாமதத்திலும்
ஸத்யத்திலும் தசரதபுத்திரராகிய ராமருக்கும் கயனுக்கும் கீழ்ப
பூதாவர்கள், ஸந்தேகமில்லை இதற்குமுன்னும், யாதொரு தீங்கை
யும் சொன்னவர்களல்லா உமவிஷயத்தில் இவர்கள் ஒருதீங்கும்
செய்ததாகவும் தெரியவில்லை அப்படிப்பட்ட தோஷியடையாத்
வராகமமுள்ள அவவிரண்டு புருஷஸரேஷ்டர்களும் நீ ராஜாவாக
முமிரப்பாதராகவுமிருக்க, உமது நனமையைப்பற்றி ஏன் ஆலோசிக்க
வாட்டார்கள்? குருஸரேஷ்டராகிய அரசரே! ஆதலால், சிறந்த

ஞானமுள்ளவரும் இவவுலகத்தில் மிகச் சிறந்தவருமாகிய இவன்
வரும் உமவீஷயத்தில் யாதொரு கெடுதலும் சொல்லாடுவத
எனது உறுதியான எண்ணம் தாமததெரிந்த இவர்களைப் பொருளான
யினால் ஒருபக்கத்தில் சாபாகப் பேசா பாரதரே! இவர்களை
சொன்ன இதுதான் உமக்கு மேலான நன்மையென்று நான் நினை
கிறேன் வேந்தரே! துரியோதனனமுதலியவர்கள் எப்படி உ
புத்திரர்களோ அப்படியேதான் பாண்டவர்களும் உம்புத்திரர்கள்
மன்னாவரே! இது நிச்சயம் வீஷயந்தெரியாத மந்திரிகள் அந்த
பாண்டவர்களுக்குத் தீங்கானதொன்றை ஆலோசனையிற் சொல்ல
ராயின் அவர்கள் முக்கியமாக உமசேஷமத்தைக் கருதாதவர்கள்
வேந்தரே! அல்லது, உமக்கு உம்புத்திரர்களிடத்தில் அதிக அன்
இருக்குமானால் அது மறைந்திருப்பதை வெளிப்படுத்துகிற அந்
மந்திரிகள் உம் நன்மையைச் செய்பாத்தவர்களென்பது நிச்சயம் அ
சரே! மஹாதமாககளும் மஹாசக்தியுள்ளவர்களுமாகிய இந்த
பீஷ்மதுரோணாக்களிருவரும், இதற்காகத்தான் ஒன்றையும் வெளி
படையாகச் சொல்லவில்லை இஃது உம்முடைய எண்ணமுமல்லவே
புருஷஸரேஷ்டரே! புருஷஸரேஷ்டர்களான பீஷ்மதுரோணாக
பாண்டவர்களை வெல்லமுடியாதென்று உமக்குச் சொன்னார்களே
அதுவும் உண்மைதான் அதனால் உமக்கு ஸாகமுண்டாகவேண்டு
மன்னாவரே! சிறப்புள்ளவனும் ¹ ஸவயஸாசியும் பாண்டுபுத்தரனுமா
தனஞ்சயனை யுத்தத்திலுயிப்பதற்குத் தேவேந்திரனாலும் முடியுமா
பீமஸேனன் சிறந்தகைகளையுடையவன், பதினாிராயணனை பலமுள
வன், ஸரேஷ்டன், ராஜ்ஜஸர்களுக்குப் பயத்தைத்தருபவன், த
கைகளினாலேயே புகழ்பெற்றவன், அளவற்ற பலமுள்ளவன் பா
தரே! அரசாக்கரசரே! மஹாபலசாஸியான ஹிடிமபனையும் யு
த்தத்தில் சாவனலுக்கொப்பான பகனென்னும் அரசர்களை
எவன் கைச்சண்டையினால் கொன்றானோ அந்தப் பயத்தை
தரத்தக்க பராகரமத்தோடுகூடிய பீமன் யுத்தஞ் செய்யுமபோ
அவனை யுத்தத்தில் வெல்லுவதற்குத் தேவராலும் முடியுமா? அ
வாரே ஸமாததார்களும் யுத்தத்தில் யம்புத்திரர்களைப் போன்றவாக
மாகிய அந்த நகுல ஸஹதேவர்களை உயிரோடிருக்க விருமபுகி

¹ இரண்டு கைகளினாலும் பாணம் வீடுபவன்

வன புத்தத்தில் ஜயிக்க ஆரம்பிக்கக்கூடுமா? தைரியமும் தயை பொறுமைபும் ஸத்தியமும் பராக்ரமமும் எவரிடத்தில் ஸ்திரிருக்கின்றனவோ, அந்தப் பாண்டவர்களில் மூத்தவராகிய ஷ்டிரை புத்தத்தில் வெல்வது எவ்வாறு? எவர்களைப் புகுத்தில்லாமா ஆதாரமோ, எவர்களுக்குக் கண்ணன் மந்திரியோ, எவர்களைப் புகுத்தில் சாதயகி இருக்கிறோ, எவர்களுக்குத் துருபதன் கொள்கையோ. எவர்களுக்குத் துருபதபுத்திரர்களான திருஷ்டதன் முதலிய வீரர்களான ஸ்வேந்தரர்கள் மைத்தனர்களோ, எவர்களுக்குச் சேதிதேசத்தரசனும் மஹாரதனுமாகிய சீசபாபிராதாவோ அவர்கள் புத்தத்தில் ஜயிக்காதது என்ன உண்டு? தனே! ஆதலால், நீ அவர்களை ஜயிக்க முடியாதென்பதையும் அவர்கள் ஆதியிலேயே ராஜ்யத்துக்குரியவர்களென்பதையும் உணர்வாய் ஆராய்ந்து அவர்களிடம் சரியான தாமதத்துடன் துக்கொள ராஜனே! புரோசனனுண்டாகக்கப்பட்ட இந்தப் பரிய அபகீர்த்தியான அழகு உன்மேல் ஏற்றப்பட்டிருக்கிறது போது பாண்டவர்களுக்கு அனுகூலஞ்செய்வதென்னும் நீரி அத்தனைச் சத்தஞ் செயதுகொள இப்போது அவர்களிடம் அனுகூலஞ்செய்வது நமது குலத்தோர் எல்லாருக்கும் பிராணமும் மேலான க்ஷேமமும் க்ஷத்திரிய ஜாதிக்கே அபிவிருத்தி மாயிருக்கும் துருபதனும் பெரியராஜா, நம்மிடத்திலும் நன்மே விரோதஞ்செய்தவன் அரசனே! அவனைச் சோதனை கொள்வது நம்முடைய புகுத்தின் அபிவிருத்திக்குக் கார அரசனே! யாதவர்களும் மிகுந்த பலசாலிகள், அனேகா அவர்களெல்லாரும் கிருஷ்ணன் எந்தப்பக்கமோ அந்தப்பக்க இருப்பா கிருஷ்ணன் என்கையோ அங்கேயேஜயம் அரசனே! நககாரியம் இனியசொல்லிலை செய்யக்கூடியதோ அந்தக்காரி நத விரோதத்தோடு செய்வன சாபத்தை அடைந்தவன் அரசனே! பாண்டவர்கள் ஜீவித்திருப்பதைக்கேட்டு நகரத்திலும் சத்திலுமுள்ள ஜனங்களும் அந்தப் பலவான்களைப்பாராக உற முள்ளவர்களாயிருக்கின்றனர் அவர்களின் விருப்பத்தையும் உயக்கடவாய் துரியோதனனும் காணனும் ஸுபலபுத்திரனும் னியும் பாவத்திற பிரவீரத்திப்பவர்கள், புத்திகெட்டவர்கள், வர்கள் இவர்கள் சொன்னதைச் செய்யாதே ராஜனே! யோதனன் ஒருவனுடைய அபராதத்தினால் இந்த ஜனங்க லலாம் அழியப்போகின்றனரென்பதைக் குணவானுன்கு னன்மே நான் சொல்லியிருக்கிறேன்” என்றனர்

இருஹ்நிருபததைநதாவது அத்தியாயம்.

வி து ரா க ம ண டு ர வ ம (தோடர்ச்சி)

(விதாரீ துருபதநகரம் சென்று அங்கே கிருஷ்ணன் முதலானோ
இருக்கும்போது கிருதராஷ்டிரன் சோல்லிய செய்தியைத்
தேர்வித்தது)

திருதராஷ்டிரன், “ விததுவானும் சந்தனுபுத்திரரும்
பீஷ்மரும் மகிமைபொருந்திய ரிஷியாகிய துரோணரும் ப
நனமையும் உணமையும் பயனுமுள்ளதான சொல்லை உரைத்த
நீயும் எனக்கு மிகக் கனமையும் சத்தியமுமான வாரததை
சொல்லுகிறாய் மஹாரதர்களும் வீரர்களுமான அநதப ப
டவர்கள் பாண்டவர்க்கெப்படியோ அப்படியே தம்மப்படி எ
கும் புத்திரர்களென்பதில் ஸந்தேகமில்லை இந்தராஜ்யம்
புத்திரர்களுக்கெப்படி உரியதோ அப்படியே பாண்டபுத்தி
ருக்குமென்பதிலும் சந்தேகமில்லை பாரதனுன் விதாரா! நீ
தேவதையைப்போன்ற ரூபமுள்ள கிருஷ்ணபுடன் பாண்ட
களையும் அவர்கள் தாயாரான குந்தியையும் அழைத்துவா
காலம், அநதப பாண்டவர்கள் ஜீவித்திருக்கின்றனர் அநதக்கு
ஜீவித்திருப்பதும் நல்லகாலம் மஹாரதர்களான பாண்டவ
திரௌபதியை அடைந்ததும் சந்தோஷம் அதிருஷ்டத்தி
நாமெல்லாரும் அபிவிருத்தியாகிறோம் புரோசனன் ஒழிந்த
நல்லகாலம் சிறந்த கீர்த்தியுள்ளவனே! என்னுடைய பெருந்
ரம் நல்லகாலத்தினால் விலகப்பட்டது விதாரா! நீயேசெ
அவர்களை உடனே இங்கே அழைத்துவா” என்றான் அ
இவ்வாறு சொல்ல, ராஜதாமரதெரிந்த விதாரா விரைவாகச்
லத்தக்க ரத்ததிலேறிச் சிலதினங்களில் பாஞ்சாலதேசம்
தாரா பாரதனே! பிறகு, விதாரா, திருதராஷ்டிரனுடைய
ஆஜ்ஞையால் திரௌபதிகளும் பாண்டவர்களுக்கும் துருபத
கும் பலவகைத் தனங்களையும் ரதனங்களையுமெடுத்ததுகொ
துருபதனும் பாண்டவர்களுமிருக்குமிடத்திற்குச் சென்
அரசரே! தருமன் தெரிந்தவரும் ஸாவசாலதிரங்களிலும் நிபு
மாகிய விதாரா, அவ்விடம் சென்று சம்பந்தியான துருபதன்
முறைப்படி சோந்தாரா அப்போது, அநதத் துருபதனும்
ரை முறைப்படி அழைத்தான ஒருவாக்கொருவா மரியாதை
காரம் யோக்கேஷ்மம்விசாரித்ததுகொண்டனா பாரதனே! வி
அவ்விடத்தில் பாண்டவர்களையும் கண்ணபிரானையும் கண்டு உப
அனபுடன் அவர்களைத் தழுவிக்கொண்டு கேஷ்மத்தை விசா
தாரா வேந்தனே! அளவற்ற ஞானமுள்ள அநத விதாரா அவர்க

யும் கிரமப்படி பூஜிக்கப்பெற்று அநதப்பாண்டவர்களைத் திருதராஷ்டிரன் சினேகத்துடன் பலமுறை குசலப்பிரஸனம் செய்ததாலும் சொன்னா அரட்சனே! பாண்டவர்களுக்கும் குருதிக்கும் ரௌபதிகும துருபதனுடைய புத்திரர்களுக்கும் கௌரவர்கள் காடுதத அநேக விதங்களான இரத்தினங்களுடும் தனங்களையும் காடுததார அளவற்ற புத்தியுள்ள விதுரா, வினயத்துடன், பாண்டவர்கள் கிருஷ்ணன் இவர்கள் முன்னிலையில் வணக்கமுள்ள துருபதனிடம் பேசத் தொடங்கினார்

“அரட்சனே! அமைச்சரோடும் புதல்வரோடும்கூட என சொல்லக்கேள் மன்னவனே! திருதராஷ்டிரனும் தன் புத்திரர்களோடும் மந்திரிகளோடும் பந்துக்களோடும்கூட அனபுகாரத்து அநேகமுறை குசலப்பிரஸனம் செய்கிறான் வேந்தனே! உன்ஸம்பந்தத்தினாலே மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்திருக்கிறான் அப்படியே ஞானமானவர்களிற் சிறந்தவரும் சந்தனுபுத்திரருமான பீஷ்மரும் கௌரவர்களை வருடனும்கூட எல்லாவகைகளிலும் உனக்கேழ்மத்தை விசர்க்கிறார் உனக்கு அன்புள்ள ஸநேகிதரும் சிறந்த ஞானவானும் சந்தவாஜபுத்திரருமான துரோணர் உன்னைத் தழுவிக் கொண்டு குசலப்பிரஸனம் செய்கிறார் பாஞ்சாலராஜனே! திருதராஷ்டிரனும் மற்றக் கௌரவர்களைவரும் உன் ஸம்பந்தத்தைப் பெற்றதனால் மமைக கிருதாரத்தராக நினைக்கின்றனா யஜ்ஞஸேனா! உன்னுடன் ஸம்பந்தம் பெற்றதெப்படியோ அப்படி ராஜ்யலாபம்கூட ஸந்தோஷத்தையுண்டாக்குவதாக அவர்கள் நினைக்கவில்லை நீ தையற்றது பாண்டவர்களை அனுப்பவேண்டும் பாண்டுபுத்திரர்களைப் பார்ப்பதற்குக் கௌரவர்கள் மிகவும் ஆவலோடிருக்கின்றனா புருஷஸரேஷ்டர்களான இரதப்பாண்டவர்களும் குருதியும் நெடுங்காலமாகத் தேசமவிடப்போனதனால் நகரத்தைப் பாராகக் ஆவலுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள் பாஞ்சாலியையும் கௌரவ ராஜஸ்திரீகளனைவரும் பாரக்கவிரும்புகின்றனா எங்கள் கரத்திலும் தேசத்திலுமுள்ள ஜனங்களும் எதிர்பார்க்கின்றனா, புதலால், நீ பாண்டுபுத்திரர்களைப் பாரியையுடன் கூட உடனே அவ்விடம் போவதற்கு விடைகொடுக்க வேண்டும் இரத விஷத்தில இதுவே என்னுடைய அபிப்பிராயம் ராஜாவே! உஹாதாக்களான பாண்டவர்களுக்கு நீ விடை கொடுத்தபிறகு, குருதிபுத்திரர்களான அவர்களும் குருதியும் கிருஷ்ணையுடன் கூட வரப்போகிறார்களென்று விரைவாகப் போகத்தக்க தூதர்களை நான் திருதராஷ்டிரனுக்கு அனுப்புவேன்” என்று கூறினா,

இருநூற்றிருபத்தாருவது அத்தியாயம்
விதுராகமனபாஷம். (தோடீச்சி)

(துருபதன், பாண்டவர்களுக்கே ஹஸ்திபுரம் செல்லும்படி அனுமதி
கொடுத்ததும், விதுரர் துநீசியைப் பார்த்துப் பேசியதும், பாண்ட
டவர்கள் புறப்படுவதும், அவர்களுக்குத் துருபதன் சீர
னுப்பியதும், அவர்கள் கௌரவர்களால் எதிர்கொண்
டழைப்புப்பட்டு கிருகப்பிரவேசம் செய்ததும்)

துருபதன், ‘மஹா ஞானவானான விதுரே! நீர் இப்போ
எனக்குச் சொல்வது ஸரீ கணவானே! இந்த ஸம்பந்தஞ்செய்தத்
எனக்கும் அதிக ஸந்தோஷமே. இந்த மஹாதமாககளான பாண்ட
வர்கள் தங்கள் தேசம்போவதும் உசிதமாகத்தான இருக்கு
ஆனால், நானே எனவாகினால் இதைச் சொல்லத்தகாது வீர
குரதிபுத்திரருமான யுதிஷ்டிரரும் பீமஸேனனும் அரசனான
புருஷோத்தேஷ்டாகளான நகுலஸூதேவர்களும் தாமததை அந்
தவர்களான கிருஷ்ண பலராமர்களும் எப்போது நினைக்கிறார்களே
அப்போதே பாண்டவர்களேபோலாம புருஷோத்தேஷ்டாகளாக
இந்த இராமகிருஷ்ணர்கள் பாண்டவர்களுடைய விருப்பத்தை
நனமையையும் கருதுகிறவர்கள்” என்று சொன்னான் யுதிஷ்டிரர்.
“ராஜாவே! நாமும் நமமைச் சோந்தவர்களானவரும் உமக்கு உ
னாகள் நீர் அன்புடன் எனக்குக் கதைச்சொன்னாலும் அவ
நாங்கள் செயலோம்” என்றா பிறகு, கிருஷ்ணபகவான், “மே
சொல்லியது யுத்தமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது எல்லா
தாமதகளுநெதிரிந்த துருபதராஜா எவ்வாறு நினைக்கிறாரோ” எ
ன்றா அதைக்கேட்டுத் துருபதன், “வீரரும் புருஷோத்தமரு
கிறந்த கைகளை யுடையவருமாகிய கிருஷ்ணன் எஃது இந்தக் கால
திறகுத் தகுதியானதென்று நினைக்கிறாரோ அது தான் என
டைய நிச்சயமான எண்ணம் மஹாநாபாவர்களான பாண்டவா
இப்போது எனக்கு எப்படியோ அப்படியேதான் கிருஷ்ணனுக்
மென்பதிற சந்தேகமில்லை. இந்தப் பாண்டவர்களின் நனமையை
பற்றிப் புருஷோத்தேஷ்டாகிய கிருஷ்ணன் சிந்திப்பதுபோலக் கு
திபுத்திரரும் பாண்டபுத்திரருமான யுதிஷ்டிரரும் சிந்திப்பதில்லை
என்றான் பிறகு, மஹாபுத்திரமான விதுர குரதியிருக்கும் இட
சென்று குரதியின்பாதங்களிற் சிரம படுமபடி பூமியில் பணிந்தா
மைதூறனரைக்கண்டு குரதி மிகவும் விசனப்பட்டு, “விசித்திரம்
புத்திரே! உமது புத்திரர்களை நீர் எப்படியோ பிழைப்பித்தி

ரகசுமானிகையில் இறந்துபோனவா உமது கருணையினால் திருமபி
தனா ஆமை தான் எந்தவிடத்திலிருந்தாலும் குஞ்சுகளை
நப்பதுபோல, உமதுநினைவினாலேயே உமது புத்திரர்கள் கேடும்
யிருக்குமபடி விருத்தி செய்யப்பட்டிருக்கின்றனா பரத
ரேஷ்டமே! உமது புத்திரர்கள் உமமிடத்தில் வைத்திருக்கும்
த்தியினாலேயே பிழைத்திருக்கின்றனா ஐயா! எப்படி சூயிற
ஞ்சுகளைக் காகக்கை வளாகருமோ அப்படியே எனபுத்திரர்களை
எப்போதும் காப்பாற்றுகிறீர் உயிர் முடிவையும் உண்டாக
தக்க அநேக கஷ்டங்களை நான்டைந்தேன் இகழருமேல்
ன்றியேன செய்யவேண்டிய காரியத்தை நீர்தாம் அறியாததருந
வா” என்றாள் விதூரா, “ருந்தி! உலகங்களுக்குள் மஹாபல
லீகளான உனபுதலவா அழிவதில்லை, சொற்பகாலத்தில் அவாக
ளல்லோரும் சுற்றத்தாருடன்சேர்ந்து தங்கள் ராஜ்யத்தைப்
பற்றவராவா நீ துயரப்படாதே” என்று சொன்னா

பிறகு, மஹாதமாவான துருபதனால் அனுமதி கொடுக்கப
ட்ட அந்தப் பாண்டவர்களும் கிருஷ்ணனும் சிறந்த புத்திமானான
தூரரும் புகழ்பெற்ற திரௌபதியையும் ருத்ரையையும் அழைத்
தகொண்டு வினோதமாகவும் ஸுகமாகவும் அஸ்திபுரத்தாக
சசேனறனா அப்போது துருபதன் பொன்மயமான கச்சை
ரும் கழுத்துப்பட்டைகளுமுள்ளவையும் பொன் அங்குசத்தி
ல் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் பொன்னுபரணங்களைபுடையவை
ம கன்னகங்களிலும் முகங்களிலும் மதஜலம் பெருகுகின்றவையும்
ரகாரளால் நடத்தப்பட்டவையும் எல்லா ஆபுதங்களோடும் கூடி
வையும் உயர்ந்த கலாங்களுள்ளவையுமான ஆயிரம் யானைகளை
ம், பொன்னினாலும் ரத்தனங்களினாலும் சித்திரமாகச் செய்யப்
ட்டவையும் நானுகுதிரைகள் பூட்டப்பட்டவையும் பிரகாசமுள்ள
வையுமான ஆயிரம் தோகையும, பொன் ஆபரணங்களோடு
டியவையும் உயர்ந்த சாமரங்களை மாலைகளாக உடையவையு
ரான ஐம்பதினாயிரம் உயர்ந்த ஜாதிக்குதிரைகளையும், சிறந்த
ணிகளணிந்த பதினாயிரம் தாதிமார்க்கையும், சிறந்த வில்லாளி
ளான பதினாயிரம் சேவகர்களையும் ஐவருக்கும் கொடுத்தான
ரஞ்சாலராஜன் மிக்க சந்தோஷமுள்ளவனாகிப் பொன்மயமான
டுக்கைகள் ஆஸனங்கள் பாதத்திங்கள் முதலிய பொருள்களையும்
சுக்களையும் கோடிக்கோடி யாக ஒவ்வொருவருக்கும் கொடுத்தான
ரதுபல்லகக்குக்களையும் அவற்றை எடுப்பவரான ஐந்தாறுமணி
ர்களையும் இவ்வாறு இன்னும் அநேகங்களையும் மருமகங்களுக்குத்

தனமாகப் பாஞ்சால ராஜன குறைவின்றிக் கொடுத்ததான ஸே-
 ராஜன பாஞ்சாலிக்குத் தந்தை கொடுக்கவேண்டிய சீன-
 கொடுத்ததான பாரதரான ஜனமேஜயரே! அப்போது திருஷ-
 யுமனன் ஆயிரக்கணக்கான வாததியகோஷங்கள் முழங்கத்
 னுடனபிறந்தவனே அழைத்துக்கொண்டு சென்றான பாரத-
 அம்பிகாபுத்திரனான திருதராஷ்டிரன், வீரர்களான பாண்டவர்
 வந்ததைக்கேட்டு அவர்களை எதிர்கொண்டழைப்பதற்குக் கொ-
 வர்களும் சிறந்த வில்லாளிகளுமான விகாணன் சிதரஸேனன் இ-
 களையும் முதன்மையான வில்லாளியாகிய துரோணரையும் கொ-
 தமரான கிருபரையும் அனுப்பினான் அப்போது சூரர்கள்
 சூழப்பட்ட மஹாரதர்களான அந்தப்பாண்டவர்கள் உதஸா-
 துடன் மெல்லமெல்ல அஸ்திபுரத்தில் பிரவேசித்தனர் நகீ-
 ஜனங்கள் பாண்டவர்கள் வந்ததைக்கேட்டு ஸந்தோஷத்து-
 அந்த அஸ்திபுரத்தை அலங்காரஞ்செய்தனர் என்கும்
 மலர்கள் தூவப்பட்டதும் என்கும் ஜலம் தெளிக்கப்பட்ட
 உயரந்ததுபம் போடப்பட்டதும் மங்களத்திரவியங்கள் நிரம்-
 தும் உயரந்தகொடிகளில் பூமாலைகள் கட்டப்பட்டதுமாகிய
 நகரம் ஒப்பற்றதாக விளங்கிற்று சங்கம் பேரி முதலிய பற்-
 வாததியங்களின் முழக்கங்களினாலும் பட்டணமே ஸந்தோ-
 தினால் நிரப்பப்பட்டதுபோலிருந்தது அங்கே பாண்டவர்கள்
 விருப்பத்தைச் செய்யக்கருதின ஜனங்கள் மனக்கொதிப்போ-
 துயரத்தோடும், “இந்தச்சூரர்கள் திருதராஷ்டிரனால் பீடி-
 பட்டுத் தாயாருடன் கூட முன்னமே நகரத்திலிருந்து வெளிப்-
 டனர், இப்போது நல்லகாலமாக மீண்டுவந்தனர்” என்று
 ளங்கவரும் பிரியவசனம் சொல்லுகிறதைப் புருஷ்யரேஷ-
 களான பாண்டவர்கள் எல்லாவிடங்களிலும் கேட்டனர் ப-
 ணத்து ஜனங்கள், “எவா நமமைத் தமக்களைப்போலத் த-
 மக்க காப்பவரோ அந்த தாமந்தெரிந்த புருஷ்யரேஷ்டா இ-
 திருமபவும் வனத்திலிருந்து இப்போது வந்திருக்கிறா-
 பாண்டு மஹாராஜாவே நமது மனவிருப்பத்தைச் செய்யக்க-
 வனத்திலிருந்து திருமபவும் வந்ததுபோலிருக்கிறது இதில்
 தேகமில்லை நாம் எனன் புண்ணியம் செய்தோம் நமமெல்லா-
 கும் சிறந்ததான விருமபியப்பொருள் கிடைத்திருக்கிறது எ-
 னினில், வீரர்களான குந்திபுத்திரர்கள் திருமபவும் நமமையான
 வர்களாக வந்திருக்கின்றனர் நாம் செய்த தானமும் ஹோம-
 தவமும் இருக்குமாயின் அவற்றின்பயனாகப் பாண்டவர்
 நூறுவருஷ்காலம் இந்தநகரத்தில் இருக்கவேண்டும்” என்

சாலலிகொண்டனா பிறகு, அந்தப் பாண்டவர்கள் திருத
ஷ்டிரனையும் மஹாதமாவான பீஷ்மரையும் மற்றும் வந்த
ததிறகுரியவர்களாகிய எல்லோரையும் பாதவந்தனஞ் செய
னா அவர்கள், நகரத்தாரெல்லாராலும் குசலபரஸனஞ் செய
ப்பட்டுத் திருதராஷ்டிரன் கட்டளைப்படி கிருஹப்பிரவேசஞ்
சயதனா

விதுராகமன பர்வம் முற்றிற்று

இருநூற்றிருபத்தேழாவது அததியாயம்

ராஜயலராபபாவம்

நூநாஷ்டிரன் தரிமபுத்தூர்த்து அந்தராஜயாபிஷேகஞ் செய்ததும்,
பிறகு பாண்டவர்கள் காண்டவப்பிரஸ்தம்சென்றதும், ஸ்ரீ கிருஷ்
ணனால் நீனைக்கப்பட்ட இந்நீரன் விசுவகர்மாவையனுப்ப
அவன் இந்நீரப்பிரஸ்தத்தை நீமாணத்தீயெய்ததும்,
கிருஷ்ணன் துநீயீனிடம்விடைகேட்டுமகோஷ்டி
துலாரைக்கென்றதும்)

அப்போது, துரியோதனன் மனைவியாகிய காசிராஜன்
பண, மற்றத் திருதராஷ்டிர புத்திராகளுடைய மனைவிகளுடன்
சாந்து, பதிவிரதையும் இரண்டாவது லக்ஷ்மியையும் இரதிராணி
பயம்போல வந்திருப்பவளும், மரியாதைகருகியவளுமான
திரௌபதியை மரியாதைசெய்து அழைத்ததான் அவ்விடத்தில்,
நந்தி, திரௌபதியுடன் கூடக காரதாரிக் குநமஸகாரஞ் செய்தான்
அந்தக் காரதாரி ஆசீர்வாதங்களைச் சொல்லிப் பாஞ்சாலியைத்
தழுவிக்கொண்டான் அவள் தாமரைக் கண்ணியான கிருஷ்ண
யைத் தழுவிக்கொண்டவுடன், “இவள்தான் எனபுத்திராகளுக்கு
மன” என்று நினைத்ததான் ஸுபலன் புத்திரியான காரதாரி
புகழிகளைக்கொண்டு நன்றாக ஆராயந்துபார்த்து விதுரை நோக்கி,
விதுரே! உமக்கு யுகதமாகத்தோன்றினால் ராஜபுத்திரியான
நந்தியை அவள் மருமகளோடும் பண்டங்களோடுங்கூடச் சீக்கிரத்
தில் சுபமான நல்ல நகஷத்திரமும் கரணமும் லக்ஷ்முஞ் சோந்த
நினததில் பாண்டவின் கிருஹத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போக
வேண்டும் குநதி தன் புத்திராகளுடன்கூட அவள் வீட்டில் ஸுக
மாக மகிழ்ந்திருக்கட்டும்” என்று சொன்னான் அப்போது விது
ரரும், ‘அப்படியே’ என்று அங்கீகரித்து அவ்வாறே அதைச்
செய்வித்ததா அப்போது சுற்றத்தாராகளும் நகரத்து ஜனங்களும்
சங்கத்தலைவர்களும் பாண்டவர்களுக்கு மரியாதை செய்தார்கள்
பீஷ்மரும் துரோணரும் கிருபரும் காணனும் பாஹலீகளும்

அவனபுத்திரனும் திருதராஷ்டிரன் கட்டளையினால் ஆகித்தியல் செய்தனா இவ்வாறு சந்தோஷமாகவிருந்த அந்த மஹாதமாக ளான பாண்டவர்களின் காரியங்களையெல்லாம் திருதராஷ்டிர மஹாராஜாவின கட்டளையினால் விதூர நடத்தினா

மஹாதமாககளான அந்தப் பாண்டவர்கள் கிருஷ்ணனுடன் கூடச் சிலகாலம் வலித்தபிறகு, திருதராஷ்டிர மஹாராஜாவுப் பீஷ்மரும் அவர்களை வருவித்தனா அப்போது திருதராஷ்டிரன் “யுதிஷ்டிரனே! நான் சொல்லப்போகிறதை உன் ஸ்வேஹாதர களுடன் கேள் இரதராஜ்யம் பாண்டவியை விருத்தி செய்யப்பட டது ஜனங்கள் காப்பாற்றப்பட்டனா, குந்திபுத்திரா! ராஜாவே மஹாபலசாலியான என்ஸ்வேஹாதரன் எந்தக்காலமும் எனக் டளையினமேல் செயற்கரிய செயல்கையே செய்ந்துவந்தான், கௌ தேயனே! ஆதலால், நீயும் ஏன் கட்டளையை உடனேயே யுதிஷ்டிரா! என்மைந்தர்களின்வரும் துராததுமாககள், அக்ஷயாஸ்திர ளவர்கள், ஒருபோதும் என்கட்டளையைச் செய்யரா எப்போது ஸ்வயதயத்திலேயே ஊக்கமுள்ளவர்களும் காவித்தவர்களு துராததுமாக்களுமாகிய இவர்களோடு மறுபடியும் விரோதம் வ லாகாது, நீ காண்டவப் பிரஸத்ததுக்ஞ்சகசெல், இரதிரஸ்தேவ கள் காககப்படுவதுபோல் அராஜுனனால் காககப்பட்டு அந் வலிகளும் உங்களைப் பிடிக்க எவனாலும் முடியாது பாதிராஜ்ய தைப் பெற்றுக்கொண்டு காண்டவப்பிரஸ்தஞ்சோ, கிருஷ்ண னுடைய ஸம்மதமிருந்தால் அதை நிச்சயமாகச் செய்யலாம் என்று சொன்னான் பாண்டவர்களெல்லாரும் அந்தத் திரு ராஷ்டிர மஹாராஜாவின வாக்கியத்தை அங்கீகரித்து அவனுக் நம்ஸ்காரஞ்செய்து கிருஷ்ணனுடன் ஆலோசனை செய்துகொண் உட்காராதிருந்தனா அப்போது, திருதராஷ்டிரன், “விதூர அபிஷேகத்திற்குரிய பொருள்களைச் சேக்கிரம் சேகரிப்பாயா யுதிஷ்டிரனுக்கு இப்போதே ராஜ்யாபிஷேகஞ் செயப்போ ரேன பிராமமணர்களுமும் நகரத்திலுள்ள பெரியமனிதர்களுய் சங்கத்தலைவர்களைவரையும் மந்திரிகளையும் முக்கியமான பந்து களையும் அழைக்கவேண்டும் அப்பா! புண்ணியாகவாசன் செய்விக்கத்தக்கது ஆயிரம் கோதானம் செய்யவேண்டும் பிர மணர்களுக்கு மிகுதியான தக்ஷிணைகளோடு முதனமையா கிராமங்களைத் தானாகொடுக்கவேண்டும் விதூர! தோளவீ களையும் கிரீடததையும் மோதிரத்தையும் முததுஸரங்கையு ஹாரங்களையும் பலனமாலையையும் தோடாக்ககளையும் அன ஞானையும் பொறபூணாலையும் அந்ரக்கசையை யும் கொண்டு

ராஹிதர்களான பிராமணர்களால் ஏற்பட்ட ஆயிரத்தெட்டு
னைகள் சீக்கிரம் கவகாஜலம் கொண்டுவரடும் குந்தியின் ஜயே
புத்திரனும் அஜமீடவம்சத்தவனுமாகிய யுதிஷ்டிரன் பட்டா
ஷத ஜலத்தினால் ஸநானஞ்செய்தபிறகு, எல்லா ஆபரணங்களை
அணிந்து இராஜவாகனத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு உயர்ந்த
மரங்களோடும் பொன்னினாலும் ரத்தினங்களினாலும் விசித்ர
ன வெண்குடை விளங்கவும் பிராமணர்களும் அரசர்களும், 'ஜய
' என்று துதிசெய்யவும்கண்டு அவனசினேகிதரான மற்ற
களும் உள்ளன்புகூர்ந்து சிலாகிக்கடும் இரதராஜயததை
அவனுக்குக் கொடுப்பதால், எனக்கு உபகாரஞ் செய்த
ணடுவுக்குப் பிரதபுபகாரஞ் செய்ததாகுமென்பதிற சந்தேக
லை" என்று சொன்னான்

அப்போது, பீஷ்மரும் துரோணரும் கிருபரும் விதூரரும்,
ரிசரி" என்றனர் கிருஷ்ணமூர்த்தி, "மஹாபாக்கியம் பெற்ற
ரீ! அரசாக்கரசரே! இது தரும் இது கௌரவர்களுக்கு
த்தியைத்தரத்தக்கது நீ சொன்னதை இப்போதே விரைவா
செய்யக்கடவீ" என்று சொன்னான் இவ்வாறு சொல்லிக்
ருஷ்ணன் துரிதப்படுத்தித் திருதராஷ்டிரன் சொன்னதை அப
பாதே செய்வித்தாரா ஜனமேஜய மஹாராஜரே! அநதரிமிஷத
ல கிருஷ்ணதவைப்பாயனா வந்து மித்திரர்களின் கூட்டத்தோடு
சாரத் கௌரவர்கள் அனைவராலும் பூஜிக்கப்பட்டு ராஜ்யாபிஷே
ருசெய்துகொண்ட அரசர்களோடும் வேதங்களிற கரைகண்ட
ராமணர்களோடும் சேர்ந்து கிருஷ்ணன் சொற்படி சாஸ்தி
ராகத்தமாக அபிஷேகத்தைச் செய்வித்தாரா அப்போது, கிரு
நம் துரோணரும் பீஷ்மரும் தெளமியரும் வியாஸரும் கிருஷ்ண
ம் பாஹலீகனும் ஸோமத்தத்தனும் நாலுவேதமுந் தெரிந்த பிரா
மணர்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு யுதிஷ்டிரரை வரிமமாஸனத்
ல் உட்கார்வைத்தது மந்திரபுக்தமாகப் பட்டாபிஷேகஞ்செய
னா வியாஸா, "நீ பூமிமுமுதையும் ஜயித்து அரசர்களை உட
டுத்திச் சிறந்ததக்கியினையோடுகூடிய ராஜஸூயமுதலான யாகங்
ளச்செய்து * அவ்விருதஸநானஞ்செய்து வேண்டியவர்களுடன்
கிழந்திருக்கக்கடவாய்" என்று சொன்னான் அவர் இவ்வாறு
சொன்னபிறகு, அங்குள்ளாரனைவரும் ஆசீர்வாதங்களினால் தாம்
ஜாவைச் சிறப்பித்தனர் சிரவில பட்டாபிஷேகஞ் செய்யப்
பற்ற கௌரவராஜாவான யுதிஷ்டிரா எல்லா ஆபரணங்களையும்
ணிந்துகொண்டு, 'ஜய ஜய' என்று துதிசெய்யப்பெற்று அள
ற்ற தனத்தைத் தானஞ்செய்தாரா ராஜாவாக ஏற்படுத்தப்பட்ட

புதிஷ்டிரா தேவர்களால் தேவேந்திரன் கௌரவிக்ஷபபடு
போல ராஜயாபிஷேகஞ் செயதுகொண்ட ராஜாக்களனைவராத
கௌரவிக்ஷபபெற்று அரசாக்கூரிய வாகனத்திலேறி வெண்கு
கவிகக விளங்கினா பிறகு, ராஜாவானவா அஸ்தினாகரத்தை
வலஞ்செய்து பட்டணத்து ஜனங்களினுல கொண்டாடப்பட்ட
ராகத் தமது அரண்மனையிற் பிரவேசித்தாரா இவ்வாறு பட்
பிஷேகஞ்செய்துசொண்ட தாமராஜாவினிடம் காரதாரியின
திராக்களாகிய அவர்கள் சுற்றத்தாருடன் விசனப்பட்டுக்கொ
வந்தனா திருத்தராஷ்டிரன் தன் புத்திரர்களுடைய துயரத்தை
கண்டு கிருஷ்ணனுக்கும் குருவம்சத்தாருக்கும் முன்னிலை
புதிஷ்டிரரைப் பார்த்து, “கௌரவராஜாவே! மனத்திருத்த
லாதவர்கள் பெறக்கூடாத ராஜயாபிஷேகத்தை நீ பெற்றாய் உ
காரியம் ஆயிற்று இப்போதே நீசெல அரசுசிறி சிறந்தஅரசே!
வும புருரவஸூம் நகுஷ்ணம் யயாதியும் அநதக காண்டவபி
த்ததிலேதான் வாஸஞ்செய்தனா சிறந்த புஜபராககிரமமுன
வனே! பூருவம்சத்தா ரெல்லாருக்கும் அதுதான் ராஜதா
புத்தனபுத்திரனாகிய புருரவஸினுடைய லோபத்தனமையினால்
கள் அதனை அழித்தனா ஆதலால், நீ காண்டவபிர்ஸதமெனத்
பட்டணத்தையும் அகைச்சோநத தேசத்தையும் விருத்தி
வாய குணங்களால் சிறப்புற்ற பிராமமணர்களும் க்ஷத்திரி
களும் வைசியர்களும் சூத்திரர்களும் மற்றப் பிராணிகளும் உ
னிடத்திலுள்ளபகதியினால் அநத அழகானபட்டணத்தை அ
யம் அடைவா அநததேசங்களும் வளப்பமுள்ளவை த
களும் தானயங்களும் நிரம்பியவை குற்றமற்ற கௌரதேய
ஆதலால், உன்ஸஹோதரர்களுடன் நீசெல்லலாம்” என்றுசெ
னை புருஷஸரேஷ்டரான பாண்டவரனைவரும் திருத்தராஷ்டி
சொல்லை அங்கீகரித்து அவனுக்கு மஸகாரஞ்செய்து தோக
யான்களும் குதிரைகளும் காலாட்களுமாகிய சதுரங்கசே
ருடன், சபதிகின்ற சிறந்ததோகளிலேறி அங்கிருந்துபுறப்ப
னா அவர்கள் போகிறதைக்கண்டு நகரத்து ஜனங்களனைவ
அவர்களிடமுள்ள அன்பினால் தாமும் புறப்பட்டனா பாண்ட
களுடன் செல்லுகின்ற அஸ்திபுரிஜனங்களைக்கண்டு துரியோ
ணம் சகுனியும், ‘பாண்டவர்களுடன்சோநது யாரும்போகக்க
து’ என்று நகரத்தில் பறையறைவித்தனா பிறகு, பாண்டவா
கிருஷ்ணனை முன்னிட்டுக்கொண்டு அவ்விடம்சென்று அந
காண்டவபிர்ஸத நகரத்தை ஸவாககத்திலிருந்து நழுவின
பாகத்தைப்போலிருக்கும்படி அவங்கரித்தனா லோகநாதரா

ண்பிரான இந்திரனை நினைத்ததா அரசரே! அவரால் சிந்தி
 பட்ட தேவேந்திரன் விசுவகாமாவைப் பார்த்து, “அறிவிற
 நத விசுவகாமாவே! இன்றுமுதல் அநதநகரம் இந்திரப
 ஸதமென்று புகழ்பெற்றுப் பூமியிலுள்ள தேவலோகமாக
 நகவேண்டும்” என்று கட்டளையிட்டான் இந்திரனுடைய
 டளையினால் விசுவகாமா சென்று யாவரும் பணியததகவ
 ன கண்ணிராண்பபணிரது, “நான் எனன் செய்யவேண்
 ” என்று கேட்டான் கிருஷ்ணப்கவான் அதைக்கேட்டு
 வகாமாவைப்பார்த்து, “இந்திரன் பெயரால் இந்திரப்பிரஸ
 ” என்று சொல்லப்பட்டதும் அவனுடைய அம்ராவதிரக
 ன்கு ஒப்பானதுமான மஹாநகரத்தை யுதிஷ்டிரருக்காக நிரமா
 னு செய்வாயாக” என்று கட்டளையிட்டா மஹாரதாக்களான
 ண்டவர்கள் வியாஸரை முன்னிட்டுப் பரிசுத்தமும் மங்கள
 முமானபிரதேசத்தில சாஸ்திரப்படி சாந்திஹோமமும் ஸவஸ்தி
 சனமும் செயவித்து, “இஃது இந்திரப்பிரஸதமாக இருக்கட்
 ” என்று சொல்லி அநதப்பட்டனத்திறகு அளவெடுக்கச
 யதனா அதனமேல், அநத விசுவகாமாவானவன் உத்தம
 ன நகரத்தைச் செய்யத தொடங்கினான் கட்டுக்கொப்பான
 கழிகளினால் சூழப்பட்டதும், வெண்மேகமபோலவும் சந்திரன்
 பாலவும் விளங்கி ஆகாயத்தை மறைத்துநிற்கின்ற மதிலோடு
 டியதுமாண் அநதச் சிறநதநகரம் நாகங்களினுற் சுற்றப்பட்ட
 பாகவதியென்னும் நாகலோசத்த நகரம்போல விளங்கிற்று
 நதச் சிறநதநகரம், (இரண்டு கதவுகளென்னும்) பக்ஷங்களுடை
 மபால கருணைப்போலபிரகாசிக்கின்ற வாயில்களாலும், மேகக
 ட்டத்துக்கொப்பான மாளிகைகளாலும், மந்தரமலைக்கொப
 னவையும் தகரக்கப்பட்டாவையும் ஆபுதங்கள் நிரம்பி நன்றாக
 ரப்பாற்றப்பட்டவையுமான அனேகவித கோபுரங்களாலும்
 ளங்கியது அஃது இரண்டுநாவுள்ள ஸாப்பங்களைப்போன்ற
 கதியாயுதங்களால் நிரம்பினதும், பயிற்சிக்களங்களோடு கூடிய
 மும், படைச் சேவகா காவலுள்ளதும், கூாமையான ஈட்டிகளா
 மும் பீரங்கிகளாலும் அனேக யந்திரவலைகளாலும் இருமயிற்றை
 சய்யப்பட்ட பெருஞ்சக்கரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டது
 ாக விளங்கியது நன்றாக வகுக்கப்பட்ட பெரியவீதிகளுள்ளதும்
 தயவக குற்றமில்லாததும் வெண்மையான பறபல உயாநத வீடு
 ளினால் விளங்குவதும் ஸவாககத்தைப்போலப் பிரகாசிப்பது
 ான அநத இந்திரப்பிரஸதநகரம், ஆகாயத்தில் நிலையாக நிறுத
 ப்பட்ட மின்னலோடுகூடிய மேகக்கூட்டம்போலவும் விளங்
 யது அநத நகரத்தில் அழகியதும் சாஸ்திரலக்ஷணம் பொரு

ந்தியதுமான ஓர் இடத்தில் தாமராஜாவின் தனங்கள் நிரம்பி
 அரண்மனை குபேரனது அரண்மனைக்கொப்பாக விளங்கிய
 அரசரே! வேதம் தெரிந்தவரெல்லாரிலும் சிறந்தவர்களும் எ
 லாத தேசபாஷைகளையும் அறிந்தவர்களுமாகிய பிராமமணா
 அங்கே சென்று வவிகை விரும்பினா பொருளீட்டும் வணி
 களும் பறபல தேசங்களிலிருந்து அவ்விடத்திற்கு வந்தனா
 போது எல்லாவகைச் சிற்பிகளும் அங்கே வாஸஞ்செய்யவந்தன
 அழகிய புஷ்பங்களோடு மனத்தைக்கவருகின்றவையும் கணிகள்
 மிகுதியினால் வீணைக்கப்பட்டவையுமான மாமரங்களாலும் ஆம்
 தகமரங்களாலும் கடம்பமரங்களாலும் அசோகங்களாலும் ச
 பகங்களாலும் புன்னைமரங்களாலும் நாககேஸரங்களாலும் எ
 மிச்சமரங்களாலும் பலாமரங்களாலும் ஆச்சாமரங்களாலு
 பனைமரங்களாலும் பச்சிலைமரங்களாலும் மகிழ்மரங்களாலு
 தாழைகளாலும் அருநெல்லிமரங்களாலும் லோத்திரமரங்
 ளாலும் அங்கோலமரங்களாலும் நாவல மரங்களாலும் பாதிரிமர
 ளாலும் நீர்நொச்சிலைமரங்களாலும் தினிசமரங்களாலும் அல
 செடிகளாலும் பாரிஜாதமரங்களாலும் எப்போதும் புஷ்பங்க
 பலங்களும் நிரம்பினவையும அனேக பக்ஷிக்கூட்டங்கள் சோ
 வையும் இன்னுமனேக வகை மரங்களினால் சோபிக்கின்றவை
 மான தோட்டங்களும் அநநகரத்தைச்சுற்றியிருந்தன மயில்க
 குயில்களும் எப்போதும் களிப்புடன் கூவிக் கொண்டிருப்பன
 சண்ணாடிகளபோல விளங்குவனவுமான வீடுகளாலும், பலவ
 கொடிப்பந்தல்களாலும், மனத்தைக் கவருகின்ற சித்திரசா
 ளாலும், செய்குளங்களாலும், நல்ல ஜலம் நிரம்பின அனே
 வாவிகளாலும், தாமரைமலர்கள் நீலோதபலங்கள் முதலிய இன்
 மணமுள்ள புஷ்பங்களுள்ளவையும அனனங்களும் நீர்க்கா
 களும் சக்கரவாகங்களும் விளங்காநின்றவையுமான மிகக்
 கான நீர்நிறைந்ததடாகங்களாலும் அநந நகரம் சோபித்த
 அங்கே மரக்கட்டிடங்களினால் மறைக்கப்பட்ட அழகிய தாம
 யோடைகள் அனேசமும் அழகும் வீசாஸமுமான குளங்கள
 கமுமிருந்தன நகதினியென்று போபெற்ற ஒருநதிரும் அநந
 ரத்தைச் சுற்றி ஓடிற்று நாலுவருணங்களும் நிரம்பினதும் அ
 கம் சிற்பிகளாலடையப்பட்டதும் எப்போதும் ஸாதுக்களவ
 பெற்றதும் வேண்டிப்போகக்கூடிய நிரம்பினதும் எல்லாப் பொ
 களிலும் குறைவில்லாததும் யோக்கியர்களான ஜனங்க
 எப்போதுமிருப்பதும் புருஷர்களும் பெண்களும் கூட்ட
 ளாகச் சேருவதும் குதிரைகளும் யானைகளும் நிரம்பினதும் ப
 களும் ஒட்டகங்களும் கோவேறுகழுதைகளும் ஆடுகளும்

நமாக விசுவகாமாவினால் நிரமாணஞ்செய்யப்பட்ட அந்த இர
ப பிரஸ்தநகரம் தேவலோகத்திற்கு நிகராக விளங்கியது மன்ன
ரி எல்லாச்சிறப்புகளுமநிரம்பினதாக விசுவகாமாவினால் உண
ககப்பட்ட அந்தநகரத்தில், பெளரவாகளுக்கு முதன்மையான
ம குந்திபுத்திரருமான தாமபுத்திரா ஸ்வேஹாதராகளுடனகூடி
களகரமான காரியங்களைச் செய்கிறவாகளும் வேதங்களிற
ரங்கதாகளுமான பிராமணர்களோடு வியாஸமஹரிஷிபை முன
ட்டுத் தெளமியருடைய கருத்தையும் அனுஸரித்துப் பிரவேசித்
தா எதிரிகளையடக்குகிறவரும் மஹாபராக்கிரமசாலியுமான
மராஜாவானவா கண்ணபிரானுடன் ராஜவாஹனமேறி ராஜமா
தைத்தாண்டி, முகமபோன்ற முத்தகோட்டை வாயிலோடு
பயதும் முப்பத்திரண்டு வாயில்களோடு கூடியதுமாகிய நகரத்
த முதலவாயில் வழியாகப் பிரவேசித்ததா அப்போது சங்கதூ
பி வாத்தியங்களின் முழக்கங்கள் மிகப்பெரியவனவாகக் கேட்கப்
பட்டன 'ஜயஜய' எனனும் பிராமணர்களின் வாக்ருக்கள்
துதியாக்க கேட்கப்பட்டன ராஜவாஹனமேறும் தாமராஜா,
னிவார்களாலும் ஸூதார்களாலும் மாகதார்களாலும் வந்திகளா
ம ஸதுதிசெய்யப்பெற்று ராஜமாகக்கத்தைத் தாண்டி மங்களா
ரங்கள் செய்யப்பட்டிருந்த தமது சிறந்த அரண்மனையிற் பிர
பசித்ததா அரண்மனையிற் பிரவேசித்த பிறகு தாமராஜாவான
ர ஆனந்தமும் உதஸாகமுமுள்ள நகரஜனங்களாற் சூழப்பட்டுக்
ணிகளைக்களாற் கௌரவீககப்பெற்றனா பிராயமணஸ்சேஷ
ரகளையும் மஹாதயாவான கிருஷ்ணனையும் பூஜித்தனா பிறகு,
நகரமும் அந்தத் தேசமும், புருஷாசனம் ஸதிரீகளும் கூட்ட
ரக்ச சேரப்பெற்றும் கோதனங்கள் நிரம்பப் பெற்றும் பயிராக
ரால் அபிவிருத்தியடையப் பெற்றமிருந்தன மஹாராஜரே
ரமிஷ்டாக்களான ஜனங்களுள்ள அந்தப்பெரிய தேசத்தில் பிரவே
சுருப்போது பாண்டவாசங்களுக்குச் சந்தோஷம் மேனமேலும்
ருத்தியாயிற்று காண்டவப் பிரஸ்தத்தில் வலிகுரும் பாண்ட
ரகள் சகுனியினாலும் காணாலும் திருதராஷ்டிர புத்திரர்களா
யும் கிருபராலும் பீஷ்மராலும் தாமகதில் விருப்பமுள்ள திருத
ராஷ்டிர மஹாராஜாவாலும் சிறப்பிக்கப் பெற்றனா சிறந்த
ல்லாளிகளும் இந்திரனைப் போன்றவாளுமாகிய அந்தப் பஞ்ச
ராண்டவாக்களால் ஆளப்பட்ட அந்தச்சிறந்தநகரம் நாகர்களோடு
டிய போகவதியெனனும் பாதாளலோக நகரம்போல விளங்
பற்று பிறகு, தாமபுத்திரா விசுவகாமாவையும் வியாஸையும்
பூஜித்து விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டு, செல்லும் விருப்பத்துடன்

புறப்படுவதற்கு ஸமயத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த கிருஷ்ணைப்பார்த்து, “கிருஷ்ணவிமசுதிலகரே! குறமமறவரே! கிருஷ்ணதோஷமறவரே! உமது அனுகரஹத்திலை எனக்கு ராஜகிடைத்தது வீரரே! உமது அனுகரஹத்திலேதான் பார்த்திருந்த தேசம் எதிரிகள் பிரவேசிக்க முடியாததாயிற்று, உமது அனுகரஹத்திலேதான் நான்களும் ராஜயாதிகாரத்திலிருந்ரோம் மாதவரே! பாண்டவர்களுக்கு எந்த ஆபத்துக்காலத்திலுமீரே கதி குறமமறவரே! பாண்டவர்கள் விரும்பத்தக்கதும் ஒப்புகொள்ளத் தக்கதுமான காரியத்தை நீரே அறிந்து என்னுடைய கொண்டு செயவிக்கக்கடவீர்” என்று சொன்னா கிருஷ்ணபகவான், அதைக்கேட்டு, “பிரபுவே! உமதுசக்தியிலை தாமபம்பெரியராஜ்யம் உமக்குக்கிடைத்தது தகப்பன் பாட்டன் சையாக வந்த ராஜ்யம் உமக்கு ஏன் இல்லாமற்போகும்? கெட்டுநடையுள்ள திருதராஷ்டிர புத்திரர்கள் பாண்டவர்களை என்னுடையவராம்? தாமததோடு ராஜ்யபாரத்தைவகித்து ஜனங்கள் இஷ்டத்தை அனுஸரித்து உலகத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்யப் பௌரவரே! மேலமேலும் ஸந்தோஷமாயிருக்கும்படி பிராமமகர்களைக் காப்பாற்றும் மஹிமை பொருந்திய நாரதமாமுனிவரே! போதே விரைவில் வருவா அவர் சொல்லும் சொற்களை வாங்குகொள்ளும் அவருடைய உபதேசத்தை நடத்தும்” என்று சொன்னா கிருஷ்ணன் இவ்வாறு சொன்னபின் குருதியை வந்தவன் செயது, “உனக்கு நமஸ்காரம், நான் செல்லுகிறேன்” என்றயமான சொல்லை சொன்னா குருதி, “குறமமறவனே! யா, ஸரேஷ்டனே! நான் அரக்குமானிகையிற் சோந்திருந்னென்பது அப்போதே உனக்கும் பலராமனுக்குந் தெரிந்தது கோவிந்தா! நீ நாதனை இருப்பதனால் மிகப் பெருதுயரத்தைத் தாண்டினேன் நாதனில்லாதவர்களுக்கும் ஏனென்களுக்கும் முக்கியமாக நீ நாதனல்லவா? உன்னைப் பார்த்தம், திரத்திலேயே எனதுயரங்களெல்லாம் விலகிப்போகின்றன மஹாநானியே! இந்தப்பாண்டவர்களை நீ ஞாபகத்திலவை நீ சிருத்திலை தான் இவர்கள் ஜீவித்திருக்கின்றனர்” என்று சொன்னா கண்ணபிரானும், அப்படியே யென்று சொல்லித் தம் அதையா குருதியை வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு தம் பின் வந்தவருடின் கூடப் போவதற்கு எண்ணினா அரசரே! உடனே அந்த வீரா அந்தப் பாண்டவர்களை நிறுத்திவிட்டு அவர்களிடம் அனுமதிவாங்கிக்கொண்டு பலராமருடன் துவாரகா நகரம் சென்றா’ என்று வைசம்பாயனா சொல்லினா

திருநாற்றிருபத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

ராஜயலாபபாவம். (தோடீச்சி)

நாரதர் பாண்டவர்களிடம்வந்து அவர்களுக்கீது ஹிதம்சொல்லியது)

ஜனமேஜயா, “தபோதனரே! மஹாதமாக்களும் என ஸ்தாகளும் புருஷஸரேஷ்டாகளுமாகிய பாண்டவர்களைவரும் திராபிரஸத்ததில் இவ்வாறு ராஜயாதிகாரத்தை அடைந்து தற்குமேல் என்னசெய்தனா? அவர்களுடைய தாமதத்தினி ன திரௌபதியும் அவர்களிடம் எவ்வாறு நடந்துகொண்டாள்? ஹானுபாவர்களான அநதபுருஷஸரேஷ்டாகள் கிருஷ்ணை நத்தியிடம் எவ்வாறு இருந்தனா? ஒருவருக்கொருவா விரோ ப்படாமலிருந்தனரா? அவ்விடத்தில் கிருஷ்ணையுடன் கூடின ண்டவர்கள் ஒருவாக்கொருவா நடந்துகொண்டதை நடந்தபடி ரிவாக நான் கேட்கவிருமபுகிறேன்” என்றுகேட்க, வைசம்பா னா சொல்லுகிறா

“புருஷஸரேஷ்டாகளான பாண்டவர்கள், திருதராஷ்டிரனால் னுமதிக்கொடுக்கப்பெற்று அநத இரதிரப்பிரஸத் நகரம் போன றகு, கிருஷ்ணையுடன் கூடிச் சுகித்திருந்தனா மிகுந்தசக்தியுள்ள ரும் ஸத்தியஸநதருமான யுதிஷ்டிரா இராச்சியத்தையடைந்தபின் கோதராகளுடன் தாமந்தவருது தேசத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்தா

மஹாதமாக்களும் ஸத்தியஸ்தையும் தாமதத்தையும் விடாதவா ளுமாகிய பாண்டவர்கள் இவ்வாறு அநதநகரத்தைச்சேர்ந்து கைவரையடக்கி அங்கேவாசஞ்செய்தனா அநதப்பரதஸரேஷ்ட ாகள் நகரத்தின் வியவகாரகாரியங்களுள்ளவற்றையும் நடத் திக்கொண்டு அரசாசுகுரிய விலைபெற்ற விம்மாஸனங்களில் வீற ிருந்தனா அநத மஹாதமாக்களான பாண்டவர்கள் அங்கே டகாரத்திருக்கையில், ஒருகால, நாரதமஹரிஷி, தாமராஜரைப் ாராகக்கவிரும்பி, நக்ஷத்திரங்களினுலையைப்பட்டதும் கருடன்ஸஞ் ிப்பதும் சந்திரசூரியர்கள் பிரகாசிப்பதும் மஹரிஷிகளநடப்ப தும் சிறந்ததவமில்லாதவர்களுக்கு அடையமுடியாததுமாகிய றந்த ஆகாயமாகக்கமராக வந்தனா எல்லாப்பிராணிகளாலும் ழைக்கப்பட்டவரும் ஒளிமிகுந்தவரும் பெருந்தவமுள்ளவரும்ஸ்கல ேவதாரதங்களையும் அறிந்தவரும் வேதங்கள் அங்கங்கள் எல்லா வற்றிலும்பாரங்கதரும் எககாலமும் சிறந்ததவத்தை விடாதவரும் ிரமமஞானமுள்ளவரும் யுகதியிலும் ராஜநீதிராஸதிரத்திலும் ண்ககமுள்ளவரும் மஹாமுனிவசென்று கியாதிபெற்றவரும் பரத

துகமபரமான பொருளைப்பற்றினவரும் தாமங்களைச் செமலயாக அந்நிதவரும் சுததமான ஆதமாவுடையவரும் ஆசையைவீடவரும் ஐம்புலன்களையும் அடக்கினவரும் கோபமில்லாதவருகபடமில்லாதவரும் பிராமணருமாகிய நாரதா, தேசங்களாதுவீடுகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட பூமியைப்பாராததுகொண்டேவந்தனா தமது தாமத்தினால் தேவர்கள் அஸுரர்கள் மனிதர்கள் அனைவராலும் கௌரவிக்ஷப்பெற்றவரும் செய்கருமங்களை விடபாபிகளான பலவகைப் பிராணிகளுக்கும் பலவிதங்களான வேதேபதேசங்களை யனுசரித்தது அவரவர்களுக்குத்தக்க தாமவியவஸனை செய்பவரும் சுததமான யாகததில் ஸோமபானஞ் செய்பவருபுண்ணியஞ்செய்கிறவரும் அகநிஹோதரஞ்செய்பவரும் ருக்மேமும் யஜுர்வேதமும் ஸாமவேதமும் தெரிந்தவரும் நியசாஸ்திர தாமசாஸ்திரங்களில் நிபுணரும் மனோவாக்ருககாயங்க ஒத்திருப்பவரும் மேனமேலும் உயாந்தபடியிற் செல்லுகிறவரு எப்போதும்வழிநடப்பவரும் குற்றமில்லாதவரும் அழகான குடையுள்ளவரும் மிருதஒளிபுள்ளவருமான நாரதா, தேவேந்திரன் அளிக்கப்பட்டவையும் தூயவையும் துண்ணியவையுமான இரண்ட அழகான பெரியதிவயவஸ்திரங்களையும், மண்ணுண்ணிப் பாம்பி முகம்போன்ற முகமுள்ளவையும் அகனிக்கும் ஸூரியனுக்கு ஒப்பானவையும் புதியவையும் அழகியவையுமான இரண்டு உயா பொற்குண்டலங்களை யுந் தரித்ததுகொண்டும், விசித்ரமும் மிருத ஒளிபுள்ள துமாகிய வெள்ளிக்குடையைப் பிடித்ததுகொண்டும் யாருக்குங் கிடையாத உயாந்தபிரபலமதேஜஸை வகித்தவர இரண்டாவது பிருஹஸ்தியைப்போலத் தாமராஜாவின ஸபைய் இறங்கினா வேதங்களிலும் தாமசாஸ்திரங்களிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கும் பிரவிருத்தி நிவிருத்தியென்னும் இரண்டுபாபாடுடைய தாமததையும் வாணஸரமதாமததையும் கரைகணவரும் * காதைகளையும் மிக்க அழகான ஸாமவேதங்களின் மந்தப் பிராமணங்களையும் பரமாதமாவையும் அந்நிதவரும் முகதிமாசுததிலிருப்பவா எல்லாரைப்பற்றியும் முயற்சிசெய்பவரும் கயோபாயங்களை அந்நிதவரும் யஜுர்வேதங்களிற் சொல்லப்பட்ட அநேகவிதமான யாகம் முதலிய நற்கருமங்களை யந்நிதவரும் புத்மானாக்நிற் சிறந்தவரும் எல்லாவிஷயங்களும் தெரிந்தவரு எல்லாரிடத்திலும் வித்தியாஸமில்லாமலிருப்பவரும் வேதங்க ளுள்ள ஸந்தேகங்களை நீக்குகிறவரும் பொருள்களைப் பகுத்து

ல வல்லவரும், ஐயங்களைப் போக்குகிறவரும், தமக்கு எப்போ
ஸநதேகமில்லாதவரும், இயற்கையில் தாமத தெரிந்தவரும்,
தருத தாமோபதேசம் செய்பவரும், பதங்களுக்குள்ள கெடு
தோனறல், புணாச்சி, ஸமாஸம், ஒருசொல்லுக்குப் பலபொ
ரு, ஒரு பொருளுக்கு அனேகம் சொல், ஒவ்வொருபொருளுக்கும்
வொரு சொல்லுக்குமுள்ள வேறுபாடுகள், அவற்றின் உபயோ
கங் இவற்றையெல்லாம் ஆராய்கிறவரும், லோக வியங்காரங்
மீமாம்ஸாவியங்காரங்களெல்லாவற்றிலும் பாருமநம்பததகவ
ம், எழுத்துக்களெல்லாவற்றின் பிரிவுகளையும் அறிவதில் பண்டி
களால் எப்போதும் பூஜிக்கப்பெற்றவரும், பலவகைஸ்வரங்களி
ம் (உயாததிசசொல்லது அநத ஸ்வரத்திலும் தாமரதுசொல்
ல்) பலவகைச் சந்தங்களிலும் ஒரே உறுப்பிலுண்டாகும் எழுத்
த்களனைத்திலும் ஸம்ஸதமான சூத்திரங்களிலும் பகுதிகளிலும்
பகுதிபங்களைச் சொல்லுகிறவரும், இலக்கியமெல்லாவற்றிற்கும்
புணம் சொல்லுகிறவரும், வாக்கியங்களுடைய உட்கருத்தின்
னமையை யறிந்தவரும், சொற்களையும் அவற்றின் பகுதி விசுதி
தலிய பாகுபாட்டையும் நினைவில் வைத்திருப்பவரும், இறந்த
ஸம் நிகழ்காலம் எதிர்காலங்களின் பிரயோகத்தை விஷயத்துக்
ததககபடி விசாரிப்பவரும், விகற்பமாகச் சொல்லப்பட்டதும்
நிககப்பட்டதும் அழகியதுமாகிய பிரயோகிகக வேண்டிய பதத்
த உலக வழக்கிலுள்ளபடி அறிகிறவரும், ஆதமனேபதம், பரஸ
ம்பதம் அவற்றிற்கு உறுப்புகளாயுள்ள உயிரெழுத்து மெய்
எழுத்துக்கள் இவைகளின் உபயோகங்களை யறிந்தவரும், இவற்
ற்குத் தருநத் உச்சாரணங்களை யறிந்தவரும், சமயங்களில் நினை
ன பிறருக்குச் சொல்லுபவரும், தனக்குத்தானே பிரகாசிக
ம் ஞானமுள்ளவரும், பிறாசொல்லுகிற வாக்கியங்களின் பொரு
ன் ஒற்றுமையையும் பொருள் வேறுபாட்டையும் அறிபவரும்,
நுநத் கருத்துக்களையும் பலவகைக் குற்றங்களையும் சோதனம்
துததம் மிகுதியாக அறிந்தவரும், தாமும் பலவகை வாக்கியங்
ளப் பேசுகிறவரும், பறபல தேசங்களைப் பார்த்தவரும், தாதுவி
ம் பிரதயயத்திலும் உபசாககத்திலும் ஸந்தியிலும் ஸமாஸத்தி
ம் வருகிற ஐநதுவகை ஆகமங்களையும் (தோனறல்) பலவகை
தேசங்களையும் (திரிதல்) பலபொருள் குறிகளும் சொற்களையும்
தரிந்தவரும், தத்தித் விசுதிகளெல்லாம் தெரிந்தவரும், சொற்

* ஒருவன் தனக்காகச் செய்துகொள்ளும் செயல்கையைக் குறிகளும்
குறிகளுக்கு ஆதமனேபதம் என்றும், பிறாக்காக வேலைசெய்வதைக் குறிக
ம் விசுதிக்குப் பரஸம்பதம் என்றும் வடமொழியில் பெயர்களவழங்கு
னறன்

களை உயிரெழுத்து மெய்யெழுத்துக்களின் உச்சரிப்பிலும் பெ
ளிலும் அலங்காரஞ் செய்பவரும், ஒவ்வொரு பகுதியையும் வி
யையும் விளக்கமாக விரித்துரைப்பவரும், எழுத்துக்களின் க
தப என்னும் ஐந்து வாகக்களையும் உயிரெழுத்துக்களையும் அ
தவருமான நாரதா வந்தாரா அந்த ரிஷி வரக்கண்டு, யுதிஷ்ட
எதிர்சென்றழைத்து அபிவாதனஞ்செய்து அவருக்கு அழக
ஆஸனத்தைக் கொடுத்ததாரா கிருஷ்ணஜினம் மேலே போடப்ப
அந்த ஆஸனத்தில் நாரத மஹரிஷி உட்காராதாரா உட்கார்
தேவரிஷிக்குப் புத்திமானான யுதிஷ்டிரா சாஸ்திரப்படி அரக்கி
தைத் தாமே கொடுத்ததாரா ராஜ்யத்தையும் அவரிடம் ஒப்பு
தாரா அப்போது அந்தப் பூஜையைப் பெற்றுக்கொண்டு ம
களித்த நாரத மஹரிஷி ஆசீர்வாதத்தினால் யுதிஷ்டிரரைச் சி
பித்தது, 'உட்காரலாம்' என்று சொன்னா அவரால் அனுமதி
கெகப்பெற்றபிறகு தாமராராஜா உட்காராதாரா, நாரதபகவான
திருப்பதாகத் திரௌபதிகுச்சு செய்தியனுப்பினா அதைக்கே
லும், திரௌபதி சுசியுள்ளவளாக அவரிடம் மனத்தை நிறுத்
கொண்டு நாரதா வீற்றிருக்கும்படிமே சேர்ந்தான் தாமத்தைச் செ
கிறவளாகிய திரௌபதி அந்தத் தேவரிஷியின் பாதங்களில் வண
கிச்ச செவ்வையாக வஸ்திரத்தைப் போர்த்துக்கொண்டு கைக
நின்றாள் தாமாதமாவும் ஸத்தியஸந்தரும் ரிஷிஸரேஷ்டருமா
நாரதபகவான அந்த ராஜபுத்திரியான திரௌபதிக்கு அ
ஆசீர்வாதங்களைச் சொல்லிக் குற்றமற்றவளான அவளைப் பாரத்
'செல்லலாம்' என்று சொன்னா கிருஷ்ணை சென்றபிற
நாரதபகவான யுதிஷ்டிரா முதலான பாண்டவாக்களைவரைய
பார்த்து, "புகழ்பெற்ற பாஞ்சாலி உங்களுள்ளொருக்கும் ஒரேத்
பத்தினியாயிருக்கிறாள் இதுவிஷயத்தில் உங்களுக்கு எவ்வா
விரோதம் வராமலிருக்குமோ அப்படிப்பட்ட முறையை நீங்க
செய்துகொள்ள வேண்டும் முன்னர் மூன்று லோகங்களிலு
பிரவரித்திபெற்ற ஸுந்தோபஸுந்தரென்னும் ஸ்வேஹாதராகள்
வா ஒன்றுசேர்ந்து யாராலும் வதஞ்செய்ய முடியாதவர்களாயிரு
தார்கள், அவர்களுக்கு ராஜ்யம் ஒன்று, கிருகம் ஒன்று, படுக
யொன்று, ஆஸனம் ஒன்று, போஜனம் ஒன்று, அவர்களிருவரு
திலேந்தைமை காரணமாக ஒருவரையொருவர் கொன்றனா ஆ
லால், ஒருவாக்கொருவர் அனபை உண்டாக்குவதாகிய சிநேக
தைக்காப்பாற்றவேண்டும் யுதிஷ்டிரா! இதுவிஷயத்தில் உங்களுக்
விரோதம் உண்டாகாமலிருக்கும்படி செய்துகொள்ளு" என
ரகஸ்யத்திற் சொன்னா யுதிஷ்டிரா, "மஹாமுனிவரே! ஸு

பாபஸுந்தாகளென்னும் அஸுரர்கள் பாருடைய புத்திரர்கள்? பாசுருக்கு எவ்வாறு விரோதமுண்டாயிற்று? ஒருவரை ஒருவராவாறு கொன்றனர்? எவளமேல காமவெறியுற்று அவர்கள் ஸபரம் வதஞ்செய்துகொண்டனரோ அந்தத் திலோததமைன்னும் தேவகன்னிகையான அபஸரஸு பாருடையபெண்? பாதனரே! திலோததமை என்னும் அபஸரஸு தேவகன்னிகைலவா? அவள் பாருக்குச் சொந்தம்? தபோதனரே! இதை லலாம் நடந்தபடி விரிவாகக்கேட்க விரும்புகிறோம், பிராமரே! எனக்கு இதில் மிகுந்த விருப்பமிருக்கிறது” என்றார்

இருநூற்றிருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்
ராஜயலாபபாவம். (தோடீச்சி)

நாரதர்சோல்லும் ஸுந்தோபஸுந்த உபாக்கியானதீகில், ஸுந்தோபஸுந்தீகள் பிரம்மாவினிடம் வரம்பெற்றது)

நாரதர், “குரதீபுதர! புதிஷ்டர! நீ உன் ஸ்வேஹாதாராநடன்கூட இந்தப் பழமையான சரித்திரத்தை என்னிடம் விரிக்க கேள் முற்காலத்தில் ஹிரண்யகசிபுவென்னும் அஸுரஜன் வம்சத்தில் மிகுந்த பராக்ரமமுள்ளவனும் பலசாலியுமான நம்பெனன்னும் அஸுரராஜன் ஒருவன் இருந்தான் அவருக்கு மஹாவீரர்களும் பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ளவர்களும் பாடியவர்களும் கொடிய எண்ணமுள்ளவர்களும் அஸுரஸுரேஷ்டர்களும்பாகிய ஸுந்தோபஸுந்தாகளென்னும் புத்திரர்கள் இரு இருந்தனர் அந்த இரண்டு அஸுரரும் எப்போதும் ஒரே ண்ணமுள்ளவர்களும் ஒரே காரியத்தையும் ஒரே பிரயோஜனத்தையும் நினைப்பவர்களும் ஒரே சுகதுக்கமுள்ளவர்களுமாக எப்போதும் பேதமில்லாமலிருந்தனர் ஒருவனைவிட மறநெருந் உண்பதும்மில்லை, பேசுவதும்மில்லை, ஒருவனுக்கு மறநெருந் இனியதையே செய்துகொண்டும் இனியதையே பேசிக்கொண்டும் ஒரே ஒழுக்கமும் செய்கையுமுள்ளவர்களாக ஒருவனே இரண்டாக வகுக்கப்பட்டதுபோலிருந்தனர் மஹா பராக்ரமசாலிரும் காரியங்களில் ஒரே நிச்சயமுள்ளவர்களுமாகிய அவர்கள் நுத்தியடைந்த மூவுலகங்களையும் ஜயிப்பதற்காக ஒற்றுமையாகச் செய்ததைச் செய்துகொண்டு தவத்திறகுத் தீக்கூசெய்து நாண்டு விரதியமலேசென்று உக்கிரமான தவஞ்செய்தனர் அவர் நீண்ட காலம் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர் பரிதாபம்

கனிஹ சோரவற்று ஜடையும் மரவரியும் தரித்து உடம்பு
லாம அழகுபுப்படிந்தவாகளாய வாபுபுக்ஷணஞ் செய்துகொ
டிருந்தனா தங்கள் மாமிசங்களை ஹோமஞ்செய்துகொண்
காற கட்டைவீரல துனிகளை ஊன்றி நின்றுகொண்டும் கை
உயரத்தூக்கிக்கொண்டும் இமைகொட்டாமலும் நெடுங்கா
தவத்திலிருந்தனா அவர்கள் தவத்தின் மஹிமையினால் செ
காலம் கொதிப்புண்டாகப்பட்டு விந்தியமலையானது புதை
வெளிவிட்டது அஃது ஓர் ஆசசரியமாயிருந்தது அப்பே
அவர்களின் உக்கிரமான தவத்தைக்கண்டு தேவர்கள் அசுர
றனா பிறகு, தவத்தைக் கெடுப்பதற்காகத் தேவர்கள் இ
யூறுகளை யுண்டாக்கினா, அவ்விருவருக்கும் ரதனங்களை
ஸ்திரீகளையும் பலமுறை காட்டி ஆசை மூட்டினா மிகப்பெ
உறுதியுள்ள அவர்கள் தவத்தைக் கெடுத்ததுகொள்ளவில்
பிறகு, தேவர்கள் மஹாதமாககளான அவர்களிடத்தில் மாயை
மறுபடியும் உண்டுபண்ணினா அவர்களுடைய ஸ்வேஹா
களும் தாயமாரகளும் மனைவிகளும் சுற்றத்தாரும் சூலாயுதத்
கையிற்பிடித்த ராக்ஷஸனால் தள்ளப்பட்டு விழுந்தனா கூட
கள் ஆபரணங்களோடு விழவும் நகைகளும் ஆடைகளும் விழ
அவர்களின்வரும் ஸ்ரீமதோபஸ்ரீதாக்களை யழைத்து, “க
பாற்று” என்று கூவினா மிக உறுதியான தவமுள்ள அவா
தவத்தைக் கைவிடவில்லை எப்போது அவர்களிருவரிலொருவ
மனக்கலக்கத்தையாவது துயரத்தையாவது அடையாமலி
தனரோ அப்போது அந்நப பெண்களும் அதற்குக்காரணமா
மாயையாகிய பிசாசுமும் எல்லாம் மறைந்துபோயினா அ
பிறகு, எல்லோர்களுக்கும் பந்துவும் பிரபுவமான பிரம்மதே
அம்மஹா அஸுரர்களிடம் நேரேவந்து வரம்கொடுப்பதா
சொன்னா அப்போது உறுதியான பராக்ரீமமுள்ள ஸ்வே
தரர்களாகிய அந்ந ஸ்ரீமதோபஸ்ரீதாக்கள் பிரம்ம தேவனை
கண்டவுடன் கைகூப்பிநின்றனா அப்போது அவ்விருவ
சோரது பிரபுவான பிரம்மதேவரை நோக்கி, “எங்களுடை
இந்தத் தவத்தினால் பிரம்மதேவரான உங்களுக்குச் சந்தோ
முண்டாயிருந்தால், எங்களிடத்தில் பிரபுவான உங்களுந்
அனுக்கிரஹம் உண்டாயிருந்தால், நான்களிருவரும் மாயைக்
யும் அஸ்திரங்களையும் அநிந்தவர்களாகவும் அதிக பலச
களாகவும் நினைத்த ரூபமெடுப்பவர்களாகவும் மரணமில்லாத
களாகவும் இருக்கக்கடவோம்” என்று கேட்டனா அவர்களை

ர்த்ததுப பிரமமதேவா, “மரணமில்லாமையைத் தவிர மற்றும
 ற்கள் கேட்டவையெல்லாம் உங்களுக்கு உண்டாகும் மரணத்
 தத் தவிர மற்றப் பாக்கியங்களைத் தேவர்களோடு ஸமமாக நீந
 ற கேளுங்கள் ஐசுவரியத்தை அடையக்கடவோ மென்று
 னைத்து நீங்கள் மஹத்தான தவத்தைச் செய்யத் தொடங்கினீ
 ற ஆதலால், உங்களுக்கு அமரதவம் கொடுக்கப்பட்டது
 ஸ்ராராஜர்களே ! மூன்று லோகங்களையும் ஜயிப்பதற்காக நீங்க
 றுவரும் தவஞ்செய்தீர்களாதலின் உங்கள் விருப்பத்தை நான
 சய்யேன் ” என்றா ஸ்ரதோபஸ்ரதர்கள், “பிதாமஹரே!
 ற்களில் ஒருவனைத் தவிர வேறு இம்மூன்றுலகிலுமுள்ள தாவ
 மோ ஜனகமமோ எந்தப்பொருளினாலும் எங்களுக்குப் பயம்
 ண்டாகாம விருக்கவேண்டும்” என்று கேட்டனர் அதற்குப்
 ரமமதேவா, “நீங்கள் கேட்ட வரத்தை நீங்கள் கேட்டபடியே
 றன் கொடுக்கிறேன், மரணத்தைப்பற்றிய விதியும் உங்களுக்கு
 பபோது நீங்கள் கேட்டவாறே உண்டாகும்” என்றா பிரமம
 தவா அவர்களுக்கு அப்போதே இந்த வரத்தைக் கொடுத்து
 றர்களைத் தவத்திலிருந்து நிவிருத்தித்து ஸதயலோகமசென்றா
 ரங்களை யடைந்த பிறகு, ஸ்ரேஹாதரர்களாகிய அவவிரண்டு அசுர
 ராஜர்களும் உலகத்திலுள்ளவா எவராலும் வதஞ்செய்யக் கூடா
 றர்களாகித் தமயில்லம் சென்றனர் மனவுறுதியுள்ள அவ
 றுவரும் வரங்களைப் பெற்று விருப்பம் நிறைவேறீ வருகிறதைக்
 ண்டி அவர்களுக்கு வேண்டிய ஜனங்களைவரும் மகிழ்வுற்றனர்
 தனபிறகு, அவர்கள் ஜடைகளை நீக்கிக் கிரீடம் தரித்து விலை
 யார்த ஆபரணங்களையணிந்து மரபற்ற வஸ்திரங்களைத் தரித்
 றுநதனர் நிலாககாலமில்லாத காலத்திலும் நிலைவ நீடித்திருந
 ச செய்தனர் அவர்களுடைய சுற்றத்தாரும் ஸதாகாலமும்
 ன்னத்ததோடி ருநதனர் ஒவ்வொருவீட்டிலும், “பக்ஷணம்தின்,
 ண், கொடி, விளையாடி, பாடி, குடி” என்ற சபதங்களே எந
 ககாலமும் இருந்தன ஆங்காங்கு, பெரிய வாததியகோஷங்க
 ளாடும் உயார்த கைகொட்டலின் பெருஞ்சத்தங்களோடும்
 ஸ்ராராக்களரசமுழுதும் உற்சாகமும் ஆனந்தமுமாயிருந்தது
 னைத்தருபநகளை யெடுத்ததுப் பற்பல விளையாட்டுக்கள் விளையாடிக்
 காண்டிருந்த அவவஸ்ரர்களக்கு அநேக வருஷங்கள் ஒரு
 னைமபோற் சென்றன

இருஹ்றுமுபபதாவதுஅத்தியாயம்

ர ர ஜ ய ல ர ப ப ர வ ம (தோடர்ச்சி)

(ஸுந்தோபஸுந்தர்கள் கீக்தவ்ஜயந்தெய்து
தருகேஷ்த்தீதீகில் வஸித்தது)

உதஸவம் நடநதவுடன, அநத ஸுந்தோபஸுந்தர்கள்
வரும திரிலோகாதிபதயததை விருமபி ஆலோசனைசெய
உடனே சேனையை ஏவினா ஸநேஹிதாசுனிதததும் அஸு
பெரியோரிடததும் மநதிரிகுனிதததும் விடைபெறுகுகொண்டே
யாததிரைகருரிய மங்கனகாரியங்களைச் செயதுகொண்டும் மகந
ததிரததோடு சோநத ராததிரியில புறப்பட்டனா கதைகளை
பாடிகளையும் குலங்களையும் உலககைகளையும் கைகளில பிடித்த
கவசங்களைத் தரித்தது மிருககிற பெரிய அஸுரசேனையோடுகூடி
புறப்பட்டனா அவர்கள் சாரணரெனனும் பாடகர்கள், 'ஜயஜ
என்று சொல்லி மங்கனங்களையும் தோததிரங்களையும் பாடித் து
செயய மிருநத உதஸாகததுடனசென்றனா நினைததபடிசெலது
திறமையுள்ள அவவிரண்டு அஸுரர்களும்புத்தஞ் செயவதற்காக
கொடிய இறுமாப்புடன் ஆகாசத்திற கிளம்பித் தேவலோக
திறகே சென்றனா பிறகு, தேவர்கள் அவர்களின் வரவையு
அவர்களுக்குப் பிரமமாகொடுத்த வரததையும் நினைத்தது ஸ்வாக்
லோகதததவிட்டுப் பிரமமலோகத்திறகுச் சென்றனா உக்
மான பராக்ரமமுள்ள அவவஸுரர்களிருவரும் இந்திரலோ
கததை ஜபித்த பிறகு யக்ஷராக்ஷஸக கூட்டங்களையும் இன்ன
ஆகாசத்தில் சஞ்சரிககின்ற பிராணிகளையும் கொன்றனா மஹ
ரதாசுனான அநத ஸுந்தோபஸுந்தர்கள் பூமியின் உட்புறப்
கிய பாதாளலோசத்திலிருக்கும் நாகர்களை ஜபித்தபிறகு ஸமு
திரததீவுகளில் வவிககின்ற மிலேசசாதிகளெல்லாரையும் ஜபி
தனா கொடுங்கோலுள்ளவர்களாகிய அவர்கள், அதன் பிறகு
பூமி முழுமையும் ஜபிக்க ஆரம்பித்ததுத் தம் படையாடக
அழைத்தது மிக்ககொடிய வசனததை உரைத்தனா அதாவது
“ராஜரிஷிகள் மஹாயாகங்களினாலும் பிராமணர்கள் ஹோமங்க
னாலும் சிராததங்களினாலும் தேவர்களுக்குச் சகதியையும் பல
தையும் ஐசுவரியததையும் விருத்தியெய்கின்றனா அசுரர்களுக்
கிறோதிகளாக இவ்வாறு ஆரம்பித்திருக்கிற அவர்களெல்லா
யும் நாமெல்லாரும் சோநது எவ்வகையிலும் வதஞ்செய்யவே

வ" எனபது எல்லாருக்கும் இவ்வாறுகட்டளையிடிக கொடிய
 லோசனைசெய்து மஹாஸமுத்திரத்தின்கீழ்க்கரையில் எல்லாத
 கைகளையும்நோக்கிச் சென்றனா பலசாலிகளான ஸுந்தோப
 ாந்தர்கள் எந்தப்பிராமணர்கள் யாகமசெய்கின்றனரோ, எந்தப
 ராமணர்கள் யாகமசெய்கின்றனரோ அவர்களெல்லாரையும்
 ஸ்வரதமாகக் கொண்டு ஆங்காங்குத்திரிந்தனா அவர்களுடைய
 நடையாட்கள் பரிசுத்தாதமாககளான முனிவர்களின் ஆஸர
 வகளிலுள்ள அகநிலேறாதங்களை யெடுத்தது அச்சமின்றி ஜலத்
 ல சோதனனா மஹாதமாககளாகிய தபோதனனாகள் அவர்கள்
 ற கோபித்ததுசொன்ன சாபங்களுக்கூடப் பிரமமாவின் வர
 னத்தால் விலக்கப்பட்டு அவர்களை ஒன்றும் செய்யவில்லை அந்
 சாபங்கள் கற்களிற்றிரயோகிக்கப்பட்ட பாணங்களைப்போல
 வாகளை யொன்றும் செய்யாமலிருந்தபோது அவ்வந்தனாகள்
 னுஷ்டானங்களைவிட்டு ஒடினா இப்புவனத்தின தவத்தில்தேறி
 வாகளும் மனத்தையும் புலன்களையும் அடக்கினவாகளுமான
 னிவாகளும், ஆஸரங்கள் மிக்கப்பட்டு இடக்கப்பட்டுமிருந
 தாலும் தண்ணீராக குடங்களும் யஜ்ஞ பாத்நிகளும் சித்தற
 டிக்கப்பட்டதாலும் அவர்களிடம்பயந்த கருடனைக்கண்ட
 ரப்பங்களைப்போல ஒடிப்போயினா அப்போது, உலகமெல்
 ாம் பிரளயகாலத்தினால் கெடுக்கப்பட்டதுபோலப் பாழாயிற்று,
 ரசனே! அப்போது ரிஷிகள் காணப்படாமற் போனதனால் அம்
 ஹாஸுரர்களிருவரும் அவர்களை வதஞ்செய்ய மனத்தில் நிச்ச
 ன்செய்துகொண்டு பல வடிவங்கொடுத்தனா அவர்கள் கன்னந்
 றில் மதஜலம்பெருகுகின்ற மதயானை உருவமெடுத்தது மலைச
 னுகளில் ஒளிந்திருந்தவாகளையும் யமலோகத்துக்கனுப்பினா
 வவிரண்டு கொடிய அஸுரர்களும் வமிமங்களும் புலிகளுமாக
 பமெடுத்தும் மறைந்தும் பற்பல உபாயங்களினால் திரும்பத்
 தும்ப ரிஷிகளைக் கண்டுபிடித்துக்கொன்றனா அப்போதுபூமியில்
 கங்களும் வேதாதயயனங்களிலில்லை அரசர்களும் பிராமணா
 ரும் அழிந்தனா கலியாணமமுதலிய உற்சவங்களும் புண்ணிய
 ந்மங்களும்ல்லாமற்போயின பூமியானது, ஹாஹாகாசம் உண
 ானதாகவும், பயத்தால் நிலையற்றதாகவும், கடைகளும் கடைத்
 தருவுகளும் எடுபட்டதாகவும், தேவகாரியங்களும் விவாஹமுத
 ப புண்ணியகாரியங்களும் அற்றதாகவும், பயிரசெய்வதும் பசு
 வயப்பதும் விடப்பட்டதாகவும், நகரங்களும் ரிஷி ஆஸரங்களும்
 சம் செய்யப்பட்டதாகவும், எங்கும் எலும்புக்கூடுகளிறைக்கப்

பட்டதாகவும், பாபபதற்குப் பயங்கரமாகவுமிருந்தது அ
போது, உலகம் சிராததங்களும யாகங்களும ஜயகாரியங்க
மற்றுப் பயங்கரமும் பராகக்கூடாததுமாக ஆயவிட்டது ஸ்
தோபஸ்ரூதாக்களுடைய அநதசசெய்கையைக் கண்டு சந்திர
யரும் நவககிரகங்களும் ஸபதரிஷிகளும் அசுவினிமுதலான நக்
திரங்களும தேவர்களும் துயரமுற்றனா அவ்வஸ்ரூதர்கள் இல
றான கொடியசெய்கையால் எல்லாததிசைகளையும் ஜயித்தது எ
ரிலலாதவர்களாய்க் குருக்கூத்திரத்தில வாஸஞ்செய்தனா

இருநூற்றயமுப்பத்தோராவது அததியாயம்

ர ர ஜ ய ல ர ப ப ர வ ம (தோடீச்சி)

(தேவர்கள் ஸ்ரூதோபஸ்ரூதர்களுடைய உபகீர்த்தனைப் பிரம
தேவரிடமிதேரிவித்தும், பிரமதேவர்கடடனையுடைய விசுவ
கர்மா கீலோந்தமையைப்படைத்ததும், அவர் பிரம
தேவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டதும்)

பிறகு, ஸமஸ்தமானதேவரிஷிகளும் ஸித்ததாக்களும் சிரே
டர்களான பிரமமரிஷிகளும் அநதப் பெருந்துன்பத்தைக்கண்
மிருந்த துயரத்தையடைந்தனா அப்போது, கோபதன
அடக்கினவரும் மனத்தையும் இந்திரியங்களையும் ஜயித்தவருமாக
அவர்கள் உலகத்தினமேலுள்ள கருணையினால் பிரமமலோக
சென்றனா அவ்விடத்தில் ஸித்ததாக்களாலும் பிரமமரிஷிகளாலு
நாற்புறமும் சூழப்பட்டுத் தேவர்களுடன் வீற்றிருக்கும் பிரம்
தேவரைக்கண்டனா ஈசுவரராகிய சங்கரரும் அக்கினியும் வாயு
சந்திரஸ்ரூதர்களும் இந்திரனும் பிரமமலோகத்திய ரிஷிகளாகி
வைகானஸர்கள், வால்கிலயர்கள், வானப்பிரஸ்தர்கள், மரிசிப
ளென்னும் ஸ்ரூதரயஸமியை ஆகாரமாகக்கொண்டவர்கள், அந
கள், அவிமுடர்கள் (ஞானிகள்), தேஜோகாப்பர்கள் ஆகிய சிறந
தவமுள்ள அநத முனிவர்களைவரும் பிரமமதேவரைச் சே
திருந்தனா துயரமுற்ற அநதரிஷிகளைவரும் அங்கேசென
ஸ்ரூதோபஸ்ரூதர்களின் செய்கையெல்லாவற்றையும் தெரிவி
த்தனா அவர்களசெய்கையையும் தங்களபொருள்களை அபகரித்
தையும் எல்லாம் வரிசையாக ஒன்றும்விடாமல் பிரமமாவிரிட
தெரிவித்தனா அநதத்தேவர்களும் ரிஷிஸ்ரேஷ்டாக்களுமாகிய எ
லாரும் அப்போது அதேவிஷயத்தைப்பற்றிப் பிரமமாவைக்கேட்
னா அவர்களைவரும் சொன்னதைக்கேட்டபிரமமதேவா, செய்

பண்டிய காரியத்தின் நிச்சயத்தைப்பற்றிச் சற்றுநேரம் சிந்தித்து வாகனாக கொல்லுவதற்குரிய உபாயத்தை உத்தேசித்து விசுவ மாளவ அழைத்தாரா மிகுந்தவழுள்ள பிரமமதேவா விசுவ மாவைப் பார்த்து, 'யாவரும் ஆசைப்பட்டதக்க ஒரு பெண்ணை ண்டுபண்ணு' என்று சுட்டளையிட்டாரா விசுவகாமா பிரமமா ன்கு நமஸ்காரஞ் செய்து அவாசொல்லை அங்கீகரித்து அடிககடி ததால் ஆராய்ந்துபார்த்து ஒரு சிறந்த பெண்ணைப் படைத் தன எல்லாவற்றையும் அறிந்த விசுவகாமா மூன்றுலோகங் றிலும் அசைவனவும் அசையாதனவுமாயுள்ள பொருள்களில் ட்சிக்கினியபாகம் எது எதுவோ அவற்றையெல்லாம் அந்தப் பண்ணினிடம் ஒருங்கு சேர்த்தான கோடிகோடியாகவுள்ள தத்தினங்களை அவள் அலயவங்கனில் பதிப்பித்தான தேவதா பமுள்ள அந்தப்பெண்ணை ரதனங்கனின் சோககையினாலேயே ண்டாககினுன விசுவகாமா மிகுந்த பிரயத்தனத்தோடு டைத்த அந்தப்பெண் மூன்றுலோகங்களிலுமுள்ள ஸ்திரீகளில் ழகில் நிகரற்றவளாயிருந்தாள் அழகுநிரம்பியிருந்ததனால் பார்ப் பாகளுடைய பாவை வைத்த இடத்திலேயே பதிந்துபோகாம ன்குமபடி ஒரு சிறிய இடங்கூட அவளதேகத்தில் இல்லை றித உருவத்தோடு வந்த ப்ரீதேவிபோன்றவளும் நினைத்தருப் டுப்பவளும் திடசரீரமுள்ளவளுமாகிய அந்தப்பெண் பிரமமாவி டம்சென்று, 'நான் என்ன செய்யக்கடவேன?' என்றுகேட்ட ள் அவா அவளைக் கண்டதும் மகிழ்ச்சியுற்று அன்புடன் அவ க்கு வரமளித்தனா அவள் பிரமமதேவருடைய அந்தவாதா ததினாலும் விசுவகாமாவின் வேலைத்திறத்தினாலும் எல்லாவற்றிற் ம மேறப்பட்ட அழகையும் ஒளியில் ஒப்புயாவற்ற தேகத்தையும் டைந்து எல்லாப்பிராணிகளின் கண்களையும் மனங்களையும் ாந்தாள் ரதனங்களிலுள்ள ஸாராமசங்களை எள்ளளவு எள் ளவாக எடுத்து உண்டுபண்ணப்பட்டதினால், பிரமமதேவா அவ க்கு, 'திலோததமை' என்று பெயரிட்டனா அவள் பிரமமா ன்கு நமஸ்காரஞ்செய்து கைகூப்பி, 'லோகேசுவரே! நான் ுய்யவேண்டிய காரியம் யாது? என்னை ஸ்ருஷ்டிசெய்தது எதற் 'க?' என்று கேட்டனள் அதற்கு, பிரமமதேவா, 'திலோத தமையே! ஸ்ருதோபஸ்ருதாக்களென்னும் அசுரர்களிடம்செல் னியீவ்ளே! விருமபத்தகக உன் அழகினால் அவர்களை மயங்கச் ுய உன்னைப்பார்த்தவுடன், உன் அழகின்சிறப்பிற்காக உன்விஷ் டத்தில் அவ்விருவாக்கும் பரஸ்பர விரோதமுண்டாகும்படி செய்

வாயாக' என்று சொன்னா அவன், 'அப்படியேயாகட்டு
என்று பிரதிஜைஞ்செய்து பிரமமாவை நமஸ்கரித்தது அவருக்கு
அங்குள்ள தேவகூட்டத்தாக்கும் பிரதக்ஷிணஞ் செய்தா
பிரமமதேவா கிழக்குமுகமாக இருந்தார சங்கரா தெனப்புறத்
லிருந்தார தேவர்கள் வடப்புறத்திலிருந்தனா ரிஷிகள் ந
ப்புறத்திலுமிருந்தனா அந்தக் கூட்டத்தை அவன் பிரதக்ஷிண
செய்யும்போது இந்திரனும் பகவானுன் சங்கரரும்† மன்னிலை த
றிப்போயினா பகவத்கில் மிகநெருக்கமாக அவளவரும்போ
அவளைப்பாக்க விருப்பமுற்ற சங்கரருக்கு மலர்ந்த தாமரை
பூஷ்பம்போன்ற கண்களையுடைய வேறொருமுகம் தென்பக்
புறப்பட்டது அவள் பின்னே பிரதக்ஷிணம் வரும்போது மே
றிசைமுகம் கிளம்பிற்று வடபுறம் செல்லும்போது வடபு
முகம் வெளிப்பட்டது இந்திரனுக்கும் பின்னும் முன்னும் பக்
களிலும் எங்கும் கடை சிவந்தும் அகன்றுமிருக்கும் ஆயிரமக்
கள் உண்டாயின இவ்வாறு முன்னே மஹாதேவரானசங்க
சதாமுகராலா அவ்வாறே இந்திரனும் ஸஹஸர நேத்ரானு
தேவகூட்டங்களுக்கும் மஹரிஷிகளுக்கும் திலோத்தமையெ
கிற பகவத்கிலேயே முகங்கள் திரும்பின பிரமமதேவரைத்த
அங்குள்ள மற்ற மஹாதமாக்கள் எல்லாருடைய திருஷ்டியும் அவ
தேகத்தில் அதிகமாகப் பதிர்த்து ஸகலதேவர்களும் ஸகலம்
ரிஷிகளும் அவளுடைய சிறந்தரூபத்தைக்கண்டு, அவள் செல்வ
னூல காரியம் முடிந்ததென்றே நினைத்தனா உலகங்களைப்படை
பவராகிய பெருமை பெற்ற பிரமமதேவரும் திலோத்தம
சென்றபிறகு காரியம் ஆனதுதானென்று சொல்லி அந்தத்தே
கள் ரிஷிகள் எல்லாருக்கும் விடைகொடுத்தனுப்பினா

இருநூற்றுமுப்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ர ா ஜ ய லா ப ப ா வ ம. (தோடீச்சி)

(திலோத்தமையக்காக ஸுந்தோபஸுந்தரிகள் ஒருவரையொருவ
வதஞ்செய்த கதையை நாராதீடம் கேட்ட பாண்டவர்கள்
தீரோபதீக்காக வியவஸதை செய்துகொண்டது)

எதிரிகளிலலாமலும் கவலையிலலாமலுமிருந்த அந்தஇரன்
அஸுரர்களும் பூமியைஐயித்தது மூன்றுலோகங்களுக்கும் ஸ்திரம்

* மூலத்தில், 'பகவான்' என்றிருக்கிறது பகவான் எனபத
விஷ்ணுவெனபது பழையவுரை † 'பரதயவஸ்திதென' எனப
உத்தரதேசபாடம் அதற்கு, 'தையியமாக இருந்தனா' எனபதுபொரு

வாதீனப்படுத்திக்கொண்டு கவலையற்று மகிழ்ந்திருந்தனா
 ரவர்கள், கந்தாவர்கள், யக்ஷர்கள், நாகர்கள், ஆரசர்கள், ராக்ஷ
 ங்கள் இவர்களிடமிருந்து சிறந்த பொருள்களையெல்லாம் அப
 த்துகொண்டு மிகுந்த ஸந்தோஷத்தையடைந்தனா அவா
 ரிருவரையும் தடுப்பவர்கள் உலகத்தில் யாருமில்லாமையால்,
 வர்கள் யுத்த முயற்சியைவிட்டுத் தேவர்களைப்போல விளையாடிக்
 காண்டிருந்தனா ஸ்திரீகளாலும் பூமாலிகளாலும் சந்தனம்
 தலிய வாஸனைகளினாலும் விலைபெற்ற பக்ஷணங்களாலும் உணவு
 ராலும் பலவகை இனிய பானங்களாலும் மிகுந்த திருப்தி
 டைந்தனா அந்தப்புரத்தின் தோட்டங்களிலும் வெளித்தோட்
 டங்களிலும் மலைகளிலும் காடுகளிலும் விரும்பின் தேசங்களிலும்
 தவாகளைப்போல விளையாடினா பிறகு, ஒருகாலத்தில் மேடு
 ள்ளமில்லாத பாறைகளையுடைய வீரதியமலைச்சாரலில் தலை
 ரிற் புஷ்பங்கள் நிறைந்த மரங்களில் விளையாடச் சென்றனா
 தவலோகத்திலுள்ள பிரியமான பொருள்களை யெல்லாம்
 காணாநது வைத்துக்கொண்டு அவரிருவரும் மகிழ்ந்து ஸ்திரீ
 நடனகூட உயர்ந்த ஆசனங்களில் உட்காராதனா அப்போது,
 வகையர்கள் வாததியங்களினாலும் நாததனங்களினாலும் அவா
 ளப்பற்றிய ஸ்தோத்திரமுள்ள பாட்டுக்களினாலும் அவர்களிரு
 ரையும் மகிழ்வித்தது சம்பத்திலிருந்தனா அப்போது அந்தத்
 லோகத்தை ஒரு சிவந்த ஒற்றையாடையோடு வெளிப்படை
 ரகத் தெரிவின்ற உருவத்தை எடுத்ததுக்கொண்டு அந்தவனத்
 லுள்ள புஷ்பங்களையும் நதிககரைகளில் முளைத்த கொன்றைப்
 ஷ்பங்களையும் கொய்துகொண்டு அந்த மஹாஸுரர்களிருக்கு
 டத்துக்கு மெல்லமெல்லச் சென்றாள்

சிறந்த மதுவைப் பானஞ்செய்து குடிமயக்கத்தினால் கடைச
 ன்கள் சிவந்த அந்த அஸுரர்கள் அந்தச் சிறந்த பெண்ணைப்
 ராதத்தும் கலங்கிப்போயினா அவர்கள் ஆஸனத்தைவிட
 டமுந்து அவள் இருந்த இடம் சென்றனா அவ்விருவரும் காம
 வறிகொண்டு இருவரும் சோரந்தே அவளை விரும்பினா அழ
 ப புருவங்கையுடைய அந்தத் திலோத்தமையை ஸுந்தன
 லகையையும் உபஸுந்தன இடக்கையையும் பிடித்துக்கொண்
 னா வரத்தின் மஹினையாலும், மார்பின் பலத்தினாலும், தனத்
 னாலும் ரத்தனங்களினாலுமுண்டான காவத்தினாலும், கள்ளுண்ட
 மயக்கத்தினாலும் கொழுத்த அவ்விருவரும் ஒருவரையொருவா
 ராக்விப் புருவங்களை நெறித்தனா மத்தத்தினாலும் காமத்தினால்

லும் ஆவேசம்கொண்டு ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டன
'இவள் என்னுடைய மனைவி, நீ மரியாதை செய்யாததக்கவள்
என்று ஸ்ரீமதன் சொன்னான் உபஸ்ரீமதன், 'என மனைவி
உனக்கு மருமகள்' என்று சொன்னான் 'இவள் உனக்கன்
எனக்குத்தான்' என்று இருவரும் சொல்லிக்கொண்டன
அதன் பிறகு, அவர்களுக்குக் கோபாவேசம் உண்டாயிற்று அ
ருடைய ரூபத்தினால் மயங்கின அவ்விருவரும் நேசமும் மனஒற்
மையும் ஒழிந்து அவருக்கர்க்கப் பயங்கரமான இரண்டு கதைகள்
எடுத்திக்கொண்டனர் அவ்விடத்தில் காந்தத்தினால் மோ
கொண்ட அவ்விருவரும் பயங்கரமான கதைகளை ஒங்கிக்கொண்
'நான் முன்னே, நான் முன்னே' என்று ஒருவரை யொ
வா அடித்துக்கொண்டனர் பயங்கரமான அந்த அஸ்ரீமதன்
கதைகளினால் டிக்கப்பட்டு ரத்தத்தினால் அங்கமெல்லாம் நனைந்
ஆகாசத்திலிருந்து இரண்டு ஸ்ரீயாகள் விழுந்தது போல
தரையில் விழுந்தனர் பிறகு, அந்தப் பெண்களும் அஸ்ரீமதன்
டங்களும் மருண்டோடினர் எல்லாரும் துக்கத்தினாலும் பய
த்தினாலும் பதைபதைத்துப் பாதாளலோகம் சென்றனர்

பிறகு பரிசுத்த ஆத்மாவாகிய பிரம்மதேவா திலோத்தன
யைக் கௌரவிப்பதற்காகத் தேவர்களோடும் மஹர்ஷிகளோடு
அங்கே வந்தனர் பகவானான பிரம்மதேவா அவருக்கு வ
தருவதாகச் சொன்னார் அந்தப் பிரம்மதேவா அன்புடன் வ
கொடுக்கக் கருதி அவனைப்பார்த்து, 'பெண்ணரசியே! ஆதிதத்
சஞ்சரிக்கும் லோகங்கெல்லாம் நீ சஞ்சரிப்பாயாக உன் ஒளி
னால் உன்னை யாரும் உற்றுப்பாராக முடியாது' என்று சொன்ன
உலகங்களை யெல்லாம் படைத்தவராகிய பிரபு இவ்வாறு அவருக்
வரங்கொடுத்த இரதிரணுகுத் திரிலோகாதிபத்யத்தை அளி
த்துப் பிரம்மலோகத்துக்குச் சென்றார் இவ்வாறு ஸ்ரீமதோ
ஸ்ரீமதர்களிருவரும் சினேகிதர்களாகவும் எல்லாக்காரியங்க
லும் ஒரே நிச்சயமுள்ளவர்களாகவுமிருந்தும் திலோத்தமையா
கோபித்து ஒருவரையொருவர் கொன்றனர் பரதஸ்ரீமதர்களே
ஆதலால், நான் ஸநேகத்தினுற் சொல்லுகிறேன் என அபி
பிராயத்தை நீங்கள் அனுஸரிப்பீர்களானால் உங்கெல்லாராருக்கு
திரௌபதி கிமித்தம் வேறுபாடுவராதிருக்கும்படி நீங்கள் செய்யு
கள் அதுதான் உங்களுக்கு நன்மை" என்று நாரதர் சொன்ன

ஜனமேஜய மஹாராஜாவே! நாரதமகரிஷியினால் இவ்வா
போதிக்கப்பட்ட அந்த மஹாதமாக்களான பாண்டவர்கள் ஒ

கொருவா வசப்பட்டு அளவற்ற மஹிமைபுள்ள அநதத் தேவியாகிய நாரதா முன்னிலையிலே ஒருவியவஸதை செயதுகொணரா அதாவது, 'குற்றமற்றகிருஷ்ணை ஒவ்வொருவன்கிருஹத்தில்வொருவருஷம் வலிககவேண்டும் நமக்குளொருவன் திரௌபதி' ருடிகூட இருக்கையில் பாரதத் மறறொருவன் பன்னிரண்டுதம் பிரம்மசாரியாசு வனத்தில் வலிககக்கடவன்' எனபது மாணுஷ்டானஞ் செயபவராகிய பாண்டவர்கள் அநத உடனடடைசு செயதுகொண்டபிறகு, நாரதமஹாமுனிவரும் ஸநரஷமடைநது தாம் நினைத்தவிடம் சென்றா நாரதாக்கட்டையிலு அநதப் பாண்டவர்கள் முன்னம் இவ்வாறு ஏற்பாடுசெயது பாண்டனா பாரதரே ! அவர்களெல்லாரும் அதனால் பரஸ்பராராதமடையவில்லை அநதப் பாண்டவர்களெல்லாரும் ஒருவரையொருவா நேசித்திருந்தனா ஜனமேஜயராஜாவே ! அநதசலவம் நிறைந்தகாலத்தில் நடந்தவறறையெல்லாம் நடந்தபடிவாக உமக்கு இவ்வாறு உரைத்தேன.

ராஜ்யலாபபரிவம் முற்றிற்று

இருநூற்றம்புத்ததுமுனராவது அததியாயம்

அரஜுனவனவாஸபாவம்

நடர்களாற் கொண்டுபோகப்பட்ட பசுக்களைப் பிரம்மணனுக்கீத் தீருப்பிக்கோடுப்பதற்காக அரஜுனன் ஐயுதமெடுக்கையில் தீரோபசியும் யுதிஷ்டிராயிருந்த கிருகத்திற் பிரவேசித்ததனால் அவன் தீரீத்தயாத்தீர்க்குத்தப் போனது)

அநதப் பாண்டவர்கள் இவ்வாறு வியவஸதை செயது பாண்ட பிறகு, அஸ்திரப்பயிற்சியின் வனமையினால் மற்ற அரசர்களாக கீழ்ப்படுத்திக்கொண்டு அநகே வலித்தனா அளவற்ற அகரம்முள்ளவர்களும் புருஷஸரேஷ்டாக்களுமாகிய அநதப்பாண்டவர்களைவருகுகும் கிருஷ்ணை உட்பட்டவளாயிருந்தாள ஐந்தனைகளோடுகூடிய ஈஸரஸவதி யெனனும் நதிபோல அவ்வைந்துவர்களான கணவாளோடுகூடியதனால் திரௌபதியும், திரௌபதி உனசோநததனால் பாண்டவர்களும் மிருநத ஸநதோஷமடைநருந்தனா மஹாதமாக்களான பாண்டவர்கள் தாம்மாக நடந்து நமபோது குருக்கேத்திரத்தைச சோநத தேசமெல்லாம் குற்றஸரஸவதியெனபதற்கு, 'தடாகமுள்ளகாடு' எனபது பழையவுரை

றநகள் நீங்கி ஸௌக்கியமடைந்து பெருகிறது ஜனமே
ராஜாவே ! அரசாக்கரசரே ! பிறகு, நீண்டகாலத்திற்குப்பின்
பிராமணனுடைய பக்ககளைச் சிலதிருடர்கள் கொண்டிப்பாயின்
அந்தப்பக்ககள் அபகரிக்கப்பட்டதனால் அந்தப் பிராமண
கோபம்மிருந்து காண்டவப்பிரஸத்ததுக்கு வந்து, 'இந்தகே
தனம் அறபாகளும் கொடியவர்களும் விவேகமில்லாதவாக
மான ஜனங்களினால் நமது தேசத்திலிருந்து பலாதகாரமார்
கொண்டுபோகப்படுகின்றது பாண்டவர்களே ! ஒடிவாருங்கள்
சாந்தமான பிராமணனுடைய ஹவீஸானது காகைகளினால்
கெடுக்கப்படுகின்றது புலியின் குகையை அஃது இல்லாதபோ
அலபமானநரி மிதிக்கிறது ஆறில் ஒரு பாகம் தீர்வை வாங்கி
கொண்டு ரக்ஷிக்காமலிருக்கின்ற ராஜா எல்லா உலகங்களிலு
முதன்மையான பாபிஷ்டனாகிறுனென்று சொல்லுகின்றன
பிராமணனுடைய சொத்துச் சோரர்களாற் கொள்ளையடிக்க
பட்டுத் தாமகாரியமும் கெடுக்கப்பட்டு நானும் மிகக் கத
கொண்டிருக்கையில் நீங்கள் கைகொடுக்கவேண்டும்' என்று சொ
ன்ன ஸமீபத்திலவந்து அடிக்கடி முறையிடும் பிராமணனுடைய
அந்த வசனங்களைக் குந்திபுத்திரனாகிய தனஞ்சயன் கேட்டார்
கேட்டவுடன், அந்த மஹாவீரன், 'நீர் பயப்படாதீர்' என்று
தப் பிராமணனுக்குச் சொன்னான் மஹாதமாகளாகியபா
டவர்களுடைய ஆபுதங்களிருந்த அந்தக்கிருகத்தில் தாமரா
வான யுதிஷ்டிரா திரௌபதியுடன் இருந்தாரா அராஜுனன் க
கத்திற் பிரவேசிப்பதற்கும் யுத்தத்திற்குப் போவதற்கும் முடி
வில்லை துயரமுற்ற அந்தப்பிராமணனுடைய அந்தச் சொ
களினால் பலமுறை தூண்டப்பட்ட அவன், அழுகையினால் து
முற்றுச் சிந்திக்கலானான் 'கவமுள்ள பிராமணனுடைய ப
கள் கொண்டுபோகப்படுமபோது அவன் கண்ணீரைத் துடை
வேண்டுமென்பது சாஸ்திரத்தின் துணிபு ராஜாவைப்பாராப
னால் மிகப் பெரிய தாமலோபமுண்டாகும் நமதுவாயிலில் அ
கின்ற இவனை இப்போது காப்பாற்றாமற்போவேனாயின் நமபெ
லாருக்கும் ராஜ்யரக்ஷணவிஷயத்தில் சிரத்தையில்லை யென்றே
இவவுலகத்தில் நிலைநிற்கும் நமக்குத் தாமலோபமும் உண்டாகு
ராஜாவைக் கேட்டுக்கொள்ளாமல் நான் போவேனாயின்
சயமாக அஜாதசத்ருவான் ராஜாவுக்கும் எனக்கும் சத்தியம்தவ
விடும் ராஜா இருக்குமிடத்தில் பிரவேசித்தால் எனக்கு வனவா
நேரிடும் மற்ற (எனனெளகாயம்) எல்லாம் விடப்பட்டதாகு
ராஜாவை அதிககிரமிப்பதனால் எனக்குப் பெரியதாமலோபமு

ரத்திலேயே மரணமும் வந்தாலுமவரட்டுமே 'சீரமபோனலும் மந்தான அதுவே சிறந்தது' என்று சிறந்ததான ஜனமேஜய ஜாவே! குந்திபுத்திரனான தனஞ்சயன் இவ்வாறு நிச்சயித்தது உள பிரவேசித்தது ராஜாவைக்கேட்டுக்கொண்டு மேலவஸ்திரத்தினால் தத்தை நன்றாக மூடிக்கொண்டு தமையனாகிப் தாமரராஜாவை ஸ்காரஞ்செய்து கிருகத்திலிருந்து விரைவாகப் புறப்பட்டான் லையெடுத்துக்கொண்டு ஸந்தோஷமடைந்து பிராமமணனைப் பார்த்து, 'பிராமமணசே! சீக்கிரமவாரும், அயலார்பொருளில் தசவைத்த அந்த அயோக்கியர்கள் நெடுந்தாரம் போவதற்கு நனே நாம் தொடர்ந்து செல்வோம் உமது தனத்தை இப் பரது திருடாகையிலிருந்து மீட்டுக கொடுப்பேன்' என்று னானான். மஹாபராக்கிரமசாலியும் வீரனும் ஸவயஸாசியு கிய அந்த அாஜுன்ன விலலெடுத்துக் கவசம் தரித்துக் கொடி டுன தேரிலேறிப் பாணகசுனினால் அந்தச்சோரர்களை அழித்தது ன்தப் பசுக்களைஐயித்தது அந்தப்பிராமமணனுக்குக் கொடுத்தப ராமமணனுக்கு உபகாரஞ் செயததனனுண்டான புகழையடை ன நகரத்துக்கு வந்ததேசோந்தான

அவன பெரியோரெல்லாரையும் வந்தனஞ்செய்து அவாக லலாராலும் ஆசீர்வதிக்கப்பெற்றபிறகு, தாமரராஜரைப்பார்த்து, ஹாராஜாவே! எனக்கு ஒருவிரதத்தைக் கட்டளையிட்டருளு நான தங்களைப்பார்த்ததனால் நமது உடன்படிக்கையைக் தவறையிருக்கிறேன் நான் வனவாஸத்துக்குச் செல்வேன் துதானே நாம் செய்துகொண்ட ஏற்பாடு?' என்றான் அவன உறென இந்த அப்பிரியமான சொல்லைச் சொல்லக்கேட்ட தாம ஜா வியஸனமுற்று, 'என்ன' என்று தழுதழுத்த சொற்களி ல கேட்டனா ராஜாவான யுதிஷ்டிரா ஸத்தியந் தவறாதவனும் ஸஹோதரனும் * குடாகேசன் என்று சொல்லப்பட்டவனு ன தனஞ்சயனைப்பார்த்துத் துக்கமுற்று, 'குற்றமற்றவனே! ன உனக்கு விதிக்கத்தக்கவனாக இருந்தால் நான் சொல்லுகிற தக் கேள் வீரனே! உளளே பிரவேசித்ததனால் நீ எனக்குச் யத அப்பிரியத்தையெல்லாம் நான் அனுமதி செய்கிறேன் னமனத்தில் வெறுப்பில்லை பெரியவனிருக்கும்பிடத்தில் இளைய னபோவது விரோதமாகாது இளையவனிடத்தில் பெரியவன் ராவது நியமத்தைக் கெடுப்பது சிறந்த கைகளைபுடையவனே! ிருத்தியடை, நான் சொல்வதைச்செய உனக்குத் தாமலோப

* விரோதகேகசத்தைபுடையவன் என்றும், நித்திரையை ஜயித்தவ னனமும்பொருள்

மிலலை நீ அதிககிரமஞ் செயயவுமிலலை' என்று சொன்ன
அதைக்கேட்டு அந்த அரஜுனன், 'கபடமாகத் தாமஞ்செயல்
தகாதென்று நான் தங்கனிடம் கேட்டேன் நான் ஸத்தியத்
லிருந்து விலகேன் ஆயுதத்தைத்தொட்டு ஸத்தியஞ்செய்கிறே
என்று சொல்லி ராஜாவினிடம் அனுமதிபெற்று வனதகில வவ
பதற்குரிய தீக்ஷைசெயதுகொண்டு பிறகு பன்னிரண்டுமாத
வனவாசத்துக்குச் சென்றான்

இருநூற்றிழுபத்தநான்காவது அததியாயம்

அர ஜு ன வ ன வ ர ஸ ப ர வ ம (தோடரீக்சி)

(ஸநானஞ்சேயவதற்குக் கங்கையிலுறங்கின அர்ஜுனன் உலூபியே
னும்நாகக்னிகையிலுல் பாதாளலோகத்திற்கு அழைத்துக்
கொண்டு போகப்பட்டது, அங்கே இராவானேன்னும்
புத்திரன் பிறந்ததும், அர்ஜுனன் அந்தஉலூபியின
லேயே கங்கைத் துறைத்துக் கொண்டேவந்து
வீடப்பட்டதும்)

சூருவமசுத்தாருக்குக் கோத்தியை விளைவிப்பவனும் மஹா
னுமாகிய அரஜுனன் போகும்போது மஹாதமாககளும் வே
களில கரைகண்டவர்களுமாகிய பிராமமணர்கள அவனுக்குப் பி
சென்றனா வேதங்களைபும் வேதாங்கங்களைபும் அறிந்தவர்களு
ஆதமத்தியானமுள்ளவர்களும் பிணையெடுப்பவராகிய பிரமமசு
களும் பகவதபகதி செய்கிறவர்களும் புராணங்கள் சொல்லு
ஸூதர்களும் கதைசொல்லுகிறவர்களும் காட்டிலவலிகினறபு
மணர்களும் சிறந்த இதிஹாஸங்களை இனிமையாகப் படிக்கத்த
பிராமமணர்களும் உடனசென்றனா இனிய கதைகளைச் சொல்
கின்ற இவர்களாலும் இன்னும் அநேகம் துணைவர்களாலும் சூழ
பட்டவனாகி அரஜுனன் தேவர்களால் சூழப்பட்ட இத்திரினை
போலச் சென்றான் ஜனமேஜயரே! பரதஸுரேஷ்டனாக
ஜுனன் அழகியவையும் புதியவையுமான வனங்களைபும் த
கங்களைபும் நதிகளைபும் கடலைபும் தேசங்களைபும் புண்ணியதீ
தங்களைபும் கண்டான் பிரபுவான் அரஜுனன் கமகோ
பத்தியையடைந்து வாஸஞ்செய்தான் ஜனமேஜயரே! அ
விடத்தில் பரிசுத்தமான மனமுள்ள பாண்டவஸுரேஷ்டனாக
அரஜுனன் செய்த ஆசசரியமான செய்கையை நீர்களு

னமேஜயரே! அராஜுன்னம பிராமமணாகளும் அங்கே வாஸஞ் செயதபோது அநதபிராமமணாகளில் அநேகர்கள் அக்கினி மாதரங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்தனர் அரசரே! விதவான நம் நியமநதவருதவாகளும் ஸனமராககத்தில் இருப்பவர்களு கிய அநத மஹாதமாகளால் கங்கைக்கரையில் அநத அக்கினி ஜ்வலிக்குமபடி மூட்டப்பட்டு ஹோமமும் புஷ்பாரச்சீனையும் ய்யப்பட்டபோது, அநதக கங்கோதபத்தி ஸதானமானது மிக மகாயிருந்தது

அநத இடம் அவ்வாறு நிரம்பியிருந்தபோது, பாண்டவ ரீரஷ்டனான அராஜுன்ன ஸநானஞ்செய்வதற்குக் கங்கையில் மகிணை ராஜாவே! அநத மஹாவீரன் அங்கே ஸநானஞ்செய்து ராதாபபணமுஞ்செய்து, அக்கினிஹோததிரம் செய்வதற்காக ததிலிருந்து கரையேற நினைக்கையில், (அவனமீது) காமமுற்ற வாயியென்னும் நாககன்னிகைபிணை ஜலத்துக்குள் இழுகப்ப டான நியமநதவருதவனாகிய அநத அராஜுன்ன அநத நாக ராகத்தில் மிகச்சிறந்ததான கௌரவயனென்னும் நாகனுடைய ட்டில் அக்னியைப் பாராததான குரதிபுத்திரனை தனஞ் ன அதில் அக்னிஹோததிரஞ் செய்தான அவன் எவ்வளவும கைப்படாமல் ஹோமஞ்செய்ததனால் அக்கினிபகவான் திருப்தி டைந்தான் அநத அராஜுன்ன அக்கினிஹோததிரஞ் செய்த கு, நாகராஜன் பெண்ணாகிய உலூபியைப்பார்த்து நகைத்துக் ண்டு, 'அச்சப்படுகிறவனே! பெண்ணரசியே! இஃதென்ன ஹஸ்காரியம் செய்திருக்கிறாய்? அழகியவனே! இஃது எந்த டம்? நீ யார்? யாருடையபெண்?' என்றுகேட்க, உலூபி, 'அர ன! ஜராவத நாககுலத்தில் பிறந்த கௌரவயனென்னும் நாக ளன் ஒருவன் இருக்கிறான் நான் அவன் பெண்ணாகிய உலூபி னது பெயருள்ள நாககன்னிகை புருஷஸரேஷ்டனே! அப பபட்ட நான், ஸநானஞ்செய்வதற்காக இம்மகாரதியிலிறந் உண்ணைப் பாராததவுடன் மனமத்தால் மயக்கப்பட்டேன். ளரவ புத்திரனே! குற்றமற்றவனே! உன்னியித்தமாக அனந் ற பீடிக்கப்பட்டவனும் விவாகமில்லாதவனுமாகிய எனக்கு நீ போது * ஆதம் தானஞ்செய்வதனால் ஆனந்தத்தை உண் கருவாய்' என்றான் அதைக்கேட்ட அராஜுன்ன, 'அன்புள்ள ள! எனக்குப் பன்னிரண்டுமாதம் வரையில் இந்தப் பிரம்ம ரிவீரத்ம் தாமராஜாவிலை கட்டளையிடப்பட்டிருக்கிறது. ன ஸ்வதந்திரன் அல்லேன ஜலத்திற் சஞ்சரிப்பவனே! உன் ப்பத்தையும் செய்யவிரும்புகிறேன் நான் முன்னே ஒரு

* உன்னையே கணவனாகக்கொடுப்பதனால்

போதும் பொய் சொன்னதிலை நாககன்னிகையே! நான்
பொய்யனாகாமலிருப்பதும் உன் விருப்பம் நிறைவேறுவதும்
வாறு? எனனுடையதாமம் கெடாமலிருக்கும்படி நீ செய்யக்
வாய்' என்று சொன்னான்

உலூபி, 'பாண்டவனே! நீ எதற்காக இந்தப் பூமியில்
சரிக்கிருயென்பதும் உனது ஜேஷ்டா எதற்காகப் பிரம்மச
விரதத்தை உனக்கு நியமித்தாரென்பதும் எனக்குத் தெரிய
'நமமிலொருவன் திரௌபதியினிடத்திலிருக்கும்போது
ஹேருவன் தெரியாமற் பிரவேசிப்பானாயின் அவன் பன்னிர
மாஸம் வனத்தில் பிரம்மசாரி விரதத்தோடு சஞ்சரிக் கவேண்டு
என்று செய்துகொண்ட உடன்பாட்டின்படி நீங்கள் ஒரு
கொருவா திரௌபதியைப்பற்றித் தாமஸ் தவறாமலிருப்பது
இந்த வனவாஸத்தைத் தாமராஜா உனக்கு விதித்திருக்கி
அந்தத்தாமம் எனவிஷயத்தில் கெடாது விசாலமானகண்
புடையவனே! கஷ்டப்பட்டவரைக் காப்பாற்றுவதும் கட
தான் என்னைக் காப்பாற்றுவதனால் உன்னுடையதாமம் கெடா
அராஜா! அன்றியும், இந்த உனதாமத்திற்குச் சொற்பவிதி
ஸம் நோந்தாலும் எனக்கு உயிரைக்கொடுப்பதினால் அது
உனக்குத் தாமமாகவேமுடியும் குந்தீபுத்ரா! அன்புள்ள
னிடம் அன்புவை பிரபுவே! இது ஸாதுகளின் கொள்கை
இவ்வாறு செய்யாவிடின் என்னை இறந்தவளாகவே நமது சிற
கைக்கையுடையனே! உயிரைக் கொடுப்பதினால் உயர்த
மத்தைச்செய் புருஷஸரேஷ்டனே! இப்போது உன்னைச் ச
மாக அடைந்திருக்கிறேன் குந்தீபுத்ரனே! துக்கப்பட்ட
களையும் அனாதைகளையும் என்றும் காப்பாற்றுகிறாய் ஆதலா
சரணமடைகிறேன், துக்கத்துடன் கதறவும் கதறுகிறேன் வி
பத்துடன் உன்னை நான் வேண்டுகிறேன் ஆதலால், எனவி
பத்தைச் செய் நீ உன்னை ஆதமதானஞ் செய்வதனால் எனம்
ரதம் நிறைவேற்ச செய்' என்றான்

நாக கன்னிகையாகிய உலூபியினால் இவ்வாறு சொல்
பட்ட * கௌந்தேயன் தாமதத்தையே காரணமாக நினை
* அவள் சொன்னவற்றையெல்லாம் அப்படியே செய்தான் ப
கிரமசாலியாகிய அந்த அராஜானன் அந்த நாகராஜன் வீட
அந்த இரவு முழுதாயிருந்து அவளிடத்தில் மஹாபாககியசாலி
மஹா பராக் கிரமசாலியுமான இராவான் என்னும் அழகிய
திரினை உணடுபண்ணினான் ஸ்ரீயோதயமானவுடன் சௌ
யன் கிருகத்திலிருந்தெழுந்து அவளுடன்கூட அந்தக் கங்கை

சதிஸ்தானத்திற்கு மறுபடியும் வந்துசேர்ந்தான ஜனமே
யரே! கற்புள்ள உலூபி அராஜுனனை அங்கேகொண்டுவந்து
பிறகு, எந்த ஜலத்திலும் யாராலும் ஜயிக்கப்படாமையை
ஜலசாங்களெல்லாம் நிச்சயமாக வசப்படுத்தப்படுமென்பதை
வரங்களாக அளித்தது தன் இலலம் சென்றான்

இருநூற்றிமுப்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்

அராஜுனன் வன்வாஸபாவம். (தோடர்ச்சி)

(அராஜுனன் 1 மனலூருக்குச்சேன்று சித்திரவாகனன் மகளாகிய
சித்திரங்கதையை மணம் புரிந்தது)

ஜனமேஜயரே! அந்த இந்திரபுத்தரனாகிய அராஜுனன் நடந
வறையெல்லாம் பிராமமணாகளுக்குச் சொல்லிப் பிறகு இமய
சாரங்குக்குச் சென்றான். அகஸ்தியவடம் வலிஷ்டபாவத்
மன்னும் இடங்கையடைந்து பிருகுதுங்கமென்னும் இடத்தில
வன் ஸநானம் செய்தான் ஜனமேஜயரே! அந்தக் குருஸரேஷ்
ன அனேகமாயிரம் கோதானங்களையும் கிருகதானங்களையும்
பிராமமணாக்களுக்குக் கொடுத்தான் புருஷஸரேஷ்டனும் பாண
வஸரேஷ்டனுமாகிய அராஜுனன் ஹிரண்யபிக்ரு மஹரிஷியின்
ரத்தத்தில் ஸநானஞ்செய்து புண்ணியமானக்ஷேத்திரங்களைக்
கண்டான் ஜனமேஜயரே! புருஷஸரேஷ்டனும் பரதஸரேஷ்டனு
மான அந்த அராஜுனன் பிராமமணருடன்கூட ஸநானஞ்செய்து
முககுத்திக்கைநோக்கிச் சென்றான் கௌரவஸரேஷ்டனாகிய
புவன் வரிசைபாகத் தீர்த்தங்களைக் கண்டான் நைமிசாரணயத்
தற்குச் சமீபத்தில் அழகான உத்பலினிநதி, ¹ நந்தாநதி, அபர
நந்தாநதி, கௌசிகிநதி, ² கயாக்கேத்திரம், மஹாநதி, கங்கை
மாகிய தீர்த்தங்களெல்லாவற்றையும் ஆஸ்ரமங்களையும் திரிசித்துத்
தன் ஆதம்சுத்தி செய்துகொண்டு பிராமமணாக்களுக்குக் கோதா
ரம் செய்தான் அங்க வங்க கலிங்கதேசங்களிலுள்ள தீர்த்தங்
ள புண்ணியக்கேத்திரங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் போனான் அவற
றையெல்லாம் பார்த்து அங்கே சாஸ்திரப்பிரகாரம் பொருள்களைத்
தானஞ் செய்தான் ஜனமேஜயரே! அராஜுனனோடு பின்சென்ற

1 'மணிபுரம்' எனப்பது உத்தரதேச பாடம்

2 'அலகநகதை' எனப்பது தசுமினதேச பாடம்

3 க்ஷேத்திரமும் தீர்த்தமென்று சொல்லப்படுதலின் கயை தீர்த்தத்
துடன் சொல்லப்பட்டது

பிராமமணர்கள் கலிங்கதேசத்தின் ஆரம்பத்திலேயே அவனுக்கு விடைகொடுத்தது திருமபிசசென்றனர் குருதிபுத்ரனும் குருமாமிய அந்நாத தனஞ்சயன் அவர்களால் விடைகொடுக்கப்பெற்றுச் சில துணைவருடன் கூடக் கடற்கரைக்குச் சென்றான் ஸ்மாதனான அவன் கலிங்கதேசத்தைத் தாண்டி அழகான தேவாலயங்களுமே மரளிகைகளையும் பார்த்துக்கொண்டு சென்றான் மஹாபலசாலியான அவன் ரிஷிகளால் சோபிக்கின்ற மஹேந்திர பாரதத்தைக் கண்டு, அதன்பிறகு, கோதாவரியில் ஸ்நானஞ்செய்து அதைத் தாண்டி, ஸ்முத்திரஸங்கமத்தில் பிரசித்திபெற்ற காவேரின் அடைநது ஸ்நானஞ்செய்து, தேவரிஷிபுத்ரதாபணஞ்செய்து ஸ்முத்திரக்கரையாலேயே கிரமமாக மணலுரென்னுமிடத்துக்குச் சென்றான் அரசரே! சிறந்த கைகளையுடைய அராஜுன்னன் அவன் விடத்திலுள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்களையும் தேவாலயங்களையும் அடைநது தாமஸ்தேரிந்தவனான சிதரவாஹனென்னும் மணலுரரசனிடம் போனான். அவனுக்குச் சிதராங்கத்தை யென்னும்காட்சிக்கினிய பெண் ஒருத்தி இருந்தாள் அவன் அந்தப் பெண்ணத்தில தன்னிச்சைப்படி ஸஞ்சரிப்பதை அவன் கண்டான் சிறந்த பெண்ணாகிய அந்தச் சித்திரவாகனன்மக்களைக்கண்டு அவன் விருப்பமுற்றான் ராஜாவினிடம் சென்று, 'அரசரே! மஹாத்மாவும் சுத்ததிரியனுமாகிய எனக்கு இரதப்பெண்ணைக் கொடு என்று தன் காரியத்தைத் தெரிவித்தான் அவ்வரசன், அதைக் கேட்டு, 'நீ யாருடைய புதலவன்? உன் பெயர் என்ன?' என்ற கேட்க, அராஜுன்னன், 'நான் பாண்டவன், குருதி புத்ரனான தன்ஞ்சயன்' என்று அவனுக்கு உத்தரம் சொன்னான் அதன்பிறகு அவ்வரசன், அராஜுன்னைப் பார்த்துப் பிரியவசன்மாகப் பின்வருமாறு சொல்லலுற்றான்

'பிரபஞ்சென்னும் ராஜா இந்தக்குலத்திற் பிறந்திருந்தான் அவனுக்கு ஸந்ததி இல்லாமலிருந்ததனால் ஸந்ததியை விரும்பிச் சிறந்த தவஞ்செய்தான். அராஜுன்! அவனுடைய உக்கிரமாதவத்தினால் தேவர்களுக்குத் தேவரும் பிரட்கமென்னும் தவத்தைத் தரித்தவரும் உமாபதியுமாகிய சங்கரா ஸந்தோஷமடைந்தார் தேவர்களுக்குத் தேவரும் பகவானுமாகிய அந்த உமாபதி அவனுக்கு, 'இந்தக்குலத்தில் ஒவ்வொரு குழந்தைதான் பிறக்கும்' என்ற வரத்தைக் கொடுத்தார் அதனால், இந்தக்குலத்தில் எப்போதும் ஒவ்வொரு ஸந்ததிதான் உண்டாகிறது என முன்னோர்களெல்லாருக்கும் புத்திரர்களே பிறந்தனர் எனக்கு இந்தக் கன்னிகை ஒருத்திதான் இவள்தான்

னகுலத்தை முழுதும் விருத்தி செய்கிறவனென்பது நிச்சயம் நஷ்டரேஷ்டனே ! பரதஸரேஷ்டனே ! *புத்திரிகா தாமமென்ற சாஸ்திர விதியினால் இவளைப் புத்திரனென்றே நினைத்துக் காண்டிருக்கிறேன் பரதவம்சத்தவனே ! உனக்கு இவளிடம் நன்கும் ஒரு புதரன் எனக்குக் † கன்னியாசலகமாக இருக்கட்டும். அவன் இவகிருந்து என ஸந்ததியை விருத்திப்பண்ணுகிறவனாக நன்குக்கடவன் இந்த உடன்பாட்டின்படி இவளை நீ விவாஹஞ்சயதுகொள்' என்றான் அரஜுனன், 'அப்படியேயாகட்டும்' என்று பிரதிஜ্ঞைசெய்து அந்தக் கன்னிகையை வாங்கிக்கொண்டு தினமுன்றாவது மாஸத்தில் விவாஹச் சடங்கைச்செய்து அங்கே னுமாதகால மிருந்தான்

இருநூற்றிழுபத்தாறாவது அதித்யாயம்

அரஜுனன் வனவாஸபாவம். (தோடர்ச்சி.)

(முதலையாயிருந்த வர்க்கையென்னும் அப்ஸரனை அரஜுனன் சாபத்தினின்றும் விடுவித்தது)

பிறகு, பரதஸரேஷ்டனான அரஜுனன் தென் சமுத்திரக் கரையில் நிஷிகளால் சோபிக்கின்ற புண்ணிய தீர்த்தங்களுக்குச் சன்றான் அங்கே முன்னே நிஷிகள் நிரம்பியிருந்த ஐந்து தீர்த்தங்களை மாததிரம் அப்போது அவர்கள் விலக்கியிருந்தனர் அகஸ்பதீர்த்தம், ஸௌபதரதீர்த்தம், மிகப் பரிசுத்தமான பௌலோதீர்த்தம், தெளிவுள்ளதும் அஸ்வமேதயாகத்தின் பலனைத் தரக்கூடிய காரந்தமதீர்த்தம், பாவத்தைப் போக்குவதற்கு உதவக்கூடிய பரதவாஜதீர்த்தம் ஆகிய இவ்வைந்து தீர்த்தங்களைக் கௌரவஸரேஷ்டனான அரஜுனன் கண்டான் பிறகு, அரஜுனன் அந்தத்தீர்த்தங்கள் ஜனங்களிலலாமலிருப்பதையும் மத்தியில் எண்ணமுள்ள நிஷிகளால் விடப்படுவதையும் கண்டு வருளளநிஷிகளைப்பார்த்து அஞ்சலிசெய்துகொண்டு, 'பிரமமூடாகள்' இந்தத்தீர்த்தங்களைவிடேதற்குக் காரணமயாது!' என்று நிஷினான் 'நிஷிகள், 'கௌரவபுதரனே ! இந்தத்தீர்த்தம்

* எவ்வுருகுப் பிறக்கும் புத்திரனை, அவள்தன்னை, தனக்குப் புதரனாக எடுத்துக்கொள்ளுகிறதென்ற உடன்படிக்கையோடு கன்னிகாமை செய்கிறாண்டு அவ்ருக்குப் புத்திரிகையென்றும், அவ்ருக்குப் பிறக்கும் பிள்ளைக்குப் புத்திரிகாபுத்திரனென்றும் பெயர்தீர்மானம்

† பெண்ணுக்காக அவ்ருடைய பெற்றோர்களுக்குக் கொடுக்கும் அருள்.

களில் ஐந்துமுதலைகள் இருக்கின்றன அவை ரிஷிகளை இழுத்துக் கொண்டுபோகின்றன அதனால், இந்தத்தீர்த்தங்கள் விடப்படுகின்றன' என்றனா மஹாவீரனும் புருஷஸுரேஷ்டனுமாகிய அஜுனன் அவர்கள் சொல்கைக்கேட்டு அவர்களால் தடுக்கப்பட்டு அந்தத் தீர்த்தங்களைப் பாப்பதற்கே சென்றான் பிறகு, பன்வரைத் துன்புறச்செய்கிற சூரனான அாஜுனன் ஸுபதாரை 'நாம மஹரிஷியின் பேரால் ஸௌபதாரமென்று வழங்கப்பெற்ற உத்தமதீர்த்தத்திற்குச் சென்று உடனே அதிலிறங்கி ஸநான செய்தான் அப்போது, புருஷஸுரேஷ்டனும் குரதீபுதரனுமாகிய அந்தத்தனஞ்சயனை ஜலத்துக்குள் ஸஞ்சரிக் கின்ற ஒரு பெர்முதலை காலில் பிடித்தது மஹாவீரனும் பலவான்களிற சிறந்தனுமாகிய அந்த அாஜுனன் அந்தத் துள்ளுகின்ற முதலையை தூக்கிக்கொண்டு கிளம்பினான் ஜனமேஜயராஜரே ! அந்தமுதபுகழ்பெற்ற அாஜுனனால் தூக்கப்பட்டவுடன், எல்லா ஆபரணங்களையும் அணிந்துகொண்டவனும் ஒளியினால் பிரகாசிப்பவனும் தேவதாருமமுள்ளவனும் மனத்தைக் கவருகின்றவனுமாகிய அகிய பெண்ணாக ஆயிற்று அந்தப் பெரிய ஆசசரியத்தைக் கண்டு குரதீபுத்திரனாகிய தனஞ்சயன், அந்தப்பெண்ணை நோக்கி மி. அனபுடன், 'அழகியே ! நீ யாவள் ? ஏன் முதலையாய் ? எதற்காக முன்னே இப்படிப்பட்ட பெருமபாவஞ்செய்தாய் ?' என கேட்டான் அந்த வாககையெனனும் பெண், அவனைப்பார்த்து, 'மஹாவீரனே ! நான் தேவகளுடைய உதயானவனங்களில் வியாடும் அபஸாஸ மஹாபலவானே ! நான் வாககையென்பவருபேரனுக்கு எப்போதும் பிரியமானவள் எனக்குத் தோழியினனும் நாலவா இருக்கின்றனா அவர்கள் எல்லாரும் நினைப்படி ஸஞ்சரிப்பவர்கள், அழகுள்ளவர்கள். அவர்களுடனகூட திகபாலகனாகிய குபேரனுடைய கிருகத்துக்கு நான் போய்க் கொண்டிருந்தேன் அங்கே உக்கிரமானதவமுள்ளவனும் அழகுள்ளவனும் அத்தியயனஞ் செய்பவனும் ஜனமில்லாத இடத்தில் - தயாக ஸஞ்சரிப்பவனுமான ஒரு பிராமமண்ணை நாங்கள் எல்லோரும் கண்டோம் அரசனே ! அவன் தவத்தினாலேயே அந்தவன் பிரகாசமுள்ளதாயிருந்தது அவன் ஆதித்தியனைப்போல உத்தமப் பிரதேசமுழுமையும் பிரகாசிக்கச்செய்தான் மிக்க அரிதான அவனுடைய தவத்தையும் அப்படிப்பட்ட ஆசசரியப்பட்டதது உயரந்தரூபத்தையும்கண்டு தவத்திற்கு இடையூறுசெய்யநினைத்த அந்த இடத்தில் இறங்கினோம் பாரதனே ! நானும் ஸௌரேஷ்டமும் ஸமீபமும் புத்தபுத்தையும் லைதயுமாகிய ஐவரும் ஒரேகா

ல பாடியும் சிரித்தும் அநதப பிராமமணனுக்கு விருப்பத்தை
ண்டாக்கிக்கொண்டு அவனிடம் போனோம் வீரனே! அவன்
வவகையிலும் எங்கனிடம் மனம் வைக்கவில்லை குற்றமற்ற
வததில் நிலைபெற்றிருந்த அநத மஹா மஹிமையுள்ளவன் சலிக்க
லை. கூத்ததிரியஸரோஷ்டினே! ஆனால், அநதபிராமணன்
காபிதது, 'நீங்கள் முதல்களாக நூறு வருஷகாலம் ஜலத்தில
ஞ்சரிப்பீர்கள்' என்று எங்களுக்குச் சாபம் கொடுத்தான்

இருநூற்றம்பத்தேழாவது அததியாயம்

அ அ ஜு ன வ ன வ ா ஸ ப ா வ ம . (தோடாச்சி)

தலையாயிருந்த மஹ நான்த அப்ஸரஸ்களையும் அர்ஜுனன் ஜலத்தி
லிருந்து எடுத்ததனால் அவர்களுக்குச் சாபம் நீங்கினதும், தீரும்
பவும் அர்ஜுனன் மணலூர்வந்து சித்தாங்கதைக்குப்
பிறந்த பப்நவாகனனைத் தன்மாமனுக்குப் புத்திரிகா
புத்திரானுக்கீ கொடுத்துவிட்டுக் கோகரிஷ
கேஷத்தீரம் சென்றதும்)

பரதவம்சத்தவரிற்றிறந்தவனே! அதனபிறகு, நான்களெல
ாரும் துயரமுற்று, நியமநதவறாத தபோதனனாகிய அநதபிராம
ணனையே சரணமடைந்தோம் 'பிராமமணரே! நான்கள் அழகினு
ம யெளவனத்தினாலும் காமத்தினாலும் காவன்கொண்டு பிழை
சயதோம் அதனை எங்களவிஷயத்தில் பொறுக்கக்கடவீர்
போதனரே! நான்கள் கலங்காதமனமுள்ள உமமை மயக்குவதற்கு
வனிடம் வந்தோமென்பதே எங்களுக்குச் சுயமாகநோந்த*வதம்
ராமானுஷ்டானம் செய்கிறவர்கள், பெண்கள் ஹிமவலிகப்பபடத
காதவர்களாகவே படைக்கப்பட்டவரென்று நினைக்கின்றனா
ரும் தாமத்தில் விருத்தியாக்கக்கடவீர் ஆதலால், எங்களைத் துன
ப்படுத்தலாகாது. தாமந்தெரிந்தவரே! எல்லாப்பிராணிகளிடத்
தம் ஸநேஹமாயிருப்பவனே பிராமமணனென்று சொல்லுகின்ற
ரா நல்லவரே! அறிஞாசொல்லும் இந்தஇனியசொல் சத்தியமா
ருக்கட்டும் மேலும் யோக்கியர்கள் சரணாகதிசெய்தவர்களைப்
ரிபாலனஞ்செய்கின்றனா நான்கள் உமமைச் சரணமடைந்திருக்
ளோம், ஆதலால், நீரும் பொறுக்கக்கடவீர்' என்றோம் வீரனே!
ராமாதமாவும் நல்காரியத்தைச் செய்கிறவனும் சூரியனுக்கும்

*விருமபாதவனை விருமபுவது மானஹீனமாதலால், 'வதம்' என்னப்
ட்டது

சுந்திரனுக்கும் ஒப்பான தேஜஸுள்ளவனுமாகிய அநதபிராமணன் நான்கள இவ்வாறு சொன்னபின் அனுகிரஹம்செய்தால் அவன்சொன்னதாவது 'நூறு நூறுபிரம் எனபன முத்தியின் பெல்லாம அளவற்றதைச் சொல்லும் ஆகிலும், நான்சொன்ன நூறென்பது என்தான் இஃது அளவற்றதைச் சொல்வதன் னீங்கள ஜலத்தில் முதல்களாயிருந்து மனிதர்களைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கையில் உங்களை ஒருபுருஷஸுரேஷ்டன் அநத ஜலத்திலிருந்து கரைக்குத்தூக்குவான் அப்போது நீங்களனைவரும் மடிபடியும் உங்கள் உருவத்தையடைவீர்கள் நான் ஒருபோது பரிகாசத்திலும் பொய்சொன்னதில்லை உங்களுக்குச் சாவிமோசனமானகாலமுதல் அநதத்தீரத்தங்களைல்லாம *நாரீதீரத்தங்களைன்ற பெயரால் என்கும் பிரலித்தியடையும், ஞானவாக்களுக்கும் ஞானசத்தியைக் கொடுப்பவையான புண்ணிய தீரத்தங்களாகும்' என்றான் பிறகு, அநதபிராமணனைப் பிரதக்ஷிநமஸ்காரங்கள் செய்து அநத இடம் விட்டுச்சென்று மிகுந்த துரத்ததுடன், 'நமக்கு மறுபடியும் முன்னுருவத்தைச் சொற்பகாலத்தில் கொடுக்கத்தக்க மனிதனை நாமெல்லாரும் என்கே சந்திக்கலாம் என்று ஆலோசித்தோம் பாரதனே! நான்கள சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே சற்றுநேரத்துக்கெல்லாம் மஹாமஹின்பெற்ற தேவரிஷியாகிய நாரதரைக் கண்டோம் அராஜுனா! அவற்றதேஜஸுள்ள அநததேவரிஷியைக்கண்டு களித்து அவருக்கள நமஸ்காரஞ்செய்து வெட்கின் முகத்தோடு நின்றோம் அவை எங்களுடைய துக்கத்திற்குக் காரணத்தைக் கேட்டனா நான்களும் அவருக்குச் சொன்னோம் அவர், அங்கேநடந்ததை நடந்தபடி கேட்டு, 'தென்சமுதிரக்கரையில் புண்ணியமும் சமயமும் ஐந்துதீரத்தங்களிருக்கின்றன சீக்கிரம் அவற்றிற்குச் செல்லுங்கள் புருஷஸுரேஷ்டனும் பாண்டுபுத்திரனும் பரிசுத்தமான மமுளளவனுமான தனஞ்சயன் அவவிடம்வந்து உங்களை இநதத்தக்கத்திலிருந்து சீக்கிரத்தில் விடுவிப்பன் சந்தேகமில்லை' என, சொன்னான் வீரனே! எங்களைல்லாருக்கும் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு அவர் அங்கேயே அநதாததானமாயினான் வீரனே! அவர் சொல்லியதைக்கேட்டு' நான்களைல்லாரும் இங்கேவந்து சேர்ந்தோம். அஃது இப்போது உண்மையாயிற்று குற்றமற்றவ்வே உன்னால் நான் விடுவிக்கப்பட்டேன் எனனுடைய மறறநான் தோழிகளும் இதேர ஜலத்திலிருக்கின்றனர் வீரனே! புண்ணிய

ருமமசெய இவாகளெல்லாரையும் சாபத்திலிருந்து விடுவி
ன்று சொன்னான்

— ஜனமேஜயராஜாவே ! அதன்பிறகு, பாண்டவஸரேஷ்டனாகிய
ராஜூனன், அந்தத் தீர்த்தத்திலிறங்கிப் பெணமுதல்களாற்
புகப்பட்டு உடனே அவைகளோடு கரையேறி அவைகளையெல்
லாம் அப்போதே சாபத்திலிருந்து விடுவித்தான் அவர்களும்
உடனே ஸாவாபாண பூஷிதைகளான அபஸ்ரஸுகளானாகள
வவாறு, அந்தவீரன் வரிசையாக அவாகளெல்லாரையும் விடுவித்
தான் ஜனமேஜயராஜாவே ! அந்த அபஸ்ரஸுகள் அப்போது
ந்த ஜலத்திலிருந்து எழுந்து தங்கள் பூவதேகங்களையடைந்து
னபோலவே காணப்பட்டனர் பிரபுவான் அராஜூனன் அந்தத்
ததங்களை அவ்வாறு (உபத்திரவயிலலாமல்) சுத்தமாகச் செய்து
ந்த அபஸ்ரஸுகளுக்கும் விடைகொடுத்துச் சிதராமகதையைப்
பாபத்திற்காக மறுபடியும் மணலூருக்குச் சென்றான் ராஜபத்
மகுரியவனான பப்ருவாகனனென்னும் புத்திரனை அவளிடம்
ணடுபண்ணினான் அரசரே ! பிறகு, அவன் அந்தப் புத்திரனைப்
பாத்தது சிதரவாகனனிடத்திற்போய், 'சிதராமகதையின் கன
யாசலகமான பப்ருவாகனனை நீ வாங்கிக் கொள் ராஜாவே !
வாங்கிக் கொள்வதனால் நான் கடனிலிருந்து விடுபட்டவனாவேன்'
ன்று சொன்னான் மறுபடியும், அராஜூனன் சிதராமகதையைப்
பாத்தது, 'நீ இங்கேயே இரு உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும்
ப்ருவாகனனைப் போஷித்துவா, எனது இருப்பிடமாகிய இந்
ரப்பிரஸத்திற்கு வந்தபிறகு, என்னுடன் கலந்திருப்பாய் குந்தி,
திஷ்டிரா, பீமன், என்னுடைய இளைய சகோதரர்கள் இவர்களை
ம் மற்ற என்னுடைய பந்துக்களையும் நீ அங்கே வந்து பார்க்க
ம் சிலாக்கியமானவளே ! எனபந்துக்கள் எல்லாருடனும்
பாந்து நீ சந்தோஷமடைவாய் தாமத்திலிருப்பவரும் ஸத்தி
த்தை விடாதவரும் குந்திபுத்திரருமான யுதிஷ்டிரா பூமியை முழு
ம் ஜயித்து ராஜஸூய்யாகம் செய்யப்போகிறா இப்புவியில்
ஜாவென்று பெயாபெற்ற அரசர்கள் மிகுந்த இரத்தினங்களை
படுத்துக்கொண்டு அதற்கு வருவார்கள் அப்போது உன்பிதா
ம் வருவா அவர் யுதிஷ்டிரரைச் சேவை செய்ய வரும்போது
பும் சோரனுவருவாய் ராஜஸூய்யாகத்தில் உன்னைப் பாப
பன் புத்திரனைக் காப்பாற்றித் துயரப்படாதே எனது
பிரே பப்ருவாகனனென்னும் பெயரோடு வெளியில் உலாவுகின்
து ஆதலால், வம்சத்தை விருத்திப்பண்ணுகிற ஆணகுழந்தையை
ளா ஆதலால், சிதரவாகனனுடைய தாய்பாகத்தைப் பெறுகிறவ

ஹம் தாமப்படி பூருவமசத்தை விருத்திபண்ணுகிறவனுமாகி பாண்டவர்களுடைய அன்புள்ள புத்திரனை எப்போதும் காபாற்றி சிலாககியமானவனே! எனபிரிவினால நீ வருத்தப்படாதே என்று சொன்னா சிதராங்கத்தைக்கு இவ்வாறு சொல்லித் தந்திலுள்ள கடற்கரையின் இடத்தைச் சோரனு அங்கே ஸநான செயது மிகுதியான தனங்களைத் தானஞ்செயது நேரளதேச தாண்டித் தாசனத்தினாலேயே முகதியைக்கொடுப்பதும் பசுபதி னுடைய முதனமையான கேஷத்திரமும் பாபியானமனிதனுக்கு பாபபயமில்லாத உயாரத் மேற்கதியைக் கொடுக்கத்தக்கதுமாகி கோகாண கேஷத்திரத்தை நோக்கிச் சென்றான்

இருநூற்றுமுப்பத்தேட்டாவது அததியாயம்

அரஜுனன் வன்வாஸபாவம் (தோடீச்சி)

(அரஜுனன் பிரபாஸதீர்த்தத்துக்குச் சென்றதும், கிருஷ்ணன் அரஜுனன் வந்ததைக்கேட்டு அங்கேவந்து அவனோடு ஸம்பாஷணைசெய்து துவாரகைக்குத் திரும்பினதும்)

அளவற்ற பராகசிமமுள்ள அந்த அரஜுனன் மேற்குதிசையிலுள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்கள் புண்ணிய கேஷத்திரங்களெல்லாவற்றிற்கும் வரிசையாகச் சென்றான் மேற்குச் சமுத்திரத்திலுள்ள தீர்த்தங்கள் கேஷத்திரங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் சென்றபிறகு, பிரபாஸதீர்த்தத்தை அடைந்தான் கதனென்னும் யவன முன்னே ஸூபத்திரையின் இனிமையையும் அழகையும் பகியத்தையும் குணங்களையும்பற்றிச் சொல்லியிருந்ததை இரத்திரியில் நினைத்தான், அவனை அடைவதற்கு எந்த உபாயம் பொருதுமென்று சிந்தித்தான் 'இயற்கைவேஷத்தைமாற்றிச் சனயாசி வேஷம் பூண்டு அதனால் குகுராகள், அந்தகர்கள், கிருஷ்ணர்கள் இவர்களாலறியப்படாமல் அந்தவேஷத்துடன் பிசுக்கெய்துத் திரிந்துகொண்டு ஏதாவதொரு தந்திரத்தினால் பெரிய கிருகத்தில் பிரவேசித்துக் கிருஷ்ணனுடைய தங்கையும் ஒப்ப அழகுள்ளவளுமான ஸூபதரையைக்கண்டு கிருஷ்ணனுடைய எண்தைதையும் அறிந்துகொண்டு வேண்டிய சுபத்தை முடித்துக் கொள்வேன் என்று நிச்சயம்செய்து அரஜுனன் அப்போடு ஸநயாஸதீகைக் கெடுத்ததுகொண்டான் திரிதண்டம் தாதுத் தலையை மொட்டையடித்துக்கொண்டு கமண்டலால்

டெது அக்ஷமாலையை விரலில் மோதிரமாயிட்டு யோகபாரததை
 படுத்தகொண்டு மழை பெய்யும்போது ஆலமரத்தின் புதரில்
 ரவேசித்துத் தேவஸரேஷ்டரும் துயரம் தீர்பவருமாகிய
 ருஷணபகவானே தியானித்தான ஜனமேஜயராஜரே! சத
 யபாமைபுடன்கூடத் திவ்வியசயனத்தில் படுத்திருந்த கிருஷ்ண
 கவான தமது திவ்யஜ்ஞானத்தினால் அாஜுனன கருத்தைத்
 திரிந்துகொண்டு, திடீரென்றுசிரித்துச் சந்தோஷமடைந்தார்
 ததியபாமை, 'பகவானே! படுக்கையில் ஸுகமாகப் படுத்
 திருந்த நீர் பலவாறுகச் சிந்தைபுறநீர் பலமுறை நீர் சிரித்தீர்
 தவதேவரே! கிருஷ்ண! அது நான் கேட்கக்கூடியதாயிருந்தால்,
 மகஞ் எனனிடத்தில் அனுக்ரகமிருந்தால், சொல்லக்கடவீர்
 புத்தனை நான் கேட்க விரும்புகிறேன்' என்று புருஷோத்தமரான
 ருஷண பகவானைப் பலமுறை கேட்டான் பகவான், 'எனது
 புத்தைமகனும் பீமஸேனனுக்கிளையவனுமான அாஜுனன
 பாண்டவர்கள் செய்துகொண்ட வியவஸ்தைகாரணமாகத் தீர்த்த
 ராததிரைகஞ்சு சென்றான் தீர்த்தயாததிரை முடிந்தது திருமயிவரு
 கையில் அந்த அாஜுனன, அழகில் பூமியில் ஈழல்லாத ஸுபத்
 திரையை இரவில் நினைத்ததான் அவனைச் சிந்தித்த உடனே அவன்
 யதிவேஷ்டமெடுத்து, 'நான் யதிவேஷ்டத்தினால் மறைந்துகொண்டு
 நவாரகா பட்டணம்போய் எந்த உபாயத்தினாலாவது பெண்
 னிற சிறந்த ஸுபதரையைப் பார்த்துக் கிருஷ்ணனுடைய அபிப்
 பிராயத்தைபும தெரிந்துகொண்டு என மனோரத்ததை நிறை
 வேற்றமுயலவேன்' என்றுநிச்சயித்து அந்தவேஷ்டத்துடன் மழை
 பெய்யும்போது ஆலமரத்தின் நிழலில் யோகபாரமென்னப்பட்ட
 ராவடியைச் சுமந்துகொண்டே மனத்தில் துயரத்தை அடைந்
 திருக்கிறான் அனபுள்ளவளே! இத்தகாகத்தான் சந்தோஷத்
 துடன் நான் சிரித்தேனென்றறி உன்னுடைய பிரபாவைப்பார்
 னான்றுசொல்லி ஸத்தியபாமையை விட்டுவிட்டு அந்தச் சயனத்தி
 லிருந்தே புறப்பட்டார் தோலவியடையாத அாஜுனன தீர்த
 தங்கெல்லாம் யாததிரைசெய்து பிரபாஸதேசம் வந்துசேர்ந்த
 தைச் சாராகள் சொல்ல, மதுஸூதனா கேட்டார் ஸ்ரீபதியான
 அந்தஜனாததனா அங்கே மஹாதமாவான் அாஜுனனிடம்
 தனித்து வந்தார் அப்போது கிருஷ்ண பாண்டவர்களிருவரும்
 பிரபாஸ தீர்த்தத்தில் ஒருவரையொருவர் சண்டனா அனபுள்ள
 ஸநேஹிதார்களும் நரநாராயணர்களென்னும் ரிஷிகளுமாகிய அந்
 தக கிருஷ்ணாஜுனாக்களிருவரும் அர்தவனத்தில் ஒருவரை
 யொருவர் ஆலீங்கனஞ் செய்துகொண்டு குசலப்பிரஸம் செய்து

உட்காராதனா பிறகு, கிருஷ்ணபகவான, அராஜுனனை பார்த்து, 'அராஜுன! எதற்காக இந்தத் தீர்த்தங்களிலெல்லா விடாமற் சஞ்சரிகிறாய்?' என்று அந்தத் தீர்த்தயாததிரையை பற்றிக் கேட்டனா பிறகு, அராஜுனன எல்லாவற்றையும் நடந் வாறு சொன்னான் அதைக்கேட்டுப் பிரபுவான கிருஷ்ணமூர்த்தி 'இஃது இப்படியா?' என்று சொன்னா அந்தக் கிருஷ்ணபாண வாகள பிரபாஸ தீர்த்தத்தில் இஷ்டப்பிரகாரம் சஞ்சரித் தவலிப்பதற்காக ரைவதகபாவத்திற்குப் போயினா முன்னே கிருஷ்ணனுடைய கட்டளையினால் வேலைக்காரர்கள் அந்தமலை அலங்காரஞ்செய்து போஜனமும் கொண்டு வந்திருந்தனா பாட்டுவது அராஜுனன கிருஷ்ணனுடன் கூடவே அவற்றையெல்லாம் வாங்கிப் புஜித்து நாடகம் ஆடுகிறவர்களையும் நாததன் செய்கிறவர்களையும் பார்த்தான அவர்களெல்லாரையும் கெட்டித்து விடைகொடுத்தது அனுப்பிவிட்டு, சிறந்தபுத்தியுள்ள அவன, அலங்கரிக்கப்பட்ட உயார்தபடுகைகளுக்குப் போனா பிறகு, மஹாவீரனா அராஜுனன அந்தச் சிறந்த படுகையைப் படுத்துக்கொண்டே புண்ணிய தீர்த்தங்களையும் தடாகங்களையும் பாவதங்களையும் நதிகளையும் வனங்களையும் தான பார்த்ததைப் பற்றிக் கண்ணாட்டம் சொன்னான் ஜனமேஜயரே! இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போதே அராஜுனன ஸ்வாசகத்தி கொப்பான அந்தச்சயனத்தில் தூக்கத்தினால் பரவசமானான் இனிய ஸங்கீதத்தினாலும் வீணை வாத்தியத்தினாலும் மங்களமா ஸ்தோத்திரங்களினாலும் எழுப்பப்பட்டவனாகக் கண்ணிழித்தது கொண்டான அவன காலேகட்டணசீனக் கழித்ததின, கிருஷ்ணனால் மரியாதை செய்யப்பெற்று, கிருஷ்ணனுக்கு விடைகொடுத்த அங்கேவலிப்பதை வீருமரினா கிருஷ்ணனும், 'அப்படியே' என்று சொல்லி, போஜனம் கொண்டுவரும்படி கட்டளையிட்டாய்திவேஷம்பூண்ட அராஜுனனைவிட்டு, கிருஷ்ணன் பொன்மயமா தேரிலேறி உடனே துவாரகைக்குச் சென்றா ஜனமேஜயரே துவாரகை அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது கிருஷ்ணனைக் காணுவதற்காகத் துவாரகையிலுள்ள ஜனங்கள் நூற்றுக்கணக்கும் ஆயிரக்கணக்குமாக விரைந்து ராஜமாராகத்தனக்கு வந்தனா அந்நிமிஷமும் கிருஷ்ணனுடைய பிரிவாற்றாத யாதவர்கள் மிகவும் ஆவலுற்றவர்களாகக் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டே நின்றனா பாரக்கும் இடங்களிலெல்லாம் ஆயிரக்கணக்காகவும் நூற்றுக்கணக்காகவும் ஸ்திரீகளின் கூட்டமும் போஜனம் கிருஷ்ணிகள் அந்தக்கார்களின் கூட்டமும் இருந்தன மகா

ஸியான கிருஷ்ணன் அவவாறு போஜாகள் விருஷ்ணிகள் அநத
ள இவாகளுடைய சூமாராகளனைவராலும் கௌரவிககப்பட்டு
தனம் செய்யததககவாகளுக்கு வரதனஞ்செய்து அவாகளெல
ராலும் ஆசீர்வதிககப்பெற்றும் சூமாராகளெல்லாராலும் பூஜிக
பெற்றும் ஒத்தபிராயமுள்ள எல்லாரையும் பலமுறை தழுவி
காணமே அழகான தமது கிருகத்திற பிரவேசித்தாரா பிரபாஸ
தத்ததிலிருந்து வரத கண்ணபிராணைத் தேவிமாரனைவரும் பூஜி
தாரா

அந் ஜு வ வ வ வ ஸ பாவம் முந்நிந்நு

இருநூற்றமுப்பத்தொன்பதாவது அததியாயம்

ஸுபதாராஹரணபாவம்.

வாதக பரிவதத்தில் உத்ஸவத்துக்குத் கிருஷ்ணன் முதலானவர்கள்
பானபோது ஸந்யாஸியாக வந்த அஜுனனைக் கண்டதும், அவ
றுக்கு ஸுபதாரையிடம் விருப்பமிருப்பதைத் தெரிந்து ஸுபத்
தாரையை அவன் எடுத்துக்கொள்ளும்படி கிருஷ்ணன் அனுமதி
செய்ததும், ஸுபதாரா கல்யாண விருத்தாந்தத்தை யுதிஷ்டியார்
முதலானவர்களுக்கும் தூதர்களால் தெரிவிக்க அவர்களும்
அதை அங்கீகரித்ததும்)

ராஜபரேஷ்டமே ! பிறகு, சில நாளானபின் அநத ரைவதக
வதத்திலே விருஷ்ணிகளும் அநதகர்களும் செய்கிற உதஸவம்
என்று நடந்தது அநதக கிரிபூஜையெனலும் உதஸவத்திலே வீரா
ரான போஜாகளும் விருஷ்ணிகளும் அநதகர்களும் ஆயிரக்கணக்க
ன பிராமமணாக்களுக்குத் தானங்கள் செய்தனா அரசரே !
நதப பாவதத்தின் நாலு பக்கங்களிலுமுள்ள பிரதேசங்களெல
ம் அனேக இரத்தினங்களினாலிழைக்கப்பட்ட விசித்திரமான
ரணிகைகளாலும் சுறபக விருஷ்ணிகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட
ருந்தன அங்கே சில வாததியக்காரர்கள் வாததியங்களை
சுதித்தனா நாததனஞ்செய்பவா நாததனம் செய்தனா
டகர்கள் சங்கீதம் பாடினா மஹா பராகிரமசாலிகளான
ருஷ்ணிவம்சசூமாராகள் அலங்காரங்களைச் செய்துகொண்டு
பானானிலை விசித்திரமாகிய தோகனிலேறி எங்கும் திரி
னா நகரத்து ஜனங்கள் மனைவிகளோடும் வேலைக்காரர்க
ளோடும் நூற்றாறுகணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவும் காலால்
நதும் பலவித வாகனங்களிலேறியும் சஞ்சரித்தனா ஜனமே
பரே ! அப்போது, பிரபுவான பலராமா மதுபானத்தினால்

மயங்கி ரேவதியுடன் கூடக - கந்தாவாகளால் பின் செல்லப்பெ
வராக அங்கே சஞ்சரித்தனா அவ்வாறே, யாதவர்களுக்கு அ
னும பராக் கிரமசாலியுமான உக்கிரஸேனன், கந்தாவர்கள் பின்
பாட மங்கையர்களானேகரைத் துணையாகக்கொண்டு சஞ்ச
தான் யுத்தத்தில் அடங்காத காவமுள்ளவர்களும் மதுபா
தால் மயக்கமுள்ளவர்களுமான பிரதயுமன்னும் சாமபு
உயராத புஷ்பங்களையும் வஸ்திரங்களையும் தரித்துத் தேவாக்க
போல உலாவினா அக்ருரா, ஸாரணன், கதன், பபரு, வ
ரதன், நிசுடன், சாருதேஷணன், பிருது, விபருது, ஸதயக
(அவன் குமாரனா) ஸாதயகி, பங்ககாரன், மகாரவன், ஹா
திகயன், உததவா ஆகிய இவர்களும் இங்கே சொல்லப்பட
மற்றும்மேன்கரும் பெண்களாற சூழப்பட்டுப் பாடகர்களு
தனித்தனியே ரைவதக் மலையில் நடக்கும் அந்த உதஸவதன்
சிறப்பித்தனா கிருஷ்ணன் மகிழ்வுறறுத் தமது ஸ்திரீகளு
கூட அவனிடம்சென்று பிராமமணர்களுக்குத் தானங்க
கொடுத்தப பிறகு ஸ்நயாவியைக் கண்டாா மிகக் ஆச்சரிய
வினோதமுமான அந்த உதஸவம் நடந்துகொண்டிருக்கைய
கிருஷ்ணனும் அராஜுன்னும் சோரது உலாவினா அந்
உலாவிக்கொண்டிருந்த அவர்கள், வஸுதேவா பெண்ண
அழகிய ஸுபத்திரை அலங்காரஞ்செய்துகொண்டு தோழி
களின் நடுவிலிருக்கக் கண்டனா அவளைக் கண்டவுடன், அ
மேல அராஜுன்னுக்கு விருப்பம் உண்டாயிற்று அப்போதும்
தில் ஒன்றையே சிந்தித்துக்கொண்டிருந்த அந்த அராஜு
கருத்தைப் புருஷஸுரேஷ்டரான கிருஷ்ணபகவான கண்டறி
நகைத்து, 'பாரதனே ! இத்தனை? காட்டி லிருக்கும் ஜிதேந்த
னுடைய மனம் சிறிதிறப்பப்பற்றினால் கலங்குகிறது அராஜு
இவள் எனக்கும் ஸாரணனுக்கும் உடன் பிறந்தவளா
ஸுபத்திரை யென்பவள் என பிதாவுக்கு அன்புள்ள பெ
உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும், உனக்கு விருப்பமிருந்த
என பிதாவுக்கு நானே தெரிவிப்பேன்' என்றா அ
அப்படிச்சொல்ல, அராஜுன்ன, 'இவள் வஸுதேவரு
பெண், வரஸுதேவருக்குச்சகோதரி அழகு நிரம்பினவள் இ
யாரைத் தான் மயங்கச்செய்யான்? உமதுதங்கையான இந்த யாத
பெண் என் மனைவியாவாளாயின் எனக்கு எல்லா நன்மைகளை
செய்ததாருமென்பது நினைம ஜனாததனரே ! இவளை ந
அடைவதற்கு என்ன உபாயம்? அதைச்சொல்லும் மனிதன

கூடியவற்றையெல்லாம் நான் செயவேன்' என்று சொன்னான் என்பதான, 'புருஷஸுரேஷ்டனான அரஜுனா! ஸ்வயம்வரமனக்ஷத்திரியர்களுக்குரிய விவாஹம் ஆனால், ஸதிரீகளின் பாவம் நிச்சயிக்கக் கூடாததாயிருப்பதனால் அதில் நிச்சயமாகப் பலாத்காரமாக எடுத்துக்கொண்டு போவதும் க்ஷத்திரியர்களுக்கு நியாயமான விவாஹமென்று தாமசாஸ்திரம் தெரிந்தவர்கள் அறிகின்றனர் அரஜுனா! சூரனும் பதிவேஷத்தைத் தவனுமாகிய நீ காலத்தினுடைய அனுக்லத்தை எதிர்த்து என்னுடைய சிறந்தஸஹோதரியைப் பலவந்தமாக எடுத்துக் கொண்டுபோய் ஸ்வயம்வரம் செய்தால் அவருடைய கருத்தைக் காண்போம்' என்றார் அதன் பிறகு, அரஜுனனும் கிருஷ்ணமும் செய்யவேண்டிய உபாயத்தை நிச்சயம் செய்துகொண்டு கிரம் செல்பவர்களாகிய சிலதூதர்களை இரதிரப்பிரஸத்திலுள்ளவர்களுக்கும் தாமராஜருக்கு அதையெல்லாம் தெரிவிப்பதற்காகப் போதே அனுப்பினார் மஹாவீரரான தாமபுத்திரர் அதைக் கூடதும் குருதியோடுகூட அனுமதிக்கெடுத்தார் பீமஸேனமும் அதைக்கேட்டுத் தங்களைக் காரியம் நிறைவேற்றினதாக நினைத்தான் இவற்றையெல்லாம் துதாவரது சொல்லக்கேட்டு, சிறந்த கதியுள்ள கிருஷ்ணபகவான், அரஜுனனுக்கு அனுமதி காடுத்தவிட்டுக் காரியம் இவ்விதம் செய்ய வேண்டுமென்று எந்திறனாக வைத்துக்கொண்டு துதாக்களுடன்கூடவே துவாரகக்குச் சென்றார்

இருவற்றையுடையதாவது அததீயாயம்

ஸுபதரஹுரணபாலம் (தோடிக்சி)

பாவரகையின் வேளித்தோட்டத்தில் வலிந்த அரஜுன ஸந்யாஸியை யாதவர்கள் கண்டதும், அவனை ஸுபதரஹுரண கன்யாந்தப் புரத்தில் வலிக்கும்படி பலராமர் சொன்னதும்)

சுரர்களால் சமாசாரம் தெரிவிக்கப்பட்ட யுதிஷ்டிரர் அனுதி கொடுத்தார் பிறகு, கிருஷ்ணனால் செய்யவேண்டிய உபாயத்தைச் சொல்லி விடைகொடுக்கப்பெற்ற அரஜுனன், கிருஷ்ணருடைய அபிப்பிராயப்படி சென்றான் அவன் காரியத்தை நிறைவற்றுவதற்காகத் துவாரகாநகரத்தின் ஸமீபத்திலுள்ள ஒரு சாலையில் தங்கினான் அப்போது ரைவதகமலையில் அந்த உதவம் முடிந்தது யாதவர்களைவரும் துவாரகா நகரத்துக்குச் சென்றார் அநேக மரங்களால் சூழப்பட்ட அழகிய அந்த

உதயானவனத்தில் சுபத்திரையை நினைத்துக்கொண்டே கற்பாறையினமேல அராஜுன்ன உட்காரத்திருந்தான். ஆசிரமங்கள், பனைமரங்கள், அசுவகாணமரங்கள், மகிழ்மரங்கள், தாமரங்கள், சண்பகமரங்கள், அசோகமரங்கள், புன்னைமரங்கள், தாழைகள், பாதிரிமரங்கள், கொன்றைமரங்கள், அங்கோலங்கள், தினிசமரங்கள் முதலிய அநேக மரங்களினுற சூழப்பட்ட கற்பாறையினமேலுட்காரந்து, அழகாகப்பேசுமஸுப்பதனை அடிக்கடி நினைத்துக்கொண்டிருந்த அந்த அராஜுன்ன தற்போத வந்துசேர்ந்த யாதவ வீரர்களைக் கண்டான் பலராம ஹாதிகையன், ஸாமபன், ஸாரணன், பிரத்யுமனன், கதன், சந்தேஷணன், விதூரதன், பானு, ஹரிதன், விபருது, பருது இவர்களையும் மறந்துமுள்ள அநேகரையும் கண்டு மனத்திலுள்ள துரத்தை அடக்கிக்கொண்டான் பிறகு, யாதவர்களைவருவோருவரதுவந்து அந்த ஸநயாவலியைக்கண்டு அன்போடும் வணக்கத்தோடும் சுற்றிநின்றான் பிறகு, அந்த அராஜுன்ன பகவதே மகிழ்ந்து நல்லவனை விசாரித்தான் 'இந்த அழகான கற்பாறையினமேல யாவரும் உட்காருங்கள், உட்காருங்கள்' என்று அழைத்தபிறகு சொல்லப்பட்ட அந்த யாதவஸூரேஷ்டர்களெல்லோரும் 'நல்லவ' என்று சொல்லிச் சமீபத்தில் உட்காரந்தான் யாதவ வீரர்கள் பக்கங்களில் உட்காரந்தபின், அராஜுன்ன தன் கருத்தினை மறைத்துக்கொண்டு கேஷமம் விசாரித்தான் பலராமா, 'கேஷமம் கேஷமம்' என்று சொல்லி, 'பிராமமணரே! எங்கிருந்து வந்திருக்கிறீர்? புண்ணியமுள்ளவைகளான எந்தஎந்த மலைகளையும் தீர்த்தனகளையும் கேஷத்திரங்களையும் வனங்களையும் பார்க்கிறீர்? பேசுகிறவர்களிடமிருந்தவரே! நீர் எனக்கு அனுகூலஞ்செய்து சொல்லக்கடவீர்' என்று சொன்னான்

ஜனமேஜயரே! அவன், தீர்த்தங்களையும் பாவதங்களையும் பார்க்கவும் வனங்களையும் தான் பார்த்ததைப்பற்றிய விருந்தாநதங்களைச் சொன்னான் ஜனமேஜயரே! அப்போது பரிசுமான தாம் கதைகளைக் கேட்டுச் சந்தோஷமடைந்த யாதவ வீரர்கள் கதையின் முடிவில் அந்த ஸநயாவலியைப் பூஜித்தான் ஜனமேஜயரே! பிறகு, யாதவர்களைவரும், 'ஸநயாவேஷத்தோடுகூடிய இந்தச் சிறந்த பிராமமணர் நம்முடைய தேசத்திற்கு அத்தியாக வந்திருக்கிறார் எந்தஇடத்திலிருந்து உபத்திரவமில்லாமல் இவாவலிக்கலாம்?' என்று ஆலோசித்தான் பலராமரோடு இவ்வாறுசொல்லிக்கொண்டிருந்த யாதவர்களும், தங்களைப்பெல்லாம் ஸந்தோஷப்படுத்தக்கூடியவராகிய கணபிரான வருகிறதைக் கண்டனா பலராமா, 'குழந்தை'

சுவா! வா' என்றழைத்தது, 'ஸந்யாஸாஸரமத்தை வகித்திருக்க விதவாணன் இந்த அநதணா நமமுடையதேசத்தகரு அதிதி க வந்திருக்கிறா மழைக்காலத்திய நான்குமாதங்களிலும லிபபதற்காக நமதுநகரத்தை நோக்கிவந்தவா கிருஷ்ண! ா எந்த இடத்தில் வவிகக்கலாமென்பதை எனக்குச் சொல்' ரறு கேட்டாரா அதனைக் கிருஷ்ணன் கேட்டு, 'மஹானுபாவரே! களிருக்கையில் நியாயமாக நான் பராதின்ன யாதவர்களைப் ருமைப்படுத்துகிறவரே! உமக்குப் பிரியமான இடத்தில் ரை வவிகக்கச்செய்யலாம்' என்று சொன்னா மஹாபலசாஸி ன் அநதப்பலராமா அநதச்சொல்லினால் ஸந்தோஷமடைந்து ஷ்ணனைத் தழுவிக்கொண்டு ஆலோசனை செய்தது, 'இந்தப் திமானான் ஸந்யாஸி வருஷாகாலத்திய நாலுமாதங்களும் பதரையின கன்னியாநதப்பூரத்தில் வேண்டியபோஜனத்தைப் ததுக்கொண்டு தோட்டத்தில் கொடிப்பந்தலங்களில் வவிகக் மென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது குழந்தாய்! உன் அனுமதி றரூல யாதவர்களெல்லாரும் ஒப்புக்கொள்வா' என்று சொன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான், 'இவா சிறந்த பலசாலியும் பாரப்ப கு அழகுள்ளவரும் இன்சொறசொல்லுகிறவரும் ஒளியுள்ள ம் கலவி கேள்வி மிகுதியாக உடையவருமாயிருக்கிறா இவா ானியாமாடத்தின் ஸமீபத்தில் வலிப்பது தகாதென்பது என தது, ஆனால், நீர் பெரியவா, விதிககத்தக்கவா, நடத்துகிறவா, ஸ்திரந்தெரிந்தவா, தாமத்தைச் செவ்வையாக அறிந்தவா, நீர் ாலலுகிறதை நான் தடுப்பதில்லை, நீர்சொன்னதைச் செயவேன், 'மைதிமைகளை அறிப்பவா உமமைவிட வேறு யாருமில்லை' என்று ான்னா அநதப் பலராமா, 'இவா தேசத்துக்கே அதிதி, மைப்பொருந்தின்வா, தாமிஷ்டாகள யாவரிலும் சிறந்தவா, நபதியுள்ளவா, வினயமுள்ளவா, ஸத்தியமே பேசுகிறவா, 'தந்திரியா இவா ஸந்யாஸாஸரமத்தை வஹிப்பவா, மனத்தை ரறியலாம் தாமரைக்கண்ணா! என சொல்லிற்றை கட்டளையிடப் ட நீ, இவரை அழகான கன்னியாநதப்பூரத்துக்கு அழைத்துக் ாண்டுபோய் ஸுபதரைக்குத் தெரிவி பக்ஷணங்களையும் ாஜனங்களையும் பானங்களையும் விருப்பமான மற்ற உணவுகளை கொடுத்து உபசரி' என்று சொன்னா

இருநூற்ற நூறபத்தோராவது அததியாயம்
ஸுபதராஹரணபாவம். (தொடர்ச்சி)

(தான் முன் கேட்டிருந்த லக்ஷணங்களினால் அர்ஜுனனேன்று சூ-
கித்த ஸுபதரை பாண்டவர்களுடைய கேஷமத்தை விசாரித்ததும்
அர்ஜுனன் உண்மைசொன்னதனால் காதல்கொண்ட அவனைப்
பற்றி ருக்மிணி தேவகிக்குத் தெரிவித்ததும், ஸுபதரா
விவாஹத்தை நடத்துவதற்காகச் சீலோத்ஸவம்
என்ற காரணத்தைக்கொண்டு கிருஷ்ணன் யாது
வர்களோடு கடலிலுள்ள தீவிந்தச் சென்றதும்)

அநதக கிருஷ்ணன், 'அபபடியே செயயலாம்' எ-
சொல்லி அநதஸநயாவியுடன் ஸககேதஞ்செயதுகொண்டு
தோஷமடைநதாரை வைதகபாவத்திலே கிருஷ்ணனும் அர்ஜு-
னும் இஷ்டப்பிரகாரம் சஞ்சரித்த பிறகு, கிருஷ்ணன் அர்ஜுன-
கையிறை பிடித்துக்கொண்டு துவாரகா நகரத்தில் பிரவேசித்த
ஸௌகன்யத்துக்குரிய பொருள்களெல்லாம் நிரம்பியதும் அ-
யதுமான 'தமது அரண்மனையில் பிரவேசித்து ருக்மிணிக-
ஸத்தியபாமைக்கும் அர்ஜுனன் தீரத்தயாததிரைக்கு வந்திரு-
தைத் தெரிவித்தாரா அவர்களிருவரும் கிருஷ்ணன் சொன்ன
கேட்டு, 'பாண்டு புத்திரனான அர்ஜுனன் நம ஊருக்கு வரு-
தை நாம் எப்போது காண்போமென்ற பெரிய ஆசை எங்க-
வருக்கும் எப்போதும் மனத்திலிருந்துகொண்டே இருக்கிற-
என்று சொன்னார்கள் இவ்வாறு ருக்மிணியும் ஸத்தியபாபை-
மிகப்பிரியமாகச் சந்தோஷத்துடன் பேசுவதைக் கண்டு
ஸநயாவிய சந்தோஷமடைநதாரை எல்லாரும் ஸந்தோஷப்-
தனால் அநத ஸநயாவியேஷநதரித்த அர்ஜுனனும் ஸந்தே-
மடைநதான் நிஜரூபம் தெரியாமல் வந்து சேர்ந்திருக்க-
அர்ஜுனனை எல்லாரும் பூஜிக்கக்கண்டு கிருஷ்ணபகவான் தா-
சந்தோஷத்துடன் கௌரவித்துப் பூஜை செய்தாரா மனத்-
கினிய அதிதியும் மிகச் சிறந்தவனுமாக வந்திருக்கிற அநத-
யைப்பார்த்து அநதக கிருஷ்ணபகவான் தம்முடன் பிறந்த ச-
தரியான் ஸுபதரைக்குப் பின்வருமாறு சொல்லலானா

‘ஸுபதரையே! இந்த ரிஷி நமது தேசத்துக்குப் புத்-
ராகவந்தவா, உறுதியான நியமமுள்ளவா இவா உன கன்னி-
தப்பூரத்தில் வசித்துக்கொண்டு எப்போதும் பூஜையைப்பெற-
வா இந்த யதிகு நீ பூஜை செய்யவேண்டுமென்று நமது பொ-

வெய் பலராமரும் நியமித்திருக்கிறார் யதுபுத்திரியே! பக்ஷணநாராயும் போஜனங்களையும் அனுபுடன் கொடுத்தது எப்போதும் ஸர்வவியை ஆராதனம் செய் இரத்திரிஷி எனன சொலவாரோ அதை லலாம சநதேகமிலலாமல நீ செயயவேண்டும ஸுபதரே! நீ ரஸகிகளுடன்கூட இவா வசத்திலிருப்பாயாக ஸுபதரையே! மகாலங்களிலும் பிஷைக்காகத் தேடிவந்த யதிகள் யாதவா ின கன்னியாரதப்பூரங்களிலேதான் வாஸஞ் செயதுகொண்டிதனா சிறந்த புகழுள்ளவளே! கன்னியாரதப்பூரத்திலுள்ள ரணிகைகள் சோமபாமல் சரியான காலங்களில் அவர்களுக்குப் பாஜனங்களையும் பக்ஷணங்களையும் கொடுப்பது வழக்கம்' ாறா அந்த ஸுபதரை, கிருஷ்ணனைப் பார்த்து, 'அப்படியே கடமும், நீ சொன்னபடி செயவேன' என ஒழுகத்தினாலும் னிவிடையினாலும் பிராமமணஸரேஷ்டரைச் சநதோஷிக்கச் செயவேன' என்றாள் இவ்வாறு தனஞ்சயன் ஸுபதரையினால் ஷ்ணபோஜனங்களினால் மிகவும் ஆராதிக்கப்பட்டு ஸர்வாவிரூபகவே சிலகாலம் வலித்ததான் குணங்களெல்லாம் நிரம்பினவ ம கிருஷ்ணனுக்குச் சகோதரியுமான ஸுபதரையை எப்போ ம பாப்பதனால் அவனுக்கு அவளமீது காதலுண்டாயிற்று ித்தச் சிறந்த பெண்ணைக்கண்டு தன் எண்ணத்தை வெளிப்படுத்த மலே உஷ்ணமான நீண்ட பெருமூச்சுவிட்டு மனமதனுக்குட் டான துருபதன் புத்திரியான கிருஷ்ணையுடன்கூட அழகில ஸுபதரைக்கு ஒப்பாக அவன் நினைக்கவில்லை இரத்திரிசேனையென் ம பெண்ணோ அல்லது வருணன் மகளோ நேரே பூமியில் வந்தி ப்பதாக நினைத்தான், பூரவகாலத்தில் சிறந்தவர்களான அந்தத் தவ கன்னிகைகளுக்கூட இப்போது இந்த ஸுபதரைக்கு ஒப் க இராராகளென்றும் நினைத்தான் தீர்த்த யாததிரைக்குக் ித்த காலஞ்சென்றும், காமனுடைய அங்குசத்தினால் ஸுபத ரயினிடம் தடுத்தது நிறுத்தப்பட்ட அராஜுனன் தன்ஸஹோதரா ாயும் நினைக்கவில்லை தோழிமாராக்கின் கூட்டத்தோடு சோரது னையாட்டும் வினோதமுமாயிருந்த ஸுபதரையைக்கண்ட அவன், வாஹாதேவியைக்கண்ட அக்னிபோல விருப்பமுற்றான் புகழ் பற்ற அராஜுன்னுடைய ஜனனத்தையும் மகிமையையும்பற்றிக் னென்னும் யாதவன் ஸுபதரையினிடத்தில் முன்னமே ஈரலலியிருந்தான் சிறந்த ஞானமுள்ள கண்ணனும் முன்னா டமுழக்கத்தைக்கேட்டு அதற்கு அராஜுனை உபமானமாகக் றி அவன் வரலாற்றைச் சொல்லியிருந்தார சிறந்த வில் றிகளான யாதவர்களுள் அராஜுனை உபமானமாக வைத்

துத்தான கோபிததும் காவிததும் பேசுவதும், பராககிரமத்தை செய்வதும் நடந்தன யாதவர்கள் ஒருவாகக்கொருவா சண்டையுசலகளில், 'அராஜுன்னகூட என்னக்கு ஈடாகான நீ என்னென்று சொல்லிக்கொளவா யாதவர்கள் தங்களுக்குப் பிற பிள்ளைகளை எடுத்துக்கொள்ளும்போது, 'குழந்தாய்! பராகரத்தில் அராஜுன்னகூடகொப்பான வில்லாளியாகக் கடவாய்' என் ஆசீர்வாதங்களைக் கூறுவா அதனால், அராஜுன்னனுடைய பராமததைப்பற்றியே பரதஸ்ரேஷ்டனான அவன்மேல் ஸூபத ஆசைகொண்டிருந்தாள் அந்த ஸத்தியஸந்தனுடைய அழகுமூலம் திறமையினாலும் மயலுற்றாள் தூதர்களிடத்தும் அந்தர்களின் கூட்டங்களிடத்தும் கத்தென்னமும் யாதவனிடத்தும் விபபட்டே, தானகாணாத அராஜுன்னமேல் அந்த ஸூபதமனம் வைத்தவளாயிருந்தாள் எவன் எவன் குருஜாங்கல தேதைப்பற்றிப் பேசுவதாகக் காணப்பட்டானோ, அவன் அவன்மேல் அப்போதே ஸூபதரை அராஜுன்னைப்பற்றிக் கேட்பது வழக்கம் இவ்வாறு அடிக்கடி கேள்வியுற்றிருந்ததனால் பலமுறை விசாரித்தறிந்ததினாலும் அராஜுன்ன ஸூபதரைக் கண்முன் நின்றவனபோலானான் நான் உரைதலினால் வடுப்பம் வைபும் ஸாப்பங்களைப் போன்றவைபுமான புஜங்களைப் பாப்போது ஸூபதரைக்கு இவன் அராஜுன்னதானென்று நிச்சமுண்டாயிற்று ஸூபதரை அராஜுன்னனுடைய உருவத்தைப் படிப்பட்டதாகக் கேட்டிருந்தானோ அப்படிப்பட்ட உருவத்தோடுகூடிய யதியைக்கண்டு மிகுந்த ஆனந்தமடைந்தாள்

ஒருகால, அராஜுன்ன உட்காரத்திருக்கும்போது, ஸூபத 'முனிவரே! நீர் பலதேசங்களிலும் கிராமங்களிலும் எவ்வாறு சஞ்சரித்தீர்? நீர் இடைவிடாமல் சஞ்சரிக்கும்போது திடாகங்களை நதிகள், காடுகள், தேசங்கள் எவ்வெவற்றையடைந்தீர்?' எனக் கேட்டாள் ஸூபதரையால் அவ்வாறு கேட்கப்பட்ட அராஜுன் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் அவளைப் பார்த்து அமிர்தம்போல அனேகம் வேடிக்கை வாராததைகளைப் பேசி, பலவிதமான கதைகளைச் சொன்னான் அவன் உலகத்தில் அனேகவிதமாக எஞ்சரித்த விஷயத்தைக் கேள்வியுற்ற அந்தக் கன்னிகைக்குத் தன் நினைத்தது நினைத்தவாறே நிச்சயமாயிற்று ஒரு புண்ணகாலத்தின் ஸந்தாப்பத்தில் ரஹஸ்யத்தில் தனிமையாக ஸூபதரை அராஜுன்னிடம் சென்று ஸந்தோஷத்துடன், பகவாளு ஸ்வாமிகள் தேசங்களெல்லாம் சஞ்சரித்தபோது காண்டப் பிரஸத்தத்தில் வாஸஞ் செய்கிற எங்கள் அத்தையாகிய குருதினை

ண்டதுண்டா? யுதிஷ்டிரா ஸ்வேஹாதராகளெல்லாரோடுங்கூட
 ஸ்வேகமாகவும் ஸ்வேதோஷமாகவும் இருக்கிறாரா? புத்திரசாலியான
 ராமராஜாவினிடம் பீமன் தன் கடமையைச் செய்துவருகிறானா?
 ராமராஜாவின இஷ்டத்தையே கருதும் தனஞ்சயன் தன் பிழை
 னால் காமபோகங்களை விலக்கியிருந்தவன் குறித்த காலத்தைக்
 கழித்தானா? ஸுகங்களில் பழக்கப்பட்டவனும் கஷ்டங்களை
 புறியாதவனும் நீண்ட கைகளுடையவனும் எதிரிகளை அடக்குகிற
 னுமாகிய பாராதன் வெளித்தேசங்களிலவசித்தவன் இப்போது
 னங்கே ஸஞ்சரிக்கிறான்? பகவானாகிய நீங்கள் அராஜுனனைக்
 ண்டாவது கேட்டால்திருப்பராகளா? என்று கேட்டனள்
 அவள் சொன்னதைக் கேட்டுச் சிரித்துக்கொண்டு அவளைப்
 பார்த்து, 'குருதிதேவி புத்திராகளோடும் மருமகளோடும் ஸுக
 ராக இருக்கிறாள், பிள்ளைகளைப்பார்த்துச் சந்தோஷமடைந்து
 காண்டு காண்டவப்பிரஸத்திலிருக்கிறாள் பாண்டவனான தனஞ
 சயன், தாயாரும் ஸ்வேஹாதராகளும் அனுமதிக்கொடுக்கப் பெற்றுச்
 சன்னியாசி ரூபத்தோடு தனிமையாகத் துவாரகையில் வவிக
 றுள்ள கிருஷ்ணஸ்வேஹாதரியே! நீ எப்போதும் பார்த்துக்கொண்
 டிருந்தும் ஏன் கண்டுபிடிக்காமலிருக்கிறாய்?' என்று சொன்னான்
 கிருஷ்ணனுடைய தங்கையான ஸுபதரை அவன் சொன்னதைக்
 கட்டபோது, பெருமூச்சு மிசுந்து நிலத்தைக் கீழ்க்கொண்டு நின்
 னள் அப்போது ஆயுத்தாரிகளெல்லாரிலும் சிறந்தவனான
 அராஜுனன் மிசுந்த ஸந்தோஷமடைந்து, 'அராஜுனன் நான்
 னான, சிறந்த பெண்ணே! கேள்வியினால் என்னிடத்தில் உனது
 ரூபமுண்டானதுபோல எனக்கும் எப்போதும் உன் குணங
 ளைக் கேட்டதனால் உன்மேல் விருப்பமிருக்கிறேன். ஸுபதரையே!
 லலநாளில் தாமப்பிரகாரம் நான் உனனால் சீயமவரஞ்செய்யப்
 பட்டு ஸாவித்திரிகு ஸத்தியவானபோல உனக்குக் கணவனாக
 டவேன்' என்று சொன்னான் இவ்வாறு சொன்னவுடன், அராஜு
 னன் லதாகிருந்துதனக்குள் பிரவேசித்தான் அதன் பிறகு,
 மலையிவளான ஸுபதரை வெட்கமும் காதலுமுற்றவளாகி
 யார்த சயனத்திற் படுத்திக்கொண்டு என்றும் மயங்காதவள
 யக்கமடைந்தாள் அவள் மனத்தில் வெட்கமுள்ளவளாயிருந்தத்
 தால் சன்னியாசிகுரிய பூஜையைச் செய்யவில்லை தன்னியாந்தப்ப
 ததில் நடந்த விஷயத்தைக் கிருஷ்ணபகவான் ஞானதிருவ்ஷ்மிநில
 லுமிருந்து அப்போதே அராஜுனனுக்குப் போஜன முதலியவற்றைக்
 கொடுக்கும்படி ருகமிணிகளுக்குக் கட்டளைபிட்டுப் பார்த்து அப்போது முத்தல்
 அராஜுனன் அந்த ஸுபதரையையே நினைத்துக்கொண்டு காந்த

தினூல மிகவும் பீடிககப்பட்டு அந்தத் தோட்டத்திலிருந்தான் ஸூபதரையும் அராஜுன்ன பிரிவை ஆற்றாதவளாயிருந்தான் மனநகலங்காத ஸூபதரை இளைத்தும், முகநிறமாறியும், மனக்வலையும் வயஸனமும் மிகுந்தும் எக்காலமும் பெருமூச்சுவிட்டு கொண்டும், படுக்கை ஆஸனம் சந்தனம் புஷ்பம் போகங்கள் இவற்றில் ஒன்றிலாவும் ஆறுதலையடையாமலுமிருந்தான், இரவுமபகலும் படுப்பதில்லை, பாரப்பதற்குச் சித்தப்பிரமைகொண்டவன்போல இருந்தான் இப்படி வியஸனப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற ஸூபதரையை நோக்கி ருகமிணிதேவி, 'யதுவமசததுப் பெண்ணே! சிறந்தவளே! தையததைக் கைப்பற்றி வியஸனப்படாமலிரு' என்று சொன்னாள்

இவ்வாறு, கிருஷ்ணன் உத்தரவினூல ஸூபதரைக்குச்சொல்ல ருகமிணி தன் மாமியாரான தேவகியினிடம்சென்று, 'அராஜுன்ன யதிவேஷத்தோடு மிகுந்த நியமமுள்ளவனாக வந்தான் அவன் கன்னியாந்தப்புரத்தாக்குட்போய ஸூபதரையால் சந்தோஷத்துடன் பூஜிக்கப்பட்டான் ஸூபதரையும் அவனையறிந்துகொண்ட ஜனஜபபட்டு மயல்கொண்டிருக்கிறான் அவள் அல்லாரம்பகலும் உண்பது முதலியவற்றைவிட்டுப் படுத்தபடி இருக்கிறான்' என்று ரகசியமாகச் சொன்னாள் ருகமிணி இவ்வாறு சொல்லக்கேட்டு தேவகி, வயஸனப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற ஸூபதரையினருடே சென்று, அவரைப்பார்த்து, நயமாக, 'யாதவியே! சிறந்தவளே! தையததைக் கைப்பற்றி வியஸனப்படாமலிரு ஸூபதரையே சிறந்த புத்தியுள்ள ராஜாவாகிய வஸுதேவருக்கும் கிருஷ்ணனுக்கும் தெரிவித்தாவது உனக்குச் சந்தோஷத்தைச் செயலிக்கிறேன் உன் சமாசாரத்தைப் பிறகு தெரிந்துகொள்ளுகிறேன், பெண்ணாகியே! வியஸனப்படாதே' என்று சொன்னாள் ஸூபதரையிடம் பிரியத்தைச் செய்கிறவளாகிய அந்தத் தாயார இவ்வாறு அவளுக்குச் சொல்லிவிட்டு அப்போதே ஸூபதரையைப்பற்றி வஸுதேவருக்குத் தெரிவித்தான் 'ஸூபதரை ஏகாந்தத்தில் தனித்து உட்காரத்திருக்கிறான், ஸூகமக் இல்லை, தோட்டத்திலிருந்து அழகுள்ள ஸநயாவி அராஜுன்னென்று நான்கள் கேள்விப்படுகிறோம் உயரந்த புத்தியுள்ளவரே! நமது உறவினா கேட்கக் கூடியதாயிருந்தால் அகநூலுக்கும் கிருஷ்ணனுக்கும் ஆஹுசுனுக்கும் சாதயகிக்கும் இது தெரிவிக்கத்தக்கது' என்று சொன்னாள் அதைக்கேட்டு வஸுதேவா, அகநூலுக்கும் ஆஹுசுனுக்கும் தெரிவித்து அவர்களோடும் கிருஷ்ணனோடும் கூட ஆலோசித்தா அகநூலும் உகரஸேனனும் சாதயகியும் கதனும் பிறகு

ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் சினியுடன்சோந்த, 'இது செய்யலாம், செய்யவேண்டும், இதைத்தான் செய்யவேண்டும்' என்று கடி சொல்லி நிச்சயம் செய்தனா ஜனமேஜயரே! ருகமிணி ஸதயபாமையும் தேவகியும் ரோகினியும் வஸுதேவரோடு புரோகிதா சொற்படி நின்று பன்னிரண்டாவதுதினத்தில ததை நடத்த ஆலோசனை செய்தனா ஜனமேஜயரே! ணன அரஜுனனுடைய விருப்பம் நிறைவேறுவதற்காகவும் தரையின் துயரத்தை நீக்குவதற்காகவும் பலராமருக்கும் வருக்குந் தெரியாமல் கலயாணஞ் செய்ககருதி மஹாதேவ க்காக முப்பத்துநான்குதினம் இரவும்பகலும் மஹோதஸவம் தென்று சொல்லி, 'இன்றைக்கு நாலாவதுநாள் எல்லாவரு ாரும் யாதவாக்களைவரும் பெண்டு பிள்ளைகள் சுற்றத்தார க்காரர்களுடன் கடலில் உள்தீவுக்குச் செல்லக்கடவா' என்று தில் பன்றயறைவித்தார இவ்வாறு கட்டளையிடப்பட்ட களெல்லாரும் அவ்வாறே எல்லாவற்றையும் செய்தனா மஜயரே! பிறகு, எல்லாயாதவாக்களுக்கும் கடலின் உள்தீவில் ததுநான்கு இராப்பகல் பெரிய உதஸவம் நடந்தது கிருஷ் பலராமா, ஆஹுசன, அக்ருரா, பிரத்யுமனன், சினி, ஸத இவர்களும் குகுரதேசத்தவாக்களும் அநதகதேசத்தவாக்களும் ாகளும் மகிழ்ச்சியுற்று ஸமுத்கிரத்திறகுச் சென்றனா ாகளும் நகரத்து ஜனங்களுமாகிய அனைவரும் பிராமமணாக ரயநதிரங்கள் பூட்டிக் கொடிகள் கட்டின் கப்பல்களிலேறிச் திரயாததிரைபோயினா அப்போது, ஸுபதரை, அரஜுன ரவப்பட்டு யாதவரெல்லாராலும் பூஜிக்கப்பட்ட தாமரைக் ளரிடம் விரைவாகச்சென்று, 'அநதப் பகவானுன் ஸநயரவிர ிரண்டுநாள் காரியத்துடன் இங்கு இருக்கப்போகிறாராம் ருந்தால் அவருடைய பூஜைமுறையை யாா விடாமல் நடத்து என்று கேட்டாள் கண்ணபிரான் அவளைப்பார்த்து, 'யது ரியே! அநத ரிஷியைப் பூஜிப்பதற்கு உனனைத் தவிர வேறு ிநதவா? இங்கே யாரும் அதற்குத்தகுதியுள்ளவரில்லை இப் ாநம் அபிப்பிராயப்படி நீயே அம்மஹரிஷியின் சொல்லில் ப்பட்டுப் புகழையும் தாமதத்தையும் கவனித்து அவருடைய ற்களையெல்லாம் செய்வாயாக ஸுபதரையே! அநத முக ன அதிதிகும் மற்றுமுள்ள தவசிகள் எல்லாருக்கும் நீயே டியவற்றைச் செய்து அடங்கியிருப்பாயாக' என்று சொன இவ்வாறு மதுஸூதனா யதிரிகைக்காக ஸுபதரைக்குக் ளையிட்டுச் சங்கவாததியத்தோடும் பேரிகையின் முழக்கத்

தோடும் சென்றா பிறகு, குஞ்சராகளும் அந்தகர்களும் உக்கிர
ஸேனன முதலிய ஏனையோரும் பறைகளும் பேரிகைகளும் முழங்கி
உளதீவைச் சேரந்து தானதாமங்களைச் செய்தனர் மலைகளோ
டும் மஹாவனங்களோடுங்கூடிய அப்பெருந்தீவு ஏழையோசனை
அகலமும் பததுயோசனை நீளமுமுள்ளதாயிருந்தது கரைகளோ
கூடிய அநேக தடாகங்களோடும் வரவிகள் குட்டைகளோடு
அழகிய காடுகளோடும் கூடிய தேர்த்தடங்கள் எல்லா யாதவர்களு
கும் கிருஷ்ணனுக்கும் மிருகத் ஸந்தோஷத்தோடு விளையாடு
தற்கு யோக்கியமாகவும் குஞ்சரர்களுக்கும் அந்தகர்களுக்கும் யா
வர்களுக்கும் பிரியமாகவும், இரண்டாவது ஸ்வாகமப்போல்ச் சிற
புள்ளதாயிருந்தது உக்கிரஸேனைத் தலைவனாகவுடைய குஞ்ச
ர்களும் அந்தகர்களும் மீகிய அனைவரும் தானதாமங்களைச் செய்து
கொண்டு முப்பத்துநான்கு இராப்பகல்கள் ஸந்தோஷமாக
பொழுது போக்கினர் யாதவர்களெல்லாரும் பலவிதமான் மா
களையும் ஆபரணங்களையும் சரதனங்களையும் அணிந்து மன
களித்து விளையாடிகொண்டிருந்தனர் அப்போது அழகான
ஆட்டம் பாட்டு வாததீயங்களினால் ஸந்தோஷமடைந்தனர்
யாதவஸரேஷ்டரான சாரங்கபாணி நடுவில் திரும்பிவரும்போது
ஸுப்பதரையை விவாஹம் செய்துகொள்வதற்குச் சரியான கா
மென்று அராஜுனன் நினைத்தான்

இருநூற்றநூற்பத்திரண்டாவது அதியாயம்

ஸு ப த ரா ஹ ர ண ப ர வ ம் (தொடர்ச்சி)

(ஸுபத்ரா கல்யாணம்)

பாண்டவனான அராஜுனன், குஞ்சரர்களும் அந்தகர்களு
யாதவர்களும் தீவுக்குச் சென்றதைத் தெரிந்துகொண்டபின்
ஸுப்பதரையைப் பார்த்துப் பின் வருமாறு சொல்லலானான்
ஸுப்பதரையே ! எல்லாவருணங்களினுமுள்ள ஸரேஷ்டர்களுக்கு
நனைமைக்காகத் தாமமுள்ள விவாஹம் ரிஷிகளால் சாஸ்திரத்தை
அனுஸரித்து அநேக வகைகளாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிற
அதனைக் கேள் தந்தை, ஸ்வேஹாதரன், தாய், மாதுலன், தந்தை
யின் தந்தை, தந்தையின் ஸ்வேஹாதரன் இவர்கள் கன்னி
யைத் தானது செய்வதற்கு அதிகாரமுள்ளவர்கள் ஸுப்
தரையே ! உன் தந்தை சிவபிரானுடைய மஹோதஸவதத்தைத்
தரிசிக்க திரும்பிப் பிள்ளைகளோடும் பேரர்களோடும் சுற்றத்தார்

ளாமுகூட உளதீவுக்குப் போயிருக்கிறா விசாலமான நேத
 ரங்கனையுடையவனே ! என உறவினரும் தூரதேசத்திலிருக்கின்ற
 ஸுபதரையே ! ஆதலால் விவாகங்களில் ஐந்தாவதான கார
 ஸ்ம விவாகந்தான் நமக்குச் சாஸ்திரத்தாக்கு ஒத்தது யாதவி
 ப ! கன்னிகை வரனிடம் சேரும் விஷயத்தில் நான்கு வகையான
 ரீதியைகள் விதிக்கப்பட்டுள்ளன நியாயமான விவாகங்களின்
 மூன்று எப்படியென்று கேள். கன்னிகையை வேண்டும் வரனை
 மூழ்த்துச் சாஸ்திர விதிகளைச் செயது அவனுக்குத் தந்தையினால்
 கீடுக்கப்பட்டவள் பதனியென்று பெரியோராற் சொல்லப்படு
 றாள் அவள் கணவனுக்கு அடங்கினவளும் கற்புள்ளவளுமா
 ருப்பவள் வேலைக்காரரை நடத்துவதற்கும் தனணைக்காப்பாற்று
 தற்கும் கன்னிகாதானத்தில் வாங்கிக்கொள்ளப்பட்ட பெண்
 ராயென்று அறிஞரால் சொல்லப்படுகிறாள் வரனுடைய
 ரதையினால் தாமமாக வரிக்கப்பட்டுத் தன் வீட்டுக்கழைத்துக்
 காண்டு வரப்பட்டு வயது வந்தபின் சாஸ்திரோகதமாக வரன்
 ரதையினால் கன்னிகாதானம் செய்யப்பட்டவள் தாரமென்றும்
 திரைநுதையென்றும் சொல்லப்படுகிறாள் தானே விரும்பிப்
 புகுந்திரோதபத்திரிமித்தமாகக் கார்தாவவிவாகஞ் செய்துகொள்
 ப்பட்டு அடங்கின பெண் பிரஜாவதியென்னப்படுகிறாள் தனக்
 க் கணவனைத் தானே உண்டுபண்ணிக்கொள்ளுகிறவள் (ஸ்வயம்
 ரத்தை வரிப்பவள்) ஜாயையென்றே பெயருள்ளவள் இரத
 னைக்கு வகைகளிற் சோந்த பதனி, பாரைய, தாரம், ஜாயையென்
 னம் நாலவாம்பட்டும் அகனிஸாக்ஷியாகத் தாம் சாஸ்திரத்திற்
 சொல்லப்பட்ட கிரியைகளோடு விவாஹம் செய்யப்படுகிறவர்கள்
 ரதாவ விவாகத்திற்குக் கிரியைகளில்கூட அது விருப்பத்தினு
 லேயே நடக்கத்தக்கது, விருப்பமுள்ள பெண்ணுக்கு விருப்ப
 ள்ள புருஷனுடன் ஹஸ்யத்தில் மந்திரமில்லாமற் செய்யப்படுவ
 ரகச் சொல்லப்படுகிறது யாதவ புதரியே ! நான் சொல்லுகிற
 ரியையிலலாத விவாஹத்தைத்தான் 'நீ' செய்யவேண்டும். அயன்
 ம் ருதுவும் மாதமும் பக்ஷமும் திதியும் கரணமும் முகூர்த்தமும்
 கனபலமும் சோந்திருக்கின்றன விசாலமான நேத்திரங்களை
 டையவனே ! உத்தராயணம் விவாகத்திற்குச் சிறந்தது மாதங்
 ளில் வைகாசி மாதமும் பக்ஷங்களில் சுகிலபக்ஷமும் நக்ஷத்திரங்
 ளில் ஹஸ்தமும் திதிகளில் திருதியையும் கரணங்களில் பவமென்
 ம் கரணமும் லக்ஷத்தில் மகரமும் சிறந்தவை மைத்ரம்' என
 ம் முகூர்த்தமும் நமமிருவருடைய சூப காரியமான விவாஹத்
 தற்கு உரியது. ஸுபதரையே ! இன்று இரவில் இவையெல்லாம்

சேரப்போகின்றன பிரகாசிப்பவரில் சிறந்தவரான சூரியபகவாவு அஸ்தமனமாகிறா மேற்சொன்ன விவாஹலகனம் இந்த ராததியில் வரப்போகிறது. ஸந்தேகமில்லை ஜகததுகருக காததாவு ஸாவஜஞ்ஞமான நாராயணருங்கூட அறியமாட்டாரா இந்தத்தாசங்கடம் வந்திருக்கும்போது எதைச் செய்தால் ஸுகமுண்டகும்? யாதவியே! மனத்திலுண்டான காதலிலை ஒன்றுந தெய்யாமல் பிதற்றுகின்ற எனக்கு யதுபுத்திரியான தேவி ஏனம் மொழி சொல்லாமலிருக்கிறாய்?' என்றான்

ஸுப்பதரை, அராஜுன்ன சொன்னதைக்கேட்டுக கிருஷ்ணயே சிந்தித்துக் கண்ணீரிலை மறைக்கப்பட்ட கண்களோடு ஒன்றும சொல்லாமலிருந்தான் ஜயிப்பவரிற சிறந்தவனான அராஜுன்ன விருப்பத்திலுண்டான பிரமையிலை பிதற்றிக்கொண்டு லதகிருஹத்துக்குடசென்று தன் பிதாவான இந்திரனைத் தியானசெய்தான் அராஜுன்ன தியானிப்பதையற்றது பெரியமனமுள்ள இந்திரன் இந்திராணியும் நாரதா முதலான முனிவர்களும் கந்தவர்களும் தெயவலோக நாட்டியப் பெண்களும் சாரணர்களும் யக்ஷர்களும் அருந்ததியும் வலிஷ்டரும்குழக குசஸ்தலியென்னு இடத்திற்கு வந்தான் கிருஷ்ணனும் சுபத்தையற்றதுகொணநித்திரையிலை ஒன்றுந தெரியாதிருந்த பலராமரை விட்டுவிட அகருரா, சினி, ஸதயகன், கதன், வஸுதேவா, தேவகி, புதமாணன் ஆஹுகன் இந்தப் பந்துக்களுடன் கூட இரவில் துவாரக புரிக்கு வந்தாரா பெரும் புகழ்பெற்ற தேவ தேவரான கிருஷ்ணபகவான் நாரதா முதலான ரிஷிகளைப்பூஜித்துக் குசஸ்பிரஸன்ன செய்தார தேவேந்திரன் விவாஹ காரியத்தைக்குறித்தது வேண்ட அவா, 'அப்படியே யாகட்டும்' என்று மறுமொழி கூறின ஆஹுகனும், வஸுதேவரும், அகருரரும், ஸாதயகியும் இந்தனுக்குத் தலைவனாகி, 'தேவர்களுக்குத் தேவனே! லோகங்களுக்கநாதனே! ஜகத்தைக் காப்பவனே! உனக்கு நமஸ்காரம் விவத்தை ஜயிப்பவனே! பிரபுவே! நீ கேட்டதனால் அனுகிரகிக்கபெற்ற நாங்களும் எங்கள் சுற்றத்தாரெல்லாரும் கிருதாரத்தாளானோம்' என்று சொன்னார்கள் இவ்வாறு சொல்லி இந்திரனைக் கௌரவித்தும் பூஜை செய்தும் இந்திரனுடைய அனுமதிப்ப அவர்களெல்லாரும் ரிஷிகளுடன் கூடப் பிரியத்தோடு இந்த புத்திரனான அராஜுன்னுக்குச் சாஸ்திரோகதமாக விவாகத்தைச் செய்வித்தனா அருந்ததியும் இந்திராணியும் ருகமிணியும் தேவகிமாகிய இவர்கள் தெயவப் பெண்களுடன் சேர்ந்து ஸுப்பதரையும் அராஜுன்னுக்கும் எல்லா மங்களாசாரங்களையும் செ

னா காசிபமஹரிஷி ஹோமமசெய்தார சபையிலிருந்த நார
முதலானவர்கள் எல்லாரும் அப்போது அரஜுனனுக்குச்
முந்த ஆசீர்வாதங்களைச் செய்தனா எல்லாத் தேவர்களாலும்
தோததிரம பண்ணப்பட்ட தேவேந்திரன் அப்போது திக
ராகளுடன் கூட அரஜுனனுக்கு ஸ்ரானஞ்செய்வித்துக் கிரீ
ம, தோளவர்கள், ஹாரங்கள், தோடாக்கள், குண்டலங்கள்
மதலிய ஆபரணங்களினால் இரண்டாவது இந்திரனைப்போல
புவனை அலங்கரித்து அவனைத் தழுவிக் கொண்டு மகிழ்வுறான
அப்போது இந்திராணியும் யாதவஸ்திரீகளும் அருந்ததி முதலான
ராகளுடன் கூட ஸுபதரையின் விவாகத்துக்குரிய மங்களங்களை
டத்தினா அயருள்ள தேவஸ்திரீகள் அபஸ்ரஸுகளுடன் தங்க
நடைய ஆபரணங்களினால் ஸுபதரைக்கு அலங்காரஞ்செய்து
புவனை இந்திராணியைப்போல நினைத்தனா பிறகு, எல்லாச்சிறப்
புகளோடு செய்ப்பட்ட விவாகம் சோபித்தது அரஜுனன்
ந்திரங்களினால் ஹோமமசெய்து ஸுபதரையைப் பாணிககிரஹ
னம் செய்துகொண்டபோது, இந்திராணியோடுகூடிய இந்திரனைப்
போல விளங்கினான் அழகான ரூபமுள்ள அந்த ஸுபதரையும்
அரஜுனனிடம் அதிகப்பற்றுள்ளவனானான் அப்போது இந்திர
ன் முதலானதேவர்கள் ஸந்தோஷமடைந்து, 'அரஜுனனுக்கு
ஸுபதரைதான் பிராயத்தினாலும் அழகினாலும் உத்தம லக்ஷணம்
களினாலும் தகுதிபுள்ளவன் அரஜுனனும் ஸுபதரைக்குத்
தருந்தவன்' என்று சொன்னார்கள் இவ்வாறு அந்தத் தேவா
களும் கந்தாவர்களும் அபஸ்ரஸுகளைவரும் யாதவர்களைவரும்
விவாகஞ் செய்வித்து விடைபெற்றுக்கொண்டு வந்தவர்கே சென
றனா யாதவர்கள் அரஜுனனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்ட
புடனே உள் தீவுக்குச் சென்றனா அப்போது யதார்த்தன்ராகிய
கிருஷ்ணன் அரஜுனனைப்பார்த்து, 'பரதஸுரேஷ்டா! அரஜுனா!
இருபத்திரண்டுதினங்கள் இவ்விடத்தில் வாஸஞ்செய்தபிறகு,
சைபயம், ஸுகீர்வம் முதலிய குதிரீர்கள் பூட்டின என்னுடைய
ரத்தத்தில் ஸுபதரையுடன் கூட ஏறி, ஸுகமாகக் காண்டவப்பிரஸ
தம் செல் பாரதனே! யாதவர்களுடன் கூடப் பின்பு நான்
வருவேன் நீ, யதிவேஷத்தோடுகூடவே நியமத்தை விடாமல்
அதுவரையில் ருகமிணியின் கிருஹத்தில் வாஸம் செய்' என்று
சொன்னா இவ்வாறு சொன்னபின் கிருஷ்ணபகவான உள்
தீவுக்குச் சென்றா அரஜுனன் விவாஹம் செய்துகொண்ட

* மேகபூஷபம் வலாஹகம் என்கிற இரண்டாம் பின்சொல்லப்படுவத
னால் முதலிய என்பது சோக்கப்பட்டது

பிறகு தன்னைக் கிருதாரதனை நினைத்தான். மஹாத்மாவாகி அவனுக்கு ஸூபதரையேனும் அவளுக்கு அவனையேனும் ஒருவா கொடுவா அன்பு விருத்தியாயிற்று குணங்களிற் சிறந்த வீரன் புடன ராமா சோதனையுடைய அந்த ஸூபதரையுடன் அந்தத் தன்னை அரண்மனை சோதனா. அரண்மனை அவளை அழகிலு கற்பிலும், 'ஹரி, ஸ்ரீ, ஸந்தி' என்னும் உத்தமமான தேவஸ்து களுக்கு ஒப்பானவளாக நினைத்தான் அந்த ஸூபதரையுடன் சோதன அரண்மனை அப்போது சரத்காலத்தில் பூரணபரகாச தோடு உதயமாகிய ஸூரியையுடைய இயற்கை அழகினால் விவாக சோபையினாலும் அதிகமாகப் பிரகாசித்தான் புக பெற்ற அந்த ஸூபதரை அந்தப் புருஷனோடு உடனிடம் அன் வைத்துக் கண்ணியரதப்படுத்தினில் இருந்துகொண்டு அவனைப் பற்றினவளாயிருந்தான்

இருநூற்றாண்டுகள் பழைந்தவது அததியாயம்

ஸூபதர ஹரண பாவம் (தோடீச்சி.)

(அரண்மனை ஸூபதரையுடன் கிருஷ்ணனுடைய தோடீச்சி கண்டவப்போஸ்தம்செல்ல ஆரம்பித்தது)

அரண்மனை, விருஷணிகள் அந்தகர்களுடைய அந்த நக மாகிய துவாரகையிலிருந்து ஸூபதரையுடன் புறப்பட்டுப் போ தற்காக நிச்சயஞ்செய்து ஸூபதரையைப்பார்த்து, 'ஸூபதரையே நீ ஒரு பெரிய வீரதம் முடிப்பதாகச் சொல்லிக் குணங்களிற் சிறந்த பிராமணர்களுக்குப் போஜனங்களையும் பக்ஷணங்களையும் வேண்டிய மற்ற எல்லாவற்றையும் அவர் அவர் தகுதியை யனுஸரித்து தானம்செய் பிறகு, நாம் நமது பட்டணத்துக்குச் செல்லவேண்டும ஸூபதரையே ! உடனே மஹாராஜாவின அரண்மனைக்கு செல் அழகும வேகமுமுள்ள சைபயம், ஸூகீவம், மேகபுஷ்பம் வலாஹகம் என்னும் உயரந்த வெண்மையான குதிரைகள் பூட்டப்பட்டதும் செம்மையாக அலங்கரிக்கப்பட்டதுமாகிய சிறந்த இரதத்தை நீயே சீக்கிரமாகக் கொண்டு வா அழகியவளே ! உன் தோழிமார்களுக்கு, 'விரதத்துக்காக' என்று சொல்லிவிட்டு எல்ல ஆபத்தங்களோடும் கூடச் சீக்கிரம் இரதத்தைக் கொண்டு வா ஹகத்தடியின் ஆதாரங்களையும் கொடுகளையும் அம்பரததூண்களையும் விறகங்களையும் உயரமுள்ள பெரிய கதாயுதங்களையும் ரதத்தில் அமைத்துக்கொண்டு வா' என்று சொன்னான்

இனசொற சொல்லுகிறவளாகிய அந்த ஸூபதரை, அரணுல இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவுடன், ஸைக்கோடுகூட ஜகிருகததுக்குப் போன அங்கிருக்கிற காவலாளிகளைப் பார்த்து, 'நான் ஒரு விரதத்துக்காக வந்திருக்கிறேன் ஒரு பரிய விரதத்தை முடிப்பதற்கு இந்த இரத்ததில் ஏறிகொண்டு பாகப்போகிறேன் சைபயம், ஸுகீவம் முதலிய குதிரைகள் டடியதும் ஆயுதங்களைபுடையதும் அழகியதுமான கிருஷ்ண டைய அழகான ரத்ததிலேறி நான் விரதத்துக்குப் போக வண்டும் ' என்று சொன்னான் ஸூபதரை இவ்வாறுசொல்ல, 'வறகாரர்கள் அந்தச் சிறந்த தேரில் குதிரைகளைப் பூட்டிக் கொடுத்து அவளுக்கு மங்களாசீவாதஞ்செய்து கைகூப்பி நின்றா உயார்த லக்ஷணங்கள் அமைந்த ஸூபதரை அரணுன்ன சாற்படி ஆயுதங்களையும் மறறெல்லாவற்றையும் ஏற்றிகொண்டு சுகிரமாக ரத்தத்தைச்செலுத்தி அரணுன்னிடமவந்து அவனைப் பார்த்து, 'தேராளிகளிற சிறந்தவனே! உன்னுடைய கட்டளைன்படி இதோ தேரைக் கொண்டுவந்திருக்கிறேன் கௌரவா ன் மகிழ்விப்பவனே! நீ விருப்பத்தின்படி குருதேசத்துக்குச் சல்லலாம்' என்று சொன்னான் சுபங்களில் விருப்பமுள்ள ஸூபத்திரை தன் பாததாவுக்கு ரதம் வந்ததைத் தெரிவித்தற்கு சந்தோஷத்துடன் பிராமமணர்களுக்கு மிகுதியான பாருள்களைக் கொடுத்தான் நெய்யுடன்கூடிய சுவைமிகக் போஜ னங்களையும் பறபல வஸ்திரங்களையும் அவர்கள் வேண்டிய அளவு ரத்தையோடு கொடுத்தான் பலவகை உணவுகளினால் திருப்தி சயவிக்ஷப்பட்ட பிராமமணர்கள் அந்தச் செல்வங்களைபு டையது உயார்த ஆசீவாதங்களைச்செய்து தந்தம் இருப்பிடம் சன்னநா அரணுன்னிடத்தில் ஸூபத்திரை, 'அரணு! கடி ராளம் பிடிப்பதில் எனக்கிடானவர்கள் பூமியில் இல்லை' என்று னன்னமே சொல்லியிருந்தான் அதனால் அந்தக் கிருஷ்ணஸுலோ ரியான ஸூபதரை முதலில் தேரிலேறிக் குதிரைகளுக்கு மங்கள ரியங்களைச் செய்து குதிரைகளின் கடிவாளங்களைப் பிடித்தான், ரணகிய அரணுன்ன அந்தச் சன்னியாசி வேஷத்துக்குரிய டையாளங்களைக் களைந்து கவசத்தையணிந்துகொண்டு பெரிய லலைக் கையிற்பிடித்து வெள்ளைவஸ்திரத்துடன் அந்தச் சிறந்த தரிலேறினான் அவன் இந்திரன்கொடுத்த கிரீடத்தையும் ஆபர னங்களைப் மணிர்துகொண்டு புறப்படத் தொடங்கினான் அம்பை ம கத்தியையும் வில்லைபுந்தரித்த புருஷஸுரேஷ்டனான் அரணு னையும் கையும் கடிவாளமுமாக அவனுடன் தேரிலிருக்கும் ஸூபத ரையையும் கண்டு கன்னியார்தப்பரத்தில் பெரிய இரைச்சல்

உண்டாயிற்று. அப்போது அங்குள்ள கன்னிகைகள் கிருஷ்ண ஸ்வேந்திரியான ஸுபதரை போவதைப்பார்த்து, 'ஸுபதரையே! அழகாகப்பேசுகிறவளே! கிருஷ்ணனுடைய அன்பது வீரனுமான அரஜுனனைக் கணவனாக அடைந்தது எல்லாமேதான். களும் நிறைவேறினவளாய் மஹாபாக்கியமுள்ள ஸுபதரையே! இனிமையாகப் பேசுகிறவளே! எல்லா மனிதருளும் சிறந்தவனும் எல்லா உலகங்களிலும் மஹாரதனும் வீரனுமான அரஜுனனைக் கணவனாக அடைந்ததாய் கிருஷ்ணஸ்வேந்திரியான உன்னை எல்லாப் பெண்களிலும் சிறந்தவளாக நினைக்கிறோம் ஒ! ஸுபததிரையே! உன் கிருகத்துக்குப்போ உன் உன்பரதுக்களுடன் சோகதை உண்டாக்கக்கடவது' என்று சொல்லார்கள் ஸந்தோஷமுள்ள ஸகிக்ஷினி இவ்வாறுசொல்லிச் சிக்கிக்கப்பட்ட ஸுபதரை, பிறகு, அடக்கமும் வேகமுமுள்ள குதிரைகளை மறுபடியும் ஓட்டிவைத்து அவளுடைய தோழிப்பெண்கையில் சாமரம் வைத்துக்கொண்டு அவள் பக்கத்திலிருந்தாள் பிறகு, இரைச்சலுடன் கன்னியாமாதத்தின் வாயிலவழிய வெளியேவருகின்றதும் மேக காசசனம்போன்ற சபதமுள்ள மாகிய அந்த உயரத்தேரை ஜனங்கள் கண்டனர். ஸுபதரையினால் குதிரைக் கடிவாளங்கள் பிடிக்கப்பட்ட அப்பெருந்தேர் சபதம் ஆகாசத்தில் மேககோஷம்போலிருப்பதை நகரத்தவல்கும ஜனங்கள் கேட்டனர் ஸுபதரையினால் ஓட்டப்பட்டு உயரத்தேரில் அவளுடன் இருந்த அரஜுனன் கங்கையுடன் சோந்த கைலாசம்போல விளங்கினான் ஜனமேஜயராஜா மே மஹாரதனான அரஜுனன் சபதையுடன்சோந்த இருதிரையுடன்சோந்த இருதிரையோலவும் விளங்கினான் புகழ்பெற்ற ஸுபதரை அரஜுனனால் எடுத்ததுக்கொண்டு போகப்படுகிறதாய்பார்த்து அனேக ஜனங்கள் ஓடிவந்து கல்கலவென்று சபதம் செய்து, 'பாதவாக்களுடைய குலத்துக்கு லக்ஷ்மீபோன்றவரு இன்சொற் சொல்லுபவருமாகிய ஸுபதரை தன்மீது விருப்பமுற்ற அரஜுனனுடன் தானும் விருப்பமுள்ளவளாகப் போகிறாள்' என்றனர் சிலர் கோபம்கொண்டு, 'பிடியுங்கள், அடியுங்கள், தாமதமவேண்டாம்' என்று சொல்லி நாலுபக்கங்களிலுஞ் சூழ்ந்துகொண்டு ஆயுதங்களைப்பொழிந்தனர் இவ்வாறுமே கின்ற ஜனங்களுடைய சபதம் மிகப் பெரிதாயிருந்தது அந்த வீரன் அந்த ஜனங்களுடைய கூச்சலினால் யானையைப்போல பிடிக்கப்பட்டு யாரையும்கோபமுடாமல் சரமாரிகளைப்பொழிந்தான், தம் ஒலியினால் ஜவலிக்கின்ற கூரியஅம்புகளை அரணங்களிலும் தனவானங்களுடைய வீடுகளிலும் பிரயோகித்தான்

என அந்த உயரநபட்டணத்தைக் கருடன் சமுத்திரத்தைக்
கருவதுபோலக் கலக்கி ரைவதகபாவத்தின் குகையைப்பாரத்
கொண்டே சென்றான்

இருநூற்றாறுபத்துநான்காவது அத்தியாயம்
ஸுபதராஹரணபாவம் (தொடர்ச்சி.)

துவாரகையிலிருந்து வெளிப்பட்டஅர்ஜுனன் யுத்தத்தில் *விப்ருது
வை ஜயித்துக் காண்டவப்பிரஸத் சென்றதும், யுத்தநீற்றது
ஆரம்பித்த மற்றயாதவர்களைப் பலராமா நடுத்ததும்,
அவர் அர்ஜுனனைக் கோபித்தது.)

பலசாலியானவிப்ருதுஸ்ரவஸுஎனபவன் புருஷஸுரேஷ்டனான
புருஷனுடையகட்டையினால் பெரியசேனையுடன் ரைவதகமலை
எப்போதும்இருந்தான் கிருஷ்ணன் ஊரைவிட்டுப்போயிருந்த
பாழுது, பலராமருக்குஒப்பானவனும் நகரத்தைவிருத்திசெய
னுமான விப்ருதுஸ்ரவஸு நகரத்தூரக்கூகளுக் இருந்தான் பாண
பவன் புறப்படுகிறதையறிந்து விப்ருதுஸ்ரவஸும் புறப்பட்டான்
பாஇரைச்சலைக்கேட்டுத் தனசேனையையேவினான் அவன் வழி
வந்தது, ஆகாயத்திலிருந்து ஸூரியன்வருவதுபோலத் துவார
கையின் கோபுரவாயிலிலிருந்துவருகின்ற அர்ஜுனனைக் கண்டான்.
மலைத்தரித்து மின்னலோடுகூடிய மேகத்தைப்போலிருந்த அர்
ஜுனனைக்கண்டதனால் யாதவவீரர்களுக்கு ஆச்சரியமுண்டா
யது தோகளும யானைகளும் குதிரைகளும் கிளம்புகின்ற அந்தச்
சேனையக்கண்டு மங்குகாமமான சொல்லைச்சொல்லுகின்ற ஸுப
தர மிக்கபிரியத்துடன், 'புருஷஸுரேஷ்டனே ! நீ யுத்தமசெய்யும்
பாது அந்தயுத்தகாலத்தில் உன் தேரைநடத்தவேண்டுமென்பது
என் வெகுநாளாகக்கொண்டிருந்த எண்ணம் பாராததனே ! வேக
ம் பராகரமமும் ஒளியும் பலமுமுள்ள மஹாதமாவாகிய உனக்கு
சுரதியாகும்படி நான் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறேன்' என்று சொன்
ன அவளஇவவாறுசொல்ல, அதைக்கேட்ட அர்ஜுனன் மகிழ்
யுறத் தன் அன்புள்ளமனைவியைநோக்கி, 'ஸுபதரையே ! நீ குதி
களை அடக்காமலவிட்டு அவை விப்ருதுவின்சேனையில் பிரவேசிக
டும் பலருடனயுத்தஞ்செய்து உன்னைச்சேராதவர்களைக்கொல்
கருதிப் பாணங்களைப்பிரயோகிக்கின்ற என் துணைவன்மையைப்
பா' என்றுசொன்னான் ஜனமேஜயராஜாவே ! அர்ஜுனனால் இவ

* இவனுக்கு விப்ருதுஸ்ரவஸு என்றும் பெயர் வழங்கும்

வாறுசொல்லப்பட்ட அநதஸுபதரை அபபோதே ஸந்தோஷ
 துடன் குதிரைகளை ஓடினாள் உடனே அவை சேனையில் பிரவே
 ததன் பெரியவாத்தியங்கள் அடிகபபெற்றதும் கொடிகள் த
 கிககட்டப்பட்டதுமாகிய . அநதவிபருதுவினசேனை உற்சா
 துடன் அராஜுனனையே எதிர்த்தது அநதசேனையீரர்கள் அநே
 விதமான வடிவங்களோடுகூடிய ரதங்களினமேலும் மிருகதலே
 முள்ள உயரந்தகுதிரைகளினமேலும்மிருகது பாணவாஷங்களை
 வித்ததுகொண்டு அராஜுனனைச் சூழ்ந்தனா உயரந்தஅஸ்திரங்க
 அநிரந்தவனும் எதிரிகளின் பாணங்களை ஜயிப்பவனுமாகிய அரா
 ஜனன தனது தீவயஅஸ்தரத்தினால் அவர்களுடைய அஸ்தரங்களை
 தடுத்தப பாணங்களினால் விசாலமான ஆகாசத்தை மறைத்தா
 சிறந்தகைகளைபுடைய அராஜுனன் கூரம்புகளினால் அவர்களுடை
 பாணங்களையும் கிரீடங்களையும் தோளவளைகளையும் கோதண்ட
 களையும் தேரின் நுகத்தடிகளையும் ஏரகாலங்களையும் தேரச்சுக்
 களையும் அதன் பலவகை உர்திரங்களையும் துணித்தான எதிரிகளை
 கொல்லவிருப்பமில்லாமைமினால் கூரம்புகளைச்சேதித்தது அரா
 ஜனன் அம்மஹாரதாக்களை விலலுகளும் கவசங்களும் ரதங்களும் இ
 லாதவாக்களாகச்செய்து ஸந்தோஷத்ததுடன் தன காதலியை நே
 கிப்பாரென்று காண்பித்தான ஸுபதரை, அநதப பெரிய ஆச
 யத்தைக்கண்டு அராஜுனனைப்பார்த்தது, 'அராஜுனா! நான் கி
 தாராதையானேன் உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும் நீ ஸுமா
 செல்' என்றுசொன்னாள் அநதவிபருது அராஜுனனோடு புத்த
 துக்குவந்துசேர்ந்த தனசேனையைக்கண்டு, துரிதமாக ஓடிவந்
 'நிலலுகள் , புத்தமசெய்யவேண்டாம்' என்றுசொன்னாள் அ
 போது கடலில் காற்றினால்விளப்பப்பட்ட பெரியஅலைகள் க
 யைக்கடந்துபோகாமலிருப்பதுபோல யாதவர்கள் ஸேனாதிப
 யினசொல்லி அதிகரமிககாமலிருந்தனா உடனே புருஷஸரேஷ
 னாள் விபருது உயரந்த ரதத்திலிருந்து சீக்கிரமாக இறங்கிப் புரு
 ஸரேஷ்டனாள் அராஜுனனிடம்சென்று ஸந்தோஷத்ததுடன் த
 விககொண்டான அவன் அராஜுனனைச்சந்தித்தது, 'நீ, நெடுநாள்
 இவ்விடம் வலிப்பதைச் சங்கசகரத்தாராயான கிருஷ்ணனா
 தெரிந்து கொண்டிருக்கிறேன் ஸுபதரையின் மேலுள்ள
 ஆசையினால் நீசெய்தவற்றில் ஒன்றும் எனக்குத் தெரியா
 தில்லை ஜனாரத்தனா, யதிவேஷத்தோடு வந்த உன்னை அந
 கூரந்துதான் வீட்டில் வலிக்கச் செய்தனா பலராமன்
 யும் தேவேந்திரனுக்குத் தம்பியான கிருஷ்ணனை

அக்குப்பரதககளாக அடைந்திருக்கிறாய் பிரியமான தனஞ்சய! னையும் ஸூபதரையையும் பற்றின் ஆலோசனையில் மதுஸூதனனையே எப்போதும் மந்திரியாக விரும்பினவா வீரனே! போதே எல்லா ஆபத்தங்களும் கிரம்பிய இரதச் சிறந்த தேரை உடனவரும் இரதச் சேனையையும் உனக்காகக் கட்டளையிட்டு கவாகளுக்குச் சந்தோஷத்தைச் செய்வதற்காகக் கிருஷ்ணன் திவுக்குச் சென்றா வெருகாலமாக மறைந்திருந்து இப்போது ரலியுடன் வந்துசேர்ந்த உன்னை உன் சகோதரர்களைவரும் வர்கள் இரதிரனைப் பாப்பதுபோலப் பாரக்கட்டும் யாதவ ரஷ்டரான சாரங்கபாணி வந்தபிறகு, ஸூபதரையின் பின்ன ரதனங்களும் தனங்களும் வரும் தனஞ்சயனே! கேஷமமாக யிற செலக, ஸூகம் பெறுவாயாக வயஸனம் நீங்கின க்கு வயஸனம் நீங்கின உன் சுற்றத்தாருடன் சோககை டாகக் கடவது' என்று சொன்னான் பிறகு, அராஜுன்ன ஷ்ணனுடைய அபிப்பிராயத்தையறிந்து சந்தோஷமடைந்து ருதுவை நமஸ்காரஞ் செய்து விடைபெற்றுக்கொண்டு முன்ன அராஜுன்னுக்காகவென்று கிருஷ்ணனால் கட்டளையிடப்பட்ட எல்லா இரத்தினங்களும் உபயோகத்திற்கு வேண்டிய எல் பொருள்களும் கிரம்பினதுமாகிய கிருஷ்ணனுடைய ரத்ததில் பபோயினான் பொன்மயமும் கிரமமாக அலங்கரிக்கப்பட்ட சைபயஸூகரீவங்கள் முதலிய குதிரைகள் பூட்டப்பட்டதும் கணிகள் வரிசையாகக் கட்டப்பட்டதும் எல்லா ஆபத்தங்களும் மபினதும் மேககாஜனை போன்ற சபதமுடையதும் ஜவலிக ற அகனியைப்போற பிரகாசிப்பதும் எதிரிகளின் சந்தோஷத் க கெடுப்பதுமாகிய தேரிலேறி யுத்தத்தாக்கு ஆயத்தமாகக் சந்தரித்தாக கத்தி பிடித்தது மணிக்கட்டில் நாணத்தையும் விர றயும் போட்டுக்கொண்டு பின்னேவருஞ் சேனையுடன் கூட, ரயத்திற போவதுபோன்ற வேகமுள்ள ரத்ததில் ஸூபதரை ஏற்றிக்கொண்டு தன் நகரத்தை நோக்கிச் சென்றான் அந் பதரை கொண்டுபோகப்படுகிறதைக் கண்டு சேனையிலுள்ள ங்களைவரும் கூலிக்கொண்டு துவாரகா நகரத்தை நோக்கி னா அவர்களெல்லாரும் ஸூதாமை என்கிற ஸபைக்குப் ரய ஸபையின் காவலாளியினிடம் அநத அராஜுன்னன் செய்கை முழுதும் சொன்னார்கள் அவர்கள் சொல்கை கேட்ட ன ஸபைக் காவலாளியானவன் யுத்த ஸனனாகம் செய றகாகப் பொன்னாலலங்கரிக்கப்பட்ட பெரிய கோஷமுள்ள ரிகையை அடித்தான் அநதச் சபத்ததினால் போஜா ம கிருஷ்ணிகளும் அநதகர்களும் கலக்கப்பட்டு ஒன்று

சீசாரது உளதவீபத்திலிருந்து உடனே கிளம்பினா அவாக
அன்னபாணங்களை விட்டு நாலு பக்கங்களிலிருந்தும் வந்து சேர்
தனா அங்கே மஹாரதாக்களும் புருஷ ஸரேஷ்டாக்களுமாகி
விருஷணிகளும் அந்தகாக்களும், பொன்மயமானவையும், வி
பெற்ற மெத்தைகளுள்ளவையும், ரதனங்களினாலும் பவழங்களி
லும் விசிறமானவையும், ஜவலிக்கின்ற அக்கினியைப்போல
ஒளியுள்ளவையுமான வரிமமாஸனங்களில் அக்கினி ஹோத
குண்டங்களில் அக்கினிகளிருப்பதுபோல நூற்றுக் கணக்க
வீற்றிருந்தனா தேவாக்களைப்போல உட்காரத்திருக்கும் அவ
களுடைய ஸபையில் வேலைக்காராக்களுடன் கூடிய ஸபைத்தலைவ
அராஜனான செயத்தைச் சொன்னான்

அதைக்கேட்டு மதுபானத்தாற் கணிசிவந்த அந்த யாத
வீரர்கள் பாரததன் செயத்தைச் சகிக்காதவர்களாகிக் கோப
துடன் கிளம்பினா சீகிரம் ரதத்தைப் பூட்டுங்கள் எட்டிக்
யும் விலலுகளையும் விலையுயராத பெரிய கவசங்களையும் கொண்
வாருங்கள் ' என்று சொன்னார்கள். சிலா தேரைப் பூட்டுந்
தென்று சாரதிகளைக் கூவினா இன்னுளு சிலா பொன்னுபரண்
களையணிந்த குதிரைகளைத் தாங்களே தேரில் பூட்டினா அ
வீரர்களுடைய புத்தத்தில் ரதங்களும் கவசங்களும் தவஜங்கள்
கொண்டு வரப்படும்போது பெரும் கலக்கமுண்டாயிற்று பிற
வனமால் தரித்தவரும் மதுபானஞ்செய்தவரும் கைலாச மலையி
சிகிரம் போன்றவரும் நீலவஸ்திரம் தரித்தவருமான பலரா
மத்ததினால் காவமுற்றுப் பின்வருமாறு சொல்லலானா 'ய
வர்களே! கிருஷ்ணன் பேசாமலிருக்கும்போது இவ்வென்ன க
யம் செய்கிறீர்கள்? இவனுடைய அபிப்பிராயத்தை அறியா
தோபிதது வீண காரணை செய்கிறீர்கள் சிறந்த புத்தியுள்
இந்தக் கிருஷ்ணன் தன் அபிப்பிராயத்தை முதலிற் சொல்லட்டு
இவனுக்கு எது செய்ய இஷ்டமோ அதனைப் பின்வாங்காமற் செ
ய்யுங்கள் ' என்று சொன்னா சிலாக்கியமாக எடுத்துக்கொள்ள
தக்கதாகிய அந்தப் பலராமாது சொல்லக்கேட்டு யாதவர்கள்
வரும், 'நல்லது, நல்லது' என்று சொல்லிவிட்டு மௌனமாயி
ந்தனா சிறந்த புத்தியுள்ள பலராமா சொன்னதைக் கேட்டவுட
அவர்களெல்லாரும் மறுபடியும் ஒருமிக்கச் சபை நடுவில் உ
காரந்தனா அதன் பிறகு, சத்தாருக்களை வருத்தப்பவரா
பலராமா கிருஷ்ணனைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லின
'மூவுலகங்களுக்கும்மீசனே! நடந்ததையும் நடக்கிறதையும் நட
பதையும் படைப்பவனே! கிருஷ்ணா! ஜனாத்தனா! ஏன் த
குனிந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாய் அச்சுதனே! நான்கொ

நாம உண்ணப்பற்றி அரஜுன்னுகு மரியாதைசெய்தோம். கட்ட எண்ணமுள்ளவனும் குலத்தைக் கெடுத்தவனுமாகிய வன் அந்த மரியாதைக்குரியவனல்லன் தனனைக் குலீனாக நன்குகிற்புருஷன் எவன் ஓரிடத்தில் அன்னத்தைப் புஜித்து நுகையே பாததிரத்தை உடைப்பான்? முன்னமேசெய்த ஸம்ஸாரத்தைக் கொண்டாடிப் பின்னும் ஸம்பந்தத்தை விருமபி ரூப்பவன் எவன்தான் தன் சிரேயஸை வேண்டினவனாகிறான் அல்ல, இந்த ஸாஹஸ்ததைச் செய்வான்? அவன் நம்மையெல்லாம் அவமதித்து உண்ணியும் கவனியாமல் தனக்கு மிருத்தியுமாகிய ஸூபதரையைப் பலாதகாரமாக இப்போது கொண்டு பாயிருக்கிறான் கோவிந்தா! கிருஷ்ண! எனதலைமேல் காலே வந்ததான் காலால் மிதிப்பதைப் பாம்பு பொறுக்காததுபோல நான் இதைப் பொறுக்கவில்லை இப்போது நானொருவனே இந்தப் பூமியில் கௌரவர்களே இல்லாமலிருக்கச்செயவேன் இந்த அரஜுன்னைச் செய்த அக்கிரமத்தை நான் பொறுக்கமுடியாது' என்றான் மேக முழக்கம்போலவும் தூதுபி வாததியம்போலவும் அவவாறு காரஜனைச் செய்த பலராமரை அப்போது போஜா னும் விருஷணிகளும் அந்தகர்களும்மாகிய அனைவரும் ஒத்துப் பசினர்

ஸூபதீராஹரணபர்வம் முற்றிற்று

இருநூற்றாற்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்

ஹரஸூஹரணபர்வம்

கிருஷ்ணன் பலராமருடைய கோபத்தைத் தணித்தபிறகு அரஜுனனை யழைந்துவா யாதவர்கள் சேன்றதும், அரஜுனன் வெகுதூரம் போனதை விபந்து சொல்லக்கேட்ட அவர்கள் தீரும்பி வந்ததும், ஸூபதீரையும் அரஜுனனும் காண்டவப் பிரஸத்ம் சேர்ந்ததும்)

யாதவர்களெல்லாரும் தங்கள் பராக்ரமத்துக்குத் தக்க மடி பலவாறு பேசினர் பிறகு, வாஸுதேவா தாமாததங்கள் பொருந்திய ஒரு வசனத்தைச் சொல்லுமற்றா 'யாதவர்களெல்லாரும் சோரது முன்னே நான் சொன்னதைக் கேளாமற் போனீர்கள் சென்றது சென்றதுதான், ஒருபோதும் திருமபி ராது யுகதியுதமாக நான் சொல்வதற்கு நீங்கள்எல்லாரும் சோரது செவிகொடுங்கள் அரஜுன்ன் இந்தக் குலத்திற்கு அவ

மானததைச் செய்வனல்லன் அவனால இப்போது விசேஷ
கௌரவரதான செய்யப்பட்டதென்பது கிச்சயம் அராஜுனன்
யாதவராகிய உங்களைப் பொருளாசையுள்ளவர்களாக நினைப்பது
ஒருபோதாயில்லை * ஸ்வயம்வரததைச் சிலாக்கியமாக அராஜுனன்
நினைத்திருக்கலாம் பசுவைப்போலக் கன்னிகையைத் தான்
செய்வதை எவ்வொப்பவான்? பூமியில் எந்த ஆண்பிள்ளைக்
கன்னியாவிக்கரயம் செய்வன்? மற்ற கிவாகங்களில் இரத்ததோஷ
களை அராஜுனன் நினைத்திருக்கலாமென்பது எனக்குத் து
கிரமத்தினால் பலாதகாரமாகக் கொண்டுபோவது கூத்திரியாசன
குச்சிப்படி ஆதலால், பாண்டவனான அராஜுனன் நமது கன்னி
யைப் பலாதகாரமாகக் கொண்டுபோனது தாமதமான இ
ஸரியானஸம்பந்தமுந்தான ஸுபதரையும் புகழ்பெற்றவன் அ
ராஜுனனும் அப்படியே புகழ்பெற்றவன். ஆதலால், பலாதக
மாகக் கொண்டுபோனது மிகுந்த கோத்திரமானவர்களாகிய பா
ரதனுக்களின் வமசத்திற்பிறந்தவனும் குருதிபோஜன புத்தி
யான குருதியின் புதலவனுமாகிய அராஜுனனை அடைவதற்கு எ
தப்பெண் விரும்பாள? ஐயா! பகனென்னும் தேவதையின் நே
திரததைப் பிடுங்கினவரும் முககண்ணருமான சிவபிரானைத் த
ரத தன் பலத்தினால் புத்தத்தில் அராஜுனனை வெல்லக்கூடியவன்
இரதிரனும் ருத்திராகளுமாகிய தேவதைகளோடுகூடிய உலகங்கள்
எல்லாவற்றிலும் யாருமிருப்பதாக நான் நினைக்கவில்லை அவ
செலவாகிற ரதமும் அப்படிப்பட்ட குதிரைகளும் அந்த ஆயுத
களும் அம்புகள் வற்றாத தூணிகளும் என்னுடையவை என்பது
அதிகவிசேஷம் அராஜுனனும் சீக்கிரமாக அஸ்திரங்களை விட
தக்க புத்தவீரன் யார அவனோடு ஒப்பாக நிற்பார்கள? ரீங்க
சந்தோஷமடைந்து சிறந்த நலவாரததையுடன் அவனிடம் சென்
அவனைத் திருப்பி அழைப்புகள் இஃது எனது முடிவான ஆலோ
சனை அராஜுனன் பலத்தினால் உங்களைஐயித்தது தன் ஊரு
குச் செல்வானாயின், உங்களை கோத்தி உடனே அழிந்துபோ
ஸமாதானஞ் செய்துகொள்வதில் தோல்வியில்லை என அதை
மகன், எதிரிகளுடன் சோக்கத்தகான்' என்றனா ஜனமேஜ
ராஜரே! அந்த யாதவர்கள் கிருஷ்ணன் சொல்லக்கேட்டு
பேரிகைகளையடித்துக்கொண்டு அவ்வாறேசெய்ய ஆரம்பித்தான்
அப்போது அந்தப் பெரும்பேரிகைகளின் முழக்கத்தைக்கேட்டு
குருதி புத்திரனான அராஜுனன் பரபரப்புடன் ஸுபதரையை
பார்த்து, 'யாதவர்களெல்லாரும் உனக்காக யுத்தஞ் செய்ய எ

* தானே கன்னிகையை யழைத்துவரித்தல், கன்னிகை ஸ்வய
வரம் செய்வதுபோலவே புருஷனுஞ் செய்வலாமென்பது கருத்து

முகொண்டு மதுபானததாற கடைக்கண சிவந்தவர்களாகச்
 னினிதார்களோடும் உறவினரோடும் வருகின்றனா, மதுபானத்தி
 ல் மதித்து அறிவுகெட்டுக் குடிமயக்கமுள்ளவர்களும் மூடா
 நும் அசுத்தர்களும் அதமாகளுமான இநதக் குடியாக்களை உயா
 ப்பாணங்களினால் குடித்ததைக் கக்கும்படி செயவேன அல்லது
 டிவெறிகொண்ட அவாக்களை நமனிடம் அனுப்பவேன' என்று
 ன் அன்புள்ள ஸூபதரைக்குச் சொல்லி மிகுந்த பலமுள்ள அவன
 ரும்பினான் அவன் திருமபுவதைப்பாராததும், ஸூபதரை
 குசினான் அப்போது, 'இவ்வாறு சொல்லாதே அராஜுனா'!
 ன்று அவன் காலங்களில் விழுந்தது, 'பிரபுவே! ' யாதவர்களை யழிப்
 பதற்காகக் கலியே ஸூபதரையாகப் பிறந்திருக்கிறது' என்று
 சாலலி இரதப்பட்டணத்தது ஜனங்கள் என்னேத தூஷித்தது எனக்
 த துயரத்தை விருத்திசெய்வா அதனால், வதமசெய்வதை நான்
 னக்கிரிக்கவில்லை உன் அனுகரஹத்தினால் நான் உலக நிரதனையி
 ருந்து விடுபட்டவளாகக் கட்டுவேன' என்று சொன்னான் தவ
 த பராக்ரமமுள்ள அராஜுனன் அன்புள்ள ஸூபதரை இவ்வாறு
 சாலலக்கேட்டு (தனப்பட்டணம்) போவதற்கே எண்ணுகொண்
 னான் அப்போது, அவன் தன் காதலியைப் புண்சிரிப்புடன்
 ழைத்ததுத் தழுவிப்பெடுத்தது மறுபடியும், 'செல், செல்' என்று
 சானனான் அதன்பிறகு, ஸூபதரை கையினால் கடிவாளங்களை
 டனே பிடித்து வேகமுள்ள குதிரைகளை முன்னிலும் வேகப்
 படுத்தி ஓட்டினான் யாதவர்கள் அராஜுனனைத் திருப்பியழைப்ப
 பற்காக வேகமுள்ள உயர்ந்த குதிரைகளிலேறி ராஜமரக்கத்தை
 னுச்சரித்தனா மாளிகைகளின் தூண்களிலும் மேடைகளிலும்
 றி அராஜுனனுடைய பாணங்களையும் பராக்ரமங்களையும் கண்டு
 ருஷணன் சொன்ன வாரத்தை நிசமென்று நினைத்தது யாதவா
 ள் மிக்க ஆச்சரியமடைந்தனா அராஜுனன் செயத்தைக்கேட்
 க் தொடர்ந்து செல்ல ஆரம்பித்த யாதவவீரர்கள், ரைவதகமலே
 யத் தாண்டி அவன் வெகுதூரம் சென்றதாக விபருந்து சொல்லக்
 கட்டுத் திரும்பினா சிறந்த புஜபராக்ரமத்தைபுடைய அர
 ஸூனன் பட்டணத்தைச்சாராத் தோட்டங்களையும் விசாலமான
 ரிவாஜம் என்கிற ஊரையும் மலைச்சரிவுகளையும் உஜ்ஜயினியையும்
 ருடுகளையும் தோட்டங்களையும் புண்ணியமான ஆனாததேசத்தி
 ள்ள வரவிகளையும் தாமரைக்குளங்களையும் தாண்டி, தேனுமதி
 ராதததையடைந்து, அகவரோதம் என்ற தடாகத்தையும் அந்
 ருந்து பரேக்ஷாவாத்தமென்னும் மலையையும் சிகரங்களோடு

கூடிய அபுத்தமென்னும் உயரதமலையையும் அடைந்து, பிற
கரவதிரதியைத் தாண்டி ஸாவதேசத்தையும் நிஷதேசத்தன்
யும் கடந்து, தேவபிருது என்னும் நகரத்தைக் கவனத்தோடு
நிப்பார்த்து, அதைத் தாண்டித் தேவாரணயமென்னுமிடத்தை
பார்த்தான தேவாரணயத்திலுள்ள மஹரிஷிகள் அருகுவந்
அரஜுன்னுகரு மரியாதையெய்தனார் அந் அரஜுன்ன ஸுப
ரையைச் சாரதியாக வைத்துக்கொண்டே காடுகளையும் நதிகளைய
மலைகளையும் மலையருவிகளையும் தாண்டிக் கௌரவதேசத்தன்
யடைந்து கவலையற்றவனான சிறந்த கைகளையுடைய அரஜுன்ன
வெகுதூரமவரையில் தோட்டங்களுள்ளதும் நார்புறத்தும் ஜ
ஞ்ஞந்ததும் தன் ஸ்ரோதாராகவலிக்கும் இடமும் வரிமமத்தி
ருகைபோன்றதுமான *விருஜினமென்னும் நகரத்தை ஸுபத
யுடன் ஸந்தோஷமாகத் தூரத்திலேயே கண்டான்

இருநூறுநாற்பத்தாறுவது அததியாயம்

ஹ ர ண ஹ ர ண ப ர வ ம (நோடர்ச்சி)

(இடைச்சிவெஷத்தோடு கிரேபத்தினிடம் போதும்படி அரஜுன்ன
சோல்ல, அப்படியே வந்து நமஸ்காரஞ்செய்த ஸுபந்திரைக்குக்
குந்தியும் தீரேபதியும் பூசீர்வாதம் செய்ததும், அரஜுன்னின்
தன் ஸ்ரோதாரங்களுக்குத் தீர்த்தயாந்திரைச்
சமாசாரத்தைச் சொன்னதும்)

அந்நப பட்டணத்துக்கு ஒரு குரோசதூரத்தில் பாத்த
னுடைய அழகான கொட்டில் இருந்தது அரஜுன்ன யாத
கன்னிகையான ஸுபதரையுடனகூட அங்கேயே இறங்கினான்
அப்போது அவன் ஸுபதரையைக் கௌரவித்து, 'நீ இடைச்
வேஷத்துடன் விருஜினபுரிகருச் செல் கிருஷ்ணை நினைத்ததை
சொல்லுகிறவள் என்கொலை நீ அங்கேகிரகவேண்டும் எ
னுடனகூட வந்தால் உன்னைப்பார்த்ததும் கடுஞ்சொற்சொல்வ
மாறுவேஷத்தோடுபோகிற உன்னைப்பார்த்தால் இன்சொற்சொ
வள் அவள் முதலில் எதைச் சொல்லுகிறாளோ அதற்கு மாறு
விராது. ஆதலால், கௌரவத்தையும் காவத்தையும் விலக்கி
மட்டுமே செல்' என்று சொன்னான் அவனுடைய அந்நப சொ
லைக் கேட்டு ஸுபதரை, 'பார்த்தா! நீ சொல்லுகிறதை அ
படியே செய்கிறேன்' என்று மறுமொழி சொன்னான் அந்நப

ஐயுள்ள ஸூபதரை சொன்னதைக் கேட்டு மிகுந்த ஸந்தோ
துடன் சீக்கிரமாக இடையாகவே வரவழைத்துக் கட்டளையிட
ன 'சிறுவயதுள்ள இடைப்பெண்கள் எவ்வளவு பெயர் இருக்
றன்றோ அவ்வளவு பெயரும், புகழ்பெற்ற திரௌபதியைப்
பபதற்கு இரதிரபிரஸத்ததிற்குப் போகிற ஸூபதரையுடன்
உசசோரது வரவேண்டும்' என்றான அதைக்கேட்டவுடன்,
ரபாலாகள கோபஸ்திரீகளை அழைத்துவந்தனர் பிறகு, அந்
கோபஸ்திரீகளினால் நூறபுறமும் சூழப்பட்டு இடைச்சிவெண்ண
ததுச் சிவப்புப் பட்டுத்தனக்கொண்டிருந்த ஸூபதரையை
ஐயுள்ள துரிதமாகப் பயணப்படுத்தினான் அந்தப் புகழ்பெ
ஸூபதரை அந்த வேஷத்தினாலும் மிக அழகாகவே இடைச்
ளின் நடுவிலிருந்துகொண்டு விருஜினமென்னும் பட்டணத்திற்
சென்றான துரிதமாகக் காண்டவப்பிரஸத்தம் சென்று கிரு
த்திர பிரவேசித்தான்

வீரபதனியும் அகன்றும் சிவந்தமிழகத்திற் கண்களையுடையவ
ம் பெண்ணரசியுமான ஸூபதரை அந்தச் சிறந்த கிருகத்தைச்
ந்நது தன் அதைதயான குந்தியை நமஸ்கரித்தான் குந்தியான
எல்லா அங்கங்களும்முகான அந்த ஒப்பற்ற ஸூபதரையை
ந்த அன்புடன் உச்சியில் மோரது அவளுக்கு ஆசீர்வாதஞ் செய
ள பூரண சந்திரனாகக்கொப்பான முகமுள்ள ஸூபதரை அதன்
ற்கு விரைந்து திரௌபதியினிடம் போய் நமஸ்காரஞ் செய்து,
ன உனக்கடிமை' என்றுசொன்னான் அப்போது, கிருஷ்ணை
நஷண ஸஹோதரியான ஸூபதரையை எதிரொண்டழைத்து
ன்புடன் ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு, 'உனது கணவன் எதிரி
லலாமலிருக்கக்கடவன், ஸூபதரையே! நீ வீரனான புத்திர
ப் பெறுவாயாக, அவ்வாறே, கணவன் அன்புக்குரியவளா
ந்கக்கடவாய்' என்று சொன்னான் பராகரமத்தினால் உண்டா
ந்தக்க அனேகம் உயர்ந்த ஆசீர்வாதங்களைச் சொன்னான் ஸூப
ரையும் அப்படியே ஸந்தோஷமடைந்து, 'அப்படியே ஆகவேண
ம்' என்று திரௌபதியிடம் சொன்னான் அதன் பிறகு, குந்தி
முதான் முகமுள்ள ஸூபதரையைக் கட்டிக்கொண்டு மடியில்
காரவைத்து வஸுதேவரைப் புகழ்ந்து மகிழ்ந்தான் பிறகு,
னே விருஜினபுரத்திற்கு வந்துசேர்ந்த யாதவ வீரர்களுடைய
ந்தோஷத்தோடு சேர்ந்த கல்கல் சபதம் உண்டாயிற்று தேவ
மாரர்களைப்போலப் பிரகாசிக்கின்ற அந்த யாதவர்கள் பொன்
யமான கொடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு தேவர்கள் இரதிரனைத்

தொடர்வதுபோல் அராஜுனனைப் பின்தொடர்ந்தனா எருத
 றும் ஓட்டக்கன்களும் உயர்ந்த குதிரைகளும் கட்டின யாதவாக
 டைய சிறந்த தோகளை ஜனங்கள் கட்டம் கட்டமாகச் சேர்ந
 பார்த்தனர் அந்தச் சிறந்த நகரத்திலுள்ள சிறு பிராயமுள்ள
 ஆண்பிள்ளைகள் தேசமவிட்டுப் போய்வந்த அராஜுனனைக்கண்
 தங்கள் பந்துவைக் கண்டதுபோல மகிழ்ந்து சொன்ன வசன
 களை அவன் எல்லாவிடங்களிலும் கேட்டான் அந்தப் புரு
 ஸரேஷ்டனான அராஜுன்ன அனேக யாதவர்களால் சூழப்பட்டு
 பட்டணத்து ஜனங்களால் எதிரகொண்டழைக்கப் பெற்று அந்
 சந்தோஷத்துடன் பட்டணத்துக்குள் பிரவேசித்து அந்தப்பு
 தின் வாயிலையடைந்து தேரிலிருந்து இறங்கித் தௌமயரிடமு
 தாயாரிடமும் சென்று நமஸ்காரஞ் செய்தான் தாமபுத்தி
 யீமன் இவர்களுடைய பாதங்களில் வணங்கியும் நகுல் ஸஹதே
 களால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டுச் சந்தோஷத்துடன் அவர்களைத் த
 விகொண்டும் ஸுகமாகவிருந்தான் ஸ்வேஹாதராகளுடன்
 ன்று, பிராமமணாகள் முதலிய பட்டணத்து ஜனங்கள் தேசத்
 ஜனங்களெல்லாரையும் அவர் அவர்களுக்குத் தக்கபடி மரியாதை
 செய்தான் ஜனமேஜயரே ! அங்கங்கே தான் போன தீர்த்த
 களையும் கேஷத்திரங்களையும் அங்கங்கே தான் செம்மையாக
 செய்த காரியங்களெல்லாவற்றையும் தாமராஜருக்கும் மற்ற
 சகோதரர்களுக்கும் சொன்னான் மிகப்பிராஜனரும் தாமரந்தவ
 தவருமாகிய யுதிஷ்டிரா கேட்டு ஸ்வேஹாதரர்கள் முன்னி
 யிலேயே அராஜுனனைக் கொண்டாடினா பூஜிப்பதற்குரிய புக
 பெற்ற தாம ராஜரினால தக்கபடி கௌரவிக் கப்பட்ட அராஜ
 னன் அவரனுமதிபெற்றுச் சந்தோஷமாக உட்கார்ந்தான் தா
 விலலாதவரும் சிறந்த கௌரவத்திற்குரியவரும் ஸந்தோஷத்தை
 விருத்தி செய்கிறவரும் கிருஷ்ணனுக்குத் தங்கையுமான ஸுப
 ரையைப் பாண்டவர்கள் லக்ஷ்மியே நேரே வந்திருப்பதாக நினை
 தனா ஸுபதரை அவளுடைய ஒழுகத்தினால் பெரியோர்களு
 கும் மாமனமாரர்களுக்கும் மைத்துனர்களுக்கும் மிகவும் பிரியமா
 இருந்தாள் பிறகு, மஹாரதர்களான அந்தப் பாண்டவாக
 மனத்தில் ஸந்தோஷமடைந்தனர் குந்தியும் கிருஷ்ணையும் எ
 போதும் அவளுடன் மிகுந்த அன்புடனிருந்தனர்

இருநூற்று நாற்பத்தேழாவது அத்தியாயம்
ஹரண ஹரண பாவம் (தோடர்ச்சி)

நஷணன் யாதவர்களோடு காண்டவப்பிரஸத்தீந்தவந்து சுபத்ரைக்
தூச் சிறப்புக்களைச் சேர்ப்பித்ததும், எல்லா யாதவரும் தீரும்பிப்
போனபிறகு அவர் காண்டவப் பிரஸத்தீந்தல் அர்ஜுனனோடு
வசித்ததும், அபிமன்யு ஜனனமும், தீரோளபதிக்கு ஜவரிட
த்திலும் ஐந்து புத்தீரர்கள் பிறந்ததும்)

பிறகு, யாதவர்களுடைய சிறந்த உதஸவ முடிந்தபின், சங்க
கர கதாதரரான கிருஷ்ணன், அரஜுனனால ஸுபதரை
ராண்டுபோகப்பட்டதைக் கேட்டனா அந்தப் பட்டணத்து
நாகங்களுக்கு முன்னமே சந்தேஹம் உண்டாயிருந்தது தாம்
தீரிகொண்டே கிருஷ்ணன் அரஜுனனை வீட்டில வலிக்கச்
செய்தாரென்பது ஜனங்களுக்கு இப்போதுதான் தெரிந்தது
பிறகு அவருக்கு முன்னமேதெரியும் கருடதவஜரானகிருஷ்ணன்
நந்த ராஜஸரேஷ்டனான அரஜுனனுக்கு நீண்ட கண்களையுடை
வளான தம் ஸகோதரியைக் கொடுக்க இஷ்டப்பட்டுத் தெரியப்
பதி அனுமதி கொடுத்ததினாலேதான் அரஜுனன் ஸுபதரை
புன சோரதான். பாண்டவஸரேஷ்டனான அரஜுனனைக் கௌர
வரும் அனுப்பினா ஸுபதரையுடனகூட அரஜுனன் விரு
தாபுரத்திற சோபபிக்கவும்பட்டான் ' என்று பட்டணத்திலுள்ள
நாகங்களெல்லாரும் பேசிக்கொண்டனர் பாண்டவஸரேஷ்டனான
அரஜுனன் தன்ன சிறந்த பட்டணமாகிய இந்திரப் பிரஸத்திற
போயச சோரத்தைக்கேட்டுக் கிருஷ்ணன் காண்டவப்பிரஸத்
தன்னும் பெயரையுடைய அவ்விடத்துக்குப் போவதற்காக
லோசனை செயதார கிருஷ்ணன் ராஜாவாகிய உக்கிரஸேனை
ஆகுக்கையும், விபருதுவையும், அக்ருரையும், பலராமரையும்,
ராத்தையும் முதலில் மரியாதைசெய்து அழைத்து முதலிலேயே
பயந தெரிவிக்கப்பட்டிருந்த அவர்களுடனகூட ஆலோசனை
பதார பெரிய மனமுள்ள அவர் யாதவர்களுக்கரசரான பல
ரோடு ஆலோசனை செய்து அவரால் அனுபுடன் அனுமதி
பெறறா, ஸந்தோஷமடைந்த பலராமா ஆலோ
சனை அனுமதி கொடுத்த பிறகு சேனையை ஸனனாகம் செயதார,
பிறகு, வாகனங்களிலேறின புகழ்பெற்ற யாதவ வீரர்களின்
தோஷ காஜனமானது உடனே உண்டாயிற்று யாதவர்கள
நந்த ஸந்தோஷத்துடன் நல்குதிரைகளையும் தோக்குதிரைகளை

யும் தோகளை யும் யானைகளை யும் விதிதப்படுத்திக் கொண்டு ந
தனா கிருஷ்ணன் வீரர்களும் மஹாரதாக்களுமான விருஷ்ணன்
தகாக்களுடைய மந்திரிகளோடும் சகோதரர்களோடும் கூட அநே
கம் படைவீரர்களாற் சூழப்பெற்றுப் பெரிய சேனையினால் ந
புறமும் காப்பாற்றப்பட்டிருந்தாரா அந்தச் சேனையில் பெருங்
பொருள்தினவரும் மிகுந்த புகழ்பெற்றவரும் யாதவ வீரர்களி
ஸேனாபதியும் சததுருக்களை அடக்குகிறவருமாகிய * தானப
யென்னப்பட்ட அக்ருரரும் மிகுந்த பராக்ரமசாலியான அக்ரு
ஷ்டியும் பெரும்புகழ் பெற்றவரும் பிருஹஸ்பதிகுரு நேரே சிஷ்
ரும் சிறந்த புத்தியுள்ளவரும் உயார்த மனமுள்ளவருமாகிய உ
தவரும் ஸத்தியக்ஷம் ஸாதயகியும் யாதவனாகிய கிருதவாமால்
பிரதயுமன்னும் சாமபனும் நிசங்குவும் சங்குவும் பராக்ரமசா
லியான சாருதேஷ்ணனும் ஜிலியும் கிபருதாவும் சிறந்த கைக
யுடைய சாரணனும் விதவான்களிற சிறந்த கதனுமாகிய இ
களும் இன்னும் அநேக கிருஷ்ணிகளும் போஜாக்களும் அந்த
களும், பெண்ணுகளுக் கொடுக்கும் சிறப்பை மிகுதியாக எடுத்த
கொண்டு காண்டவப் பிரஸத்ததுக்கு வந்தனா பிருது முதல்
யாதவ கிரேஷ்டாக்கள் பெரிய காணிகைகளை எடுத்துக்கொண்
டமமநாதத்தோடு ஸுபதரையைப் பராக்ரமப் புறப்பட்டன
அந்த யாதவர்கள் கிருஷ்ணனுடன்கூடச் சிறிதுகாலத்தில் பாண்
வாக்களுடைய பட்டணத்தைச் சேர்ந்து மிகுந்த ஸந்தோஷமடை
தனா பிறகு, ராஜாவான யுதிஷ்டிரா கிருஷ்ணன் வந்ததை
கேட்டு அப்போது கிருஷ்ணனை யழைத்து வருவதற்காக ந
ஸஹதேவர்களை அனுப்பினா மிகுந்த ஐசுவரியத்தோடு வ
யாதவக் கூட்டம் நகுல் ஸஹதேவர்களால் அழைக்கப்பட்ட
துவஜங்கள் கடிய கொடியரங்களால் சோபிக்கின்ற காண்ட
பிரஸத் நகரத்திற் பிரவேசித்தது குபைக்களைப் போக்கியும், ஜ
தெளித்தும் புஷ்பங்கள் இறைத்தும் விளங்குகின்ற மரக்கத்தே
கூடியதும், இனிய மணமுள்ள குளிராசசியான சந்தனக் குழ
களினால் நிரப்பப்பட்டதும், ஒவ்வோரிடத்திலும் நல்லவாச
யுள்ள அகில எரிக்கப்பட்டதும், ஸந்தோஷமும் செல்வமுமு
ஜனங்கள் நிரம்பினதும், வணிகர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட
மாகிய நகரத்தைச் சிறந்த கைகளையுடைய கிருஷ்ணன்
ராமரோடு அடைந்தாரா கிருஷ்ணிகளோடும் அந்தகர்களோ
போஜாக்களோடு கூடிய புருஷோத்தமராகிய கிருஷ்ண
வான ஆயிரக் கணக்கான பட்டணத்து ஜனங்களாலும் பூஜித்
பெற்று இரத்தினங்களுடைய கிருஹத்துக்கொப்பான தாமராராஜா

புரண்மனையில் பிரவேசித்ததா யுதிஷ்டிரா, பலராமருடன் முறைபடி சோநதா, கிருஷ்ணனை உச்சியிலமோந்து கைகளினால் புனைத்தா கிருஷ்ணன் அனபுடன் தலைவணங்கி அவருக்கு மரியாதை செய்து புருஷஸுரேஷ்டனாகிய பீமசேனையும் கிரமப்படி களரவித்தா குருதி புத்தரான யுதிஷ்டிரா அந்த யாதவஸுரேஷ்டர்களையும் அந்தகஸுரேஷ்டர்களையும் வந்தவுடன் சாஸ்திரப்படியும் கிரமப்படியும் மரியாதைகளைச் செய்து அழைத்தா, சிலரப பெரியோரைப்போலவும் சிலரைச் சினேகிதரைப்போலவும் களரவித்தா, சிலரிடம் பிரேமையுடன் பேசினா, சிலரால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டா பிறகு, குருதியும் பாண்டவர்களும் இரளபதியுடன் சந்தோஷத்தோடு கிருஷ்ணனையடைந்து ஐம் லனகளும் ஆனந்த முற்றவரானாக ராமகிருஷ்ணர்கள் சந்தோஷமாயிருப்பதைக் கண்டு, குருதி யுதிஷ்டிரருக்குப் பந்துக்கிருப்பதாக நினைத்தாள் அதன்பிறகு, அறியமுடியாத மகிமைள்ள பலராமரும் அகநூரும் சந்தோஷமாக எல்லாச் சிறப்பும் பொருதிய ஸூபத்திரைக்குச் சிறப்புக்காகத் திரவியக்குவியலைக் கொடுத்தனா ஆயிரக்கணக்காகப் பவழங்களையும் முகதாஹாங்களையும் மற்ற ஆபரணங்களையும் ரதனகம்பளங்களையும் மததைகளையும் புலித்தோல மேலே போரக்கப்பட்ட ஆஸாங்களையும் கொடுத்தனா யுதிஷ்டிரருடைய வீடு அனேக நெருக்கமான இரத்தினக் குவியல்களாலும் படுக்கைகளாலும் ஆஸனங்களாலும் வாகனங்களாலும் ஜவலிப்பதுபோல விளங்கிற்று பிறகு, நல்லலக்ஷணங்கள் பொருந்திய ஸூபதரைக்கு, அலங்காரங்களுக்குச் சந்தோஷ முண்டாக்கத்தக்க சிறந்த கலையான தஸவம் ஏழிரத்திரிகள் நடந்து கிருஷ்ணன் பாண்டவர்களுக்குச் சம்பந்தி மரியாதைக்காக உயரந்த சம்பத்தைக் கொடுத்தா சிறந்த புகழ்பெற்ற கிருஷ்ணன் ஸூபதரையின் உறவினா கொடுக்கவேண்டிய பெண்சிறப்பைப் பாண்டவர்களுக்குக் கொடுத்தா பொன்மயமான சதங்கைகளின் வரிசைகள் தொங்குகின்ற அலகுதிரைகள் சூட்டப்பட்டவையும் சமாதானங்களான சாரதிகளுள்ளவையுமான ரதங்களில் ஆயிரத்தையும், மதுராதேசத்திலுண்டானவையும் பாரக்க அழகானவையுமான கற்றைப்பச்சைகள் பதினாயிரத்தையும், சந்திரகிரணங்களைப்போல வெண்ணிறமுள்ளவையும் பொன் அலங்காரமுள்ளவையுமான பெண்குதிரைகளில் ஆயிரத்தையும், ஸ்ரீமானை கிருஷ்ணபகவான் அனபுடன் கொடுத்தா அவவாறே காற்றைப்போன்ற வேகமுள்ளவையும் பழக்கப்பட்டவையுமான கோவேறு கழுதைகளின் மைநிறமான மயிருள்ளவை ஐந்து றறையும், வெளுத்தவை ஐந்து றறையும் கொடுத்தா

ஸநானத்திலும் பானத்திலும் உதஸவகாலத்திலும் உபயோகப்படுகிறவர்களும், சிறந்த அலங்காரங்களுள்ளவர்களும், சிறந்த ஓயுள்ளவர்களும், பொன்மயமான அநேக ஆபரணங்களைக் கண்டுகளில் தரித்தவர்களும், தேகத்தில் ரோமங்களிலலாதவர்களுடைய நன்றாக அலங்காரஞ் செய்ப்பட்டவர்களும், வேலைகளில் சுறுசுறுப்புள்ளவர்களுமாகிய பொன்னிறமான இளமைப்பருவத்துப் பெண்கள் ஆயிரவரையும் தாமரைக்கண்ணா அளித்ததா பாஹலீ தேசத்திலுண்டான ஏறத்தக்க குதிரைகளில் லக்ஷத்தையும் சிறந்த கன்னியாதனமாக ஜனாததனா கொடுத்ததா நாணய உரு முள்ளவையும் கடடிகளுமாகிய நெருப்புக்கொப்பான உயர்ந்த பொன்னைப் பத்தம்னிதா சுமக்கக்கூடிய அளவு யாதவராகி ஜனாததனா கொடுத்ததா பராகிரமத்திற பிரியமுள்ளவருடைய கலப்பையை ஆயுதமாக உடையவருமாகிய பலராமா மதக்கனத்திறந்து * முமமதமும் பெருகுகின்றவையும் மலைசகிரங்களுக்கொப்பானவையும் புத்தங்களிற பின்வரங்காதவையும் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் உரத்தமணிகளசபதிகுகின்றவையும் பொன்மாலைகள அணிந்தவையும் பாகாகளோடு கூடியவையுமான அழகரையான்களாயிரத்தை விவாககாலத்தில் சம்பந்தத்தைக் கௌவித்தி அன்புடன் அராஜுன்னுகுக் கொடுத்ததா வெண்பையான வஸ்திரங்களுயும் சாலவைகளையுமே துரைகளாகவும் மஹாகஜங்களுயே பெரிய முதலைகளாகவும் ஜயக்கொடிகளையே பாசிக்கொடிகளாகவும்கொண்ட மிகுதியான தனரத்தனக்குவியலென்னும் அநதப் பெருமபுனல், முன்னமே நிரம்பியிருந்த பாண்டவா ளென்னும் கடலில் நிரம்ப வேகமாகப் பிரவேசித்தது அவர்களின் பகைவர்களுக்கு வயஸனத்தை உண்டுபண்ணிற்று தாம் ராஜரான யுதிஷ்டிரா அவற்றையெல்லாம் பெற்றுக்கொண்டு மஹாரதர்களான அநத விருஷணிகளையும் அநதகர்களையும் சிறப்பித்ததா மஹாதமாக்களும் உத்தமாகளுமாகிய அநதக் கௌரவர்களுடைய விருஷணிகளும் அநதகர்களும் சோரது புண்ணியம் செய்தவர்களுடைய தேவலோகத்திலிருப்பதுபோல மகிழ்ந்திருந்தனர் கௌரவர்களும் விருஷணிகளும் அவரவா சோகைகளுக்குத் தக்கபடியும் ஸதோஷத்தாக்குத் தக்கபடியும் பெரிய சபதங்களோடும் அதிகக் கோஷத்தோடும் ஆங்காங்கு விளையாடினா அநதச் சிறந்த வீரர்கள் இவ்வாறு அனேக தினங்கள் விளையாடிக் கௌரவர்களினால் மரியாதை செய்யப்பெற்றுத் திருமபவும் துவாரகையை நோக்கிச் சென்றனா மஹாரதர்களான விருஷணிகளும் அநதகர்களும் கௌரவசிரேஷ்டர்களால் கொடு

* கண தாடை துதிகை ஆகிய முன்று இடங்களிலுமுள்ள மதம்

பபட்ட உயாந்த மதனங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு பலராமரை
 ன்னிடஞ்ச சென்றனா மஹாபலசாலியான பலராமா சகோ
 ரியான ஸுபதரைக்கு மரியாதைசெய்து அவனைத் தழுவின
 காரணம் திருளபதியினிடம், 'இவன் உன் அடைக்கலம்' என்று
 சாலி ஒப்பித்துவிட்டு அதையான குந்தியின் பாதங்களில
 நதனஞ்செய்து புறப்பட்டா. அந்தக்காலத்தில் குந்தியும்
 ரீதிபுடன் அவரைக் கௌரவித்தாள் அந்த யாதவ வீராகிய
 லராமா பாண்டவர்களாலும் நகரத்தாராலும் நிரம்பப்பூஜிக்கப்
 பட்டு யாதவர்களுடன்சேர்ந்து துவாரகைக்குச் சென்றா ஜனமே
 பரே! மஹாபலசாலியான கிருஷ்ணன் மாதிரி மஹாதமா
 ன அரஜுனனுடன் கூட முப்பத்துநான்குநாள் அந்த அழ
 ன இரத்திரப்பிரஸத் நகரத்திலேயே உல்லாஸமாக இருந்தா
 பருங்கீர்த்தியுள்ள கிருஷ்ணபகவான அரஜுனனுடன் கூட
 வட்டையாடி மானகோபும் பனற்கோபும் அடித்துக்கொண்டு
 முனைக்கரையில் ஸஞ்சரித்தா பிறகு, கிருஷ்ணனுடைய இனிய
 காதரியான ஸுபதரை, இரத்திராணி ஜயந்திபெற்றது
 பால் புகழ்பெற்ற புத்திரனைப் பெற்றாள் நீண்டகைகளும்
 கன்ற மாபும் விருஷபம்போன்ற கண்களுமுடையவனும் பகை
 ர்களை அடக்குகிறவனும் வீரனும் புருஷஸரேஷ்டனுமாகிய அபி
 னயுவை ஸுபதரை பெற்றாள் அபிப்பயமற்றவன், மனபு=
 ஶாபமுள்ளவன் என்கிற காரணத்தினால் எதிரிகளையழிப்பவ
 ம் புருஷஸரேஷ்டனுமாகிய அந்த அரஜுனபுத்திரனுக்கு அபி
 னயு என்று பெயரிட்டனா யஜ்ஞத்திற்கடைகிற அரணிக
 டையிலிருந்து அகனி உண்டாவதுபோல், அதிரத்தனை அந்தப்
 திரன் ஸுபதரையிடம் தனஞ்சயனால் உண்டான ஜனமே
 பரே! சகதியுள்ளவரும் குந்திபுத்தரருமான யுதிஷ்டிரா அவன்
 நதபோது பிராமமணர்களுக்குப் பதினாயிரம் பசுக்களையும்
 றானனையங்களையும் கொடுத்தா அவன் குழந்தையாயிருந்
 துமுதல் கிருஷ்ணனுக்கும் தகப்பன்மாரகளை வைநுகும்,
 ரைக்களுக்குச் சந்திரனிருப்பதுபோலப் பிரியமாக இருந்தான்
 வனுக்கு ஜாதகாமமுதலிய சுபகாரியங்களை யெல்லாம் கிருஷ்
 னே செய்தா அந்தப்பாலன் வளர்பிறைமதியைப்போல
 றாரத்தான் சத்திருக்களை யடக்குகிறவனும் வேதங்களை
 ரிந்தவனுமாகிய அபிமனயு * நான்கு பாதங்களுள்ள தம்

* நான்குபாதமாவன —

1. ஸூத்ரம்—சாஸ்திரோபதேசம்
2. சிகை—பழக்கம்
3. பரயோகம்—ஸமயத்துக்குத்தக்கபடி உபயோகிப்பது
4. ரஹஸ்யம்—காரணகாரியஸம்பந்தத்தை அறிவது

இவற்றை வேறு வகையாகவும் கூறுவா 520-வதுபக்கத்துக் குறிப்
 ப்கான்க

* பததுவகையுள்ளதுமான தனுவேதததையும் தேவலோகத்
 தும மானிட லோகத்திலுமுள்ள எல்லா விததையையும் அராஜு
 னிடமிருநது தெரிநதுகொண்டான. மஹாபலசாலியான அராஜு
 னன அஸ்தரவிததைகளிலும் அங்கங்களினமைப்பிலும் எல்லாவி
 தமான செயகைகளிலும் விசேஷங்களைக் கற்பித்தான. சாஸ்திர
 ஞானத்திலும் என்கப்பழக்கத்திலும் தனக்கொப்பாகச்செய்தான
 தனஞ்சயன் பூணமான சரீரக்கட்டுள்ளவனும் லக்ஷணங்களு
 லாம பொருந்தினவனும் ஐயிக்கமுடியாதவனும் விருஷபத்தி
 கொண்டையைப்போன்ற தோள்களையுடையவனும் வாய்திற
 ஸாப்பததைப்போன்றவனும் லிமமததைப்போன்ற காவமுள்
 வனும் பெரியவிலலாளியும் மதயானைபோல நடப்பவனு
 மேகததையும் துருதுபிவாததியததையும்போன்ற தவனியுள்
 வனும் பூணசந்திரனபோன்ற முகமுள்ளவனும் தனது புத்திர
 மாகிய அபிமனயுவைக்கண்டு களிப்புறமுன் இந்திரன அராஜு
 னைப் பாரப்பதுபோலப் பராககிரமத்திலும் உற்சாகத்திலும் அ
 கிலும் தேகஉருவத்திலும் கிருஷ்ணனைப்போன்ற புதரனை அராஜு
 னன பாரத்தான அழகான லக்ஷணங்களுள்ள திரௌபதிய
 ஐந்தாமலைகளைப்போலத் தைரியமுள்ள ஐந்தா சிறந்தபுத்திராகக்
 ஐந்துபதிகளாற் பெற்றாள் யுதிஷ்டிரருக்குப் பிரதிவிந்தியனையு
 விருகோதரனுக்கு ஸுதஸோமனையும், அராஜுனனுக்குச் சுரு
 காமாவையும், நகுலனுக்குச் சதானிகனையும், ஸஹதேவனுக்கு
 சுருதஸேனனையுமாக ஐந்தாமஹாரதங்களான வீரர்களை, அதி
 தேவர்களைப்பெற்றதபோலப் பாஞ்சாலி பெற்றாள் பிராமமண
 கள் சோதிடசாஸ்திரஜ்ஞானத்தினால், யுதிஷ்டிரருடைய புத்த
 னைப்பற்றி, 'எதிரிகளுடைய ஆயுத அடிகளின் உணர்ச்சியி
 லுடன் விரதியமலைக்கு ஒப்பாயிருப்பான் ஆதலால், இவன் பிர
 விந்தியன்' என்று பெயரிட்டனா அநேகமுறை ஸோமரஸ்
 பிழிந்தது யஜ்ஞஞ் செயதபிறகு சுந்திர சூரியாககொப்பா
 தேஜஸுள்ள சிறந்த விலலாளியான குமாரனைப் பீமஸேனனு
 பெற்றாள்ாதலால் அவனுக்கு ஸுதஸோமனென்று பெய
 ரிற்று சுருதம் எனப்பட் சாஸ்திரோகதமான பெரிய
 மங்களாகிய தீரத்தயாததிரை முதலியவற்றைச் செய்து திரும

* 1 ஆதானம் தூணியிலிருந்து பாணத்தையெடுப்பது, 2 ஸந்த
 னம்=தொடுப்பது, 3 மோக்ஷணம்=நாணியிலிருந்துவிடுவது, 4 நிவர
 தனம்=எதிரிவிடுவதை விலக்குவது, 5 ஸதானம்=விலலாளியி
 னில், 6 முஷ்டி=பீடி, 7 பிரயோகம்=லக்ஷயத்தை யடிப்பது
 8 பிராயச்சித்தம்=தவறுதலுக்குப் பரிஹாரம், 9 மண்டலம் சுற்
 ரடப்பது, 10 ரஹஸ்யம்=சபத்ததினால் லக்ஷியத்தையடிப்பது

பிறகு அரஜுனனுக்குப் பிறந்ததனால் அவன் புத்திர
 றுக்குச் சுருக்கமாவென்று பெயரிடப்பட்டது நகுலன்,
 னபுகழை விருத்தி செய்கிறவனாகிய புத்திரனுக்குக் கௌரவ
 மசத்திற்பிறந்த மஹாதமாவாகிய சதானீகனென்னும் ராஜ
 ஷியின் பெயரைபிட்டான் திரௌபதி, அகநிதேவதை
 ன நக்ததிரமாகிய கிருத்திகையில் ஸ்ஹதேவனுக்கு ஒரு புத்தி
 னைப் பெற்றாள் அதனால், அவனுக்கு * ஸ்ருதஸேனென்று
 பெயரிட்டனா அரசாக்கரசரான ஜனமேஜயரே! புகழ்பெற்ற
 ராகளும் ஒருவாக்கொருவா நன்மையைக் கருதுகிறவாகளுமாகிய
 றந்தத் திரௌபதியின் புத்திரர்கள் ஒருவாக்கொருவா ஒரு வரு
 தம் வித்தியாசமுள்ளவர்களாகப் பிறந்தனர் பரதஸுரேஷ்டரே!
 ிதளமயரிஷி அவர்களுக்கு ஜாதகாமம் செளளம் உபநயன முத
 லியவற்றைப் பிராயத்தின் வரிசைப்படி சாஸ்திரப்பிரகாரம் செய
 ரார பிறகு, வேதாத்யயனஞ் செயது பிரமமசரிய விரதத்தைச்
 சமமையாக நடத்தித் தேவர்கள் மனிதர்களுடைய ஸம்பந்த
 னான அஸ்தரங்கனையும் பாணங்கனெல்லாவற்றையும் அரஜுனனி
 ம் கிரஹித்தாராகள் ராஜஸுரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! விசால
 னான மார்புகளுடையவர்களும் மஹாரதர்களுமான தேவகுமாரா
 னைப்போன்ற புத்திரர்களுடன் சோந்தி பாண்டவர்கள் மகிழ்ச்
 சிருந்தனர்

ஹ ர ண ஹ ர ண ப ரீ வ ம் ழ ற் றீ ற் று

இருபுறமுநாற்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்

க ட ண் ட வ த ஹ ப ா வ ம

கிருஷ்ணனும் அர்ஜுனனும் ஸதீகிளுடன் ஜல்கிரீடைக்காக யமுனைக்
 துச் சென்றபோது பிராடம்மணவடிவமாகவந்த அக்கிரியைக் கண்டது.)

அந்தப் பாண்டவர்கள், இந்திரப்பிரஸ்தத்தில் வலித்துக்
 கிராண்டிருக்கையில், திருதராஷ்டிர மஹாராஜன் பீஷ்மா இவா
 ளுடைய கட்டளைப்படி பகையரசர்களை ஜயித்தாராகள் சிறந்த
 குணங்களும் செய்கைகளுமுள்ள தாமராராஜரை அடுத்த பிறகு
 ளல்லா ஜனங்களும் நல்லலக்ஷணமுள்ளதும் புண்ணிய காரியத்
 தைச் செய்வதுமாகிய சரீரத்தையடைந்த ஆதமாக்களைப்போல
 ஸுகமாக இருந்தனர் ஜனமேஜயரே! நீதியோடு கூடிய அந்தத்

* அக்னியைப்போலப் பிரகாசமான ஸ்ருதம் என்னும் சாஸ்திர
 ளானத்தை ஸேனையோலப் பலமாகவுடையவன் என்பது பொருள்

தாமராஜா தாமராததகாமங்களுென்னும் மூன்று புருஷராதத களைத் தமக்குச்சரியான நிலைமையிலிருக்கும் மூன்று பந்துகளைப் போல மரியாதையாக நடத்தினா சரீரத்தோடு கூடியிருப்ப போலவே அந்தத் தாமராததகாமங்களுக்கும் ஸமமாகத் தம் தீரவியத்தைப் பகிரங்குகொடுத்தது அவற்றோடு தாம் * நானக் வது பங்காளிபோலிருந்தார ஜனங்கள், வேதங்களை ஒதுக் வறிற் சிறந்தவரும் அவற்றை மஹாயஜ்ஞங்களில் உபயோகிப் வரும் புண்ணியலோகங்களைக் காப்பாற்றிக்கொள்பவருமாகி அந்தத் தாமராஜரை அரசராகக்கிடைக்கப்பெற்றனா அந் அரசினால் ராஜயலக்ஷம் நிலையான இடம்பெற்றது அறிவான் சிறந்த ஆதரவையடைந்தது எல்லாததாமங்களும் அபிவிருத் யடைந்தன அந்த அரசர் நான்கு சகோதரர்களுடன் கூடி நான வேதங்களைபும் பிரயோகித்துச் செய்யப்பட்ட மஹாயாகமபோ மிகவும் பிரகாசித்தார பிருஹஸ்பதிகொப்பான தெளமிய முதலிய பிராமமண்சிரேஷ்டர்கள் பிரமமாவினிடம் தேவர்களிரு பதுபோல அவரைச் சுற்றியிருந்தனா பூரணசந்திரனைப்போ மாசுற்ற தாமராஜனிடம் பிரஜைகளுடைய கண்களும் உள்ளங்களு ஓரே காலத்தில் மிகக் அன்பிறைபற்றியிருந்தன பெரிய அந் ருஷ்டத்தினுலே மாத்திரம் பிரஜைகள் அந்த ராஜாவினிடம் உள் ளன்பு வைக்கவில்லை ஜனங்கள் மனத்திற்கினியனவற்றையெ லாம் அவர் கிரியையினால் மிறைவேற்றினா சிறந்த புத்தியுள் வரும் அழகாகப் பேசுகிறவருமாகிய அந்தத் தாமராஜாவினிடத் தில் அபுகதமாகவாவது அஸ்தயமாக்கவாவது கடுமையாகவாவது மனத்தைக் கவராததாகவாவதிருக்கும்சொல் இருந்ததில்லை ஜனமேஜயரே! மிகப்பெரிய சகதிமானான தாமபுத்திரா எல்லாப் பிரஜைகளுக்கும் தமக்கும் நன்மையானவற்றையே செய்யக் கருதி அன்போடிருந்தார அவரைப்போலவே பாண்டவர்களைவரும் மகிழ்வுறாதுத் துயரமவிட்டுத் தங்கள் பராகரமத்தினால் மற்ற அந் சர்களையெல்லாம் அச்சப்படுத்திக்கொண்டு வலித்தனா

பிறகு, சிலநாட்கள் கடந்தபின், அாஜுண்ண கிருஷ் ணனை நோக்கி, 'கிருஷ்ண! தாபம் அதிகமாகவிருக் கிறது, நாம் யமுனைக்குச் செல்லுவோம் மதுஸூத் தன! நாம் வேண்டியவர்களுடன்கூட அங்கே விளை

* இம் மூன்றையும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமில்லாமல் நடத்தின பிறகு தம் ஸௌக்கியத்தைக் கருதினா என்பது கருத்தது, 'மூன்று மந் திரிகளையுடைய அரசன் அவர்களால் உபாவிக்கப்படுவதுபோலவும், மோக்ஷஸவரூபான ஆதமர்-தாமராததகாமங்களால் உபாவிக்கப்படுவது போலவும், அவர் தாமராததகாமங்களால் உபாவிக்கப்பட்டார்' என பது இங்கே பழைய உரை

ராடிவிட்டு ஸாயங்காலத்தில் திருமபிவருவோம் ஜனாததனரே !
 'மனம் வைக்கவேண்டும்' என்று சொன்னான அதற்குக்
 குஷணபகவான், 'குந்தியின் புத்திரனே! அராஜக! நாம
 வண்டிய ஜனங்களுடன் ஸுகமாக ஜலக்கிரீடை செய்யலாமென
 து எனக்கும் இஷ்டந்தான்' என்று சொன்னார் ஜனமேஜ
 நரே! அந்தக் கிருஷ்ணராஜாநாகளிருவரும் தாமபுத்திரரைக்
 கட்டு அனுமதிபெற்றுக்கொண்டு வேண்டியவர்களுடன்கூட
 வலிம சென்றனர் காண்டவப்பிரஸ்தத்தில் காடுகளில் விளை
 ராடிகொண்டிருந்த கிருஷ்ணன் புஷ்பத்தோட்டங்களோடுகூடிய
 நந்த யமுநாதியைக் கண்டார் கத்தியையும் கேட்கததையும்
 மிதத்துக்கொண்டு யமுனைக்கரையில், எல்லாப் பருவங்களிலும்
 முகானதம் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் இருபிடிமுமாகிய
 யாந்த காண்டவவனத்தையும் அதைச் சோந்த எல்லாப் பிர
 த்சுங்கையும் அராஜனனோடுகூடப் பாரத்தார கொண்டை
 ஸுதிகள், நரிகள், புலிகள், செந்நாய்கள், மான்கள், குரங்குகள்,
 ரணைகள், சிறுத்தைகள் முதலிய அநேக மிருகங்களும், கிளிகள்,
 யில்கள், காலகண்டகபக்ஷிகள், ஹம்ஸபக்ஷிகள், ஸாரஸ்பக்ஷி
 ள் முதலிய பக்ஷிகளும் சபதித்துக்கொண்டு நிரம்பிப்பிரபுதம்,
 தவாஸூர ராக்ஷஸர்கள் முதலிய எல்லாராலும் கொண்டாடத்
 தகதம், பன்னக் ராஜாவான் தக்ஷணனுக்கு இருப்பிடமும், மூவ
 ல், இலவு, விலவம், குருக்கத்தி, நாவல், மா, சண்பகம், அந
 காலம், பலா, அரசு, பனை, எலுமிச்சை, மகிழ், ஏகபத்மகம்,
 ரளிப்பனை, சந்தன முதலிய அநேக மரங்கள் நிரம்பினதும்,
 அநேகமபுதாக்களால் மூடப்பட்டதும், பிரமபுகளும் வண்டு மூவகில
 னுமுள்ளதும், ஸாப்பங்கள் நிறைந்ததும், விஸ்தாரமான பெரு
 மங்கள் நெருங்கினதனால் ஸூரிய சூயி படாததும், கோரப்
 புகளுள்ள துஷ்டமிருகங்கள் கூட்டங்களாயிருப்பதும், மனிதா
 ளேயில்லாததும், ராக்ஷஸர்களுக்கும் மஹா ஸாப்பங்களுக்கும்
 பக்ஷிகளுக்கும் முக்கியமான இடமுமாகிய காண்டவவனத்தை,
 குந்த பிரஜைனுள்ளவரும் எல்லா லோகங்களின் பிரிவுகளையு
 மிந்தவரும் ஸாவலோக நாதருமாகிய கிருஷ்ணபகவான் அர
 ணனுடன் பாரத்தார பீதாம்பரத்தைத் தரிப்பவராகிய
 குஷ்ணபகவான் அந்த வனத்தில் அநேக முறை சஞ்சரித்துக்
 காண்டிருக்கையில் மரங்களோடும் யக்ஷங்களோடும் பிராணி
 ளோடும் பக்ஷிகளோடும் காண்டவவனத்தை அழிக்கக் கருதினார்
 அநேக மரங்களுள்ளதும் அநேக விதங்களான வீடுகள் நிரம்பின
 ம சுவையுள்ளவையும் விலைபெற்றவையுமான பக்ஷணங்களும்
 பாஜனங்களும் பாணங்களுமுள்ளதும் அநேக வகையான புஷ்ப

மாலைகளும் சந்தனங்களும் அளவற்ற உயர்ந்த ரதனங்களும் நிரபினதும் அமராவதிக்கு ஒப்பானதுமான அநதக கிரீடாபட்சேதசத்தையடைந்து கிருஷ்ணராஜுனாகள உளளே பிரவேசித்தனா ஜனமேஜயரே! எல்லா ஜனங்களும் தததம் விருப்பப்பவினையாடினா பருத்த நிதம்பங்களும் அழகிய பெரிய கொங்கைகளுமுள்ளவரும் அழகிய கண்களையுடையவருமான ஸ்திரீகளுமதுபானத்தினால் துவண்ட நடையுடன் வினையாடினா கிருஷ்ணாசசனாகளின் மனைவிகளான சிறந்த மங்கையாகள காட்டிசிலரும் ஜலத்திற சிலரும் வீடுகளிற் சிலருமாகத் தங்களை தங்க விருப்பப்படி தாந்தாம விரும்பின் இடங்களில் கிரீடத்தன ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! கிருஷ்ணனுக்கு எப்போதும் அனபுளபெண்ணரசியாகிய ஸத்தியபாமையும், தரளபதியும், ஸுபதையும் மதுமயக்கம் மிருதவாகளாய ஸ்திரீகளுக்கு வஸ்திரங்கடையும் ஆபரணங்களையும் தானம் செய்தனா அங்கே சில பெண்களாஸந்தோஷத்துடன் ஆடினா. மறறும் சிலா கூவினா வே. சிலா சிரித்தனா சிலா உயர்ந்த மதுவைக் குடித்தனா ஓசிலா அங்கே ஒருவரையொருவா தகைந்தனா, ஒருவரையொவா அடித்தனா மறறுமுள்ள சிலா ஒருவருக்கொருவா ரஹயங்கள் பேசினா புல்லாங்குழல்கள் வீணைகள் மிருதங்கங்கள் இவற்றின் இனிய ஓசைகளினால் அநத மாளிகையும் மிகவும் சிறப்புள்ள அநத வனமும் நிரப்பப்பட்டன அங்கே அவ்வா, நடந்துகொண்டிருக்கையில், கிருஷ்ணனும் அராஜுனனும் ஸமீபத்திலுள்ள மிக்க அழகான ஒரு பிரதேசத்துக்குச் சென்றன ஜனமேஜயராஜரே! மஹாதமாக்களும் எதிரிகளின் பட்டணங்களை ஜயிப்பவருமாகிய கிருஷ்ணராஜுனாகள அங்கே சென, உயர்ந்த விலைபெற்ற ஆணைகளில் வீற்றிருந்தனா முன நடந பராக்ரமச செய்கைகளையும் மறறுமுள்ள அநேக விஷயங்கடையும் பேசிக்கொண்டு அவ்விருவரும் அவ்விடத்தில் மகிழ்ந்திருத்தனா தேவலோகத்தில் அசுவினிதேவர்கள் இருப்பதுபோல அவ்விடத்தில் ஸந்தோஷமாக உட்காராந்நிருக்கும் கிருஷ்ணராஜுனாகளிடம் ஒரு பிராமணன் வந்தான் பெரிய ஆசசாமரபோல உயர்மானவனும், உருக்கிவிட்ட தங்கம்போன்ற ந்முள்ளவனும், பசுமையும் செம்பட்டையுமாகப் பிரகாசிக்கின்ற மீசையும் உயரத்துக்குத் தகுந்த பருமனுமுள்ளவனும், பாஸ்யாயிப்போலப் பிரகாசிப்பவனும், மரவுரிபுடித்தவனும், ஜனையைத் தரித்தவனும், தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடையவனும், தன் சிவந்த ஒளியினால் ஜவலிப்பவன் போன்றவனுமாக அநதப் பிராமணன் காண்டவானத்தை யெரிக்கக்கருதிக் கிரு

ராஜாஜனரை அடைந்தான் ஜவலிக்கின்ற அநதப பிராமம
ஸ்ததமன அனுசிவரககண்டு பிரபுவான கிருஷ்ணபகவான
வன அககினிபாக இருக்கவேண்டுமென்று நினைத்தார் அராஜன
யம் கிருஷ்ணனும் உடனே எழுந்துநின்றனா

இருநூற்றுநூற்பத்தொன்பதாவது அததிபாயம்
காண்டவதா ஹபாவம் (தொடர்ச்சி)

காண்டவவனத்தை எரிக்கவேண்டுமென்று கிருஷ்ணராஜனர்களிடம்
அக்கிளிவேண்டினதாக வைசம்பாயனர் சொல்ல, ஜனமேஜயர்
அதன் சாரணத்தைக்கேட்டதும், சுவேககிராஜன்செய்த
யாகதீக்ஷில் அகிக போஜனம் செய்ததனால் சக்தி
திறைந்த அகனிதன் சக்தி வருவதற்காகப் பிரம்மரவி
னிடம் வேண்ட அவர் கொடுத்த வரத்தால்
காண்டவவனத்தை எரிக்க ஆரம்பித்தும்
அதற்கு ஏழதாம் வீச்சினம்வந்ததனால்
கிருஷ்ணராஜனரை ஸ்ஷாயத்திற்
காக வேண்டிக்கொண்டா
னென்று வைசம்பாயனர்
கொன்னதும்)

அநதப பிராமணன் காண்டவவனத்தின் ஸம்பத்திலிருக்
ம லோகவீராகளாகிய அராஜனையும் பாதவ வீராகிய கிருஷ்
ணையும் பாதது, 'கிருஷ்ணராஜனாகளே! நான் பிராமமணன்,
பபோதும் அதிக போஜனம் செய்பவன், குறைவிலாமல
பாஜனம் செய்கிறவன், உட்களிடம் யாசிக்கிறேன், எனக்கு ஒரு
ருபதியைக்கொடுங்கள்' என்று சொன்னான் அவன் இவ்வாறு
சான்றவுடன், அநத கிருஷ்ணராஜனாகள், 'நீர் எவ்வகையான
ணவினால் திருபதியடைவீர்? அநத உணவுக்காக முயலுகிறோம்'
ன்று அவனுக்குச் சொன்னார்கள் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட
நத அகனிபகவான, எவ்வகை ஆகாரம் வித்தம் செய்பலா
மன்று பேசிக்கொண்டிருக்கும் அவவிரண்டு வீராகளையும்
பாதது, 'நான் அன்னத்தைப் புஜிக்க விரும்பவில்லை எனனை
களியென்று அறியுங்கள் எனக்குத் தகுதியான ஆகார
மதுவோ அதனை நீங்கள் கொடுங்கள் இநதக காண்டவ
னத்தை எப்போதும் இநதிரன் காககிறான் அநத மஹாதமா
னால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட இவ்வனத்தை நான் கொளுத்த முடிய
லலை இநதிரனுடைய ஸநேஹிதனாகிய தகூக்கன் இனத்தா
டன் எப்போதும் இவ்வனத்தில் வலிக்கிறான்! அவனாகாக
ஜரபாணி இநதக காட்டை இரக்ஷிக்கிறான் இநதக காட்டில்
கூக்கனுடைய ஸம்பந்தத்தினால் இன்னும் அனேகம் பிரானிகள்
பபாற்றப்படுகின்றன நான் கொளுத்தவிரும்பியும் இநதிர

னுடைய பிரபாவத்தினால் கொளுத்தமுடியாதவனாக இருக்கிறேன். அவன் நான் எரிககிறதைக்கண்டு மேகங்களைக்கொண்டு ஜலத்தை வருஷிக்கச் செய்கிறான். அதனாலேதான் நான் எரிகக ஆரம்பித்தேன். எனக்குப் பிரியமான காட்டை நான் கொளுத்தமுடியவில்லை. அப்படிப்பட்ட நான் அஸ்தரங்கள் தெரிந்தவர்களாகிய உங்களை சகாயாகளாக அடைந்து காண்டவ வனத்தை எரிப்பேன். இந்நன்னந்தான் யான் வேண்டினது உத்தமமான அஸ்தரங்களை யறிந்த நீங்களிருவரும் அந்த மழைத்தாரைகளையும் எல்லாவிடங்களிலுமுள்ள பிராணிகளையும் என்கும் தடுத்ததுவிடீர்கள்' என்று சொன்னான்" என்றா.

ஜனமேஜயா, "பிராமமணரே! இந்திரனால் காப்பாற்றப்பட்ட தும் அனேகம் பிராணிகள் சோந்திருந்ததுமான காண்டவ வனத்தை அகனிபகவான் எரிகக்கருதினது ஏன்? அகனி மிகுந கோபத்துடன் காண்டவ வனத்தைக் கொளுத்தினதற்குக் காரணம் சிறிதாயிருக்குமென்று நான் நினைக்கவில்லை. பிராமமணரே! முன்வரே! முன்னே காண்டவவன தகனம் எவ்வாறு நடந்ததென்பதை நன்றதபடி வினாவக்க கேட்க விரும்புகிறேன்" என்று கேட்டவைசம்பாயனா சொல்லுகிறா. "வேந்தரே! பூமிக்கரசரே! அகனி காண்டவவனத்தை எரித்ததற்குக் காரணத்தை நன்றதபடி நான் சொல்லுகிறேன், எல்லாவற்றையும் கேளும் புருஷாரேஷ்டே. ஸந்தோஷம் புராணத்திலுள்ளதும் ரிஷிகளாற் சொல்லப்பட்ட மாகிய காண்டவவனத்தின் நாசத்தைப்பற்றிய இந்தக் கதை உமக்கு உரைப்பேன்.

ராஜாவே! இந்திரனாக்கொப்பான பல பராக்ரமம் உள்ளவனும், சாஸ்திரப்படியாகஞ்செய்தவனும், தனக்கீடு வேறொருவதில்லை. யென்று சொல்லத்தக்க கொடையாளியும், சிறந்த புதையுள்ளவனுமாகிய சுவேதகியெனனும் கியாதிபெற்ற அரசனைப் பற்றிப் புராணத்திற் கேட்டிருக்கிறோம். அந்த ராஜா பன்னிரண்ட வருஷகாலத்திற்கு ஒரு யஜ்ஞதீக்ஷை செய்துகொண்டான். அந்நுடைய அந்த ஸ்தையாகத்தில் மஹாரிஷிகளும் வேதவேதாங்குகள் தெரிந்த பிராமமணர்களும் மிகுதியாக எப்போதும் சோந்திருந்தனர். அவன் நிரம்பின தக்ஷிணையோடு கூடிய வேளங்களையும் * மஹா யஜ்ஞங்களை யும் செய்தான் அரசரே! அந்நுக்கு ஒவ்வொருநாளும் யாகத்தைச் சோந்த கிரிப்பைக்கொண்டவதிலும் அனேகமான தானங்களைச் செய்வதிலும் தவிர வேறொன்றிலும் புத்தி செல்லவில்லை, அந்தப் புத்திமாணன் அரசர் ரிதவிக்ருகுகளோடு சோந்த இவ்வாறு யாகஞ்செய்துகொண்ட

* தேவயஜ்ஞம் பிதிரயஜ்ஞம் ரிஷியஜ்ஞம் பூதயஜ்ஞம் மனுஷ்யயஜ்ஞம்

ருந்தான பிறகு, வெகுகாலத்திற்குப் பின் புகையினால் கண்கள் லங்கின அந்த ரிதவிக்ருகுகள் களைப்படைந்து ராஜாவை விட்டா பிறகு, அரசன் அந்த ரிதவிக்ருகுகளை வேண்டினான் கண்கட்டுப்போனதனால் அவர்கள் யஜ்ஞத்திற்கு வரவில்லை அதன் பிறகு, அரசன் அவர்களுடைய அனுமதியினால் அவர்களைச் சோந்த வறு பிராமமணர்களை ரிதவிக்ருகுகளாகக்கொண்டு அந்த ஸ்திரீயாகத்ததைப் பூர்த்தி செய்தான இப்படி நடத்திக்கொண்டிருந்த பிறகு அந்த மஹாதமாவான அரசன் சில காலத்துக்குப்பின் ஒரு ஸ்திரீயில் தனது வறுஷங்குகளால் செய்யக்கூடிய ஒரு ஸ்திரீயாகத்ததைச் செய்வித்தான் கண்களும்போது அதை ரிதவிக்ருகுகள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை பெரும்புகழோடு அவ்வரசன், தனக்கு வேண்டியவர்களுடன்கூட நமஸ்காரஞ்செய்தும் நல்ல வார்த்தை சொல்லியும் வண்டியவற்றைக் கொடுத்தும் மிகுந்த முயற்சிசெய்து விடாமல் மீண்டும் ரிதவிக்ருகுகளை வேண்டினான் அவ்வற்ற மஹிமைபுள்ள அவர்கள் அவனுடைய அந்த விருப்பத்தைச் செய்வதில்லை ராஜரிஷியான அவ்வரசன் கோபங்கொண்டு ஆஸ்திரமங்களிலிருந்தும் அந்த ரிதவிக்ருகுகளைப் பார்த்து, 'பிராமமணர்களை! நான் நிதினையிருந்தாலும் உங்களுக்குச் சுருஷைச் செய்யாதவனாயிருந்தாலும் பிராமமணர்கள் அருவருக்கத் தக்கவனாயிருந்தாலும் நீங்கள் என்னை உடனே விட்டுவிடுங்கள், பிராமமணோத்தமர்களே! அவ்வாறில்லாமையால் எனக்குள்ள யாகஸ்ததையை இப்போது உங்கள் தடை செய்யவும் காரணமில்லாமல் என்னை விட்டுவிடவும் சக்தி பிறாமமணர்களே! உங்களுடைய சரணமடைந்திருக்கிறேன் அனுக்கிரஹம் செய்யக்கடவீர்கள் -பிராமமணோத்தமர்களே! எனக்குக் காரியமிருப்பதனால் உண்மைபுள்ள பிரிய வசனங்களாலும் கொடுப்பதாகச் சொல்வதனாலும் உங்களைச் சந்தோஷப்படுத்தி உண்மையாக என் காரியத்தைப்பற்றிக் கேட்டுக்கொள்ளுமிறதை நீங்கள் செய்யவேண்டும் பிராமமணோத்தமர்களே! அவ்வாறின்றி விரோதமே காரணமாக நீங்கள் என்னை விட்டுவிட்டால் எனக்கு யஜ்ஞம் செய்விக்ருகுகளே வேறு ரிதவிக்ருகுகள் ரிதம் செல்லவன்' என்று சொல்லி ஓய்ந்தான் வீரரான ஜனமேஜயரே! அந்த யாகம் செய்விப்பவர்கள் அந்த ராஜாவுக்கு யஜ்ஞம்செய்விப்பது தங்களால் முடியாமையால் கோபத்துடன் அவனைப்பார்த்து, 'ராஜ ரேஷ்டனே! உனக்கு யாகக்கிரியைகள் இடைவிடாமல்தான் இருக்கின்றன எப்போதும் அந்தக் கிரியைகளைச் செய்ததனால் உனக்கு நன்மைகள் களைத்துப் போனோம் குற்றமற்றவனே! இந்தச் சிரமத்தினாலேயே ஓய்ந்துபோன உங்களை விட்டு விட்டுவேண்டும் அவசரப்பட்டுப் புத்திப்பிரமைகொண்ட நீருத

திரரிடம் செல. அவா உனக்கு யஜ்ஞம் செயவிப்பாரா' என்
 சொன்னார்கள் ஜனமேஜய ராஜாவே! அவர்கள் நிராகரித்து
 சொன்ன சொல்லைக்கேட்டு, சுவேதகியென்னும் அரசன் கோப
 தோடு கைலாஸ பாவதம் சென்று கடுதவத்தை மேற்கொண்
 நியமத்தோடும் உறுதிபாண விரதத்தோடும் ஆசாரத்தோடு
 கூடியவனாகி உபவாஸத்துடன் நெடுநகரம் சிவபிரானை ஆர
 தித்துக்கொண்டிருந்தான் அவ்வரசன் சிலநாள பன்னிரண்ட
 வது * முகூதத்ததிலும் மற்றும் சிலநாள பதினாறுவது முகூ
 தத்திலும் கிழங்குகளையும் கனிகளையும் ஆகாரமாகக்கொண்டான்
 சுவேதகி ராஜன் மனத்தைச் செம்மையாகத் தியானத்தி
 றிவந்ததி ஆறுமாதகாலம் கைகளைத் தூக்கிக்கொண்டும் இடை
 கொட்டாமலும் கட்டையைப்போல அசையாமல் நின்றனான்
 இருந்தான் பாரதரே! அவ்வாறு பெருந்தவஞ் செய்துகொண்ட
 ருந்த அந்த ராஜாரேஷ்டனுக்கு, பகவானாகிய சங்கரா மிருந
 கிருபைபுடன் பிரத்தியக்ஷமாகி இனியதும் கம்பீரமுமான வாக்
 னால், 'புருஷ ஸரேஷ்டா! எதிரிகளை வாட்டுகிறவனே! உன் தவ
 தினால் சரதோஷமடைந்தேன் உனக்குக் கேஷமமுண்டாகட்டும்
 ராஜாவே! நீ விருமபுகிற வரத்தைக்கேள்' என்று சொன்னான்
 அவ்வற்ற மஹிமைபுள்ள ருத்திரருடைய இந்தச் சொல்லைக்கேட்டு
 அந்த மஹாதமாவுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து, 'தேவர்களுக்கெக்
 லாந் தேவரே! தேவஸரேஷ்டரே! ஈசுவரரே! எல்லாலோகங்களை
 லும் நமஸ்கரிக்கப்பெற்ற பகவானாகிய உங்களுக்கு எனமேல் அரு
 ளிருக்குமாயின் நீங்கள் எனக்கு யாகம் செய்விக்கக்கடவீர்கள்
 என்று அந்த ராஜரிஷி சொன்னான் ராஜாவாற சொல்லப்பட்ட
 இந்தச் சொல்லைக்கேட்டுப் பகவான் கிருபைகூர்ந்து புன்னடை
 யுடன், 'அரசனே! யாக்குசெய்விப்பது என்னுடைய வேலையன்று
 நீயோ இந்த வரத்தை வேண்டி மிகப்பெரிய தவம் செய்திருக்
 கிறாய் ராஜாவே! வீரனே! ஓர் உடன்படிக்கையின்மேல் உனக்கு
 யாக்குசெய்விப்பேன் பன்னிரண்டு வருஷம் பிரமம்சரிய நியமத்
 துடன் இடைவிடாத நெய்ததாரைகளால் அகனிகுத்த திருபத்
 செய்விப்பாயாயின் நீ என்னிடத்தில் விருமபுகிற வரத்தைப்பெற
 லாம்' என்றனா சூலபாணியான ருத்திரரால் இவ்வாறு
 சொல்லப்பட்ட சுவேதகி ராஜன், அவா சொன்னபடியே
 எல்லாவற்றையும் செய்தான் பன்னிரண்டாவது வருஷம்
 நிரம்பினபின், உலகங்களைச் சிருஷ்டிப்பவரும் மஹேசுவரரு
 மாந் சங்கரா, திருமபவும் வந்து ராஜாரேஷ்டனான அந்தச்

வேதகிராஜனைப்பாரதது மிக்க அனபுடன், 'ராஜஸரேஷ்டனே !
 னனுடைய முதனமையான கிரியையினால் நான் ஸந்தோஷம்
 சுவிகரிக்கப்பட்டுள்ளேன் ! யஜ்ஞஞ்செய்யப்படுகிற பிராம
 ணர்களுக்கு விதித்திருப்பதனால் நான் நேராக உனக்கு இப்
 பாது யாகஞ் செய்விப்பதில்லை, ஆகிலும், பூமியில் என்னது அம்ச
 ரகவிற்கும்கூட சிறந்தசக்திமானான தூவாஸஸி என்று பெயர்
 பற்ற மஹானுபாவரான பிராமமணோத்தமர் உனக்கு யாகமரெய
 ப்பா, நீ ஸாமககிரிகளைச் சோக்கலாம்' என்று சொன்னான்
 அவ்வாறு சிவபிரான சொன்ன சொல்லைக்கேட்டுத் திருமபவும்
 ன ஊருக்குவந்து ஸாமககிரிகளைச்சோத்தான ஸாமககிரிகளைச்
 சாத்தபிறகு, சுவேதகிராஜன் மறுபடியும் ருத்திரரிடம்கொண்டு
 ணங்கிக் கைகூப்பி நின்றுகொண்டு, 'மஹாதேவரே ! எல்லாப்
 பாருள்களும் எல்லாக்கருவிகளும் உமது அனுகிரஹத்தினால்
 மபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன எனக்கு யாகத்தை நான் நான்
 டக்கவேண்டுமே' என்று சொன்னான் மஹாதமாவாகிய அவ
 ரசனுடைய இந்தச் சொல்லைக்கேட்டு, ருத்திரர் தூவாஸஸி
 யுழைத்து, 'பிராமமணோத்தமரே ! இந்தச் சுவேதகிராஜன் மஹானு
 பாவன் இவ்வரசனுக்கு எனக்கட்கையினால் நீ யாகம் செய
 கக்ககடவீர்' என்று சொன்னான் தூவாஸஸிமஹரிஷி ருத்திர
 டத்தில், 'அப்படியேயாகட்டும்' என்று சொன்னான் அதன்
 பிறகு, மஹாதமாவாகிய அவ்வரசனுடைய அந்தஸ்தரயாக
 னானது விதிவறமலும் விதித்த காலந்தவறமலும் சாஸ்தி
 ராகதமாக நிரம்பின தக்ஷிணையோடு நடந்தது. மஹாதமா
 னான அந்த அரசனுடைய யாகம் முடிந்தபின் அந்த யஜ்ஞத்தில்
 கைகூப்பி செய்துகொண்ட ரிதவிகளுக்களும் மிகுந்தமகிமைபுள்ள
 பையோருமாகிய எல்லாரும் தூவாஸரிடம் விடைபெற்றுச்
 சன்றனர் அப்போது மஹானுபாவனான அவ்வரசனும் மஹானு
 பாவர்களும் வேதங்களில் கரைகண்டவர்களுமாகிய பிராமமணா
 ன ஸ்ரீஜிக்ஷும வந்திகள் துதிக்ஷும நகரத்து ஜனங்கள் எதிர்
 கொண்டழைக்கவும் தன்னகரத்தில் பிரவேசித்தான் இவ்வித
 வாகிய நற்செய்கையுள்ள அந்தராஜஸரேஷ்டனான சுவேதகியென
 றும் ராஜரிஷி எல்லாராலும் சிலாக்கிக்கப்பட்டு வெகு காலத்திற்
 துப்பின ரிதவிகளுக்கள் ஸதஸ்யர்கள் எல்லாருடனும் கூட ஸவாக
 ததுக்குச் சென்றான் அவனுடைய ஸதரயாகத்தில் பன்னி
 ண்டு வருஷகாலம் அக்கினிபகவான ரெய்யைக் குடித்தான் ஓர்
 டுதியான மனத்துடன்செய்த அந்த வேளவியில் இடைவிடாத
 ரெய்ததாரைகளாலும் ஹோமம்செய்த அன்னத்தினாலும் அக்
 னிக்கு மிகுந்த திருப்தியுண்டாயிற்று பிறகு, மற்ற யாரு

டைய ஹோமத்திரவியங்களைபும் வாகனிக்கொள்ள விரும்பவில்லை வெருதத நிறமுள்ளவனாகவும் ஒளிமழுங்கினவனாகவுமானதா அகனி முனபோலப பிரகாசிக்காமலிருந்தான் அதனால், அகன பகவானுக்கு வேறுபாடு உண்டாயிற்று ஒளிகுறைந்து வாட்ட முண்டாயிற்று அந்த அசுனிபகவான் தன் சகதிபோனதை கண்டு உலகங்களினால் பூஜிக்கப்பட்டதும் புண்ணியமுமாக பிரமமலோகத்திற்குச் சென்றான் அவ்விடத்தில் ஆஸனத்தில் இருந்த பிரமமதேவரைக்கண்டு, 'பகவானே ! சுவேதகி ராஜனா எனக்கு அதிக திருபதி செய்க்கப்பட்டது அதனால், அந் அதிகமாக உண்டாயிருக்கிறது அதை நிவிர்த்திசெய்ய எனக்கு முடியவில்லை ஜகத்பிரபுவே ! ஒளியும் வலிமையும் குன்றியிருக்கிறேன் தங்களுக்கிரஹத்தினால் எனது இயற்கை நிலை வேண்டுமென்று விரும்புகின்றேன்' என்று சொன்னான் எல்லா உலகங்களைபும் படைப்பவராகிய பகவானான பிரமமர இவ்வாறு அகன் சொன்னதைக்கேட்டுப் புன்னகையுடன் அகனியைப்பார்த்து 'மஹானுபாவனே ! பன்னிரண்டு வருஷகாலம் ஒரு பாதத்திரதலிருந்து இடைவிடாத தாரையாக விழுந்த நெய்யையும் ஹோமம் செய்த அன்னத்தையும் நீ உண்டதனால் உனக்குத் தளாச உண்டாயிருக்கிறது தேவர்களுக்கு ஹவிஸ்களை வஹிக்கின் அகனியே ! திடீரென்று ஒளிகுன்றின்மையைப்பற்றி உனக்கு துயரம் வேண்டாம் மறுபடியும் ஸ்வபாவமாயிருப்பாய் காலவந்தபோது உன்னுடைய அரோசகத்தை நான் போக்கிவிடுவேன் தேவர்களின் கட்டளையின்படி உன்னால் முன்பு எந்தக் காண்டவனம் முழுதும் நீருக்கச் செய்யப்பட்டதோ அது தேவசத்துருகளுக்கிருப்பிடமும் மிக்க கொடியதுமாயிருக்கிறது அகனியே அதில் எல்லாபிராணிகளும் வலிக்கின்றன அவற்றின் கொழுப்பினால் திருபதியடைந்தபிறகு, நீ உன் இயற்கையைப் பெறுவாயாக, நீ உடனே அதை எரிக்கச்செல், இந்த நோயிலிருந்து விடுவாய்' என்று சொன்னான் பிரமமரவின் வாயிலிருந்துவந்த இந்த வாக்மியத்தைக்கேட்ட அகனி மிகுந்த வேகத்துடன் ஒடி காண்டவவனத்தைச்சேர்ந்து முழுச்சக்தியையும்எடுத்துக்கொண்ட காற்றினால் தூண்டப்பட்டுக் கோபத்துடன் அதிகமாக ஜவலித்தது காண்டவவனம் எரிவதைக்கண்டு அங்குள்ளனவர்கள் நெருப்பை அவிக்கப் பெரியமுயற்சிசெய்தன னூற்றுக்கணக்கும் ஆயிரக்கண்குமான யானைகள் கோபத்துடன் தங்களுதுகிக்கைகளினால் சீக்கிமாக ஜலத்தையெடுத்தது அகனியை விரைவாக அவித்தன - அங்கே அனேகந் தலைகளோடுகூடிய பாம்புகள் மிகுந்தகோபமும் வேகமும்

காண்டு தலைகளால் ஜலத்தைக் கொண்டுவந்து தாரையாகத்
யினமேலே பொழிந்தன ஜனமேஜயரே! இன்னும் அனேகம்
ராணிகளும் அவ்வாறே தந்தம் கருவிகளைக்கொண்டு முயற்சி
செய்து தீயைச் சீக்கிரத்தில் அவித்தன இவ்வாறுகவே, காண்டவ
னத்தில் எரிந்த அகநி ஏழுமுறை திருமபத் திருமப அவிக்கப்
பட்டது

இருநூற்றைம்பதாவது அத்தியாயம்

காண்டவநாஹிபாவம் (தோடர்ச்சி)

அர்ஜுனன் அக்ஷியினிடம் தேர்துத்தைவிலுழதலியவற்றை யாசித்தது)

அந்த அகனி நினைத்தது நிறைவேறாமல் நிராசையாய்க்
கொண்டிருந்தது கோபத்துடன் பிரமமாவினிடம் சென்று
வித்தனைத்தையும் நடந்தவாறு தெரிவித்ததான் அந்தப் பகவா
ந்ரூப பிரமமதேவா சற்றுநேரம் ஆலோசித்து அகனியைப்
பார்த்தது, 'குற்றமற்றவனே! எந்த உபாயத்தினால் காண்டவன
தை நீ தகிக்கலாமோ அதனை நான் கண்டறிந்தேன்! நீ சிலகாலம்
பாறுததுக்கொள் பிறகு, அதனை யெரிக்கலாம்' அந்தக் கால
த்தில் நரநாராயணர்கள் உனக்கு உதவியாக இருப்பார்கள் அக
னியே! நீ அவர்களுடன் சேர்ந்து காண்டவ வனத்தை யெரிக்
கலாம்' என்று சொன்னான் அந்தப் பிரமமாவைக்கு அகனி, 'அப்
படியே ஆகட்டும்' என்று மறுமொழி சொன்னான் ராஜாவே!
காண்டவநாஹிபாவம் அந்த நிஷிகளாகிய நரநாராயணர்கள்
வதரித்திருப்பதையறிந்தது அந்தப் பிரமமதேவா சொன்னதை
நினைத்து மறுபடியும் பிரமமாவினிடம் சென்றான் அப்போது
பிரமமா, 'அகனியே! இப்போது இந்த இந்திரன் விழித்தது
காண்டிருக்கும் போதே நீ காண்டவவனத்தைத் தகிக்கலாம்
அகனியே! முதலதேவர்களாகிய எந்த நரநாராயணர்கள் தேவகாரி
ராததமாக மானிட லோகத்தில் வந்து சேர்ந்திருக்கின்றனரோ
அவர்களை அர்ஜுனனென்றும் வாஸுதேவனென்றும் உலகம்
நனைக்கிறது இதோ காண்டவவனத்தின் ஸமீபத்தில் சேர்ந்திரு
க்கும் அவர்களிடம் செல் காண்டவவனத்தைத் தகிப்பதற்கு
தவி செய்யும்படி அவர்களைக் கேட்டுக்கொள் அப்போது
அவர்களால் காக்கப்பட்டிருந்தாலும் அந்த வனத்தை நீ தகிக்க
லாம் அவர்களிருவரும் சேர்ந்து எல்லாப் பிராணிகளையும் இர
தனையும் முயற்சிசெய்து தடுத்ததுவிவரங்கள் எனக்குச் சந்தேக
மில்லை' என்றுசொன்னான் ராஜஸுரேஷ்டரே! இந்தச் சொல்லைக்

கேட்டு அகனி விரைவாகக் கிருஷ்ணாச்சனாக்ளிடம் வந்து கேட்டு விஷயத்தை உமக்கு முன்னமே சொல்லியிருக்கிறேன் ராஸாஷ்டரே! அராஜுன்ன அகனி சொன்னதைக்கேட்டு இந்திரதேவைய இஷ்டமில்லாமலே காண்டவவனத்தை எரிக்ளிரும்புகின் அந்த அகனிபக்ளவாண்ப பாரதது அக்ளாலத்திற்குத் தகுதியாக்ள சொல்லைச் சொல்லலான

‘அக்ளனிபக்ளவானே ! என்னிடத்தில் சிறந்த திவயாஸ்திராக்ள அநேகமிருக்கின்றன அவைக்ளினுல் அனேக இந்திராக்ள வந்த லும் நான் யுத்தம் செய்யமுடியும் ஆனால், யுத்தத்தில் வேகம் செய்யும்போது என்னுடைய வேகத்தைத் தாக்கக்ளடியதும் என்னை வன்மைக்கு ஒத்ததுமாகிய வில்லொன்று மாதிரம் எனக்ளிலடீமேலும், ஓடவில்லாமல் அனேக பாணாக்ள வௌ சீக்ளிரத்தி ள்ளிகின்ற எனது காரியத்திற்குப் பாணாக்ள மிகுதியாக்ளவும் வற மலும்ருக்கவேண்டுமே நான் இஷ்டப்படி பாணாக்ளப் பிரயே கிக்ளும்படி நடத்தத்தக்க தேருமில்லை காற்றைப்போன்ற வே முள்ள வெண்மையான திவய அக்ளவாக்ளையும் மேகத்துக்கொ பாண ஒலியும் ஸ்ரீரியனுக்கொப்பான ஒளியுமுள்ள ரத்ததையு நான் விரும்புகிறேன் அப்படியே எந்த ஆயுத்ததினால் கிரு ணன் யுத்தத்தில் நாகாக்ளையும் பிசாசாக்ளையும் கொல்லுவே அந்த ஆயுதம் ஒன்று கிருஷ்ணனுடைய சக்திக்ளுச் சரியான த யில்லை அக்ளனிபக்ளவானே ! அந்தப் பெரியவனத்தில் வருஷிக்ள இந்திரனை நான் எந்த உபாயத்தினால் தடுக்கலாமோ உன் காரி சூதக்ளமான அதனை நீ சொல்லக்கடவாய் அக்ளனிபக்ளவானே ! ம ஷயனுடைய சக்தியினால் செய்யக்ளடியதை நான் செயவே எனக்குப் போதுமான கருவிக்ளாக்ள கொடுக்கக்கடவாய்’ என்றாக்ள

இருநூற்றைம்பத்தோராவது அததியாயம்

க ர ண் ட வ த ர ஹ ப ர வ ம . (தோடீக்ளீசி)

(அக்ளனி தேர்முதலியவற்றை அர்ஜுனனுக்ள்தும் சக்ளகாந்தையும் கதைன் யும் கிருஷ்ணனுக்ள்தும் கோதீத்ததும், அவ்ளீக்ளளனுமதீயினுல் அக்ளனி காண்டவவனத்தைக்ள கோளுத்த ஜூய்பித்ததும்)

புகையைக்கொடியாக்ளவுடைய அக்ளனிபக்ளவான் அராஜுன்ன இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவுடன், அதிதியின் யுத்திரனும் ஜலத்தி வ்ளிப்பவனும் ஜலத்துக்கு அதிபதியுமான வருணனென்னும் த் குப்பாலக்ளைப் பாரக்ள வேண்டுமென்று நினைத்தான் அக்ளனி நினை

தைத்தெரிந்துகொண்டு வருணன் அவனமுன் வந்தான் திக்பாலர்கள் நாலவரிவொருவனும் தேவஸரேஷ்டனும் எப்பொழுதும் முழியாதவனுமாகிய வருணனுக்கு மரியாதை செய்து, 'உனக்கு ராஜாவான் சந்திரனா கொடுக்கப்பட்ட விலையும் இரண்டு தூணி நூயும் வானரக கொடியோடுகூடிய ரதத்தையும் சீக்கிரம் கொடு' என மூலத்தினால் பாராததனும் சக்கரத்தினால் கிருஷ்ணனும் மிகப் பருங்காரியம் செய்யப்போகின்றனா அவற்றை இப்போதே நீ என்னிடம் கொடு' என்று சொன்னான் வருணன், 'கொடுக்கிறேன்' என்றே அகனிகுக்கு மறுமொழி சொன்னான் ஆச்சரியப்பட்டதக்கதும், மிகுந்த வன்மைபுள்ளதும், புகழையும் பெயரையும் விருத்தி செய்வதும், எந்த ஆயுதங்களினாலும் வெல்லமுடியாததும், எந்த ஆயுதங்களையும் வெல்லுவதும், ஆயுதங்களெல்லாற்றிலும் சிறந்ததும், எதிரிகளின் சேனைகளைக் கலக்குவதும், னறுமே லக்ஷங்களுக்குச் சரியானதும், புலவகை நிறத்தாற் சாபிப்பதும், விசித்திரமானதும், மேடுபள்ளமில்லாததும், அடிடாததும், நெடுங்காலமாகத் தேவர்களும் அஸுரர்களும் கந்தார்களும் பூஜித்துவருவதுமாகிய உயரந்த விலையும், அம்புகளையையாத இரண்டு பெருந்தூணிகளையும், வெள்ளி நிறமுள்ளவை ம வெண்மேகம்போற் பிரகாசிப்பவையும் வேகத்தில் மனத்துக்கும் காற்றுக்கும் ஒப்பானவையும் பொன்மாலை போடப்பட்டவை ம கந்தாவ லோகத்தவையுமான நான்கு உயரந்த குதிரைகள் டடப்பட்டதும், அனாமக கொடியுள்ளதும், வேண்டிய கருவிகளல்லாமுள்ளதும், தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் ஜயிக்க முடியாததும், ஒளிபுள்ளதும், கம்பீரமான சபதமுள்ளதும், எல்லா கை ரதனங்களும் இழைத்திருப்பதனால் அழகியதுமான ரதத்தையும் கொடுத்தான் மஹிமை பொருந்தினவரும் உலகங்களுக்கும் பிரபுவாகிய பிரம்ம தேவா சிறந்த தவத்தினால் எதைப் படைத்தாரோ, எதன் உருவம் ஸ்ரீராயனைப் போன்றதோ ராஜா னான் சந்திரன் எதன்மேலேறி அஸுரர்களை ஜயித்தானோ, எது ருண்ட மேகம்போலவும் பளபளப்பினால் ஜவலிப்பதுபோலவுருக்கிறதோ அந்தச் சிறந்த ரதத்தை வானவிலைப் போன்ற றமுள்ள கிருஷ்ணராஜாணாசனிருவரும் அடைந்தனா மிக முழுகியதும் பொன்மயமாகியதுமான சிறந்த கொடிமரம் அதி ருந்தது லிம்மக்கொடிகளோடும் புலிக்கொடிகளோடுங் கூடிய ரும் திவ்ய சக்திபுள்ளவரும் நினைத்த ரூபமெடுப்பவரும் ருந்த பராகரம்முள்ளவருமான ஹனுமானென்னும் வானர ரா எல்லாவற்றையும் எரிக்கப்போவதுபோல அந்தக் கொடித் தையிலிருந்து விளங்கினா அந்தக்கொடியில் தங்கள் சபத்தி

ஸூலேயே எதிரி சைனியங்கனின் பிரஜைஞயைக கெடுக்கும்படி யான அனேக விதமான பெரிய பேய பிசாசு முதலிய பூத கணங்கள் இருந்தன பலவகைக கொடிகளினால் சோபிகின் அந்தச் சிறந்த ரதத்தை அர்ஜுனன் பிரதக்ஷிணஞ் செய்த தேவதைகளுக்கும் நமஸ்காரஞ்செய்து, யுத்த ஸநாஹத்தாடக வசநதரிததுக கத்திபிடித்து மணிககட்டில் உடுமபுத் தோலா செய்த நாணத்தையும் வீரனுறைகளும் கட்டிக்கொண்டு புணையஞ்செய்தவன் தேவ விமானத்திலேறுவதுபோல அந்தத் தேவ லேறினான் முன்னே பிரமமாவினால் கிருஷ்டி செய்யப்பட்டது தேவலோகத்ததுமான அந்தக் காண்டவமென்னும் தனுஷை யெடுத்திக்கொண்டபோது அர்ஜுனன் ஸநதோஷமடைந்தான் வீரனான அர்ஜுனன் முதலில் அகனியைப் பூஜை செய்து பிறகு அந்தத் தனுஷை யெடுத்துத் தன் பலத்தினால் அதில் நாண பூட்டினான் பலசாலியான அர்ஜுனனால் அதில் நாண பூட்டப்பட்டு போது உண்டான சபதத்தை எவர்கள் எங்கே கேட்டனரோ அவர்கள் மனமும் அங்கேயே பயமுற்றது அர்ஜுனன் ரதத்தையும் விலகியும் அம்புகள்வற்றாத பெருந்தூணிகளையும் அடைந்த பின் அதிகச் சகதிபெற்று, அகனிக் கு உதவி செய்ய உதஸா முள்ளவனான பிறகு, அகனி வஜராயுத்தத்தை நாபியென்று சொல்லப்பட்ட நடுவாகவுடைய சகராயுத்தத்தையும் தனக்கு பிரியமான ஆகனேயாஸ்திரத்தையும் கிருஷ்ணனுக்குக் கொடுத்தான் அப்போது, அவரும் சகதிபுடையவரானா அப்போது அகனி கிருஷ்ணனைப் பார்த்து, 'மதுஸூதனரே! இதனால் மானிடரல்லாதவர்களையும் தேவர்கள் முதலியவர்களையும் நீ யுத்தத்தில் ஜயிப்பது நினைம இதுனால் நீ யுத்தங்களில் மததார்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் பிசாசார்களுக்கு அஸுரர்களுக்கும் நாகார்களுக்கும் மேலாகவும் அவர்களை ஜயிப்பதில் ஸமாததராகவும் ஆவீர் அதற்குச் சந்தேகமில்லை மாதவரே இது யுத்தத்தில் சத்தாருக்கனின்மேல் போடப்போடத் தடுக்கப் படாததாகவே சென்று எதிரிகளைக் கொன்றுவிட்டுத் திருமபவு உமது கைக்கு வந்துசேரும்' என்று சொன்னான் பிரபுவாக வருணனும் அந்தக் கிருஷ்ணனுக்கு இடியைப்போலச் சதமுள்ளதும் அஸுரர்களை யழிப்பதுமாகிய கௌமோதகியெக் கனும் பெயருடைய பயங்கரமான கதையைக் கொடுத்தான் அதன்பிறகு, அஸ்தாசஸ்திரங்களை நிரம்ப உடையவரும் ரதமு தவஜமுமுள்ளவருமான கிருஷ்ணர்ஜுனர்கள் ஸநதோஷத்தாடக அகனியைப் பார்த்து, 'அகனிபகவானே! தேவாஸுரர்கள் எ லாரும் சோநதுவந்தபோதிலும் நாங்கள் யுத்தஞ்செய்யச் சமா

தாங்களாயிருக்கிறோம் தக்கனாக யுத்தஞ்செய்ய விரும்புகிற
 ஒருநாள் ஒருவனை மாதிரிப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமாம்' என்றனா
 ராஜாஜா, 'சககரபாணியும் வீரருமாகிய கிருஷ்ணன், யுத்தத்தில்
 ஒருசரித்துச் சககராயுத்தத்தைப் பிரயோகஞ் செய்வதனால் எதை
 மும் சாமம்பலாகச் செய்வாரா ஜனாததனா செய்யக்கூடாத காரியம்
 மன்று லோகங்களிலும் ஒன்றுமில்லை அகனியே! நானும்
 காண்டவமெனனும் விலலைபும் அம்புகள் வற்றாத தூணிகளையும்
 மடுத்த யுத்தத்தில் உலகங்களை யெல்லாம் ஜயிக்கச் சகதியுள்ளவனா
 யிருக்கிறேன் மஹாபிரபுவே! இந்தக்காட்டை எல்லாப்பற்றமுஞ்
 சூழ்ந்துகொண்டு இப்போதே வேண்டியவனவு நீ ஜவலிக்கலாம்.
 டனக்கு உதவிசெய்வதில் நாங்கள் ஸமாததாங்களாயிருக்கிறோம்
 அறியாமையினால் இந்திரன் தேவக்கூட்டங்களுடன் காண்டவ
 பனத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கு வருவானின், பாண்டங்களினால்
 அடிபட்ட அவயவங்களையும் குண்டலங்களையுமுடைய தேவ
 ஸ்னங்களின் ஹிமஸையைக் காண்பான்' என்று சொன்னான்
 கிருஷ்ணராஜாநாகளால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அகனிபகவான்
 சுவாலாஸுபதையெடுத்ததுகொண்டு வனத்தை யெரிக்க ஆரம்பித்
 தான் ஏழுஜவாலைகளுடன் அகனி நாற்புறமும் சூழ்ந்துகொண்டு
 பிரளயகாலத்தைக் காண்பிப்பவன்போலக் காண்டவ வனத்தை
 எரித்தான் ஜனமேஜயரே! அகனி அந்த வனத்தைப் பிடித்து
 ட்டபுகுந்து மேககாஜனையப்போலக் காஜித்து எல்லாப் பிராணி
 களையும் நடுங்கச்செய்தான் ஜனமேஜயரே! எரிக்ஷப்படுகின்ற
 அந்த வனத்தினருபம், ஸூரியகிரணங்களினால் வியாபிக்கப்பட்ட
 மீருமலையின் உருவம்போல விளங்கிற்று

இருநூற்றைம்பத்திரண்டாவது அததியாயம்.

காண்டவதாஹபாவம். (தோடாச்சி)

(காண்டவவனம் எரிகிறதை அறிப்பதற்காக இந்திரன்
 மறை பெய்வித்தது)

தேராளிகளிறகிறந்தவர்களாகிய அந்தக் கிருஷ்ணராஜாநாக
 ளிருவரும் இரண்டு ரதங்களிலேறிக் காட்டிற்கு இருபுறமும் நின்
 டுகொண்டு எல்லாத் திசைகளிலும் பிராணிகளுக்குப் பெரிய மரணத்
 தைச் செய்தனர் காண்டவவனத்தில் வவிகளின்ற பிராணிகள்
 ஒடிப்போவதை அந்த வீரர்களிருவரும் எங்கெங்கே கண்டனரோ
 அங்கங்கே எதிர்த்தோடினர் விரைவாக ஒடுகின்ற அவவிரண்டு
 ரதங்களின் இடைவெளியை யாரும பாரக்கவில்லை அவவிரண்டு

தேராளிகளுடைய அவவிரண்டு தோகளும ஒன்றோடொன்ற சோநதனவறறைப்போற காணப்பட்டன. காண்டவவனம் எரிக்கப்படும்போது அங்குள்ள அநேகம் பிராணிகள் பயங்கரமான கூச்சலிட்டுக்கொண்டு நாற்புறங்களிலும் மேலே கிளம்பின அநேகம் பிராணிகள் தேகத்தின் ஒருபாகம் எரிந்தும், சில கொதிப்புறறும், சில கண்கள் வெடித்தும், சில கைகாலகள் சிதறியும், மறறும் சில அழிந்தும்போயின சிலா பிளனிகளையும மறறும் சிலா தாயதந்தைகளையும் வேறு சிலா சகோதரர்களையும் கட்டிக்கொண்டு ஸநேஹத்தினுல விடமுடியாமல் அங்கேயே மரண மடைந்தனா இன்னும் அநேகம் பிராணிகள் பறக்கைக்கடித்துக் கொண்டு மேலே கிளம்பி அதிகமாகத் துள்ளி மறுபடியும் நெருப்பிலே விழுந்தன ஆங்காங்கு இறகுகளும் கண்களும் கால்களும் எரிந்துபோயத் தரையில்விழுந்து தடித்து இறந்துபோகின்ற பிராணிகள் காணப்பட்டன நெருப்பினுல காயச்சுப்பட்டுக் கொதிக்கின்ற தடாகங்களிலெல்லாம் இறந்துபோன ஆமைகளும் மீன்களும் காணப்பட்டன அந்த வனத்திலுள்ள வேறு சில பிராணிகள் எரியும் சரீரங்களோடு பிரளயகாலத்தில் உருவங்களோடு வந்த அகனிகளைப்போலக் காணப்பட்டன அராஜுன்ன மேலே கிளம்பின சில பறவைகளைப் பாணங்களினுல துண்டுதுண்டுகளாக வெட்டி ஜவலிக்கின்ற அகனியில வீழத்தினுன அவை எல்லா அங்கங்களிலும், பாணங்கள் தைத்துக்கொண்டவைகளாய்ப் பேரிரைச்சலிட்டு, வேகமாக எழும்பித் திரும்பவும் காண்டவவனத்திலேயே விழுந்தன பாணங்களினுல கூட்டங் கூட்டமாக அடிக்கப்பட்ட காட்டுப்பிராணிகளின் பேரொல் சமுத்திரம் கடைகிற சபதம்போற கடுமையாகக் கேட்கப்பட்டது. ஜவலிக்கின்ற அகனியின் பெரிய ஜவாலைகள் ஆகாயத்திற் கிளம்பித் தேவர்களுக்குப் பெரிய நடுக்கத்தை யுண்டாக்கின தேவர்களும் ரிஷிகள் முதலிய மஹாத்மாக்களும் ஸவாககவாலிகளுமாகிய அனைவரும் அந்த ஜவாலையினுல சுடப்பட்டு ஆயிரம் கண்களுடைய வனும் தேவர்களுக்குப் பிரபலம் அஸுரர்களைப் பிடிப்பவனுமாகிய இரத்திரனிடம் சென்று, 'தேவேசுவரனே ! இந்த மனிதாக்களெல்லாரும் அகனியினுல தக்கிக்கப்படுகின்றனா இது என்ன ? லோகங்களுக்குப் பிரளயம் வராமலிருக்குமா ?' என்று கேட்டனா ஹரிகளென்னும் குதிரைகளையுடைய இரத்திரன் அவர்களுடைய சொல்லைக் கேட்கும் தான பார்த்தும் காண்டவ வனத்தை விடுவிக் கப் புறப்பட்டான தேவர்களுக்குப் பிரபவான இரத்திரன் பலவிதமான பெரிய தோக்கூட்டத்தினுல ஆகாசத்தை மறைத்து மழையைப் பொழிந்தான அப்போது

இந்திரனால் ஏவப்பட்ட மேகங்கள் காண்டவவனத்திற்கு நேராகத் தாக்கின அளவான நீர்த்தாரைகளை மிகுதியாகப் பொழிந்தன அந்தத் தாரைகள் அக்கினியின் சக்தியினால் காண்டவவனத்திற்குப் படாமல் ஆகாயத்திலேயே வறறிப்போயின் எவையும் அக்கினி வயசு சேரவில்லை பிறகு, அக்கினியின்மேற கோபமுற்ற இந்திரன் மறுபடியும் மஹா மேகங்களைக்கொண்டு மிகுதியாக ஜலத்தைப் பருஷிக்கச் செய்தான் அந்த வனம், அக்னிஜவாலைகளும் புகையும் மறைத்தாரைகளும் மின்னலும் மேகங்களும் சேர்ந்து பயங்கர மாயிருந்தது

இருநூற்றைம்பத்துமூன்றாவது அததியாயம் காண்டவதாஹபாவம் (தொடர்ச்சி)

(அர்ஜுனன் மழையைத் தடுத்ததும், தக்கைகள்மனைவி தன்புத்திரனை விழங்கி எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பும்போது அர்ஜுனன் அவன் தலையை யறுக்க இந்திரன் காற்று மழையால் அர்ஜுனனை மயங்கச்செய்து தக்கைகள்புத்திரனை விடுவித்ததும், கிருஷ்ணர்ஜுன ரோடு இந்திரன் புத்தம் செய்ததும்)

பாண்டு புத்திரனாகிய அர்ஜுனன் உயராத அஸ்தரஸாமாதியத்தைக் காண்பித்து இந்திரன் வருஷித்த மழையைப் பாண் வருஷத்தினால் தடுத்ததான அளவிடக்கூடாத மஹிமையைபுடைய அர்ஜுனன், சந்திரன் பனியினால் மறைப்பதுபோல அம்புகளினால் காண்டவவனத்தையெல்லாம் மறைத்ததான பாணப்பிரயோகம் செய்த அர்ஜுனன் பாணங்களால் மேற்பாகத்தை மறைத்த போது ஒரு பிராணியும் அங்கிருந்து வெளிப்பட முடியவில்லை மஹா பலசாலியான தக்கைமனைனும் நாகராஜன் அங்கேயிருக்கவில்லை அந்த வனம் எரிக்கப்படும்போது அவன் குருக்கேந்திரத்திற்குப் போயிருந்ததான பலவானாகிய அசுவஸேனனென்னும் தக்கைபுத்திரன் அங்கிருந்தான் அவன் தீயிலிருந்து விடுவித்துக்கொள்ளப் பெருமுயற்சி செய்தான், அவன் அர்ஜுனனுடைய பாணங்களால் தடுக்கப்பட்டு வெளியிற்போக முடியாமலிருந்தான் அவனை அவனுடைய தாயாகிய நாககன்னிகை விழுங்கிப் பின் விடுவிக் கத்த தொடங்கினாள் அவனுடைய தலையை முன்னே விழுங்கினாள் அந்த நாககன்னிகை தன் பிள்ளையை விடுவிப்பதற்காக வாலி விழுங்கிக்கொண்டே மேலே கிளம்பினாள் அவள் போகும்போது அர்ஜுனன் அவளுடைய தலையைக் கூாமையும் அகலமுமான முனைபுள்ள பாணத்தினால் அறுத்ததான அதை இந்திரன் பார்த்தான் அசுவஸேனனை விடுவிக் கக் கரு

தின இரதிரன காறறுமழையினுல அராஜுன்னை மயங்கச செய
தான அநதக காலத்தில் அசுவஸேனன மாததிரம விடுபட
டான (அராஜுன்ன), அநதககொடிய மாயையககண்டு நாகத்
தினா வஞ்சிக்கப்பட்டான அராஜுன்ன ஆகாயத்திலிருநத
பிராணிகளை இரண்டு மூன்று துண்டங்களாகத் துணித்தான
அநத அசுவஸேனனை அராஜுன்னும் அக்கினியும் கிருஷ்ணனும்
கோபததுடன், 'நீ நிலையற்றவனாகப் போகக்கடவாய்' எனறு
சபித்தனா பிறகு, அராஜுன்ன அநத மோசததை நினைத்துக்
கோபததுடன் விரைவாகச் செலலுகிற பாணங்களினுல ஆகா
யத்தை மறைத்து இரதிரனோடு யுத்தஞ்செய்தான யுத்தத்தின்
கோபத்தோடிருநத அராஜுன்னைக்கண்டு இரதிரனும் ஆகாயத்தை
முழுதும் மறைத்துத் தன்னுடைய உக்கிரமான ஜ்ஞதிராள்
திரத்தை விடுத்தான அப்போது ஆகாயத்திலிருந்து பெரிய
கோஷத்தோடு கூடிய காறறு ஸமுத்திரங்களைப்பெல்லாம் கலக்கிக்
கொண்டு மழைத்தாரைகளை மிகுதியாக வருஷிக்கின்றவையு
இடிகளையும் மின்னல்களையும் காஜனைகையுமுண்டாகக்குகின்றவை
யும் பயங்கரங்களுமான மேகங்கையுண்டாககிறது பிரதிசெய்
வதில் ஸமாததனாகிய அராஜுன்னும் அதைத்தடுபட தற்காக
உடனே வாபு அஸ்திரத்தை மந்திரத்தோடு பிரயோகித்தான அத
னுல இரதிரனுடைய இடிகள் மேகங்கள் இவற்றின் பலமும் ஒள்
யும் அழிக்கப்பட்டன. அநத மழைத்தாரைகளெல்லாம் வற்றிப்
போயின - மின்னல்கள் மறைந்தன ஒரு நொடியில் ஆகாயத்
திலுள்ள கலக்கமும் இருளும் நீங்கின குளிராத காறறு ஸுக
மாக வீசிறறு ஸூரியமண்டலம் எப்பொழுதும்போலப் பிர
காசித்தது விரோதம் நீங்கினதனுல ஸந்தோஷமடைநத அக்னி
பிராணிகளின் தேகங்களிலிருந்து பெருகின் கொழுப்புக்களின் பிர
வாகங்களினுல நனைக்கப்பட்டுத் தன் சபித்ததை உலகமெல்லாம்
பரவச் செய்துகொண்டு பலவகை ஜவாலைகளோடு ஜவலித்தது
ஊ ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! காண்டவவனம் கிருஷ்ணா
ஜுனாகளால் ரக்ஷிக்கப்படுவதைக் கண்டு கருடன் முதலிய
பக்ஷிகள் அகங்காரத்ததுடன் ஆகாயத்தில் பறந்தன கருடன்
வஜராயுதத்துக்கொப்பான சிறகுகளினாலும் மூக்கினாலும் நகங்
களினாலும் கிருஷ்ணனையும் அராஜுன்னையும் அடிப்பதற்கு
ஆகாயத்திலிருந்து இறங்கினான் நாகா கூட்டங்களும் கொடிய
விஷத்தைக் கக்கிக்கொண்டு ஜவலிக்கின்ற வாய்களுடன் அர
ஜுன்னை சமீபத்தில் வந்து விழுந்தன அராஜுன்ன தன் கோபா
கனியோடு கூடின பாணங்களினுல அவற்றை அறுத்தான அவை
தேகநாசம் வரும்படி அநத ஜவலிக்கின்ற அக்கினியில் விழுந்தன

நீரு, தேவர்களும் கந்தாவர்களும் யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும்
 ராகர்களும் ஒபலிலாத இரைச்சலைச் செய்துகொண்டு இரும்புக்
 நண்டுகளை உட்கொண்ட சக்கரயந்திரங்களையும் கற்களையும் கவண்
 னையும் கைகளில் ஏந்திக் கிருஷ்ணனையும் அரஜுனனையும் கொல
 வதற்குத் தோபத்தினால் அதிக பராகிரமங்கொண்டு யுத்தஞ்
 செய்க கிளம்பினா அதிகமாகப் பேசி ஆயுதங்களை வருஷித்த
 அவர்களுடைய தலைகளை அரஜுனன் கூரிய பாணங்களினால்
 தைத்தான் மிகவும் அதிகமான சக்தியுள்ளவரும் சத்தருக்களை
 வழிப்பவருமாகிய வாஸுதேவரும், தைத்ததியர்கள் தானவா
 ளின் கூட்டங்களுக்குப் பெரிய ஹிமஸ்யைச் செய்தார அள
 மற பராகிரமமுள்ள மறுஞ்சிலா பாணங்களினால் அடிக்கப்
 படும் சக்கரத்தின் வேகத்தினால் தளரப்படும் ஸமுத்திரம்
 ரையிலடங்கி யிருப்பதுபோல அடங்கி நின்றனா பிறகு தேவா
 ளுக்கு ஈசவரனும் அஸுரர்களை யழிப்பவனுமாகிய இரத்திரன்
 க்கு கோபித்து வெள்ளை யானையிலேறி வஜ்ராயுதத்தை ஒங்கிக்
 கொண்டு கிருஷ்ணரஜுனாக்களினருகில் ஓடினான் அவன் வேகத்
 தாடு இடியை யெடுத்தது வஜ்ரமென்னும் அஸ்திரத்தை விடத்
 தாடங்கினான் அஸுரர்களை ஸமஹரிக்கும் இரத்திரன் தேவா
 ளைப்பார்த்து, 'இவா இருவரும் இரத்திரன்' என்று சொன்னான்
 அப்போது, தேவேந்திரனால் வஜ்ராயுதம் ஒங்கப்பட்டதைக் கண்டு
 தவர்களும் தம் தம் அஸ்திரங்களை யெல்லாம் எடுத்தனா ஜனமே
 யராஜாவே ! யமன் காலதண்டததையும், குபேரன் கதையையும்,
 புருஷன் பாசத்தையும் விசித்திரமான அசனியென்னும் அஸ்திரத்
 தையும் எடுத்துக்கொண்டனா முருகக்கூடவுள் சத்தியாயுதத்தை
 யடுத்துக்கொண்டு மகாமேருவைப்போல அசையாமல் நின்றனா
 அபுவினி தேவர்கள் ஜவலிக்கின்ற சோதி விருக்ஷங்களை யெடுத்துக்
 கொண்டனா தாதா என்னுந் தேவதை விலலையும், ஜயென்ன
 வன் உலகையையும், மிருத பலமுள்ள தவஷ்டா மலையையும்
 காபத்துடன் எடுத்துக்கொண்டனா அம்சென்னனும் தேவதை
 ததியாயுதத்தையும் மிருதயுவென்னும் தேவதை கோடாலியை
 ம் எடுத்தனா அரியமென்னபவன் பயங்கரமான பரிகாயுதத்
 த் எடுத்து உலாவினான் மிதான் என்பவன் முனையில் கத்தி
 ள்ள சகராயுதத்தை எடுத்து நின்றான் ஜனமேஜய ராஜாவே !
 ஷாவும் பகனும் ஸவிதாவும் கோபித்து விறகளையும் கத்தி
 னையும் எடுத்துக் கிருஷ்ணரஜுனாக்களை எதிர்த்தோடினா
 ஹா பலசாலிகளாகிய ருத்திரர்களும் வஸுக்களும் மருததுக்
 ளும் தங்கள் பராகரமத்தினால் பிரகாசிக்கின்ற விசுவேதேவா
 ளும் ஸாத்தியர்களும் மறுமுள்ள அனேக தேவர்களும்

பறபல ஆபுதங்களை பெடுத்தப புருஷோத்தமர்களான கிருஷ்ணா ஜுனாகளை வதஞ் செய்ககருதி எதிர்த்துச் சென்றனா அந்தப் பெருஞ்சண்டையில் பிரளய காலத்துக்கொப்பானவையும் பிராணிகளுக்குப் பயங்கரங்களுமான அனேகம் புதிய அபசஞ்ஞனங்கள் காணப்பட்டன அவ்வாறு தேவர்களுடன் மிக்க கோபித்துவந்த இரதிரனைக்கண்டு கிருஷ்ணாஜுனாகள பயமின்றியும் பின்வாங்காமலும் புத்தத்தில் பண்கவர்களால் எதிராகமுடியாதவர்களாக விற்களை வைத்துக்கொண்டு நின்றனா புத்தத்திற்கு வந்த தேவர்களை புத்தத்தில் ஸமாததர்களாகிய கிருஷ்ணாஜுனாகளிருவரும் கோபத்துடன் வஜராயுதங்கள் போன்ற பாணங்களினால் அடித்தனா தேவர்கள் பலமுறை எண்ணம் நிறைவேற்றுவர்களாய்ப்பயத்தினால் புத்தத்தை விட்டு இரதிரனையே ஆசிரயித்தனா கிருஷ்ணாஜுனாகளால் தேவதைகள் தடுக்கப்பட்டதைக் கண்டு அங்கே ஆகாயத்திலிருந்த ரிஷிகள் விப்பபுறநனா இரதிரனும் அவர்களுடைய பராகரமத்தை புத்தத்தில் பலமுறை கண்டு மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்து மறுபடியும் அவர்களோடு புத்தஞ் செய்தான அப்போது, இரதிரன அரஜுனனுடைய முன்னிலும் அதிகமான பராகரமத்தை அறிய விரும்பி மிகப்பெருங்கலமழையைப் பொழிந்தான அரஜுனன் மிகுந்த கோபத்துடன் அந்தக் கலமழையைப் பாணங்களினால் தடுத்தான அதுவுபவீணாகச் செய்யப்படுவதைப் பார்த்து இரதிரன் மறுபடியும் அந்தக் கலமழையையே அதிகப்படுத்தினான் இரதிர புத்திரனான அரஜுனன் தன் பிதாவான இரதிரனைச் சந்தோஷப்படுத்துவதற்காக மஹர்வேகமுள்ள அம்புகளினால் அந்தக் கலமழையை அழித்தான பிறகு, இரதிரன் மந்தர பாவத்திலிருந்து மந்தர்களுடன் கூடிய ஒரு பெருஞ்சிகரத்தை இருக்ககளினாலுப் பெயர்த்து அரஜுனனைக் கொல்வதற்காக அதனை அவனயே லெறிந்தான பிறகு, அரஜுனன் மிகுந்த வேகமுள்ளவையுப ஜவலிக்கின்ற முனைகளுள்ளவையும் நேராகச் செல்கின்றவையுமான பாணங்களினால் மந்தரமலையின் சிகரத்தை ஆயிரம் துண்டுகளாக நாசஞ்செய்தான அந்த மலை சிதறுமபோது அதன் உருவம் ஸூரிய சந்திரர்களோடும் நவகிரகங்களோடும்கூட ஆகாசப் சித்திவிழுவது போலிருந்தது அந்த மலையின் பெருங்கொடுமுடி காட்டில் விழுந்ததனால் அந்தக் காண்டவ வனத்திலிருந்த பிராணிகள் கொல்லப்பட்டன

இருநூற்றைம்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்

மயதாசனபாஷம்

(தக்கடிகள் ஜீவத்திருப்பதையும் கிருஷ்ணாஜ்ஞானர்களோடு யுத்தம்
செய்ய முடியாதென்பதையும் அசுரரிவாக்கினால் அறிந்த இத்
தீரன் யுத்தஞ் செய்யாமற்போனதும், அப்போது
தப்பியோடுமயனைக் கிருஷ்ணன்கொல்ல
ஆரம்பிக்கையில் அவன் சரணாகதி
செய்ததனால் அர்ஜுனன்
அவனை விடுவித்ததும்.)

அவ்வாறு, மலைகள் வீழ்ந்ததனால் பயமுறுத்தப்பட்ட காண்
டவ வனத்தில் வலித்த அநேகம் அஸுரர்களும் ராக்ஷஸர்களும்
நாகர்களும் சிறுத்தைகளும் கரடிகளும் காட்டுமனிதர்களும் மத
யான்களும் புலிகளும் முகம்பிரங்களோடு கூடிய சிங்கங்களும் மான
களும் எருமைகளும் பறவைகளும் இன்னும் அநேகம் பேயபிசாசு
ஜாதிகளும் மருண்டு ஓடின அவைகள் அந்தக் காட்டுத்தீயையும்
ஆயுதபாணிகளாகிய கிருஷ்ணாஜ்ஞானர்களையும் பார்த்தன, பிரளய
கால சபதம் போன்ற சபதத்தினால் பயமுறுத்தப்பட்டன அவை
கள் அநேக இடங்களிற் கொளுத்தப்படும் வனத்தையும் ஆயுதத்
தைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் கிருஷ்ணனையும் கண்டு பேரி
ரைச்சலிட்டன அந்தப் பயங்கரமான இரைச்சலாலும் அனலின
சத்தத்தினாலும் பிரளயகாலகாஜனேபோல ஆகாயமெல்லாம் கா
ஜித்தது அப்போது சிறந்தகைகளையுடைய கிருஷ்ணன் ஒளியி
னால் பிரகாசிக்கின்ற அதிபுகிரமான மஹாசககரத்தை அவைகளை
பழிப்பதற்குப் பிரயோகித்தாரா அஸுரா பிசாசுகள் முதலிய
அறபஜாதிகளெல்லாம், பயந்து அந்தச் சககரத்தினால் தூறு
துண்டுகளாக வெட்டப்பட்டு ஒரு நொடியில் தீயில் விழுந்தன
கிருஷ்ணனுடைய சககரத்தினால் வெட்டப்பட்டுக் கொழுப்பும
இரத்தமும் உடம்பெல்லாம் பூசியிருக்கும் அந்த அஸுரர்கள்
அங்கே மாலைக்காலச் செம்மேகங்களைப்போலக் காணப்பட்டனா
ஜனமேஜயரே ! அங்கே கிருஷ்ணன் ஆபிரகணக்கான நாகங்களை
பும் மிருகங்களையும் யமனைப்போலக் கொன்றுகொண்டு நடந்தாரா
சககரமானது ஒவ்வொரு தடவை போடப்படும்போதும் அநேகம்
பிராணிகளை வெட்டிச் சத்தாருக்களை ஹரிமவரிப்பவராகிய கிருஷ்ண
னுடைய கையில் திரும்பத்திருப்பவர்தான் அவ்வாறு, பிசாசா
களையும் நாகங்களையும் ராக்ஷஸங்களையும் கொல்லுகின்றவரும் எல்
லாப் பிராணிகளுக்கும் ஆதமாவுமாகிய கிருஷ்ணனுடைய ரூபம்

மிகப் பயங்கரமாயிருந்தது ஒன்றுசேர்ந்த எல்லா அஸுரர்கள்
 லும் கிருஷ்ணாஜுனாகளை புத்தத்தில் ஜயிப்பவன் ஒருவனுப்
 இல்லை அந்தக் கிருஷ்ணாஜுனாக்களுடைய பலத்தில் அகப்பட்ட
 பிராணிகளைக் காப்பாற்றவும் அந்தக் காட்டுத்தீயை அடக்கவும்
 எப்போது தேவர்களால் முடியவில்லையோ அப்போது திருமயிப்
 போயினா ஜனமேஜயராஜாவே! அவ்வாறு திருமயி ஒடின
 தேவர்களைக்கண்டு மகிழ்வுற்ற இந்திரன் கிருஷ்ணாஜுனாக்களைச்
 சிலாகித்துக்கொண்டிருந்தான் தேவர்கள் திருமயிப்போயினபின்
 மிக்க கம்பீரதவனியுடைய ஓர் அசுரீரி வாக்கு இந்திரனை விளித்து
 'உன்னுடைய ஸநேஹிதனான தக்ஷகனென்னும் நாகராஜன் இந்
 கிலலை காண்டவவனத்தை எரிக்ருமபோது அவன் குருசேஷத்
 திரம் சென்றான் இந்திரனே! எவ்வகையிலும் இந்தக் கிருஷ்ணா
 ஜுனாக்களை புத்தத்தினால் ஜயிப்பது முடியாதென்பதை என்
 சொல்லினால் தெரிந்துகொள் இவர்கள் ஆதிதேவர்களாகத் தேவ
 லோகத்தில் கியாதிபெற்ற நரநாராயணர்கள் அவர்களுடைய வன்
 மையையும் பராகரமத்தையும் நீபும் அறிவாய் பிறரால் வெல்ல
 முடியாதவர்களும் இதற்குமுன் வெல்லப்படாதவர்களுமான
 இவர்களோடு புத்தஞ்செய்ய முடியாது புராணபுருஷர்களுப்
 ரிஷிஸுரேஷ்டாக்களுமாகிய இவர்கள் எல்லா உலகங்களிலும் தேவா
 கள், அஸுரர்கள், யக்ஷர்கள், ராக்ஷஸர்கள், கந்தாவர்கள், மன்
 தர்கள், கின்னரர்கள், நாகர்கள் முதலிய எல்லாராலும் பூஜிக்கப்
 படுவதற்குரியவர்கள் இந்திரா! அதனால், தேவர்களுடனுந்
 கூட நீ இதை விட்டுப்போவது தகுதி இந்தக் காண்டவவனப்
 அழிவது விதியினால் நோந்ததென்றும் அறியக்கடவாய்' என்ற
 சொல்லிற்று தேவேந்திரன் இந்த வாகைக்கேட்டு உண்பை
 யென்றறிந்து கோபத்தையும் பொறுமையையும் விட்டு ஸவாகக்கத்
 திறகுப் போனான் ஜனமேஜயராஜாவே! மஹாதமாவான் இந்த்
 ரன் போகக்கண்டு தேவர்கள் சேனையுடன் அவன்பின்னே சென்
 றனா தேவராஜன் தேவர்களுடன்கூடப் போவதைப் பார்த்த
 வீரர்களான கிருஷ்ணாஜுனாக்கள் வரிமமநாதஞ் செய்தனா ஜன்
 மேஜயராஜாவே! இந்திரன் போனபின், வீரர்களாகிய கிருஷ்ணா
 ஜுனாக்கள் ஸந்தோஷத்துடன் விசாரமின்றி வனத்தை எரிப்
 பித்தனா அந்த அராஜுன்னன் மேகங்களைக் காற்று ஓட்டுவது
 போலத் தேவர்களையோடிக் காண்டவவனத்திலுள்ள பிரான்
 களைச் சரக்கூட்டங்களினால் அடித்தான் பாணப்பிரயோ
 கஞ் செய்யும் ஸவயஸாசியின் பாணங்களினால் சேதிக்
 பட்டு ஒரு பிராணியும் அங்கிருந்து வெளிப்பட முடியாமற்
 போயிற்று புத்தத்தில் வீண்போகாத அஸ்திரங்களைப் பிரயோ

கிக்கின்ற அராஜகனை ராஜ்யஸா முதலிய மஹாபூதங்களும்
 ண்ணெடுத்தபாபாக்கவும் முடியவில்லை, போரக்களத்தில் யுத்
 தஞ்செய்வதேது? ஒருபாணத்தினால் நூறுபிராணிகளையும் அடித்
 தான் நூறுபாணங்களினால் ஒருபிராணியையும் அடித்தான்
 அநதப பிராணிகள் நேரேவந்த யமனாலேயே கொல்லப்பட்டவை
 பால் உயிர்போய அகனியில் வீழ்ந்தன அவைகள் ஜலக்கரைகளி
 லும் மேடுபள்ளங்களிலும் ஒளிந்தும் ஸுகத்தையடையவில்லை
 சிதிரலோகங்களிலும் தேவலோகங்களிலுங்கூடக் கொதிப்பு
 ண்டாயிற்று அனேக பிராணிகூட்டங்கள் துயரமுற்றுப்
 பருளு சத்தம்செய்தன யானைகளும் மான்களும் புலிகளும்
 தறின அநதச சபத்தினால் கண்கையிலும் ஸமுத்திரத்திலு
 முள்ள மதஸ்யங்களும் விதயாதரக்கூட்டங்களும் மற்றும் அநத
 வனத்திலுள்ள பிராணிகளும் பயந்தன சிறந்தக்கைகையுடைய
 ஜனமேஜயரே! ஒருபிராணியும் அராஜகனையும் கிருஷ்ணனையும்
 பாப்பதற்குக்கூட முடியவில்லை, யுத்தம் செய்வதேது? ஒரு
 மாகக்கமாக அநதவனத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட ராஜ்யஸாக்களையும்
 அஸுரர்களையும் நாகர்களையும் வாஸுதேவா சகராபுத்ததினால்
 கானறா அவர்கள் சக்கரத்தின் வேகத்தினால் தலைகளும் உடல
 ளும் அறுபட்டு உயிர்துறந்தனர் மற்றும்முள்ள பெரிய தேக
 முள்ளவர்கள் ஜவலிக்கின்ற தீயில் விழுந்திறந்தனர் மாமஸங்
 களோடுகூடிய சத்தப்பிரவாகங்களினாலும் கொழுப்புக்களினாலும்
 கிருபதிசெய்யப்பட்ட அகனி ஆகாசம்வரையில் மேலஎழுந்து
 புகையற்றதாயிருந்தது ஜவலித்தகண்களும் ஜவலிக்கின்றநாவும
 ஜவலிக்கின்ற பெரியவாயும் ஜவலித்து நெறித்திருக்கும் கேசங்களு
 முடைய அகனிபகவான பிராணிகளின் கொழுப்பைக் குடித்துக்
 கொண்டிருந்தான் கிருஷ்ணராஜனாகளால் கொடுக்கப்பட்ட
 அநத அமுத்ததைப்பெற்று அகனி ஆனந்தத்தையும் திருபதியை
 பும பெரிய ஸுகத்தையும் அடைந்தான்

அப்படியிருக்கையில், மயனென்னும் அஸுரன் தக்ஷக்
 ணுடைய வீட்டிலிருந்து வேகமாக ஒடுவதை வாஸுதேவா கண்
 டார வாயுவைச் சாரதியாகவுடைய அகனி, சரீரமெடுத்து
 ஜடைதரித்து மேகம்போற் காஜித்து அவனைக் கொளுத்துவதற்
 காகக் கிருஷ்ணனிடம் கேட்டுக்கொண்டான் அவன் அஸுர
 ராஜாக்களின் சிறபவேலைக்காரரிற்சிறந்தவனான மயனென்றறிந்து
 கிருஷ்ணபகவான அவனைக்கொல்வதற்குச் சக்கரத்தை ஒங்கிரி
 ன்றா ஒங்கின் சக்கரத்தையும் எரிக்கவிருமபும அகனியையும்
 கண்டு அநதமயன், 'அராஜகனா! ஒடிவா என்றும், 'என்னைக்
 காப்பாற்று' என்றும் சொன்னான் ஜனமேஜயரே! அவ

னுடைய மருண்டச் சத்தத்தைக்கேட்டுத் தனஞ்சயன, பேச்சிலு
லேயே அவனைப் பிழைப்பிக்கிறவனபோல, ‘பயப்படாதே’
என்று மறுமொழிகூறினான் தயைமிகுதியாகவுடைய அ
ஜுனன, ‘பயப்படாதே’ என்றுசொல்லி மயனுக்கு அபய
கொடுத்தபிறகு, நமசிபின் ஸ்வேஹாதான மயனைக் கொல்வத
க்கு கிருஷ்ணனும் கருதவில்லை அகனியும் தகிக்கவில்லை புத்திம
னாகிய அகனிபகவான கிருஷ்ணாஜுனர்களால் இரதிராணி
மிருநது ரக்ஷிக்கப்பட்டு, அரதவனத்தைப் பதினைந்துநாள் எரி
தான அரதவனம் எரிக்கப்படும்போது அசுவஸேனன, மயன
நான்கு * சாரங்ககமெனனும் பக்ஷிகள் இவ்வறுவரைமட்டு
அகனி தகிக்கவில்லை” என்றான்

இருநூற்றைம்பத்தைநதாவது அததியாயம்
ம ய தா ச ன பாலம (தோடர்ச்சி)

(சார்ங்கங்களை அகனி தகிக்காமலிருந்ததற்குக் காரணத்தை ஜனமே
ஜயர் கேட்க, வைசம்பாயனர் அவை மந்தபாலரிஷியின் தூதர்களேன்
றும் தந்தூத்தகளைக் காப்பாற்றும்படி அகனியிடம் அவர் லாம்
பெற்றோன்மும் சொல்லியது)

ஜனமேஜயா, “பிராமமணரே! அரதவனம் எரிக்கப்பட்டு
அவ்வாறானபோது, சாரங்ககங்களை அகனி ஏன் கொளுத்தவில்லை!
இதனை எனக்குச் சொல்லுங்கள் அசுவஸேனனையும் அஸு
னாகிய மயனையும் கொளுத்தாமைக்குக் காரணம் சொல்லப்பட
டது பிராமமணரே! சாரங்ககங்களைக் கொளுத்தாமைக்குக் க
ணம் சொல்லப்பட்டவில்லை பிராமமணரே! சாரங்ககங்களுக்குத்
தீங்கிலலாமலிருந்தது ஆசசரியம் பெரிய அகனியின் மிகக் உபத்
திரவத்திலு அவை எவ்வாறு அழிக்கப்படாமலிருந்தன என்பதைச்
சொல்லுங்கள்” என்று கேட்க, வைசம்பாயனா சொல்லுகிறான்

“வீரரே! அவ்வாறு நடந்தபோது சாரங்ககங்களை
மட்டும் அகனி தகிக்காமலிருந்த காரணத்தை முழுதும் நடந்த
படி உமக்குச் சொல்வேன் தாமந்தேரிநதவாகனில் முதன்
மையானவரும் ஆதமத்தியானமுள்ளவரும் உறுதியான நிய
முள்ளவரும் சாஸ்திரஞான முள்ளவருமாகிய மந்தபால
ரெனனும் பெயருள்ள மஹரிஷி ஒருவரிருந்தாரா அ
சரே! வேதமெல்லாம் ஒதினவரும் தாமததில் ஊக்கமுள்ள

* வில்லிபுத்தூரார் பாரதத்தில், சாதகப்பற்றைகள் என்று கூற
பட்டுள்ளன

ரும் ஆதம் நீஷ்டரும் ஐம்புலன்களையும் அடக்கினவருமாகிய
புவா ஊராதவரேதஸுட்களான ரிஷிகளுடைய மாரகததிலிருந்
தார ஜனமேஜயரே! அவா தவத்தின் கரையைப்படைந்து தேகம்,
கூட்ட பிறகு பிதிரிலோகத்திற்குச் சென்றா. அங்கே தவப
யனை அடையவில்லை அவா தமது தவத்தினால் ஜயிக்கப்பட்ட
உலகங்கள் பயன்படாமற் போனதைக்கண்டு யமனுடைய ஸமீ
பத்திலிருந்த தேவர்களைப்பார்த்து, 'என்னுடைய தவத்தினால்
மமபாதிக்கப்பட்ட இந்த உலகங்கள் ஏன் மூடப்பட்டிருக்கின
ன? இந்த உலகங்களின் பலனைத்தரத்தக்க எந்தக் கருமத்தை
நான் செய்யாமற்போனேன்? எதற்காக இந்த உலகங்கள் மூடப்
பட்டிருக்கின்றன? அதனை, நான் முன்னிருந்த அந்த உலகத்தில
செய்வேன தேவர்களே! சொல்லுங்கள்' என்று கேட்டனா
அதைக்கேட்ட தேவர்கள், 'பிராமமணரே! மனிதர்கள் பிறக்கும்
பிராதே எதனால் கடன்காரராகப் பிறக்கிறாரென்பதைச் சொல்லு
வோம, கேளும சாஸ்திரோகத கருமங்களைச் செய்வது, பிரமம்
சரியமிருப்பது, ஸந்ததியுண்டாகுவது இம்முன்று க்டன்கள் நிக
யமானவை அந்தக் கடன்களெல்லாம் முறையே யாகம் செய
வதனாலும் குருகுலவாஸஞ் செய்வதனாலும் ஸந்ததியுண்டாகு
வதனாலும் நிவிருத்திசெய்யப்பட்ட வேண்டும் நீர் பிரமம்சாரி
பிரதமும் இருந்தீர், யாகங்களுஞ் செய்தீர் ஆனால், உமக்
துச் சந்ததிமட்டும் இல்லை உமக்குச் சந்ததியில்லாமைபற்றி
இந்த உலகங்கள் மூடப்பட்டிருக்கின்றன ஆதலால், சந்த
தியை உண்டுபண்ணும், இந்த உலகங்களைப் பூரணமாக அனு
பவிப்பீர் 'புத என்னும் நாகத்திலிருந்து பிதாவைக் காப
பாற்றுகிறான்' என்பதனால் புதரன் என்று பெயர் பிராமமண
ரேஷ்டரே! ஆதலால், புதரஸ்ரதானம் உண்டாகுவதற்கு
முயற்சிசெய்யும்' என்றனா அப்படி அந்தத் தேவர்கள் சொன்ன
தைக்கேட்டு, மந்தபாலரிஷி, 'எந்த ஜன்மத்தில் அதிகஸந்ததிகள்
சிக்கிரத்தில் உண்டாகும்' என்று ஆலோசித்தார அவர் சிந
திக்கும்போது பறவைகளுக்குக் குஞ்சுகள் அதிகமென்றறிந்தார
சாரங்ககபக்ஷி ரூபமெடுத்த ஜரிதையென்னும் பெயருள்ள பெண்
சாரங்கிகையை அடைந்தார அதனிடம் வேதங்களை ஒதுகின்ற
வரான நான்கு புத்திரர்களை உண்டாக்கினா அந்தப் புத்திரா
களைச் சிறுகுஞ்சுகளாக முட்டைகளிலிருந்தபடியே தாயாருடன்
கூட்ட அவ்வனத்திலேயே விட்டுவிட்டு லபிதையென்னும் மற்றொரு
பறவையிடஞ்சென்றா ஜனமேஜயரே! அந்த மஹானுபாவா
லபிதையிடம் போனபோது, தன் பிள்ளைகளிடம் அன்புவைத்த
ஜரிதை புலவகையாகச் சிந்தித்தது விடத்தகாத ரிஷிகளான

புத்திரர்கள் முடையிலிருக்கும்போதே அவராற காட்டில் விடப்
பட்ட பிறகும் புத்திரசோகத்தினால் துயரமுற்ற ஜரிதை தன்
பிள்ளைகளைக் காண்டவவனத்தில் விடவில்லை நேசத்தினால் மன
மிரங்கின ஜரிதை முடையிலிருந்து பிறந்த அந்தப் பிள்ளைகளைத்
தனது ஆகாரத்தினால் வளர்த்தது அதன் பிறகு, காண்டவ
வனத்தைக் கொளுத்த வருகின்ற அகனியை லபிதையுடன் வந்த
திற சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்த மந்தபாலரிஷி கண்டனா பிரபு
மஜ்ஞானியாகிய அந்தப் பிரமமரிஷி அகனியினுடைய அந்த எண்
ணத்தைபும சிறுவரான தமது புத்திரர்களையும் நினைத்துப் பயத்
துடன் புத்திரர்களைப்பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டே திக்பாலகனுப
மஹாமஹிமைபுள்ளவனுமாகிய அகினியைத் துதித்தாரா
அதன் பொருளாவது — ‘அகனியே! நீ எல்லா உலகங்களுக்குப்
முகம் நீ ஹோமமசெய்தவற்றை வஹிப்பவன் பரிசுத்தம் செய்
பவனே! எல்லாப் பிராணிகளுள்ளும் நீ மறைந்து ஸஞ்சரிக் கிருய
நிரம்பின ஞானமுள்ளவர்கள் உன்னை ஒருவனென்றும் சொல்லு
கின்றனா, * மூன்றுவிதமாகவும் சொல்லுகின்றனா உன்னை
† எட்டு மூர்த்திகளாகப்பகுத்து யஜ்ஞங்களை நடத்துகிறவனாகச்
செய்திருக்கின்றனா இந்த உலகமெல்லாம் உன்னால் படைக்கப்
பட்டதென்று மஹரிஷிகள் சொல்லுகின்றனா அகனியே! நீ
இல்லாமற்போனால் உலகமெல்லாம் உடனே அழிந்துபோம்
பிராமமணர்கள் உனக்கு நமஸ்காரம் செய்துதான் தங்கள் நல்
வினைகளால் ஜயிக்கப்பட்ட அழிவில்லாத மேற்கதிகு மனைக்
மக்களுடன் போகின்றனா அகனியே! ஆகாயத்தில் மின்ன
லுடனிருக்கின்ற மேகங்களும் நீயேயென்று சொல்லுகின்றனா,
உன்னிடத்திலிருந்து புறப்பட்ட ஜவாலைகள் எல்லாப்பொருள்களை
யும் எரிகின்றன மிகுந்த ஒளியுள்ள அகனியே! இவவுலகப்
படைக்கப்பட்டது ஜங்கமங்களும் ஸதாவரங்
களுமாகிய யாவும் உன் செய்கைகளினால் உண்டாக்கப்பட்டவை
முதலில் ஜலத்தைப் படைத்தவன் நீ இவவுலகமெல்
லாம் உன்னிடத்திலிருப்பது † ஹவயமும், சுவயமும் உன்
னிடத்திலேதான் சாஸ்திரப்படி வைக்கப்படுகின்றன நீயே எரிப்
பவன், நீதான் படைப்பவன், நீதான் பிரமமா, நீதான் பிருஹ்ம
பதி, இருவராகிய அகனியேதேவர்களும் நீயே ஸ்வாயனுப

* 1 ஆகாயத்தில் மின்னல், 2 பூமியில் தீ, 3 பிராணிகளிடத்
தில் ஜடராகினி

† பூமி, ஜலம், தேஜஸ், காற்று, ஆகாயம், ஸ்வாயன், சந்திரன்,
யாகம் செய்கிறவன் என்று எட்டுவகை

‡ தேவதைகளுக்குச்செய்யும் ஹோமம்

§ பிகரங்களுக்குச் செய்யும் ஹோமம்

‘யே சந்திரனும் நீயே வாயும நீயே’ எனபது வேந்தரே! அந்த மந்தபாலரால் இவ்வாறு துதிசெய்யப்பட்ட அகனி, அப்போதே, அளவற்றதேஜஸுள்ள அந்த ரிஷியின் விஷயத்தில் நந்தோஷமடைந்தான் அவன், ‘உமக்கு என்ன விருப்பத்தை நான் செய்யவேண்டும்?’ என்று மனமகிழ்ந்து அவரைக்கேட்டான் மந்தபாலா கைகப்பி அந்த அகனியைப்பார்த்து, ‘காண்டவவனத்தைக் கொளுத்தும்போது என புத்திரர்களை விட்டுவிட வேண்டும்’ என்று கேட்டுக்கொண்டார் அகனிபகவான், ‘அஃது அப்படியே ஆகட்டும்’ என்று வாக்ருத்தத்தஞ் செயததனால் அந்தக் காலத்தில் காண்டவவனத்தில் சராங்ககங்களை எரிககவிலை

இருநூற்றைம்பத்தாறாவது அத்தியாயம் முயதாசனபாவம் (தோடர்கீசி)

(மந்தபாலர் மனைவியாகிய ஜரிதையென்னும் பகடீகீதம் அதன் குஞ்சுகளாகிய நான்கு சாரங்ககங்களுக்கும் நடந்த சம்பாஷணை)

அந்தக் காண்டவவனத்தில் தீப்புறறியெரியும்போது, மிகத் துயரமுற்றவையும் துணையற்றவையும் மிகப் புகைத்ததனையும்மான அந்தச் சராங்ககங்ககள் தப்பிக்கும உபாயத்தை அறியவில்லை. இளங்குழந்தைகளைப் பார்த்து அவற்றின் தாயும் ஏழையுமான ஜரிதை, பிள்ளைகளின் வயஸனத்தைக் குறித்துத் துயரமுறுகக் கண்ணீர்விட்டுப் புலம்பிற்று. ‘உலகத்தையெல்லாம் எரிப்பதும் என துக்கத்தை விருத்திசெய்வதுமாகிய இந்தப் பயங்கரமான அனல் காடடை எரித்துக்கொண்டு இதோ என்னிடம் வருகிறதே ‘மனத்தில் தைரியமில்லாதவையும் சிறகும் காலகளுமில்லாதவையும் நமது முனரோகளுக்கு ஆதாரமான ஸந்ததிகளாய் விருப்பவையுமான இந்தக் குஞ்சுகள் என்னைத் துயரப்படுததுகின்றன இந்த அகனி அடிக்கடி ஜவாலையால் மரங்களை வளைத்துப் பயமுறுத்திக்கொண்டு வருகிறது, என பிள்ளைகள் சிறகுமுளையாதவை குஞ்சுகளை நானே-துக்கிக்கொண்டு தாண்டத் திறமை யில்லாதவள் அவைகளை விடவும் முடியவில்லை என உள்ளம் கொதிக்கின்றது நான் எந்தப் பிள்ளையை விடுவேன்? எந்தப் பிள்ளையை, எடுத்துக்கொண்டு செல்வேன்? பிள்ளைகளே! நான் என்ன செய்யலாம்? செய்த பிறகு நீங்கள் என்ன நினைப்பீர்கள்? உங்களை விடுவிப்பதைப்பற்றி யோசித்தும் எனக்கொன்றும்

தெரியவில்லை உங்களை என அங்கத்தினால் மறைத்துக்கொண்டு உங்களுடன்கூட இறக்கப்போகிறேன் 'ஜரிதாரியென்னும் புதரான ஜயேஷ்டனாத்தலால் இந்தக் குலத்திற்கே அவன் ஆதாரம் ஸாரிஸருகவன் தன் பிதா வம்சத்தை ஸந்ததியினால் விருத்த செய்யும்படியானவன் ஸதமபயிதரன் தவஞ்செய்பவன் தரோணன் பிரமமஜ்ஞானிகளிற சிறந்தவன்' என்று முன்னே உங்களை பிதா சொல்லிவிட்டுத் தனையிலலாமல் போய்விட்டாரா உங்களிடையாரையெடுத்துக்கொண்டு போகமாட்டுவேன்? இது பெருந் கஷ்டமான ஆபத்து எதைச் செய்தால் செய்யவேண்டியதைச் செய்ததாகும்?' என்று கவலைப்பட்டிக்கொண்டு தன் புத்தியினால் தியிலிருந்து தன் பிள்ளைகளை விடுவிக் வகையறியாமலிருந்தது.

இவ்வாறு சொல்லுகின்ற தாயைப்பார்த்து அந்தச் சாரங்கக் பக்ஷிகள், 'தாயே! எங்களிடமுள்ள ஸநேஹத்தைவிட்டு அகன்யிலலாமலிருக்கிற இடத்திற்குப் பறந்துபோ நான்கள் இங்கே இறந்தாலும் உனக்குப் பிள்ளைகளுண்டாகும் அம்மா! நீ இறந்தால் நம்முடைய குலத்திற்குச் சந்ததியுண்டாகாது அம்மா! இவ்விரண்டையும் ஆராய்ந்து எது நமது குலத்திற்குக் கேட்கத்தக்கிருக்குமோ அதைச் செய்ய இத்தான் உனக்கு முக்கியமானகாலம், எல்லாம் அழிந்துபோகும்படி பிள்ளைகளாகிய எங்களிடத்தில் நீ ஸநேஹம் பாராட்டாதே புண்படலோக்கங்களை விருமபின் எங்கள் பிதாவினுடைய இந்த ஆரம்பம் வீணாகாமலிருக்கவேண்டும் என்று சொல்லின் அதற்கு ஜரிதை, 'பிள்ளைகளே! இந்த மரத்தினருகில் பூயிகளுள் இதோ ஓர் எலிவளை இருக்கிறது சீக்கிரமாக இதில் றழைபுறங்கள் இதில் உங்களுக்கு அகனி பயமிராது, பிறகு, நான் இந்த வளையைப் புழுதியினால் மூடிவிடுகிறேன் இவ்வாறு செய்வதுதான் ஜவலிக்கின்ற அகனிகுப் பரிகாரமென்று நான் நினைக்கிறேன் அகனி அவ்நதபிறகு இந்தப் புழுதிக் குவியலை விலக்குவதற்கு நான் வருவேன் அகனியிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்வதற்கு இந்த என சொல்லிக் கேளுங்கள்' என்று சொல்லிற்று சாரங்கக்கங்கள், 'மாயிசம் தின்னும் எலி சிறகு முளைக்காத எங்களை மாயிசங்களாகத் தின்று அழித்தாவிட்டோம், இந்தப் பயத்தை அறிந்திருந்தும் எலிவளையில் நான்கள் புகமாட்டோம் எங்களை அகனி கொளுத்தாமலும், எலி அழிக்காமலும் இருப்பதெவ்வாறு? பிதாவினுடைய கொள்கை எப்படி வீணாகாமலிருக்கும்? எங்கள் தாயும் எப்படிப் பிழைத்திருப்பாளா? வளையிற புகுந்தால் எலியால் நாசம், ஆகாயத்திற் பறந்தால் அகனியால் நாசம் இவ்விரண்டையும் பாரக்குமபோது அகனியில் எரிந்துபோவது சிறந்தது எலி தின்பது தீது வளை'

தூள் எலியால தின்னப்பட்டால இழிவானமரணம் வரும் சிலாக
யெயமான அகனியில் சரீரத்தைவிடுவது நமக்கு விருப்பம் அகனி
யில் எரிந்தால் பிரம்மலோகத்தில் சாஸுவதமான வாஸம் நிச்சயம்'
என்றன

இருநூற்றைம்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

மயதாசனபாவம் (தொடர்ச்சி)

(தான்சொன்னதை! தஞ்சுகள் அங்கீகரிக்காமையால்
ஜரிதை வேறிடம் சென்றது)

ஜரிதை, 'இரதவனையிலிருந்து வெளிப்பட்ட அந்தத் துஷ்ட
எலியைப் பருந்து கால்களினால் இடுகதி எடுத்துக்கொண்டுபோய்
விட்டது இதில் உங்களுக்குப் பயமில்லை' என்றுசொல்ல, சாரங்க
கங்கள், 'அந்த எலியைப் பருந்துகொண்டுபோனதை நான்கள்
எவ்வகையிலும் அறியோம் வேறு எலிகளும் இங்கே இருக்கும்
அவற்றினிடமும் எங்களுக்குப் பயந்தான் நீ வருவது ஸந்தே
ஹம் காற்றுத்திருமபியடிப்பதைப் பாரக்கிறோம் வனையிற
போனால் வனையிலிருப்பவற்றினால் எங்களுக்கு மரணம்வருமென
பது நிச்சயம் தாயே! நிச்சயமான மரணத்தைப்பாரக்கிலும்
ஸந்தேஹப்பட்டமரணம் சிறந்தது நீ வழக்கப்படி ஆகாயத்திற
பற, நல்லபுத்திராகனையடையலாம்' என்றன ஜரிதை, 'குழந்தை
களை! மிகுந்த பலமுள்ளதும் பறவைகளிற சிறந்ததுமாகிய அந்
தப்பருந்து அந்த வனையிலிருந்து எலியைத் தூக்கிக்கொண்டு வேக
மாகப் போனதை நான்கண்டேன் அது பறந்து போகும்போது
வனையிலிருந்து எலியைக் கொண்டுபோகும் பருந்துக்கு, 'பருந்
துக்கரசே! எங்களுக்கு விரோதியான்' எலியையெடுத்துக்கொண்டு
பறக்கிற நீ பகைவார்களில்லாமல் பொன்மயமான சரீரத்தோடு
ஸவாகக்த்தை அடைந்திருக்கக் கடவாய்' என்று ஆசீர்வாதங்
களைச்சொல்லிக்கொண்டு மிகுந்தவேகத்துடன் பின் சென்றேன்
அந்த எலி அந்தப்பருந்தினால் எப்போது தின்னப்பட்டதோ
அப்போது அந்தப்பருந்தினிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு மறு
படியும் விடுவது சோந்தேன் புத்திராகளை! சிறதைப்படாமல்
வனையில் புகுங்கள் உங்களுக்குப் பயமில்லை நான்பாத்திருக்கை
யில் மஹாநாதரியமுள்ள பருந்தினால் எலி கொண்டுபோகப்பட
டது' என்று சொல்லிற்று சாரங்ககங்கள், 'தாயே! பருந்தி
னால் எலி கொண்டுபோகப்பட்டதை நான்கள் எவ்வகையிலும்

அறியோம் தெரியாமல் பூமியின் வளைகளுள் பிரவேசிக்க எந்
களால் முடியாது' என்றன அதைக்கேட்ட ஜரிதை, 'அந்த
எலி பருந்திறை கொண்டுபோகப்பட்டதை நான் அறிவேன்
புத்திரர்களே! உங்களுக்கு இங்கே பயமிலை சொன்னதைச்
செய்யுங்கள்' என்றது சாரங்கக்கங்கள், 'நீ அறிவுகனெல்லாம்
கலங்கி யிருக்கும்போது பொய்யான உபசாரவசனங்களினால் எந்
களைப் பயத்திலிருந்து விடுவீக்கலாகாது அப்படிச்செய்வது
புத்தியோடு செய்ததுமாகாது நாங்கள் உனக்கு ஒருதலியு
செய்ததில்லை நாங்கள் யாடென்பதையும் நீ அறியாய் எங்களால்
உபத்திரவிக்ஷப்பட்ட நீ எங்களைக் காப்பாற்றுகிறாய் எங்களுக்கு
நீ யா? உனக்கு நாங்கள் யா? சிறு பெண்ணாகவும் அழகாக
வும் பாததாவின விருப்பத்திற்கு உரியவளாகவும் இருக்கிறாய்
திருவீ! கணவனிடம் செல் நல்ல புத்திரர்களை அடைவாய்
- நாங்கள் அகனியில் பிரவேசித்து நல்ல லோகங்களையடைவோம்
எங்களைத் தீ யெரிக்காபலிருந்தால் நீ எங்களிடம்வரலாம்' என்று
புத்திரனை அவைகள் இவ்வாறு சொல்ல, சாரங்ககி பிள்ளை
களைக் காண்டவவனத்தில் விட்டுவிட்டு விரைவாக அகனிபயமில்
லாத க்ஷேமமான இடத்திற்குச் சென்றது பிறகு, அகனி உக்கிர
மான ஜவாலைகளோடு விரைவாக மந்தபாலருடைய புதராகளான
சாரங்கக்கங்களிருந்த இடத்திற்கு வந்தது. பிறகு, உக்கிரஜவாலை
புடன் விரைவாக ஜவலித்த அகனியைக்கண்டு அந்தப் பக்ஷிகள்
துக்கத்துடன் அழுங்கச் சொற்களை அகனியின் சமீபத்தில்
கூறின அவற்றுள், ஜரிதாரியென்னும் பக்ஷி, அகனியைப்பாரத்
துச் சொல்லத்தொடங்கிறது

இருநூற்றைம்பத்தேட்டாவது அததியாயம்

ம ய த ர ச ன ப ர வ ம. (தோடீச்சி.)

(சாரங்கக்கங்கள் நான்தும் அகனியைத் துதிசெய்ய, அவைகளுக்கு
அகனி வாங்குகோடுத்தது)

ஜரிதாரி, 'புத்திபுள்ள மனிதன் கஷ்டகாலம் வருவதற்கு
முன்னமே ஜாக்கிரதைப்படுகிறான் அப்படிப்பட்டவன் கஷ்ட
காலம்வரும்போது ஒருகாலும் துன்பப்படுவதில்லை எவன் புத்தி
யில்லாமல் கஷ்டகாலம் வந்திருப்பதைத் தெரிந்துகொள்ளாம
லிருக்கிறானோ அவன் கஷ்டகாலம் வந்தபின் துக்கப்படுகிறான்
அவன் பெரிய நன்மையை அடைவதில்லை' என்று சொல்லிற்று

ஸாரிஸருகவன, 'நீ கலங்காதவன, புத்திசாலி நமக்கு வந்திருக்கிறது. உயிருக்கப்பாயம் அனேகரில் ஒருவன்தான் புத்திசாலி பாகவும் சூரனாகவும் இருப்பானென்பது நிச்சயம்' என்று ஜரிதாரியைப்பார்த்துச் சொல்லிற்று ஸதம்பமிதரன், 'தமையன் ரிதாவைப்போன்றவன் தமையன்தான் கஷ்டங்களிலிருந்து விடுவிப்பவன் தமையன் அறியாமலிருப்பானானால் இனியவன் என்ன செய்வான்?' என்று சொல்லிற்று துரோணன், 'அகனி விரைவாக ஜவலித்துக்கொண்டு நாமிருக்குமிடத்திற்கு வருகிறது ஏழு ஜவாலைகளெனனும் நாவுள்ளவாயுடன் கொடிய நெருப்பு எல்லாவற்றையும் வளைத்துக்கொண்டு வியாபிக்கிறது' என்று சொல்லிற்று

அந்த மந்தபாலருடைய பிள்ளைகள் இவ்வாறு ஒன்றோடொன்று பேசிக்கொண்டபிறகு, பகதியுடன் அகனியை ஸதம்பு செய்தவகையைச் சொல்லுகிறேன் ஜனமேஜயராஜரே! கேளும் அவைசரூள், ஜரிதாரி, 'அகனியே! நீ * காற்றுக்கு ஆதமாவைப் போலிருக்கிறாய்! ஒஷதிகளுக்கெல்லாம் சரீரம்போலிருக்கிறாய்! ஜலம் உனக்குக் காரணம் § நீ ஜலத்திற்குக் காரணம் நீ நீ சுததமாயிருக்கிறாய் மிருத சகதியுள்ளவனே! உன்னுடைய ஜவாலைகள் ஸூராயனுடைய கிரணங்கள்போல மேலும் கீழும் பின்னும் பக்கங்களிலும் பரவுகின்றன' என்று சொல்லிற்று ஸாரிஸருகவன, 'அகனியே! தாயான்வள போயவிட்டாள் தந்தையை அறியோம் எங்களுக்குச் சிறகு உண்டாகவில்லை எங்களைக் காப்பவன் உன்னைவிட வேறு யாருமில்லை அகனியே! ஆதலால், சிறுவர்களான எங்களை நீ காப்பாற்றுவாயாக * துயரப்பட்டுச் சரணுகதிசெய்யுமெங்களைச் சுபமானருபத்தாலும் ஏழுஜவாலைகளாலும் ரக்ஷிக்கக்கடவாய் அகனிபக்வானே! நீ ஒருவன்தான் தவத்திற்குக் காரணம், ஸூராய கிரணங்களுக்கும் உஷணம் கொடுப்பவன் உன்னை ததவிர வேறில்லை சிறுவரும் ரிஷிகளுமான எங்களைப் பரிபாலன்மசெய ஹவிஸ்களை வஹிப்பவனே! எங்களை விட்டு விலகிச்செல்' என்றது ஸதம்பமிதரன், 'அகனியே! எல்லாம் நீ ஒருவன்தான் இரதஜகததெல்லாம் உன்னிடமிருப்பது நீதான் பிராணிகளைத் தாங்குகிறாய் நீதான் உலகத்தை

* உஷண்மில்வரீமல காற்று அசைவதிலலை † உயிருக்குச் சரீரம் ஆதாரமாவதுபேர்வ் வளருகிறவற்றிற்கு உஷணம் ஆதாரம் ‡ சமுத திரத்தின் வடவாகனியுண்டானதனால் ஜலம் அகனிக்ஞக் காரணம் § ஸருஷ்டிக்கிரமத்தை ஆகாயத்திலிருந்து வாயிலும் வாயிலிருந்து அகனியும் அகனியிலிருந்து ஜலமும் ஜலத்திலிருந்து பூமியும் உண்டாயிருப்பதாக வேதம் சொன்னதனால் ஜலத்திற்கு அகனி காரணம்

வளாககிருய நீதான முன்னுகருக கொண்டுபோகிறவன நீ
 ஹோமம் செய்யப்பட்டவற்றைத் தேவர்களுக்குச் சோபிக்கிற
 வன சிறந்த ஹோமத்திரவியமும் நீயே ஞானிகள் உன்னைப் ப
 வாகவும் ஒன்றாகவும் அழிகின்றனா ஹவிஸ்களை வஹிப்பவனே
 நீ இந்த மூன்று உலகங்களையும் படைத்துப் பிரளயகாலம் வரு
 போது நீயே விருத்தியாகி மறுபடியும் ஸமஹாரஞ் செய்கிறாய்
 அகனியே ! ஸருஷ்டியில் உலகங்களுக்கெல்லாம் பிறக்கும்படி
 நீயே பின்பு லயிக்கும்படிமும் நீயே' என்றது துரோணன்
 'ஐகதபிரபுவே ! நீ சரீரத்துக்குள் மறைந்திருந்துகொண்டு எ
 போதும் விருத்தியடைந்து பிராணிகளபுஜிக்கும் அன்னத்தைப்
 பக்குவஞ்செய்கிறாய் எல்லாம் உன்னை ஆதாரமாகக்கொண்
 டிருப்பன அகனியே ! சுதகனே ! நீ ஸ்வாயஞ்சு இருந்து பூம்
 யின் ஜலத்தையும் பூமியிலுண்டானவற்றின் ஸாரங்களெல்லா
 வற்றையும் கிரணங்களினால் இழுத்து மறுபடியும் (வேண்டு
 காலத்தை) அழிந்து வருஷாகாலத்தில் வருஷித்து அந்தமழை
 யினால் இவ்வுலகத்திலுள்ளவற்றை விருத்திசெய்கிறாய் சுதகனே
 தீக்ஷணமான கிரணங்களைபுடையவனே ! மறுபடியும் பச்சையிலை
 களோடுகூடிய இந்த ஓஷதிகளும் தடாகங்களும் வருணனுக்கு முக்
 கிய இடமாகிய பெருங்கடலும் உனனால் உண்டாகின்றன எங்க
 ளுக்குக் கேட்பதைச்செய்து காப்பாற்றுகிறவனாக இருக்கக்கடவாய்
 இப்போது எங்களை அழித்துவிடாதே * பொன்னிறமான கண்
 களையும் சிவந்தகழுத்தைபுமுடையவனே ! கறுத்தவழியுள்ள
 வனே ! ஹோமஞ்செய்ததைப் புஜிப்பவனே ! விலகிப்போ ஸமுத்
 திர பதனிகளாகிய நதிகளைவிடுவதுபோல எங்களைவிடு' என்று
 சொல்லிற்று பிரமமஜ்ஞானியான துரோணனால் இவ்வாறு
 * துதிக்கப்பட்ட அகனி, மந்தபாலருக்குத் தானசெய்த வாக்ருத்
 தத்தத்தைப்பற்றி மனமகிழ்ச்சியுடன் துரோணனைப்பார்த்து, 'நீ
 துரோணனென்னும் ரிஷியாயிருக்கிறாய் நீ சொன்னது வேதம்.
 நீ விரும்பினைதாச் செய்வேன உனக்குப் பயமிலலை மந்த
 பாலா முன்னமே என்னிடத்தில் உங்களைப்பற்றி, 'நீ வனத்தைத்
 தகிக்கும்போது எனபுதராகளை விடக்கடவாய்' என்று தெரிவித்
 திருக்கிறா துரோணனே ! அவர் அப்போது சொன்னதும் நீ இப்
 போது சொன்னதுமாகிய இவ்விரண்டும் எனக்கு மிகப்பெரியன
 உனக்கு என்ன செய்யவேண்டும் ? சொல் மிகச்சிறந்த பிராம
 மணனே ! நீ செய்த இந்த ஸ்தோத்திரத்தினால் நான் மிகவும் ஸந

* ஜவாலையைக்கண்ணாகவும் தண்ணைக்கழுத்தாகவும் புகையைவழி
 யாகவும் கருதிச்சொன்னது

தரங்கனெல்லாவற்றையும் வரமாகக்கேட்டான் மிகுந்தமகிமை
யுள்ள இரதிரனும் அவன்கேட்டதைக்கொடுப்பதற்கு ஒரு காலரிய
மஞ்செய்தான் 'பாண்டவனே! பகவானாகிய சிவபிரான் எப்போது
உனக்குப் பிரஸன்னராவரோ- அப்போது உனக்கு எல்லா அஸ்த
ரங்களையும் கொடுப்பேன் கௌரவஸரேஷ்டனே! அந்த அனுக
கிரஹகாலத்தை நானாகவே தெரிந்துகொள்வேன் நீ பெருந்தவரு
செய்தபிறகு, நான் ஆகனையாஸ்திரங்கள் வாபு அஸ்தரங்கள்
எனது ஐந்திராஸ்திரங்கள் ஆகிய இவற்றிலுள்ள எல்லாவகைகளை
யும் உனக்குக் கொடுப்பேன் தனஞ்சயனே! நீ அப்போது பெற்
றுக்கொள்ளலாம்' என்றான் வாஸுதேவரும் அாஜுனனோடு
சாசுவதமர்ன ஸநேஹத்தை வரமாகக்கேட்டான் சிறந்தபுத்திமா
னை அவருக்கும் இரதிரன் அந்தவரத்தைக் கொடுத்தான் இவ
வாறு, அவர்களிருவருக்கும் வரம்கொடுத்து அகனிகளும் விடை
அளித்ததுவிடப்பிரபுவான தேவேந்திரன் தேவாகருடன் ஸவாக
கத்திற்குச் சென்றான் அகனியும் அவ்வந்தை மிருதபக்ஷி
கருடன் கொடுத்தி மாமஸங்களை உண்டும் கொழுப்புகளையும் ரத
தங்களையும் குடித்தும்- மிகுந்த திருபதியடைந்து இருப்பதொரு
நாளாககுப்பின் அடங்கினான் அகனி, மிகுந்த பிரீதியுடன், அந்
தக் கிருஷ்ணாஜுனாகளைப் பார்த்து, 'புருஷஸரேஷ்டர்களான
உங்களிருவராலும் நான் எனவிருப்பப்படி திருபதிசெயவிக்ஷப
பட்டேன் வீரர்களே! உங்களுக்கு விடைகொடுக்கிறேன் நீந
கள் இஷ்டமானஇடம் செல்லுங்கள் அாஜுன! சிறந்தபுத்தி
யுள்ளவனே! காண்மவமென்னும் உயாரதவிலலும் பாணமலற்றாத
பெருந்தூணிகளும் ஹனுமதவஜமுள்ள இரதத்தேரும் உனக்குக்
கொடுக்கப்பட்டன இரதவிலலிலும் இரத்ததேரினலும் தேவா
ஸுரமனிதர்களுள்பட்ட சததுருக்களெல்லாரையும் புத்தத்தில்
ஜயிப்பாய்' என்று சொன்னான் ஜனமேஜயரே! மஹாதமாவான
அகனியினால் இவவாறு விடைகொடுக்கப்பெற்ற அந்தக் கிருஷ்ணா
ஜுனர்களும் மயனென்னும் அஸுரனும் ஆகிய மூவரும் கால
நடையாகச் சென்று அழகான நதிககரைசோரது உட்கார
தனர்" என்று வைசம்பாயனா கூறினார்

மயதாசனபர்வம் முற்றிற்று.

ஆதிபர்வம் முற்றிற்று.